

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEDUSANIN ÖLÜ KUMLARI

Bazı sırlar sır olarak kalmalı

Maral Atmacab

MEDUSANIN ÖLÜ KUMLARI

Maral Atmaca

Published: 2022

Source: <https://www.wattpad.com>

Tanıtım.

"Bir filmde izlemiştim tıpkı bizim gibi kadın ve erkekten oluşan bir çift ormanın derinliklerinde hareket ediyordu." Buz gibi karın içinde bata çıka ilerlerken önde giden adam acaba mola vermeyi düşünüyor mu?

"Hocam! Hadi ama Savcı hoca beni burada bırakamazsınız." Bağırarak peşinden koşmaya başladığımda bana göre adımları daha büyük olduğu için ona yetişemiyorum.

"Filmin devamını anlatayım mı?"

"Hayır!" Kaşlarını çatarak bana doğru döndüğünde kimbilir yine kızacak ne bulmuştu. "Yola çıktığımızdan beri bana birçok film dediğin o şeyden anlatıyorsun, fakat gel gör ki hepsinin finalinde erkek karakter farklı şekillerde ölüyor." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda sonunda bir tepki verebilmişti.

"Ah hayır sevgili öğretmenim bu sefer ki farklı." Ona şirinlik yaptığımda kaşlarını usulca yukarı kaldırıp, "Anlatmadan susmayacaksın değil mi?" Gülerек başımı salladım. Bu sıkıcı yolculuğu daha eğlenceli hâle getirmek varken niye susayım ki.

Tekrar yürümeye başladığımızda ben heyecan içinde ona filmi anlatıyordum. "Sonra kurtlar her ikisinin etrafını sarmıştı."

"Ve erkek karakter öldü?"

"Hayır hocam erkek karakter büyük bir kahramanlık gösterip kadını kurtararak onları atlattı. Fakat arabaya binip yola çıktıklarında büyük bir kaza geçirdiler."

"O kazada erkek karakter öldü değil mi?"

"Hayır tabiki de, her ikisi de kurtulmayı başardı hatta başka bir araba durdurup ona bindiler, ama arabayı kullanan kişi hiç tekin değildi."

"O öldürdü erkek karakteri değil mi?"

"Tanrı aşkına neden erkek karakteri öldürmek istiyorsunuz?" Ciddi misin dercesine bana bakıyordu. "Şuana kadar anlattığın her şeyde kadın bir şekilde kurtulurken erkek olan hep öldüğü için olabilir mi?" Öyle mi ya hiç farkında değildim, ama Itır'ın bana zoraki bir şekilde izlettirdiği filmlerden ancak bu kadar olur.

"Evet şöför kötü biriydi ama onu atlatıp eve dönmeyi başarıyorlar." Durup şaşırarak bana bakıyordu. "Hayret bu sefer erkek karakter ölmedi." Hikâyenin başından beri erkek karakterin hangi kısımda öleceğini beklemek kolay olmasa gerek.

"Ben ölmedi demedim ki?"

"Eve geldiklerini söyledin diye hatırlıyorum?"

"Evet ama eve gelince adam tam eşiği çıkacakken ayağı kayıyor. Sonrasında düştüğü yere başını çok kötü çarptığı için oracıkta ölüyor." Bana doğru öyle bir dönüşü vardı ki tam şuanda boğazımı sıkmak ister gibi bakıyordu. "Yolculuk boyunca bana tek bir şey daha anlattırsan bu sefer ölen erkek karakter olmayacak!" Kıkırdayıp başımı salladığımda sanırım kardeşimin film zevki pek hoşuna gitmemiştii.

Yaklaşık bir saat daha yürüdüğümüzde yağan kar yüzünden benim artık ne adım atacak halim kalmıştı ne de ayakta duracak gücüm. Çok soğuk olduğu için bedenim histeri bir krizin eşiğinde titrerken hissettiğim tek sıcaklık nefesimdeki buhar. Üstelik karnım da çok açtı lakin çantamdaki erzakları çıkartıp yiyemeyecek kadar üşüyorum. Geçen her dakikada güçten düştüğüm için ne zaman tökezlesem Savcı tetikte olduğu için düşmeme izin vermeden beni tutuyordu. "Be-ben daha fazla devam edemeyeceğim. Sizin dünyanıza ait olmadığım için ne sizin gibi ölümsüzüm ne de dayanıklı." Ben bu vahşi dünyaya göre fiziksel güç olarak fazla zayıf kaldığım için uzun süre bu kışa dayanamam.

Kendi dünyamı, kendi evimi özlemiştim.

Ela gözleri endişesini gizleyemezken, "Çok az kaldı." Boynundaki atkısını çıkartıp boynuma sararak burnuma kadar dolamıştı. "Geceyi geçirecek bir sığınak bulmalıyız. Karanlık çöktüğünde Arafta birçok tehlike ortaya çıkar." Bunu biliyorum günahlar şehrinde güvenli hiçbir yer yok ki.

"Kaybolduk değil mi? Bununla ilgili de bir film izlemiştim." Dudaklarımdaki atkısı yüzünden sesim boğuk çıkarken gülerek başını iki yanına doğru sallamıştı. "Biz değil başından beri kaybolan o aptallar, biz sadece onları bulmaya çalışıyoruz." Ne yani ben saatlerdir kaybolduğumuzu düşünürken aslında biz o baş belası çocukları mı arıyoruz? Kardeşimin başına bir şey gelirse o insan yıkımının benden çekeceği var çünkü yola çıkmadan önce ne kadar iyi iz sürdüğünü anlatıp duruyordu!

Neyseki Hafız onlarla birlikteydi de içim az da olsa rahattı.

"Artık devam edelim mi? Önce kalacağımız bir sığınak, sonra ise ateş için kuru odunları bulmalıyız." İnanır mısınız hiç devam edesim yok, ben

şuraya kıvrılıp uyuyayım o her şeyi hallettikten sonra beni çağırса olmaz mı?

Ayrıca kar dizlerime kadar gelirken o kuru odunları nasıl bulacağımızı düşünmek bile istemiyorum.

Evet yеniyılın ikinci gününde yeni hikayemizle karşınızdayım. Hepinizin de tahmin ettiği gibi bu tanıtım aslında ilerleyen

bölümlerden küçük bir alıntı.

Yazdığım ilk fantastik kitap olduğu için aslında çok gerginim. Umarım yeni hikayemize de bir şans vererek beni yalnız bırakmazsınız canlarım.

Şimdi gelelim kurgumuza. Kapakta da görüldüğü gibi bu hikayemizde dört genç kızın gizemli bir şekilde ortadan kaybolarak farklı bir boyutta verdikleri yaşam mücadelesini okuyacağız. Ama ilk birkaç bölümü saymazsak hikaye ilerledikçe daha eğlenceli ve sürükleyici olmaya başlayacağına eminim.

Bilenler biliyor her hikayede bir şekilde ana karakterlerden çok yan karakterleri size bir şekilde sevdirmişimdir. (Yaralasardaki Yankı kızımız bir istisna tabi. Nasıl oldu bilmiyorum ama çoğunluğun ilk kez bir karakterimizi diğer tüm yan karakterlerden daha fazla sevdiğini sadece Yaralasarda gördüm) Benim asıl merak ettiğim Elzem karakterimiz sizin için nasıl olacak?

Tabi bu hikayede sadece Elzem değil aynı zamanda başrolde olan üç karakterimiz daha fazla var. Birbirinden farklı ve bir o kadar sıradışı dört karakterden en çok hangisi sizin favoriniz olacak gerçekten merak ediyorum.

#Elzem Akay. Genelde lüksüne düşkün zenginlik içinde yaşayan kızımızın belkide en büyük sınavı evinden ve yaşadığı o lüks hayattan uzak olması gibi duruyor. Fakat fazlasıyla düşünceli ve bir o kadar da kurnaz olduğunu her bölümde daha iyi anlayacağız.

#İtir Akay, bu kızımız ise genelde hep aykırı ve isyan eden bir karaktere sahip. Lakin Elzem'in aksine daha fazla dediğim dedik ve gözükkara olduğunu söyleyebilirim.

#Doğa Akay, ise kızların abisiyle zorunlu bir şekilde evlenmiş, kocası tarafından asla kabul görmeyen ve en sonunda terkedilen naif bir karakterimiz. Kızlar ile aralarında pek bir yaş farkı olmasa da Doğa içlerindeki en merhametli ve sağduyu kişi aslında. Kolaylıkla yara alabilen fakat bunu bir türlü karşdakine anlatamayan çekingen biri.

#Ve evin asi hizmetçisi Mara Zühre Yılmaz. Bu kızımız ise belkide içlerindeki en sıradışı karakter. İnsanlardan nefret eden, aşırı sivri dilli, herkesle arasına mesafe koyan ve oldukça tehlikeli bir karakter. Mara için hiçbir şeyin orta bir arayı yoktur, ya hep ya hiç kafasında. Emin olun o alıştığımız hizmetçilerin çok ötesinde.

Bu arada Mara ismi yabancı bir isim değil. Osmanlı zamanında kullanılan bilindik bir isim aslında.

Size kurgu ve kızlar hakkında küçük birkaç bilgi verdim. Daha fazlasını anlatmak isterdim ama ne yazıkki spoiiye girmemesi için şimdilik bunu yapamam. Birlikte hikayedeki gizemleri çözmek daha eğlenceli bence.

Ve son bir şey söylemeden geçemeyeceğim. Bu dört kızımızın arkadaşlığı ne Numaralardaki kızlarımız gibi, ne Yarasalarımız gibi ne de Ötanazideki arkadaşlıklar gibi değil. Onlar bir lanete maruz kalacakları için bugüne kadar yazdığım hiçbir kitaptaki gruplara benzemeyecek. Şöyle anlatayım daha çılgın, daha tehlikeli ve daha hırslı bir grup bizleri bekliyor. Onları diğerlerden ayıran en büyük özellikleri ise birbirlerine bile resti çekip karşı cephelerde yer alacak kadar anormal olmaları. Ancak bunu yaparken bile hiç birinden nefret edemeyeceğimiz kadar sempatik karakter olarak kurgulandı her biri.

Evet şimdilik bu kadar yeterli değil mi? Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allaha emanet olun canlarım. İlk birkaç bölümü çabuk yayınlayacağım, ama diğer bölümler Yaralar final olduğunda belki gelir, belkide boşluk buldukça iki kitabı aynı anda yazmaya başlarım. Henüz karar vermedim.

(1) Mühür ve Kalkan.

"Sevdim, böyle korka korka sevdim. Aceleciydi yazdıklarım, sanki iki saniye geç cevap versem onu kaybedecektim. Siz hiç iki saniyede dünyanın sonuna ayak bastınız mı? Büyük bir yıkım, her şey ölü, üzerinde durduğum toprak ölü, nefesim ölü...ben ölüyüm. Ben iki saniyede ölümü gördüm. Çok garip değil mi? Hadi yadırgayın beni hala yaşıyorsun diye, ben iki saniyede ölümü öldürdüm tenimde. Evet doğru hala yaşıyorum..."

Elzem Akay...

Günlüğümün kapağını kapatırken iç çekerek kalemi bir kenara bıraktım. Her sayfasında büyük hayalgücüm akan bu sayfaların her biri geçmişimde bir anıydı. Yazmak iyi geliyordu bana, kimseye anlatamadığım her şeyi döküyordum boş sayfalara. Kalbimin kirli mürekkebi temiz sayfalara aktıkça kendimden bir parçayı daha kurtarıyordum. Ya da günlüğümün dilsiz bıçare sayfalarında bir parçamı öldürüyordum emin değilim. Garip değil mi? Hayatta her istediğime kolayca ulaşmışken en büyük tutkumu kendime saklıyordum. Kimse bilmesede kendi içimde bir yazardım ama bunu resmileştirmek varken yapmıyordum. Bunun için uğraşmak istemiyordum. Belki de bunu bir uğraş olarak gördüğüm için olmadı, belki de ben yeterince çaba sarfetmemiştim. Hangisi bilmiyorum ama yazarlığa olan tutkum bana gizli kalmalıydı. Yazdığım tüm kurguları son sayfaya geldiğinde yanmalıydı, kimse görmeden hepsi küle dönmeliydi.

Artık son sayfaya geldiğime göre bu günlüğü de yakabilirim tıpkı diğerleri gibi.

"Öğretmenim?" Öğrencilerimden birinin sesiyle elimdeki günlüğü masanın üzerinde duran çantama koydum ve başımı kaldırdım. "Seni dinliyorum Mahir?" Eliyle diğer sıralardaki arkadaşlarını gösterdi. "Onların çıkardığı sesler yüzünden resmime odaklanamıyorum." Resim yapmaktan nefret ettiği için her zaman bu bahaneye sığınıyordu.

Nasıl bir çocuk resim yapmaktan hoşlanmaz ki?

"Onları duymazdan gelip bana bir ağaç çizebilir misin Mahir?" Ölen annesi ressam olduğu için babası yüzünden annesini hatırlatan her şeyden

uzak duruyordu.

Çocuklara döndüğümde tebessüm etmeden duramadım. Her biri fazlasıyla gürültücü ve yaramazken onları nasıl disiplin edeceğimi bilmiyorum. İşime başlayalı bir yıla yakın olmuştu ve tıpkı onlar gibi benim de bu yıl ilk okul hayatım onlarla başlamıştı. Beş ve altı yaşlarındaki çocuklardan oluşan bu yirmi kişilik grup benim sınıfımdı. Onların okul hayatına ilk adımlarını attıkları bu dönemde ilk öğretmenleri bendim. Tıpkı her birinin benim ilk öğrencilerim olduğu gibi. Fazla gürültü çıkarmalarını saymazsak şu ana kadar gayet iyi gidiyorduk. Harf kitapçığındaki tüm harfleri geride bırakmıştık ve birkaçını saymazsam çoğu gerçekten azimliydi. Şimdi onlarla son dersimizde resim yaparken sırasında uyuyan iki afacan tebessüm etmemi sağladı. En azından artık okula geldiklerinde, 'anne,' diye ağlamıyorlardı. Yarın karnelerini alacakları için onlar heyecanlı olabilir ama tüm tatil boyunca her birini özleyeceğim için pek mutlu değilim.

Burası evdeki kaostan kurtulduğum cennetimdi.

"Olmuyor!" En ön sıralarda oturan Ceren, boya kalemini masaya vurup dudaklarını sarkıttı. "Öğretmenim ben sıcak su resmi çizmek istiyorum ama olmuyor! Suyu çiziyorum ama sıcak çizemiyorum." Gülerek ayağa kalkıp beyaz tahtaya bir musluktan akan suyu çizdim. Suyun etrafına buhar şeklinde kıvrımlı çizgiler çizerek ona döndüm. "Bu oldu mu?" Resim yapmaktan pek anlamasam da fena çizmemiştim.

"Hayır öğretmenim." İtiraz ederek ofladı. "Ben yerin altından çıkan suyu çizmek istiyorum." O nasıl oluyordu? Bir çeşit dere falan mı?

Daha ben konuşmadan sol taraftaki Emine ona döndü. "Çeşmede akan su sıcak ama soğuk değil ki?"

Arka sırada oturan Ferhat söze girdi. "Hava çok sıcak o zaman musluktan nasıl soğuk su akar öğretmenim?" Öğrenme aşamasında oldukları için hepsinin böyle bitip tükenmeyen ilginç sorularıyla çok sık karşılaşıyordum.

"Topraktan kaynaklanıyor çocuklar." Konuşmaya başladığımda hepsi susmuş merakla beni dinliyordu. "Şöyle düşünün şu anda haziran ayının ortasındayız, yani yaz mevsimi. Toprak yaz gelene kadar kendini soğutmayı ancak başarıyor ve bu tüm kış boyunca sürüyor. O yüzden yeraltında evimizdeki musluklara kadar çıkan su kışın ılık oluyor çünkü toprak tüm yazın sıcaklığını altı ay kışta ancak soğutuyor. Ve tam toprak soğutma işlemini bitirdi bu sefer de yaz geliyor. Yazın kışa kadar kendisini ısıtması uzun sürdüğü için de yazın yeraltında çıkan sular soğuk olur. Bu kısır döngü

sürekli kendini tekrarlar ama burada küçük bir mucize yatıyor. Yazın soğuk kışın ise ılık su harika değil mi? Her şey sahip olduğumuz toprağın mevsimlere uyum sağlama çabasıyla ortaya çıkıyor." Sustuğumda hepsi şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Söylediklerimin tek kelimesini dahi anlamadıklarını görebiliyorum.

Gülerek masama geçtim. "Buna pek kafa yormayın ikinci sınıfta doğanın ilginç sırlarını zaten öğreneceğiz. Şimdi resimlerinizi bitirin."

"Öğretmenim ben acıktım." Hiç doymuyorlar ki. "Berna birazdan zil çalınca eve gideceksin zaten. Evde annenin senin için güzel yemekler hazırladığına eminim."

"Hep meyve pişiriyor ama!"

"Sebze demek istedin sanırım?"

"Benim annem bana köfte yapıyoy öğretmenim ve bende ona yica edeyim diyoyum." R harflerini söyleyemeyen Pembe beni yine güldürmüştü. "Biri senin için bir şey yaptığında rica yerine ona teşekkür etmelisin tatlım."

Ferdi hemen bir arka sırasında oturan Veysel'e döndü. "Ders boyunca oradan alttan ayağıma tekme attığın için teşekkür ederim." Kastettiğim şey kesinlikle bu değildi. "Güzel bir şey yapıldığında teşekkür ederiz Ferdi."

"Ama Veysel hiç güzel bir şey yapmıyor ki."

"Doğru söylüyor sabah çantamın içine tükürdü."

"Benim parmağımı ısırıldı."

"Bana da tavuk dedi öğretmenim." Sınıfta Veysel'in aleyhine şikayetler çoğalınca yaptığı iyi bir şeymiş gibi sırttan çocuğa döndüm. "Arkadaşlarını rahatsız ettiğin için gülmek yerine onlardan özür dilemelisin Veysel. Bu konuda seni tekrar uyarmak istemiyorum." Ayağa kalkarak her birine baktım. "Çocuklar yarın saat 12:30'da konferans salonunda karnelerinizi vereceğim." Aslında bugün karnelerini almaları gerekiyordu ama çoğu öğrencinin ailesi çalışıyordu. Bu sadece benim sınıfım da değil birçok sınıf için geçerliydi. Çocukların ilk karne heyecanında aileleri yanında olsun istemiştik. Öğretmenlerle konuştuk ve okul müdürümüz bunu sorun etmedi. Her ne kadar müfredat dışı olsa da cuma yerine onların karnesini vermek için cumartesiye seçtik. Böylece hafta sonu olduğu için tüm aileler işe gitmek yerine onların yanında olacaktı.

"Yaz tatilinde öğrendiklerinizi unutmadan için her birinize aldığım eğitim setini çalışmayı ihmal etmeyin lütfen. Şimdi fazla gürültü çıkarmamak şartıyla hazırlanıp çıkabilirsiniz. Bu arada Veysel,

arkadaşlarından hâlâ özür dilemedin?" Dudaklarını sarkıtan çocuk bugün üzdüğü her arkadaşından özür dilerken bende çantamı toplamaya başladım.

Hep olduğu gibi yine en fazla gürültüyü benim sınıfım çıkartarak özgürlüklerine doğru koşmaya başlamışlardı. Bahçeye çıktığımda onlar ailelerine kavuşurken bende her birini ailesine teslim edene kadar beklemiştim. Nihayet tüm öğrencilerim ailelerini bulduklarında bahçeden çıkabilmişim.

Kaldırıma çıkıp yürürken çantamdaki telefonumdan gelen seslerle derinden bir iç çektim. Bu yıl Ankara gerçekten çok sıcak geçiyordu. Bunaltıcı sıcaklardan hoşlanmadım bir türlü. Arayan kişiyi gördüğümde ise sinirden inlerken buldum kendimi. Kötü haber vermek dışında beni asla aramazdı. "Dur tahmin edeyim Mara, annem yine bir şey mi yaptı?" Telefonu açar açmaz ona konuşma fırsatı vermeden kendi tahminimi sunmuştum bile.

"Odasında deli gibi kakhaha atmak dışında mı?" diyen sesini duydum. "Hayır efendim."

Kaldırımdan inip arabama bindiğimde kulaklığı takarak arabayı çalıştırdım. "İtir yine evi yakmaya mı kalkıştı?"

"Denenmiş bir şeyi tekrar denemek aptallık olur efendim." Bu kızda sıkı bir filozof olurdu.

"Babam eve mi geldi?"

"Anneniz hâlâ yaşıyorken mi? Bence bunun için onun ölmesini bekleyecek kadar akıllı." Gerçekten bu yabaninin dilinin bir ayarı yoktu!

Kim hizmetçi kim hanım yıllardır bir türlü çözemedim.

Kırmızı ışıktaki dururken, "Mara neden beni delirtmeden ne olduğunu söylemiyorsun?" diye sitem ettim. Biraz daha konuşursa bu sinirle bir arabaya toslayabilirim.

"Abiniz az önce evdeydi." Kahretsin! Bu hiç iyi olmadı.

"Doğa değil mi?"

"Hemen gelseniz iyi olacak bence bunu kaçırmak istemezsiniz." Yüzüme kapanan telefonla afallayarak öylece kalakaldım. Ne zamanki arkadaki arabalar korna çalmaya başladı ancak o zaman kendime gelebilmişim. "Bu hadsiz kızı bu sefer gerçekten kovacağım!" Gaza yüklenirken yine bir şekilde beni kızdırmayı başarmıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra araba konağın devasa kapısından içeri girerken aklım Doğa'da olduğu için garaja bile çekmeden arabayı bahçenin ortasında durdurdum. Hemen indiğimde konağa doğru bir adım atmıştım ki, "Elzem hanım?" diyen bir ses duydum. Korumalardan Sadık abi evden çıkınca beni görür görmez durdurdu. "Arka bahçedeler efendim." Kim bilir yine ne olmuştu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkartıp çimlerin üzerine basarak konağın etrafında döndüm. Arka bahçeye geldiğimde ise gördüğüm kalabalık beni afallatmıştı. Asıl afallamamı sağlayan koruma ve hizmetçilerden oluşan kalabalık değildi daha değişik bir şeydi. Geldiğimi gören çalışanlar ikiye ayrılarak bana yol verirken şoka girerek Mara'nın yanında durdum. "Lütfen bana yanlış gördüğümü söyle?" diye fısıldadım.

Kızıl saçlarıyla oynayan kızın gözleri sinsice ışıldadı. "Hepsi gerçek." Bıktım, bu ailenin bitmek bilmeyen sorunlarından gerçekten bıkmıştım.

Her sabah acaba bugün ne olacak diye uyanmak felaket bir şeydi.

"Doğa yeterince rezil olduk herkese!" Itır başını yukarı kaldırmış öfkeyle ona kızılıyordu. "İnmezsen oraya gelir seni ben atarım!" Bunu gerçekten yapacağına eminim. Fazlasıyla öfkeli görünmesi bunun en büyük kanıtıydı.

Doğa yukarıdan bağırıp, "Gerek yok ben zaten atlayacağım!" dediğinde hep olduğu gibi gözleri yine ağlamaklıydı. "Yeter ya canıma yetti artık! İsteddiği gibi boşandık hâlâ neden bana işkence ediyor? Kararımı verdim canıma kıyacağım!" Sıraç'tan gerçekten nefret ediyorum. Kendi çıkarları için onunla kağıt üzerinde evlendiği yetmezmiş gibi bir ay sonra boşamıştı. Doğa'nın boşandıktan sonra iki yıl boyunca bizimle yaşamasını hazmedemiyordu.

İyi de onlar babam ve Yavuz abimle zaten yıllardır başka bir evde yaşıyordu.

Doğa'nın burada olmasından neden rahatsız oluyor ki?

"Doğa in aşağıya birlikte küfredelim o şerefsiz abime." Itır'ın son söyledikleri bu haldeyken bile beni güldürdü. Ailenin kadınları ve erkekleri resmen ikiye ayrılmıştı.

Doğa'yı göstererek bana dönen Mara bu kaosun içinde oldukça eğleniyor gibiydi. "Sence ona söylesek mi?"

"Neyi?" dedim yüzümü buruşturarak. "İntihar etmek için bir ağaca çıkmanın kötü bir fikir olduğunu mu?"

"Hayır, o ağacın dalındaki yılan," dediğinde afalladım. Ne? Yılan mı? Başımı hızla kaldırdığımda gerçekten de Doğa'nın çıktığı kayısı ağacının

dalında sarı pulları olan bir yılan görünce korkudan soluğumu tuttum. Yılan Doğa'nın arkasından sinsice ona yaklaşırken bu hizmetçi bunu yeni mi söylüyordu?

Evimizde nasıl bir manyağı çalıştırıyoruz bilmiyorum!

Doğa'yı uyarmak için tam dudaklarımı aralamıştım ki Mara hemen koluma tırnaklarını geçirerek beni susturdu. "Plan çok basit: bırakıyoruz ve o yılan onu ısıyor. Cenazede yalandan ağlamak için cebimde bir soğan bile var." Yok artık ama!

"Cebinde bir soğan mı taşıyorsun?" Ben şoka girerken önlüğünün cebindeki soğanı çıkartıp bana gösterdi. "Yıllardır bir soğan ile yaşıyorum."

"Sormaya korkuyorum ama neden?"

"Siz içinüz veya annenizin cenazesi için."

"Mara!"

"Ne? Umut fakirin ekmeği demişler."

"Tanrı aşkına arada nasıl bir psikopat olduğunu gizlemeye çalış!"

Onu bırakıp tekrar Doğa'ya döndüğümde neyseki Itır yılanı fark etmişti. Benden önce davranarak, "Doğa arkanda yılan var!" diye haykırdı. Yılanı duyan Doğa çılgılık atarak hemen yere atladı. Itır onun kolunu tutarak ayağa kaldırıp güvenli bölgeye çekmişti.

Doğa'nın daha iyi olduğunu görünce usulca çalışanlara döndüm. "Yarın bu konuyla ilgili medyada ya da başka bir yerde tek bir şey duyarsam hepiniz kendinize yeni bir iş aramaya başlarsınız," diyerek onları uyardım. "Şimdi işinizin başına dönmek için beş saniyeniz var." Hepsi telaşa kapılarak hızla dağılırken Mara'nın hiç yerinde kıpırdamaması canımı sıktı. "Sen neyi bekliyorsun?" Bu kızın varlığı otoritemi bazen sarsıyordu.

"Bu eğlenceyi kaçırmamı mı istiyorsunuz? Hayatta olmaz."

"Seni kovmam için bana çok fazla sebep veriyorsun." Ciddi anlamda sabrımın sonuna gelmek üzereydim.

"Beni kovamazsınız çünkü anneniz buna izin vermez" dediğinde haklı olmasından nefret ediyorum. "Sizin de bildiğiniz gibi garip bir şekilde bu cehennemde çalışmam için bana iki katı maaş ödüyor."

Dudaklarım kıvrıldığında meydan okumasının altında kalacak değilim. "Denemek ister misin? Seni kovduğumda annemin beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Gülerek ona doğru bir adım attım. "Evet, hâlâ anlayamadığım bir şekilde seni bu evde istiyor ama Itır ve beni daha çok istiyor. Her ikimiz bavullarımızı topladığımızda sence kimi seçer?" Tam karşısında durarak belki de ilk kez birine konumumla haddini

bildiriyordum. "Bu konak benim, içindeki her şey benim malım ve paranı ben ödediğim sürece sende öylesin. Az önce yaptığın küstahlık için iki ay boyunca sana ödeme yapılmayacak şimdi kaybol," dediğimde kızgınlıkla bana bakması zerre kadar umrumda olmadı. Hem öğretmenlik yapıp hem de bu konaktakilerle uğraşmak beni fazlasıyla yorarken ona karşı yeterince sabırlı davranmıştım.

Söylediklerimden zerre kadar etkilenmeyen kızın yüz ifadesi sabit olsa da mavi gözlerinde bana karşı büyük bir nefret vardı. Aslında ukala karakterinin aksine oldukça güzel bir kızdı. Mavi gözleri gökyüzünden daha koyu ve ona has bir güzelliikle ışıldardı. Kızıl saçlarını evde açmak yasak olduğu için ya topuz yapar ya da tek örgü yaparak omuzlarından salınmasına izin verirdi. İnce dudakları ve İngiliz kadınlarını andıran çilli yüzüyle fazlasıyla güzel olduğunu kabul ediyorum. Giydiği beyaz gömlek ve yüksek bel siyah kalem eteğiyle hizmetçi üniforması bile düzgün fiziğinde iyi duruyordu. Fakat hadsiz tavırları ne yazık ki güzelliğine gölge düşürüyordu. "Umarım," dedi gözlerimin içine bakarken. "Umarım bana muhtaç olacağınız bir an hiç gelmez. Öyle bir an gelirse bu sözlerinizi zevkle size yaşatacak kadar çok pis kin tutarım." Arkasını dönüp gitmesiyle onu ciddiye bile almadım. Bu zenginliğin içinde asla öyle bir an gelmezdi.

Mara gidince geride kalan diğer iki baş belasına döndüm. "Siz ikiniz derhal çalışma odama geliyorsunuz." Babam ve abilerim kendilerine başka bir evde sefa sürerken buradaki tüm sorunlarla ilgilenmek bana kalmıştı.

"Ben neden geliyorum?" Her zamanki gibi Itır anında itiraz etmeye başlamıştı. "Belki inanmayacaksın ama Doğa'yla uğraşmaktan bugün hiçbir şey yapmadım. Farkındaysan konak hâlâ yerinde yani bir yeri havaya uçurmadım." Bunu yapmaya can attığını biliyorum.

"Bu sabah odanda gördüğüm o dinamiti nerede bulduğunun hesabını vermeden kurtulamazsın!" Konağı havaya uçurmaya kararlı olduğu için birgün gerçekten hepimizi öldürmeyi başaracaktı.

"Ha o mu?" Siyah gözleri haylazca bana bakarken sırıttı. "Sahte kızım onlar, Medusa'yı korkutmak için internetten sipariş ettim." Anneme böyle hitap etmesiyle kaşlarımı çattığım an pot kırmış gibi eliyle hemen dudaklarını kapattı. Tıpkı babam ve abilerim gibi o da annemden nefret ediyordu. Sırf beni yalnız bırakmamak için burada kaldığını biliyorum. Ancak beni yıldırıp evden ayrılmayı kabul etmem için yapmadığı şey, karışmadığı olay kalmıyordu.

Evdekileri canından bezdirdiği yetmezmiş gibi daha geçen hafta sokakta çıkardığı bir kavga yüzünden onu nezarete toplamışım.

Aslında İtir her ne kadar kabul etmek istemese de içimizde anneme en çok o benziyordu. Bir çift kuyu gibi zifiri karanlık gözleri bazen fazlasıyla korkutucu bakıyordu. Siyah dalgalı saçları ona ayrı bir zerafet katıyor, yuvarlak yüzündeki hokka gibi burnu ve kalp şeklindeki dudakları ona yirmi üç yaşında değil de on yaşındaki bir çocuğun sevimliliğini katıyordu. Aramızdaki bir yaşa rağmen benimle kıyaslayınca fazla çocuk kalıyordu. Zaten karakteri de tıpkı bir çocuk gibi aşırı haylazdı. Üzerindeki siyah pijamaları da bunun en büyük kanıtı.

"Tekrar söylemeyeceğim ikiniz beni takip ediyorsunuz. Aksi takdirde İtir kredi kartlarına veda et ve Doğa," diyerek bakışlarımı ona çevirdim. "Umarım kendini savunacak sıkı bir konuşman vardır." Geriye dönerek çıplak ayaklarla konağa yürürken her ikisinin oflayarak peşimden geldiğini biliyorum.

İçeri girip merdivenleri çıkmak üzereyken basamaklardan aşağıya inen Mara'yı gördüm. Bir an duraksadım fakat aynı hızla yanından geçtim. "Çalışma odasında olacağım bana bir kahve getir," diyerek gayet kibirli bir şekilde konuştum ve yukarı çıkmaya devam ettim.

Tabii arkamdan, "İçine fare zehri koyacağım!" demesi beni güldürdü. "O yüzden ilk yudumu sen içeceksin psikopat hizmetçi."

"İçine tükürürüm o zaman," dedi hadsiz. "Kendi tükürüğümü içmek benim için sorun olmaz ama sizin için olur mu bilmiyorum." Yemin ederim gerçekten kovarım bunu!

Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde sırtarak, "Ben gidip hanımına şu kahveyi yapayım," dedi pişkince. Sanki artık ben içerim de onun yaptığı kahveleri. "Bir akıllı da olmasın zaten bu evde!" diye söylenerek yukarı çıkmaya başladım.

Çalışma odasına girip yerime oturduğumda çok yorgundum. Masanın üzerindeki aylık gider listeleri, çalışanların maaşları, faturalar ve daha bugün içinde halletmem gereken birçok evrakları görünce ofladım. Doğa ve İtir içeri girip kapıyı kapatarak masanın karşısındaki koltuklara oturunca gözlerim Doğa'yı buldu. "Evet?" Koltuğumdan arkaya yaslanarak kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Seni dinliyorum?"

Bana göz ucuyla bakan kız sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Benden iki yaş küçük olmana rağmen fazla yaşlı gibi davranıyorsun," diyerek kıkırdadı. "Merak ediyorum sürekli her şeyi kontrol etmek yerine kendin için özellikle

yaptığın bir şey var mı?" Bir fırsat verseler eminim kendim için yapacağım çok şey vardı. Lakin onlardan sıra bana gelmiyor ki.

"Aaa olmaz mı Doğa." İtir dalga geçercesine masanın üzerindeki yığınla dosyayı gösterdi. "Bu şeyler onu çok eğlendiriyor peki, neden? Çünkü herkesi kontrol etmeye bayılan bir kadın diktatör oluyor kendileri."

"En azından sorun çıkarmak yerine işe yarar bir şeyler yapıyorum."

"Bir şeyi o kadar çok istiyorum ki Elzem," diyerek saygısızca ayaklarını ortadaki sehpanın üzerine uzattı. "O soğuk duvarlarının paramparça olduğu günü görmeyi çok istiyorum." Kardeşimin bile beni eleştirmesi fazla can sıkıcıydı.

"Ne dilediğine dikkat et ben düşersen seni tutacak kimsen kalmaz," dediğimde aramızda bir sessizlik oluştu. Siyah gözlerinde bir kederden parçalar görmeyi beklemiyordum. "Düş," dedi iç çekerek hatta yalvararak. "Sen düş de ben düştüğüm o yerden gerekirse sürünerek de olsa ayağa kalkarım. Gelir seni bulur ve kaldırırım ama yeter ki sen bir düş artık Elzem. Normal insanlar gibi hata yapıp düş artık." Sertçe yutkundüğümde bu sözleri duymayı beklemiyordum. Doğduğum günden beri asla hata yapmadım ve hep doğru kararlar vermeye çalıştım. Bunun onu ne denli rahatsız ettiğini daha önce fark etmemiştim.

Hadi ama kim hatalar yapan bir kardeş ister ki?

Hafifçe öksürerek tekrar Doğa'ya döndüğümde en sonunda daha fazla kaçamayacağını anlamıştı. "Sıraç eve geldi buradan ayrılmam konusunda ısrar etti," diyerek konuşmaya başladı. "Buradan başka gidecek bir yerim olmadığını bildiği halde bunu yaptı. Sende biliyorsun burada kendi isteğimle kalmıyorum. Ne zaman ayrılısam annen hayatımı cehenneme çevirerek buraya dönmem için beni zorluyor. Boşandığım adamın ailesiyle yaşamak benim de hoşuma gitmiyor ama annesinin beni tehdit ettiğini söyleyemiyorum. Para koparmak için buradan ayrılmadığımı söyledi. Hatta çok ileri gidip bana para bile teklif etti." Ağlamaya başlamasıyla ben ve İtir çaresizce göz göze geldik. Bu konuda henüz kimseye söylemesem de bir şeyleri araştırıyordum.

Doğa ve Mara annem için neden bu kadar önemli? Bunun sebebini bulacağım.

Mara'yı parayla kandırarak bu evde tutuyordu, Doğa'yı ise tehditle. İki yıl önce birgün eve Doğa'yla çıkıp gelmişti. O an tek gördüğüm annemden deli gibi korkan ürkek bir kız. Sıraç'ı arayıp eve gelmesini söyledikten sonra hepimizi salona toplamıştı. Sıraç geldiğinde ise ona Doğa'yı gösterip eğer

onunla evlenirse o çok istediği hisselerini abime devredeceğini söylemişti. Lakin kabul etmezse tüm hisseleri rakip firmaya satacağını iddia etmişti. Bu tehditle Sıraç çıldırırken Doğa tek kelime etmemişti. Sonuç: Annem gerçekten kendi hisselerini satmaya kalkışınca abim mecbur kalıp Doğa ile evlenmişti. Bu kâğıt üzerinde bir evlilik olduğu için Doğa burada kalırken Sıraç kendi evinde kalıyordu. Zaten bir ay sonra tüm hisseleri annemden alınca bir saniye bile beklemeden Doğa'yı boşamıştı. Lakin işin garip kısmı bu gizlice yapılmış boşanmayı duyan annem çıldırdı. Bir şekilde Doğa'yı evlat edinerek ona yine soyadımızı vermiş ve zorla da olsa bu evde kalmasına neden olmuştu. Doğa kimsesizdi ne zaman evden kaıp bir işe girse annem onun işten kovulması ve geri dönmesi için her şeyi yapıyordu. Tabii Sıraç işin bu boyutundan habersizdi.

Aslında şöyle bir baktığımda Doğa'nın her erkeği kendisine âşık edecek bir güzelliği varken Sıraç'ın ona karşı nasıl kayıtsız kaldığını anlamıyorum. Kumral güzeliydi Doğa, bronz teni ışıltılı gözleriyle birleşince oyuncak bebeklerin güzelliği ve naifliğini taşıyordu. Ona ne zaman baksam aklıma çocukken sahip olduğum camdan melek biblom geliyordu. Sanki her an yere düşüp paramparça olacaktım gibi kırılmaya müsaitti. Eğer tek başına bir şekilde hayatta kalacağına azıcık inansam annemin haberi bile olmadan ona çok uzak bir yere gönderirdim. Fakat Doğa'ya karşı içimde oluşan koruma içgüdüşü onu yakınımnda tutmamı sağlıyordu. Birazcık güçlü olsa onu öyle bir yere saklarım ki ne annem ne de başka biri bulamazdı.

"Kapıdaki korumalara söyleyeceğim bir daha ben burada olmayınca abimi eve almasınlar," dedim. Bulduğum tek çözüm Doğa'nın gözyaşlarını silip gülmesini sağlamıştı. "şu iki yılda onu sadece beş kez görmüş olabilirim ama abinin istediğinde ne kadar acımasız olduğunu iyi biliyorum. O yüzden korumalara acı ve onlardan böyle bir şey isteme," dedi. Sıraç'ı düşününce istemsizce ürperip ona hak verdim. Bazen gerçekten çok gaddar olabiliyordu.

Zaten yılda bir kez bile doğru düzgün bu eve gelmediğine göre gelecek yıla kadar sorun yok demektir.

Genelde ben ve İtir ile hep dışarıda buluşurdu.

"Pekâlâ." Ellerimi masaya koyup her ikisine sırasıyla baktım. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"şey aslında-" Doğa ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra daha fazla dayanamayıp, "Var!" diye haykırdı. "Bu sabah anneni merak edip

yukarı çıktığımda odasından gelen sesleri duydum." İyi de bu yeni bir şey değil ki annem genelde sesli düşünmeyi çok seviyordu.

"Bu ilk kez olmuyor Doğa, bunu biliyorsun."

"Hayır, öyle değil." Anında savunmaya geçtiğinde sanki biri bizi duyacakmış gibi sesini biraz kısıtı. "Sanki kendisiyle değil de biriyle konuşuyordu. Kapıyı hafif araladığımı bile fark etmeyecek kadar kendisini kaptırmıştı. Bana sırtı dönük bir şekilde boş duvara bakıp garip bir şeyler söylüyordu." Ben hâlâ bunda bir tuhaflık görmüyorum. Belki de annemin tuhaflıklarına çocuk yaşta alışıklık kazandığım içindir.

İtir benim gibi düşünmüyor olacak ki ona doğru merakla eğilmişti. "Konuşmaları hatırlıyor musun?"

Başını sallayan Doğa korkmuş gibi ürperdi. "Hepsini değil ama çoğu aklımda. Az kaldı diyordu ve sadece beş gün kaldı diye fısıldadı. Her şeyin biteceği büyük güne sadece beş gün kaldı gibi bir şeyler söyledi. Sonra delirmiş gibi gülmeye başlayarak Medusa'nın Ölülü Kumları gibi bir şeyler söyledi. Çok garipti kızlar, Medusa olarak kendinden bahsettiğini biliyoruz ama bahsi geçen ölü kumlar ne veya kim? Her ne hakkında konuşuyordu, bilmiyorum ama beş gün sonra yani çarşamba günü kesin bir şeyler yapacak," dediğinde İtir'in rengi atarken Doğa sonunda beni de korkutmayı başarmıştı.

Medusa'nın Ölü Kumları da ne demek?

"Biliyordum!" İtir öfkeyle ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdüğünde yine tüm sistemi banaydı. "Gidelim bu evden Elzem!" dediğinde bunu söylemekten hiç bıkmayacaktı. Sen onun için bizi buraya mahkûm ediyorsun ama o, bizimle hiç konuşmadığı gibi aynı masaya bile oturmuyor! Tüm gün odasında ne yapıyor onu bile bilmiyoruz ama hemen bugün gitmezsek başımıza bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum. Ve bilirsin en iyi olduğum konu yanılmayan hislerim." Annemin normal biri olduğunu savunmuyorum ama bir vebalıymış gibi ondan kaçmayı da doğru bulmuyorum.

Bir umut benden cevap bekleyen İtir yüz ifademden bunu yapmayacağımı anlamış olacak ki iyice çıldırdı. "Deli kızım o!" diye bağırdı. "Sen inkar etsen de annemiz bir deli hatta ruh hastası! Belki de bir canı! Babam ve abilerimiz bizi değil onu terk etti. Bize söylemiyorlar ama annemden uzak durmalarının bir sebebi olmalı. Belki de bir katildir!" Üzerime yürüyüp kolumu tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı ve pencereye doğru sürüklemesiyle afalladım.

"Bak geri zekâlı!" Ensemini kavrayıp yüzümü iyice cama yaklaştırdı ve dışarıyı gösterdi. "Saat tam 19:00! Söyle hadi ne görüyorsun!" Bahçedeki korumalar dışında hiçbir şey görmüyorum. Sadece otuz saniye içinde her zamanki gibi annemin şoförü onun arabasını garajdan çıkardı. İki dakika sonra annem bahçeye çıkmıştı. Siyah saçlarını at kuyruğu yapan kadın üzerindeki yazlık kırmızı elbisesiyle adeta süzülerek yürüyordu. İtır burnundan soluyarak, "Söyle!" dedi. "Bana ne gördüğünü söyle!" diye bağırınca iç çekerek, "Annemi," deyiverdim. Gördüğüm tek şey oydu.

İtır beni savururcasına bıraktığında tam karşımda öfkeli gözlerle duruyordu. "Hiç merak etmiyor musun? Yıllardır günün tam bu saatinde nereye gittiğini hiç mi merak etmiyorsun? Uyan artık Elzem! Bu kadın anormalin bile dışında," derken yine öfkesinin kurbanı olmuştu. Ne yazık ki öfke kontrolü yoktu. "Ne bir dakika erken ne de bir dakika geç! Hergün aynı saatte nereye gidiyor? Ben bunu öğrenmek için defalarca onu takip edip yakalandım ama sende şu merak dediğimiz şeyin zerresi bile yok. Senin için varsa yoksa hep o saçma işlerin!" dediğinde yüzümü buruşturdum. Asıl saçma olan sahip olduğu bu çılgın fikirlerdi.

"Yeter İtır." Sakinliğimi bozmadan az önce beni kaldırdığı yerime geri oturdum. "Hayalperest bir yapın var o yüzden kendi kafanda kurup duruyorsun," diyerek onu azarladım. Annem asosyal biri olduğu için yalnız kalmayı çok seviyor diye bir kaçık değildi. Öyle düşündüğü gibi bu saatlerde dışarı çıkıp kimseyi öldürmüyordu. Temiz hava almak isteyeceği neden aklına gelmiyordu? Sırf herkes gibi davranmıyor diye insanların onu ötekileştirmesi çok saçmaydı. Özellikle bunu en başta kendi ailesinin yapması onun için büyük keder olmalıydı.

İtır bir kez daha benim tarafımdan hayal kırıklığına uğrayınca küçümseyerek bana baktı. "Umarım sen haklısındır çünkü eğer ben haklıysam ve senin inadın yüzünden bu evde onun tarafından zarar görürsem-" deyip küçük adımlarla bana doğru yürüdü ve ellerini masaya bastırarak üzerime eğildi. "O zaman sana yeminim olsun ki bunu yanına bırakmam," diyerek beni tehdit etti. "Yarına kalır ama benim tarafımdan yanına kalmaz Elzem Akay!" Son derece ciddi bir ses tonuyla beni tehdit eden kişinin kardeşim olduğuna inanamıyorum.

Bana son kez baktıktan sonra hızla odaya terk etti. Kapıyı çarptığında inleyerek Doğa'ya döndüm. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Omuz silkerek masanın üstündeki dosyalardan rastgele birini alıp açınca güldüm. Bu onun ben karışmıyorum deme şekliydi. "Doğa lütfen bana bir

tavsiye ver." Ellerimi şakaklarıma bastırıp acıyla inledim. Olanlar yüzünden yine baş ağrım geri gelmişti.

"Ağlamayı dene." Başımı usulca kaldırdığımda dosyayı geri yerine koydu. "En son ne zaman ağladın Elzem? Lisede mi? Ortaokul veya doğduğunda mı?" Benden cevap alamayınca güldü. "Hatırlamıyorsun değil mi? Geçen yıl Itır'ın bir kaza geçirip komalık olması bile seni ağlatamadıysa burada bir sorun var demektir," dediğinde konudan çok alakasız bir şeyi sorun haline getirmeye başlamıştı.

Sanki ortada benimle ilgili büyük bir sorun varmış gibi endişeli gözlerini bana çevirmişti. "Güce olan tutkun duygularından daha büyük işte senin sorunun bu," diyerek derin bir nefes aldı. "Empati duygusundan yoksunsun. Her şeyi kontrol etmeyi seviyorsun seçtiğin meslek bile bundan kaynaklanıyor. Öğretmen olmaktan çok sen onlara kendi doğrularını öğretmeyi seviyorsun. Herkes yanlış, herkes kusurlu ama bir tek sen doğrusun değil mi Elzem?" Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdüğünde aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Hayır, bana doğru dönmedi. "Itır haklı Elzem," dediğinde kapıyla bakışıyordu. "Arada düşmekte iyidir." Bunları söyleyip o da gitmişti.

Beni zayıf kılacak hiçbir şey hayatımda olamazdı.

On yıl önce anneannemin mezarı başında dökmüştüm son gözyaşlarımı.

Hayır, bu kibir değil, egoistlik hiç değil sadece mecburiyet.

Doğ'a'dan sonra neredeyse gece yarısına kadar yemeğe bile inmeden çalışma odasındaki tüm işlerimi bitirmiştım. Saat gece on ikiyi bulunca artık yorgunluktan tükendiğim için ayağa kalkarak bir adım atmıştım. Fakat tutulan kaslarım büyük bir azap olarak bana geri dönmüştü. Bedenimi esneterek çalışma odasından çıktığımda konaktaki sessizliğe bakarsak herkes çoktan uyumuştı. Kendi odama doğru yürüyeceğim esnada gözlerim üst katı bulunca rotamı değiştirdim. İlk kat çalışanların, ikinci kat bizim ve sonuncu yani çatı katı sadece anneme aitti. Orada tek bir oda vardı. Çok geniş ve bizden uzak olduğu için kendimi bildim bileli orada kalırdı. Acaba eve geldi mi?

Çatı katına çıkıp kapısının önünde durmak gerilmeme neden olmuştu. "Anne?" Derin bir nefes alıp kapısını tıklattığımda hep olduğu gibi yine ses gelmemişti. Bunun anlamını biliyordum cevap vermiyorsa konuşmak

istemiyordur. Evin yaşlı kahyasından başka kimseyi kabul etmiyordu. Evet, yemeklerini bile o getirirdi.

"Anne lütfen." Alnımı kapıya yaslayıp iç çektim. "Anne bu gece annem olur musun? Sana yalvarıyorum beni içeri al." Gözlerim dolduğunda gözyaşlarımı hep olduğu gibi hızla geri göndermem muhteşem bir olaydı. Onların akıp akmaması bile benim elimdeyken kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıracak kadar benden güçlü olamazdı.

Daha fazla dayanamayıp onu öfkelenendirme pahasına kapıyı usulca açarak odasına girdim. "Burada," diye fısıldadım. Genelde odasında olmadığı zamanlarda kapıyı hep kilitlerdi. Kapıyı kilitlemediğine göre buradaydı iyi ama neredeydi?

Etrafa göz gezdirdiğimde son derece geniş ve düzenli odanın içinde olmadığını gördüm. Çocukken ne çok isterdim bu odaya girmeyi. Soldaki devasa kütüphanedeki kitaplara sahip olmak için hemen okumayı çözmek isterdim. Yavaşça yürüyüp cilt cilt yanyana dizilmiş eski kitaplara parmak uçlarımla dokundum. "Yirmi dört yaşına geldim hâlâ sizi okuyamıyorum." Oldukça eski kitaplar oldukları yetmezmiş gibi daha önce hiç görmediğim bir dilde yazılmıştı. Acaba annem onları okumayı biliyor mu?

"Bazı şeyler sır olarak kalmalı Elzem, inan bana her gerçek bizi mutlu etmez." Anneannemin sözleri aklıma gelince tebessüm ettim. Keşke aramızda zamansız ayrılmasaydı beni anlayan bir tek o vardı.

Kitapları bırakıp başımı kaldırdığımda tebessümüm büyüdü. Çatı katının üstü özel camlardan yapıldığı için gökyüzündeki yıldızlar tüm güzelliğiyle görünüyordu. Oysaki bir zamanlar ne çok isterdim annemin kollarında uyurken o yıldızları izlemeyi. "Keşke arada annemiz olduğunu hatırlasan," diye iç çektim.

Banyodan gelen su sesleriyle orada olduğunu anladım. Buraya girmek içimin hüznle dolmasına neden olmuştu. Bu yüzden ona görünmeden gitmeye yeltendim. Fakat yatağının yanındaki komidinin üstünde gördüğüm şey beni afallattı. "Ne?" dedim şaşırarak. Orada duran şey düşündüğüm şey mi?

Bu imkansız.

Banyo kapısını kontrol ederek hemen yatağın etrafından döndüm ve komidinin üzerinde duran pusulayı elime aldım. Dehşete kapılarak yatağın üzerine oturdum. "Şaka mı bu?" Bu benim pusulamın birebir aynısıydı. Şu anda boynumda olan ve anneannemin ölmeden hemen önce bana verdiği pusulanın kopyasıydı.

"Bana söz ver Elzem, ne olursa olsun bunu asla boynundan çıkarmayacaksın. Banyo ederken bile boynunda olacak, kimseye hatta annene bile vermeyeceksin." Ölmeden hemen önce bana söylediklerinden sonra avucuma bıraktığı pusulayı hiç boynumdan çıkarmamıştım. "Üzgünüm, seni korumak için sana bundan başka vereceğim hiçbir şeyim yok." Söylediği son sözleri hatırlarken aceleyle daire şeklindeki pusulanın kapağını açtım. Çalışıyordu ve hep olduğu gibi bu pusula sadece beni gösteriyordu. İyi ama bu benim pusulam değil ki?

Tüm pusulalar farklı bir yönü gösterirken anneannemin verdiği pusula hep kalbimin olduğu yönü gösterirdi.

Elimdeki pusulayı yatağın üzerine koyarak aceleyle boynumdakinin kapağını açtım. Kuzeyi göstermesiyle şoka girdim. Boynumdan çıkartıp ikisini elime aldığımda parlak altın renkleri ve desenleri bile aynıydı. Tek farkları annemde olan göğsümü gösterirken bendeki kuzeyi gösteriyordu. Üstelik her ikisinin zincirinde aynı eski anahtar takılıydı. "Kahretsin bunu hangi ara yaptın!" diyerek kaşlarımı çattım. Boynumdan hiç çıkarmadığıma emin olduğum pusulamı hangi ara sahtesiyle değiştirmişti?

Anneannem öldüğünden beri bana sarılacak kadar yakınlaşmamışken nasıl değiştirmişti?

Artık su sesi gelmeyince aceleyle kuzeyi gösteren pusulayı kapattım ve onun bıraktığı şekilde komidinin üzerine koydum. Bana ait olan pusulayı elime alıp hemen ayağa kalktım. Parmaklarımın arasından kayıp yere düşen pusulayla banyoda gelen adım seslerini duydum. "Ge-geliyor." Kalbim korkuyla hızlandığında kendi öz anneme olan bu korkum beni dehşete düşürmüştü. Bu yanlış, burada yanlış olan bir şeyler vardı çünkü çocuklar annelerinden korkmazdı, korkmamalıydı.

Peki, ben niye şimdi ölesiye korkuyu hissediyorum?

Hemen eğilip yerdeki pusulanın zincirini kavradım fakat kapağı açık pusulada gördüğüm şey yüzünden gözlerimi irice açtım. Yıllarca onu ne zaman açsam ok hep sol göğsümü işaret ederdi. Tıpkı az önce de olduğu gibi fakat şimdi farklı bir yeri gösteriyordu. Yatağın altını! Evet, bu ilk kez oluyordu. "Neler oluyor yine?" Eğilip yatağın altına baktığımda orada bir kutu dışında hiçbir şey yoktu. "Bunu bana yaptırdığına inanamıyorum!" Kolumu uzatarak kutuyu kendime doğru çektim. Kare şeklindeki tahta kutunun tozlu kapağını açtığımda içinde eski bir kitap çıkması beni şaşırtmadı. Başka ne görmeyi bekliyordum ki?

Pusulanın zincirini boynumdan geçirip kapağını kapatacağım esnada hâlâ kutuyu göstermesiyle inledim. "Pekâlâ, onu da alıyoruz!" Pusulanın kapağını kapattıktan sonra kutudaki tozlu kalın kitabı da aldım. Kitabı göğsüme bastırdım ve hemen tahta kutuyu yeniden kapatarak yatağın altına ittim.

Ayağa kalktığım da banyo kapısının açılmak üzere olduğunu gösteren seslerle yerimde kaskatı kesildim. "Bu-buradan uzaklaş hadi," dediğim de fısıltım aklıma ulaşmıyordu. Yaşadığım adrenalin yüzünden kalbim hiç olmadığı hızda çarpıyor, tüm bedenim deli gibi titriyordu. Kapıyı açtığı an kucağında kitapla birlikte beni görürdü ama ben aşırı heyecan yüzünden kıpırdıyamıyorum.

Birinin aniden kolumu tutmasıyla korkudan çılgık atmak üzereydim ki bir el dudaklarımı kapattı. "Sessiz olun!" Mara tam karşımda uyarıcı gözlerle bana bakıyordu. "Neyse ki tesadüf eseri sizi yukarı çıkarken gördüm," dedi kısık bir sesle. "Bu iyiliğimin karşılığı olarak iki aylık maaşımı vermezseniz sizi annenize söylerim!" Daha banyo kapısı açılmadan kolumdan tuttuğu gibi şoka giren bedenimi dışarıya sürüklemeyi başarmıştı. Kapıyı hemen arkamızda kapattı. Henüz tehlikeyi atlatamadığımız için kolumu bırakmadan beni merdivenlere doğru çekti.

İlk kez bu kızın varlığı bir işe yaramıştı.

Odama gelene kadar Mara beni bırakmamıştı. Tamamen güvenli bölgeye girdiğimizde odanın kapısını kimse gelmesin diye içeriden kilitledi. Daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine yığıldım. Titrememi durduramazken nefes alamıyordum. Elimdeki kitap dizlerimin önüne düşmüş ve ben her şeyi bulanık görmeye başlamıştım. "Ma-Mara." Elim boğazıma gittiğinde, "Hayır, ama ya!" dedi. Koşarak karşımda diz çöktüğünü bile zor ayırt edebiliyorum. Bu uzun zamandır bana olmuyordu.

"Elzem Hanım nefes almaya çalışın!" Omuzlarımı kavrayıp onu duyduğumdan emin olmak istercesine beni hafifçe sarstı. "Sadece bir panik atak. Şimdi yukarıda yaşadığınız her şeyi unutun ve benimle nefes alın. Hadi ama bunun için maaş almıyorum!" Ben bir atak geçirirken onun tek düşündüğü para mı?

"Pekâlâ bu durumlar için kullandığınız ilaçlar nerede?" Çantamda olduğunu söyleyemeyecek kadar titremelerim arttı. Artık hiç nefes alamıyordum. Kalbim durma noktasına geldiğinde her yerin karanlığa bürünmesiyle çırpınmaya başladım. "Anneannenizi düşünün!" Belki de ilk kez Mara'nın sesi endişeli geliyordu. "Size yaptığı şu iğrenç kurabiyeleri

düşünün." Hayır, o cevizli kurabiyelerin tadı harikaydı. "Her kış tüm çalışanlarda dahil konaktaki herkese çaldığı o rahatsız edici piyano sesini düşünün." Yine yanıliyordu çünkü onun parmaklarının değdiği her nota kulağa ninni gibi geliyordu.

Mara bana sürekli anneannemle ilgili bir şeyler hatırlattıkça zihnim annemin odasında yaşadıklarımın arınmıştı. Önce nefes alışlarım düzelmeye başladı daha sonra küçük bir ışık kırıntısı yakaladım. O ışık gittikçe büyüüp karanlığı dağıttığında görü yetim geri gelmişti. Kızıl saçlı baş belası hizmetçimin mavi gözlerindeki endişeyi görece kadar eskiye dönmüştüm. Her ikimiz de rahat bir nefes solurken güldüm. "O soğanı cenazemde kullanmak istediğini sanıyordum?"

Benden uzaklaşıp kendini yan tarafa atarken o da güldü. "Hâlâ kullanmak istiyorum ama bu ayın ödemesini bana yapmadan ölmenize izin vermek aptallık olur." Niyeyse bu cevabı ondan beklediğim için pek şaşırmadım.

Kendime gelmeme izin vererek ilk beş dakika hiç konuşmadı. Fakat daha sonra yerdeki kitabı eline alarak kapağındaki tozları silmeye başladı. "Oldukça eski bir kitap," dedi. Kapaktaki yazıyı okumak istercesine kitabı biraz yukarı kaldırması beni güldürdü. Ben bile yedi dil bildiğim halde onu okuyamazken o nasıl okuyacaktı? Annemin hiçbir kitabı okunmazdı.

"Mühür ve kalkan mı?" Sessizce mırıldanmasıyla yutkunarak hızla ona döndüm. Az önce kitabın adını mı okudu bu kız? Yok daha neler.

Hizmetçimin bir konuda benden daha iyi olduğuna inanamıyorum.

"Ma-Mara." Hâlâ şokta olmalıyım ki doğru düzgün konuşamıyordum. "Sen bunu okumayı nereden biliyorsun?"

Safça bana bakarak, "Bilmiyorum ki?" deyince kaşlarımı çattım. Ne yani az önce söylediklerini uydurdu mu?

"Aptal! Bende az önce kitabın ismini okudun zannetmiştim."

"Okumadığımı söylemedim," diyerek bana göz devirdi. "Bunu okumayı nereden bildiğimi bilmediğimi söyledim." Amacı kafamı karıştırmaksa doğru iz peşinde.

"Bekle bir dakika." Elinde tuttuğu kitabı gösterdim. "Onu okuyabiliyorsun ama bunu nasıl yaptığını sende bilmiyorsun? Buraya kadar doğru muyum?" Başını salladığında sırttım. İşimi gördüğü sürece neyi nasıl yaptığını sonra sorgularım.

"O kitabın hepsini bana sabaha kadar okuyacaksın."

Bir kitaba birde bana bakarken şaşkınlıkla gözlerini büyüüttü. "Az önce yaşadığınız geçici körlük hâlâ duruyor anlaşılan. Bu şey bin sayfadan fazla

görünüyor," diyerek itiraz etti. "Gece gündüz okusam yine de bir aydan aşağı bitmez."

"Pekâlâ güneş doğana kadar ne okursan?"

"Hayır." Omuz silkerek umursamaz bir tavır takınması uzun sürmemiştir. "Bir sayfa bile okumayacağım."

"Neden?"

"Çünkü siz okumamı istiyorsunuz."

"Yani?"

"Çünkü siz bir insansız."

"Bekle ne?"

"İnsanları mutlu etmeyi sevmiyorum ben." Harika! Karşımda kendisi de insan olmasına rağmen insan sevmeyen değişik bir şey vardı.

"Pekâlâ Mara ne kadar istiyorsun?"

Kaşlarını anında çattı ve mavi gözleri kınarcasına beni buldu. "Beni parayla satın alamayacağınız kadar gururluyum Elzem Hanım!" Eminim öyledir.

"Yarın maaşınla birlikte ekstradan üç katı daha fazla parayı hesabına gönderebilirim."

"İsterseniz on katı teklif edin yine kabul etmem."

"On katı ve bu son teklifim."

"Anlaştık." Bu kadar gururlu olduğu için ona gerçekten minnettarım.

Ayağa kalkarak yatağımın üzerine oturunca bir seferliğine bunun için onu azarlamadım. O kitabı okuyana kadar bu gece ona tahammül edebilirim. Yanına oturduğumda kapakta gördüğü bir şey hoşuna gitmiş gibi güldü.

"Yalnızca gerçek bilgiler kadim dillerin sırrını çözebilir." Mavi gözleri küstahça ışıldadı. "Bahsettiği o bilge kişi sanırım ben oluyorum." Eminim öyledir.

"Anlamıyorum diye kendini övmek için hiçbir fırsatı kaçırma değil mi?" diyerek yüzümü buruşturdum. "Böbürlenmeyi bırak ve okumaya başla."

"İyi ama burada gerçekten böyle bir şey yazıyor."

"O kadar parayı hizmetçime konuşması için vermiyorum."

"Haklısınız Elzem Hanım! O kadar parayı hizmetçiniz bir konuda sizden daha iyi diye veriyorsunuz. Bu sizin gibi kibirli biri için çok ağır olmalı."

"Mara dedim!"

Her ikimizde birbirimize saf nefretle bakarken en sonunda kendi çıkarları için inat etmeyi bırakıp kitabı açtı. **"Parçalanmış ruhların mührü ve dört kalkan..."** O okumaya başladığında heyecandan nefesimi tutmuştum.

Pusulam yıllar sonra ilk kez göğsümden başka bir yeri, yani bu kitabı göstermişti. Bu da demek oluyor ki bu eski kitap öylesine bir şey değil.

Ne sakladığını bulacağım anne.

Pusulamı değiştirmenin bir sebebi olmalıydı ve aradığım cevap bu kitapta olabilir.

Evet ilk bölümü nasıl buldunuz bakalım? Henüz ilk bölümler olduğu için olayların başlayacağı bölümlere kadar biraz sıkıcı gelebilir, ama kızların farklı bir boyuta geçiş yapmaya başlamasıyla asıl hikayemiz başlıyor canlarım. Lütfen o zamana kadar benim yanımda olup desteğinizi eksik etmeyin.

Daha ilk bölüm olduğu için sorulacak hiç soru bulamıyorum, ama sizin sorularınız varsa cevap vermekten mutlu olurum.

Öncelikle Elzem'in pusulası hakkında konuşalım. Hayır pusulanın öyle özel güçleri falan yok, pusulanın tek sırrı Elzem'e rehberlik yapıyor olması. Aslında kızlarımızın da öyle özel güçleri falan yok, onların sahip olduğu tek şey karanlık büyü. Bölümler ilerledikçe ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız.

Sizce kızların annesi ne saklıyor olabilir? Herkes neden ona Medusa diyor? Hayır öyle saçlarında yılanlar falan tabiki yok.

Itır annesine karşı fazlasıyla korku dolu, sürekli kardeşini uyarmasına rağmen Elzem onun tersi şeyler düşünüyor. Itır bazı konularda gerçekten haklı olabilir mi?

Munire Akay, yani kızların gizemli anneleri. Mara ve Doğa'yı neden ısrarla yanında tutuyor dersiniz?

Mara'nın o eski kitabı okuyabiliyor olmasının bir sebebi var mıdır? Elzem bile o kadar dil biliyorken okuyamadı, ama Mara hiç zorlanmadan bunu başardı.

Bu arada kızların yaşını merak edenler için şuraya küçük bir not düşeyim. Doğa en büyükleri yani 26 yaşında. Elzem ve Mara 24 ve Itır 23 yaşında.

Eminim kafanızda çok fazla soru işareti vardır, ama kızlar ortadan kaybolmadan önce anneleri ve ailenin erkekleri neden evi terketmiş bu gibi şeyleri öğreneceksiniz. Aslında Elzem yaptığı ters köşelerle herkese aptalı oynarken, doğru zamanlarda büyük hamleler yaparak ortadan kaybolmadan önce çoğu kişiyi şaşırtmayı başaracak diyebilirim.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allaha emanet olun canlarım.

(2) Tarot Kartı.

"En acısı da neydi biliyor musunuz? Bana dürüstlük dersleri veren tüm o insanların...bunu bana yaşattıkları yalanların içinde yapmış olduklarını farketmem. Hayır...bozmadım.

Elzem Akay.

Her ikimizde manidar bakışlarla birbirimize bakarken daha fazla dayanamayıp onun elindeki kitabı aldım. Garip bir şekilde Mara kitabın kapağındaki ismi ve ilk sayfadaki ilk satırı okuduktan sonra devamını okuyamamıştı. Denemesine rağmen bunu yapamayınca her ikimizde bu durumdan bir şey anlamamıştık. Az önce bilmediği halde okuyabiliyordu. Fakat sanki bir şey olmuştu ve hafızasında kitapla ilgili kısımlar silinmiş gibi okuyamadığını söylemesi çok garipti. Belki de benden daha fazla para koparmak için böyle bir numaraya başvurdu diye düşünmedim değil. Ancak hayır, en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Kitabı yeniden benden almasını izledim. Tüm sayfaları karıştırıyor sanki neden okuyamadığını anlamak istiyordu. "Tamam, Mara olmuyorsa bırak." Hayır, beni dinlemedi hatta okuyamadığına kızmış gibi sayfaları hırsla karıştırıyordu.

"Bu saçmalık!" Elindeki kitabı duvara fırlatırken, "Ben daha okumayı bilmeyen bir çocukken bile her dili okurdum!" dedi. Öfkeyle ayağa kalkınca ağzından kaçıracağı şey fazlasıyla dikkatimi çekti. Ne demek okumayı öğrenmeden önce her dili okuyordum?

"Sen az önce ne dedin?" Usulca ayağa kalktığımda az önce ne söylediğini yeni fark ettiği için panikledi. "Öfke anında saçmaladım Elzem Hanım." Hayır, söylediği şey öylesine ağzından kaçıracağı bir şey değildi. İnsanlar öfkeli olduğunda genelde gerçekleri söylerdi.

"Eğer bana anlattırsan sana sürekli yaşadığım ama kimseye anlatamadığım bir şeyi anlatırım," diyerek onu konuşmaya teşvik etmeye çalıştım. Ailesi yedi kuşaktır Akay ailesinin yanında çalıştığı için burada Mara ile aynı gecede doğacak kadar talihsizim. Yani evde olanları en az benim kadar iyi biliyordu ama benimle ilgili olan şeyleri ben istemediğim sürece kimse bilmezdi.

Derin bir nefes alıp tereddüt etse de, "Ben tüm dilleri biliyorum," diyerek itiraf etti. Ona anlatacağım şeyi merak ettiği için istediğim cevabı bana vermişti.

"Ailem bunu kimseye anlatmamam için beni uyardılar ama nasıl mümkün oluyor, bilmiyorum fakat bugüne kadar okuyamadığım kitap, çözemediğim şifre olmadı." Eliyle duvarın dibine fırlattığı kitabı gösterdi. "Onu da okuyacağımı biliyorum ancak sanki biri az önce zihnime girmiş gibi yapamıyorum." Başını kaldırıp sıkıntılı bakışlarını bana çevirdi. Biliyorum çok saçma ama inanın az önce ne hissettiğimi biliyorum," dedi. Sesi kısık çıkıyordu. "Sanki bir şeyler odaklanmamı engelliyordu. Garip değil mi?" Asıl garip olan ona inanıyor olmamdı. Bu hayretler içinde kalmamı sağlıyordu çünkü böyle tuhaf olaylara asla inanan biri olmadım. Fakat şu anda ilginç bir şekilde benliğim ona inanıyordu.

"İnanmayacaksın ama sana inanıyorum ve şimdi duyacaklarından sonra seninde bana inanman gerekiyor," dedim. Hiç tepki vermeden devam etmemi bekleyince boynumdaki pusulayı gösterdim. "Bunu anneannemin bana verdiğini biliyorsun. Bugüne kadar hiç boynumdan çıkarmadım." Daha iyi görsün diye boynumdaki pusulayı yukarı kaldırdım. "Bu gece pusulamın annemin odasında olduğunu gördüm ve boynumda taşıdığım sahte olanıydı."

Gözlerini irice açtı. "Onu sizden çaldı mı?" Kınarcasına kaşlarını çatmasıyla başımı salladım. "Banyo ederken bile çıkarmadığım pusulayı bir şekilde benden aldığı yetmiyormuş gibi sahtesi boynumdaydı. Mara on yıldır hiç çıkarmadığım pusulanın sahtesini boynuma takan ben değildim. O şey boynuma nasıl geldi?" En canalcı soru buydu çünkü kuş uykusu dedikleri şeye sahiptim. Yani uyurken bile yarı uyanık yatar ve en küçük sesteki gözlerimi açardım. O halde o sahte pusula boynuma nasıl gelmişti?

"Aman tanrım." Dehşete kapılarak birkaç adım geriye gitti. "Sizi ilaçla uyutmuş olacağını mı düşünüyorsunuz? İyi ama basit bir pusula için buna neden kalkışsın?"

"Belki de basit bir pusula değildir."

"Anlamadım?"

"Bende anlamıyorum." Omuz silkerek fırlattığı kitaba doğru yürüdüm. "Ama yakında anlayacağım." Diz çöküp kitabı düştüğü yerden alıp ayağa kalktım. "Git uyu. Pek işe yaramasan da anlaştığımız gibi ödemeyi yapacağım."

"Peki, şu herkesten sakladığınız şey?"

"Öyle bir şey yoktu." Kaşlarını çatınca güldüm. "Hadi ama, bir sırrım olsa sence bunu emrimdeki birine söyler miyim?" Evet, bu biraz ağır olmuştu ama yalan söylesem onu daha fazla kızdırdım.

Mavi gözlerinde bana olan nefreti harlanınca gelip tam karşımda durdu. "Biliyor musunuz insanlar haklı. Siz gerçekten benmerkezci, takıntılı bir kontrol delisisiniz!" Yine haddini aşıyordu ama bu gece beni annemden kurtardığı için saygısızlığını görmezden geleceğim.

"İnsanların benim hakkımda düşündükleri şeyleri umursamamam ne güzel."

"Ama umursamalısınız çünkü gün gelir o umursamadığınız ayak takımına muhtaç olabilirsiniz."

"Bittiyse odana çekilebilirsin." Bana acıyormuş gibi bakıp yüzünü buruşturdu. "Size bakınca ne görüyorum biliyor musunuz? Annenizi," deyince kaşlarımı çattım fakat susmadı. "Evet, bu gece odasında deli gibi korktuğunuz o kadına gittikçe dönüşüyorsunuz. Ve yıllar sonra ne olacak biliyor musunuz? Sizin kızınız da en az bu gece sizin annenizden korktuğunuz gibi sizden korkacak!" Pekala bu ağır olmuştu ama beni asıl şaşırtan neden anneme benzetilmekten rahatsız olduğumdu.

Bu aralar kendime yabancıydım sanki.

Kapıyı açıp gitmek üzereydi ki bir şey fark etmiş gibi bana doğru döndü ve tepeden tırnağa beni süzdü. Gözleri kıyafetimden fazla oyalandı. "Annem haklı daha az şeker yemeliyim," diye homurdanarak çıkıp gidince neden bahsettiğini bilmek bile istemiyorum.

Hizmetçim gerçekten çok garip.

Belki de ilk kez onları uzun zamandır bu kadar süslü ve cıvıl cıvıl görüyordum. Kızlar en gösterişli elbiselerini giymiş ve minik beyler de fazlasıyla bakımlıydı. İsmi okuduğum her öğrencim koşarak yanıma gelip karnesini alıyordu. Onlar için aldığım küçük karne hediyeleri onları fazlasıyla mutlu etmişti. "Ve Tuba." Son ismi okuduğumda arkadaşları tarafından alkışlanan minik kız gülerek bana doğru koştu.

"Al bakalım canım." Uzanıp önce karnesini sonra ise hediyesini verdiğimde kocaman gülümseyip, "Teşekkür ederim öğretmenim," deyişi çok tatlıydı.

"Evet, çocuklar." Doğrularak ailelerinin yanında oturan miniklere baktım. "Tatilde ne yapıyorduk?" Bugün özel bir gün olduğu için hiçbir anne ve baba bu günü kaçırmak istemiyordu.

Çocuklar aynı anda, "Okuyoruz!" diye bağırınca kıkırdadım. "Evet, her gün öykü kitabında günde bir sayfa okuyoruz. Ve sayıları da unutmamak için eğitim setini öylece bir kenara atmıyoruz değil mi?" Gülüşerek beni onaylamaları çok sevimliydi.

Fazla gürültü çıkardıklarını fark edince, "Çocuklar?" diyerek herkesin beni göreceği bir yerde durdum. "Lütfen sessiz olun ve ailelerinizle konuşmama izin verin." Çoğu beni dinleyip susmuştu kalan diğerlerini ise yanlarında oturan aileleri susturmuştu.

Yılın başında tanıştığım velilere bakıp derin bir nefes aldım. "Öncelikle bir konuda sizlerle anlaşalım," dediğimde yüzümdeki sahte gülümseme dudaklarıma yapışıp kalmıştı.

"Onlar henüz çocuk ve bu tatil onların hakkı," diyerek devam ettim. "Günde yarım saat bile çalışsalar emin olun onlar için fazlasıyla yeterli. Bırakın oynasınlar hatta istemiyorlarsa bırakın hiç çalışmasınlar. Lütfen bu konuda onlara baskı yapmayın. Zaten ileride gerçek hayat sınavları başlayacak o yüzden bırakın hâlâ şansları varken çocuk olsunlar." Bazı öğrencimin aileleri sanki küçücük çocuğu üniversite sınavına hazırlıyormuş gibi baskı yapıyordu. Bu son kısmı özellikle onlara bakarak söylemiştim.

"Ve şunu yapmayın." İsim vererek doğrudan rencide etmiyordum. Fakat kime bakıyorsam diğerleri anladığı için o kişi fazlasıyla mahcup oluyordu. Şimdiki odağım Veysel'in annesiydi. "Başka çocukları överek kendi çocuğunuzu yermeyin. Anne ve babalar çocuk gelişiminde en büyük hatayı burada yapıyor. Komşunun oğlu iyi bir çocuk, bakıcının kızı fazla akıllı, akrabanın şu çocuğu sizinkinden daha uslu, o senden iyi, bu senden iyi doğru değil," dedim. Çocuk eğitiminde en büyük hatayı onları akranlarıyla kıyaslayarak yapıyorlardı.

"Komşunun oğlu iyi olabilir ama sizin çocuğunuz da kötü biri olamaz çünkü çocuklar kötü olmayı bilmezler. Bakıcının kızı akıllıysa bu sizin çocuğunuzun aptal olduğu anlamına gelmiyor, sadece iyi olduğu şeylerin farkına varamadığınız anlamına gelir. Onun bunun kızı veya oğlu sizin çocuğunuz değil o yüzden imrendirerek büyük bir hata yapmayın," dedim. Böyle yaparak küçücük çocuklara nasıl bir kötülük yaptıklarının farkında değillerdi. Onlara özgüven aşılmalıyız kendilerine olan güvenlerini yıkmak doğru değil.

"Siz böyle yaptıkça o çocuk övgüyle bahsettiğiniz kişiden nefret etmekle kalmıyor kendine olan özgüvenini yitiriyor. Küçücük çocukların saf

yüreğine kıskançlık denilen illeti yerleştirmeyin lütfen." Böyle yaparak o çocuk üzerinde nasıl kötü bir etki bıraktıklarının bilincinde değillerdi.

Acaba ayağımdaki şu rahatsız edici ayakkabıları çıkarsam fazla dikkat çeker miyim?

"Elzem Hanım?" Velilerden birinin seslenmesiyle ona doğru döndüm. İlk ona küçük kızı hakkında istediği bilgiyi verdim ve hemen arkasında soru soran tüm velilere gereken cevapları vermeye başladım.

Soru cevap kısmı yaklaşık yarım saat sürdükten sonra nihayet son aşamaya gelmiştik. "Evet, şimdi de önceden süslediğimiz köprünün altında ilk karnelerimizle fotoğraf çektirelim mi?" dediğimde tüm çocuklar bağırarak evet deyip alkışlamaya başladı. Her biri, 'karne hatırası,' yazan çiçekli köprünün altında sırasıyla duruyor ve aileleri fotoğraflarını çekiyordu.

Çoğu velim ve öğrencimin ısrarı üzerine her birinin yanında durup benimle fotoğraf çekmelerine izin verdim. "Şimdi sıra bizde," diyen Tuana Hanım elindeki fotoğraf makinesini eşine verip yanıma geldiğinde tebessüm ettim. Onunla çektiğim tek fotoğraf kalan velilerle de çekmemi sağlamıştı.

Sınıfımdaki her öğrencimle tek tek vedalaşmam tahmin ettiğimden daha geç okuldan çıkmama neden oldu. Kaldırıma çıktığım an ayağımdaki ayakkabılardan kurtulunca gözlerimi kapatıp rahat bir nefes aldım. "Nar çiçeği mi?" Güldüm. "Yazın ortasında burnuma gelen kokuya bak." Gözlerimi açtığımda yanımdan geçen küçük bir kız çocuğuyla tebessüm ettim. Şimdi aldığım kokunun sebebi anlaşıyordu. Birileri annesinin parfümünü kullanmış olmalı.

Garip, ne zaman ayakkabılardan kurtulsam koku alma duyum çok iyi çalışıyordu.

Yola çıktığımda üç ay boyunca okula gelmeyecek olmam ruh halimi kederle sarmalamıştı. Yaşadığım hüznün yol boyunca sürdüğü için babamın evine geldiğimde ruh gibiydim. Arabanın anahtarını Rıza Bey'e uzatırken, "Sizi çardakta bekliyor efendim," dedi. Arabayı garaja götürürken bu sabah arayıp buraya geleceğimi önceden haber vermiştim.

Konağın aksine babam yaşamak için küçük bir dubleksi tercih etmişti. Krem rengi evin en çok bahçesi hoşuma gidiyordu. Topuklu ayakkabılarımı yine çıkartıp çıplak ayaklarla çimlere bastım. Evde ayaklarımın çıplak olması beni rahatlatıyordu. Dışarıda binbir çeşit ayakkabı giyiyor olabilirim

ama evde hiç ayakkabı giymeşdim. Bu çoğu zaman konaktakilerin beni kınayıp arkamdan konuşmalarına neden oluyordu. Fakat belli bir zaman sonra onlar da bu duruma alıştı. Süs ağaçların arasından geçerken babamın bizzat kendi elleriyle diktiğine emin olduğum rengarenk çiçekleri gördüm. Evden ayrıldığından beri tüm işlerden elini çekerek burada inzivaya çekilmişti. Bizzat özel yaptırdığı kamelyaya geldiğimde yalnız olmadığını gördüm çünkü Sıraç abim onun karşısında oturuyordu. Üstü kapalı bu yerin ayrı bir huzuru vardı. Ne zaman buraya gelsem konağın kasvetli havasından kurtuluyordum. Babam bana sırtı dönük oturduğu için onun yüzünü göremiyordum ama Sıraç'ı düşünceli gözlerle bulmak beni şaşırttı. Canını sıkın bir şeyler olduğunu buradan bakınca bile anlayabiliyorum.

Benimkiyle aynı renkte olan yeşil gözleri fazlasıyla dalgın bakıyor, arada uzun parmaklarını sarı saçlarından sabırsızca geçiriyordu. Evet, saç rengimiz bile onunla aynıydı. Ailemde en çok ona benzediğimi biliyorum tek farkımız onun sert yüz hatları daha belirgindi. Kaşlarını her çatığında alnında ortaya çıkan o birkaç kırışık bile ona farklı bir karizma katıyordu. Kirli sakalının süslediği çenesindeki o küçük çukur otoritesinin bir simgesi gibiydi. Yine üzerinde takım elbisesi vardı. Fakat sıcak havalar yüzünden lacivert ceketini oturduğu bankın arkasına bırakmıştı. İri vücudunu saran gömleğinin kollarını toplayarak kendine biraz rahatlık sağlamıştı.

Başını kaldırdığında beni gördü. Arkasına yaslanarak her adımıyla birlikte beni incelerken dudağının bir tarafı usulca kıvrıldı. "Çocukluktan bu yana o omuzlar hep dik, adımlar kendinden emin, saçlarını savuruşunda bile ayrı bir kibir var," dedi gülerek. "Mükemmeliyetçi bir yapın olduğunu daha sen altı yaşındayken fark eden tek insanım belki de. Aynı zamanda kusursuzluğunun altına sakladığın kusurları gören de tek kişiyim," dediğinde yine beni eleştirmeden duramadı. Benimle hep gurur duyduğunu biliyorum ama bir o kadar da beni yargıladığının bilincindeyim.

Babam da başını çevirince geldiğimi gören adam tebessüm ederek ayağa kalktı, kollarını açtı. "Buraya gel Elzem." Gülerek onun açtığı kollarının arasına girdiğimde bana sımsıkı sarılışını hiçbir şeye değışmem.

Dudaklarını saçlarıma bastırırken, "İtır her gün geliyor ama sen beni çok ihmal eder oldun," diyerek dert yandı. "Konakta çok mu yoruyorlar seni?" Kollarımı ona sararken benimle ilgili tüm haberleri İtır'dan almak onu üzüyordu.

"Fazla değil." Ondan ayrılınca Sıraç'ın yanına oturdum. Tek kaşını ayıplarcasına kaldırdı. "Abiye sarılmak yok mu?" diye bana takılınca

çantamı masanın üzerine bıraktım. "Dün yaptığı şeylerden sonra abiye kızmak var," dedim. Ne demek istediğimi gayet iyi anladığı için gülerek arkasına yaslandı. En azından Doğa konusunda birazcık vicdan azabı çekebilirdi.

Babam beni izlerken, "Okulun bugün son günüydü üzgün hissediyor olmalısın," dedi. Her gördüğümde sanki biraz daha yaşılanıyordu. Eskiden gür olan siyah saçları şimdilerde beyazlaşmış ve çoğu dökülmüştü. Yüzündeki özellikle göz çevresindeki kırışıklar çoğalmış, elâ gözleri yorgunca bana bakıyordu. Sanki birazda zayıflamış gibiydi çünkü gömleği ona biraz bol geliyordu.

"Nasılsın Elzem?" Üzgün gözlerle onu incelememden rahatsız olduğu için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

"Beni koru baba." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen kelimeler en az onun kadar beni afallattı. Bir anda neden konuya böyle bir giriş yaptım, bilmiyorum ama bunu bende beklemiyordum. Yanımda oturan abimin kaskatı kesildiğini hissettim.

Tehlikede bile değilken ben şimdi neden böyle dedim?

Babam, "Elzem?" derken oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Korktuğun bir şey mi var? Seni tehdit eden bir şey mi var kızım?" Sanki evet desem o tehlikeyi hemen şimdi benim için yok edecekmiş gibi bakıyordu.

Hiçbir zaman lafı dolandırmayı sevmediğim için doğrudan konuya girdim. "Bir tehlike yok baba evet, beni korumanı istiyorum ama birinden değil," diyerek gözlerine baktım. "Beni aklımdaki şu bitip tükenmeyen sorulardan koru baba. Siz yıllardır sustukça o sorular çoğalıp duruyor. Ben gerçekten aklımı kaybetmeden bana bilmem gereken gerçekleri anlatın artık." Evden ayrılmasının altındaki sebebi bugün öğrenmeden bu evden gitmemeye kararlıyım.

Babam huzursuz bir yüz ifadesiyle, "Ne bilmek istiyorsun?" dedi. Neyi bilmek istediğimi aslında çok iyi biliyordu.

"Evden neden ayrıldınız? Annemden neden boşandın baba?" Anında bakışlarını kaçırıp, "Anlaşamadık boşandık," diyerek çocuk avutur gibi beni geçiştirdi. "Onu konaktan göndermem hoş olmazdı o yüzden giden ben oldum." Yalan söylüyordu çünkü bu yıllardır beni avutmak için söylediği bir yalandan başka bir şey değildi.

Hayır, böyle ısrar ederek onu konuşturamam.

"Öyle olsun." Ayağa kalkıp çantamı alarak son kez ona bakıp iç çektim. "Susmaya devam et baba," dedim gücenmiş bir tavırla. "Seni susturan o sebep bize zarar verene kadar susmaya devam et. Umarım birgün konuşmaya karar verdiğinde her şey için çok geç olmaz çünkü son zamanlarda beni korkutan çok fazla şey var." Pişmanlık dolu gözlerine bakmaya son verip kamelyadan çıktım.

Hadi Sıraç, son söylediklerimden sonra sen bana kayıtsız kalamazsın.

Onlara sırtım dönük bir şekilde yürürken, "Bekle!" diyen abimin sesini duyunca dudaklarım kıvrıldı. Bir şeyler beni korkutacak ve Sıraç Akay bunu umursamayacak öyle mi? Hayır, abim ben ve İtir'a asla dayanamazdı.

"Kim seni tedirgin eden?" Kızgın sesiyle dudaklarımdaki tebessümü sildim ve ona doğru döndüm. Sinirli bir ifadeyle kaşlarını çatıldığını gördüm. "Annem," dediğimde masadaki eli yumruk oldu. "Biliyordum!" Hiddetle ayağa kalkıp üzerime yürüdü. "O kadın size ne yapıyor? Elzem neden artık şu inadı bırakıp benim yanıma taşınmıyorsunuz!" Burnundan soluyarak tam karşımda durduğunda o evde yaşamamızı istemediğini biliyorum. Zaten şimdi olduğu gibi her fırsatta bunu söylüyordu.

"Söyle o zaman." Kolunu tutarak ona baktım. "Abi ne olur bana o evden ayrılmam için bir sebep ver," dedim. "Annemin bize zarar vereceğini düşünüyorsunuz ama nedenini açıklamıyorsunuz. "Siz sustukça biz tehlike olarak gördüğünüz o kadının yanında yaşıyoruz. Eğer bizi gerçekten korumak istiyorsan bunu sadece gerçekleri anlatarak yapabilirsin aksi takdirde o evden ayrılmam," diyerek hep olduğu gibi bu konudaki kararımı ona söyledim. Ne saklıyorlarsa artık bunu bize söylemeliler.

Abim kararsız kalmışçasına gözlerime bakarken babamın araya girip, "Sıraç," demesiyle gözlerini yumdu. Anlamıştım, babamı ezip geçmeyeceğini anlamıştım. Babama bir söz veya yemin vermiş olmalı ki bu onu susturuyordu. Abim sadece verdiği sözler söz konusu olduğunda bu kadar inatçı olurdu.

"Söz mü?" dedim.

"Yemin," diye iç çekti. Kaybetmişliğin verdiği hüznle uzanıp yanağına dudaklarımı bastırdım. "Tahmin etmiştim," diyerek daha fazla üzerine gitmedim. Onu kendi mahcubiyeti içinde bırakıp yoluma devam ettim. Bulacağım, nasıl yaparım bilmiyorum ama pes etmek bana göre değil.

Arabayı mezarlığın yakınlarına park edip öyle boş boş yürüyordum. Elimdeki ayakkabılarımla kaldırımda yürürken kendi düşüncelerimde

boğuluyordum. Beynimi kemiren o sır perdesini bir şekilde aralamalıydım ama nasıl? Kaldırımdan inip dalgın gözlerle yolu yarılamıştım ki, "Dikkat et!" diyen tanıdık bir sesle başımı kaldırdım ve kornalar çalarak üzerime süratle gelen bir tırı son anda fark ettim. "Ah, hayır," diyerek kaskatı kesildim.

Donmuş bir şekilde koca tıra bakarken biri belimden tuttuğu gibi beni birkaç adım geriye çekti. Kalçamın üzerine yere oturur pozisyonunda düşmüştüm. Tır önümden geçip giderken ben şoka girmiş olmalıyım ki korkudan kıpırdayamıyorum. Nihayet kendimi toparlayıp ayağa kalktığımda birkaç kişi yanıma koşup iyi olup olmadığımı soruyordu. Fakat hiç birinin sesi az önce beni kurtaran kişinin sesine benzemiyordu. O kulağa melodi gibi gelen sesi bulmak için etrafıma bakındım ama dikkatimi çeken kimse yoktu. "Ambulansı arayalım sanırım şokta," diyen ve kolumu tutan yaşlı adama tebessüm ederek geriye çekildim. "Teşekkür ederim ben iyiyim." Yere düşen ayakkabılarımı alıp karşıya geçerken aklım hâlâ o sesin sahibindeydi.

Tanıdıktı, fazla tanıdık.

Yaklaşık beş dakika sonra mezarlığa girince ansızın bir ürperme hissettim. Ne oldu bilmiyorum ama sağ omuzuma biranda bir acı girmişti. "Ah, hayır," diye hayıflanıp omzuma tuttuğum esnada acı birkaç saniye içinde geçmişti. Bu neden olmuştu? Sanki biri bana çarpmıştı. Oysaki görünürde benden başka kimse yoktu.

Çıplak ayaklarla yerdeki toprağa basıp mezarların arasından geçtim ve aradığım ismi sonunda buldum. **Suzan Dilzah**. Tebessüm ederek mezarının üzerine dün bıraktığım beyaz güllere baktım. Sıcaktan solmaya başlamışlardı. "Merhaba anneanne." Mezarının yanı başına oturup gülümsedim. "Bugün sana senin nefret ettiğin ama benim çok sevdiğim beyaz güllerden getirmedi." Hergün ikindiden sonra onu görmeye gelirdim. Bu on yıldır aksatmadan yaptığım bir şeydi.

"Bugün sana neler yaptığımı anlatmak isterdim ama onun yerine biraz dertleşelim istiyorum." Sanki beni duyacakmış gibi yine onunla konuşmaya başlamıştım. "Bunu senden başka kimseyle yapamam." Gülüşüm yüzümden solarken yanında kendim olduğum tek kişi oydu. "Beni bıraktığın için sana hâlâ kızgınım çünkü senden başka hiç arkadaşım yok." Etrafımdaki insan kalabalığı bana bir şekilde yalnızlığı hissettiriyordu.

"Beni korkutan bir şeyler var Suzan Hanım." Kendimi tutamayıp güldüm. "Evet, inanması güç ama korkuyorum." Oysaki ben kolay kolay korkuyu

bilmezdim. "Beni korkutan herkesin sakladığı sırların büyüklüğü." Elimi toprağında gezdirirken iç çektim. Yeniden konuşmaya hazırlanıyordum ki mezarının üzerine diktiğim karanfillerden birinin kırılmış olduğunu gördüm. "İtır!" Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve eğilerek o karanfili çekip çıkardım. "Daha kaç kez dikkat etmesini söyleyeceğim!" Kırık veya eğri şeylerden nefret ediyorum. Düzen takıntımı bildiği halde çiçeklerden birini kesin o kırmıştı. Bunu bilerek yapmış bile olabilir! Beni kızdıracak her şeyi seviyordu.

Kırılmış şeyi tam yere fırlatacaktım ki bu çiçeğin bir kökü olmadığını fark ettim. "Şaka mı bu?" Bunları daha tohumken ektiğim için bir kökü olmalıydı. Fakat bu çiçek dışarıdan alınmış ve öylece toprağa saplanmış gibiydi.

"Pekâlâ, nasıl bir şaka bu?" Uzanıp çiçeği çekip aldığım toprağa dokunarak hafif eşeledim. "Burada kökü olmalı." Biliyorum kimse bir çiçeğin olmayan kökünü umursamaz ama cevap bulamadığım her soru bende farklı bir rahatsızlık belirtisi yaratıyordu. Genelde böyle önemsiz şeylerle uğraştığım çok oluyordu.

Yaptığım şeyin saçmalığını fark edip elimi tam çekecektim ki parmaklarımın toprak dışında bir şeye temas etmesiyle duraksadım. İyice eğilip toprağı biraz daha kazınca gördüğüm kâğıt parçasını çekip aldım. Dörde katlanmış sayfayı usulca açarken bunun anneannemin mezarına nasıl geldiğini sorguluyordum. Sayfayı tamamen açıp üzerindeki küçük toprak parçalarını silkeledim. İçindeki eğri büğrü çirkin yazı yüzümü buruşturmama neden oldu. "İlkokul öğrencisi olmalı," diye mırıldandım. "Böyle yazı mı olur?"

Gözlerimi kısarak yazan şeyleri okumaya başladığımda afalladım. "**Viran huzurevi. 2.kat 14.oda, Gülistan Temiz.**" Evet, burada bir adres yazıyordu fakat beni asıl şoka uğratan burada yazan isimdi.

Gülistan Temiz mi? Bu kadın ben ve Mara'nın doğumuna giren ebe değil miydi?

İsim hafızam beni asla yanıltmazdı. Daha önce duyduğum bir ismi üzerinde yıllar geçse de çok iyi hatırlardım. "Bu tesadüf değil," dediğimde fısıltım bile hâlâ yaşadığım şokun etkisinde olduğumu gösterircesine şaşkın çıkmıştı. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Biri benim düzen takıntımı iyi biliyordu o yüzden bu karanfili özellikle kırıp diğerlerinin arasına koymuştu. Böylece ben toprağı kazdığımda bu notu bulacaktım.

"İyi ama bu alışkanlıklarımı bilen kim? Beni benden daha iyi tanıyan kim olabilir?" Elimdeki kâğıt parçasına garip bakışlar atarken gidip şu ebeyi bulmaya karar verdim. Zihnim o kadar karışıkken orada bir soru işaretini daha barındıramam. Eğer kafamın içinde bir soru işareti varsa cevapların peşine düşerim.

Mezarlıktan ayrılıp arabama bindiğimde aklım hâlâ nottaki isimdeydi. Mara'nın annesi ve benim annem aynı yılın içinde hamile kalmışlardı. Mara tam gününde doğarken ben prematüre doğduğum için bir ay erken doğmuştum. Bu durum her ikimizin konakta aynı gecede doğmasına sebep olmuştu. Babam hep çok fazla kar yağıyordu derdi. Ocağın ilk günüydü ve yollar kar yüzünden kapalı olduğu için sizi hastaneye götüremedik derdi. O yüzden evde doğum yapmak zorunda kaldılar diye anlatırdı doğum hikâyemi. Her an doğum olabilir diye babamın annem ve Mara'nın annesi için bir hafta öncesinde bir ebeyi konağa yerleştirdiğini duymuştum. O dönem kış çok şiddetli geçtiği için babam kendince küçük bir önlem almıştı. Aldığı o tedbir hem Mara'yı hem de beni kurtarmıştı. Babam Gülistan Temiz'e olan minnet duygusunu ben çocukken sürekli dile getirdiği için bu ismi unutmam mümkün değildi.

Nottaki adrese doğru hareket ederken çantamdaki telefonumdan gelen seslerle arabayı yavaşlattım. Telefonu açıp kulaklığı taktığım esnada İtir'in, "Elzem neredesin?" diyen kızgın sesini duyunca ofladım. Benden sadece bir yaş küçük olan kız kardeşimin ergenlik triplerini bugün hiç çekemeyeceğim.

"Şimdi olmaz İtir. Canım yeterince sıkkın git Doğa'ya bulaş."

"Asıl benim canım sıkkın kapat çeneni!" Benimle bu tarzda konuşmasından gerçekten nefret ediyorum.

"Eğer hakaret etmek için beni aradıysan bunun için akşamı bekleyebilirsin. Şimdi kapatıyorum."

"Sakın!" Bağırmasıyla hızımı biraz arttırdım. Bazen ona gerçekten tahammül edemiyordum. "Dinle az önce çok garip bir şey oldu. Arkadaşlarımla öğle yemeğindeydim ve hesabı ödeyip kalktım. Tam arabama binmişim ki bir köpek uluması duydum. Sanki biri kuyruğuna basmış gibi ciyaklıyordu zavallı şey." Ne yani onu sinirlendiren şey bu muydu?

"Ve sende bunun için hemen beni mi aradın? İtir seninle yeterince uğraşmak zorunda kalıyorum zaten neden bana bir iyilik yapıp o köpeği bir veterinere götürmüyorsun?"

"Bulursam götürürüm ama konu o değil. Arabayı çalıştırmak üzereyken bize servis yapan garson camı tıkladıp bana bir kâğıt uzattı. Çantamdan düştüğünü söyledi ama çantamın içinde senin doğumuna giren ebenin adresi yoktu." Arabayı ani bir frenle yolun ortasında durdurduğumda söyledikleri beni bozguna uğratmıştı.

"Az önce ne dedin sen?"

"Çantamda düştüğünü söyledi."

"Hayır, devamında."

"Çantamda bir adres yoktu."

"Delirtme beni Itır! Sonrasında ne dedin? Gülistan Temiz'in adresi mi?"

"Of evet Elzem! Zaten şimdi oraya gidiyorum. Akşam geç kalırsam yine arabama el koyma diye haber edeyim dedim Bayan Kontrol Delisi." Biri sadece benim değil Itır'ın da oraya gitmesini istiyordu iyi ama neden? Ve bunu yapan kimdi?

Gülistan Temiz ile görüşmemiz neden bu kadar önemliydi?

"Orada buluşuruz birazdan ve ben gelmeden sakın arabadan inme." Telefonu kapattığımda fazlasıyla gergindim. Bize bu notları gönderen kim olabilir?

Arkada gelen korna sesleriyle kendimi toparlayıp arabayı çalıştırdım. Daha beş dakika ilerlemeden Doğa'nın aradığını gördüm. Telefonu açıp, "Eğer elinde Gülistan Temiz'in adresi olan bir not yoksa söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," diye ona takıldım. Gülerek dalga geçtiğim esnada yutkunma sesini duyunca ikinci kez ani bir frenle arabayı yolun ortasında durdurdum. Hadi ama!

"Doğa tek bir cevap istiyorum evet veya hayır?"

"Ev-evet ama sen bunu nereden biliyor-"

"Evden çıkmadan önce yanına iki koruma al ve yazılan adrese gel!" Telefonu kapattığımda artık emindim biri bize çok kötü bir oyun oynuyordu.

Arkadan tekrar gelen korna sesleriyle oflayıp arabayı tekrar çalıştırmaya kalkıştım. Fakat bir adamın kafasını camdan uzatıp bana küfrettiğini görünce kaşlarımı çatıttım. "Hadsiz adam!" Kaşlarımı çatarak bir an bile tereddüt etmeden çıplak ayaklarla dışarı çıktım.

Arkamdaki arabaya doğru öfkeyle yürürken tıpkı benim gibi kızgın görünen kısa boylu adam da, "Kullanmasını bilmiyorsan geçmeyeceksin o direksiyonun başına!" diye bağırıp kapıyı açtı. Arabadan inip üzerime yürümesiyle adım atmayı bıraktım. Bu koku da neyin nesi?

Garip bir koku alıyordum, garip ve rahatsız edici.

Kokunun kaynağını bulmak için şaşkın gözlerle etrafıma bakındım ama tam olarak nereden geldiğini bulamadım. Sonra gözlerim ağzından tükürükler saçarak bana doğru gelen adamı buldu. Ona baktıkça kül ve is kokusunu daha şiddetli solumaya başlayınca elimle burnumu ve ağzımı kapattım. Sanki kokunun içime girmesinden korkuyordum. Kulaklarımdaki ılıklik beni dehşete düşürmüştü. Koku sanki kulaklarımdan sızıp beynime ulaşıyor ve tüm uzuvlarımı uyuşturuyordu. Adamın tam karşımda durduğunu hayal meyal idrak edebiliyorum. İşin garip yanı o sürekli konuşuyor ama ben onu duyamıyorum. Koku sanki kulaklarımı tıkıyordu.

"Be-ben." Konuşmakta bile aciz bir haldeyken insanlar yolu kapattığım için bağırp bana kızıyorlardı. Üstelik burnumdan eksilmeyen bu koku beni çıldırtmanın eşiğine getirmişti.

"Onu yürümesi için teşvik etmeli miyiz?"

"Kes sesini şu anda bizi duyuyor!"

"Bir şey mi dediniz?" Adam o kadar hızlı konuşup bana bağırıyordu ki az önce duyduğum sesin ona ait olup olmadığını anlayamadım.

İnsanlar arabalarından inip bana doğru gelince hemen kaçarcasına arabaya doğru yürüdüm. Hepsini geride bırakıp arabayı çalıştırdığımda az önce ne yaşadığıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Geceleri uykusuz kalmanın yan etkileri," diyerek kendime kızdım.

İtir için bulduğum şu psikoloğa gidip ruh halimi düzeltecek birkaç ilaç yazdırsam iyi olacaktı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra arabayı eski bir kliniğin önünde durdurdum. Çantamdaki adrese baktım hayır, bir yanlışlık yoktu gerçekten burasını gösteriyordu. "Umarım çektiğim tüm bu zahmete değer." Arabadan inip dış kapının hemen yanındaki güvenlik kulübesine yaklaştım ve kimliğimi uzattım. Birkaç saniye sonra kimliğimi geri veren adam otomatik demir kapının açılmasını sağladı. İlk adımımı atarak bahçeye girmiş bulundum. Öyle abartılacak kadar çok büyük bir yer değildi hatta bahçe diye bir şey de yoktu aslında. Tüm yerler kirli fayanslarla kaplanmış, fayansların arasında çıkan ot ve çimler çirkin bir görüntü sunuyordu. Hatta az kalsın eğilip ayakkabılarımı çıkartacaktım ama son anda kendimi durdurdum. Burada üzerine basacağım bir çim veya toprak bile yoktu. Sağa sola konulmuş birkaç banktan başka taşlarla kapladıkları bahçeyi öldürmüşler.

Üstelik sarı boyası dökülmüş üç katlı kliniğin Viran huzurevi yazan büyük tabeladan başka sağlam bir yeri yok gibiydi. "Kahretsın çıplak

ayakla gezecek temiz bir yer olmaması çok kötü." Daha fazla dayanamayıp yerler kirli bile olsa ayakkabılarımı çıkartıp elime aldım. Yürüyüp açık kapıdan içeri girdiğim an yine garip şeyler olmaya başladı. Sanki büyük bir açlık çeken ruhum huzur bulmuş gibi derin bir nefes alıp havayı soludum. Güzel bir koku geliyordu burnuma ama bu kokuyu tarif edemiyorum. Gün içinde ne zaman kalabalığa girsem tıpkı buna benzeyen bir kokuyu mutlaka soluyordum.

Etrafta gezinen birkaç hasta bakıcı ve hemşire dışında kimseyi bulamayınca resepsiyondaki adama doğru yürüdüm. Telefonumu çıkartıp Itır'ı arayacağım esnada koku karşı koyamayacağım bir hazla burnumun direğini sızlatınca yutkundum. Durdum. Hipnotize olmuş gibi yönümü değiştirdim ve kokuyu takip ettim. Basamaklardan yukarı çıkarken kokunun kaynağını bulmaya kararlıyım. Üst kattaki koridora çıkıp yavaş adımlarla yürümeye başladım. Sağ ve soldaki odaların kapısına bakıp kokunun nereden geldiğini bulmaya çalışıyordum. "Hadi! Neredesin?" Dişlerimi sıktıkça her adımımınla birlikte kalbim hızlanıyor, bedenim dehşet bir açlık içinde kıvranıyordu.

Bana ne olduğunu bilmiyorum.

Hayır, bu bir yemeğe olan açlık gibi değildi aksine karnım aç bile değil. Bu her defasında aynı kokuyu soludukça ruhumun ortaya çıkan bastırılmış açlığıydı. 16 yazan kapının önünden geçerken bedenimin sabırsızca verdiği tepkiler durmamı sağladı. Kapının önünde durunca dudaklarım kıvrılarak gözlerimi kapattım. Kokunun kaynağı bu odaydı. Sesli bir şekilde uzun uzun o hoş kokuyu içime çektim ama bu bile bana yetersiz gelmişti. Daha fazlasını solumak istiyorum. Parmak uçlarımdan başlayan tatlı bir karıncanlanma yumruklarımı sıkmama neden olurken neye karşı direndiğimi bilmiyorum. Bu odaya girmeliyim!

Tam kapının kolunu kavramıştım ki, "Elzem Hanım?" diyen Mara'nın sesiyle usulca başımı çevirdim. Koridorun başında yanında Itır ve Doğa ile durmuş bana bakıyordu. "Bu taraftan," dedi. "Yanlış odanın önünde duruyorsunuz." Delici bir arzu kapıyı açmam için beni zorluyordu. Kendimi kontrol ederek geriye çekilmeyi başardım.

Mara'nın burada ne işi var?

Onlara doğru yürürken çantamdan çıkardığım mendili burnuma bastırınca Mara güldü. "En son alışveriş için sizinle dışarı çıktığımda da böyle tüm gün burnunuzda mendille gezdiniz. Burası o kadar da kötü

kokmuyor." Aksine beni deli edecek derecede güzel bir koku olduğu için burnumu kapatıyordum.

Onlara yetiştikimde daha fazla dayanamayıp elimde tuttuğum ayakkabılarımı yere koyup giydim. Çıplak ayaklarım ayakkabılarla buluşunca rahat bir nefes almıştım. Mendili burnumdan çekince kokunun tamamen yok olması tebessüm etmemi sağlamıştı. "Bu nasıl bir takıntı?" Itır eliyle ayaklarımı gösterdi. "Ayakkabı giymekle bir sorunun olduğunu düşünüyorum. Evde de hiç seni ayakkabıyla görmüyorum." Toprağı hissetmek beni rahatlatıyordu hatta soğuk taş zemin bile gerginliğimi alıyordu.

Mara'ya bakıp, "Dur tahmin edeyim sana da şu notlardan geldi?" dediğimde Mara yüzünü buruşturarak başını salladı. "Yemek yapacağım tencerenin içinde doğumumu yaptıran ebenin ismini görmek alışık olduğum bir şey değil," diyerek sitem etti.

"Konağa kadar girip bize bu notları bırakan kim sizce?" diyen Doğa ürpererek koridoru gözetlemeye başladı. "Acaba burada mı? Yatak odama kadar girdiğine göre bu notları bırakan kişi bizi izliyor olabilir."

"Bırak izlesin," dedi Itır. "Ortaya çıktığı an o sefil ruhunu zevkli karanlığa bularım." Itır'ın karanlıkla ilgili söylediğı bu cümle sebepsiz yere beni germişti. Bu kızın korkusuz tavırları ve dinmek bilmeyen bu gözükara halleri bazen beni korkutuyordu. Çok benziyor, anneme çok benziyordu.

"Bir daha karanlıkla ilgili senden tek bir kelime duymayacağım," diye onu uyardığımda gözlerini devirerek önünde durduğumuz kapıyı açtı. "Her şeyi bu kadar ciddiye almayı bırakmalısın kontrol delisi," diyerek bana takıldı. "Laf olsun diye onu söyledim ayrıca karanlıktan senin kadar korkmadığımı biliyorsun." Evet, doğru söylüyordu. Henüz çocukken ben korkup uyurken odamın ışıklarını açık bırakırdım fakat o, asla ışıktayumazdı.

Peki, ben şimdi bunu niye hatırladım? Zihnim geçmişle dolup taşıyor sanki.

Adresteki oda numarası bu kapıyı gösterdiği için Itır'ın peşinden bizde sırasıyla içeri girdik. Daha ilk adımda odadaki yoğun nem kokusu yüzümü ekşitmeme neden oldu. Odanın içine doğru yürürken uzun zamandır yıkanmamış gibi duran sarımsı perdelerin aslında eskiden beyaz olduğuna eminim. Pencerenin önündeki sallanan sandalye tebessüm etmemi sağladı. Yerdeki fayansların arasındaki kir tabakası ise hijyen takıntımı ortaya çıkartıyordu. Masanın üzerinde duran bitmiş kahvaltı tepsisi ve

yığınla biriken ilaçlar fazla göze çarpıyordu. Tiksintiyle odanın içini incelemem Mara'yı rahatsız ettiği için hafifçe öksürünce başımı kaldırdım ve yatağında bizi izleyen yaşlı kadını gördüm. Mara, "Gülistan Hanım siz misiniz?" dedi. "Sanırım doğumumuzda bulunan ebe oluyorsunuz. Bu arada ben Berna Yılmaz'ın kızı Mara ve şu odayı kibirle süzen kişi ise Munure Hanım'ın diktatör kızı Elzem Akay." Mara'nın yersiz sözleriyle ağzının ortasına bir tane çarpmak istedim.

Gri gözlerini bize dikip bakan kadının ne düşündüğünü merak ediyorum. "Si-siz." Yattığı yatakta güçlkle otururken, "Medusa'nın doğuştan lanetli kurbanları," dedi. Ben ve İtir gözgöze geldiğimizde İtir bana yaklaşıp, "Doğumunu bu delirmiş kadın yaptırdıysa neden böyle bir ucube olduğunu artık anlıyorum sevgili kardeşim," diye fısıldadı. Evet, ebenin normal biri olmadığını artık anlayabiliyorum. Umarım bu deliliğin içinde bize elle tutulur bir bilgi verirdi.

Gülistan Hanım, İtir ve bana bakarken tebessüm etti. "Ne garip bir mührün eseri." Ne saçmaladığını anlamazken ferî sönmüş gri gözleri çaresizce bize bakıyordu. Yüzü sarkmış kadının sadece kaşları değil kirpikleri bile dökülmüştü. Kafasındaki yeşil bonesinin altında hiç saç olmadığına eminim. Dizlerine kadar gelen mavi hasta önlüğünün içindeki sıska bedeni kemiklerden başka bir şey değil gibiydi.

"Annem hakkında bize vereceğiniz herhangi bir bilginiz var mı Gülistan Hanımanım?" dedim ve hafif çekinerek, "Şey o biraz garip yani bunun sebebi-" demiştim ki devamını getiremedim. Onun garipliğinin sebebini hasta bir kadına sorduğuma inanamıyorum.

İtir, "Elzem'in demek istediği annemin ne tür bir hasta olduğu hakkında bilgi sahibi olup olmadığınız," dediğinde kaşlarımı çatarak onu uyardım. "Annem hakkında konuşurken sözlerine dikkat et İtir!" Son zamanlarda iyice çığrından çıkmıştı.

İtir tam savunmaya geçecekti ki Gülistan Hanım, "Doğasında yok," dedi. Hepimiz ona döndüğümüzde yorgun gözleri sadece İtir'a bakıyordu. "Korku doğanda yok değil mi? Korkman gereken tek kişiyle aynı kandan gelmene rağmen fazla cesursun." Pekâlâ, bu kadın gerçekten normal değildi. Söylediği her cümle bu kadar karışıkken işin yoksa çözmeye çalış.

Göğsüne dokunup öksürürken acı içinde inledi ve Doğa'ya içten bir tebessüm gönderdi. "Lütfen yakınıma gel," dediğinde Doğa çekingen gözlerle onu izlerken sessizce, "Emin değilim," diye fısıldadı. "Bu şimdi beni niye çağırıyor?" Korku dolu fısıltıyla gülen İtir onun omuzlarını

kavradı ve onu kadına doğru itti. "Merak etme sana zarar vermeye kalkışırsa yaşlı falan demem çok pis yaparım onu." Acaba bunları yüksek sesle söylediğinin farkında mı? Kadın hepsini duymuştu. Bu kızın patavatsız tavırları bazen canımı sıkıyordu.

Doğa onun yatağının kenarına oturunca rahat bir nefes alması dikkatimden kaçmadı. "Annenizi tanırdım bir zamanlar," dediğinde bunları Doğa'ya değil bize söylemişti. Garip bir şey fark ettim bizi burada görmek onu hiç şaşırtmamıştı. Sanki geleceğimizi biliyor gibi buna hazırlıklı bir tavrı vardı. Neyi öğrenmek istediğimizi de daha biz söylemeden bildiğini hissetmem fazla garip.

Olmayacak şeyleri düşünmeye başladığıma inanamıyorum.

Her ne düşünüyorsa üzgün gözlerle bize baktı. "Munure Hanım'ı tanımayan birinin olduğunu sanmıyorum," dediğinde sesindeki kinayeyi hissettim. "Onun ilk kurbanları değilsiniz ama yaşamayı başaran ilk kurbanlarısınız." Gözlerimi kocaman açtığımda artık bir deli olduğuna emindim. Annemden bir katılmış gibi bahsetmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

İtir, "Biliyordum!" diyerek sesini yükseltti. "O kadının soğukkanlı bir katil olduğunu biliyordum." Kardeşim bazen gerçekten canımı sıkıyordu!

"Yanlışınız var annem sandığınız gibi biri değil," diyerek savunmaya geçtim. Başını geriye yaslariken yorgunca aldığı nefesler canını yakmış gibi elini yine göğsüne bastırmıştı. "Daha fazlası," dedi kısık bir sesle. Ayakta durmaktan yorulduğum için pencerenin yanındaki sallanan sandalyeye oturdum. Sandalye gıcırtılı sesler çıkartıp duruyordu. Neden burada hiç koltuk yok?

Doğa iyice yatağın kenarına otururken, "Yani Munure Hanım gerçekten tehlikeli biri mi?" deyince yaşlı kadın üzgünce başını salladı. "Size daha fazlasını anlatamam ama yapabiliyorsanız sizi bulamayacağı bir yere kaçın." Ne söylediği umrumda değil bana elle tutulur bir kanıt sunmadıkları sürece annemden uzaklaşmak gibi bir niyetim yoktu.

Yaşlı kadın, "O dönemlerde Ragıp Akay beni bulmuştu," diyerek anlatmaya devam etti. "Karısı hamileydi ve zor bir hamilelik geçiriyordu. Doğuma kadar ona refakatçi olmam için reddedemeyeceğim bir para teklif etmişlerdi. Konağa taşınmam uzun sürmedi. Munure Hanım henüz hayatının en güzel çağlarında genç ve güzel bir kadındı. İki oğlu vardı ve kızına hamile olmanın heyecanını yaşıyordu. Fazlasıyla hareketli ve neşeli

bir kadındı." Acaba aynı kişiden mi bahsediyoruz? Benim tanıdığım o ruh gibi olan kadınla onun anlattığı kişi birbirine uymuyordu.

"Üçüncü gebeliğini yaşıyordu," diyerek devam etti. "Ancak bu sefer gebeliği onu fazlasıyla zorluyordu. Tabii o sıralarda konaktaki tek hamile kadın Munure Hanım değildi." Gözleri Mara'yı buldu. "Hizmetçisi Berna'da hamileydi." Evet, buraya kadar bildiğim şeylerdi.

Derin bir iç çektiğinde gözlerindeki o kederi görmemek elde değildi. "Munure Hanım'ın gebeliği ilerledikçe yaşadığı sıkıntıları da çoğaldı. Ancak bunları bir şekilde doğru tedavilerle bertaraf etmeyi başarmıştık. Ta ki o geceye kadar." Sustuğunda hepimiz nefesimizi tutmuş devam etmesini bekliyorduk.

"Çok kötü kar yağıyordu, yılın en kötü günüydü. Munure Hanım'ın doğumuna daha bir ay olmasına rağmen o gece sancıları başladı, dahası Berna'da doğum sancısı çekiyordu," dediğinde aynı doğum gününü paylaştığımız için Mara ile birbirimize ters ters baktık.

Yaşlı kadın, "Yollar kapalı olduğu için hastaneye gidemediğimiz gibi dışarıdan birilerini de getiremiyorduk," diyerek anlatmaya devam etti. "Berna'yı Munure Hanım'ın odasına alıp onun için bir yer yatağı hazırladık."

"Yer yatağı mı?" Mara dalga geçercesine bana doğru dönüp güldü. "Bazılarımız kuş tüyü yataklarda doğarken bazılarımız da aynı zenginliğin içinde yerde doğuyor. Gerçekten çok komik."

"Asıl komik olan her yıl seninle aynı doğum gününü paylaşmam nankör hizmetçi." Onun için yaptığım bu ayrıcalığı daha önce kimseye yapmadığım halde hâlâ nankörlük ediyordu. O pastada her defasında onun da adı yazardı ve o gün evdeki kimse ona hizmetçi muamelesi yapmazdı.

"Gerçekten büyük lutuf Elzem Hanımanım!"

"Mara delirtme beni! Evi üstüne mi yapayım daha ne yapmamı bekliyorsun? Kovulmadığına şükredeceğine hâlâ konuşuyorsun!"

"O uğursuz konağa ihtiyacım yok çünkü birgün sizden daha çok zengin olacağım."

"Neden kestirmeden gidip kendine zengin bir koca bulmuyorsun?" dediğimde mavi gözlerindeki o sinsi sırıtmayı görünce kaşlarımı çattım. "Bana bak her iki abimden de uzak duruyorsun!" Bu sinsi şeytanın para hırsı olduğu sürece ondan her şeyi beklerim.

Sıraç'dan yana şüphem yok ama Yavuz beni korkutuyordu. O kadar korkaktı ki tehdit altında bile evlenebilirdi.

"Devam edebilir miyim artık?" Gittikçe rengi solan kadının uyarısıyla ikimiz de sustuk. Vakit kaybetmeden konuşmaya başladı. "İkiniz aynı anda doğdunuz ama Munure Hanım'ın kızı ölü doğmuştu." Oturduğum yerden taş kesilirken kızlar irice açtıkları gözleriyle hızla bana döndü. Büyük bir şokun etkisi altına girdiğimi hissettim. Bahsi geçen gebelik benimle ilgiliydi ama anlattıklarının benimle bir ilgisi olamazdı. Bir yanlışlık olmalıydı, olmak zorundaydı. Eğer ölü doğmuş olsaydım şu anda nasıl yaşıyor olabilirdim?

Kesinlikle bunadığı için başka bir bebekle beni karıştırıyor olmalıydı.

"Munure Hanım ölen bebeği için ağlarken Berna çok sağlıklı bir bebek dünyaya getirmişti," deyince artık onu dinlemek istemediğimi fark ettim. "Ragıp Bey'e doğum hakkında bilgi vermek için gideceğim esnada Munure Hanım beni durdurmuştu. Dışarıda beklememi istedi. Bu konuda kimseye bir şey söylememem konusunda beni uyardı." Şu anda tek düşündüğüm nasıl ölü doğduğum ve nasıl hayatta olduğumdu.

"Ben aşağıda karısı ve çocuğunu deli gibi merak eden Ragıp Bey'e ne cevap vereceğimi düşünürken çok garip şeyler olmaya başladı," dediğinde yorgun bakışlarını bana çevirdi. "On dakika sonra bir hizmetçi buz gibi gözlerle aşağıya indi. Her ikisinin de iyi olduğunu söyleyince şoka girmiştik çünkü bebek ölü doğmuştu. Yukarı çıkıp odaya girdiğimizde ise Munure Hanım ve Berna kaskatı kesilmişti. İkisi de donuk yüzlerle yerdeki bebeklere bakıyorlardı. Her iki bebek yanyana yere konulmuştu ve şaşırtıcı bir şekilde ikisi de avaz avaz ağlıyorlardı. Munure Hanım'ın ölen bebeği de şimdi yaşıyor hatta ağlıyordu!" Gözlerimi kısarak iyice ona bakarken herhangi bir delilik belirtisi hatta yalan arıyordum. Fakat fazlasıyla dürüst ve akli başında görünüyordu. İyi ama bu anlattığı şeylerin kabul gören hiçbir yanı yoktu ki!

Mara gözlerini kısarak, "Gülistan Hanım o gece farklı bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dediğinde duyduklarıma inanamadım. Ben nasıl önce ölü doğup sonra geri hayata döndüğümü düşünürken onun takıldığı şeye bak.

Yaşlı kadın yine bir öksürük krizine girerken güçlkle elini kaldırıp tek kapılı beyaz dolabı gösterdi. "Or-orada yıllardır sizin için sakladığım bir kutu var," dedi. "Birgün beni görmeye geleceğinizi hep biliyordum." Hiç birimiz bir şey anlamadık ama Mara ayağa kalkarak yatağın etrafından döndü ve dolabı açtı. Gülistan Hanım'ın eşyalarını ve kıyafetlerini karıştırırken aradığı şeyi bulamamıştı. Sonra diz çökerek dolaptaki tek çekmeceyi açınca içinde oldukça eski küçük bir kurabiye kutusu çıkardı.

Yuvarlak teneke kutu bir kitap büyüklüğünde ve inceliğindeydi. Harika! Umarım içinde yeni bir kitap çıkmazdı.

"Bu mu?" Mara doğrulup Gülistan Hanım'a döndüğünde uykusu gelen kadın yarı kapalı gözleriyle onu onayladı. "Gi-gidin artık," dedi kısık bir sesle. "Varlığınız tüm enerjimi emiyor." Gitmek eğilip beni rahatsız eden ayakkabılarımı çıkartmak istedim fakat Gülistan Hanım, "Ya-yapma," diye âdeta bana yalvardı. "Onları benim odamda çıkartma," dedi. "Bırak duyularını köreltsinler." Ne hakkında konuştuğunu bilmediğim için omuz silkerek ayağa kalktım. Bir delinin ne söylediğiyle daha fazla uğraşacak değilim. Ayakkabıları dışarıdan da çıkartabilirim.

Mara kutuyu sıkıca göğsüne bastırıp yanıma gelince hepimiz kapıya yetiştik. Ancak Gülistan Hanım, **"Yaşamın olmadığı bir yerde ölüm de olmaz. Ölümün olmadığı bir yerde ise yaşam çekilmez ama her ikisi yanyana da olmaz. Ne garip bir çelişki değil mi? Düşman kardeşler gibi ne onunla ne de onsuz,"** diyerek beynimizi çorbaya çevirdi. İnleyerek söyledikleriyle yutkunarak ona doğru döndüğümüzde çoktan uykuya daldığını gördük. Çok tuhaf bir kadındı.

"Bu rahatsız edici yerden koşarak çıkmayı talep ediyorum efendim?"

"Kabul edilmiştir."

Klinikten çıkıp arabaya nasıl bindiğimizi bilmiyorum, kızların da bildiğini sanmıyorum. Arabayı çalıştırmadım çünkü hepimiz ön koltukta oturan Mara'nın kucağındaki kutuya merakla bakıyorduk. İtir ve Doğa bile arka koltukta öne doğru uzanmış kutuya bakıyordu. Mara, "Ya içinde bir kitap çıkarsa Elzem Hanım?" dedi.

Güldüm. "Camdan dışarı fırlatıp yolumuza devam ederiz." Bir kitabın daha sırrını çözmekle uğraşmak istemiyorum. Çantamdaki yeter bana.

"Bir şey denemek istiyorum." Aklıma gelenlerle uzanıp arka koltuğa koyduğum büyük kol çantamı aldım. Çantayı açarak içindeki kitabı çıkardım ve Mara'ya uzattım. "Tekrar dene şunu okumayı." Ne yapmaya çalıştığımı anlamadı ama kitabı alıp rastgele ortasından açtı. **"Hükümsüzlerin hepsi Arafa sürgün-"** dediğinde yutkunarak başını kaldırdı. En az benim kadar şoka girmiş bir şekilde okumayı bırakıp bana dönmüştü. "Şimdi okuyabiliyorum," diye fısıldadı. Yanılmamıştı, dün gece bir şeyler aklıma müdehale ediyor derken yanılmamıştı. Konaktan mı kaynaklanıyor yoksa orada çalıştığı için çok fazla strese mi giriyor, bilmiyorum ama konakta okuyamazken burada çok rahat okuyordu.

Belki de orada bir hizmetçi olmayı çok fazla kafaya taktığı için bu aptal yeterince odaklanamamıştı.

"Bu şey de ne?" İtir uzanıp onu alacağı esnada ondan önce davranıp kitabı çantama koydum. "Yola çıktığımızda her şeyi anlatırım. Ve sende Mara, eve döndüğümüzde gece herkes uyuyunca odama geliyor ve bunu okuyorsun," dedim. Çantamı ayaklarımın dibine koyup gözlerimle kutuyu gösterdim. "Şimdi aç şunu bakalım içinde ne varmış?"

Eli teneke kutunun kapağında dururken derin bir nefes aldı. "Acaba açmasak mı? İçimden bir ses bu konuyu kurcaladıkça altında hoşumuza gitmeyecek şeyler çıkacak diyor," dediğinde Mara'yı arabadan atmak istiyorum. Onun içindeki seslere göre hareket etmiyoruz.

İtir arka koltukta kafasını ikimizin arasına uzatırken Mara'ya, "Söyle içindeki o korkak sese çenesini kapatsın," dedi. "Korkup kaçmak bana göre değil." İtir'in en nefret ettiği şey etrafında korkan insanları görmektir.

Mara, "Ya öğrenecekleriniz hoşunuza gitmeyecekse?" dedi.

Ve İtir, "Hoşuma gitmeyen çoğu şeye tahammül etmeyi yıllardır seninle ve Elzem ile aynı evde yaşayarak öğrendim," diyerek sinir bozucu bir şekilde güldü. "O yüzden bu konuyu dert etme."

Mara, "Dua edin hâlâ şu ölü bebek olayının şokundayım yoksa size verecek çok güzel bir cevabım olurdu!" diyerek somurttu. "Ayrıca bunu neden ben açıyorum? İçinde zehirli bir kuş çıkarsa ne olacak?"

"Kuş ne alaka?"

"Kuşlar çok korkunç İtir Hanım."

"Öldürürüz olur biter Mara! İçinde değil kuş şeytan çıksa da umrumda değil ona haddini bildiririm," dediğinde kıkırdadım. Kardeşim gerçek şeytan görmediği için böyle konuşurdu tabii.

Bu konu fazla uzadığı için İtir, "Düşmanımı görmezsem onu alt edemem," diyerek kutuya uzandı. "Bunu yapmam için önce onu görmem gerekir. Şimdi sen yapmıyorsan ver şunu bana!" Uzanıp Mara'nın elindeki kutuyu alarak hiç düşünmeden kapağını açtı. Küçük bir kutudan korkacak değiliz, değil mi?

İtir kadar olmasa da bende bugüne kadar asla korkup bir köşeye sinen biri olmadım.

Aksine biri bana meydan okursa kaçmak yerine o meydan okumayı kabul ederim.

Ben kutunun içinde kitap, Mara ise kuş bulmayı beklerken çıkan tek şey sadece bir tarot kartıydı. Evet, gerçekten tek bir tane tarot kartı dışında

hiçbir şey yoktu içinde. "Bu da ne?" diyen Doğa'nın elindeki kartı alıp yüzüme yaklaştırdığımda ne olduğu hakkında herhangi bir fikrim yoktu. Kartta siyah pelerinli bir gölge vardı. Evet, onu gölge olarak adlandırıyorum çünkü şapkalı pelerinin içinde siyah bir sis bulutuna benzeyen şeyin herhangi bir siması yoktu. Tam önünde diz çöküp ona yalvarırcasına ellerini açan kişinin başında bir taç vardı. Bu kraliçe gibi bir şeyi temsil ediyor sanırım. Bu tür şeylerle hiç ilgilenmediğim için açıkcası ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"A-Aman Tanrım." Mara yerinde hareket edip bana doğru uzandı ve karta bakınca dehşete kapılmış gibi oldu. "Ne oldu Mara?" dedim ama cevap vermedi.

Bir süre sonra Mara elimdeki kartı alıp pelerinli şeyi gösterdi. "Bu bir ruh," diye fısıldadı korkmuş bir halde. "Ruhlar özgürdür ama karanlık olanlar sürgünde. Bazı insanlar onları çağırabilir fakat yapılan bir anlaşmanın çok kötü sonuçları olabilir. Şuraya bakın kraliçe diz çökmüş, yani efendi köle, köle ise efendi oldu. Büyük bir bedel ödmeden karanlık ruhlarla anlaşamazsınız. Aman Tanrım bekle bu da ne?" Transa girmiş gibi titrerken parmağıyla gölgenin önünde durduğu büyük heykeli gösterdi. Bir melek figürüydü fakat meleğin boynunda yılan benzeyen bir kolye gibi bir şey vardı. Mara, "Medusa!" diye haykırdı. "Tanrım, bu ruh sıradan bir ruh değil Medusa'nın soyundan gelen çok güçlü bir köle. Evet, köle çünkü karanlık ruhların hepsi Araf'a sürgün edildi. Biri onlardan birini özgür bırakırsa karşılığında kendi ruhunu karanlığa sunmuş olur." Üçümüz afallayarak ona bakarken bir şey fark etmiş gibi gözlerini irice açtı, çılgılık attı ve kartı yere fırlattı. "Ben bunları nereden biliyorum!" Şoka girmiş gibi korkuyla bize bakıyordu. "Tanrım, bunu daha kaç kez yaşayacağım. Bütün bu saçmalıklar nasıl aklıma geliyor!" Tıpkı o kitabı nasıl okuduğunu bilmiyormuş gibi bu kartın sırrını nasıl çözdüğünü de bilmiyordu. İşin garip tarafı az önce karta bakıp konuşurken sanki kontrolü dışında onları anlatıyor gibiydi.

"Bu şeylere inanmayacağız değil mi?" Doğa da en az benim kadar bunu ciddiye almazken Itır böyle şeylere hep ilgi duyduğu için, "Söyle?" dedi gayet ciddi bir şekilde Mara'ya bakarken. "Hadi söyle."

"Neyi?"

"Tam şu anda aklımdan geçenleri."

"Az önceki şeyleri nasıl bildiğim dışında aklımdan bir şey geçmiyor."

"Mara!!" Itır yumruklarını sıkarak bağıınca, "Tamam!" diyen kız pes etti.. "Bakın bunları nasıl bildiğimi bende bilmiyorum." Derin bir nefes alıp her birimize sırasıyla bakarken sanki bizi bir şeylere hazırlamak ister gibiydi. "Ama bu bana hep oluyor. Bazen bir şey oluyor ve beynimin içi bir anda olmayacak bilgilerle doluyor. O an ne gördüysem o şeyle ilgili bilgi sahibi oluyorum. Bu kartın bana sağladığı tek bilgi annenizle ilgili. Annem bir seferinde o doğuma kadar Munure Hanım'ın çok iyi biri olduğunu ama doğumdan sonra hızla değişmeye başladığını söylemişti. Ebe kadını duyduunuz o da benzer şeyler söyledi," dediğinde tam olarak ne anlatmaya çalıştığını sorguladım. Annem önceden böyle değilse bu değişimin sebebi neydi?

Mara derin bir nefes alıp, "Pekâlâ açık konuşup şu anda aklımdan geçenleri söyleyeceğim," diyerek kendi söylediğine başını salladı. "Elzem Hanım ölü doğdu ve Munure Hanım bunu değiştirmek için o gece sürgünde olan ruhlardan birini çağırmaı başardı. Elzem Hanım yaşıyor çünkü aslında karşılığında ölen Munure Hanım oldu. Doğumdan sonra hızla değişmesinin başka bir açıklaması olamaz. İnsanlar doğrudan onun gözlerinin içine bakınca kaskatı kesildiği için ona Medusa diyor. Kısacası Munure Hanım'ın kendi bedeni içinde esir olduğunu düşünüyorum. Çağırdığı o iblis onu kullanıyor olabilir," dediğinde kahkaha atmak istedim. Böyle şeylere gerçekten inanıyor olamazdı.

Itır aptalı ona inanmaya dünden hazır olduğu için, "Babam ve abilerim de bunu fark edince bizi o iblisle bırakıp gittiler yani!" diye yine celallendi.

"Hey siz ikiniz!" Kaşlarını çatarak onlara döndüm. "Buna gerçekten inanıyor olamazsınız! Hadi ama, ruhlar, iblisler, kurbanlar, bunlar koca bir saçmalık!" Doğa dışında bu iki aptalın böylesine uçuk bir fikre çoktan kapıldığını görünce sinirden güldüm. "Ciddi olamazsınız." Tamam, Itır'ın böyle şeylere hep ilgisi vardı hatta sürekli ruh çağırmak fikriyle çocukken beni az korkutmamıştı. Ancak Mara'yı daha akı başında biri sanırdım.

Itır pes etmeden bakışlarını bana çevirdi. "Ya gerçek olduğunu sana kanıtlarsam?" Bir anlaşma yapmak ister gibi bana elini uzatan kardeşime baktım. "Bana yarın akşama kadar süre ver," diyerek benden zaman istedi. "Sana bu konuyla ilgili inkar edemeyeceğin sağlam bir kanıtla geleceğim." Son derece ciddi bir şekilde gözlerime baktı. "Sende daha fazla aptal sarışını oynamayı bırakıp benimle geleceksin. Elzem ben o uğursuz evde tek başıma çıkıp gitmesini iyi bilirim ama seni annemle yalnız bırakma fikri elimi kolumu bağıyor. Senden nefret ediyor olabilirim lakin tıpkı babam ve

abilerim gibi kardeşimi o kadının insafına bırakamam. Şimdi söyle bana, sana bütün bunların gerçek olduğunu gösteren bir kanıt sunarsam benimle o evden çıkar mısın?" Benden nefret ettiğini hep söylüyordu ama ailemizdeki herkesten daha çok bana değer verdiğini iyi biliyorum. Bu yüzden çok istemesine rağmen hâlâ evden bensiz gidemiyordu.

Itır için ben anne, baba, abla, hatta abiydim. Çünkü başı ne zaman belaya girse günün sonunda onu cezalandıracağımı bilmesine rağmen hep beni arardı.

Herkes onun uzattığı eline bakarken derin bir nefes alarak elini tuttum ve sıktım. "Kabul ediyorum," diyerek başımı salladım. "Beni inandırırsan seninle her şeye varım." Aslında o kanıtları bulamayacağından adım gibi emin olduğum için elini sıktım. Şimdi yok öyle şeyler desem yine kızacaktı. En iyisi kendisini kandırmasına izin vermem olacaktı. Zaten yarın akşam süresi dolduğunda bir şey bulamayacağı için pes edip haklı olduğumu anlayacaktı.

Itır daha şimdiden kazanmış gibi, "Bavullarını toplamaya şimdiden başlasan iyi olur kardeşim," diyerek sırtı ve çantasını alıp arabadan indi. "Siz eve gidin ben şu ebe kadına bizi aydınlattığı için teşekkür edeceğim. Daha sonra arkadaşlarımla buluşmaya gideceğim," dediğinde Gülistan Hanım için üzölmeye başladım.

"Sen teşekkür etmeyi bilmezsin Itır," diyerek ona küçük bir hatırlatmada bulundum. "Özür dilemeyi de öyle. Kadının canını sıkacak bir şey yapmadan bin şu arabaya." Hayatımda gördüğüm en kaba ve kibarlıktan yoksun kişiyken hangi teşekkürden bahsediyordu?

Yüzündeki siyah saçlarını çekerek sevimlice güldü. "Her şeyin bir ilki vardır," dedikten sonra bana göz kırptı ve sırtını dönüp huzurevine girdi.

Doğa onun arkasından bakarken kıkırdadı. "Hepimiz teşekkür etmek için gitmediğini iyi biliyoruz değil mi?"

"Kadını öldürmediği sürece sıkıntı yok," dedim.

"Acaba ambulansı arasak mı?"

"Süper fikir Mara," diyerek arabayı çalıştırdığımda hepimiz gülmeye başladık. Fakat Itır'ın yine başını belaya sokmasından deli gibi korkuyordum.

Umarım gerçekten Gülistan Hanım'a kalp krizi geçirtecek bir şey yapmazdı çünkü kardeşimde bu potansiyeli görüyorum.

Evet bu bölümde tıpkı gibi sizde çoğu şeyi öğrendiniz. Erkeklerin evi terketmesinin altında yatan sebebin ne olduğunu sanırım artık az çok tahmin ediyorsunuzdur değil mi?

Daha önceki bölümde hatırlarsanız kızların özel güçleri yok sahip oldukları bir kara büyü ve yetenekleri var diye yazmıştım, ama çoğu kişi orada söylediklerimi yanlış anlamış. Ben güçleri yok derken Se-Le-na deyince onun gibi ortaya çıkıp saçma sapan sihirler yapmıyorlar demek istemiştım. Kara büyülere sahipler derken aslında onlara zarar verecek özellikleri var demek istemiştım aslında. Ve hayır öyle ordan buraya ışınlanıp ellerinden ışık topları falan çıkarmayacaklar, o kadar da değil yani değil mi?

Aslında her biri öyle seçilmiş çocuk falan değiller, hatta anne karnında lanetlenmeselerdi sıradan bebekler olarak doğup büyüyebilirlerdi, ama korkunç bir büyüünün etkisiyle maalesef her biri normalliğin çok dışında şimdi.

Peki o notları kızlara ulaştıran kim dersiniz? Anlaşılan biri veya birileri kızların gerçeği bilmesini istiyor.

Ve bu bölümün ayrı bir gizemi var. Şundan adım gibi eminim ki bölümler ilerleyince çoğu kişi bu bölüme gelip tekrar okuyacak.

Elzem gitmeden önce çoğu şeyi öğrenecek demiştım, fakat giderken de hiçbir şeyi aynı bırakmayacak. Onun için en zor olanı olanları kabul etmekten geçiyor, bunu atlattığında konakta gerçekten çok fazla şey değişecek diyebilirim. Elzem karakterimiz sağ gösterip sol vuranlardan, yani hikaye boyunca bizi fazlasıyla şaşırtacak gibi duruyor.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allaha emanet olun canlarım.

(3) Kim Olduğunu Biliyorum.

"Bana meydan okurken iki kez düşün...kabul etme ihtimalim var."

Elzem Akay.

Yirmi dört yıl, konakta geçirdiğim koskoca yirmi dört yıl boyunca kim ne derse desin bir kez bile tehlikede olduğumu hissetmemiştim. Ancak şu son bir haftadır tüm hislerim çıldırmış gibi alarma geçmişken korkmamak elde değildi. En can sıkıcı olan ise korktuğum şeyin ne olduğunu bilmemem. Bilinmeyenler insanı her zaman korkuturdu, beni de öyle. Kendimi üç gündür çalışma odasına kapatıp işlerle meşgul olmuşum ama bu bile aklımı yersiz korkulardan çekip almıyordu. Evet, ebe kadını ziyaret ettiğimizden bu yana çalışma odasından hiç çıkmamıştım. Yemeklerimi burada yiyor, arada bir odama geçip banyo yapıyordum. Haftalarca sürecek tüm işleri şu üç günde gece gündüz çalışıp bitirdiğime inanamıyorum. Şirkete çok az gidiyor olabilirim ancak yönetim kurulunda ben ve İtir da vardı. Evde sadece kendi işlerimi değil İtir'a ait olanları da halletmek tam bir işkenceydi.

İhale için gereken evrakların altına imzamı atıp kapının hemen yanında duran adama uzattım. "Hepsini incelediğimi Sıraç'a bildirirsin. Abim haklı rakip firma bizim teklif ettiğimiz meblayı verecek güçte değil. Üstelik son iki yılda kaybettikleri diğer ihaleleri de düşünürsek hiç şansları yok," dedim. Zaten bu konudaki düşüncelerimi Sıraç'ı arayıp bildirecektim.

"Vaktim olursa yarınki toplantıya katılacağımı bildir lütfen," dedim beni izleyen adama. "İtir'ı bulursan eğer dosyayı ona imzalattıktan sonra herhangi bir sıkıntı kalmaz." En son ebe kadına teşekkür edeceğini söyleyerek arabadan indi ama o günden bu yana kayıplarda. Daha önce de bunu sık sık yaptığı için telefonuna ulaşamamak artık eskisi gibi beni korkutmuyordu.

Kim bilir yine o sorumsuz arkadaşlarıyla hangi eğlencenin peşindeydi.

Sadık abi yanıma gelip uzattığım dosyayı alarak kapıya doğru yürüdü. Fakat aklına ne gelmişse eli kapı kolunda kaldı. "Elzem hanım?" Dışarı çıkmaktan vazgeçip bana doğru döndü. "Siz iyi misiniz?" Benim için

endişelendiğini biliyorum. Güvenlik şefi olan Sadık abi uzun yıllardır konakta çalıştığı için bu yaşlı adam çocukluğuma kadar beni iyi tanırdı.

Elimle masanın karşısındaki koltuğu gösterdim. "Otur lütfen." Ceketini düzelterip karşımdaki koltuğa oturmasını izledim. "Kaç yıldır Akay ailesi için çalışıyorsun?" Kahve gözlerinde geçen yıllar için bir hüznün belirmişti. "Yirmi yıldır efendim." Ben doğduktan dört yıl sonra işe başlamış.

"Çok uzun bir süre," dediğimde ona çok güveniyordum. Bana ihanet etmeyecek tek kişi olduğunu bildiğim için genelde tüm işlerim için hep ondan yardım isterdim. "Hatırlıyor musun ortaokulda bana kafayı takan aptal bir kız grubu vardı?" diyerek güldüm. "Hani çok ileri gidip beni dolaba kilitlemişlerdi ve sen gelip beni bulana kadar saatlerce orada kalmıştım." Hatırlaması uzun sürmemiş gibi yüzünü buruşturarak başını sallayınca güldüm. "O gün bana bir şey söylemiştin: düşmanını gör, tanı ve doğru zamanda harekete geç." Evet, tam olarak bunları söylemişti.

Başını hızla kaldırdığında ne demek istediğimi anlamış olacak ki yutkundu. "Sizi tehdit eden biri mi var?" Ah bir bilsem.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak iç çektim. "Bilmiyorum şu bir haftadır aklımın alamayacağı şeyler oluyor ve ben düşmanımın bu sefer kim olduğunu göremiyorum." Bu ortaokuldaki birkaç aptal kız çocuğuna kafa tutmak ve ödeşmek için onları kazan dairesine kilitlemeye benzemiyordu.

"Hisset." Ellerimi şakaklarımdan çektiğim esnada tebessüm ederek başını salladı. "Düşmanın onu göremeyeceğin bir şekilde iyi gizleniyorsa gözlerinizle değil hislerinizle hareket edin efendim. Göz yanılır ama hisler asla. Bırakın size yol göstereyim." Ayağa kalkarak bir elini masaya bastırıp bana doğru eğildi. "Ve düşmanınızı bulduğunuzda sakın bunu ona belli etmeyin. Aptalı oynayın Elzem Hanım," dediğinde her zaman olduğu gibi yine bana akıllıca nasihatler vermeye başlamıştı.

"Size hep öğrettiğim gibi rakibinizin ölümcül zayıflıklarını bulmadan sakın bir hamlede bulunmayın," dediğinde danışmanlığımı yapması için doğru kişiyi seçtiğimi bir kez daha anladım. "Unutmayın doğru an ve doğru zamanda harekete geçmek sadece zekilerin yapacağı bir strateji," dediğinde ona gülümsedim. "Gaflete kapılıp o an tüm kartlarını göstermek ise ahmakların. Ve siz kesinlikle ikinci gruba girmiyorsunuz." Tebessüm ettiğimde yaşlı adam bana göz kırıp kapıya doğru yürüdü. Beni nasıl motive edeceğini hep biliyordu.

"Otuz yaş daha genç olsaydın sana evlenme teklifiyle gelebilirdim Sadık abi," diyerek ona takıldım. "Baksana yaş oldu yirmi dört ama hâlâ senin

gibi birini bulamadım."

Kapıyı açarken neşeli bir şekilde kahkaha attı. "Aradaki o otuz yaş en büyük kaybım." Kendimi tutamayıp kıkırdadığımda günler sonra beni güldürmenin huzuruyla gitmişti.

Aslında tüm çalışanlara karşı her zaman kırıcı ve kaba değilimdir. Mara büyük bir istisnaydı tabii.

Kızı hatırlamak bile kapıda bitmesine neden olmuştu. "Kahveniz," diyerek kapıyı bile tıklatmadan içeri giren kıza ona tersçe bakmaktan kendimi alamıyorum. "Sana kaç kere içeri girmeden önce izin istemen gerektiğini hatırlacağım Mara?" dedim onu kınarcasına. Onu daha az düşünsem iyi olacak çünkü ne zaman aklıma gelse bir şekilde bu kıızı tam karşımda buluyorum.

Bununla ilgili çok güzel bir atasözü var ama söylemeye terbiyem müsaade etmiyor.

Her zamanki gibi rahat tavrından ödün vermeden kapıyı kapatarak bana doğru yürüdü. Elinde tuttuğu tepsideki kahve fincanını ve bir dilim revani tatlısını masaya bıraktı. "Sadece kahve istemiştin," diyerek ona baktım. "ahveyi özellikle senin yapmaman konusunda anneni uyarmıştım."

"Kahveyi annem yaptı ve içine tükürmeme izin vermedi." Kaşlarımı çatarak kahve fincanını ona doğru biraz ittim. "Sana güvenmiyorum kahveni kendin iç," dediğimde masanın karşısındaki koltuğa oturdu. Gerçekten de büyük bir arsızlıkla fincanı alıp kahveyi keyifle içmeye başladı. Kahveyi höpürterek içerken sinsice bana bakıp, "Annem diye söylemiyorum ama çok güzel kahve yapıyor," dedi. Şaka gibi bir şey bu kız!

"İtır'dan bir haber var mı?" Revaniden bir lokma aldığımda tebessüm ettim. "Bu sefer Berna Hanım şekerini tam dozunda koymuş."

Gülerek başını salladı. "Yaparken görmeliydiniz şekeri az koymasını istediğiniz için sizi cimrilikle suçluyordu," dediğinde gülüşüm büyüdü. Her defasında tatlının içine o kadar çok şeker koyuyordu ki, şeker komasına girmekten korktuğum için yiyemiyordum. Bekle! Ben mi istemişim? Ben üç gündür onu hiç görmemişken bunu ondan nasıl isteyebilirim?

"Sen az önce ne dedin? Annenden şekeri az koymasını ben mi istemişim?" demiştim ki, "Sadece kardeşiniz değil Doğa Hanım'da üç gündür evde değil," deyince elimdeki çatal masanın üzerine düştü. Ne demek Doğa'da evde değil?

İtir'in uzun süre sorumsuzca ortadan kaybolmalarına alışkınım ama Doğa su içse bile bunu bana bildirirken nasıl üç gündür evde olmaz?

İçimi bir sıkıntı sardığı esnada Mara, "Evet, yok," dedi. Kahve fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ebe kadını ziyaret ettiğimiz günün gecesinde İtir onu aradı. Doğa Hanım fazla telaşlı olduğu için çantasını bile almadan evden çıktı. Boşuna aramayın telefonu şu anda odasında," dediğinde kaşlarımı çattım. İtir'a zaten ulaşılmıyordu. Bu ikisinin başına ya bir şey geldi ya da bir işler çeviriyorlar. Umarım Doğa aptal kardeşime uyup şu saçma kanıtın peşine onunla düşmemiştir.

Mara'ya bakıp, "Bana Resül abiyi çağır," dedim. Yanına birkaç adam alıp ikisini bulmak için harekete geçmeliydi. Umarım gereksiz bir şey yüzünden beni bu kadar çok korkutmuyorlardır.

Mara başını sallayarak tam yeni bir şey söyleyecekti ki, "Munure Akay! Çık dışarıya iblis, bana yaptıklarının hesabını vereceksin!" diye tüm konağı öfkesiyle inleten bir ses duydum. İtir miydi bu?

Onun sesini duyunca koşarak pencerenin yanına gittim ve açık camdan dışarıya baktım. "İtir?" Evet, gerçekten kardeşim şu anda avludaydı ve yüksek sesle annemi çağırıyordu. Yanında Doğa'da vardı ancak ikisi de aklını kaçırmış gibi görünüyordu. "Sana dışarı çık dedim cadı!" diyen kardeşim yüzünden canımdan bezdim. Başını kaldırmış annemin penceresine bakıp bağırarak ne yaptığını sanıyordu?

Üç günlük sessizlikten sonra böyle olaylı bir dönüş yapmak tam ona göreymi.

"O neden bağırıyor?"

"Şimdi öğreniriz Mara."

İkimizde koşar adımlarla odadan çıktık. Merdivenleri aceleyle inerken topuklu ayakkabılarım bana zorluk çıkartıyordu. Mara ile evden çıktığımızda konaktaki tüm çalışanlar ve korumaların İtir'in etrafına toplandığını gördüm. Hepsi en az benim kadar bu gürültünün sebebini merak ediyordu. Benim gelişimle kalabalık ikiye ayrılınca her adımımın Doğa ve İtir'in darmadağın halini daha iyi gördüm. İtir'in tişörtünün kolu hafif yırtılmıştı ve boynunda kalem ucu gibi ince bir kesik izi vardı. Boynundan beyaz tişörtüne çok az akan kan bile endişeden nefesimi kesmişti. Üstelik Doğa'nın dağılan saçları, yanağındaki el izine benzeyen kızarıklıklar ve pantolonunun dizlerindeki kirler hafife alınamazdı. "Size ne oldu?" dediğimde konuşmak için bile sesimi bulamayacak kadar şoke olmuşum.

Bir saldırıya mı uğradılar?

Kim buna cüret edecek kadar aklını kaçırmıştı?

Kardeşimin siyah gözleri öfkeyle harlanırken, "Ne mi oldu?" diye bana bağırarak eliyle çatı katının penceresini gösterdi. "O cadı sana ulaşmayayım diye tam üç gün boyunca bizi bir depoda tutuyordu!" dediğinde afalladığımı hissettim. "O pislik çukurundan kurtulmam üç günümü aldı!" Duyduklarım karşısında gözlerimi irice açarken tek odaklandığım şey kaçırıldığını söylediği kısımdı. Birileri gerçekten onları kaçırdı mı?

"İtir sen ne söylediğinin farkında mısın?" dediğimde bir anda oluşan sessizliğin sebebi arkamda duyduğum adım sesleriydi. Herkesin yutkunarak korku içinde arkama bakmasının tek sebebi gelen kişinin annem olmasıydı. Başımı hafifçe çevirdiğimde yanılmamıştım, gerçekten oydu. Adeta süzülerek yürüyen kadın tüm zerafetiyle göz kamaştırıcıydı. Rüzgâr bile yokken siyah saçları hareket edercesine uçuşuyordu. Buz gibi simsiyah gözleriyle ve yaşını hiç göstermeyen pürüzsüz teniyle ona hayran olmamak elde değildi. Yerde sürüklenen siyah elbisenin içinde yine çok güzel görünüyordu. Gelip yanımda durunca ruhsuz gözleri İtir'dan başka kimseyi görmüyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var kızım?" dedi sorğuk bir sesle. Yüz ifadesi en az bir taş kadar sabitken daha önce kaşlarını çatıldığını bile görmedim.

"Evet!" İtir etrafındaki çalışanların anneme attığı korku dolu bakışları görünce iyice çıldırdı. "Kesin şunu!" diyerek onlara sesini yükseltti. "Sizin korkularınızla besleniyor bu canavar!" Herkesin içinde anneme bu şekilde davranması beni fazlasıyla kızdırmaya başladı. Çalışanların yanında onu böyle küçük düşüremezdi.

"Asıl sen kes şunu." Yanına giderek kolunu tuttum. "İçeri geçip orada konuşalım." Kolunu sertçe benden kurtarıp geriye çekildi. "Hayır, Elzem," dedi sorun çıkarmaya devam ederek. "Sen susacaksın ve ben şimdi sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım!"

"İtir sakinleştiğinde konuşalım."

"Sor hadi!" diye bağırdı bana. "Ona neden Medusa dediklerini sor bana." Artık eminim kesinlikle şizofren bu kız çünkü ruh hali sık sık değişiyordu. Ben sormadan pes etmeyeceğini bildiğim için mecburen ona istediğini verdim. "Anneme neden Medusa dediklerini biliyor musun?"

"Çok korkunç olduğu için olabilir mi?"

"İtir!"

"Ama öyle Elzem!" dedi sinir krizi geçirir gibi. "Bak abilerimiz onun yüzünden evden ayrıldılar. Sırf senin için burada kalıyorum ama onun bir deli olduğunu ikimizde biliyoruz," dediğinde gözleriyle adeta bana yalvarıyordu. "Korkuyorum Elzem," diye fısıldadı. "Kendi öz annemden korkuyorum! Gidelim artık bu evden."

"İtir yeter dedim."

"Asıl senin bu aptallığına yeter!" Aklını kaçırmış gibi beni göğsümden sertçe itince az kalsın yere düşüyordum. "Benden bu kadar!" diyerek bana sesini yükseltti. "Tarafını seç artık bu cadı mı yoksa ben mi?" Kimseden çıt çıkmazken kaşlarını çatarak benden seçim yapmamı isteyen kardeşime baktım. Her ikisiyle aynı kanı taşıırken annem ve kız kardeşim arasında bir seçim yapmayacağım.

Birini bırakıp diğerini seçmek benim için imkânsız!

Sessizliğimden seçim yapmayacağımı anlamış olmalı ki gözleri dolarak burukça tebessüm etti. "Ben seni seçerdim," diye fısıldadı. Yanaklarından süzülen bir damlayı hırsıyla sildi ve hayal kırıklığı içinde bana baktı. "Ben seni seçerdim Elzem!" Haykırırcasına bunları söyledikten sonra çevik bir hareketle yanında duran korumanın belindeki silahı aldı. Silahı bana doğrultunca kadın çalışanlar çığlık atıp geriye çekildi. Bana silah mı çekti?

Beni vurmak isteyecek kadar mı gözü dönmüştü?

"İtir Hanım bırakın onu" Adamlarım beni korumak için İtir'a silah çekince ellerim yumruk oldu. "Derhal indirin silahlarınızı!" diyerek onları uyardım fakat tereddüt ederek bana baktıklarını görünce, "Size indirin dedim!" diye bağırdım. Ben sesimi yükseltince hepsi kardeşime doğrulttukları silahı indirdi.

Bir öfke nöbeti geçiriyordu çünkü İtir asla bana zarar vermezdi.

Başımı kaldırınca İtir'ın afallayarak elindeki silaha baktığını gördüm. "Tanrım bu da ne?" dedi yutkunarak. Şoka girmiş gibi silaha bakarken parmağı tetiğe gidince korkuyla, "Elzem çekil!" diye haykırdı. Bana silah doğrultan oydu ancak silahı indirmek yerine çekilmemi istiyordu. Ciddi anlamda psikolojik sorunları olmalıydı.

Kesinlikle iyi değildi, hem de hiç iyi değildi.

Ellerimi hafifçe yukarı kaldırıp, "İtir hadi onu yere bırak," dedim. Ona doğru temkinli bir adım attığımda, "Yaklaşma Elzem!" diye çığlık atarak dişlerini sıktı. Sanki bir şeye karşı büyük bir savaş veriyormuş gibi yüzü sarardı, titremeye başladı. Bağırarak silahı tutan kolunu biraz aşağıya indirmişti ki aniden iki eliyle silahı kavrayıp kalbime doğrulttu. Canı

yanmış gibi, "Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı. "Bana bunu yaptıramazsın!"

Ağlamaya başladığında kafasını çevirmeye çalıştı ama sanki felç geçirmiş gibi hiç hareket edemiyordu. "Elzem çekil!" diye hıçkırdı gözyaşları içinde. "Sana yalvarıyorum çekil!" Sanki elinde silah tutan o değilmiş gibi beni korumak istercesine bakıyordu. Hayır, bu normal bir tepki değildi. Itır'ın çaresiz gözyaşları kontrolü dışında o silahı tutuyormuş gibiydi.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Itır bak-" demiştim ki yalvarırcasına başını her iki yana telaşla salladı. "Affet," diye fısıldadıktan sonra parmağı tetiğe hafif baskı uygulayınca, "Vurun beni!" diye korumalara bağırdı. Doğa hıçkırarak onun bu değişken haline bakarken, Mara şoka girmiş olmalı ki kireç gibi solgun bir yüzle onu izliyordu. Benim ise şu anda hissettiklerimin bir tarifi olamazdı.

Itır korumalara bakıp kaşlarını çatarak, "Size vurun beni dedim!" diye bağırdı. "Eğer Elzem'e ateş edersem Tanrı şahidimdir ki sıradaki siz olursunuz!" diyerek onları tehdit etti.

Korumalar şaşkınlık içinde birbirine bakarken biri silahına davranmıştı ki, "Aklından bile geçirme!" diye onu uyardım. Kafası iyice karışan adam parmağını tetikten hemen çekti. Ben hayattayken kimse onu incitemezdi.

"Ka-karışma!" Terlemeye başladığında dişlerini sıkmaktan çenesi seğiriyordu. "Sadece bir kez olsun beni dinle ve çekil Elzem," diye hıçkırdı. Sanki tüm gücüyle kendisine direniyormuş gibi kolunu yere indirmeye çalışıyordu. Kardeşime neler oluyordu?

"Ayakkabılarını çıkar Elzem ve sakın göreceklein karşısında çığlık atma."

Kulağımın çok yakınında bir fısıltı duydum. Sesin kimden geldiğini sorgulamayacak kadar Itır'ın yaptığı şeyin etkisindeydim. Kardeşim delirmiş gibi davranıp bana silah çekerken gerçekten ayakkabılarımın derdine düştüm. Önce sağ ayağım onu rahatsız eden sivri topuklulardan kurtuldu, sonra ise sol ayağım. Çıplak ayaklarım güneşin kavurduğu sıcak çimlerle buluştu. Bedenimi saran huzurdan daha çok burnuma gelen ürpertici koku dikkatimi çekti. Başımı hafif kaldırdığımda ise gördüğüm kan dondurucu manzaraya inanamadım. Avazım çıktığı kadar bağıracacağım esnada sanki bir el dudaklarımı kapatmış gibi çığlığım boğazımı yakıp yok olmuştu. Biri benim bağırmamı istemediği için ilk birkaç dakika ağzımı kapatmıştı. Dudaklarımdaki engel kalkınca sertçe yutkundum. Gördüklerim

karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. Titreyen ellerimi zorlukla hareket ettirdim ve kendi sesimi kısarak dudaklarımı kapattım. Bağırمام, Itır gibi benimde delirdiğimi düşünürlerdi, değil mi? Kahretsin, bu gördüğüm delilik değil de neydi!

Aklımı kaçırıyorum evet, gerçekten delirmiş olmalıyım!

Ellerimi sıkıca dudaklarıma bastırırken burnumdan aldığım hızlı soluklar nefes almamı güçleştiriyordu. Gördüklerim karşısında çığlık çığlığa bağırıp kaçma isteği sadece istemekle kalıyordu. Hani yapabilsem gerçekten tam şu anda arkama bile bakmadan kaçıp gideceğim. Ama olmuyor! Ayaklarım yere mihlanmış gibi olduğum yerden bir adım dahi kıpırdayamıyorum. Bir sis bulutu görüyorum evet, gerçekten Itır'ın etrafını saran zifiri karanlıkta bir sis bulutu görüyordum. Hayır, öyle bildiğimiz gibi normal bir sis bulutu değildi, aksine sanki şekil almış gibi Itır'ın etrafını sarmıştı. Her iki yanından uzanan kıskaçları Itır'ın ellerini sıkıca kavramıştı ve silahı bana doğrultuyordu. Aman Tanrım, Itır aslında çıldırmamıştı çünkü kardeşim beni vurmamak için bu şeyle mücadele ediyordu! Kahretsin, bütün bunlar gerçek mi?

Eğer şu anda yatağında rüya görmüyorsam bunlar gerçektir!

"Karanlığın sürgün ruhları ölümün isyankar kölesini size sunuyorum. Karanlığın sürgün ruhları ölümün isyankar kölesini size sunuyorum." Sürekli aynı şeyleri tekrarlayan bir fısıltı duydum. Ayakkabıları çıkartınca garip şeyler görmeye ve duymaya başlamıştım. Transa girmiş gibi hızlı hızlı nefesler alırken sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım. Gözlerim sırasıyla buradaki herkesin üzerinde gezinmeye başladı. Aradığım korkunç fısıltının sahibini bulmuş gibi bakışlarım tek bir kişide durunca yutkundum. Annem mi?

"Hisset. Düşmanını göremiyorsan onu hisset" Tam olarak hatırlamasam da aniden Sadık abinin sözleri aklıma geldi. Aradığım düşman aslında en başından beri dibimde olabilir miydi? Üstelik annemin buz gibi karanlık gözleri Itır'ın üzerindeydi. Gözlerini dahi kırpmadan ona bakıyordu. Sürekli dudaklarını kıpırdatması korkudan aklımı kaçırmama neden olacaktı. Beynimin bir tarafı gerçekleri tüm acımasızlığıyla önüme sererken diğer yanı hayır diyordu. Bütün bunlar gerçek olamaz diyordu. Kendi içimde ikiye bölünüp çelişkiye düşmüştüm. Duyduğum kan dondurucu fısıltıyı inkar edebilirim, annemin sürekli dudaklarını kıpırdatmasını da başka bir şeye yorabilirdim. Ancak Itır'ın etrafını saran bu dehşet verici simsiyah sis bulutunu gören gözlerim hiçbir inkara yer vermiyordu!

Gerçektir! Kahretsin, şu anda gördüğüm bu şey gerçektir ve ben bunu gerçekten yaşıyordum.

Duyduğum bu fısıltıları benden başka kimsenin duyduğunu sanmıyorum. Fısıltı çoğaldıkça sis bulutu daha çok güçleniyor gibi gittikçe daha çok büyüyordu. Itır daha fazla direnemiyor olacak ki, "Ta-tamam..." diye ağlayarak yalvardı. "Sen kazandın tek bir kelime etmeyeceğim ama Elzem'e dokunma-" demişti ki, "Hayır!" dedim ve ona doğru atıldım. O Itır'dı ve bugüne kadar kimsenin karşısında zayıflık göstermemiştir. Kardeşimin benim yüzümden anneme boyun eğmesine asla izin vermem!

Evet, annem bunu yapıyordu! Nasıl yapıyor ya da bu nasıl mümkün olur, bilmiyorum ama artık sebebinin annem olduğunu biliyorum! Şimdi yapacağım şey için daha sonra şoka girip kendimi bir tımarhaneye kapatabilirim. Lakin şimdi önceliğim sadece kardeşimdi!

Itır'ın karşısında durduğumda deli gibi korksam da ellerimi uzatıp kardeşimin ellerini saran kısıkaçları kavradım. Kahretsin, bu şeye dokunabiliyorum! Ona dokunduğum an ateşe dokunmuşum gibi avuç içlerim yanmaya başladı. Canım yandığı için bağırarak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Elimi yakan şeyi Itır'dan çekmeye çalıştım ama o kadar güçlü ve yakıcıydı ki ona karşı hiç şansım yoktu. Parmaklarımın arasında cızırtılı dumanlar çıkmaya başlamıştı. Avuç içimdeki yanan derinin isli kokusu midemi bulandırıyor. Kızgın ateş derimi yakıp gözeneklerimi kül ederken gözlerimden akan eden yaşlarla acıma meydan okudum. "Gel-geldiğin cehenneme git!" Dışlerimin arasında sessizce konuşup tırnaklarımı onun ateşten kısıkaçlarına geçirip sertçe sıktım. Ben şu anda bunu gerçekten yaşıyorum!

"Bir de bunu izle!" Bu sözleri neden söyledim bilmiyorum ama canım yandıkça öfkem büyüyordu. Nefes alışlarım hızlandıkça hızlanıyor ve bedenim histeri krizleri geçiriyordu. Tarifi olmayan bu koku tüm uzuvlarımı uyuşturacak bir şiddetle artınca kokudan kaçmak yerine onu içime çektim. Burnumdan, ağzımdan hatta kulaklarımdan sızan kokuyu içime çektim. Onu emdikçe Itır'ın etrafını saran sis bulutunun bana doğru çekildiğini gördüm. Hayır, direnmedim. Acının kıvranırken gittiği yere kadar dayanıp hepsini kendi içime çekmeye çalıştım. Ellerimden parmaklarıma oradan ise bileklerime işleyen siyah dumanı görüyordum. Nabız gibi damarlar tıpkı sarmaşıklar gibi bölünerek kollarıma doğru hızla uzandı. Damarlarımla içine sızdığı için beyaz tenim onları gizleyemiyordu. Ağzımdan içime doluşan siyah sis bulutunun neredeyse hepsini içime çektim.

Şu anda neyi nasıl yaptığım hakkında en küçük bir fikrim yoktu.

Zifiri sis bulutu küçülüp şeffaflaştığında bile son demine kadar hepsini soluyarak kendi içime çektim. Nefes alamayacak hale gelmişim. Tıka basa dumanla dolmuştum. Boğulduğumu hissederken bile o şey tamamen yok olana kadar her parçasını içime hapsettim. Geri çıkmasından korkar gibi dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdığıma inanamıyorum. Itır özgür kaldığı için önce silahı tutan elleri gevşedi, sonra ise parmakları arasında kayan silah gürültüyle aramıza düştü. Birkaç adım yerinde sendeleyince onunla aynı anda dizlerimizin üzerine düştük. Daha fazla kendimi tutamayıp ellerimi yere bastırarak kismaya başladım. Asıl şaşırtıcı olan ise kustuğum şey yediğim yemekler değildi. Çamura benzeyen simsiyah balçık gibi bir şey kusuyordum.

Öğürerek ağız dolusu kusarken kustuğum siyah yapışkan sıvının sonu gelmiyordu. Kustuğum balçığı yere çıkardıkça yerde hareket ediyordu. Dizlerime doğru hareket edince kısa süre sonra kardeşimle kustuğum şeyin içinde olduğumuzu gördüm. Evet, her ikimizi içine alacak kadar çok çamuru kusmuştum. İçimden tamamen çıktığına emin olunca elimin tersiyle dudaklarıma bulaşan şeyi sildim. Fakat elime bakınca ellerimde hiçbir şey olmadığını gördüm. Avuç içlerimde yanık izleri görmeyi beklerken herhangi bir yara bulamadım. Ellerimi ters çevirdim fakat az önce dudaklarımdan sildiğim o simsiyah gömük gibi şeyden de hiç yoktu. Başımı eğdiğimde ise Itır ve benim içinde oturduğumuz yapışkan gölcüğün hiç olmadığını gördüm. Burada neler oluyor, bilmiyorum ama az önce yaşadıklarımı sadece benim gördüğümü hissediyorum.

Itır yorgunca, "El-Elzem-" dedi ama devamını getiremedi. Çünkü başı zemine çarpıp gözlerini yumdu.

"Itır!" diye bağırın Doğa ona doğru koşarken yavaşça ayağa kalktım. Itır'ı bile orada bırakacak kadar kendimden geçmişim. Konağa doğru attığım her adım fazla yorgun ve tükenmişti. Buradaki herkesin şaşkın bakışları eşliğinde adım attıkça dizlerim bükülüp titriyor, yere yığılmamak için kendimi zor tutuyordum. Kimse benim az önce yaşadıklarımı görmemişti. Bilmediğim bir şeyi emerek içime çekmiş daha sonra kusarak geri çıkarmıştım. Bu her gün yaptığım bir şey olmadığı için şoke olmuşum.

Annemin karşısında durduğumda siyah ruhsuz gözleri bana az önce yaptığım şeyi çok iyi gördüğünü hissettirdi. Her şeyi görmüş gibi bakıyordu. Buna hiç şaşırmamış gibi görünüyordu. Sanki böyle bir şey yapmam benden beklediği bir hareketti. Aramızdaki son adımı da kapatıp

ona doğru uzandım ve dudaklarımı kulağının çok yakınına getirdim. Yanağım yanağına sürtünecek kadar dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve "Kim olduğunu biliyorum!" dedim kısık bir sesle.

Tüm bedeni kaskatı kesilirken hızlı ve yorgun nefeslerim kulağına çarpıyordu. "Oyun mu oynamak istiyorsun Medusa?" dedim alay ederek. "Tamam, ben varım!" Usulca geriye çekildiğimde belki de ilk kez onun insani bir tepki gösterdiğine şahit oldum. Kaşlarını çatmıştı.

Ve bende bir ilk yapıp ona anne demek yerine Medusa demiştim. Sanki ait olduğu tek isim buymuş gibi.

Yanından geçerek birkaç adım atmıştım ki daha fazla dayanamayan biçare bedenim hızla yeri boylad. "Elzem Hanım!" Mara'nın bana doğru koştuğunu hayal meyal görmüştüm.

Bugün olanların bir açıklaması olmalıydı.

"Elzem Hanım lütfen artık uyanın. Abiniz sürekli aradığı için evdekiler onu daha fazla oyalayamaz." Bu tanıdık sesle kendimi zorlayarak gözlerimi açmaya çalıştım. Birkaç denemenin ardından nihayet gözlerimi tamamen açmayı başardım.

"Su..." Boğazımda dayanılmaz yakıcı bir kuruluk vardı. Mara koşarak masanın üzerindeki sürahidenden bir bardak su doldurup yanıma geldi. Kendimi zorlayarak yatakta oturduğumda uzattığı bardağı alarak hepsini bir dikişte içtim. İçimdeki yangını söndürmek ister gibi boş bardağı ona uzatıp, "Bir daha," dedim. Benim için tekrar su getirdiğinde ikinci bardağı da içince rahatladığımı hissettim.

"Ne oldu bana?" Sırtımı yatak başlığına yaslarken çok yorgun ve hasta hissediyordum. Bedenimdeki tüm enerji çekilmiş gibiydi.

Mara, "Kardeşinizin yaptığı o aptalca olaydan sonra bayıldınız," dedi. Yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. "Pazartesiden bu yana ikinizde uyuyorsunuz." O olay pazartesi günü olmuştu, yani ikimizde o günden beri uyuyorsak bugün günlerden neydi?

"Bugün salı mı?"

"Hayır, bugün çarşamba efendim," deyince afalladım. Gözlerimi irice açtığımda neredeyse iki gün boyunca uyuduğumu bilmenin şokunu yaşıyordum. Geceleri bile neredeyse birkaç saat zor uyuyan ben, iki güne yakın bir süreyi uykuda mı geçirmiştım?

Bekle! Ben o gün orada neler yaşamıştım öyle?

Aklıma gelen tüm o korkunç sahneleri tekrar hatırlayınca yataktan aceleyle çıktım. "Ne yapıyorsunuz? Bir süre daha dinlenmelisiniz," diyen kızı dinlemeden üzerimdeki gecelikte koşarak odadan çıktım. Diğer odanın kapısı açılınca tıpkı benim gibi İtır'da geceliğiyle dışarı fırladı. "İtır?" Ona doğru koştuğumda gözleri dolarak, "Elzem!" diye fısıldayıp bana doğru koştu. O da yeni uyanmış gibiydi.

Ona sımsıkı sarıldığımda kollarını bana saran kız iç çekip üzgün bir sesle, "Affet Elzem," diye hıçkırdı. "Be-ben asla sana zarar vermek istemedim." Bunu bildiğim için ona kızgın değilim fakat İtır susacak gibi değildi. "Bana inanmayacaksın ama orada kontrolümü ele geçiren bir şeyler vardı. Ben o silahı bile almak istememiştim ki-" Yüzünü avuçlarımla arasına alarak bana bakmasını sağladım. "Eşyalarını topla hemen şimdi bu evden ayrılıyorruz," dedim kararlı bir şekilde.

Gördüğüm şeylerden sonra bir dakika bile burada duracak değilim.

Gözlerini mutlulukla kırıştıtarak bana baktı. "Yani evden ayrılıyor muyuz sonunda?"

"Eşyaları boşver İtır," dediğimde korktuğum için telaşlıydım. "Üzerini değiştirsen yeter. Doğa'yı bul o da bizimle geliyor." Gözleri ışıdayarak, "Sonunda be!" diye haykırıp mutlulukla odasına doğru koşunca Mara'ya döndüm. "Sende geliyorsun. Şu anda açıklama yapacak zamanım yok ama inan bana annem seni bu evde tutuyorsa vardır bir çıkarı." Onu da burada bırakamazdım. O kadın her ne planlıyorsa bunun içinde Mara'da vardı.

İtiraz ederek başını iki yana salladı. "Ben bir yere gelemem ailem burada."

Bunun onun için kolay bir karar olmadığını bildiğim için ona karşı anlayışlı olmaya çalıştım. "Önce biz çıkalım bu evden daha sonra onları da aldıracağım," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Kimseye tek kelime etmeden aşağıya in ve şu üniformadan kurtul!" Onu kızgın bir şekilde bırakıp odama girerek kapıyı kapattım. Bu evden kaçıp gitmeliyiz hem de hemen.

O her ne planlıyorsa başarılı olmasına izin vermeyeceğim!

Üzerimdeki gecelikten kurtulunca hemen dolaptan dar paça bir pantolon ve bir tişört giydim. İnce bir yün hırkayı da üzerime geçirdiğimde gerçekten hasta olmalıyım ki yazın ortasında üşüyordum. Spor ayakkabılarımla bağcıklarını sıkıca bağlarken aklımda olan tek şey bir daha hiç çıplak ayaklarla gezmeyecek olmamdı. Ayakkabılarımla çıkartana kadar o şeyi görmemiştim. Bu da demek oluyor ki yaşadığım garipliklerin çıplak

ayaklarımla bir bağlantısı vardı. "Hadi ama, daha ne yaşadığımı bile bilmiyorum!" Bir psikoloğa ihtiyacım vardı, hatta birden fazla psikoloğa ihtiyacım vardı.

Birileri ben aklımı kaçırmadan beni deliliğin sınırından çekip almalıydı.

Boy aynasından yansımama bakarken gördüğüm manzarayla sinirden güldüm. Sarı saçlarım iki gündür uyuduğum için dağılıp tıpkı bir hindi gibi kabarmıştı. Gözlerimin yeşili fazla yorgun bakıyor, gözlerimin altındaki şişkinlik ve solgun cildim çok kuru görünüyordu. Belki de ilk kez odamda makyaj yapmadım ve çantamı alıp koşarak dışarı çıktım. Bu evde fazladan harcayacağım bir dakikam bile yoktu. "İtır'ın haklı çıktığına hâlâ inanamıyorum!"

Konaktan çıktığımda İtır arabamı çoktan getirmişti ve Doğa ile birlikte beni bekliyorlardı. "Gidelim hemen," diyen Doğa'ya başımı salladım. O da bir şeyler biliyor olmalı ki en az benim kadar gitmek istiyordu buradan.

"Mara'yı almadan gidemeyiz biraz daha bekleyelim," dedim. Tam o esnada koşarak bize doğru gelen kızılı görünce rahat bir nefes aldım. Onu hep üniformayla gördüğüm için üzerindeki beyaz bluzu ve siyah kot pantolonuyla gözlerime ayrı bir güzel görünmüştü. Nefes nefese yanımızda durduğunda bana bakıp, "Anneme Merve'ye gidiyorum yalanını söylemek zorunda kaldığım için umarım mantıklı bir açıklamanız vardır," dedi. O kim ya?

"Merve kim?"

"Tanımıyorum kendilerini ama genelde biz Türk kızlarının kurtarıcısı." Üçümüz gülmeye başladığımızda o da sinirleri bozulmuş gibi kıkırdamıştı.

Arabaya bineceğimiz esnada her ne oluyorsa dördümüz yanyana dururken başımızı yukarı kaldırdık ve çatı katına baktık. Sanki izlendiğimizi hissetmişiz gibi aynı anda çatı katına bakmamızdan daha garip bir şey varsa o da gerçekten izleniyor olmamızdı. Evet, annem devasa camın önünde durmuş boş gözlerle bize sırasıyla bakıyordu. Bizi engellemek için herhangi bir şey yapmıyordu çünkü ölü bakışları kaçmanız mümkün değil der gibi bakıyordu.

Mara, "Anneniz diye demiyorum ama çok ürkütücü," dedi.

"Ürkütücü kelimesi onun için az kalır," diyen Doğa irkildi. "Bizi kaçırttı bu tımarhanelik deli. Orada ne kadar çok korktum anlatamam."

"En çok orada senden nefret ettim Doğa," diyen İtır ters ters yanında duran kıza bakıyordu. "Ben üç gün boyunca bizi kurtarmaya çalışırken sen korkmak dışında hiçbir şey yapmadın!"

"Hepsini konuşacağız ama önce çıkalım şuradan hadi!" dedim. Arabaya bindiğimde Itır yanıma ve diğer ikisi de arka koltuğa geçmişti. Anahtarı çevirdiğim halde motordan hiç ses çıkmayınca kaşlarımı çattım. "Neden çalışmıyor?" Birkaç kez daha denedim ama hayır, araba hiç hareket etmiyordu.

Şimdi bozulacak zamanı bulmuştu!

"Itır git kendi arabanı getir," diye ofladım. Hepimiz arabadan indiğimizde garaja doğru koşan Itır'ı beklemeye başladık. Yaklaşık on dakika sonra burnundan soluyarak yanımıza geldi. "Çalışmıyor!" dedi sesini yükselterek. "Sadece benim değil garajdaki hiçbir araba çalışmıyor!" Konakta ondan fazla araba vardı ne demek hiç biri çalışmıyor?

"Emin misiniz Itır Hanım?"

"Evet, Mara! Her birinin anahtarı üzerinde zaten. Hepsini denedim fakat hiçbiri çalışmıyor." Biz tam konaktan ayrılmaya karar verdiğimizde tüm arabaların arızalanması tesadüf olamazdı, değil mi?

"O yaptı." Doğa'nın fısıltıyla bir yere bakarak konuşması üzerine üçümüz onun bakışlarını takip ettik. Yine hepimiz çatı katının penceresinden bizi izleyen kadına bakıyorduk. Hava kararmaya başlıyordu ve annem dudaklarındaki tehlikeli gülüşüyle bize meydan okuyordu.

Doğa ağlamaklı bir sesle, "Asla gitmemize izin vermeyecek," dedi korktuğunu gizlemeden.

"Hemen pes edemeyiz Doğa." Arabadaki çantamı alarak Mara'ya döndüm. "Bir taksi çağır," dedikten sonra kızlara baktım. "Sizde acele edin hadi çıkalım şuradan." Koşmaya başladığımda üçü peşimden koşarken Mara aynı zamanda taksi için durağı arıyordu. Öyle ya da böyle çıkacağız buradan.

Dördümüz nefes nefese konaktan çıkmayı başardık. Kaldırımında taksi beklerken Itır rahat bir nefes alıp güldü. "Kurtulduk mu şimdi?" Bu kadar kolay olacağını beklemiyordum ama öyle görünüyor.

"Araba gelene kadar şu kaçırılma olayını anlatsanıza," dedim meraklı bakışlarımı onlara yönelterek. Kaldırıma oturduğumda çok rahatsızdım çünkü pis şeylere temas etmeyi sevmiyorum ve yerler temiz değildi. Ben oturunca kızlar da yanımdaki yerlerini almışlardı.

"Ebe kadın ile konuştum." Itır ayaklarını yola doğru uzatırken iç çekti. "Sizin doğum hikayenizi anlatırken söylediği bir şey dikkatimi çekmişti," dedikten sonra ebe kadının sesini taklit etmeye başladı. " 'Ben Ragıp Bey'e kötü haberi nasıl vereceğimi düşünürken buz gibi gözlerle aşağıya inen

hizmetçi ikisinin yaşadığını söyledi,' " dediğinde bunu zaten duyduğum için pek şaşırmadım. Bu cümlede ne anladığını öğrenmek için sessizliğimi korudum.

İtir, "Bu da demek oluyor ki odada ebe kadın çıktığında Berna Hanım ve annem dışında üçüncü bir kişi daha vardı," dediğinde başımı salladım. Üçüncü kişi bebeklerin yaşadığını söyleyen hizmetçiydi.

"Ebe kadından hizmetçinin adını öğrendim ve yaşadığı yeri Sadık abinin yardımlarıyla buldum," diyerek kaşlarını çatı. "Ayrıca senin için bana silah çeken tüm o korumaları kovacağım! Bende bu evin hanımıyım!" dediğinde takıldığı gereksiz ayrıntı için doğru bir zaman değildi. Bana silah çektiği an tüm korumalar tarafından ateş hattından kalmıştı. Bunun tek sebebi beni daha ciddiye alıyor olmalarıydı.

İtir'in aksine evdekiler otoritemi çiğnemeyeceğini iyi bilirdi.

İtir ise hep sorumluluklarından kaçtığı için orada onu ciddiye almadılar.

"Meral hanımın adresini bulunca oraya tek başıma gitmemek için Doğa'yı yanıma aldım," diyerek anlatmaya devam etti. "Gidip o rezalet pansiyonda yaşlı kadınla görüştük." Gülererek Mara'ya döndü. "iyi ki Doğa yerine seni aramamışım çünkü her yerde papağanlar ve onların tüyleri vardı." Mara'nın şaşırtılacak derecede rengi atınca kuşlardan gerçekten korktuğunu anladım.

Korkmak için o kadar tehlikeli hayvan varken kuşları bulması inanılmaz.

Kırmızı karıncalar daha korkunç bence.

"Kadınla görüşüp oradan çıktık ama fazla uzaklaşmadan bir araba yolumuzu kesti. Gündüz vakti silah zoruyla bizi kaçırdılar ve bir depoya götürüp bağladılar. O adiler üç gün boyunca bize ne yemek ne de su verdiler!" dediğinde eğer bu kadar sinirli olmasaydı gülebilirdim. Uzun süre açlığa dayanamıyordu.

Geceyi kışkırtan siyah gözlerini tiksinti içinde kıstı. "Tabii nankörlük yapmayalım o iğrenç tuvaleti kullanmamıza izin veriyorlardı!" dediğinde yüzümü buruşturdum. Kirli olan hiçbir şeye kolay kolay temas edemem.

İtir, "Zaten yine tuvalet bahanesiyle adamlardan birini etkisiz hale getirdim. Onlar dönmeden Doğa'yı çözüp kaçtık. Evet, annem yapıyorum çünkü biz arabada yarı baygınken kendi aralarındaki konuşmaları duydum. Biri, 'Şimdi ne olacak?' diye sordu ve arabayı kullanan kişi de, 'Kadın kızların zarar görmemeleri konusunda beni uyardı. Çarşamba gecesine kadar ikisini misafir edip sonra bırakacağız,' dedi. Ve ben tam uyumak üzereyken ilk konuşan adam, 'Kendi kızı ve gelinini neden

kaçırtmak ister ki?' dediğini çok iyi duydum," deyince yutkundum. Yani annem gerçekten bu kadar ileri gidip onları kaçırılmıştı, öyle mi? Derinden sarsılırken gözlerimin dolmasına engel olamadım. O bizim annemizdi, bizi korumalıydı zarar vermek değil.

Dolan gözlerimi gören Doğa üzgünce, "Elzem," deyip burukça tebessüm etti. "Yaşadığın hayal kırıklığını tahmin ediyorum ama o senin annen değil," diyerek beni teselli etmeye çalıştı. Oysa ki düşündüğü gibi ağlamayacağım çünkü benim gözlerim hep ıslak bakardı.

Doğa, "Meral Hanım o esnada kıyafet odasında temiz çarşaf arıyormuş," diyerek Itır'ın atladığı detaylara değindi. Evet, annemin odasının içinde tüm kıyafetlerini koymak için gizli bir oda daha vardı.

"Söylediğine göre o odadan çıktığında Munure Hanım'ı görmüş," diyen Doğa'yı can kulağıyla dinlemeye başladım. "Yerde kucağında ölü bebeğiyle diz çökmüş ama simsiyah bir gölgenin önünde diz çöküyormuş. Meral Hanım tüm konuşmaları kaçırıldığını söyledi fakat gölge annenin bedenine doğru süzülürken, **'Ölümden doğan Kalkan bana kapıyı açacak ama bu yeterli değil. Bedenimi Araf'tan çıkarmam için benden doğan saf karanlık bir Kalkana ihtiyacım var,'** demiş. Evet, o gölge tam olarak bunları söyledikten sonra annenin bedeniyle bütünleşmiş," diyen Doğa'ya hayretler içinde bakıyordum. Annemin içine bir gölgenin girdiğini mi söylüyordu?

Doğa aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi başını salladı. "Bize anlattığı bunlar. O gece gördükleri karşısında korkan Meral Hanım kimseye tek kelime etmeden ertesi sabah konağı terk etmiş." İnanmak istemiyordum, hatta eskiden olsa kimse beni böyle bir saçmalığa inandıramazdı. Ancak pazartesi günü yaşadıklarımın sonrasından artık her doğaüstü şeyler inandıklarımın içinde yer alır olmuştu.

Annem aslında annem değildi, değil mi? O yüzden babam ve abilerim bunu fark edince evden gitmişlerdi. Peki, babam neden bizi öyle birinin yanına bırakıp tek kelime etmemişti? Evet, konaktan ayrılmayan bendim ama gerçekleri bilseydim durum değişebilirdi. Gerçi bizzat o günkü gibi kendi gözlerimle görmeden ona inanır mıydım, bilmiyorum.

"Eğer bütün bunlar doğruysa-" Mara kaskatı olmuş bir bedenle Itır'a baktı. "Elzem Hanım Munure Hanım'ın kızı çünkü doğumdan sonra ruh onun içine girmiş," diyerek hepimizin gözden kaçırıldığı önemli bir detaya değindi. Itır'a bakıp, "Ama siz o iblisin kızı oluyorsunuz. Evet, beden Munure Hanım'ın bedeni ve baba aynı kişi, yani Ragıp Bey. Fakat beden

sahibi Munure Hanım olsa da içindeki ruh Munure Hanım'ın değildi. Benden doğan saf bir karanlık demiş, yani bir bebek istediğinden bahsetmiş ve sanırım o bebek sizsiniz," dedikten sonra sırttı. "Kötü haber vermek istemem ama gözünüz aydın turp gibi şeytan bir anneniz oldu." Bu kızın gerçekten çenesinin bir ayarı yoktu!

Itır kaşlarını çatarak ona ters ters baktı. "Ruh önemsiz önemli olan tıpkı Elzem gibi benimde Munure ve Ragıp'ın DNA'larını taşıyor olmam," diyerek Mara'ya çıkıştı. "Beni üvey kardeş konumuna sokarsan seni Medusa ile bu evde bırakırım!"

"Dedi: sözde öz kardeşine silah çeken kişi."

"Elzem ben bu kızı döverim!"

"Aslında konusu açılmışken-" Doğa benim yanımdan kalkıp ikisi kavga etmesin diye aralarına oturdu. "Itır sen harbiden ona silah çektin ya?"

"O iş öyle değil işte." Mini eteğinin tülleriyle oynarken, "Biliyorum bana inanmayacaksınız ama onu ben yapmıyordum," diyerek itiraf etti. "Kulağa saçma geliyor ancak sanki bir şeyler kontrolümü ele geçirmiş gibiydi."

"Gerçekten de kulağa çok saçma geliyor," dedi Mara. "Neden acaba? Yalan olduğu için olabilir mi?"

"Elzem bak cidden kendimi zor tutuyorum," diyen agresif kardeşim her an Mara'yı pataklatabilirdi. "Bu hizmetçiye sustur," diyerek bana sesini yükseltti. "Yoksa çenesini on farklı yerden kırarak bunu ben yaparım!"

"Mara kes sesini çünkü en son birinin uzuvlarını kırmaktan bahsettiğinde bunu gerçekten yapmıştı," diye homurdandım. "O şanslı kişi üç ay boyunca kırık bir kolla gezdi."

"O şanslı kişi siz değil miydiniz? Yanılmıyorsam iki yıl önceydi Elzem hanım."

"Bu hatırlatma için sana teşekkür etmeyeceğim!"

Ben hatırlatıklarımın kolumu kırdığı için Itır'a tersçe bakarken, Itır bunu bana hatırlattığı için aynı ifadeyle Mara'ya ve Mara ise kaşlarını çatarak Doğa'ya bakıyordu. Doğa kafası karışık bir şekilde, "Sen şimdi bana niye öyle bakıyorsun?" deyince Mara omuz silerek güldü. "Bilmen öfke zincirini bozmayayım dedim." Doğa kahkaha atarken ben gerçekten şu anda ne yaşadığımızı bilmek istemiyorum.

Bu taksi nerede kalmıştı?

Akşam ezanı okunmaya başladı bile ama taksi hâlâ gelmedi. Gökyüzünde gittikçe artan bulutlar yağmur yağacağını gösteriyordu. "Bana silah çeken kişi Itır değildi," dedim. Hepsi alay edercesine gülünce, "Gerçekten o

değildi. Tamam, oydu ama aslında o değildi." Bu açıklama sanki pek açıklamaya benzemedi gibi.

"Şu klişe cümleyi kullanmaktan nefret ediyorum ama ateşin mi var senin?"

"Gayet iyiyim Doğa," diyerek alnıma doğru uzattığı elini ittim. "Orada bir ses duydum, biri bana ayakkabılarımı çıkarmamı söylüyordu. Sesin sahibini bilmesem de dediği şeyi yaptım. Ayaklarım yerle temas edince önce bir koku aldım, sonra ise Itır'ın etrafını saran korkunç bir sis bulutu gördüm. Ahtapot kısıkcı gibi kolları vardı, Itır'ı silahı bana doğrultsun diye zorluyordu." Bir solukta anlattığım şeylere Doğa inanmış gibi durmuyordu. Bu konularda benim gibi kanıt görmeden inanmayacak kadar inatçıydı.

Ancak Itır o şeyi görmese de orada ona karşı mücadele verdiğini biliyordu. Bana inandığını kocaman açtığı gözleriyle anlıyordum. Mara ise mavi gözlerini kısmış bir şeyi anlamak istercesine bana bakıyordu. "Nasıl bir şeydi? Bana onu tarif edebilir misiniz?" dediğinde yine dedektifliği üstünde gibiydi.

Başımı salladığım esnada bize doğru gelen taksiyle ayağa kalktım. "Arabada anlatırım." Bize yaklaşıp duran arabayla Itır ön koltuğa binip, "Akçadereye," diyerek Sıraç'ın adresini verdi. Kızlarla arka koltuğa geçince nihayet araba çalışmıştı.

İşte şimdi kelimenin tam anlamıyla ondan kurtulmuştuk.

"Elzem Hanım hadi?" Anlattığım şey Mara'nın ilgisini çektiği için ısrar etti. Itır'da merakla arkaya doğru dönmüştü. "Zifiri siyah bir şeydi," dedim onu tarif ederek. Taksici bizi duyuyor olabilir ama en fazla bir film hakkında konuştuğumuzu düşünürdü. Çünkü anlatacaklarım sadece bir filmin konusu olabilirdi.

"Gözleri, yüzü, ya da cinsiyetine dair bir şey yoktu değil mi?" Mara yine transa girmiş gibi bir şeyleri bilmeye başlamıştı. Gözlerini dahi kırpmadan konuşunca bu beni korkutmuyor desem yalan olurdu.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama şu anda bildiklerimi bilmek istemezsiniz, o yüzden lütfen devam edin," dedi. Şaka yapmıyorum bu kız gerçekten beni korkutuyordu.

Cama vuran yağmur tanecikleriyle dudaklarımda oluşan tebessüme engel olamadım. Yağmur iyidir. "Itır'ı tutuyordu amu annem dudaklarını hareket ettirdikçe daha çok büyüyüp güçleniyordu. Ona dokundum, sadece dokunmakla kalmadım çünkü bir şekilde hepsini içime çektim," dediğimde

Mara'nın sertçe yutkunmasıyla yine aklına neler geldi merak bile etmiyorum.

"Aman Tanrım!" Acaba yüksek sesle bağırdığının farkında mı? "Siz kara büyüü emdiniz mi? Bunun ne kadar kötü sonuçları olacağını tahmin edemezsiniz!" Aceleyle ellerimi tutup hırkamın kollarını yukarı sıyırdı ve bileklerime baktı. "Şükürler olsun ki güçlü bir büyü değilmiş." Bileklerime bakıp bunu nasıl anlayabilir ki? Ayrıca ne büyüü Tanrı aşkına!

"Şimdi beni dinleyin!" Kaşlarını çatarak bileklerimi öyle bir sıkıyordu ki canımı yaktığı için dudaklarımdan firar eden inlemeye engel olamadım. "Kara büyü bozulabilir," diyerek başını hızlıca salladı. "Kurban verilmeden bozulmayan tek şey lanetlerdir. Kimse büyüü içine çekemez ama bunu yapan bir ırk var. Emin olun hangi ırk olduklarını bilmek bile istemezsiniz. Onlar doğuştan lanetli olabilir fakat bu yaptığınız onlar için bile çok tehlikeli. Kara büyüünde farklı çeşitleri var ve bunlardan bazıları ölümcüldür." Nedense daha fazlasını bildiğini düşünüyorum. Ancak beni korkutmamak için sadece bilmem gereken yerleri anlatıyor gibiydi.

Yatsı ezanı okunmaya başlayınca araba durdu. Kaşlarımı çatarak şoföre baktım. "Yatsı mı? Yarım saatlik yolu nasıl başardınız da bu kadar uzattınız?" Akşam ezanıyla yola çıkmıştık ama şimdi yatsı olmuştu. Biz konuşmaya daldığımız için bu adamın yolu ne kadar uzattığının farkında değildim.

"Tamam, sorun yok hadi in Elzem," diyen Doğa parayı şoföre uzattı. Arkaya dönen adamın gözlerini görünce sertçe yutkundum. Gözleri simsiyahtı hayır, gerçekten siyahtı. Gözlerinin akı bile siyahtı, bu nasıl mümkün olabilir?

Kahretsin, yine neler oluyor burada!

"Elzem hadi!" Doğa kolumu çeğiştirerek beni aşağıya indirirken, "İyi ama ona semtin ismini verdik Sıraç'ın evinin adresini değil!" dedim fakat aklım hâlâ adamın değişik gözlerindeydi.

Araba hızla çalışıp uzaklaştığında ben yeni hatırladığım bu detayla giden adama kızarken Itır, "El-Elzem?" diye fısıldadı. Endişeli sesine bir anlam veremedim. Yağan yağmurda ıslanırken usulca onlara doğru döndüm. Üçü kaskatı olmuş bedenlerle karşımızdaki devasa kapıya bakıyordu. "Yok artık," dedim afallayarak. Konağın kapısıyla bakışıyordum şu anda.

O adam yatsıya kadar bizi dolandırıp aldığı yere geri bırakmıştı.

"Tuzak," diye mırıldandım. Çift kanatlı kapı iki yandan bizim için açılırken hatırladığım şey nefesimi kesmişti. "Itır o adamlar sizi çarşamba

gününe kadar tutacaktı, değil mi?" dedim donup kalırken. "Bu da demek oluyor ki çarşamba için annemin bazı planları var. Ve güzel haber şu ki bugün çarşamba!"

Asla kaçmamıza izin vermeyecekti.

Ve kızların ortadan kayboldukları bölüme yaklaşmış olduk, hatta yeni bölümde bu yaşanacak.

Elzem nihayet bazı gerçekleri gördü fakat son anda bunları görmesi olacakların karşısında onu koruyamayacak. Evet Medusa kazanacak, ama kızlarımız son anda yaşamayı başaracakları için aslında yıllardır beklediği büyük amacına pek ulaşacağını söyleyemeyiz.

Mara'nın laneti bilgelik farkettiğiniz gibi, o her şeyi bilmekle lanetlendi. Şimdi diyeceksiniz bu lanet değil ödöl, ama öyle değil aslında. Elzem ve Mara'nın laneti henüz derin uykusunda tam olarak uyanmadı. Farklı bir boyuta geçmeleriyle sahip oldukları lanetin ne kadar kötü olduğunu göreceksiniz.

İtir ve Doğa'nın sahip oldukları lanet ise şuanda hiç görünmüyor olabilir, ama doğru an geldiğinde onları da öğreneceğiz. Peki ne olduklarıyla ilgili tahmini olanlar var mı?

Size gerekirse karşı saflarda yer alacak bir grup bunlar demiştim, bunun sebebi taşıdıkları lanetin onları zorlayacakları seçimler.

Peki Elzem'in laneti ne olabilir sizce? Kokuları alması, o bulutu içine çekmesi gibi şeylerin sebebi ne olabilir?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allaha emanet olun canlarım.

(4) Kalkanlar.

Yetişemiyorum, son olanlar o kadar ilginç ve akıllalmaz ki ben artık yaşadıklarımın hızına yetişemiyorum. Kendi öz annem birdenbire bizim için tehlike olmaya başlamışken ne yapacağımı bilmiyorum. Hani karşımdaki normal bir insan olsa mutlaka karşı bir strateji hazırlardım. Fakat dođauřtú gúçleri olan bir şeye karşı ne yapılabilir ki? Bizim onun gibi insanları etkisi altına alan büyülerimiz yokken ona karşı hiç şansımız yoktu. Hala yaşadıklarımın inanamayan benliğim bu korkunç olayların karşısında bir açık, yada içimi rahatlatacak bir yalan arıyordu. Peki buldum mu? şuanda kaçığım konağın kapısıyla bakışırken cevap çok açıktı.

Karşımda insanları ustaca kontrol eden bir rakip varken gel de oluruna bırakma.

Bilerek konaktan çıkmamıza izin vermişti aslında. Denememizi istiyordu, deneyip ondan kurtulamayacağımızı anlamamızı istemişti. Başarılı da oldu çünkü şuanda umutsuz bir haldeyiz. Yağmur tüm şiddetiyle üzerimize yağıyor, konaktaki arabalar çalışmıyor ve yine taksi çağırsak aynı şeylerle karşılaşacağımızın bilincindeydik. "Arkamızı dönüp nefesimiz kesilene kadar koşup buradan uzaklaşmayı talep ediyorum." Mara'da yine bir şekilde kendimizi burada bulacağımızı biliyordu aslında.

"Sen ne önerirsin Elzem?" Evet hep olduğu gibi Doğa kendi fikrini bile söyleyemeyecek kadar korktuğu için tüm kararı bana bırakıyordu. şuanda önereceğim hiç bir şey yok.

Itır yüzüne yapışan siyah ıslak saçlarını hırsla geriye iterken kapıya doğru yürümesi beklediğim bir şeydi. "Artık kaçmak yok, o cadıya Itır Akay kimmiş göstereceğim!" Bu seferki rakibinin fiziksel gúçlerden çok daha fazlası olduğunun farkında değil bence. Gerçi asıl onu korkarken görmek beni şoka uğrattırdı.

Henüz on iki yaşında abim Yavuz'u çok pis dövdüğu günden bu yana sıksa bedeninde inanılmaz bir gúç olduğunu ailecek görmüş olduk.

"İyi tarafından bakarsak biz sayıca ondan üstünüz." Kendimi teselli etmeye başladığım esnada, "Kötü tarafından bakarsak biz fani o iblis.

Neyseki sayıca biz üstünüz!" Mara tüm moralimi bozup Itır'ın peşinden yürüyünce ben iblis kısmında kalmıştım.

"Doğa bir iblis neye benzer sence?"

"Annene benzer! Ayrıca deme bana böyle şeyler sonra korkuyorum." Sanki korkmadığı bir şey var da, gölgesini görse çılgılık atacak potansiyelde.

Doğa'da koşarak kızlara yetişince,

"Elzem hadi!" Artık anladım Doğa gerçekten bensiz adım atmayı bilmiyor.

Onlara yetiştiğimde konağın kapısının sonuna kadar açık olduğunu gördüm. Bu saatte kapıların açık olması normal değil, üstelik ayaklarımda oluşan karıncalanma da neyin nesi? İçeri girdiğimizde tüm ışıklar yanıyordu fakat etrafta tek bir çalışan yoktu. Bu saatte hepsi uyumuş olamaz değil mi? Üstelik dış kapı sonuna kadar açıkken. Birkaç adım atmıştık ki, çift kanatlı kapı arkamızda gürültüyle kapanınca Itır dışında hepimiz çılgılık atarak geriye döndük. "Rüzgar kapatmış olmalı aptallar." Itır bizi azarladığı esnada ayaklarımdaki rahatsızlık gittikçe artıyordu. Spor ayakkabılara sığmıyor gibilerdi. Hayır hiç bir güç tekrar onları çıkartmamı sağlayamaz, hatta uyurken bile çıkarmayacağım artık.

Ayakkabıları ne zaman çıkartsam başıma olmayacak şey geliyordu.

"Ben anneme baktıktan sonra uyuyacağım, sizde gidip uyuyun yarın gidebiliriz buradan. Ancak bu yağmurda şimdi dışarı çıkmak hiç akıllıca değil." Mara mutfak tarafındaki koridora ilerlerken ayaklarımdan tabanında oluşan kor gibi yanma ile inledim.

"Elzem?" Sürekli ayaklarıma bakmak Itır'ın dikkatini çekmişti. Gözleriyle ayakkabıları işaret etti. "Rahatsız ediyorlarsa çıkar, şuana kadar onları çıkartmayarak kendi rekorunu kırdın." Kışın kar soğuşunda bile çok az ayakkabı giydiğim için söylediklerinden haklıydı.

Parmak uçlarıma küçük iğneler batıyormuş gibi hissedince bir küfür savurup eğildim. "Umarım yine başıma bir şey gelmez." Kardeşimin gülen sesini duyunca ayakkabılardan kurtulup doğrulduğum an avazım çıktığı kadar çılgılık atmama engel olamadım. Yemin ederim böyle olacağını biliyordum! "Mara dur!" Daha gördüğüm şeylerin şokundan çıkamazken Mara'yı son anda durdurmayı başarmıştım.

Eğer yine bu şeyleri sadece ben görüyorsam bu sefer gerçekten büyük olay çıkartırım. Birilerinin daha benim gibi delirdiğini bilmeye ihtiyacım var.

Dehşetin son demini yaşarken az önce kapıyı kapatanın rüzgar değil biri olduğunu görüyorum. Evet yanılmıyorum gerçekten kapının tam önünde

siyah pelerinli biri vardı. Ayaklarına kadar uzanan pelerininin şapkası tüm yüzünü gizliyor sadece dudakları açıktaydı. Gözleri bile pelerinin şapkası yüzünden görünmezken içimden bir his bizi çok iyi gördüğünü söylüyordu. Üstelik çıkmamızı engellemek istercesine elindeki keskin kılıcı nefesimi kesmişti. Başımı hafif çevirdiğimde onlardan tam yedi tane olduğunu gördüm. Etrafımızı sarmışlardı ve içlerinden biri de Mara'nın tam karşısındaydı. Aldığım koku ise şey gibiydi, karanlıkta her kaldığımda yaşadığım o korku gibiydi. "Ne oldu Elzem?" Kireç gibi rengimin solduğundan emin olarak titreyen elimi kaldırıp kapının önünde duran pelerinli kişiyi gösterdim. "Or-orada biri var, etrafımızda da beş tane var onlardan ve şey biri de Mara senin tam karşında." Doğa anında çılgılık atarak Itır'ın arkasına saklanırken, Mara yutkunarak önce bana baktı, sonra usulca önüne döndü ama geri dönüp rahat bir nefes koyvermişti. "Burada kimse yo-" demişti ki gözleri çıplak ayaklarımı görünce bir küfür savurdu. "Tam arkamda bir şey var değil mi?" Başımı salladığımda inleyerek, "Pe-pekala yavaşça oraya doğru geliyorum, hareket ettiği an söyleyin." Önce küçük bir adım attı hemen sonra ise bağırarak bana doğru koşmaya başlamıştı. Gerçekten de çok yavaş geldi.

Hepimiz ateş hattından kalmışçasına bir çember oluşturup sırtımızı birbirimize yasladığımızda Itır'ın öfkeli sesini duydum. "Elzem senin dışında kimse onları göremiyor, bana tam yerlerini tarif et!" Yok artık görmediği bir şeyin üzerine yürümeyecek değil mi? Üstelik hepsi hiç kımıldamıyor olabilir ama o kılıçların oyuncak olduğunu sanmıyorum.

"Neye benziyorlar?" Mara heran tetikte onları görmek istercesine sağına soluna bakarken, "Siyah pelerinli hepsi," dedim kapının önünde durana bakarak. "Erkek olduklarına eminim çünkü pelerinin altında bile geniş omuzları var, ama yüzleri görünmüyor sadece dudakları. Şey bir de ellerinde kılıçlar var, gerçek kılıçlar. Bekle o da ne?" Gözlerimi kıstığım esnada kılıç tutan elinin üzerinde gördüğüm dövme dikkatimi çekmişti. Bu ayın hilal haliydi ve simsiyahtı. Hemen görebildiğim kadarıyla diğerlerine baktım ve onlarda da aynı dövmeden olduğunu gördüm. "Sağ ellerinin üzerinde siyah hilal ay var." Evet benim gördüklerim bundan ibaretti, zaten bu kadar çok korkarken hala nasıl bu kadar sakin konuşabiliyorum aklım almıyor.

Yanımda duran Mara'nın kaskatı kesildiğini koluma değen eli sayesinde anlamıştım. "Tenebrisler, tanrım hayır!"

"O ne öyle? Eğer iyi bir şeyse konuşmaya başla, ama kötü bir şeyse sonsuza kadar sus."

"Pek iyi oldukları söylenemez Elzem hanım."

"Sonsuza kadar sus Mara."

"Tenebrisin latincesi karanlık demek. İsimlerini sahip oldukları karanlık güçten alırlar. Tenebrisler bir zamanlar çok güçlü bir komutanın ordusunda yer alırlardı. Fakat barbar bir ırk olarak bilinen Tenebrislerin lideri ile komutanları arasında çıkan çekişmede lider olan Tenebris arenada komutanlarını yenince kendilerinden daha zayıf bir komutanın emri altına girmeyi reddedip isyan çıkardılar. Tenebrislerin asıl kökeni titanlardan geldiği için çıkan savaşın büyüklüğü her iki taraftan da çok kan dökülmesini sağlamıştı. Bu vahşeti durdurmak için tanrılar bir araya gelip onlara boyun eğmeyen tüm Tenebrisleri sürgün ettiler. Onlar ölümler diyarının muhafızları, yani bizim dünyamıza gelemmezler. Hadi bir şekilde gelmeyi başardılar diyelim onlar asla kimsenin kölesi olmaz. Medusa'nın bile çünkü her biri güçlü ve kibirli bir savaşçı. Ve eğer bizim için geldilerse henüz vaktimiz varken şehadet getirsek iyi olacak." Sonsuza kadar sus derken ciddiydim. Bu kız neden her konuştuğunda felaket tellallığı yapar gibi kötü haber veriyordu ki?

Sanki başımızda o kadar sorun yokmuş gibi bir Tenebrislerimiz eksikti! Artık o ne oluyorsa.

"Ben gösteririm şimdi onlara! Elzem yerini söyle şunların dedim!!" Duyduklarımız karşısında biz aklımızı kaçırmanın raddesine gelmişken Itır'ın bu deli cesaretinden bende istiyorum.

"Elzem!!"

"Of tamam Itır! Dümdüz beş adım gidip bir adım sağa atarsan onlardan biriyle karşı karşıya gelirsın, ama seni kılıcıyla doğradığında ben görürüm seni." Itır tüm uyarılarıma rağmen tarif ettiğim gibi adımlarını atıp bir adım yana kaydığında artık onun tam karşısında duruyordu. Ancak asıl şaşkınlıktan soluğumu kesen şey o pelerinli savaşçı Itır'ın onun yanına gitmesiyle geriye çekilerek ondan uzaklaşmıştı. Ona yönelik bir saldırıda bulunmuyordu. Sonra ise yumruk yaptığı elini sol göğsüne koyup başını eğdi. Bu şey gerçekten Itır'ın önünde büyük bir saygıyla eğilip gardını düşürmüştü. Üstelik Itır'ın onu görmediğini bildiği halde ona saygısızlık etmek istemiyormuş gibi bunu yapmıştı.

Bu kızın gücü karşısında şapka çıkarıyorum, göremediği varlıklara bile boyun eğdirmesi inanılmaz.

İtir yumruk yaptığı elini sertçe boşluğa savururken rakibi diz çöktüğü için yumruğu havayı delip geçmişti. "Elzem!!" Kaşlarını çatarak bana döndü. "Hani burada bir şey yok!" Sinirlerim bozulmuş olmalıki kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Bekle bir şey denemeliyim." Allahım lütfen beni kilaçlarıyla doğramasınlar bu yapacaklarımın karşısında.

Bakalım bu saygıları benim içinde geçerli mi?

Çok korksam da bunu öğrenmek için küçük adımlar atarak kapının önünde duran Tenebrise doğru ürkek adımlar atmaya başlamıştım. Lakin ona doğru iki adım atmam ile kılıcını bana doğru tutmasıyla gururum fena halde incindi. İlk kez bir konuda İtir'ın olmayan otoritesi benimkisini ezip geçmişti. "Bu çok gurur kırıcı." Başımı çevirip beni izleyen kıza tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Buraya gel Mara." Bakalım onun bu şeylerin üzerinde herhangi bir etkisi var mı?

İtir'i bir yerde kaldırabilir bünyem, ama beni saymayan bu yaratıklar hizmetçimin önünde eğilirse gerçekten sinir krizi geçirebilirim.

Mara ne yapmak istediğimi anlamasa da yanıma gelince o kılıcın inmediğini görüp, "Şükürler olsun," Elimini göğsüme bastırıp rahat bir nefes almıştım. Söz konusu güç oldu mu kendimi birilerinden daha zayıf konumda görmek beni hep rahatsız etmiştir.

"Doğa merdivenlere doğru düz bir şekilde yürü canım." Orada duran pelerinli kişi hepsinden daha iri ve güçlü görünüyordu. Az önce onu farketmediğim için buradaki sekizinci kişi olduğunu yeni görüyorum. Üstelik diğerleri gibi kılıcını çekmek yerine gayet rahat bir şekilde sırtını duvara yaslamış pelerininin altında bizi izliyordu. Yayıdığı karanlık enerji diğerlerine göre daha yoğun ve tehlikeliydi. Yüzlerini göremiyor olmam iyi mi kötü mü emin değilim.

"Ne-neden? Orada ne var?"

"Hiç bir şey yok. Güvenli tek yer orası hadi yürü." Birazcık yalanın kimseye zararı olmazdı, tıpkı bizim gibi onun da denemesini istiyorum.

"El-Elzem emin misin?" Korkudan heran bayılacakmış gibi dururken başımı sallamam ile önce ürkekçe bir adım attı, sonra ise diğer adımlar geldi.

Doğa ona doğru yavaş yavaş yaklaşırken ne kımıldadı ne de pelerinin de görünen belindeki kılıcını çıkardı. Sadece izliyordu, gözlerini göremiyor olabilirim ama izlediğini hissediyorum. **"Yaklaşmaman gereken tek kişiye doğru geliyorsun ışığın lanetli kızı."** Onun sesini duymam şaşkınlıktan yutkunmamı sağlamıştı. Evet gerçekten az önce konuşmuştu.

Acaba sorsak neden burada olduklarını söylerler mi?

Doğa son adımını da atınca şimdi onun tam karşısındaydı. "Elini uzatıp duvara dokunur musun Doğa?" Evet onun karşısında diz çökmemişti ama bize kılıç çeken şu şey gibi onu öldürmeye de kalkışmadı. Bakalım kendisine dokulmasına izin verecek miydi.

"Bu-bu neden gerekli?" Doğa verdiği komutlardan karşısında biri olduğunu anlamış olacak ki gözleri dolarak, "Lütfen..." diye fısıldadı düz duvara bakarken, aslında o bakınca düz duvar görüyor ama ben bakınca bambaşka şeyler.

"Lü-lütfen beni incitme." Titreyen elini kaldırıp ona doğru uzattığında cesaretini yitirmiş gibi eli havada kalmıştı. Fakat o esnada beni afallatan bir şey olmuştu, o pelerinli savaşçı elini uzatıp Doğa'nın elini tutmuştu. **"O kadar korkunç olduğumu sanmıyorum."** Doğa gözlerini kocaman açarak, "El-Elzem bir şey elimi tutuyor!" diye bağırınca pelerinin altında görünen dudaklarının yavaşça kıvrıldığını gördüğüme eminim.

"Lux..." Kocaman elinin içindeki küçük zarif eli hafif sıkmıştı. **"Bu gece ölecek olman büyük kayıp."** Sesi buna pek üzülüyormuş gibi çıkmamıştı, daha çok öylesine söylenmiş bir söz gibiydi.

Doğa artık ayakta zor dururken onun elini bırakmıştı sonunda. Özgür kalan kız kaçmak için birkaç adım geriye atınca tökezleyip yere düşecekti ki, sıkıntıyla soluk seslerini duyduğum pelerinli ani bir refleks ile onun belini kavramıştı. **"Siz ölümlülerden en nefret ettiğim üç özellikten ikisine sahip olman çok acınası. Korkaklık ve beceriksizlik."** Allahtan Doğa bunları duymadığı için rahattı, gerçi şuanda birinin belini tuttuğunu hissedip deli gibi titrerken ne kadar rahat olduğu tartışılır.

"Lütfen..." Daha fazla dayanamayıp beklediğim gibi ağlamaya başlamıştı. "Beni bırak."

"Işığa dokunmak zevk aldığım bir şey değil." Homurdanarak ellerini çektiği esnada Doğa hiç vakit kaybetmeden bana doğru koşup boynuma atılmıştı. "Çok korkunçtu Elzem, orada bir şey bana dokundu." Onu rahatlatmak için kollarımı ona sarınca hıçkırarak ağlaması suçluluk hissetmemi sağlamıştı.

"Büyüleyici." Doğa'nın ödünü koparan o pelerinli bu sefer de Itır'a dönmüştü. **"Bu küçük amazonun ölecek olması beni üzdü."** Elini sol göğsüne koyup hafif eğilerek onu görmeyen kıza selam verdi. **"Bol şanslar"** Bunları Itır'a bakarak söylemişti, ama onda Doğa'nın kokusunu soluyorum. Sanki şuanda akli Itır'dan çok kollarımda ağlayan kıza gibiydi.

Ben ne zamandan beri kimin aklında kim var anlar olmuştum?

Her birinin etrafını saran karanlık ile şimdi onları hiç göremiyorum. Önce karanlık bir sis gibi çoğaldı sonra ise karanlık hızla dağılmaya başladığında hiç biri yerinde yoktu. Evet gerçekten ortadan öylece kaybolmuşlardı. "Doğa rahatla hepsi gitti." Ve ben bunu çok olağan karşılıyorum öyle mi? Bu iyiye işaret değildi.

Doğa benden ayrıldıktan sonra gülerek yanıma gelen İtir'a döndüm. "Sanırım az önce senden etkilenen biriyle tanışmış olabilirim," dediğim an kaşlarını çatarak sırtıma öyle bir vurdu ki, dizlerimin üzerine düştüğümde acıdan nefesim kesilmişti. "Daha mantıklı bir şekilde saçmala Elzem, yoksa üzerinde kontrolsüz güç uygulamam!" Ellerimi göğsüme bastırıp nefes almaya çalışırken gözlerimin dolmasını sağlayacak kadar canım yanmıştı. Kesinlikle az önce kontrollü bir güç uygulamamıştı.

"Elzem?" Yerde acıyla inlediğimi görünce telaşa kapılarak hemen karşımda diz çöküp omuzlarımı kavradı. "Hey şakasına vurdum, acı bile hissetmeyeceğin kadar hafifti." Nefes alışlarımı düzene sokmaya çalışırken bu kız elinin ne kadar ağır olduğunu bilmiyor bence.

"Mümkünse sen bana şaka yapma." Nihayet kendimi toparlayıp ayağa kalkmayı başarmıştım. "Mara az önceki şeyler bize kayıtsız kalırlarken biri İtir'a saygılarını sundu. Başını eğerek ondan uzaklaştı üstelik kılıcını hiç çekmedi." Evet doğrudan ona sordum çünkü bu kızın her şeye bir cevabı mutlaka vardı.

"Şaşırtıcı." Gözleri İtir'ın üzerinde oyalanırken tepeden tırnağa onu süzüyordu. "Tenebrisler kolay kolay kimsenin önünde boyun eğmezler, yada kendilerinden olmayan biri için bunu yapmazlar. Evet o ilkel barbar uygarlık bir boğayı bile tek bir hareketle yere serecek kadar güçlü olduğu için kendileri gibi olmayanlar için fazla acımasızlar." Bu da demek oluyor ki İtir'ı kendilerinden görüyorlardı. Şimdi bunu ona söylesem bu sefer kırılmadık kemiğimi bırakmayacağı için susmak en doğrusu.

Bütün bu yaşadıklarımıza normal bir tepki vermemizin hiç normal olmadığını farkedenden bir ben miyim?

"Peki ışığın lanetli kızı ne demek? Yada Lux?" Kimse ne demek istediğimi anlamazken Mara'nın her soruma verecek bir cevabı olduğuna artık adım gibi emindim.

"Lux latince de ışık demek efendim. Işığın kızı veya ışıktan gelen sözcükler gibi şeyleri genelde çoğunlukla Tenebrisliiler ışığın simgesi olan diğer ırk için kullanırlar. Her iki uygarlık ezelden beri düşmandırlar, ışık ve

karanlık yanyana olmaz sonuçta değil mi? Işığın olduğu yerde karanlık olmaz, karanlığın olduğu yerde ise ışık hayat bulamaz ışıltısı söner yok olur. Bu yüzden yıllardır süregelen bir ölüm var her iki ırk tarafından." Diğer ırk için demişti ama özellikle o grubun ismini vermediği dikkatinden kaçmamıştı.

Sanki bir şeyler biliyordu ama bunu kendisine saklıyor gibiydi.

"Elzem sen ne yapıyorsun?" Hemen yanımda duran İtir'a doğru döndüğümde korkudan yutkunarak merdivenlerin olduğu yere bakıyordu. "Elzem indir o silahı! Elzem bekle!" Bağırarak merdivenlere doğru koşup basamakları aceleyle çıkmasıyla dehşet içinde peşinden bakıyordum. Hemen yanında durduğum halde o kimin peşinden gitmişti?

Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu!

"Ba-baba?" Doğa'nın ağlayan sesiyle bu sefer hızla ona doğru döndüğümde kapalı kapıya bakıp titriyordu. "Baba lütfen yapma." Ağlayarak geriye doğru yürümesiyle ben ve Mara şoka girerek gözgöze gelmiştik. "Baba vurma ne olur bana vurma!" Hıçkırıklar içinde ağlayan kız sanki karşısında bizim göremediğimiz biri varmış gibi, "Baba yapma!!" diye bağırıp İtir'ın peşinden koşarak basamaklara tırmanınca artık olanları algılayamıyorum.

"Halüsinasyonlar..." Mara giden kızın arkasından bakarken, "Halüsinasyonlar görüyorlar. İtir hanım geçenlerde sizi vurmamak için korumalar tarafından öldürülmeyi istemişti, bu da demek oluyor ki korkusuz kardeşinizin en büyük korkusu sizsiniz. Büyük ihtimalle az önce sizi gördüğü için öyle fırlayarak gitti. Doğa hanım ise yurttan büyümüş olabilir ama belliki yurda götürülmeden önce babası tarafından çok fazla şiddet gördü. En büyük korkusu babası olmalı ve-bekle bu cıvıltılar da ne?" Başını yavaşça kapıya doğru çevirdi ve artık her ne gördüyse, "Ku-kuşlar?" Başını olmaz dercesine her iki yanına sallarken, "Hayır uzak durun benden!" diye bağırdı. Elleriyle yüzünü korumak istercesine bir harekette bulunurken, sanki yüzlerce kuş ona gagasını geçiriyormuş gibi çığlık atarak onları kovmak istercesine çırpınıyordu. "Gidin benden!" Mara kızıl saçlarını yolarcasına silkeleyip çıldırmış gibi merdivenlere doğru koşup üst kata çıkınca ben şaşkınlık içinde tek başıma burada kalmıştım.

Herkes en büyük korkusuyla yüzleşiyorsa? Kahretsın! Şimdi sıra bende mi?

"Elzem?" Tam arkamda duyduğum o aşınası olduğum ses ile gözlerim doldu. Hayır o olmazdı.

Anneannem olmazdı.

"Bana bakmayacak mısın Elzem?" Hemen arkamdaydı, nefesini ensemden hissedecek kadar çok yakınımdaydı.

"Gi-git." Omuzlarımı kavrayıp beni sertçe ona doğru çevirdiği an hemen gözlerimi sımsıkı yumdum. "Gözlerini aç Elzem." Ne göreceğimi çok iyi bildiğim için daha sıkı yumdum gözlerimi. "Kimse bilmiyor değil mi?" Sımsıkı yumduğum gözlerim gözyaşlarımın akmasını engellerken kalbim durmuş gibi nefes alamıyorum.

"Sıraç, Yavuz, İtir, hatta baban bile küçük sırrımızı bilmiyor değil mi?" Asla bilmeyeceklerdi, kimse bilmemeliydi. Bana böyle işkence etmemeliydi, her gece gördüğüm kabuslar yüzünden çok az uyurken şimdi bana yeniden hatırlatamazdı.

"Sen kötü bir kızsın Elzem." Parmakları yüzüme dokunduğu esnada, "Anne lütfen git," diye yalvardım ona. Güldüğünü duydum. "Hala anne dediğini duymak güzel." Çocukken anneanne diyemezdim o yüzden bende hep anne derdim ona. Sonra büyüdüm ama çocukluktan kalan bu alışkanlığımı kolay bırakamıyordum.

"Bana bak Elzem." Söylediğini yapmayınca, "Bana bak!!" Çenemi sıkıp bağırınca çığlık atarak onu itip hemen geriye döner dönmez gözlerimi açıp merdivenlere doğru koştum. Peşimden geliyor mu diye arkama bakmaktan bile korkuyorum. Onu her şeyden, herkesten çok sevdiğim doğru ama yüzleşmem. Şimdi olmazdı.

Hepimizin sırları vardı, önemli olan onların hep sır olarak kalmasını sağlamak.

Bir üst kata çıktığımda kendi odama doğru koşacağım esnada koridorda gördüğüm o eski bağcıklı ayakkabıların kime ait olduğunu bildiğim için başımı kaldırıp ona bakmadım. Hangi ara üst kata çıkmıştı? Yeniden aşağıya inmeyi düşündüm, ama arkamdaki basamaklardan gelen seslerle hemen dönerek diğer merdivenlere doğru atıldım. Kapana kısılmıştım sanki, onlar her yerdeydi. Çatı katına çıktığımda ise kızları buradaki tek odanın kapısının önünde durmuş bir şekilde gördüm. İtir'in eli ayağı titreyerek duvardan destek alan yorgunluğu, Doğa'nın kollarını kendine sarıp hala ağlıyor olması ve Mara'nın dağılan saçlarıyla kıyafetleri. Evet üçü berbat görünüyordu. "O cadı bizi yukarı çıkarmak için korkularımız ile oynadı." Mara baştan ayağa beni incelediğinde güldü. "İçimizde en iyi görünen sizsiniz, korkunuz o kadar korkunç olmamalı."

"Ona bakmadığım sürece aslında çok tatlı bir korku. Hatta normal şartlarda hep görmek isteyip hiç bırakmayacağım bir korku." Ona doğru yürüdüğümde kafasının karıştığını biliyorum, ama anneannem en büyük kabusum da olsa ona olan sevgim hiç azalmıyordu.

Bende kapının önünde durunca kendiliğinden açılan kapı ile hepimiz gözgöze gelmiştik. "Tüm bu gizemden sıkıldım ben, her ne olacaksa olsun. Ve Elzem? Senden gerçekten nefret ediyorum!" Itır öfkeli adımlarla içeri girerken gülerек onu takip ettim. Az önce benim yüzümden çok kötü anlar yaşamış olmalı.

Mara ve Doğa'da içeri girince kapı arkamızdan hızla yine kapanmıştı. Gördüklerimi ise korku filmlerinde bile görmemiştim. "Aman tanrım bu nasıl bir çılgınlık?" Odanın ışıkları kapalıydı fakat odanın tam ortasında yanan mumlarla kocaman bir çember yapılmıştı. Çemberi içeriden kırmızı boya ile dörde ayırmıştı. Bekle boya değil de kan mı o yoksa? Evet sanki bir fırça ile çizilen şey kesinlikle boyaya benzemiyordu. Üstelik çemberin dışında kitaptaki gibi eski dilde tebeşirle yazılmış şeyler vardı. Dörde bölünen çemberin içinde ise her bölmede farklı bir şey vardı. Birinde bembeyaz ipekten bir şal vardı, diğerinde göz kamaştırıcı elışı bir hançer, ama diğer iki bölme boştu.

Bir tür ritüel veya ayine falan mı şahitlik yapacağız?

Başımı hafif kaldırdığımda annemi gördüm. Devasa camın önünde durmuş dışarıda yağın yağmuru izlediği için sırtı bize dönüktü. Camlar kapalı olduğu halde saçları sanki canlıymış gibi uçuşarak hareket ediyordu. Asıl kan dondurucu olan ise saçları hareket ettikçe kulağıma gelen yılanların tıslayan sesi. Evet gerçekten bir sürü yılanın sesini duyuyorum. Üzerinde yerlerde sürüklenen beyaz elbisesiyle bir meleği andırıyor olabilir, ama artık tam tersi olduğunu biliyorum. "Elzem?" Hala dışarıyı izlerken soğuk sesini duydum. "Kim olduğumu bildiğini söyledin değil mi?" Yavaşça bize doğru döndüğünde buz gibi siyah gözlerinin hedefinde ben vardım. "Kim olduğumu söyle?" Bunu yapacak cesaretim olduğunu sanmıyorum.

Sadece gitmemize izin verse olmaz mı?

"Ben söylerim!" Beni korkutması Itır'ı kızdırmış olmalı ki kaşlarını çatarak ona bakarken bana destek olmak istercesine elimi tutmuştu. "Medusa'nın soyundan gelen bir iblis!"

"Yada cadı?"

"Mara lütfen onu daha fazla kızdırmaz mısınız?"

"Üzgünüm Doğa hanım, ama ben çok korkunca çenemi tutamıyorum ve evet şuanda çok korkuyorum!"

Onlarla hiç ilgilenmeyen annemin ilgi odağı sadece Itır ile birleşen ellerimizdeydi. "Gerçekten etkileyici." Alay ederek bakışlarını Itır'a çıkarmıştı. "Kızımın bir faniye olan sevgisi gerçekten gözyaşartıcı. O senin dengin değil, evet tüm hayatın boyunca nefret ettiğin bu kadın senin gerçek annen. Ruhunda benim karanlığımı taşıyorsun, istesen de bundan kaçamazsın."

"Kaçmak?" Itır kahkaha atarak boştaki eliyle kendisini gösterdi. "Sence ben korkup kaçacak birine benziyor muyum? Sol elim sol yanımin elini tutuyor Medusa, sağ elim ise onu korumak için muhafızı konumunda. Kimin ruhunu taşıdığım önemli değil, önemli olan tek şey bendeki şarteller atarsa kimin ruhunu söküp alacağım. Deli damarıma basarlarsa inan bana değil annem, karşımdaki babam bile olsa gözüm görmez ezer geçerim." Yapardı iyi biliyorum, beni ve abim Yavuz'u az hastanelik etmemişti çünkü.

Hatta ortaokulda şu bana kafayı takan kız grubundan çok pis dayak yemiştım, eve geldiğimde ise onlardan dayak yedim diye kızan Itır önce beni dövmüş, sonra ise gidip onları dövmüştü.

Şimdi farkettim de bu kız beni ne çok dövmüş öyle!

"Sizinle uzun uzun sohbet etmek isterdim." Dudakları ürkütücü bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Tabi yaşayacak olsaydınız." Ne demek yaşayacak olsaydınız? Aman tanrım bu kadın bizi öldürmeyi planlamıyor değil mi?

Hayır bunu yapamaz, dört kişinin cesedini konakta o kadar kişi varken saklayamayacağını bilecek kadar zeki. Bence cezaevine girmek planları arasında yoktur.

"Ma-madem öleceğiz, şey o zaman neden bize her şeyi anlatmıyorsunuz? Nasıl olsa yaşamayacağımız için gerçekleri bilmemizin size zararı dokunmaz değil mi?" Mara aklını kaçırmış olmalı! Şuanda hayatımız tehlikedeyken o saçma bilgiler kimin umrunda.

Ölmeden önceki son isteğim bilgi almak değil yaşamak.

"Ah şu konu?" Arasıra başını çevirip duvardaki saati kontrol ettiği dikkatinden kaçmadı. Saat 12:50 şuanda, peki o neyi bekliyordu?

"Araf nedir bilir misiniz?" Her birimiz başımızı salladığımızda güldü. "Bizzat orada bulunmadıysanız ne denli korkunç bir yer olduğunu bilemezsiniz."

"Sizden daha korkunç mu?" Biri bu canına susayan hizmetçiyi sustursun.

"Evet daha korkunç." Siyah gözleri tekrar saati kontrol ettikten sonra bize doğru küçük adımlar atmaya başlamıştı. "Bu siz fanilerin hayal ettiğinden daha korkunç. Bizim gibi olanların ölümsüzlükle lanetlenip sürgün edildiği bir girdap. Herkes o cehennem çukuruna Araf demeyi daha doğru buluyor. Benim gibi olanlarla dolu olan bir yer düşünün?" Medusa'dan onlarca olanı mı? Pekala bu gerçekten korkunç olmalı. Biz daha biriyle mücadele edemezken onlarcasını düşünemiyorum.

Ellerini Doğa'nın saçlarından gezdirip, "Işıktan gelen lanetli ruhlar," Doğa titrerken onu es geçip Mara'nın omuzuna dokunup, "Kadim bilgiler," İtır'a doğru süzüldü, "Benim gibi olan Tenebrisler," En sonunda karşımda durdu. "Ve can sıkıcı Oyunbazlar, birbirinden korkunç daha çok uygarlık var orada, ama bu saydığım dört topluluk Araf'ta daha baskın. Hepsi de heran diğer topluluklar tarafından tehlike altında olduğu için neredeyse hepsi Araf'dan çıkmanın bir yolunu arıyor, ama yok. Kara büyü ve lanetlerin hiç eksilmediği bir yerde kim kalmak ister ki?" Eğer bunlar doğruysa o halde o nasıl çıkmayı başarmıştı? Az önce çıkmanın imkansız olduğunu söylediğini iyi hatırlıyorum.

"Ama sen başardın?"

"Evet." Sorduğum soru sırtmasını sağlamıştı. "Kadim bilgilerden birinin kehaneti sayesinde. Çok iyi gizlenen bir kehaneti tesadüf eseri bulmam en büyük şansım. Araf'ın kapısını açabilecek tek şeyin dört kalkandan geçtiğini öngören bir kehanet. Fakat kalkanlar fanilerden seçilmeliydi, bir o kadar da Araftakilerin ruhuyla lanetlenmelilerdi. Melezlerden bahsediyordu. Fanilerin dünyasına gelmemizi en güçlü büyü bile sağlayamaz, ama onlar tarafından davet edilebilirdik. Her birinizin annesinin rüyalarına sızdım, bunu defalarca yaparak onlara vaadlerde bulunarak bilinçaltlarına yerleştirdim. Daha sonra bekledim, beni kendi dünyalarına çağrılarını bekledim. Siz o zamanlar henüz anne rahminde bile değildiniz, anneleriniz ise rastgele seçtiğim kurbanlarımdı. Tabi o esnada sadece sizin annelerinizin değil yüzlerce kadının rüyalarına girmiştim. Başarısızlığı en aza indirmem için bana doğru kalkanları vermelilerdi. Neredeyse hemen hemen hepsi beni çağırdı. Güç, para, güzellik, yıkım, yada düşmanın ölümü, çocuk ve daha birçok insani hırsları için beni çağırdılar. İstedikleri her şeyi sundum onlara, bunun bir bedeli olacağını düşünemeyecek kadar ahmaktılar."

"Ve yıllar geçtiğinde onlar tarafından çoktan unutulmuştum, ta ki her biri bir kız çocuğuna hamile kalana kadar. Kalkanların her biri lanetli olarak doğru, fakat onları lanetleyen ben değildim. Tüm güçlerden daha üstün bir

güç, sevgi ve merhametin en yücesini kalplerinde taşıyan koruyucuları tarafından lanetlendiler. Taşındıkları lanet neredeyse tüm kalkanları öldürdüğü için hiç biri bana kapıyı açmadı."

"Hangi kapı?"

"Araf'ın kapısını Elzem. Kadınlar beni çağırdıklarında sadece ruhumu kurtarabildim oradan, ama kendi bedenim dışında burada sahip olduğum hiç bir beden bana eski gücümü geri vermiyor. Ne sanıyorsun aldığım ilk bedenin sadece annene ait olduğunu mu? Araf'ın kapısını kalkanlar benim için açmalı, sadece o zaman derin uykuda olan bedenimi buraya getirebilirim. Yüzlerce kalkanın içinde hayatta kalmayı başaran sadece siz dördünüz oldunuz." İyi ama bende ölü doğmuştum, madem beni geri getirtebildi o zaman aynısını diğer kalkanlara da yapabilirdi değil mi?

Ayrıca kalkan nedir?

Aklımdan geçenleri anlamış gibi geriye çekilirken gözlerimin içine bakması üşümemi sağlıyordu. "Kalkanlar aslında Araf ve sizin dünyanızdaki kapıyı açmak için anahtar görevi görür. Her bir kalkan lanetlendiği için Araftaki uygarlıklara ait bir yetenekle doğarlar. Bugüne kadar doğan tüm kalkanlar en zayıf uygarlıkların gücüne sahip olduğu için öldüler. Fakat sadece siz en güçlü olanların yeteneğiyle yaşamayı başardınız. Bir oyunbazın ölümü benim için büyük bir kayıp olurdu, o yüzden annen senin için yıllar sonra ikinci kez beni çağırdığında kollarında tuttuğu ölü bebeğin bir oyunbaz olduğunu hemen anladım. Seni yaşatmak için aldığım yardım neredeyse benim sonum oluyordu. Hiç olmadığım kadar zayıflamıştım ve bir bedene sığınmalıydım. Ayrıca benden doğacak olan son bir kalkana daha ihtiyacım vardı. Annenin bedeni o an için en uygun olanıydı." Bunların hiç birini dinlemiyordum şuanda. Aklımda olan tek şey annemin onu ikinci kez çağırdığını söylediği yedi.

İkinci çağırması benim hayatım içinse, o halde ilkinde neden çağırmıştı onu?

Saat tam bire geldiğinde gözleri ışıldayarak eliyle garip şekiller ve dillerle çevrilmiş çemberi gösterdi. "Dairenin içine girin. Işıktan gelen beyazın yanına git, yani Doğa. Küçük Tenebrisim sen hançerin yanında duracaksın, hadi İtır? Elzem çantadaki kitabı bilgeye ver ve sende boynundaki pusulayı çıkartıp onunla birlikte son boş yerde dur." Ve bizde o dediği için bunu yapacak mıyız? Hiç sanmıyorum. Hepimiz hala bu duyduklarımızın şokundayken ona istediğini verecek değiliz.

"O oyunbaz şeysi artık her ne haltsa ben onlardan değilim. Lanetli hiç değilim!"

"Bana bir daha Tenebris dersin çok fena olur çünkü bende onlardan değilim! Lanetli kısmına değinmek bile istemiyorum."

"Bende ışıktan geldiğimi sanmıyorum, ayrıca ışık insan doğuramaz değil mi?"

"Keşke bende bir aptal olduğumu savunsaydım, ama garip bir şekilde bilgilerden olduğumu biliyorum. Lanet olsun ki bunu nasıl bildiğimi yine bilmiyorum!" Şimdi farkettim de bu kız gruba hep aykırı düşüyordu. Onu burada bırakıp gitmek en akıllıca olanı bence.

"Bu kadar saçmalık yeter." Kapıya doğru yürürken, "Büyü, lanet, kalkan, tüm bu şeylere artık inanmayı reddediyorum!" Kapı kolunu kavramıştım ki, söylediği şey ile yerimde kaskatı kesildim. "Anneni geri getirmek istemediğini mi söylüyorsun?"

Hızla ona doğru döndüğümde başını salladı. "Siz kapıyı açtığınızda bedenim bana geri geldiği için Munure artık özgür kalacak." Annem o zaman geri annem mi olacaktı? Bize geri mi dönecekti? Yıllardır özlemimi çektiğim o anne sevgisini bana geri vereceğini mi söylüyordu? Anneanneme anne demeyi hiç bırakmamamın en büyük sebebi yokluğunu çektiğim anne sıcaklığını onda aramış olmam.

Hiç bilmediğim tatmadığım bir duyguya olan özlemim diner miydi o zaman?

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" Bir çocuğun saflığıyla baktım gözlerine yalvarırcasına. "Bana annemi verebilir misin?"

"Evet, istediğim tek şey kendi bedenim. Sizin dünyanıza ilk geldiğimde her elli yılda bir ortaya çıkan ayın ilk haliydi. Öyle ince ve güçlü bir hilal ki hiç bir fani onu çıplak gözlerle göremez. Bugün o gün, saat bir ve kızıl hilal şuanda gökyünü kendi karanlığına boğuyor. Ritüeli yerine getirmem için kalkanlar kendi isteğiyle büyüünün içine girmeli."

"Ama biz öleceğiz değil mi? O şeyin içine girersek biz kurban edileceğiz?"

"Annen senin için aynı şeyi yaptı, kendi hayatından vazgeçti." Hiç tanımamışım ki ben aslında annemi, yıllarca sevgi dilendiğim kadının sadece kabuğunun anneme ait olduğunu öğrenmişken, kokusunu bile bilmediğim bir kadın için kendi hayatımdan vazgeçebilir miydim?

Evet yapardım çünkü o da aynısını yapmıştı.

Çantamdaki kitabı çıkartıp Mara'ya uzattıktan sonra boynumdaki pusulayı çıkarttım. Avuçlarımdan sıkıca tuttuğum pusulayla çemberin içine girip kan ile çizilmiş dört parçadan boş olanın içinde durmuştum. "Elzem?" Itır'ın tereddütlü sesi ile gözlerim doldu. "Annemiz için, o senin de annen Itır."

"Annemiz için benim ölmemi mi istiyorsun?" Cevap vermediğimde siyah gözlerindeki o yıkım içimi parçalamıştı. Gözleri dolarak çemberin içine girip hançerin yanında durdu. "Birgün senden vazgeçeceğim Elzem, benim için hep ilk sen olurken, senin için hep ilk gözden çıkarılan olduğum için birgün senden vazgeçeceğim." Sertçe yutkunduğumda bunları inanarak söylediğini görebiliyorum. Bilmiyordu, vazgeçemeyeceğim tek kişi olduğunu bilmiyordu. Ancak bunu annem için yapmalıydım.

"Doğa?" dediğimde ağlayarak başını salladı. "İki yıl önce bana verdiğin o söze hala güveniyorum bunu unutma." Ne olursa olsun yanımda olduğu sürece onu annem ve abimden koruyacağıma söz vermiştim. Şimdi ise benimle öl diyordum.

"Mara?" Mavi gözlerini kısarak beni inceleyen kız gülerek omuz silkti. "Kimse için hayatımı tehlikeye atmam, özellikle de sizin için. Fakat-" Bana yaklaşıp dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Sırf neler olacağını görmek için bunu yapacağım." Doğa'dan sonra Mara'da elindeki kitapla çemberin içine girmişti.

Hadi bakalım başlıyoruz.

"Itır elini keserek Doğa'nın uzatacağı şala kanını akıt. Doğa şalı Mara'ya ver, Mara şalı ayaklarının önüne serdikten sonra elindeki kitabı onun üzerine koy. Elzem pusulanı Mara'ya ver, pusula hangi sayfada durursa Mara o sayfayı okumaya başla." Birilerinin bana ne yapacağımı söylemesinden hep nefret etmişimdir, ama bu durumda yapacağım bir şey yok.

Itır yerdeki bıçağı aldıktan sonra zaten çoktan pes etmiş gibi hissiz bir şekilde avuç içini kestiğinde o tepki vermemiş olabilir ama onun yerine benim canım yanmıştı. Doğa'nın uzattığı şala kendi kanını akıttıktan sonra beyaz kanlı şalı top şekline getirip Mara'ya fırlatmıştı. Bana nefretle bakarken yumruk yaptığı elinde hala kan akıyordu. Mara şalı yere serip kitabı üstüne koyduktan sonra elini uzatınca pusulamı ona verdim. Pusulayı açıp kitaba doğru tutunca kitabın kapağı kendiliğinden açılınca afalladım. Pusulanın oku hızlı bir şekilde sürekli dönerken sayfalarda dönüyordu. Her sayfa o kadar hızlı hareket ediyordu ki onları takip edemiyorum. Pusulanın

oku kitabı göstererek durduğu an sayfalarda hareket etmeyi bırakmıştı. Pusulamı geri bana veren kız eğilip yerdeki kitabı alarak doğrulunca kitabın ortasındaki açık sayfayı okumaya başlamıştı.

"Işığın koruyucu muhafızı olan masumiyetin saf kanıyla yıkansın ölüm. Karanlığın soylu savaşcısının şafağında son bulsun yaşam. Kadim bilgelerin kehanetiyle tükensin ayın son ışığı. Oyunbazın nefesiyle oynansın son oyun, atılsın ölüme imza. Sunuyorum Araf'a ışığı, feda ediyorum karanlığı, veriyorum bilginin gücünü, kurban ediyorum zihnin oyununu. Kalkanların kanını sunuyorum tanrılara, açılsın ölümle gelen kapılar! Ay şahit bu gönüllü bir teslimiyet, ölüm alsın bu canı, kalkanların kanı dökülsün toprağa, Medusa'nın ölü kumlarıyla açılsın Araf'ın kapıları!" Mara gittikçe daha yüksek sesle okumaya başladığında etrafımızdaki kandan çemberin biranda alev almasıyla korkuyla yutkundum. O okudukça ateş çemberi daha fazla yükselerek gittikçe etrafımızda daha büyük ve aşılmaz bir duvar oluşturuyordu.

"Işık sönsün karanlığın kudretli gücü karşısında!" Doğa çığlık atarak göğsüne tutup diz çökerek ağlarken Mara kontrolünü kaybetmiş gibi daha okuyordu. **"Karanlığın nefesi son bulsun oyunbazın son oyunuyla!"** İtır yere yığılıp acıyla inleyip nefes almak için boğazını tutarak çırpınırken, **"Tüm oyunlar son bulsun bilgenin dokunuşuyla!"** Başıma giren keskin bir ağrıyla iki elimi kafama bastırıp haykırırken dizlerimin üzerine sertçe düşmüştüm. **"Körelsin bilginin keskin kılıcı, ölüm alsın feda edilenleri açılsın kapılar!!"** Diz çöktüğüm yerde başımdaki ağrı yüzünden gözyaşı dökerken, son söylediklerinden sonra Mara acılar içinde yere yığılırken elindeki kitapta düşmüştü.

Bu acı dayanılacak gibi değildi.

Sanki biri defalarca elindeki bıçağı kafama saplıyormuş gibi hissederken, gökyüzü korkunç bir şekilde güröldeyip şimşekleri cama vuruyordu. Bulutların çıkardığı sestten daha korkunç bir şey varsa o da annemin sürekli yüksek sesle bağırarak söylediği şeylerdi. Ellerini havaya doğru kaldırmış tüm gücüyle bağırdıkça camın yanında durduğu için şimşekler arkasında daha korkunç görünüyordu. Etrafımızdaki ateş boyumuza gelecek yükseklikte büyümüş kapana kısılmıştık. Yaşadığım acı yüzünden çıldıracakmış gibi ellerimi kafama bastırırken, kızların attığı azap dolu haykırışları duyabiliyorum. Deprem oluyormuş gibi yerler hafif sallanmaya başladığında önce burnumdan dudaklarıma doğru akan bir ıslaklık

hissettim, daha sonra ise ellerimi yere bastırarak kan kusmaya başladım. Evet gerçekten ağız dolusu kan kusuyordum.

Güçlükle başımlı kaldırdığımda ciğerlerim kaburgalarımın içinden s k l p alınmış gibi boğazımdan hırıltılı sesler çıkarken nefes alamıyorum. Fazladan bir gram nefes için çırpınırken tırnaklarımı sertçe boğazıma geçirip sertçe  ızdım. Nefes almalıydım! Kahretsin nefes almalıydım! Deli gibi çırpınıp acıyla çırpınırken önce başımdaki tarifsiz acı kesildi, sonra kan kusmayı bıraktım ve acım tamamen geçtiği esnada ayaklarımdan başlayan bir uyuşma gittikçe bedenimi sararken başım sertçe zemine düştü. Bitmişti.

Az önce ölümü yaşadım.

"El-Elzem..." Itır'ın cılız sesini duyunca başımlı hafif yere eğdim. Gözlerinden gözyaşı yerine kan akan kardeşimi görünce hıçkırıklarla ağlamak istedim. Kendi kustuğu kan g l n n içinde kalan kızın başı zemine çarpınca artık hiç kımıldamıyordu. "Itır!!" Ona doğru koşacağım esnada yerde uzanan Mara ve Doğa'nın da hiç hareket etmediğini gördüm. Hayır hiç korkmadım, çünkü her birinin göğsünde atan kalbin cılız hareketlerini çok iyi duyuyordum. Garip değil mi? Onların kalp atışlarını duyuyor olmam garip değil mi? Ama asıl garip olan ne biliyor musunuz? Aslında onların kalp atışlarını duymuyor olmamdı, ben aslında kalp atışlarının cılız kokusunu soluyordum. Ve ben tam şuanda binlerce kokuyu aynı anda soluyorum.

Etrafımdaki her şeyin kokusunu o kadar yoğun alıyordum ki, hangi koku kime ait  ıkaramayacağım kadar çoktu. Etrafımdaki ateşin, mutfaktaki kalan yemeklerin, yağmurun, bir kadının gözyaşlarının tuzlu kokusu, küçük bir çocuğun kabuslarının kokusu, bir adamın alkol kokan nefesinin kokusu, cinsellik, acı, mutluluk, bitkilerden gelen kokular ve daha yüzlercesi. İçimde büyük bir açlık oluştuğunda hepsine sahip olmak istiyordum. Kızların acı çeken ruhlarının kokusu bile beni tahrik ediyordu. "Bu harika." İnleyerek Mara'ya doğru bir adım atarak yerdeki kızın yanına diz çöktüm.

Ruhum büyük bir açlığın içinde kıvranırken tıpkı bir bağımlı gibi soluduğum her kokuyu emmek istiyordum. Fakat beni asıl afallatan şey yeni farkettiğim bir gerçekti. Ben tensel bir kokunun peşinde değildim, benim asıl açlığım ruhlara yönelikti. Ruhların kokusu beni kışkırtıyor açlığımı tetikliyordu. Ellerimi uzatıp Mara'ya dokunduğum an bedenime doluşan inanılmaz bir enerjiyle inleyerek güldüm. Tanrım bu harika bir duyguuydu. Mara'nın teninden parmaklarıma sızıp damarlarımdan hareket eden beyaz sıvının doyumsuzluğunu yaşıyorum. Mara'nın kalp atışlarının

gittikçe zayıfladığının farkındayım, ama bileklerimden damarlarıma dağılan beyaz sıvının daha fazlasını isterken şuanda asla duracak gibi değildim.

"Onu öldürüyor!"

"Farkında değil miyim sanıyorsun? Onu durdurmak için buradayım!"

"Bekle büyüünün içine girersen neler olacağını biliyor-hadi ama neden beni dinlemezsin ki!"

"Elzem?" Duyduğum seslerden sonra omuzuma dokunan elin kime ait olduğunu düşünemeyecek kadar kendimi aldığım hazza kaptırmıştım. *"Ne söylersem söyleyeyim beslenmeye başladığın zaman hiç bir şeyin seni durdurmayacağını iyi biliyorum. Neyseki bunun için de önlemimi aldım."* Önce sağ ayağımda ılık bir dokunuş hissettim, sonra ayağımı rahatsız edici bir şeyler sarınca kaşlarımı çattım. Oturur pozisyonunda olduğum için göremediğim biri ayaklarıma bir şeyler yapıyordu.

Mara'nın solgun yüzünde gölgeler oluşmaya başladığı esnada aynı şey diğer ayağıma da olmuştu. Tüm kokular aynı anda kesilince başımı hafif eğdim ve alt katta çıkardığım spor ayakkabılarımın ayağımda olduğunu görünce afalladım. Hayır bu ayakkabılar benim ayağımda değil yan tarafta bana benzeyen baygın kadının ayağındaydı. "O bunları nasıl giydi?" Bekle neden Mara'ya dokunuyorum?

Kafamda birbirine girmiş o kadar düşünce vardı ki, hangisi gerçek hangisi rüya emin olamıyorum.

Ellerimi hızla Mara'nın üzerinden çekip ayağa kalktığım esnada Mara'nın hemen solunda yerde hareketsizce yatan bedeni bir kez daha görünce dehşeti iliklerime kadar yaşıyordum. "Aman tanrım." O ben miyim?

Kendi kanının içinde yerde yatan kişi ben olamam değil mi?

Titremeye başlarken gözlerimi yerdeki bedenimden çekemiyordum. Ben öldüm mü? Ellerimi uzatıp baktığımda şeffaf ellerim çılglık çılgılığa bağırarak büyü halkasının dışına koşmamı sağlamıştı. Halkadaki ateş bile bana zarar vermezken, "Ha-hayır!" Hıçkırarak geriye giderken diz çöküp ağlamaya başlamıştım. Ben ölmüş olamam, bedenim o ateşten çemberin içindeyken ruhum burada olamazdı. Kahretsin gözyaşlarım bile yoktu!

Biri beni bu kabustan uyandırmalıydı.

"Size sunduğum kurbanlarımı kabul edin, açılıns bana kapılar!!"

Başımı hafif çevirdiğimde pencerenin yanındaki annemin bağırarak son söyledikleri ile gökyüzü öyle bir kükredi ki, penceredeki camlar paramparça olarak içeri savrulmuştu. Ve tam o esnada İtır'ın bedeninde simsiyah bir ışık yükseldi. Aynı esnada Doğa'da göz yakan beyaz bir ışık,

Mara'da mavi ve bende ise kan kırmızısı bir ışık çıkmıştı. Tüm ışıklar bedenimizden yükselip birbirine karıştıktan sonra süratle çemberin tam ortasına düşünce başta kendi bedenim olmak üzere dört bedenin hepsi savrulurken çemberin dışına çıkıp odanın bir yerlerine tıpkı bir eşya gibi düşmüştü. Yerdeki kırık camların içine yuvarlanan kanlı bedenime baktıkça aklımı kaçırarak gibi oluyordum.

Dördümüzün bedeninden çıkan ışıklar çemberin tam ortasına düşünce zeminde önce küçük bir çukur oluştu, sonra ise gittikçe büyüyen çukurun aslında sıradan bir çukur olmadığını gördüm. Yok artık bu bir girdaptı. Büyüdükçe büyüyor korkudan nefesimi kesiyordu. Sanki odanın ortasında bir hortum, hayır bir kasırga varmış gibi girdaptan çıkan fırtına odadaki tüm eşyaları oradan oraya savurup içine çekiyordu. Gökyüzü tüm şiddetiyle gürlüyor yağın yağmur parçalanmış pencereden içeriye doluyordu. Dahası raflar sallanıyor, kitaplar yere düşüyor, duvardaki tüm tablolar yere düşüp parçalanırken bile hepsi girdabın içine çekiliyordu. Ve en sonunda korktuğum şey oldu, önce benim sonra ise kızların bedeni girdabın içine doğru savrulmuştu. Dördümüzü içine alan karanlık girdap istediğini almış gibi durulurken odanın içindeki fırtına azalmaya başlamıştı. Ben kocaman açtığım gözlerimle düştüğüm yerde gördüklerimin şokundayken, girdabın içinde önce sapsarı saçlar gördüm, sonra gözleri kapalı bir kadının kafası. Girdabın içinden gittikçe yukarı çıkan uyuyan kadının bedeninin tamamını görmem uzun sürmemişti. Sanki uçuyormuş gibi uykudaki beden gittikçe yukarı çıkıyordu. "Nihayet beklediğim an!!" Annem yüksek sesle kahkaha atarak girdaptaki bedene doğru yaklaştı. "Artık kimse karşımda duramaz!" Aniden zemine yığılıp cansız bir şekilde bedeni yeri boylayınca anlamıştım, annemin bedeninden çıkmıştı.

Biri durur karşısında, ben!

Sarışın kadının kirpikleri kımıldamaya başlayınca oturduğum yerden ok gibi fırlayıp yerdeki keskin cam parçasına uzandım ama şeffaf bedenim ona dokunamadı. "Pusula Elzem! Pusulayı taktıktan sonra tekrar dene. Acele et en zayıf olduğu an uyanmadan önceki hali!" Artık bu sesin kimden geldiğini bile umursamadan aceleyle odanın içine bakarak pusulamı aradım. Bedeniyle uyanırsa durdurulamaz olacaktı!

"Elzem pusula hemen arkanda!"

Bu her kimse vakit kaybetmemi istemiyor olacak ki, telaşlı sesiyle hemen arkaya döndüm ve yerdeki eşyaların yanında olan pusulayı aldığım gibi boynuma taktım. Garip ama pusulama dokunabilmişim. Hemen yeniden

gözüme kestirdiğim büyük sivri cam parçalarından birini alıp girdaba doğru koştum. Medusa tam yeşil gözlerini açmıştı ki, "Oyunbazdı değil mi bana taktığın isim?" Elimdeki camın keskin parçasını kaldırdığım gibi tam kalbine sapladım. "O zaman oynayacağım oyunlara hazırlıklı olmalıydın iblis!" Göğsünü tutarak beni sağır edecek kadar çığlık atarken avuç içimi kesen camı bu sefer boğazına sapladım. "Kimse beni hafife alamaz!!" Kontrolümü kaybetmiş gibi boğazına camı üstüste saplarken son hamlem boğazını tek bir hamlede kesmek olmuştu.

Annemi ondan kurtarmıştım ya, artık gerisi umrumda değil!

Her yanım kanlar içinde kalırken gözleri kapanmadan önce kolumu tuttuğu gibi beni de girdabın içine çekmesiyle her ikimizde hızla bir bataklıkla içine çekilmiştik. Girdap hızla kapanıp bizi derinlerine çekmeden sadece saniyeler içinde annemin ellerini yere bastırarak ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. "Başardım artık özgürsün anne. İyi ol kalan hayatında..." Sonra büyük bir gürültü koptu onu kaybettim. Her şey karanlığa büründüğünde bir kasırganın içinde süratle oradan oraya savrulan bedenim vardı. Kapılar tamamiyen kapanmıştı, Medusa artık bizim dünyamıza geri gidemezdi çünkü onu öldürmüştüm. Bedeni ölmüşken bizim dünyamızda bir alacağı kalmamıştı.

Medusa ölmüştü, peki bize ne olacaktı şimdi?

Ve kalkanlarımızın asıl maceraları daha yeni başlıyor. Her biri yeni bölümde gözlerini tamamiyen farklı bir yerde açacak.

Elzem gerçekten annesini kurtararak gitti, ama Itır'ı büyük bir tehlikeye atarak bunu yaptı. Itır gibi öfke kontrolü olmayan birine sürekli bunları yaptığı için sizce bu ileride her ikisinin ters düşmesini sağlar mı?

Evet Itır karanlığı temsil ediyor çünkü ruhunda Medusa'nın karanlığı var.

Masum kızımız Doğa ise Itır'ın tam tersi ışığı taşıyor içinde. İşte en büyük anlaşmazlıklar hep taşıdıkları yetenekler yüzünden çıkar çıkarsa, çünkü her birinin yeteneği bir diğerine düşman gibi bir şey.

Mara grubun bilgisi. Beyni kendiliğinden ona her şeyi sunuyor ve bu yeteneği yüzünden çok çekeceği gibi etrafındaki herkese de çok çektirecek.

Elzem ise bir oyunbaz. Oyunbazların ne olduğunu ilerleyen bölümlerde okuyacağız ama belkide içlerindeki en tehlike yeteneğe sahip olmaya adar. Bu bölümde de gördüğümüz gibi normal bir beslenme alışkanlıkları yok.

Elzem son anda Medusa kendi bedeni içinde uyanmadan onu öldürmeyi başardı. Peki gerçekten öldü mü?

Ve bu bölümde aynı şekilde Tenebrisleri okuduk, açıkcası ne kadar baş belası bir grup olduklarını daha sık sık okuyacağız çünkü Elzem onlardan birinin bedenini parçaladı bu bölümde. Buna kayıtsız kalmayacaklar, ama başta Doğa olmak üzere kızlarımızdan çok çekeceklerini söyleyebilirim. Evet içlerinde birkaç kişi var ki, öldürmek ve yaşatmak arasında çuvalalayacaklar.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allaha emanet olun canlarım.

(5) Neredeyiz Biz?

Üşüyorum, o kadar çok üşüyorum ki yaz gününde bu soğğun nereden geldiğini merak ediyorum. Soğuk bedenimden içeri sızıp kemiklerime kadar üşümemi sağlarken sanki buzdan bir kalıbın içindeymişim gibi hareket edemiyorum. Kirpiklerimi oynatıp gözlerimi açmayı denedim lakin bunu bile yapacak gücüm yoktu. Zihnim hala karanlığın içinde derin uykuda, bana ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. En son konaktan kaçmıştık değil mi? Sonra? Ah tabi ya sonra geri konağa gelmiştik. Şu Tenebrisler ve...Aman tanrım annem! Ben Medusa'yı öldürmüştüm, bunu gerçekten yapmıştım! Birini öldürmüştüm, hayır öyle sıradan birini değil ben bir iblisi öldürmüştüm! Kahretsin o kadın son anda beni kapı diye gördüğü girdabın içine çekmişti. Eğer o girdap gerçekten bir kapıysa ve Araf'ın kapısıysa, lanet olsun ben o kapıdan geçtim!

Nerede olduğumu bilmek bile istemiyorum.

Gözlerimi zorlukla açmayı başardığımda kara bulutların süslediği gökyüzünde üzerime yağan kar taneciklerini görünce güldüm. "Kar yağıyor." Ankara'da yazın ortasında yağan kar şaşırtıcı derecede güzeldi. Bekle ne?

Yazın ortasında ne karı?

Yattığım yerden ok gibi fırlayıp ayağa kalktığımda yerdeki iki karış kar beni afallatmıştı. Kesinlikle Ankara'da değilim değil mi? "Bir dakika! İtır nerede?" Ben buradaysam kardeşimde bu yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Kendi etrafımdan dönerek nerede olduğumu anlamaya çalıştığımda tek gördüğüm onlarca farklı ağaçtı. Harika bir ormandaydım! Umutsuzluğu bir kenara bırakıp İtır'ı bulmak için ağaçların arasına daldım. Kızları bulup akşam olmadan eve dönmenin bir yolunu bulmalıydım. "Buradan çıkmak o kadar da zor olmasa gerek." Sonuçta buraya ait olmadığımız için belki kendiliğinden eve ışınlanırdık değil mi? Belkide aslında Ankara'nın bir yerlerindeyiz, sonuçta hala nerede olduğumuzu tam olarak bilmiyorum.

Kar o kadar çoktu ki, sürekli düşmemi sağlıyordu. Attığım her adımım bileklerime kadar karın içine girmemi sağlıyordu. Soğuktan dolayı fazlasıyla üşüdüğüm için birbirine benzeyen ağaçların içinde sadece birkaç

dakika koşmam nefesimi kesmeye yetmişti. Oldukça yaşlı görünen bir ağacın yanında döndüğüm esnada gördüğüm sahne korkudan durmamı sağlamıştı. Ağacın dibindeki beyaz karların üzerinde kan izleri vardı. "Tanrım lütfen bunlar İtır'a ait olmasın. Doğa'da olmasın, her ne kadar ondan hoşlanmasam da o sinir bozucu hizmetçime de ait olmasın." Her üçü için tüm kalbimle dua ederken göreceğlerimin korkusuyla kan izlerini takip etmeye başladım. Sadece kardeşim ve kızlar iyi olsun şimdilik bu kadarı yeter bana.

Yaklaşık on dakika boyunca kardaki ayak izlerini takip ederek soğuktan donma pahasına yürüdüm. Üzerimdeki hırka dahil her şey yazlık kıyafetler olduğu için soğuk hava iliklerime kadar işliyordu. Acı bir inilti duyduğumda gözlerim yerdeki kanları takip ederek kaynağını bulmuştu. Bir adam sırtını ağaca yaslayarak oturuyordu, ancak göğsüne baskı yapan elinin kanlar içinde olması yerdeki kanları açıklıyordu. Yaralıydı, yüzündeki her kasın acıyla gerilmesine bakılırsa yarası oldukça ağırdı. Ona yardım edip etmemek arasında kararsız kalmıştım. Bunun için kendimce geçerli sebeplerim vardı. Bunlardan en önemli olanı onu yaralayanlar her kimse başladığı işi bitirmek için heran gelebilirdi. Bu da geride şahit bırakmamak için benimde canımı yakacağı anlamına gelebilirdi. Bir diğerk sebep ise doktor değılim o yüzden ona istesem de yardım edemem, ayrıca vakit kaybetmeden kardeşimi bulmalıydım. Ya ona zarar veren kişiler İtır ile karşılaşılırsa? Evet kesinlikle onunla oyalanmak yerine kardeşime gitmem en doğrusu.

Tanımadığım bir yabancı için ne kendi hayatımı ne de İtır'ın hayatını tehlikeye atamam.

Onu bırakıp gitmek için tam arkamı döneceğim esnada ikinci kez iniltisini duyunca yapamadım. "Sadece neyi olduğuna bak sonra yoluna git Elzem." Homurdanarak ona doğru dönüp temkinli adımlarla iyice ona yaklaştım.

Sırtını ağacın gövdesine yaslayan kişi bir bacağını uzatmış diğerk bacağını dizinden hafif kırarak oturuyordu. Başını arkaya doğru ağaca yaslariken gözleri kapalıydı. Yüzüne baktığımda ise donup kalmıştım. Benim saçlarımdan daha sarıydı her bir tutamı. Sarı saçları fazla terlediğı için alnına yapışmış, arada bir çattığı biçimli kaşları kötü bir kabus gördüğünü gösterir gibiydi. Uzun kirpiklerinin gizlediğı gözlerini göremiyorum, ama huzursuzluk içinde değışen yüz hatları muhteşemdi. Sağ yanağındaki küçük kesik izi bile olağanüstü görüntüsüne herhangi bir kusur katamıyordu. Evet

sağ yanağında elmacık kemiğinden başlayıp çenesine doğru uzanan bir yara izi vardı. Bu onu korkutucu gösterdiği kadar yakışıklı da yapıyordu. Burnundan hızlı nefesler alan adam yutkundukça boğazındaki belirgin adem elması dediğimiz şey hareket ediyordu. Genç biriydi, belki benimle yaşıt belkide benden en fazla bir yaş büyüktü. Boynunun sağ tarafındaki kılıç ve kalkan dövmesini görmem ise benim korkuyla yutkunmamı sağlamıştı. Bir kalkanın üzerinde iki kılıç X işareti oluşturacak şekilde çarpraz duruyordu. Acaba bu dövme de tıpkı Tenebrisliker gibi hangi ırktan geldiğini mi simgeliyor?

Yanına diz çökerek ceketini kenara çekip kalın kazağını hafif yukarı sıyırdım. Yarasını görmek için kazağını iyice yukarı kaldırıncı kalbinin tam altında kanayan yara ürkütücü derecede korkunçtu. Bir silah veya kurşun izi değildi, daha çok eti kanayarak parçalanıyor gibiydi. Yada yanarak kanıyor gibiydi, emin değilim böyle bir yarayı daha önce hiç görmemiştim. O gözleri kapalı inledikçe tıpkı beyaz bir sayfaya dökülen mürekkep gibi yara hızla genişleyerek büyüyordu. Sanki göğsünde kara delik varmış gibi her yere dağılan yaranın korkunçluğu beni dehşete düşürmüştü. Elimi uzatıp parmak uçlarımla yaraya dokunduğum an hissettiğim negatif enerjiyle sanki çarpılmışım gibi elimi hızla çekmiştim. "Bu da ne?"

Bu kesinlikle normal bir yara değildi.

Neden yaptım bilmiyorum ama içgüdüsel olarak ellerim spor ayakkabılarımla bağcıklarına gitti. Onları çözüp ayakkabılarımla çıkartınca soğuk kara temas eden ayaklarım titrememi sağlıyordu. Ayakkabıları çıkartınca burnuma hızla doluşan kan kokusundan çok onun etrafını saran kıpkırmızı bir sis bulutuyla yutkundum. Bunun bir benzerini daha önce İtır'da görmüştüm, tek fark o siyahtı bu kan kırmızısı. Sanki kandan bir bulut onu hükme altına almış gibiydi. Böyle el gibi pençeleri vardı ve o pençeler her iki taraftan şakaklarına baskı yapıyordu. Korkmuyorum, garip ama bu şey İtır'daki gibi beni korkutmuyordu. Bir büyü'nün etkisi altında can çekiştiğini yaşadığım şeylerden sonra anlayabiliyorum. Fakat korkmamamı sağlayan şey bulutun yoğun kırmızı rengini dün gece bedenimden çıkan ışıkla aynı renkte olmasıydı. Sanki bu büyüyü yapan kişilerle aramda bir benzerlik varmış gibi beni korkutmuyordu.

"Bana gel." Kontrolüm dışında bunları söyledikten sonra elimi yabancının yarasına bastırdım. Anında parmak uçlarıma sızan kırmızı nabızlarla acılar içinde inledim. Bileğimden koluma ve kolumdan tüm bedenime hızla yayılan sarmaşık gibi kırmızı büyüyü çok net elimin

üstündeki damarların kırmızıya dönmesiyle görüyordum. Canım o kadar çok yanıyordu ki, sanki onun acısını içime çekiyormuşum gibi gözlerim dolacak kadar acı yoğundu.

Hiç tanımadığım biri için neden acıyı benliğime çekiyorum bilmiyorum, ama gözyaşlarımı güçlükle tutarken, dişlerimi sıkarak acıyı kendi içime kattım. Normal olmayacak bir derecede titriyorum, başım dönüyor ve heran bilincimi kaybedecek gibiyim, ama buna rağmen onun acısını içime çekmeye devam ettim. Burnumdan sızan ılıkliğin sebebinin kan olduğunu biliyorum, bu durmamı sağlamadı. Benim elim onun göğsünde kaldıkça acıyla kasılan yüzü gevşiyor daha rahat nefesler alıyordu. Üstelik başına pençelerini geçiren korkunç kan bulutu gittikçe küçülüp şeffaf bir hale geliyordu. Parmaklarıma bulaşan son kan damlasıyla bulut onun şakaklarına baskı yapmayı bırakıp tamamen yok olduğunda elimi usulca onun göğsünden çektim. Göğsündeki yaradan en küçük bir iz yoktu. "Bi-bitti." Kazağını aşağıya çekerek güçlükle ayakkabılarımı giydim ve ayağa kalkmayı başarmıştım. Nasıl yaptığımı bilmesem de onu kurtardığımı biliyorum.

Ona sırtımı dönüp sarsak adımlar atarak yürümeye başladım. O kadar bitkin ve yorgun hissediyorum ki, bedenim acıyla kavrulurken attığım her adım benim için büyük bir azaptı. Başım dönmeye başladığı esnada yakınımıdaki bir ağaçtan destek alarak bir süre dinlendim. Kendimi biraz iyi hissetmem yeniden yürümemi sağlamıştı. Kardeşime ne olduğunu bilmezken durmak gibi bir lüksüm yoktu. "Lütfen benden daha iyi durumda ol İtir."

Ona bir şey olmuşsa bunun tek suçlusu benim.

Aklıma gelen şey ile kalbim heyecandan hızlanırken aceleyle boynumdaki pusulayı ince kazağımın altından çıkartıp kapağını açtım. Ok işareti yine sadece kalbimi gösterirken, "Beni kardeşime götür," diye sessizce fısıldadım. Normal bir pusula olmadığını dün gece kitaptaki o malum sayfayı gösterdiğinde anlamıştım. Bu şey tam olarak ne bilmiyorum, ama onu ellerinde tutan kişiye kılavuzluk yaptığını artık biliyorum.

Yanılmamıştım, okun sağ omuzumu göstermesi yanılmadığımı gösteriyordu. Sağ tarafa döndüğümde, "Güneye demek?" Başımı sallayıp dümdüz yürümeye başladım. Beni İtir'a götürdüğü sürece gösterdiği her yöne gidebilirim.

Yaklaşık yarım saat boyunca pusulamın gösterdiği her yönü takip etmeye odaklandığım için bedenimdeki acıyı yok saymaya çalışıyordum. Lakin bu

tipi soğukunda alnımdan süzülen terler ve ateşler içinde yanan bedenim soğuğu daha çok hissetmemi sağlıyordu. Bedenim ateşler içinde yanıyor ama ben çok üşüyordum. Elimdeki pusula sanki işini yapmış gibi tekrar kalbimi gösterince başımı kaldırdım ve gördüğüm eski bir kulübe ile durdum. "Buradalar mı?" Pusulanın kapağını kapatıp tekrar kazağımın altına koyarken filmlerdeki cadı kulübelerini andıran şeye bakıyordum.

Çok küçüktü neredeyse benim odamın büyüklüğünde bir kulübeydi. Tek katlı iki eski penceresi ve kar ile kaplı üçgen çatısı dışında bu ahşap küçük kulübe fazlasıyla bakımsız görünüyordu. Gösterişten uzak bu şeyi sanki buradaki avcılar konaklamak için gelişigüzel yapmış gibi duruyordu. Ürkütücü görünmüyordu, şirin hiç değildi, bir mimarın alkolden kendini kaybedip karanlıkta öylesine yaptığı bir şey gibiydi. Daha birkaç adım atmıştım ki, tahta kapı biranda açılınca Itır dışarıya fırlamıştı. "Elzem!" Üzerindeki tişörtü ve mini eteğiyle bana doğru koşmaya başladı. "Beni bu cehennemde yalnız bırakmayacağını biliyordum!" Ağlamaklı bir sesle yanıma geldiğinde gözlerim dolarak ona sımsıkı sarıldım. "Nereye gidersen git peşinden hep gelirim." Kardeşime sarılırken onu bulmuş olmanın verdiği mutlulukla gözlerim dolmuştu. O yanımda ya, artık nerede olduğumun bir önemi yok.

Şimdi geriye kalan tek şey eve gitmenin bir yolunu bulmaktır.

"Sizi bölmek istemem ama neden bu soğukta dışarıda durmak yerine içeride devam etmiyorsunuz?" Mara'nın sesiyle Itır'dan ayrıldığımda o ve Doğa açık kapının yanında durmuş bizi izliyordular.

"Doğa?" Ona doğru koştuğumda gözyaşları akarken yanıma gelip bana sarılması uzun sürmemişti. "Şükürler olsun yanımdasın, Elzem lütfen beni eve götür." Önce nerede olduğumuzu gerçek anlamda anlamalıydım, sonra ise bir şekilde evin yolunu bulacaktım.

Doğa'nın da üzerinde çok ince yazlık bir elbise olduğu için hasta olmasından korkup ondan ayrılarak kulübeye doğru yürüdüm. Kapının önünde durduğumda Mara ile gözgöze gelince güldüm. "İyi olduğunu görmek güzel." Kızlarla birlikte peşimden içeri girerken omuz silktiğini göz ucuyla görmüştüm. "Buraya bizi siz getirdiğiniz için aynı şeyleri sizin için söyleyemeyeceğim." Haklıydı onları büyü çemberinin içine koyarak burada olmamızın en büyük sorumlusu bendim.

Yanan şömineye doğru hızlı adımlarla yürüyüp ısınması için ellerimi ateşe doğru uzatırken burasının düşündüğümde daha küçük olduğunu gördüm. "Kendimizi bu kulübenin yakınında bulduk. Uzun süredir kimse

yaşamıyor gibi duruyor." Doğa'nın sözleriydi ısınmayı bırakıp gözlerimi kısarak küçük adımlarla burayı incelemeye başlamıştım. "Hangi çağdan kalma burası?"

İçindeki eşyalar oldukça eski bir kültüre ait gibiydi. Şöminenin tam karşısında incecik döşeğiyle tahtadan tek kişilik bir yatak vardı, alışık olduğum o konforlu yataklardan çok uzaktı. Yatağın başucunda tahtadan ince bir raf ve tam üzerindeki duvarda dijital yerine oldukça eski kocaman bir saat duruyordu. Yatağın yapışık olduğu duvarda buradaki tek pencere dururken, pencerenin altında bir sıra dizilmiş kitaplar vardı. Yatağın yanında da küçük ayaklı rengi solmuş bir sehpa ve onun üzerinde de birkaç kitap vardı. Onun dışında şömineden başka hiç bir şey yoktu. Ah bir de köşedeki eski kanepayı unutmamak gerek. Evet bir şömine, tek kişilik bir yatak ve birkaç küçük eski dekorasyon eşya ve kitaplardan başka bir şey yoktu burada. "Terkedilmiş bir yere göre fazlasıyla temiz ve düzenli görünmüyor mu sizce de?" Üçünün şaşkın bakışlarıyla güldüm. Detayları yakalamak benim işim olmuştur hep.

Buradaki iki kapıdan birini açtığımda burasının banyo olduğunu gördüm. Asıl şaşırtıcı olan ise bildiğim banyolara hiç benzemiyordu. Kare şeklinde küçücük bir kutuya benziyordu. Klozet yoktu, günümüzde hala bazı evlerde kullanılan umumi bir tuvalet vardı. Hemen yan tarafına konulan içi su dolu bir kova ve demirden bir tas vardı. Musluk nerede? İçeri girip sol taraftaki siyah perdeyi çekince bu bölmenin banyo yapmak için ayrıldığını farkettim. Duşakabin yerine eski bir perde alışıcağım bir şey değil. Burasının zemini diğer tarafta olduğu gibi ahşap fayanslar yerine düz çimentoyla yapılmıştı. Hayır normal desenli fayanslar yoktu, bildiğiniz beton ile yapılmış düz sıva. Banyonun olduğu bölme biraz daha yüksekti. İçinde küçük plastikten bir tabure, boş bir kova ve hemen yanına konulmuş başka demirden bir tas. Köşedeki delikten su gidiyor olmalı, iyi ama musluk nerede? Etrafa iyice baktım lakin herhangi bir su kaynağı bulamadım. Kapının arkasına asılı biri büyük biri yüz havlusu dışında bornoz bile yoktu. Ah birde banyodaki kovanın yanında gördüğüm küçük yeşil sabun vardı tabiki.

Oradan çıkıp tam karşıdaki son kapıyı açınca güldüm. "Hadi canım." Burası sanırım bir mutfaktı, ama nasıl anlatsam eski çağdan fırlamış bir mutfak gibiydi. L şeklinde taştan mutfak masasının üzerindeki birkaç şişe ve kocaman bir plastik kap duruyordu. İki tane farklı pencereden içeriye sızan cılız günışığı burayı aydınlatırken, duvarın içine gömülü yanık tahta

rafların içindeki kavanozların içinde birçok garip bitki vardı. Birkaç adım atıp tezgahın altındaki kapısı olmayan dolap, pardon raflara doğru eğildiğimde kocaman kazanlar, bakırdan tencereler gördüm.

Yan tarafta gördüğüm çekmecelerden birini açınca içindeki küçük büyük çeşit çeşit bıçaklar, keserler ve makas görmek beni afallattı. Hayır bildiğim o normal bıçaklar gibi değillerdi, tahtadan şekilsiz sapları olan el yapımı eski bıçaklara benziyorlardı. Diğer çekmeceyi açınca burada ise farklı boylarda tahta kaşıklar, büyük yemek kepçeleri vardı. Normal kaşığı bırak çatal bile yoktu. Mutfağın tavanı kemerli olduğu için yukarıdaki kare kare olan tahta sandıkların içinde ne var merak ettim. Evet tavanda bir köprü geçiyordu sanki ve köprünün üstü kutu gibi eski işlemeli sandıklarla doluydu. Mutfağın tam ortasındaki dikdörtgen tahta masa ve altı hasır tabureden başka göze çarpan bir şey yoktu. Ah bir de pencerenin tam karşısındaki duvarın dip kısmı oyulmuş içine ise büyük bir ocak yapılmıştı. Şömine gibi ama şömine değil aslında. Sanırım yemekler burada pişiyordu. Ocağın üstünde her iki ucunun duvara saplı olduğu kalın bir demir vardı. Tıpkı bir salıncak gibi o demire bağlı iki zincir vardı ve zincirlerin ucunda kalın kancalar vardı. "İnanılmaz bir tasarım. Tencerenin kulplarını kancalara takıyorsun ve alttan ateşi yakarak yemek pişiriyorsun. Gerçekten inanılmaz." Buraya hayran kalmadım desem yalan olurdu.

Mutfaktan çıktığımda kızlar yanyana şöminenin karşısındaki tek kişilik yatağa oturmuş beni bekliyordu. "Sizce biz neredeyiz?" Şöminenin yanındaki sallanan hasır sandalyeyi onlara doğru çevirerek oturdum. Sırtıma vuran ateşin sıcaklığı üşüyen bedenime iyi geliyordu.

"Sen söyle sevgili kardeşim?" İtir'ın yavaş yavaş harlanan gözlerindeki öfkeyle yine başladığımızı anladım. "Senin yüzünden Elzem!" Bir hışımla ayağa kalkmasıyla sağı solu belli olmadığı için mecburen bende ayağa kalktım. "Bizi bu cehenneme sürgün ettin sen!" Üzerime yürümesiyle, "İtir-" demiştim ki, yumruk yaptığı elini tam karnıma geçirmesiyle geriye doğru savrulurken dizlerimin üzerine düşmüştüm.

Umarım bu sefer tüm kemiklerimi kırmadan sakinleşmenin bir yolunu bulur.

Düştüğüm yerde inleyerek elimi karnıma bastırmam ile üzerime eğilip ikinci yumruğunu havaya kaldırmıştı ki, dudaklarımda sızan kan ile bir küfür savurdu. "Siz fanilerin bu kadar zayıf olmasından nefret ediyorum!"

Söylediği şey ile afallayarak gözlerimi büyüttüm. "Sen az önce ne dedin öyle?" Gözlerini devirerek üzerime eğilip eliyle dudaklarımdaki kanı sildi. "Öylesine ağızından çıkan bir şey aptal." Elimi tutup beni yavaşça ayağa kaldırmasıyla sebepsiz yere söylediği şey beni korkutmuştu. Üstelik Mara neden gözlerini kısarak ona bakıyordu?

"Şuanda seni gerçekten dövmek istiyorum!" Ayakta zor durduğumu görünce yardım ederek sallanan sandalyeye oturmamı sağladı. "Ama hasta gibi görüldüğün için bunu sonraya saklıyorum." Ormandaki yabancıya yardım ettiğim için bedenimdeki acı hafiflese de hala yorgun hissediyorum.

"Daha sonra benden bunun acısını çıkartırsın." Homurdanmam gülmesini sağlamıştı. "Sen bu kadar güçsüzken bana karşı hiç şansın yok."

"Aslında içimizdeki en güçlü ve tehlikeli kalkan o. Senin olayın güç olabilir, ama o ruhun ölümü, bedenın yaşamı. Kısacası kanın koyu kıvıllı, yani ölümden geliyor laneti. " Mara'nın sesiyle hepimiz ona doğru döndüğümüzde düşünceli gözlerle başını sallamıştı. Sanırım bana pek iyi bir şey demedi.

"O kapı Araf için açılmıştı, biz bir şekilde açtık. Baygın olsakta her birimizin o kapıdan geçtiği ortada. Medusa haklıydı, hepimiz lanetlendik ve o lanetle gelen bazı yeteneklerimiz var." Eskiden olsa buna güler geçerdim, ama daha birkaç saat önce birinin acısını ve üzerindeki büyüü emmişken gel de bütün bunları inkar et yada ciddiye alma.

"Kapıyı açtığımıza göre şu kalkan saçmalığına inanıyorum." İtır haklı olarak bunları söylerken fazlasıyla karamsar görünüyordu.

"Durun şimdi önce bildiklerimizi bir gözden geçirelim daha sonra Mara eksik olan parçalar için bizi aydınlatır." Doğa'nın ayağa kalkmasıyla Mara gülererek başını salladı. "Üretken bir beynim olduğu için soracağınız her soruya kendiliğinden cevap veririm. Ve aslında dudaklarımdan çıkan şeyler kulağıma ulaştığı an en büyük şoku ben yaşıyorum." Sanırım bu da onun bilgelik lanetiyle alakalı bir şeydi. Evet artık ciddi ciddi bunlara inanıyorum.

"Şimdi bizler koruyucularımız tarafından henüz doğmadan lanetlenmişiz değil mi? Peki burada koruyucularımız kim oluyor?" Gözlerim dolmasın diye başımı başka tarafa çevirdiğimde Mara iç çekmiş İtır ise Doğa'nın sorusuna cevap vermişti. "Bir bebeğin tek koruyucusu annesidir Doğa. Kendi istekleri için bencillik yaparak şeytanla anlaşma yaptılar, o anlaşmanın bedeli olarak da bizler lanetlendik." Peki ama annem Medusa'dan ne istemişti?

"Hi-hiç tanımadığım bir kadının keffaretini mi ödüyorum ben?" Doğa'nın ağlamasıyla onu teselli edecek doğru sözleri bulamıyorum. Babasını tanıyordu ama annesini hiç bilmiyor.

"Mara sence senin annen ne istemiş olabilir?"

"Tahminlerim var." Annesine sitem eder veya kızar gibi durmuyordu. Evet kızmadığını görebiliyorum, ama mavi gözlerindeki o hüzün kırıldığını gizleyemiyor.

"Tamam devam edelim." Acaba benim yerime Doğa mı öğretmen olsaydı? Şuanda bir eğitimci gibi görünüyor. "Daha doğmadan lanetlendik, bir iblis tarafından kalkan olarak kullanıp girdap gibi bir kapıyı açtık ve hepimiz o kapıdan geçtik. Buraya kadar tamam mı?" Hepimiz başımızı salladığımızda Doğa ikinci kez ağlamaya başlayıp, "O halde biz neredeyiz?" Sanırım bu konuda bize net cevap verecek tek kişi kızıl kızdı.

"Mara?"

"Cehennemin dibindeyiz Elzem hanım."

"Seni uyarıyorum bana saygısızlık yapmayı aklından bile geçirme ve doğru düzgün bir cevap ver."

Şaşkın gözlerle bana bakarken güldü. "İyi de gerçekten cehennemin dibindeyiz. Araf için açılan kapıdan geçtiğimize göre şuanda Medusa gibi yüzlerce lanetlinin olduğu o bahsettiği kasabanın yakınlarındayız büyük ihtimalle." Bu açıdan bakınca fazlasıyla haklı olduğu için diyecek doğru kelimeleri bulamıyorum.

"Bekle! Şimdi buradaki herkesin o kadın gibi kötü büyüleri ve lanetleri mi var?" İtir yine hiddetle ayağa kalktığında belkide hayatımda ilk kez onun kömür karası gözlerinde korkuyu görüp afalladım. "Korkuyor musun sen?" Kızlar da en az benim kadar şaşkınlık içinde ona bakıyordu. İtir bile korkuyorsa vay halimize.

"Aman tanrım siz gerçekten korkuyorsunuz İtir hanım. Aynı evin içinde yaşadığımız için belkide ilk kez sizi korkarken görüyorum."

"Bana şöyle bakmayın aptallar!" Şaşkın bakışlarımız öfkelenmesini sağladığı için kaşlarını çatarak yumruklarını sıktı.

"Evet korkuyorum, ama korkum bana yönelik değil!" Gözleri beni bulduğunda, "Ya seni buradakilerden koruyamazsam? İşte beni korkutan bu. Benim gücümün kaynağı sensin Elzem, eğer birgün beni yalnız bırakırsan o çok sevdiğim karanlığın içinde kaybolurum. Seni buradakilerden korumak için gerekirse hepsinin eceli olurum, ama arkamı dönüp baktığımda orada olmalısın. Beni anlıyor musun?" Çok iyi anlıyordum, yaşa diyordu bana.

Ondan daha güçsüz olmama rağmen sırtını yasladığı tek dağ olarak beni gördüğünü biliyorum. Onu korkutan ise birilerinin o dağı yıkacak olmasıydı.

İnsan çok sevdiği kişiyi kaybetmekten hep korkarmış.

Ayağa kalkarak yanına gidip elini tuttum. "Seninle fiziksel güç olarak kıyaslanamam belki, ama seni bile sürekli kontrol edip her defasında cezalandırıyorsam bence beni hafife alma." Yüzündeki o küçük gülümsemeyi görmek sonunda rahat bir nefes almamı sağlamıştı. Evet neredeyse çocukluğumuzdan bu yana her kızdığında kırılmadık kemiğimi bırakmadığı doğruydı. Lakin kendime geldiğim an her defasında onu odasına kapatıp kapıyı üzerine kilitleyen kişi de bendim.

Sadece benim verdiğim cezalara boyun eğer ve ben bitti diyene kadar hiç itiraz etmeden verdiğim her cezayı çekerdi.

Babam bile onu yola getiremezken Itır sadece bana eyvallah derdi.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Bilmiyorum dercesine Doğa'ya omuz silktim. "Ne tür tehlikeli insanlar var bilmiyoruz. Aralarına karışmaktan ise bir süre burada saklanalım. Hem şu son yaşadıklarımızı sindirir, hemde bir süre daha güvende oluruz. Buradan çıkmanın yolunu bulana kadar bu kulübeden çıkamayız, dışarısı çok tehlikeli ve şimdilik yapacağımız tek şey burada kalmak. Mecbur kalmadıkça kasabaya gitmek yok." Aklımda olan tek şey yaşadığım şeyleri idrak edene kadar onları bir süre daha güvende tutmaktı.

Ben artık gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum.

Yattığım kuru zemin tüm bedenimin ağırlığını sağladığı için inleyerek uzandığım yerden doğrulup oturdum. İki gündür bu kulübede mahsur kalmıştık, korktuğumdan kimsenin dışarıya çıkmasına izin vermiyordum. Burada tek bir yatak olduğu için dün ben ve Mara sıkışarak o tek kişilik rahatsız yatakta uyumuştuk. Bugün ise yatak sırası Doğa ve Itır'da olduğu için şöminenin yanında yerde kıvrılıp uyumak bize düşmüştü. Burada elektriği bırak herhangi bir priz yeri bile olmadığı için duvardaki gaz lambasının ışığıyla aydınlanıyorduk geceleri. Allahtan şöminenin üzerindeki raftan kibrit kutusu bulmuştuk da şömineyi yakarak ısınabiliyorduk. Son odunları yaklaşık dört saat önce tükettiğimiz için burası yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Üstelik mutfakta kurutulmuş bitkileri saymazsak yiyecek hiç bir şey yoktu. Su ihtiyacımızı bir şekilde dışarıdaki karı eriterek gideriyorduk, ama yemek konusunda iki gündür büyük sıkıntı yaşıyoruz.

Açlığa bile dayanabilirim, ama acilen banyo yapmalıyım artık. İki gün boyunca aynı kıyafetlerin içinde olmak en büyük kabusumdu.

"Sizi de mi uyku tutmadı?" Başımı hafif çevirdiğimde Mara'nın da yattığı yerden oturarak şöminedeki küllere dalgın gözlerle baktığını gördüm. "Başımı koyacağım bir yastık bile yokken yerde yatmak alışık olduğum bir şey değil." Normalde bu sözlerimle beni zenginliğimle vurup alay edecek kız fazla durgun bakıyordu.

"Sorun ne Mara?" Duvardaki gaz lambasının cılız ışığında mavi gözlerindeki korkuyu görmemek imkansız.

"Sorun biziz efendim, sorun buradan biran önce çıkmazsak yaşayacaklarımız." Bizden çok daha fazla şey biliyordu burası hakkında korkması normal.

"Medusa her birimizin güçlü bir ırkın lanetini taşıdığımızı söyledi. Bu lanet bize bir çeşit yetenekler veriyorsa o kadar da savunmasız değiliz bence."

"Anlamıyorsunuz." Başını usulca bana doğru çevirdiğinde sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Buradakiler gibi değiliz, sahip oldukları güç onlara atalarından geçti. Biz ise lanetlendik, demek istediğim bizim lanetimiz o yetenekler. Lanetler iyi olmaz, aksine ölümcüldür. Biz yeteneklerimizi kullandıkça zayıflıyoruz ama lanetimiz güçleniyor. Ben kadim bilgelere biriyim size verdiğim her bilgi lanetimi derin uykusundan uyandırıyor. İtır hanım bir Tenebris, karanlığın gücünü kullanmaya başladığı an içindeki tüm ışık sönecek. Doğa hanım ise ışıktan gelen, ışığı keşfedince karanlık olan her şeyden nefret edecek. Ve siz Elzem hanım, siz bir oyunbazsınız. İlk beslenmenizde tüm kontrolünüzü kaybedip lanetinizin kölesi olacaksınız." Tam olarak söylediklerini anlayamıyorum. Bir bilmece gibi konuşurken anlamam hiç kolay olmayacak. Fakat iyi şeyler söylemediğini biliyorum.

"Ruhun ölümü, bedenın yaşamı, kanın koyu kıvıllı, yani ölümden geliyor laneti. İtır'a benden için böyle demiştin, bunlar ne anlama geliyor Mara?" İtır ve Doğa pek üzerinde durmamıştı bu sözlerin, ama iki gündür bunlar fazlasıyla aklımı kurcalıyordu.

"Nasıl bildiğimi sormayın ama oyunbazların çok kötü ve korkunç bir ırk olduğunu iyi biliyorum. Ruhun ölümü; normal yemekler yerine ruh ile beslendikleri anlamına geliyor. Bir kere başladılar mı açlıklarını asla kontrol edip dindiremezler. İçten içe canavarlaşırlar, ruhların kışkırtıcı kokusunu soludukça kendilerini kaybedip saldırganlık gösterirler." Gözleriyle gece bile çıkarmadığım ayakkabılarımı işaret etti. "Eskiden

çıplak ayaklarla gezmenizi saçma bir takıntı sanıyordum, ama şimdi her şeyi anlıyorum. Bu sizin doğanızda hep vardı. Ayakkabıları çıkardığınız an yeryüzüyle bütünleşiyorsunuz, oyunbazlar gücünü topraktan yani yaşamdan alır. Bu nedenle çıplak ayaklarla huzur buluyorsunuz değil mi? Ve alışveriş merkezinde tüm gün burnunuzda mendille gezmenizi de artık anlıyorum. Çıplak ayaklarla ruhların kokusunu alıyorsunuz, açlığınızı durdurmak için burnunuzu kapatıyordunuz." Şoka girmiş halime bakıp güldü. "Ne garip değil mi? Yirmi dört yıl boyunca başta siz olmak üzere hiç birimiz ne ile mücadele ettiğinizi hiç anlamadık." Boğazımda öyle bir düğüm olmuştu ki, yutkunmayı bırak ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tüm aldığım o kokular, ebe kadını görmeye gittiğimde beni çıldırtan o kokunun sebebi aslında birini öldürme arzumdan mı geliyordu?

Ben bir canavar değilim, asla birine zarar vermem. Tamam Medusa'yı öldürmüştüm ama o bir insan bile değildi.

"Ben kimseyi incitmem! Mara ben kimsenin hayatını gasp etmem!" Benim için üzölmüş gibi mavilerinde hüüzün vardı. "Bu sizin elinizde olan bir şey değil. Melez olduğunuz için bugüne kadar hep bir şekilde kendinizi kontrol ettiniz, ama artık insanların dünyasında değiliz. Lanetlerimiz ait oldukları topraklarda dirilişe geçtiler. Siz direndikçe sahip olduğunuz lanet sizi zorlayacak. Sizi kontrol etmesi için güçsüz olmanız gerekiyor ve beslendiğiniz an bedeniniz hayat bulurken ruhunuz zayıflayacak. Beslenmeyi reddettiğinizde ise lanetiniz sizi öldürmeye başlayacaktır. Kontrol etmediği bir ruhu yaşatmayacaktır." Yani hiç bir şekilde kurtuluşum yoktu. Ya ölüm olacaktım yada öldüren öyle mi?

"Ama iyi bir özelliğinizde var." Güldü. "Bedenin yaşamı? Birilerinin hayatını çaldığınız gibi başka birilerinin bedenindeki acıyı, ruhundaki büyüüyü alabilirsiniz. Fakat hiç bir oyunbaz bunu yapmaz çünkü bu karşıdakini kurtarıırken sizi zayıflatır. Hatta büyüünün büyüklüğü sizi öldürebilir bile. Ölmeye mahkum birini kurtarırsanız onu öldürmek üzere olan şey sizi öldürür, o yüzden oyunbazlar asla yaşam vermez hep alırlar." Bunu yaptığımı hatırlıyorum. İtır'ın üzerindeki büyüüyü kendi içime aldığımı iyi hatırlıyorum. Ve ormandaki o yabancı, onun da sadece üzerindeki büyüüyü almakla kalmamış bedenindeki acıyı da almıştım. Demek ki o gün bu yüzden o kadar çok acı çekmiştim.

"Burada sizi bulmadan hemen önce ormanda yaralı bir adam gördüm. Boynunda kılıç ve kalkan dövmesi vardı ve göğsünde çukur gibi bir yara. Ayakkabılarımı çıkartınca etrafındaki kırmızı bulutu gördüm. Pençelerini

yabancının şakaklarına geçirmişti ve o kişinin göğsündeki yara gittikçe büyüyordu. Bir şekilde hem o bulutu yok ettim hemde yabancının acısını kendi bedenime çekerek yaranın yok olmasını sağladım." Telaşa kapılarak bana döndüğünde ne yaptın sen der gibi bakıyordu. Bunları neden anlattım bilmiyorum ama bilmesi gerektiğini düşünmüştüm.

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" Şimdi niye kaşlarını çatıldığını anlamadım. "Her büyüün taşıdığı renk onu yapan kişinin geldiğı ırka aittir. Beyaz ışıktan gelenlere ait, siyah karanlıkta olanları, mavi bilgeleri ve kanın koyu kıızılı ise oyunbazlara aittir. Hiç bir aklı başında olan kişi kendi ırkından birinin yaptığı büyüü bozmaya kalkışmaz, çünkü bu diğerine büyük saygısızlık yerine geçer ve bu yeni bir düşman demektir. Oyunbazlar rakibini zihinden vurur, o yüzden büyü onun kafasına baskı yapıyordu. Büyük ihtimalle o muhafıza kabuslar göstererek onu kendi zihni içinde öldürüyordu, ama siz buna engel oldunuz. Dua edelim de kara büyüü yapan kişi intikam için peşinize düşmesin." Bulursa düşerdi tabi. Orada kendime ait en küçük bir iz bırakmadığım için kimse kolay kolay ona yardım edenin ben olduğumu anlayamazdı. O gözleri kapalı yabancı bile.

"Muhafız derken?"

Gülerek omuz silkti. "O yabancının dövmesi kılıç ve kalkan ise o bir muhafızdır. Muhafızlar tam bir baş belası olabiliyor, onların olayı zihnin kabusu o yüzden kimse onlara bulaşmak istemez. Zihinlere hükmederler, oraya sızıp en gizli sırları ele geçirip rakiplerinin üzerinde akıl oyunu oynamaya bayılırlar. Dahası insanın zihnine girdiklerinde doğru veya yanlış bilgeleri kurbanlarına aktarıp onlara olmayacak halüsinasyonlar yaşatarak çıldırtırlar. Medusa'nın saydığı dört ırk Araf'ta çoğunlukta olduğu için en güçlüler, ama sayıları az olsa da bence muhafızları hafife almamak gerekir. Bana tekrar kuş saldırısı yaşatacak tek ırk onlar. Eğer Medusa o gece bize halüsinasyonlar yaşattıysa bence bunun sebebi bir şekilde o gece muhafızlardan birinde yardım almış olması. Ancak Tenebrisli ve muhafızların pek yakın olmadıklarını düşünürsek bu da kulağa saçma geliyor." Her şey o kadar karıştı ki artık beynim düşünme işini bırakıp iflas bayrağını çekmişti.

Belkide ilk kez sabaha kadar Mara ile uzun uzun konuşmuştuk. Böyle anlarda bana Elzem hanım demek yerine adım ile hitap etmesini istediğimi inkar edemem. Sinir bozucu zenginlik tutkusunu saymazsak aslında iyi biriydi. Sabah olup Itır ve Doğa'da uyanınca en büyük iki sorunumuz yeniden gündeme gelmişti. Soğuk ve açlık. Hepimizin üzerinde yazlık

kıyafetler olduğu için şu iki günde şöminenin yanındaki büyük hasır sepetin içindeki tüm odunları tüketmiştik. Kulübe fazlasıyla soğumuş ve hepimiz titremeye başlamıştık. Buradaki küçük elbise dolabının içi boşaltıldığı için üzerimize giyecek hiç bir şey yoktu. Açlık kısmına değinmek bile istemiyorum. Birkaç kez Mara ile dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler aramıştık, ama çok soğuk olduğu için fazla uzaklaşmadan eli boş geri dönmüştük.

"Elzem?" Doğa titreyerek yatağın üzerinde elini karnına bastırırken hıçkırdı. "Lütfen bir şey yap çok açım." Gözyaşlarını görmemek için bakışlarımı kaçırsam da sabahı çoktan geride bırakmıştık. Hatta hava kararacaktı ve biz ne ısınabiliyorduk ne de karnımızı doyurabiliyoruz.

Doğa artık tüm kontrolünü kaybetmiş gibi sesli ağlamaya başlayınca ne yapacağımı bilemedim. Kasabaya gitmekten başka şansım yok gibi görünüyor. Yolu bilmesem de pusulam beni oraya götürebilirdi. "Asla geri dönemeyeceğiz, o iblis bizi lanetledi."

"Laneti kırarsak belki dönebiliriz Doğa." Bu söylediğime ben bile inanmazken onları inandırmaya çalışmam fazla saçmaydı.

şömineye atacak odun bulamayınca iç çekerek kızlara döndüm. "Gece bizi ısıtacak odun olmazsa hepimiz bu soğukta donacağız." Dışarıda neredeyse dizlerime kadar gelecek şekilde kar varken bu küçük kulübede rehin kalmıştık.

Itır oturduğu eski kanepede iki büküm titrerken, "Ab-abla," yalvarırcasına bana bakmasıyla sertçe yutkundum. Aramızdaki o bir yaş farkına rağmen ilk kez bana abla demişti. "Çok açım, abla ben çok açım..." Ağlamaya başlamasıyla hayatımda ilk kez kendimi sefil bir halde hissediyordum. İki gündür tek bir lokma girmemişti boğazımızda.

Burada kardeşimin benden başka kimsesi yoktu ve ben onun için bir şey yapamıyordum!

"Tamam." derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştım. "Ben kasabaya gidip bizim için erzak bulacağım. Doğa arkamdan kapıyı sıkıca kilitle ve sakın kimse için açma." Burada kimseyi tanımadığımız için birbirimizden başka güveneceğimiz kimse yoktu.

"Olmaz Elzem!" Doğa ayağa kalkarak pencereden dışarısını gösterdi. Kar hala yağıyor ve dışarıda fırtına varken gitmen doğru değil. Üstelik havanın kararmasına birkaç saat kalmışken bu yaptığın en büyük delilik olur." Evet ama eğer gitmezsem bu gece açlıktan olmasa bile hepimiz soğuktan donarak öleceğiz. Yakacak bir şeyler bulmalıyım.

"Yalnız gitmeyecek." Mara ayağa kalkarak büyük hasır sepeti alıp kapıya doğru yürüdü. "Onunla gideceğim ve biz gelene kadar buradan ayrılmayın." Dış kapıyı açınca içeriye doluşan soğuk havayla daha kızlar itiraz etmeden onun peşinden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Tüm bedenimize anında saldıran tipi ile ürpererek üzerimdeki ince hırkaya iyice sarıldım. "Hepimiz öleceğiz biliyorsunuz değil mi?" Gülerek söyledikleri ile bende kendimi tutamayıp güldüm. "Evdeki herkesin neden senden nefret ettiğini artık anlıyorum Mara hatun, çünkü fazlasıyla patavatsızsın." Evimizde bir hizmetçi olabilirdi, ama o genelde kovulma pahasına aklındaki her şeyi söylerdi.

Karın içinde bata çıka yürürken henüz kulübeden çok fazla uzaklaşmamıştık ama şimdiden fazlasıyla üşüdük. Kulübe ormanın içinde olduğu için adımlarımızı korkarak atıyorduk, çünkü yolumuzu kesecek vahşi bir hayvana karşı kendimizi koruyacak hiçbir şeyimiz yoktu. "Elzem hanım şaka bir yana ama yine eli boş dönersek bu sefer gerçekten daha fazla dayanamayız." Bunun farkındayım, ama avlanmayı bile bilmezken çaresiz durumdayım.

"Sen bir hizmetçisin Mara."

"Yani?"

"Yanisi ben tüm hayatım boyunca hiçbir zorluk görmedim, ama sen bir hizmetçi olduğuna göre bu tür durumların nasıl üstesinden geleceğimizi bilmen gerekiyordu."

"Ben mi?" Gülerek başını her iki yanına doğru salladı. "Benim tek deneyimim temizlik ve yemek yapıp servis etmek efendim." Aradaki sınıf farkına fazla takıyordu.

"Merak ediyorum birgün bana efendim yerine adımla hitap edecek misin Mara?"

"Tabiki. Ben evin hanımı ve sizde benim hizmetçim olduğunuzda neden olmasın?"

"Bu kadar sivri dilli olduğun için bazen senden nefret ediyorum."

Ağaçların arasına karıştığımızda kar burada biraz daha az yağmış olacak ki, artık içine gömülmüyorduk. Şuana kadar her ikimizde neredeyse yuvarlanarak yarım saati geride bırakmıştık. "Bu olur gibi." Mara kurumuş bir ağacın altına sepeti bıraktığında gözlerimi kısarak çam ağacına baktım. Bu tür ağaçlar kolay kolay kurumazdı ama şansımıza bir tane bulmuştuk. Karın süslediği dallarını kırıp sepete koymak zor olmayacak gibi duruyor.

"Önce sepeti dolduralım. Kasabadan döndüğümüzde sepeti de alıp kulübeye gideriz." Başını salladığında buz tutmuş dallara çıplak elle dokunmak bile daha fazla üşüme hissi yaratıyordu.

Nefesimde soğuk buharlar çıkarken soğuktan uyuşmuş parmaklarla bunları kırmak hiç kolay değildi. Bir dala asılıp çekiştirdiğimde anında kırılmasıyla dengemi kaybedip kalçalarımın üzerine karın içine düştüm. "Beceriksiz." Mara'nın homurdanarak önüne dönmesi beni verem ediyordu. İnsan en azından yalandan da olsa kalkmam için bir harekette bulunurdu.

Ellerimi yumuşak soğuk kara bastırıp tam kalkacaktım ki, tam arkamda duyduğum çıtırtı sesleri ile korkuyla yutkundum. Mara'da yavaşça bana doğru döndüğünde ikimizin gözlerinde aynı korku vardı. Burada yalnız değildik!

"Allahım lütfen bir ayı veya kurt olmasın."

"İnsan hiç olmasın."

"İnsan ne alaka Mara?"

"İnsan sevmiyorum ben." Bu kız beni harbiden deli ediyor.

Usulca geriye doğru döndüğümüzde neyseki çalılıklara konan bir guguk kuşundan başka hiçbir şey yoktu. Rahat bir nefes alarak, "Acele et," dedim hemen ayağa kalkarak. Akşamın karanlığına kalmadan kasabada olmamız gerekiyor.

O sepeti kurumuş ince dallarla doldurup kasabaya gelmemiz bir buçuk saatimizi almıştı. Hava çoktan karardığı için kasabanın meydanından yürürken aklımdaki tek şey karanlıkta dönüş yolunu nasıl bulacağımızdı. Üstelik her ikimizde gerçekten donmak üzereydik. Spor ayakkabılarımın içi karla dolmuş ayaklarımı hissetmiyorum. Soğuktan pembeleşen ellerimi birbirine sürttükçe canım yanıyordu. Üzerimdeki ince hırka beni ısıtamadığı için titreyen çenem yüzünden konuşamıyordum bile. Bedenimdeki tek sıcak şey bir sigara dumanı gibi soluduğum nefes. Zangır zangır ayazda titrerken Mara'da benden daha iyi durumda değildi.

"Ki-kimse yo-yok ortalıkta." Mara titremekten iki kelimeyi bir araya getiremezken iç çekerek başımı salladım. Bu soğukta akli olan zaten dışarıya çıkmazdı. Herkes camı kapıyı sıkıca kapatıp şömine karşısında ısınıyor olmalıydı.

Acaba burada doğalgaz veya kombi var mı ki?

Gerçi elektiriğin olduğu bir yerde o da olmalı, geldiğimizden beri o medeniyetten uzak kulübede yaşadığımız için bilmiyorum.

"Ma-Mara." Kekelememek için birkaç soğuk hava almak dışında biraz bekledim. "Dağılıyoruz ve gösterişli evlerin kapısını çalarak onlardan para ve yiyecek istiyoruz." Afallayarak gözlerini kocaman açması çok komikti.

"Dilencilik mi yapacağız? Kasabaya gelirken planınız bu muydu?"

"Yanımızda hiç para yokken başka çaremiz varmış gibi konuşma."

"Unutun bunu, ben asla dilenmem!"

"Ben hanımın olduğum halde dilenmeyi kabul ediyorum, ama hizmetçim bunu yapmıyor öyle mi? Fakir gururu dedikleri bu olsa gerek."

"Bu komik değil Elzem hanım! Bir hizmetçi olabilirim ama kimse dilenmemi sağlayamaz!"

"Mara Zühre Yılmaz! Eğer şimdi dediğimi yapmazsan geri döndüğümüzde ilk iş olarak seni ve aileni konaktan kovarım!" Onu böyle tehdit etmek istemezdim ama bu yabani kız bazen çok inatçı olduğu için başka seçeneğim yoktu.

Kaşlarını çatarak, "Bu yaptığınızı unutmayacağım!" diye bana kızarak arkasını dönüp öfkeyle yürümesiyle güldüm. "Yarım saat sonra tam burada buluşacağımızı unutma ve sakın elin boş gelme!" Ettiği küfürler beni daha çok güldürürken bende onun aksi yönüne doğru yürümeye başladım.

Küçük evleri sırasıyla eleyip büyük ve gösterişli bir ev ararken, iki katlı şirin bir ev dikkatimi çekti. Bacasında dumanı tüten evin perdeleri kapalı olsada içeriden gelen ışık görünüyordu. Tahta bahçe kapısını iterek ilk adımımı attığımda odunlardan yapılmış küçük çardak dikkatimi çekmişti. Daha büyük ve zengin bir ev vardı hedefimde, ama aklım Itır ve Doğa'dayken daha fazla vakit kaybedemezdim. Buz tutmuş merdivenlerden yukarı çıkarak yumruk yaptığım elimi güçsüzce demir kapıya vurdum. Bir yandan kapının açılmasını isterken, bir yanım isteyeceğim şeyin utancıyla bu kapı hiç açılmasını istiyordu.

Yapabilirsin Elzem, onlar için gururundan ödün verebilirsin.

Ne var canım koskoca Elzem Akay bir seferliğine küçük düşmüşse ne olacak yani?

Kahretsin bunu yapamam!

Vazgeçip hızla geriye dönerek birkaç adım atmıştım ki, arkamdaki kapının büyük bir gürültüyle açıldığını duymak utançtan inlememi sağlamıştı. Hemen uzaklaşmak için bir adım daha attım ki, "**Bekle,**" diyen bir sesle olduğum yerde kaskatı kesildim. Zamanlama gerçekten mükemmel.

Ne diyeceğim şimdi? Allah rızası için bir parça ekmek mi? Öleyim daha iyi!

"Bana doğru dön." Hükmedici sesi bana başka bir seçenek hakkı tanımıyordu.

Hadi bakalım başlıyoruz. Umarım Mara'nın durumu benden daha iyidir.

Evet sonunda kızlarımız kendi dünyalarında ortadan kaybolurken yeni bir boyuta geçtiler. Biliyorum bu bölümde yine sadece dördü vardı, ama bu bölüm aslında onların son yaşadıkları şeyleri sindirmesiydi. Kim olduklarını ve nerede olduklarını çözmeleriyle geçti bu bölüm fakat yeni karakterlerin gelmesi an meselesi.

Evet daha birçok karakter tanıyacağınız sırasıyla. Bazılarından nefret ederken bazılarını destekleyeceğiz. Ve daha Arafı tam anlamıyla görmedik, kızlar hep kulübede saklandığı için nasıl bir yer olduğunu henüz bilmiyoruz.

Hikaye boyunca daha bir sürü lanetli ırkları tanıyacağız, en kötüsü de hepsi birbirine düşman olduğu için kızlarımızda aslında otomatik olarak düşman sayılırlar.

Ve aşk, şuana kadar hikayeye ilgili aldığım en sık soru aşk olacak mı? Hikayede dört kız varken aşk mutlaka olacaktır, ama hepsi bu kadar birbirine arkırı ırklardayken nasıl olur orasını bende bilmiyorum.

Bu tıpkı bir önceki bölümde de olduğu gibi bir Tenebrisin ilgisini çeken Doğa gibi. Yani kızların aşk hayatı da o kadar kolay olmayacaktır.

Peki kalkanların aşık olacakları kişiler nasıl birileri olacaktır sizce?

Yeni bölümde görüşmek üzere hepiniz Allaha emanet olun canlarım.

(6) Parazitler.

"Farkına varamadığım her şeyin farkıyla yüzleşmek ne acı."

Bana doğru dön demişti, buraya dilenmek için gelmişken bu hiç kolay değildi. Ancak onca yolu bu soğukta boş yere gelmiş olamam, o yüzden derin nefesler alırken yavaşça ona doğru döndüm. Hiç kımıldamadan beni izlediğini biliyorum, utanç duygumu bir kenara itip başımı kaldırdığımda ise beni karşılayan karanlık gözleri olmuştu. Bir yırtıcının soğukkanlılığını taşıyan zifiri gözleri öylesine beni izlerken, bakışlarındaki bu hissizlik neden soluğumu kesiyor bilmiyorum. Bana düz bir şekilde baktıkça yüz hatlarındaki sertlik daha fazla göze çarpıyor, kısa kestirdiği siyah saçlarının üzerine düşen kar tanecikleri yüzündeki sert ifadeye rağmen ona muazzam bir görüntü katıyordu. Geniş omuzlarını saran kazağı heybetli bedenini gözler önüne sererken benim aksime pek üşüyormuş gibi görünmüyordu. Uzundu, başımı yukarı kaldırıp ona bakmamı sağlayacak kadar uzundu, fakat benden daha yaşlı değil gibiydi. Bu kadar yakışıklı olması bu geceki en büyük şanssızlığım çünkü çirkin birinden para istemek daha kolay olurdu bence. Şuana kadar burada sadece iki erkek görmüştüm ve her ikisi kendi dünyamda daha önce görmediğim bir güzellikteyken tek düşündüğüm onları böylesine dehşet gösteren şeyin ölümsüz olmalarıyla bir ilgisi var mı? Medusa burası için ölümsüzlülerin yeri diye bahsettiğine göre kolay kolay ölmüyorlar demek ki değil mi?

Gözleri önce uzun uzun yüzümde oyalandı, daha sonra hiç gizleme çabasına girmeden bariz bir şekilde bakışları yavaşça aşağılara kaydılar. Soğuktan deli gibi titreyen bedenimi, ısınmak için kendime sardığım kollarımı, ama en çok üzerimdeki ince kıyafetlerime bakıyordu. "Bu hava için yanlış bir kıyafet seçimi değil mi?" Konuştuğunda ses tonu kulaklarımda hoş bir melodi bırakır gibiydi. Sadece görünüşü değil ses tonu bile etkileyiciydi.

Onun hakkında böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

"Sadece bir kazak giymekte doğru bir kıyafet seçimi olmasa gerek değil mi?" Her ne kadar ondan korkuyor olsam da özgüven dolu sesim beni yarı yolda bırakmamıştı.

"Belkide ." Bana doğru gelmeye başlamasıyla kontrolüm dışı geriye doğru attığım adımlar onu durdurmuştu. Beni korkuttuğunu anladığı için durmuştu. "Seni benim kapıma getiren sebep ne *oyunbaz* kız?" Oyunbaz kısmına bilerek vurgu yapmıştı ve bununda tek bir sebebi olabilir. Ne yani daha önce hiç görmediğim biriyle düşman mıyım? Bu saçmalık olurdu çünkü onu ilk kez görüyordum. Ah tabi ya! Şu düşman ırklar olayı değil mi?

Acaba hangi ırktan geliyor? Şuana göre boynunda yada bileğinde herhangi bir dövme görmedim.

Ayrıca oyunbazlardan olduğumu nasıl anladı? Büyük harflerle alnımda yazmıyor sonuçta.

"Be-ben..." Çenem titrediği için birbirine çarpan dişlerim yüzünden daha ilk kelimemde kekeleyince derin nefesler alarak titrememi kontrol etmeye çalıştım. "Öncelikle bir konuda anlaşalım kesinlikle bir dilenci değilim, hatta fazlasıyla zenginim." Tek kaşını alay edercesine yukarı kaldırırken gözleri bir kez daha üzerimdeki ince kıyafetlerimi bulmuştu. "Gerçekten çok varlıklı biri olmalısın bu soğukta böyle giyinmek de zenginliğin bir göstergesi değil mi?" Hadi ama ben isteyeceğim şey için bir altyapı hazırlamaya çalışırken bu hiç olmadı.

Onu bir daha görmeyeceğin için lafı dolandırmadan doğrudan iste bitsin bu işkence.

"Pekala." Kolumu kaldırarak elimi her ikimizin arasına doğru uzattım. "Siz inanmıyor olabilirsiniz ama bugüne kadar kimseden bir şey istemeyecek kadar maddi durumum hep iyi olmuştur. Bunu yapmak benim için gerçekten çok zor lakin üşüyorum, açım ve paraya ihtiyacım var. Bana biraz borç para verir misiniz?" Evet böyle söyleyince daha az utanç duyuyorum.

Kimi kandırıyorum ki şuanda kendimi küçük düşmüş hissettiğim için ölmek istiyorum! Allah'tan Sıraç şu halimi görmüyor.

Elim hala havada dururken önce uzattığım elime sonra ise yanaklarıma bakınca dudaklarının kenarı sinir bozucu bir yavaşlıkla kıvrılmıştı. "Dilencilerin utanç duygusundan yoksun olduklarını sanırdım?" Bu adam bana dilenci mi dedi?

Kaşlarımı çatarak elimi hemen çektim. "Dilenci mi? Ben mi? Ben dilenci değilim!" Gülüşü yüzüne yayılırken, "Değil misin? Anladım sen daha fazla para koparmak için gururlu kız ayakları çekiyorsun, sergilediğin bu ustaca rol için sana para vereceğim. Burada bekle." Sırtını dönüp içeri giren

adamın arkasında şoka girerek bakıyordum. Yirmi dört yıllık hayatım boyunca ilk kez kendimi sefil bir duruma düşürdüğüm için önce kendimden sonra ise ondan nefret ediyorum.

Ben Elzem Akay'ım! Bir garsona bile bahşiş diye bıraktığım para onun bir yıllık maaşından daha fazlayken nasıl olurdu da bu hallere düşerim?

Ben hala şoktayken dışarı çıkıp yanıma geldi ve cüzdanından bizim kullandığımız paralardan çok farklı bir parayı tutamıyla çıkartıp bana uzattı. "Bu yeter mi?" Buradaki para birimini bilmiyorum, ama oldukça fazla kağıt destesi vardı orada.

"Ah bu fazlasıyla yeterli." Tebessüm ederek elindeki paraları alıp gözlerinin içine baktım. "Bunları sergilediğim role sayarsınız artık!" Doğrudan gözlerine bakarken elimdeki tüm parayı ortadan ikiye yırtıp ayaklarının önüne fırlattım. "Kapınıza gelen herkes dilenci değildir, özellikle ben asla değilim!" Açlıktan ölmem umrumda bile değil, daha fazla karakterimden ödün vermeyeceğim.

Yerdeki parçalanmış paraya bakıp güldü. "Gerçekten de gururlu bir dilenciymişsin." Bak hala dilenci diyor bu pislik! Sanki özellikle beni deli etmekten zevk alıyor akıl hastası.

"Bu vakit kaybı." Yüzümü buruşturarak ona baktım. "Siz benim dengim bile değilsiniz burada durup size kendimi anlatmam benim gibi birine büyük hakaret." Son derece kibirli bir şekilde başımı kaldırıp saçlarımı savurarak ona sırtımı dönüp yürümeye başladım. Damarlarımda Akay kanı taşırken kimse bana hakaret edemezdi.

Bahçenin kapısından çıkıp hızlı adımlarla burayı terkederken bir kez bile olsun ona doğru dönüp bakmadım, ama onun yoğun bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum. "Dilenciymiş! Buradaki herkesi satın alacak kadar param var!" Yolda hızlı bir şekilde yürürken hala ona olan öfkem geçmemişti. Bana küfretseydi bu kadar çok dokunmazdı.

Bildiğin bana dilenci dedi, hemde birden fazla!

Yaşadığım o utanç dolu şeyleri tekrar yaşamamak için ikinci kez bir kapıyı çalmadım. Aksine bir saat boyunca donma pahasına kaldırımda oturup boş boş bekledim. Birazdan Mara ile buluşacağımız yere giderek ona herkesin kapısını tıklattığımı ama kimsenin bana bir şey vermediğini söylerim olur biter. Boynumdaki pusulayı kazağımın altından çıkartıp kapağını açtığımda sinirden güldüm. "Beni istediğim her yere götürüyorsun, ama eminim buradan çıkmanın yolunu sende bilmiyorsun değil mi?" Dalga geçercesine öylesine sorduğum bir soruydu bu, fakat her yer karanlık

olduğu için pusulamın cılız ışığı yanınca afalladım. Evet ormanda karanlıkta bizi buraya getirirken ok işaretini görmem için de ışığını yakmıştı. Şimdi ise ben ona çıkışı sorarken ışığını yakması soluğumu tutmamı sağlamıştı.

Ok işareti yavaşça kalbimi göstermeyi bırakıp hareket etmeye başlayınca yutkundum. "Ciddi olamazsın?" Üşüyen bedenimi hareket ettirip ayağa kalktığımda aceleyle pusulanın gösterdiği yöne doğru yürümeye başladım. Belkide gerçekten bu yerin bir çıkış kapısı vardı.

Pusulanın gösterdiği yönü takip ederek yaklaşık beş dakika boyunca birkaç evin önünden geçerek yürümüştüm. Küçük eski bir ayakkabı dükkanının önünde ok hızla kalbimi gösterince başımı kaldırıp vitrindeki erkek ayakkabılarına baktım. "Ne yani bizi buradan kurtaracak kapı bu harabenin içinde mi?" Bu aptal pusula kapıdaki asma kilidi kıracak güçte olduğumu falan mı düşünüyor?

Kapıya doğru bir adım atmıştım ki pusulanın oku hızla daire oluşturup sürekli dönmeye başlayınca adımımı geri çektim. Durdu. "Aradığım şeyin tam üzerinde mi duruyorum?" Başımı yavaşça eğip yere baktığımda bir şey göremedim. Diz çöküp pusulanın ışığını yere doğru tuttuğumda el feneri gören ışık sayesinde bir fotoğrafın üzerine bastığımı gördüm. "Senin dilinden gerçekten anladığıma inanamıyorum." Pusulama tebessüm edip ayağımı biraz geriye çektim. Yerdeki fotoğrafı alarak doğrulduğumda bunun neyin resmi olduğunu çok merak ediyorum. Bakalım bu neymiş?

Pusulanın ışığını fotoğrafa doğru tutunca devasa bir şatoya benzeyen bir resim vardı fotoğrafta. Birçok kubbesi olan kale gibi bir şeydi. Resmin arkasını çevirdiğimde ise Türkçe yazan yazılarla afalladım. İlk kez burada benim alışık olduğum bir şey, her şey o kadar çağıdıydı ki Türkçe bir yazı görmek beni fazlasıyla mutlu etmişti. **"Ölü ruhlar akademisi."** Resmin arkasında yazan şey ile güldüm. Öğretmen olabilirim ama buradaki lanetlilere ders vermek uzmanlık alanım değil. O akademiye asla gitmeyeceğim.

Aradığım cevaplar orada olamaz değil mi? Yok daha neler.

Fotoğraftı katlayıp pantolonumun cebine koyduktan sonra, "Beni Mara ile buluşacağımız yere götür lütfen," Buradaki sokaklar labirent gibi olduğu için kaybolmak istemiyorsam pusulamdan yardım almalıyım.

Şuana kadar dışarıda kimseyi görmemiş olmam fazla garip.

Pusulamın gösterdiği yöne doğru ilerlerken ansızın içime doğan takip ediliyormuşum hissiyle hızla arkama dönerek biri var mı yok mu diye

kontrol ettim. Işıkları yanan evler beni rahatlatıyor olabilir, ama burada sokak lambası bile yokken her yer fazla karanlıktı. Direklere asılı kandiller vardı ama onlar her yeri aydınlatmıyordu. Kimseyi göremeyince önüme dönüp birkaç adım atmıştım ki, ayaklarımda oluşan karıncalanma ile bir küfür savurdum. "Burada yalnız değilim değil mi?" Bir şeyler bana yaklaşıyordu, bu hissi nasıl tarif edebilirim bilmiyorum ama zihnim alarm çanları çalarken hızlanan kalbim tehlikede olduğumu haykırıyordu.

Kahretsin şu yaşadıklarımın korku filminden farkı yok!

Kendi etrafımda dönerek her yeri kontrol ederken ayak tabanlarım yanıyordu sanki. Hayır onları asla çıkarmam! Burada yalnız olmadığımı hissederken ayakkabıları çıkartınca göreceğimden korkuyorum. Kulağıma gelen tıslama sesleriyle geriye doğru giderken sesler gittikçe çoğalıyordu. "Şimdi neden kimsenin dışarıda olmadığını anlayabiliyorum." Sokaklar korkunç bir enerji salgılayarak aklı olan zaten geceleri dışarı çıkmazdı.

Birinin omuzuma dokunmasıyla çığlık atarak geriye döndüğümde aynı anda farklı bir çığlık sesi duymuştum. "Mara?" Tam karşımda bağırarak kız elini kalbine bastırırken neyseki susmuştu. "Tanrım neden bağırıyorsunuz beni çok korkuttunuz!" Boynumdaki pusulamın kapağını açık bir şekilde bırakınca onun ışığından korku dolu yüzünü daha iyi görebiliyorum. Burada benden daha korkunç şeyler olduğunun farkında değil.

Elinde tuttuğu küçük torbayı görmek rahat bir nefes almamı sağlamış olabilir, ama şimdi daha ciddi sorunlarımız vardı. "Mara?" Bir ayağımın ucunu yavaşça diğer ayağımın arkasına getirip ayakkabımın arka kısmına bastırıp yavaşça çıkartırken doğrudan ona bakıyordum. "Bilgelerin bilgilik dışında herhangi bir gücü var mı?" Şimdi diğer ayakkabımı da çıkartmış çıplak ayaklarım buz gibi kar ile buluşmuştu.

Harika!

Mara'ya belli etmeden göz ucuyla etrafıma bakınca insana benzeyen ama insandan çok uzak bir görünüşü olan şeyleri çok iyi görebiliyorum. Karanlıkta onları nasıl görebiliyorum bilmiyorum, ama direklerdeki yanan kandiller sayesinde istemesem de her birini görebiliyorum. Hadi ama bunlar gerçek mi? Emekleyerek bize yaklaşan şeyler korkunçtu. Göz bebekleri ürkütücü derecede farklıydı. Bembeyaz gözlerinin içindeki gözbebekleri sarıydı, ama normal bir gözbebeği değil tıpkı bir yılanın gözleri gibi yukarıdan aşağıya inen ince bir çizgiden oluşuyordu. Çürümüş solgun yeşilimsi derileri hastalıklı görünüyor, sıska bedenleri kemikten ve kambur

duruşlarıyla iki ayak üstünde hareket etmiyorlardı. Emekliyorlardı ama normal bir emekleme değildi, ayakları ellerinin önüne gelecek şekilde hareket eden şeyler tıpkı bir örümceği andırıyordu. Açlıktan fırlayan gözleri bize baktıkça ağızlarındaki yeşilimsi salyalar akıyor, sivri dişleri korkutucu bir şekilde görünüyordu. Üstelik çıkardıkları tıslamayı andıran sesleri korkudan aklımı kaçırmamı sağlayacak türdendi. O kadar çoklar ki, her sokakta fırlayıp karınca sürüsü gibi çoğalıyorlardı.

Hayır Elzem şimdi korkudan bayılamazsın.

"Bilgelerin de büyü yeteneği var efendim. Hatta kadim olan bilgiler gelecek hakkında görüler görür ve kehanetlerde bulunabilir."

Hala etrafıma bakınırken bir çıkış yolu arıyordum. "Küçük bir büyü işimi görürdü."

"Büyü yapmak o kadar basit değil, ayrıca nasıl yapıldığını da bilmi-" Aniden sustuğunda ona doğru döndüğümde çıplak ayaklarıma baktığını gördüm. "Te-tehlikedeyiz değil mi?" Hayır demeyi o kadar çok isterdim ki, ama bu şartlar altında hiç şansımız yok.

"Şimdi beni iyi dinle." Kuzey tarafında henüz o şeylerden hiç yoktu o yolu kullanabilirdi. Pusulamı çıkartıp onun kafasından geçirerek kapağının açık olduğundan emin oldum. "Üç dediğimde kuzeye doğru hiç durmadan koş, ormana girince pusulaya seni kızlara götürmesini söylersen dediğini yapar." Aynı anda kaçmaya çalışırsak hepsi peşimize düşeceği için kurtulmak için bir şansımız olmazdı. Daha sağlam bir strateji yapmalıydım.

"Siz?" Kaşlarını çatarak öfkeyle bana yaklaştı. "Size ne olacak? Bana tarif ederseniz size ne olduklarını söyleyebilirim, ama sizi bırakıp gitmiyorum!"

"Bunun için vakit yok çok yaklaştılar. Bekle sen benim için endişeleniyor musun?"

"Emin olun size ne olduğu umrumda değil, ama tek dönersem kardeşinizin gazabından kurtulamam yani burada düşündüğüm benim."

"Bu kadar düşünceli olman gözlerimi yaşarttı, ama bende burada senin için fedakarlık yapmıyorum. Birinin o yiyecekleri kardeşime götürmesi gerekiyor şimdi koş!" dediğim an omuz silkip arkasına döndüğü gibi tarif ettiğim yöne doğru koşunca burada tek başıma kalmıştım.

Pekala şimdi ne yapacağım?

Kendi etrafımda dönerek beni nasıl çember içine aldıklarını gördüm. Mara koşarak uzaklaşıyordu ama hiç biri fazla enerji harcamak istemiyormuş gibi onun peşinden koşmuyordu. Sanırım onu kovalamak

yerine kolay avdan faydalanmak daha cazipti. Etrafımı kuşatan şeyler tıslayarak üzerime gelirken titreyen elimi durmak üzere olan kalbime bastırdım. "Si-siz nesiniz böyle?" Nefes alışlarım hızlanınca çok eskide kalan panik atağımın yine ortaya çıkıyor olmasının korkusunu yaşıyordum.

Ürkütücü gözlerini bana dikip sinsî adımlarla yaklaştıklarını görebiliyorum. Sivri dişlerinin arasında akıttıkları salyaları ayın aydınlattığı gecede net görürken ürperdim. Derileri adeta kemiklerine yapışıp sıska bedenlerini gözler önüne seren bu şeyler bir insan olamazdı. "Ya-yaşamak istiyorsan öldür ha? Besin zincirinin en altında olduğumu bilmek harika." Bu gece üşüyen bedenim her birinin midesinde parçalanmış olarak duracak olması korkutucu. Son nefeslerimi tüketiyorum, ama savaşamayacak kadar da korkağım. Hadi ama bu şeylerle savaşmam için onlardan biri olmalıydım ve onlardan biri değilim.

Hepsi biran önce avının tadına bakmak istercesine bana doğru hızla atılmıştı ki, o an hiç beklemediğim bir şey oldu. Hepsi birbirine saldırdı, evet gerçekten beni bırakan yaratıklar bir diğerinin üzerine atlayıp onu parçalıyordu. Sivri dişlerini kendileri gibi olanın bedenine geçirip etlerini tıpkı vahşi bir hayvan gibi koparınca avazım çıktığı kadar çığlık atarak bu görüntüden kurtulmak istedim. Yeşilimsi kanları bedenlerinden fışkırıyor parçalanan uzuvları dehşete düşmemi sağlıyordu. "Ha-hayır..." Etrafımda olan savaşın acımasızlığıyla ağlayarak elimi boğazıma koyup nefes almaya çalıştım. Burada neler oluyordu?

Bu krizi böyle bir vahşetin içinde atlatacağımı sanmıyorum.

Bedenim deli gibi titrerken hemen bir adım yakınımda biri diğerinin boğazını parçalayınca aklımı kaçırmış gibi avaz avaz bağırarak dizlerimin üzerine düştüm. Nefes alamıyorum, hayır gerçekten nefes alamıyorum. Akıttıkları gömük gibi olan kanın kokusunu soludukça daha fazla çıldırarak kriz geçiriyordum. Gözlerimi zorlayan yaşlar, bir yudum nefes için tırnaklarımı boynuma geçirmemden kaynaklanıyordu. O şeylere baktıkça panik atağım ölümcül bir boyuta ulaşıyordu. Gözlerimi kapatsam bile acı içinde attıkları o tiz çığlıkları duyduğum için bunlardan kurtulamıyorum. **"Gözlerini aç ve tekrar bak Elzem."** Yatıştırıcı bir ses duyunca onun kim olduğunu sorgulayacak durumda değildim. Başımı sallayıp yavaşça ıslak kırıpklerimi kıpırdattım. Yok artık.

Bu nasıl mümkün oluyordu?

Gözlerimi açtığım an içinde bulunduğum tüm o kabus, o kan ve vahşet yok olmuştu. Aksine karanlık yok olmuş güneş tüm güzelliğiyle gökyüzünü

aydınlatırken o yaratıklar yok olmuş çok güzel bir cennetin içindeydim. Yerler yapışkan kanlar yerine yemyeşil çimlerle kaplıydı. Her yerde rengarenk çiçekler ve çeşit çeşit meyve ağaçlarıyla doluydu. Kuşlar neşeyle cıvıldıyor uçuşan kelebekler gökkuşağının renklerini kanatlarında taşıyordu. Ama bu güzel cennete rağmen aldığım o iğrenç gömük kokusu hala burnumun direğini sızlatıyordu. Koku yüzünden yüzümü buruşturduğum an gülen bir ses duydum. "Bir oyunbaza kokuları unutturmak yeteneklerimin arasında yok." Başımı hızla çevirdiğimde özlemini çektiğim bu tanıdık ses panik atağımı yatıştırmış daha rahat nefes almamı sağlamıştı.

Sıraç abim burada olamazdı değil mi?

Ama oradaydı, bir ağacın yanında durmuş ellerini pantolonunun cebine koymuş o yeşil gözleri ilgiyle bana bakıyordu. "Abi!" Ayağa kalkıp ona doğru koştuğumda şuanda yaşadığım mutluluğun bir sevinci olamazdı.

Fakat ben koşmaya başlayınca elini kaldırarak beni durdurdu. "Benim tarif ettiğim şekilde yürü ve takılıp düşmek istemiyorsan koşma." Durup önüme baktım ama düz çimlerin üzerinde beni düşürecek bir taş bile yoktu. "Sola doğru iki adım." Ne yapmak istediğini anlamasam da dediğini yaptım. "Uslu kız." Kaşlarımı çatıttığımda dudakları kıvrıldı. "Beş adım ileri, üç adım sağa attıktan sonra koşmak serbest." Sanki önümde benim göremediğim ama onun çok iyi gördüğü engeller varmış gibi davranması çok saçma.

Sıraç buraya nasıl gelmişti? Acaba o da mı lanetlendi?

Verdiği her komuta uyararak söylediği gibi adımlarımı attıktan sonra koşarak yanına gittim, fakat tam sarılacağım esnada geriye çekilmesiyle gözlerim doldu. "Abi beni özlemedin mi?" Umursamaz bir tavır takınıp tiksindircesine bana bakarak yüzünü buruşturdu. "Üzerine alınma bir ruh emiciye sarılmak hobilerimin arasında yok. Yada alın umrumda değil." Bu ne biçim bir cevaptı? Tamam Sıraç ukala pislüğün teki olabilir ama bu kadar da değildir bence.

Bekle! Aniden gündüz olması? Her yerde çiçekler böcekler falan bu normal değil!

Hızla ondan uzaklaştığımda yeniden bir korku dalgası içimde fırtınalar koparıyordu. "Se-sen aslında abim değilsin değil mi?" Sıraç'ın buraya gelmesi imkansıza yakın bir şeydi, hadi diyelim imkansızı başardı gözleri bana böyle soğuk bakmak yerine özlemle dolu olmalıydı.

Sıraç değilse kim bu?

Hiç tepki vermeden dümdüz bana bakması çok rahatsız edici. "Zeki kız." Ne yani söyleyeceği tek şey bu mu? Bir açıklama talep ediyorum!

"Kimsin sen? Abimin sesini görüntüsünü nasıl böyle birebir taklit edebilirsin?" Her zerresine kadar Sıraç'a o kadar çok benziyordu ki, eğer ölü bakan gözlerinde küçük bir duygu kırıntısı bulsaydım onun başka biri olduğundan asla şüphe etmezdim.

"Kimsenin şekline büründüğüm yok." Aramızdaki mesafeyi kapatarak buz gibi ellerini şakaklarıma bastırınca ürperdim. "Ben olduğum kişiyim ama sen benim yerime abini görüyorsun çünkü şuanda zihnindeyim. Aynı sokaktasın, o yaratıklar hala birbirini yiyor, ama bir kriz geçirdiğin için hepsini hoşuna gidecek şeyler ile gizledim. Seni onların içinde çıkarmam için güvendiğin biri olmalıydım." Yani tüm bunlar sahte bir cennetti aslında ve ben şuanda bir halüsinasyon mu görüyorum? Halüsinasyon mu? Mara bunu sadece muhafızların yaptığını söylemişti.

"Sen bir-"

"Evet muhafızım." Afallayarak şakaklarımdaki ellerini iterek geriye çekildim. "Bunu söyleyeceğimi nereden bildin?" Sırtını dönerek ağaçların arasında yürümeye başladığında fazlasıyla kaygısız görünüyordu. "Hala zihnindeyim." Ne yani şimdi içimden buna küfretsem duyacak mı? Hala bana sırtı dönük bir şekilde yürürken gülen sesini duydum. "Evet ve bunu yapmanı tavsiye etmem." Yok artık!

Bu yetenekten bende istiyorum!

Koşarak ona yetişip yanında yürümeye başladım. Sebebini bilmiyorum ama abimin formundayken ondan korkmuyor hatta güveniyordum. "O şeyler neydi öyle?" Harika bana bakmadan dümdüz şekilde karşısına bakarak ilerliyordu. Yinede hiç bana bakmasa bile sorduğum soruya cevap veriyordu en azından.

"Parazitler."

"Korkunçtu her biri."

"Eskiden öyle değillerdi."

"Ne yani bir çeşit mutasyona mı uğradılar?"

"Çok fazla kara büyü yaptıkları için evet."

"Hepsi çok korkunç."

"Bunu az önce söyledin."

"Ama çok korkunç."

"Dördüncü kez aynı şeyi söylersen onların üzerindeki etkimizi kaldırırım ve seninle ziyafet çekerler." Gözlerimi kocaman açarak durunca nihayet bana doğru dönmüştü. "Her biri şuanda aslında seni parçalıyorlar." Korku içinde sarsıldığımda şimdi neler olduğunu anlamıştım. O şeyler tam

üzerime atlayacağı esnada hepsinin zihnine sızıp diğer hepsini ben gibi görmelerini sağlamıştı. Halüsinasyon gördüklerinin farkında olmadan bana saldırdıklarını sanıyorlardı. Aman tanrım o gelmeseydi beni o şekilde parçalayacaklardı!

Ona hayatımı borçlu olduğuma inanamıyorum.

"Ama bunu neden yaptın?" Şaşkınlıktan zor konuşuyordum. "Beni tanımıyorsun neden bana yardım ettin?" Belkide buradaki herkes düşündüğüm kadar kötü ve tehlikeli değildir.

"Tam da öyleyiz." Hala zihnimdeydi. "Özellikle ben kendi çıkarlarım söz konusu olmayınca babama bile yardım etmem." Gözleri tepeden tırnağa beni incelerken yine yüzünü buruşturmasıyla kaşlarımı çattım. Standartların üzerinde bir güzelliğim varken bana tiksintiyle bakması canımı sıkıyor. "Bir ruh emiciye borçlu kalamazdım ödeşтик hoca." Hoca mı? Ah hayır ya bu hala anılarımı taciz ediyor olmalıki öğretmen olduğumu biliyordu!

Borçlu kalamam dedi? Bekle bu olabilir mi?

Afallayarak başımı kaldırdığımda, "Evet benim," Önce her yer aniden karanlığa büründü ama bu karanlık çok kısa sürmüştü. Kendimi yine bu güzel cennetin içinde bulduğumda artık karşımda Sıraç'ın bedeni yoktu. Ormanda hayatını kurtardığım o başdöndürücü sarışın muhafız vardı. Tanrım gözleri maviydi ama okyanusun hırçın dalgalarını içinde barındıran çok güzel bir maviydi.

"Öyle mi?" Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade oluştuğunda eğlenerek sesiyle bir küfür savurdum. "Uzak dur aklımdan!" Berbat bir yeteneği vardı, düşünsenize herkesin zihnine hükmedip aklından geçenleri okurken insan bir şey düşünmeye korkar.

Bunun yine dudakları kıvrıldı, hala aklımın ırzına geçiyor değil mi?

Gülerek gözlerini kısmasıyla söyleyeceklerinden korkmadım desem yalan olur. "O ergeni öptün mü? Peki hala yaşıyor mu?" Ama şunu yapmasın artık!

"Şunu kes! On yedi yaşındayken sevgilimi öpmem seni ilgilendirmez!"

"Yanağından öpmüşsün?"

"Yani?"

"Henüz kimseyi gerçek anlamda öpmedin değil mi?" Bu adamın derdi ne? Kimi öpüp öpmediğim onu ilgilendirmez!

Ayrıca beni ilişkimizin ilk ayında terketmeseydi dudağından da öpebilirdim.

Ondan önceki üç sevgilimin de bir mesaj ile beni terketmesi çok saçma.

Ve ondan sonraki beş sevgilimde sadece bir ay sonra beni mesajla terketmişti.

Evet en uzun ilişkim bir ay sürdü ve hepsi tarafından terkedilen ben oldum üstelik basit bir mesaj ile!

"Bu da sende travma yarattığı için bir daha kimseyi hayatına almadan?" Benimle dalga geçerken çok eğleniyor gibi görünüyordu. Kıkırdayarak başımı salladım. "Yirmi yaşına kadarki tüm ilişkilerim en fazla otuz gün sürünce bir yerden sonra zorlamayı bıraktım." Gerçekten öyle olmuştu. Otuzuncu gün hepsinden ayrılık mesajı almam çok gurur kırıcı.

Yeniden yürümeye başladığımızda, "İçin rahat edecekse sorun onlarda değil sende diyebilirim." Ne güzel teselli ediyordu.

"Bir ruh emici kendi ırkı dışında kimseyle ilişkiye giremez. Ruhun zehirli senin, doğrudan kendi ırkın dışında birini öpersen onun ruhunu sömürürsün. Zehriniz sadece sizin gibi olanlara işlemiyor, gerçekten hırsız yaratıklarsınız."

"En azından başkalarının zihniyle haşır neşir olmuyoruz değil mi?"

"Seni utandırıyor muyum hoca? Siz faniler cinsel hayatınızı böyle açık konuşmazsınız değil mi?" Soruyor mu bir de!

"Yok canım ne utandırması! Tanımadığım biriyle kimleri öpüp öpmeyeceğimi konuşmak hep yaptığım bir şey!" Yüksek sesle güldüğünde gülüşünün sesi kulağımda çok hoş bir yankı bırakmıştı.

"Kalkanlardan Elzem Akay." Gülüşü yavaşça solduğunda ciddi bir tavır takınması beni endişelendirdi. "Kalkanların Arafa geldiğini tüm ırklar hissetti. Işıktan gelenin yaydığı enerji yerinizi onlardan gizliyor, ama Tenebris kardeşine yakın olduğu için sizin etrafınıza ördüğü o korunaklı duvar yıkılmak üzere. Herkes bu cehennemden kurtulmak için size yeni bir kapı açtırmak isterken bakalım kaç gün yaşamayı başaracaksınız merak konusu." Bu onun umrunda değilmiş gibi kaygısız bir tavır takınırken, "Bol şans hoca," dediği an her yer yine zifiri karanlığa bürünmüştü.

Doğa için söyledikleri de neydi öyle?

Karanlık dağıldığında bana sunduğu o sahte de olsa güzel cennet yok olmuştu. Evet hala ormandayım ama o rengarenk ıslıl ıslıl yer yerine insanı boğan o kasvetli ormandayım. O muhafız gitmişti, artık halüsinasyonlar görmediğim için gerçeklere dönmek tüm keyfimi kaçırmıştı. Üstelik soğuğun şiddetini daha yeni farkediyorum, o sadece bana bir yanılsama sunmuştu fakat iklim aynıydı. Yani ben yazı yaşarken onunla birlikte kışın içinde yürümeme rağmen soğuğu onunla konuşmaktan unutmuştum. Başımı

çevirdiğimde kulübeden sadece on adım uzakta olduğumu görmek tebessüm etmemi sağladı. Sadece beni kurtarmamış tüm yol boyunca bu tehlikeli ormanda bana eşlik ederek yarattığı sahte cennet sayesinde korkmamı engellemişti. Çok garip değil mi? Öylesine yardım ettiğim biri sayesinde bugün hayattaydım. Ben onu o gün kurtarmasaydım belkide bugün borcunu ödemek için hiç gelmeyecekti.

Bir adım atmıştım ki çıplak ayağımın takıldığı şey ile başımı yere doğru eğdim. Ayaklarımın tam önünde kasabada çıkardığım ayakkabılarımı görünce kıkırdadım. Büyük ihtimalle yol boyunca bunlar hep elindeydi ama zihnimden hiç çıkmadığı için onları görmemi engellemişti. "Çok değişik bir yol arkadaşı." Eğilip ayakkabılarımı yerden aldığımda bu küçük jesti beni sebepsiz yere mutlu etmişti. Tüm yol boyunca beni sinir ettiği aklıma gelince güldüm. Evet Mara haklıymış gerçekten muhafızlar tam bir baş belası oluyormuş.

Belkide buraya geldiğimden beri yaptığım en doğru şey o gün onu kurtarmak çünkü yardımım yardım olarak dönmüştü bu gece bana.

"İtir lütfen sakın ol, gece çökmüşken dışarı çıkman doğru değil." Kulübede Doğa'nın yalvaran sesi gelince daha fazla oyalanmadan adımlarımı hareket ettirdim. Neler olduğunu az çok tahmin ediyorum.

"Kolumu bırak Doğa yoksa canını yakarım! Kardeşim yanımda değilken kimse beni burada tutamaz! Oraya gideceğim ve inandığım her şeyin üzerine yemin ederim ki Elzem'in saç teline bile zarar gelmişse buradakilere asıl şeytan kimmiş zevkle göstereceğim!!" Yanılmamıştım, benim deli fişek gözükara kardeşim yine öfkesiyle ezip geçiyordu.

Tam ben kapıyı açacaktım ki Itir benden önce davrandığı için kapı süratle açılmıştı. Hışımla dışarıya çıkmaya hazırlanan kardeşim beni karşısında görünce önce afalladı, sonra rahat bir nefes aldı ve en sonunda tam da beklediğim gibi yumruğunu karnıma geçirip, "Beni bir daha korkutursan seni öldürürüm Elzem!" diye bağırdı. Sanırım iç organlarım artık yaşamıyor.

Karnıma tutup iki büklüm eğildiğimde darbenin şiddetiyle gözlerim dolmuştu. "Seni..." İnleyerek büküldüğüm pozisyonda acının hafiflemesini bekledim. "Senin elinin bir ayarı yok geri zekalı! Buradan çıktığımızda bir yıl boyunca tüm banka hesaplarını kapatacağım!" Yalnız kaldığımızda bu yaptığına tamam diyebilirim, ama bununla ikidir Doğa ve Mara'nın yanında beni küçük düşürüyordu!

"Hı hı buradan çıkarsak yaparsın o dediğini." Alay ederek beni içeri çekip kapıyı kapatınca içeriden kilitledi. "Şimdi cevap ver bana hangi cehennemdeydin?" Kaşlarımı çatmam ile güldü. "Pardon bayan kontrol delisi size emir vermek ne haddime. Rica denilen şeyi ettiğimi varsay ve nerede olduğunu söyle. Bak rica ettim ikinciye bu kadar kibar olmam." İtir ve rica etmek? Az önce beni tehdit ettiğinin farkında bile değil, bu kızın görünüşü kız olabilir ama karakteri bildiğin en öküz erkekten daha öküz ve erkeksi.

"Önce izin ver ısınayım. Ayrıca artık bu yaşına kadar neden hiç erkek arkadaşın olmadığını daha iyi anlıyorum. Hangi erkek kendi cinsinden olan biriyle çıkmak ister ki?"

Yüzünü buruşturduğunda siyah gözleri yine nefretle harlanmıştı. "Kolaylıkla dövdüğüm hiç bir erkeğe erkek demem ben. Bugüne kadar bileğimi büken oldu da ben mi hayır dedim? Bir Allah'ın kulu da çıkıp ağzımı burnumu dağıtmadı ki tamam deyim." Mara ve Doğa kahkaha atarken bunları gerçekten ciddi bir şekilde söylediği için şoka girmiştim. Ne biçim zevkleri var bu kızın?

Yanan şömineye doğru yürürken kedi gibi ateşin yanında kıvrılıp oturan Mara hala gülüyordu. "Şimdiden geçmiş olsun İtir hanım çünkü evde kaldınız. Akıllı olan hiç bir erkek size bulaşmaz."

"Öyle deme Mara, erkekler kızlardan daha güçlü."

"İtir hanımdan daha güçlü bir erkek olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz Doğa hanım? Henüz çocukken evdeki tüm korumaları bir gün içinde haşat ettiğini hiç unutmam ve onların içinde Yavuz Bey'de vardı." Aklına bir şey gelmiş gibi merakla başını kaldırıp İtir'a baktı. "Hadi diğerleri dışarı çıkmanıza izin vermedi diye hastanelik ettiniz, ama abinizi niye dövdünüz?"

Omuz silkerek yatakta oturan Doğa'nın yanına gidip oturdu. "Öfkemi çıkaracak sağlam adam kalmamıştı. Ayrıca erkeklerden nefret ediyorum o yüzden sizi uyarıyorum beni ve o sümsük korkakları aynı cümlemin içinde kullanmayın." Bence hiç birimizin hayalgücü İtir'ı bir erkek ile düşünecek kadar geniş olmadığı için bir daha bu konu açılmazdı.

Mara odun sepetini bir şekilde tek başına buraya kadar taşımayı başarmış olmalıki sepet şöminenin yanında duruyordu. Üstelik içerisi sıcacık olduğu için soğuktan donan bedenim gevşemeye başlamıştı. Sallanan sandalyeyi şöminenin yanına çekip oturduğumda üçü merakla benden bir cevap bekliyordu. "Kasabada korkunç yaratıklar var. İnsan gibiler ama insan

değiller. Bana saldırdılar ama iki gün önce sizi bulmadan hemen önce yardım ettiğim o yaralı adam tam vaktinde gelip beni kurtardı." Hızlı ve kısa bir özet geçtiğimde her birinin üstüste sorduğu sorulara cevap vermeye bile mecalim yoktu.

"Sen birini mi kurtardın Elzem? Benim niye bundan şimdi haberim oluyor?"

"Hemde bir muhafızı kurtarmış Itır hanım. O şeyler tüm ırklar içinde Tenebrislerden sonra oyunbazlardan nefret eden bir diğer ırk. Bu arada sizde bir Tenebris olduğunuza göre kardeşinizden nefret ediyor musunuz?" Bu ne saçma bir soruydu?

"Ortalığı karıştırmaz mısın Mara? Ayrıca muhafız ne?"

"Muhafızların ne olduğunu daha sonra açıklaım Doğa hanım ve emin olun yakında ortalık öyle bir karışacak ki, baştan uyarıyorum yol ayrımında ben tek başımayım."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kaşlarımı çatıttığımda bilmiyorum dercesine başını olumsuz anlamda salladı. "Öyle bir lanet taşıyoruz ki, kardeş kardeşin sonunu getirecek kadar kötü." Elini boşverin gibisinden salladı. "Saçmalıyorum işte." Hayır bu öylesine söylenmiş bir söz değildi, bu kız yine bir şeyler biliyor.

"Kardeş kardeşi ha?" Itır gülererek yatağa uzanıp tavanı izlemeye başlamıştı. "Elzem düşünsene karşı saflarda yer aldığımızı? Sence de çok komik olmaz mıydı?" Böyle bir şeyin düşüncesi komiklikten çok korkutucuydu.

"Öyle bir şeye ihtimal bile vermiyorum. Siz söylediklerimi yaptığınız sürece bir şekilde sizi burada çıkarmanın yolunu bulacağım."

"Ve yine emirler yağdırdı bayan kontrol delisi."

"Gerçekten büyüklük taslamayı seviyorsunuz değil mi?"

"Karakterinde otorite var, asla değişmez."

"Hayır aptallar, içinizdeki tek akıllı başında ben olduğum için sizi korumaya çalışıyorum. Itır'ın öfkesi ona zarar veriyor sadece yanımda olduğu sürece onu öfkesinden koruyabilirim. Doğa korkunca düşünme yetisini kaybediyor, o korkulardan onu korumam için yanımda olup dediklerimi yapmalı. Ve Mara? Zenginlik tutkusu olan bu kızımızın hırslarını dizginleyip bildiklerini yanlış şeylere kullanmaması için benim dediklerime uymalı. Sürekli bana kızılıyorsunuz ama üçünüz için dengeyi sağladığımı da inkar edemezsiniz." Haklı olduğumu çok iyi bildikleri için kimseden bir itiraz sesi çıkmayınca memnun bir şekilde sandalyeme

yaslandım. Emirlerim dışına çıkılmasından gerçekten nefret ediyorum ve hayır bu beni diktatör biri yapmıyor.

"Elzem'de geldiğine göre artık bir şeyler yiyebilir miyiz?" Doğa'nın yalvarmasıyla Mara başını sallayarak ayağa kalktı. "Bir konuda anlaşalım burada tek başıma size hizmet etmeyeceğim ve dönünce burada geçirdiğim her gün için fazladan ikramiye istiyorum. Şimdi kim bana yardım edecek?" Ne yani gerçekten bana ev işi yaptıracağını mı düşünüyor? Hizmetçilerin yapacağı bir şeyi yapmaya asla kalkışmam.

"Ben mutfağa girersem kesin kızacak bir şeyler bulur ve orada kırılmadık şey bırakmam, o yüzden beni es geç Mara." Her ikimizde daha önce bir bardak bile yıkamadığımıza göre bence de Itır o mutfağa hiç girmesin.

Mara'nın gözleri beni bulunca kaşlarımı kibirli bir şekilde yukarı kaldırdım. "Açlıktan ölürüm daha iyi. Ben hizmet edilmek için doğmuşum hizmet etmek için değil." Mara yumruklarını sıkarak tam bana bir şey söyleyecekti ki, "Ben seninle burada tüm işleri yaparım," diyen Doğa yeni bir tartışma çıkmasın diye onun kolunu tutarak mutfağa doğru çekmişti. İsabetli bir karar.

"Ona kölen gibi davranman canımı sıkıyor Elzem. Bak bu kızın nefretini hafife alma, gün gelir çok pis intikam alır senden. Mara'da bu potansiyel var, durduk yere hizmetçi katili yapma beni." Itır yanıma gelip tıpkı küçük bir çocuk gibi ayaklarımın önünü kıvrılıp başını dizlerime koyunca tebessüm ettim. "Abla olan benim, bırakta koruyan taraf ben olayım." İpek gibi siyah saçlarının içinde parmaklarımı gezdirmeye başladığımda bu çok hoşuna gittiği için gözlerini kapatıp kedi gibi mırıltılar çıkarması içimi acıttı. O hala anne sevgisine muhtaç küçük bir çocuktuk aslında.

Korkuyordu, Itır sadece çok korktuğunda başını dizlerime koyup bana sığınır.

Birkaç dakika sonra Mara ve Doğa büyük bir tepsiyle içeri girince Itır hemen kendisini toparlayıp uzaklaşmıştı benden. Mara'nın yere koyduğu tepsiye bakınca bir tabağın içinde doğranmış birkaç elma, biraz kurutulmuş et ve bütün bir ekmekten başka bir şey yoktu. "Sadece bunları mı buldun?" Kaşlarını çatarak anında bana dönen kız, "En azından eli boş dönmedim değil mi? Ayrıca dilenmeden aldım bunları!" Şu dilenmek konusunu bir süre kimseden duymak istemiyorum.

Herkes tepsinin etrafına oturunca orada sadece bir kişilik yiyecek varken dördümüze nasıl yetecekti? "Peki nasıl aldın?" Doğa'nın sorusu onu güldürdü. "Camı aralık bir evden içeri dalıp bunları mutfaktan aldım.

Mutfakta pek fazla şey olmadığı için onların rızkının tamamını almak yerine üçte birini aldım." Dilenmek yerine hırsızlığa göz yumacak kadar gururlu biriydi.

"Onları çaldın yani? Gururlu ve hırsız kulağa ilginç geliyor." Onu iğnelemem ile öfkeden heran üzerime atlayacakmış gibi bakıyordu. "Zengin ama beş parasız sefil bir patronum olunca böyle oluyor işte!" Şimdi ben öfkeden onu parçalamak ister gibi bakarken o sırıtiyordu.

"Elzem hadi gel bir şeyler ye." İtir ve Doğa büyük bir açlıkla tepsideki şeylere sardırırken çok aç olmama rağmen sallanan sandalyemden kalkıp onların yanına gitmiyordum. İşin ilginç tarafı Mara'da yutkunarak yiyeceklere bakarken elini bile sürmüyordu. "Bir hizmetçinin benim param dışında aldığı şeyleri yiyecek kadar daha alçalmadım." Doğa ve İtir ayıplarcasına bana bakarken Mara tepkisizdi.

"Zıkkımın kökünü ye!" Kardeşim beni azarlayıp Doğa ile tekrar yemeklere dalınca ayağa kalkıp mutfaka doğru yürüdüm. Onlar hepsini bitirene kadar mutfakta oyalansam daha iyi.

Mutfakta ocak yanmadığı için burası buz gibi soğuktu. Bakır sürahideki kar eridiği için suya dönüşmüştü. Kulplu demir bardağa suyu doldurup masanın yanındaki tabureye oturduğum esnada Mara içeri girmişti. O da kendine bir bardak su doldurup tam karşıma oturduğunda elimizdeki su dolu bardaklara bakıp güldü. "Açlığı bastırmak için mükemmel bir yol ha? Neden onlar doysun diye yemediğinizi söylemek yerine tam bir pislik gibi davranıyorsunuz?" Bu kızın benimle laf cambazlığı yapması hiç hoşuma gitmiyor.

Elimdeki bardağı dudaklarıma yaklaştırıp soğuk sudan büyük bir yudum aldım. "Yanılıyorsun, gururum senin gibi birinin iyiliğini kabul etmeyecek kadar değerli." Kaşlarını yukarı kaldırdığında alınmak yerine kıkırdadı. "Siz gerçekten berbat bir insansınız." Gülüşü yüzünden solduğunda iç çekerek su bardağını masaya bırakmıştı. "Duygularınızı belli etmek düşündüğünüz gibi sizi zayıf kılmaz, aksine daha fazla insan yapar." Belkide haklıdır, ama güç varken hassas biri olmak kimin umrunda.

"Şimdi." Kollarını göğsünde birleştirip, "Bana kasabada olan her şeyi anlatır mısınız? Detaylarıyla lütfen," Bu konunun peşini hemen bırakmayacağını tahmin etmeliydim.

"Aslında birinin kapısına gittim ama bana dilenci deyince neler hissettiğimi tahmin bile edemezsin."

Duydukları karşısında kahkaha atan kızın keyfi yerine gelmiş gibi görünüyor. "İyi de zaten oraya dilenmek için gitmediniz mi? Yanlış bir şey söylememiş."

"Mara gülmeye devam edersen anlatmam!" Gülüşünü zor durdurunca derin bir nefes alıp orada yaşadığım her şeyi anlatmaya başladım. "O ukala adamın dövmesini göremediğim için sana tarif edemem. Ona kızıp oradan ayrılınca pusulama dalga geçercesine bu yerin çıkışına beni götür deyince kendimi küçük bir ayakkabıcının önünde buldum. Ancak pusulanın gösterdiği yer ayakkabı dükkanı değil yerdeki bir fotoğraftı. Daha sonra seninle karşılaştığımızda bir tehlike hissedip ayakkabılarımı çıkartınca her yerde bir sürü korkunç yaratıklar gördüm. Her yerdelerdi." Onları tekrar hatırlamak bile korkudan ürpermemi sağlıyordu.

Anlattıklarım ilgisini çekmiş olmalıki soluğunu tutarak bana bakıyordu. "Onları bana tarif edebilir misiniz?" Hiç birini kolay kolay zihnimden silemeyeceğim için bunu yapmam o kadar zor değildi. "Bizim gibi insanlardı, ama aslında insan olmaktan çok uzaklardı. Gözleri yılanların gözleri gibiydi ve hepsi konuşmak yerine tıslıyordu. Çok zayıflardı, belleri bükük kambur duruşları vardı. Üstelik iki ayak üstünde yürümek yerine emekliyorlardı ama dizleri hiç yere değmiyordu. Elleri ve ayakları üzerinde o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, Halka filmindeki o kuyudaki kız gelmişti aklıma. Dişleri sivri, kanları ise kırmızı yerine yeşilimsi bir şeydi ve iğrenç bir koku salgılıyorlardı, böyle balçık veya gömük gibi bir koku." Kesinlikle bir daha karşılaşmak istemediğim türden yaratıklardı.

"Çok fazla kara büyü yapmış olmalılar." O muhafızın söylediklerine benzer şeyler söylemesi beni hayrete düşürüyordu. Hadi muhafız burayı çok iyi bildiği için biliyordu, ama Mara'nın bilgi kapasitesi inanılmazdı. Siz ona tarif edin o hiç görmediği her şey hakkında hemen bilgi sahibi oluyordu.

"Tıpkı bağımlılar gibi kara büyü de sık sık yapılıncı kişiyi bağımlısı yapar efendim. Bir süre sonra insani özelliklerini yitirip birer canavara dönüşürler." O muhafızın deyimine göre ise parazit.

"Bana saldıracakları esnada birbirlerini parçalamaya başladılar. Hayatını kurtardığım o muhafız her birinin halüsinasyon görmesini sağladığı için aslında saldırdıkları şey bendim."

"Muhafızlara neden muhafız deniliyor biliyor musunuz? Onlar eski kafalı tek ırk. Adil dövüşmezler, ama rakibini sırtından da vurmazlar. Alaycılar ama tüm ırklardan daha onurlu. Onlar düşmanına borçlu kalmaktansa ölmeyi yeğleyecek kadar gururludur. Kendi ırklarına çok bağlıdırlar, ama

keyfi olarak diğerk ırklara da zarar vermezler. Demek istediğim asil savaşılar, o yüzden size borçlu kalmamak için gelmiş olmalı. Fakat tekrar ediyorum o ırk tam bir baş belası, zihnine girip sana yaşatacaklarının bir sonu yok. Akli olan onlara bulaşmaz bence." Evet yol boyunca beni çıldırttığını gözönünde bulundurursak bu son söylediklerine katılıyorum.

"O şeylerin birbirlerini parçalaması o kadar korkunçtu ki, panik atak geçirmeye başladım. Ancak biranda etrafımdaki her şey değişip güzelleşti ve o önce korkmamam için Sıraç'ın bedeninde beni oradan çıkardı, sonra ise kulübeye kadar beni delirterek bana eşlik etti." Son söylediklerimle kızıl saçlarını kulağının arkasına doğru iterken düşünceli gözlerle bana bakıyordu. Kimbilir yine hangi kısma takılmıştı.

"Ne oldu?"

"Ondan bahsederken gözlerinizde oluşan bu hayranlık duygusu beni rahatsız etti. Elzem hanım o bir muhafız ve muhafızların en çok nefret ettiği ırkların başında oyunbazlar geliyor, çünkü sizin ırkınız onlardan çok kan döktü ve aynı şekilde onlarda sizden. Yani bir muhafız sizin dostunuz olamaz." Onu bulduğumda da bir oyunbazın büyüü altındaydı, bu da demek oluyor ki aralarındaki savaş hala devam ediyordu. Ondan etkilenmedim, benim hayran olduğum şey yeteneğiydi.

Boynundaki pusulamı çıkartıp bana doğru uzattı. Pusulamı alıp taktığımda ikinci kez elini uzatmıştı. "O resmi yanınızda getirdiniz değil mi?" Başımı sallayıp pantolonumun cebinde buruşan fotoğrafı çıkartıp avucuna bıraktım.

Burada elektrik olmadığı için ayağa kalkıp duvardaki gaz lambasını alarak masanın üzerine koydu. Tekrar yerine oturduğunda resmi gaz lambasının ışığında incelemeye başlamıştı. "Ölü ruhlar akademisi mi?" Resmin arkasındaki yazıyı okumuştı. "Ölü ruhlar aslında buradaki ölümsüz lanetleri anlatıyor, hepsi ölmeyecek kadar ölü çünkü." Fotoğrafı ters çevirip içindeki kale gibi şeye baktığında afalladı. "Tüm ırkların gittiği bir akademi mi? Bunlar çıldırmiş olmalı bu bildiğin katliam." Loş ışıktaki rengi atan kızın neden bu kadar çok korktuğunu anlayamadım.

"Ne oldu?" Resmi ikimizin görebileceği bir şekilde masaya koyup işaret parmağıyla büyük bahçe kapısındaki sembolleri gösterdi. "Şuraya bakın efendim." Güneş sembolünü gösterdi. "Güneş ışıktan gelenleri temsil eder." Parmağını kaydırıp hilali gösterdi. "Ay karanlıktan gelenleri yani Tenebrisleri." Biraz ilerideki kılıç ve kalkanda durdu parmağı. "Muhafızlar." Küreye benzeyen şeye dokundu. "Kadim bilgiler."

Boynumdaki pusulaya benzeyen bir sembolü işaret etti. "Oyunbazlar ve burada daha sayamadığım çok ırkın sembolü var. Bu da demek oluyor ki her ırkı içinde barındıran karma bir okul. Peki onca düşmanı birarada nasıl dizginliyor bunlar?" Ben bunu nereden bileyim. Daha kendi sorunlarımı halledememişken onlardan bana ne ki?

Gözleriyle boynumdaki pusulayı gösterdi. "Tekrar deneyin lütfen. Bu arada o şey bende çalışmadı yolu kendim bulmak zorunda kaldım." Bu imkansız çünkü bendeysen gayet iyi çalışıyordu. "Bir dakika." Pusulayı çıkartıp masanın üzerine koyduktan sonra kapağını açtım. "Sen dene önce." Başını sallayarak pusulanın üzerine eğildi. "Bizi bu cehennemden çıkaracak kapıyı gösterir misin lütfen?" Çalışmadı, inanılır gibi değil ama kalbimi gösteren ok hiç hareket etmedi.

"Anneannemin hatırasını bozdun mu?"

"Hala kalbinizi gösterdiğine göre bozulmuş olamaz."

"Neden çalışmadı o zaman?"

"Belkide artık emirleri sizin dışınızda kimseden almıyordur. Bunu öğrenmek için neden siz denemiyorsunuz?" İtiraz etmeden oturduğum yerde hafif doğrularak pusulanın üzerine eğildim. "Beni buradan çıkaracak kapıyı göster." Mara ile nefesimizi tutarak pusulaya bakarken kalbimi gösteren ok yavaşça hareket etti ve fotoğrafın olduğu yerde durdu. İnanılmaz, ne yani bu şey artık sadece bana mı itaat ediyor?

Bir aksesuar bile kime itaat edeceğini iyi biliyordu.

"Yüzünüzdeki şu kibri silin lütfen çünkü şuanda çok daha önemli bir sorunumuz var." Gözgoze geldiğimizde ikimizde aklında tek bir şey olduğu için aynı anda sitem edercesine oflamıştık.

"Akademiye gideceğiz değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Peki hangi konumda gireceğiz oraya?"

Omuz silkerek midemdeki guruldama dinsin diye kalan suyu bir dikişte içtim. "Öğretmen, öğrenci, hademe, bulaşıkçı veya temizlikçi farketmez, bir şekilde o okula gireceğiz ve kimsenin dikkatini çekmeden bizi buradan çıkaracak şeyi bulacağız." O kadar tehlikeli lanetlinin içine girmek ölüm demekti, ama bir ömür bu kulübede kalmak da yaşamak sayılmazdı.

Sinirden kahkaha atarak ayağa kalkan kız eliyle mutfak kapısını işaret etti. "İtir hanım sizin zorunuz ile fakülteden mezun olduğu gün karşınıza gelip herkesin içinde bir daha herhangi bir okulun yanında geçmeyeceğine yemin etmişti değil mi? Hatta yanılmıyorsam bunun şakasını yapanları bile

komaya sokacağını söylemişti." Gölüşünü durdurmaya çalışırken, "Bunu tek parça halinde ona nasıl söyleyeceğinizi merak ediyorum." Bir küfür savurduğumda planlarımın içinde İtir'ın okullara olan nefreti yoktu.

Üniversiteyi ona zorla okutmuşken onlarca lanetlinin olduğu bir akademiye gideceğimizi duymak ölüm sebebim olacaktı.

Acaba kulübenin çatısına çıkıp o yerdeyken bağırarak mı bunu ona söylesem? Yüksekten korktuğu için yanıma gelemes o zamana kadar öfkesi biraz diner. Evet bu iyi bir fikir.

Ayağa kalkıp hızla mutfaktan çıkarken, "Mara iki dakika bekledikten sonra kızları dışarı çıkar," dedim aceleyle. Ne olacaksa hemen olmalıydı.

Kahkaha atmaya başladığında bu gerçekten sinirlerimi bozuyordu. "Dur tahmin edeyim çatıya çıkacaksınız?"

"Gölmeye devam edersen seni kovarım! Şiddet canlısı psikopat bir kardeşin olmadığı için sen rahatsın tabi!" Gecenin bir yarısı bu soğukta işin yoksa çatıya tırman şimdi. İtir'dan gerçekten nefret ediyorum!

Zor bir gece olacak çok zor, ama yarın sabah vakit kaybetmeden akademiye doğru yola çıkmak istiyorsam bu geceyi hasarsız atlatmalıyım.

Evet bu bölüm önceden yazıldığı için bazı yerlerinde küçük değişiklikler yaparak sizin için yayınladım. Umarım hoşunuza giden bir bölüm olmuştur canlarım.

Elzem'in yeni hedefi akademiye gitmek ama size şöyle söyleyeyim akademiden en çok nefret eden iki kızımızdan biri olacak çünkü oradaki konumu tamamen değişecektir.

Bir diğer kızımız da Doğa, onun akademiden en çok nefret etmesinin sebebi Tenebrisler olacaktır. Evet Araf'a gelmeden önce onu korkutan o Tenebris ile bir hayli sınanacak hassas kızımız.

İtir ve Mara'ya ise gün doğacak, iyisi mi ben daha fazla spoi vermeden o bölümleri kendiniz okumanız. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki Mara'nın Elzem'den ona hep üstünlük tasladığı için intikam alması için akademi mükemmel bir fırsat.

Pusula çıkış kapısı olarak akademiye gösterirken sizce o kadar tehlikeli insanın içine savunmasız bir halde gitmek ne kadar doğru? Yada aradıkları çıkış gerçekten akademide mi?

Elzem'in para için kapısına gittiği kişi sizce kim olabilir? Ve onu nasıl buldunuz, ana karakterimiz o olabilir mi?

Peki Elzem'i kurtaran muhafız hakkında ne düşünüyorsunuz? Tam zamanında gelip borcunu ödemek için onu kurtarmasını bekliyor muydunuz?

Her ikisini hatta daha fazlasını kızların gideceği yerde bol bol göreceğimiz için bakalım kızlarımızı orada nasıl bir macera bekliyor?

Ve unutmadan hikayenin kurgusu fantastik kuzucuklarım, yani Araf böyle değil, ölümsüzlük diye bir şey yok, lanetler dinde var veya yok gibisinden yorumlar yapan olmadı şüana kadar neyseki, ama devamında da dinimizi tartışma konusu yapmadan okuduğumuz hikayenin kurgusunun fantastik olduğunu unutmazsak bence hiç sıkıntımız olmaz. Bunları neden yazdım bilmiyorum ama benim yazdıklarım yüzünden yorumlarda bir tartışma konusu çıkıp birbirinizi kırmamanız için önceden aldığım küçük bir tedbir diyelim.

Bu arada Yaralar için bölüm bekleyenleri fazla bekletmeyeceğim. Bir aksilik olmazsa inşallah şu üç gün içinde bölüm gelmiş olacak. Alaz öyle bir şey yapacak ki yeni bölümde herkese yok artık dedirtirken Yankı'nın sinir krizleri geçirdiği bir bölüm sizleri bekliyor. Ve hayır kıskançlık değil, açıkcası birbirlerinin canını yakmak için diğerini kızdırmak için başka birini eşya gibi kullanan karakterlerden hoşlanmadığım için bu gibi şeylerden uzak durmaya çalışıyorum diyelim.

Ve söylemeden geçemeyeceğim kaslı kadınlardan nefret ediyorum. Şuanda televizyonda kafam kadar kasları olan bir kadın görmenin şokundayım. Tamam kadınların güçlüsünü severim ama böyle balon gibi kocaman kasları olan değil. Onu görünce bu aralar oradan oraya eşyaların yerini tek başıma değiştirdiğimi farkedip telaşa kapılarak kollarıma baktığım doğru. Hayır neyseki hala çok inceler, o kadar eşyayı taşıdığımı göre tıpkı zayıf olmama rağmen doktorun içten yağlanmışsın demesi gibi bu gücün kaynağı da içimden geliyor o zaman. Zaten başıma ne geliyorsa hep içimden gelen şeyler yüzünden geliyor.

Demekki neymiş içimizden gelen her şeyi yapmıyoruz, dün tüm kardeşlerimin olduğu Whatsap grubundan kız kardeşime bayramda sen zürafa ben ise ahtapot kostümüyle köye gidip tüm akrabalarla bayramlaşalım mı dediğimden beri telefonlarımı açmıyorsa içimizden gelen her şeyi yapmak iyi değilmiş. Bence o zürafa sevmiyor.

Abim zaten hala beni nasıl gruptan atmadı anlamıyorum. En son bana, "Acaba annem sana hamile kalmadan önce babamı köyün delisiyle falan mı aldattı da sen böyle değişik bir şey olup çıktın?" dediğinde ekran resmi çekip iyi bir evlat olarak onu babama attığım günden bu yana bana pek bulaşmıyor.

Babam hakkında yaptığım dedikodu mesajını grup yerine babama attığım kısma değinmek bile istemiyorum. Yengem hakkında yazdığım şeyi de kız kardeşim yerine yengeme atmam hayatta soğuma sebebim. Evet iyi bir görümce olarak abimi bol bol karısının dırdırına mahkum etmek en büyük vazifem. Hayır bu grup işi beni sarmadı, en kısa zamanda onlar atmadan ben kendim çıkacağım. Bir kişiye karşı tüm kardeşlerim bu hiç adil değil.

Evet tüm stresimi burada size yüklediğime göre ben artık daha fazla gevezelik yapmadan gideyim. Sizinle dertleşmek gerçekten rahatlatıyor.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allaha emanet olun canlarım.

(7) Akademiye Doğru Yolculuk.

Çok soğuk, hiç bir zaman soğuk iklimleri seven biri olmadım. Üstelik şimdi donma tehlikesi yaşarken daha fazla nefret ettim kış mevsiminden. Ben yaz çocuğuydum, boğucu sıcak havalarda bile kendimi iyi hissederken üşümek hiç bana göre değildi. Dahası sürekli huysuzlanan İtir ile Mara beni deli ediyordu. İlk günışıklarıyla yola çıktığımızdan beri bu karın içinde yürümek zaten çok zorken bir de o ikisinin bitmek bilmeyen şikayetlerini dinlemek zorunda kalıyorum. Hadi İtir'ı anlarım o zaten her şeyden huysuzlanıp öfkelenecek bir şeyler mutlaka bulurdu, ama Mara'ya ne oluyordu? Sanki bana kuş tüyü yataklarda büyümüş gibi her şeye bir bahane bulup durması can sıkıcı. Benim gibi biri bu soğuğa katlanıyorsa o da sesini çıkarmamalıydı.

"Donuyorum! Yola çıkmak için öğle olmasını bekleyebilirdik Elzem hanım!" Ya sabır, onu duymazdan gelmek gittikçe daha zor olmaya başladı.

Daha yola çıkalı sadece yarım saat olmuştu. Şimdiden böyleyse kalan yolculuğumuzda olacakları düşünemiyorum. "Senden gerçekten nefret ediyorum Elzem!" Kardeşim hırsıyla ayaklarının altındaki karı ezerken aslında şuanda ezdiği bendim. "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum!" Kolay olmamıştı, tek fark çatıya çıkıp ona akademiye gideceğimizi söyledikten sonra yere düşmem. Evet ayağım kayıp paldır küldür yere düşünce İtir'ın bana şiddet uygulamasına gerek kalmamıştı çünkü o esnada zaten yeterince acı çekiyordum.

Sırtımdaki birkaç morluk ve kafamın arkasındaki şişliği saymazsak iyi durumdayım.

Ormanın içinde hareket ettiğimiz için yanından geçtiği bir ağaca tekme atarak durdu. "Üşüyorum Elzem! Bu soğukta yola çıkmak hiç akıllıca değil!" Evet üşüyordu, hepimiz üşüyorduk ama o benden daha şanslıydı. Yola çıkmadan önce pantolonumu, kazağımı, hırkamı ve spor ayakkabılarımı ona vermiştim. Şuanda üzerimde onun ince tişörtü, mini eteği ve düz taban yazlık babetleri varken hangimizin daha çok üşüdüğü tartışılırdı.

"Bana baskı yapmayı bırak. Senin için elimden geleni yaptığımı ve yapacağımı iyi biliyorsun." Kalçalarımın biraz altında biten eteği gösterdim. "Bu yaşına kadar seni pantolon dışında elbise giyerken bile çok az gördüm, fakat sen kalk buraya gelmeden önce kısacık bir etek giy." Çıplak bacaklarıma esen kuru ayaz felç geçirmemi sağlıyordu. Mezuniyetinde bile pantolon giymişken tam gününde etek giymişti! Neyseki ayakkabı numaramıza kadar bedenlerimiz aynı olduğu için kıyafetleri değiştirerek onu bu soğukta az da olsa kurtarabilmişim.

"O şey mi?" İğrenerek üzerimdeki eteğine baktı. "Benim dolabımda asla bulunmayacak bir parça. Bu şey fazla kızsalsın, zaten benimde değil. Bir arkadaşım ile girdiğim son iddiayı kaybedince benden bir hafta boyunca o şeyi giymemi istedi. Ona ait, böyle şeyler giymediğimi iyi biliyorsun." Evet biliyorum, genelde kızlara özgü kıyafetlerden nefret ederdi.

"Sende kabul edip giydin mi? Hemde boyut değiştirmeden önce?"

"Kusura bakma bayan çok bilmiş, ama keşke bizi buraya getireceğini önceden söyleseydin de ona göre hazırlanırdık! Ayrıca bir söz verdimsem o sözü namus borcu sayar etek bile olsa giyerim ben!" Sözlere karşı olan bu hassasiyeti bana her defasında Sıraç abimi hatırlatıyordu. Her ikisi sözler konusunda şakayı asla kabul etmedikleri için verdikleri her sözü ne pahasına olursa olsun tutarlardı.

Neyseki ben bu konuda Yavuz abime çekmişim. Biz genelde bizi zorlayacak sözlerden itinayla kaçır ve çoğu zaman tutmazdık.

"El-Elzem ne kadar kaldı?" Doğa'da tıpkı benim gibi elleriyle çıplak kollarını ovuştururken konuşmaya bile gücü yok gibiydi. "Pusula kasabayı gösteriyor. Önce kasabaya yetişelim sonra bizi akademiye götürecek bir taksi buluruz." Boynumdaki pusulanın kapağı açık olduğu için bizi akademiye götürecek tek rehberimiz oydu. Şuana kadar gösterdiği tüm yönler kasabaya doğru gittiğimizi işaret ediyordu.

"Taksi mi?" Kızıl hizmetçi kahrkaha atarak eliyle yürüdüğümüz yönü gösterdi. "Gerçekten bu çağdışı yerde bir taksi bulacağımızı mı düşünüyorsunuz? Dün sokaklarda bırak taksiyi bir tane sokak lambası bile görmedim. Ah pardon! Direklere asılı o kandiller aslında lamba oluyordu değil mi? Uyanın artık burada elektrik bile yokken ne taksisi!" Bu küçük ayrıntıyı unutmuş olamam, ama bir ulaşım araçları olmalıydı değil mi?

"Belkide o kadar da çağdışı değildir, neden şikayet etmek yerine bana yardımcı olmuyorsunuz?" Açlık ve soğuk hava her birini gittikçe daha çekilmez bir hale getirirken onları kontrol etmem gittikçe güçleşiyordu.

Üzerimdeki kıyafetler hepsinden daha açık ve ince, dahası en son yediğim yemek Itır konağı basmadan hemen önce bir kaşık revaniydi. Neredeyse üç gündür tek bir lokma yememişken neden hiç biri onlar için zor ayakta durduğumu farketmiyordu?

Ben ağır yara bile alsam bunu karşımdakilere hiç belli etmez hep güçlü durmaya çalışırdım, ama yakın olduğum insanların da acımı görmesini isterdim hep içten içe.

Bugüne kadar rolümü çok iyi oynamış olmalıyım ki etrafımdaki herkes beni yıkılmaz sanıyordu.

Nihayet ormandan çıkıp kasabaya girdiğimizde attığımız her adım ile gördüğümüz şeyler bizi dehşete düşürüyordu. "Haklısınız Elzem hanım, o kadar da çağdışı değilmiş!" Mara'nın öfkeli sesi bile gördüklerimin şokundan beni çıkaramıyordu. Bütün bunlar gerçekten var mı yani?

Zamandan ne kadar geriye gelmiş olabilirdik ki böyle bir manzarayla karşı karşıyayız?

O alışık olduğum lüks binalar yerine boyasız taştan evlerin yıkık görüntüsü beni hayretler içinde bırakırken, yanyana dizilmiş kulübeyi andıran ahşaptan evlerin çoğunlukta olduğunu görüyorum. Dahası bazı evlerin önünde tahtadan arabalar vardı ve birkaçının üzerinde gördüğüm o şeyler fıçı mı? Evet tıpkı izlediğim o tarihi filmlerdeki gibi tahta fıçılar görmek nerede olduğumu bir kez daha sorgulamamı sağlamıştı. Biraz daha yürüyünce kocaman bir kuyu gördüm. Kuyunun çevresi taşlardan küçük duvarlarla kaplıydı ve üstüne yaptıkları demirden bir düzenek sayesinde bir kadın o kolu çevirirken halata bağlı su kovası gittikçe yukarı çıkıyordu. Kadın su kovasını alıp kilden yapılmış testisini suyla doldururken ben gözlerimi kocaman açarak kadının kıyafetlerine bakıyordum. Eski krem rengi dökümlü bir kazak giymişti. Ayaklarına kadar uzanan bol eteği belini sıkarken kazağının göğüsten aşağısını eteğin içine sıkıştırmıştı. Saçlarındaki bone gibi şey ve ayağındaki o kaba ayakkabılar kendimi tarihi bir filmin çekimlerinde hissetmemi sağlıyordu. Kazağının yırtılmış kollarını toplamıştı ve kovadan testiye boşalttığı su kahverengi eteğine sırıyordu. Başımı hafif çevirdiğimde sokaklardaki herkesin aynı tarz giyindiğini gördüm. Eski ve modası yüzyıllar öncesinde kalmış kıyafetler giyiyorlardı. Artık bu kabustan uyanabilir miyim?

"At mı? Yok artık!" Doğa'nın afallamış sesiyle elini kaldırıp gösterdiği yere döndüm. Bir atın çektiği tahta arabayı yaşlı bir adam kullanıyordu. "Rıza Bey dur hele." Elinde bakır bir tencereyle evden çıkan kadının sesiyle

yaşlı adam at arabasından indi. Kadın ile bir şeyler konuştuktan sonra at arabasının üzerindeki büyük fiçinin yanında duran demir kulplu sürahiyi aldı ve fiçinin musluğunu açıp sürahiyi süt ile doldurdu. Evet gerçekten fiçidan süt akıyordu. Kadının tenceresine sütü boşaltınca kadın tebessüm ederek gümüşe benzeyen iki bozuk parayı ona vermişti. Bütün bunlar bu insanlar için alışlagelmiş şeyler olabilir, ama biz soluğumuzu tutarak izliyorduk.

"Anladık balta girmemiş bir yere ışınlandık, ama artık devam edebilir miyiz çünkü dondum burada!" Mara'nın sabırsız sesi içine girdiğimiz transtan bizi çıkartırken nihayet kendimizi biraz toparlayıp yürümeyi başarmıştık. Bu gördüklerime alışacağımı sanmıyorum.

Gün çoktan ağardığı için sokaklar gittikçe insanlarla dolarken hepsinin bize attığı garip bakışların sebebi giydiğimiz kıyafetler olmalı. Özellikle benim üzerimde olan iki parça el kadar şeyler onların tarzına hiç uymuyordu. Aynı dili konuşmuyorduk, ama işin garip yanı bir şekilde söyledikleri şeyleri anlıyorduk. Kasabanın meydanına geldiğimizde ise geride bıraktığımız o şoklar içinde geçirdiğimiz birkaç saatin ardından burada bir pazar kurulduğunu gördüm. Burası daha kalabalıktı ve işin kötü tarafı biz yürüdükçe bu büyük kalabalık durup bize bakıyordu. Tezgahlardaki sebzeler iştahımı açarken, fırından yeni çıkmış sıcak ekmeğin kokusu midemin guruldamasını sağlıyordu. Üstüste konulmuş kıyafetler, sarılı rengarenk ipek topları, mutfak aletleri ve küçük kafeslere konulmuş hayvanlar. Bunları da satıyor olmalılar. Bir kafeste tıpkı benim gibi titreyen küçük beyaz bir tavşanı görmek içimi acıtmıştı.

"Elzem ben çok açım." Kardeşim tezgahdaki yiyeceklere bakıp yutkunurken benim ilgim hala bebek tavşandaydı. "Git kendin iste İtır, bir daha kimse bana birilerinden bir şey istetemez." Yavaşça hayvanların olduğu yere yaklaştım. Yılan, güvercin, tavuk, tavşan, hatta kurbağalar için bile bir kafes vardı. Kirli su dolu kavanozun içindeki şeylerde sanırım sülüklerdi.

Gerçekten birileri bunları alıyor mu?

Daha büyük tavşanlar vardı diğer kafeslerde, ama henüz birkaç haftalık olduğuna emin olduğum bu bebek tavşan ona acımamı sağlamıştı. Küçük tahta kafesini tutup havaya kaldırarak kırmızı gözlerine baktım. "Üşüyorsun." Pamuk gibi beyaz tüyleri ona dokunma hissi yaratıyordu. "Ve çok güzelsin." Sesimdeki hayranlığı gizlemeye çalışmadım, o gerçekten çok sevimli ve güzeldi.

"Alacak mısın? Bunun için bana on gümüş ödemen lazım." Bir kadının sesiyle başımı kaldırıncı nasırlı elini tavşanın karşılığında para istercesine bana doğru uzattığını gördüm. "Afedersiniz." Kafesi geri aldığım yere bıraktım. "Onu alacak param yok, ama sizce de satılmak için fazla küçük değil mi?" Bu soğukta kalmaya devam ederse ölebilirdi.

Kafasındaki beyaz bonenin altındaki yıpranmış saçlarını gelişigüzel toplarken, üzerindeki kalın kıyafetleri onun da durumunun pek iyi olmadığını gösteriyordu. "Almak istiyor musun?" Ela gözlerindeki bu manidar bakışın sebebini anlamasam da, "Sadece ölmesini istemiyorum," diyerek bu konuda dürüst oldum.

Gözleri boynumdaki kapağı açık pusuladaydı. "Onu bana verirsen tezgahımda istediğin her şeyi alabilirsin." Rehberimi bir tavşan karşılığında satacağımı hiç sanmıyorum. "İyi günler bayan." Kızların peşinden koştuğumda pusulamı kimseye verecek değildim.

"Ben daha fazla dayanamayacağım." Doğa sepetlerdeki susamlı çöreklerle yaklaşp onları satan adama yalvarırcasına baktı. "Ben ve arkadaşlarım çok açız, ama hiç paramız yok. Birer tane çöreklerden alabilir miyiz?" Hepimiz bir umut adama baktığımızda onun ayıplayan gözleri kınarcasına bedenimizdeki açık yerlerdeydi.

"İskeledeki kızlara verecek bir şeyim yok gidin buradan." Tükürürcesine söylediklerinden bir şey anlamadım, ama yüz ifadesinden bize fahişe muamelesi yaptığını hepimiz anlamıştık.

"Ne imâ ediyorsun sen be!" İtır'ın kolunu tutarak onu durdurduğumda Doğa gözleri dolarak hala çöreklerle bakıyordu. "Lütfen çok açım." Onu böyle perişan görmeye dayanamıyorum, ama yapacağım hiç bir şey de yoktu.

"Gidelim Doğa." Kolunu tutarak çektiirdiğimde aklımda olan tek şey yüzlerce yiyeceğin olduğu bu yerde uzaklaşmaktı.

"Hayır! Oğlum!" Bir kadının feryadıyla geriye doğru dönünce yere düşen küçük bir çocuğun başında telaşla bağırın kadını gördüm. Bu az önce bana tavşanı satmaya çalışan kadındı. Herkes endişeyle çocuğa doğru koşarken, "Biz karışmıyoruz hadi devam edelim," İtır'ı dinlemeden aceleyle yerdeki çocuğa doğru koştuğumda arkamda ettiği küfürleri duyabiliyorum. Ne olduğunu öğrenmeden gidemem.

İnsanların arasında geçtiğimde kızların peşimde olduğunu biliyorum. "Elini yılanların olduğu kafese soktu!" Kadın ağlayarak küçük çocuğu sarsarken bir adam cebindeki bıçağı çıkartıp çocuğa yaklaştı. "Zehri

akıtmalıyız." Çocuğun elini tuttuğunda avuçlarındaki ısırik izini gördüm. Adam önce çocuğun avucunu birkaç kez emip yere tükürdü, daha sonra ise zehir kan ile aksın diye küçük çocuğun avucunu kesmişti. Kan akıyordu fakat çocuğun yüzü gittikçe solmaya başlayınca zehrin hala damarlarında gezdiğini anladım.

"Neden hala uyanmadı!" Annesiydi sanırım çünkü hıçkırıklar içinde ağlarken küçük çocuğun başını dizlerine koymuş saçlarını okşuyordu. "İzin verir misiniz?" Kalabalıktan sıyrılarak çocuğun yanında diz çöktüğümde kendi aralarında fısıldaşan insanların yoğun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Çocuğun kanlar akan minicik elini tutup derin bir nefes alarak hafif sıkıduğmda hiç bir şey hissetmiyordum. "Oğlumu kurtar ne olur." Annesinin bana yalvarmasıyla ayağımdaki ayakkabıları çıkartıp tekrar çocuğun kanlı elini avuçlarımdan içine aldım. Evet şimdi hissedebiliyorum, kalbinin cılız ritimlerini duyabiliyordum. Burnuma gelen kışkırtıcı kokunun kaynağı çocuktu, ölümün kokusunu soluyordum. Bu kokuya olan açlığım inanılmaz bir şeydi, artık sebebini biliyorum. Ruhların kokusunu alıyordum, ölmek üzere olan ruhların kokusu ise beni çıldırtıyordu. Ebe kadını ziyaret ettiğimde beni deli eden o koku büyük ihtimalle ölmek üzere olan birinden geliyordu.

İçimde kabaran büyük bir açlık dalgası çocuğun ruhunu sömürmek isterken, boştaki elimle hemen burnumu sıkarak kokuya direnirken dişlerimi sıkıttım. "Aman tanrım gözlerine bakın! Bu bir oyunbaz çocuğu öldürecek!" Çocuğun elini kesen o adam elindeki bıçak ile üzerime yürüyüp hiç tereddüt bile etmeden bıçağı bana doğru savurunca, ben afallayarak boynuma gelen keskin bıçağı bakarken bir el adamın bileğini kavramıştı. Gerçekten beni öldürmek istemişti.

Başımı hafif çevirdiğimde adamın bileğini tutan kişinin Itır olduğunu gördüm. "Kardeşime dokunursan bu bıçağı boğazına geçiririm!" Adamın bileğini büküp bıçağı elinde aldığı gibi yumruğunu çenesine geçirerek onu yere sermişti. "Bende birini öldürecek potansiyel var, ama kardeşim kesinlikle benim gibi değil!" Kalabalığa bağırarak bir muhafız gibi beni korumak için yanımda durdu. "Elzem bir oyunbaz olabilir, ama aynı zamanda bir insan. Daha önce beni ve ormanda bulduğu birini kurtardı, izin verin de işini yapsın!" Itır'ın öfkeli sesiyle herkes ondan korkmuş gibi bir adım geriye çekilince rahat bir nefes alıp tekrar önüme döndüm. Itır varken

kimse bana zarar veremeyeceği için kendimi güvende hissederek çocuğa odaklandım.

"Ya-yapma..." Çocuğun annesi yalvararak kızaran gözleriyle bana bakıyordu. "O benim tek çocuğum, onu benden alma." Herkesin beni Azrail gibi görmesi fazlasıyla can sıkıcı. "Ben bir faniyim hanımefendi. Evet oğlunuzun ruhu şuanda beni kışkırtıyor, ama yirmi dört yıldır buna direniyorum." Burnuma elimle iyice baskı yapıp kokuyu savuşturmaya çalışırken çocuğun acısına odaklandım. Nabzı iyice zayıflarken karıncalanan kanlı parmaklarıma sızan acı inlememi sağlarmıştı. Elimin damarları şişip belirginleştğinde bedenime akın eden zehrin kalanı gözlerimin dolmasını sağlamıştı. İşte yine başlıyorduk.

Bir yanıım onun ruhu için deli gibi kıvranırken diğer yanıım acısıyla sürünüyordu. Etrafımdaki herkesin damarlarıma sızan zift gibi siyah sıvıyı gördükçe hayretler içinde çıkardıkları sesleri duyabiliyorum. Dayanamayıp çığlık attığımda omuzumu sertçe kavrayan kardeşim, "Elzem yeter!" diye bağırsada çocuğun elini bırakmadım. Kalp atışları düzelmedikçe onu bırakamazdım.

Öksürmeye başladığımda gözlerim kararıyor başımda inanılmaz bir sancı oluşuyordu. Nihayet çocuğun kalbinde çıkan seslerin gittikçe normale döndüğünü hissedince parmaklarım onun bedenindeki tüm zehri ve acıyı çekmişti. Çocuk yavaşça kirpiklerini hareket ettirip gözlerini açınca yorgun bir şekilde tebessüm ettim. "Bir daha tehlikeli hayvanlarla oynamak yok ufaklık." Kendi öğrencilerimi özlediğim için gözlerim dolarak ayağa kalktığımda yere yığılmak üzereyken, "Elzem hanım!" diyen Mara beni tutarken ayakta zor duruyordum.

"Yaşıyor!" Kalabalık gözlerini açan çocuğu görünce bana yönelik bambaşka şeyler söylemeye başlayınca damarlarımda dolaşan zehire rağmen iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Bir oyunbazın hayat verdiği görülmüş şey değil."

"Ölümlü olduklarını söylediler yani bizim gibiler, kasabanın kuzeyinde yaşayan o lanetlilerden değiller."

"Ama kızın değişen gözlerini sizde gördünüz, o bir oyunbaz. Bir oyunbaz nasıl ölümlü olabilir?" Gözlerim mi değişti?

"Aman tanrım bunlar kalkanlar! Dün gece Tenebrisliler handaydı kendi aralarında konuşurlarken duydum. Hepsi de yarı melez olan dört kalkanın enerjisini bu yakınlarda hissettiklerini söylüyordu."

"Tenebrisliler bunları mı arıyor? Hemen uzaklaşın kızlardan, tabi başına bela almak isteyenler kalabilir."

İnsanlar yüksek sesle konuşup tedirginlik içinde bize bakınca Tenebrislilerin neden peşimizde olduğunu sorguluyordum. Anladığım kadarıyla kasaba ikiye bölünmüştü. Kuzeyde ölümsüzler güneyde ise bizim gibi olanlar yaşıyordu. "İşte bu yüzden insan sevmiyorum." Mara her birine bakarak yüzünü buruşturdu. "Hepsi çok nankör. Şimdi beni iyi dinleyin ahali!" Tehditkâr bakışları her birinin üzerinde oyalanırken düşmeyeyim diye hala belimi tutuyordu. "Elzem hanım bir oyunbaz olabilir ama sizinde gördüğünüz gibi aynı zamanda şifacı bir oyunbaz. Bedeni kendi içine çektiği acıyı ve büyüü yok edene kadar o fazlasıyla kötü zamanlar geçiriyor. Açız, üşüyoruz ve akademiye gitmeliyiz. Elzem hanım hiç tanımadığı halde kendi canını ortaya koyarak sizden birini kurtardı, sizde insanlık namına bize yardım edin!" O çocuğu karşılık beklediğim için kurtarmadım, çocuklara zaafım olduğu için bunu yapmışım.

Bu hizmetçi tüm iyi niyetimi iki kelimeyle harcamış bulunuyor.

"Hayır sizden bir şey talep etmiyoruz. Tenebrisliler neden peşimizde bilmiyorum ama sizlere de bela getirmek değil amacımız. Hatta hemen şimdi buradan gidiyoruz." Kızlar kaşlarını çatsa da onları umursamadan yürüyün dercesine bakınca hepsinin gözlerinde bana karşı öfke vardı.

"Senin bu gereksiz gururun karnımızı doyurmuyor bayan kontrol delisi!"

"Hala kendisini buranın hanımı sanmasından nefret ediyorum! Birinin ona bir dilenciden daha sefil bir durumda olduğunu hatırlatması gerekiyor!" Bence Mara bu işi üç gündür gayet güzel yapıyordu.

"Elzem ben açım!"

"Ve bende karşılık bekleyerek bir iyilik yapacak biri değilim. Şimdi konuşmayı bırakın ve daha hızlı yürüyün." Bedenim hala zehirden kurtulamamışken onların kaprislerini çekecek durumda değilim.

Kızlar hala şikayetlerini sıralayıp peşimden gelirken arkamızda, "Durun!" diye bağırın o çocuğun annesi ona doğru dönmemizi sağlamıştı. Kadın önce minik tavşanın kafesini tuttu sonra ise bir tezgaha yaklaşıp hasır sepetlerden birini aldı. Sonra ise rastgele meyve, ekmek, birkaç kavanoz reçel ve ağzı sıkıca bağlı küçük bir testiye sepete koyarak yanıma gelip tam karşımda durdu. "Oğlumu kurtardın." Gözleri büyük bir merhametle dolarken boğazına kadar doldurduğu sepeti bana uzattı. "Bunlar bana verdiğin hayatın bir karşılığı olamaz, ama kabul edersen bugün gönül rahatlığıyla evime gidebilirim." Küçük tavşanın içinde bulunduğu kafeside

bana uzatmıştı. "Ve bu da artık senin." Tavşanı alabilirim, ama sepetteki şeyler yorgun düşen bedenimde açlığını tetiklese bile bunu almak içimden gelmiyordu.

O çocuğu kendimi düşünerek kurtarmamıştım.

"Hayır istemiyo-" Sözlerime devam etmemi engelleyen şey kızların yutkunarak sepetteki yiyeceklere bakıyor olmasıydı.

Başımı çevirip kadına baktığımda ise üzerindeki eski ve yamalı kıyafetlerden onun da pek iyi durumda olmadığını gördüm. Belkide bu yiyeceklerden kazandığı parayla geçimini sağlıyordu. Kulağımdaki pırlanta küpeleri çıkartıp boştaki elini tutarak avuçlarına bıraktım. "Bunları alırsanız bende gönül rahatlığıyla verdiklerinizi alabilirim." Tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, "Lütfen," Elindeki sepeti alıp geriye çekildim. "O küpelerden çok var bende, en azından her ikimizin işine yarasın." Gözleri dolarak ettiği tebessüm sebepsiz yere beni üzmüştü. Düşündüğümünden daha kötü durumda olmalıydı.

Gitmeye hazırlanıyordu ki aklına bir şey gelmiş olmalıkî üzgün gözlerle bana baktı. "Akademi kasabanın yasaklı olan tarafında, oraya gitmeyin çok tehlikeli. Ancak illa gitmeniz gerekiyorsa sizin için arabacı Süheyl Beyi ikna ederim o sizi götürsün. Üzgünüm sizin için daha fazlasını yapmak elimden gelmiyor." Aslında şuanda bizim için yapacağı en büyük iyiliği yapıyordu farkında değildi.

"Arabacı ile görüşürseniz gerçekten size minnettar kalırım." Tebessüm ederek bir anne şefkatiyle yüzümdeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Burada bekleyin hemen geliyorum kızım." Kadın koşarak gidince kızların üçü boş kalan kulaklarına bakıyordu. "On yıldır kulağında hiç çıkarmadığın anneannemin sana hediye ettiği küpeleri verdiğine göre ya gerçekten aşırı gururlusun yada düşündüğümünden daha iyi." İtır'a gülüp omuz silktim. "Bir köylünün sadakasını kabul etmektense küpeleri vermeyi yeğlerim." Doğa ile ikisi kibirli dercesine bakışlarıyla beni kınarken Mara gözlerini kısarak bana bakıyordu.

O kadın gerçekten söylediği şeyi yapmış ve bizim için bir araba bulmuştu, tek fark arabaya bindiğimizden beri bu sefer şikayet eden bendim. Kızlar sepetteki şeylere yumulurken ben sinirden öfkemi kimden çıkaracağımı bilmiyorum. "Bunu yaşadığıma inanamıyorum! Cemiyetten biri görse yüzyıl boyunca dinmeyecek dedikodu malzemesi olacağım!" Yaşlı bir atın çektiği bir at arabasının üstündeydim! Evet gerçekten her

yerde pis kokan saman balyalarının arasında yolculuk yapıyordum. Bu benim gibi biri için büyük hakaret!

Tamam artık o alışık olduğum son model lüks arabalardan geçtim, ama hangi ara bir at arabasının döküntü teknesinde yolculuk yapacak kadar düştüm!

Yollar berbat olduğu için sürekli sallanan araba yüzünden tekrar zıplayınca sinirden yumruğumu yanımdaki saman balyasına geçirdim. "Bundan daha iyisine layığım ben!" Mara bir parça ekmeği elindeki reçel kavazonuna daldırırken güldü. "Sizi gerçekten anlamıyorum. Yoksul insanlar için üzülüp onlara yardım etmeye çalışıyorsunuz, ama onlar gibi yaşamaktan da nefret ediyorsunuz." Çünkü ben yoksul biri değilim, zenginliğimin keyfini sürmek varken neden onlar gibi yaşayayım ki?

"Bana dokunan şey yardım edecek gücüm varken yardım edilecek duruma düşmem aptal!" Itır kolumdan tuttuğu gibi beni yanına çekerek sepeti önüne itti. "Çok konuşma ve artık bir şeyler ye. Merak etme karnın doyunca da insanları küçümseyip kibirlenebilirsin kardeşim!" Beni rahatsız eden şeyi anlamıyordu, bende daha fazla anlatmaya çalışmayacağım.

Sepetteki ekmekten küçük bir parça koparıp elmayla yemeye başladığımda sonunda mideme yiyecek bir şeyler giriyordu. Dördümüz saatlerce süren yolculukta neredeyse sepetteki tüm yiyecekleri yemiştik. Bir daha ne zaman yemek bulacağımızı bilmediğimiz için fırsatımız varken karnımızı iyice doyurmuştuk. At arabasının üzeri açık olduğu için esen rüzgarın soğukluğu bizi uyuştururken neredeyse öğle olmuştu. Sabah yola çıkmamıza rağmen yolculuğumuz yarım gün sürüyorsa bu kasaba düşündüğümde daha büyük olmalıydı. "Buraya gel Elzem." Itır titrediğini görünce beni göğsüne çekerek ısınmam için kollarını bana sarınca iç çektim. O kadar çok uykum vardı ki onun sıcaklığında sonsuza kadar uyumak istiyorum.

"Uyumamalısınız Elzem hanım." Mara'yı dinlemeden yüzümü kardeşimin göğsüne gömüp gözlerimi yumdum. "Kıyafetleriniz yüzünden hepimizden daha fazla üşüyorsunuz, üstelik bedeniniz hala o zehirden kurtulamamışken uyumanız doğru değil." O kadar yorgun hissediyordum ki onu dinleyecek durumda değilim.

Arabanın sallanması bana beşik gibi gelirken iyice kendimde geçmek üzereyken araba durmuştu. Esneyerek Itır'dan uzaklaşınca hepimiz sırasıyla yere atladık. Tabi küçük tavşanı da almayı ihmal etmedim, bu hayvan ile ne yapacağımı bilmiyorum. Ceketine sarılarak yanıma gelen arabacı eliyle

durduğumuz noktayı gösterdi. "Kasabayı ikiye ayıran sınır burası." Yolun tam ortasında kalın bir duvar örülmüştü ve o duvar tarlalara hatta arazilere doğru uzanıp gidiyordu. Oldukça yüksek bir duvar olduğu için arkasında ne var görülüyor. Bu duvarın ne ucu var ne de sonu. Üstelik tırmanılacak gibi de değildi.

"Duvarın diğer tarafı lanetlilerin bölgesi. Bizler asla sınırı geçmeyiz, ama onlar bazen bizim bölgemize gelirler. Bundan gerisini tek başınıza yapmak zorundasınız. Kasabaya girmek sizin için iyi olmaz." Eliyle ormana doğru uzanan toprak yolu gösterdi. "Akademi kasabanın dışında. Eğer bu yolu takip ederseniz kasabaya girmeden ve hava kararmadan akademiye bulabilirsiniz." Gözleri korkuyla etrafını tarıyordu. "Yalnız sizi uyarıyorum bundan sonraki yolculuğunuzda daha dikkatli olun çünkü ormanın bu tarafı da onlara ait olduğu için heran karşınıza çıkabilirler." Bunları söyledikten sonra arabaya binip elindeki kırbacı yaşlı atın sırtına geçiren adam geriye dönerek kaçarcasına buradan uzaklaşmıştı.

"Yine mi ormanda yolculuk?" Doğa bıkkınlıkla kolumu tutarak giden arabacıyı gösterdi. "Elzem herkesin ne kadar çok korktuğunu görmüyor musun? İnsanlar onlardan korkuyor ve sen bizi onların ayağına götürüyorsun. Hazır fırsatımız varken geri dönelim, buradan çıkmak için aradığımız çıkış yolunu bizim gibi ölümlü olan insanların arasında da arayabiliriz." Pusula akademiye göstermişken geri dönmek sadece zaman kaybı olurdu.

Ayrıca kasaba da o kadar güvenli değil, o gece gördüğüm yaratıkları unutamam.

"Boş yere kimse itiraz etmesin yola devam ediyoruz." Yoldan inip ormana doğru yürürken üçü bana küfürler yağdırarak peşimden geliyordu.

"Biz neden kukla gibi bu diktatör kızın her dediğini yapıyoruz? Benden daha üstün değil!" Evet Itır'dan daha üstün değilim ama daha mantıklı olduğum bariz bir şekilde ortada.

"Onun her dediğini yapmıyorum Itır hanım, sadece bizi buradan çıkarmasını bekliyorum."

"Buradan çıkmak imkansız!" Doğa ile aynı fikirde değilim. Bir girişi varsa çıkışı da olmalı. O muhafız kapıyı açmak için herkesin kalkanların peşinde olduğunu söylemişti. Bu da demek oluyor ki kapıyı yine açabiliriz tek yapmamız gereken doğru büyüü bulmaktı.

"Kalkanlar olduğumuzu gizlemeyi başarısak bize zarar vermek için daha az sebepleri olur." Gittikçe sıklaşan ağaçların arasında geçerken kafamdaki

planı bir türlü toparlayamıyorum.

"Doğa'nın bizi onlardan gizlediğini söylemişti o muhafız. Doğa farkında olmadan yaydığımız enerjiyi bir şekilde onlardan gizliyor, ama Itır'ın karanlığı maalesef Doğa'nın ışığını zayıflatıyor. O yüzden akademiye gittiğimizde hayatta kalmak için Doğa tüm Tenebrislilerden uzak durmalısın. Sen güçlendikçe hiç biri bizim fanilerin dünyasında gelen kalkanlar olduğumuzu anlayamaz. Ben doğru büyüü bulma işini üstleniyorum, Mara ise büyü sözlerini okuyup bizim için kapıyı açacak."

"Peki ben ne yapacağım kardeşim?"

"Beladan uzak durman dışında hiç bir şey." Itır kaşlarını çatınca güldüm. "Bize yapacağın en büyük yardım sorun çıkarmaman ve akademiye gidince konuşma işini bana bırakın. Bir de kimseyle yakın temasa girmeyin, bizi ele verecek her şeyden uzak durmalıyız." Konakta bizi gören o sekiz Tenebrisliyle karşılaşmadığımız sürece şimdilik güvende sayılırdık. Bizi deşifre edecek sadece onlar vardı.

"Kahretsin!" Mara'nın isyankâr sesiyle ona doğru döndüğümüzde mavi gözleri biz bittik dercesine bakıyordu. "Muhafızları unuttuk, o ırk zihin okuyucu. Aklımıza sızdıkları an tüm hayatımızı saniyeler içinde öğrenirler." Sertçe yutkundüğümde bu bizim için hiç iyi bir gelişme olmamıştı. Ustaca bir rol sergileyip akademidekileri kandırsak bile muhafızları atlatmamız imkansızdı.

Dışa yönelik yalan söyleyebilirdik, ama kendi kafamızın içinde olan doğruları saklamanın bir yolu yoktu.

Herkes şimdi ne olacak dercesine bana bakınca planlarımın içinde muhafızların sinir bozucu yeteneği olmadığı için ne yapacağımı bilmiyorum. Belkide her şeyi geride bırakıp geri dönmeliydik, evet muhafızlar varken orada uzun süre hayatta kalamayacağımız için kızları bile bile ölüme götüremem. "Geri dönüyoruz." Yenilmişliğin verdiği his ile omuzlarım çökerken kızlar zaten akademiye gitme taraftarı olmadığı için hepsi rahat bir nefes almıştı.

"Yarım gün boyunca bizi bu soğuğa maruz bırakmanı bu akıllıca kararın yüzünden görmezden geleceğim." Kardeşim dünden razı olduğu için geldiğimiz yöne doğru dönüp yürümesi uzun sürmemişti. Elimizdeki tek kurtuluş biletini harcadığımızın farkında değildi.

Onların peşine takılıp tüm yolu geri dönmek için yürürken tam arkamızda bir hayrıkış kopunca hepimiz korkuyla arkaya doğru dönmüştük. "Yolumuza devam ediyoruz kimse gidip bakmayacak." Hepsini uyardığım

esnada ikinci haykırış ile Doğa gözleri dolarak sesin geldiği yöne doğru koşmaya başlayınca afalladım. Neden beni dinlemiyor ki!

"Doğa!" Onu durduracağım esnada Mara kolumu tutarak beni durdurmuştu. "Acı çeken kişi bir ışıktan gelen olmalı. Bazı ırklar birbirinin acısına kayıtsız kalamaz ve ışıktan gelenler onların içinde." Yinede bu Doğa'yı tek başına oraya göndereceğim anlamına gelmiyordu.

"Hadi onu kaybetmeyelim." Doğa'nın gittiği yöne doğru koşarken tüm gün boyunca hiç ısınmayan bedenim heran iflas bayrağını çekebilirdi. O ışıktan geleni kendi haline bırakabilirdi bu kız!

Yada hayatımın kararını verip ben onu burada bırakmalıyım!

Biz arkada Doğa önde koşarken ağaçların biranda azalmasıyla Doğa adım atmayı bırakınca nefes nefese onun yanında durmuştuk. Şoka girerek tam karşısına bakan kızın neye baktığını görmek için başımı kaldırdığımda ise gördüğüm sekiz siyah pelerinli kişi ile sertçe yutkundum. "Ah hayır..." Gözlerim doğrudan sağ ellerinin üzerini kontrol edince gördüğüm hilal simgesi korku içinde kıvranmamı sağlıyordu. Tenebrisliler!

Bu sekiz Tenebris umarım konakta bizi gören o sekiz Tenebris değildir.

Yüzlerine kadar pelerinli olan kişiler çember şeklinde duruyordu. Asıl kan dondurucu olan ise aralarına aldıkları yaşlı adamın kanlar içinde yerde kıvranmasıydı. "Sıkıldım bitirin artık şu işi." Diğer yedi Tenebrisin aksine onlardan uzak bir kütüğün üzerinde rahatça oturan kişiye döndüğümüzde bu sesi hatırladım. Tanrım bu o gece Doğa ile uğraşan kişinin sesiydi! Kahretsin o halde bunlar gerçekten onlardı!

Umarım bizi görmeden buradan kaçabiliriz.

"Kızlar." Gözlerimi pelerinli kişilerden ayırmadan kısık bir sesle fısıldadım. "Bunlar o gece konakta olan Tenebrisliler. Bizi görmeden sessizce buradan uzaklaşıyoruz." Uyarım üzerine Itır ve Mara gözlerini kocaman açarak onlara bakarken, pelerinli kişilerden biri kılıcını kaldırıp yerdeki yaşlı adama doğru savurunca, "Hayır yapma!" diye öne atılan kız bir küfür savurmamı sağladı. İyi ki de önceden sessizce buradan uzaklaşmak konusunda onu uyarmıştım!

Bu hiç iyi olmadı.

Doğa'nın ani çıkışıyla kılıcını havaya kaldıran kişi dururken, kütüğün üzerinde oturan pelerinli adam başını hızla bize doğru çevirmişti. Pelerininin şapkasından sadece dudakları görünüyor olabilir, ama bakışlarının Doğa'nın üzerinde olduğunu hissedebiliyorum. "Bakın Beyler kimler burada...günüşığı?" Alay ederek ayağa kalktığında nihayet Doğa'nın

aklı başına gelmiş olmalığı korkuyla arkama saklandı. Bağıırken hiç korkmuyordu ama.

Bize doğru kendinden emin bakışlar atarken aramızda beş adım kala durdu. "Seni korkutuyor muyum ışığın kızı?" Hala ilgilendiği tek kişi arkamda korkuyla titreyen kızdı. Bence onu korkutma işini gayet iyi yapıyordu.

Doğa'yı ona bıraksak gitmemize izin verir mi ki?

Pelerininin şapkasını çıkarıp nihayet bize doğru dönünce pelerini olmadığı için artık yüzünü çok rahat görebiliyorum. Kahverengi saçlarının uzunluğu çenesine kadar uzanıyor olmalığı arkadan bağlamıştı. Bronz tenindeki ela gözleri omuzumun gerisinde olan kıza yoğunlaşırken hafif kirli sakalı ve iri vücudu onu barbarlara benzetmemi sağlıyordu. Evet nefes kesici bir görünüşü vardı fakat yakışıklı olduğu kadar da korkutucu bir enerji yayıyordu etrafına. Omuzlarını dikleştirmesi kendimi güçsüz hissetmemi sağlarken belindeki kemere takılı kılıcı görmek bana hiç yardımcı olmuyordu. "Sen artık öne çıkacak mısın?" Asıl soru neden Doğa'yla bu kadar uğraşıyordu?

Doğa yüzünü sırtıma gömdüğü için onu görmüyordu. Tırnaklarını sırtıma geçiren kız canımı yaktığının farkında değildi. "El-Elzem bu adam bana mı diyor? İyi ama neden?" Onun işine engel olduğu için olabilir mi?

Beklemekten sıkılan adam, "İhtiyarı öldürün," deyince Doğa nihayet arkamdan saklanmayı bırakıp, "Bunu yapmayı-" diye konuşup bir adım öne çıkmıştı ki, onun yüzünü görünce devamını getirememişti. Evet bu lanetliler gerçekten çok yakışıklı.

Her ikisi gözgöze geldiğinde, "Onu kurtarmak istiyor musun?" diyen adam güldü. "O halde küçük bir oyun oynayalım seninle günışığı." Eliyle aralarındaki beş adımı gösterdi. "Aramızdaki tüm adımları kapatırsan ihtiyarın gitmesine izin vereceğim, ama geriye doğru attığın tek bir adım onun sonu olur." Eğleniyordu, Doğa'nın korkularıyla eğleniyordu çünkü karşısındaki kızın çok korkak olduğunu iyi biliyor.

Doğa rengi atmış bir şekilde ürpererek ona bakarken elini kaldıran adam ile biri kılıcını yaşlı adamın boğazına yaslayınca cılız bir sesle, "Tamam," Sessizce fısıldayarak kabul etmişti. Bu onun gibi biri için hiç kolay değildi, özellikle karşısındaki kişi bilhassa onu kıvrandırmaktan zevk alırken.

Ürkekçe ona doğru küçük bir adım atınca gözleri üşümekten titreyen kıızı inceliyordu. Doğa'nın ikinci adımı ile aralarında sadece üç adım kalmıştı. Üçüncü adımı atan kız daha fazla dayanamış olacak ki ağlayarak hıçkırdı.

"Be-ben seni tanımıyorum, bana bunu neden yapıyorsun?" Doğa'nın çaresiz gözyaşları ile biçimli kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. "Ağlamayı bırakıp son adımı at günüşiği, tanışma kısmına gelirsek bunun için önce hayatta kalmayı başarmalısın." Bu adamın derdi ne gerçekten anlamıyorum. Ona böyle işkence etmesi hiç hoşuma gitmiyor.

Doğa başını kaldırıp, "Beni öldürecek misin?" diye sorunca ona cevap vermemişti, ama bunu yapacağını gözleri çok net söylüyordu.

Aralarındaki son adıma bakan kızın ona duyduğu korku daha baskın gelmiş olmaliki ağlayarak başını her iki yanına doğru salladı. "Bunu yapamam senden çok korkunç bir enerji alıyorum!" Geriye doğru bir adım atmasıyla Doğa'nın sözleri onu fazlasıyla kızdırmış olmaliki doğrudan karşısındaki kızın gözlerine bakarken, "Öldürün!" Emrini vermişti.

Elindeki kılıç olan kişi kılıcı tekrar adama doğru savurup gözlerimizin önünde onun boğazını kesti. Hayatımda ilk kez gerçek anlamda attığım çığlık tüm ormanda yankılanmıştı. Mara elini dudaklarına bastırıp ağlarken Itır tepkisizce izliyordu. Doğa ise dizlerinin üzerine yere yığıldığında boğazında kanlar fışkıran adama baktıkça daha fazla ağlıyordu. Onu öldürmüşlerdi, sanki yaptıkları katliam basit bir şeymiş gibi bunu yapmışlardı. Bembeyaz kara akan kanı gördükçe aklımı kaçırarak gibi oluyorum. Bu normal değildi, birinin hayatını böylesine almak normallik dışı hastalıklı bir şeydi. Histeri krizleri geçirerek titremem nasıl bir cehennemde olduğumu tekrar tekrar sorgulamamı sağlıyordu.

"Canavar..." Doğa düştüğü yerde buz gibi karı avuçlarken, "Canavar!" diye haykırdı kesik kesik hıçkırırken. "Sen ve ırkın birer canavarsınız! Dilerim tanrıya senin gibi bir canavarın sonu ışıktan gelenlerin elinde olur!" Ayağa kalkarak gözyaşlarını sertçe silip korkusuzca onun karşısında durmasını takdir ettim. "Onun hayatını benim korkularıma bağlayacak kadar canavarsın!" Taşıdığı ırkın laneti çok güçlü olmaliki ölen adamı hiç tanımasa da onu sahipleniyordu. Nefret, evet ışıktan gelen kızımızın tüm bedeni büyük bir nefret ateşiyle yanıyordu.

Doğa ne kadar öfkeliyse karşısında duran adam bir o kadar sakindi. "Bitti mi? Şimdi sesini kıs ve ölen dostun için yas tutmaya devat et." Kalpsizliğin de bu kadarı pes dedirtiyor.

Elini hafif yukarı kaldırınca tüm pelerinli olanlar yanına gelmişti. "Oyunbazı öldürün, arkadaşları size zorluk çıkartırsa onları da öldürün, ama küçük amazona dokunmak yok." Artık anlıyordum peşinde oldukları kişi

kızlar değildi bendim. Medusa'yı öldürdüğüm için peşime düşmüşlerdi çünkü aynı ırktan geliyorlardı.

"Kardeşime yaklaşanin eceli olurum!" Itır kolumdan tuttuğu gibi beni arkasına çekmişti. "Onu mu istiyorsunuz? Yapabiliyorsanız gelin alın!" Bu kız bence kimlere kafa tuttuğunun farkında değildi. Adamların kılıcı var ve az önce biri o kılıçla bir katliam yapmıştı.

Itır'ın bu korkusuz çıkışı karşısında gözlerinde oluşan o gurur ve hayranlık duygusunu görmek beni afallamıştı. "Büyüleyici..." Bu kelimeler sanki ondan bağımsız dökülmüşü dudaklarından. Soğuktan dolayı Itır'ın titrediğini görünce pelerinini çıkartıp ona yaklaştı. "Ölümsüzler de hastalanır küçük amazon." Pelerinini ondan beklenmedik bir kibarlıkla Itır'ın omuzlarına koyması hepimizi şoktan şoka uğratiyordu. Itır'a karşı fazlasıyla merhametliydi.

Bana doğru döndüğünde ise ela gözlerinde oluşan o nefreti görmek korkuyla bir adım geriye gitmemi sağlamıştı. Korkumdan zevk alırcasına dudakları kıvrılınca bana doğru yürüyüp aramızda bir adım kala durdu. "Kalkanlardan oyunbaz?" Bunları tükürürcesine söylemişti. "Ölümü hakediyorsun, ama ölüm senin gibi bir ruh emici için ödöl olur." Daha ben onu engellemeden elini uzatıp canımı acıtırcasına boynumdaki pusulamı sertçe çekip almıştı.

Benden aldığı pusulanın zincirinin izi canımı yakarken kaşlarımı çatarak elimi uzattım. "Onu bana ver!" Pusulamı avuçlarında tuttukça bedenimdeki korku yerini öfkeye bırakıyordu. O bana aitti!

"Bunu mu istiyorsun?" Alay ederek elindeki pusulayı gösterdi. "O kadar kolay olmayacak." Pusulamı cebine koyup geri çekilince pelerinli kişilerden biri, "Efendim," Bir adım öne çıkmıştı. "Oyunbazı öldürmemiz emrildi." Ela gözleri sinsice boş kalan boynuma bakarken, "Artık yaşamıyor," Geri dönüp giderken diğerleri de onu takip ederek gitmişti. Parmaklarım boynumu bulunca sebepsiz yere gözlerim sızladı ağlamamak için direndim. Sanki korunmasız kalmıştım.

Kalbimde oluşan bu ansızın gelen hiçlik duygusu da nedir?

"Elzem yapma." Itır yanıma gelip ağlamaklı halime iç çekti. "O aptal pusula senin hayatından daha değerli değil, sen yaşıyorsun ya boşver onların olsun." Anneannem onu bana verirken hiç çıkarma demişti, ama onu benden almıştı.

"Pusulamı aldı Itır." Sesimdeki çocuksu hüznü gizleyemedim. "Onu benden aldı." Uzun zaman sonra çaresizlik içinde hıçkırdım, lakin

gözlerimden yaş akmıyordu. "O anneannemin son hatırasıydı." Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda alnını alnına bastırıp gözlerini yumdu. "Anneannem o pusula olmasa da yanında, ona ihtiyacın yok. Sen pusula olmadan da çok güçlüsün Elzem Akay. Şimdi kes ağlayacakmış gibi bakmayı çünkü benim tanıdığım bayan kontrol delisine yakışmıyor bu haller." Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştuğunda sahip olduğum en büyük armağan İtir'in ablası olmaktı.

"Şu duygusallığı bırakın çünkü akademiye gidiyoruz." Mara'nın kararlı sesiyle İtir'dan uzaklaştığımda güldü. "Neden gidip şu ölümsüzlere kalkanlar kimmiş göstermiyoruz?" Yumruk yaptığı elini öne doğru uzatırken ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Akademiye gitmek mi? Aklını kaçırmış olmalı.

"Haklısın." Doğa biraz ilerideki ölü adamın cesedine bakıp korkaklığını üzerinden atıp Mara'nın yanında durdu. "Melezleri hafife almak neymiş gösterelim o pisliklere!" Yumruğunu Mara'nın yumruğunun yanına uzatınca bu öfkesinin sebebinin kim olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Siz varsanız bende varım." İtir'da gülerek onların yanında durup yumruk yaptığı elini uzattı. "Ölüm ise ölüm, kardeşimi ağlatma noktasına getirmek neymiş göstereceğim hepsine!" Artık eminim gerçekten üçü de aklını kaçırmış olmalı, lanetlilerin arasına girmekten bahsediyorduk.

Birbirlerini havaya sokup oraya gitmekten bahsettiklerine inanamıyorum.

Benim hiç kımıldamadan öylece durduğumu görünce aynı anda kaşlarını çatmaları beni güldürdü. "İçimden bir ses bu yaptığım şeyin hayatımdaki en büyük hata olacağını söylüyor." Gülerek omuz silktim. "Boşversene nasıl olsa oraya gitmesek bile her şekilde öleceğiz burada." Onların yanına gidip yumruk yaptığım elimi onların yumruğuyla tokuşturunca karar verilmişti akademiye gidiyorduk.

Bize yolu gösterecek bir pusula olmadığı için Tenebrisliilerin karda bıraktığı ayak izlerini takip ederek yarım saat boyunca yürümüştük. Soğuk hava hepimizin direncini kırarken bu izlerin bizi akademiye götüreceğine adım gibi eminim çünkü at arabasından inip ormanda saatlerce yol almıştık. Yani kasabanın lanetliler kısmından da bir hayli uzaklaşmıştık ve o Tenebrisliiler ile karşılaşmamız aslında onların kasabadan değil akademiden geldiğini gösteriyordu. Bu da demek oluyor ki izleri takip edersek aradığımız şeyi bulabiliriz. Nitekim yanılmamıştık, izler bizi yüksek bir dağa çıkardığında dördümüz nefes nefese yanyana durup aşağıya bakınca

gördüğüm manzara nefes kesiciydi. İşte akademi tam karşımızdaydı. "Vay canına bu muazzam." Mara ile aynı fikirdeyim, beklediğimden daha büyük ve görkemliydi.

Yüksek bir dağın üzerinde durduğumuz için devasa akademi sanki ayaklarımızın altındaydı. Ormanın göbeğinde etrafı ağaçlarla çevrili büyük yapıt doğa ile bütünleşmiş ortaya muhteşem bir görüntü çıkmıştı. O kadar büyüktü ki hala ilk gün ki güzelliğini koruyan tarihi bir kaleyi andırıyordu. Dört tarafında devasa kolonları vardı ve kolonlardaki gözcü kulelerinde nöbet tutan okçuları görebiliyorum. Şato ve kalenin karışımı olan bu yer için kullanacak doğru kelimeleri bulamıyorum. Akademinin tam ortasında olan kocaman avluyu saymıyorum bile. Öte yandan avlunun güney duvarında açık bir kapı duruyordu ama bu ana kapı değildi. Bu kapı akademinin bitişiğinde duran küçük kulübelere açılıyordu. İlk aklıma gelen konağın duvarları içinde çalışanlar için hazırladığımız müstemilat olmuştu. Hepsi aynı korunaklı duvarların içinde ama aynı seviyede değil. Akademinin çevresinde kocaman sık ağaçlar kulübelerin etrafında da vardı, ama bir tarafı duvar gibi şekil verdikleri çimlemlerle bölünmüştü. Çimler sanki bir bahçenin duvarlarını oluşturuyordu ve çok fazla bölmeler vardı. Aslında aklımda bir şeyler oluşmaya başlamıştı. Akademide öğrenciler kalıyordu, kulübelerde ise akademide çalışan kişiler kalıyordu. O yüzden sebze bahçeleri kulübenin hemen yanındaydı çünkü bahçeden gereken şeyleri alıp akademidekiler için onları kullanarak işlerini yapıyorlardı. Ne yalan söyleyeyim kulağa oldukça zahmetli geliyordu.

"Burada hiç kar olmaması bir tek benim mi dikkatimi çekiyor?" Aslında Mara'dan önce bende bu durumu garipsemiştim. Yol boyunca dizlerimize gelecek yükseklikte kar vardı fakat karşımıza ansızın çıkan bu yüksek dağa tırmanmaya başladığımızda kar gittikçe azalmıştı. Dağın tepesine ulaşır zirveye çıktığımızda ise ileriye yürüyüp aşağıya bakınca akademinin olduğu arazide hiç kar olmadığını gördüm. Evet geride bıraktığımız o azap dolu soğuk yolun aksine ormanın bu tarafına şaşırtıcı bir şekilde hiç kar yağmamıştı.

"Büyünün yoğun olduğu bir yerde neden kar yağıp kendisini onların ölü ruhlarıyla kirletsin ki? Ben kar olsam bende bu iblislerin üzerine yağmam!" Doğa'nın öfkesi hala geçmediği için bulunduğu varsayım bana fazla komik geldiği için dayanamayıp güldüm. O Tenebristen gerçekten nefret etmişti.

"Şaka gibi yemin ederim." Itır oflayarak sonu dibi görünmeyen üzerinde durduğumuz uçurumu gösterdi. "Oraya gitmek için tırmandığımız yetmezmiş gibi bir de şimdi aşağıya mı ineceğiz?" Başımı hafif eğdiğimde gerçekten çok yüksekte durduğumuzu gördüm. Bunu yapmak tam bir işkenceydi. Üstelik bir elimde küçük tavşanın kafesi varken oldukça zorlanıyordum.

"Yapacak başka bir şey yok, son bir yarım saat daha sıkalım dişimizi." Üşenerek de olsa kayaların üzerine dikkatlice basıp inmeye başladığımda aklımda olan tek şey akademide bizi neyin beklediği idi.

Umarım görüldüğü gibi güzel olur burada geçireceğim günlerim, çünkü artık pusulam olmadığı için bizi buradan kurtaracak kapıyı bulmam bir hayli uzun sürebilir.

Evet kızlarımız nihayet akademiye buldular. Yeni bölümde kalkanların akademideki ilk maceralarını okuyacaksınız. Bakalım

onlar için akademi hayatı nasıl olacak?

Elzem'in pusulasını aldıkları için bundan sonrasını tek başına yapmak zorunda. Peki o pusulanın yokluğu Elzem'i nasıl etkileyecektir, aslında pusulanın varlığı Elzem'in hayatında büyük rol oynuyor. Hatta ileride ondan pusulasını aldığı için en büyük pişmanlığı yaşayacak olanlardan biri o Tenebris.

Kızlar akademiye geldiler ama akıl okuyan muhafızlarda orada. Sizce onlara rağmen kim olduklarını saklamaya mı çalışırlar yoksa herkesin aradığı kalkanlar olduklarını söylerler mi?

Bundan sonraki bölümlerimiz lanetli ırklar ve onların yetenekleriyle ilgili olacağı için aslında hikayemiz gerçek anlamda daha yeni başlıyor diyebilirim.

Ve son zamanlarda en çok yorum aldığım bir diğer konu Modern çağın pinokyosu ile ilgili hikayemizde geliyor. Düzenlemek için hikayeyi yayından kaldırdığımı çoğunuz biliyorsunuz, ama işin trajik yani ne biliyor musunuz? Yazdığım hikayelerin içinde en az oy ve yorum alan tek hikaye pinokyoydu. Hatta ben final yaptıktan sonra ona nadiren yorum ve beğeni geliyordu. Fakat hikayeyi yayından kaldırdığım an daha önce hiç yorum yapmayanlar çoğunlukta olmak üzere herkes yazıp hikayenin neden olmadığını sorunca gelen yorumların çokluğu gerçekten beni afallattı. Allah aşkına hikaye dururken niye hiç yazmıyordunuz, şimdi bu hiç oluyor mu? İçimdeki kötü tarafım o hayalet okuyucularıma oh olsun size demek istiyor ama kıyamadığımdan bunu bile yapamıyorum. Şaka bir yana inşallah Allah izin verirse sizi çok bekletmeden geri yayınlayacağım kuzucuklarım.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.

(8) Ben Ve Hizmetçi Olmak Mı?

"Her şey bu kadar üzerime gelirken direnmek yerine beyaz bayrağı çekmek şimdilik en iyisi...ama şimdilik."

O dağdan inerken birkaç düşmenin ardında çıplak bacaklarımda oluşan yaralara rağmen nihayet dağdan inmeyi başarmıştık. Düz obaya çıkıp akademiye doğru yürürken fazlasıyla korkuyorum, üstelik korkumu gizleme çabasına da girmiyorum çünkü Itır dışında hepimiz korkuyorduk. Muhafız faktörü olduğu için yeni planım kim olduğumuzu saklamadan doğrudan herkes ile yüzleşmekti. Çıkış yolu bu akademide olduğu için bir şekilde orada kalmanın yolunu bulmalıyım. Zaten geri dönsek bile Araf'da uzun süre hayatta kalamayacağımız için öleceksek bile çıkışı ararken olmalıydı. En azından denemiş olurum değil mi? Savaşmadan pes etmek kesinlikle Sıraç'ın bana öğrettiği bir şey değildi. Ah keşke abim yanımda olsaydı, onun her durumda mutlaka bir çıkış yolu olurdu. Akademinin etrafından dönerek devasa kapının önünde durmamız sanırım kırk dakikayı bulmuştu. Çift kanatlı büyük kapının önünde durduğumuzda ise kapının her iki yanında goril gibi iri ve güçlü elinde mızraklar olan iki zırhlı adam duruyordu. Kafalarındaki niğferleri yüzünden sadece gözlerini görebiliyorum. Bir ellerinde kalkan diğer ellerinde mızrak varken gel de korkma.

Kızlarla birbirimize tedirgin bakışlar attıktan sonra bir adım atmıştık ki, ellerindeki mızrakları kapıya doğru çarpaz bir şekilde koyduklarında geçiş izni verilmemişti. "Konuşma işi sizdeydi değil mi?" Mara omuzlarımı kavrayıp beni öne doğru itti. "Hadi bizi içeri almalarını sağlayın!" Bu kızın kanında vardı ihanet başka türlü sürekli beni satmasının bir açıklaması olamaz.

Derin bir nefes alıp bizi izlemekten başka bir şey yapmayan adamlara baktım. "Merhaba." Cevap vermemişlerdi. "Burada herhangi bir yetkili var mı? Onunla bir görüşme talep ediyorum." Bunlar neden bakmak dışında bana hiç cevap vermiyor? Biri onlara bunun çok kaba bir davranış olduğunu söylemeli.

"Talep ediyormuş? Sanki karşısında kölesi var!" İtır homurdanarak kolumdan tuttuğu gibi beni geriye çekerek adamların karşısında durdu. "Bak dostum ya bize şu kapıyı açın, yada içerdekilere kalkanların burada olduğunu söyleyin!" Her iki adam hızla gözgöze geldiğinde sanırım kardeşim çok doğru bir noktaya değinmişti. Kalkanlar olduğumuzu duymak kesinlikle ilgilerini çekmişti.

"Kanıtlayın." Sağ taraftaki adamın konuşmasıyla elimle Doğa'yı gösterdim. "O ışıktan gelen, kızıl olan kadim bilgelere, karşınızda duran kız bir Tenebris, ben ise oyunbaz. Hadi ama hepsini geçtim üzerimizdeki kıyafetlerden anlamalısınız." Yayıdığımız enerji buradakilerden farklı olmalıydı çünkü bizler lanetli fanileriz, fakat Doğa'nın varlığı enerjimizi gizlediği için inanmaları biraz güç olabilir.

"Kanıtlayın dedim." Bu adam başka bir şey demeyi bilmez mi? Nasıl kanıtlanacağını bilsek zaten yapacağız.

"Kanıt mı istiyorsunuz?" Mara elini çenesine koyup düşünmeye başladığında aklına bir şey gelmiş olmalıki güldü. "Şu zihin okuyan ırklar, yani muhafızlardan birini çağırın aklımıza girip gereken kanıtları size sunsun. Hem böylece bizde burada beklemek zorunda kalmayı-" Sözlerini yarıda kesen şey kapının içeriden büyük bir gürültüyle açılmış olmasıydı.

"Onları bekliyorlar." Tıpkı onlara benzeyen zırhlı birinin dışarıya çıkıp konuşmasıyla nöbetçiler kenara çekilince sonunda bizde kapıdan geçebilmiştik.

Hadi bakalım başlıyoruz.

Daha attığım ilk adım ile bahçedeki kişilerin ilgisini üzerimize çektiğimiz gibi onlar da fazlasıyla bizim dikkatimizi çekmişti, özellikle de kıyafetleri. Haremdeki cariyeleri andıran uzun rengârenk elbiselerin içinde fazlasıyla gösterişliydi buradaki kadınlar. Erkekler ise birer savaşçı gibi giyinmiş en az kadınlar kadar dikkat çekiyorlardı. Kadınların ipekten korseli elbiselerini gördükçe onların yerlerde sürünen kıyafetleri beni afallatmıştı. Bizim üzerimizde olanlar da bir o kadar onları şoka uğrattıyor gibiydi. Kadınlı erkekli hepsi bahçenin farklı yerlerinde grup grup duruyordu. Her grubun yanında olan kişilerle aynı semboli taşıdığı dikkatimden kaçmadı. Çoğunluğun gözleri benim üzerimdeydi çünkü benim kıyafetlerim fırfırlı bir mini etek ve ince bir tişörtten oluşuyordu. Fakat buna rağmen onların ayıplayan bakışlarını umursamadan kendimden emin ve özgüven doluydu her adımım. Kimsenin karşısında ezilip küçülecek biri değilim ve hiç olmadım.

Bize kapıyı açan o zırlı kişiı düz şekilde takip ederken bahçedeki çardakta yanında kalabalık bir grupla oturan kişiı görünce biranda durdum. Bu beni kasabadaki o yaratıklardan kurtaran muhafız değil mi? Sırtını oturduğu banka yaslayan sarışın adamın gözleri eğlenircesine beni izliyordu. Mavileri baştan ayağa üzerimdeki kıyafetlere bakarken en az diğerleri gibi onaylamazdı bakışları. Yüzünü buruşturmasıyla ona gözlerimi devirip önüme döndüğüm an tam ayaklarımın dibinde yumruk büyüklüğünde siyah tüyleri olan kocaman bir örümcek görünce çığlık atarak geriye çekildim. Ancak o korkuyla örümcekten uzaklaşayım derken kendi ayağıma takılınca kalçalarımın üzerine sertçe yere düşmüştüm. Etraftaki herkesin gülüşen seslerini duyunca düştüğüm yerde saçlarımı yüzümden çektiğimde az önce beni korkutan örümcekten eser yoktu. Bu nasıl olurdu? O korkunç yaratık az önce buradaydı.

Ah tabi ya!

Kaçlarımı çatarak başımı o muhafıza doğru çevirdiğimde gülmemek için kendisini zor tuttuğunu gördüm. "Bu komik mi ruh hastası!" Bağırarak ayağa kalktığımda omuz silkerek etrafındakilere beni gösterdi. "Durduk yere niye bağırıyor bu? Bence bu kızın sorunları var." Arkadaşları gülerken öfkeden yerimde zor duruyordum. Yaptığı şeyden sonra utanmadan masum rolüne bürünmesi çıldırma sebebim!

O örümceği sadece bana gösterdiğini biliyorum!

"Bu o mu?" Mara az çok ne olduğunu tahmin etmiş olmalıkı ona başımı sallayıp yürümeye devam ettim. Evet bu o hadsizdi!

Bahçeyi geride bırakıp akademinin açık kapısından geçtiğimizde gördüğüm her şey nefes kesiciydi. Devasa bir koridor ve yukarı çıkan birbirinden uzak yönlerde olan altın varaklı iki merdiven. "Kuzey kanadında olan merdiveni burada çalışan köleler kullanır, diğeri ise asillere ait." Güneydeki merdivene ulaşmamız tam 61 adımımı bulmuştu. Evet koridor gerçekten normal olmayacak bir büyüklükteydi. Her iki merdivenin arasındaki boşluk çok ama çok fazlaydı. Bekle 61 mi? Kahretsin bunu gerçekten yaptım!

Adımlarımı saymayı bırakmak için tam üç yıl boyunca tedavi gördüm!

"Elzem hadi." Kızlar öndeki zırlı adamı takip ederken koşarak beni bekleyen Doğa'ya yetişince merdivenleri çıkmaya başlamıştık.

Bir üst kata çıktığımızda koridor boyunca duvarlardaki tabloları hayranlıkla izliyordum. Her bir tablo çok önemli birilerinin resmini taşıyor olmalıkı içinde çeşit çeşit insanlar vardı. Her resmin altında yazan tarih ise

oldukça eskiye aitti. Koridordan döndüğümüzde ise gördüğüm farklı kocaman tabloyla adım atmayı bıraktım. İyice yaklaşp başımı kaldırarak gördüğüm simaya bakıyordum. Müthiş.

Ela gözleri o kadar güzel resmedilmiş ki sanki bana bakıyordu. Saçlarının yüzüne salınışı, o yabancı kibri, dudaklarındaki ukala gülüşü bile fazlasıyla gerçekçiydi. Üzerindeki bol dökümlü beyaz gömleği onu tüm gerçekliğiyle karşımda hayal etmemi sağlarken, elinde kırık bir ok tutuyordu. Tablonun sağ alt köşesinde yazan tarih ise 1970'di. Bekle bu resmi yapan ressam elli yıl önce yapmış olamaz değil mi? 1970'de bu portre için poz verdiyse şuan yetmiş beş yaşlarında yaşlı biri olmalıydı. "Kendi devrinde çok fazla kalp kırdığına eminim."

"Neden bir ölüye bakıyor?" Bir ses duyduğumda sıçrayarak arkama dönünce kimseyi bulamadım. Kızlar öndeki adamı takip ederek benden gittikçe uzaklaşırken bu konuşan kimdi?

"Kes sesini daha kaç kere söyleyeceğim bizi duyuyor!"

Sesler kesildiğinde ben nefes almayı bırakmış kaskatı bir bedenle çılgılık atmak için sesimi bulmaya çalışıyordum. Kahretsin ben kimlerin sesini duyuyorum! Görünmeyen iki varlık bildiğin bana musallat olmuştu çünkü son zamanlarda bu sesleri hep duyuyorum! Üstelik içlerinden özellikle birinin sesi fazlasıyla tanıdık geliyordu. "Hiç bir şey duymadım." Akli yetimi kaybetmemek için derin bir nefes aldım. "Ben hiç ses duymadım." Geriye doğru birkaç adım attıktan sonra kızlara doğru koştum. Yalnız kalmaktan korkar oldum!

Koridorun sonundaki kapıyı açan adam geçmemiz için kenara çekilince girmek istediğimden emin değilim. Kızlar birbirlerine bakıp içeri geçtiklerinde ben hala olduğum yerde duruyordum. Geçmem için bekleyen zırhlı adam ile gözgöze gelince elimle kapısı açık odayı gösterdim. "Lütfen bana orada kurbağa bacağı ve fare kuyruğuyla bir çeşit büyü yapan birinin olmadığını söyleyin?" Ürkerek ona bakarken tek söylediği, "Fare kuyruğunu kimse bir büyüde kullanmaz," olmuştu. Peki ya kurbağa bacağı?

"Bu içimi rahatlattı."

İçeri girdiğimde beklediğimin aksine korkutucu bir cadı meskeni bulmak yerine sıradan bir çalışma odasıyla karşılaştım. Tamam modernlikten çok uzaktı, ama en azından fokurdayan bir kazan ve ürkütücü kurukafalar yoktu. "Kalkanlar? Tanrım ne güzel bir mucize." Neşe dolu şen şakrak bir ses duyunca başımı kaldırdığımda pencerenin yanındaki masanın başında oturan kısa boylu bir kadının ayağa kalktığını gördüm.

"Burada olduğunuza inanamıyorum." İnanır mısınız bende burada olduğuma hala inanamıyordum.

"Sen Tenebrislilerden olmalısın?" Bal rengi gözleri ışıldayarak İtır'a bakarken içten bir şekilde tebessüm etti. "Taşıdığın karanlığın yoğun enerjisini hissedebiliyorum." Gülüşü büyüdüğünde göz çevresindeki kırışıklar belirginleşiyor fakat bu ona ayrı bir sevimlilik katıyordu. Hemen hemen annem ile aynı yaşlarda görünüyordu, tek fark daha kısa boylu ve biraz kiloluydu. Kumral saçlarındaki beyazlar göze çarparken, uzun kollu düz ve şuna kadar burada gördüğüm kadınların aksine sade yeşil bir elbise giymişti. Dümdüz ve gösteriştan uzak görünüyor.

İtır'dan sonra aceleyle Doğa'nın yanına gidip sıcacık gülümsedi. "Işıktan gelen değil mi?" Çok heyecanlı görünüyor bu kadın. "Şu kalkanı kaldır hayatım, inan bana güvenli bir bölgedesiniz." Doğa'nın korkudan titreyen halini görünce ona güven vermek için elini uzatmıştı ki, sanki görünmez bir şeye çarpmış gibi elini hemen çekmişti. "Kalkan büyüsünü sadece ışıktan gelenler yapabilir, işin garip tarafı en yaşlıları bile bunu öğrenmek için yıllarını harcarken melez bir fani hiç zorlanmadan bunu yapabiliyor?" Soru dolu bakışları Doğa'nın üzerinde yoğunlaşırken zavallı kız anlamaz gözlerle ona bakıyordu.

"Be-ben sizin gibi değilim, şey ben büyü yapmasını bilmiyorum." Hiç birimiz bilmiyorduk. Mara belki, ama o da neyin nasıl yapıldığını bilmeden biliyordu. Böyle de kulağa çok karışık geliyor.

"Bu dünyaya ait değilsiniz bilmemen normal, ama şuanda etrafındaki kalkanın yoğun enerjisini hissedebiliyorum." Gözlerini kapatarak bir süre Doğa'nın karşısında hareketsiz kaldıktan sonra gözlerini yavaşça açtı. "Sadece bedenini değil zihnini de kalkan ile güvene almışsın, ben muhafızlardanım ve zihnine giremiyorum." Doğa bu kadar korkarken yeteneğinin kalkan olması fazla şaşırtmadı. Keşke bende zihnime bir kalkan çekebilsem.

İki adım yana kaydığında şimdi Mara'nın karşısındaydı. "Sen ise bilge olmalısın değil mi? Kadimler tarafından kutsandığını gözlerin ele veriyor." Tahminler üzerine kim olduğumuzu çözmeye çalışıyor gibi hareket ediyordu. Ancak muhafızların zihin hırsız olduğunu düşünürsek o bilgiye ulaşması bence tahminlere dayanmıyordu.

"Zekice bir tahmin bayan." Mara tam da ondan beklediğim gibi alay ederek kadına doğru bir adım attı. "Tabi bu bir tahmin olsaydı değil mi? Aklımıza girip tüm yaşantımızı öğrenmeniz sizce ne kadar doğru? Doğa

gibi bizim kalkanlarımız yok ne yazıkki." Dudaklarım kıvrıldığında bu kızın kural tanımaz patavatsızlığı belkide ilk kez hoşuma gitmişti. Ben yıllardır çekiyorum onu, birazda başkalarını canından bezdirsin.

Kadının mahcup olmuş bir tavırla geri çekilmesini izliyordum. "Bunun için çok üzgünüm, ama yapmalıydım. Akademi için o kadar çok tehlike var ki, burayı doğru şekilde korumak istiyorsam önceden tüm tedbirleri almalıyım değil mi?" O kadar çok ilgili ve sıcak davranıyordu ki, tıpkı Doğa ve Itır gibi Mara'da onun davranışlarını samimi bulmuş gibi bakıyordu.

Aslında bende bu kadından zarar gelmeyeceğini düşünüyorum, şuana kadar beni rahatsız edecek bir hareketine denk gelmedim.

Son olarak gözleri beni bulunca gülüşü daha da büyümüştü. "Bir oyunbaz? Yaklaş lütfen seni yakından görmek istiyorum." Bana elini uzattığında ona doğru yürüyüp elimi uzattığı elinin içine bıraktım. "İzin verir misin?" Sanırım zihnime girmek için iznimi istiyordu, daha önce biri orayı işgal ettiği için güldüm. "Burada birçok muhafız olduğunu düşünürsek oradaki bilgiler zaten artık birer sır değil." Bu sözlerle onayımı aldığı için gözlerini kapatıp aklındaki gizlere sızmaya başlamıştı. Bunu hissetmiyorum bile.

"Aman tanrım!" Sesi oldukça afallamış çıkarken elimi sıkıca tutan kadın, gözlerini hızla açtığında bal rengi gözlerinde endişe ve biraz da çözemediğim gizemli bir duygu vardı. "Kara büyüyle kilitli, zihnindeki tüm kapılar kilitli. Hayır şuanda hızlı bir şekilde tüm kapılar kapanıyor, biri yapıyor bunu! Şuanda bu odada ve sana büyü yapıyor!" Aceleyle Doğa'ya dönüp onu incelediğinde başını olumsuz anlamda sallamıştı. "Hayır sen değilsin, bu kalkan saf kötülük sana ait değil! İçeri gel Omar ve onu bul!!" Delirmiş gibi bağırdığında neler olduğunu anlayamıyorum. Pekala biri bana bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu söyleyebilir mi?

"Ah hayır anladı! Kahretsin büyüü tamamlamak için vaktin yok gidelim buradan!"

"Gidemem! Eğer Efsun onun zihnine sızarsa büyülerin rengini ve şeklini gördüğünü anlar! Onu korumalıyım!"

"Devam edersen de ikimiz öleceğiz!"

"O yaşamalı aptal! O yaşadığı sürece yaşatma şansı var!"

"Böyle de ölüyoruz!"

"Henüz değil. Sen ışıktan gelenin bedenine sığın bende oyunbazın. Onunla bütünleştirmede yaşam enerjisi büyüü tamamlamamı sağlar."

"Işıktan gelen mi? Kızın ölümcül kalkanı ne olacak?"

"O kalkan yaşayanlar için ama ölümlerde işe yaramaz git hadi."

Koridorda duyduğum aynı sesleri duymak bir kez daha beni çıldırmanın eşiğine getirince içeri giren o zırhlı adam, yani Omar'a dönüp elimle seslerin geldiği kitaplığın yanını gösterdim. "Ora-orada-" demiştim ki tam kulağımın dibinde iç çeken o sesi bir kez daha duydum. *"Yapma, onlara bizden bahsedersen seni koruyamam. Elzem burada kendi öz kardeşine bile güvenemezsin, inan bana güveneceğin tek kişi benim. Sana yabancı değilim, bunu derinlerde biliyorsun...bildiğini biliyorum. Şimdi iki seçeneğin var; ya bizden onlara bahseder ve tamamiyen yalnız kalırsın, yada beni bedeninde saklayarak çok sağlam bir müttefik kazanırsın."* Buz tutmuş bir halde öylece dururken elim hala kitaplığın yanındaki boşluğu gösteriyordu. Onları arada duyuyordum ama ilk kez doğrudan benimle konuşmuştu.

"Orada ne var?" Kadının tetikteki hareketleri beni sebepsiz yere germişti. Orada değil artık hemen yanımda bir şey vardı ama ona bunu söylemelimiyim emin değilim.

Ah pekala bu korkutucu olsa da içimden geleni yapacağım!

"Şey var..." Zorlukla gülmeye çalışırken aklıma o an gelen tek yalana sığındım. "Böcek! Ah evet böcek var! Böyle kocaman çirkin bir böcekti ama az önce kitaplığın arkasına girdi Efsun hanım." Yalan söylemekten nefret ediyorum! Bana göre doğruları saptıran herkes birer korkaktı ve şuanda öyle hissediyorum.

Gözlerini kısıan kadının neden üzerime doğru yürüdüğünü anlamıyorum. "Adımın Efsun olduğunu nereden biliyorsun?" İçimden kendime bir küfür savurduğumda kendimi ele vermem büyük aptallıktı. Ona göremediğim ama seslerini duyduğum iki kişinin konuşmalarına kulak verdim oradan biliyorum diyemezdim.

Bekle! Ben ne zamandan beri birinin karşısında böyle korkak tavırlar sergiler oldum!

"Dışarıdakiler söyledi." Omuzlarımı dikleştirip o yıkılmaz tavrıma büründüm. "Bahçedeyken herkes bize bakıp konuşurken duydum. İçlerinden biri Omar'ı göstererek, 'Onları Efsun'a götürüyor,' demişti ve doğrudan size getirildiğimize göre adınızı bilmem normal. Bekle...sorguya mı çekiliyorum?" Aynı onun gibi gözlerimi kısıtımda kolay kolay köşeye sıkışacak biri olmadığımı anlamalıydı.

"Hayır sadece tedbir." Yürüyüp kapattığı kapıyı içeriden kilitlemişti. "Omar bul şunu!" Elimdekileri hızlıca gözden geçirmeye başladığımda

tepkisizliğimi uzun süre koruyamam.

Bana yardım ettiğini iddia eden biri var ve gerçekten yardım için burada olduğunu hissedebiliyorum.

Başka ne var?

Ah buldum! Bu kişi her kimse yaptığı kara büyü o kadar güçlü olmalıkı Efsun ıldır mıştı.

Omar denilen adamdan yardım istediğine göre bu adamı fazla hafife almamalıyım.

Bir de içime girmek isteyen kişiyi bir şekilde korumam gerekiyor.

Ve kahretsin ki ben yine strateji yapmaya başlayacak kadar delirdim! Bütün bunlardan bana ne ki?

Omar bir av köpeği gibi havayı koklamaya başladığında odanın her yerini adımlıyordu. Bana doğru döndüğünde ise korkudan soluğum kesilmişti. *"Elzem izin ver! Aykırı bir oyunbazın içine onun rızası olmadan giremem!"* Erkek değil kadın sesiydi, diğerı de bir kadındı. Fakat sesleri hep boğuk ve hırıltılı çıktığı için bir türlü nereden duyduğumu çıkaramıyorum.

Bu izin verme işini nasıl yapacağımı da söylese işim daha kolay olurdu.

Derin bir nefes alıp gevşemeye çalıştım, rızam vardı biliyorum bu çılgınca ama içgüdülerim ıldır mış gibi onu korumam gerektiğini haykırıyordu. *"Kızın yanında!"* Omar'ın hızla üzerime yürümesiyle önce bedenimde ılık bir esinti hissettim sonra ise şiddetli bir sarsıntı. Sanki bir çeşit elektriğe maruz kalmışım gibi bedenim duvara doğru savrularak yere çarpınca düştüğüm yerde hiç acı hissetmediğimi farkettim. Ama bu nasıl olur? Çok sert arptığıma eminim. *"Harika!"* Kaşlarımı çatarak ayağa kalktığımda gördüğüm manzara ile avazım çıktığı kadar bağırdım. Hadi ama yine mi!

Ben ayakta duruyordum, evet gerçekten iki adım uzağımdaki kendime bakıyordum. Yalıda buna benzer bir şey yaşadığımı farkedince hemen eğilip ellerime ve bedenime baktım. şeffaf bedenim yine bir ruh olduğumu gösterirken yumruklarımı sıkarak karşımdaki kendime bakıyordum! *"Bunu yaparken beni bedenimden atacağını sylememiştin!!"* Medusa'nın anneme yaptığını o da bana yapmıştı!

"zgnm." Bana bakmıyordu ama bunu bana söylediğini biliyorum. Dikkat çekmemek için diğerlerine dönmüştü. *"zgnm ama burada kimse yok, olsaydı hissederdim. Ayakkabılarımı ıkartınca etrafımdaki her şeyi hissedebiliyorum."* Efsun onun çıplak ayaklarına bakarken ben hangi ara onları çıkardığını sorguluyorum.

Özellikle Efsun'a bakarak ayakkabıları yeniden giydi.

Efsun bunu onaylatmak için Omar'a bakınca adam başını salladı. "Gitti, az önce buradaydı ama şimdi hissedemiyorum." Garip, o ruhları hissederken şuada beni hissedemiyordu.

"Kalkanların bedenine sığınmış olabilir mi?" Bu kadın neden bu kadar taktı bu meseleye?

"O kadarı benim yeteneklerimin dışında efendim." Omar kapının kilidini açıp dışarı çıkarken Efsun'un kolay ikna olduğunu sanmıyorum.

Herkesin tedirgin olduğunu anlayınca zoraki bir şekilde masasına doğru yürüyüp sandalyeye oturdu. "Hadi bana son yaşadıklarınızı anlatın." Kızlar bir süre sessiz kaldıktan sonra ilk konuşan Mara olmuştu. Her şeyi en başından başlayıp anlatırken ben hala kendime tersçe bakıyordum, yani birkaç adım uzağımdaki bedenime.

Nihayet Mara Araf'taki birkaç günlük maceramızı bitirince Itır en önemli soruyu sorma fırsatı bulabilmişti. "Bize yardım edecek misiniz? Buraya ait değiliz. Eğer kapıyı ikinci kez nasıl açacağımızı öğrenirsek kendi dünyamıza dönebiliriz." Dördümüz bir umutla ona bakarken günler sonra bizi mutlu edecek güzel bir habere ihtiyacımız vardı.

Efsun hanım bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerindeki karamsarlık tüm umutlarımı altüst etmeye yetmişti. "Bu o kadar kolay değil. Kapıyı sadece kalkanlar açabilir hepsinin iyi durumda ve sağlıklı olması gerekiyor. Çok güçlü bir büyü'nün sonucunda kapıyı açabilirsiniz ve tüm ritüel boyunca hepiniz buna dayanacak güçte olmalısınız." Hepimiz birbirimize bakarken gayet sağlıklı ve iyi durumda görünüyorduk, yani bunu yapmamız için bir engel yoktu değil mi? Aslında kimse beni görmediği için bedenimi çalan kişiye bakıyordu kızlar.

"İyi ama bizler gayet iyiyiz." Doğa ile aynı fikirdeyim fakat sanırım Efsun hanım bizim gibi düşünmüyordu. "Hepiniz değil." Benim bedenime bakıyordu aslında bende dışarıdan bir göz gibi kendi bedenime bakıyordum.

"Elzem mi?" Itır kaşlarını çatarak ona döndü. "Hasta mısın yoksa?" Değilim, aksine son derece iyi hissediyorum. "İyiyim." Bunu diyen ben değilim, ama benim sesimdi.

Bu kız hala niye çıkmıyor bedenimden? Dışarıda kaldım!

Efsun kardeşimi rahatlatmak için tebessüm ederek Elzem'i göstermişti. "Demek istediğim beslenmezse gittikçe zayıflayacak. O bir oyunbaz, diğer adıyla ruhların ölümü. Ölümünden doğanın laneti ölümlerle hayatta kalmak."

Bunu asla yapmam, ölmek umrumda değil kendi hayatım için kimseyi öldürecek biri değilim.

Itır gülererek Elzem'e göz kırptığında iyi olduğunu duymak keyfini yerine getirmişti. Kendimden başka biriymiş gibi bahsetmem can sıkıcı. "Sen beceremezsin şimdi, merak etme ben sana yeni kurbanlar bulurum." Bu komik değildi, hiç değildi.

"Anladığımı kadarıyla akademide kalmak istiyorsunuz değil mi?" Dışarıdaki tehlikeleri düşünürsek burası daha güvenli olabilirdi. Üstelik bizi götürecek doğru formülü hala öğrenmiş değiliz. "Sizi Araf'tan çıkartacak büyüü bilmiyorum, hiçbir ırkın da bildiğini sanmıyorum. Eğer bilseydik çoğumuz kendimizi kurtarmak için geçiti açardık. Araf'tan çıkmak buraya girmekten daha zor ve imkansız." Yinede bir yolu olmalıydı, aksini düşünmek istemiyorum.

"Ne yani burada mı kaldık?" Doğa'nın dolan gözleriyle tebessüm etti. "Bu konu gerçekten benim yeteneklerimi aşıyor, ama sizin burada kalmanıza izin veririm." Doğa ve Elzem'e üzgün bakışlarını gönderdiğinde devam etmesi için kimse konuşmamıştı. "Ama maalesef akademide kalkanlar eşit konumlarda değil." İçimden bir ses devamında duyacaklarımın pek hoşuma gitmeyeceğini söylüyor.

"Çok fazla lanetli ırk var Araf'ta, ama herkes tarafından bilindik dört ırk var." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyen kadından ilk kez duymuyordum bunları. Medusa bunu bize o gece söylemişti.

"Tenebrisliler, ışıktan gelenler, bilgiler ve oyunbazlar." Camdan dışarıya baktığı için bize sırtı dönüktü. Saçlarını sıkı bir topuz yaptığı için kulağının arkasındaki kılıç ve kalkan dövmesini görebiliyorum. Bu muhafızların simgesiydi, aynısını ormanda hayatını kurtardığım o çocuğun boynunda da görmüştüm.

"Yıllar önce Araf'a hükmeden bu dört güçlü ırktı. Herkes tarafından korkulan ve zoraki saygı duyulan ırklardı bunlar. Lakin güç tutkusu her ırkı birbirine düşman ettiği için en çok bu dört ırk savaş halindeydi. Büyük bir savaş çıktı ırklar arasında, sadece lanetlilerin değil kasabanın diğer tarafında yaşayan fanilerin de çok kötü etkilendiği büyük bir savaş. Ve yıllar süren bu savaşın bir galibi çıkmadığı gibi bazı ırklar Araf'ın kontrolünü ele geçirmek için çok fazla karabüyüye başvurdu. Bunun sonucunda ise parazit ismi verdiğimiz birer canavara dönüştüler." Ne kadar korkunç olduklarını bizzat kasabada onlarla karşılaşarak tecrübe edinmiştim.

"Oyunbazların neredeyse hepsi kendisini kara büyüden kurtaramadığı için dönuştü. Geride kalanlar ise en büyük rakipleri tarafından öldürüldü. Araf'taki ırklar için tek bir kural geçerlidir, hasmının zaafını bulup ondan kurtul. Işıktan gelenler ise kara büyüden kurtulmak için liderleri onlara ait tüm klanı toplayıp Araf'ta izlerini kaybettirdiler."

"Yani bir korkak gibi kaçtılar mı?" Itır'ın gülüşü Doğa'nın gözlerine hü zün dalgası estirmişti. "Hayır kaçmadılar, aksine çok zekice bir hamle yaptılar." Mara araya girdiğinde ise onunla aynı fikirdeydim. "Eğer kalsalardı büyük ihtimalle rakipleri onları kışkırtacaktı ve onlarda tıpkı oyunbazlar gibi kara büyüye bağımlı olacaktı diğerlerinden kurtulmak için. Sonra ise onlar da birer canavara dönüşecekti." Bende böyle düşünüyorum, ama diğer herkes bence bizimle aynı fikirde değildi.

"Böylelikle Araf'taki güç dengesi tamamen değışti. Işıktan gelenler yıllardır kayıpta ve kalanlar ise en zayıfları olanlar olduğı için diğer ırklar tarafından köle edindiler. Aynı şey oyunbazlar için de geçerli. En güçlüleri birer canavara dönuştü, doğru düzgün büyü yapmayı bile bilmeyen zayıfları ise tıpkı ışıktan gelenler gibi köle olarak yaşıyorlar. Kimse onlara saygı göstermez burada ve bu iki ırktan kalanlara istedikleri her türlü işkenceyi yapmakta serbestler. Evet daha fazla kan dökülmesin diye tüm ırklar sulh imzaladı, lakin bu sulh oyunbazlar ve ışıktan gelenler için geçerli değil." Güçten düşen iki ırkı tamamiyen bitirmek için onları barışın bir parçası haline getirmemişlerdi. Her biri dağılıp parçalandığı için çoktan av konumuna düşmüşlerdi.

Sürüden ayrılırsan kendini çakalların sofrasında bulman an meselesi.

Kasabada bana saldıran tüm o canavarlar aslında benim ırkımdan mıydı?

Doğa ile gözgöze gelen Elzem'in üzgün bakışlarını görebiliyorum. Her ikimizin akıbeti gizini koruduğı için başımıza gelecekler tam bir muammaydı. "Şimdi Araf'ta Tenebrisliler, bilgeler, muhafızlar ve koruyucular güç olarak yarışıyor. Mara ve Itır akademide asillerin arasında saygı görecektir, ama üzgünüm kızlar siz ikinizi köle olarak sadece burada tutabilirim. Her ikinizi burada korumamın tek yolu bu, çünkü kimse başka bir ırkın kölesine saldırmaz." dediğinde tek yaptığım şaşkınlık içinde yutkunmak olmuştu. Ne diyordu bu kadın? Köle olmak mı? Ben mi?

Ben ve köle olmak? Bu iki kelimeyi yanyana getirmeyi bile kendime hakaret olarak sayarım!

"Elzem?" Rengi atan Doğa'nın birazdan bayılacağına yemin edebilirim. "Bi-biz köle mi olacağız?" Sinirden güldüğümde bana gerçekten böyle bir şey sorduğuna inanamıyorum. Gerçi bana değil beden hırsızı kıza sormuştu ama ben sandığı için sormuştu.

"Daha az saçmalar mısın? Kimse köle olmamı sağlayamaz!" Kimsenin beni duymuyor olması umrumda değil bunu bana yaptıramazlar. Genlerimde efendi olmak var köle değil!

"Üzgünüm." Bunu diyen kadın kesinlikle üzgün görünmüyordu. "Sizi başka türlü burada tutamam. Gitmek isterseniz bunun için serbestsiniz, ama kalırsanız akademinin kölesi olarak ikiniz devam edeceksiniz?" Bunu nasıl söylerdi? Aradığım cevaplar burada, yanımda pusulam bile yokken nasıl giderim? Lakin bu şartlarda da burada kalamam!

"Gidiyoruz!" Bir hışımla kapıyı gösterdiğimde kimsenin beni görüp duymadığını farketmem uzun sürmemiştir. "Bedenimi geri ver!" Elzem'in üzerine yürüğümde onun içinden geçip kendimi onun diğer tarafında bulmam öfkeden delirmemi sağlıyordu! Artık içimden çıksın!

Mara gülüşünü saklamaya çalışarak Efsun hanıma döndü. "Kalırsam ne olacak?" Efsun hanım ona tebessüm ederek göz kırptı. "Sizin er veya geç buraya geleceğinizi tahmin etmiştim. Kalkanların Araf'a geldiği duyulduğu an klanlarınızın liderleri ile görüştüm. Bilgeler seni kabul ediyor, tüm masraflarını klan liderin karşılayacak. 1.sınıf bir oda, en kaliteli kumaşlardan kıyafetler ve daha birçok ihtiyacın için fazlasıyla altın gönderdiler akademiye. Ve bunun karşılığında senden tek bir beklentileri var; eğitimini en verimli şekilde tamamlaman. Sana küçük bir mesaj da iletmemi istedi. En kısa zamanda kadim bilgilerle ziyaretine geleceklerini." Bir küfür savurduğumda paragöz bir kız için bundan daha iyi bir teklif olamazdı. Kahretsin bu kız duyduklarından sonra kesin burada kalırdı!

"Aynı şeyler senin içinde geçerli Itır. Klan liderin özellikle seni Asil, yani kendi oğlunun sınıfına koymamı istedi. Aslında Asil ile tanıştınız, az önce zihnine girdiğimde ormanda sana pelerinini veren çocuğu anılarının içinde gördüm, işte o Asil. Biraz kaba olabilir ama kendilerinden olanları sahiplenirler." O pusula hırsızının ismi Asil miydi? İlk kez duyuyorum çok değişik bir isim.

Elzem üşümüş gibi onlara sırtını dönüp şömineye doğru yürürken beni gördüğünü farkettim. Odadakilere belli etmeden gözleriyle şömineyi işaret edince onu takip ettim. Diğerleri hala konuşurken ellerini ateşe doğru uzatan kızın yanında durduğumda onlara sırtımız dönüktü. "Elzem..."

Adımı sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla söylemişti. "Bundan gerisine karışamam, ama yapabiliyorsan kardeşinden kurtul ve Asil'e her zaman güvenebilirsin. Son bir şey; onu çağır." Sesi boğuk ve acı çekiyormuş gibi çıkıyordu. O kim? Bahsettiği her kim ise onun için önemli biri olmalıydı.

Itır'dan kurtulmak mı?

Ve o pusula hırsızına güvenmek?

Her ikisi de asla yapmayacağım şeyler. Ayrıca o diye bahsettiği kimdi?

"Sana daha fazla yardım edemem, benim yolum burada bitiyor. Onu çağır Elzem, bir tek o seni koruyabilir," dedi. Artık kimden bahsettiğini bana söyleyebilir mi?

"Kimi çağırmam gerekiyor?" Kısık sesle fısıldadığımda bana dönerek acıyla karışık iç çekti. "Sunakta bir ayin yaparak onu çağırırsan seni sadece korumakla kalmaz buradaki en güçlü kişi yapar." Acaba şu ayin işinden zerre anlamadığımın farkında mı?

Ama şu güç kısmı ilgimi çekmişti.

Elini göğsüne bastırıp inleyince fazla vaktinin kalmadığını anlayıp telaşa kapıldım. "Bana şu ayini nasıl yapacağımı anlat ve bir iblisi çağırmayacağıma yemin et!" İkinci bir Medusa vakasıyla daha uğraşamam.

"Ke-kendinden bir şey feda etmelisin." Diğerlerinin dikkatini çekmemek için dik durmaya çalışsa da fısıltısı güçlkle çıkıyordu. "Bir masumun kanını sunağa dökerek onun ismini yüksek sesle söyle."

"Adı ne?"

"Gediz Gevheri."

Daha sonra yerinden sendeleyerek üzerime yürüyünce hafif bir ürperti yaşadım. Kendimi yine onun bedeninden geçmeyi beklerken bunun olmadığını gördüm. Başımı eğip bedenime baktığımda kendime dokunmak derinden bir oh çekmemi sağlamıştı. Az önce ne olmuştu?"Elzem hanım siz iyi misiniz? Geldiğimizden beri çok garip davranıyorsunuz." Mara'nın şüpheli bakışları beni güldürdü. Neler olmamıştı ki, şu kısacık sürede neler yaşamıştım ama hiç birinin ruhu duymamıştı.

Gediz Gevheri? Şimdi bir de seni mi bulmalıyım?

Onun hakkında detaylı bir bilgiye sahip olmadığım için bir şey yapmadan önce iyice bunu araştırmalıyım. Düşünmeden verilen aceleci kararlar benim yapacağım bir şey değildi. Kafamdaki düşünceleri bir kenara itip şuan için daha önemli olan konuya yoğunlaşmayı denedim. "Ne yapacağınıza karar verdiniz mi?" Mara'nın sorduğum soruya verdiği cevap beni şaşırtmadı.

"Ben kalıyorum, o kulübede sürünmek yerine burada saygı duyulacak biri olmak daha iyi." İki tür insan vardı bana göre. Birincisi; itaat etmek için doğanlar. İkincisi; itaat ettirenler. Mara birinci gruba ben ise ikinci gruba girerken yer değiştirmek onur kırıcıydı.

Evet benim gibi biri için zor olacaktı, ama akademide kalıp çıkış yolunu bulmam için bunu yapmaktan başka şansım yoktu.

"Bende kalıyorum." Yani ben gitmek istesem bile kardeşim burada kalacaktı. Bana rağmen bunu yapacaktı, bana sunulan tek seçeneğin kölelik olduğunu bilmesine rağmen.

"Düş Elzem! Sen yeter ki bir kere düşmeyi öğren!" Daha önce söyledikleri aklıma gelince en az Mara kadar onun da yıkıldığını görmeyi istediğini bir kez daha anladım.

Doğa'ya döndüğümde dolan gözleriyle yanıma gelip sıkıca elimi tuttu. "Gidersen seninle gelirim, kalırsan seninle köle olurum. Benim ne Mara gibi hırslarım var ne de Itır gibi güce olan açlığım var. Ben bir seni bilirim Elzem, senin kıvrak zekanı, soğukkanlılığını ve yaptığın stratejileri bilirim. Kızların ne yaptığı umrumda değil bizi buradan çıkartacak tek kişinin sen olduğunu hissedebiliyorum, o yüzden onlara güvenmek yerine sana güveniyorum." Doğa'nın bu cesurca sözleri Mara ve Itır'ı kızdırırken içim burkularak parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Senin zarar görmene asla izin vermem Doğa." O beni destekleyen tek kişiydi bu sebepten dolayı onu hayalkırıklığına uğratmamak için her şeyi yaparım.

"Vermez tabi." Mara yüzünü buruşturarak bize bakıyordu. "Oyunbazlar ve ışıktan gelenler ezelden beri müttefikler, yani ikinizin bu kadar iyi anlaşması beklenen bir şey." Olabilir, bilgilerle müttefik olmaktansa ışıktan gelenleri yeğlerim.

Verdiğim saçma karar canımı yaksa da Efsun hanıma doğru yürüdüm. "Burada kalıyoruz...köleniz olarak." Bu saçmalıktı, köleliğin hala var olduğu bir boyutta köle olmam büyük saçmalıktı!

Kendimi bundan daha fazla şaşırtamam sanırım.

Duyduklarından memnun kaldığını gösteren homurtular çıkartan kadın, kitaplığa doğru yürüyüp raflarda birkaç evrak ve küçük bir sandık alarak masanın üzerine koydu. İki belgeyi ben ve Doğa'ya uzattı. "İmzaladığınız an akademinin köleleri olacaksınız." Uzattığı evrağı aldığım anda eski dilde yazılmış yazıları okuyabildiğimi bir kez daha farkettim. Doğa'dan gelen mırıltılara bakılırsa o da okuyabiliyordu. Burada yazan her madde beni bozguna uğrattırken verdiğim kararın doğruluğunu sorguluyordum. Burada

yazanlara göre benden istenilen her şeyi sorgusuz sualsiz yerine getirmeliyim. Bir köle asla itaatsizlik yapamaz, yaparsa efendisi tarafından cezalandırılır. Kuralların dışına çıkarsam veya kaçmaya çalışırsam sonuçları benim için çok ağır olabilirmiş. Efendim olarak Efsun'un adı varken köle olarak benim ismim yazıyordu. Ona olan sekiz yüz bin altın borcumun karşılığında hayatımın geri kalanını onun kölesi olmaya mı adadım? Bekle bu da ne! Bu belge önceden hazırlanmış ve bu kadın beni borçlu çıkarmanın peşinde!

"Sekiz yüz bin altın mı?" Belgeyi sertçe yüzüne fırlattım. "Beni kandıracağınızı mı sanıyorsunuz? Yok yere borçlandırıp köleniz yapmanın peşindesiniz!!" Tüm hayatım evraklar, sözleşmeler ve belgeler içinde geçmişken körü körüne hiç bir şeyi imzalamam.

Ayaklarının önüne düşen belgeyi alıp doğrulduğunda bal rengi gözleri bana üzgünce bakıyordu. "Kimse gönüllü olarak birinin kölesi olmaz hayatım. Orada yazanlar sadece bir prosedür diğerlerini kandırmak için. Evet herkes seni benim kölem bilecek, ama buradan gitmenin yolunu bulduğunda söz veriyorum bunları yırtacağım ve gitmenize izin vereceğim." Bende bu yalana inanacağım öyle mi?

"Yalandan bir evrak işte imzalayın bitsin."

"Bunu isterdin değil mi aptal hizmetçi! İplerimi birinin eline vermemi? Ama Elzem Akay kimsenin kuklası olmaz!" Efsun'un elindeki belgeyi bir hışımla alıp yırttıktan sonra Doğa'nın belgesini de alıp yırttım. "Köle olmayacağız! Ben ve Doğa'yı akademide işe alın. Kalacak bir yer ve her ay belli bir ücret karşılığında sizin için çalışırız ama asla köle olmayacağız! Kurallara uymadığımızda efendimiz tarafından cezalandırmaktansa patronumuz tarafından kovuluruz olur biter." Sunduğum öneri kaşlarını çatmasını sağlamıştı, ama o sevecen anlayışlı kadın rolüne geri dönmesi uzun sürmedi.

Bu kadına güvenmiyorum, içimden bir ses beni kölesi yapmayı her şeyden çok istediğini söylüyor.

Fakat benim neler yapabileceğimi henüz bilmiyor, üstelik artık zihnime hiç bir muhafız sızamaz. İçime giren o sesin yaptığı büyü aklımdakileri onlardan koruyordu.

"Cevap vermediniz?" Kaşlarımı yukarı kaldırdığımda karşımdakini nasıl manipüle edeceğimi iyi biliyordum. "Yoksa köle olmamız mı ilginizi çekti?"

"Tabiki hayır Elzem." Karşı savunmaya geçen biri doğru söylüyorsa neden gözlerini kaçırıp durur ki? "Tamam ikinizi burada işe alıyorum." Yanıma gelip dostane bir tavırla elimi tuttu. "Ben sizi daha iyi korumak için kölelik teklifinde bulundum, lütfen beni yanlış anlama hayatım." Yemedim ama yutmuş gibi yapacağım.

"Çok teşekkür ederim Efsun hanım. Burada birinin bizi düşünüyor olması iyi hissettirdi." İçtenlikle güldüğümde aptal numarası yapmak benim için hiç zor değildi.

Bu kadın er yada geç buraya geleceğimizi biliyordu o yüzden o kölelik belgelerini hazırlatmıştı, çünkü beni ve Doğa'yı fazla hafife aldığı için gülen yüzüne aldanıp o belgeleri imzalayacağımızı düşünmüştü. Bizden bir çıkarı vardı, ama sadece Doğa ve benden. Ben eminim ki Itır ve Mara'dan da bir beklentisi olsa bir bahaneyle onları da kölesi yapmayı isterdi. Ve yine eminim ki ben ve Doğa'dan bir beklentisi olmasaydı kendi cebinden harcayarak bizi de asillerin içine alıp aynı şekilde korurdu. Evet ben kırk fikirliyim, haksız veya haklı demeden her seçeneği süzgeçten geçirerek öyle adımlarımı atardım.

Ve Doğa bu yönümü bildiği için akıllılık yaparak benim safımda yer alıyordu, şu diğer iki aptalı da bir şekilde burada korumak yine bana kalıyor.

"Omar?" diye yüksek sesle konuşan kadın ile Omar içeri girmişti. "Itır ve Mara'yı Sahra'nın yanına götür. Kızlara akademiye gezdiresin ve yeni odalarını göstereyin. Oradan da Elif hanımı çağır, Elzem ve Doğa'yı kuzey kanadındaki kulübelere götürüp günlük yapacakları işleri anlatır." Onlar güneydeki asillere laik odalarına, biz ise kölelere ait kuzey kanadındaki kulübelere. Harika! Tek kelimeyle harika!

"Hadi gidelim Mara." Gülerek ayağa kalkan kardeşim küçümsercesine beni süzdü. "Sevgili kardeşim odama gidince yeni işin için kadeh kaldıracacağım." Geri döndüğümde ilk iş DNA testi yaptırmak olacak. Bu kız ile kardeş olamam!

"Bol şans Elzem hanım." Mara pot kırmış gibi gözlerini kocaman açınca yine ne söyleyecek merak bile etmiyorum. "Ah pardon ben hanım mı dedim?" Kahkaha attığında küstah gülüşü canımı sıkıyordu. "Elzem diyecektim, malum artık ben hanım sen ise hizmetçisin ve bu süreçte yaşadığın her şeyi zevkle izleyeceğim **Elzem**." İsmime bilerek bir kez daha vurgu yaptığında en çok bu kıza malzeme verdiğim için kendimden nefret ediyorum!

Benim tüm hayatım lüks içinde geçmişken sırf onları bu cehennemden çıkarmak için hizmetçi olmayı göze aldım, fakat onların tek derdi kendi egolarını tatmin etmek.

Gerçekten yaşayacaklarım onlara değecek mi?

Kardeşıme döndüğümde en küçük bir alınganlık göstermeden soğukkanlılığımı korudum. "Sana o zevki asla yaşatmayacağım, burada hizmetçi bile olsam ben asla tökezleyip düşmeyeceğim. Tüm hayatın boyunca beklediğin gibi bir kez bile olsun asla sana gelip yardım istemeyeceğim." Gülerek göz kırptım. "Ama sen hep olduğu gibi başın belaya girince yine bana gelebilirsin kardeşim."

"Kim kime geliyormuş göreceğiz bayan kontrol delisi. Bu arada merak etme giymediğim eski kıyafetleri sana gönderirim." Saçlarını savurarak dışarı çıkan kızın arkasında kendimi tutamayıp güldüm. Çocuksun kardeşim, aramızdaki o bir yaş farkına rağmen hala çocuksun.

"Oldu o zaman görüşürüz Elzem." Ben bu hizmetçiye çok pis döverim!

"Aaa nereye Mara? Bana hizmetçilik hakkında hiç tavsiye vermeyecek misin? Ne de olsa böyle sonradan görme olmadan önce bir hizmetçiydin...benim hizmetçim."

"Merak etme sen odamı temizlerken büyük bir alçakgönüllülük ile sana emirler verip neyi nasıl yapacağını tarif edeceğim."

"O günü iple çekiyorum."

"Benim kadar olamaz." Her ikimizde meydan okurcasına birbirimize bakarken nihayet o da Omar'ın peşinden odadan çıkmıştı.

Bu kıza hizmet etmektense kendimi bir arabanın önüne atmayı yeğlerim. Araba mı? Tanrım at arabası dışında burada intihar edeceğim bir araba bile yoktu!

Doğa ile şu bize kalacağımız yeri gösterecek kadını beklerken kapı açıldı ve o pusula hırsız içeri girdi. "Efsun hanım babam bugün akademiye geld-" Konuşarak içeri girmişti fakat bizi görünce hafif şaşırarak bize bakarken sustu. Bizim kadar şaşıramaz bence.

Doğa anında arkama saklanırken şaşkınlığını üzerinde atan adam güldü. "Beni takip ederek buraya geleceğinizi tahmin etmiştim." Başını yana kaydırarak Doğa'yı görmeye çalıştı. "Beni her gördüğünde saklanmayı bırak günışığı, benim cehennemimdesin benden kaçmanın bir yolu yok."

"Elzem..." Arkamdaki kız yüzünü sırtıma gömerken titrediğini hissedebiliyorum. "Lütfen söyle şu katile benden uzak dursun." Eğer laftan anlayacaksa söylerim tabi, ama adam Doğa'ya bildiğin taktı.

"Katil mi?" Dudağının kenarı kıvrılırken alınmış gibi elini sol göğsüne bastırdı. "Ama şimdi kalbimi çok kırdın günışığı. Benimde bir kalbim var bak atıyor, ama sen şimdi buna da inanmazsın. Neden gelip kalp atışlarımı dinlemiyorsun? Gerçekten atıyor, fazla mı hızlı atıyor bu?" Kendi de şaşırmış gibi başını eğerek sol göğsüne bakmaya çalışması beni neredeyse güldürecekti.

Yaptığı şeyi farkedip hafif öksürerek o korku salan sert karakterine yeniden bürünüp Efsun hanıma odaklandı. "Burada mı kalacak bu ikisi?" Başka seçeneğimiz olmadığı için maalesef evet.

"Artık burada çalışacaklar Asil, her ikisine zarar vermek yok." Nefret dolu bakışlarını bana yönlendiren adam, "Söz veremem," deyince pek şaşırmadım. Onlardan birini öldürmüştüm kolay kolay bana rahat vermeyecek.

"Her neyse, babam buraya gelirse haberim olsun." Gitmeden hemen önce Doğa'ya gözücuyla baktığını gördüm, tabi Doğa sırtımı sıcak nefesiyle yaktığı için bunu görmemişti.

Asil gittikten beş dakika sonra içeriye sert mizacıyla mürebbiyeleri andıran bir kadın girmişti. Biber yemiş gibi yüzünde acı bir kızgınlık, heran saldırıya geçecekmiş gibi öfke dolu sabırsız bir çehre. Elif kahya bu olmalıydı sanırım, ama beklediğim gibi güleryüzlü biri değildi. Aksine kalın kaşlarının altındaki o gri bakışlar ruhsuz bir hayaleti andırıyordu. Uzun yüzüne göre büyük bir burnu vardı, düz bir çizgide olan ince dudakları gülmekten muzdarip gibiydi. Önü sonuna kadar düğmelenmiş ceketini zayıf bedenine tam oturuyordu, ama o ceketin altına giydiği kabarık solgun eteği modadan çok uzaktı. Eteğin uzunluğundan ayakları görülmezken buraya kadar düşmeden gelmesi büyük mucize. Belkide düşmüştür emin değilim.

"Elif hanım bunlar yeni çalışanlarımız, siz gereken şeyleri öğretirsiniz onlara." Kadın ayıplarcasına çıplak bacaklarına bakarken Efsun'u duydu mu tartışılır.

Arkasını dönüp gitmeden önce tek söylediği, "Beni takip edin," olmuştu. Evet çok güzel bir tanışma şekli.

Doğa ile birbirimize baktıktan sonra mecburen onun peşinden odadan çıkmıştık. Aynı yollardan geçerken kuzey tarafındaki merdivenlere yönelmesiyle acı içinde tebessüm ettim. Çalışanlar güneydeki merdiveni kullanamazdı. "Kim olduğunuz yada nereden geldiğiniz umrumda değil, burada çalıştığınız sürece kurallara uyacaksınız." Basamakları inerek önde

yürüyen kadın ilk dakikada bize gözdağı vermeye başlamıştı bile. Kuralları benim yazdığım günleri özlüyorum.

"Güney kanadında olan herkese ismiyle hitap etmek yasak, onlar için kullanacağınız tek hitap şekli efendim olacak. Akademide kaldığınız sürece sağır, dilsiz ve kör olacaksınız..." Daha birçok kural anlatmaya başlamıştı ama ben bir yerden sonra dinlemeyi bırakmıştım.

Uyanmak istiyorum, içinde hizmetçi olduğum bu kötü rüyadan uyanmak istiyorum.

Eğer abim burada olsaydı ve bir hizmetçi olduğumu görseydi adım gibi eminim ki ne lanet dinlerdi ne de ırk, herkesi birbirine katardı.

Sıraç'ı özledim, onu çok özledim.

Dışarı çıktığımızda Elif kahyayı takip etmemiz herkesin artık bir hizmetçi olduğumuzu anlamasını sağlamıştı. O sinir bozucu muhafızın hala çardakta oturduğunu görünce, "Adı ne?" diyerek Elif hanımı durdurup onu gösterdim. "Şu sadistçe gülen hasta adamın adı ne?" Önce o muhafıza baktı sonra ise kaşlarını çatarak bana. "Hafız, kuş kadar aklın varsa onun yakınlarında dolanmazsın." Ne yani ondan etkilendiğim için mi adını sorduğumu sandı?

"Bakın bayan önce bir konuda anlaşalım." Kaşlarımı çatarak tam karşısında durdum. "Benim size karşı herhangi bir mecburiyetim yok önce bunu anlayın. Burada köleniz değil sadece çalışanınızım kafanıza estiği gibi bana hakaret edeceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Burada çalışıyor olabilirim ama değişmeyen bir gerçek var ki sizin mayanızda çalışmak var, benimkisinde ise çalıştırmak. Sizden daha iyi kahyalarım ve hizmetçilerim olmuşken siz neyin üstünlüğünü bana gösteriyorsunuz? Kahya veya hizmetçi farketmez burada her ikimizde çalışıyorsak olmayan beyninizle bir daha bana hakaret etmeye cüret dahi etmeyin!!" diye bağırduğımda kadının öfkeden yüzü kıpkırmızı olup çenesi seğirirken bahçedeki herkes bize dönmüştü. Ne olursa olsun kimse için kendimden daha fazla ödün veremem. Zaten yapacağımın en kötüsünü yaparak burada hizmetçi olmuşum.

Bu ani çıkışım etrafımızda bizi izleyen kişilerin yanında otoritesine küçük bir darbe vurmuş olmalıki dişlerini sıkarak kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Çok gördüm senin gibilerini ama onlarla işim bittiğinde süt dökmüş kediye döndü hepsi." Güldüm. "İnan bana benim gibisini ne görmüşsünüzdür ne de göreceksinizdir. Benimle uğraşırsanız inan bana sizinle işim bittiğinde bir daha kimseye patronluk taslamayacak duruma

gelirsiniz." Saçlarımı savurarak yana kayıp ona yol verdiğimde savaş açan bakışları zerre umrumda değil. Bir kraliçeyi tahttan indirebilirsiniz ama ondan sıradan biri olmasını bekleyemezsiniz.

Benim en sıradan halim bile herkesten daha üstünken birkaç basit ayak takımına boyun eğecek değilim.

"Yürü!" Bir hışımla önden giderken kalın sesiyle yüzümü buruşturup onu takip ettim. Gözucuyla şu Hafız denilen muhafıza baktığımda dudakları kıvrılarak bana baktığını gördüm. "Başın büyük belada hoca, ilk günden düşman kazanmak büyük aptallık."

"Bana saygı göstermeyen kimse dostum olamayacağına göre emin ol akli olan düşmanım olmak istemez." Buradaki herkesin beni duyuyor olmasını umursamadan kahyanın peşinde bir adım atmıştım ki, "Bekle," diyerek oturduğu yerden beni durdurdu. "Zihnine ne yaptın? Kapıları kapatan bu karanlık büyü ışıktan gelenlere ait değil." Yüzümdeki tehlikeli gülüşüme engel olamazken artık emin olmuşum. Muhafızlardan kimse zihnime artık giremiyor ve anladığım kadarıyla zihinlerine sızamadıkları tek ırk ışıktan gelenlerdi çünkü onların kalkanları vardı. Ben ise sanırım şuanda bir istisna oluyordum.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Buna inanmadığını biliyorum ama artık aklıma girip gereken cevapları oradan alamazdı. "Yukarı bak hoca." Ne demek istediğini anlamasam da başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda üzerime yağan kırmızı yağmuru gördüm. Evet küçük yağmur damlacıkları kan kırmızısıydı. Afallayarak elimi uzattığımda avuçlarıma düşen kırmızı damlalara dikkatlice bakınca parmaklarımin arasında sızan şeyin yağmur olmadığını gördüm. Aman tanrım bu kandı! Üzerime kan yağıyordu. "Hayır!!" Çığlık atarak bağırdığımda önce birçok kahkaha atan ses duydum sonra ise kan yağmuru tamamiyen kesilmişti. Ellerime baktım en küçük bir kan izi yoktum. Kahretsin! Yine halüsinasyon!

Herkesin içinde sürekli beni alay konusu yapmayı bırakmalıydı!

Öfkeden delirmiş bir halde başımı çevirip ona baktığımda gülüyordu. "Anılarını benden koruyor olabilirsin, ama hiç bir ırkın büyüü onlara göstereceklerimizi engelleyemez hoca. Hatta ışıktan gelenler bile bu konuda bize karşı zayıf." Kendisiyle övünen küstah adamı görmeye daha fazla tahammül edemediğim için ona sırtımı dönerek kahyaya yetiştim. Zihnim güvende olduğu sürece muhafızların üzerimde oynadığı halüsinasyon oyunlarına dayanabilirim.

Bahçenin kuzeyine doğru yürüyüp kulübelere açılan çift kanatlı kapıdan geçince akademinin bu tarafı geride bıraktığım yerin aksine fazlasıyla gösterişsizdi. Tahminimce en fazla üç kişinin sığabileceği üçgen çatılı küçük kulübeler yanyana dizilmişti. Ahşaptan yapılmış bu küçük evlerin alev alması için küçük bir kibrit çöpü yeterdi. Çuval gibi bol eski kıyafetler giyen insanların bu kulübelere girip çıktığını görüyorum. Buradaki herkes akademi için çalışıyordu, kadınların kıyafetlerinin üzerine giydikleri önlük bile garip görünüyordu. Kafalarındaki bone saçlarını gizlerken bellerini sıkıca saran eteğin kemeri ve tıpkı gelinlik gibi kabarık etekler. Perdesi olan her kulübede birileri yaşıyordu sanırım, biraz yürüdükten sonra penceresinde perdesi olmayan bir kulübenin önünde durdu. Belindeki kuşağına takılı onlarca anahtarın olduğu halkayı çıkartıp hepsini karıştıran kahya kadın, nihayet bir anahtardan karar kılıp kulübenin kapısına yaklaşip anahtarı kilide koyup açmıştı. "Sen artık burada kalacaksın." Bunu Doğa'ya söylüyordu. "Dolapta çarşaf ve perdeler var onları kullan. Kendi işlerini kendin halledecek, kendi kıyafetlerini kendin yıkayacaksın. Bunun dışında hergün sizin için yapacağınız işlerin listesini çıkaracağım. Yarın asillerin odaları temizlenecek sabah saat altıda uyanmış olacaksınız. Onlar dersteyken tüm odalar pırıl pırıl olacak." Ne yani yapacağımız ilk iş oda temizliği mi!

Umarım bana Mara'nın odası denk gelmezdi.

"Odaları temizledikten sonra ne yapacağız?" Doğa'nın sorusu onu güldürdü, fakat bu küçücük gülüş bile katı çehresini yumuşatmıyordu. "Akademide kaç oda var farkında mısın? Oda temizliği akşama kadar sürer hep, çünkü hepsinin ders saatlerini ezberleyip onlar yokken bir odayı temizleyip diğerine geçmelisiniz. Bir ırk eğitim görürken diğer ırk kendi sınıfından çıktığı için ona göre işlerinizin hızını ayarlamalısınız." Halkada kulübenin anahtarını çıkartıp Doğa'ya uzattı. "Bu artık senin." Tikintiyle Doğa'nın üzerindeki kıyafetlere baktı. "Senden önce burada kalanlar eğer bir şeyler bırakmışsa onları giy, iskeledeki kızlar gibi yarı çıplak gezip durma." Zavallı Doğa hiç itiraz etmeden anahtarı alıp içeri girerken yaptığı benzetmeye kaşlarını çatan ben olmuştum. Bizi giydiklerimizle yargılamaları çok yanlış.

Doğa'nın hemen yanındaki boş kulübeyi almayı beklerken o beni şaşırtmaya devam etti. Tüm kulübeleri geçip hepsinden uzak derme çatma bir yıkıntının önünde durunca sinirden güldüm. "Bu yaptığınız büyük saçmalık ben burada kalamam!" Çatısı yıkık tuğlalardan oluşan bu yer

harabeden başka bir şey değildi. Camları tamamiyen kırık olduğu için içeriye doluşan soğuk rüzgarı tahmin edebiliyorum. Hadi ama bu şeyin bir kapısı bile yoktu! Üstelik daha önce yangın çıkmış gibi ahşap duvarı simsiyah ve yosunluydu. Diğer kulübelerin aksine etrafı çöpler ve yabancı otlarla dolu olan bu şeyin içine girmeyi reddediyorum.

Yüzündeki o sinsi ifadeyi bozmayan kadın kendince bana bir ders veriyordu. "Sana vereceğim başka boş kulübe yok." Yalan söylüyordu çünkü Doğa'nın kulübesinden sonraki tüm kulübelerde hiç perde yoktu, bu da hepsinin boş olduğunu gösteriyor.

"Burada kalmayacağım bayan! Köpek bağlasan durmaz bu çöplükte!"

"Sen bilirsin." Meydan okuyan bakışları fazla acımasızdı. "Ya burada kalırsın yada defolup gidersin. Kimse seni burada zorla tutmuyor, kalacaksan edebinle kalacaksın. Yok yapamıyorsan daha fazla zamanımı alma." Damarlarımdaki kan fokur fokur öfkeyle kaynarken bir çılgınlık yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Başka seçeneğim olsa değil burada kalmayı hizmetçiliği asla kabul etmezdim! Lakin mecburum, pusulam bu akademiye göstermişken gidemem!

Hayır pes etmeyeceğim, herkes karşımda dursa da amacıma ulaşmak istiyorsam pes edemezdim. Bunu Doğa ve her ne kadar beni deli etseler de Itır ile Mara için yapmalıyım.

"Beni buradan göndermek için daha fazlasını yapmalısınız, şimdi beni yalnız bırakın lütfen çünkü küçük evimin bakımını yapacağım." Viraneye dönmüş kulübeye bakan kadın bu imkansız dercesine beni küçümsedikten sonra gidince o tamamen gözden kaybolanana kadar bekledim, daha sonra ise avazım çıktığı kadar öfkeden çılgılık attım. Evet bu imkansızdı, bu yeri yaşanılır bir hale getirmek imkansızdı!

"Deneyeceğim, bu yeri kendim için yeniden inşa edeceğim!" Ne kadar zor olabilir ki? Alt tarafı çatıyı tamir ettikten sonra camlarını takacak, yeni bir kapı bulacak, etrafındaki çöpleri toplayıp yabancı otları sökeceğim. İçini de bir güzel temizleyip silersem oldu bu iş. Acaba içi nasıl? Dışı böyleyse içine girmeye korkuyorum. Evet çok kolay olacak!

İyi de ben temizlik yapmayı bilmiyorum ki! Kimi kandırıyorum ki bu çok zor olacak!

Ve yeni bölümümüz sonunda geldi. Elzem'in akademide hizmetçi olacağını zaten çoğu kişi tahmin ediyordu değil mi? Peki onun gibi tüm hayatı kolaylık içinde geçen biri için bu süreç nasıl ilerleyecek dersiniz? Sizce başaracak mı?

Mara ve Itır için her şey iyi gidiyor ama her ikisi de Elzem'in süründüğünü görmek istiyor, özellikle de Mara. Sizce bilerek Elzem'e sorun çıkartırlar mı?

Doğa ise Elzem ile aynı kaderi yaşayan bir diğer talihsiz kızımız. Farkettiyseniz Doğa aşırı çekingen, özgüvensiz ve korkak biri. O yüzden kendi kararlarını vermek yerine sorumluluktan kaçıp bu işi

hep Elzem'e bırakıyor. Peki Elzem'in düşündüğü gibi Efsun hanım özellikle mi ikisini yanında çalıştırmanın peşinde? Sizce Doğa ve Elzem için farklı planları olabilir mi?

Elzem'e yardım eden o iki gizemli sesin amacı ne olabilir? Neden sürekli Elzem'in etrafındalar?

Peki Elzem o gizemli sesin istediği gibi Gediz Gevheri denilen kişiyi çağırarak mı dersiniz?

Bir de kafası karışanlar için şuna kadar okuduğumuz ırklar hakkında tekrar bir açıklama yapayım çünkü yorumlarda bazı tatlı okuyucularımın bu konuda çok sıkıntı yaşadığını farkettim.

#Tenebrisliiler; Itır'ın da içinde olduğu bu barbar ırkın en büyük özelliği kara büyüyle karanlığa hükmediyor olmaları. Ama kara büyü tüm ırkları kendisine bağımlı yapıp bir yaratığa dönüştürdüğü için tüm ırklar gerekmedikçe büyüye başvurmuyor. Tenebrisliilerin simgesini zaten biliyorsunuz siyah hilal ay.

#Işıktan gelenler; Doğa'nın klanı, Tenebrisliilerin aksine lânetleri ışık olduğu için her iki ırk birbirine çok zıt. Ve ışıktan gelenlerin simgesi güneş, en büyük özellikleri ise hiç bir ırktan olmayan görünmez kalkanlara sahip olmaları. Şöyle söyleyeyim Doğa'nın kalkanı yüzünden Asil çok çekecek, kıza her yaklaştırmaya çalıştığında o kalkan yüzünden çarpılacağı için çıldırıp daha çok Doğa'ya saracak. İşin trajik tarafı Doğa o kalkanı nasıl kaldıracakını bir türlü öğrenemeyeceği için her ikisinin her karşılaşması büyük olay olacak.

#Bilgeler; Hikaye boyunca bizi bol bol çıldırtacak Mara'nın klanı. Doğuştan bilgili olanlar ve tüm ırklar içinde her konuda bir bilgisi olan tek ırk. Sıradan görünebilir ama bilginin gücünü yanlış şeylere kullandığınızda çok tehlikeli sonuçları olabilir. Ve Mara her türlü çılgınlığı yapacak bir karakter, bu arada unutmadan bilgelerin dövmesi yani simgesi küre.

#Oyunbazlar; Esas kızımız Elzem'in klanı. Belkide içlerindeki en ölümcül ırk çünkü ruhlarla beslenip hayatta kalıyorlar. Fakat tüm oyunbazlar hırslarına yenilip kara büyü'nün kurbanı olarak birer canavara dönüşmüşken Elzem geride kalan nadir oyunbazlardan bu da daha çok dikkat çekmesini sağlıyor. Oyunbazların simgesi pusula bunu ilerleyen bölümlerde okuyacağız zaten. Diğer ırkların aksine Elzem beslenmezse yavaş yavaş ölecek. Bakalım neler olacak?

#Muhafızlar; Herkes en çok burada karıştırıyor. Arkadaşlar zihin okuyan tek ırk muhafızlar başka hiçbir ırk muhafızlar dışında zihinlere sızıp halüsinasyon gösteremez. Onların simgesi kılıç ve kalkan ve Elzem'in ormanda hayatını kurtardığı kişi yani Hafız'da muhafızlardan. Akademi müdürü Efsun'da öyle.

#Ve koruyucular; Bu ırktan henüz kimseyi okumadığımız için şimdilik bunun hakkında bir şey söylemeyeceğim, ama oyunbazların tahtına oturup dört güçlü ırkın içine girecek kadar güçlü bir ırk.

Evet şimdilik bu kadar yeni bölümde görüşmek üzere hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(9) Kazara Ayin.

Felaketim olacakmış gibi gel ki sana olan beklentilerim azalsın. Öyle bir gel ki bu yıkımın içinde gözlerim seni arasın. Rızamı almadan çat kapı çık gel, gel ki bu bekleyiş sona ersin.

Bakıyorum, bir cesaretle içine girdiğim kulübenin akıl almaz virane haline bakıyordum. İçi dışından daha beterdi. Tuvalet iğrenç, mutfak tamamiyen kullanılmaz bir halde, dolaplar kırık, gıcırdayan ahşap fayanslar sökülmüş mobilya diye bir şey yoktu. Omuzlarım çöktüğünde dizlerimin üzerine düşerek dolan gözlerimi engellemeye çalıştım. Başımı yukarı kaldırıp ağlamamak için derin derin nefesler alırken perişan bir haldeydim. Başıma gelen onca sıradışı olay sinirlerimi bozarken direndim, ağlamamak için direndim. En son ne zaman ağlamıştım? Anneannemin ölümünde mi? Üzerinde yıllar geçmişti ve ben o ölümden sonra tüm yaşları hapsedmişim gözlerime. Bir daha asla o gün ki gibi zayıf olmayacağım, kendime verilmiş bir sözüm varken kendime ihanet edemezdim. Ben sadece yalnız hissediyorum, her zamankinden daha fazla yalnız. Üzerimde o kadar çok sorumluluğun yükü varken sadece bir desteğe ihtiyacım vardı. Bana yapabileceğimi, güçlü olduğumu hatırlatan bir desteğe ihtiyacım vardı. Evet Doğa vardı, ama benim Itır'a ihtiyacım vardı. Kardeşim yanımda olsun, dayan desin ben yine bir hizmetçi olmayı kabul eder onun için dayanırım. Fakat öz kardeşim yanımda değil karşımdaydı. En başta Itır yıkılmamı isterken burada nasıl hayatta kalacağım?

"Yapabilirim." Özgüvenime ağır bir darbe almış olabilirim ama bu beni yıkamazdı. "Yapabilirim ve yapacağım!" Kendimi toparlayıp ayağa kalktığımda sinirden güldüm. Benim hep kendime söylediğim bir şey vardı; beni ben yapan zengin bir ailede doğmuş olmam değil, ben yoksul bir ailede doğmuş olsam bile bir şekilde en dipten başlayıp yükseklere çıkacak biriyim. Evet yapabilirim çünkü kimse inanmasa bile ben kendime inanıyorum. Bir şeyler yapmalıydım, böyle kaderime boyun eğip bir köşeye sinecek biri değilim. Bir şeyler yapmalıyım, ama ne?

"Belkide oyunbazların çağını yeniden başlatmalıyım?" Olabilir mi? Bu gerçekten mümkün mü? Aklıma gelen çılgınca fikir beni korkudan dehşete

düşürse de burada hakettiğim saygıyı görmek istiyorsam bunu denemeliyim. Oyunbazlar şaha kalktığında bakalım yine beni bu harabeye atacaklar mı?

Zamanı var, aklımdakileri tek tek gerçekleştirmemin zamanı vardı.

"Ah tanrım." Farkettiğim şey ile kalbim büyük bir coşkuyla hızlanırken koşarak kulübeden çıktım. Her şey bitmemiş olabilir mi?

Diğer kulüpleri geçince Doğa'nın kapısının önünde durup yumruklamaya başladım. "Doğa aç şunu!" Aklımdakileri onunla paylaşmalıydım çünkü planım için Doğa çok önemli bir faktör.

"Geliyorum!" Kapı açılınca elindeki temizlik beziyle dışarı çıkan kızın kolunu tuttuğum gibi onu içeri çekip kapıyı örttüm. Kulübeden girdiğiniz an doğrudan kendinizi oturma odasında buluyordunuz. Evet eşyalar eski görünüyor ama benim kulübeme göre daha sağlam ve temiz görünüyordu. Bu haksızlık!

"Biri var!" Odanın içinde öne arkaya doğru hızlıca gidip gelirken düşüncelerimi toplayamıyorum. "Doğa çok güçlü bir oyunbaz var. Efsun'un dediği gibi hepsi canavara dönüşmedi, yada köle olmadılar. Hafız gibi güçlü bir muhafızı sıradan köle bir oyunbaz ölümün eşiğine getirmiş olamaz. Ormanda Hafız'ın hayatını kurtardığımda ona yapılan büyüü gördüm. Tanrım korkunçtu ve tüm gün bana acı verecek kadar güçlüydü! Demek istediğim biri varsa neden birden fazla kurtulanlar olmasın?" Tahminlerim doğruysa eğer Araf'taki ırkların oyunbazlarla olan savaşı asıl şimdi başlıyor olabilir.

"Yani?" Kanepeye oturup bıkkınlıkla bana bakıyordu. "Varsa ne olmuş Elzem?" Ne? Şaka mı bu?

"Ne mi olmuş? Doğa eğer tahminlerim doğru çıkarsa onları bulmalıyız."

"Tanrım Elzem onları bulup da ne halt edeceğiz!"

"Aptal olma! Oyunbazlar ortaya çıkarsa ışıktan gelenler de peşisıra ortaya çıkar, bu ne demek biliyor musun?"

"Bilmek istediğimden emin değilim."

"Savaş! Oyunbazlar ve ışıktan gelenler müttefik, her iki ırk birleşirse diğer tüm ırkları doğru stratejiyle bir bir mağlup edebiliriz!" Gözlerini kocaman açarak yerinden hışımla ayağa fırladı. "Sakın Elzem! Bu çılgınlığın peşine düşmeyeceksin! Biz burada kalıcı değiliz ne savaşından bahsediyorsun? Tanrı aşkına böyle saçmalıklar yerine bizi buradan çıkartacak şeyleri araştırmalısın!" Beni anlamasını beklemiyorum, onun karakteri benim aksime fazlasıyla korkak ve mücadeleden kaçan biriydi.

Bugün bana yapılan tüm o saygısızlığı sineye çekeceğimi sanıyorsa çok beklerdi.

Bilgeler ve Tenebrisliilere boyun eğmeyeceğim. Özellikle o Asil denilen çocuğa pusulamı almak neymiş göstereceğim!

"Ya çıkamazsak Araf'dan?" Bu ihtimali de düşünmeli. "Ya çıkışı bulamazsak Doğa? Tüm hayatımız boyunca hizmetçi mi olacağız? Bugün İtir ve Mara'nın yaptıkları sadece bir başlangıç! Anlamıyorsun değil mi? Efsun'un oynadığı oyunu anlayamıyorsun. Hafız kasabada beni parazitlerden kurtardığında zihnime giren ilk muhafızdı. Gördü! Büyüleri emecek kadar bir şifacı olduğumu, ama büyülerin rengini, şeklini ve kendi ırkım da dahil tüm kara büyüleri emebilecek kadar da aykırı olduğumu biliyor! Efsun tahmin etmedi Hafız söyledi! Beni kulübenin yakınlarına bırakmıştı ve o esnada sen kulübede olduğun için yaptığın kalkanın şiddetini bizzat yakından hissetti. Bizdeki garipliği anlar anlamaz gitti bunu muhafızların liderine söyledi! Evet bunu yaptı, çünkü onlar daha bebekken ırkları için doğar ve onlar için ölürler. Irkın güçlüyse güçlüsündür, ırkın hayattaysa hayattasın ve ırkın var olduğu sürece varsın. Ve Hafız oyunbaz bir kız için kendi ırkını satacak biri değil, kimse değil!" Aman tanrım şimdi tüm taşlar yerine oturmuştu.

"Hafız liderine anlattı ve o da doğrudan Efsun ile bağlantıya geçti. Neden? Çünkü insan bir şeyi bilmiyorsa ilk iş o konu hakkında bilgi edinmek için araştırma yapmak ister. Ve burada araştırma yapacağımız tek kaynak kitaplar. Peki kitapların çoğunlukta olduğu yerler neresi? Akademi değil mi? Yani pusula olmasa bile biz yine bir şekilde buraya gelecektik ve onlar bunu öngördü! Liderleri Hafız'ın anlattıklarından yola çıkarak Efsun'dan özellikle ikimizi kontrol altına almasını istedi. Efsun o yüzden bizi kölesi yapmayı istedi. Dahası var İtir ile Mara'yı asillere bizi ise alt sınıfa vermesi de planlı bir şey. Kızları güç ile şımartacak, bizi ise konumumuz ile zayıflatacak. Peki böyle olunca ne olacak? İkimiz İtir ve Mara'nın bizden üstün olmalarına kızıp her fırsatta onlara sataşacak, onlar bir yerden sonra kıskandığımızı düşünüp bize karşılık verecek ve kalkanlar birbirine düşecekti. Böyle olunca da etrafımızda oynanan oyunların farkına bile varmayacaktık. Evet Efsun'un planı buydu, fakat İtir ile Mara'nın hırsları ve hepimizin zaten aramızın kötü olması ekmeğine yağ sürdü. Demek istediğim planı onun tahmin ettiğinden daha hızlı ilerliyor. Bizi kızlarla vurarak ilk darbeyi psikolojik baskı ile yapacak, daha sonra ise asıl planı her ne ise onu uygulayacak. Doğa burada hayatımız tehlikede! Tanrı

aşkına tüm bu oyunları bir tek ben mi görüyorum? İlk atak parçala, ikincisi böl ve öldürücü darbe kurtul!" Daha öncede dediğim gibi ben kırk fikirliydim ve her ihtimali değerlendirirken hata payı bırakmamaya dikkat ederim.

"El-Elzem?" Doğa duyduklarından sonra rengi sararmış bir şekilde yutkundu. "Eğer tahminlerinden haklı çıkarsan bize ne olacak? Şey bizi öldürecekler mi?" Evet bunu deneyenler mutlaka olacaktır, ama ne kadar başarılı olurlar orası tartışılır.

"Sen her şeyi bana bırak ben halledeceğim." Ne yapacaksın dercesine endişeyle bana bakınca güldüm. "Aptalı oynamaya devam edeceğiz Doğa. İkimizin de zihni korunduğu için bütün bunları bildiğimizi bilmiyorlar. Bırakalım hizmetçi olarak kullansınlar bizi. Gündüz hizmetçi olurken geceleri kendi ordumuzu toplayacağız. Harekete geçtiklerinde kesinlikle bozguna uğrayan biz olmayacağız. Sen sadece dediklerimi uygula, plan ve strateji işi bende." Evet kendime çok güveniyorum ama zaten beni ben yapan özgüvenim değil miydi? Mara'ya kızdığımda ona hep söylediğim bir şey vardı. 'Güç konum ile olmaz, ben senin hayatını yaşasaydım bile bir şekilde en dipten başlayıp yükseklere çıkardım. İşte ikimiz arasındaki fark bu, sen hizmetçi olduğun için patronlarından suçu bulursun, ben ise aynı durumda olsaydım tüm suçu kendimde bulurdum. Çünkü benim başaramayacağım hiçbir şey yok bu hayatta. Yoksul bile doğsam emin ol yine en tepeye çıkar ve senin gibilerini yanımda çalıştırırdım.' Evet bunu ona hep söyledim ve o hiç inanmazdı. Şimdi söylediklerimi başta kendim olmak üzere herkese kanıtlamalıyım.

"Şimdi ne yapacağız?" Gülererek elindeki temizlik bezini gösterdim. "Neden işe benim kulübemi temizlemek ile başlamıyoruz?"

Yapacak çok şeyim var, Araf için kesinlikle unutulacak bir isim olmayacağım. İlla bir tarih yazılacaksa içinde mutlaka benimde adım olacak.

Saatler sonra.

"Elzem tüm yükü bana vermeyi bırak ve kaldır şunu!" Bana neden kızıyor ki? Sürekli bir yere çarptığımız için bu kanepeyi dışarı çıkarmak hiç kolay değildi.

Kulübedeki tüm eşyaları, buna mutfak aletleri de dahil hepsini dışarı çıkartıp bir yere yığmamız saatlerimizi almıştı.

Nihayet ter içinde nefes nefese kalan son eşya olan bu çürümüş kanepeyi de çöp yığınının yanına atınca Doğa ile tükenmiştik. Ben ağrıyan kollarıma tutarken o belini tutarak inliyordu. "Elzem ben bittim." Kendini yere bıraktığında sinirden ağlamaya başlamıştı. "Çok yorulduğum ya!" Buna neden şaşırmadım acaba?

"Bu eşyaların çoğu kullanılır haldeydi onları neden attın ki? Hadi onu geç kulübenin içini boşaltmamız saatleri buldu, içinin temizliği sabaha kadar sürer artık!" Kullanılır dediği şeyler ya çok kirliydi yada kırık veya eğriydi ve benim bu üçüne ciddi anlamda takıntım vardı. Özellikle eğri ve kırık şeyler beni deli edecek kadar rahatsız ediyordu. Tabi bu takıntımı kimse bilmediğinden onun için konuşması kolaydı.

"Doğa kalk şimdi dinlenemeyiz. Hava kararmadan önce temizliği bitirirsek yarın tadilata başlayıp çatıyı onarabilirim. Ah bir de yeni bir kapı ve pencereler için cam bulmalıyım. Hepsinin ölçüsünü alıp kasabaya giden birine aldırman gerekiyor ve daha eşya listesi çıkarmalıyım. Vazgeçtim bizzat kendim kasabaya gidip zevkime göre eşyaları alacağım ve bütün bunlar için sağlam bir bütçeye ihtiyacım var. Tabiki bunu da düşündüm, birilerinin bana borç vermesini sağlayacağım. Gördüğün gibi çok işim var o yüzden tembellik yapmayı bırak ve kalk." Çok işim var çok.

Afallayarak ayağa kalktığı anda şoka girmişçesine dağılan saçlarıma, kir ve toz içinde kalmış kıyafetlerime bakıyordu. Daha sonra gözleri bende durup kararlı bakışlarımı görünce bir şok daha geçirmiş gibi görünüyordu. "Sen gerçekten benim tanıdığım Elzem misin? Şu zengin, kontrolcü ve şımarık olan kıza ne yaptın? Tanrım saatlerdir o kadar yük taşıdık bir kere bile şikayet etmedin. Elzem senin bırak gocunmadan çalışmayı şuanda çıldırman gerekiyordu!" Bu büyük aptallık olurdu. Bu kulübe benimdi, yani ağlayıp sızlansam bile eninde sonunda tüm işlerini ben yapacağım. Eğer her iki ihtimalde de sonuç değişmiyorsa isyan ederek kendime eziyet etmek yerine kabullenip kolları sıvamak en doğrusu.

"Ben hala aynı kişiyim Doğa." Elini tutarak onu zorla ayağa kaldırdım. "Sadece istemeden de olsa bir harp meydanının içine çekildik ve işe cepheyi güçlendirmekle başlıyorum. Sıhhiye ve takviye kısmına daha sonra geçeceğim için motivasyonumu yüksek tutuyorum."

"Dışarıda bakılınca beyinsiz bir zengin kız gibi görünürken bu zeka görünüşüne hiç uymuyor."

"Buna cevap bile vermeyi kendime hakaret sayarım. Şimdi ben şu iki testi, sende kovayı al."

"Onlarla ne yapacağız?"

"Horon tepeceğiz Doğa!" Bu kız her soru sorduğunda kendimi okulda küçük bir çocuğa ders anlatıyormuşum gibi hissediyorum. "Kulübeyi temizlemek için suya ihtiyacımız var. 53 adım güneyde, senin kulübenin 18 adım sağında, öndeki kulübenin etrafında dolanırsan 32 adımlık bir mesafede su kuyusu görmüştüm."

"Ve sen tüm o adımları hesapladın mı?" Şaşkın bakan gözleriyle bunu yine yaptığımı farkedince kendime bir küfür savurdum. Kahretsin yine başlıyor! Yine adımlarımı sayma ve gördüğüm her şeyin kaç adım mesafede olduğunu hesaplama takıntım geri başlıyordu!

Bu sadece psikolojik sorunlar yaşadığımda ortaya çıkıyordu ve şuanda psikolojimin ne durumda olduğunu tahmin etmek zor değil.

Kulübeden çıkardığımız kova ve kilden yapılmış testileri alarak harekete geçmiştik. Kuyunun yanına geldiğimizde henüz yeni olduğumuz için buradakilerin dikkatini yine üzerimize çekerken onları görmezden gelmek çok kolaydı. Bu kuyu daha önce kasabada gördüğüm kuyu ile aynıydı. Kovanın kulpuna kalın bir halat bağladıkları için kovayı kuyunun içine attım. Tamamen suyla dolsun diye biraz bekledikten sonra halatın sarılı olduğu büyük makarayı çevirmek için makaranın her iki tarafında olan kollardan birini kavrayıp çevirmeye başladığımda gittikçe yukarı çıkan kova kıkırdamamı sağladı. Bu tarih öncesi şeyler benim için yeni bir deneyimdi. "Doğa kuyunun içine düşmemeye çalışarak kovayı al." Su kovasını yukarı çekmeyi başarmıştım ancak o suyu ben testilere boşaltamam. Kalçalarımı zor kapatan bu mini eteğim ile suyu boşaltmak için eğildiğim an her yerim görünürdü. Denize defalarca bikiniyle girmiş olabilirim, ama bu kadar muhafazakar bir toplumun içinde kimseye iç çamaşırlarımı göstermeye niyetim yok.

Doğa yarısını yere dökse de bir kova suyla sadece küçük bir testiye doldurmayı başarmıştı. Aynı işlemi tekrar uyguladığımda tüm gün taşıdığım eşyalar yüzünden kollarım bu sefer kovayı çekerken ağrıyordu. Tüm testileri ve getirdiğimiz kovayı suyla doldurmuştuk ki, daha bir adım ilerlemeden tam sol göğsüme giren acıyla inleyerek yerimde sendeledim. "Ha-hayır." Elimdekileri yere bıraktığımda kalbim büyük bir ızdırabın eşliğinde çaresizce çırpınıyordu. "Elzem? Sen iyi misin?" Değildim, şuanda artçı şokların etkisiyle çırpınırken hiç iyi değildim.

Bir şeyler oluyor! Tam şuanda hoşuma gitmeyecek bir şeyler oluyor!

Ayaklarımda oluşan karıncalanma ile elim ağrıyan kalbimdeyken ruhlara olan açlığımı tetikleyecek diye ayakkabılarımı çıkarmaya korkuyorum. "Doğa?" Etrafımdaki her şey ağır çekimde ilerliyor, kalbimde dehşet bir sızı ve acıyla kavrulan ruhumun isyanı. Bana bir şeyler oluyordu, çok garip değil mi? Bana bir şeyler olduğunu hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. "Doğa sanki ölümüm başladı. Bu duyguyu nasıl anlatırım bilmiyorum ama gidiyor Doğa. Sanki benim için çok değerli bir şey şuanda gittikçe benden uzaklaşıyor ve ben ölmeye başlıyorum." Burnumdan dudaklarıma sızan ılık sıvının sebebinin kan olduğunu biliyorum. Ölümden doğan biri ölümü çok iyi hissederdi ve kendi ölümümü hissediyorum.

"Elzem tamam bir şey yok!" Koşarak yanıma gelen Doğa, kolumu tutarak beni oturtup kovadaki suyu avuçlayıp yüzümü yıkamaya başlamıştı. "Bi-bir şey olmuyor Elzem...ben yanıdayım." Ben bu kadar sakinken beni sakinleştirmeye çalışıyordu, ama ağladığına göre asıl onun sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Bir şey oldu, sanki bir kelebeğin kanat çırpması kadar kısacık bir mesafede kıyametim koptu ama kimse anlamadı.

Kalbimdeki bu boşlukta neyin nesi?

Doğa'yı çok korkuttuğumu farkedince kendime zorlayarak gülmeye çalıştım. "Ben iyiyim Doğa, beni ıslatmayı bırak." Garip hissetmek dışında iyi gibiydim, hem kalbim de az önceki gibi çok ağrı mıyordu.

"Açım." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen bu kelime rahat bir nefes almasını sağlamıştı. "Sorun bu muydu? Eminim burada kolaylıkla yemek bulabiliriz." Aynı açlıktan bahsettiğimizi sanmıyorum. Üzerimde yirmi dört yılın açlığı varken nereye kadar dayanırım bilmiyorum.

"Önce temizlik Doğa." Önce kulübenin işlerini bitirmeliyim, kendime hazırladığım programı tamamlarken kalbimdeki bu boşluğu biraz da olsa unutabilirim belki.

Gitti biliyorum, az önce benim için çok değerli bir şey uzaklaşıp gitti benden. Bunu kalbimin derinlerinde hissediyorum.

Buraya gelmeden iki ay önce aynı boşluk hissini iki ay boyunca yaşadığımı hatırladım. İki ay boyunca ne zaman konaktan çıkıp okula gitsem kalbimde bir boşluk hissi ve hafif bir sızı oluyordu. Fakat akşam konağa gelince derinden bir oh çekip rahatlıyordum. Bu duygunun sebebinin hiç sorgulamadım ama şimdi aynı duygu yeniden dönmüştü. Bekleyip göreceğim artık ne olduğunu, beklemekten başka bir şansım yok ki.

Bitmiştik, neredeyse akşama kadar kulübeyi boşaltmış etrafındaki çöpleri ve yabancı otları parmak uçlarımla toplamıştım. Kulübenin içini bulduğumuz bir çalı süpürgesiyle süpüren Doğa olmuştu çünkü her yerde fırlayan böcekler aklımı kaçırmamı sağlayacaktı. Tam iki torba çöp çıkartmıştık kulübeden. Doğa süpürdüktan sonra ben lavaboda bulduğum sabunlarla yerleri becerebildiğimce her köşesine kadar silmiştim. Duvarlardaki rutubeti kazımış, mutfak dolaplarını çekmecelere kadar söküp silmiştik. Tavanlardaki örümcek ağlarını bir değneğe bağladığım bez ile temizlemem tam bir işkence olsa da onu yapan da bendim. Özellikle banyo ve tuvaletin aynı yerde olduğu o küçük yeri temizlerken defalarca öğürüp kusmuş olsam bile evet orayı da temizleyen bendim. Belki otuza yakın kirlenen suyu yenilemek için kuyuya gitmiştik. Tüm bu süreçte Doğa hayretler içinde beni izleyip durmuştu. Onun kafasındaki Elzem Akay figürü asla böylesine sefil işler yapmazdı, ama benim ne kadar inatçı olduğumu bilmiyordu. Eğer kendime bir hedef koyduysam o hedefe ulaşmak için daha aşağılayıcı işlerde bile çalışabilirim. Ben kendi içimde bir kraliçeyim ve tekrar hakettiğim tahtı almak istiyorsam tacımı bir kenara bırakıp elime temizlik bezini almaktan gocunmam.

İtir ve o Mara denilen kıza hizmetçiliği bile hiç şikayet etmeden yapacağımı göstererek onlara bekledikleri zevki yaşatmayacağım.

Konumum değişebilir, ama kişiliğim hala asil ve yenilmeyecek kadar güçlü.

"Doğa bana bakmayı bırakıp yürür müsün? Çok geç kaldık."

"Elimde değil bu kıyafetlerin içinde çok garip görünüyorsun ve görünüyorum." Dün geceyi Doğa'nın kulübesinde geçirmiştik. Banyo için kazanlarda su ısıtamayacak kadar yorulduğumuz için temiz bir bezi ıslatıp bedenlerimizdeki kiri silmiştik. Daha sonra dolapta bulduğumuz kıyafetleri incelemiş ve mecburen bize uyanlardan giyinmiştik. Burada yarı çıplak gezmek herkesin gözünde bizi fahişe konumuna düşürdüğü için o kıyafetleri giymekten başka şansımız yoktu. Doğa'dan önce o kulübede her kim kalıyorsa en büyük şansımız beden ölçülerimizin birbirine yakın olmasıydı. Bir başkasına ait kıyafetleri giymek en tiksindiğim şey, hatta İtir üşümesin diye onunla kıyafetlerimizi değiştirdiğimizde de çok rahatsız olmuşum, ama kendime yeni kıyafetler alana kadar mecburen bunlarla idare edecektim.

Doğa ile kulübelerin arasında yürürken gülerek onu süzdüm. "Çok yakışmış Doğa hatun." Gecelik şeklinde bir içlik giymiştik kıyafetlerimizin

altına, ama sütyeni çıkarsamda bir başkasının iç çamarını giyecek kadar düşmediğim için sadece kıyafetleri giymiştim ve Doğa'nın da öyle yaptığına eminim. Onunla aynı tarzda giyinmiştik, elbiselerimizin modeli aynı sadece pelerinimiz ve korsemizin rengi farklıydı. Her ikimizde uzun kollu kirli beyaz bir elbise giymiştik. Elbisenin uzunluğu ayakkabılarımızı gizleyecek kadar vardı. Göğüslerimin altında başlayıp belimde biten kırmızı korsemın bağcıkları önde olduğu için sıkıca çekştirip bağladığım için ince belim daha bir ortaya çıkmıştı. Çok kirlendiği için sütyenimi çıkarmıştım, ama elbisenin üzerine taktığım korse göğüslerimi yukarı kaldırıp daha dik gösterdiği için sütyenin yokluğunu aratmıyordu. Ayrıca buradaki herkes korse taktığı için sütyen nedir onu pek bildiklerini sanmıyorum. Elbisenin üzerine sıcak tutsun diye uzun bir pelerin takmıştım. Şapkalı koyu yeşil pelerinin kenarları ve altı bordo bir şeritle tamamlandığı için korsem ile çok uyumluydu. Doğa'nın ise korsesi kahverengiydi, ama koyu mavi pelerininin şeritleri ve altı kahverengi olduğu için o da çok uyumlu ve güzel görünüyordu.

Bu uzun elbiselerle düşmeden yürümek çok zordu, ama idare edeğim artık. Dün çok yorulduğumuz için Elif kahyanın dediği saatte uyanamamıştık. Elbisenin eteklerini tutup koşarak büyük kapıdan sonunda geçmiştik. Çalışanların kulübelerini geride bırakıp akademiye ait bahçeye girince biraz rahatladım. Aynı hızla nefes nefese akademiye girdiğimizde kuzey kanadındaki merdivenlerin önünde burnunda soluyarak duran kahyayı gördüm. Biz ona doğru yürürken o üzerimizdeki elbiselere bakıyordu. "Sonunda daha edepli bir şeyler giymişsiniz, ama bu geç kaldığınızı açıklamıyor. Diğer kızlar çoktan işe koyuldu!" Ya sabır, bu kadın günaydın nedir bilmez mi? Ayrıca en son dün buraya gelmeden önce bir şeyler yemiştik ve açız.

"Kahvaltıdan sonra hemen başlarız Elif hanım." Benimle alay edercesine güldü. "Yemek mi? Bunu çoktan kaçırdınız! İşinizi bitirmeden tek lokma yiyemezsiniz. Siz ikiniz en üst katı temizleyeceksiniz. Her katta temizlik için gereken eşyaların olduğu bir oda var, koridorun en sonundaki oda. Karnınızı doyurmanız işinizi ne kadar hızlı bitirdiğinize bağlı. Her saat başı gelip özellikle ikinizin temizlediği odaları kontrol edeceğim. Gelişigüzel bir iş yaparsanız tekrar temizlersiniz. Şimdi gözümün önünde kaybolmak için

hala neyi bekliyorsunuz?" Bu kadından nefret ediyorum! Benden daha üstün değil ama benimle bu tonda konuşmasından nefret ediyorum.

"Bu yaptığınızı unutmayacağım. Dün tüm gün aç bir halde o çöplüğü temizlemek zorunda kaldık ve bize bir parça ekmeği çok gördüğünüzü asla unutmayacağım. Rüzgarın yönü değişir elbet, işte o gün bunu hatırlayacağım!" Ona tersçe bakıp Doğa'nın kolundan tuttuğum gibi onu peşimden merdivenlere doğru çektim. Yemek için kimseye yalvaracak değilim.

"Bu kadından nefret ediyorum Elzem, fazla acımasız."

"Benim kadar ediyor olamazsın. Bugün biraz daha sabret Doğa. İşimiz bittiğinde akademinin mutfağına gider karnımızı doyururuz. Bir daha ceza almamak için bir sepeti yiyeceklerle doldurup kendimizle kulübeye götürelim." Gülerek başını sallayınca aceleyle basamakları çıkıyorduk. Umarım işimiz çabuk biter çünkü karnım açlıktan gurulduyordu.

Dördüncü kata çıkıp kahyanın dediği gibi koridorun sonundaki odaya girdik. Temizlik aletleriyle dolu odanın hafif karanlık olması beni rahatsız ettiği için hemen üstüste konulmuş hasır sepetlerden birini aldım. Raflardaki sabunlardan birkaç tane, temiz el bezi, bir kova, süpürge ve küçük küreklerden birini alarak adeta koşarak odadan çıkmıştım. Karanlık beni gerçekten rahatsız ediyor. Doğa'da benzer şeyler aldığında elimdekiler fazla kalabalık olduğu için heran koltuk altına sıkıştırdığım süpürgeyi düşürebilirim. "Doğa sen sağdakileri bende soldakileri alıyorum." Odalar karşı karşıya olduğu için sondan başlayıp hepsini sırasıyla karıştırmadan bitirebilirdik.

Doğa şimdiden üşenerek kapılara bakıyordu. "Kaç oda var ki? Çok fazla görünüyor."

"Bu koridorda toplam yirmi altı, ama daha son odanın bittiği koridorun karşısındaki odaları da düşünürsek sanırım elli iki oda ediyor. Ve evet bu lanet yer bir otelden daha büyük!" Sanırım işimiz beklediğimden daha uzun sürecekti. Kahretsin bugün de aç kaldık.

Doğa ile karşı odalara girdiğimizde bir başkasının özel alanına girdiğim için kapıyı kapatmadım. Elimdeki eşyaları bir kenara bıraktığımda odanın dağınık haliyle sinirden ağlamak istedim. Ben henüz altı yaşındayken bile odamı bu kadar dağdıtmamışumdur, aksine ben hep titiz ve temiz biri olmuşumdur. "Dayan Elzem dayan." Kendimi sakinleştirmek istiyordum ama yerdeki çamurlu kadın ayakkabıları, dağınık yatak ve o yatağın üzerine rastgele atılmış birçok kıyafet varken sakin olamıyorum. Kaderime küfürler

yağdırarak yatağın yanına yaklaşıp ilk elbiseleri dolaba yerleştirmekle başladım. Umarım o Elif cadısı hergün oda temizleme işini bize vermezdi.

Başkalarının kıyafetlerine dokunmak bile tiksинmemi sağlıyordu. Ayrıca bu kıyafetlerin hepsi çok uzun olduğu için kolay toplanmıyor!

3 saat sonra.

"Sadece beş mi?" Öfkeden küplere binerken daha sadece beş oda temizlediğimi farketmem çıldırma sebebim olacaktı. Temizlikten pek anlamam, ama en küçük toz parçası gözüme çarptığı için işim saatler sürse de ortaya iyi bir şeyler çıkıyordu.

Üstelik bazıları odalarına dönmeye başlamıştı ve şu şişko çocuk gibi bana zorluk çıkartanlar da vardı. Yatağa temiz çarşaf sererken yine o kedi cırlamasını andıran tiz sesini duydum. Bir erkek nasıl böylesine bir ses çıkartabilir? "Yanlış yapıyorsun ahmak! O çarşafı ters çevirip tekrar ser, dağınık şeyler hoşuma gitmiyor." Başımı çevirip baktığımda tepemde dikildiği için ses çıkartarak yediği kurabiyenin kırıntıları boynuna düşerken kesinlikle titiz biri de denilemezdi. Benden en az iki tane eden iri bedeniyle bana gölge etmeyi bırakmalıydı. Pembe yüzü o elindeki tabaktan her kurabiye alıp ağzına koydukça iyice kızarıyor bir domuzu andıran homurtular çıkartıyordu.

"Hemen düzeltiyorum." Çarşafı yeniden toplayıp ters çevirdiğimde kolumu sıkarak doğrulmamı sağladı. "Düzeltiyorum ne?" Ona efendim dememi bekliyorsa yanılıyor, dünya üzerinde kimse benim efendim olamaz.

"Bakın benimle muhatap olmazsanız işimi daha hızlı bitirebilirim." Kolumu sertçe elinden çekerken yanlışlıkla dirseğim kurabiye tabağı tutan eline çarpınca tabak yere düşüp kırılırken kalan son dört kurabiye yere dağılmıştı. O yeri daha yeni süpürmüştüm!

Yeni bir süpürge talep ediyorum! Böyle hortumu olan ve yerdeki her şeyi vakumlayan yeni bir süpürge!

"Seni sefil ruh emici!" Yere düşen kurabiyelere baktıkça iyice öfkeden morarıyordu. "Bilerek yaptın bunu!!" Bu çocuğun derdi hizmetçilerle değildi, onun tek derdi bir oyunbaz olmamdı. Efsun kalan oyunbazlara buradakilerin işkence ettiğini söylerken haklıymış. Beni savunacak bir ırkım olmadığı için buna benzer şeyleri daha çok yaşayacağımı biliyorum.

"Hepsini toplarım." Sakinliğimi bozmadan yere eğilip cam tabağın parçasını almak için elimi uzatmıştım ki, parmak uçlarımla tuttuğum cam parçasını daha yerden kaldırmadan elime tüm gücüyle basmıştı. Onun ağırlığını düşünürsek elime öyle bir basmıştı ki, elim zemine yapışırken az

önce tuttuğum camın keskinliğini avuç içimde hissediyorum. Acıdan çığlık atmamak için dişlerimi birbirine bastırırken o ayağıyla elimi eziyordu. Pekala bendeki sabır buraya kadar!

"Ayağını çek!" Dişlerimin arasında acıyla tıslarken ayakkabısının altında sızan benim kanımdı.

"Yapabiliyorsan sen çek." Gülerek elime biraz daha baskı uygulayınca canım öyle bir yandı ki, o acıyla biran bile tereddüt etmeden boştaki elimle yerdeki cam parçalarından birini aldım ve ayakkabısı ile pantolonunun arasındaki o görünen çıplak ayak bileğine camın keskin tarafını sapladım. Bunun için pişman olmayacağım!

Bağırarak ayağını çektiği an hemen ayağa kalkıp yatağın üstüne çıktım ve diğer tarafa atlayıp koşarak odadan çıktım. Daha iki adım atmıştım ki koridorun karşısında bu tarafa yürüyen kalabalığın içinde Mara, Asil ve Hafız'ı görmem ile durmak zorunda kalmıştım. Hepsi bir arada hareket etmiyordu, Asil yanındaki iki arkadaşıyla sağdan yürüyor, Hafız bir arkadaşıyla solda ve Mara yanındaki dört kişiyle koridorun ortasında ama en arkada. Üzerindeki ipekten mavi elbisesi gözlerini daha belirginleştirdiği için çok güzel görünüyordu. Ah tabi ya her ırk sadece kendi gibi olanlarla hareket eder değil mi? Hepsinin gözleri zemine kan damlatan elimi bulduğunda Mara'nın gözlerini kocaman açtığını gördüm.

"Nereye gittiğini sanıyorsun aşağılık sefil!!" Peşimden ok gibi dışarı fırlayan çocuğun üzerime yürümesiyle geriye doğru bir adım atmıştım ki, "Dokunma ona!!" Mara beni şaşırtarak elindeki kitapları yere attığı gibi koşarak önüme geçmişti. Bu kız ciddi miydi?

Kesinlikle o yere attığı kitapları okumaktan beyin hücrelerini yakmış olmalı. Hadi ama Mara'dan bahsediyoruz bu kız bırak bana yardım etmeyi günahını bile vermezdi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Hala bir kalkan gibi önümde durup beni korumaya çalışırken o dev gibi olan çocuğa meydan okuyordu. "Hangi cesaretle ona saldırırsın şişko canavar!!" diye bağırdığında kadınlara zerre saygısı olmayan mahlukat, "Sen karışma!" deyip kolundan tuttuğu gibi onu yere itmişti. Bu hayvan ne cüretle benim eski hizmetçimi yere atar!

"Yeter artık! Bir daha ona dokunmayı aklından bile geçirme!!" diye bağırıp kanlar akan yaralı elimi yumruk yaptığım gibi yüzüne geçirdim. Bu pislik haddini fazlasıyla aştı!

Sadece iki adım gerilediği esnada sağ taraftaki odalardan birinin kapısı açıldı ve dışarı çıkan Itır'dan başkası değildi. Siyah gömleği ve dar binici

pantolonuyla her zamanki gibi harika görünüyordu. Tıpkı benim gibi o da beni süzerken kanlı elimi gördüğü esnada birinin ensemdeki saçlarını sertçe kavramasıyla çığlık attım. Itır kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atmıştı ki, aniden durunca gözlerim doldu. Artık canımı yakan saçlarıma asılan eller değildi, kardeşimin bu hareketiydi. "Ciddi misin sen?" Mara düştüğü yerden kaşlarını çatarak Itır'a bakıyordu. "Ona yardım et! Aramızdaki sorun ne olursa olsun bu kadarına göz yumacak kadar değil!"

Kendisiyle mücadele ediyordu. Yumruklarını sıkarak başını başka tarafa çevirdiğinde kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyorum. "Yardıma ihtiyacı varsa bunu o söyleyebilir!" Bunu asla yapmayacağım.

Aniden saçlarımdaki el çekilince inleyen bu ses benden çıkmamıştı. "Arkadaşımdan uzak dur!" Hızla geriye döndüğümde Doğa'nın elindeki süpürge sapıyla o şişkonun kafasına sertçe vurduğunu gördüm. İşte bu en az Mara'nın beni savunması kadar şaşırtıcıydı, çünkü Doğa ilk kez bir cesaret örneği göstermişti.

Doğa süpürge sapını ona vurmak için tekrar havaya kaldırmıştı ki aniden, "Yılan!!" diye bağırıp süpürgeyi yere attığı gibi koşarak arkama saklandı. Yılan mı? Ah bu pislik bir muhafız olmalı ki ona halüsinasyon göstermişti.

"Bir daha o lanet gücünü onu korkutmak için kullanırsan ecelin olurum muhafız!!" Tüm olanlara seyirci kalan Asil, Doğa'nın korkmasıyla kaşlarını çatarak varlığını belli etmişti. İşte bu çok ilginç.

"Benim sorunum onunla değil oyuzbazla!" Ayağında akan kanları umursamadan tekrar üzerime yürüyünce ayağa kalkan Mara, "Doğa orada saklanmak yerine Elzem'in önüne geç hemen!!" Mara'nın bağırın sesiyle, "Bu berbat bir fikir ama!" diye isyan eden kız kolumdan çekip beni arkasına çektiği an o iri çocuk Doğa'yı yolundan çekmek için kolunu sertçe kavrayınca Doğa çığlık atmıştı. Fakat asıl şaşırtıcı olan Doğa'nın attığı çığlık ile Mara'nın dudaklarının sinsice kıvrılmasıydı. Bu kızın aklından yine neler geçiyordu?

"Günüşığı!!" Asil'in kükreyen sesini duyduğumda öfkeyle bize doğru yürüdüğünü gördüm. Doğa'nın kolunu tutan iri çocuğun omuzunu tuttuğu gibi onu kendisine doğru çevirdi ve tam burnuna kafasını geçirmişti. "Seni uyardım!" Yere düşen çocuğun üzerine eğilip yüzüne defalarca yumruk atmasıyla Doğa şoka girerken, Mara gülerek gözleriyle önce Doğa'yı sonra ise yerdeki çocuğu vahşice yumruklayan Asil'i gösterince az önce ne yaptığını anladım. Yok artık Asil'in gerçekten Doğa'ya ilgisi mi vardı? Ve Mara bunu benden önce anladığı için Doğa'yı hedef haline getirmişti, çünkü

Asil'in dayanamayıp buna dahil olacağını iyi biliyordu. Bu kız Doğa'yı kullanarak beni mi kurtardı?

Bugün Mara kesinlikle beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Yeter bu kadar!" Hafız'ın yanındaki kumral çocuk yumruklarını sıkarak öne doğru bir adım atınca Hafız elini kaldırarak onu durdurdu. "Bizden biri o! Bu Tenebris sınırı aştı!" Yerdeki çocuk ile aynı ırktan olduğu için dayak yemesi onu kızdırmıştı. "Evet bizden biri ama hakettiğini sende biliyorsun." Onu durdurabilirdi, şimdi arkadaşını durdurduğu gibi o canavar bana saldırmadan önce onu durdurabilirdi. Tamam bir oyunbaz için kendi ırkından birine vurmasını bekleyemem, ama konuşarak onu durdurabilirdi. Fakat o bunu yapmak yerine olanlara seyirci kalmayı tercih etmişti.

Asil nihayet rakibini bayılınca onun kanlar içinde kalmış yüzünü umursamadan ayağa kalkıp Doğa'ya doğru yürüdü. "Sen iyi misin?" Ona dokunmak için elini uzatmıştı, fakat sanki ateşe değmiş gibi bir küfür savurup elini hemen çekmişti. "O muhafız seni incitsin diye şu lanet kalkanı kaldırıyorsun, ama bana gelince hemen çek kalkanları!!" İsyanı bana o kadar komik gelmişti ki gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Doğa şu kalkan işini nasıl yapıyor bilmiyorum ama bu pusula hırsızına ne yaparsa müstehak.

"Be-ben..." Yine korkudan kekeleyen kız ondan uzaklaşmak için geriye doğru birkaç adım attı. "Seni anlamıyorum."

Ona tersçe bakan çocuk, "Son zamanlarda bende kendimi anlayamıyorum," diye homurdandığında bence çok yakında ona ne olduğunu kesin anlardı.

Işık ve karanlık mı? Kulağa çok ilginç geliyor.

Doğa onun yoğun bakışlarından rahatsız olmuş olmalıki yanıma gelip kanayan elimi tutup baktı. "Kötü görünüyor." Cam çok derin kestiği için kanaması bir türlü durmamıştı. "Elzem sen git dinlen senin payını da ben temizlerim." Daha temizlenecek onlarca oda varken tüm işi ona bırakamam.

"Olmaz hepsini tek başına yapamazsın." İç çekerek elimi gösterdi. "Hâlâ kanıyor Elzem. Suya girdikçe kanaması artar, hadi git ben yaparım." Tam itiraz etmeye hazırlanıyordum ki, "Bencede sen git oyunbaz." Asil'in sesiyle ona doğru döndüğümde haylazca bakan gözleri Doğa'yı süzüyordu. "Merak etme senin yerine ışığın kızına ben yardım ederim." Bu kadarına da yok artık ama. Fazla mı hızlı gidiyor bu?

"Ne?" Olmaz dercesine hemen başını salladı. "Te-teşekkür ederim ama buna gerek yok."

"Israr ediyorum ama."

"Gerçekten buna gerek yok." Doğa garibim ondan kurtulmak için çırpındıkça onu daha çok eğlendirdiğinin farkında değildi.

"Bu nankörlüğünü aptallığına yoruyorum ışığın kızı." Eğilip yerdeki süpürgeyi aldı. "Övünmek gibi olmasın ama ben çok güzel temizlik yaparım." Doğa neredeyse oturup ağlayacak kıvama gelmişken, "Süpürgeyi ters tutmandan belli oluyor," diye homurdanınca elindeki süpürgeyi gerçekten ters tutan Asil, gözlerini kısarak yaratık görmüş gibi süpürgeye bakıyordu. "Bu şey tam olarak ne işe yarıyor?" Süpürgeyi beğenmemiş gibi onu yeniden yere fırlatması çok komikti. "Bence bu olmadan da işimizi yapabiliriz." Adamdaki umursamamazlık seviyesi almış başını gidiyor, Doğa'nın işi hiç kolay değil gibi.

"Elzem." Doğa ondan kurtulamayacağını anlayınca yalvaran gözlerle bana döndü. "Elzem lütfen ona söyler misin bir katilin yardımına ihtiyacım yok." O ışıktan geleni Doğa'nın gözlerinin önünde öldürmeyecekti, bu Doğa gibi hassas bir kızın unutacağı bir şey değil.

Doğa'nın onu yakınlarında istememesi kaşlarını çatmasını sağlamıştı. "Şimdi ya benimle temizlik yaparsın günışığı, yada yemin ederim ki yarın sabaha kadar oyunbaz arkadaşına akademideki her köşeyi temizletirim!" Güzellikle onu ikna edemeyince tehdit ederek mi istediğini alacaktı? Bu fazla adice.

"Asil sen iyi misin dostum?" Arkadaşları şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Sen ne anlarsın temizlikten? Soylulardan birinin bir hizmetçiyle aynı işi yapması herkesin arkandan konuşmasını sağlar."

"Arkamdan dedikleri hiçbir şey zerre umrumda değil, sıkıyorsa karşıma geçip konuşsunlar! Ben bu kız ile temizlik yapacağım dediysem yapacağım o kadar." Acaba şuanda tıpkı küçük bir çocuk gibi inat ettiğinin farkında mı?

Gözleri korkudan rengi atan kızı bulduğunda beklemekten sıkılmış gibiydi. "Kararını verdin mi?" Zavallı Doğa kanayan elime tekrar bakınca beni bu halde çalıştırmak istemiyor olacakki başını salladı. "Tamam." Sesi fazlasıyla ürkmüş ve çekingen çıkıyordu. "Seninle çalışacağım."

Aldığı cevaptan memnun kalan adamın gözleri keyifle ışıldarken arkadaşlarına döndü. "Siz ikiniz orada ne duruyorsunuz? Gidip odalarınızı temizlemeye başlasanıza."

"Biz mi temizleyeceğiz?"

"Senin odanı ben mi temizleyeyim Oğuz?" Bunu öyle bir söylemişti ki sarışın arkadaşı şaşkınlık içinde ona bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bundan sonraki konuşmaları ise insanı çıldırtacak türdendi.

"Hadi? Ben ışığın kızı ile tüm gün odamı temizlerken siz ikiniz bu katta Tenebrislilere ait tüm odaları temizleyin hemen. Diğer ırkların odası için aşağıdaki hizmetçilerden birkaçını getirtin. Bir Tenebris sadece kendi ırkına yardım eder." Çok uyanık.

"Asil saçmalama hizmetçilerin işini biz niye yapıyoruz? Burada Tenebrislilere ait kaç oda var haberin var mı senin? Ayrıca sen niye kız ile tüm gün kendi odanı temizlerken biz çoğunu yapıyoruz?"

"Ben adım gibi asil biriyim Oğuz, her şeyimin bana yaraşır olması gerekiyor. Odam o kadar dağınık ki tüm gün iki kişi zor onu bana yakışır bir hale getirebiliriz." Bu adam gerçekten çok fena.

Arkadaşları ona küfürler yağdırırken umursamaz tavrını koruyarak soldan dokuzuncu odanın yanına gidip kapısını açtı. "Bu kadar tembellik yeter artık işe koyulalım mı günüşiği?" Sırıtarak Doğa'ya bakarken, "Geri dönemezsem bana hakkını helal et Elzem." Ağlamaklı sesiyle koridordaki temizlik eşyalarının içinde olduğu sepetini ve yerdeki süpürgeyi alarak onun yanına gitti. Asil kenara çekilip ona yol verirken Doğa ölüme gidiyormuş gibi bana son kez bakıp içeri girince onun bu haline üzülsem mi gülsem mi bilemedim. Sanırım pek iyi bir arkadaş değilim.

"İçimden bir ses bugün çok zevkli geçecek diyor." Asil gülerek onun peşinden içeri girip kapıyı kapatınca Doğa için bol bol sabır diliyorum. Onunla gerçekten başı beladaydı.

"Hadi yine iyisin hizmetçi Elzem." Mara sonunda özüne geri dönmüştü. "Bugün Doğa sayesinde temizlikten kurtuldun, ama yarını büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum. Merak etme bugünün acısını çıkarmak için odamı beğeneceğim bir şekilde senin için hazırlayacağım." Sırf beni delirtmek için odasını bilerek dağıtacağına adım gibi eminim.

"Bende diyordum o küstah kız nerede kaldı?" Onunla daha fazla muhatap olmak istemediğimden gitmek için harekete geçtim. Fakat Itır'ın yanına gelince istemeden de olsa durup kardeşime döndüm. "Benim değişmemi beklerken bir de bakmışsın sen değişmişsin. Umarım o günleri görmeyiz." Tek yaptığı gözleriyle yaralı elimi göstermek olmuştu. "Git şu elini sar, daha sonra da bana nutuk atabilirsin." Yeterince kızgın olduğunu bildiğim için fazla uzatmadan ondan uzaklaştım. Üzerine gitsem daha fazla sinirleneceğini biliyorum.

En alt kata indiğimde bir adamı azarlayan Elif kahyayı görünce yüzümü buruşturdum. Harika! Buna yakalanmak hiç iyi olmadı. "Git getirdiğin o çürük sebzelerin hepsini ahırdaki hayvanlara at!" Zavallı adam iki büklüm bir şekilde başını sallayıp kaçarcasına gidince ona görünmeden buradan nasıl uzaklaşacağımı düşünüyordum.

Fakat kör talihim uzaklardan bir yerde bana dil çıkarıyor olmalıkı kahya kadın kokumu almış gibi biranda geriye dönünce yakalandım. "Senin burada ne işin var? Tembellik yapmayı bırak ve git işini bitir!" Biri bu kadına bağırmadan da yeterince korkunç olduğunu söylemeli.

Parmaklarımdan yere kan damlayan elimi havaya kaldırdım. Bu kan niye durmuyor? "Elim bu haldeyken çalışmam, ama merak etmeyin işler aksamayacak Doğa benim yerime hepsini yapacak." Ben gayet sakin bir şekilde ona açıklama yapmışken kaşlarını çatarak üzerime yürümesini beklemiyordum. "Sen kendini çok mu zeki sanıyorsun kuş beyinli! İşlerden kaytarmak için bilerek elini kestin!" Burnundan soluyarak yanıma gelir gelmez yüzüme attığı tokat ile saçlarım yüzüme savrulurken tokatın şiddetiyle kendimi yerde bulmuştum. Bu da neydi?

Canımı yakan yanağıma çarpan acımasız el değildi, canımı yakan haketmediğim halde gördüğüm bu muameleydi.

Tırnaklarımı kanayan avuç içimdeki yaraya geçirerek öfkemi kendimden çıkartıp yavaşça ayağa kalktım. "Şunu sakın unutmayın bayan, ben çok kinci biriyimdir." Onu gereksiz öfkesiyle başbaşa bırakıp bir hışımla dışarı çıktım. Onun karşısında soğukkanlılığımı korumuş olabilirim, ama yüzüme esen rüzgar bile sakinleşmemi sağlayamıyordu. Beni nasıl böyle küçük düşürür!

Hızlı adımlarla kuzey kanadındaki kapıya doğru yürürken bunun son olmayacağını bilmek daha fazla çıldırmamı sağlıyordu. O bana saldıran iri çocuk ve kahya kadın son olmayacaktı. Yitik bir ırkın lanetini taşıdığım için bunun misliyle devamı gelecekti! "Onu çağır, sadece o seni koruyabilir." Ansızın aklıma dün Efsun hanımın odasında duyduğum sesin söyledikleri gelince yutkunarak durdum.

Gediz Gevheri denilen kişiyi gerçekten çağırırsam mı?

Bu belkide hayatımın en büyük hatası olurdu, daha onun hakkında en küçük bir araştırma yapmamıştım. Bir iblis yada şeytan olmadığına nasıl emin olabilirim ki? Medusa faktörünü kolayca unutamam, onun gibi korkutucu bir soydan geliyorsa o zaman ne yaparım? Ah hayır bilgi toplamadan böyle bir risk alamam. Kuzey kapısından geçtiğimde herkes

akademide çalıştığı için burada sadece birkaç kişi görmüştüm. Yürümeye devam ederken kuyuda su çeken yaşlı bir kadın görünce yönümü ona doğru çevirdim. Kadın o kadar yaşlı ve güçsüz görünüyordu ki kovayı zorlukla yukarı çeviriyordu. "Bana bırakın lütfen." Yanına gidip makaranın kolunu sıkıca kavrayıp kollarımdan güç alarak daire şeklinde çevirmeye başladım. Kuyu yerine musluklardan akan sulardan istiyorum.

Kanayan elim bana zorluk çıkarsa da su kovasını yukarı çekip onun testisini doldurmayı başarmıştım. "Sağolasın kızım." Sevecen bir şekilde bana tebessüm ettiğinde gözleri kandan kıpkırmızı olmuş elimi bulmuştu. "Eline ne oldu senin?" Asıl soru bu küçücük yara nasıl bu kadar çok kanar? Kan kaybından gitmeden önce onu saracak temiz bir kumaş bulsam iyi olacak.

"Önemli bir şey değil sadece küçük bir yara." Acıyan gözlerle bana bakarken üzerindeki yeleğinin cebinde yeşil bir mendil çıkartıp bana uzatınca tiksinierek mendile bakarken buldum kendimi. "Şey gerek yok ben hallederim." Çok fazla yaşlı ve hasta görünüyordu, eğer bu mendili daha önce kullanmışsa onu almaya ne midem dayanır ne de hastalık kapmak isterim.

Biraz gücenmiş gibi bana bakarken, "Temizdir." Elimi benden izinsiz tutup mendili avucumdaki yaraya bastırdı. "Sarmazsan kanaması durmaz." Testisini alıp gidecekken hemen onu durdurdum. "Bekleyin lütfen." Soru soran bakışlarının hedefi olmuşken bunu yapmak için kendimden gereken cesareti bulamıyorum, ama yinede şansımı denedim. "Şey...Gediz Gevheri kim?" Bu kadın oldukça yaşlıydı, yani tüm hayatı boyunca mutlaka bu ismi duymuş olmalı.

Söylediğim isim elinde tuttuğu testinin yere düşmesini sağlamıştı. Ürpererek etrafına bakarken kahve gözleri kocaman açılmıştı. "Bu ismi sakın bir daha anma!" Beni azarlayıp yere düşen testisini bile almadan adeta kaçarcasına gitmişti. Bu kadını sadece ismi korkutmaya yetmişken onu çağırmak büyük aptallık olurdu.

"Zöhre teyzeyi korkutacak ne söyledin?" Arkamda duyduğum sesle ona doğru dönünce, on altı yaşlarındaki küçük bir kızın elindeki elma sepetiyle bana baktığını gördüm. "Ona Gediz Gevheri'nin kim olduğunu sordum." Küçük kız da duyduklarıyla yutkununca biri bizi izliyor mu diye tedirgince etrafını kontrol ederek bana yaklaştı. "Şşş bu ismi sakın yüksek sesle söyleme yoksa senin için gelir. Dedem demişti ki eğer biri onun ismini söylerse nerede olursa olsun onun duyacağını söylemişti. Sende fanilerin

yaşam kokusu var, dün buraya gelen kalkanlardan birisin değil mi?" Onu başımla onayladığımda, "O yüzden bilmiyorsun hiçbir şeyi," derken küçük bir çocuğa göre fazla anlayışlı davranıyordu.

"Onun ismini söylerken seni duyar, bunu bir daha sakın yapma."

"Ya onu bizzat çağırırsam?" Gözlerini kocaman açınca güldüm. "Sadece varsayımda bulunuyorum, yani öylesine sordum." Benim aksime onun hakkında bir şeyler biliyordu o yüzden onu konuşturmak için korkutmaya çalışmalıyım.

Kirli yüzündeki çillere bakarken nihayet tekrar konuşmuştu. "Gelmez, çoğu kişi onu kendi tarafına çekmek için bunun kötü sonuçlanacağını bile bile onu çağırmayı denedi geçmişte. Irkların arasındaki güç yarışını duymuşsundur, ama kimsenin çağrısına tanrıya şükürler olsun ki cevap vermedi. Ben o dönemlerde yoktum ama dedem anlatırken ondan yıkım diye bahseder hep. O yaşarken Araf'ta çok fazla kan dökmüş, o yüzden pek sevilen biri değil." Bana irice kırmızı bir elma verdikten sonra giden kızın arkasında kafam karışmış bir halde bakıyordum. Öyle birini kesinlikle çağırmayacağım.

Elimdeki elmayı açlıktan bitirmem uzun sürmedi. Kendi boş kulübeme doğru yürürken iki çocuğun gülerek bir şeyin üzerine eğildiğini gördüm. Onlara yaklaştığımda ise gördüğüm şey bir küfür savurmamı sağladı. Bu benim kasabada kendimle birlikte getirdiğim bebek tavşan değil mi? Akademiye girmeden hemen önce onu kafesinden çıkartıp bir ağacın altına bırakmıştım. Çocuklar ayaklarıyla onu dürtüp, "Hadi zıpla!" diye ona işkence ediyorlardı. "Çekirge mi o zıplasın!" Her ikisinin kulağını aynı anda tutarak çektim. "Şimdi uslu çocuklar olup bana onu nerede bulduğunuzu söyleyeceksiniz, yoksa kalan hayatınızı bir kulağınız eksik tamamlarsınız küçük yaramazlar!" Daha yeni doğmuş bir hayvana yaptıklarına bakın şu bacaksızların.

"Abla bırak çok acıyor!" Yalan, çünkü çocuklara karşı olan zaafım yüzünden gerçek anlamda asla canlarını yakmam.

"Biliyor musunuz sizin gibi çok yaramaz öğrencim oldu ve bana cevap vermeyen üç öğrencimin bir kulağı yok." Her ikisi korku içinde bağırarak, "Akademinin dışında saklanbaç oynarken bulduk!" deyince kıkırdayarak onları bıraktım. "Kandırdım öğrencilerimin hepsi hala iki kulakla geziyor." Eğilip sağlam elimle yerde titreyen küçük yaratığı alıp göğsüme yasladım. "Bu yaptığınız çok yanlış." Şimdi onlara tebessüm ederek bakıyordum. "Ben az önce kulağınızı çekince hoşunuza gitmedi değil mi? Onunda

gitmiyor. Sizin canınız nasıl yanıyorsa hayvanlarınkı de yanıyor. Lütfen oynamak için başka şeyler bulun." Onları geride bırakıp kucağımdaki küçük yaratık ile yoluma devam ettim. Anlaşıldı bu şeyi büyütmeden doğaya bırakırsam uzun süre yaşayamaz.

Kapısı olmayan kulübeme girip onu yere bıraktım. "Biliyorum soğuk ama bir süre daha idare et. En kısa zamanda bizim için bir kapı ve pencereler için sağlam camlar bulacağım." Yalnızlıktan sıkıldığımda genelde bir hayvan ile konuşmak yerine günlüğüme yazardım, ama şuanda bu da mümkün görünmediği için küçük arkadaşım ile idare edebilirim.

Bağdaş kurarak yere oturduğumda ona bakarken güldüm. "Bir ayin başlatalım mı?" Neden biraz eğlenmiyorum ki? Sonuçta her şeyi doğru şekilde yapmadığım sürece sıkıntı yok.

Gerçek bir kurban vermeyeceğime göre ve ayinlerden zerre anlamadığımı da düşünürsek açlığımı unutmak için kendimi oyalarım böyle uğraşlarla.

Koşarak dışarı çıkıp dün kulübeden çıkardığım eşyaları yığdığımız çöplüğün yanına geldim. Burada bir yerlerde olmalıydı. Kirden sapsarı olmuş yastıkları itip minderi sökülmüş sandalyeyi kenara çekince bir plastik leğenin içindeki küçük mumları görünce güldüm. Hepsini aceleyle elbisemin eteğine koyup düşmesinler diye eteğimin kenarını tutarak tekrar kulübeye girdim. Mumları salonun ortasına döküp hepsini filmlerde gördüğüm gibi daire şeklinde dizdim. Şöminenin üzerindeki büyük kibrit kutusunu alıp tüm mumları sırasıyla yakınca onlarla işim bitmişti. Kenara çekildiğimde beni izleyen küçük tavşana kıkırdadım. "Korkma gerçekten bir ruh gelmeyecek, bunun için seni yada Doğa'yı feda etmeliyim çünkü tanıdığım tek masum siz ikiniz oluyorsunuz. Ayrıca ben büyü yapmayı bile bilmezken bu ayinin başarılı olması imkansız." Sadece bu boş kulübede can sıkıntımı gidermek için kendimi oyalıyordum.

"Hadi gel." Onu kucağıma alıp mumlarla yaptığım çemberin içine girip oturdum. Cam ve pencereler olmadığı için neyseki dışarıdaki rüzgar durduğu için içeri doluşup mumları söndürmüyordu. "Bence ikimiz için çok romantik bir atmosfer oldu."

Koluma tırmanmaya çalışan tavşana tebessüm ederek onu omuzuma koydum. Ancak bu seferde küçük pençeleri sarı saçlarıma geçirince, "Ah hayır." İnleyerek onu çekmeye çalıştım ama patileri saçlarıma dolanmıştı. "Sen çok yaramazsın." Nihayet saçlarımı ondan kurtarıp onu tekrar kucağıma koydum. Dağıttığı saçlarımı elimle düzeltirken kopan birkaç saç

telime yüzümü buruşturdum. "Yaptığını beğendin mi?" Dökülen telleri kendimden uzaklaştırmak için yere atmaya çalıştım, ama avucuma sarılı mendil kanımla ıslandığı için hepsi ona yapışmıştı. "Bu çok rahatsız edici!" Elimdeki kanlı mendili hışım ile çıkartıp yere fırlattım. Zaten kanaması da durmuştu.

"Pekala." Küçük tavşana bakıp derin bir nefes aldım. "Kendimden hiçbir şey feda etmedim, bir masumun da kanını akıtmadım, yani güvendesiniz bir şey olmayacak. Hadi deneyelim şunu." Gözlerimi kapatıp, "Seni çağırıyorum **Gediz Gevheri**," diye onun adını sessizce fısıldadım. Belki beş dakika boyunca aynı sözleri defalarca tekrarlayacak kadar aklımı kaçırmıştım. Tanrı aşkına ben ne yapıyorum?

Nihayet beklediğim gibi delirdim. Bence bunun için geç bile kaldım.

Sonunda yaptığım şeyin farkına varıp kıkırdarak gözlerimi açtım. "Tanrım bu koca bir saçmalık. Hadi çıkalım şuradan." Tavşanı kucaklayıp kalkmaya yeltenmişim ki, ayak tabanlarımda oluşan karıncalanma ile bir küfür savurdum. Ah lanet olsun!

Ayaklarım ne zaman ayakkabılara sığmaz olsa başıma hep kötü bir şey geliyor.

Saçlarımı savuran bir esinti yüzüme değdiğinde mumların ateşi bile titremezken benim saçlarım uçuşmuştu. Ayaklarımdaki karıncalanma yerini yanmaya bırakınca oturduğum yerde acıyla inlemiştim. Ne olursa olsun ayakkabılarımı çıkarmayacağım. **"Tarihteki en berbat ritüel. Büyü sözlerini bile söylemeyi bilmeyen küçük bir faninin çağrısına cevap vermemin tek sebebi gün içinde ismimi üç kere söyleme cesaretini göstermesi. Şimdi söyle bana beceriksiz cadı...benden ne istiyorsun?"** Tam arkamda kulağımın dibinde duyduğum fısıltıyla soluğum kesilirken çılgın atarak ayağa kalkıp kapıya doğru koştum. Aman tanrım o da neydi!!

Ah hayır hayır! Bunu gerçekten başarmış olamam! Hadi ama ona masum bir kurban sunmadım!

Evet yeni bölümümüz çok bekletmeden geldi. Elzem sonunda Gediz'i bir şekilde getirtti, yada Gediz kendisi mi gelmeye gönüllüydü demeliyiz?

Sizce Gediz Gevheri kim? Tahmini olan var mı?

Öte yandan Elzem ve Doğa'nın hizmetçi olarak geçirdikleri ilk günde nasıldı sizce? Doğa korkak olabilir, ama kesinlikle Elzem'den aldığı destek ile gocunmadan çalışacak biri. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?

Peki ya Elzem? Onun durumundaki biri için birilerine hizmet etmek çok ağır ve kırıcı. Üstelik ilk günden çok sorun yaşadı. Fakat kendisine bir hedef koyan kızımız amacına ulaşmak için hizmetçi olmayı bile sindirdi. Şuana kadar nasıl gidiyor sizce?

Elzem'in oyunbazları ve ışıktan gelenleri bulup bir devrim başlatma planı fazla mı uçuk? Yoksa başarma şansı var mı?

Mara'nın bu bölümde Elzem'e yardım etmeye çalışması kimleri şaşırttı? Gördüğünüz gibi bu kızımızın sağı solu belli olmuyor.

Ya Itır'ın sessiz kalması? Ondan böyle bir hareket bekliyor muydunuz? Aslında Itır orada çok acı çekti, fakat bekledi. Elzem'in bir kez bile olsa ondan yardım istemesini bekledi, çünkü Itır'a kızsak bile hep Elzem'in gölgesinde büyüdüğü için kardeşini belkide ilk kez pes etmiş görmek istiyor. Dediği gibi, "Sen düş, ben gerekirse sürünmekte olsa gelir seni kaldırırm, ama yeterki bir seferliğine de olsa düşmeyi bil." Itır sadece Elzem'in o kontrolcü tavrının yıkılmasını istiyor, ama Elzem direndikçe her iki kardeşin arası gittikçe açılıyor maalesef.

Peki ya Asil'in bu bölümde yaptıklarına ne demeli? Doğa'ya kafayı takmış durumda ve kimseden çekinmeden bunu açıkça belli ediyor. Ne arkadaşlarını, ne de diğer ırkların ne düşüneceğini umursamadan kendi bildiğini yapıyor gördüğünüz gibi.

Ve Doğa, Asil'in aksine Doğa geçmişte yaşadığı evlilik yüzünden kolay kolay birinden hoşlanacak biri değil. Asil bunu değiştirmeyi başaracak mı onu zamanla göreceğiz, ama ışık ve karanlık yanyana gelirse ikisinden biri kaybolur. Bu bilinen bir gerçek değil mi?

Yeni bölümde görüşmek üzere hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(10) Sürpriz Misafir.

"Bir şeylere göz yumuyorsam bu beni korkak biri yapmaz, korkulacak biri yapar...çünkü en tehlikeli düşman doğru zamanı kollayandır. Hadi herkes üzerimde oynasın tüm kirli oyunlarını, ben buna izin veriyorken yapsınlar bunu...çünkü ben henüz başlamadım."

Gidemiyorum, hava çoktan kararmış ama ben oraya geri gidemiyordum. O korkuyla kulübeden nasıl fırlayıp çıktığını bilmiyorum, ama şuana kadar hiç yeniden oraya gitmeye cesaret edememiştim. Akşama kadar biri beni takip ediyor mu diye paronayakça etrafımı kontrol etmiş ve sürekli insanların olduğu yerlerde gezip durmuştum. Yalnız kalmaya korkuyorum, yalnız kalınca benim için gelmesinden deli gibi korkuyorum. Şaka gibi ama ben bir ayını başarılı bir şekilde es-kaza gerçekleştirdim! Tamam her konuda çok iyi olmak alıştığım bir durum, ama tanrı aşkına beceriksizliğimin bile bu kadar mükemmel olması gerekmiyordu. Doğa geri döndüğünde beni kulübesinin önünde bulmuştu. Yorgunluktan canından bezen kızın o haldeyken bile elinde bir sepet yiyeceği benim için getirmesini beklemiyordum. Çok aç olmama rağmen bir şey yiyecek durumda olmadığım için o kanepeye yığılırken ben üşümesin diye içeriye odun çekip şömineyi yakmıştım. İşim bittiğinde ise Doğa'nın çoktan uyuduğunu görünce ona olanları anlatma fırsatım olmamıştı. Hava karardı Doğa çoktan uyudu ama ben hala odanın içinde dönüp duruyorum.

Tavşan? Aman tanrım bebek tavşan orada kaldı!

"Kahretsın!" Ben onu tamamen orada unutmuştum. Kulübenin ne kapısı vardı ne de camı. Dışarıdaki uğultulu rüzgar şimdi soğuktan donmasını sağlamıştır.

"Doğa-" Onun ne kadar yorgun geldiğini hatırlayınca onu uyandırmaktan vazgeçip koltuğun kenarında salınan pelerinimi alıp hemen taktım. Duvarda yanan gaz lambalarından birini alıp aceleyle dışarı çıktığımda Doğa üşümesin diye kapıyı ses çıkarmadan çekmiştim.

"Karanlık yok." Kendi kulübeme doğru yürürken aklımı dağıtmaya çalışıyordum. "Karanlık yok Elzem sakın korkma." Karanlık vardı, sisli gecenin karanlığı her yerdeydi. Evet daha önce de mecbur kalınca kasabaya

Mara ile gidince yine karanlıktı, ama pusulamın ışığı etrafımı aydınlatıyordu. Bu elimdeki gaz lambası gibi cılız bir ışığı yoktu.

"Karanlık yok." Korkuyla kulübelerin arasında geçerken telaşla başımı hayır anlamında salladım. "Işık var, karanlık yok."

"Git aklımdan...lütfen." Karanlıkta kalamam ben, karanlık olmaz. "Dur ve sakin ol." Bedenim deli gibi titrerken etrafımdaki karanlık yerine elimdeki ışığa baktım. "İşte böyle. Unutma karanlık olmazsa anılar olmaz. Kimse bilmemeli, kimse bilmemeli, kimse bilmemeli. Işığa bak, sadece ışığa bak ve adımlarını sayarak bul kulübeyi." Gaz lambasını iyice burnuma değecek kadar yüzüme yaklaştırdım. Doğrudan gözlerime temas eden ışık gözlerimi sulandırsa da bir santim bile lambayı geriye çekmemiştim. "39 adım sağa." Her adımımı hep saydığım için bir kere gittiğim bir yeri gözlerim kapalıyken bile hiçbir yere çarpmadan bulabilirim. Hepsinin koordinatları beynimde kayıtlı.

Evet bu psikolojik bir rahatsızlıktı ve evet kimse bilmese de bu karanlık korkum için geliştirdiğim bir savunmaydı.

Karanlıkta yönümü bulamazsam bu şekilde durumu eşitlerim diye kendimce bulduğum bir çözümdü.

"Şimdi sola dön ve düz gitmeye devam et." Fısıltıyla kendime komutlar verirken bir saniye bile gözlerimi ışıktan çekmiyordum. Gözlerimi bir kez kırparsam devamı gelir, onları ovuşturmak zorunda kalırım ve bunu yaparken ışığı geriye çekebilirim. Böyle yaparsam karanlık geri gelir ve onunla birlikte zihnimin kuytularına sakladığım her şey.

Herkesin sırları var, benimde öyle ve bazı sırlar sır olarak kalmalıydı.

Gözlerim dolduğunda buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma. Bilindik şarkı sözlerini tekrarladıkça bu beni rahatlatıyordu. On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava sisli karanlık, dışarıda kırmızı kar ve karın içinde bir çocuk.

On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava puslu karanlık, dışarıda korku ve korkunun yanında bir çocuk.

On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava zifiri karanlık, dışarıda giz ve gizin içinde bir çocuk.

On iki ay, günlerden iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava ürkütücü karanlık, dışarıda bir uğultu ve yatağının altına saklanan bir çocuk.

Kendi kendime şarkı sözlerini mırıldanırken kulübenin önüne geldiğimi yeni farkettim. "Hadi ama bu kadar korkak olma çoktan gitmiştir." Bu saate kadar beni bekleyecek hali yok ya. Belkide hiç gelmedi, belkide ben o esnada bir ses duymadım duyduğumu sandım. Evet böyle düşününce daha az korkuyorum.

Kendimi bir güzel kandırıp kulübeye girince zaten kapıdan girer girmez kendinizi salonda bulduğunuz için boş kulübenin içinde gözlerim onu arıyordu. "Hey neredesin küçük kar yumağı?" Küçücük kulübeyi gezerken onu ezmeyeyim diye gaz lambasını hafif yere doğru uzatmıştım. Yaptığım saçma ayinin mumlarını gördükçe korkum saklandığı yerden yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı.

O yok, karanlık yok, sadece ışık var.

"Sakin ol kimse yok burada." Kendimi teselli edip mutfağa da baktım ama hayır burada da yoktu. Nereye gitti bu şey?

Onca yolu boşuna gelmiş olmanın hayalkırıklığı ile kulübeden çıkıp aynı taktiği uygulayarak ışığı iyice yüzüme yaklaştırdım. Eğer etraftaki kulübelerin ışığı yansaydı daha az korkardım, ama saat çok geç olduğu için herkes çoktan ışıkları söndürüp uyumuştı.

"On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava ıslak karanlık, dışarıda bir canavar ve canavarın yanında bir çocuk." Bana terapi gibi gelen şarkımı mırıldanarak yoluma devam ettim. Bu beni sakinleştiriyordu.

Bazı şeyler hiç unutulmuyor.

"Doğa hadi ama." Onu hafif sarsdığımda inleyerek gözlerini aralamıştı. "Elzem eğer o karanlıklar lordunun geberip gittiği müjdesini bana vermeyeceksen ne olur bırak uyuyayım." Karanlıklar lordu mu? Asil'den bahsediyor olmalı, bence tam ona uyan bir isim bulmuş.

Kimbilir akşama kadar zavallı kıza ne işkenceler etmiştir.

"Umarım yakında o müjdeyi de veririm, ama şimdi uyanmalısın ışığın kızı...yoksa günüşiği mı demeliyim?" Bir hışımla yattığı yerden fırlayınca kahkaha attım. "Bana onu hatırlatacak hiçbir şey söyleme Elzem!!"

Yastığı alıp sertçe kafama fırlatırken deyim yerindeyse burnunda soluyordu. "O tam bir canavar! Dün tüm gün onun odasından çıkamadım! Neden? Çünkü benim topladığım her şeyi yardım etme bahanesiyle dağıtıp durdu! Neden beni rahat bırakmıyor ki!!" Bağırarak lavaboya öfkeyle girip kapıyı sertçe kapatmıştı ki, "Elzem su! Bu lanet yerde neden musluk yok ki, git bana bir kova su bul çünkü yüzümü yıkamak için suya ihtiyacım var ve evet bir kova su ancak beni kendime getirebilir!!" O Asil denilen pusula hırsız Doğa gibi kendi halinde sakın birini nasıl böyle delirtti gerçekten büyük başarı.

"Tamam ışığın kızı hemen suyunu getiriyorum."

"Elzem dedim!!" Kıkırdayarak ayağa kalkıp mutfığa gittim ve kapının yanındaki testileri alıp dışarı çıktım. O bu kadar sinirliyken üzerine gidecek kadar aptal değilim, ama bu haline alışkın olmadığım için ister istemez beni güldürüyordu.

Sonunda Doğa'nın işi bittiğinde yarım saat daha geç kalarak kulübeden çıkmayı başarmıştık. Doğa hala Asil'e saydırırken etrafımdaki boş alanlara bakıyordum. "Çok garip değil mi her yer kış ama akademinin olduğu arazide hiç kar yok. Sence de bu fazla garip değil mi? Acaba bunun altında yatan sebep ne olabilir?"

"Ay bıktım bu şüpheci tavrından Elzem." Benden kurtulup daha hızlı yürümeye başladığında yine çok rahat davranıyordu. "Bize ne havadan, bize ne bu insanlardan. Gökyüzünde fırtına mı kopacak? Bırak kopsun. Bu insanlar garip mi? Bırak öyle kalsınlar. Sen sadece bizi geri götürecek şeylere odaklan, bizden sonra inşallah gerçekten kıyamet kopar ve o katil içinde can verir!"

"O kıyamet bizim kafamızda koptuğunda bilirim ben seni Doğa. Sana o kadar şey anlatıyorum bana mısın demiyorsun, Mara olsa benimle beyin fırtınası yapmıştı şimdiye. Zekam senin yanında bildiğin harcanılıyor!"

Bana o hizmetçi kızı arattırdığına inanamıyorum, ah pardon eski hizmetçiydi değil mi?

"Bende onu diyorum ya Elzem." Gülerek kolumu tutup beni peşinden çekiştirdi. "Fazla kuruntulusun, bir soruyu alıyor ve yüzlerce parçaya bölüp binlerce soru türetiyorsun sonra işin içinden çıkamıyorsun. Çiçek çiçektir, arı da arıdır çok fazla sorgulama."

"O çiçeğin türünü öğrenmeden koklarsan alerji reaksiyonlarıyla karşılaşabilir, arının zehrine karşı önlem olarak da panzehir geliştirmesen küçücük bir arı seni öldürebilir ama."

"Yani?"

"Yanisi hiçbir şeyin sadece önü ve arkası yoktur, sağına ve soluna da bakacaksın."

"Seni anlamadığımın farkında mısın?"

"Konuşma benimle Doğa!!"

Birbirimizle tartışarak akademinin bahçesine girmiştik ki, yine kalbimde hissettiğim dehşet bir sızı ile başım dönerken dizlerim büküldü ve kendimi yerde buldum. "Elzem!" Doğa korkuyla yanıma diz çökerken nefes alışlarım hızlanmıştı. "Sana ne oluyor?" Dişlerimi sıkarak acının geçmesini beklerken sebepsiz yere elim boş boynuma gittiğinde gözlerim doldu. "Pusulamı geri istiyorum." Bu haldeyken neden o pusula aklıma geldi bilmiyorum, ama yıllardır ona çok alıştığım için bir türlü yokluğuna dayanamıyorum.

"Elzem beni korkutuyorsun. Bununla iki etti."

"İyi-iyiyim Doğa." Nefes alışlarımı düzene sokmaya çalışarak onun yardımıyla ayağa güçlükle kalkmışım. Belkide buraya uyum sağlayamadığım için oluyordur.

Günlük acı dozumu da aldıktan sonra nihayet akademiye girdiğimizde tam da beklediğim gibi Elif kahyayı tam karşımızda bulduk. Bu kadın gerçekten iki saat boyunca bizi mi bekledi? "Akli dengesi yerinde değil bence, kadın bildiğin insanları ezerek kendini tatmin ediyor." Doğa gülerken kendimizi yiyeceğimiz azara hazırlayıp ona yaklaştık. Umarım Doğa'nın yanında bana yine vurmaz, benim yanımda ise asla Doğa'ya vuramaz.

"Merak ediyorum hala burasının babanın şatosu olduğunu o işe yaramaz beynin idrak edemedi mi?" Doğrudan gözlerimin içine bakarak söylediği sözler beni güldürdü. "Eğer burası babamın şatosu olsaydı şuanda ben o şatonun hanımı, sizde benim hizmetçim olurdunuz bayan. Ah pardon ben yanımda insan çalıştırmaya alışkınım, insanlıktan çıkanları değil." Kaşlarını çatmasını umursamadım bunlar benim gerçeklerim. Birine hakaret ediyorsan bunları duymaya alışacaksın.

Nefret saçan gözlerini benden ayırmadan kolumu sertçe kavrayıp tüm gücüyle sıkınca canımı acıtmaktan zevk aldığını görebiliyorum. "Dua et arada Efsun hanım var, yoksa ben sana yapacaklarımı iyi bilirdim!" Efsun

hanım olduğu halde bana bunları yapıyorsa o olmadığında ne yapar düşünemiyorum.

Koluma işkence eden elini gösterdim. "Bana bunu yapmanıza izin veriyorsam sebebi korktuğumdan değil." Kolumu çekerek ondan kurtulup geriye çekildim. "Bana bunu yapmanıza izin veriyorsam, sebebi size yapacaklarımın zamanı geldiğinde bütün bunları hatırlayacak olmam." Bana şiddet uygulayarak beni sindiremezdi, aksine bedenime aldığım darbeleri hiç umursamam.

Yerimizde hiç hınıldamadığımızı görünce kaşlarını çatması uzun sürmemişti. "Yukarı çıkıp diğerlerine yardım edin, daha sonra işiniz bittiğinde beni buluyorsunuz!" Daha fazla uzatmayıp koşarak basamakları çıktığımızda küçük bir uyarıyla kurtulduğumuza inanamıyorum.

Bu sefer sadece ben ve Doğa bir katı temizlemediğimiz için rahattık. Bu katta bizden başka dokuz kız daha çalışsak da gerçekten çok zorlandığımızı itiraf ediyorum. Önce bir odaya temizlik eşyalarımızı taşıyor sonra odadaki dağınıklığı topladıktan sonra boş kovaları alıp aşağıya iniyorduk. Tabi bunu yaparken asilleri rahatsız etmemek için kuzey kanadındaki merdivenleri kullanıyorduk. Bahçeye çıkıp kuyuda su çekerek kovalarımızı doldurup tekrar üst kata çıkıyor ve bu suları temizlik odasındaki büyük tankere döküyorduk. Tanker dolunca içindeki su bir hafta boyunca temizlik için gidiyormuş. Dün Doğa ile su tankerin musluğunu açıp kovamı doldurup yerleri ve odanın her yerini sildiğim doğru, bunu zaten herkes yapıyormuş. Fakat gel gör ki şuanda tüm hizmetçiler ellerinde boş kovalarla kuyunun başında sıra beklerken bana öldürecekmiş gibi bakıyorlardı. "Biraz abartmıyor musunuz?" Yarım saattir in çık su taşı zaten canım çıktı, bir de bunların bakışları hiç çekilmiyordu.

"Abartmak?" Kedi gibi gözleri olan kıvrıcık saçlı kız boş kovasını ayaklarımın önüne fırlattı. "O tankeri iki gün önce doldurmuştuk ve en az bir dört gün daha bizi idare ederdi, ama sen dün tüm suyu birkaç oda için harcadın!!" Neden herkes sürekli bana bağıyor?

"Bir kova suyla koskoca odayı yarım yamalak temizlemek benim yapacağım bir şey değil."

"Merak ediyorum bir oda için kaç kova su harcadın?" Bu kızın da saçları kıvrır kıvrır bukleliydi, ama diğer kahve saçlıya göre saçları daha parlak ve koyuydu. "Yedi." Hepsi gözlerini kocaman açarken Doğa kıkırdayarak onlara döndü. "Şey Elzem'in hijyen takıntısı var, temizlik yapmayı bilmiyor ama yaparsa da aynı yeri yüz kere silecek kadar bu işte iyi."

"Mümkünse bu kadar abartma." Bana kova fırlatan kız iç çekerek derin bir nefes aldı. "Bak diğerleri gibi akademideki tek oyunbaz ve ışıktan gelen olduğunuz için sizi dışladığımız yok." Ellerini açarak su toplamış avuç içlerini gösterdi. "Görüyorsun değil mi bunları? Su kovalarını taşımak için en az on defa inip çıktığımız için oldu. Sadece benim değil hepimizin elleri böyle, senin bile. Demek istediğim kim olduğun veya nereden geldiğin önemli değil bizim için, burada hepimiz aynı geminin içindeyiz. Elif hatun zaten yeterince canımızı okurken biz birbirimize zorluk çıkarmayalım." Haklı olduğunu farkedince suçluluk içinde başımı salladım. Avuç içim kesik olduğu için ağır kovayı taşımak benim için tam bir işkenceyken aynı şeyleri onlara yaşatmaya hakkım yok.

"Özür dilerim." Her birine pişmanlık içinde baktım. "Amacım size zorluk çıkarmak değildi, ben bilmiyorum çoğu şeyi ama hızlı öğrenirim." Yarım saattir bana kızan o kova fırlatan kız tebessüm ederek başını salladı. "Biz size istediğiniz her şeyi öğretiriz, benim adım Rana."

"Bende Mizgin. Rana benim ablam." Bu o parlak saçlı kızdı. Aslında kardeş oldukları çok belli çünkü aynı kıvrıkcık saçlar, aynı badem gözler ve benzer simalar. Tek fark Mizgin ablasına göre biraz daha kısa boylu ve kiloluydu. Tamam bayağı bir kiloluydu, kız bildiğin şişmandı, ama çok güzel olduğu da su götürmez bir gerçek.

"Bende Hacer." Böylelikle hepsiyle tanışmış ve Elif kahyaya yakalanmamak için gevezeliği bırakıp kovalarımızı doldurmuştuk.

Her iki elimde iki kova kızlarla akademiye doğru yürürken derslerine ara verilmiş olmalıki Itır'ı da bahçede gördüm. Çardakta diğer Tenebrisliilerin yanında oturuyordu, ama bileğini ovuştururken canı yanmış gibi yüzünü buruşturunca adım atmayı bıraktım. "Neden durdun?" Mizgin'in sorusuyla kızlarda durup baktığım yere bakmaya başlamıştı. "Kardeşindi değil mi?" Başımı salladığımda güldü. "Senin aksine fazlasıyla kaba bir kız. Dün tüm geceyi hücrede geçirdi." Doğa ile hızla Mizgin'e döndüğümüzde yüz ifademize bakınca pot kırmış gibi inledi. "Bilmiyor muydunuz? Ah bazen çok geveze oluyorum." Şuanda onun gevezeliğinden çok kardeşimin neden geceyi hücrede geçirdiğiyle ilgileniyorum.

"Itır neden hücrede kaldı Mizgin?"

"Çünkü kardeşin senin aksine fazla hırçın ve asi. Dün onu gördüm, işim bittiği için yemekhaneye iniyordum sonra onu gördüm. Muhafızlardan bir çocuğu çok kötü dövdüğü yetmezmiş gibi cebinden bir bıçak çıkartıp onun tam avuç içine sapladı. Çok korkunçtu, hiç acımadan bunu yaptı.

Akademide ırklar içinde kavga yasak olduğu için uyarı olarak hücre cezası aldığını duydum." Dudaklarımda bir tebessüm oluştuğunda sanırım olanları anlamıştım. Dün benim yanımda olanlara tepkisiz kalan kardeşim benden hemen sonra onun icabına bakmıştı. İşte benim tanıdığım Itır Akay buydu.

"Kardeşi hücre cezası aldı diye mutlu mu oldu bu?" Doğa gülerek başını hayır anlamında salladı. "Onların ilişkisi biraz garip, daha çok düşman kardeşler gibi, ama öyle de değil. Nasıl olsa yakında anlarsın."

Akademiye girdiğimizde basamakları çıkarken ben ağrıyan kollarım için isyan ederken, "İlginç." Beni göz hapsine alan hizmetçi kızın ilk kez doğrudan bana baktığını görüyorum. "Bir çiçek ekiyorsun toprağa, o çiçeğin zehrinde can vereceğini bilmeden...işte bu çok ilginç." Bu garip kızın adı sanırım Bülbül'dü, evet Mizgin onu tanıtırken isminin Bülbül olduğunu söylemişti. İsmi gibi kendisi de garip biriydi, çok az konuşuyor ve konuştuğunda fazla iğneleyici olduğunu farkettim. Saçları grimsi bir şeydi, evet şaşırtıcı ama gümüş rengi saçları doğal gibi duruyor. Bu çağdışı yerde saç boyası olmayacağına göre gerçekten bu tuhaf saçlar doğaldı. Ancak bir o kadar da ona yakışıyordu, alışagelmışin dışında olan saçlarıyla uyumlu olan kehribar gözleri doğrudan size baktığında üşüme hissi yaratıyordu. Kireç gibi beyaz teni ve zarif bedeniyle güzel olduğu kadar korkutucu bir aurası vardı. Diğer kızlara göre fazla mesafeli ve soğuktu. Adı da kendi de bir tuhaftı işte.

"Sen hangi ırktansın?"

"Hepsi ve hiçbirisi." Umursamaz bir tavır takınıp yanımdan geçip gittiğinde Mizgin korkmuş gibi onun arkasından bakıyordu. "Biraz ürkütücü değil mi? Bir yıl önce köle olarak buraya geldi ama asla aramıza karışmaz. Hep tek başına hareket eder, tek başına yemeğini yer. Gerçek adını kimse bilmiyor, ama onu akademiye satan kişi ona Bülbül diye hitap ettiği için herkes öyle diyor. Hangi ırdan olduğunu gelirsek onun bir ırkı yok burada çünkü o çalışan köle fanilerden biri." Bu da demek oluyor ki çalışanların içinde faniler de vardı. Sonunda güzel bir haber, kendim gibi olan insanları özlemiştim.

O kızın yoğun enerjisi bir faniye göre fazla güçlü gibiydi sanki.

Saatlerce süren temizlik yüzünden çoktan öğle olmuştu. Odaları eşit olarak dağıttığımız için herkes tam vaktinde kendi işini bitirmişken ben daha yeni yarılanmıştım. Yemek saati olmasına rağmen yine aç kalarak temizlik yapıyordum. Doğa bana yardım etmek için ısrar etse de buna izin

vermeyip onu yemeğe göndermişim. Benden daha fazla yorulurken kendi sorumluklarımı ona yükleyemem. Neyseki uzun sürse de son odaya girebilmişim. Elimdeki kovayı bir kenara bırakıp dışarıdaki sepeti de içeri taşıdığım esnada son derece temiz ve tertipli görünen oda rahat bir nefes almamı sağlamıştı. Yatak bile toplu olduğu için burada benlik bir iş yoktu yani gidebilirim.

Nihayet iki günden sonra adamakıllı bir yemek yiyeceğim. Akademiye geldiğim günden bu yana bir elma dışında hiçbir şey yemek nasip olmadı. Pekala su sayılıyor mu?

Tam gitmek için eşyalarımı alacaktım ki, lavabonun kapısı açıldı ve içeriden söylenerek çıkan kızı görünce bildiğim tüm küfürleri şansıma gönderdim. "Cani kadın tüm kemiklerimi kırdı! Adı üstünde süvari kışlası, askere alınmayacaksam ben neden orada eğitim görüyorum? Arka bahçedeki tüm o kışlalar yıkılır inşallah!" Belini tutarak sızlanan kız beni görünce şaşkınlık içinde bana bakarken bahsettiği o kışlaları bilmiyorum. Henüz akademinin hiçbir yerini görme fırsatım olmamıştı.

"Elzem? Senin burada ne işin-" Mavileri yerdeki temizlik eşyalarını görünce neden burada olduğumu anlamıştı. "Bak sen kimler odamı temizlemek için gelmiş?" Makus talihim bana oyunlar oynamaya doymuyor.

"Evet temizlik için buradaydım, ama gördüğüm kadarıyla odan zaten yeterince temiz."

"Kim demiş ki temiz?" Yaklaşıp yatağın üzerindeki yorganı çekerek yere attı. "Yatağım toplu değil." Dolabın yanına gidip tüm kıyafetleri çıkartarak yere fırlatmıştı. "Şuraya bak elbiseler ne halde." Yerdeki kıyafetlerin üzerinden atlayarak duvarın yanındaki küçük kitap dolabının cam kapısını açtı ve oradaki tüm kitapları rastgele her yere fırlatmaya başladı. "Bu kitaplar neden yerde dolapta olması gerekmiyor mu?" İşte korktuğum tek şey buydu, eskiden yanımda çalışan bir hizmetçiye hizmet etmek. Daha ne kadar alçalabilirim ki, rolleri tamamen değiştirmiştik.

Pes etmek yok, pes etmek yok, pes etmek yok.

"Daha sonra yapsam?" Ellerimi açıp avuç içlerimi ona gösterdim. Yara olan elimdeki kesik izi sabun ve su yüzünden berbat görünüyordu. Üstelik defalarca kovalarla su çektiğim için avuçlarımda minik su kabarcıkları olduğu için ellerimi her sıkıldığında çok kötü acıyordu. Dahası iki gündür açım, uykusuzum ve ara ara göğsüme giren ağrı yüzünden halsiz hissediyorum. Yorgunum, şu iki günde asla yapmam dediğim bir işi yaparak

ilk günden kendime çok yüklenmenin yorgunluğu vardı. "Ellerimi görüyorsun hep yara ve yeterince geç kaldım. Biraz daha yemeğe gitmezsem öğle molası biter kahya akşama kadar yemek almama izin vermez." Ondan acıma istemiyorum, sadece anlayış bekliyorum.

Bir saniye bile bana yardım etme fikrini düşünmeyen kız, "Bu benim sorunum değil, hemen başlamazsan o suratsız kahyayı buraya çağırırım." deyince geçmişten onlarca sahne zihnimde canlanmıştı. Evet gerçekten böyle bir muameleyi hak etmemiştim.

"Biliyorum iki gün önce izin aldım ama dışarı çıkmalıyım Elzem hanım."

"Tamam gidebilirsin."

"Annem için bir şey almak istiyorum bugün izin yapabilir miyim?"

"Sadık abiye söylerim o seni götürür."

"Hastaneye bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor."

"Pekala izinlisin Mara."

"Bir haftalığına Van'a büyükbabamın yanına gidebilir miyim?"

"Bir hafta boyunca senden kurtulma şansını kaçırmayacağım, beni rahatsız etmediğin sürece istediğin yere gidebilirsin."

"Yemek pişirirken elimi yaktım bu halde çalışamam."

"Halletmem gereken birçok evrak var Mara! Bu küçük şeyler için sürekli bana gelme git iyileşene kadar izin yap. Zaten yılın yarısını izin yaparak harcadığın için senin işini de diğerleri yapıyor. Ortadaki haksızlığı gidermek için sana ne zaman izin versem, ay sonunda tüm o izinleri hesaplayıp senin maaşından hiç kesmeden diğerlerine ekstradan fazla avans veriyorum. Bana bu kadar çok sorun çıkarmaktan vazgeç ve git odana dinlen. Birgün gerçekten seni kovacağım!"

Evet ona karşı üslubum hep sert olmuştur, ama hiçbir zaman acımasız olmamıştır. Sürekli ona kızsam da parmağı bile kesilse o gün çalışmasına izin vermezdim. Bu sadece ona yönelik bir ayrıcalık değildi, bunu konaktaki tüm çalışanlarıma yapardım. Tüm milli kutlamalarında çocukları ve torunlarının okullarına gidip onlarla birlikte olsunlar diye o gün hepsine izin verir, bayramlarda aldıkları maaşın iki katını hesaplarına yatırırdım. Herhangi bir hastalık durumunda tüm hastane ve bakım masrafını üstlenirdim. Her birinin doğum tarihinden tut kaybettikleri sevdiklerinin ölüm tarihine kadar her şeyi aklıma kazımıştım. Doğumgünlerinde küçük bir hediye ve kabir ziyaretlerinde ise onlar sevdiklerinin mezarına gittiğinde orada benim tarafımdan gönderilmiş kocaman bir buket bulurlardı. Kabul ediyorum her biriyle gülüşüp uzun uzun sohbet ederek samimî olmadığım

doğru, evet onlara karşı hep mesafeliydim. Evet hep kontrolcü ve kuralcı biri oldum, ama Itır konağın avlusunda bana silah çektiğinde tüm çalışanlar benim için endişeleniyorsa ve korumaların hepsi beni korumak için kardeşime silah çekiyorsa bu demektir ki her biri tarafından saygı görülen biriyim. Ve bir o kadar da kabul görülmüş sevilmişimdir. Demek istediğim şuanda bu muameleyi hakedecek kadar geçmişte ona karşı kötü olmamıştım.

Yaradan herkesi bizden daha iyi biliyordu. O yüzden bazılarına güç vermezdi çünkü o kişinin o gücü yanlış kullanacağını bilirdi. Bazılarına da güç verirdi, çünkü bilirdi ki o kişi o gücü sadece kendi çıkarları için kullanmayacak.

İşte Mara ve benim aramdaki en büyük fark bu.

Derin bir nefes alarak hep yaptığım gibi içten kırıklarımı gizleyerek başımı salladım. "Aslında o kadar da aç değildim zaten." Yerdeki kıyafetlerin hepsini yatağın üzerine koyup her birini katlamaya başladım. Pes etmek yok, bundan daha fazlasını yapacak kadar güçlü olduğumu biliyorum.

Kıyafetler on dakikamı almıştı ama nihayet bitirebildim. Ben yatağı toplarken o sandalyesinde bu halimden zevk alırcasına beni izliyordu. Yorganı bir güzel düzelttikten sonra yastıkları kabarttım ve yatakla olan işimde bitmişti. Yerdeki tüm kitapları toplayıp hepsini masanın üzerine yığıldıktan sonra alfabetik sıraya göre düzenleyince burası da tamamdı. Cadı süpürgesine benzeyen uzun sopalı süpürgeyi alıp en baştan başlayarak dip bucak her yeri süpürüp kendimle getirdiğim küreğin içine çöpleri koydum. Kürekteki çöpleri kapının arkasındaki çöp kutusuna boşalttıktan sonra süpürge ile dışarı koydum bunları. Tekrar odaya dönünce uzun elbisemin eteğini toplayıp diz kapaklarımın üzerine gelecek şekilde bağlamıştım. Sepetteki temiz bezlerden birini alıp kovadaki suyla ıslatıp suyunu sıktıktan sonra önce masayı silmeye başladım. Ancak elimi her hareket ettirdiğimde avuçlarımdaki yaralar yüzünden canım yanıyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordum. Defalarca toz bezini yıkayıp odadaki her eşyayı silmişim, hemen arkasında ise başka bir bez ile kurutuyordum. Son olarak kovamdaki kirli suyu üçüncü kez banyodaki gidere döküp tekrar odadan çıktım. Temizlik odasındaki su tankerinde dördüncü kez bir oda için su doldururken kızların yarına canıma okuyacağını iyi biliyorum, ama temizlik dahil her işim çok iyi olmalı.

Tüm bu işleri yapmak tahminimce iki saatimi almıştı. Kalın bir bez ile diz çökerek yerleri silmeyi bitirdiğimde ise alnımda boncuk gibi küçük ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı. Banyodaki işim daha az sürdü çünkü geldiğim yerde olduğu gibi büyük ve dolu değildi içi. En basitinden duşakabin bile yoktu. Askıda iki büyük, üç küçük havlu, küçük bir rafta birkaç yeşil sabun ve banyo için köşedeki bir yerin etrafını hafif yükseltmişlerki su her yere dağılmasın. Onun da içinde bir tas, su kovası ve tabureden başka bir şey yoktu. Son olarak masanın üzerindeki kalemleri aynı hizaya getirdim ne bir santim arkada ne bir santim önde. Eğilip vazunun yönünü düzelterek tüm desenlerin öne gelecek şekilde olmasını sağlamıştım. Vazodaki çiçekleri bile çıkarmış bulduğum bir makas ile hepsini eşit hizada keserek yeniden vazoya koymuştum. Karanfillerden birinin bir yaprağı kopmuştu o yüzden onu çöpe atarak ondan kurtuldum. Diğer çiçek ise hafif eğri olduğu için o karanfil çiçeğini de çıkartıp çöpe atmıştım. İşim bittiğinde evet çok yorulmuştum ama odanın son haline bakınca yorulduğuma değdiğini görüyorum. "Simetri takıntın olduğunu bilmiyordum." Yorgunlukla Mara'ya döndüğümde hafif şaşkınlık hafif bir gizem vardı yüzünde. "Dakikalardır seni izliyorum ve ne farkettiler biliyor musun?" Fazlasıyla düşünceli görünen kızın ne farkettileri umrumda bile değildi. İşim bittiğine göre artık gitmek istiyordum.

"Nasıl? Seni izledikçe belki defalarca bunu kendime sorup durdum." Ayağa kalkıp tam karşımda durduğunda yüzündeki gizem hala yerini koruyordu. "Tüm hayatı lüks içinde geçmiş biri nasıl böylesine kusursuz bir temizlik yapabilir? Hadi yaptı diyelim, hadi tüm bu düzen simetri takıntısı yüzünden ortaya çıktı diyelim, ama daha önce hiç iş yapmamış biri nasıl bilebilir masayı önce nemli bezle silmeyi ve hemen arkasında kuru bezle iz kalmasın diye onu kurutmayı? Daha önce eline hiç temizlik bezi almayan birinin elinde o bez çok iğreti durur, ama sen usta bir temizlikçi gibi elindeki yaraya rağmen o bezi tutuyor çok da güzel yapıyorsun. Garip ama tüm hayatım bu işlerle geçmişken benden bile daha iyi yapıyorsun. İşte bu çok ilginç değil mi sence de?"

"Yorulduğum Mara, neden daha açık konuşmuyorsun?"

"Yadırgamıyorsun diyorum?" Mavilerini bir dedektif edasıyla kısmasına bir anlam veremedim. "Sanki bu işleri daha önce defalarca yapmış gibi hiç yadırgamadan yapıyorsun. Acemice değil mükemmel yapıyorsun, işte garip olan bu. Yada şöyle mi sormalıyım...ne saklıyorsun Elzem? Buraya gelmeden hemen önce tüm dilleri okuyabildiğimi bana söyletmek için bana

kimsenin bilmediği bir sırrın olduğunu söylemiştin, ama sonra vazgeçip inkar ettin. Herkesten sakladığın şu sırrın ne?" Sertçe yutkunduğumda tepkisizliğimi korumak için tırnaklarımı avucumdaki yaraya geçirdim. Yaraya odaklandıkça zihnimdeki anılardan uzaklaşıyordum.

"Se-sen ne saçmalıyorsun? Düşündüğün gibi temizlikten anladığım falan yok, hatırlarsan odama birilerinin girmesinden nefret ettiğim için bizzat kendim toplardım. O günlerden kalan birkaç deneyim hepsi bu." Onu azarladıktan sonra kalan eşyalarımı alıp kaçarcasına odadan çıktım. Kapıyı arkamda kapattığımda ise kalbimin bu telâşı görülmeye değdi.

Düşünme, sakın düşünme.

Derin bir nefes aldığım da ellerimi acıtırmasına şakaklarıma bastırıp nükseden baş ağrımı dindirmeye çalıştım. "Temizlikten anlamıyorum, nasıl yapıldığını bile bilmiyorum. Evet yapıyorum çünkü benim yapamayacağım hiçbir şey yok." Aynı sözleri defalarca tekrarlardım, bu bana iyi geliyordu.

"Yalanlarla başkalarını kandıranları çok gördüm, ama kendi söylediği yalanlara körü körüne inanan bir seni görüyorum." Hızla kendime çeki düzen verip hemen arkaya döndüğümde o garip hizmetçiyi gördüm. Şu buz gibi bakışları olan tuhaf kız, adı neydi ah Bülbül!

"Ne demek istiyorsun?" Dümdüz bir şekilde önüne bakarken benim hizamda durduğunda bile hala karşıya bakıyor hiç bana bakmıyordu. "Dün gece hava almak için dışarı çıkmıştım, sonra seni gördüm, söylediğin şarkıyı duydum. O şarkının devamı var değil mi?" Yerde hiç kımıldamadan başını çevirerek omuzunun üzerinden doğrudan gözlerimin içine baktı. "Kendine bir iyilik yap ve kendine yalan söylemeyi bırak." dedi ve gitti. Tanrım bu kız gerçekten çok korkunç!

"Hey!" Arkasından bağırarak, "Adın neden Bülbül?" Aklımdaki soruyu sormam ile duraksadı ama bana doğru yine dönmedi. "O kadar çok guguk kuşu var ki birilerinin saz bülbülü olması gerekiyordu." Yeniden hareket edip koridoru dönerek gözden kaybolmuştu. Bir şeyler anladım ama anladığım şeyin doğruluğundan emin değilim.

Her adım başı en az birkaç kişiye sorsam da sonunda akademinin kocaman mutfağını bulmayı başarmıştım. Üç kişinin zor kaldıracacağı kocaman kazanlarda çeşit çeşit yemekler pişerek fokurduyordu. Tam sekiz tane ocak vardı burada. Birileri sepetteki odunlarla ateşi harlarken diğerleri kocaman tahta kaşıklarla yemekleri karıştırıyordu. Tezgahlarda bulaşıklar yıkanıyor, sol tarafta bir kadın hamura şekil vererek yaptığı ekmekleri fırın küreğinin üzerine koyup fırına sürüyordu. Mis gibi taze ekmeğin kokusu

kazanlarda pişen yemek kokularıyla birleşince açlığım ortaya çıkmıştı. Burası o kadar büyüktü ki en az elli kişi çok rahat çalışıyordu. Akademide onca kişi varken bu kadar çok yemek yapmalarına şaşmamak gerek. Öğle yemeğini çoktan kaçırdığım için sanırım bunlar akşam için hazırlık yapıyordu. Çok büyük ve boğucu bir şekilde çok sıcaktı. Yemeklerin buharı ve yanan ocaklar burayı bir volkana çevirmişti.

Birde büyük bir masa vardı ama bu masanın sadece on beş kişilik olduğunu gördüm. Akademiler için bir yemekhane olmalı çünkü hepsi mutfağa sığmaz. Aslında çalışanların da hepsi sığmaz, ama herkes vardiyalı çalışıyor olmalığı işini bitiren gelip yemeğini yiyip tekrar çalışıyor ve onun boşalttığı yere bir başkası geliyor. Evet iş dünyasında işletme tesislerinde bulunduğum için bunları tahmin etmek hiç zor değil. Bence hepsinin çalışma saatleri düzenlenmeli. Böylece aşçılar, bahçıvanlar ve hizmetçiler aynı masaya oturup ortaya bir karışık çıkarmak yerine bahçıvanlar iş başı yaparken hizmetçiler yer, onlar kaltığında diğerleri gelir.

"Bir saatlik yemek molasını her gruba göre düzenleseler ne mutfak bu kadar kalabalık olur, ne de birileri yerken diğerleri onları bekler. Bu kahya kadın bağırarak dışında ne işe yarıyor?" Mola saatlerine göre bir plan çizelgesi hazırlanmalı bence.

Eğer onun yerinde ben kahya olsam bu aşçılar saçları açık yemek pişiremez. Şu çorba kazanını kaynatan kadın grip haliyle o çorbanın içine öksürüp duramaz. Yemek bekleyen o iki seyis de nasırlı ellerini ovuşturmak yerine tırnak aralarındaki o kirlerden kurtulurlardı. Ve ben hijyenin isyan edip göçettiği böyle bir yerde yemek yiyeceğim öyle mi? Şu kahyalık işine gerçekten el koymamak için kendimi zor tutuyorum. Yürüyüp tezgahın üzerinde meyve sepetinden bir elma alıp boş bir sandalyeye oturdum. Tam elmamı ısıracağım esnada karşımdaki adam hapşırarak için burnu akmıştı ve burnunu kolunun tersiyle kazağına silince öğürerek hemen ayağa kalktım. "Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak bana bu soruyu soran sol tarafımdaki kadına buradakileri gösterdim. "Ne mi oldu? Şuraya bir bakın! Biri karşımda burnunu koluna siliyor, şu bonesiz kadın salatanın tadına baktığı kaşığı pilava daldırdı! Tezgahın üstündeki bulaşıklar ve sebzeler neden aynı yerde? Biz yemek yerken diğerleri neden ayakta ve bu camlar neden açılmıyor? Ben bu şartlar altında yemek yiyemem birinin tüm çalışanları disipline sokması gerekiyor!" Hijyen takıntım ortaya çıkınca farkında olmadan öyle bir bağırardım ki, herkesin sustuğunu yeni farkettim. Kahretsin hepsini duydular! Evet gerçekten harika gidiyorum.

"Şey..." Sırıtarak bana çatık kaşları altında bakan insanlara gülümsemek için kendimi zorladım. "Neden tanışmıyoruz? Bence birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var, ben size kendi dünyamı anlatırım sizde bana burayı." Bir yerden başlayacaksam en doğru adım kaleyi içten fethetmek.

Hiç biri beni ciddiye almayıp hepsi homurdanarak önüne dönünce dudaklarım bilmişlikle kıvrılmıştı. Hemen olmasını zaten beklemiyordum, evet zor olacak ama yavaş yavaş onların güvenini kazanıp içlerine sızacağım. Şimdi oyunbaz olduğum için bana tepkili olan bu insanlar zamanı geldiğinde beni kabul edeceklerdi. Usul usul kanlarına girip kendi tarafıma çekeceğim. O kahya kadına yönetim neymiş burayı bir hizaya sokarak zevkle göstereceğim. Elmamı defalarca koluma silip ısırarak mutfaktan çıktığımda sinirden güldüm. "Burayla ilgili çok işim var çok." Yapılacaklar listesi her geçen gün artıyordu.

Kahyaya yakalanmadan biraz dinlenmek için bahçeye çıktığımda bir köşede yanındaki İtir ile oturan Doğa'yı gördüm. Onlara doğru yürürken hiç konuşmadıklarını farketmek gülmemi sağladı. "Ne o küs müsünüz?"

"Ben değil." İtir gülerek yanında somurtarak oturan kızı gösterdi. "Doğa benimle konuşmuyor." Sebebini az çok anlıyorum sanırım. Dün bana yardım etmediği için Doğa ona tavırlıydı.

Her ikisinin arasına oturduğumda İtir elinde tuttuğu küçük pakedi kucağıma koydu. "Bende bunu sana vermek için seni arıyordum." Yavaşça karton paketini açtığımda içinde gördüğüm ay çörekleri gülmemi sağladı. Çörekleri çok sevdiğimi iyi biliyor.

"Aç değilim istemiyorum bunları." Geri ona uzattığımda kaşlarını çatarak kutuyu gösterdi. "Beni iyice delirtmeden ye şunları! Mutfağı gördüm o yerde pişen yemekleri yemeyecek kadar burnun havadadır senin. Sabah kasabaya gidip bunları senin için almışken sıkıysa yeme bak ne oluyor!"

"Yemeyeceğim dedim İtir, beni düşünüyormuş gibi davranma!"

"Seni düşünmesem o iti neden döveyi-" Ağzından kaçanları son anda durdurup bir küfür savurduğunda gülerek çöreklerden birini alıp ısırıldım. Anlamaz gözlerle bana bakması çok komikti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Çörekleri yiyorum."

"Onu görüyorum geri zekalı, hani yemeyecektin?"

"Bu sen o itirafı yapmadan önceydi. Demek benim için onu dövüp hücre cezası aldın öyle mi?"

Gözlerini devirerek omuz silkti. "Zaten bildiğin şeyi neden soruyorsun? Sonuçta ilk defa senin için birilerini dövmüyorum."

"İtir üçümüz bir film izlemiştik hatırlıyor musun? Hani sen dayanamayıp televizyonu kırmıştın?" Ona gerçekleri itiraf ettirince Doğa'da somurtmayı bırakıp benimle çörekleri yerken bu soruyu sormuştu. Ve evet gerçekten televizyonu kırmıştı.

"Hatırladım."

"Orada bir çocuk vardı, hani sevdiği kızın yüzüne ona söylemediğini bırakmayıp arkasından kızı koruyordu."

"Televizyonu kırmamın sebebi zaten o çocuk Doğa. En sevmediğim erkek tipi, arkadan yapılan iyiliği ne yapayım seviyorsan adam ol çık karşısına konuş değil mi? Bak yine sinirlendim!"

"Neden kızdığını artık anlıyorum çünkü sen o çocuğun kız versiyonusun."

"Doğa seni gebertirim! O nasıl bir küfür lan!" İkimiz gülmeye başladığımızda bize tersçe bakıp ayağa kalktı. "Siz ikiniz hayatta soğuma sebebimsiniz, siz zıkkımların ben gidiyorum!" Bizi bırakıp gittiğinde sonunda keyfim yerine gelmişti, onunla uğraşmayı seviyorum.

"Gerçekten erkek gibi kız, bence bunun içinde bir erkek yaşıyor."

"Ben bunu yıllardır söylüyorum Doğa, tek korkum evde kalıp sonsuza kadar başıma kalması."

"Bırak evde kalsın onu alacak kişiye de yazık." Gülererek bir çörek daha aldığımızda nihayet karnımı doyuracak lezzetli bir şeyler bulmuştum.

"Oğuz yetiş, Asil ve Orhan birbirini öldürmeden durmayacak gibiler!!" Bir kız koşarak buraya doğru gelirken Asil'in hep yanında gördüğüm o iki arkadaşı kızın gösterdiği yöne doğru koşmuştu.

"Doğa gel bir gidip bakalım neler oluyor?" Ayağa kalktığımda Doğa hemen koluma yapışmıştı. "Elzem olmaz, o rahatsız edici çocuktan bize ne bırak ne hali varsa görsün." Bu kızdaki merak duygusu sıfırdı.

"Birileri onu öldürecekmiş, gerçekten bu sahneyi görmek istemiyor musun?" Gözlerini devirerek kafama sertçe bir tane geçirdi. "Ölmez o Elzem, adı üstünde ölümsüz bunlar kolay kolay ölmezler."

"Doğa merak ediyorum bir gidip baksak ne olacak?"

"Yine zararlı çıkan ben olursam bu gece ceza olarak seni kulübeme almam dışarıda kalırsın!" Anında başımı sallamam ile oflayarak peşime takılmıştı. O pusula hırsızı umarım gerçekten ölür de en azından birinden kurtuluruz.

Akademinin etrafını dönüp arka bahçeye geldiğimizde gerçekten Mara'nın bahsettiği gibi birçok eğitim kışlası vardı, ama bunları incelememi

engelleyen biraz ilerideki büyük kalabalıktı. Doğa'nın tüm itirazlarına rağmen onu peşinden kalabalığa doğru sürüklerken yaklaştıkça sesler daha fazla çoğalıyordu. Kimseye temas etmemeye dikkat edip bulduğumuz bir boşluktan aralarından geçip biraz öne çıkmayı başarmıştık. Ancak gördüğüm sahne beni dehşete düşürürken Doğa çılgınlığını son anda elleriyle durdurmayı başarmıştı. Kalabalık büyük bir çember oluşturmuştu ve çemberin tam ortasında iki kişi vardı. Bunlardan biri Asil'di ama karşıdaki kişiyi ise tanımıyorum. İşin ilginç yanı o da bir Tenebrisdı, evet aynı ırktan geliyorlardı. Etrafıma baktığımda bu kalabalığı oluşturan herkesin de Tenebris olduğunu gördüm, neyseki Itır bunların içinde yoktu. Çoğunluk Asil'i destekledikçe karşıdaki kumral çocuğun daha da hırslandığını farkettim. Kalın kaşlarını korkutucu bir hızla çatıyor o kahve gözlerde ölüm kol geziyordu. Yumruğunu öyle bir Asil'in yüzüne geçirmişti ki, Asil'in kan kusarak geriye sendelemesiyle, "Asil!!" diye öne atılan Oğuz'u iki kişi durdurmaya kalkışınca Oğuz birine kafa attı. Onları halletmeden arkadaşının yardımına biraz zor gider bence.

"Onu çok yordular!" Bu Oğuz'dan yardım isteyen o kısa saçlı kızın sesiydi. "Dün gece üç kişiye karşı tek kişiydi! Orhan bilerek bugün ona meydan okudu çünkü dün geceki kavgada Asil'in kaburgalarında oluşan hasarı biliyor! Cesaretin varsa onun iyileşmesini bekle ve bir dahaki sefere önceden adamlarınla saldırmadan tek başına onun karşısına geç!" Ortada bir adaletsizlik var mı bilmiyorum, ama her iki tarafın da durumu pek içaçıcı değil. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama bu pusula hırsızı en az aldığı darbeler kadar onu dağıtmış görünüyor. Üstelik gerçekten dün gece üç kişiye karşı tek başına dövüşmüşse itiraf etmeliyim ki iyi iş çıkarıyordu. Evet yüzü gözü kan içinde ama rakibinin de öyle.

"Klan liderinin oğlu olman umrumda değil senden emir almayacağım!" Orhan denilen çocuk onun üzerine yürürken dudaklarındaki kanı elinin tersiyle silerek güldü. "Kurallar tüm Tenebrisliler için geçerli, klan liderini yenen kişi geçer klanın başına. Oğlunun bileğini büken ise ordunun yönetimini alır. Yapabiliyorsan hadi yap bunu, sana yemin ederim ki beni yenen kişiyi babam bizzat getirir ordunun başına. Birine yenilirim zaten ben bırakırım buradaki eğitimimi dönerim eve. Ama önce beni devirmen gerekiyor kuzen, neden dün geceki gibi şansını üç kişiyle daha denemiyorsun?" Alay eden çocuk kesinlikle eceline susamış üç kişiye daha meydan okumak nedir? Bekle kuzen mi? Bunlar birde akraba mı?

"Bugün eve döndüğünü göreceğim!" Ona doğru savurduğu yumruğu Asil havada yakalayıp yüzüne kafa atarak onu yere devirmişti. "Bu zaman kaybı sen asla benim dengim olamazsın." Kuzenini aşağılayarak gitmek için ona sırtını dönmüştü ki, Doğa'yı görünce duraksadı. "Günışığı?" Üzerindeki kanlara bakıp yüzünü buruşturdu. "Zamanlaman mükemmel gerçekten, olur olmadık zamanlarda ortaya çık sonra benden korkup saklanacak yer ara." Homurdanarak ettiği isyan arkadaşlarını güldürürken, Doğa gerçekten onun kanlar içindeki vahşi haline baktıkça korkuyla rengi atıyordu.

Bize doğru bir adım atmıştı ki yerdeki çocuk bir hışımla ayağa kalkıp cebinden bir bıçak çıkartıp onun tam sırtına doğru savurdu. Ancak bunu hissetmiş gibi son anda arkaya dönerek kuzeninin bileğini havada yakalamıştı. "Seni uyardım!" Onun bileğini büküp bıçağı aldığı gibi kuzeninin omuzuna saplayacaktı ki, "Yapma!" Doğa'nın çığlığı onu durdurmuştu. "Se-sen nasıl bir canavarsın ki kendi kuzenine bunu yapıyorsun?" Bir kez daha Doğa'nın korkmuş ve nefret dolu sözlerinin hedefi olmak gerçekten büyük başarı.

"Ya sabır!" Bıçağı yere fırlatarak kuzenini bırakıp kaşlarını çatarak Doğa'ya doğru yürüdü. "Bana bir daha canavar dersin-" Sözlerine devam edemedi çünkü Orhan hangi ara yerdeki bıçağı aldı, hangi ara onu sırtından bıçakladı bilmiyorum, ama Doğa'ya odaklandığı için bu sefer arkadan gelen darbeye dikkat etmemişti.

Bunlar oyun oynar gibi birbirini kan içinde bırakıp öldürmeye mi kalkışıyor?

"Asil!" Oğuz koşup Orhan'a yumruğunu geçirip onu yere sererken yerinde sendeleyerek çocuğun gözleri hala Doğa'daydı. Doğa şoka girerek ona bakarken arkadaşları hemen onun yanına koşup düşmesine engel olmuşlardı. "Bunun sorumlusu sensin ve ben iyileşene kadar bana sen bakacaksın!" dişlerinin arasında tıslarcasına konuştuğunda bu yaralı haliyle bile hala Doğa ile uğraşmayı bırakmıyordu.

"Gi-gidelim Elzem." Doğa korkmak dışında onun için en küçük bir endişe belirtisi göstermeden sırtını dönüp gidince Asil'in sertçe yutkunuşunu gördüm. "Asil hemen revire gidelim, çok acıyor mu?" O kısa saçlı kız ağlayarak ona sorular sorarken onun gözleri hala giden kızdaydı. "Evet," diye fısıldadı. "Acıtıyor..."

Koşarak Doğa'ya yetiştiğimde az önce olan şeyler yüzünden ona tek kelime etmemiştim. Ne kadar korktuğunu tahmin ettiğim için üzerine gitmesem daha iyi. Arka bahçeyi geride bıraktığımızda avluda öfkeyle bir

ayağını sürekli yere vurarak bizi bekleyen kahyayı görünce bir küfür savurdum. "Benimle uğraşmaktan başka bir işi yok mu bu kadının!" Doğa'ya bu kadar yüklenmiyordu kadının işi gücü beni dize getirmek olmuştı.

Bizi görünce o suratsız yüzündeki kin nasılda ortaya çıkmıştı. "Sen artık iyi bir cezayı hakettin!" Evet yine doğrudan bana bakıyordu. Sadece on dakika mola verdim ne cezasından bahsediyor bu? Bekle elinde tuttuğu o şey de ne? Yok artık kırbaç mı?

Düşündüğüm şeyi yapmaya kalkışmayacak değil mi?

"Elif hanım biz-" Elini kaldırarak yanımdaki kızı susturan kadının hedefinde ben vardım. "Diz çök ve bana itaatsizlik yaptığın için bu saygısızlığından dolayı özür dile!" Başımı çevirdiğimde bahçedeki herkesin merakla bizi izlediğini gördüm. Hayır bunu yapmayacağım.

"Özür dilemekle ilgili bir sorunum yok, ama sadece haksız olduğumda." Burada bir hizmetçi olabilirim ama kimsenin bana saygısızlık yapmasına izin vermem ve bu kadın şuanda bunu yapıyordu. Affetmeyeceğim tek şey bana yapılan saygısızlık.

"Demek özür dilemiyorsun?" Hemen arkasında duran iki zırhlı adama kafasıyla bir işaret yapınca yanıma gelen adamlara Doğa'yı gösterdi. "Kızı tutup diz çöktürün arkadaşının hatasının bedelini kırbaçlanarak o ödeyecek!" Ben afallayarak bu akıl hastası kadına bakarken o iki adamın Doğa'nın kollarını kavramasıyla, "Bunu yapamazsınız!" diye bağırıp onlara doğru yürüdüm, ancak biri kollarımı sertçe kavrayıp belimde sabitleyince sinirden çılgılık atmam nafileydi. Başımı çevirince bunu yapan kişinin Efsun'un koruması Omar olduğunu gördüm. "Bırak beni!" Bileklerimi öyle bir sıkıyordu ki kendimi bir türlü ondan kurtaramıyorum.

"Diz çöktürün!" Doğa'nın çırpınışlarını zerre umursamayan adamlar Elif onu kırbaçlasın diye ona diz çöktürecekleri esnada, "Tamam!!" Bağırarak onları durdurup bu şeytan kadına döndüm. "Tamam istediğini yapacağım onu rahat bırak!" Yüzünde iğrenç bir sırıtma oluştuğunda beni nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Doğa'nın şu aptal kalkanı neden böyle anlarda ortadan kaybolur anlamıyorum!

Omar bileklerimi bırakınca herkesin içinde böylesine küçük düşürüldüğüm için buradan bir kez daha nefret ettim. Saçlarımı yüzüme çekerek dolan gözlerimi gizledim, bu kadarı da fazlaydı. İtir şimdi burada olsa bu kadını doğduğu güne pişman ederdi. Bu kadarını haketmiyorum, kimse haketmiyor. Kendimden nefret ederek onun önünde diz çökeceğim

esnada duyduğum bir ses tüm kalabalığı sessizliğe boğmuştu. **"Bu iyi bir fikir değil."** Ah hayır bu kulübede duyduğum ses değil mi?

Lütfen, lütfen, lütfen, korktuğum şey olmasın.

Yutkunarak başımı çevirdiğimde bahçenin devasa kapısından içeri giren kişiyi görünce gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açılmıştı. "Bu-bu o ama..." Ben bu adamı tanıyorum! Kahretsin ki bu küstah adamı tanıyorum! Kulübede duyduğum ses ona aitti ve ben o korkuyla bunu farketmemiştim! Ne yani herkesin adını anmaktan bile korktuğu şu Gediz Gevheri o muydu? Buradaki herkes rengi atmış bir şekilde şoka girerek ona bakarken çoğu kişinin korkuyla geriye doğru attığı adımları görüyorum. O bana doğru gittikçe yaklaşırken kalabalıktan yükselen fısıltıları duymamak imkansız.

"Aman tanrım bu-bu o değil mi? Yıkım?"

"İnanmıyorum Azınlıklardan Gediz Gevheri geri dönmüş."

"Ölmek istemiyorsan söyleme şunun ismini. Bu kaçık adam kendi ismini lanetleyen tek hasta olduğu için biri onun ismini kısık sesle söylese bile duyuyor! Sende herkes gibi yıkım de!"

"Ama elli yıl önce ölmüştü! Gözlerimle gördüm ölmüştü!" Bu konuşan kişi benden küçük gösterirken nasıl elli yıl öncesini görüyor?

"Biri onu çağırarak mührü kırdı! Babam onun ruhunun sürgünde mühürlü olduğunu söylemişti. Nereye sürgün edildi bunu kimse bilmiyor ama onu geri getirmek için bir çağrı gerekliydi. Evet çok basit görünüyor olabilir ama kimsenin çağrısına cevap veremezdi çünkü bunu yaptığı an o kişinin kölesi olmaya lanetlendi. Köle olamayacak kadar kibirli pisliğin teki olduğu için hiçbir çağrıya cevap vermiyordu."

"Geri döndüğüne göre birinin kölesi olmaya ikna oldu, acaba o kişi kim?"

"Tanrım o kadar yakışıklı ki benim kölem olmasını çok isterdim. Hem tehlikeli hemde gizemli." Bir kızın iç çekişini duyduğumda şimdi bazı taşlar yerine oturmuştu. Bu adam sürgün edilmişti ama kimse yerini bilmiyordu çünkü fanilerin içine sürgün edildiği hiç birinin aklına gelmemişti. Evet onu daha önce orada gördüm çünkü dilenci diyerek beni aşağıladığını hiçbir güç bana unutturamaz. Artık nasıl bir kehanetse sürgün edildiği yerden ayrılamıyordu bunun için birinin onu çağırması gerekiyordu. Anladığım kadarıyla bunu deneyenler çok olmuştu, herkesin korktuğu birini kölen yapmak diğerlerine karşı çok güçlü bir silâhı ellerinde tutmak demekti. Fakat kimse köle olmak istemez o yüzden hiçbir çağrıya cevap vermiyordu. Bir de yaş faktörümüz olmuştu tabi, benden en fazla birkaç yaş büyük

gösteren biri nasıl elli yıl önce sürgün edilebilir? Yada buradakilerin neredeyse hepsi neden elli yıl önce yaşamışlar gibi konuşuyorlar? Bu ölümsüzlük dedikleri şey tam olarak ne ve bunların yaşı kaç?

Evet yine yüzlerce cevapsız soru ve içlerindeki en önemli soru; bu kişiyi çağıran ben isem şimdi bu benim mi kölem oluyor?

Kafamdaki düşüncelerden kurtulup tekrar ona döndüğümde sebepsiz yere nefesimi tutmuştum. Öylesine bir duruşu vardı ki tek kelimeyle nefes kesiyordu. Siyah gözleri yaşadığım şoku gördükçe keyifle ışıldarken, dudaklarındaki o çarpık gülüşü büyüleyiciydi. Sanki arkasına kara bulutları almış gibi kendinden emin korkutucu bir enerjisi vardı. Saçlarının koyu siyahının günışığındaki parıltısı muhteşemdi. Elinde ise gümüş bir para tutuyordu ve stres çarkı gibi iki parmağının arasında onu çevirip duruyordu. Gözlerim en ince ayrıntısına kadar açık bir şekilde onu incelerken bunun yanlış olduğunu bile bile ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Uzun boyu, geniş omuzları, kahretsin bu güçlü bedeniyle etkilenmemek elde değil. Beyaz gömleği iri kaslı bedenini gözler önüne sererken uzun ceketinin içinde kibar birini andırıyordu, ama öyle olmadığını iyi biliyorum. Herkes onu çağıran kişinin kim olduğunu sorgularken o gözlerini bile kırpmadan bana bakıyor ve gittikçe yaklaşıyordu.

Ah hayır bu olmamalı. Herkes ondan ölesiye nefret ederken onu çağıran kişinin ben olduğum ortaya çıkarsa beni yaşatmazlar.

Bunu kimsenin bilmemesini sağlamalıyım, umarım daha önce karşılaştığımızı belli etmez.

Ve bu adam gelip tam karşımda durarak gözlerimin içine alayla baktı. **"Kapıma geldiğin o gece seninle tekrar karşılaşacağımızı hissetmiştim dilenci kız."** Hadi ama şaka mı bu?

Dilenci kısmını söylemesi hiç iyi olmadı, hemde hiç!

Ve başka bir karakterimiz de bu bölümde hikayeye giriş yaptı. Elzem'in çağırdığı kişinin kasabadaki o çocuk olduğunu zaten çoğunuz tahmin etmişti değil mi?

Gediz kimsenin çağrısına cevap vermiyordu bunun sebebi cevap verdiği an onu çağıran kişinin kölesi olmaktı. Elli yıl boyunca tüm çağrılara kayıtsız kalırken sizce neden Elzem gibi bir faninin yarım yamalak yaptığı ritüele cevap verdi?

Evet o bile isteye Elzem'in kölesi olmayı seçti ama o orada asillerin sınıfında olurken Elzem yine hizmetçi olmaya devam edeceği için alışagelmışin dışında bir köle ve efendi olacak gibi duruyor.

İtir her ne kadar Elzem'e kızsada bir türlü kardeşini korumayı bırakamadığı için arkasında kendi bildiğini yapmaya devam ediyor

gördüğümüz gibi. İtir'ın o çocuğu dövüp hücre cezası almasını bekliyor muydunuz?

Peki ya Mara? Eminim onun bu bölümde Elzem'e yaptıklarını herkes zaten bekliyordu. Mara, Elzem gibi değil o ya siyahtır ya beyaz. Yani içten hesaplar yaparak plan ve strateji uygulamak yerine kafasına eseni yapan bir karakter. Yani onu bir bölümde iyi, diğer bölümde kötü görürseniz pek şaşırmayın çünkü dengesiz bir kız.

Ve Doğa? Bu bölümde Doğa Asil'e karşı fazla mı acımasızdı sizce, yoksa yapması gereken şeyi mi yaptı?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(11) Kim Efendi Kim Köle?

Kendi yaptığım aptallığa doymuyorum çünkü kendimi öyle bir duruma düşürdüm ki bir türlü işin içinden çıkamıyorum. Şimdi elimdekileri hızlıca gözden geçirirken düşüncelerime bir düzen vermeye çalışıyorum. Birkaç gün önceki gece gururumu hiçe sayıp kızlar için bir yabancıнын kapısını çalmış ondan yardım istemiştim. Beni bir güzel aşağıladığı için ona haddini bildirip oradan ayrılmıştım. Daha sonra gizemli bir ses bana bir ismi çağırmanımı söylüyor ve ben kazara onu çağırıyorum. Pekala buraya kadar tamam, buraya kadar olanları bir şekilde anlarım, ama her ikisinin aynı kişi çıkması işte burada bir terslik ararım ben. Hayır ben asla tesadüflere inanmam, bana göre her şeyin bir sebebi ve nedeni olmalıydı. Öyle körü körüne tesadüf diyerek geçiştirmek düşünce yapıma ters. Benim araştırmacı bir yapım var, hatta öğretmenlikten önce gazeteciliği düşünmüştüm, ama Sıraç bunu istemediği için bende sevdiğim diğer meslek olan öğretmenliğe yönelmiştim. Gerçi Sıraç'a kalsa bir mesleğimin olması bile gereksizdi, illa çalışmak istiyorsan şirkete gel yanımda çalış demişti.

Ama ben sadece öğretmen olmakla kalmamış şirketteki kendi hisselerimi değerlendirerek yönetim kuruluna kadar kendi emeğimle yükselmeyi başarmıştım.

Evet oradaki konumum sadece İtir'dan değil abim Yavuz'un da üstünde. Gerçi ben ve Sıraç'ın aksine Yavuz abimde İtir gibi günü birlik yaşayan biri.

Ve ben bunları hatırlayınca bile onları özleyorum. Babam kimbilir şuanda ne haldedir?

Aklımdaki düşünceleri kaldırarak şuanki sorunuma odaklanmaya çalıştım. Tam karşımda duruyor ve daha önce karşılaştığımızı herkese duyurmuştu. Dilenci kısmına değinmek bile istemiyorum. Herkes gibi Doğa'da şaşkınlık içinde bir ona bir de bana bakıyordu. "Siz tanışıyorsunuz?"

"Hayır."

"Evet." Bunun sorunu ne?

Usulca geriye çekilip aramızdaki mesafeyi açarak bize bakan insanlara gülümsemek için kendimi zorladım. "Ne hakkında bahsettiğiyle ilgili en

küçük bir fikrim yok, kendilerini tanımıyorum." Tek kaşını dalga geçercesine yukarı kaldırdığında benden böyle bir tepki bekliyormuş gibi bakıyordu. "O gece tanışmadığımızı mı söylüyorsun şimdi?" Neden tehdit edercesine bakıyordu bu şimdi?

"Ne münasebet sizi tanıyor olmam söz konusu bile olamaz. Kalıp sizi dinlemek isterdim ama sizinle muhatap olmaktan daha önemli işlerim var." Hemen arkamı dönüp aceleyle akademiye doğru yürüdüm. Bu adam bana bir kere dilenci diyerek saygısızlık yaptı mı yaptı, artık benim için konu kapanmıştır. Ayrıca birden fazla dilenci dedi ve az önce yine demişti!

"Beni çağıran kişi..." Hemen arkamda duyduğum sesle bir küfür savurup ona doğru dönünce adım atmayı bırakmışım. Dudaklarındaki çarpık gülüşü yerini korurken doğrudan gözlerimin içine bakıyordu meydan okurcasına.

Hiç göz temasını bozmadan, "Beni çağıran kişi-" demişti ki, "Doğa!" diye telaşla bağırdım. "Bu sabah seni kızdırdığım için çok özür dilerim. Lütfen bana kızmaya bir son ver ve yanlış bir şey yapma." diye Doğa'nın üzerinden az önce onu tanımamazlıktan geldiğim için özür dilediğimde dudağının kenarı kıvrılmıştı. Harika beni süründürmekten zevk alan biri daha. Daha başıma neler gelecek merak bile etmiyorum.

Yine bana doğru yürüyünce nefesimi tutarak yerimde hareketsiz kalmışım. Neyseki yine karşımda dikilmek yerine bu sefer yanımdan geçmişti, fakat akademiye girmeden hemen önce kısa bir an duraksayıp, "Onlardan korkman yersiz, hepsi bir avuç zavallı." deyip gitmişti. Bunları sadece benim duyacağım bir fısıltıyla söylediği için neyseki kimse duymamıştı. Onlardan korkmak için haklı sebeplerim var; hepsinin kara büyü yapıyor olması gibi. Ölümsüzlük kısmına değinmiyorum bile.

"Elzem ben sabah yaptıklarını çoktan unuttum canım, yani sana bir şey yapmam." Sinirden gülerek onun kolunu tutup peşimden sürükledim. Bu kızdaki saflıktan bende istiyorum, az önce kendi çapımda bir devrim yaparak Araf'taki çoğu kişinin nefretini kazanan bir kaçığın kölem olduğunu öğreniyorum ama Doğa'nın ruhu duymuyor.

Hazır Elif cadısı da şoktayken ortadan kaybolsak daha iyi.

Şaşırtıcı ama Gediz'in gelişi büyük olay yarattığı için dün günün kalanında kahyadan kurtulmayı başarmıştık, ama maalesef aynı şeyi bugün için söyleyemeyeceğim. Hepimizi tek sıra halinde toplamış yapmamız gereken şeyleri söylüyordu. Herkes Gediz'in geri dönmesiyle o kadar gergindi ki, sürekli neden buraya geldiğiyle ilgili teoriler üretirken bu

fısıltıların içinde kahyayı dinlemek çok zordu. Gediz'e de gelirsek onu en son akademiye geldiğinde görmüştüm, onun dışında şuanda ne yapıyor bilmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse bilmekte istemiyorum, bana bulaşmadığı sürece ne isterse onu yapsın. Her gruba yapması gereken şeyleri söyleyen kadının karşısında sadece biz hizmetçiler kalmıştık. "Size gelince-" Diğer hizmetçileri odaları temizlemeye göndermişken sadece Rana, Mizgin, Hacer, Doğa, Bülbül ve ben kalmıştık. "Siz bugün çamaşırhanelerden sorumlusunuz, oradaki tüm kıyafetler akşama bitmiş olacak!" Yine yüksek sesle bağırıp gidince hepimiz yutkunarak ellerimize bakıyorduk. Dün su çekmekten avuç içlerimiz yara bere içindeyken nasıl elbise yıkayacağız?

Bu kadına bir miktar vicdan enjekte edilmeli.

"Bu haksızlık!" Mizgin somurtarak ellerini gösterdi. "Bu ellerle o yığınla çamaşırı nasıl yıkayacağız? Çamaşırcı kadınların işini neden bize veriyor ki!"

"Çünkü ellerimizin iş yapamayacak durumda olduğunu biliyor." Bülbül buz gibi bir sesle konuşarak beni gösterdi. "Derdi onunla. Sadece onu zorlaması bir yerden sonra dikkat çekeceği için araya bizi de katarak ona yükleniyor. Bu ellerle tüm çamaşırları akşama bitiremeyeceğimizi bildiği için akşam onu cezalandırmak için yeni bir yol buldu."

"Ne yani bu işkenceyi Elzem yüzünden mi çekiyoruz?" Kaşlarını çatan Hacer'in kızgın bakışlarına maruz kalmam uzun sürmemiştir. "Kadın bildiğin taktı sana, neden onun inadına gitmek yerine özür dileyip itaat etmiyorsun? Bunu yaparsan seni rahat bırakır, tabi bizi de!" Haksız olmadığım sürece kimseden özür dilemem. Hayır özür dilemekle bir sorunum yok, ama daha öncede söylediğim gibi sadece haksız olduğumda.

"Saçmalama Hacer, Elzem özür dilesse bile bence kahya yine ona takacak bir şeyler bulur. Kadın oyunbazları sevmiyor belliki." Mizgin ile aynı fikirdeyim o kadın yine benimle uğraşacak bir şey bulurdu.

Gözlerini deviren Bülbül, usanmış bakışlarını benim dışımda her birinin üzerinde gezdirdi. "Beni neden sizinle aynı gruba koydu bilmiyorum, ama bu gereksiz konuşmalarınızı mümkünse benim yanımda yapmayın. Korkup diz çökmek siz muhafızlara göre bir şey, bir oyunbaz kimsenin önünde diz çökmeyecek kadar gururludur. Bir aslanı kafese koyabilirsiniz, ama ondan tıpkı sırtlanlar gibi atıklarınızla beslenip size itaat etmesini bekleyemezsiniz." Her konuştuğunda yaptığı gibi yine onları susturup gitmişti. Bak söylüyorum bu kızda bir şeyler var.

"Bu ucube bir fani olmasına rağmen biz muhafızları alçaltıp nasıl oyunbazları savunur!" Hacer'in kızgın sesiyle gözlerimi kısarak giden kızın arkasında bakıyordum. Bu tek tabanca takılan kız eğer gerçekten bir faniyse bende hiçbir şey bilmiyorum, ondan aldığım enerji azımsanmayacak kadar güçlüyken bir fani olduğuna inanasım gelmiyor.

"Pekala o elbiseleri yıkamak için yine kuyuda su mu çekeceğiz?" Hepsi birbirine bakıp gülüşüklerinde bunun sebebini anlayamadım. "Suyun kaynağına gideceğiz Elzem." Kaynak mı?

Kırk dakika sonra.

"Muhteşem." Nehrin berrak suyuna baktıkça bu güzelliğin karşısında büyülenmemek olanaksızdı. Rana suyun kaynağına gideceğiz derken o an ne demek istediğini anlamamıştım, ama Mizgin bizim için yemek sepeti hazırlarken Rana bizi tüm çamaşırların olduğu depoya götürmüştü. O kadar çok kirli elbise vardı ki, kahyanın neden akşama kadar bitsin dediğini kıyafetlerden oluşan dağı görünce anlamıştım. Her ırkın kıyafetleri onların rengini temsil eden tül den çuvalların içindeydi ve her çuvalın üzerine o kıyafet kime aitse isminin olduğu küçük bir nakış işlenmişti. İkiyüze yakın elbise çuvalını dört at arabasının üzerine yığıldıktan sonra bir sepet sabun ve bizi birgün boyunca idare edecek erzak ile arabaya binip yola çıkmıştık. Akademinin arka kapısından çıktığımızda yarım saatlik bir yolculuktan sonra işte buradayız. At arabası ormanın bu kısmına kadar gelemeyeceği için arabacılarla gelen altı asker bizim yerimize tüm çuvalları buraya taşıdıktan sonra arabacıyla birlikte geri dönmüşlerdi. Arabacı akşam üzeri bizi almaya geleceği için o zamana kadar hepsini bitirmemiz gerekiyordu.

Burada da hiç kar yok, aksine her yer başdöndürücü yeşilliğin etkisi altındaydı.

Ve burası bir cennet güzelliğinde.

Hepimiz pelerinimizi çıkartıp bir kenara koyduktan sonra getirdiğimiz büyük leğenlerden birini alıp yere koydum ve kovayla nehirdeki sudan içine biraz koydum. "Elzem sen ne yapıyorsun?" Doğa'nın şaşkın yüzü tebessüm etmemi sağladı. "Öyle düşündüğün gibi elbiseleri nehrin suyuna batırıp çıkarmayacağız Doğa. Önce bu leğenlerden hepsini sabunla köpürtüp bir güzel çitileyeceğiz, sonra ise nehirde durulayacağız." Yaptığım açıklama daha fazla afallamasını sağlamıştı. "İyi ama sen bunları nereden biliyorsun?" Sorgulanmaktan nefret ediyorum.

"Ah sen bunu diyorsun." Saçlarımı yüzüme çekerek gülümsemeye çalıştım. "Bir seferinde lisedeyken kampa gitmiştik orada kıyafetlerimizi kendimiz yıkamak zorundaydık oradan kalmış aklımda." Omuz silkerek rahat hareket edeyim diye korsemi çıkartıp eteğimi topladım. "Bilirsin doğal ortamda çamaşır makinesi bulmak zor." Aldığı cevap bu sefer onu tatmin etmiş gibi o da başını sallayarak kendisine bir leğen alırken Bülbül'ün bakışları yine üzerimdeydi. Bu kızın her fırsatta beni gözetlemesi hiç hoşuma gitmiyor.

Hepimiz yanımıza birkaç çuval elbise koyup sırasıyla leğenleri yanyana dizdik. Oturduğumuzda poşette Ceylan diye bir kızın pelerini çıkartarak yıkamaya başladım. Daha ilk dakikada hepimiz acıyla inleyince sabunlu su çok kötü yaralı ellerimizi yakıyordu. Bu elbiseleri ovuşturmak gerekiyor ama biz onları sıkamıyoruz bile. Bu gidişle bırak hepsini yıkamayı yüzde birini bile yıkayamayız. "Ama çok acıyor." Doğa'nın dolan gözlerini görünce iç çekerek sabunlu ellerimi yanımdaki kirli çamaşır yığınının silip ona doğru döndüm. "Bana ellerini uzat." Bir şey denemek istiyorum umarım bu konuda başarılı olurum.

"Ne yapacaksın?" Ayakkabılarımı çıkartırken, "Bedende açılan yaraları kapatamam, ama ben bir şifacıyım acıyı uyutmayı deneyeceğim. Ellerimizdeki yaralar aynı kalacak, ama acısını bir süre hissetmeyeceğiz." Bunu yapacağıma inanıyorum umarım yanılmam.

"Aman tanrım bunu gerçekten yapabilir misin?" Umarım dercesine Mizgin'e gülümsedim. "Nasıl bilmiyorum ama bunu yapabileceğimi hissediyorum. Tek sıkıntı ruhlara olan açlı-" Konuşurken ayakkabılarımı çıkartmaya uğraşdığım için ayakkabıları çıkarınca burnuma gelen onlarca koku sözlerimi yarıda kesmemi sağlamıştı. Ah hayır!

Hepsinin kokusu o kadar yoğun ki, gözlerimi kapatıp büyük bir açlıkla kokuyu içime çektim. Ayakkabılarımı çıkardığım an vahşi tutkum tüm yırtıcılığıyla günyüzüne çıkmış saldırmak için benden komut bekliyordu. Zincire vurulmuş bir kurttan farklı değildi, sivri dişlerini gösterip hırlayarak onu bağladığım zincirden kurtulmak ister gibi saldırgandı. Evet ruhumdaki açlığı ifade etmek için en doğru örnek buydu. Rana'nın boynunda atan nabzın ritmini duyacak kadar tüm duyularım açılmıştı. Gözlerim kapalıyken bile Mizgin'in verdiği sıcak nefesin buğusunu tenimde hissediyor, Hacer'in endişeli korkusunun kokusu beni kışkırtıyor, Bülbül'ün damarlarında dolaşan kanın akışını damarlarımda hissedip mest oluyordum. Doğa'nın baştan çıkaran ruhuna ait bu koku ise beni bitiriyordu. Bir çiçeğin

polenlerini andıran bu koku Doğa'nın saf ruhunda geliyordu. Dahası var, çok daha fazlası var. Yaprakların üzerine düşen çiğ kokusu, güneşe maruz kalan topraktan yükselen koku, birkaç kilometre uzaklıktaki geyiğin dişlerinin arasında çiğnediği ıslak ot kokusu, yerde gezinen karıncaların salgıladığı koku, ağına düşürdüğü sineği sindirmekte olan örümceğin zehirli kokusu, sazlıktaki bülbüllerin yavrularını beslerken etrafa yaydığı merhametin kokusu, on adım ilerimizdeki taşın altına çöreklenmiş yılanın sinsi kokusuna kadar yakınımıdaki her canlının kokusunu alabiliyor ve tüm kokuların kime veya neye ait olduğunu hiç zorlanmadan gözlerim kapalı ayırt edebiliyordum.

Bu daha önce hiç olmamıştı, kahretsin Araf'a gelince lanetim gerçekten uyanmıştı.

Evet daha öncede mecbur kalınca her ayakkabımı çıkardığımda arada kokular alırdım, ama o kokular hep yakınımda gelir ve kimden geldiğini çıkaramazdım. Koku beni delirtir ben onu bulmaya çalışırdım hep, ama hiçbir zaman böyle net hızlı bir şekilde kaynağını bulamazdım. Üstelik şimdi sadece insanların ruhlarının kokularını değil, nabzından tut kalp atışlarına kadar her şeyi hissedebiliyorum. Daha kötüsü sadece insanların değil hayvanlar, bitkiler, hatta suyun altında salınan yosunların küflü kokusunu bile duyumsuyorum. Aldığım her koku beni deli ederken buna karşı koymak imkansız gibiydi. Biri ellerimi tuttuğu an gözlerimi hızla açınca çılgılık atan Doğa geriye çekilecekti ki ellerimi tutan elini sıkıca kavradım. "El-Elzem gözbebeklerinin yeşili bal sarısına dönüşmüş ve gittikçe kırmızıya dönüşüyor." Daha önce kasabada o çocuğun bedenindeki zehri emerken bal sarısına dönüştüğünü söylemişlerdi, ama kırmızıyı ilk kez duyuyorum. Bal sarısına dönüştüğünde açlığımı bir şekilde kontrol edeceğimi biliyorum, bunu daha önce yaptım. Ama kanın koyu kızılını alınca tüm kontrolümü kaybedeceğimi de biliyorum.

Kendimi dizginlemeliydim ama nasıl?

Parmak uçlarımda oluşan tatlı bir sızıyla Doğa acıyla çılgılık atarak elini çekmeye çalıştı lakin bunu yapamıyordu. Başımı eğdim ve parmaklarıma sızan beyaz sıvıyı gördüm...Doğa'nın ruhu. "Elzem dur!" Diğer kızlar korkuyla benden uzaklaşırken Bülbül'ün sesini duymuyordum bile. Bundan daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını.

Henüz yeni tattığım bu kışkırtıcı tat ile inleyerek tırnaklarımı Doğa'nın eline geçirdiğim esnada tüm çırpınışları bana karşı yetersizdi. Sadece birkaç saniye onun ruhundan küçük bir parçayı içime çekmiştim ki, aniden

Doğa'nın ağlayan yüzü değişti ve karşımda anneannemin acı çeken siması oluşunca, "An-anne..." Yirmi dört yıllık açlığımı rağmen anneannemi görmem ile elimi hızla çekerek ondan nasıl uzaklaştım bilmiyorum. "Be-ben özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Ona zarar vermişim, az kalsın onu öldürecektim. Aman tanrım ben ne yaptım?

"Anne mi dedi?"

"Halüsinasyon görüyor şuanda. Ona ayakkabılarını geri giydir."

"Şey bilemiyorum ona yaklaşmaktan korkuyorum Hafız."

"Merak etme şuanda seni dünya üzerinde zarar vermeyeceği tek kişi olarak görüyor."

Bazı konuşmalar duyuyorum ama anneannemi o kadar çok özlemiştim ki, kimseye bakamayacak kadar ona olan özlemim büyüktü. "Sorun yok Elzem." Bana tebessüm edip yanıma yaklaşıp ayakkabılarımı giydirmeye başladığında ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Özür dilerim, çok özür dilerim. Be-ben bunu kontrol edemiyorum artık." diye transa girmiş gibi fısıldamıştım ki, biranda anneannemin yüzü değişip karşımda Doğa'yı bulunca gözlerimi kocaman açtım. "Doğa? Annem nerede?" Ayağa kalkıp telaşla etrafıma bakarak onu aradığımda, "Elzem o yok." Kolumu tutan kızı sertçe ittim. "Kes sesini o buradaydı!" Az önce buradaydı, onu gördüm yanımdaydı konuştu benimle. Böyle gidemezdi, bu sefer olmazdı.

Bana bunu yine yapamazdı.

"O hiç gelmedi hoca." duyduğum sesle başımı çevirince Hafız'ı görmem hayalkırıklığı içinde olanları anlamamı sağlamıştı. "O hiç gelmedi..." İç çekerek bu sözleri tekrarladığımda şimdi her şeyi anlıyordum, beni durdurmak için yapmıştı. Daha önce bir kez zihnime girdiği için tüm anılarıma sahipti. Evet artık bunu yapamıyor ama benim hakkımda alacağı tüm bilgileri zaten almıştı. Kalbim hala çok hızlı atarken az önce olanları hatırlayınca pişmanlık içinde gözlerimi yumdum. Ben az önce ne yapmıştım öyle. "Doğa ben çok özür-" Sözlerimi bitirmeme izin vermeden gülerek elini omuzuma koydu. "Senin suçun değildi, sadece çok korktum. Bundan sonra mümkünse o ayakkabıları hiç çıkarma hatta ayağına yapıştır." Beni rahatlatmak için gülmeye çalıştığını biliyorum, ne kadar çok canı yandığını kızaran gözlerinden anlayabiliyorum. Sadece beş saniye gibi küçük bir zaman diliminde ona yaşattığım acıyı tahmin bile edemiyorum.

"Ben..." Suçluluk içinde ondan uzaklaştım. "Biraz yalnız kalmam gerekiyor, lütfen kimse benim payıma dokunmasın." Kendi işimi onların üzerine yığamam, öte yandan kalamam da. Az önce dönüştüğüm canavarı

hatırladıkça heran birine zarar verme korkusu hepsinden uzaklaşmayı istememi sağlıyordu. Ben ne yapmıştım Doğa'ya hala kabullenemiyorum.

Aceleyle onları bırakıp ağaçların arasına karıştığımda koşmaya başladım. Sanki ne kadar hızlı koşsam yaptığım şeyin sorumluluğundan bir o kadar kurtulacakmışım gibi nefesim tükenene kadar koştum. Ancak sadece beş dakika sonra nefes nefese bir ağaçtan destek alarak durmuştum. "Elinde olmayan sebeplerden dolayı yaptığın şeyler yüzünden kendini suçlamayı bırakmalısın." Bu adam beni mi takip ediyor?

Kaşlarımı çatarak arkama dönünce tam karşımda gördüğüm kişi ile iyice çıldırdım. "Neden buradasın sen? O lanet gücünle bana her şeyi gösterebilirsin, ama sakın bir daha annem üzerinde benimle oynama!!" Öfke içinde bağırmam onu zerre etkilememiş gibi sırtındaki ok ve yayı gösterdi. "Sabahın beşinden beri avlanmak için buradayım, özellikle kimseyi takip ettiğim yok. Eğer bugün burada olmasaydım şuanda o ışıktan gelen yaşamıyor olacaktı. Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Aramızdaki son adımı kapatarak üzerime eğilmesini beklemiyordum. "Ve o senin annen değil, sadece anneannen." Bunun aksini hiç iddia etmedim ki, neyim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Medusa yüzünden benimle ilgilenecek bir annem olmadığı için birinin annem olması gerekiyordu." Hâlâ onaylamaz gözlerle bana baktığında güldüm. "Sen ne anlarsın ki? Tüm hayatım bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir kadına yaranmakla geçti, sen bunun nasıl bir his olduğunu anlayamazsın." Evet bu tür zayıflıklarımı kimseye anlatmazdım, ama o zaten tüm anılarımı gasp etmişken her şeyi bilen birini kandırmaya çalışmak çok yersiz.

"Haklısın." Gözleri uzaklara dalmış gibi düşünceli bakıyordu. "Ben anlayamam kimsesizlik hissini, ama sen şanslısın hoca. Annen olmasa bile ailenin geri kalanı vardı, çoğu kişi bunlara sahip olamıyor." Boş çıkan sesi bana fazla durgun geldiği için ister istemez bir suçluluk hissettim, çünkü o bana yansıtmamak için elinden geleni yapmış olsa da her ihtimali değerlendiren beynim diğer ihtimali de düşününce ona söylediğim sözler için pişman olmuşum.

O kadar kuruntulu ve detaycı biriyim ki, ailesinin olmadığı ihtimalini bile hemen seçeneklerimin arasına koymuştum.

"Saat beşten beri buradasın ama hiçbir şey avlayamadığına göre gerçekten çok iyi bir avcıymışsın." Konuyu değiştirme çabam onu sonunda güldürdü. "O gece kasabadayken karakterini çözecek kadar tüm hayatını

öğrendim. Yani espri yeteneğinden yoksun olmanı anlayabiliyorum. Lütfen sen şaka yapma." Ona tersçe bakmam daha fazla gülmesini sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Pekala hep fazla ciddi bir karakterim olduğu için komiklik yapmayı ve bana yapılmasını sevmediğim doğru. Fazla samimi insanlar gerçekten sinir bozucu oluyor.

"Gel benimle az önce yaşadıklarını sana unutturacak bir yer biliyorum." Sorgulamadan peşine takıldığında beni nereye götürdüğü hakkında en küçük bir fikrim yok.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidince görürsün."

"Oraya gitmeden de orayı benim için buraya getirebilirsin."

"Hizmetçin mi var senin? Benden faydalanmayı bırak ve yürü."

"Ölen annemi getirmeyi biliyorsun ama!"

"Annen değil o senin aptal."

"Ölen anneannemi getirmeyi biliyorsun ama!"

"Evet."

"Evet mi?"

"Evet."

"Yani?"

"Biz şuanda ne konuşuyoruz hoca?" Kaşlarını çatmasıyla gülerek bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Hadi beni şu bahsettiğin yere götür." dediğimde iyice çıldırmıştı. "Emdiğin o bir gram ruh seni böyle aptallaştırdıysa sen hep aç kal!" Bana kızıp hızlı adımlarla gidince gülerek peşinden koştum. Hep başkaları mı beni delirtecek birazda ben yapayım değil mi?

Yaklaşık yirmi dakika sonra ağaçları geçince karşımıza çıkan manzara ile heyecanlanarak elimi kalbime bastırdım. "Bu-bu harikulade bir şey." Bir şelaleye bakıyordum. Yukarıdan aşağıya bir hışımla akan suyun hırçın köpüğü korkutucu olduğu kadar nefes kesiciydi. Bu yeşil cennetin içinde böylesine bir güzellik olağanüstü bir mucize. Suyun akışını takip edince bu suyun aşağısında büyük ihtimalle kızlar şuanda çamaşırları yıkıyordu. Evet onları buradan göremeyiz çünkü onlar nehrin aşağısındaydı ve biz yukarı tırmanıp şelaleye gelmiştik. En tepeye çıkıp şaleden akan suyun nereden geldiğini görmeyi çok isterdim, ama bu çok zamanımı alırdı ve benim yıkamam gereken yığınla çamaşır vardı. "Beğendin mi?" Merakla bana bakan adama belkide ilk kez gerçek anlamda gülümsedim. "Çok güzel."

Bunu duymak onu rahatlatmış olmalığı verdiği nefesler dikkatimden kaçmamıştı.

"Hadi yüzelim." Buraya geldiğimden beri hiç banyo yapmaya fırsatım olmadığı için bu sözleri söylemek kendimden beklediğim bir şeydi.

"Yüzmek?" Olmaz dercesine kaşlarını hafif çattı. "Su çok soğuk hasta olursun." Yinede yüzeceğim, buraya kadar gelmişken bu suya girmeden geri dönmem.

"Sen korkuyorsan sorun yok, ama bana karışma lütfen." Elbisemin eteklerini kavrayıp bir çırpıda kafamdan çıkardığımda geceliği andıran içliğimle kalmıştım. Ayaklarımın bir karış üstünde biten uzun kollu beyaz şey üşümemi sağlasa da bugün bedenimdeki kirlerden arınmaya kararlıyım.

"Sen..." Mavi gözleri yoğun bir şekilde bedenimin açıkta kalan kısımlarını incelerken bir küfür savurarak hemen başını başka tarafa çevirmişti. "Sen gerçekten utanmaz bir kadınsın!" İlk kez bir erkek tarafından duyduğum bu sözler asıl beni utandırdı. Utanılacak bir şey yapmadım ki, tamam onun dünyasında kadınlar belki bir erkeğin yanında böyle gecelikte durmaz, ama benim dünyamda gecelikte bile suya girmezler. Bikiniyle yüzlerce erkeğin olduğu bir sahilde defalarca denize girdiğim halde hiç utanmamışken, bu adam gecelikli halimle beni utandırmayı başardı.

"Sakın bana bir daha böyle bir şey söyleme çünkü benim dünyamda kadınlar neredeyse çıplak gezer!" Ona çıkıştığımda hala inatla bana bakmamakta kararlıydı. "Ama kendi dünyanda değilsin ve bir daha hiçbir erkeğin yanında soyunma!"

"Soyunmadım ben, sadece elbisemi çıkardım ikisi arasında çok fark var."

"İçliğinle duruyorsun, burada kadınlar sadece eşlerinin yanında böyle durur!"

"Yirmi dört yıl boyunca çok kısa elbiseler giymeme rağmen bir kez bile giydiklerimden utanmazken, bu uzun ve oldukça kapalı geceliğin içinde beni utandırmayı başardığın için seninle muhatap olmayı bile doğru bulmuyorum." Eğilip tekrar üzerimdeki şeye baktım, ama kollarım bile kapalıyken açıkta olan tek yerim boynumdu ve bu çağdışı adam beni çıplak olmakla suçluyordu.

Tüm keyfimi kaçırdığı için yüzmekten vazgeçip aceleyle yeniden elbisemi giyip bir kez bile ona bakmadan geldiğim yöne doğru yürüdüm. "Hey beni

bekle hoca." Bu medeniyet yoksunu adamlarla gerçekten muhatap olmak istemiyorum.

"Sen bana küstün mü yoksa?" Neden peşimden geliyor ki!

"Hoca dedim."

"Git camide ara hocanı pis barbar! Bana ahlaksız bir kadın muamelesi yapan biriyle tek kelime konuşma-" Biranda kolumdan tutarak beni kendisine doğru çevirince saçlarım yüzüne doğru savrulmuştu. "Su çok soğuktu hocam." Hoca yerine hocam diyerek bana hep hitap ettiği kelimeye sahiplenme eki getirmesini görmezden gelmemi sağlayan şey az önce yaptığı şeyin farkına varmamdı. Bilerek huysuzluk yapmıştı, suya giyersem hasta olacağımı düşündüğü için bilerek beni kızdırıp vazgeçmemi sağlamıştı.

Aramızda bir sessizlik oluştuğunda o hala kolumu tutuyor ve çok yakınımıydı. Okyanusu andıran gözlerinin yoğun bakışlarından kurtulamıyorum çünkü bir türlü göz temasını kesemiyordum. "Tamam o zaman akademide görüşürüz." Bu yakınlıktan bir şekilde kurtulmalıyım değil mi?

"Tamam." Neden bu kadar yoğun bakıyor bunu öğrenmek bile istemiyorum.

"Oldu o zaman gidiyorum ben."

"Bencede git sen."

"Kolumu bırakırsan bunu yapacağım."

"Bırakayım mı?"

"E mümkünse."

"Bırakıyorum."

"Zahmet olacak ama bırak sen yinede."

"Biz yine şuanda tam olarak ne konuşuyoruz hoca?" Ah bir bilsem bununla iki etti.

"Bak şimdi şöyle yapıyoruz-" Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım gerçekten çok komikti. Kolumu tutan elini tutup yavaşça kolumdan çektim. "Sen beni tutmuyorsun ve bende gidiyorum." Dudakları kıvrıldığında kenara çekilerek bana yol verdi. "Bu kadar mı? Çok kolaymış." Kendimi tutamayıp güldüğümde tam bir baş belası olduğunu bir kez daha anladım.

Yanımdan geçip hızlı adımlarla yürürken arkamda söyledikleri tebessüm etmemi sağlamıştı. "Arada böyle ciddiyeti bırakman güzel." Evet, ama bu genelde çok uzun sürmezdi.

Kızların yanına geri döndüğümde tam da tahmin ettiğim gibi hepsi inleyerek çamaşırları yıkıyordu. Kollarımı toplayıp Doğa'nın yanındaki yerimi alınca onlar için bir şey yapamamak çok kötü. Eğer kontrolümü kaybetmeseydim en azından acılarını alabilirdim. "Nasıl gidiyor?" Doğa'nın ağlamaktan kızaran gözlerini yeni farkettim ve hala ağlıyordu. "El-ellerim çok acıyor, ama asıl sinirlerimi bozan şey şuana kadar sadece bir çuvaldaki çamaşırları yıkamış olmam ve bil bakalım o çuvalın üzerinde ne yazıyordu? Asil Kılıç! Bak bu da onun gömleği!" Tüm hıncını Asil'in gömleğinden çıkaran kız beyaz gömleği hoyratça hamur yoğurur gibi leğenin içinde yumruklayınca gülmek için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten arasa bu yığının içinde onun kıyafetlerini böyle denk getiremezdi. Hepimiz çamaşır çuvallarını eşit şekilde paylaştığımız için onu başka birine de veremezdi.

"Çıkmıyor bu kahrolası leke! Elzem değiştirelim mi çuvalları?" Beyaz gömleğin sağ göğsünün olduğu yerde çimen lekesini andıran tırnak büyüklüğünde yeşilimsi küçük bir leke vardı. "O pusula hırsızına ait bir şeyi asla yıkamam ben." Doğa bana tersçe baksa da o çocuğun eşyalarına el sürmeyecek kadar çok nefret ediyorum ondan.

Doğa sızlansa da sonunda Asil'in kıyafetlerini bitirmişti. İkinci çuvalı açacağı esnada onu durdurdum. "Sen o pusula hırsızının kıyafetlerini nehirde durula, sonrada bir ağacın gölgesinde dinlen senin payına düşenleri de ben yıkarım." Gözlerini büyütüp arkasındaki yığınla çuvala bakınca kaşlarını çatmıştı. "Saçmalama burada sayamayacağım kadar çok çuval var ve bir o kadarı da senin arkanda duruyor." Olabilir, ama o ellerle onu çalıştırmayacağım zaten çamaşır yıkamaktan da pek anlamıyordu.

"Doğa dediğimi yap ben hallederim."

"Tek başına mı? Hayır buna asla izin vermem."

"Bana kendimi tekrarlatma Doğa Akay! Yanımda beceriksizce yapılan işlerden nefret ederim ve sen kötü olduğun bir işi yapmak için ısrar ederek sinirlerimi bozuyorsun. Şimdi beni sorgulamayı bırak ve ne diyorsam onu yap." Son derece ciddi bir ses tonuyla onu uyardığımda kırgın bakışlarını bana çıkardığında yine gözleri dolmuştu. Çok kolay ağlaması iyi bir şey değil.

"Hiç İtir'ın haklı olabileceğini düşündün mü Elzem? Herkesi kontrol etmeye çalışmanın ne kadar kırıncı olduğunu hiç düşündün mü? Her ihtimali değerlendiren beynin İtir'ın haklı olabileceği ihtimalini de değerlendirmeli..." Gözlerinden süzülen o bir damlayı aceleyle sildikten sonra dediğim gibi yıkadığı çamaşırları nehrin suyunda aceleyle

duruladıktan sonra gitmişti. İlk söylediğimde bana karşı çıkmasaydı onu kırmak zorunda kalmazdım.

Evet İtir'ın haklı olabileceği ihtimalini çok düşünmüştüm, ama hayır otoritem etrafımdakilere zarar vermiyordu.

Beni kırıcı olmaya zorlayan oydu.

"Sizce ne kadar kalacak? Yine ortalığı karıştırmadan gitse bari." Hacer'in söylediği şey ile aralarında ne konuştuklarını merak ettim.

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Yıkım, yani şu kendi adını lanetleyen kaçıktan bahsediyorum." Leğenin içindeki pelerini sabunlarken bununla ilgilenmiyormuşum gibi bir izlenim yaratmaya çalıştım.

"Bu bay efsanenin olayı ne? Yani neden ismini yasakladı? Neden ona yıkım diyorsunuz? Şunu bana en başından anlatsanıza çünkü sürekli bir şeyler görüp duyuyorum ve kimse bir açıklama yapmıyor. Buraya ait değiliz, demek istediğim her şeyi merak etmeden duramıyoruz." Evet böyle söyleyince daha az dikkat çekiyordu.

Kızlar tereddütle gözgöze geldiğinde Mizgin onları umursamadan, "Haklısın madem artık buradasınız sizin de bilmenizde sakınca yok," diyerek anlayışla bana gülümsemişti. "Daha iyi anlamın için önce sana onun ırkını anlatayım." Sonunda dememek için kendimi zor tutuyorum.

"Azınlıklar Araf'ta tüm ırkların içinde herkesin saygı duyduğu tek ırk çünkü tarafsızlar. Onların laneti adalet, yani konum mevki demeden Araf'ta düzeni sağlarlar. Tanrılar birbirinden farklı onlarca klanı Araf'a sürgün etti ve buradaki dengeyi korumak için Azınlıkları adaletle lanetlediler. Evet güç dengesi ırklar arasında sürekli değişiyor, ama en güçlülerinin içinde Azınlıklar hiç yer almaz çünkü onlar iktidar peşinde hiç koşmazlar. Klanları kasabanın uzağında ve gerekmedikçe diğer klanların arasına karışmazlar. Bir köle efendisinden şikayetçi olmak için onlara gitse onlar eğer efendiyi suçlu bulmuşsa kim olduğuna yada ne kadar güçlü olduğuna bakmadan kasabanın meydanında onun infazını gerçekleştirirler kimse de itiraz edemez. Kimse onları sorgulamaz, hata payları sıfır, doğruyu söylemek ve uygulamakla lanetlendikleri için hiç birimiz onların verdiği kararı sorgulamayız." İtiraf etmeliyim bu duyduklarımdan sonra Azınlıklara karşı bir sempati oluşmuştu. O kadar çok saçma sapan iktidar düşkünü ırktan sonra bu iyi gelmişti.

"Yıkım, yani adı yasaklı olan kişi eskiden böyle değildi. Azınlıklar klanını yöneten liderin üç oğlundan en küçüğü, elli yıl öncesine kadar çok

farklı biriydi. Kendi halinde kimseyle sorunu olmayan ve belkide abilerinden daha fazla sevilen biriydi. Sadece kendi ırkıyla değil diğer ırktakilerle de çok iyi anlaşırdı." İşte bunu duymayı beklemiyordum, şu birkaç günde herkes hep ondan kötü olarak bahsettiği için bu gerçekten büyük sürpriz oldu.

"Ablası yargılandı Azınlıklar tarafından." İç çekmesiyle asıl konuya şimdi geldiğimizi farkettim. "Suçu neydi bunu sır gibi saklıyor o klandakiler, ama ablası suçlu bulundu infazını ise bizzat babası verdi. Onlar kendi kanındakileri bile yargılayıp cezalandıracak kadar adaletle lanetlendikleri için bu karar kimseyi şaşırtmadı. Yani klan liderinin kendi öz kızının infaz emrini vermesi beklediğimiz bir şeydi. Tüm infazlar nasıl halkın gözleri önünde kasabanın meydanında oluyorsa bu da öyle oldu. Ancak bu sefer ki infaz kesinlikle diğerlerinden farklıydı. Ablası Afra'nın boynuna ipi geçirip tam onu asacakları esnada bu malum kişi abilerinin hemen yanında otururken biranda ayağa kalktı ve daha kimse ne olduğunu anlamadan attığı ok ile ablasının asılı olduğu ipi kesti. Zaten her şeyi başlatan buydu." Mizgin susana kadar nefesimi tutarak onu soluksuz dinlediğimin farkında değildim. Devamını duymak istiyorum bu hikaye düşündüğümünden daha ilgi çekiciydi.

Nasıl bir baba kendi kızını öldürmek ister ki?

"Afra'yı kurtardı mı?"

Heyecanla çıkan sesim kıkırdamasını sağlamıştı. "Masal gibi geliyor sana değil mi?" Gülüşü biranda soldu. "Ama bir masal olamayacak kadar korkunç." Bu kız devam edecek mi artık?

"Azınlıkların güçleri ne biliyor musun? Saf acı, sana hiç dokunmadan bedenini acılar içinde bırakabilirler. Onlar için kılıç veya fiziksel güç gerekmez onların ırkındaki on yaşındaki bir çocuk bile kolayca seni öldürebilir. Tam olarak nasıl bir his kimse bilmiyor çünkü bilenler bunu anlatacak kadar uzun yaşamadı. Neyseki bu gücü kendi çıkarları için kullanmamaya lanetlendiler de sadece yargıladıkları kişiye bunu yapıyorlar. Yıkım meydana çıkıp ablasını çözdü ve bu infaza karşı çıktı. Bu başkaldırı kendi ırkı ve babasındaydı. Abileri tarafından uyarılsa da Afra'yı kimseye vermemek konusunda kararlıydı ve korkulan oldu klan lideri kendi oğlunun da infaz emrini verip tüm adamlarını onun üzerine saldı. İşte tam o esnada biri kılıcını çektiği gibi meydana atlayıp onun yanında yer aldı. Biri daha vardı Yıkım için bu çılgınlığa katılan, ama her ikisinin yüzü bir maskeyle gizlediği için kimse onların yüzünü görmüyordu. Pelerinleri sayesinde

saçları bile görünmüyordu, ama bu üçü o gün çok büyük bir savaş çıkardılar. Klan lideri kendi öz oğluna savaş açmıştı. O gizemli maskelilerden biri üçünü Azınlıkların saf açısından korumak için bugüne kadar tarihte hiç görülmemiş kandan oluşan korkutucu bir kalkan açarak onları korumuştı. Öldürdükleri askerlerin kanıyla oluşan bir kalkan." Hayal etmesi bile ürkmemi sağlarken o günü bizzat yaşayanların ne hissettiğini tahmin edebiliyorum.

"Korkunç bir vahşetti, o kadar çok kan döküldü ki, insanlar şoktaydı. Üçünün birleşimi yıkılmaz bir kaosu başlangıcıydı. Bugüne kadar kimse onların böylesine bir gücü taşıdığının farkında değildi. Onları durdurmak için diğer ırklarda savaşa dahil oldu, ama kimse onları koruyan kandan kalkanı geçemiyordu. Bunun aksine pelerinli kişi hiç kımıldamadan kalkanı hayatta tutmak için kendisini zorlarken diğer ikisi sürekli kalkandan dışarı çıkıp onlara saldıran bir grubu katlettikten sonra yara alınca hemen kalkanın içine giriyorlardı. Evet her ırktan çok kan döktüler, ama kalkanı yapan kişi zayıflayınca kalkan kırıldı ve korunmasız kaldılar. O hengamede Afra'nın yerdeki ölü bedenini çok sonradan gördü. Ve bu onun pes etmesini sağlamıştı çünkü uğrana savaştığı şey artık yoktu. Arkadaşlarının kaçmasını sağladıktan sonra kılıcını bıraktı. Yakalanıp zindana atıldığında bile hala ablasının yasını tuttuğu için kendisini hiç savunmadı. Bu sefer ki yargıya birçok ırk katıldığı için konseyde sadece Azınlıklar değil her ırktan liderler vardı. Onun hakkında bir karar çıkması tam bir yılı buldu ve bu süreçte zindanda en ağır şartlarda işkence gördü." Empati kurunca onu anlıyordum, aynı şey Itır'a yapılsaydı neler yapardım hayal bile edemiyorum.

"Bir yıl sonra oy çokluğuyla infazı kaldırıldı ve onun için farklı bir ceza uygulandı. Babası onun cezasını ruhlara bıraktı ama ne ceza aldığı hiç bilinmedi. Bu konuda herkes bir şeyler diyordu. Bazısı onun o savaşta öldüğünü ve bunu bizzat gördüğünü iddia ediyor, diğer kesim savaşta öldüyse bir yıl boyunca zindanda işkence gören kimdi o zaman diyerek onları yalancı çıkartıyor. Kimileri ruhların onu lanetleyerek sürgün ettikleri konusunda çok emin konuşuyordu. Elli yıl boyunca onun hakkındaki söylentiler hiç susmadı diyebilirim. Ancak en bilinen dedikodunun gerçeklik payı daha baskındı; ölmedi ve sürgündeydi. Ruhlar onun için kötü bir kehanette bulundu, biri onu çağırmadıkça sürgün hayatı bitmeyecekti ve ruhlar o kadar acımasız ki birileri onu çağırırsa bile sürgünü bitemezdi çünkü çağrıya cevap verdiği an köle olacaktı." Ve maalesef cevap vermek için o kadar kişinin içinde bula bula beni bulmuştu.

"Çok sonradan Azınlıkların lideri Araf'taki her haneye bir mektup gönderdi, buna fanilerde dahil hatta bize bile mektup geldi. O mektupta en küçük oğlunun kendi ismini lanetlediğini ve bunu babasına bildirdiğini yazıyordu. Babasına aynen şunları söyleyen bir mektup göndermiş; **"Eğer Araf üzerinde biri bile benim adımla anarsa onu bulup öldürmem için bu ruhlar bana engel olamaz. Bunu ilk sana söylüyorum ki herkesi bu konuda uyar, çünkü isimdeki laneti bildikleri halde adımla söylediklerinde hepsini katlederim. Ne sen ne de bu aptal ruhlar bana bir şey yapamaz, önceden uyarımı yaptığım için devamında olacaklar konusunda hükümsüzüm."**

"Evet o kaçık adam gerçekten ismini lânetlemişti. Kim onun adını söylerse onu duyduğu için sürgün olduğu yerde lanetinden kaynaklanan saf acıyla onu öldürüyordu. Kan kusuyorlar, damarları belirginleşip patlıyor ve bedenlerindeki tüm yaşam çekiliyordu. Bunlar Azınlıkların öldürme şekli, o yüzden herkes gerçekten onun adını lanetlediğini anlayıp onun ismini söylemeyi bıraktı. Adına yaptığı lanet yüzünden biri onu zikrederse onunla temas haline geçtiği için onu öldürebiliyor, yani kalkıp doğrudan o kişiye gitmeden bulunduğu yerden bunu yapabiliyor." Bu bildiğin delilik. Sırf sürgün edildi diye kendi ismini lanetlemek çılgınlık değil de nedir?

"Böyle işte." Omuz silkerek yeniden önündeki çamaşırlara döndü. "Sırf olay çıkartıp sorun yaratarak babasını böyle cezalandıran biri kendileri. Yıllar sonra dönmek için neden akademiyi seçti bilmiyoruz, ama herkes onu çağıran kişinin akademide olduğundan şüpheleniyor." Son söylediklerine yalandan gülüp işime devam ettim. Ben nasıl sorunlu birini çağırmıştım bilmiyorum, kendi adını lanetleyen bir hasta.

Öldüm, abartmıyorum ne kollarım kalkıyor ne de ellerim tutuyordu. İnanılması güç ama tüm o elbiseleri akşama yetiştirmeyi başarmıştım. Tamam yemek ve molalarda bile hiç durmadan çamaşır yıkadığım doğru, ama yetiştiremeseydim benim yüzümden kızlar da kahyadan fırça yiyecekti yani dinlenmek gibi bir lüksüm yoktu. Kendi payımı diğer kızlarla aynı saatte bitirip Doğa'nın kilere başladığımda diğer kızlar nehrin suyuna girip gülerek eğlenirken onlar da çok yorulduğu için kimseden yardım istemeye hakkım yoktu. Fakat Mizgin ve Bülbül dinlenmek yerine doğrudan bana yardıma gelmişlerdi. Bülbül tek kelime konuşmadan yine bizi görmezden gelerek çamaşırları yıkarken, Mizgin bir türlü susmak bilmemişti. Ve Doğa? O somurtkan kız bana küstüğü için ne yemek yemiş ne de tek kelime

etmişti. İşin trajikomik tarafı tıpkı ona söylediğim gibi akşama kadar bir ağacın altında hiç kalkmadan oturup surat asmıştı.

Hava kararmaya başladığında yine akademiye gelmiş ve bir de tüm o kıyafetleri bahçeye asmıştık. Evet bu iki saatimizi aldı, şimdi hepimiz ayakta zor duruyoruz. "Mizgin lütfen beni tutarmısın sanırım düşeceğim." Akademiye doğru yürürken Doğa dışında hepimiz heran yere yığılabildik.

"Elzem seni tutamam çünkü bende birinin beni tutmasını bekliyorum ve seksen kilo bir kızı kimse tutmak istemiyor." Hepimiz gülmeye başladığımızda akademinin kapısından içeri girince bizi bekleyen kahyayı görünce gülüşümüz anında solmuştu. "Geç kaldınız!" Evet yine başlıyoruz.

"Normaldir." Zorlukla ayakta dururken bir de bu kadına açıklama yapmak hiç çekilmiyor. "Bir haftada yıkanması gereken tüm çamaşırları altı kişi tek başına bir günde yıkıyorsa geç kalınması normaldir bayan." Ona olan nefretimi saklama gereğinde bulunmadan doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ama siz bunu zaten bekliyordunuz değil mi?"

Tüm çamaşırları yıkamamızı beklemiyordu, bize ceza verme fırsatını kaçırmak istemeyen kadın şimdi geç kalmamızı bize karşı kullanıyordu. "İki saat önce burada olmanız gerekiyordu. Aylaklık yapacağınıza işinizi yapsaydınız şimdi dinleniyor olacaktınız." Yüzündeki o pis sırıtiş da neyin nesi? "Ancak şimdi mutfağa gidip tüm o yemekleri yemekhaneye bizzat siz taşıyacaksınız ve bizzat siz yemekleri dağıtacaksınız." Dağıtmak? Bir çeşit servis etmek mi?

Hepimiz odalarımıza çekilmeyi beklerken bu sürpriz görev yutkunmamızı sağlamıştı. Ayakta zor duruyoruz ne yemeği! "Bakın bayan bu yaptığınız sizin için bile fazla, ne halde olduğumuzu görüyorsunuz." Hastalıklı bakan gözleri zaten bu bitmiş halimizden zevk aldığını gösteriyordu. "Hâlâ bana laf yetiştiriyorsan o kadar da kötü durumda değilsiniz, şimdi çok konuşmayın ve işinizin başına dönün!" Bu suratsız şeytana ne söylesem boş, aklına koyduğunu öyle yada böyle yaptıracaktı zaten.

"Hadi herkes çok aç! Hâlâ neyi bekliyorsunuz?"

"İnsafa gelmenizi, ama olmayan bir şeyi beklemek de çok yersiz değil mi?" Yanından geçtiğimde nereye kadar böyle sabırlı olurum bilmiyorum, ama sabrımın da bir sonu vardı ve bu kadın hızla o sona yaklaşmamı sağlıyordu.

Hani olmaz da, ama birgün olursa da beslenmek için ilk ona gideceğim!

Mutfağa girdiğimizde yanyana konulmuş devasa yemek kazanlarını görmek sinirden beni ağlatabilirdi. Sadece biri elli kilonun altında değilken bunları nasıl taşıyacağız? "Acele edin kızlar yemek çok gecikti." Aşçı kadınlardan birinin uyarısıyla burada o kadar erkek varken bunları neden biz taşıyoruz anlamıyorum.

"Pekala şöyle yapalım iki kişi bir kazanı taşırsa herhangi bir belfıtığını önleyebiliriz." En az benim kadar yorgun olan kızlar oflayarak ikiyeşerli gruba ayrılıp bir kazanın başına geçince ben ve Doğa'da bol soğan kokan değişik bir yemek kazanını almıştık.

"Hazır mısın? Beş deyince aynı anda?" Her iki elimle kazanın metal sapını kavradığımda neyseki sıcak olacağını tahmin ettiğim için önceden nemli bir bez ile tutmuştuk.

"Sayıyorum Doğa, unutma aynı anda kaldırırsak güç dengesi bozulmaz."

"Seninle hâlâ konuşmuyorum Elzem, şimdi saymaya başla!"

"Bir, iki-"

"Beş." Aniden kaldırdığımızda sırayı bozduğu için ona kızacak durumda değilim çünkü bu şey çok ağır!

"Elzem tüm ağırlık bana geliyo-Ah! Kapıdan aynı anda geçemeyiz sen geride dur!"

"Doğa bu kapıdan on iki kişi aynı anda geçebilir o derece büyük."

"Konuşma benimle Elzem! Ben sığmıyoruz diyorsam sığmıyoruz."

"Mizgin ve Rana ile aynı anda geçtik kapıdan. Kazanlar ile aramızdaki mesafeyi de hesaplarsak on kişilik ediyor şimdi sola dön onlar oraya gidiyor."

"Ha ben bilmiyorum bunu değil mi Elzem? Neden? Çünkü aptalım ben değil mi!"

"Kendi soruna kendin cevap verdiğin için bu konuda yorum yapmayacağım, düz gidiyoruz şimdi."

"Hiçbir yere gittiğimiz yok bu şey çok ağır daha on adım ilerleyebildik!"

"Aslında yirmi sekiz."

"Anlamadım?"

"Yirmi sekiz adım gitmiştik ama şimdi otuz iki oldu." Kaşlarını çatarak bana bakınca kıkırdayarak başımı salladım. "Tamam Doğa hatun on adım olsun...otuz beş. Kahretsin bunu yapmayı bırakamıyorum." Bugün onu çok kızdırdığım için öfkesi geçene kadar bir süre üzerine gitmesem daha iyi olacak.

Yemekhane ikinci koridorun sonunda olduğu için bayağı bir zorlansak da kazanı başarıyla taşımıştık, tabi avuç içlerimin artık yaşamadığını söylememe bile gerek yok. Git gel kalan diğer şeyleri de çektiğimizde nefes nefese daha yeni başımı kaldırıp yemekhanenin içine baktım. İçerisinde iğne atsanız yere düşmezdi o denli kalabalıktı. Baştan sona doğru uzanan masalar yanyana olsa da her ırk arasında mesafe vardı. Tam sekiz sıra masa vardı ve herkes kendi ırkıyla oturuyordu. Bir fabrikadan daha büyük olan bu yerin bir başı var mı bilmiyorum çünkü masanın sonu görünüyor ama başı yok, böyle uzayıp gidiyor. "Burada kaç kişi var? Beş yüz? Bin?"

"En önemli soruyu soruyorum biz bunların hepsine mi yemek vereceğiz?" Doğa'nın sorusu beni de korkutmuyor değil hani.

"Hayır tabiki bu sabahı bulurdu." Rana kocaman yemek kepçelerini sırasıyla her birimize uzattı. "Şuraya bak." Hemen yanımda duran masayı gösterdi. Masanın üstü içiçe geçmiş demir tepsilerle, bir sepet çatal kaşık, aynı şekilde içiçe geçmiş metal bardaklar ve dilimlenmiş dört çuval ekmek. Ah bir de kocaman bir kızcık şerbeti fıçısı vardı. Bunu nasıl biliyorum diye sormayın çünkü ayakkabılarım ayağımda olsa bile yinede ormandaki kadar olmasa da hala kokuları yoğun soluyorum. "Onlar tepsilerini alıp buraya gelecek biz de yemeklerini koyacağız." İyi en azından hepsinin yemeğini tek tek biz götürmek zorunda değiliz.

Tıpkı Rana'nın dediğı gibi yemeklerin geldiğini gören herkes sırasıyla gelip yemeklerini alıp yerine geçiyordu. Kazanların en sonuncusunu ben almıştım ve bu şeyin kokusu burnuma geldikçe acıkıyor, görünüşüne bakınca midem bulanıyor, buharında yandıkça pişiyordum. Evet berbat bir üçleme ama maalesef gerçekler. Yanımdaki Doğa çorba kazanını aldığı için şanslı çünkü benim kazanımdaki şeyi hala çözemedim. Böyle kocaman soğanlı sebzeli ve etli yağlı bir şeydi. Evet kokusu harika ama görsellik olarak sınıfta kalır çünkü bulamaç gibi koyu bir şeydi. Üstelik kokusu iyi olsa da çok yoğun aldığım soğan kokusu hasta olma sebebim. "İncelemen bittiyse yemeğimi alabilir miyim?" Başımı kazandan kaldırıncı Hafız'ı tam karşımda buldum. Diğer her şeyden almış sıra buna gelmişti.

"Emin misin?" Etrafıma bakıp sır verircesine ona doğru uzandım. "Bence bundan alma bunu yapan aşçının kör olduğunu düşünüyorum çünkü içinde bir ben yokum, soğan bile var." Fısıldayarak söylediklerim yüksek sesle gülmesini sağladığı için masadakiler bize dönünce hemen kendime bir çeki düzen verdim. Hizmetçi olarak mesafemi korumalıyım değil mi?

"Çok açım hoca ve bilgin olsun diye söylüyorum soğan genelde çok sık yemeklerde kullanılır." Benim evimde hiçbir yemeğin içinde kullanılmaz ama.

Kepçeyi kazana daldırıp onun uzattığı tepsisindeki tabağa koyunca o da yerine geçmişti. Böyle durmadan geliyorlardı işte ve bu yemeğin tüm soğanının kokusu tenime sinmişti. İtır'da önce kendisine fıçıdan şerbet doldurduktan sonra tüm yemeklerden bir kepçe alıp benim yanıma gelince tabağını sonuna kadar doldurmam ile gözlerini kocaman açtı. "Elzem sen ne yapıyorsun hepsini yiyemem!" Diğer yemeklerden azıcık bir şey almışken aç kalmasına izin verecek değilim.

"Çok lezzetli bir şey hepsini bitirmeden kalkmıyorsun İtır."

"Tadına baktın yani?" Başımı sallayarak bunu kabul ettiğimde güldü. "Elzem senin soğana alerjin yok muydu? Baksana kokusuna maruz kalmak bile renginin atmasını sağlamışken nasıl tadına baktın?" Bu küçük detayı tamamiyen unuttuğuma inanamıyorum.

"Olabilir ama tabağındaki her şey bitecek, bu konuda ciddiylim." Onu uyardığımda iç çekerek başını salladı. "Annem gibi konuştun diyeceğim de, malum annemi hiç tanımadığım için bu durumlarda nasıl konuşurdu bilmiyorum." Omuz silkerek giden kızın arkasında bakarken içim acıdı. Bir anne ilgisi nasıl olur bende bilmiyorum ama elimden geldiğince hep onunla ilgilenmişim.

İtır'ın onun üzerini her gece örten bir Elzem'i vardı, ama benim için o bile yoktu.

Bir ona bir buna derken gerçekten canım çıktı ama bunlar bir türlü bitmiyor. Üstelik maruz kaldığım soğanın yoğun kokusu gerçekten beni kötü etkiliyordu. Biranda tüm kalabalık bir sessizliğe büründüğünde onların bakışlarını takip edince kapıdan giren kişi ile bir küfür savurdum. Ah hayır şimdi olmazdı. Bay efsane kimseyi umursamadan gayet rahat bir şekilde içeri girdiğinde insanların ona attığı garip bakışlarla zerre ilgilenmiyordu. Gözleri masadakileri kısaca taradıktan sonra biz hizmetçilerin üzerinde gezindi ve bakışları bende durunca hemen başımı eğip kazandaki yemeği karıştırmaya başladım. Bir şekilde onunla hiç konuşmadan kaçmaya devam etmeliyim ama bu nasıl olacak bende bilmiyorum. Adım seslerinden buraya yaklaştığını bildiğim için kalp atışlarım korku içinde hızlanmaya başlamıştı. Beni geçince aldığım rahat nefesi duymasından korkmadım desem ralan olur. Bir bardak alıp kendisine kızılıcık şerbeti doldurduğunu gözucuyla görebiliyorum. Sadece şerbet almıştı diğer yemeklere hiç bakmamıştı bile.

Neyseki daha sonra boş masalara doğru yürüdüğünü görmek bana tarifi olmayan bir mutluluk vermişti. Benden ne kadar uzak o kadar iyi.

Sandalyeye oturduğunda ise Hafız'ın dikkatli bir şekilde onu izlediğini gördüm. Yerine oturduğunda her ikisi gözgöze gelmişti ve tam o esnada bir şey yakaladım. Hafız ona küçük bir baş selamı verdi, evet kimsenin bakmaya bile cesaret edemediği adama kimseye belli etmeden selam vermişti. İkinci bir şoku yaşamamı sağlayan şey ise Gediz'in dudağının kenarı kıvrılırken bardağını şerefe dercesine hafif yukarı kaldırıp içerken bunu Hafız'a bakarak yapması. Garip ama bu ikisi düşman gibi görünmüyordu, daha çok gözleriyle anlaşıyor gibilerdi. Bilemiyorum belkide bana öyle geliyor ama iyi bir gözlemci olduğum için bu hareketleri dikkatimi çekmişti.

"Asil daha bu sabah kendine geldin, yemeğini ben odana getiririm lütfen git dinlen sen." Kapıya dönünce dün ki kızıl saçlarını kısıp kestiren o kıızı gördüm. Çekik gözleri endişe içinde Asil'e bakıyor onu durdurmak için Asil'in önünde yürüdüğü için adımlarını geriye doğru atıyordu. Tıpkı İtır gibi pantolon giyen kıza bakınca Tenebrisli kadınların süslü şeyler yerine savaşılar gibi giyindiğini bir kez daha farkettim. Buğday tenine serpiştirilmiş çiller ve yuvarlak yüzündeki kalp şekli dudaklarıyla kız çok sevimli görünüyor, dün o hengamede ona doğru düzgün bakmadığım için şimdi dikkatimi çekmişti.

Kız ellerini Asil'in göğsüne bastırıp onu durdurmak için geriye doğru adımlar atarken bu pusula hırsız gayet iyi görünüyordu. Şaşırtıcı ama gerçekten iyi görünüyor sanki dün ciddi bir yarayı sırtına almamış gibi Oğuz ile gülerek onlara engel olmaya çalışan kıızı izliyordu. "Kızım çekil önümden gördüğün gibi gayet iyiyim." Sağa doğru adım attı, ama kızda sağa geçti hemen diğer taraftan geçmeye çalışınca kız yine onun yolunu kesince yine geçememişti. Kız ona çok düşkün görünüyor kolay kolay geçmesine izin vermeyecek gibi.

"Oğuz al şu yerden bitme kıızı yolumdan."

"Doğru konuş benimle yoksa çok fena olur!"

"Havva bak güzelim ben gerçekten iyiyim, hadi çekil artık." Kız inatla kollarını göğsünde birleştirdiğinde böyle olmayacağını anlamış olmalı ki biranda Havva'nın üzerine atılıp belinden yakaladığı gibi onu kucağına almıştı. "İlla zor mu kullanayım?" Havva bu sefer daha fazla endişelenmiş gibi inmek için çırpınıyordu. "Asil indir beni! Yaran henüz kabuk bile

bağlamamışken nasıl bunu yaparsın!" Küçük boyuyla onu iyi azarlıyordu, aralarındaki yakınlık ne boyutta acaba?

"Dinle!" Onu azarlamasıyla kollarındaki kız anında susunca güldü. "Bu hep işe yarıyor." Başını kaldırıncaya yanımdayken onu tepkisizce izleyen kız görünce bir küfür savurup, "Kucağımda ne işin var senin?" Havva'yı tutan ellerini çekince zavallı kız yere düşmüştü. Bu kadarına da pes artık. Normal değil bu çocuk.

"Asil! Seni pis barbar!" Kız Oğuz'un yardımıyla ayağa kalkarken o gözlerini hedefinden ayırmıyordu. "Asil bunu konuşmuştuk." Her ne konuştular bilmiyorum ama Oğuz'un uyarısıyla, "Sıkıntı yok," deyip Doğa'ya sırtını dönerek masalara doğru yürüdü. Vay canına işte bunu beklemiyordum.

Masaların etrafında dönüp tam Tenebrisliğin yanındaki yerine oturacaktı ki, Gediz'i görmesiyle oturmaktan vazgeçip doğrulmuştu. "Demekki duyduklarım doğruymuş Azınlıklardan Gediz Gevheri. Söylesene sürgün nasıl geçti?" Onu görmek gözlerinin keyifle ışıldamasını sağlamıştı. İşte bu çok garipti.

"Adımı zikredenlere ne yaptığımı duymadın mı Tenebris?" Arkasına yaslanıp rahatça yerine yayılınca herkes bir ona bir de diğerine merakla bakıyordu. Tamam itiraf ediyorum bende öyle yapıyorum.

"Elli yıl boyunca küfrederek bol bol adını andığımı biliyorsun."

"Dikkat et Tenebris tehlikeli sınırlarda dolaşıyorsun."

"Öyle mi? Peki ne yaparsın azınlık? Örneğin şu gizemli iki arkadaşını buraya çağırıp üstüme mi salarsın?" dediği an Gediz ve Hafız içtikleri şerbeti püskürtüp bir küfür savurduklarında gülerek yerine oturmuştu. "İt herif hiç değişmiyor!" Gediz'in homurdanarak söyledikleri ise onu daha fazla keyiflendirmişti. "Beni çok iyi tanıyormuş gibi konuşuyorsun, yoksa tanıyor musun?" Herkes gibi bende şoka girerek Asil'in nasıl böylesine korkusuzca onunla konuştuğunu izliyordum.

Keyfi yerine gelmiş gibi Havva'nın onun için aldığı yemeğe kaşığını daldırmıştı ki, "Lanet olsun!" Biranda bağırarak kaşığı fırlatıp ayağa kalkınca gözleri hemen Hafız'ı bulmuştu. "Seni p*ç kurusu bu komik değil!" Onu azarlamasıyla Hafız'ın dudakları kıvrılarak başını yana doğru eğdi. "Beni neyle suçladığını söyle Tenebris? Hadi bize ne gördüğünü söyle?" Evet bu bir meydan okumaydı.

"Hadi ama bekliyoruz?" Bu konuşan Gediz'di. "Yemeğinde ne gördün? Solucan, kurtçuk, yoksa-" Sırtarak gözlerinin içine baktı. "Domates mi?"

Ama domates olamaz çünkü domatesten nefret ettiğini bilecek kadar seni tanı mıyım değil mi?" Gediz'de bu meydan okumaya katılınca her ikisine tersçe bakıp, "Domatesle bir sorunun yok!" demesi bile tiksinti doluydu. Kesinlikle domatesle bir sorunu vardı.

"O halde yemeğini ye." Hafız şuanda o yemeğe her ne yapıyorsa Asil öfkeden delirirken o gülmek için kendisini zor tutuyordu. "Bir muhafız ve Azınlıktan emir almıyorum, yiyecektim ama sırf siz söylediniz diye yemiyorum." Her ikisi bu bahaneye gülerek önüne dönerken o hala somurtuyordu. Düşman ırklarda olmalarına rağmen Gediz'in dönüşüyle Hafız ve Asil'de pek düşman gibi davranmadılar az önce. Benim gibi dedektif ruhlu biri burada bir şey arar.

Bu daha çok üç yakın arkadaşın şakalaşması gibiydi. Sanki kimseye yansıtmadan aralarındaki dostluğu pekiştiriyorlar gibi.

Pekala beynim yine soru üretmeye başladığı için bu konuyu kurcalamayacağım, yoksa kendimi tanıyorum işi şu elli yıl önceki davaya kadar götürür ve Gediz'e yardım eden şu iki gizemli arkadaşının Hafız ile Asil olduğunu bile düşünürüm.

"Bekle ne?" Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda sesli bir şekilde kendime soru sormam ile herkes bana bakıyordu çünkü fazla sesli söylemişim. Pekala bildiğin bağırdım işte.

Bu üçü gerçekten o üçü olabilir mi?

Tıpkı herkes gibi üç silahşörün üçü de gözlerini kısarak neden bağırdığımı anlamak istercesine bana bakınca yutkunarak, "Doğa ben gidip mutfakta soğan getireceğim." Evet aklıma gelen ilk bahaneyi söyleyip bu bakışlardan kurtulmak için hemen geriye dönüp kaçarcasına kapıya doğru yürüdüm. Gerçekten mi? Soğan mı yani?

"İyi de Elzem sen soğana dokunamazsın ki?"

"Neden herkes bunu söylüyor?"

"Elzem sen iyi misin?"

"Yemekteki soğan kokusu beni rahatsız ettiği için biraz hava almalıyım hepsi bu." Kapıdan çıkarken bile hiç arkaya bakmadan ona cevap vererek buradan ayrıldım. Soğan berbat bir bahaneydi.

Akademiden çıktığımda havanın karardığını görmek iç çekmemi sağladı. "Sakin ol henüz o kadar geç değil ve her yerde şamdanlar yanıyor." Temiz havayı içime çekerek kuzey kapısına doğru yürürken geri akademiye dönmeyi düşünmüyorum. Zaten tüm yemekleri servis ettiğimiz için pek bir

iş kalmamıştı. Bulaşıklar bizim sorumluluğumuzda olmadığı için kızlar da birazdan ayrılırdı. Şimdi elimdekileri hızlıca gözden geçirmeliyim.

Gediz'in o iki gizemli arkadaşı Hafız ve Asil olabilir mi?

Hadi oldu diyelim o ikisinden biri nasıl kandan bir kalkan yapabilir? Sadece ışıktan gelenlerin kalkan büyüsünü yapabildiklerini duymuştum.

Bu kalkan işi benim tezimi çürütüyor, ama tam bu sırada başka bir ihtimal ortaya çıkıyordu. Melez?

"Ah yeter!" Ellerimi şakaklarıma bastırıp fazla sorular yüzünden dinmeyen baş ağrımı dindirmek istedim. Hep soru, hep soru, ama hiç cevap yok.

"**Elzem...**" Ellerim şakaklarımda kaskatı kesilirken, "Anne?" Hızla arkamı döndüğümde anneannemi bulmaya çalıştım. Evet bu onun sesiydi. "Anne neredesin? Bana bunu yapma!" Bağırarak deli gibi onu ararken işte bulmuştum, akademinin devasa bahçe kapısına doğru gidiyordu. "Hayır gitme!" Peşinden koşmaya başladığımda ayak tabanlarımdaki yanmayı umursayacak durumda değilim. Onu görmeliyim.

Kapının her iki yanında nöbet tutan askerlerin yanında geçtiğinde tam kapıdan çıkacaktım ki, askerler mızraklarını çarpaz şeklinde önüme koyarak beni durdurmuşlardı. "Bu saatte dışarısı güvenli değil geri dön." Bunlar beni durduracaklarını sanıyorsa yanılıyor, anneannemin geçmesine izin verdiler ama.

"Tüm sorumluluk bana ait şimdi yolu açın!" Ayak tabanlarım müthiş bir acıyla yanarken onlarla vakit kaybedemezdim. "Başına bir şey gelirse seni uyardığımı unutma oyunbaz. Karanlık çöktüğünde Araf her zamankinden daha tehlikeli olur." Onları dinlemeyip mızrakları çektikleri an koşmaya başladım. Onu kaybedemezdim, bir daha olmazdı.

Beyaz saçlarına o bilindik sarı şalını atan kadın adeta süzülerek giderken ne kadar hızlı koşarsam koşayım ona yetişemiyorum. "Bekle! Tanrı aşkına nasıl bu kadar hızlı yürüyorsun?" Koştuğum halde ona bir türlü yetişemeyince beynimin bir tarafı sorgula bunu diyordu, yaşlı bir kadının senden nasıl hızlı hareket ettiğini sorgula diye alarm çanları çalıyordu. Ayakların en çok tehlikede olduğunda sana acı veriyor hadi farket bunu diye mantıklı tarafım çığlık çığlığa bağırıyordu. Fakat gel gör ki söz konusu anneannem olunca bende ne mantık kalıyordu ne de akıl.

Akademiden uzaklaşınca ormana girmesiyle yutkunarak durdum. Ben hala ayın aydınlattığı ışıklı taraftayım ama o zifiri karanlık ormana girmişti. "**Hadi Elzem.**" Olmaz dercesine başımı salladım. "An-anne orası çok

karanlık, neredesin seni göremiyorum." Ağaçların korkutucu gölgeleri içinde onu arıyorum ama sesini duymak dışında onu göremiyorum.

"Sesimi takip et hadi bekliyorum." Güçlkle de olsa bir gölgeyi ağaçların içinde ayırt ettiğimde bu ayaklarımın sorunu ne bilmiyorum.

"Sen gel." Karanlığın içine giremeyecek kadar korkum büyüktü. "Anne lütfen buraya gel..." Ona yalvardığımda onun ölümüyle son verdiğim gözyaşlarım gözlerime akın etmiş fakat ağlayamıyorum. O ağlamamdan hep nefret etmiştir.

"Elzem sadece elimi tut." Gölgenin gittikçe bana yaklaştığını gördüm ve tahminimce aramızda üç adım kala karanlığın içinde bana uzanan eli gördüm. Az önce bana sırtı dönükken onu görüyordum, peki şimdi neden göremiyorum? Neden bir gölgeden ibaretti?

Elimi ona uzatırken titreyen elimin havada kalmasını sağlayan bir ses duydum. "Bu iyi bir fikir değil!" Daha ben ne olduğunu anlamadan biri kolumdan tuttuğu gibi beni geriye doğru çekmişti. Kalbim korkuyla hızlanırken Gediz'i hemen yanımda görmeyi beklemiyordum. Elleri sıkıca kolumu tutarken kaşlarını çatarak karanlığın içine bakıyordu. "Burada bekle ve sakın peşimden gelme." Beni uyardıktan sonra ağaçların içine dalarak o da bir gölge gibi karanlığın içinde kaybolmuştu. Anneannemin peşinden gitmişti iyi ama anneannem nereye gitmişti?

Ayaklarımdaki acı biranda geçmişti.

Yerimde hiç kımıldamadan bekliyorum ama o söyledi diye değil karanlığa girmekten korktuğum için. Yaklaşık beş dakika sonra ağaçların içinde bana yaklaşan bir gölge görünce nefesimi tutarak geriye doğru yürümeye başlamıştım. "An-anne?"

"Annen buraya gelemez." Önce sesini duydum sonra ise onu gördüm. "Bana ne gördüğünü anlat." Karşımda durunca ona olan korkum ona bakmak yerine etraftaki ağaçları incelememi sağlıyordu. "Annem, yani anneannemdi, beni çağırıyordu." Tek kelime etmediğini görünce başımı kaldırıp karanlıktan daha koyu gözlerine baktım. "O aslında annem, yani anneannem değildi değil mi?" Sesimdeki hayalkırıklığını gizleyemiyorum çünkü bir gün içinde ikinci kez yaşıyordum bu hüsrânı.

Bu yine Hafız'ın işi olabilir mi? Sadece o bana halüsinasyon gösterip duruyor.

"Değildi." Tek söylediği bu olmuştu. "Şimdi beni iyi dinle fani kız." Üzerime eğildiğinde geriye doğru kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. "Annen veya anneannen artık her neyin oluyorsa o Araf'a gelemez. Eğer

bunu biran önce kabullenmezsen bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin. Onu kaçırmış olabilirim ama tehlikeli enerjisi azımsanamazdı. Birileri o kadına olan zaafını iyi bildiği için bunu sana karşı kullanıyor." İyi ama kim? Kızlar ve Hafız'dan başka kimse bunu bilmiyor ki?

"Ah şey tamam oldu o zaman size iyi geceler." Hemen arkamı dönüp akademiye doğru bir adım atmıştım ki, elbisemin ense kısmından tutarak beni geriye çekti. "Nereye kaçtığını sanıyorsun? Yada nereye kadar benden kaçabilirsin?" Eğlenen sesiyle kendimi ondan kurtarmaya çalışıyorum. Ensemden kavramak mı? Ben bunu minik öğrencilerime yapardım bu çok utanç verici.

"Şunu keser misiniz lütfen ben çocuk değilim." Nihayet elini çekip beni özgür bıraktığında, "Benimle ve buradakilerle kıyaslanınca inan bana siz kalkanlar birer çocuk kalıyorsunuz. Kaç yaşındasın sen?" Sorduğu soruya, "Yirmi dört," demem gülmesini sağlamıştı. "Ben yirmi dört olduğumda sen henüz doğmamışsın bile ve uzun sürede doğmadın demek daha doğru olur. Aramızdaki yaş farkını tahmin bile edemezsin." Etmek bile istemiyorum, çünkü şuanda yirmi beş gösteriyorsa ve elli yıl önce bir katliam yapmışsa bu onu yetmiş beş yaşında yapar ve o katliamı doğar doğmaz yapmayacağına göre hadi en kötü ihtimalle o yıllarda da yirmi yaşındaysa diyelim etti sana doksan beş. Tabi eğer o katliamı yaparken yirmi yaşından daha büyükse bu yüze kadar gider hatta belkide yüzü bile geçerdi. O yüzden kendi akıl sağlığım için buradakilerin yaşını sorgulamayı bırakıyorum.

Ama bilinen bir gerçek vardı; o da şuanda dedem yaşındaki bir adamın dedemden daha genç ve yakışıklı göstermesi.

Tekrar akademiye gitmek için harekete geçtiğimde yolumu kesince pes ettim. "Benden ne istiyorsunuz?" Bıkkınlıkla çıkan sesimi gizleme gereğinde bulunmadım. Gitmeme izin vermeli.

"Sen söyle?" Kollarını göğsünde birleştirerek cevap bekleyen bir tavır takındı. "Beni çağıran sensin benden ne istiyorsun **sahip?**" Son kısma alayla vurgu yapması beni deli ediyor, onun sahibi değilim.

"Sahip derken?"

Güldü. "Kulağına gelen şeyler doğru, çağrına cevap verdiğim an beni fanilerin içinde tutan lanet kalktı ve senin kölen olmakla lanetlendim."

"Peki köle olacağınızı bile bile neden çağrıma cevap verdiniz?"

Umarsızca omuz silkti. "Sıkıntıdan diyelim." Buna inanmıyorum, birinin kölesi olmayacak kadar korkutucu bir enerjisi ve yıkılmaz bir duruşu

varken sıkıntıdan bunu kabul etmiş olamaz.

"Şimdi siz benim her istediğimi yapmak zorunda mısınız?"

"Bana hükmetmesini bildiğin sürece evet." O nasıl oluyormuş?

"Burada bir hizmetçi olduğumun farkında mısınız?"

"Bununla ilgili bir sorunum yok."

"Ve sizde asillerin sınıfındasınız?"

"Bununla ilgili de bir sorunum yok."

"Demek istediğim ben hizmetçi ve siz efendi konumundayken nasıl ben efendi siz köle oluyorsunuz? Burada bir terslik yok mu?" Bir adet kölem oldu hemde öyle sıradan biri olmayan bir köle, ama ona hizmet eden ben oluyorken benim bu işte çıkarım ne?

Tepeden tırnağa beni süzerken dudakları kıvrılmıştı. "İşte işin en sevdiğim kısmı bu." Beni bırakıp akademiye doğru giden adamın arkasında afallayarak bakıyordum. Bilerek bunu yapmıştı! Kapısına yardım istemek için gittiğimde beni dilenci sandığı için konum olarak ondan alt sınıfta olduğumu biliyordu. Bunun için çağırma cevap verdi çünkü ona emir veremeyecek kadar sefil durumda olduğumu biliyordu.

Ben bu işten hiçbir şey anlamadım, kim köle kim efendi hiç belli değil.

Islık çalarak büyük bir keyifle akademiye giderken söyledikleri iyice çıldırma sebebimdi. "Orada öylece durmak yerine gidip dinlen çünkü yarın tüm gün bana hizmet edeceksin sahip." Özellikle sahip demesi yok mu beni hasta ediyor.

O benim kölem ama ben ona hizmet edeceğim? Biri bana buradaki mantığı anlatabilir mi çünkü ben bir şey düşünecek durumda değilim.

Çok uzun bir bölüm oldu ama bir türlü bölümü kısaltmayı başaramadım. Çoğu yeri kesmeme rağmen en son 8460 kelimeydi. Umarım uzunluğu sıkılmanızı sağlamamıştır.

Elzem'i ormana çekmeye çalışan kimdi sizce? Elzem'in düşündüğü gibi bu Hafız'ın işi olabilir mi?

Gördüğünüz gibi Elzem Araf'a geldiği için onu kontrol etmeye çalışan lanetine eskisi kadar direnemiyor. Eğer Hafız tam vaktinde gelmesiydi Doğa'ya olacaklar malum, peki Elzem nereye kadar buna direnir dersiniz?

Sizde farkettiyseniz Elzem karakteri ihtimaller üzerine yaşayan biri, yani bir şeye düz bakmak yerine onu çevirip her yönden değerlendirerek ortaya birçok ihtimal ve soru çıkartır. Son sorusu Gediz'e yardım eden o iki gizemli arkadaşının Hafız ile Asil olduğuyla ilgili. Peki bu doğru bir ihtimal mi yoksa yanılıyor mu?

Asil neden bu sefer Doğa'ya bulaşmadı dersiniz? Gerçi Doğa bundan pek şikayetçi görünmüyordu ama olsun.

Biliyorum hikaye ile aklınızda oluşan birçok soru vardır, ama her bölümde hem siz hemde Elzem yavaş yavaş sorularının cevabını alacak. Biranda tüm cevaplar ortaya çıksa tadı kalmazdı dimi.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Şimdi sıra Yaralar'da, zaten bölümü yarı ettiğim için bir sorun çıkmazsa birkaç güne gelir inşallah. ♥

(12) Ruhumdaki Mühür.

Sabaha kadar uyku tutmamıştı yine kulübenin içinde dönüp durmuştum. Aklımı kurcalayan o kadar çok şey vardı ki bütün gece uykumu kaçıırıyordu. Dün gece anneannem gibi beni ormana çağıran kişi kimdi ve amacı ne olabilirdi? En kötüsü ben her defasında bu numaraya körükörüne inanıyordum. Herkesin zaafları vardı benimde öyle, bu zayıflığımı bilen birileri bunu bana karşı kullanıyordu. İyi ama kim? Burada kimseyi tanımazken kim böyle bir şeye kalkıştı? Bitmiyor, kafamın içindeki sorular bitmiyor aksine daha da çoğalıyordu. Sorular çoğaldıkça bende ne huzur bırakıyordu ne de uyku. En kötüsü ise bütün bunlarla tek başıma mücadele etmem gerekiyordu. Kızlar burada kendilerine tatile çıkmış gibi keyif sürerken ben tek başıma bu ateş çemberinin içinde kalmıştım. Doğa'yı saymıyorum o benden yana ama o da fazla kayıtsız ve etkisizdi. Bizim dengeyi korumak için birlikte hareket etmemiz gerekiyordu çünkü ben tek başıma yetersiz kalıyorum. Itır güç, Mara bilgi, Doğa sağduyu ve ben stratejiydim. Ancak birleşirsek bir şeyler yapabilirdik, kendime çok güveniyor olabilirim ama bu benim tek başıma çözeceğim bir bulmaca değildi. Kızların yeteneklerine ihtiyacım vardı çünkü bende sadece işin zeka kısmı vardı, ama güç olarak yetersizim. Bu yer hakkındaki gizemli bilgiler kendiliğinden gelmiyor aklıma ve motivasyonumu yükseltmek için fazla iyimser değilim. Aksine her şeyin en kötüsünü düşünen beynimin sunduğu ihtimaller beni deli ediyordu.

Kapana kısılmış gibiyim nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyorum.

Saat sabahın beşiydi belki temiz hava beni kendime getirir diye pelerinimi taktıktan sonra Doğa üşümesin diye şömineye biraz daha odun atmış ve kulübeden çıkmıştım. Tüm gece ateşin sönmesine hiç izin vermemiştim. Bir saat içinde güneş doğacağı için o kadar karanlık değildi. Belki tavşancık kulübeye geri dönmüştür diye kendi kulübeme doğru yürümeye başlamıştım. "Acaba o yıkım denilen hasta seni yedi mi?" Zavallı hayvanı en son o adı yasaklı kişiyi çağırdığımda görmüştüm.

Ezbere bildiğim yolu geride bırakıp kendi kulübemin önünde durduğumda iç çekerek içeri girdim. Burada hiç ışık yoktu ama

katlanamayacağım bir karanlık değildi. Salon, mutfak ve lavabodan oluştuğu için yine hızlıca göz gezdirip tavşanı aradım, ama hayır yoktu. Daha fazla karanlığa maruz kalmamak için koşarak dışarı çıkmıştım ki, ayakkabımın ucu kapı eşiğine takılınca tökezleyip yere düştüm. "Ah hayır olamaz!" Dizlerimin üzerine düşmemden daha kötü bir şey varsa o da Doğa'nın kulübesinde bulduğum terliklerden birinin ayağımdan çıkmasıydı.

Ellerimi yere bastırıp hemen kalkacaktım ki, açılan duyularım yüzünden burnuma gelen kokularla tırnaklarımı toprağa geçirip kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Burnuma gelen sıcak ekmek kokusuyla bu kokunun akademinin mutfağından geldiğini ayırt etmem uzun sürmemişti. "So-sorun yok bunu aşabilirim." Hâlâ dizlerimin üzerinde yerdeyken derin bir nefes alarak çıplak ayağımı diğerine sürüp öbür terliği de çıkardım. Bunu kontrol etmeyi öğrenmeliyim.

Fakat her iki ayağımın özgür kalmasıyla algılarımın o kadar hızlı açılması müthiş bir şeydi. Onlarca kokunun saldırısına uğramak dişlerimi sıkarak toprağı tüm gücümle avuçlamamı sağlamıştı. Sıcak süt kokusu, gözlerim anında kulübelerden uzakta olan büyük mandırayı bulunca annesinin sütünü şuanda emen bebek danaların şapırtısını duyabiliyorum. Yoğun bir tutku ve cinselliğin garip kokusuyla daha önce hiç deneyimim olmadığı halde bu kokunun iki bedenin yakınlaşmasıyla ortaya çıktığını tuhaf bir şekilde anlayabildim. Yavaşça ayağa kalktığımda gözlerim kulübeleri hızlıca taradı ve birinde durunca afalladım. "Hacer mi?" Evet bu onun ruhunun kokusuydu böylece hangi kulübede kaldığını da öğrenmiş oldum. Tabi şuanda yalnız olmadığını da.

Hayır ben bir röntgenci değilim kokuları solumak istediğim bir şey değil.

Hızlanan kan akışı, nabızdaki çarpıntı, aşırı adrenalin ve alından süzülen birkaç ter damlacığı. "Hafız?" Evet bu kokuda Hafız'a aitti, ah hayır Hacer'in kulübesinden gelmiyor bu koku. Aksine akademinin arka bahçesinden geliyordu, büyük ihtimalle orada sabah sporu gibi bir şey yapıyordu.

Tüm konsantrasyonum akademiye yönelmişken sağ tarafımda hızlanan bir soluk ile yerimde kaskatı kesilirken hiç hareket etmedim. Öylece akademiye bakarken birinin şuanda beni izlediğini hissedebiliyorum. Ruhundaki ölümü içime çekerken açlığımı daha fazla dizginleyemiyorum. Hayır şuanda bana yakın olmamalıydı, ayağımda ayakkabılarım yokken bu iyi bir fikir değildi. Gözlerimi yavaşça kapatıp koku ile aramdaki mesafeyi hesaplamaya çalıştım. En fazla yirmi sekiz adım ve bu bir kadın değil.

Aldığı derin nefes ile göğsünü şişirmesi, gerilen kaslar ve biranda gevşeyen bedeni ile havayı delerek hızla bana yaklaşan tehlikenin uğultusunu duyumsadım. Gözlerimi açtığım gibi ona doğru dönüp başımı sağ omuzuma doğru eğince bir şey kulağımın çok yakınından geçip gitmişti. Elimi korkuyla kalbime bastırırken arkamı dönünce kulübemin tahta duvarına saplanmış bir ok görmem ile az kalsın çılgılık atacaktım. Aman tanrım bu okun hedefinde ben vardım ve az önce ona sırtımı döndüm.

Biri beni öldürmeye çalışmıştı.

Dehşet içinde yutkunarak yavaşça geriye doğru dönünce kimseyi göremedim. Onu göremiyor olabilirim ama şuanda koşarak benden uzaklaştığını hissedebiliyorum. "Bu bildiğin delilik." Az önce bir suikastte uğramıştım ve ayağымda ayakkabılarım olsaydı o okun gelişini hissetmeyecektim. Dün gece ve az önce olanlardan sonra artık birilerinin beni öldürmek istediğine eminim.

Bu insanların benimle sorunu ne?

Hemen yerdeki terlikleri aceleyle giyerken bu uzaklıkta açlığımı kontrol edebiliyordum, ama nehir kıyısında olduğu gibi biri çok yakınımda olunca bu o kadar kolay olmuyordu. Terlikleri giymem ile rahatlayıp duvara saplı oku alarak ikiye böldüm ve daha önce kulübeden çıkardığım çöp yığınının içine fırlattım onu. "Er veya geç senin de kim olduğunu öğrenirim elbet."

Birileri ciddi anlamda peşimdeydi ve bu beni aşırı korkutmaya başladı.

"Elzem kalk! Olamaz saat dokuz!" Dokuz mu? Ah hayır ama ya. Gözlerimi hemen açıp tepemden dikilen Doğa'yı kenara çekerek kanepeden atladım. "Doğa koş çok geç kaldık!" Elif cadısına gün doğdu bu sefer beni yaşatmaz.

Her ikimizde ellerimizde pelerinlerimizle bir hışımla kulübeden fırlayarak koşmaya başlamıştık. "Hacer! Çabuk uyan saat dokuz!" Onun kulübesinin önünde geçerken ceza almasın diye onu uyarmadan yapamadım.

Biz Doğa ile koşarken, "Hayır, hayır, hayır ya!" Hacer'in sesini duyunca başımı çevirmem ile kafasından elbisesini geçirmeye çalışarak koştuğunu görünce güldüm. "Daha hızlı Hacer." Sabaha kadar neden uykusuz kaldığını maalesef iyi biliyorum.

Bize yetiştiğinde nihayet elbisesini giyen kız pelerinini takarken, "Rana! Mizgin! Uyanın çabuk!!" diye bir kulübenin önünde geçerken bağırınca çok geçmeden her iki kardeş kulübeden fırlayarak dışarı çıkmıştı. "Çok geç

kaldık çok!" Rana bir ayakkabısını giymiş diğerini sekerek giyerken bize yetişmeye çalışıyordu, Mizgin ise uykulu gözlerle pelerininin tokasıyla uğraşıyordu.

Yanımıza geldiğinde her birine sırasıyla baktım. "Tamam mıyız? Ah hayır bir kişi eksik Bülbül'ün kulübesi hangisi?" Hacer boşver onu dercesine gözlerini devirmişti. "Bırak o ucube ne hali varsa görsün Elzem, hadi biz gidelim." Tabiki de böyle bir şey yapmayacağım. Sırf asosyal diye herkes gibi onu dışlamayacağım.

"Kulübesi nerede Hacer?"

"Off tamam şu işte hemen soldaki."

"Tamam siz hemen gidin ben onu alıp geliyorum."

"Hacer boynunda neden morluk var?" Mizgin'in sorusuyla hemen saçlarını önüne çekip boynundaki morluğu gizleyen kız çok utanmıştı. "Evli biriyim ben aptal, boynumda morluk olması normal! Herkesin içinde sorma böyle şeyler!" Doğa ve Rana kıkırdarken Mizgin safım gözlerini kocaman açıp acıyan gözlerle ona bakıyordu "Kocan seni dövüyor mu?" Gerçekten mi? İlk aklına gelen bu mu?

"Yürü Mizgin yürü! Zaten çok geç kaldık sonra konuşursun!" Hacer onun kolunu tutup çekiştirince dördü akademiye doğru koşarken bende hemen Bülbül'ün kulübesine doğru koşup kapıyı yumruklamaya başladım. "Bülbül uyan çok geç kaldık!" Aslında hepimizin bugün geç kalması beklediğim bir şeydi çünkü dün akşama kadar yığınla çamaşır yıkamak bizi bitirmişti.

Önce bir öksürük sesi duydum sonra açılan kapıyla buzlar kraliçesi görüldü. Üzerindeki pelerinine sıkıca sarılan kız üşüyor gibiydi, ama alnında boncuk gibi oluşan terler aynı zamanda ateşi olduğunu gösteriyor. "Hasta mısın sen?" Zor açtığı gözleri ve soluk teninin daha da sararması hasta olduğunu gösteriyor.

"Değilim." Kapıyı çekerek dışarı çıkarken yine o soğuk tavrını takınmıştı. "Bana bakmayı bırak ve yürü oyunbaz." Yanımdan geçip giden kız nasıl böyle umursamaz olmayı başarıyor aklım almıyor.

"Koşsana Bülbül, kahya çok kızacak."

"Ben koşmaktan nefret ederim-" demişti ki elini tutarak onu peşimden sürükleyince, "Hey kes şunu!" Bana kızsada onu bırakmayacağımı bildiği için söylenmek yerine mecburen benimle birlikte koşmaya başlamıştı.

Nefes nefese akademiye girdiğimizde kızların şaşkınlıkla etrafına bakındığını gördüm. "Nerede bu Elif hatun? Bizi azarlamak için burada

bekliyor olması gerekmiyor mu?" Mizgin'in söyledikleri neden burada aval aval etrafa bakındıklarını açıklıyordu.

Gerçekten mi? Bu mu yani?

"Siz özellikle aptal olmak için bir çaba sarfediyor musunuz yoksa bu doğuştan mı?" Kaşlarımı çatarak basamakları gösterdim. "Belliki o cadının bir işi çıkmış ki bizi unuttu. Hemen yukarı çıkıp işe koyulalım çünkü heran bana olan nefreti aklına düşer ve buraya gelip geç kaldığımızı anlar!" Ben merdivenleri koşarak ikişerli çıkmaya başlayınca nihayet onlar da peşime takılmıştı. Kadın gelip bize ceza vermemiş daha ne aranıyorlar anlamıyorum.

Krizi avantaja çevirmeyi zamanla öğreteceğim onlara.

Saatler sonra.

"Benim odam bitti şimdi seninkini yapacağım ve ayak altında daha fazla dolaşma." Bülbül'ün elindeki süpürgeyi yine aldığım da sabrının sonuna gelmiş gibiydi. Bana kızması umrumda değil o bu kadar hastayken onu çalıştırmayacağım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Elimdeki süpürgeyi sertçe çekip geri almıştı. "Saatlerdir hangi odaya girsem hemen peşimden gelip beni odadan kovuyorsun senin derdin ne?" Heran yere yığılacakmış gibi duran kız fazla halsiz ve sürekli öksürürken bu inadı niye anlamıyorum.

Benden cevap beklediğini görünce öylesine omuz silktim. "Ayakta zor duran birinin baştan savma işi hoşuma gitmiyor. Sen umrumda değilsin benim tek derdim eksik yapılan işler."

"Yapma." Belkide ilk defa gözlerinde bir duygu kırıntısı gördüm; acı. "Saatlerdir hem kendi işine hem benim işime koşturuyorsun, ben kalkanlar gibi değilim her şeyi görüyorum. Kontrol delisi mükemmelliyetçi maskenin altında nasıl birini gizlediğini biliyorum, ama yapma." Yalandan güldü. "Kimse senin yaptığın fedakârlığa değmez özellikle iki gündür tanıdığın biri hiç değmez." Yanımdan geçip kapıya doğru yürüyen kızın arkasından bakarken bu sözler katılmıyorum. Hislerim çok güçlüydü benim ve onu hafife almayacağım kadar yoğun bir enerjisi vardı. Bu kız düşmanım olmasını istemeyeceğim türden tehlike kokarken onu yakınımda tutmalıyım.

Hissediyorum Bülbül ya ezeli düşmanım olacak yada dostum. Ve ben böyle bir müttefiki kaybedemem.

"Seni köle olarak satan öz ailendi değil mi? Çünkü kızları olduğunu bilmiyorlar." Kapıdan tam çıkmak üzereyken söylediklerim ile adım atmayı bırakmıştı ama bana doğru dönmedi. "Ne saçmalıyorsun sen!" Bana doğru özellikle dönmüyor çünkü şuanda yüzlerce duygunun esiri olan yüzünü görmemi istemiyor. Hayır yanılıyor olamam.

"Bir seferinde adın neden Bülbül diye sormuştum ve bana o kadar çok guguk kuşu var ki birilerinin saz bülbülü olması gerekiyordu demiştin. Saz bülbülü ve guguk kuşunun en bilindik öyküsünü sana anlatayım mı?" Ona doğru yaklaşıp tam arkasında durdum. "Guguk kuşları vefa nedir bilmez, annelik duygusundan yoksun sevgisiz ve bencil kuşlardır. Sevmek doğalarında yok onlar doğuştan acımasızlar. Diğer kuşlar gibi kuluçkaya yatıp yavrularının yumurtadan çıkmasını beklemeyecek kadar bencil ve annelik duygusu sıfırdır. Guguk kuşları diğer kuşları hedef olarak seçerler, özellikle saz bülbüllerini. Avını gözetleyen bir yırtıcı gibi hedeflerini uzaktan izlerler. Anne saz bülbülü beslenmek için yuvadan ayrıldığı an hemen yuvaya uçar ve oradaki yumurtalardan birini aşağıya atıp kendi yumurtasını bırakır. Anne saz bülbülü geri döndüğünde hiçbir şey anlayamaz, çünkü taklitçi guguk kuşları yumurtalarını her türden kuşun yumurtalarına benzetmekte mükemmeldir. Bu onların genlerinde vardır." Yumruklarını sıkıldığını gördüğümde yanılmadığımı anlamak içimi acıtmıştı. Demekki gerçekten hikayesi buydu.

"Peki sonra ne oluyor biliyor musun? Anne saz bülbülü yuvasındaki düşmandan habersiz büyük bir sabırla yavrularının yumurtadan çıkmasını bekler. Ve o gün geldiğinde yuvadaki katil doğar. Üvey kardeşlerinden önce doğarsa onları anında yuvadan atar, evet henüz gözleri bile açılmamış birkaç dakikalık bebekken bunu yapar. Neden mi? Çünkü kuyruğunun hemen üstünde çok hassas bir doku vardır. Yuvada kımıldadıkça diğer yumurtalar bu hassas dokuya temas ettiği için rahatsız olup hepsini yuvadan atar. Üstelik bunu anne kuşun gözleri önünde yapar ve anne buna engel olamaz, aksine onu kendi yavrusu sandığı için onu beslemenin derdine düşer. Hadi diyelim guguk kuşu üvey kardeşlerinden sonra doğdu, ama o zamanda değişen bir şey olmaz. Sivri kancalı gagasıyla tüm kardeşlerini öldürür, evet bunu yapar çünkü içgüdüleri bunu yapmasını sağlar. O doğuştan bir katildir ve yuvanın hakimiyeti onun olmalı. Koruyucu ailesi sadece onu beslemeli. Yani bir yuvada guguk kuşu varsa orada başka hiçbir kuşun olmasına izin vermez. Sadece saz bülbülleri değil birçok farklı türden ahmak kuş ise yuvalarındaki katili büyük bir sevgiyle besleyip büyütürler.

Guguk kuşu büyüdüğünde bile neden bize benzemiyor diye sorgulamayacak kadar ahmak hepsi, belkide kuş beyinli diye insanların birbirine hakaret etmesinden bunun da payı vardır bilmiyorum. Fakat kendi çocukları gözleri önünde ölürken onlar bir katili bağrına basacak kadar ahmak." Ve bu öyküden yola çıktığımda Bülbül'ün buna benzeyen bir şey yaşadığı kanısına varıyordum.

Hep söylüyorum ve yine söylüyorum; ben kırk fikirliyim havada nem kaparak kırk ayrı sonuca ulaşabilirim.

Bedeni kaskatı kesildiğinde omuzlarının hareket etmesiyle büyük bir soluk aldığını gördüm. "İhtimaller üzerine kurulu sıradışı bir zeka." Yavaşça bana döndüğünde gözlerinde küçük bir hayranlık belirtisi gördüm. "Sana bakınca kibirli ve bolluk içinde hayatı geçtiği için deneyimsiz aptalca hırsları olan sıradan birini görüyorum. Ancak bu senin için bir taktik değil mi? İki farklı yüzün var biri herkese gösterdiğin, diğeri herkesten gizlediğin. Peki neden? Neden olduğun kişi gibi davranmıyorsun?"

Güldüm. "Savaşta komutanlar nasıl zafere ulaşır biliyor musun? İyi oldukları yönlerini zayıflık olarak gösterir, kötü oldukları yönleri ise güçlü olarak gösterirler. İyi bir lidersen düşmanlarını nasıl bozguna uğratacağını bilirsin." Etrafımdaki herkes beni zengin mükemmelliyetçi kontrol delisi bir şımarık olarak görmeye devam edebilir çünkü böyle düşünmelerini hep ben sağladım. Zekam ise en büyük gizli silahım, o silahla kimi ne zaman vuracağımı bir ben bilirim.

"Ters köşe yapmayı seviyorsun öyle mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır ben daha çok tüm çıkışları kapatıp onları köşelerde çaresizlik içinde bırakmayı seviyorum. Hayat felsefem öldürmek değil süründürmek."

"Yani sana muhtaç olmalarından zevk alıyorsun? Bu hastalıklı bir duygu değil mi?"

"Değil, bu güç ve güç iktidarı çağırır, iktidar ise hakedenin olmalı. Kendi ülkeni kurmak varken neden bir başkasının sömürgesi altında olayım? Bu devrim değil, bu darbe hiç değil, bu farkındalık. Ya tahtta olacağım ya zindanda, ama asla ortası olmaz bende. Yanımda olanlara saygım olur ama karşımda olanlara olmaz acımam. Düz mantık olayı bende işlemiyor, ya benim kurallarım olacak yada tüm kuralları yıkarak kendi bağımsızlığımı ilân ederim. Bilirsin ya hep ya hiç." Omuz silkerek ondan uzaklaştım. Ben böyle biriyim isteyen söver isteyen sever umrumda olmaz, ama asla saygısızlık yapamazlar çünkü bu benim bam telim.

Yeniden öksürmeye başladığında elini göğsüne bastırıp nefes alışlarının düzelmesini beklemişti. "Sana küçük bir tavsiye-" Ayakta zor durduğu için duvardan destek alarak iç çekmişti. "Vazgeç, güce olan tutkun sana zarar verebilir. Bırak bu dünya başkalarının olsun sen ruhunu kirletme çünkü güç büyük bedeller ödmeden kazanılmaz. Kaybedeceklerin kazanacaklarından daha fazlaysa geri adım atmasını bilmelisin." Bu benim karakterimde birinin yapacağı bir şey değil çünkü daha azıyla yetinmesini bilmiyorum.

Ödeyeceğim hiçbir bedel kazanacaklarımdan daha kötü olamazdı.

"Yapamam, ben buraya bir hizmetçi olarak günlerimi geçirmek için gelmedim. Şuanda dipte olabilirim ama yükselişe geçeceğim zaman mutlaka gelecek." Gelmezse bile ben o günün gelmesini bir şekilde öyle yada böyle sağlayacağım.

Benimle daha fazla muhatap olmak istemiyormuş gibi sıkkın bir tavır takındığında onun karakterindeki birine göre çok bile tahammül etmişti. "Birilerine borçlu kalmayı sevmem, madem bugün benim yerime tüm işleri yapmaya kararlısın karşılığında şimdi söyleyeceklerimi sakın ihmal etme. Yılanın zehri senin kanında olan kişinin damarlarında geziyor. Gururunun esiri olmayı bırak ve yardım istemeyi öğren. En korunaklı kalen düşmanın tarafından fethedilmek üzere. Unutma insan tüm dünyaya karşı savaşabilir ama kendi kanında olana kılıç çekemez." Bu da neydi şimdi? Burada benim kanımda olan sadece Itır vardı, ama Itır ile birbirimiz için asla tehlike arz etmeyiz.

Bu kızın gizemlerini çözmek fazla uğraştıracak gibi.

Kafam karışmış gibi aval aval ona bakıyordum. "Ne demek istedin şimdi? Benim kimsenin yardımına ihtiyacım yok." Bu cevabı bekliyormuş gibi beni umursamadan kapıya doğru yürüdü fakat eli kapı kolunu kavradığı esnada durmuştu. "Kibrini ve gururunu bir kenara bırakmazsan gelecekte onun elinde can vereceksin. İki dost mu yoksa iki düşman mı olacağınızı vereceğin karar belirleyecek. Unutma yarın çok geç olabilir." Bunları söyledikten sonra beni böyle şokta bırakarak çekip gitmişti. Şimdi ben bu sözlerden tam olarak ne anlamalıyım?

Hadi ama bana bir kanıt sunmadan söylediği uçuk şeyler yüzünden kendimi sıkıntıya sokacak değilim.

Neredeyse öğlene kadar birçok oda temizlemiştim. Tüm odaları temizlediğimiz yetmiyormuş gibi bir de odalarında odun olmayan kişilere dışarıdan ödün taşıyıp yaksın diye şöminenin yanına yığıyorduk. Itır'ın odasının olduğu katta bugün çalıştığım için onun odasını bilerek Mizgin'e

vermiştim. Ha bir de ilk gün elimi kesen o şişko muhafızın odasını da kızlara devredip başka odalara yönelmiştim. Koridorun en sonunda duran odanın hemen yanındaki odaya girdiğimde gördüğüm tertemiz manzara ile elimdekileri bir kenara bırakıp gülümsedim. Bazıları çok temizken bazıları umutsuz vakaydı, ama neyseki bu oda çok temiz ve toplu duruyor. "Temiz insanları ayrı bir seviyorum." Odada yapacak pek bir iş yoktu sadece birkaç kirli kıyafet. Yerdeki şu çamurlu kıyafetleri banyoya götürsem iyi olacak. Ondan sonra buradaki işim biter.

Eğilip yerdeki çamur ve imen lekeleriyle batmış pantolon, gömlek ve ceketini alıp banyoya doğru yürürken bunları yanan şömineye atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Eğer hepsini yine biz yıkayacaksak yakmak en doğrusu." Homurdanarak banyo kapısını açıp içeri girmek için bir adım atmıştım ki, biriyle çarpışınca inleyerek başımı kaldırdım ve gördüğüm kişi ile elimdeki kıyafetler yere düşerken istemsizce şoka girerek gözlerimi kocaman açtım. Yok artık daha neler.

Kahretsin bunun burada ne işi var!

Saçları ıslak bir şekilde tam karşımda duran adam en az benim kadar beni gördüğüne afallamıştı. Yeni duştan çıkmış olmalık saçlarının ucundan su damlıyordu. Mavi gözleri afallayarak beni izlerken bakışlarım yüzünden boynuna ve oradan da biraz daha aşağıya inince sertçe yutkundum. İri vücudu tüm çıplaklığıyla tam karşımdayken boynundan sıkı kaslarına süzülen su damlacıkları yok artık dedirtiyordu. Artık şoktan mıdır bilmem ama büyük bir arsızlıkla onun kaslarını incelerken bunu saklama çabasına bile girmiyordum. Korkarak biraz daha aşağıya kaydurdım gözlerimi ve belindeki havluyu görünce rahat bir nefes aldım. İyi en azından daha fazlasıyla psikolojik darbe almamıştım. "Senin beni incelemek yerine çığlık atman veya hemen gözlerini kapatman gerekmiyor mu hoca?" Alay dolu sesini duyunca yaptığım rezaletin farkına varıp hemen arkamı döndüm. "Be-ben zgnm, sadece biran şoka girdim. şey bunun için evlenmemiz gerekmiyor değil mi?" Sırf beni gecelikle gördü diye bana söylemediğini bırakmamıştı, şimdi onu yarı çıplak gördüm diye kimbilir neler derdi.

Hemen arkamda olduğu için gülen sesini duydum. "Sanmıyorum evlenmek için bundan daha fazlası gerekli bilirsin geceyi aynı yatakta-"

"Ah tamam anladım sakın o sözün devamını getirme!" diye bağırdığım da tekrar gülen sesini duydum, ama bugüne kadar ki tüm ilişkilerim masumane yanağa konulmuş birkaç pckten ibaret olmuşken daha fazlasını duymak istemiyorum.

"Pekala şimdi şöyle yapıyoruz." Hâlâ gülüyor olması çok can sıkıcı. "Sen banyoya girip orada biraz oyalan bu sürede bende giyineyim anlaştık mı?" Panikle hemen başımı sallayıp banyoya girmek için aceleyle arkaya dönüp bir adım atmıştım ki yine ona çarpınca, "Ee çıksana hadi!" Ona azarlayıp geriye doğru kaçmaya yeltendiğim esnada uzun eteğime bastığım için yerimde sendeleyip tam düşecektim ki bir küfür savurup belimden yakaladığı gibi beni göğsüne çekmişti. "Bu kadar acele etmek yerine izin verseydin şimdiye çıkmıştım!" Ve tam o esnada ikimizde farkettiğimiz şey yüzünden sertçe yutkunurken susmak zorunda kalmıştık. Onun göğsündeydim ellerim az önce düşmeyeyim diye o refleksle ona tutunduğu için onun çıplak göğsündeydi. Belimi tutuyordu ve az önce bana kızmak için üzerime eğilmişti. Pekala hiç masum sayılacak bir pozisyonda değiliz gibi ama bilmiyorum çünkü şuanda mantıklı düşünemiyorum.

Kendimi bu duruma nasıl düşürdüm aklım almıyor.

Mavileri gözlerime çok yoğun bakarken, "Hoca?" diye fısıldadığında ellerimin altındaki teni gerilmişti. "Sen hiç rahat durmaz mısın?" Boğuk çıkan sesi ve bana baktıkça kararan gözleri ona cevap vermemi güçleştiriyordu. Şakaklarından süzülen su damlacıkları ise ayrı bir olaydı. Islak sarı saçları yoğun bakışlarıyla birleşince bu adam karşı konulmaz derecede yakışıklı oluyordu.

Sanırım az önce bana bir soru sordu değil mi? Pekala soru neydi?

"Beni bırakmayı düşünüyor musu-" Nihayet kendimi toparlayıp konuşmaya yeltenmişim ki, yaklaşan adım sesleriyle aynı anda ikimizde başımızı çevirip kapıya baktık. Kapı açıktı.

Odaları temizlerken tedbir amaçlı peşimden hiç kapıları kapatmazdım.

Önce açık kapıya sonra ise yutkunarak ona döndüm. "Basıldık." Biri bu tarafa doğru geliyordu.

Güldü. "Benim açımdan sorun yok ama burada korumam gereken senin onurun." Hemen benden uzaklaşıp omuzlarımı kavradığı gibi beni banyoya çekti. "Burada bekle ve hiç ses çıkarma." Kapıyı üzerimde kapatmasıyla yaşadığım korkudan dolayı kalbim hızlanırken bir yandan da tebessüm etmeden duramadım. Benim geldiğim dünyada erkekler sırf birilerine hava atmak için bile bir kadını kullanırken o fazla düşünceli bu konularda.

Belkide buradaki tüm erkekler böyle emin değilim, sonuçta ortaçağdaki erkekleri yirmibirinci yüzyıldakilerle kıyaslayamam.

Benin dünyamdakiler evlenmeden bir ilişki yaşıyor hatta çocukları bile oluyor ve bunu normal karşılıyorlardı. Fakat burada öyle alalade bırak bir

ilişki yaşamayı el ele bile tutuşmuyorlar.

Dış kapının kapanan sesini duyunca ses çıkarmadan banyo kapısına iyice yaklaşmışım. "Tanrı aşkına sen neden giyinik değilsin?" Asil'in sesini duyunca gözlerimi kocaman açtım. Onun bir muhafızın odasında ne işi vardı?

"Banyo yaptığım için olabilir mi? Neden daha sonra gelmiyorsun gördüğün gibi meşgulüm." Yada hiç gelmesin bu çocuktan gerçekten hoşlanmıyorum.

"Neden? Birilerinin bizi görmesinden mi korkuyorsun? Sende haklısın bildiğin üç kişilik yasak ilişki yaşıyoruz, ama baştan söyleyeyim her ikinizde ilgimi çekmiyor." Gülerek söyledikleri ile ben haklı çıkmanın şokunu yaşarken Hafız'ın savurduğu küfürü duymuştum çünkü şuanda benim bunları duyduğumu iyi biliyordu. Demekki bu üç silahşör gerçekten o büyük yıkımı yapan gizemli kişilerden ikisiydi, diğerinin kim olduğu zaten malumumuz.

"Asil işim var dedim gevezelik yapmayı bırakıp dışarı çık." Hafız daha fazlasını duymayayım diye onu göndermenin peşindeydi. Sakın gitme Asil, hatta mümkünse daha fazla şey anlat.

"Senin sorunun ne çok endişeli görünüyorsun?"

"Giyineceğim it herif çık dışarı!"

"Hadi ama utandığına beni inandıramazsın tüm çocukluğumuz nehirde çıplak yüzmekle geçti." Pekala bu kadarını bilmeme gerek yoktu bence.

"Anladım sen içini dökmeden gitmeyeceksin buradan. Yine şu ışıktan gelen kız mı?" Bahsi geçen kişi sanırım Doğa'ydı. Ne yani Asil onu sık sık Hafız'a mı anlatıyor?

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle." Sesi sıkıntılı geliyordu. "Oğuz sürekli ondan uzak durmam gerektiğini söylüyor, sen ne düşünüyorsun?" Oğuz'u dinlemek aklına gelmiyor mu?

"Oğuz'u dinle." Ne diyebilirim ki aklın yolu bir.

"Yapamam Hafız." Acı çeken sesini duymak beni bozguna uğratmıştı. "Meliz büyüüyü tamamlamak için ruhlarımızı kalkanların dünyasına çağırdığı o gece bedenlerimiz burada olsa da ruhlarımız sadece birkaç dakikalığına fanilerin dünyasına gitti." Elimi hızlanan kalbime bastırıldığımda nihayet bir soruma daha cevap alabilmişim. Hep merak ediyordum yasaklı olduğu halde o gece Tenebrislielerin konakta ne işi vardı diye, çünkü fânilerden biri çağırmadıkça bizim dünyamıza gelemezlerdi. Çağırsalar bile bedenlen gelemezdi çünkü annem Medusa'yı çağırdığı halde

o bile bedeni burada kalırken ruh olarak gitmiş ve annemin bedenini almıştı. Daha sonraki tek amacı bizi kullanarak Araf'ın kapısını açıp bedenini bizim dünyamıza götürmekti, ama ben son anda buna engel olmayı başarmıştım. Lâkin Tenebrisliler aklımda hep soru işareti olarak kalmıştı ancak şimdi bazı şeyleri yeni anlıyordum. Kızlar onları görmemişti sadece ben görmüştüm ve bende ayakkabılarımı çıkartınca onları görmüştüm. Yani gerçekten ruh olarak konaktaydılar fakat ruh formunda bile bizim dünyamızda çok kalamadıkları için hemen gitmişlerdi.

Medusa'nın gerçek adı Meliz miydi?

Ve asıl aklımı kurcalayan yeni bir soru; aynısını bende yapabilir miyim? Birinin beni çağırmasını sağlarsam ruh olarak kendi dünyama gitmem mümkün mü?

Sıraç'a bir şekilde ulaşmalıyım ve bu konuyu kesinlikle araştıracağım. Geri gidip orada neler olduğunu, bize neler olduğunu ona anlatmanın tek yolu buydu.

"Meliz'e yardım ettin öyle mi? Kalkanlar senin yardımın sayesinde burada yani?" Hafız'ın kızgın çıkan sesiyle böyle olduğuna adım gibi emindim. Bu işte kesin onun da parmağı var.

"O amaçla oradaydım, ama kızı gördükten sonra yapamadım. Bu nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama o ürkek bakışları, titreyen kirpikleri, kesik kesik aldığı solukları beni ona karşı zayıf kılıyor. Meliz'in planı kalkanları kurban ederek kapıyı açmaktı böylece dördü onun için sorun olmayacaktı. Fakat günüşiğini görünce o gece ilk kez kendi ırkımda olan birine ihanet ettim. Meliz her birine halüsinasyon göstermeye başladığında kızların yanından ayrılıp onun yanına gittik ve benden istediği kara büyüyü yaptım. Araftakiler yardım almadan fanilerin dünyasında tek başına kalkanları öldüremez, bunun için bana ve adamlarıma ihtiyacı vardı ve bende büyüyü yaptım. Tek fark kalkanları öldürecek büyü yerine onlara koruma büyüsü yapmam. Benim yaptığım koruma kalkanı onları Meliz'in büyüsünden ruhen koruyacaktı. Kalkanların buraya gelmesi bana da sürpriz oldu, çünkü Meliz bedenini oraya götürene kadar hepsi bedenlen ölü olsada ruhen yaşayacaktı ve bir süre sonra ruh bedene geri döneceği için hayatlarına devam edeceklerdi. Üstelik Meliz'in artık onlardan bir beklentisi kalmayacağı için hepsi özgür olacaktı." Aman tanrım bizi o gece kurtaran Asil miydi? Ben o gece bedenimden çıkmıştım ve kızların cansızca yerde yattıklarını görmüştüm. Aslında ölmemiz gerekiyordu ve Asil bir şekilde

bizi hayatta mı tutmuştu? Çünkü bedenlerimiz hareketsizce ölü gibi yerdeyken bile bir şekilde yaşamayı başarmıştık.

"Ama oyunbaz olan tüm planları bozdu o gece değil mi? Geçit açılınca bir şekilde hepsini içine çekti tabi o son anda Meliz'i öldürmeyi başardı?"

"Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Kızın zihnine sızdığımda tüm anılarını gördüm."

"Ve bunu hemen liderine yetiştirdin? İnkâr etme kızın bir aykırı olduğundan şüpheleniyorlar." Evet tam olarak böyle yapmıştı ve bu konuda hâlâ ona kızgınım.

"Emin ol ben birine onlar hakkında bir bilgi verseydim her ikisi de şuanda ölmüştü. Araf'ta aykırıları yaşatmadıklarını iyi biliyorsun. Onlarınkisi sadece bir şüphe ve her ikisi kendi yeteneklerini böyle gizledikçe uzun süre kimse aykırı olduklarına emin olamaz." Ne yani Hafız kimseye bizim hakkımızda bilgi vermemiş miydi? O halde neden bizden şüpheleniyorlar? Hafız değilse bu bilgiyi onlara kim verdi?

Bu iş gittikçe içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

"Yani oyunbaz olan gerçekten bir aykırı mı?"

"Evet öyle. Oyunbazların içinde aykırı doğan ilk oyunbaz. Üstelik o şifacı bir aykırı, yaşayan son şifacı bu duyulursa neler olur tahmin edebiliyor musun? Tüm ırklar kızı öldürmek için peşine düşecek." İyi ama neden? Bu aykırılık tam olarak ne ve onları neden böyle korkutuyor?

"İki kişi dedin kalkanlardan diğer aykırı olan kim?" Sömürge altına aldıkları diğer hizmetçi kimse o.

"Tahmin et." Önce bir süre sessizlik oldu sonra ise Asil'in savurduğu küfürü duydum. "Günüşığı mı? O olamaz kız bir aykırı olamayacak kadar zayıf!" Doğa'nın aykırı olmasından korktuğunu ses tonundaki endişeden anlayabiliyorum.

"Ama o, nasıl ki oyunbaz kendisini kibrinin arkasına gizliyorsa o da korkaklığının arkasına saklanıyor. Her ikisinin gizlenme ve savunma taktikleri farklı olsa da amaçları aynı. Yarı melez bir fani nasıl öylesine güçlü bir kalkanla kendisini güvene alır sanıyorsun? İşin ilginç yanı ise her iki aykırı kız kayıp ırkların lanetini taşıyor, yani müttefikler. Oyunbazlar kincidir, kız bulduğu ilk fırsatta atağa geçecektir ve ışıktan gelenler saf bağlılıktır yani diğerinin tarafı çoktan belli. Oyunbaz ölürse ışıktan gelen buna sebep olanlara kök söktürecek kadar güçlü biri. Yapamaz deme, o kız söz konusu müttefiği olduğunda gerçek yeteneğini ortaya çıkaracak biri ve oyunbaz senin yüzünden ölüyor. O pusulayı hâlâ bulamadın mı?" Pusula

mi? Ne yani bu hırsız pusula mı kayıp mı etti? Kahretsin bunu yapmış olamaz! Ayrıca ne demek ölüyorum ve pusulanın bununla ne ilgisi var?

"Arıyorum! Onu odamdan kimin aldığını bulacağım!"

"Öylesine değerli bir şeyi kızıdan hiç koparmamalıydın."

"Onları buraya getirmemin tek yolu buydu sende biliyorsun! Meliz peşlerinde ve kendisine güçlü bir beden bulduğu an onlar için harekete geçecek. Yakınımda olurlarsa günüşiğini koruyabilirdim tabi arkadaşlarını da öyle, ama daha ben ona geri vermeden birileri pusulayı benden çaldı. Kızın ölmesine izin veremem yoksa günüşiği daha çok benden nefret edecek. O yüzden geç olmadan o pusulayı bulacağım!" Duyduklarımın derinden sarsılırken bütün bunlara inanamıyorum. Ne yani Asil başından beri bizi koruyor muydu? Ve Hafız bunları bilmem için bilerek üzerine gidip onu konuşturuyordu. Çünkü bana bunu o söylese ona inanmayacağımı bildiği için gerçekleri birinci ağızdan öğrenmemi sağlıyordu.

Hadi ama Asil'den bahsediyoruz o iyi biri olamaz.

Ve Medusa yaşıyor mu? Harika bir o iblis eksikti!

"Belkide pusula hâlâ akademide? Bu ihtimali de düşünmeliyiz." Evet eğer böyleyse onu bulabilirdi değil mi?

"Akademide değil, kızın hastalıklı teni gittikçe daha fazla göze çarpıyor. Pusulanın yakınlarında olduğunda güçleniyor, ama pusuladan uzakta olunca hastalanıyor. Eğer pusula burada olsaydı kız hastalanmazdı. Pusula sadece kızın yanında güçlü bir objeye dönüşür onun dışında ona sahip olan herkesin elinde basit bir eşyadan farksız." İyi ama neden? Bu pusulanın sırrı ne? Onunla aramdaki bağın sebebi ne?

"Pusula neden bu kadar değerli?" İçimden bir ses Hafız'ın bu sorunun cevabını zaten bildiğini ama benim duymam için özellikle sorduğunu söylüyordu.

"Bunu zaten sana daha önce söylemiştim." Bu da yanılmadığımı gösteriyor Hafız bilerek onu konuşturuyordu.

"Daha iyi anlamamı sağla." Doğrusu banyomda gizlediğim kızın anlamasını sağla olmalıydı.

"Kız ölü doğdu sende biliyorsun. Doğduğu gece neler yaşandı bende bilmiyorum, ama Meliz'den bir şeyler öğrenmişim. Kız doğduğunda ruhu çoktan ölümler diyarının kapısına ulaşmış, Meliz ne yaptıysa onu geri getirememiş. Bu yüzden yardım almış. O gece çok güçlü bir mühür yapılmış kız ve ruhuna, ama ölü bir bedene ruhu geri getiremedikleri için mührü sıradan bir eşya olan pusulaya yapmışlar. Bir ölüyü kimse geri

diriltemez ama ruhunu yakınlarda tutabilirler. Kızın ruhunu pusulanın içine hapsettiler böylece pusula kızın yakınlarında olduğu sürece ruh bedene girebiliyor. Pusula beden ve ruh arasında bir köprü, her ikisini birbirine bağlayan bir ip görevi görüyor. Pusula kızıdan uzaklaştıkça mühür zayıfladığı için kız hastalanıyor. Pusula kızıdan uzun süre ayrı kalırsa mühür önce zayıflar sonra ise kırılır. Ve mühür kırılınca pusula eskisi gibi basit eşyaya dönüşürken kızın ruhu özgür kalıp bedenden ayrılarak ölümler diyarına göç eder. Şuanda pusula ondan çok uzakta olduğu için mühür hızla zayıflıyor kız o yüzden hastalanmaya başladı çünkü ruhu gittikçe bedeninden çıkıyor. Kız ölü doğdu anlayacağın pusula olmadan ruhu asla ölü bir bedende durmaz." Hayır, hayır, hayır bu doğru değil! Bu doğru olamaz, bu kadarı kaldıramayacağım ağırlıkta!

Bedenim ölü olamaz bu saçmalık ben büyüyor, yaşılanıyor, nefes alıyor ve hissediyorum! O pusula olmadan bunları yapıyorum, o aptal şey yüzünden ruhum beni terketmiyor!

Bu kabul edeceğim bir şey değil!

"Ka-kahretsin!" Dudaklarımdan acı bir fısıltı döküldüğünde sırtımı dayadığım duvarda yavaşça dizlerimin üzerine yığıldım. "Bunu gerçekten yaşıyor muyum?" Ağlamamak için kendimi zor tutarken titreyen ellerime bakıyorum, ben gerçekten ölüyor muyum? "Biliyordum." Gözlerim dolduğunda bir terslik olduğunu hep biliyordum sadece sebebini anlayamadım. Yaşam kalp demekti ve pusula hep kalbimi gösteriyordu çünkü bana yaşam verenin o olduğunu haykırıyordu. Gerçekler çığ gibi beynime doluşurken farketmişim her şeyi yalanlamak istiyorum.

Son birkaç gündür kalbimde hep bir sızı hep bir yorgunluk, bunun sebebi pusulanın benden uzaklaşmasıydı. O gün bahçede hissetmişim bunu, benim için değerli bir şeyin benden gittiğini hissetmiş ne olduğunu bulamamıştım. Ve dahası vardı, çok daha fazlası. Buraya gelmeden bir ay boyunca ne zaman okula gitsem kalbim ağrıyor ama eve dönünce ağrı geçtiği için rahatlıyordum. O zamanlarda anlamıyordum ama artık sebebini biliyorum. Annem yani Medusa pusulamı sahtesiyle değiştirdiği için okula gidince ondan uzaklaştığım için acı çekiyordum, ama konağa pusulanın yakınlarına gelince acım geçiyordu. Lanet olsun o iblis beni bir eşyaya mühürlemişti! Ve şimdi onu benden geri alarak beni bir kukla gibi parmağında oynatıyordu. Evet oydu! Pusulayı Asil'den çalan ve dün gece beni ormana çağıran o iblisten başkası değildi çünkü o da bir melez olduğu için daha önce defalarca zihnime girmiş olmalıki anneanneme olan zaafımı biliyordu.

Asil az önce bize konakta o gece halüsinasyon gösteren kişinin Medusa olduğunu söylemişti ve bu onu yarı Tenebris yarı muhafız yapar, yani bir melez. Kahretsin Hafız değildi, Doğa ve benim bir aykırı olduğumuzu muhafızların liderine ve Efsun'a yetiştiren kişi başından beri Meliz'di çünkü bizi çok iyi tanıyordu. O kahrolası iblis bizim için geri dönmüştü, ilk hedefi ise bendim!

Medusa ölü kumları için geri dönmüştü, üstelik bu sefer daha avantajlı çünkü şuanda hepimiz onun dünyasındayız.

Evet ona karşı hiç şansımız yok ama bu kadar kolay pes etmeyeceğim. Hiçbir şey bilmeden bile onu kendi dünyamda bir kere yendiysen şimdi kardeşim ve kızlar tehlikedeyken hiç yenilemem!

"Sana Elzem Akay kimmiş göstereceğim iblis." Madem kuralların ölümle yazıldığı bir dünyadayım o zaman bende ölümden doğanın lanetini ona yaşatırım. Doğduğum gece kendi çıkarları için bana yaşam veren kadını beni yaşattığı geceye pişman edeceğim.

Bu kadar beklemek yeter Medusa harekete geçtiyse benimde atakta bulunmamın zamanı geldi.

Büyüler konusunda beni eğitecek birini bulmalıyım.

Kılıç, ok, dövüş ve daha birçok yönden bana ders verecek birini bulmalıyım.

Açlığımı kontrol etmemde bana yardım edecek birini bulmalıyım.

İyi ama kim? Öylesine bir öğretmen istemiyorum çünkü beni o iblise denk güçte eğitmeliydi. Çok güçlü biri benim öğretmenim olabilir, ama o kişi kim? İşte tek sıkıntı buydu.

"Oradan kalkmayı düşünüyor musun?" Duyduğum sesle sıçrayarak başımı kaldırdığımda açık kapının yanında duran Hafız'ı gördüm. "Hadi gel Asil gitti." Bana elini uzattığında ne Asil'in gittiğini duymuştum ne de onun kapıyı açtığını. Hâlâ duyduklarımın şokundayken uzun süre kendime geleceğimi sanmıyorum. En azından kıyafetlerini giymişti.

Elini tutmadığımı görünce derin bir nefes alarak, "Artık bilmen gereken çoğu şeyi biliyorsun," Şaşkınlığımdan faydalananarak omuzlarımı yavaşça kavrayıp beni ayağa kaldırınca hemen ondan uzaklaşıp banyodan çıktım. "Bu-burayı yarın temizlerim." Aceleyle yerdeki eşyalarımı alıp ona konuşma fırsatı vermeden odasından çıktığım gibi yan odaya girip kapıyı arkamdan sıkıca kapattım ve yorgun bedenimi yine yere bıraktım. Şimdi olmazdı, şimdi onunla duyduklarım hakkında konuşamazdım önce aklımı toparlamalıyım.

"Ben şimdi ne yapacağım?" Ellerimi yere bastırduğım an kalbime giren dehşet acıyla dişlerimi sıkarak acının geçmesini bekledim. "Bunu haketmiyorum!" Tüm uzuvlarım acıyla kasılırken üşümeye başlamıştım. Burası Hafız'ın odasının aksine çok soğuktu. Evet üşüyorum ama aynı zamanda alnımda biriken ter damlacıkları ateşimin de çıkmaya başladığını gösteriyor. Elimi ağrıyan kalbime bastırıp güçlkle ayağa kalktığımda başım dönmeye başlayınca inleyerek duvardan destek alıp dengemi korudum. "Ço-çok soğuk." Biranda nasıl böyle üşümeye başladım bilmiyorum ama vücut ısım inanılmaz bir hızla düşüyordu. Kesik kesik nefesler alırken gözlerim şömineyi buldu ama onu yakamayacak kadar acılar içinde kıvranıyordum.

Dinlenmeliydim kendime gelmem için biraz dinlenmeliyim. Az önce hiçbir şeyim yoktu ama biranda tüm dengem altüst olunca ayakta zor duruyorum. "Pislik kadın!" Odadaki yatağa doğru sarsak adımlar atarken o kadının şuanda pusulaya bir şeyler yaptığına adım gibi eminim yoksa bu ani değişimin başka bir açıklaması olamazdı.

Odada kimse yoktu, odanın sahibi gelmeden birkaç dakika yatağında dinlenip daha sonra burayı temizleyip hemen giderim. Evet aklımdaki buydu fakat ikinci adımında her şey etrafımda dönmeye başlayınca vücudumun tüm kontrolünü kaybedip çok sert yere düştüm. Başım zemine çarparken kalbimdeki acı beni esiri etmiş güçsüzce gözlerim kapanmıştı. Ayağa kalkmayı bırak parmağımı oynatacak halim yoktu. Tek hissettiğim yoğun bir acı ve soğuk.

O pusula olmadan gerçekten ölüyordum.

Burnuma gelen binbir farklı tarifsiz kokuyla inleyerek gözlerimi açtığımda uyuşuk bakışlarım yanan şömineyi görünce tebessüm ettim. "Ateş." Odanın içini sımsıcak yapan alevler üşümemi durdurmuştu. Üstelik acım da geçmişti. Yattığım yatağın içine iyice sokulacağım esnada kaşlarımı hafif çattım. "Yatak mı?" Ben en son yerde bilincimi kaybetmemiş miydim? Yatağa nasıl geldiğimi düşünürken neyseki şöminenin ateşi odayı biraz aydınlatıyor da düşüncelerimi toparlayabilirim. "Ka-karanlık mı?" Yattığım yerde ok gibi fırladığımda yatakta düşmüştüm, ama şimdi daha büyük bir sorunum vardı. Kahretsin akşama kadar uyudum mu?

"Aman tanrım kahya canımı okuyacak!" Hemen yerden kalkıp bir adım atmıştım ki, aldığım başdöndürücü kokuların yoğunluğuyla büyük bir

açlıkla titredim. "Ah hayır." Başımı korkarak eğince çıplak ayaklarımı görmek çaresizce kıvrınmamı sağlamıştı. "Ayakkabılarımı kim çıkardı!"

Büyük bir katliam yapmadan onları hemen bulmalıyım.

"Yatağında ayakkabılarla uyumana izin veremezdim." Duyduğum tanıdık sesle yutkunarak başımı kaldırıncı şöminenin hemen yanında sallanan sandalyesine oturmuş beni izleyen adamı görünce kendime lanetler okudum. O kadar oda varken bayılmak için onun odasını mı bulmuştum?

Ne yani Hafız ile yan odalarda mı kalıyorlar?

Şöminenin ateşi yüzünü aydınlatırken o beni izliyordu, ben ise tek kelime etmeden etrafıma bakındım ve ayakkabılarımı yatağın yanında yerde görünce hemen eğilip onları giydim. Aldığım kokular biraz hafifleyince bu rahatlamamı sağlamıştı. "Onlar gücünü kısıtlıyor ölümünü hızlandırıyor." Ayağımdaki ayakkabılara hoşnutsuz gözlerle bakıyordu. "Evet ama başkalarını da benden koruyor."

Kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdığında elinde tuttuğu demir kupadan küçük bir yudum aldı. "Peki banyo işini nasıl yapıyorsun? Ayakkabılarla mı? Yada ayaklarını en son ne zaman yıkadın?" Yanaklarım utanç içinde kızardığında neyseki ben gölgede kaldığım için o bunu farketmiyordu. Hadi ama ayaklarım kirli değil ve henüz kokmuyor. Ah tamam günlerdir ayakkabıları hiç çıkarmadım ama hala Itır'ın babetlerini giydiğim için fazla terlemiyordu.

"Şey buraya geldiğimden beri hiç banyo etme fırsatım olmadı. Yani buradaki banyolar yıkanacağım türden değil." Doğa hergün kulübenin ocağındaki büyük kazanda su ısıtıp kendisini yıkasa da ben duşakabini geçtim şampuanım ve vücut losyonlarım olmadan duşa gireceğimi sanmıyorum. O taş gibi olan sabunların içine ne koyduklarını bile bilmezken tenime değdiremem.

Yüzünde alay dolu bir ifade oluştuğunda beni tepeden tırnağa süzmeye başlamıştı. "Sırf kendi dünyadaki konforu bulamadın diye sende kir içinde yaşamaya karar verdin öyle mi?" İğreti içinde çıkan sesiyle başımı çevirip odayı kontrol edince son derece dağınık olduğunu görmek neden bu konuda üzerime geldiğini sorgulamamı sağlamıştı. Hafız'ın aksine tam bir pasaklıyken kalkmış beni mi kınıyor bu?

Bakışlarımdaki tiksintiye anlamış olmalıkı güldü. "Hizmetçiler varken ben neden toparlayayım burayı? Odam dağınık olabilir ama bedenenden senden daha temizim. En azından kokmuyorum değil mi?"

"Ben kokmuyorum!"

"Kendi kokundan başka her türlü kokuyu alman ne güzel, ama maalesef hepimiz o kadar şanslı değiliz. Umarım o sirke gibi olan kokun yatağıma sinmemiştir." Gözlerimi kocaman açtığımda bu kaba adam kesinlikle bir kadın ile nasıl konuşacağını bilmiyordu.

Onunla daha fazla muhatap olmamak için gitmeye yeltenmişim ki, "Nereye?" diyen sesiyle kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Sirke gibi olan kokuma sizi daha fazla maruz bırakmamak için gidiyorum!" Daha önce bana dilenci dediği yetmiyormuş gibi şimdi bir de kokuyorsun demişti, hemde sirke gibi!

Dudakları kıvrılarak elindeki kadehi gösterdi. "Çiğdem sirkesiyle yapılan bir şerbet."

"Yani?"

"Sirke severim." Yok artık ne çeşit bir manyak bu övüyor mu sövüyor mu belli değil.

"Ama ben sirke kokmuyorum."

"Sen öyle diyorsan-" Omuz silkti. "Öyle olsun. Peki bir adın var mı?" Doğru ya henüz adamakıllı tanışmamıştık bile. "Adım Elzem, Elzem Akay." Dudaklarını sessizce hareket ettirdiğinde adımları tekrarladığını farkettim. "Elzem ha? Çok garip bir isim ilk kez duyuyorum, anlamı ne?" Nihayet alaycı tavrını bir kenara bıraktığında ismim gerçekten ilgisini çekmiş gibiydi.

"Vazgeçilmez, adımın anlamı bu." Babam koymuştu ismimi ve hep sen adın gibi benim vazgeçilmezimsin diye severdi beni.

Başını sallayarak ayağa kalktı. "Demek öyle." Bana yaklaşıp tam karşımda durunca yine aynı tehlikeli enerjisi beni sarınca kaçma dürtümü zor törpölüyordum. "Gerçekten öyle misin?" Siyah delici gözleri yüzümde oyalanırken uzun boyundan dolayı biraz üzerime eğilmişti. "Adın gibi vazgeçilmez misin Elzem?" Bu da neydi şimdi?

Beklenmedik sorusuna verecek bir cevap bulamadım. Bunu neden sorduğunu bile bilmiyorum durduk yere neden bunu merak etti şimdi? Evet gözlerinde bir merak vardı, vereceğim cevap ile gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu. "Kimse vazgeçilmez değildir." Duraksadım. "Bazı istisnalar dışında." Ailemdeki herkes benim tek vazgeçilmezim, onların dışındaki herkesi gerektiğinde gözden çıkarabilirim ama onları asla.

Ve Doğa, boşanmış olsada hala abimin soyadını taşıdığı için o da ailemin bir parçası.

"Şu istisnaları açıkla."

"Ailem."

"Ama sen değil, değil mi? Ben vazgeçemediklerini sormuyorum ben vazgeçilmez biri olup olmadığını soruyorum."

"Sizin için vazgeçilecek biriyim, buradaki herkes için vazgeçilecek biriyim, ama ailem için vazgeçilmezim. Yani verdiğim ilk cevabı doğru kabul edebiliriz." Tekrar bir şey söylemesine fırsat tanımadan hemen ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp tam dışarı çıkacaktım ki yine son anda söylediğı bir şey beni durdurmuştu. "Benden neden kaçıyorsun?"

Neden acaba? Kolayca boynumu kıracak potansiyeli olduğu için olabilir mi?

"Size iyi geceler dilerim." Ona bakmadan aceleyle bunları söyleyip hemen dışarı çıktım. Ona yakın olmak garip bir şekilde beni huzursuz ettiğı için mümkünse benden uzak dursun.

Hava karardığı için akademiden çıkmadan önce duvardaki gaz lambalarından birini yanıma almayı ihmal etmemiştim. Henüz yeni avluya çıkmıştım ki giden Doğa'yı gördüm. Sanırım işi yeni bitmişti. "Doğa!" Sesimle birlikte duran kız beni görünce bana doğru yürürken aklıma gelen şeyle sııttım. Neden olmasın?

"Elzem sen nerelerdesi-" Konuşmasına fırsat vermeden kolunu tuttuğum gibi onu peşimden sürükledim. "Sonra konuşuruz Doğa, şimdi benimle gel." Onu arka bahçeye çekerken yanımda o olduğu için karanlık beni o kadar korkutmuyordu.

"Elzem bir dur!" Kolunu çekerek benden kurtulmuştu. "Beni nereye götürüyorsun?" Gülererek tekrar kolunu tuttum. "Artık geceleri uyumayı unut çünkü bundan sonra bir şekilde kendimizi eğiteceğiz." Kaşlarını çatarak tam itiraz edecekti ki, "Medusa burada Doğa. Kaybedecek vakit yok geceleri dövüşmeyi öğrenmeliyiz, gündüzleri ise bulduğumuz her boşlukta büyüleri." Medusa'nın ismini duyduğu an ürpererek korkuyla etrafını bakan kız tam yeniden bir soru soracaktı ki, "Sonra Doğa, sonra." Yeniden onu peşimden sürükleyince mecburen şoka girerek susmuştu. Medusa harekete geçmeden bir şeyler öğrenmezsek bizi bitirir o kadın.

İlk işi ben ve Doğa'yı ortadan kaldırmak olacaktı, çünkü biz aykırıydık. Biz güçlenmeden o bunu yapmaya kalkışacağı için kaybedecek bir saniyemiz bile yok.

Arka bahçeye geldiğimizde korktuğumun aksine kışlaların etrafındaki direklerdeki tüm kandiller yandığı için burası o kadar da karanlık değildi.

"Şuraya bak." Doğa'nın eliyle gösterdiği yöne dönünce bize sırtı dönük birinin kum torbasını andıran bir şeyi yumrukladığını gördüm. Şimdi neden tüm kandillerin yandığını anlayabiliyorum bu kişi her kimse çalışmak için önceden kandilleri yaktırmıştı. "Elzem lütfen gidelim o kişi gidince geliriz." Doğa yine korkmaya başladığı için gitmeye yeltenince kolunu daha sıkı tuttum. "Gitmeyi unut bu gece başlıyoruz dediysem öyle olacak." İtiraz edeceği esnada kaşlarını çatarak onu susturdum. "Bana kendimi tekrarlatma Doğa, bundan nefret ettiğimi iyi biliyorsun." Burada kendimden çok onun hayatı için endişeleniyorken bu korkaklığı bırakmalı.

Belki bu kişi bize birkaç yumruk atmayı öğretebilir, yani umarım.

Ona yaklaştığımızda etrafı kum çuvallarıyla çevrili bu eğitim alanı tıpkı bir ringe benziyordu ve o içinde hala o şeyi yumrukluyordu. "Bakar mısınız?" Ona seslendiğimde durup yavaşça bize dönünce gördüğümüz kişi ile biz afallarken gecenin bir saatinde bizi burada görmek en az bizim kadar onu da afallatmıştı. "Günüşüğü?" Evet hep olduğu gibi gözleri yine sadece ışığını görmüştü. Hey bende buradayım.

Onu gören Doğa kaşlarını çatarak bana dönünce gülerek omuz silktim. "Valla tesadüf." Bu ikisi bir şekilde birbirini çekiyorsa bu benim suçum değil.

Alnındaki teri silen Asil, ringden atlayıp yanımıza gelince Doğa yine arkama saklanınca iç çeken adam mecburen bana döndü. "Bu saatte ne işiniz var burada?" Bekle bir dakika Efsun'un odasındaiken o gizemli ses bana Asil'e güvenmem gerektiğini söylemişti değil mi? Ve bugün duyduklarımdan sonra neden olmasın?

Doğa'yı bir tek o en iyi şekilde eğitebilirdi çünkü Doğa'nın zarar görmesini istemeyecek kadar ona bağlı.

"Buraya kendi başımıza kendimizi savunmayı öğrenmek için gelmiştik, malum burada kimse iki hizmetçiyi eğitmez ve ben neyse de Doğa'nın gerçekten buna ihtiyacı var." Ne söylemek istediğimi anında anlamış gibi arkamdaki kızı görmek için başını biraz eğdiğinde güldü. "Neden hemen başlamıyoruz her ikinizi eğitebilirim." İşte şimdi sevmeye başladım bu çocuğu.

"Ne?" Doğa hemen her ikimizden uzaklaşıp geri geri gitmeye başlamıştı. "Elzem sen kalabilirsin ama ben bu canavardan bir şey öğrenmeyeceğim." Canavar kısmıyla Asil kaşlarını çatınca korkuyla yutkunan kız, "Şey yani bu adamdan," diye sözlerini düzeltince kolundan tuttuğum gibi onu yanıma

çektim. "Biz hazırız bize her şeyi öğretebilirsin." Doğa koluma tırnaklarını geçirirse de bundan kurtuluşu yok yumruk atmayı öyle yada böyle öğrenecek.

Keyfî yerine gelen çocuk gözlerini Doğa'dan alamazken az önce indiği ringi gösterdi. "Hayatımın en eğlenceli gecesi olacak, hadi başlayalım." Öyle olacağından tabiki eminim çünkü Doğa ile yakınlaşması için mükemmel bir fırsat.

"Hadi." Asil yanımdaki kızın korkudan kaskatı kesildiğini görünce güldü. "Hadi ama günüşiği ben iyi bir öğretmenim, her ikinize ders vermek için sabırsızlanıyorum."

Ve tam o esnada hemen arkamda bir ses duydum. "Sen ışıktan geleni al, oyunbazı ben eğiteceğim." Ah hayır ama ya!

Bu adam ondan kaçtığımı bile bile beni mi takip etti?

Bir küfür savurarak yavaşça arkaya dönünce gözlerini bir saniye bile benden ayırmadan bize doğru gelen kişiyi gördüm. "Koskoca yıkım bir hizmetçiyi mi eğitecek? Bilmem gereken bir şey var mı Azınlık?" Asil'in imâ dolu sesiyle bile gözlerini benden ayırmadan, "Sen kendi ışığınla ilgilen Tenebris, benim işime karışma," diye cevap vermişti. Hayır bu adamdan ders almayacağım çünkü bilerek beni süründüreceğini gözleri çok net haykırıyor.

"Başlayalım o zaman. Bakalım hangimizin öğrencisi eğitmenine yakışır bir şekilde en iyisi olacak. Var mısınız?" Tenebrislilerin tüm ırklar içinde dövüş konusunda en iyisi olduklarını duymuştum, yani Doğa korkup kaçmayı bırakırsa Asil onu bu akademinin en iyisi yapabilirdi.

"Varım," diyen adam tam karşımda durarak üzerindeki ceket çıkartıp yan tarafa gelişigüzel attı. "Bu kız ile işim bittiğinde seni bile yere serecek güçte olacak." Bence o kadar da iddialı konuşmasa mıydı? Hadi ama ben şiddete hep karşı olduğum için tüm okul hayatım boyunca oradaki kızlardan bol bol dayak yemiş biriyim.

"Hadi." Gözleriyle soldaki ringi gösterdi. "Başlayalım artık." Tam itiraz edecektim ki mantığım devreye girince vazgeçtim. Gediz herkesin ölesiye korktuğu biriydi ve böyle birinin yetenekleri azımsanamazdı. Madem bana ders vermeye gönüllü oldu korkaklığı bırakıp ondan öğreneceğim her şeyi öğrenmeliyim. Sonuçta kazara da olsa onu güç için çağırmıştım ve belkide bana istediğim o gücü bu şekilde verebilir.

İyi başlayalım bakalım. Bu ikisi birbiriyle rekabet edecek diye inşallah olan ben ve Doğa'ya olmaz.

Ve Elzem nihayet bir yerden başlamaya karar verdi. Gündüzleri hizmetçilik yaparken geceleri Gediz'den ders alacak. Peki Gediz neden kendi isteğiyle onu eğitmek istiyor dersiniz?

Asil ise Doğa'yı eğitecek, onun için aradığı fırsat diyebiliriz çünkü malum bir türlü Doğa'dan uzak duramıyor. Ama Asil'i kesinlikle hafife almayın çünkü fiziksel dövüşte kendi ırkının en iyisi ve Doğa'ya ilgisi olsa da onu gelişigüzel eğitmeyecektir çünkü bunu yaparsa ileride bir tehlike anında Doğa'nın savunmasız kalması göze alacağı bir şey değil. O ikisinin eğitimleri nasıl geçecek dersiniz? Asil'in çok eğleneceğini tahmin etmek zor değil.

Elzem'in bir aykırı olduğunu Efsun ve diğerlerine söyleyen Hafız değilmiş ve Hafız bu bölümde bilerek Asil'i konuşturup Elzem'in birçok şeyi duymasını sağladı. Peki bütün bunları neden yapıyor dersiniz?

Pusulanın sırrı ortaya çıktı Elzem ona mühürlü olduğu için pusulası olmadan ölmeye başlıyor. Peki Asil pusulayı zamanında bulmayı başaracak mı?

Ve Medusa? Gördüğünüz gibi Medusa'nın bedeni ölmüş olsa da ruhu hala Elzem'in peşinde ve kendisine bir beden arıyor. Hikayemizin adında da anlaşıldığı gibi Medusa'nın da hikayedeki rolü büyük olduğu için ondan bu kadar kolay kurtulmayı bekleyemezdik değil mi?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım ve lütfen yorumlarda artık küfür kullanmayın. İnanın hangi birini sileceğimi şaşırdım.

Bu arada Zihnimdeki Fısıltıyı Cihan Bozacı youtube kanalında seslendirecek o yüzden yayından kaldırdım. O final yapınca geri yayınlayacağım kuzularım.

Hepinizin Ramazan ayı bol huzur ve iyilik getirmesi dileğiyle. Tamam itiraf ediyorum açlık çok zor tüm gün çok halsiz ve uyuşuk oluyorum, ama yılda bir kez gelen bu mübarek ayın güzelliği de burada geliyor. Hepimiz rabbimiz için sabırlı olmayı öğreniyoruz.

Dokuz yaşındaki oğlum kaç gündür benden daha iyi oruç tutuyor. Tamam bildiğin evde terör estirdiği için kardeşleri onun korkusundan gizlice yemek yiyor ama yinede iyi dayanıyor. Ne var canım şu birkaç günde hep asabi ve sinirliyse, yada sabahın onunda ancak yetişir diye beni zorla mutfağa sokup akşam için yemek yaptırıyorsa. Ay yeter ya oruç tutmasın bu çocuk verem etti beni, yeminle kendi çocuğumdan

soğudum hiç çekilmiyor babası kılıklı. Hani sahura kaldırmayayım diyorum benden önce uyanıyor, bildiğiniz ailecek kan kusturuyor bize. Şu üç günde en küçük fındık kurdu kızım iki kilo vermiştir kız abisinin korkusundan yemek yiyemez oldu ev halkı isyanlarda.

Ve ben düşünceli bir anne olarak tüm gün ona nasıl orucunu yedireceğimi düşünüyorum. Yemin ederim annem bana bu kadar ısrar etse hemen yemiştim şimdiye. Gerçi on üç yaşındayken annem şakayla ezana sekiz dakika kalmışken ye dediği için iyi bir evlât olarak hemen yiyerek tüm aileyi şoka uğrattığım için bana bir daha bu konuda şaka bile yapmıyor kadın. Kaç yaşına gelmişim hala telefonda konuşurken, "Dayan kızım sakın yeme bak çok günah," diye uyarır sağolsun.

Hayır orucumu asla bozmam ama onda nasıl bir etki bıraktıysam kadın her yıl beni uyarmadan durmaz.

Ama oğlum daha çok küçük ve o böyle tüm gün aç durunca çok kötü oluyorum. En azından iki yıl daha bekleseydi fakat bir çocuğa göre çok inatçı ve maalesef huysuz. Şu bir ayda bize çok çektirecek gibi haydi hayırlısı.

Neyse ben yine çok konuştum sizleri kocaman seviyorum şimdi sıra Yaralasar'da.

(13) Zindan ve Ruh.

Pekala eğitim deyince aklımda olan tek şey birkaç yumruk atmayı öğrenmek, ancak işe ısınma hareketleriyle başlayacağımızı unutmuştum. Aslında mantıklı olan da buydu çünkü kaslarımızı esnetmeden ilk günden asıl eğitime geçseydik yarına kolumuzu kaldıracak gücümüz olmazdı. Ben gerçekten çok uslu bir öğrenciydim çünkü her şeyi öğrenmek istediğim için Gediz ne derse hiç şikâyet etmeden onu yapmaya çalışıyordum. Fakat benim aksime Doğa tam bir umutsuz vakaydı, her şeye mızızlanıp her fırsatta kaçmaya çalışıyordu. Asil'e olan nefreti de buna karışınca Doğa çocuk gibi türlü türlü bahanelerin arkasına saklanıp kaçmak için yer arıyordu. Tabii buna ne Asil izin veriyordu ne de ben. Hiç kurtuluşu yok her gece gerekirse zorla bu eğitimi alacak. Önce üç tur koştuktan sonra eğilip kalkma yada belimiz ve kollarımızı esnetmek için küçük hareketlerle başlamıştık. Gediz bu gece sadece bunlara çalışacağımızı söylediği için benim açımdan sorun yok, zaten hepsi çok basit hareketler olduğu için fazla zorlanmıyordum. Şimdi yerde uzanmış ellerimi ensemden birleştirerek mekik çekiyordum. Gediz hemen yanımda bir ayağının üzerine diz çöktüğü için bir elini sertçe her iki bacağımın diz kapağına bastırıp hareketlerimi kısıtlıyordu. Ben ellerim ensemden her öne doğru eğildiğimde o bacaklarım sabit kalsın diye biraz daha güç uyguluyordu.

Geriye doğru bedenimin üst kısmını hareket ettirince sırtım bilmem kaçınıcı kez yerdeki çimlerle buluşmuştu. "Nefesini tut ve devam et." Çok yorulsam da nefesimi tutup tekrar kendimi zorlayarak ona doğru eğildiğimde gerçekten kollarım ve karın kaslarım yanıyordu.

"Nefesini bırak ve geri git." Ellerim hâlâ ensemdenken kendimi geriye bıraktım ancak sırtüstü yattığım yerden bir tane daha mekik çekecek halim yoktu. "Devam et." Göğüs kafesim yattığım yerde hızla inip çıkarken ensemden ellerimi çözerek yorgunlukla iki yanıma bıraktım. "Be-ben..." Kesik nefeslerim yüzünden konuşamayınca, "Yoruldu?" Sözlerime o devam edince başımı yorgunlukla sallayıp, "Çok," deyip yine susunca güldü. "Anladım çok yoruldu." Uzanıp bileklerimi tutarak yavaşça yorgun bedenimi kendisine doğru çekince oturur bir pozisyona gelmemi sağlamıştı.

O uyuz tavrını bırakıp neden bana karşı bu kadar iyi?

Saçlarım fazla terlediğim için yüzüme yapıştığı için bu görüşümü engelliyordu. Onları yüzümden çekmek için elimi kaldırmaya çalıştım ama bunu bile yapacak dermanım kalmamıştı. "Bana bırak." Parmakları yüzüme temas edince ben kaskatı bir bedenle çabuk bitirmesini beklerken onun parmakları haddinden fazla yavaş yüzüme gelen saçlarımı çekip kulağımın arkasına sıkıştırmıştı.

"Su ister misin?" İsterdim ama burada hiç su yoktu keşke gelirken yanımızda getirseydik.

"Burada su yok."

"Bu sana su getirmeyeceğim anlamına gelmiyor." Şaşkınlıkla ona baktığımda itiraf ediyorum bu gece beni fazlasıyla afallatmıştı. Ben beni süründürür diye beklemiştim fakat o tüm gece bana karşı oldukça sabırlı ve anlayışlı davranmıştı. Hatta bir kere bile benimle dalga geçip beni kızdırmamıştı. Eğitim verirken normal sinir bozucu karakterinin tam tersi biri gibi davrandığını farkettim.

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok." Soylulardan birini kendime su getirtmek için akademiye gönderecek değilim.

"Pekala." Ayağa kalktığında eğilip yine bileklerimi tutarak kalkmama yardım etti. Hep bileklerimden tutuyordu sanki özellikle ellerimi tutmaktan kaçınıyordu.

"Her gece üç saat. Gündüz yeterince çalışıyorsun ve geceleri dinlenmezsen verimli bir eğitim olmaz. Bu gecelik bu kadar yeterli." Bu konuda deneyimli olan o olduğu için ona itiraz etmedim, zaten bacaklarım hâlâ titrerken ayakta zor durduğum için gidip uyumayı her şeyden çok istiyorum.

"Yine yanlış yapıyorsun! Tanrı aşkına kendi dünyanda tüm gün evde oturup tembellik mi yapıyordun? Fiziksel olarak berbatsın." Yine Asil'in kızgın sesini duyunca bu gece gerçekten ona acımıştım çünkü Doğa o kadar beceriksizdi ki adamı delirtmişti.

Onlara doğru dönünce Doğa'yı bu sefer ip atlamaya çalışırken buldum. Elindeki ipi o kadar yavaş hareket ettiriyordu ki abartısız söylüyorum her üç dakikada bir kere ipten atlıyordu. "Dakikada on defa yapman gereken şeyi on dakikada bir defa yapmayı bırakmalısın ışığın kızı!" Keyfi yerinde olunca günüşiği, ama ona kızgın olunca ışığın kızı.

Doğa ona tersçe bakıp tekrar atladı ancak ipe takıldığı için düşünce inleyen kız gözleri dolarak ipi gösterdi. "Şey bu ip bozuk sürekli beni

düşürüyor." Bahane üretmekte bu gece kendini aştı bu kız.

Asil baş ve işaret parmağıyla sinirden burun direğini sıkarken sabrının sonuna gelmiş gibiydi. "Bir ip nasıl bozuk olabilir ışığın aptal kızı? Bildiğin beceriksizsin işte kabul et!"

"Tamam kabul ediyorum, şey artık gidebilir miyim benim bileğim biraz ağrıyor da." Doğa'nın çekingen sesiyle gözlerini kısan çocuk şuanda onun yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyor gibiydi.

"El, ayak, sağ, sol hangi bilek?"

"Sağ ayağım bak bu."

"O sol ayağın."

"Şey yani sol, evet sol elim."

Asil gülmemek için dudaklarının içini ısırırken Doğa'ya taviz vermemek için özellikle gülüşünü ondan saklıyordu. "Hani ayağındı?"

Canım arkadaşım yakalandığı için utançla inlerken bile hala kendisini haklı çıkarmanın peşindeydi. "Şey evet ayak bileğim ağrıyor." Oturduğu yerde kalkmadan başını usulca kaldırıp bezgin ve yılmış gözlerle yalvarırcasına ona bakmaya başlamıştı. "Ama el bileğimde ağrıyor, karnım da ağrıyor gibi, şimdi farkettim sırtım da azıcık ağrıyormuş." Bu kıza acil adamakıllı yalan söylemeyi öğretmem gerekiyor.

"Hayatımda gördüğüm en berbat yalancı." Asil homurdanarak onun yanına gidip, "Hadi seni şuradan kaldıralım," demişti ki, Doğa'nın eline dokunduğu an acıyla karışık bir küfür savurduğu gibi elini hemen çekmişti. "Şu lanet kalkanı ne zaman kaldıracaksın? Sana dokunmadan seni eğitemem!" Kaşlarını çatığında bile eli çok kötü acımış olmalıki birkaç kez yumruk yapıp açmıştı.

"Bana bir şey öğretmesen de olur, bunları öğrenmeye ihtiyacım yok ki." Doğa ondan kaçarcasına ayağa kalkıp hemen yanına gelmişti. "Elzem biz ne yapıyoruz? Bütün bunları neden öğreniyoruz? Tamam anladım Medusa peşimizi bırakmayacak, ama Elzem ikimizin tek ortak noktası şiddete karşı olmamız. Ne sen birine zarar verebilirsin ne de ben. Tanrı aşkına sen hayatta kalmak için bile birinin ruhunu almazken şimdi biz neden bu işkenceyi çekiyoruz. Kimseye vurmayacağım, sende öyle! Hadi ama İtir kırılmadık kemiğini bırakmadığında bile ona el kaldırmayan biri şimdi neden böyle şiddet sevdalısı oldu?" Harika her zamanki gibi yine her şeyi yanlış anlamıştı.

"Doğa ben bunları öğrenmemizi birilerini incitmek için istemiyorum, kendimizi fiziksel olarak korumayı öğrenelim istiyorum."

"Biz gece gündüz çalışsak bile yine onlar gibi olamayız çünkü insanlar ve ucubeler eşit güçte değil!!" O öfkeyle yalnız olmadığımızı unuttuğu için ağzından kaçırdığı şeyler ile Asil ve Gediz kaşlarını çatarak ona bakınca, "Şey yani insan gibi görünen ama insan olmayan farklı bir insan türü demek istemiştin." Savunması da en az yaptığı benzetme kadar berbattı, ama haklı olduğu da su götürmez bir gerçek çünkü buradakiler insan formundaki canavarlardı.

"Sen bize ucube mi dedin?" Asil'in hafif sinirli sesiyle ürperen kız hemen elimi tutup beni akademiye doğru peşinden sürüklemeye başlamıştı. "Elzem lütfen daha hızlı yürü çok yorgunum." Bu bahaneydi çünkü yine korkusu galip geldiği için bildiğin kaçıyordu işte.

İlk günden çok fazla üzerine gitmesem iyi olacak.

"Off her yanım ağrıyor ve ben bu halde bugün tüm gün çalışacağım! Ayrıca biz niye bu kadar erken kalktık?" Erken değildi bugün tam vaktinde uyandırmıştım onu, ama o dün gecenin acısını benden çıkartacak ya illâ şikayet edip dursun.

"Erken değil Doğa hatun. Ayrıca günlerdir taş gibi sert bir kanepede iki büküm yatan ben olduğum için benim her yerim daha çok ağrıyor, ama bil bakalım burada şikayet etmeyen tek kişi kim?"

Bana tersçe bakan kız, "Zaten en büyük anormallik burada ya, senin hepimizden daha çok şikayet etmen gerekiyordu. Buraya geldiğimizden beri hiç kendin gibi davranmıyorsun!" Eğer ucunda bir beklentim yoksa fazladan of demeyi bile doğru bulmuyorum. Ben sızlanınca değişen bir şey olmayacağına göre kendime psikolojik işkence yapmam doğru değil.

Biraz ileride bizi bekleyen kızları görünce tebessüm ederek yanlarına gittik. "Günaydın kızlar." Ve hep bir ağızdan, "Hayırlı sabahlar," dediklerinde güldüm. Günaydın demelerini zaten beklemiyordum.

"Bülbül'e çağırmanız mı?" Yürümeye başladığımızda onun burada olmadığını farkettim. Acaba hâlâ hasta mı?

"Ben çağırdım ama o suratsız bana kapıyı açmadı." Homurdanan Mizgin'e başımı sallayıp onun kulübesine doğru yürümeye başladım. "Ben size yetişirim siz devam edin." Dün durumu gerçekten çok kötüydü nasıl olduğuna bakmalıyım.

"Elzem neden bu kadar çok önemsiyorsun o ucubeyi!"

"Benim dünyamdaki insanlarla kıyaslanırsak hepimiz birer ucubeyiz Hacer."

Kızlar sonunda gidince bende Bülbül' n kapısına yumruklarımı geçirmeye başlamıştım. İçeriden bir türlü ses gelmeyince aklımda iki ihtimal oluşmuştu. Ya bizden önce akademiye gitti yada cevap veremeyecek kadar kötü durumdaydı. İkinci ihtimal beni korkutmaya başlayınca bende kulübenin etrafından dönerek pencereleri kontrol etmeye başlamıştım. İçeri girmemi sağlayacak bir yol bulmalıyım ama kapı kilitli ve pencereler kapalıydı. Bir pencerenin önünde durunca omuz silkerek yerdeki büyük taşı aldım. "Filmlerde görünce bunu hep yapmak istemişimdir." Elimdeki taşı havaya kaldırıp tüm gücümle cama fırlattım. Umarım Bülbül bunun parasını bana  detmez çünkü hiç param yok.

Paramparça olmuş cama doğru tam bir adım atmıştım ki, "Sen burada ne yapıyorsun?" Tam arkamda Bülbül' n buz gibi sesini duyunca bir küfür savurarak ona doğru döndüm. Zamanlaması inanılmazdı.

Gayet sağlıklı görünen kız, gri beyaz saçlarını düz bir şekilde pelerininin üzerine bırakmış soru dolu gözlerle bana bakıyordu. Evet hasta gibi görünmüyordu ama gözlerinin altındaki morluklar tüm gece uykusuz kaldığını gösteriyordu. "Nasıl olduğunu merak etmiştim."

Gözleriyle hemen arkamdaki kırık pencereyi gösterdi. "Ve bunun için penceremin camını mı kırdın?" Bu kızın boş bakan gözleriyle buz gibi ruhsuz sesi birleşince gerçekten ürkütücü oluyor.

"Bunun için ödeme yapmam gerekiyor mu?"

"Gerek yok aynısını senin pencerene yapmadığım için şanslısın." Umursamaz bir tavır takınıp akademiye doğru yürüyen kızın peşinden koştum. "Kıracağın bir pencerem olduğunda aynısını yapabilirsin." Durup bana doğru döndü. "Artık var." Ne demek istediğini anlamadığımı görünce, "Beni takip et," Evet tek söylediği bu olmuştu ve yönünü değiştirince mecburen peşine takıldım.

Kısa bir süre sonra tüm kulübeleri geride bırakıp hepsinden uzakta olan kulübenin önünde durunca sertçe yutkundum çünkü bu benim kul bemdi. Hayır yutkunmamı sağlayan şey kulübeme gelmiş olmamız değildi, kulübemin artık bir harabe gibi görünmüyor olmasıydı. Evet gerçekten o bakımsız halinden çıkmış çok iyi durumda görünüyordu.  atısı tamir edilmiş, camları takılmış ve artık bir kapısı vardı. Bülbül elime bronz bir anahtar tutuşturduğunda afallayarak ona bakıyordum. Hadi dercesine kapıyı gösterince bir şey anlamasam da kapıya yaklaşıp anahtarı kilide koyup yavaşça çevirdim. İçeri girdiğimde ise her adımım ile içinde bulunduğum şaşkınlığım katlandı. Oturma odanın sağ tarafındaki duvarda k  k tek

kişilik bir yatak vardı. Sol taraftaki duvarda ise küçük bir kitaplık vardı ve içi eski kitaplarla doluydu. Kitaplığın hemen yanında tek kişilik bir çalışma masası ve sandalye vardı. Masanın üzerinde beyaz bir tüy, mürekkep şişesi ve bir deste boş sayfa. Duvarda kocaman bir guguk saati, pencerenin önünde üç kişilik bir kanep ve yerde küçük bir kilim. Odanın tam ortasında küçük bir ahşap masa ve onun üzerinde cam bir vazo. Vazonun içindeki beyaz güller ise büyüleyiciydi, en sevdiğim güller. Mutfığa ilerlediğimde ocaktaki kancalı zincire bağlı küçük bir tencere, tezgahın üzerine rastgele konulmuş birçok tabak, bardak, tencere ve mutfak gereçlerini gördüm. Bir mutfak için gereken her şey vardı tek fark buradaki eşyalar dolaplara yerleştirilmemişti. "Yemek yaparken eşyaların yerini kolayca bulman için bunları senin düzenlemen daha doğru." Arkamda konuşan Bülbul'ün sesini doğru düzgün duyamıyordum, çünkü hâlâ bu eşyaların şokundaydım.

Evet hepsi modernlikten uzak eski eşyalardı, ama son derece temiz ve kullanışlı görünüyordu. "Bu-bunların hepsini sen mi yaptın?" Şaşkınlığım ister istemez sesime yansiyordu. Bu yüzden mi böyle uykusuz görünüyordu? Tüm gece burayla mı uğraştı?

"Ben değil. Dün gece uyku tutmayınca buralarda geziyordum ve onu gördüm. Eşyaları içeri çekiyordu, sabah geldiğimde ise işi yeni bitmişti. Onu gördüğümü görünce anahtarı bana verip sana vermemi söyledi. Fakat ısrar etme çünkü kim olduğunu sana söylememem konusunda beni uyardı." Gözlerimi kocaman açtığımda aptala dönmüş bir şekilde ona bakıyordum. Biri dün gece sabaha kadar kulübemi yaşanır bir hale getirerek bana büyük bir iyilik yapmıştı, ama kim olduğunu bilmemi istemiyordu. İyi ama kim böyle bir şey yapar?

Itır olabilir mi? Ah hayır Itır yaptığı her iyiliği yüzüne yüzüne vuran biri.

Mara? Bu hiç olmaz çünkü o kız bana günahını bile vermezdi.

Doğa desen tüm gün yanımdaydı, geriye kimse kalmadı ki.

Yürüyüp kitaplığın yanında duran dolabı açtığımda ısrar etsem bile Bülbul'ün bana onun kim olduğunu söylemeyeceğini bildiğimden şimdilik soru sormadım. Dolabın içinde tahta askıyla asılı olan ortaçağdakilere ait uzun kıyafetler, hepsiyle uyumlu pelerinleri görmek beni bir kez daha afallatsa da sorgu kısmını sonraya bırakıp içlerinden bir tanesini çekip aldım. Uzun elbiseyi üzerime tutunca bedenime göre olduğunu görmek beynimi durma noktasına getirmişti. Elbiseyi yerine koyup aşağıya doğru eğildiğimde üçü gladyatör tarzında bağcıklı ayakkabılar, ikisi de babet gibi sade ayakkabıları gördüm. Ve evet tam benim ayağıma göreydi bunlarda.

Dolapta üç çekmece vardı sırasıyla onları açınca ilk çekmecede tarak, ayna ve farklı tokalar ile birkaç krem vardı. Diğer çekmecede elbisenin üzerine taktığımız korseler ve sonuncu çekmecede altta giydiğimiz içlikler ve iç çamaşırları vardı. Tanrım umarım bütün bunları alan bir erkek değildir.

Dolabı kapatıp döndüğümde Bülbül'ün tepkisizce beni izlediğini gördüm. "Banyo yapsam çok mu saçma olur?"

Omuz silkerek kapıya doğru yürüdü. "En azından artık bir porsuk gibi kokmazsın." Ne dedi bu şimdi? Kokmak? Ben kokmuyorum!

Buradaki çağdışı insanlar hiç kibar değil.

Kaşlarımı çattığımda Bülbül çoktan kapıyı çekip gitmişti. Hemen kapıyı içeriden kilitleyip kulübedeki tüm perdeleri çektim. Krem rengi kalın perdeler içeriye göstermiyordu. Mutfığa gidip duvarın içine gömülü ocağın yanına bırakılmış hasır sepetteki odunlardan birazını ocağa koydum. Ocağın üstünde olan rafta gördüğüm kibriti alıp yere diz çöktüğümde geç kalmamak için fazla acele ediyordum. Ocağı tutuşturmak için başka bir sepette ince kuru kamışlar vardı, onların yardımıyla ateşi yakıp odunların alev almasını sağlamıştım. Ayağa kalkınca kapının yanında duran büyük demir kazanı alıp ocaktaki tencereyi çıkarttım ve zincirin kancalarını kazanın her iki kulpuna geçirdim. Şimdi kazan ocakta sabit duruyor ve alttan yanan ateşin üstüne düşmüyordu. Banyoya koştuğumda oradaki askıda duran büyük boy temiz bir havlu ve bir tane de küçük havlu vardı. Yaklaşıp dokunduğumda beyaz yumuşacık havlu oldukça yeni ve temiz görünüyordu. Başımı çevirince daha önce gördüğüm boş duvara monte edilmiş bir raf gördüm. Şaşkınlıktan dilimi yutmuş bir halde rafın üzerinde rengârenk çeşit çeşit sabunları ve onların yanında duran küçük şişeleri gördüm. Şişelerden birini açıp kokladığımda burnuma gelen dağ papatyası kokusu tebessüm etmemi sağlamıştı. Bu çiçek esansları burada bir nevi parfüm görevi görüyordu bunları kullanınca artık kimse kötü koktuğumu söyleyemezdi. Banyodan sonra bu şişelerden birini deneyeceğim, ama önce banyo.

Şimdi işin zor kısmı başlıyor çünkü şuradaki kova ile kazanı dolduracak suyu kuyudan çekmeliyim.

Yaklaşık bir saat sonra su ısınmış ve ben kendimi bir güzel keseleyip yıkamıştım. Banyoda benim için bırakılmış plastik terlikler sayesinde sonunda ayakkabıları çıkartıp rahat bir banyo yapabilmıştım. Tüm bedenimi çok güzel kokan pembe gül sabunuyla yıkamış, hatta ayaklarımı bile ovalayıp elimdeki keseyle sabunlayıp bedenimdeki tüm kirlerden

arınmışım. Ayakkabılarımı çıkartmak bana zor zamanlar yaşatsa da bir şekilde banyomu en güzel şekilde yapmışım. Saçlarımı kurutarak içindeki düğümlerden kurtulduktan sonra sıra giyinmeye gelmişti. Dolapta çok fazla gözalcı kıyafetler vardı, ama bunları bir yere giderken veya kasabaya gittiğimde ancak giyebilirim çünkü bunlarla rahat çalışmam. O yüzden içlerinden en sade ve sıradan olanlara bakmaya başladım. Bulduğum uzun kollu düz turuncu elbiseyi çıkartıp kenara koydum. Beyaz bir iç çamaşırı giydikten sonra göğüslerimin üzerine kadar gelen ten rengi bir korseyi takıp bağcıklarını nefesimi kesmeyecek bir şekilde çekiştirip bağlamışım. Bazı korseler elbiselerin üzerine takılıyordu, ama bazıları iç çamaşırı görevi gördüğü için alttan kullanılıyordu ve bu onlardan biri. Bunu nasıl mı biliyorum? Çünkü Rana hep düz kıyafetler giydiği için altta taktığı korsenin izi belli ediyordu.

Korse yerine buradaki ilk icadım bir sütyen olacak ve onu her kadının hayatına sokmalıyım.

Uzun beyaz gecelik gibi olan içliğimi giydikten sonra nihayet turuncu elbiseyi de giymişim. Elbisenin kollarının iç tarafındaki bağcıkları biraz zorlansam da bağlamışım. Bunları alan kişi her kimse bir hizmetçi olduğumu biliyor olmalıki ayakkabıların yanına konulmuş bir önlük vardı. İki çeşit önlüktü birini boynundan geçiriyordun diğerini ise beline bağlıyordun. Yani biri tam diğeri yarımdaydı ve ben yarım olanı aldım çünkü tam olanı yemek yaparken kullanırım. Belime bağladığım beyaz önlük ayaklarıma kadar uzandığı için elbisemin ön kısmını kirlenmekten korurdu. En gösterişsiz kahverengi deri babetleri giydikten sonra açık saçlarım için buradaki hizmetçilerin taktığı beyaz bonelerden birini alıp saçlarımın üzerine gevşekçe bağladım. Banyoya girip beyaz gül aromalı o esansı boynuma sürünce kendimle olan işim bittiği için kulübeden çıktım. Hava bugün güneşli olduğu için özellikle pelerin takmamışım. Banyo yapmak gerçekten daha temiz ve enerjik hissetmemi sağlamıştı.

Kahretsin yine geç kaldım.

Koşarak kuzey kapısından geçtiğimde bahçedeki herkesin gözleri önünde kahyanın bizim kızları azarladığını gördüm. Hepsi yanyana dizilmiş başlarını yere korkuyla eğdikleri için tek kelime konuşmuyorlardı. Kâhya kadın ise elinde tuttuğu kırık vazoyu onlara gösterip bağıırıyordu. "Koruyuculardan Kerime! Bu onun odasında kırılmış ve tüm hizmetçileri

sorguladım o bölümü sadece siz beceriksizler temizlemişsiniz! Kim? O kızın odasını temizleyen hanginizdi? Eğer hemen cevap vermezseniz hepiniz en ağır şekilde cezalandırılacaksınız!" Tüm bu yargara basit bir vazoyu için mi? Bu kadın ne güzel dün kayıplara karışmıştı da rahat bir nefes almıştık.

"Bi-biz değildik efendim." Mizgin'in titreyen sesini duydum. "O odayı bizden biri temizlemedi-" demişti ki, kaşlarını çatan kadın, "Kes sesini!" diye bağırınca korkudan sıçrayan kız anında susmak zorunda kalmıştı. "Sizin gibi sefiller yalandan başka bir şey bilmez!"

"Asıl siz kesin sesinizi ve bir daha sakın ona bağırmaya cüret etmeyin." Tüm gözler bana döndüğünde Mizgin yalvaran gözlerle bana bakıp karışma der gibiydi, ama buna göz yumacak değilim.

Bahçedeki tüm kalabalığın meraklı bakışları üzerimdeyken yürüyüp onun tam karşısında durdum. "O katta yalnız değildik ve görev dağılımı yaptığımızda ben, Bülbül, bir de Doğa'ya koruyuculardan birkaçının odası düştü. Bülbül'ün payını da ben almıştım ve dün hiçbir şey kırmadım, geriye sadece Doğa kalıyor. Doğa ne cevap verirse onu doğru kabul edeceksiniz çünkü o yalan söylemesini bilmez." Başımı çevirip Doğa'ya baktım. "Bu vazoyu sen mi kırdın?" Anında başını hayır anlamında sallamıştı. "Hayır Elzem. Beni bilirsın kimsenin benim yüzümden sorun yaşamasını istemem, ben kırmadım o vazoyu." Tam da düşündüğüm gibi bir cevap gelmişti.

Ona kendimden daha çok inandığım için sakinliğimi koruyarak kahya kadına döndüm. "Gördüğünüz gibi bunu yapan bizden biri değil. Şimdi gidin ve şu sorgu işini adamakıllı yapın bayan." Herkesin içinde katı bir sesle onunla konuşmam iyice çıldırmasını sağlamış olacak ki, "Sen hangi sıfatla bana ne yapacağımı söylemeye cesaret edersin!" diye bağırıp bana vurmak için elini kaldırmıştı ki, daha ben bir şey yapmadan Doğa onun havadaki elini bileğinden yakaladı. "Sakın!" Kaşlarını çatan kız biranda o korkak halinden çıkmıştı. "Ona vurursan beni karşına alırsın ve beni karşına alırsan-" Kahyanın bileğini artık nasıl sıkıyorsa kadın elektirik akımına maruz kalmış gibi dehşet içinde titremeye başlayıp bağırıyordu. "Seni yaşatmam!" Gözleri biranda bembeyaz olunca ben yutkunurken kahyanın saçları dağılıp diken diken olmuş, bedeninde yanık kokusu geliyordu. Aman tanrım bu kız gerçekten şuanda ona elektrik veriyordu.

Kendime not; Doğa'yı sakın kızdırma yoksa seni kızartır.

"Doğa bırak onu." Şuanda tüm kontrolünü kaybetmiş kız kesinlikle kendi gibi davranmıyordu. "Doğa-" demiştim ki, akademiden koşarak çıkan İtir ve

Mara'yı gördüm. Mara elinde sıkıca bir çanta tutuyordu ve Itır'ın elindeki kılıçtan kan damlıyordu. Her ikisi fazlasıyla telaşlı görünüyordu, daha çok biri öfkeli biri korkmuş gibi. "Ben onları oyalarım sen hemen Elzem ve Doğa'yı alıp git buradan!" Henüz bizi görmedikleri için ikisi koşarken, "Saçmalama seni yaşatmaz-" Mara'nın gözleri bizi bulunca, "Koşun!!" diye bağırıyordu. Burada neler oluyor yine? Ve neden koşuyoruz?

Bu ikisi yine ne yaptıysa bu sefer buna dahil olmayacağım.

"Tanrı aşkına koşun hadi!" Her ikisi çıkış kapısına doğru koşarken, "Elzem!" diye Mara'dan sonra Itır'da bağırıyordu. "Ben kapıdaki adamları halledene kadar bize yetişmezseniz döner ikinizin de kafasını uçururum!!" Lanet olsun bu ikisi tam olarak nasıl bir belaya çekti yine bizi!

Onlara küfrederek hemen yanımdaki kıza döndüm. "Doğa! Bırak şu kadını artık!" Kolunu sertçe tuttuğum an bedenime akın eden elektrik ile öyle bir bağırdım ki, haykırışım onu kendisine getirmiş olmalı çünkü hemen elini çeken kız afallamış gözlerle bana bakıyordu. "Elzem?" Kâhya yerde inlerken, "Sakin beni çarpma ayaklı tırafo!" Bileğini tutup hemen onu peşimden çekerek kızlara doğru koşmaya başladık. Az önce beni çarpmıştı!

Şimdi Asil'in ne hissettiğini çok iyi anlıyorum çünkü kız bildiğin çok pis çarpıyor.

Daha ben ve Doğa onlara yetişmeden biranda önümüze çıkan iki devasa korkunç köpek ile bağırarak geriye dönüp o yöne doğru bu sefer de koşuyorduk. "Elzem! Doğa! Hayır sadece halüsinasyon!" O sivri dişli köpekler peşimizdeyken Mara'yı istesek de dinleyemiyoruz. Hadi ama köpek bu şakaya gelmez.

Ne zamanki önümüze çıkan zırhlı askerler kılıcını bize doğrulttu işte o zaman durmuştuk. Adamlar kılıcı boynumuza dayayınca durmaktan başka bir şansımız yoktu. Bunlar muhafızlardan olmalı çünkü boynumdaki kılıca dikkat ederek başımı hafif arkaya doğru oynatıp geriye bakınca köpekten eser yoktu. "Hemen şimdi durmazsan her ikisi de ölür!" Boynuma kılıcını dayayan adamın sesiyle Itır kapıdaki nöbetçilerden birine doğru kılıcını savurmuştu ki, duydukları ile başını çevirmesiyle o nöbetçi Itır'ın hamlesinden kurtulup kardeşimin karnına attığı tekme ile onu yere düşürmüştü. Daha Itır yerden kalkmadan nöbetçi kılıcını onun boynuna dayayınca bir küfür savuran kız kaşlarını çatarak bana dönmüştü. "Kahretsin Elzem! Bir kere de sana denileni yap!!" Ben şimdi ne yaptım? Her ne yapmışlarsa onlar yaptı ama azar yiyen yine benim.

"Atın bunları zindana hemen!!" Omar'ın sesiyle ben hâlâ neler olduğunu çözmeye çalıştığım için itiraz edip tepki bile gösteremiyorum.

Derhal bir açıklama bekliyorum!

"Çıkartın beni buradan! Efsun hanım ile konuşmayı talep ediyorum!" Demir parmaklıklara asılırken dışarıdaki nöbetçilerin beni duymazdan gelmesi çıldırma sebebim olacaktı. Akademinin altında zindanların olduğunu neden daha önce kimse bana söylemedi!

"Elzem iki saattir bıkmadın mı gürültü yapmaktan? Biraz daha bağırırsan kardeş katili yapacaksın beni!" Kaşlarımı çatarak arkaya dönünce bu pis hücrede gayet rahatça oturan baş belalarıyla iyice çıldırdım. "Bana şimdi adamakıllı bir açıklama yapmazsanız asıl ben katil olacağım!" Burası yerin iki kat altı olduğu için hiç pencere yoktu ve duvardaki meşaleler yeterince ışık sağlayamadığı için korkuyorum.

"Of daha kaç kez anlatacağız!" Mara sıkılmış gibi bana tersçe bakarken sırtını rutubetli duvara yaslayıp ayaklarını uzattı. "Burada iki tür kütüphane var biri herkese açık diğeri herkese yasak." Gülerek omuz silkti. "Bilirsin yasaklar yıkılmak içindir, tek sorun o yasağı yıkmak için yanıma öfke kontrolü olmayan manyak kardeşini almam."

"Ben olmasaydım şuanda ölmüştün gerizekalı!"

"Ve bunun için de o bekçiye yaraladın! Gizlice girmenin nesini anlamamıştın?"

"İyi ya bende onu gizlice yaralamıştım, ama sen pek gizlice çılgılık atmadın!"

"Gözlerimin önünde onun karnına kılıcını sapladın ne yapabilirdim?"

"İçinden bağırabilirdin!"

"Henüz içimden bağırmayı bilmiyorum!"

"Sorsak her haltı biliyorsun ama!"

"İkinizde kesin şunu!" Araya girmem ile her ikisi birbirine kızgın bakışlar atarken nihayet susmuşlardı. "Mara doğru düzgün anlat şunu ve bunu yaparken öfke kontrolü olmayan manyak kardeşimi kızdırmadan yapmaya çalış, çünkü üzerine gidince sana yapacaklarına ben bile engel olamam." Daha az önce birini yaraladığını duymuşken onu biraz daha kızdırırsa neler yapacağını kestiremiyorum.

Hangi ara birini yaralayacak kadar insanlıktan çıktı bu kız!

"Üzgünüm amacım sorun çıkarmak değildi, sadece belki bizi buradan kurtaracak bir şeyler bulabilirim diye düşünmüştüm." Gözleri dolduğunda

bunu saklama çabasına girmede. "Annemi özledim ben. Bir şeyler için uğraşan sadece siz değilsiniz, ben ve şu manyak da çoğu şeyin farkında olduğumuz için boş durmuyoruz!"

"Bana bir daha manyak dersin boğazını keser sana kendi kanını içirtirim!"

"Burada bir şeyler açıklamaya çalışıyorum."

"Kendini bana öldürtmeden yap o açıklamayı."

"İkinizi bir daha uyarmayacağım!" Kaşlarımı çatarak İtir'a döndüm. "Ben izin verene kadar tek kelime etmiyorsun." İtiraz etmek için, "Ama-" demişti ki, "Bana kendimi tekrarlatma İtir!" Son derece katı bir sesle onu uyardığımda homurdanarak susunca gülen Mara gerçekten canına susamış olmalı. "Vay be hepimize asarım keserim, ama ona gelince suspus ol. Gerçi sende haklısın kız tam bir otoriter abidesi."

"Elzem sen sus diyorsun ama bu kız bildiğin araniyor, bak döverim ben bunu!" Bence de dövsün çünkü Mara tam dayaklıktı.

"Peki işe yarar bir şey buldunuz mu beceriksiz dedektifler?" Şimdi ikisi birbirini bırakmış bana ölümcül bakışlarını atıyordu. "Nasıl bulabiliriz ki? Nöbetçi bize kapıyı açmadı diye İtir onu yaraladı sonra ben bağırdım diye sırtıma öyle bir yumruk attı ki, bildiğin kapıya doğru uçtum. Kapı açıldığında bile ben yerde yuvarlanıyordum o derece yani!" Doğa dayanamayıp kıkırdadığında bende gülmek ve ağlamak arasında bir yerdeydim.

Bu ikisi berbat bir ikili. Biri sivri diliyle herkesi kolayca çıldırtacak potansiyelde, diğeri havada nem kapıp ortalığı kırıp dökecek türdendi. Ateş ve barut misali birbirlerini tetiklerken hangi akla hizmet ortak iş yapmaya kalkıştılar anlamıyorum.

"İşte savrularak da olsa içeri girince daha belfıtığı yaşamama izin vermeden hayvan gücüyle pek de kibar olmayan bir şekilde beni ayağa kaldırıp her neye bakacaksan bak deyince tek yaptığım birkaç kitabı rastgele çantama koymak oldu. Sonrasını biliyorsunuz zaten."

"Yalan söylüyor Elzem, onu kibar bir şekilde kaldırdım."

"Saçlarıma asılıp beni havaya kaldırmak kibar olmuyor!"

"Daha kibarını bilmiyorum ben!"

"Bunu yolunan saçlarımin bir kısmını elinde görünce çok iyi anladım!"

"Tamam." Sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. "Az çok bir şeyler anladım, lütfen artık ikinizde tek kelime etmeyin." Mara'nın çantasını aldıkları için elde var sıfır, zindana atıldığımızla kalmıştık.

"Elzem?" İtır iç çekerek oturduğu yerde bana elini uzattı. "Efsun gelene kadar bizi çıkarmazlar ve o burada değil. Uykum var benim." Tebessüm ederek yanına gidip oturduğumda anında başını dizlerime koyup gözlerini yumunca içim acıdı. Endişeliydi, o sadece böyle anlarda dizimde uyumak isterdi.

Parmaklarım saçlarının arasına girip oynamaya başlayınca huzursuzca çatılmış kaşları düzelmiş yüzünde küçük bir rahatlama oluşmuştu. İtır uykuya dalana kadar kimseden tek kelime çıkmamıştı. Ne zamanki onun düzenli nefeslerini duyduk işte o zaman hepimiz rahat bir nefes almıştık. "Hâlâ çocuk gibi." Doğa tebessüm ederek uyuyan kıza bakıyordu. "Hâlâ ilgiye muhtaç ve o ilgiyi bir tek seninle gideriyor."

"Kusura bakma Doğa ama bugün beni döverken pek de çocuk gibi görünmüyordu." Her ikimizde homurdanan kıza gülerken aslında bu korkunç durum bir o kadar da komikti. Bu olay artık ikisine de büyük bir ders olurdu da bir daha benden habersiz böyle bir şeye kalkışmadan önce iki kere düşünürlerdi.

Arada kaç saat geçti bilmiyorum ama yaklaşan adım sesleriyle hepimiz bir umut ayağa kalkıp kapıya dönmüştük. Fakat nöbetçileri beklerken üç silahşörleri parmaklıkların diğer tarafında görmek tüm hayallerimi yıkmıştı. İkisi doğrudan bana bakıyor, biri de ışığına bakıyordu. "Neden kimse bize bakmıyor?" Mara'yı şuanda o kadar iyi anlıyorum ki, çünkü bu duyguyu genelde Asil bana yaşatırdı.

"Günüşığı?" Asil başını eğip onu süzerken güldü. "Hiç yakışıyor mu senin gibi uslu birine o kadını cin çarpmışa çevirmek?" Bayağı eğleniyor gibi görünüyor.

"Şey..." Doğa utanarak bakışlarını kaçırmıştı. "Orada bana ne oldu bilmiyorum, sanki içime şey kaçmıştı."

"Ney?"

"Şey işte."

Güldü. "Canavar mı?" Sırf Doğa ona canavar diyor diye bilerek kızı kıvrandırıyordu fırsatçı.

Hafız gülmemek için dudaklarının içini ısırırken kaşlarımı çatmam onu daha çok eğlendiriyor gibi görünüyor. "Hadi bilge ve Tenebris bir kuralı çiğnediler diye buradalar. Şu utangaç arkadaşını da anlarım, ama senin olayın ne hoca?" Ah bir bilsem, suçsuz yere müebbet yemiş gibi hissediyorum.

"Kurunun yanında yaş da yanıyormuş bugün bizzat test ederek öğrendim." Dudakları kıvrıldığında, "Bu duyguyu çok iyi biliyorum." Gözleriyle yanındakileri gösterince ne demek istediğini anlamadım.

"Hadi ama her şey şu Azınlığın suçu."

Hafız ve Gediz bezmiş gözlerle ona bakıyordu. "Bunu en son söylediğinde yine bunun gibi bir yerdeydik Tenebris."

"Ve yine senin suçundu."

"Sırf ışığına yakın olmak için özellikle o kavgayı çıkartan sensin it herif!"

"Ve ben o kavgaya nasıl dahil oldum hâlâ anlamıyorum." Bu homurdanan Hafız'dan başkası değildi.

"Siz ikiniz şikayet etmekten başka bir şey bilmez misiniz? Fena mı oldu eski günleri yadediyoruz."

"Asil yarın sabah ilk iş seninle olan tüm samimiyetimi bitiriyorum." Asil her ne yapmışsa Gediz canından bezmiş gibi ona bakıyordu.

"Neden bunu yapmak için yarını bekliyorsun?"

"Çünkü bizi onunla aynı hücreye atacaklar!" Gediz'in söyledikleriyle şaşkınlıktan level atlamıştım. Yok artık düşündüğüm şey olmuş olamaz değil mi?

Kızlarla afallayarak onlara bakarken arkalarında duran nöbetçileri yeni farkediyorum. Hemen sağımızda duran hücrenin kapısı açıldığında ise her ikisi Asil'e küfürler yağdırarak içeri girmişlerdi. Nöbetçi kapıyı kilitleyip gittiğinde her iki hücrenin arasında demir parmaklıklar olduğu için onları görebiliyorduk. "Nasıl ya? Siz bizi buradan çıkarmak için gelmediniz mi?" Hafız gülerek başını hayır anlamında salladı. "Yapabiliyorsan sen bizi çıkar hoca." Şaka mı bu? Kendilerini hücreye attıracak başka gün mü bulamadılar?

"Anlaşıldı bunlardan da fayda yok bize!" Itır'ın sözleri Gediz'i kızdırmış olmalığı kaşlarını hafif çatmıştı. "Şu küçümseyen sesine bir ayar çekmezsen ben sana çekerim o ayarı. Ne sanıyorsun bu demirlerin bana engel olacağını mı?" Itır tam bir şey söyleyecekti ki hemen kolunu tutarak onu durdurdum. Deli cesareti bu adama sökmezdi.

"Buraya bakın!" Asil'in sesiyle nöbetçiler anında ona dönmüştü. "Su getir bana." Nöbetçiler onu duymazdan gelince Hafız gülerek ona döndü. "Bu adamlar babana çalışmıyor anlaşılan." Demek ki nöbetçiler kimseden emir almayıp sadece işini yapıyordu. Bu iyi bir şey bence.

"Onu duymadınız mı? Su istedi?" Gediz'in gayet sakın çıkan sesiyle her iki nöbetçi hemen başlarını eğince Asil bir küfür savururken ben şaşkınlıkla bu manzarayı izliyordum. "Tabii efendim, siz bir şey ister misiniz?" Gediz gayet küstah bir tavırla Asil'e bakıp sırttı. "Başka bir şey istiyor musun?" Kendimi tutamayıp güldüğümde bu gerçekten iyiydi. Hedefi tam on ikiden vurmak bu olsa gerek.

"Kes sesini Azınlık!"

"Bu istemediğin anlamına mı geliyor?" Onu nasıl çıldırtacağını iyi biliyordu.

"Bize yemek getir." Hafız'ın gülerek söylediklerine nöbetçiler hiç ikiletmeden onaylayan homurtular çıkartınca Asil iyice delirmişti. "Babamdan nefret ediyorum!" Nöbetçiler gidince biz anlamaz gözlerle onlara baktığımız için Hafız gülmemeye çalışarak bize küçük bir açıklama yaptı. "Babası özellikle buradaki tüm görevlilerle konuştu. Kimse burada Asil'e konumuna göre muamele yapmayacak." Şimdi neden o nöbetçilerin Gediz ve Hafız'ı dinlerken onu yok saydığını açıklıyordu. Bu onun için büyük bir ceza olmalı.

Kısa süre sonra nöbetçiler bir tepsi yemek ve bir sürahi şerbet ile geldiklerinde Hafız gözleriyle bizim hücreyi gösterdi. "Kızların hücrelerine gidiyor onlar." Nöbetçiler biraz şaşırda ona karşı çıkmayıp bizim kapımızı açınca bu jesti karşısında sebepsiz yere mutlu olmuştum.

Tepsiyi yanımıza yere koyduktan sonra onlar gidince, "Siz?" Yemekleri gösterdim. "Siz yemeyecek misiniz?" Akşam üzeri olduğunu biliyorum büyük ihtimalle onlar da acıkmıştır.

"Keyfine bak hoca, bizler aç olsaydık isterdik." Kızlar hiç ikiletmeden diz çöküp yemeklere yumulunca eğilip bir parça ekmeğin içine biraz et koyup bir bardak şerbet doldurarak ayağa kalktım. Parmaklıklara yaklaştığımda üçü de beni izliyordu. "Hafız eğer bunları yemezsen bende yemem." Şimdi üçü de bunları kime getirdiğini öğrenmişti.

Yüzünde küçük bir tebessüm olan adam parmaklıklara yaklaşık uzattıklarını aldı. "Şimdi sende git ye." Ona başımı salladığımda Gediz tepkisizce beni izlerken Asil'in kafası karışmış gibi bir Gediz'e bir Hafız'a bakıyordu. "İkinizin bu kız ile bağlantısı ne?" Şimdi Hafız anlamaz gözlerle ona bakıyordu çünkü Gediz'in öğretmenim olduğunu biliyordu.

"Ne demek istedin?" Daha Asil cevap vermeden, "Yok bir şey," Hemen araya girmem ile belkide Gediz geldiğinden beri bana karşı ilk kez bir tepki

göstermişti ki kaşlarını çatı. "Evet," dedi dişlerinin arasında. "Yok bir şey!" Bu daha çok neden bilmesini istemiyorsun der gibi çıkmıştı.

Neden bilmesini istemediğimi bilmiyorum.

Hafız üstelemeyince rahat bir nefes alıp kızların yanına diz çöktüm. Doğa susamış olmalı ki elini uzatıp tepsideki dolu su bardağını almıştı ki duraksadı. Bir sürahi şerbet getirmişlerdi ama tek bir bardak su vardı ve bu suyu kimin için koyduklarını iyi biliyorduk. Doğa bana bakıp gözleriyle suyu gösterince asla olmaz dercesine omuz silktim. O suyu Asil'e ben götürmeyeceğim. Mara hiçbir şeyin farkında olmadığı için lokmasını yuttuktan sonra su bardağına uzanmıştı ki Doğa ondan önce davranıp bardağı aldı. "İçecek misin?" Hayır anlamında başını sallayınca Mara gözlerini devirip onun elindeki bardağı çekip almıştı. "O halde ver ben içeceğim." Doğa'yı tanıyorum düşmanına karşı bile fazla merhametli olduğu için o suyu Mara'ya içirtmezdi.

Asil her ikisini büyük bir merakla izlerken daha Mara suyu içmeden Doğa yine onun elindeki bardağı hemen aldı. "Mara bunu içemezsin." Ne diyebilirim ki bu kızı kendimden daha iyi tanıyorum.

"Neden içinde zehir mi var?"

"Hayır yok."

"O zaman ver şunu bana."

"Veremem."

"Doğa susadım!"

"Şerbet iç."

"Susayan biri şerbet içince daha çok susar, şimdi ver şunu bana!"

"Veremem dedim ya!" Doğa suyu ondan korumak için hemen ayağa kalkıp parmaklıklara doğru yürüdü ve çekinerek Asil'e uzattı. "Şey su ister misin?" Onun bu davranışıyla Asil'in gözlerinden öylesine bir ifade oluşmuştu ki, karşısındaki kıza bakışları eşsizdi. "İsterim." Sesinde bile büyük bir umut taşıyan adamın bakışları görülmeye değerdi. Hangi ara Doğa'ya böylesine tutuldu hâlâ aklım almıyor.

Doğa'nın elindeki bardağı almamıştı, ama tam karşısında durmuş ikisini ayıran parmaklıkların arasında onu izliyordu. "Önce sen iç, susadığını biliyorum."

"Olmaz bu senin."

Güldü. "Benim olan her şey senin olabilir."

Gediz ona sen uslanmazsın dercesine bakarken, Hafız gülererek, "Kendini aştı bu," dese de Asil'in keyfi gayet yerindeydi. Aşmak ne ki adam tur

bindiriyor Doğa'nın haberi yok.

Doğa yine itiraz etmek için, "Ama-" demişti ki, "Hadi günışığı," deyince Doğa başını sallayıp suyun birazını içtikten sonra parmağıyla dudaklarının değdiği yeri silecekti ki, Asil ona tersçe bakıp hemen bardağı onun elinden almıştı. "Senden asla tiksinnem." Ve Doğa'nın gözlerinin içine bakarak onun dudaklarının değdiği yerden tüm suyu içmişti. Onun bu hareketiyle utanan kız hemen boş bardağı onun elinden aldığı gibi kaçarcasına bizim yanımıza gelince Asil gülerek arkadaşlarının yanına giderken onu utandırmaktan keyif almış gibiydi. Sanırım Doğa için kendisini zindana attırmaktan hiç pişman değildi.

Mara'nın öfke ve şaşkınlık arasında kalmışçasına cık cıklayarak ona bakması çok komikti. "Şu lanetliler şehrinde bir elin beş parmağına sığmayacak üç gurbettaşın var, ama sen son suyu git o karanlık adama ver nankör ışık. Sana pişirdiğim kahveler zehir zıkkım olsun!" Doğa mahçup dolu gözlerle ona bakarken gülerek ayağa kalktım. Mara'yı tanıyorum o suyu içmedikçe asla susmayacak.

"Bakar mısınız?" Parmaklıklara yaklaşıp nöbetçilere seslendim. "Rica etsem bir bardak su alabilir miyim? Bir de zahmet olmazsa peçete veya ıslak mendil lütfen." Nöbetçiler anlamaz gözlerle bana bakarken kızların yüksek sesle neden güldüklerini anlamadım. "Birader onun devreleri yine yandı, sen bir bezi ıslatıp al sana ıslak mendil de o kendine gelir." İtır'ın dalga geçen sesiyle somurtarak önüme döndüm. Ne var arada unutuyorsam ha deyince alışmak çok zor.

Hep olduğu gibi nöbetçiler yine bizim için parmağını bile kımıldatmayınca şaşırtıcı ama Gediz devreye girmişti. "Kıza su getir." Evet bizi yok sayan nöbetçiler o söyleyince ikinci kez ona söyletmeden hemen suyu getirmişlerdi. Bu hiç adil değil.

Adamına göre muameleyi severim, ama yok sayılan kişi ben olmadığım sürece.

Büyük ihtimalle saat gecenin üçü olmalıydı, ama her iki hücredeki herkes çoktan derin bir uykuya dalmış fakat ben saatlerdir öylece ayakta duruyordum. Karanlık ve pis bir ortamda uyumam mümkün değil. "Sen neden uyumuyorsun?" Erkeklerin olduğu hücreye doğru dönünce sırtını duvara yaslayıp gözleri kapalı iki parmağı arasındaki o gümüş parayı çeviren bay efsaneyi gördüm. Gözleri kapalıydı fakat sanki her hareketimi yakından takip ediyormuş hissi yaratıyordu.

"Uykum yok." Yalan çok fazla uykum vardı ama uyumamı engelleyen çok geçerli sebeplerim var.

Gümüş parayı çevirmeyi bıraktı parmakları. "Neden uyumuyorsun?"

"Uykum yo-"

"Neden uyumuyorsun?"

"Karanlık." En sonunda pes edip gerçekleri söyledim. "Karanlıkta uyuyamam." Gözlerini yavaşça açtığında bakışları bizim duvardaki yanan meşaleyi bulmuştu. "Onun ışığı senin için yetersiz mi?" Loş bir ışık yayıyordu ama bu cılız ışıkta uyursam kabus göreceğimi biliyorum. "Çok daha fazlasına ihtiyacım var." Gariptir ama sebebini sorgulamadı ve bu beni rahatlatmış çünkü çok fazla yalana sığınmayı sevmiyorum.

"Peki hiç ışık olmayınca sana neler oluyor?" Sertçe yutkundüğümde ayağa kalkıp onlara ait duvardaki meşaleyi yerinden çıkartıp her iki hücreyi birbirinden ayıran demir parmaklıklara yaklaşıp bana uzattı. Yanına gidip tam meşaleyi alacaktım ki, "Elzem?" İsmime öylesine bir vurgu yapmıştı ki soluğum kesilmişti. "Saf karanlıkta kalınca sana neler oluyor?" Gözlerimin içine bakıp ikinci kez aynı soruyu sorunca sanki bunun cevabını o zaten biliyormuş ama benden duymak istiyormuş gibi hissetmem çok garip.

"Verdiğim her yalansız cevaba karşılık vereceğiniz bir yalansız cevap?" Soruya karşılık soru, kabul ederse bende varım.

Meşalenin ateşi her ikimizin arasında dururken ateşin alevlerinin gölgesi yüzünde yansıyor onu daha da gözkamaştırıcı kılıyordu. "Üç soru üç cevap? Cevaplara yalan karışırsa soru biter anlaştık mı?" Yeni bir teklifle gelince bir süre düşündüm, ama bu oyunda öğreneceklerimin söyleyeceklerimden daha büyük olduğunu anlayınca başımı sallayarak kabul ettim.

"Karanlıkta kalınca sana neler oluyor?" Bunun cevabını almadan beni rahat bırakmayacaktı. Gözlerimle her iki hücreyi kontrol ettim herkesin hâlâ uyuduğunu görünce yeniden ona döndüm. "Tüm cevaplar ikimizin arasında kalacak ve bunu birbirimize karşı kullanmayacağız?" Tedbir amaçlı sorduğum soruya cevap vermemişti ama zifiri siyah gözleri bunun aksinin zaten mümkün olmadığını söylüyordu. "Ben..." Saçlarımı yüzüme çekerek onun dışında her yere bakmaya başladım. "Karanlıkta kalınca önce kabuslar görüyorum, uyanırken yaşadığım kabuslar. Sonra sesler duyuyorum, beni korkutan sesler. Sonra bir şeyler görüyorum, görmekten korktuğum şeyler. Ve son olarak panik atak geçiriyorum. Nefesim kesiliyor, çarpıntılarım oluyor, hatta geçici körlüğe kadar bu gidiyor. Doktorum psikolojik dedi ama ne zaman görü yeteneğimi kaybetsem bu beni daha çok karanlıkta bıraktığı

için panik atağım ölümcül bir krize dönüşüyor." Panik atağın bunların çağında pek bilinen bir şey olduğunu sanmıyorum, o yüzden anlayacağı bir şekilde ona anlatmaya çalışmışım.

Söylediklerimin onu pek şaşırtmadığını görmek asıl şaşkınlığı benim yaşamamı sağlıyordu. "Bunu daha önce sık sık yaşadın mı?" Başımı hayır dercesine iki yanıma salladım. "Sadece ortaokuldayken bir kere, onun dışında çok fazla karanlıkta kalmamaya dikkat ettim." O kızlar beni okul dolabına kitleyince çok kötü bir kriz geçirmiştim. Öleceğimi düşündüğüm esnada sanırım kendimden geçmişim gözlerimi yeniden açmamı sağlayan şey ise güvenlik şefimiz Sadık abinin benim için gelmiş olmasıydı.

Bu sefer gözleriyle uyuyan Hafız'ı işaret etmişti. "Neden onun bilmesini istemedin?" Ne yani son sorusunu bunun için mi harcamıştı? Bana ders verdiğini Hafız'dan saklamama takıldığına inanamıyorum.

"Bilmiyorum." Ona karşı dürüst oldum. "O an gelişen bir şeydi." Gözlerini kısarak yüzümü inceliyordu. "Ondan hoşlanıyor musun?" İrileşen gözlerimle yaratık görmüş gibi ona baktığıma eminim, bu ne saçma bir soru?

Ne yani ben Hafız'dan gerçeği gizleyince ilk aklına gelen bu mu olmuştu?

"Ben bir oyunbazım ve o da bir muhafız, yani bu dediğiniz mümkün değil. Belki Araf'da birkaç farklı ırk birbiriyle olabilir ama bu oyunbazlar için geçerli değil. Farklı ırklarla olursam bu partnerim için ölüm demek çünkü aşk tutkuyu tetikler ve tutku tensel arzuyu, arzu ise açlığını tetikler hoşlandığım kişiye dokunduğum an onu öldürürüm. Kendim gibi fanilerle de olamam çünkü saydıklarım onlar için de geçerli. Sadece kendi ırkımda olan biriyle olabilirim ve sonsuza kadar Araf'ta kalmayı düşünmediğim için bu da mümkün değil. Anlayacağınız beni bekleyen kader yalnızlıktan başka bir şey değil. Bütün bunları bilirken kalbime kimseyi almam, bile bile lades benim yapacağım bir şey değil bu gerçek hep aklımda." Ergenlikte yaşadığım o beş ilişkinin travmasını hâlâ yaşarken tekrar kendime aynı kötülüğü asla yapmam.

Hadi ama beş kısa mesajla terkedilmiş beş ilişki hüsrânımı nasıl unutabilirim.

Bir kaşını usulca yukarı kaldırdığında, "Sen neden onunla olmayacağını gösteren sebepleri saydın, ama ondan hoşlanıp hoşlanmadığını söylemeden?" Dudaklarım kıvrıldığında tıpkı onun gibi tek kaşımı usulca yukarı kaldırdım. "Anlaşmamız üç soru üzerineydi değil mi?" Şimdi şaşıрма sırası ondaydı çünkü son sorduğu soru kural dışıydı.

Sonunda sıra bende.

"Çağırma neden cevap verdiniz?" O can sıkıntısından olan yalana inanacak değilim.

"Bana siz demeden hitap edersen daha iyi anlarız."

"Çağırma neden cevap verdin?"

Gözlerimin içine aklımı başımdan alacak bir türden baktı. "Seni korumak için." Bunu öylesine bir ses tonuyla söylemişti ki, soluğum kesilmiş gözlerimi onun yoğun bakışlarından alamıyordum. Bekle ne demek beni korumak?

Hiç tanımadığı birini neden korumak istesin?

"İyi ama neden beni korumak istiyorsun? Bu işte senin çıkarın ne?" Hayır burada birçok eksik parça vardı.

"Bir çıkarım yok." Omuz silkti. "Seni korumam istendi, bunun için ikna edildim." Pekala bu konuşma gittikçe garipleşiyordu.

"Kim tarafından?"

"Biri tarafından," dedi benimle olan göz temasını bozmadan. "Bana gelen bir kadın tarafından. Senin için ölesiye endişelen ve senin er veya geç beni çağıracağını söyleyen bir kadın. Çağırma cevap vermem için bana yalvardı, ancak herhangi bir çıkarım olmadan bir faninin kölesi olmam saçmaydı." Yüzünü iyice parmaklıklara yaklaştırıp bana biraz daha yakın oldu. "Fakat o bana çok ilginç bir şey söyledi. Sırf bunun doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu anlamak için yaptığın o beceriksizce çağrıya cevap verdim." Tepeden tırnağa ürperirken ona bu soruyu sorarken binlerce cevap bekliyordum, ama böylesini hayır.

Ondan yardım isteyen o kadın Efsun'un odasındaiken bana Gediz'i çağırmamı söyleyen o gizemli ses olabilir mi? Çünkü benden böyle bir şeyi isteyen sadece oydu.

O ses olabilir mi bahsettiği kadın? Gediz'i çağıracağımı ben bile bilmezken o nasıl bilebilirdi?

"Kim? O kadın kimdi?" Güldü. "Anlaşmamız üç soru üzerineydi değil mi?" Ah hadi ama şimdi olacak şey mi bu!

Anlaşmaya sadık kalmak için ısrar etsem de bu sorunun cevabını bu gece vermeyeceğini iyi biliyorum.

Elindeki meşaleyi bana uzatınca somurtarak almam onu daha çok keyiflendirdiği için o az önceki yerine otururken bende meşaleyi duvardaki hobeğe koydum. "Nöbetçiler siz ne dersiniz yapıyorlar, o halde neden onlardan sizi bırakmalarını istemiyorsunuz?"

Oturduğu yerden gözlerini tekrar kapattığında güldü. "Araf'ta sulh imzalandı ve herkes kurallara uymalı." Ses tonundaki küçümsemeden anladığım kadarıyla bu sulh'dan pek memnun değil.

"Neden hâlâ uyumuyorsun?" Yine başlıyoruz.

"Uykum yok."

"Neden hâlâ uyumuyorsun?"

"Uykum yo-"

"Neden hâlâ uyumuyorsun?"

"Ah tamam yerler çok pis ve ben bu şartlarda uyuyamam!" Toz ve küf birikintisi dolu bir yere bedenimi temas ettirmem intihar sebebim olur.

Güldü. "Tam bir sorunlu." Tekrar ayağa kalkıp parmaklıklara yaklaştı ve üzerindeki uzun ceketi çıkartıp bana uzatınca şaşkınlığımı gizleyememiştim. "Al bunun üzerinde uyu." Bunu neden yapıyor ki?

O kadın ona ne vadetmişti ki bana karşı bu kadar ilgili?

Biraz tereddüt etsem de çok uykum olduğu için mecburen uzattığı ceketi almıştım. Ona sırtımı döndüğümde ise söyledikleriyle duraksadım. "Bana karşı olan bu tepkinin sebebi ne?" Asıl soru bu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu?

Yavaşça ona dönüp gayet ciddi bir yüz ifadesiyle meraklı bakışlarına odaklandım. "Bugüne kadar hislerim beni hiç yanıltmadı. Sende beni rahatsız eden bir şeyler var ve bu beni geriyor. O yüzden lütfen benden uzak dur, sadece beni eğitirken sana katlanabilirim." Önce gözlerinde küçük bir hayalkırıklığı gördüm, fakat bu yerini öylesine yakıcı bir öfkeye bırakmıştı ki biranda tüm bedenim titremeye başlamıştı. Ensemde giren şiddetli ağrı o kadar hızlı bir şekilde kalbim ve beynime yayılmıştı ki, bağırarak ellerimi zonklayan şakaklarıma bastırdığımda dizlerimin üzerine sertçe yere düşmüştüm. Acı gittikçe dayanılmaz bir boyuta gelirken güçlüğü başımı kaldırıncaya gözlerindeki o ürkütücü karanlığı görmek ikinci kez bağırmamı sağlamıştı. Aman tanrım bana bu acıyı yaşatan oydu! Gücünü benim üzerimde kullanıyordu!

Parmak uçlarımdan başlayan keskin acı gözeneklerime sızıp derimin altına işliyordu. Acı öylesine korkutucu bir hızla tenime nüfus ediyor ki, damarlarıma karışıp tüm kan akışımı kesiyordu. Boğazımda oluşan yumru nefes almamı engellediği için azap içinde kıvrılırken tırnaklarımı boynuma geçirip sertçe çektim. Tırnaklarımda içinde benim kanlı derim fakat ben kendime zarar verdiğimin farkında bile değildim, tek düşündüğüm bir şekilde nefes almak. Dişlerim birbirine öylesine kenetlenmişti ki ağızımdan

nefes alamıyorum ve burnumdan hızlı hızlı aldığım nefesler deli gibi titreyen bedenime yetersizdi. Kalbim çıldırmış gibi göğüs kafesimin içinde süratle atarken ciğerlerim oksijensizlikten patlama noktasına gelmişti. Tenimdeki cehennem ateşi içimin yangınıyla birleşince ortaya korkunç bir işkencenin kalıntıları çıkıyordu. Bu öylesine korkunç bir acıydı ki daha önce ne böylesini yaşadım ne de bundan sonra yaşayacağımı sanıyorum. Avaz avaz bağırırken bu dayanılmaz işkence aklımı kaçırmamı sağlayacaktı. Kulaklarımdan sızan sıcaklığın sebebini sorgulayacak zamanım bile yoktu çünkü tek düşündüğüm bu yaşadığım cehennemin bir son bulmasıydı.

Burnumdan fışkıran kanlar beni dehşetin karanlığına çekerken ellerimi yere bastırıp kusmaya başlayınca kan kustuğumu gördüm. "Elzem!" Kızların sesini duyabiliyorum sanırım uyanmışlardı ve diğerlerinin sesini de öyle. "Sen ne yaptın Gediz! Hemen şunu kes!!" Hafız'ın öfkeli sesini duyduğumda başım sertçe zemine çarpmış acıdan dolayı gözlerimi yummuştum. "Elzem! Aç şu kapıyı!" Hafız'ın telaşlı sesi ve çok yakınımdan gelen Itır'ın haykırışı durma noktasına gelen kalbimden önce son duyduklarımdı.

Yığıldığım yerden öylesine güçlü bir şekilde savrulmuştum ki, yerde yuvarlanarak zemini bir kez daha boylamıştım. Yüzüstü düştüğüm yerde inleyerek ellerimi pis zemine bastırıp kalkmaya çalışınca az önce yaşadığım o öldürücü acının kesildiğini farketmek o kadar rahatlatıcıydı ki bunu tarif edemem. "Çekil, revire gitmeli!" Hafız'ın sesini duyunca ayağa kalkıp başımı kaldırıncı gördüklerim ile korkuyla bağırıp geriye doğru sendeledim. "Bu-bu gerçek değil." Aman tanrım kollarına alıp hemen ayağa kalkarak yerden aldığı kanlı beden bendim. Evet gerçekten gözleri kapalı baygın yatan kız benden başkası değildi. Lanet olsun bunu daha kaç kez yaşayacağım!

Yine ruhum bedenimi terketmişti!

Hafız ve kızlar koşarak hücreden çıkıp buradan uzaklaştıklarında bile ben şeffaf ellerime bakıyordum. Artık nasıl şoka girdiysem yerimde kımıldayamıyorum bile. "Bunu neden yaptın?" Dağılan saçlarımin arasında kimin konuştuğunu görmek için dönünce burada sadece Asil ve o cani kalmıştı. Bana yaşattığı o korkunç dakikalardan sonra artık ne eğitim umrumda ne de şu saçma kölelik. Bu korkunç yaratık bundan sonra bana yaklaşılamazdı! Ondaki uzak durmak için elimden gelenin fazlasını

yapacağım, gerekirse akademiden bile ayrılırım ama onu bir daha görmek istemiyorum!

Asil'in sorusunu duymuyor gibiydi, kaskatı olmuş bir bedenle hiç hareket etmeden öylece parmaklıkların diğer tarafına bakıyordu. Bakışlarını takip edince yerdeki kana baktığını gördüm, bana ait olan kana. Kanı gördükçe kaşları daha çok çatılıyor sıkıdığı yumruklarından parmak boğumları geriliyordu. "Sana bir soru sordum dostum, kız seni böyle kızdıracak ne yaptı?" Gözlerini pişmanlık içinde yumduğunda, "Bilmiyorum," diye inlemişti. "Ona zarar verdiğimin farkında bile değildim! Kahretsin bunu kontrol edemiyorum ve ne kadar ileri gittiğimi kestiremiyorum!" Ruhumu bedenimden sökecek kadar ileri gitti!

"O bir fani, demek istediğim diğerlerine verdiğin acının küçük bir kısmını bile ona yaşattıysan kurtulması imkansız." Bana yaşattığı acının miktarını bilemem ama kesinlikle küçük diyeceğim türden değildi.

Bekle! Bedenim revire doğru giderken ruhum buradaysa? Aman tanrım yoksa beni öldürdü mü bu?

Korku içinde hayır dercesine başımı iki yanıma salladım. "Ölmüş olamam, olamam değil mi?" Ve bunlar beni ne görüyor ne de duyuyor gibi.

Asil'in söyledikleri ile iyice sinirlenip yumruğunu demir parmaklıklara geçirdiği gibi bir hışımla dışarı çıkarken, "Nereye?" diyen Asil'e, "Onu görmeliyim!" deyip çekip gidince kaşlarımı çattım. "Sakın bunu yapma!!" Hayır ne o beni duymuştu ne de peşinden giden Asil. Harika yine görünmez bir formda kaldım ortada.

Bedenime gidip bir şekilde onunla bütünleşmeye çalışsam iyi olacak, çünkü böyle kendimden korkmaya başladım.

Onların peşinden bende zindanları geride bırakıp nihayet yukarı çıkmıştım ki, onlar güneydeki koridora yönelirken ben durdum. Gözlerim soyluların kullandığı basamaklara takılı kalınca kendime lanetler yağdırdım. "Ah hayır bunu yapman hoş değil, Itır şuanda çok kötü olmalı." dedi iyi tarafım, ama kötü tarafım hemen yanımda sırtarak üst katı gösteriyordu. "Sen bu fırsatı kaçırarak kadar aptal değilsin. Bırak Itır ve diğer kızlar biraz yokluğunun değerini anlasın, sende şu yasaklı kütüphanede ne varmış onu öğren. Bakarsın pusulanın seni buraya getirmesinin sebebi oradadır." Hiç düşünmeden basamaklara yöneldiğimde kötü tarafım bana daha mantıklı sebeplerle geldiği için kazanan o olmuştu.

Umarım aradığım cevaplar oradadır ve bu aykırılık neymiş öğrenebilirim.

Ve umarım geri geldiğimde herhangi bir sorun yaşamadan bedenime geri girebilirim.

Ve beklenen bölüm geldi. Gördüğünüz gibi Elzem yine ruh formunda olmayı bir şekilde sağladı. Aslında bunu sağlayan yaşadığı acıydı çünkü farkettilseniz konaktayken Medusa'nın büyüü yüzünden de böyle bir acı çekmiş ve bedenini terketmişti.

Henüz farkında değil ama bu onun için bir çeşit savunma taktiği. Bedeni kaldıramayacağı bir acıyla sınanınca ruhu kendisini korumak için bedeni terk ediyor ve bu sadece aykırıların yapacağı bir şey.

Peki Elzem düşündüğü gibi kolayca bedenine dönebilecek mi dersiniz?

Gediz'in gücünü Elzem'in üzerinde kullanacağını tahmin etmiş miydiniz? Biranda kontrolden çıkıp zavallı kızı öldürmekten beter etti, ama o esnada ne yaptığının bile farkında değildi diyebilirim.

Asil'in sırf Doğa'ya yakın olmak için özellikle kendisini hücreye attırmasını bekliyor muydunuz? Bence Doğa'nın kendi rızasıyla verdiği o bir bardak su bile onu mutlu etmek için fazlasıyla yetmiştir.

Peki Itır ve Mara'nın işbirliğine ne diyorsunuz? Gördüğünüz gibi berbat bir ikili olan bu kızlarımız da her ne kadar başarısız olsalar da kendilerince bir şeyler yapmaya çalışmışlar. Peki bu iki kızımızı kimler özlemişti?

Ve son olarak Elzem'in kulübesini onun için yaşanır bir hale getiren kişi kimdi sizce?

Evet bu bölümde olan bunlar, biliyorum her bölümde kafanızda mutlaka bir soru işareti oluşuyordur ama bunun sebebi hikayemizin daha çok yeni olması. Eğer diğer yazdığım kitapları okumuşsanız tüm soruların mutlaka bölümler ilerledikçe cevap bulduğunu biliyorsunuzdur. Demek istediğim her sorunuzun cevabı mutlaka gelecek olan bölümlerde saklı.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(14) Kayıp Şaşkın Bir Ruh.

"Hayır onlar bilmiyordu kaçtığım şeylere asla koşmadığımı ve koştuğum şeylerin de benden kaçmasına asla izin vermediğimi. Onlar bilmiyordu, hiçbiri bilmiyordu, o da öyle, ama öğrenecek."

Güney kanadındaki basamaklardan çıkmış her koridoru kontrol ederek Mara'nın bahsettiği kütüphaneyi bulmaya çalışıyordum. Üçüncü kata çıktığımda düz bir şekilde ilerleyip tüm odalara göz gezdirdim. Gece yarısı olduğu için herkes derin uykudayken burası fazla sessizdi. Sola dönünce gördüğüm kapı ile duraksadım sanırım doğru yeri sonunda bulmuştum çünkü kapının her iki yanında odayı koruyan nöbetçiler vardı. Burası kütüphane değilse onu neden korusunlar ki değil mi? Buraya kadar tamamdı fakat ben onların gözleri önünde o kapıyı nasıl açacağım? Kendiliğinden açılan bir kapı eminim ki her ikisinin de dikkatini çekecektir. O kapı açılınca bir şekilde içeri girebilirim, ama onu açan ben olmamalıyım. En azından nöbetçiler buradayken ben açamazdım. Başka bir seçeneğim olmadığı için duvarın yanında bağdaş kurarak oturdum. Bir süre burada beklerim kimse içeri girmek için gelmezse mecburen geri dönerim. Neredeyse kırk dakikaya yakın beklemiştim ama ne gelen olmuştu ne de giden. Farkettiğim şey ile kendime kızarak ayağa kalktım. Gecenin bu saatinde neden birileri buraya gelsin ki? Sabaha kadar bekleyecek halim yok ya. Anlaşıldı bu işi kendi başıma çözmem gerekiyor.

Nöbetçilerin yanında durup eski el sanatıyla desenler çizilmiş kapının kolunu usulca kavradım. Dümdüz bir şekilde karşılına bakan adamları kontrol edip kapıyı hafif itmiştim ki, kilitli olduğunu farketmem ile gözlerim sağdaki nöbetçinin kemerinde duran anahtar halkasını bulunca inledim. "Şaka mı bu?" Bu kadarını yapacağımı hiç sanmıyorum. O anahtarı yakalanmadan almam imkansız.

"İyi kütüphaneniz sizin olsun." Beni duymayan adamlara sırtımı döndüğüm an, "Nöbet değişimi," diye bir ses duymuştum. Başımı kaldırınca üzerinde kalın zırhları kafalarında çelikten miğferleri ile bize doğru gelen iki nöbetçi daha gördüm. Yanımdaki adamlar anahtarı onlara teslim edip giderken bende pes ettiğim için peşlerine takıldım. Tek fark onlar koridorda

düz ilerlerken ben güney kanadındaki merdivenlere yönelmiştim. Basamakları yalpalayarak çıkan genç bir kız gördüm. Ben aşağıya inerken o yukarı çıkıyordu ve sanırım akademiye yeni dönmüştü çünkü sarhoştı. Koyu bal rengi gözleri fazla içmekten baygın bakıyor, gözlerinin beyazı uykusuzluktan hafif kızarmıştı. Hafif eğrimli burnu ne yalan söyleyeyim bir başkasında olsa çirkin durabilir ama ona çok yakışıyordu. Yuvarlak yüz hatlarına sahip olan kızın çenesinde küçük bir kızarıklık ve dudağının kenarı patlamıştı. Elbisesinin açık yakasındaki pembemsi lekeler içtiği şeyin çenesinden boynuna damladığını gösteriyor. Zayıf bir vücudu vardı ama sıska diyeceğim kadar da zayıf değildi. Mırıldanarak duvara tutunup yukarı çıkmaya çalışan kız, arada bir elini kaldırarak yüzüne gelen kahve saçlarını sitemle çekiyordu.

Aramızda üç adım kala başını kaldırınca ben kenara çekilerek geçmesi için ona yol verirken o fazla sarhoş olduğu için yerinde sendeleyince, "Düşeceksin!" diye ona doğru atıldım, fakat her ikimizde büyük bir hızla geriye savrulup merdivenlerden yuvarlanmaya başlayınca onu tutmak için çok geç kalmıştım.

Tüm basamakları yuvarlanarak bitirip zeminde durunca acıdan inleyerek düştüğüm yerde iki büklüm olmuştum. Kahretsin bir hayaletken daha önce hiç acı hissetmemiştim şimdi bu sarhoşun yüzünden canım yanıyordu! "Bazı insanlara gerçekten iyilik yaramıyor." Zorlukla ayağa kalktığımda her şeyin etrafımda dönüp durmasını kafamı kötü vurmama yordum.

"Nereye gitti bu?" Onu bulmak için kendi etrafımda dönmek iyice midemin bulantısını çoğaltırken onu göremedim. Çok garip o sarhoş haliyle hangi ara yerden kalktı hangi ara gitti hiç farketmedim. "Taaamam." Hıçkırıldığımda daha bir adım atmadan yerimde sendeleyince zor ayakta duruyordum. Çok garip hissediyorum sanki şey gibi...sarhoş.

Düşünce çok kötü hasar almış olmalıyım.

Yalpalayarak duvarlara tutuna tutuna en alt kata inmem tam bir işkenceydi. Ağzımdaki ekşi tadın sebebini bilmiyorum, ama dinmeyen bir baş dönmesi ve fokurdayan bir mideyle hareket etmek hiç kolay değildi. Biranda ne olmuştu bana? "Re-revir nerede?" Güney ve kuzey kanadındaki koridora kafam uçmuş bir şekilde bakıp bedenimin nerede olduğunu çözmeye çalışıyordum. Buralarda bir yerde olmalıydı.

"Sıkı bir yumruktu, ama ablasına zarar vererek bunu hakettiğini biliyorsun." Asil'in gülen sesini duyunca duvara tutarak arkama döndüm ve üç silahşörlerin bir odadan çıkıp bana doğru geldiklerini gördüm. O

çıktıkları oda revir olabilir mi? Bekle bunlar üç kişi değil miydi şimdi neden altı oldular? Bak şimdi yine üç oldular, neler oluyor?

Acilen bir doktora görünmeliyim, hemde acilen.

Gediz patlamış dudağındaki kanı silerken Asil'in aksine Hafız kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Bu yaptığın senin için bile fazla! Şifacı kadını duydun bedeni kendisini toparlayana kadar tüm gece bilinçsizce uyuyacak senin yüzünden! Senin o kız ile derdin ne? Ne söyledi de böyle kontrolünü kaybettin?" Gediz tepkisizdi, ne Hafız'ın ona kızmasını duyuyor gibiydi ne de Asil'in alay etmesini.

Benimle aynı hizaya geldiklerinde her üçünün gözleri beni bulunca afalladım. Bunlar beni görüyor mu? "Geceyi hücrede geçirmek istemiyorsan kimse seni böyle görmeden odana git hatun." Asil beni uyarıp yanımdan geçince eğer yapabilseydim gözlerimi şaşkınlıktan kocaman açardım, ama baygın bakışlarım buna izin vermiyordu.

Asil hayaletleri görüyordu!

Dudaklarımdan çıkan yeni bir hıçkırığa engel olamazken Hafız yüzünü buruşturup, "Kadınların böyle bilinçsizce içmesinden hoşlanmıyorum," Homurdanarak yanımdan geçip gitmesiyle neyden bahsettiği hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Kim içmiş?

Sadece ben ve bay efsane kalınca son yaptıklarından sonra ondan ölesiye korktuğum için gitmeye yeltenmişim ki, yine dengemi kaybedince hemen kolumu tutarak düşmemi engellemişti. "Yardım ister misin?" Soğuk çıkan sert sesi beni ürpertirken hemen kolumu çekerek geriye doğru birkaç sarsak adım attım. "Be-benden-" Neden konuşurken güçlük çekiyorum? "Benden uzak durman dışında bir şey istemiyorum!" Ben ondan kaçtıkça özellikle mi yakınımda bitiyor bu insan yıkımı!

Omuz silkti. "Sen bilirsin." Nihayet bana sırtını dönüp yürümesiyle rahat bir nefes almıştım. İlk izlenim dedikleri şey benim doğrularım arasındaydı. Eğer birinden ilk görüşte hoşlanmadıysam kolay kolay ona yakın olmam, hoşlandığım kişiler ise kolay kolay benden kurtulamaz. Ve Gediz kesinlikle hoşlandığım kişilerin içinde yer almıyordu.

Revir olduğunu düşündüğüm kapıya bakınca üşengeçliğim tuttuğu için ağlamak istedim. Yinede kendimi zorlayarak sarsak adımlarla yolu tamamlamıştım. Kapıyı iterek içeri girdiğimde ise gözlerimi devirdim. "Revir bu mu?" Hayalkırıklığına uğramış bir şekilde içeriyi incelerken kesinlikle beklediğim gibi bir yer değildi. Yanyana ve karşı karşıya dizilmiş düzinelerce boş yatak dışında ne arada koşturan hemşireler ne de acıdan

inleyerek yatan hastalar vardı. Gerçi ne bekliyordum ki buradakiler kolay kolay ölmüyordu bile, ölümsüzlerin grip olup yataklara düşmesini beklemek asıl aptallık olurdu. Asil bile yaralandığı halde ertesi gün dimdik ayakta çıkıp geldiyse beklentilerimi azaltsam iyi olacak.

Tüm boş yatakları geçtiğimde duvardaki devasa dolabın içindeki kavanozlarda saklı olan kurutulmuş bitkiler ve diğer şeyleri incelememi engelleyen şey yorgunluktan kendimi bulduğum boş bir yatağa atmamdı. "Biraz uyuyacağım sonra kalkıp bedenimi bulurum." Bana ne oluyor bilmiyorum, ama daha fazla devam edemeyecek kadar bitkin durumdayım.

Sadece birkaç dakikalık uyku, ihtiyacım olan tek şey bu.

Sanki bir kasırganın içinde kalmışçasına savrularak kendimi yerde bulunca isyanın dibini yaşıyordum. Neden hep savrulma? Daha yumuşak bir düşüşü hak ediyordum. "Neler oluyor ya?" Hemen önümdeki yatağın içinde oturan dağınık saçlı bu kıızı sanki bir yerde görmüştüm. Ah tabi ya bu kız merdivenlerde gördüğüm o sarhoş kız değil mi? Kafası karışmış gibi etrafını inceleyen kız saçlarını kaşıyarak yataktan indi ve sonra inleyerek sarsak adımlarla çekip gitmişti. Dün gece bu yatakta ben yatmıyordum? O hangi ara peşimden gelip yatağımı aldı ki?

Burada gözden kaçırdığım bir detay vardı sanki.

Bekle! Ne?

Küçük parçaları birleştirtince ortaya çıkan sonuç kan dondurucuydu. Ben onu en son merdivenlerde düşmeden hemen önce gördüm, fakat düştükten sonra o ortadan kaybolmuştu. Bir sarhoş saniyeler içinde kayıplara karışamazdı, üstelik ona çarpıp yere düşünce asıl sarhoşluğu ben yaşamıştım. Ayakta bile zor duruyordum çünkü aslında o esnada bu sarhoş kızın bedenindeydim! Koridorda Asil ve diğerleri beni görmemişti, onların gördüğü bu sarhoş kızdı. O yüzden sabah uyuduğum yatakta o vardı çünkü onun bedeniyle yatağa girdiğim için bu normaldi. Aman tanrım ben bir şekilde farklı bir bedene girmiştım ve bunu nasıl yaptığımı konusunda en küçük bir fikrim yok. Ancak zihnimin kurnaz yanı öğren bunu yapmayı diye haykırıyor. Şu zamana kadar tam üç kere ruh formuna dönüştüm ve sonuncusunda bir bedene bile girmiştım. Bu ne demek biliyor musunuz? Eğer bu ruh ve beden değiştirme işini çözmeyi başarırısam akademide istediğim her bilgiye kolayca ulaşabilirim. Gündüz kendi çıkarlarım için işime yarayacak bedenler çalabilir, geceleri ise bir hayalete dönüşüp dedektiflik yapabilirim. Evet, evet bunu kesinlikle öğreneceğim ve nasıl

yapıldığı konusunda uzmanlaştığımda ise ilk iş fanilerin rüyasına sızıp iletişime geçmeyi öğrenmek olacak. Öyle yada böyle Sıraç'a ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Burada yapmam gerekenlerin listesi gittikçe artıyor olabilir, ama beden değiştirme işini çözersem bir taşla yüzlerce kuş vurup tüm o listeyi tek bir hamleyle silebilirim.

Ayağa kalkınca çoktan güneşin doğduğunu görmek canımı sıkmişti çünkü sadece birkaç dakika uyumayı düşünmüştüm. Ve tam o esnada duyduğum o ürkütücü ses ile korkarak yutkundum. "Ne zaman uyanır?" Bu Gediz'in sesiydi. "Ve hepsi neden uyuyor?" Başımı sol tarafa çevirince üç silahşörleri gördüm, fakat benim ilk dikkatimi çeken bir yatakta uyuyan bedenimdi. Itır ise benimle aynı yatakta uyuyor bir bacağını üzerime atan kardeşim başını göğsüme gömüp ahtapot gibi uyuyan bedenime sımsıkı sarılarak uyuyordu. Mara ve Doğa ise hemen yan taraftaki yatakta uyuyordu, tek fark Itır ve benim aksime bu ikisi aralarına yastık koyup birbirlerine hiç temas etmeden yatağın köşelerine kıvrılarak uyumuşlardı. Madem birlikte uyumaktan bu kadar rahatsız oluyorlar neden aynı yatakta uyudular ki? Neredeyse buradaki tüm yataklar boştu.

Elindeki bir kavanozdan sarımsı bir sıvıya kuş tüyünü batıran kadın, onu Itır'a temas ettirmemeye çalışarak burnuma yaklaştırıp bana koklatmaya çalışıyordu. "Esmer olanı uyutmak için üç farklı büyü yapmak zorunda kaldım, aksi takdirde gece seni öldürmeye geliyordu. Sanırım dün sana attığı o beş yumruk yeterli gelmemiş öfkesini dindirmeye." Gözlerim her şeyden habersiz bana sıkıca sarılarak uyuyan Itır'ı bulunca tebessüm ettim. Şimdi Gediz'in dudağındaki yaranın sebebi anlaşıldı.

Gözlerini açtığında benim uyanmadığımı görünce asıl ondan sonra yapacakları beni korkutuyor, çünkü Itır'ı tanıyorum benim için ölür de öldürür de.

"Hakkı var ablasını çok seviyor." Şifacı kadın tüyü burnumdan uzaklaştırıp hayır dercesine Gediz'e döndü. "Bu normal bir sevgi değil." Yatakta uyuyan kardeşimi işaret etti. "Onunkisi sevgiden çok daha güçlü bir duygu, ablasına ölümüne bağlı ve bu ona her türlü çılgınlığı yaptırabilir. Dün gece her üçü çok fazla sorun çıkardıkları için onları büyüyle uyutmak zorunda kaldım, ama heran uyanabilirler." Şifacı kadının öyle alışagelmışin dışında bir tarzı yoktu, hatta üzerindeki beyaz sade elbisesiyle uyumlu aklarla dolu kabarık saçları bu yaşlı kadını fazlasıyla paspal bir görünüşe sokuyordu. Yüzü kırıksıklarla dolu ama her bir kırıksık ona bilgelik katarken,

sarkık yanaklarından birinde yuvarlak küreyi andıran bir dövmesi olması onu bilgilerden biri yapıyordu.

"Peki oyunbazın durumu nasıl?" Linç ettiği bedenimin ne halde olduğunu sorması acaba yüzüzlüğün kaçınıcı boyutuydu.

"Bedeni çoktan aldığı yaraları büyük bir hızla bir gecede iyileştirdi çünkü o bir şifacı, ancak neden hâlâ uyanmadığını bende anlamıyorum." Şifacı kadın onları bırakıp gittiğinde benim dışımda sadece bu üçü kalmıştı.

Hafız'ın neden düşünceli gözlerle uyuyan bedenimi izlediğini bilmiyorum, ama bir şeyler canını yakıyormuş gibiydi. "Uyandığında ona bir açıklama yapmak zorundasın." Hayır o caniden herhangi bir açıklama istemiyorum, sadece benden uzak dursun başka bir şey istemiyorum.

"Ne söyleyeceğim?" Homurdanarak arkadaşına dönmüştü. "Dün gece biranda onun yüzü değişip farklı bir yüz geldiği için ona zarar verdiğimi mi? Sence buna inanır mı? Hafız bu kız tilki beyinli, bir kanıt sunmadıkça hiçbir açıklamaya inanmaz!" Sertçe yutkundüğümde normal şartlarda bunu bana söyleseydi evet ona inanmazdım, ama şuanda beni görmüyorken neden arkadaşlarına yalan söylesin ki? Ne yani biri dün gece ona halüsinasyon göstererek bana zarar vermesini mi sağlamıştı? İyi ama orada bunu yapacak yeteneği olan sadece Hafız'dı ve o da uyuyordu.

Uyanık olsa bile Hafız'ın arkadaşına böyle bir şeyi yapacağına ihtimal bile vermiyorum. Üstelik neden benim zarar görmemi istesin ki?

Hayır eminim Gediz ve Asil'de bunun birinin işi olduğunu zaten düşünmüşlerdir, ama hâlâ Hafız'a olan bakışları değişmediğine göre tıpkı benim gibi onlar da bunun Hafız'ın işi olduğunu düşünmüyorlar.

"Asil sen yine ne yapıyorsun?" Hafız'ın baktığı yere dönünce Asil'in elindeki battaniyeyle uyuyan Doğa'nın üstünü örttüğünü gördüm. "Üstü açık uyumuş hasta mı olsun?" Sadece Doğa'nın üstünü örtüp onun hemen yanında üstü açık olan Mara'ya aynı jesti yapmamasına gülsem mi kızsam mı bilemedim.

Gediz'in sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Seni istemeyen bir kadına olan bu ısrarını anlamıyorum. Sadece senden korkmuyor bir o kadar da nefret ediyor."

Asil yatakta uyuyan Doğa'yı izlerken içtenlikle gülümsemişti. "Ben onu seviyorsam bundan ona ne ki? İsteddiği kadar benden nefret edebilir, ama onu sevmeme karışamaz çünkü bu onu değil kalbimi ilgilendiren bir durum." Ve ben bu saf dürüstlük akan sözlerle Asil'in sevgisini ilk kez iliklerime kadar hissetmiştim.

"Kız seni çıldırtıyor değil mi?" Hafız sırtarak Gediz'e bakıp uyuyan Doğa'yı gösterdi. "Çünkü en nefret ettiğin kadın türü, yani korkak olanlar." Daha sonra bana sarmaş dolaş yapışan İtır'ı işaret etti. "Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?" İnanmıyorum burada resmen erkeklerin kız muhabbetini dinliyorum ve bahsettikleri kızlardan biri kardeşim!

"O mu?" Anında yüzünü buruşturmuştu. "Onun kadın olduğundan bile şüpheliyim." Bu konuda yalnız değildi çünkü benimde benzer şüphelerim vardı.

"Bence bir erkek olamayacak kadar güzel bu küçük amazon."

"Asil kız senden daha sıkı yumruk atıyor, dün gece bunu çok iyi test ettim."

"Hadi ama Gediz sana vurmasına tepki bile göstermedin. Hatta o sırada dudaklarının kıvrıldığını gördüğüme eminim."

"Az önce kendin söyledin muhafız, güçlü kadınları hep takdir etmişimdir tek sebebi bu."

"Dostum o esnada gözlerinde beliren tek şey tutkuydu."

Güldü. "Şiddetin en büyük tutkum olduğunu herkesten iyi biliyorsun Asil." Onlara sırtını dönüp yürümesiyle gözlerini deviren Asil, "Bazen neden onunla arkadaş olduğumu sorguluyorum." Duydukları ile Hafız yüksek sesle gülmüştü. "Aynı soruyu ikiniz için ben yıllardır kendime soruyorum ve onun da sorduğuna eminim." Her ikisi gülerek Gediz'in peşinden gidince nihayet yalnız kalmıştım.

Onların gitmesini fırsat bilip hemen koşarak kendi bedenimin yanına gittim. "Pekala şimdi nasıl yapıyoruz bu bütünleşme olayını?" Gülerek kendi soğuk elimi sıkıca tuttum. "Lütfen beni geri içine alır mısınız?" Evet böyle olması gerekiyor değil mi? Peki neden bir şey olmuyor?

Daha sıkı tuttum elimi. "Alsana beni içine." Hâlâ bir şey olmuyor. Kahretsin bu birleşme işi nasıl oluyor biri bana söylesin.

"Tamam panik yok! Çok sakinim ben!" Kimi kandırıyorum şuanda deli gibi paniklemiş durumdayım. "Farklı bir yol deneyelim, evet, evet, farklı bir yol deneyelim!" Hemen yatağa çıkıp sırtüstü kendi bedenimin üzerine uzanıp gözlerimi kapattım. İtır'ın bacağı sırtıma batıyor olabilir ama şuanda çok daha ciddi bir sorunum vardı.

En az beş dakika boyunca hiç kımıldamadan uyuyan bedenimin üstünde öylece gözlerim kapalı bekledikten sonra korku içinde gözlerimi usulca açtım. "Lütfen işe yaramış olsun." Ellerimi yukarı kaldırıp görebileceğim bir yere getirince şeffaf ellerimin arkasında tavanı görmem ile çılgılık atarak

yataktan atladım. "Bana bunu yapamazsın!!" Kolumu tutarak onu sarsmaya başladım. "Derhal beni geri içine al! Sen bana aitsin beni böyle ortada bırakmaya hakkın yok!!" Bu saçmalık o benim bedenim bana böyle ihanet edemezdi!

Aman tanrım ya hep böyle ruh olarak kalırsam? Hayır! Kendime bu kötülüğü yapacak kadar nankör bir bedene sahip olamam!

"Hayır pes etmeyeceğim, bugün bu iş bitmeden bir yere gitmiyorum!" Öyle yada böyle beni içine almalıydı çünkü o benim ve ben asla kendimi böyle yarı yolda bırakmam.

Sadece birkaç dakika içinde bedenime dönmüş olacağımdan eminim.

1 saat sonra.

"Ne halin varsa gör! Bir daha zor bulursun artık beni!" Kendime tüm tripleri atıp öfkeyle onu bırakıp hızlı adımlarla revirden çıktım. Denemediğim hiçbir çılgınlık kalmadığı halde bu yaptığı affedilir gibi değil.

Görmezden gelinmeye asla tahammül edemem ve bunu bana ben yaptığım için kendimi bir daha kendimin karşısında küçük düşürmeye niyetim yok. Yani artık zor bulur benim gibi ruhu o nankör beden.

Hayır kesin kararlıyım bir daha asla kendimi, yani onu görmek istemiyorum.

"İtir haklı sen kendine bile ihanet edecek kadar kalpsizsin!" Bu sözlerim ruhuma değil beni geri çeviren bedenime. Hayatımda ilk kez kendimden nefret ettiğim bir sürece girmiştım.

Çoktan sabah olduğu için koridor insan kalabalığıyla dolmuştu. Kimseye çarpmamaya dikkat ederek bir köşeye çekilip sakinleşmeye çalıştım. "Pekala elde ne var onları hızlıca gözden geçir hemen. O ruh sökücü adam yüzünden bir hayaletim ve bedenim beni geri almıyor içine. Bir hayaletim ama sadece kimse beni görmüyor ve duymuyor, ancak onlara dokunuyor, hatta eşyalara da dokunuyorum. Tamamiyen ölmediğim için aslında yarı hayalet sayılırım, çünkü bir şeylerin içinden geçmiyorum ve filmlerdeki gibi havada uçmak yerine her yere yürüyerek gittiğim için bu konuda henüz o kadar uzmanlaşmadım. Evet elde var bunlar, şimdi çocukluk yapıp kendine sövmek yerine hemen krizi avantaja çevirecek bir yol bul. Tek yol bedenime geri dönmem! Üstelik Itir uyanıp hâlâ uyanmadığımı görürse artık olacakları Gediz düşünsün, çünkü ben düşünmek bile istemiyorum!" Daha başıma neler gelecekti bilmiyorum ama iyice çıldırmanın eşğine

geldiğimi iyi biliyorum. Belki birgün bu cehennemden kurtulurum, tek duam o gün geldiğinde kafayı yemiş bir deliye dönüşmemek çünkü burası tam bir tımarhane.

Hafız'ı bulsam iyi olacak belki o bana yardım edecek bir çözüm bulurdu.

Koşarak akademiden çıkıp biraz hava almayı düşünmüştüm ki, birine çarpınca inleyerek başımı kaldırdığımda içimde ılık bir esinti oluşurken çarptığım kişiyi bulamadım. Bekle ben az önce düz bir şekilde koşmuyordum mu? O halde şimdi neden çıktığım kapıya dönük yüzüm? "Çok garip." Omuz silkerek geriye döneceğim esnada, "Turgut dün senden istediğim şeyi yaptın mı?" Hafız'ın sesini duymam ile gülerek hemen ona doğru döndüm bende tam onu arayacaktım. Şimdi bir şekilde beni duymasını sağlamalıyım.

Ben ona bakarken sanki o da beni görüyormuş gibi gözlerini benden ayırmadan gelip tam karşımda durması fazla tuhaftı. "Beni duymadın mı sana bir soru sordum?" Ben duydum duymasını da Turgut duydu mu emin değilim, bu arada Turgut nerede?

Sağıma ve soluma bakarak yanımda biri var mı diye baktım, ama görünürlerde bir Turgut yoktu. "Kimi arıyorsun sen?" Bu soruyu üzerime alınarak gözlerimi devirdim. "Sen eğer sanki beni görüyormuş gibi bana bakmak yerine Turgut'a baksan bende daha kolay onun nerede olduğunu bulabilirim." Gözlerini bana dikerek konuşuyordu, ama şeffaf bedenimin arkasında duran bir Turgut yoktu.

"Sen ne saçmalıyorsun?" Yüzünü buruşturarak hâlâ bana bakıyor olması hiç normal değil. "Yine içmeye mi başladın sen?" Yaklaşıp nefesimi hafif koklamaya çalışmasıyla afallayarak geriye çekildim. Aman tanrım bu adam beni görüyor olabilir mi? "Be-beni görüyor musun?" Afallamış bir halde konuşmaktan güçlük çekiyorum beni görüyormuş gibi davranıyor, gerçekten görüyor olabilir mi?

Sanki karşısında aklını yitirmiş bir deli varmış gibi hiç konuşmadan bir süre sadece gözlerime baktı. Gözlerinin koyu mavisi biranda bal sarısına dönmüştü, fakat bu o kadar kısa sürmüştü ki sadece saniyeler içinde eski rengine dönmüştü. "Son bir haftadır hiç içmemişsin, o halde bu garipliğinin sebebini bana açıkla Turgut. Ne demek seni görüyor muyum?" Az önce gözleri değiştiğinde zihnime mi sızdı? İyi ama benim zihnim tüm muhafızlara mühürlüydü. Bekle! Turgut mu dedi o bana?

Aman tanrım hayır düşündüğüm şey olmuş olamaz değil mi?

"Bir dakika." Yutkunarak her iki elimi korkarak yukarı kaldırıncı gördüğüm kaba nasırlı ellerle bahçedeki herkesin dikkatini çekecek bir yükseklikte bağırdım. "Aman tanrım hayır!" Yok daha neler!

Bunu yaşıyor olamam.

Başımı eğip dümdüz göğüslerime dokunduğumda sinirden çılgılık attım. "Kas mı? Göğüslerim nereye kayboldu!" Delirmiş gibi bedenimi kontrol etmeye başladığımda gördüğüm her detay beni ağlatacak hale getirmişti. Bir erkek pantolonu ve yakası açık gömlek giyiyordum, üstelik dümdüz bir beden ve dokununca elime batan çenemdeki bu şeyler sakal mı? Kahretsin ben Turgut dediği kişiye dönüşmediysem bunun tek bir anlamı olabilirdi ben bir şekilde Turgut'un bedenine girmiştım! İyi ama hangi ara? Ah! Tabii ya az önce birine çarptığımda büyük ihtimalle onunla bütünleşmişim. Bir günde ben daha ne tür felaketler yaşayacağım ki?

Kendi bedenime dönmek istiyordum, Turgut'un bedenine değil!

"Sana bu kadar katlandığım yeterli." Hafız arkasını dönüp tam gidecekti ki telaşa kapılarak elini sıkıca tuttum. "Gitme! Beni bu halde bırakıp gidemezsin!" Sesim bile kulağıma çok kalın ve kaba gelirken bana yardım etmeden hiçbir yere gidemezdi.

Onun elini tutmam ve o telaşla yüksek sesle bağırarak söylediklerim herkesin bayağı bir ilgisini çekerken Asil oturduğu çardakta gülerek ellerimizi gösterip, "Siz ikiniz hayırdır muhafız?" deyince Hafız bir küfür savurup elini sertçe çekmişti. "Daha fazla benim asabımı bozma Turgut! Böyle saçma şeylerden hoşlanmadığımı biliyorsun!" Şimdi bu bana neden bağırıyor ki ben sandığı kişi değilim.

"Lütfen yalnız kalacağımız bir yere gidelim sana her şeyi anlatacağım."

"Ovv muhafız işler ciddi sanırım." Asil'den gerçekten nefret ediyorum! Eğer biraz daha beni zor durumda bırakırsa yemin ederim Doğa uyanınca onun gözleri önünde Doğa'ya kur yapmazsam bende bir Akay değilim.

"Kes sesini Tenebris ve sende kaybol Turgut!" Anlaşıldı bu iş böyle olmayacak.

Soğukkanlılığımı böyle bir durumda ne kadar korursam o kadar korumaya çalışıp doğrudan gözlerinin içine baktım. "Senin zihnin korunuyor, Asil ve bay efsanenin de öyle değil mi? Aksi olsaydı elli yıl önceki o büyük katliamda o kahrolası adama yardım ettiğinizi birileri zihinlerinize girerek öğrenebilirdi, yani tıpkı bende olduğu gibi siz üçünüz de bir şekilde muhafızlara karşı zihinlerinizi mühürlemeyi başardınız. Kalkanlardan ikisinin aykırı olduğu da hâlâ bu yüzden ortaya çıkmıyor.

Senin ve benim, pardon Elzem'in zihinleri mühürlüyken sence ormanda senin yanında gecelikle kaldığını, yada odanda banyonun önünde yaşadığınız o trajediyi nasıl bilebilirim?" Kimse duymasın diye özellikle kısık bir sesle konuştuğumda bence bu bana inanması için ona fazlasıyla yeterdi.

Peki bütün duyduklarına rağmen o ne yaptı dersiniz? Tek yaptığı kaşlarını çatarak, "Sen bütün bunları nereden biliyorsun?" diye dişlerinin arasında konuşmak olmuştu. Bu kesinlikle kötü bir şaka olmalı.

"Çünkü ben Elzem'im."

"Turgut git ötede kafayı bul."

"Hafız delirtme beni sana gerçek olan bir şeyi söylüyo-" daha ben sözlerimi bitirmeden bana sırtını dönüp yürümesiyle sinirden çılgık atarak bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Tanrının cezası aptal barbar! Daha sana gerçekleri nasıl anlatabilirim ki? İnanmazsan inanma ve umarım bu aptallığının cezası olarak on bir adım ilerindeki o su höbeğinin içine düşersin, evet böyle düz yürümeye devam et sersem!" Sonunda çıldırdığımda daha fazla onunla uğraşmak istemeyip tam yeniden akademiye girecektim ki, aniden duraksamasını beklemiyordum.

Yavaşça bana döndüğünde, "On bir adım demek?" Başını sallayıp küçük çukura doğru yürümesiyle ne yapmaya çalıştığını anlamadım. O çukurun yanında durunca yüzündeki bıkkınlık ifadesiyle bana bakıyordu. "Sekiz adım etti Turgut." Bak hâlâ Turgut diyor.

Avucumun içiyle alnıma hafifçe vururken ona tersçe bakıyordum. "Senin adımınla sekiz, ama bir kadının adımıyla on bir. Aradaki boy ve bacak uzunluğunu hesaplarsak her iki cinsin adımları eşit olmayabilir." Burada daha büyük bir sorunum varken beni uğraştırdığı şeylere inanamıyorum.

Yüzünde önce bir şaşkınlık belirtisi oluştu daha sonra ise sertçe yutkundüğünü gördüm. Şaşkınlıkla açılan gözleri tepeden turnağa beni incelerken sonunda anladı diye tam rahat bir nefes almıştım ki, anında şoka giren ifadesi yerini büyük bir alaya bırakınca ağlamak istedim. "Sen boş zamanlarında kadınların adımlarını mı hesaplıyorsun Turgut?" Bu adam beni deli ediyor.

"Ne halin varsa gör Hafız!" Onu hiçbir şekilde buna ikna edemeyeceğimi anladığım için kendi haline bırakıp öfkeli adımlarla akademiye girdim. Son umudum olan Hafız'ın bu kadar geri zekalı çıkması bana büyük bir hayalkırıklığı yaşatırken şimdi kimden yardım isteyeceğimi bilmiyorum.

Bana sürekli Turgut demesi çok saçma ona gerçekleri anlatmaya çalıştım.

Dalgın gözlerle kuzey kanadındaki merdivenlere yönelmiştim ki, elindeki boş su kovalarıyla aşağıya inen kızları gördüm. Temizliğe çoktan başlamış olmalılar ki temizlik odasındaki büyük su tankerini dolduracaklardı. Bülbül dışında hepsi çok üzgün görünüyordu, Bülbül ise hep olduğu gibi onlardan bir adım uzakta kendi işine bakıyordu. "Elzem ya hiç uyanmazsa?" Ben yukarı çıkarken onlar aşağıya indiği için Mizgin'in üzgün sesini çok iyi duymuştum.

Hacer elindeki boş kovaları gösterip güldü. "Uyanacaksa bile bugün uyanmasın malum günün yarısı tanker için su çekmekle geçecek." Şu durumda bir erkeğin bedeninde olmaktansa akşama kadar su çekebilirim.

"Kahyanın yüzünü sizde gördünüz mü?" Bu konuşan Rana'ydı. "Elzem o halde diye kadın neredeyse kutlama yapacaktı." Buna neden şaşırmadım acaba?

Kızlar yanımdan geçerken beni görünce, "Soylulardan biri neden bizim merdiveni kullansın ki?" Sessizce homurdanarak yanımdan geçip gitmişlerdi.

Bülbül onlardan uzak durmak için bir adım geride geldiği için tam yanımda geçeceği esnada artık her ne oluyorsa o kadar hızlı bir şekilde başını kaldırıp bana bakmıştı ki, soğuk keskin bakışları bir erkek bedenindeyken bile beni ürpertti. Buz gibi gözleri sanki içimi görüyormuş gibi bana bakarken bu kızdan gerçekten korktuğumu bir kez daha anladım. "Sen hayatımda gördüğüm en beceriksiz oyunbazsın." Ben afallarken o gayet sakin bir şekilde elindeki kovaları yere bırakıp doğruldu. "Beni bugün için hizmetine aldın, kahya veya bir başkası sorarsa aynen bunu söylüyorsun. Şimdi beni takip et Elzem." Elzem mi? Bunu tek bir bakışta mı anladı? Bak tekrar söylüyorum bu kızda kesinlikle bir şeyler var. Sıradan bir faninin yapacağı şeyler değil bunlar.

Hislerimde hiç yanılmam ve içimden bir ses bu kızın daha çok beni şaşırtacağını söylüyor.

Onun peşinden merdivenleri inerken güney kanadındaki merdivenleri çıkmaya başlamıştık. "Nasıl anladın?"

"Kız gibi salınarak yürümeyi bırak dikkat çekiyorsun." Bu kızda ki vurdumduymazlık seviyesi kaç acaba?

Omuzlarımı dikleştirip yanımdan geçen erkeklerin yürüyüşünü taklit etmeye çalışırken Bülbül'ün bu tepkisizliği gerçekten sinir bozucuydu.

"Bülbül benim Elzem olduğumu nasıl anladın?"

Hiç bana bakmadan boş bakışları dümdüz karşıya bakan kız, "Sadece istemen yeterliydi bedenine dönmen için." Yine aynı şeyi yapıyordu yine sorularımı geçiştiriyordu.

İstemekten çok daha fazlasını yapmıştım, hatta yalvardım bile ve bu çok utanç verici.

"Bülbül!" Bu sefer daha sert bir şekilde onu uyardığımda umarım kulaklarımın duyduğu bu erkek sesine alışmak zorunda kalmadan ait olduğum bedene geri dönebilirim. "Sana nasıl anladığını sordum?"

Bizi beşinci kata çıkartana kadar tek kelime etmemişti. Daha önce ilk dört kata çıkmıştım çünkü orada odalar vardı, ama daha yükseğine ilk kez çıkıyorum. Merdivenleri yeni bitirip tam beşinci katın koridoruna ayak basmıştık ki, burayı koruyan iki zırhlı bekçinin radarına takıldık. "Bu kata çıkan çalışanların içinde değilsin geçit iznini göster." Bülbül'e yaptıkları ikaz ile üst katların temizliğini öyle rastgele çalışanların yapmadığını anladım. Ne yani bizler akademinin basit yerlerinde çalışırken bazıları önemli noktalarda mı görev yapıyor?

Bülbül tam da ondan beklediğim gibi hiç panik yapmadan tepkisizliğini koruyup onlara beni gösterdi. "Efendi Turgut dün ki savunma dersinde bileğini çok kötü incitmiş, ona derste yardım etmem için bugün beni görevlendirdi." Doğa yalan nasıl söylenir diye bu kızın yanında staj yapmalı.

Nöbetçiler bana dönünce Bülbül'ü bozmamak için yüzümü buruşturup sağ elimi inleyerek onlara gösterdim. "Sadece bugünlük bu hizmetçiye ihtiyacım var, umarım yarına onunla işim bitmiş olur."

Açıklamamı yeterli bulan nöbetçiler yolumuzdan çekilince bizde devam ettik. Onlardan uzaklaştığımızda koridorun her iki yanında olan devasa çift kanatlı kapıları bana gösterdi. "Bunlar ders gördükleri sınıflar. Her kapının üzerindeki şu kocaman armalar onun hangi ırkın sınıfı olduğunu gösteriyor. Her sınıf aklının alamayacağı bir büyüklükte, ama karma ders aldıkları sınıf tüm ırkları içine aldığından diğer sınıflardan kat ve kat daha büyük. Haftanın dört gününü sadece kendi sınıfında geçirirler, beşinci günü tüm ırkların karma şekilde ders gördüğü bahsettiğim o sınıfta geçirirler. Ve günün yarısını arka bahçedeki kışlada savunma dersleri alarak bitirirler. Haftasonu ise genelde ya ormanda av yada kasabaya giderek kendilerini eğlendirirler." Peki bu kız ilk kez buraya çıkıyorsa sınıfların büyüklüğünü nereden biliyor?

Toplamda yedi kapı olduğuna göre bu akademide yedi farklı ırk olduğunu gösteriyor. Tenebrisliler, Azınlıklar, bilgeler, oyunbazlar, muhafızlar, koruyucular ve ışıktan gelenler dışında henüz başka ırklar hakkında hiç bilğim yoktu. Kapısında terazi şeklinde olan bir arma dikkatimi çekmişti. Terazinin bir tarafında kan, diğer tarafında ise insan figürü gibi arması olan simgeyle Bülbül'e onu gösterdim. "Bu hangi ırka ait?" Başını çevirip baktığında ürperdi. "Azınlıklar, terazi adaleti simgeler, kan ölümü ve insan ise yaşamı. Bir haksızlık olduğunda o korkutucu güçlerini kullanmaktan çekinmedikleri için fazla ürkütücüler ve evet yıkım dışında akademide birçok Azınlık var." Ve ben şuana kadar sadece bay efsane var sanıyordum. Acaba onun simgesi neredeydi çünkü Asil'in ki yumruğunun üstündeydi, Hafız'ın ki ise boynunda, ama şuana kadar onunkini hiç görmemiştim.

Biraz ilerleyince farklı bir kapı daha dikkatimi çekmişti. Bunun arması ise ok ve yaydı. Neyseki Bülbül fazla meraklı olduğumu bildiği için bu sefer daha ben soru sormadan o cevaplamıştı. "Şuanda Araf'ta yönetimi ele geçiren dört ırktan biri olan koruyuculara ait." Bu ırkın adı dışında herhangi bir bilğim yoktu ve Mara gibi Bülbül'ün bana uzun uzun açıklama yapmaya niyeti yok gibiydi.

Yürümeye devam ederken karşılıklı iki kapı sertçe yutkunmamı sağlamıştı, çünkü sağdaki kapının üzerinde pusula vardı ve onun tam karşısında olan soldaki kapıda ise güneş simgesi vardı. Bülbül yüz ifademden anlamış olmalıki başını salladı. "Evet ışıktan gelenler ve oyunbazlar, ama uzun yıllardır bu iki sınıf bomboş." Sebebi ise her iki ırkın yitik ve kayıp olmasıydı ne yazıkki.

Koridorun tam karşısındaki devasa kapının önünde durup bana dönmüştü. "Madem kendi bedeninde değilsin bizde bunu kullanarak verdikleri derslerden yararlanalım değil mi? Bugün cuma olduğu için karma ders görülüyor, yani içeride her ırktan var o yüzden dersi dinlemek dışında dikkat çekmemek için mümkünse hiç konuşma." Daha ben soylular gibi ders göreceğimin şokundan çıkamazken kapıyı açıp içeri giren kız ile mecburen onu takip etmek zorunda kaldım.

Bir öğretmen olarak ders vermeye alışmışken hangi ara öğrenci konumuna düştüm aklım almıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp içeri girdiğimde beklediğimin aksine içeride çıt çıkmıyordu. Acaba boş mu diye merak edip başımı kaldırdığımda fazlasıyla dolu olduğunu görmek beni ürküttü. Tanrım ne kadar da büyük öyle, evet gerçekten fazlasıyla büyük bir sınıftı. Baştan sona doğru uzanan belli

aralıklarla yanyana konulmuş yedi sıra vardı. Her sırada iki kişi oturuyordu fakat sınıf o kadar büyüktü ki, tek başına oturanlar çoğunluktaaydı. Buradan bakınca bile bir sıranın en arkasında kimler var göremiyorum, o derece uzun ve genişti. Herkes önündeki kitabı okumakla o kadar meşguldü ki içinde yüzlerce öğrencinin olduğu bir sınıfta nasıl ölüm sessizliğı olur afallayarak izliyordum. Ortadan iki sıranın baştan sona bomboş olması onların ışıktan gelenler ve oyunbazlara ait olduğunu anlamamı sağlamıştı. Soldaki duvarda ise belkide yüzlerce küçük dolap vardı. Her biri duvarın içine gömülü bir kasa gibiydi, her öğrencinin bir dolabı olduğuna eminim. Asıl şaşırtıcı olan ise sağdaki duvarda hiç pencere olmaması, onun yerine duvara baştan sona monte edilmiş tam dokuz raf vardı. En üst rafta belkide düzinelerce içinde garip bitkilerin olduğu kavanozlar vardı. Onun hemen altındaki rafta gelin bohçası gibi bir bezle sıkıca bağlanmış şeyler vardı ve içinde ne var bilmiyorum. Bir alt rafta küçük büyük birçok cam akvaryum ve her bir akvaryumun içindeki o hayvanları bu uzaklıkta inceleyemiyorum. Onun altındaki rafta ise küçük tahta işlemeli sandıklar, her birinin kilitli olduğuna eminim. Kısacası bir sınıfa göre her rafta birçok garip şey vardı ve bu bana hiç normal gelmiyor.

Etrafa attığım garip bakışlar dikkat çekmesin diye Bülbul'ün peşinden bende tüm sıraları geçip en baştakinde durdum. Bülbul ortalarda boş bir sıraya oturunca onun yanına oturmak zorunda kalmıştım. İçinde garip şeylerin olduğu o raflı duvar hemen solumdaydı. İyy o içi suyla dolu olan akvaryumu andıran şeyin içindeki sülük mü? Ben neden bu korkunç duvarın hemen yanındaki grubun içine dahil oldum ki, aralarda bir yere oturabilirdik. Arka sıraya dönünce önündeki kitabını sessizce okuyan kızın boynunda gördüğüm kılıç ve kalkan dövmesiyle derin nefes alarak önüme döndüm. Turgut muhafızlardandı sanırım, çünkü ben şuanda muhafızların olduğu sırada oturuyorum.

Büyük ihtimalle bize ders verecek öğretmeni bekliyorduk çünkü tam karşımızdaki öğretmene ait olan masa boştu. Kapı tekrar açılınca içeriye Asil yanındaki Oğuz ile girdi. Hemen yanımızdaki sıranın en önündeki sıraya oturduğunda sadece iki dakika sonra Gediz gelmişti ve o da Asil'in bir yan sırasına oturmuştu ve evet o da en ön sıradaydı. Yaklaşık üç dakika sonra kapıdan giren Hafız'dı, o ise benim bulunduğum sıraya yönelip en öndeki yerini almıştı. Bu üçü neden ön sıralarda oturuyordu da ben böyle ortalardaydım? Tüm okul hayatım ön sıralarda geçmişken bu haksızlıktı.

Beklemekten sıkılmışım ki, kapı tekrar açıldı ve içeri giren kişi ile sebepsiz yere soluğumu tutmuştum. Aman tanrım bu adam akademiye ilk geldiğinde koridorda portresini gördüğüm o kişi değil mi? Portrede 1970 tarihi olduğu için o sıralarda bunların uçuk yaşını bilmediğim için onun çoktan öldüğünü düşündüğüm için yanılmıyorsam, "*Kendi devrinde çok can yakmış olmalısın,*" diye resminden etkilenip sessizce fısıldamışım. Yanılmışım adam hiç ölmemiş, hatta hiç yaşlanmamış aksine tıpkı diğerleri gibi o da yirmili yaşların ortasında gösteriyordu. Fazlasıyla genç ve bakılası olduğunu kimse inkar edemez. Ela gözlerinin o heyecan veren ışıltısı bambaşka bir şeydi, alnına düşen siyah ve kahve arasında bir tonda olan saçlarını elinin tersiyle çekmesi ise durduk yere iç çekmemi sağlamıştı. Tıpkı portresinde olduğu gibi dudaklarında hafif çarpık kibirli bir gülüşü vardı. Kahretsin bana neler oluyor bilmiyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. Beyaz gömleğin daha önce birine bu kadar çok yakıştığını görmedim, ama onun iri bedenini saran bir kumaş birine böyle dehşet ötesi yakışmamalıydı. O öğretmenlere ait masaya yürürken kendimi tutamayıp iç çekerek her hareketini izlemem Bülbül'ün dikkatinden kaçmamıştı. "Bir erkeğin bedenindeyken bunu yapma." Buna benzer bir şeyler homurdanmıştı, ama aklım hâlâ baktığım adamda olduğu için fazla kurcalamadım.

Ondaki normal bir enerji değildi, bir girdap misali insanı içine çeken türdendi.

"Kim bu?" Sessizce fısıldadığımda Bülbül tarafından aynı sessizlikte cevabı gelmişti. "Koruyuculardan Savcı Gevheri." Bir dakika Gevheri mi dedi o?

"Yıkım ile aralarındaki yakınlık ne?" Her ikisi aynı soyadı taşıyordu.

"Aralarında herhangi bir kan bağı yok. Savcı'nın babası yıkımın annesinin hayatını kurtardı geçmişte. Bir savaşta adam öldüğünde hasımları ailesini ve hamile karısını da öldürmenin peşine düştüler, ama yıkımın babası can borcunu ödemek için ölen koruyucunun hamile karısını himayesine aldı. Onlara kendi soyadını vermesiyle kimse Gevheri ismini taşıyan bir kadın ve bebeğine zarar vermeye cesaret edemedi. Bay Gevheri gerçekten çok dürüst ve adaletli biri. Savcı'nın annesini kendi kız kardeşi saydı ve Savcı'yı da kendi oğullarından ayırmayıp babalık yaptı. Ancak Savcı fazlasıyla gizemli takılan biri, dersleri dışında şüana kadar kimseyle muhatap olduğunu görmedim. Buradaki herkes onun sesini sadece derslerde duyuyor, onun dışında kalan tüm gününü yasaklı kütüphanede geçirdiği için

bir hayaletten farksız. Buradaki öğrenciler bir tek onun dersinde böyle sessiz ve ciddi olurlar, çünkü her birinin saygı duyduğu nadir öğretmenlerden biri. Fakat bu bile onun insanların arasına karışmasını sağlamıyor." İşte bu çok garipti kendisini neden insanlardan soyutladığını bilmiyorum, ama dudağındaki o gülüşü ve özgüven dolu duruşu kesinlikle bir asosyal olmadığını gösteriyor.

Keşke bende hep ondan ders alsam.

"Herkes geçen hafta verdiğim büyüyü ezberledi mi?" Onun sınıfa girmesiyle tüm öğrenciler kitapları bırakıp onaylayan mırıltılar çıkartınca memnun kalmışçasına başını salladı. "O zaman başlayalım değil mi? Herkes kafesten birer tane akrep alsın." Ben gözlerimi kocaman açarken öğrenciler hep birlikte ayağa kalkmak yerine oturmaya devam etmişti, ancak duvardaki dolabın hemen yanında bizim sıra olduğu için en öndeki Hafız ve onun hemen arkasındaki kız ayağa kalkarak dolaba yaklaştı. İçi akreplerle dolu fanusun yanına gidip aldıkları boş kavanozun içine iki çubuk yardımıyla bir tane akrep koyup yerlerine oturmuşlardı. Hemen sonrasında onların arka sırasında oturan iki kişi kalktı ve böylece ikişerli kişi olarak hızlı bir şekilde muhafızlar akrep almaya başlamıştı. Aman tanrım sıra gittikçe bana geliyor!

O şeylere yaklaşıpamam bile, bu nasıl ders böyle.

"Bülbül kalk hemen gidiyoruz." Korkuya kapılıp tam ayağa kalkacaktım ki, Bülbül anında kolumu tutup beni yerime çivilemişti. "Hiçbir şey tesadüf değildir, bugün bu sınıfta olmanın hayatındaki rolü büyük. Şimdi korkaklığı bırak ve bir erkeğin yapması gereken şeyleri yap!" İyi ama ben bir erkek değilim ki! Ayrıca bu kızın beylik gizemli sözleri canıma tak dedirtiyor.

Acilen bedenime dönüp hizmetçi olmaya devam etmeliyim. Ne yani Itır ve Mara hergün bu tür dersleri mi alıyor? Aklımdaki eğitim sistemi kesinlikle bu değildi.

Ben korkuyla sıra bana gelmesin diye beklerken korkunun ecele faydası yok ki göz açıp kapayana kadar sıra bana gelmişti. Benim önümde oturan iki kişinin yerine oturmasıyla hiç ayağa kalkasım gelmiyor. "Hadi Turgut." Hafız sinsice sırtıp arkaya dönmüştü. "Derse başlamamız için herkesin biran önce akrepleri alması gerekiyor daha ne bekliyorsun?" Bu pislik sanki özellikle üstüme geliyormuş gibi davranıyor. Eğer Turgut'tan ölesiye nefret etmiyorsa bunun altında başka bir sebep ararım ben.

Hiç kımıldamadığımı gören öğretmen usulca ayağa kalktığında gözleri ilk Bülbül'ü bulunca bana doğru döndü. "Burada olmasının sebebini bize

açıklar mısın?" Sesi o kadar yumuşak ve ikna ediciydi ki âdeta mest ediyordu.

"Şey-" demiştim ki, Bülbül masanın altında bacağıma kimse görmeden sertçe vurunca hemen kendimi toparlayıp hafif öksürdüm. Anladık kız gibi konuşmak yok. "Bileğim sakat derslerde bugünlük bana yardım etsin diye ondan rica ettim, yok yani emrettim, yada doğrudan da söylemiş olabilirim emin değilim şimdi." Paniklediğimde Hafız'ın yüksek sesle gülüşünü duyunca sinirden çıldıracaktım, bugün hiç çekilir gibi değil.

Gözkamaştırmacı öğretmen anlayışla başını sallayıp Bülbül'e dönmüştü neyseki. "Onun yerine sen al." Şu anda ne kadar rahatladım anlatamam.

Ayağa kalkan Bülbül kısa süre içinde yanıma geri döndüğünde arkamdaki kişiler sırasıyla ayağa kalkarken ben yutkunarak Bülbül'ün önüme koyduğu cam kavanoza bakıyordum. Siyah parlak sert kabuğunun içindeki bu tehlikeli yaratık korkunç görünüyor. Özellikle sırtına doğru bükülen kuyruğunun ucundaki o sivri uzvu kaçma isteğimi körüklüyordu. Kavanozun kapağı kapalı olabilir ama sanki heran o kapağı delip çıkacakmış gibi ürküyordum. Sadece yirmi dakika içinde öğrenciler o kadar hızlı bir şekilde hareket etmişti ki tüm ırkların masasının üstünde bir kavanoz vardı. "Şimdi size söylediğim büyü sözlerini kavanoza doğru fısıldayın ve hemen sonrasında kapağı açıp kavanozun içindeki akrebi elinize alın." Yok artık ama ya!

Böyle ders olmaz çıldırmamak elde değil!

Daha fazla dayanamayıp kavanozu parmak uçlarımla tutup bir hışımla yerimden kalktım. "Bekle!" Hayır Bülbül'ü dinlemeyip hızlı adımlarla düz bir şekilde yürüyüp bu akıl hastası öğretmenin masasının tam karşısında durdum. Usulca başını kaldıran adam, "Bir sorun mu var muhafız?" deyince kaşlarımı çatarak korkarcasına tuttuğum kavanozu sertçe masasına koymuştum. "Evet bir sorun var! Sorun bu ölümcül ders, siz kesinlikle berbat bir öğretmensiniz çünkü hiçbir öğretmen öğrencilerinin hayatını böylesine hiçe sayamaz!" Yüksek sesle konuşmam oldukça sessiz olan sınıfta herkes tarafından duyulsa da umrumda değil bu gözyumacağım bir şey değildi.

Benim öfkeli ruh halimin aksine o gayet sakin bir şekilde ayağa kalkınca vereceği tepkiyi merak ederken söylediği şey çıldırma sebebim. "Sen yine içtin mi?" Tanrı aşkına neden herkes bunu söylüyor!

"Hayır!"

"O halde neyine güvenerek benim öğretmenliğimi sorguluyorsun?" Çünkü bende bir öğretmenim ve bugüne kadar hiç öğrencilerimin önüne akrepli bir kavanoz koyup elinizi onun içine sokun demedim.

"Eğitim sisteminiz yanlış, bu akademi, hatta bu kasaba ve içindeki herkes yanlış. Buradaki tek doğru olarak bu saçmalığa daha fazla tahammül edemem." Herkesin şaşkın bakışları altında hiç birine bakmaya tenezzül etmeyip biran önce buradan kurtulmak için kapıya doğru hareket ettim. Ancak daha ben kapıyı yeni açmıştım ki önüne bakmadan biranda içeri giren bir çocuk bana çarpınca geriye doğru savrulan bedenimin kontrolü benim elimde değildi. Daha yumuşak bir düşüş talep ediyorum, savrulmaktan bıktım.

"Ciddi anlamda sabrımın sonuna gelmek üzereyim." Düştüğüm yerde sitem ederek otururken bugünüm cehennem gibi geçiyordu.

"Kusura bakma Turgut seni görmedim. Hey sen iyi misin?" Duyduğum sesle başımı kaldırıncı kapının yanında bana çarpan çocuğun endişeyle karşısında duran esmer çocuğa baktığını gördüm. Bekle ona Turgut mu dedi? O halde bu demek oluyor ki Turgut'dan kurtuldum. Hemen başımı eğince yerdeki şeffaf bedenimi görmek yemin ederim çölde su bulmuş gibi sevinmemi sağlamıştı. Bir erkeğin bedeninde olmaktansa hayalet olmayı yeğlerim.

Zavallı Turgut kafası karışmış gibi sınıfa bakarken eminim buraya nasıl geldiğini sorguluyordu. "Benim burada ne işim var? Neler oluyor en son bahçedeydim?" Afallamış sesiyle Hafız bir küfür savurup, "Nereye gitti bu kız?" deyince beynimde şimşekler çakarken kaşlarımı çatarak ayağa kalkıp ona döndüm. "Biliyordun! Turgut'un bedenine hapsoldüğümü biliyordun sen! Aslında bana inandın ama bilerek üzerime geldin!!" En kötüsü ise ben ona bağırırken o beni görüp duymadığı için etrafına bakınarak beni arıyordu. Hadi ama bu durumda öfkelenmem bile yersiz çünkü benim dışımda kimse sesimi duymuyor.

"Sorun yok odana git ve dinlen." Arkamdaki öğretmenin sesiyle Turgut dışarı çıkınca buradaki işi bittiği için Bülbül'de peşisıra çıkmıştı.

Psikolojim o kadar bozulmuştu ki bir adım dahi atmak içimden gelmediği için yürüyüp öğretmenin masasının kenarına oturarak bacaklarımı aşağıya doğru sarkıttım. "Bu hayaletlik işi bana göre değil." Ağlamaklı çıkan sesimle onun gülüşünü duyunca yutkunarak ona doğru döndüm. Okuduğu kitaba baktığını görmek rahatlamamı sağlamıştı, orada okuduğu bir şeye

gölmüş olmalı. Masasının üzerinde oturuyor olabilirim ama beni görmediği için ben kendimi toparlayana kadar sorun olmazdı.

"Bu şey öldü." Gediz'in korkusuzca kuyruğundan tutarak havaya kaldırdığı cansız akrebi görünce sinirden güldüm. "Niye şaşırmadım acaba, bu adamın dokunduğu her şey ölüyor."

"Ona acı verirsen ölmesi normal Gevheri." Savcı kitabı okumayı bırakıp ayağa kalkarak benimle aynı hizada durmuş ona bakıyordu. "Dersimde ciddiyetsizliğe tahammül etmediğimi iyi biliyorsun. Şimdi bilhassa öldürdüğün o hayvandan özür dileyeceksin." Aynı evde aynı babanın himayesi altında büyümüş olabilirler, ama Gediz'in onu dinleyeceğini hiç sanmıyorum.

Gözlerini devirerek elinde tuttuğu ölü akrebi Savcı'nın ayaklarının dibine doğru fırlattı. "Kimseden özür dileyecek değilim, özellikle ölü bir şeyden." Beklediğim tepki.

Savcı'ya baktığımda o kadar sakin ve sabırlı görünüyordu ki, ben olsam böylesine tepkisizliğimi koruyamazdım. "Seni tekrar uyarmak zorunda bırakma beni. Şimdi ayağa kalk ve onu yerden alıp özür dile." Herkes olacakları benim gibi merakla izlerken Savcı kesinlikle ondan korkuyor gibi görünmüyordu.

"Kardeşim olman bana bunu yaptıracığın anlamına gelmiyor koruyucu."

"Senin kardeşin değilim, kardeşlerinin kardeşi de değilim Azınlık. Bunu size sürekli hatırlatmak canımı sıkmaya başladı."

Gediz güldü. "Bundan nefret etsen de gerçek bu. Benim kardeşimsin ve kardeşlerimin de kardeşisin Gevheri, bunu biran önce kabul etsen iyi olur." Daha sonra ayağa kalkıp yürüyerek Savcı'nın tam karşısında durdu. "Hocaya itaatsizlik olmaz değil mi?" Alayla konuşup yerdeki akrebi alarak doğruldu. "Seni özellikle öldürdüğüm için özür dileyerek affına sığınıyorum." Beni şaşırtarak akrepten özür diledikten sonra Savcı'nın elini tutup onu avucuna bırakıp sırasına geri dönmüştü.

"Tam bir şerefsiz." Asil'in gülüşüne Hafız eşlik ettiğinde bence bu üçü her okulda dersi kaynatan o haylaz öğrencilerden farklı değildi.

Savcı elindeki akrebi masasına koyacağı esnada masada ben oturduğum için panikledim. "Lütfen o şeyi benden uzak tutun, biraz soluklanıp gideceğim." Beni görmeyen biri neden duysun ki? Akrebi masaya geliş güzel attığında kucağıma düşen şey ile bağırarak masadan atlayacağım esnada duraksadım. "Masadan atlarsam bu şey kucağımdan düşer ve bu onun dikkatini çeker, ama böylede kimse beni görmediği için bu yaratık

şuanda masadan bir karış yukarıda havada görünüyordur. Ah tanrım birileri farketmeden onu masaya koymalıyım, ama dokunamam ki!" Çaresizce başımı kaldırıncı Savcı'nın hemen tavanı incelemeye başladığını gördüm. Neyseki henüz masaya bakmadığı için akrebin masaya temas etmediğini görmemişti. O neden gülmemek için dudaklarının içini ısırır gibi görünüyor?

Bu adamda da bir şeyler vardı, ama hadi hayırlısı.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ellerimi masaya bastırıp korku içinde bedenimi yan tarafa kaydırdığımda neyseki tüm öğrenciler bana bakmak yerine ellerinde tuttıkları akreplere bakıyordu. Korku ve tiksinti içinde parmak uçlarımla akrebin gövdesini tutup onu az önce olduğum yere koyunca bağırarak ona dokunduğum elimi üzerime silmeye başladım. "Bu yerden nefret ediyorum! Bu insanlardan nefret ediyorum, akrepten de öyle! Ben artık kendi dünyama dönmek istiyorum!" Tekrar bir gülme sesi duyunca kaşlarımı çatarak Savcı'ya dönünce bu seferde boş bir sıraya baktığını gördüm. Acaba psikolojik sorunları olabilir mi? O boş sırada onu güldürecek hiçbir şey yok.

"Ne gereksiz bir ders." Öğrencilerin korkusuzca ellerinde tuttıkları yaratıklar görmek istediğim bir manzara değil. "Bu saçma dersin amacı ne hâlâ anlamadım." Daha ben sözlerimi yeni bitirmiştım ki Savcı'nın bana doğru yürüdüğünü görünce panikledim. Neyseki üzerime oturmak yerine hemen yanımda durmuş öğrencilere bakıyordu. Tek fark ben masada bacaklarımı sarkıtarak otururken o kalçasını masaya dayayıp kollarını göğsünde birleştirerek diğerlerine bakıyordu.

"Bu dersin amacını hepimiz iyi biliyorsunuz değil mi? Herhangi bir tehlikeli hayvana karşı savunmasız kalırsanız size öğrettiğim bu büyüyle daha o size zarar vermeden beş dakikalığına olsa da onu felç eder ondan kurtulabilirsiniz. Gördüğünüz gibi akrepler şuanda elinizde hiç hareket etmiyor, bunun sebebi şuanda felç geçirmeleri. Şimdi onları yeniden kavanoza koyup aynı sözleri ikinci kez tekrarlayarak eski hâllerini almalarını sağlayın. Acele edin bu derste öğrenmeniz gereken iki büyü daha var." Duyduklarım ile tüm önyargım dağılırken aslında o kadar da gereksiz bir ders olmadığını ne yazık ki görmüş oldum.

Beni görmese bile omuz silkerek yanımda duran adama döndüm. "Az önce sizin yüzünüzden o şeylerden birine dokunduğum için dersinizin yararları konusunda size övgü yapmayacağım." Gözleri doğrudan karşıya

bakarken sanki bir şey hoşuna gitmiş gibi dudağının kenarı kıvrılınca bunun sebebini sorgulamak bile istemiyorum.

Her şeyi sorgulamaktan beynimi artık hissetmiyorken birkaç şey de eksik kalsın.

"Neden bize daha korkunç bir şey öğretmiyorsun?" Gediz'in sıkılmış sesiyle hemen arkasında, "Merak etme işin o kısmını ben devralıyorum!" diyen İtır'ın öfkeli sesini duyunca başımı çevirmem ile açık kapıdan sinirden deliye dönmüş bir şekilde içeri giren kardeşimi gördüm. Eyvallah olsun uyanınca hala uyanmadığımı görmüş olmalığı korktuğum gibi sonunda çıldırdı. Mara ve Doğa onu durdurmak için peşinden koşarken İtır yumruklarını sıkarak herkesin ölesiye korktuğu Gediz'in masasına yumruğunu öyle bir vurdu ki, yemin ederim sıradan çıkan çıtırtıyı duydum. "Sana dün gece ne söylediğimi hatırlıyor musun? Kardeşim acırsa acıtırım, kardeşim kanarsa kanatırım ve kardeşim şuanda etrafımda dolaşıp bana patronluk taslamak yerine ölüm uykusunda! Sana dün gece sadece sabaha kadar süre vermişim ve madem ki Elzem uyanmıyor bende o kontrol delisinin arıza kız kardeşiysem bugün herkesin korktuğu yıkımı yıkarak herkese kardeşimin canını yakmak neymiş göstereceğim! Böylece bir daha kimse benim olana dokunmaya cüret edemez!!" Kahretsin kafa tuttuğu kişi sadece bir bakışıyla onu yerle bir edecekken bu kızın aptal cesaretinin bir sonu olmalıydı artık.

Herkesin içinde İtır'ın onu tehdit etmesiyle Gediz alay edercesine gülerek ayağa kalktı. "Bana ne yapabilirsin ki? Senin gücün beni bırak yıkmayı sarsmaz bile." Hiç istemesem de ona katılıyorum çünkü eşit güçlerde değillerdi.

Ancak İtır'ın gözlerindeki o karanlık parıltı beni endişelendirmiyor dersem yalan olurdu. "Bekle ve gör oğlum!" Aklından geçen çılgınlığı bilmek bile istemiyorum ve umarım öğrenmeme gerek kalmazdı.

Onu tanıyorum ortalığı dağıtmadan asla durmazdı.

Gediz'e sırtını dönüp attığı her adımıyla adete yeri inletirken duvardaki raflara doğru hızlıca yürüyüp bir fanusu kucağına aldığını gördüm. Gediz'e doğru yürüyünce arkamdaki öğretmenin telaşlı sesini duymak bana hiç yardımcı olmuyordu. "O kafesteki engerek bir ölümsüzü bile öldürebilir, derhal onu yerine koy!" Bekle engerek mi? Yutkunarak başımı eğip İtır'ın sıkıca tuttuğu kafesin içindeki şeyi görünce bağırarak masadan inip korkuyla geriye çekilince sırtım duvara temas etmişti. Ancak şuanda bunu düşünecek durumda değilim çünkü daha büyük bir sorunum vardı.

En az kolum kalınlığındaki şey kesinlikle bir yılan değildi. Kan kırmızısı pulları âdeta dehşeti haykırırken yumruğum kadar olan kafası soluğumu kesiyordu. Simsiyah gözlerinin gözbebeği ince kırmızı bir çizgiden oluşuyordu ve ona bakmak bile titrememi sağlıyor. Özellikle sivri keskin dişlerinin arasında tıslayarak çıkardığı çatallı dili bakılacak gibi değil. Kuyruğundan başlayıp kafasının üstüne kadar uzanan kemikli çıkıntılar sırtında düz bir şekilde ilerliyordu. Bu şeyin türü ne çünkü daha önce Itır'ın zorla bana izlettiği o belgesellerin hiç birinde böylesine bir yaratık görmemiştim. Evet her şey de olduğu gibi ne yazıkki Itır yılanlardan da korkmuyordu. Eğer ben olmasaydım saf korkusuz biri olabilirdi çünkü beni kaybetmek dışında bugüne kadar onun korktuğu hiçbir şeye şahit olmadım. Öğrencilerin korku dolu bakışlarının aksine Gediz küçümsercesine o yaratığa bakıyordu. "Onunla mı bana zarar vereceksin?" Güldü. "Daha o dişlerini bana temas ettirmeden parmağımı bile hareket ettirmeden onu öldürebilirim." Ne yazıkki yine haklı.

"Itır bırak o şeyi hemen!" Onu uyarsam bile beni göremediği için duymamıştı. Elinde o yaratığı tuttuğu sürece onu durdurmak için bir adım bile ona yaklaşmam.

Bir ruh olabilirim ama korkularım hâlâ duruyor.

Gediz'in dalga geçen sesini zerre umursamayan kız elindeki kocaman cam akvaryumu onun hemen yan sırasındaki boş sıralardan birinin üzerine bıraktı. "Hayır senin sonunu getirecek olan benim." Sinsice sırtıp cam kafesin üstündeki kapağı kaydırıp elini biran bile düşünmeden kafese daldırınca herkesten bir çığlık sesi yükselmişti. "Bu sevimli şey sadece bir araç." Ben korkuyla ellerimi dudaklarıma bastırırken o yılanın kafasını kavrayarak onu kafesten çıkarmıştı.

Bu yaratık kesinlikle sevimli değil.

Ve hemen sonrasında yaptığı şey sadece beni değil Gediz'i bile şaşkınlıktan sersemletmişti. Peki ne mi yaptı? O yaratığın bedeninin bir kısmı hâlâ kafesin içindeyken aklını kaçırmış kardeşim bir eliyle yılanın çenesini ve diğer eliyle ağzının üstünü tutup hafif ayırarak onun sivri dişlerini ortaya çıkardı. Hemen sonrasında ise yüzünü o korkunç yaratığa yaklaştırıp alt dudağını onun keskin her iki dişlerinin arasına koymuştu. Tıpkı bir midyeyi kapatır gibi her iki eliyle sertçe bastırınca yılanın dişleri onun alt dudağına geçerken ben delirmiş gibi nefesim kesilircesine bağırıp ona doğru koşarken kendi ayağıma takılıp yere düşmüştüm. Benim yüzümden! Benim yüzümden, kahretsin benim yüzümden ölecek!!

"It-Itır..." Gözlerim dolduğunda kriz geçirir gibi titrerken kaybetme korkusunu iliklerime kadar hissediyorum. Kahretsin ayağa kalkıp onu kurtaracak gücüm bile yoktu.

Kurtulması imkansız.

Aklımı kaçırmış gibi tırnaklarımı saç diplerime geçirip haykırdım. "Bunu nasıl yaparsın!!" Bu yaptığı onun için bile fazlaydı, hayır bu delilik değildi bu bildiğin ölümdü!

Yılanın çenesini tekrar kavrayıp kendisini ondan kurtarınca o yarattığı kafesine sertçe fırlatmıştı. Dudağındaki kanlar çenesinden boynuna doğru akarken acılar içinde öyle bir haykırmıştı ki ben ölümü yaşadım. Kardeşimin acı dolu feryadıyla ben kendi ölümümü yaşadım onun sesinden. Herkes benim gibi nutku tutulmuş şekilde onun bu yaptığıyla nefes almayı bırakmışken dengesini kaybeden kız yere düşecekti ki, Gediz herkesten önce şoku üzerinden atmış olmaliki hemen onun belini kavradığında en az Itır kadar öfkeli görünüyordu. "Sen çıldırmış olmalısın! Bu yaptığın büyük ahmaklık!!" Fakat Itır acılar içinde inlerken bile güldü. "El-Elzem yoksa ben zaten yokum ve kardeşime biri zarar vermişse-" deyip kollarını onun boynuna doladı. "Hayatım pahasına da olsa bunun hesabını ondan sorarım!" Hemen sonrasında kalan son gücüyle hızla aralarındaki mesafeyi kapatıp zehirli dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Lanet olsun bu kızın aklından neler geçiyor!

Gediz başta afallasa da hemen kendisini toparlayıp onun ensesindeki saçlarını yumruğuna dolayıp onunla olan temasını koparmıştı ki, Itır'ın gözlerine bakınca artık her ne düşündüyse, "Pekala her ikimizin de canı cehenneme! Ve seni kurtarmamın tek sebebi ablana olanlardan sonra ödeşmek!" deyip onun dudaklarına öpmesiyle ben artık ne gördüklerime tepki verebiliyorum, ne de yaşadıklarına.

Kahretsin bu ikisi kesinlikle normal değil!

Gediz özellikle onun alt dudağını emiyordu, sanki Itır'ın bedenindeki tüm zehri kendi bedenine çekmek ister gibiydi. Birkaç dakika süren bu öpücük Itır'ın kollarının güçsüzce onun boynundan düşmesiyle sonlanmıştı. Gediz ondan ayrıldığında şimdi onun da dudaklarında kan vardı, kardeşimin kanı. Itır'ın gözleri kapanıp başı geriye düşünce zehirden dolayı acı çekercesine inleyen adam onu kucağına alıp sırasından çıktı ve zehir onun da bedeninde dolaşıyor olmaliki yerinde sendelemişti. Diz çöküp Itır'ı yavaşça yere koyduğunda ayağa kalkınca başını sallayarak kendisine gelmek ister gibi bir hareket yapmıştı. Daha sonra ise hemen birkaç adım uzağımda duran

öğretmene bakıp, "Onu revire götürün," dedikten sonra bir hışımla sınıftan çıkmıştı. "Bekle sende iyi değilsin!" Asil ve Hafız endişeyle onun peşinden çıkarken İtir'a doğru süründüm. Kardeşime olanlardan sonra felç geçirmiş gibi bacaklarımı hissetmediğim için kollarımın üzerinde aceleyle ona doğru yerde sürünmeye başladım.

"Öl-öldü mü?" Önce Doğa'nın hıçkırığını duydum sonra ise göz ucuyla yere yığılan bedenini. Sanırım korkudan bayılmıştı. "Biri beni tutsu-" Ve hemen ardısıra Mara'da gördüklerinden sonra yere yığılıp bayılmıştı.

"Ne bekliyorsunuz!" Savcı'nın kızgın sesini duydum. "Bilge ve ışıktan geleni iki kişi revire götürsün, geri kalan herkes derhal sınıftan çıksın!" İtir ile aramda az bir mesafe kalmıştı ki, herkes dışarı çıkmak için koşuşturunca ellerimi yere bastırıp oturduğum yerde başımı çevirince üzerime doğru süratle gelen kalabalığı gördüm. Kahretsin bunlar beni görmüyor!

Korku içinde ezilmeyi beklerken biranda Savcı tam önümde durunca herkes onun etrafından geçtiği için neyseki kimse bana temas etmemişti. İki çocuk kızları kucaklayıp göturdüklerinde sınıftaki son öğrenci de çıkınca Savcı kapıyı kapatıp içeriden kilitlemişti. "Lütfen," Ona yalvarırcasına fısıldadım. "Biliyorum beni göremiyor ve duyamıyorsunuz, ama kardeşimi kaybedemem. Onu kurtarın, bu sizin yapabileceğiniz bir şey değilse onu benden uzaklaştırmayın ben yapabilirim." Gariptir ama benim olduğum yere bakıyordu, ama beni göremezdi değil mi?

İtir'ı buradan çıkarmadan bir şeyler yapsam iyi olacak, çünkü onu götürürse peşinden gidemeyecek kadar kötü durumdayım.

Ellerimi tekrar yere bastırıp tam kardeşime doğru sürünecektim ki, önce belimde bir el hissettim daha sonra ise biranda dönen bedenim yerden havalanmıştı. "Nedendir bilmiyorum, ama seni sürünürken görmek öfkelenmemi sağlıyor ve kolay kolay öfkelenen biri hiç olmadım!" Başımı kaldırıp kocaman gözlerle beni kucağına alan adama bakıyordum. Beni görüyor mu?

Ne yani yaptığım tüm o rezillikleri aslında hep görmüş müydü?

Beni İtir'ın yanına bırakınca kafamdaki soruları bir kenara itip tek kelime etmeden elimi İtir'ın kalbine bastırırken diğer elimi onun boynuna koydum. "Eğ-eğer beni bırakırsan seni asla affetmem ve uyandığında bu yaptığın şey için en ağır şekilde seni cezalandıracağım." Gözlerimi kapatıp onun bedenindeki acıya odaklandım, fakat işe yaramayınca sebebini anladığım için gözlerimi yeniden açmak zorunda kalmıştım.

"Sorun ne?" Ayakkabılarımı çıkartırken, "Eğer kontrolümü kaybedip ona veya size zarar vermeye kalkışırsam lütfen gereğini yapın." Ayakkabılarımı çıkardığım an hemen burnumu baş ve işaret parmağımla sıkıp beni izleyen adama güçlükle tebessüm ettim. "  ey ben içimi bitirene kadar burnumu siz kapatabilir misiniz? A lı ım sınırdayken Itır riske atamayaca ım kadar değerli." Dudakları kıvrıldı ında o elini uzatınca ben çektim. Şimdi onun uzun parmakları bir mandal gibi burnuma baskı yapıp kokuları solumamı engelliyordu. Bende yeniden gözlerimi kapatıp ellerimi kardeşimin göğsüne ve boynuna bastırıp acısına odaklandım.

Ayakkabılarımı çıkarmam i e yaramı  olmalıki parmak uçlarımdan ba layan acı sızı büyük bir hızla damarlarıma akın etmeye ba lamı tı. Bedenindeki zehirin miktarını hissediyorum, o kadar fazla değildi ancak tek bir gramı bile normal bir insanı saniyeler içinde öldürecek güçteydi. Bana akın eden bu ölümcül dozdaki zehir di lerimi sıkmamı sağlarken içime çektiğim her saniyede acı gittikçe daha fazla büyüyüp  iddetleniyordu. " uanda bir ruh olduğun için o zehiri içinde yok edecek bedenine sahip değilsin. Bu kadarı yeterli kalanını buradaki  ifacılar halledebilir." Hayır Itır onu kimseye emanet edemeyece im kadar benim için değerli bir hazineydi.

"Sana yeter dedim ruhun daha da  effafla tı, böyle devam edersen yok olacaksın!" Uyararı sesini duysam bile onu dinlemeyip kardeşimin bedenindeki zehiri çekmeye devam ettim. Acıdan  ı lık attı ımda artık burnumdaki parmaklarını hissetmiyordum. Gözlerimi g  kl kle açtığımda, "Dur!" Bağırarak beni Itır'dan uzaklaştırmak için koluma dokunacaktı ki, parmakları kolumun içinden geçince kaşlarını çattı. "Görmüyor musun yok oluyorsun!" Evet ruhumun büyük bir hızla silik bir hale geldiğini görebiliyorum, ama Itır'a bir şey olursa ben zaten ya ayamam ki.

Parmaklarıma sızan son damla ile sonunda onun bedenindeki tüm acıyı  ekti imde artık acı bile hissetmeyecek kadar ölüyordum. "Ko !" diye bağırdı  attı ı ka larının altında öfkeyle bakarken. " ok az zamanın kaldı o yüzden koç ve bedenini bul!" Başımı sallayıp ayağa kalkaca ım esnada ellerim, ayaklarım, saçlarım, kısacası her uzvumda dumanlar çıkınca istesem de ayağa kalkamadım. Sanki buharla ıyordum. " ok geç!" diyen adam ayağa kalktığı gibi kapıya doğru ko up kilidi açtığı gibi dışarı fırlamı tı.

Parmaklarımanın ucunda çoğalan dumanlarla t rnaklarıma kadar parmak u larımanın yok olduğunu görünce inleyerek uyuyan kardeşime döndüm. " anslısın çünkü cezadan kurtuldun." Bu haldeyken bile kanlı duda ının

hemen bir santim altında o yaratığın sivri dişlerinin açtığı küçük delikler canımı yakmıştı. En azından birimiz yaşıyor olacak.

Benim için Itir uğrunda ölmeye değer biriydi.

Arada geçen şu kısacık sürede önce ellerimin buhar olup yok olduğunu izledim sonra ise kollarımın dirseğıme kadar. "Neden hiç korkmuyorum acaba?"

"Biri yaşamam için tüm basamakları adeta atlayarak bitirse bende korkmam!" Başımı çevirince nefes nefese içeri giren Savcı'nın kollarında benim uyuyan bedenimi tuttuğunu gördüm. Bunun için mi koşarak gitmişti?

Bu kadar kısa sürede en alt kata inip onu buraya getirmesi inanılır gibi değildi.

Hiç vakit kaybetmeden cansız bedenimi yanıma koyduğu an buharlaşan ruhum bedenime akın etmeye başlayınca, Savcı yorgunlukla ter içinde kalmış bir şekilde bedenimin yanına oturmuştu. Bir süre sonra tamamiyen bir buhara dönüştüğümü hissettim ve her parçamı içine çeken bedenim.

Biranda her şey yok olmuştu, bende öyle.

Tüm sesler kesildi.

Işık kayboldu.

Her şey karanlık.

Ve karanlığın içinde bir ses.

"Hey! Beni duyuyor musun baş belası!" Kolumda bir baskı hissediyorum ama ne olduğunu tam olarak çözemiyorum.

"Tam bir beceriksiz, gözlerini açmayı dene." Bana söylenen şeyi yaptım ve kirpiklerimi güçlükle kırıştırıp gözlerimi açınca üzerime eğilen Savcı'yı görünce tebessüm ettim. "Bedenimde miyim?" Başını sallamasıyla nihayet ait olduğum yere geri dönmüştüm. Rahat bir nefes alan adam geriye çekilip soluk soluğa hemen yanıma yere uzanırken her ikimizde tavana bakıyorduk. Tek fark benim nefes alışlarım mutluluktan çıkıyordu onunkisi ise yorgunluk ve öfkeden.

Itir'ı kurtarmıştım ve ait olduğum bedene onun yardımıyla son anda geri dönmüştüm. Bu mutlu olmam için iyi bir sebep.

Her ikimizde uzandığımız yerden hâlâ tavana bakarken pişmanlıkla iç çektim. "Sözlerimi geri alıyorum siz gerçekten çok iyi bir öğretmensiniz."

"Bir daha seni sınıfımda görmeyeceğim!" Başına çok fazla iş açtığım için haklı olarak kızıyordu.

"Bende öğrenciniz olabilir miyim? Söz veriyorum akrepler konusunda tek kelime etmem."

"Hayır."

"Niye burada hizmetçi olduğum için mi?"

"Sebebi bu değil."

"Bir hizmetçiye ders vermek buradaki imajınızı mı sarsar?"

"Beni kışkırtmayı bırak, öyle olsaydı az önce bir hizmetçiyi kurtarmak için ecel terleri dökmezdim."

"Öğrenciniz olmam için sizi nasıl ikna edebilirim?"

Ayağa kalkıp bana üstten bakışlarını atan adam son derece ciddi ve kararlı bir şekilde uyarırcasına bana bakıyordu. "Hiçbir yolu yok. Bugün seni ilk ve son kez görmüş olacağım sakın bir daha karşıma çıkma." Bunları söyledikten sonra gitmesiyle güldüm. İlk kez gördüğü doğru, ama kesinlikle son görüşü olmayacak çünkü bir hayaleti istese de dersinde atamazdı.

Evet bedenime girip çıkmayı öğrenmeyi bugün içinde deneyeceğim ve bunu başarana kadar durmak yok.

Madem insan formundayken bir şeyler öğrenip kendimi geliştirmeme izin yok o vakit bende ruh formunda bunu yaparım.

Keyfim yerine geldiği için yerde olmamızı umursamadan Itır'a dönüp onun başını göğsüme koyarak kardeşime sımsıkı sarıldım. Yarı uykulu, "Elzem..." Adımı fısıldayan kız mırıldanarak kollarını bana dolayınca tebessüm ederek gözlerimi yumdum. "Hadi biraz daha uyuyalım, her ikimiz için zor bir gündü. Ayrıca uyandığında sana yapacaklarımdan sonra uyanmamayı dileyeceksin."

Şuan için en büyük amacım şu hayaletlik işini doğru şekilde çözmek. Ondan sonra ise yapacaklarım için kimse beni durduramazdı.

Evet bayağı bir olaylı olsa da nihayet Elzem bedenine geri dönmeyi başardı. Ancak gördüğünüz gibi yaşadığı onca şeyden bir ders almamış olmaliki tekrar bedeninden çıkmayı düşünüyor. Peki Elzem bu beden değiştirme işini kusursuz bir şekilde öğrenir mi dersiniz?

Peki arıza kızımız Itır'ın bu bölümde yaptıklarını bekliyor muydunuz? Sanırım her defasında Elzem'e sana zarar vereni yaşatmam derken şaka yapmıyormuş.

Gediz'in ödeşmek için onun dudaklarındaki zehiri almak için Itır'ı öpmesini bekliyor muydunuz? Ne diyebilirim ki bu ölümsüzlerin ödeşme şekli çok farklı.

Hafız bu bölümde Elzem'in bir erkek bedeninde olduğunu bilmesine rağmen ona yardım etmek yerine eğlenmeyi seçti. Ama Elzem bu beden değiştirme işini çözmeyi başardığında o kadar da eğlenmeyeceğini ilerleyen bölümlerde ne yazıkki göreceğiz.

Ve bu bölümde hikayemize yeni bir karakter daha dahil oldu. Bakalım koruyuculardan Savcı düşündüğü gibi gerçekten Elzem'i derslerinden uzak tutmayı başaracak mı?

Bu bölümü ameliyat olmadan hemen önce yazmıştım, sadece düzenleme ve soru kısmı kalmıştı. Dün kendimi biraz iyi hissedince bari devam eden hikâyelerimizden birine bölüm gelsin diye düşündüm ve inanın sadece düzenlemesi tüm günümü aldı. Ameliyat dikişlerim bunu bile bir günde yapmamı sağladı diyebilirim, oysaki düzenlemeleri daha kısa sürede yapardım.

Ve çok ama çok teşekkür ederim. Hiç birinize cevap veremesem de inanın ki sizden gelen geçmiş olsun mesajları o kadar çok mutlu edip iyi geldi ki bunu anlatamam. Gerçekten her biriniz iyiki varsınız ve iyiki en güzel iyikilerim oldunuz sizi kocaman seviyorum. ♥♥♥♥♥

Maalesef beni üzen bir konu da şu birkaç günde olmadı değil. Yaralasar'ı okuyan hatta özelden bana bölümün gelip gelmediğini soran bir okuyucumun yaptığı şey gerçekten büyük hayalkırıklığı yaşamamı sağladı. Çünkü kendileri henüz iki bölümden oluşan bir kitap yazmış ve kurgusu aynen şöyle bakalım size de tanıdık gelecek mi? Başrol kız eve geliyor ve evde anne babasının yanında onu bekleyen bir yabancı görüyor. Neler olduğunu sorduğunda babası kıza henüz o çocukken biri tarafından damgalandığını ve o kişinin yıllar

sonra ortaya çıkıp damgaladığı tüm çocukları öldürdüğünü söylüyor. O yabancı ise damgalanan tüm çocukları korumakla görevli bir ajan. Ve kızı alıp tesise götürüyor, kız orada kendi gibi olan beş mi altı mı orasına pek dikkat etmedim ama bu sayılarda farklı çocuklar görüyor. Sonra her ajan eğitmek için bir çocuk seçiyor ve bu kız kendi eğitmenine buzdağı lakabını takıyor, bir diğerine kırmızı dudak, Afrodite, yeşil gözlü yakışıklı gibi tüm eğitmenlere farklı lakaplar takıyor. Çok yaratıcı değil mi? Yayınladığı bu kitap gerçektende onun hayalgücü karşısında şoka girmemi sağladı. Özellikle daha sonra o çocuklarla çocukluk arkadaşı olduğunu anlaması ve hemen sonrasında onlara rakip olarak gelen farklı damgalı bir grup daha gerçekten çok yaratıcı.

Allah aşkına yazdığım kitabı birebir kopyalamış ve bu da yetmezmiş gibi onu kendi eseri gibi yayımlamış. Arkadaşlar esinlenmek dediğimiz şey bir kitabın aynısını yazıp birkaç yerinde küçük değişiklikler yapmak değil. Bu esinlenmek olmuyor bu bildiğin emek hırsızlığı. Ben dört çocukla onca işimin arasında günlerce emek vererek bir şeyi yazıyorsam bunun böylesine kolayca çalınmasını doğru bulmuyorum. Yazdığım tüm kitapların telif hakları sadece bana ait ve şimdi onu şikayet etsem o kitabı taslağında bile bulamaz silerler çünkü bu uygulamada bazı kurallar var. Ona özelden kitabı kaldırması için iki gün önce yazdım ve eğer bana cevap vermiş olsaydı bugün bunu sizlere bile söylemezdim. Fakat hikayem hâlâ panosunda durduğu ve bana cevap vermediği halde bile burada isim vererek onu rencide etmeyeceğim.

Birkaç gün daha bekleyeceğim ve hâlâ hikayemi kaldırmazsa ne yazıkki buradaki elçilerle iletişime geçmekten başka bir yol bırakmıyor bana. Umarım buna gerek kalmadan bu tatsızlık çözülür, çünkü onca hastalığın içinde bir de bununla uğraşmak istemiyorum. Bu daha kaç kez başıma gelecek bilmiyorum, ama bu yaptıkları hiç doğru değil. Hayır ben anlamıyorum birinin yazdığı şeyleri kopyalarken bunun uzun süre gizli kalmayacağını insan düşünür değil mi? Çünkü o kitap milyonları bulsa bile diğer kitabın yazarı senden önce yayımlamışsa birinin şikayet etmesiyle her iki kitabın tarihine kadar incelenir ve çalıntı olduğu ortaya çıkınca yazdığı her şey silinir. Asıl kızdığım nokta da tam olarak bu, çünkü birinin kurgusunu taklit ederken bile sende

onu uzun uzun yazıyor ve düzenleyip paylaşıyorsun. Tek fark biri emek verirken sen onun emeğini çalmak için emek veriyorsun.

Onun yerine kendi hayalgücünü yazmak daha huzurlu ve sağlam bir kurgu olmaz mı?

Her neyse bu kadar sitem yeterli çünkü birinin yaptığı bir şey yüzünden siz üzölmeyi haketmiyorsunuz. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(15) İstenmeyen Öğrenci Olmak Zor.

"Ne kaçan taraf olmayı seviyorum, ne de kovalayan. Ortada bir yerde buluşsak olmaz mı?"

Neredeyse saatlerdir Bülbül'ü sıkıştırıyorum, ama o kadar ketum ki tek kelime etmemeye kararlı. Kızlarla akademiye doğru yürürken onlar duymasın diye kısık bir sesle sorduğum soruları duymazdan gelmeyi bırakmalı. Bülbül hep olduğu gibi onlardan uzak yürüdüğü için onun yanında yürümek daha rahat soru sormamı sağlıyordu. Dün geçirdiğim o berbat gün yüzünden çok fazla soru aklımda oluşmuştu ve birinin bunlara cevap vermesi gerekiyordu ancak bu kızın ağzını bıçak açmıyordu. Peki sorularım için neden mi Bülbül'e geldim? Çünkü çok fazla şey biliyormuş gibi hissettiriyordu her defasında. Herkes onun bir fani olduğunu söylüyor, fanilere özgü bir enerji yayıyor olmalı ki öyle düşünüyorlardı, ancak ben böyle düşünmüyorum. Nasıl bir fani tek bir bakışta birinin içindeki ruhun kime ait olduğunu bilebilir ki? Dün daha ben bir şey söylemeden onun ben olduğumu anladıysa bu kız sıradan biri olamazdı. Üstelik beni zorla götürdüğü o sınıfta çıkmak istediğimde bana engel olup bu dersin hayatındaki rolü büyük demişti ve dakikalar sonra ben orada Itır'ı kurtarmıştım. Demek istediğim o esnada sınıfta değil de başka bir yerde olsaydım belkide ben yetişene kadar Itır çoktan ölecekti. Bu da demek oluyor ki Bülbül bir şekilde o olayın yaşanacağını biliyordu.

Ve bugün sorularımdan birkaçına cevap vermeden onu rahat bırakmamaya kararlıyım.

"Turgut'un bedeninde olan kişinin ben olduğumu nasıl anladın?" Defalarca aynı soruları tekrarlamak umrumda değil, öyle veya böyle bir cevap istiyorum.

"Bülbül konuşacak mısın sen artık?" Tek kelime etmeden dümdüz karşısına bakarak yürüyordu.

"Beni kasıtlı olarak o sınıfa götürdün değil mi? Bülbül sen gerçekte kimsin nesi-" Biranda adım atmayı bırakıp buzdan bakışlarını bana çıkartınca devam edemedim. "Ben gözlerinin gördüğü her şeyim ve bir o kadar da hiçim. Sana vereceğim tek tavsiye uyarılarımı hayatın pahasına

ciddiye alman, ama sakın beni sorgulama." Bana iyice yaklaşıp içimi ürpertecek bir soğuklukla bakınca ister istemez korkudan yutkunmuştum. "Kim olduğumu çözmeye çalışma, çünkü kim olduğumu öğrenirsen senden sahip olduğun her şeyi alırım. İnan bana bunu yapmaktan çekinmeyecek biriyim ve yine inan bana kesinlikle düşmanın olmamı istemezsin." Ben korkudan saç diplerime kadar ürperirken beni bırakıp gitmesiyle tuttuğum soluğumu sertçe bıraktım. Aman tanrım az önce bana ne yaşattı bu kız öyle?

Tamam onu sorgulamak yok. Başımda o kadar bela varken yeni bir taneyi kaldıramam. Herkesten daha fazla şey bilen ürkünç bir kızı kesinlikle düşmanım olarak istemiyorum.

Akademinin bahçesine girdiğimizde herkes hâlâ dün olanlar hakkında konuşuyordu. Tam gidip görev dağılımı için kahyayı bulacaktık ki İtır koşarak akademiden çıktı. Beni görünce yüzünde gülücükler açarak bana doğru gelmesiyle ona daha fazla taviz vermemek için kaşlarımı özellikle çattım. Dün uyandığımızda ona söylemediğim kalmamıştı peki o ne yaptı dersiniz? Karnıma nefesimi kesecek şiddetinden bir yumruk atıp, 'Beni bir daha korkutursan kardeş falan dinlemem kırılmadık kemiğini bırakmam!' deyip çekip gitmişti. Şaka gibi ama evet bütün yaptıklarına rağmen kendisini haklı çıkarmakla kalmayıp beni tehdit ederek gitmişti.

Kolumu tutarak beni bahçenin تنها bir yerine çekiştirmesiyle kızlar akademiye girerken kolumu sertçe ondan kurtardım. "Sakın bana dokunma İtır, hâlâ sana çok kızgıyım." Dudağının altındaki o yaratığa ait diş izlerini gördükçe daha da kötü oluyordum. Tamam bir ölümsüz olduğu için bir günde kendisini toparlamıştı ve tamam bu izler de yakında geçerdi, ama geçmeyecek tek şey orada bana yaşattıkları.

Bezgince gözlerini devirdiğinde bu konuyu bu kadar çabuk kapatmayacağımı iyi biliyordu. "Elzem sen hâlâ orada mısın? Ne yapsaydım sana yaptığını ödemeliydi." Ama bu şekilde değil.

"Ölüyor İtır! Sen hangi ara bir katile dönüştün? Hadi onu geçtim müdehale etmeseydim sende ölüyordun!" Gediz şuanda revirde can çekişiyordu ve duyduğuma göre durumu gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Zehri bedeninde bir türlü atamadığı için tüm iç organları büyük hasar görmüştü şifacılar onun bedenini zehirden arındıramıyordu. Bedeni zehirden kurtulursa hasar görmüş organları o bir ölümsüz olduğu için kısa sürede iyileşebilirdi, ama o zehirden kurtulması o kadar kolay değildi.

"Evet az önce duydum akşamı çıkarmaz diyorlar." Keyfi yerine gelmiş gibi sırtıttı. "Benimde istediğim ölmesi." Kendi öz kardeşimi artık tanıyamıyorum.

"İtir kes şunu!"

"Asıl sen kes Elzem!" Gülüşü kaybolduğunda kaşlarını tehditkâr bir şekilde çattı. "Hiçbir şifacı onu o zehirden kurtaramaz, bunu yapacak tek kişi sensin. Ona yardım edersen seni öldürene kadar döverim ve öldürdükten sonra gittiğin yere peşinden gelip tüm kemiklerini kırarak tekrar öldürürüm! O sana zarar verdi salak! Benim olana zarar verdi!" Savunması karşısında çıldırmamak elde değil.

"İtir sevgilimmiş gibi konuşma mümkünse daha kızsals kelimeler kullan. Gittikçe daha fazla bir erkeğe benziyorsun!"

"Elzem bana erkek diyerek daha fazla eceline susama. Zaten senin yüzünden o kahrolası karşı cinsten birini öptüm. Aklıma geldikçe çıldırıyorum ve şuanda yine aklıma geldiği için aklın varsa sus!" Erkeklerden ölesiye nefret etmesinin en büyük sebebi toplumun erkekler daha güçlü kadınlar zayıf algısı yaratmasıydı. İtir kendisini her erkekten daha güçlü gördüğü için toplumun ona dayattığı algıya inat bir o kadar çok erkeklerden nefret ederek büyümüştü.

"Erkeklerden nefret ediyorsun ama karakterinin bir erkekten farkı yok kardeşim."

"Uğraşma Elzem sen zararlı çıkarsın. Şimdi ben gidiyorum ve sende ona yardım etmeyeceksin. Benim olana dokunmak neymiş canıyla ödeyecek."

"Benim olan deyip daha fazla sinirlerimi bozma!"

Gülerek omuz silkti. "Ama benimsin bunu ikimizde biliyoruz, hep benim, sadece benim." Ben çıldırmanın eşiğine gelmişken o gayet rahat bir şekilde arkasını dönerek akademiye doğru yürüyüp gitmişti. Bu sahiplenışı normal değil.

"Akıl hastası!" Yumruklarımı sıkarak peşinden bağırdım. "Son yaptığın şeyden sonra senden gerçekten nefret ediyorum şuanda!"

Bana hiç dönmeden hızlı adımlarla akademiye doğru giderken öfkeli sesini duydum. "Elzem o cümleyi bir daha kurarsan oraya gelir ve benden nefret ettiğini söyleyen o dilini kopartıp sana yedirtirim!" Bu kız birgün beni kalpten götürecekti çünkü normal sevmeyi bilmiyor. Beni sevmesi benim için armağan mı yoksa ceza mı yıllardır çözemedim gitti.

Peki hangi abla kardeşinin onu daha az sevmesini ister? Evet söz konusu İtir gibi aşırı sahiplenilen bir kardeş ise bence her abla tıpkı benim gibi bunu

isterdi.

Öğleye dek yetiştirebildiğimiz kadar oda temizlemiştik. Yemek molası olduğu için Doğa ile kızlardan biraz arkada yürüyüp mutfağa doğru giderken Doğa tüm gün yaptığı gibi hâlâ Gediz'e yardım etmediğim için bana kızıyordu. "Elzem sana yaptıkları için bende ondan nefret ediyorum, ama onun ölmesine izin verirsen ondan bir farkın kalmaz." Basamakları inerken bu benimde canımı sıkıyordu, ama ona yardım edemem...yani şimdilik.

"Yapamam Doğa." Hayalkırıklığına uğramış gibi bana bakıyordu. "İtir seni tehdit etti diye bu cinayete göz mü yumacaksın?" Birinin tehditleri doğrultusunda hareket etmediğimi çok iyi biliyordu, Gediz'e hepimizin çıkarları için yardım etmiyorum.

"Beklediğim bir şey var Doğa ve o olmadıkça onu kurtarmayacağım." Bu krizi avantaja çevirmek varken neden aptalca bir kahramanlık gösterisinde bulunayım ki?

Gözlerini kısarak endişeyle bana döndüğünde sinirden ağlamak üzereydi. "Tanrı aşkına senin o sinsi beyninde yine neler geçiyor?" Gülerek elimi omuzuna attım. "İkimizin kendisini geliştirmesi için buradakilerle aynı dersi almamız gerekiyor ve Efsun hanımı buna ikna edecek tek kişi Gediz'in kardeşi Savcı. Bakma sen şuana kadar sessiz kaldığına, çünkü dayanamayıp Gediz'i kurtaracağıma emin. Ancak bunu yapmadığımı anladığında ve Gediz'in dakikaları kalınca o insan düşmanı adam bana gelecek. İşte o zaman kardeşinin hayatına karşılık kendi şartlarımı sunacağım." Tüm gün ders isterdim ama burada hizmetçi olduğumuz için ne o bunu kabul ederdi ne de Efsun. Sonuçta biz tüm gün ders alsak bizim yaptığımız temizlik işi kalırdı değil mi? O yüzden bende her iki tarafın çıkarına bir çözüm bulmuştum.

Günde bir saat büyü dersi ve bir saatte savunma dersi bence bir yerden başlamak için yeterliydi.

Duydukları ile ürkerek benden uzaklaşan kız, "Bazen şu çıkarıcı zekân gerçekten beni korkutuyor." Gülerek bu seferde koluna girdim. "Büyü derslerine bayılacağına eminim."

"O kadar güzel mi?"

"Hayır gerçek anlamda bayılacaksın."

En alt kata indiğimizde koridorda bize doğru gelen Hafız ve Asil'i görünce kızlar mutfağa doğru giderken biz durduk çünkü ne için

geldiklerini biliyoruz. Tam karşımızda durduklarında tüm gece Gediz'in başında beklemiş olmaları ki her ikisi fazlasıyla uykusuz ve yorgun görünüyordu. "Şu inadı bırak ve onu kurtar hoca." Hafız'ın endişeli sesiyle olmaz dercesine başımı salladım. Gediz'in ölmesine gözyumacak kadar bir canı değilim. Bana her ne yapmış olursa olsun onun ölmesine izin vermeyeceğim, ama Savcı'nın inadı kırılana kadar bir süre daha bekleyeceğim. Her ne kadar derste Gediz'e kardeşin değilim dediyse de tüm çocukluğunuz biriyle aynı evde geçiyorsa ister istemez onu benimsiyordunuz. Adım gibi eminim mutlaka gelecek.

Birkaç saat daha beklerim ve beni yanıltıp gelmezse gider Gediz'i kurtarıp Savcı bana ders versin diye başka bir plan yaparım.

Yani bu işte benim kaybedeceğim bir şey yok, ben her şekilde yolumu bulurum.

Beynim bir tek sarhoşken çalışmıyor diyebilirim, bunu da dün bizzat test ederek öğrenmiştim. Hayatımda aptallaştığım tek gün olarak dün tarihe geçmeli bence, çünkü dün yaptığım aptallıklara doymadım.

Ergenler gibi kendi bedenime trip attığımı hatırladıkça hâlâ utanıyorum.

"O ölüyor." Asil beni ikna etmek için özellikle sesini sakın çıkarmaya çalışıyordu. "Evet sana zarar verdi ama bunun bir sebebi var, bilinçli olarak yaptığı bir şey değildi. Ölmesine izin verirsen-" demişti ki, "Ne yaparsın?" Hepimizi şaşırtarak bu konuşan Doğa'ydı. "Sende mi arkadaşın gibi ona zarar verirsin?" Gözlerinde korku olsa da nefreti daha ağır basmış olmalığı onun karşısında cesur durmaya çalışıyordu.

"Berbat bir duygu değil mi? Nereden mi biliyorum? Çünkü bende tüm gece arkadaşım heran ölecek diye korkuyla bekledim, tek fark sizden hesap sormamıza izin bile verilmeden uyutulduk. Aynı kaybetme korkusunu arkadaşın yüzünden bende yaşadım ve sen aynı kişi için benim arkadaşımı tehdit edemezsin! O senin için ne kadar değerliyse Elzem'de benim için o kadar değerli, bunun bilincinde olarak ona karşı olan tutumuna dikkat etmelisin Tenebris!" Son kısmı tükürürcesine söylemesi Asil'in yaşadığı hayalkırıklığının gözlerine yansımalarını soluksuz izledim.

"Tenebris öyle mi?" Doğa'nın ona adıyla hitap etmesini hep beklediğine eminim, çünkü Doğa bugüne kadar ona hiçbir hitap şekli kullanmamıştı ve adı yerine ona ırkıyla seslenmesine kırıldığını görebiliyorum.

"Değil misin?" Hep söylüyorum bu masum kızımızın tepesi atınca kendi olmaktan çıkıyordu.

Kaşlarını çatarak Doğa'ya yaklaşıp onun üzerine eğildi. "Evet öyleyim ışıktan gelen! Ve kardeşim o haldeyken bir darbe de sen bana vuruyorsan belkide sana gerçek bir Tenebris nasıl olur göstermeliyim! Beni sakın kışkırtma çünkü bu sefer sana tek bir ışıktan gelenin ölümünü izletmekle yetinmem çok daha fazlasını görürsün!" O öfkeyle dişlerinin arasında tıslarcasına söyledikleri belkide Doğa gibi bir kıza söylenecek en son şeydi, çünkü bana olanlara rağmen Doğa tüm gün onun arkadaşını kurtarmam için yalvarıp durmuştu.

"Se-sen..." Doğa'nın tüm cesareti anında kırıldığında gözleri dolarak sarsak adımlarla geriye doğru çekilip ondan uzaklaşmıştı. "Sen korkunç birisin. Çok korkağım değil mi? Çok da kolayım değil mi? Bana ne denilirse yaparım değil mi?" Gözyaşları süzülürken başını salladı. "Evet öyleyim, çünkü benim ne zaman sesim çıksa herkes bağırarak beni susturuyor! Herkes üzerimde güç kullanarak beni sindiriyor ve sende onlardan birisin. O yüzden uzak dur benden çünkü daha fazla kimseden darbe alacak gücüm kalmadı." Sözleriyle yıktığı çocuğa daha fazla bakmayıp arkasını döndüğü gibi koşarak gitmişti.

"Kahretsin!" Asil onun arkasından bakarken kendisine olan öfkesi yüzünden parmaklarını sertçe uzun saçlarından geçirmişti. "Olmuyor! Ben ne yaparsam yapayım bir şekilde her şeyin içine edip bu kızın nefretini daha çok kazanıyorum! Kolayım diyor ama hayatımda böylesine zorunu görmedim ben! Başlayacağım onun ışığına da kendi karanlığıma da!!" Öfkeyle esip gürleyip Doğa'nın tam tersi yöne doğru çekip gidince kendimi tutamayıp güldüm. Bu çocuğun öfkesi bile bana çok sempatik gelmeye başlamıştı.

"Kararlısın yani ona yardım etmeyeceksin?" Hafız'ın sitemli ve ayıplayan tavrıyla güldüm. "Gerçek anlamda ölmek üzereyken gel beni bul bir üst katı temizliyoruz bugün." Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden hemen yanından geçip bahçeye çıktım. Pişirdikleri yemekler hijyen kurallarına aykırı olduğu için bu öğünü kaçırısam da çok şey kaybetmem.

Geldiğimden beri kendimi elmayla doyurmak sağlığımı daha da kötü etkiliyor.

İnsanlardan en uzak bir bank bulup oturduğumda başımı yukarı kaldırıp güneşin ışıklarını tenimde hissetmek istedim. "Bir yanın kış bir yanın bahar. Bir yanın masum faniler diğer yanın günahkâr ölümsüzler. Bir yanın cennet öteki yanın cehennem. Sen Araf olmanın hakkını çok iyi veriyorsun."

Gökyüzü bile sürekli değişirken her geçen gün Arafı yaşadığımdan daha çok emin oluyordum.

"Hey sen nereye bakıyorsun ve ilgimi çekmiyor ama âdet yerini bulsun diye soruyorum bugün sağlığın ne durumda?" Mara'nın sesini duyunca bakışlarımı düşündüren gökyüzünden çekip önüme döndüm. Kimbilir yine canımı sıkacak ne söyleyecek merak bile etmiyorum.

"Sana nasıl olduğunu sordum? Beni duyuyor musun?" Aklımı gereksiz düşüncelerden kurtarıp ona başımı salladım. "Ben iyiyim Mara, ama beni bir konuda aydınlatır mısın? Koruyucuların yetenekleri tam olarak ne? Bunu uzun zamandır merak ediyorum ve soracağım tek kişi sensin." Kibirli bir şekilde sırtıttığında evet yine başlıyoruz. "Neden bir hizmetçinin sorusuna cevap vereyim ki? Ayrıca benimle konuşurken bana siz diyeceksin hizmetçi Elzem." Bu kızıdan gerçekten nefret ediyorum.

"Tamam Mara hanım!" Hizmetçiliğe düşmüşken hanımlık onun olsun, ama yeterki inat etmeyip bana istediğim cevapları söylesin. "Sizden rica ediyorum lütfen soruma cevap verir misiniz?" Bu kabullenişim tüm neşesini kaçırdığı için bana tersçe bakıyordu. "Çekilir gibi değilsin, kendi çıkarların için bukelemun gibi her kalıba girdiğin için sinirlerimi bozuyorsun." Eskiden bir konağın hanımı olduğum için egomdan dolayı ona karşı çıkmamı bekliyordu her defasında. Böylece ben sinirlenip çıldırdıkça o ona yaptıklarım için beni süründürüp intikam alacaktı. Ancak şöyle bir durum var ki ucunda bana fayda sağlayacak bir şey yoksa ben gereksiz yere off bile diyecek biri değilim. Bulduğum ortama çok çabuk uyum sağladığım için bir hizmetçiyken bile hiç şikayet etmemem onu daha çok deli edecekti.

"Artık soruma bir cevap alsam?"

"Benim soruma cevap verdiğinde neden olmasın?" Gözleri en küçük detayına kadar beni inceliyordu. "Sağlığın ne durumda ve sakın bana yalan söyleme çünkü Asil senden o pusulayı aldığı an verdiği tepkilerden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Geçen gün sebebini sorunca Asil bana pusulanın sırrını başta anlatmadı." Kendisiyle gurur duyarcasına güldü. "Ama gidip şüphelerimden Doğa'ya da bahsedeceğimi söyleyince küçük bir ölüm tehlikesi yaşasam bile sonuç odaklı düşünürsek istediğim tüm cevapları verdi." Bu kızıdan gerçekten korkulur, neyine güvenerek Asil gibi birisini tehdit eder ki. Kalkanlardan kimse benim dışımda normal değil.

"Ben iyiyim." Alayla güldüm. "Ne o yoksa benim için endişeleniyor musun?" Yüzündeki o küçük endişe bu sözlerle hemen dağılınca, "Senin

için mi?" Bu sefer alay eden oydu. "Ölsen umrumda olmaz." Bunu zaten bildiğim için açıkçası beni pek üzmedi.

"Şimdi sor şu soruyu derse gitmeliyim." En az onun kadar bende ona tahammül edemediğim için daha fazla uzatmadım. "Az önce sordum zaten, koruyucuların lanetini bilmek istiyorum."

Yeni hatırlamış gibi başını sallamıştı. "Ölü ırk, her biri için Araf'ta ölüyorlar sebebi ise ölümlerin ruhlarını çağırmaları. Ve aynı şekilde bir ruhu öldürecek güçte olan tek klandan geliyor olmaları." Ölü ırk mı? O yüzden mi koridorda Savcı'nın ilk portresini gördüğümde duyduğum o gizemli seslerden biri, 'Neden bir ölüye bakıyor,' demişti?

"Ancak öyle sandığın gibi ölümleri diriltmiyorlar, ölen bir beden ölmüştür o kişi bir daha asla mezarından çıkıp gelemez. Koruyucular ölen kişilerin ruhunu kısa süre için çağırabilir, ama çağırdığı ruh bir iblise ait değilse uzun süre hiçbir boyutta kalamaz. Ruhları çağırıp kısa süre için onları köleleri yapıyorlar. Bu korkunç değil mi? Düşünsene en az Medusa kadar tehlikeli bir ruhu çağırıp sana karşı kullandıklarını?" Ne? Bu ne ürkütücü bir yetenektir? Kim neden ruhlarla iletişime geçmek istesin ki? Biz daha bir Medusa'yla uğraşamazken onlar daha fazlasını bize karşı kullanırsa bu felaket olurdu.

"Peki diğer ırkların yeteneğine de sahip olabilirler mi?" Başını hayır anlamında salladı. "Ataları gibi tanrıların gazabını üzerine çekecek kadar çıldırmamışsa kimse buna sahip olamaz."

"Ataları gibi derken?"

"Elzem bunlar kurban, hepsi atalarının cezası sonucu bu hale geldi. Şöyle anlatayım yüzyıllar önce bu yerin adı Araf değildi, içindeki kişiler ise ölümsüz değildi. Her klan tanrıları kızdıracak kötü bir şey yaptığı için bu hale geldi. Onları ölümsüzlükle lânetleyip her birine farklı bir yetenek verdiler ki güç yüzünden birbirlerine girsinler. Günahkarlar ölümsüz olurken bu vahşetin içinde yer almayanlar ise lanetten hiç etkilenmeden eskisi gibi fani olarak yaşamaya devam etti. O yüzden kasaba faniler ve ölümsüzler olarak ikiye ayrılmış durumda. Tanrılar onları ölümsüz kılarak Araf'a sürgün etti o yüzden bir tarafta kar yağarken bir tarafta güneş açıyor. Bir tarafta masum faniler bir tarafta günahkar ölümsüzler. Anlayacağın bir tarafta cennet bir tarafta cehennem gibi bir şey olduğu için buranın yerel halkı kasabaya Araf ismini koydu. Şuanda yaşlıları bize elli yaşında görünüyor ya, emin ol beş yüzden büyüktür yaşı. Gençler en fazla yirmili yaşların ortasında görünüyor değil mi? Ama hiç biri seksen yaşın altında

değil. Ataları yirmili yaşların ortasında lanetlendikleri için tıpkı bizim gibi yirmi beş yaşına kadar büyüyorlar fakat en fazla yirmi altısına girdiklerinde yaşlanmaları yavaşlıyor. Şöyle düşün geçen yıllar bize salise hızıyla etki ederken onlara saat hızıyla işliyor." Dakika bile değil bildiğin saat farkı.

O zaman en fazla iki yıl içinde İtır'ın da yaşlanması kaplumbağa hızına düşecek ve benimkisi hep tavşan olarak kalacak.

Ben seksen yaşında buruş buruş bir nineye dönüştüğümde benden bir yaş küçük kardeşim tıpkı şuanda üç silahşörler ve diğerlerinde olduğu gibi en fazla yirmi altı falan gösterecek çünkü İtır'da bir ölümsüz.

"Hemen başka yerlere dalma asıl konuya geliyorum." Dalmamak elde değildi ama onun uyarısıyla dikkatimi ona vermeye çalıştım. "Demek istediğim bu lanet bunların değil atalarına ait, fakat babadan evlâda geçtiği için ne yazık ki hiç istemeseler de atalarının günahına ortak oldular. O yüzden hepsinin farklı yetenekleri var ve hiç biri bir diğer ırkın gücüne sahip değil."

"Son bir soru; koruyucular ruhları görebilir mi?"

"Hayır sadece çağırdıkları ruhları görebilirler." Ama içlerinden biri çok daha fazlasını görüyordu.

"Peki bir ruh bedeninden çıkmışsa?"

"Hayır bu yetenekleri arasında değil. Çağırdıkları ruhlarla iletişime geçtikleri için sadece çağrılarına cevap veren ruhları görebilirler. Ayrıca bir koruyucunun çağırdığı ruhu diğer koruyucu göremez çünkü onu çağıran o değildir." İyi ama Savcı nasıl görmüştü beni? Sınıfta ondan başka koruyucular da vardı ama bir tek o beni görmüştü.

"Pekala artık gerçekten gitmeliyim." Akademiye doğru birkaç adım atan kız, artık her ne hatırladıysa durup bana dönmüştü. "Kardeşine sahip çıkmanı tavsiye ederim, son günlerde çok garip davranıyor." İtır'dan bahsediyoruz onun her şeyi garip zaten.

Yinede, "Ne gibi bir gariplik?" diye sormadan yapamadım.

Mavilerinde küçük bir ürperti geçtiğinde bu dikkatimden kaçmadı. "Kardeşinin kendi kendine konuşmak gibi bir huyu var mı?" Başımı hayır anlamında salladığımda sanki yeni bir sorunumuz daha olmuş gibi gülerek müşdeli haberi verdi. "Son zamanlarda bunu çok sık yapar oldu. Hatta geçen gün onu uyandırmak için odasına gittiğimde aynayla konuşuyordu. Bu sabah da onun odasının önünden geçerken, 'Rahat bırak artık beni!' diye bağırın sesini duyduğuma eminim. 'Asla, o bana asla ihanet etmez beni kışkırtma!' Buna benzer bir şeyler duyduğuma eminim. Odasına girdiğimde

ise beni kovduğu için herhangi bir açıklama yapmadı fakat odada yalnızdı." Anlattığı şeyler kendi kendine konuşmaktan çok biriyle konuşan birinin replikleri gibi geldi.

Ve hemen beynim önüme sunmuştu tüm ihtimalleri.

Burada psikolojisi bozulduğu için sesli düşünüyor olabilirdi.

Yada sonunda şizofren oldu benim haberim yok.

Ve en korkutucu ihtimal ise Itır gerçekten biriyle konuşuyordu. Mara'nın görmediği biri? Kahretsin bir ruh!

O lanet iblis kardeşimi görmeye mi geliyor?

Yapabiliyorsan kardeşinden kurtul demişti o ses Efsun'un odasında. Bir şey biliyordu, Bülbül'de hasta olduğunda beni Itır konusunda uyarmıştı ve o da bir şey biliyordu. Tanrının cezası iblis onu bana karşı kıskırtarak bizi birbirimize düşürmeyi planlıyor olabilirdi. Evet bunlar benim yanılgım da olabilir, Medusa Itır ile hiç temasa geçmemiş de olabilir. Ancak aklıma böyle bir ihtimal düştükten sonra istesem de bunu görmezden gelemem. "Mara gözlerini sakın ondan ayırma hatta her hareketini bana rapor et." Burada bir hizmetçi olduğum için ne yazıkki istesem de onunla ilgilenecek zamanı bulamazdım. Ancak bu her fırsatta onu izlemeyeceğim anlamına gelmiyor.

O ne kadar uğraşırsa uğraşsın kardeşim bana asla ihanet etmezdi. Ona olan güvenim sonsuz.

"Orayı tekrar sil." Kabus gibi bir gün daha. Bu kadının benimle derdi ne hâlâ anlamadım gitti. Öğle molasından sonra peşime takılan kâhya kadın özellikle her yaptığım işe bir bahane bularak bana işkence etmeye devam ediyordu.

Aynı gümüşlüğü belkide otuzuncu kez silip doğrulduğumda hakkını yiyemem beni yormayı iyi başarmıştı. "Bitti." Bitti ama biten tek şey gümüşlük değildi.

Bu yorgunlukla yarını çıkarırsam iyi.

Alnımdaki teri elimin tersiyle silerken odadaki temizlik eşyalarını alarak dışarı çıkacağım esnada, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Evet yine başlıyoruz. Hayır Elzem kahyayı öldürmeyi aklından çıkarmalısın.

Temizlik eşyalarını usulca yere bırakıp yüzümdeki bezginlik ifadesini gizlemeye çalışarak ona döndüm. "Sizi dinliyorum bayan?" Dudaklarındaki iğrenç gülüşü saklama çabasında bulunmadan, "Beni takip et." Kimbilir aklında yine ne tür işkence planları vardı?

Ne yaparsa yapsın asla beni pes etmiş görmeyecek.

Yerdeki eşyaları alıp kapıyı peşinden kapattıktan sonra elimdekileri temizlik odasına bıraktım. Koridorda onu takip ederken temizledikleri odalardan çıkan kızlar kahyayı görünce bana acıyan gözlerle bakıyordu. "Sizde beni takip edin," diyen kadın ile şimdi aynı bakışları ben onlara atıyordum.

Beni süründürürken tek olmam dikkat çekeceği için onlar da yine araya kaydadı.

Akademiden çıktığımızda onun peşinden arka bahçeye doğru yürürken kızların sessizce fısıldadıkları şeyler gerçekten çok komikti. "Kimse görmesin diye bizi arka bahçede öldürecek. Odasında bir kazanı ve süpürgesi olduğuna eminim." Bu konuda Doğa'ya katılıyorum kadın bildiğin cadıydı, tatlı olmayanından.

"Hortlak olduğundan şüpheleniyorum, bence boş zamanlarında insanların duygularıyla besleniyor."

"Hayır Rana bence sivri sineklerle bir akrabalığı var tek fark onlar kan emiyor bu bizi."

"Sivri sinek berbat bir örnek Mizgin, bence Elzem ile uzaktan akraba sonuçta her ikisi de sömürgeci."

Hacer'e gülerek başımı hayır anlamında iki yanıma doğru salladım. "Senin örneğin daha berbat, ben oyumu sivri sineklerden yana kullanıyorum."

"Sizin bu gereksiz konuşmalarınıza katlanmak zorunda değilim. Ya sessiz olun yada daha hızlı yürüyerek sesinizi kulaklarımdan uzak tutun." Ve evet bu konuşan kişi ise Bülbül'den başkası değildi.

Kızın en büyük cezası kahyanın onu bizim gruba atmış olmasıydı büyük ihtimalle.

Arka bahçeye gelince kışlaların yanında geçerken hepsinin boş olduğunu gördüm, boş ve dağınık. Tüm kışlaları geçip onlardan uzak boş birinin yanında durmuştuk. Raflardaki su mataraları yere düşmüş, yumruk atarken ellerine sardıkları bezler etrafa saçılmış, eğitimde kullandıkları silahlar gelişigüzel alanda duruyordu. Bize doğru dönen kadın, "Burayı toplamakla işe başlayın tüm kışlaları toplayıp öyle döneceksiniz." Akademideki işimizi bugün bir saat erken bitirmeyi başardık ya illa bizi koşturacak bir iş versin. Ben o bir saatte hemen yemeğimi yiyip paydos yaparak kulübemde şu beden değiştirme işine çalışmak istiyordum, ama bu kadın her boş

kaldığımızda bana bir iş verirse aklımdaki planları yapmaya zaman bulamam ki!

Karanlık çökünce sonunda buradaki işlerimizi bitirmiştik. Kızlarla akademiye gitmek için boş bir eğitim sahasının önünden geçerken ilgimi çeken bir şey durmamı sağlamıştı. "Siz devam edin ben size yetişirim." Her biri itiraz dahi etmeyecek kadar yorgun olduğu için onlar gözden kaybolanana kadar bekledim. Evet her yer karanlıktı ama kolonlarda yanan kandiller burayı aydınlatıyordu.

Kandiller bulunduğum yeri aydınlatsa da gece vakti dışarıda tek başıma olduğumu bilmek ürkmemi sağlıyordu.

Başımı kaldırıp yüzüme yansıyan karanlığa bakarken iç çektim. "On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava sessiz karanlık, dışarıda belirsizlik. Ve belirsizlikler içinde bir çocuk." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen şarkımın nakaratı yine rahatlamamı sağlamıştı. Bu şarkıyı söylemeyi seviyorum.

Şarkıyı bırakıp tam karşımdaki büyük kışlaya doğru yürüyerek bir duvar görevi gören çitlerin üzerinden atlayarak içine girdim. Silahların olduğu rafa doğru ilerlerken burada kalmamı sağlayan şeyden gözlerimi ayıramıyordum. "Buraya gel." Elimi uzatıp onu aldığımda tebessüm ederek parmağımı keskin çemberinden dolaştırmaya başladım. Bu bir bıçaktı ama öyle bildiğimiz bıçaklardan değildi. Bu bıçak voleybol topundan biraz daha küçüktü. Bıçağın ortası boştu, ama yarım parmak kalınlığındaki gümüş metalik çemberin tutulacak yerini saymazsak çemberin dış tarafı bir cilitten daha keskin görünüyordu. Bu bir frizbi bıçağıydı, hani fırlattığınızda size geri dönen frizbi bıçaklarından biriydi. Hiç unutmam çocukken Zeyna diye bir dizi vardı ve o diziyi sevmemi sağlayan tek şey o kadının fırlattığı frizbi bıçağına olan tutkumdu.

"Neden o?" Duyduğum sesle sıçrayarak geriye döndüğümde birkaç adım uzağımda beni izleyen Savcı'yı gördüm. Hangi ara gelmişti adım seslerini bile duymadım. Gözleri elimdeki şeydeydi. "Tüm silahların içinde ilgini çeken neden o?" Gerçek adı frizbi bıçaktı ama ortaçağda frizbi diye bir kelime kullanılıyor mu emin değilim.

"Asıl adı frizbi bıçak, benim dünyamda bunlara böyle hitap ediyoruz."

"Pekala senin dünyandakilere göre neden ilgini çeken ilk şey o frizbi bıçak oldu?" Asıl soru bununla neden bu kadar ilgileniyordu?

Bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Bilmem öylesine işte." Anladım dercesine başını salladıktan sonra biraz uzağımızda duran samandan korkuluğu gösterdi. "Dene." Onu kullanmamı mı istiyordu? Hayatta olmaz bu şeyleri kullanmak o kadar basit değildi. En iyileri bile bunu ustaca fırlatmayı öğrenmek için uzun zamanlar boyunca uğraşırken kendimi rezil etmeye niyetim yoktu.

"Nasıl kullanılacağını bilmiyorum, o yüzden gerek yok." Gözleri bilmişçe bana bakıyordu. "Nasıl kullanılacağını senden iyi kimse bilemez sadece henüz bunun farkında değilsin. Şimdi dene." Ne söylemek istediğini bilmiyorum ama dediğim gibi kötü olduğum bir konuda kendimi rezil etmeyeceğim.

Elimdeki frizbiyi aldığım yere koyup kışladan çıktım. Yeteneğimin olmadığı bir konuda asla ısrarcı olmam. Onun yanından geçip akademiye doğru bir adım atmıştım ki, bileğimi saran sıccak eliyle yutkunarak durmak zorunda kaldım. Ancak bu çok kısa sürmüştü çünkü beni durdurduktan sonra neyseki hemen elini çekmişti. Ona doğru dönmedim, bana doğru dönmedi. Her ikimizin arasında sadece iki adım vardı ve benim yönüm akademiye bakarken, onun bedeni kışlaya dönük gözleri tam karşısına bakıyordu. "Bana ne istediğini söyle." Bu konuşmayı gün içinde yapacağımızı bekliyordum.

Dümdüz bir şekilde karanlığın içinde kalan akademiye bakarken, "Günde sadece iki ders. Doğa ve benim için hergün için iki ders ayarlamanızı istiyorum." Nihayet kendime yakışır bir şekilde konuşmayı başardığımda onaylamaz homurtusunu duysam da devam ettim. "İlk ders büyü için son ders ise savunma dersi için."

"Başka bir şey iste." Tabiki de hemencecik kabul etmeyecek, ama sorun değil etmesini sağlarım.

"Pekala o zaman ölümsüz olmak istiyorum. Beni ölümsüz yapın." Hayır kesinlikle böyle bir şey istemiyorum.

"Yapabileceğim bir şey iste."

"Efsun'un yerine akademiye ben yönetmek istiyorum." Evet bunu gerçekten çok istiyorum.

"Sana yapabileceğim bir şey iste dedim!" Sinirlenmeye mi başladı?

"Pekala akademi sizin olsun ben Araf'ı yönetmek istiyorum."

Ve sinirden gülüşünü duydum. "İlk söylediğin kabul edildi!" İşte bu kadar.

Neyi nasıl yapacağımı bildiğim sürece yapamayacağım bir şey yoktu.

Yavaşça ona döndüğümde o da bana doğru dönmüştü. Yarın pazar olduğu için dersler ne yazıkki birgün daha bekleyecekti. "Pazartesi günü herhangi bir sorun yaşamak istemiyorum. Efsun hanım ve sınıflara geçit vermeyen o nöbetçilerle konuşun." Kaşlarını uyarı niteliğinde çatınca hemen sözlerimi düzelttim. "Yani konuşur musunuz lütfen?" Adam gelmiş geçmiş en tehlikeli ruhlarla haşır neşirken ben hangi cesaretle emredercesine onunla konuşturdum anlamıyorum.

Daha dün beni bir daha görmek istemediğini söyleyen kişi şimdi usanmışçasına bana bakıyordu. "Adın ne senin?" Ah tabii ya henüz doğru düzgün tanışmamıştık değil mi.

"Ben Elzem, Elzem Akay." Ona elimi uzatacağım esnada bunu istemediğini bakışlarıyla belli edince yapmadım. "Tanıştığımıza memnun oldum." Samimi sesime aldığım karşılık ise, "Ben değil," diye homurdanarak anında geriye çekilmesiydi. Pekala sanırım büyük bir hayalkırıklığı yaşadım. Karşısında bir bayan varken bu davranışını onaylamıyorum.

Geriye çekilerek ondan uzaklaştım çünkü bana vebalıymışım gibi davranması canımı sıkıyordu. "İyi geceler hocam." Tek söylediği hoşnutsuzca, "İsmim Savcı," demek olmuştu. "İyi geceler Savcı hoca." Kaşlarını çatmasıyla gülerek ona sırtımı döndüm. Dün çok zor öfkelenildiğini söylememiş miydi bu adam?

Akademiye doğru yürürken adımlarım fazla uyuşuktu çünkü kulübeme gitmeden önce anlaşmaya sadık kalmak için yapmam gereken son bir iş daha vardı. "O insan yıkımı yüzünden birazdan bedenim zehirden uyuşacak!" Itır yarın sabah güzel haberi aldığı anda kırılmadık kemiğimi bırakmayacak. Bildiğin kendi kardeşimden ödüm kopuyordu.

Revire geldiğimde tam da beklediğim gibi Hafız ve Asil buradaydı, tek fark Gediz'in hemen yanındaki yataklarda uyuyor olmaları. Şifacı kadın elindeki tuhaf karışımı Gediz'in çıplak göğsüne sürerken gözlerimle uyuyan iki kişiyi gösterdim. "Neden hepsi uyuyor?" Bu soru bir yerden tanıdık geldi sanki.

"Çok fazla sorun çıkardıkları için onları büyüyle uyutmak zorunda kaldım." Asil'i gösterdi. "Aksi takdirde seni öldürmeye geliyordu." Bu cevapta bir yerden tanıdık geldi sanki.

Bu kadın da önüne gelen herkesi uyutuyordu.

"İzin verin lütfen." Gediz'e yaklaştığımda o kenara çekilmişti. Aşırı terlemekten su gibi olan adamın nemli saçları yüzüne yapışmıştı. Çok fazla

ateşi olmalıki terden teni pul pul parlıyordu. Kuruyup çatlamış dudaklarından belli belirsiz mırıltılar döken adam, canı çok yanıyor olmalıki arada bir daldığı huzursuz uykuda kaşlarını çatıyordu. "İşte Akay kadınlarının gücü, çünkü İtir Akay dediğini yapıp koskoca yıkımı gerçekten yıkmayı başarmış." Homurdanarak yatağın kenarına oturup onun ateşten yanan elini avuç içlerime aldıktan sonra ayaklarımı birbirine sürterek ayakkabıları çıkardım. Pekala işte yine başlıyoruz.

Bu zor olacak, hemde çok zor.

"Elzem neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" Doğa bazen gerçekten beni deli ediyordu.

Merdivenleri çıkarken kaçmasın diye elini sıkıca tutuyor ve âdeta onu peşimden sürüklüyordum. "Senden nefret etmiyorum Doğa." Ve beklenen itiraz anında gelmişti. "O zaman neden bana hergün yeni bir işkenceyle çıkıp geliyorsun? Elzem artık ciddi anlamda bana eziyet etmekten hoşlandığını düşünmeye başladım." Eğer cumartesi gecesi gibi yine ağlamaya başlarsa asıl o zaman görecektim eziyet nasıl yapılır. Alt tarafı günde sadece iki ders niye bu kadar mızıkçı anlamıyorum.

O gün Gediz yüzünden ecel terleri dökerek revirden çıktıktan sonra artık ders alacağımızın müjdesini ona verince ne kadar sevindi anlatamam.

O kadar çok sevindi ki o sevinçle eline geçen her şeyi kafama fırlatmıştı, sonra ise oturup mutluluktan gözyaşları döktü. Yada sinerden, o esnada incinen kafamla ilgilendiğim için fazla dikkat etmedim.

"Doğa bilerek yavaş yürüme bundan kurtuluşun yok." Nihayet son basamağı bitirip beşinci katın koridoruna çıkmıştık. Savcı gerçekten her şeyi halletmiş olmalıki nöbetçiler bizden herhangi bir geçiş izin belgesi gibi bir şey istememişti. Koruyucuların sınıfının önünde durunca Doğa yapma dercesine bana bakıyordu, ama onu dinlemeyip kapıyı hafif tıklatarak içeri girdim. Tabii iyi bir arkadaş olarak Doğa'nın da içeri girmesini sağlamak benim işimdi. Sınıfa girince buradaki sessizlikte çok hoşuma gitmişti, benim sınıfımdaki afacanlar birgün bile bana bu sessizliği sağlamamıştı. Ah sanırım yine onlara olan özlemim beni esir almaya başladı. "Siz ikiniz oturmayı düşünüyor musunuz?" Başımı kaldırıncı Savcı'nın masasında bizi izlediğini gördüm.

"Evet."

"Hayır."

"Sonuç?"

"Evet."

"Hayır."

"Doğa kes şunu artık." Elini tekrar sıkıca tutup isyankâr arkadaşımı arka sıralara doğru çektim çünkü öndeki tüm sıralar doluydu.

Orta sıralardan boş bir yere oturduğumuz esnada kapı açılmıştı ve içeriye tüm görkemiyle giren üç silahşörleri görünce Doğa ile aynı anda bir küfür savurduk. Bu çocuk zehirden arınınca bir gecede ayağa kalkacak kadar güçlüydü. "Yanlış sınıfa geldiğinizi hiç biriniz farketmedi mi?" Savcı'nın sorusuyla üçü de onu duymuyormuş gibiydi. Bir şey arar gibi öğrencileri incelediler ve evet her üçünün gözleri bizde durmuştu. "Dersimiz boş hocam, bizde size misafir olalım dedik?" Hafız'ın gülün sesiyle dersin neden boş olduğunu merak etmiyorum desem yalan olur.

"Boş?" Savcı onlara inanmamış gibi kaşlarını yukarı kaldırmıştı. "Her üçünüzün de mi dersi boş?" Doğru bugün cuma değildi ve karma ders olmadığı için hepsinin sınıfı ayrıken nasıl boş olur?

"Evet." Asil sonunda gözlerini Doğa'dan alıp ona dönmüştü. "İnanmayacaksınız ama üçümüzün de dersi boş." Bu üçü sırf biz buradayız diye bu sınıfa gelmedilerse bende bir şey bilmiyorum. Acaba ders alacağımızı nereden duydular?

"Dışarı hemen ve gidip öğretmenlerinizi bulun." Savcı uyarırcasına her üçüne bunları söyleyince Gediz güldü. "Yalan yok bizde hoca, dersimiz gerçekten boş. Benim öğretmenim sağolsun beni dersten kovdu. Ve hayır özellikle beni kovmasını sağlamadım. Asil sen niye derste değildin?" Bilerek kendini dersten kovdurmuştur bu adam.

"Öğretmenimin oğlu bacağını kırdığı için kadın onunla ilgileniyor ve iftiralara inanmayın kaza esnasında orada olmam tamamiyen bir tesadüf." Yok artık ama ya.

Savcı en sonunda Hafız'a dönünce masumca sırıttı. "Öğretmenimin bir oğlu yok, dersten de atılmadım sadece dersi terkettim." En azından içlerinde tek sağduyulu bu vardı da durumu dürüstlüğüyle kurtarıyordu.

Savcı tek kelime etmeden üçüne bakınca onlar da birbirine şaşkınca dönmüştü. "Neden bir onay vermiyor?" diyen Gediz güldü. "Bunun için rica etmem gerekiyorsa o işi benim yerime Asil sen yap ben çok yorgunum." Gayet dinç görünüyor.

"Ben mi?" Asil yüzünü buruşturarak yanındaki diğer arkadaşını gösterdi. "Bir Tenebrisin süslü cümleler kurduğu nerede görülmüş. Hafız rica et de oturalım artık."

"Ben neden ediyorum?" Her ikisi aynı anda güldü. "Çünkü içimizdeki tek kibar sensin." Gediz'e tersçe bakan adam Savcı'ya dönmüştü. "Otursak mı artık, ayrıca çok da rica ederim." Kendimi tutamayıp güldüğümde yok Hafız'da bu konuda sınıfta kalırdı.

Savcı'nın hafifçe kaşlarını çatmasıyla farketdiğim şey afallamamı sağlamıştı. Bu üçü ondan çekiniyordu, sanki Savcı onları tam şuanda kovsa buna karşı çıkmayıp onun dediğini yapacakmış gibi duruyorlardı. İşte bu çok garipti çünkü üç silahşörlerin de karşısında olmaktan çekindikleri biri varmış demek ki. Acaba bunun sebebi en korkunç ruhları bile kolayca kölesi yapacak güçte olması olabilir mi? "Emin değilim sizi derse alsam mı?" Onları kıvrandırmaktan zevk alırcasına çıkmıştı sesi. "Ama almamam sizin iyiliğiniz için olur, çünkü bana en son sorun çıkardığınızda olanları hepimiz iyi biliyoruz değil mi?" Üçü aynı anda bir küfür savurduğunda artık kesinlikle emin oldum ki herkesin hakkında gelen biri varmış.

"Canını sıkacak hiçbir şey yapmayacağız, lütfen bizi dersine al." Vay canına Gediz Gevheri istediğinde iki dakikada fazlasıyla uysal ve kibar olabiliyormuş.

"Sorun çıkarırsak bizi istediğin gibi cezalandırabilirsin, lütfen bize bir şans daha verin." Gediz'den sonra şaşkınlıkla Hafız'a bakıyordum. Bu adam tam olarak onlara ne yapmış olabilir ki iki dakika da böylesine değiştiler.

Son olarak sıra Asil'e gelince göğsünü şişirtecek şekilde derin bir nefes alırken çok stresli görünüyordu. "Bugün bizden şikayetçi olmayacaksınız söz veriyorum. Ayrıca rica veya lütfen gibi şeyleri öldürseler demem." Homurdanması kıkırdamamı sağlamıştı çünkü Itır'da asla bu tür kelimeleri kullanmazdı sanırım artık sebebini anlıyorum. Tenebrisli kibarlıktan nefret ediyordu.

Savcı daha fazla onları süründürme taraftarı değil ki, "Dersimi kaynatacak tek bir şey yaparsanız olacaktan ben sorumlu olmam," diyerek küçük bir uyarıda bulunmayı da ihmal etmemişti.

Geçiş izni alan üç silahşörlerin rahatlayan ifadesi çok komikti. "Elzem bunlar neden bizim sıraya doğru geliyor?" Evet o kadar boş sıra varken bu üçü özellikle bize doğru geliyordu. Gediz doğrudan yanımda oturan kızın tepesinde dikilince kaşlarımı çattım. "Arkadaşın bana lazım sen bir ön sıraya geç." Yok artık ama ya! Zavallı Doğa ona olan korkusundan o kadar hızlı bir şekilde önümüzdeki boş sıraya geçmişti ki görülmeye değerdi. Asil onun yanına oturduğu esnada Gediz'de benim yanıma oturunca Doğa ile aynı anda ayağa kalkmak için bir hamle yapmıştık ki, Gediz bileğimi

yakalayıp beni durdurmuştu. Fakat Asil kalkandan dolayı Doğa'ya dokunamadığı için, "Gitme," diye yalvardı ona. "Söz tek kelime etmem varlığımı bile anlamazsın, ama izin ver bir derslik yakınında olayım." Çocuk bildiğin sürünüyor ona yakın olmak için.

Doğa onun gözlerini bakarken artık ne düşünmüşse çekingen bir şekilde başını salladı. "Beni korkutacak tek bir şey yaparsan giderim." Tabiki de Asil bu fırsatı kaçırmamıştı. "Ben nefes alsam sen ondan bile korkarsın, ama kabul bu sefer daha dikkatli olacağım. Bu arada dersimiz ruhlar farkında mısınız?" Doğa korkuyla gözlerini kocaman açarken dudakları kıvrılan çocuk gerçekten de onu korkutmamak için çok dikkat ediyordu.

Hafız hemen arkamızdaki boş sıraya otururunca bende nihayet bileğimi tutan insan yıkımına dönmüştüm. "Senin benimle derdin ne?" Bileğimi sertçe elinden kurtardım. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Diğerlerini rahatsız etmemek için kısık sesle konuştuğumda sanki canını sıkkan bir şey varmış gibi derin bir soluk aldı. "Asıl senin benimle sorunun ne? Neden sürekli benden kaçırıyorsun?" Çünkü her defasında beni rahatsız edecek bir şey yapıyordu.

"Peki bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Sorduğum soruya cevap vermek yerine tepkisizce omuz silkti. "Yararlı bir köle olmak için efendime yakın olmalıyım değil mi?" Dalga mı geçiyordu? Bu saçma kölelik işini hiç ciddiye almadığımı iyi biliyordu.

"Senden kaçmayı bırakmamı istiyor musun?" Hiç istemesem de artık gerçeği öğrenmek için ona biraz daha yaklaştım. "O zaman gerçeği söyle çünkü kendimi tanıyorum amacını bilmezsem sana karşı olan tutumum hiç değişmeyecek." Eğer ateşkes ilan edeceksek onunla ilgili aklımda herhangi bir soru kalmamalı. Benden bir çıkarı olduğu için kölem olmayı kabul ettiğini iyi biliyorum.

Bana cevap vermekte tereddüt yaşadığını görünce Hafız'ın yanına geçmek için ayağa kalktım. Ancak burnundan soluyarak bileğimi sertçe yakalayıp beni tekrar yerime oturttu. "Tamam otur şuraya!" Umarım bu sefer gerçekleri söyler. Gözleriyle diğerlerine ders anlatan Savcı'yı kontrol ettikten sonra yeniden bana döndü. "Benim için çok değerli birini kurtaracak güçte olan tek şifacı sensin. Bu yüzden kölen olmayı kabul ettim ve bu yüzden sana yakın olmaya çalışıyorum çünkü seni korumamın tek yolu bu. Onu kurtarmak için sana yakın olup seni korumaktan başka şansım yok çünkü onun hayatı sana bağlı!" Şimdi taşlar sonunda yerine oturmuştu.

Ben bir şifacıydım ve değer verdiği kişinin yaşaması için bana mecbur muydu?

"Unut bunu yeni bir zehir vakasını sayende daha iki gün önce atlattım."

"Zehir değil, onunkisi sıradan bir hastalık değil. Ve henüz onun için hazır değilsin. Zamanı gelene kadar seni eğitmeme izin ver."

"Hayır sen benden uzak duruyorsun."

"Güç istediğini sanıyordum? Savunma dersleri konusunda benden ders alacaksın. Ruhlar ve büyüler konusunda da Savcı'yı arkana alırsan her şeyi yapabilecek güçte olursun. Tabii önce Savcı'yı ikna etmek zorundasın, çünkü dersler dışında insanlara tahammülü yok gibi kötü bir huyu var." Evet bunu şu kısacık sürede çok iyi anlamıştım.

"Senin için değerli olan o kişi kim bilmiyorum, ama tahammül sınırı sıfır olan birinin yakınında zorla duracak kadar gurursuz değilim."

"Geçitin nasıl açılacağını biliyor olabilir."

"7/24 peşinden ayrılmayacağım!"

Beklediği tepkiyi vermem onu güldürmüştü. Tekrar Savcı'yı kontrol etmesi ise benim gülmemi sağladı. "Üçünüzü korkutacak kadar ne yapmış olabilir?" Yüzünü buruşturduğunda geçmişte kötü bir anısını hatırlamış gibiydi bu tavrı. "Koruyucular hiçbir zaman bir Azınlık için tehdit olamaz, onun dışında. İnan bana nasıl biri olduğunu bilmek bile istemezsin, neler yapacağını da öyle." Gurur yapıp övünmesini beklemiştim, ama o beni şaşırtarak kardeşinin kendisinden daha güçlü olduğunu hiç gocunmadan itiraf etmişti. İşte bunu beklemiyordum.

"Nasıl yani senden daha mı tehlikeli?" Bu onu rahatsız ediyormuş gibi sitem edercesine onayladı. "Benimle aynı yaşta olmasına rağmen sence nasıl akademide bir öğretmen oldu? Savcı'nın diğer koruyuculardan çok daha güçlü ve tehlikeli yetenekleri var. Bir tek onun dersinde kimse asilik yapmaya cesaret edemiyor, bunun sebebi o kahrolası yüzü veya saygınlığı değil. Bunun sebebi ona sorun çıkartanlara yaptığı şey." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Bir seferinde eğer babam araya girip hatrını konuşturmasaydı az kalsın üçümüzü öldürüyordu. Bu hayvan herif kafasını hiç çıkarmadığı o kütüphanede ne haltlar yiyor bilmiyorum, ama tek başına üçümüzü ölümün eşiğine getirmişse hakkını teslim etmek gerekir." Bugün şoklara doymuyordum, Savcı tek başına bu üçünü alt edecek güçteyse kesinlikle onun düşmanlarının içinde olmamalıyım.

"Görünürde çok kibar birine benziyor." Bu söylediğim hoşuna gitmiş gibi yüksek sesle güldü. "Ama görünürde, gerçekte değil. Onunla sadece bir saat

geçir o zaman ne demek istediğimi anlarsın. Ancak şöyle bir sorun var ki dersler dışında onunla en uzun zaman geçiren sadece bir kadın var ve onunla bile en fazla yirmi dakika. İnsanlardan gerçekten hoşlanmayan bir yabancı." Ve böyle birinin seçtiği meslek öğretmenlik mi? Yanlış meslek seçimi çünkü burası insan dolu.

"Siz ikiniz beni dinliyor musunuz?" Sürekli konuşmamız Savcı'nın dikkatini çekince yanımdaki pislik anında eliyle beni gösterip, "Bende tam ona dersinizde ciddiyetsizliğe tahammül etmediğinizi söylüyordum, ama o inatla hâlâ konuşuyor," dedikten sonra cıklarcasına bana döndü. "Arkadaşım biraz susacak mısın sen?" Ciddi olamazdı!

Savcı kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını yukarı kaldırınca sinirden güldüm. "Bir daha tekrarlanmayacak söz veriyorum." Ciddi ifadesinden hiç ödün vermeyen adam gözleriyle bir arka sırayı gösterdi. "Oraya geç ve tekrarı olursa kendini dışarıda bulursun." İlk günden uyarı aldığımı inanamıyorum bu çok utanç verici.

Homurdanarak ayağa kalkıp bir arka sıraya yani Hafız'ın yanına geçtiğimde gülerek bana bakıyordu. "Hocadan azar yemen çok kötü olmalı hoca." Hadi ama bunların benimle derdi ne bilmiyorum ama beni kıvrandırmaktan çok zek aldıklarını görebiliyorum.

"Bir şey soracağım." Savcı'yı kontrol ettikten sonra bu sefer de Hafız'a yaklaşmışım. "Hepinizin yaşı bir hayli var, yani neden hâlâ akademide ders görüyorsunuz?" Bunların her biri en az seksen en fazla yüz yaşındaydı. Tamam bizimle aynı yaşlarda gösteriyorlardı ama öyle değiller. Yani eğitime fazla geç kalmıyorlar mı?

Aynı şekilde o da Savcı'yı kontrol edince güldüm, hoca gerçekten çok disiplinli. "Senin dünyanda yedili yaşlarda başlayan eğitim bizde seksen de başlar, çünkü büyü hata kabul etmeyen geri dönüşü olmayan bir şey ve bunu öğrenmek için en doğru yaş olarak sekseni görürler. Zaten okuldan önce de farklı bir eğitime mecbur kalıyoruz." Bizim yaşlanmak dediğimiz yaşa bunlar olgunluk diyordu.

"Nasıl bir eğitim?" Okul öncesi bir çeşit anaokulu gibi bir şey mi?

"Seçkin aileler çocuklarının kendisini herkese kanıtlamasını ister aksi takdirde kendi klanı tarafından saygı görmez. Bu bir ünvan veya nâm kazanmak için gerekli çünkü hiçbir klan zayıf birine saygı göstermez. Arafın tamamiyen güç üzerine olduğunu anlamışsındır, demek istediğim aileler bu konuda kendi kanında olana bile acımaz. On yaşına girdiğimizde ilk eğitim başlar. Aile çocuğunun kendisini kanıtlamasını isterse konsey

heyetine gidip bu konuda konuşur. Onlarda Araf'taki tüm klanlara görev seçimi için bir davet gönderir. Bir hafta sonra tüm klanlar kasabanın meydanında buluştuğunda meydanın tam ortasına kocaman bir sandık konulur. Sandığın içi zarflarla doludur. Her aile çocuk için seçtiği sınavı zarfa koyup oraya atmıştır ve çocuk ilk açtığı zarfı yerine getirmek zorunda. Her zarfta birbirinden korkunç görevler vardır ve Arafta saygı görmek istiyorsa kurada çıkan görevi yerine getirmeli. Görevlerin her biri ölümcül olduğu için çok az kişi testi başarıyla geçiyor. Ve onlar da genelde en güçlü klanların çocuklarıdır, yani şuanda akademide olan tüm öğrenciler. Evet testi geçen bunlar ve testi geçemeyenlerin sayısı da buradaki öğrencilerin on katı." Aklımdaki anaokulu kesinlikle böyle bir şey değildi, bu bildiğin çılgınlık.

Kim on yaşındaki çocuktan kendini kanıtlamasını ister ki, bunlar aklını kaçırmış olmalı.

"Peki siz üçünüz de bu kuraya katıldınız mı?" Gülerek başını salladı. "Trollerin yerini bulmam beş yılımı ve onların elinden kurtulup tekrar dönmem sekiz yılımı aldı. Aptal bir bitki için beni onlara gönderdiklerini hâlâ unutamıyorum. Gevheri tek başına hiç yardım almadan bir mabet inşaa etmek zorunda kaldı ve bu onun on beş yılını aldı. Mabedin büyüklüğünü tahmin bile edemezsin. Zaten görevinin yeni bittiği sıralarda ablasına olan olay patlak verdi ve bu seferde sürgün yedi. Asil yedi yıl boyunca tapınakta gönüllü köle olarak çalışmak zorunda kaldı. Anlayacağın hepimiz en ağır şekilde kendimizi onlara kanıtladık." Aman tanrım bu dehşet verici bir durum. Hergün yeni bir şey öğreniyorum ve öğrendiğim her bilgi beni daha fazla şoka uğratiyordu.

Pekala trol ne? Umarım onlarla tanışmamıza hiç gerek kalmazdı.

"Peki seni buna kim zorladı?" Ailesinin olmadığını düşünüyorum ve bir ailesi yokken onu buna kim zorlamıştı? Doğrudan ailesini sormayı doğru bulmadığım için ona böyle bir soru yönelterek cevabımı almayı umuyorum.

"Hiç kimse." Artık gülmüyordu. "Bu sınavı isteyen bendim. Benim durumumdaki birinin başka şansı yoktu çünkü ya Araf'ta ezilen biri olacaktım yada hakkım olan saygıyı kendi çabamla alacaktım." Boğazımda bir düğüm oluştuğunda artık bir ailesinin olmadığına emindim. Böyle bir yerde tek başına kendi savaşını vererek bir yerlere gelmesi takdir edilesi bir şeydi.

"Peki tüm-" demiştim ki, "Dışarı çık Elzem Akay," diyen öğretmenin katı sesiyle ağlamak istedim. İlk günden bana bunu yapamaz değil mi?

Hadi ama daha doğru düzgün hiçbir şey dinleyemedim bile.

"Bir daha tekrarlanmayacak." Merhamet beklercesine gözlerine baktım. "Söz veriyorum." Ancak bu inatçı adam sert tavrından ödün vermeden kapıyı gösterdi. "Sözler konusundaki hassasiyetini az önce bize tekrar gösterdiğin için sınıfım adına sana teşekkür ederim. Şimdi dışarı çık ve bir dahaki derse kadar sözlerin anlamını gözden geçir." İyi de ben Sıraç ve İtır değilim ki verdiğim sözleri tutayım. Sözler konusundaki tüm ciddiyetimi abim Yavuz'dan almışken bu konuda beni suçlamasını doğru bulmuyorum.

"Sizde ikinci şans denilen şeyden yok mu hocam? Gerçekten bu sefer tekrarı olmayacak." Bu dersler için birinin bedenindeki tüm zehri emip kendime işkence etmişken çıkmak istemiyorum.

Sırtını oturduğu sandalyeye rahatça yaslayan adam bana taviz vermemeye kararlı gibiydi. "Az önce sana verdiğim ikinci şanstı."

"Üçüncüyü talep ediyorum."

"Reddedildi."

"Ama daha hiçbir şey öğrenemedim ki?"

"O esnada gevezelik yaptığın için olabilir mi? Şimdi çık dışarı." Kaşlarımı çatarak ayağa kalktığımda bir öğretmen olarak başka bir öğretmenin dersinden kovulmanın utancını yaşıyorum.

"Elzem?" Doğa anında peşimden gelmek için ayağa kalkınca artık gerçekten sinirlenmeye başlıyordum. "Otur yerine Doğa, çünkü bu derste öğrendiğin her şeyi öğrenmem için senin burada kalman gerekiyor ve bu konuda itiraz istemiyorum." Yanından geçtiğimde somurtarak oturması umrumda değil onun vasıtasıyla bu dersi her şekilde öğrenmeye kararlıyım.

Kapıyı açıp sınıftan çıktığımda sinirden çılgılık atabilirdim. Beni dersten kovduğuna inanamıyorum! "Eğer gerçekten geçitin nasıl açılacağını biliyorsa beni dersten atarak benden kurtulamaz!" O bilgiyi ondan almak için gerekirse baktığı her yerde beni görmesini sağlarım. Pusulamın beni akademiye getirmesinin sebebi o da olabilirdi. Aklımdaki kurtuluş ihtimallerinin içinde yer edinmişken zor kurtulurdu artık benden. Evet kolay kolay peşini bırakmayıp bana alışmasını bir şekilde sağlamak önceliklerimin içinde.

Bu da işe yaramazsa farklı bir yola başvurmak zorunda kalırım ve umarım beni buna mecbur etmezdi.

Evet bir bölümün daha sonuna geldik. Elzem çıkış bileti olacak bilginin Savcı'da olduğunu düşünüyor Gediz sayesinde. Peki gerçekten aradığı bilgi Savcı'da olabilir mi?

Savcı ise dersleri dışında insanlardan uzak durmayı tercih eden biri, ancak şöyle bir durum var ki Elzem istediği bilgiyi ondan almak için onun peşini bırakmamaya kararlı. Sizce bu konuda başarılı olur mu?

Ve bölümün sonunda farklı bir yola başvurmak zorunda kalırım derken sizce aklındaki şey neydi?

Mara Itır'ın odasında duyduğu garip sesleri Elzem'e anlattığında Elzem'in ilk aklına gelen şey Medusa oldu. Onun düşündüğü gibi Medusa gerçekten kızını ziyaret ediyor olabilir mi?

Evet Itır üzerinde onu vurmak isteyen çok kişi olacak, ama sizde farkettiyseniz Elzem karakteri olanları çabuk algılıyor. Başka biri olsa Mara'nın Itır hakkında söylediklerine psikolojisi bozulmuş olabilir deyip pek ciddiye almazdı. Ancak ihtimaller üzerine kurulu bir zekası olan Elzem her ihtimali gözönünde bulundurarak doğru veya yanlış bir

sonuca ulaşıyor. Belkide bu özelliği onu gerçeğe götürecek en büyük silahı.

Gediz'in bir türlü Elzem'in peşini bırakmamasının sebebi onun için önemli olan birini kurtaracak kişi olarak Elzem'i görüyor olmasıymış. Peki o değer verdiği hasta kişi kim olabilir sizce?

Ve artık şu başrol erkek konusunda bir netlik kazanalım değil mi? Hafız sevenler için ne yazıkki söylemek istiyorum ki Elzem onu sevmeyecek. Hafız karakterini oluşturduğumda onu Elzem'in aşık olacağı erkek olarak kurgulamadım. Üzgünüm ama Hafız Elzem gibi birini kontrol edecek ve onu yönlendirecek doğru kişi değil. İkisini kıyaslarsak Elzem ondan daha baskın geliyor, eğer dikkatli okumuşsanız bence bunu zaten farketmişsinizdir.

Gediz'e gelirsek, Gediz fazla kötü çocuk karakterinde biri ve Elzem'in tahammül edemediği tek erkek tipi diyebilirim. Size daha ilk bölümlerde söylemiştim Elzem karakteri ters köşe yapmayı seven biri diye ve o ilk izlenimde birinden hoşlanmadıysa onu sevmesi imkansız gibi bir şey. Farkettiyseniz o gizemli ses ona Asil'e güvenebilirsiniz dediği halde Asil ondan pusulasını aldı diye hâlâ ona tepkili. Oysaki Hafız'ın odasındaiken Asil'in iyi biri olduğunu ve onlara yardım etmeye çalıştığını bizzat duydu fakat bu bile tavrını hemen değiştirmesini sağlamadı.

Evet Savcı asıl başrol erkek karakterimiz, çünkü Elzem'in hatalarını törpüleyecek kadar baskın ve onu doğru şekilde yönlendirip koruyacak kadar da güçlü. Daha onu tanımadığımız için gerçekte nasıl biri bilmiyoruz, ama emin olun tanıdıkça bizi fazlasıyla şaşırtacak türden biri diyebilirim. Üstelik öyle düşündüğünüz gibi Gediz ve Hafız arasında seçim yapmamak için Savcı'yı getirmedim, aksine kurgum zaten Elzem ve Savcı üzerine. Ayrıca Savcı daha ilk bölümlerde vardı, hatırlarsanız Elzem daha akademiye ilk geldiği gün onun resmini görüp etkilenmişti. O portrede zaten size küçük bir ipucu bırakmıştım. Gelen yorumlardan etkilenip kolay kolay aklımdaki karakterden şaşan biri değilim. Öyle olsaydı Yaralasar kitabımda Alaz'dan nefret edenler çoğunlukta olduğu için hemen Yankı için yeni birini getirebilirdim. Yada Akın fanları çoğunlukta olduğu için Pinokyoda Özge'yi Akın ile yapabilirdim. Hayır canlarım bu benim tarzım değil. Ben bir kitaba başlarken önce kafamda karakterleri oluşturuyorum sonra doğaçlama olarak kurguyu ilerletiyorum. En başından beri aklımda olan sadece

Savcı'ydı sadece henüz kurguya dahil olması için doğru zaman gelmemişti.

Bu hikâyemizde öyle Gediz daha sempatik onunla olsun, yada Hafız ile nehirde olanlar ve onun odasındaiken olanlar gibisinden onunla olmalı diye bir şey yok çünkü birinin bir hareketi hoşunuza gider, gülüşü dikkatinizi çeker, duruşu sizi etkiler, yani aynı anda birçok kişiden etkilenebilir biri, ama aynı anda birçok kişiye aşık olamaz değil mi? Üstelik diğer kitaplarımın aksine Elzem 24 yaşında olgun biri ve ince eleyip sık dokumadan önüne gelen herkese aşık olacak biri değil. Özellikle geçmişinde beş kötü ilişki deneyimi varken.

Bu açıklamayı yapmamın sebebi hikâyede o kadar şey olmasına rağmen çoğunluğun dikkatini çeken tek şeyin Elzem'in kimi seveceğı olması. Kızın aşk hayatı yüzünden kimse kitaba odaklanamadığı için buna bir dur demeliydim artık değil mi?

Yeni bölümde görüşmek dileğıyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(16) Saflar Tutuluyor.

"Beni yenilgi içinde görmek istiyorsan önce beni sensiz bırak, sonra git benden ve gittiğin yerde izle yenilgimi."

Odaklan ve yap, bu kadar basitti değil mi? Hayır kesinlikle o kadar basit değildi. Özellikle saatlerdir kulübemde bu beden ve ruh işini çözemediysem hiç basit değildi. Neredeyse sabah olacaktı ama ben tüm gece uykusuz kaldığımla yetinmiştim çünkü elde var kocaman bir sıfır. Hayır pes etmeyeceğim pes etmek benim yapacağım bir şey değil, boş yere uykusuz kalmış olamam. Şimdi sakın olmalıyım ve hemen gözden kaçırdığım detayları yakalamalıyım. Evet bu panik modu Elzem Akay'ın yapacağı bir şey değil. Düşün Elzem, mutlaka gözden kaçırdığın bir şeyler var, olmalı, olmak zorunda. İlk ruhum bedenimden çıktığında ne olmuştu düşünmeye oradan başla. Kaldıramayacağım bir acı? Güzel acıyı tut aklından ve ikinci vakayı hatırla, ikincisinde ne olmuştu? Hiçbir şey, beni Efsun'un odasında bedenimde atan görmediğim bir ruhtu. Bu olmaz bunu at gitsin üçüncü vakaya gel. Gediz'in öldüresiye bana acı vermesi dışında mı? Bekle ne? Acı mı? Üç vakadan biri görmediğim bir ruh sayesinde olmuştu, ama o sayılmazdı çünkü o gizemli ruh zihnimi mühürleyecek kadar bu işte iyiydi. Ancak diğer iki vakanın sebebi saf acıydı, bu da demek oluyor ki...Ah kahretsin!

Ruh değiştirme işinin nasıl yapıldığını bilmiyorum, ama şuana kadar test edilip kanıtlanmış tek gerçek bedenim yoğun acıya maruz kalınca ruhum kendisini korumak için onu terk ediyordu.

"Hayır Elzem bir mazoşist gibi kendine zarar verecek kadar aptal değilsin!" Mutfakta bıçak vardı değil mi?

Ah tanrım hayır!

Pelerinimi aldığım gibi koşarak kulübemden çıktım aksi takdirde aklımdaki çılgınlığı yapabilirdim. Acıyı yaşamadan farklı bir yol bulmalıyım ve bildiğim tek yol Savcı'dan geçiyordu. Ruhlar onun uzmanlık alanı ama bu konuda beni eğiteceğini sanmıyorum. Gökyüzündeki kara bulutları görünce yüzümü buruşturdum bugün soğuk geçecek anlaşılan. Pelerinimi takıp adımlarımı hızlandırdığımda daha güneşin doğmasına iki

saat vardı. Akademiye ait bahçeye girdiğimde ise ayaklarımın tabanında oluşan sıcaklık ile duraksadım. Kahretsin yine oluyor! Evet tehlike alarmları çalmaya başlamıştı.

Derin bir nefes alıp usulca ayakkabılarımı çıkartarak hareketsizce beklemeye başladım. Tehlikenin nereden geleceğini bilmem gerekiyor değil mi? Gözlerimi kapattığımda çıplak ayaklarım soğuk toprak ile buluşunca burnuma akın eden tüm kokuların içinde sadece bir ruhun kokusunu arıyordum. Medusa'nın karanlık kokusunu. Tüm kokuları sıcak bir yemeğin buharı gibi içime çekerken inleyerek dişlerimi birbirine bastırıyordum. Açlığım doğru kokuya odaklanmamı engelliyordu, neyseki bahçede benden başka kimse yoktu. Ne demek benden başka kimse yok? Dış kapıyı ve akademinin kapısını koruyan nöbetçiler nerede? Evet akademinin içinde hâlâ uyuyan herkesin ruhlarından gelen kokuları soluyorum, ama bu yakınlarda kimse yoktu. Ellerim yumruk olduğunda bu saatte uyanık olan bir kokuyu diğerlerinden ayırt edebilmişim. "Kükürt? Bu Efsun'un ruhunun kokusu değil mi?" Çıplak ayakla kimin yakınında bulunduysam onun ruhuna ait kokuyu beynime kaydediyordum. Buraya ilk geldiğim gün bedenimden çıktığım için onun kokusunun kordinatları bende kayıtlı.

Hâlâ gözlerim kapalıyken odasında olduğunu hissediyorum, hayır ikinci kattaki çalışma odasında. Ruhundaki bu coşku fazla mutlu olduğunu gösteriyor, bekle orada yalnız değil. Zehirli böğürtleni andıran bir koku. "Savcı?" Itır'ı sınıfta kurtarıırken her ne kadar burnumu kapatmış olsa da Savcı'nın ruhunun kokusunu solumuştum. Şuanda Efsun'un odasıdaydı. Efsun'u bırakıp ona odaklandım bakalım neler öğrenecektim. Gerilen bir bedendeki stresin kokusunu çektim içime, yumruk olan sağ eldeki kan akışı, boynunda şişen damarların hareketleri ve şakaktaki çarpıntı. Öğretmenimiz Efsun'un aksine fazlasıyla sinirli olmalı. Ayağa kalktı çünkü kaslarının hareketini iliklerime kadar hissediyorum. Her iki ruhun arasındaki mesafenin azalmasıyla Efsun'a doğru yürüdüğünü anladım. Efsun'un kalp ritimleri mi değişti? Yok artık o kadın Savcı'dan büyük gösteriyor! Efsun'a iyice yaklaşmış olmalıki iki ruhun arasındaki mesafe kapanınca kükürt kokan ruhtaki heyecan midemi bulandırdı. Ah şimdi onun yanından geçti, tebessüm ettiğimde her iki ruhun arasındaki mesafe açılırken Efsun'un hayalkırıklığı içindeki karamsar ruhu beni sebepsizce mutlu etmişti. O senin oğlun yaşımda müdüre hanım ve bu çok iğrenç.

Savcı hâlâ hareket ediyordu.

Ruhundan gelen serin esinti açık alana çıktığını gösteriyor.

Sinirli tavrı biranda yok olmuştu, bunun sebebini merak ettim şimdi.

Bekle! Açık alana mı çıktı? Ama hâlâ Efsun'un ruhu ile aynı yerdeyse odadan çıkmadı değil mi?

Odadan çıkmadıysa geriye kalan tek açık alan? Kahretsin terasa çıktı ve ben bahçenin tam ortasındaım yani terastan bakınca çok net görünür!

Gözlerimi hızla açtığım gibi başımı yukarı kaldırıncı ikinci katın terasında ellerini korkuluklara bastırarak beni izleyen adamı görünce bir küfür savurdum. Yakalandım! "Sen orada ne haltlar yiyorsun?" Şafak çoktan söktüğü için onu görsem bile yüz ifadesini göremeyeceğim kadar karanlıkta kalıyordu. Ancak ben avlunun ortasında olduğum için etrafımdaki yanan kandiller yüzünden beni çok iyi görüyordu.

Evet cevap ver şimdi ben burada ne haltlar yiyorum?

"Ben şey yapıyordum ya şey...ımm...meditasyon! Ah evet meditasyon yapıyordum." Aklıma ilk gelen yalana ben bile inanmazken o neden inansın ki.

"Demek meditasyon?" Ellerini yasladığı korkuluktan çekip kollarını göğsünde birleştirmişti. "Avlunun ortasında mı?" Söz konusu ben isem evet.

Gülerek omuz silktim. "En azından Efsun hanımın odasında değil, değil mi?" Ah hayır bunu söylemedim değil mi?

İma dolu sesimle ruhundan gelen öfkeyi soluyunca kıkırdadım. "Şey meditasyonun faydaları işte. Bu arada sizce de fazla olgun bir seçim değil mi? Çok olgun, ah bildiğin yaşlı işte." Yüzümü buruşturarak söylediklerim ile tek kelimeyle çıldıran adamın şuanda benden uzakta olması iyi bir şey benim açımdan.

"Bizi takip ettiğin yetmezmiş gibi onunla aramda bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi hafif şaşkın ve bir o kadar da kızgın çıkmıştı.

"Ah hayır hocam." Ellerimi telaşla dikkatini çekmek için yukarı kaldırıp salladığımın farkında değildim. "Kimseyi yargılayacak biri değilim, olgun seviyorsanız ne olmuş yani? Yalnız şey sizcede bayağı bir olgun değil mi? Çok olgun, çürümekte olan bir elmanın olgunluğunda. Tabii zevkler ve renkler tartışılmaz sonuçta."

"Seni öldürmek için yanına gelmeme gerek yok!" Evet anında etrafımı tehlikeli iblislerin ruhlarıyla kuşatabilirdi, ama Efsun'un yanında öfkeli ruh hali terasa çıkıp beni görünce sakinleşiyorsa durum o kadar da kötü olmamalı.

"Merak etme sırrınız bende güvende." Sırıtarak başımı iyice yukarı kaldırdım. "Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, kadın kırk yaşında

gösteriyorsa büyük ihtimalle dördüzden aşağı değildir." Onun kokusunu sesli bir şekilde içime çektiğimde güldüm. "Sizi kızdırıyor muyum? Ah ruhunuzda bana yönelik devasa bir öfke mi var?"

"Orada kal!" Bildiğin gök gürültüsünü andıran bir sesle gürlemişti. "Bakalım yanına geldiğimde de böyle konuşacak mısın?" Mümkünse ayrı kalalım.

Hemen ayakkabılarımı giyip uzun eteğimin kenarlarını tutarak hafif diz çöktüm. Sanki onu deli eden ben değilmişim gibi bir hanımefendiye yaraşır şekilde serenad yaparak ona selam verdim. "Şafakta randevu teklifiniz çok hoş olsa da öğretmenim ile gizli saklı buluşmayacak kadar edepli bir öğrenciyim." Sevimlice tebessüm edip söylediklerimle ondan aldığım öfkenin kokusu gittikçe azalmış ve yerini tatlı bir huzura bırakmıştı. Ne? Az önce yaptığım ve söylediklerim hoşuna mı gitti?

Gitmeye yeltenmişim ki, "Savcı," diyerek beni durdurmuştu. "Adım Savcı." Başımı sallayarak onu onayladım. "Adınızı biliyorum Savcı hoca ve Efsun hanım ile keyifli saatler dilerim." Hınzırca göz kırparak söylediklerimle öfkeyle savrulmuş bir küfür duyunca gülerek ona sırtımı döndüm. Kesinlikle çabuk sinirlenen biri, böyle olması benden kaynaklanmıyor.

"Doğa geç kalacağız hızlan biraz!"

"Karnım ağrıyor dedim, sen tek başına derse gir sonra bana özet geçersin." Bildiğin dejavu gibi bir şey yaşıyordum, tek fark dün bu kadar çok bahane üretmiyordu.

Kuzey kapısından geçince akademinin dış kapısından bahçeye giren İtir'i görünce duraksadım. Bu kız hangi ara akademinin dışına çıkmıştı ki ve ne sebeple? Saat şuanda altıydı güneş henüz yeni doğmaya başlamışken İtir ne zaman akademinin sınırları dışına çıkıp şimdi geri dönüyordu? "İtir nereden geliyor bu erken saatte?" Bu Doğa'nın da ilgisini çekince ona doğru yürümeye başladık. Gediz'i iyileştirmemin üzerinden neredeyse iki gün geçmişti ve benim tanıdığım İtir gelip en ağır şekilde benden hesap sorardı. Fakat bunu yapmadığı gibi neredeyse o günden sonra onu hiç görmemişim. İşte bu asıl garip olandı.

Siyah pelerininin şapkasını başına geçiren kızın sadece dudakları görünüyordu. Saçları her iki yanından görünüyor, adım attıkça rüzgarla dalgalanan pelerini sayesinde belindeki kılıcını daha iyi görüyordum. "İtir!" Sesimle birlikte duraksadı. "Senin akademinin dışında ne işin var derhal

cevap ver!" Kızgın sesimle oflayarak yönünü bana doğru çevirince şu iki günde ne işler karıştırıyor bunun hesabını verecekti.

Tam karşımda durduğunda pelerininin şapkasını çıkarmadığı için dudakları dışında yüzünü görmüyordum. "Ne var Elzem? Çok yorgunum ne söyleyeceksen acele et." Asabi sesiyle elimi uzatıp yüzünü açacaktım ki geriye çekilmesiyle yapamadım. "Önce şu şeyi çıkar, biriyle konuşurken yüzüme bakmalı." Yapmadı, bundan nefret ettiğimi çok iyi bilmesine rağmen beni duymazdan gelmişti.

"İtir aç şu yüzünü."

"Yorgunum diyorum Elzem, daha fazla üzerime gelme!"

"O sesinin tonuna dikkat et ve derhal yüzünü aç! Seni uyarıyorum bana zorluk çıkarma çünkü tüm günü odanda geçirmek istemezsin."

"Bana ceza verecek konumda değilsin yerini ve haddini bil!" Ne? Bunu gerçekten bana söyledi mi?

"Bana saygısızlık edersen bunun sonuçlarına katlanırsın şimdi aç şu yüzünü!!" Yüksek sesle bağırmanın bir küfür savurup başındaki şapkayı sertçe çıkartınca yüzüne sıçramış kan lekelerini gördüm. "Bu ne?" Çenesini sertçe kavrayıp başını kaldırarak yanağında ve gözlerinin etrafına damla damla yapışan kanlara baktım. "Bu ne İtir!" İtercesine çenesini bıraktığımda gittikçe kontrolden çıkan kardeşime artık dur dememin zamanı gelmişti. "Hesap ver bu kanlar kime ait? Yine kime ne yaptın derhal konuş!"

Sesim kontrolüm dışında yüksek çıkınca bahçedeki birkaç kişi bize dönüp alayla ona bakmıştı ve bu kaşlarını çatarak bana dönmesini sağladı. "Elzem yapma! Beni herkesin içinde çocuk gibi azarlama!" Dişlerinin arasında tehdit edercesine söyledikleri umrumda bile değil. Daha önce yalnızken yaptığım uyarılarıma kulak assaydı şimdi burada bu duruma düşmezdi. Kardeşimin bir canavara dönüşmesine daha fazla seyirci kalmayacağım.

Ancak bunu yaparken de onun gururunu kırmayı da doğru bulmuyorum. "Özür dilerim İtir." Elini tuttuğumda özellikle bizi izleyenlerin duymasını sağlayacak yükseklikte konuşup daha ileri gitmeden öfkemi dizginlemeyi başarmıştım. "Bana bak." Elini bırakmadan boştaki elimle çenesini bu sefer daha hafif sıkarak bana bakmasını sağlamıştım. "Az önce seni utandırdığım için çok özür dilerim. Evet artık yetişkin bir kızsın, ama benim için hâlâ benim yaramaz çocuk kardeşimsin." Gözlerim endişe içinde dolmuştu. "İtir senin için korkuyorum, sen sahip olduğum her şeysin. Biliyorum bunu sana çok sık söylemem, ama sen benim koşulsuz güvenip sırtımı yasladığım tek

dağsın. Beni bilirsin kimseye minnet etmem her işimi kendim yaparım, ama bunu yapmamı sağlayan sensin. Hani kızılıyorsun ya düş Elzem diye, arkamda gözüm kapalı güvendiğim kardeşim varken ve ben ayakta duracak gücü ondan alırken nasıl düşebilirim ki?" Sertçe yutkundüğünde bu sözleri ona daha önce hiç itiraf etmediğim için bana öyle bir bakışı vardı ki, yarı şaşkınlık ve sevgi doluydu.

Kardeşimi Medusa'nın oyunlarına kurban etmemek için sadece kendimden ödün vermekle kalmam daha fazlasını yaparım.

Tam dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekti ki, aklına her ne gelmişse yumruklarını sıkarak derin bir nefes alan kız bundan vazgeçmişti. Daha sonra sevgiyle bakan o gözlerinin büyük bir hızla yerini öfkeye bıraktığını gördüm. "O Azınlığı kurtarıırken de aklındaki şey bana olan sevgin miydi?" Alay edercesine sinirle güldü. "Bırak bu ayakları Elzem! Sen benim sözümü çiğnediğin gün bana ne kadar çok değer verdiğini iyi gördüm." Arkasını dönüp gideceği esnada, "İtir dinle." Kolunu tutmam ile beni o kadar sert itmişti ki yere düşmüştüm. "Sakın!" Tehdit ederek üzerime eğilmesini afallayarak izledim. "Sakın bir daha bana dokunma!" Çekip gittiğinde ben düştüğüm yerde şoka girerek arkasından bakıyordum. Biranda bu değişiminin sebebi ne?

İtir beni hep tartaklayıp incitirdi, ama hemen sonrasında kendi açtığı yaraları çabucak sarardı. Hiçbir zaman beni yerde bırakmazdı ki.

"Aklını kaçırmış olmalı!" Doğa ona kızarak kolumu tutup ayağa kalkmama yardım etmişti. "Birini kurtardın diye sana bunu yapması çok saçma."

Gözlerim hâlâ İtir'in gittiği yere bakarken Doğa'yı duymuyordum bile. Umarım korktuğum şeyi yaşıyor olmam. "Kötü şeyler olacak Doğa." Sessizce fısıldadığımda kendi korkularımın esiri olmuştum. "Çok kötüsü bizi bekliyor, kalkanların saflarını alması yakın olabilir." Söylediklerimden zerre bir şey anlamayan kız aval aval yüzüme bakıyor olabilir, ama az önce söylediklerime rağmen İtir beni yerde bırakıp gidiyorsa bu yaklaşan büyük savaşın habercisiydi. Her ihtimali düşünürken kalkanların savaşını gözardı edecek kadar hayalperest ve iyimser değilim.

"Ne demek istiyorsun? Mara ve İtir'in karşımızda olma ihtimalleri var mı?"

Gözlerim uzaklara dalarken başımı salladım. "Küçük bir olasılık, bunun olmaması için elimden geleni yapacağım, ama olursa-"

"Olursa?"

"Ne demişler ya devlet başa ya kuzgun leşe Doğa. Bana bir meydan okunulursa bende bunun bilincinde olarak gardımı çekerim. Umarım korktuğum şeylerle sınanmak yoktur kaderimde." İşler ne kadar irkinleşir bilmiyorum, ama kardeşim Medusa'nın safında yer alırsa işte o zaman olacakları kestiremiyorum.

Hayır! Kahretsin İtır'dan şüphelenmem çok yersiz o benim kardeşim bana asla zarar vermez!

Akademiye girince dűřünceli gözlerle üst kata nasıl çıktığımı bilmiyorum. Aklım İtır için endişeyle doluyken Doęa hafif öksürüp kolumu sertçe sıkmasaydı sınıfa geldiğimizi bile anlamazdım. Başımı kaldırıncı Savcı ve diğerlerinin bizi izlediğini görüncü kendimi toparladım. "Geciktięimiz için özür dilerim hocam." İtır yüzünden ona olan korkumu bile unutacak kadar aklım doluydu.

"Bu tekrarlanırsa o gün ki dersi ikinizde unutun." Gözleriyle sınıfı gösterdi. "şimdi geçin." Küçük bir gözdağıyla ikinci bir kovulma tehlikesini atlatmam iyi bir şey çünkü dün beni dersinde kovmuştu.

Doğa ile dün oturduğumuz boş yere geçince Savcı'da derse başlamak için ayağa kalkmıştı. "Lanetli ruhlar ikinci cilt, herkes getirdi mi?" Bizim dışımızda herkes onaylayan mırıltılar çıkartıp sıralarının üzerindeki kitapları gösterince memnun kalmışçasına başını sallamıştı. "Ölüm, otuz ikinci sayfayı açın bugün pasif ruhları nasıl öldüreceğinizi öğreneceksiniz." Gözleri tüm rafları es geçip hayvanlar ile dolu olan rafta durdu. "Her biriniz kafesteki en zararsız hayvanlardan birini alıp öldürün. Daha sonra onun ruhunu getirtip onu tam olarak öldüreceksiniz." Öğrenciler yine ikişerli olmak üzere ayağa kalkıp boş kavanoz veya seçtikleri hayvanın büyüklüğüne göre büyük bir kutu alırken ben ve Doğa şoklarda.

"El-Elzem ne diyor bu? Bizde mi o hayvanlardan alıp canice onu öldüreceğiz?"

"Sana bayılacaksın demiştim. Bu arada akrepler ilgini çekiyor mu?"

"Ne diyorsun sen Elzem ya!"

"Siz ikinize gelince?" Savcı'nın sesiyle yine kovulmamak için anında susup ona dönerek elimle Doğa'yı gösterdim. "Tüm suç onun, gerçekten bu sefer ben bir şey yapmadım." Gediz'den nefret ediyorum.

Doğa homurdanarak bana tersçe bakarken dün olanlar yüzünden bu panik halim hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrılmıştı. "Buraya gel Elzem." Eğer yine beni dersten atacaksa bu sefer gerçekten çok fena olur. Aynı utancı ikinci kez yaşayamam.

Yerimde kalkmadığımı görünce, "Beni duymadın mı?" Gayet iyi duydum ama dediğim gibi yine kovulmayı kabul etmiyorum. Kurduğum tek bir cümle yüzünden beni dersten atamaz.

"Sen buraya gelecek misin artık?"

"Gelmesem olmaz mı? Ben yerimi çok sevdim hiç kalkasım yok."

"Sabrımı zorluyorsun Elzem, yine ve yine."

"Ama hocam o sabrınız bir bana gelince zorlanıyor, sabrınızdan yana küçük bir kolaylık talep ediyorum."

"Reddedildi şimdi kalk ayağa ve buraya gel."

"Ama-"

"Buraya gel oyunbaz!" Korkuyla nasıl yerimden fırlayıp ayağa kalktım bilmiyorum, ama bu adamın üzerimdeki otoritesi çok sinir bozucu. İnsanları kontrol eden hep ben olduğum için beni korkutarak kontrol etmesi fazlasıyla kötü bir durum.

Ona doğru yürüyüp tam karşısında durunca özellikle aramızda biraz mesafe bırakmak için geriye çekilmesi ise başka bir can sıkıcı durum. "Bana vebalı muamelesi yapmanız hiç hoş değil." Beni umursamayıp masasına yaklaştı ve çekmecedan iki kitap çıkartıp almam için uzattı. "Sen ve arkadaşın büyüler konusunda hiçbir şey bilmediğiniz için altyapınızı oluşturmadan diğerleri ile aynı dersi almanız tehlikeli. Her ders boyunca ve bulduğunuz her boşlukta bu kitaplardan bir konuyu okuyun. Bitirdiğiniz konularla ilgili diğer ders size başlangıç büyülerini öğreteceğim. Bu kitap bitince ikinizde benden yenisini isteyebilirsiniz." Konuşması, tavrı, yaklaşımı ve daha birçok şeyi gerçekten tam bir öğretmen olduğunu haykırıyordu.

Kötü haber; birinci sınıfların aldığı dersi alacaktık.

İyi haber; hâlâ kovulmadım.

Kitapları ondan alıp Doğa'nın yanına geçince bir tanesini ona uzatırken güldüm. "Hadi yine iyisin ışıktan gelen çünkü yine ucuz atlattın." Küçük bir salyangozu bile öldürse üç gün üç gece ağlayıp yas tutacak potansiyeli olduğu için birinci sınıfların dersini almamız bir tek onun işine yaramıştı.

Diğerleri kendi ürkütücü dersini işlerken önüme dönüp kitabımı açtım. Nasılsa geri getirdikleri hayvanın ruhunu sadece onu getiren kişi göreceği için izlesem bile bir şey görmezdim. Üstelik o hayvanları nasıl öldürdüklerini görmesem de olurdu. "Farklı şeyler düşünmeyi bırak ve okumaya başla oyunbaz." Uyararı sesiyle bir küfür savurmadan edemedim.

Kitabın ilk sayfası açıldı ve ben başımı eğmiş bir şekilde o sayfaya bakarken okumadığımı nasıl anladı? Bekle beni mi izliyor bu adam?

Kitaba odaklanınca daha önce hiç bilmediğim bir dilde yazılmış olsa da tuhaf bir şekilde okuyabildiğimi görmek her defasında beni afallatıyordu. Cümlelerin yabancılığı ilgimi çekerken her sayfanın yan tarafındaki şekilli görseller okuduklarımı daha iyi anlamamı sağlıyordu. Okumayı ve yazmayı çok sevdiğim için ilgimi çeken yerleri unutmamak için not almayı istedim, ama yanımda bir kalem ve defter olmadığını anlayınca oflayarak elimi çeneme koymuştum. "Sorun ne?" Duyduğum sesle başımı kitaptan kaldırıncı onunla gözgöze gelmiştik. Her hareketimi izliyor olamaz değil mi?

"Not almak istiyorum ama yanımda kalem ve defter yok." Anladım dercesine başını salladı. "Buraya gel." Bu sefer derste onun izni dışında konuşmadığım için kovulma korkusu olmadan gönül rahatlığıyla ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm.

Masasının tam karşısında durduğumda çekmeceyi açıp küçük deri kaplamalı bir defter ve ince kare siyah bir kutu çıkarmıştı. Gözleriyle kutuyu gösterdi. "Bir seyahatte satıcının birinin fazla ısrarı yüzünden bunu almak zorunda kaldım, ama benim kullanacağım tarzda bir şey değil. Bunu al, kendine yenisini alana kadar bununla idare et." İfadesiz bir sesle konuşunca masasının üzerine koyduğu siyah kutuyu aldığımda bir mücevher seti büyüklüğündeydi.

Açtığımda ise ben içinde kalem, tıraş, silgi gibi şeyler görmeyi beklerken gördüğüm şeyler fazlasıyla şaşırmamı sağlamıştı. Bu çağda aklımdaki gibi bir kalem seti beklemek benim hatamdı. Ancak şuana kadar gördüğüm en ilginç ve sevimli bir şeydi bu. İşlemeli metal hokkanın arkasında kahverengi bir tüy vardı ve hokkadaki desenler hoşuma giderken üzerindeki küçük kahverengi kurdelaşı çok şirindi. Hokkadakini saymazsak beş divit ucu daha vardı, her birinin yazıyı daha ince veya kalın çıkardığını tahmin etmek zor değil. Üstelik yazma işi bittikten sonra tüylü hokkayı koymak için gümüş kalpten oluşan bu şey tam bir kadının zevkine göreydi. Kutunun içinde siyah bir mürekkep şişesi, ince ahşaptan bir kitap ayracı ve bir tane de ince bir damga vardı. Bu mühürler bizim dünyamızda pek kullanılmıyor, ama izlediğim tarihi filmlerde mektubun zarfına mum damlatıp bu damgayı muma bastırarak zarfı mühürlüyorlardı. Bu çağdışı set gerçekten muhteşemdi not tutarken veya rahatlamak için günlük yazarken çok işime yarar. Özellikle tüylü hokkayı çok sevdim.

Yüzümdeki gülümsemeyle başımı kaldırıncı hareketsizce verdiğim tepkileri izlediğini gördüm. "Bu çok güzel teşekkür ederim." Sesimdeki hayranlığı gizleyemedim.

Ben ne kadar mutluysam o bir o kadar dümdüz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sakın yanlış bir fikre kapılma bu sana özel bir hediye değil. Kullanmadığım bir şeyi ihtiyacı olan öğrencilerimden birine verdim hepsi bu." Özellikle mi bana karşı bu kadar mesafeli?

O mesafeli ve kaba oluyorsa bende sinir bozucu biri olabilirim.

Yüzüme kocaman bir gülümseme kondurup elimdeki seti gösterdim. "Bu güzel hediye için çok teşekkür ederim hocam." Hediye kısmına bilerek vurgu yapmışım.

Evet kaçınılmaz son kaşlarını anında çatmıştı. "Sen beni dinlemiyor musun? O bir hediye değil."

"Arafta aldığım en anlamlı hediye için çok teşekkür ederim."

"Bir kez daha hediye ve teşekkür kelimelerini aynı cümlemin içinde kullan bak neler oluyor!"

"Bu güzel armağan için size minnettarım."

Ellerini masaya vurarak bir hışımla ayağa kalkınca hemen geriye çekilip ondan uzaklaştım. "Ne?" Aptalı oynayarak anlamaz gözlerle ona bakıyordum. "Söylediklerinizin dışına çıkmadım diye mi bana kızıyorsunuz?" Dişlerini birbirine bastıran adam boğazımı sıkmamak için kendisini zor tutarken gülererek masadaki küçük defteri de aldım. "Bunun içinde teşekkür ederi-" demiştim ki, "Geç yerine!" Öfkeyle sözlerimi yarıda kesince uslu bir öğrenci olup onun aksine gayet keyifli bir şekilde yerime doğru yürüdüm. Artık emin oldum benimle konuşmak bu adama çok iyi geliyor.

Bana karşı olan bu kaba tavrını değiştirmedeği sürece daha da iyi gelmesini zevkle sağlarım.

Ders bittiğinde sınıftan ilk ayrılan o olmuştu. Tüm dersi okumak ile geçirdiğimiz için diğer öğrencilerin aksine pek zorlandığımız bir ders olmamıştı. Eşyalarımızı toplayıp Doğa ile sınıftan çıkınca Azınlıkların da çıktığını gördüm. Kalabalığın içinde Gediz'i farketmem uzun sürmemişti. Yanımıza gelip tam bir şey söyleyecekti ki kucağımda tuttuğum yazı setini görünce duraksadı. "Kendi eşyalarını sana mı taşıttırıyor?" Söylediklerinden bir şey anlamadığımı görünce gözleriyle siyah kutuyu gösterdi. "Savcı'nın

değil mi bu? Dün onu bu şeyi alırken görmüştüm." Bekle ne dedi o? Dün mü?

Hani bir seyahatte almıştı?

"Dün mü aldı dedin?" Evet dercesine başını salladı. "Babam dün her ikimizi eve yemeğe çağırmıştı. Dönüş yolu kasabadan geçtiği için hana uğrayıp bir şeyler içmek için ısrar edince mecburen kabul etti. Handan çıktığımızda hancı atları hazırlayıp getirene kadar bizde biraz temiz hava almak istedik. Yürüyüş yaparken bir dükkanın vitrininde bu şey duruyordu. Pek onun zevkinde bir şey değil ama onu aldığını gördüm. Kime diye sorduğumda ise beni tersledi it herif." Son kısmı alınarak söylemesinden çok benim tek düşündüğüm bunu kime aldığıydı.

Bana almış olamaz çünkü malum adamımız benden pek hazetmiyor. Kendisine almadıysa başka biri için almıştı ve ben sınıfta kalemim yok deyince acıdığı için bana mı verdi?

Eğer öyle olsaydı o zaman başkasına aldım ama sana kısmetmiş derdi değil mi? Ama o bir seyahatte satıcının birinin fazla ısrarı yüzünden bunu almak zorunda kaldığını söylemişti, yani yalan söyledi.

Ve birine bir konuda yalan söylüyorsanız ondan bir şey saklıyorsunuzdur. Bu da demek oluyor ki bunu aslında bana almıştı öyle mi?

"Hey sen niye sırtarak o kutuya bakıyorsun?" Gediz'in sesiyle hafif öksürerek kendime gelirken hemen yüzümdeki tebessümü silip omuz silktim. "Hiç öylesine, bugün sürprizlerle dolu bir gün."

Öğretmenim gittikçe daha çok merak uyandırmaya başlamıştı.

"Bu kadının bizi niye buraya topladığını bilen var mı?" Dersten sonra tüm gün temizlik yaparak fazlasıyla yorulmuşken tam Doğa ile arka bahçedeki kışlalara son ders için gidecektik ki, Mizgin kahyanın bizi çağırdığını söylemişti. Gediz ve Asil orada savunma dersi için bizi bekliyor, ama biz burada yanyana dizilmiş avlunun ortasında kahyayı bekliyorduk.

Kesin aklına farklı bir işkence yöntemi geldiği için daha fazla bekleyemeyen kadın bunu biran önce hayata geçirmek istemiştir.

Sonunda akademinin kapısından çıkan kahya ile hepimiz burada ağaç rolü oynamaktan kurtulmuştuk. Elinde bir sepetle yanımıza gelince sepeti koluna takıp her birimize bir yırtıcı edasıyla bakıyordu. "Sizinde bildiğiniz gibi buz festivaline sadece bir hafta kaldı." Hayır ben bilmiyorum bunu ve Doğa'nın da bildiğini sanmıyorum. Kızlar onu onayladığına göre onlar biliyor olmalı.

"Kasabaya gidip size verdiğim listedeki her şeyi almanızı istiyorum. Gün içinde pazar çok kalabalık olduğu için sabah erken saatlerde yola çıksanız bile öğleden önce oraya varamazsınız ve böyle olunca da listedeki çoğu şeyi bulamazsınız. Biliyorum hava kararmak üzere ama her şeyin eksiksiz olması için hemen yola çıkmalısınız. Geceyi handa geçirin ve sabah erkenden işe koyulun." Tehdit edercesine işaret parmağını bize doğru salladı. "Ben gelmiyorum diye sakın pazarda boş boş gezip aylıklık yapmayın. Her birinizin alınacak şeylerin listesi farklı, kim onu tamamlamayı başaramazsa döndüğünde çok kötü şekilde cezalandırılır!" Sepetin içindeki zarfları çıkartıp sırasıyla bize dağıttıktan sonra bu seferde sepette her birimize kadife bir kese uzatmıştı. "Gereken şeyler için yeterince para var burada, sakın kendiniz için harcamayı düşünmeyin çünkü bu para sadece listenizdeki şeylere yeter. Kendiniz için bir şey alırsanız listedeki bir şey eksik kalır. Arabacı arka kapıda sizi bekliyor hazırlanıp hemem yola koyulun. O liste tamamlanmadan aklınız varsa buraya dönmeyin!" Anlaşıldı bizim bu savunma dersi işi yine kaldı.

Mutlulukla el çırpın kızlara döndüm. Yarın tüm günü pazarda geçirmek onları sevindirmiş olmalı. "Bu festival tam olarak ne?" Rana gülerken hülyalı gözlerle iç çekti. "Kışın gelişini kutlarsınız. Farkettiysen şuanda fanilerin tarafı kış, ama biz bazen şömineleri yaksak da bizim tarafımızda yaz olduğu için henüz o kadar soğuk değil. Ancak bu ay son yazımız her altı ayda bir mevsim değişir Arafta, anlayacağın bir hafta sonra faniler kapıda olan bahar festivalini kutlarken biz ölümsüzler kışı, yani buz festivalini kutlayacağız. Festival günü her iki tarafta da çok güzel kutlamalar yapılır, her yer süslenir bolca yemek, dans ve fazlasıyla eğlence." Aynı kasabanın içinde iki farklı iklim, buna kolay kolay alışacağımı sanmıyorum.

"Ayy Hacer uzun zamandır biriktirdiğimiz paraları da yanımıza alalım. Orada festival için güzel kıyafetler alabiliriz." Mizgin'in coşkulu sesiyle Hacer gülerken onu onayladığında arabacıyı daha fazla bekletmemek için hepimiz hemen kulübelerin yolunu tutmuştuk. Yolculuğun ne kadar süreceğini bilmiyorum ama geceyarısı bir yolculuk ihtimaline karşı kalın giyinmeliydik.

Yaklaşık yarım saat sonra kulübemden çıkınca giydiğim elbise çok hoşuma gitmişti. Bisiklet yakalı kısa kollu uzun bir elbiseydi. Evet elbise kısa kolluydu fakat altta giydiğim beyaz içliğin uzun ıspanyol kolları bordo elbiseyle çok uyumlu olmuştu. İçliğin geniş kolları bileklerime kadar geldiği için hoş bir görüntü sunuyordu. Üstelik bu elbisenin her iki

yanında bağcıkları olduğu için korse takmama gerek kalmamıştı. Koltuk altımdan başlayıp belimde biten bağcıkları her iki yanımdan gerektiği kadar sıkarak bağlayınca herhangi bir sorun kalmamıştı. Abartılı olmasa da boyun dekoltesi olduğu için çekmecedeki bulduğum inci bir kolyeyle bunu tamamlamıştım. İncilerin tam ortasındaki yuvarlak yeşil madalyonu da bence çok güzel görünüyordu. Bağcıklı kahverengi ayakkabılarım rahat hareket etmemi sağlayacak kadar düz tabanlı ve topuksuzdu. Bu elbiseyi temizlik yaparken giyemezdim çünkü bu bir katliam olurdu, ama kasabada giymek harika bir fikir.

Daha kulübemden yeni çıkmıştım ki yanıma pelerinimi almadığımı farkedince oflayarak geri döndüm. Üstelik alacağım eşyaların içinde olduğu zarfı ve para kesesini de unutmuştum. Tekrar kulübeye dönünce sayılı pelerinlerin içinde kan kırmızısı olanı alıp taktım ve para kesesi ile zarfı alıp aceleyle kulübeden çıktım. Dış kapıyı kilitledikten sonra elimdeki eşyaları anahtarla birlikte pelerininin iç cebine koymuştum. "Bana bir çanta şart." Bulduğum her şeyi cebime atamam değil mi?

Yarım saat önce kahyanın bizi topladığı akademiye geldiğimde Doğa dahil tüm kızların çoktan geldiğini gördüm. Üstelik üç silahşörler Doğa'ya sorular sorarken zavallı kız canından bezmiş gibiydi. Onlar hangi ara buraya gelmişti? Yaklaştıkça sordukları soruları daha iyi duyuyordum. "Hava birazdan kararacak nerden çıktı şimdi bu kasaba işi?" Gediz'den ne kadar çok korktuğunu düşünürsek Doğa istese de ona cevap veremezdi.

"Neden hiç konuşmuyor bu kız?" Hafız'ın takıldığı nokta neredeyse beni güldürecekti. Korktuğu için olabilir mi?

Asil ise sessizliğini koruyarak onu inceliyordu. Dolabımdaki kıyafetlerin yarısını ona kulübeme geçtiğim ilk gün vermeme rağmen Doğa hiç birini ısrarla almadığı için üzerinde bu sabah giydiği eski kıyafetlerden biri vardı. Hepimiz üzerimizi değiştirmeye giderken o yanına pelerinini almak dışında bir şey yapmamış. Dolabındaki tüm kıyafetler ondan önce kulübesinde kalan hizmetçiye ait olduğu için hepsi çok eskiydi. Asil önce Doğa'nın yanında duran kızların gösterişli kıyafetlerine baktı sonra ise Doğa'nın giydiklerine. Fakat bunu yaparken bile Doğa'ya farketmemeye çalışıyordu. "Benim için bir şey yapar mısın?" Ceketinin cebinde dolu bir kese çıkardı ve yanında daha fazlasını taşıyor olacak ki, Gediz'e dönünce Gediz onun bakışlarından ne istediğini anlamış gibi o da bir kese çıkartıp

arkadaşına vermişti. Hafız'a döndüğünde ise aynı mesajı o da almış gibi gülerek bir kese de o vermişti.

Asil üç dolu keseyi alıp Doğa'ya uzattı. "Bir hafta önce derste bir kız arkadaşım sakatlandığı için festivale hiç hazırlık yapamadı." Gözleriyle Doğa'nın fiziğini inceler gibi yapıp güldü. "Bedenleriniz tıpatıp birbiriyle aynı, bu altınlarla arkadaşım için bulduğun en güzel kıyafetler, ayakkabılar, çantalar falan al. Ben anlamam bu şeylerden sen bir kadının dolabında ne olması gerekiyorsa onu al işte." Yüzümde küçük bir tebessüm oluştuğunda belkide ilk kez Asil'i takdir ettim çünkü arkadaşısı bahaneydi aldıracağı her şey Doğa içindi. Diğer kızların yanında eski kıyafetlerle durmasına dayanamamıştı ve Doğa'nın gururunu kırmamak için arkadaş bahanesini bulmuştu. Onları aldırıktan sonra eminim bir şekilde Doğa'ya kabul ettirmenin yolunu bulurdu.

Kalkanından dolayı Doğa ona temas etmeden altın keselerini alırken şaşkınca ona bakıyordu. "Hepsiyle mi?" Üç kese altın haliyle düşündürür.

"Evet hepsini harca mümkünse."

Hiçbir şeyden haberi olmadığı için gözlerini kocaman açmıştı. "İyi ama bir festival için o kadar şeyi ne yapacak?" Güzel soru.

"Ne bileyim değişe değişe giyer işte." Güzel cevap.

"Şey ayakkabı, elbise ve çanta dışında bir şey almam gerekiyor mu?"

Asil sabrının sonuna gelmiş ona bakıyordu. "Kadınlara ne gerekiyor nerden bileyim ben günışığı, sen kadın değil misin onu da sen düşün işte."

"İyi ama bu kadar altınla neler alacağımı söylemezsen alamam ki."

Doğa'ya bir dakika işareti yaparak Hafız'a döndü. "Kadınların sevdiği eşyaları say Muhafız." Yok artık bu çocuk çok şaşkın.

Hafız sırtarak düşünürcesine elini çenesine koymuştu. "Tamam tanıdığım tüm kadınlar genelde kıyafet, çanta, ayakkabı, takı, ayna, bazıları da yelpaze seviyor." En azından listenin bir kısmını tamamladı.

Asil bu sefer Gediz'e dönünce bu edepsiz adam gülerek konuşmaya başlayınca şoka girdim. "Ben genelde iç güzelliğe önem verdiğim için bu güne kadar hayatımdaki kadınları içsel olarak değerlendirdim. Demek istediğim bence anlatmamı istemezsin. Bilirsin dantelli korseler, tül den gecelikle-" demişti ki Asil bir küfür savurup onu susturunca Hafız kendini tutamayıp gülerken, "Tam bir pislik," deyişine kesinlikle katılıyorum.

"Kızın karşısında canımı sıkma Azınlık!" Gülen arkadaşını uyarıp homurdanarak yeniden Doğa'ya döndüğü esnada beni görünce çölde su bulmuş gibi hemen yanıma geldi. Beni Doğa'dan uzak bir noktaya çekince

daha o konuşmadan söze girdim. "Anladım Doğa için ne lazımsa onu aldıracağım." Rahatlayarak başını salladı. "Onun için olduğunu şimdilik bilmesin ve her şeyi eksiksiz almasını sağla." Kollarımı göğsümden birleştirip kaşlarımı yukarı kaldırınca, "Ne?" dedi huysuzca. "Rica etmemi falan beklemiyorsun değil mi? Tanrı aşkına sizin bu kibarlık ile derdiniz ne?" Beni azarlayıp söylenerek akademiye doğru gitmesiyle güldüm. İtır'dan biliyorum bunları öldürseniz yine kibar olamazlar.

Doğa'nın yanına döndüğümde, "Dersimiz artık yarına kaldı, kasabada dikkatli olun," diyen Gediz'de arkadaşının peşinden gitmişti.

Geriye kalan tek kişi ise beni tepeden turnağa süzüp göz kırptı. "Harika görünüyorsun hoca." Tebessüm ettiğimde yanıma geldi. "Asil gibi lafı uzatmadan doğrudan soracağım çünkü bu konuda benden çekinmeyeceğini düşünüyorum. Efsun size bir ödeme yaptı mı? Henüz yapmadıysa orada harcaman için sana fazlasıyla verebilirim hemen." Tebessümüm büyüdüğünde bu teklifi beni utandırmak yerine mutlu etmişti. "Merak etme yanıma kendim için yeterince para aldım. Bu konuda İtır fazla cömert." Beş kuruş param olmadığını itiraf etmek asıl utanmamı sağlardı.

Bir şeye ihtiyacım olmadığına gülen yüzüm ve neşeli sesim sayesinde neyseki inandı da fazla ısrar ederek beni zor durumda bırakmamıştı. "Pekala hazır gitmişken pazarın tadını çıkarmayı unutma." Bana göz kırpıp o da diğerlerinin peşinden gidince rahat bir nefes aldım, biran anlayacak diye endişelenmiştim.

"Onlar isterse bizimle gelebilirler mi?" Sorumun cevabı beklemekten sıkılan Bülbül'den gelmişti. "Ders saatlerinde dışarı çıkan bir öğrencinin alacağı cezaların en hafifi zindan. O üçü tüm izinlerini fazlasıyla kullandığı için zindan onlar için ödül olur, üstelik daha bir dersleri daha var." Biliyorum o derste Gediz bana bir şeyler öğretecekti.

"Artık gidebilir miyiz? Kasaba buradan çok uzak. Sizin yüzünüzden iyice geceye kalacağız ve o saatte doğru düzgün bir han bulmak çok zor." Evet Bülbül gerçekten insanların moralini bozmakta çok iyi. Konuşurken kirpiklerini dahi kırpmayan kızın gözleri adeta buz saçıyordu. Yüzünde mimik oynamasa bile ince kaşları soğuk bakışlarıyla birleşince onu ürkütücü yaptığı kadar güzel de kılıyordu. Özellikle beyaz saçları her defasında dikkatimi çekiyordu. Çoğunlukla beyaz ve gümüş renkleri giyen kız bugün bir değişiklik yapıp siyah bir elbise giymişti. Onu sıcak tutsun diye taktığı siyah kalın peleriniyle yine çok güzel görünüyordu.

Güzelliğinde bir sorun yok zaten, onun sorunu soğuk tavrı ve mesafeli tavırları.

Tam yola koyulacaktık ki, bu seferde Mara akademiden koşarak çıkmıştı. "Bekleyin!" Nefes nefese yanımıza gelen kız Doğa ve benim kolumdan tutarak bizi diğerlerinden uzaklaştırınca bir türlü yola çıkamıyorduk.

"Ben-" demişti ki Doğa'nın elindeki üç keseyi görünce gözlerini kıstı. "Bunlar ne?" Doğa üşengeç bir tavırla keseleri havaya kaldırıp ona gösterdi. "Şu Tenebris verdi bu altınları, bir bayan arkadaşı için dünya kadar şey almam gerekiyor." Mara bana dönünce çaktırmadan Doğa'yı işaret etmem ile hemen anladığı için güldü. "Sanırım senin bana pek ihtiyacın yok sen kızların yanına git Elzem'de birazdan gelir." Hiçbir zaman bir şeyleri üstelemeyen kız başını sallayıp bizi yalnız bırakarak gitmişti.

Mara kızlara sırtını dönerek bana biraz daha yaklaşmıştı. "Şu birbirinden ayrılmayan üçlü konuşurken duydum sanırım kasabaya gidiyormuşsunuz?" Üç silahşörlerden bahsediyor olmalı. Başımı salladığımda mavi pelerininin iç cebinden bir keseyi çıkartıp avucuma tutuşturdu. "Doğa'nın keselerinde olduğu gibi altın dolu değil içi, ama gümüş para hepsi. Al bunları orada hoşuna giden bir şey bulursan alırsın kendine." Afallayarak elimdeki keseye bakarken bu kesinlikle Mara'dan beklediğim bir hareket değildi.

"Benim bir şeye ihtiyacım yok." Tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Ama düşündüğün için teşekkür ederim." Eski hizmetçimden para alacak kadar düşmedim henüz, kahretsin bu çok gurur kırıcı. Ben bu hallere düşecek biri değildim ki, hangi ara bir hizmetçinin merhametine kalmıştım.

"Elzem saçmalama." Ona uzattığım keseyi almamıştı. "Hepsi yol boyunca kendisine ne alacağını konuşacak, dönüşte ise aldıklarını anlatacaklar. Peki sana sen ne aldın diye sorduklarında ne cevap vereceksin? Sustuğunda sana attıkları acıma dolu bakışları daha çok seni incitecek. Tanrı aşkına bu aptalca gururun yüzünden kendine eziyet etmeyi bırak!" Anlamıyordu, buraya geldiğim gün her şeyimi kaybedip zavallı bir hizmetçiye dönüşmüştüm ve bütün bu aşağılanmalara dayanmamı sağlayan tek şey gururum, çünkü bana kalan sadece gururumdu. Bu parayı alırsam elimdeki son şeyi de yitirirdim. Ben bilmiyor muyum sanki gidip kardeşimden para istemeyi, ama İtr'dan bile yardım istemeyi gururuma yediremezken eskiden her ay hesabına yüklü bir miktar maaş yatırdığım

birinden asla isteyemem. Veren kişi olmaya alışkın olduğum için alan taraf olamam.

"Gerçekten ihtiyacım yok." Elini tutup para kesesini avucuna bıraktım. "Kızlara gelirsek, kimin ne düşündüğünü umursamadığımı iyi biliyorsun."

"Şu inadı bırak artık." Sinirlenmiş olmalıkı kaşlarını çatmıştı. "Evet seni iyi biliyorum, o kafdağından büyük kibrini seni tanıyan herkes biliyordur. Lâkin burada sen bir konağın zengin hanımı Elzem Akay değilsin, bir hizmetçisin ve artık yardım istemeyi öğrenmelisin!"

"Ben o parayı alırsam Elzem olmaktan çıkarım Mara! İster kibir deyin, ister gurur veya ego umrumda değil. Siz kabul etmek istemeseniz de beni ben yapan bunlar ve eski hizmetçimin parasına kalacak kadar daha düşmedim!"

"Çünkü aptalın tekisin geri zekalı! Seni sen yapan o saydıkların değil, onlar sadece kendine ördüğün duvarların. Fakat gerçeğı göremeyecek kadar kör olduğun için seni düşünen de kabahat. Ne var biliyor musun?" Yüzünü buruşturduğunda tiksinererek gözlerimin içine bakıyordu. "Sahip olduğun her şeyi gerçek anlamda kaybetmeni sağlayacak olan bu tutunduğın gururun ve o gün geldiğinde büyük bir zevkle sana ben demiştim diyeceğim!" Arkasını dönüp öfkeli adımlarla giden kızın arkasında boş boş bakıyordum. Tüm bu yargarının almadığım bir para yüzünden olduğuna inanamıyorum.

"Elzem hadi artık!" Doğa'nın sesiyle Mara ile yaşadığım tatsızlığı boşverip onlara doğru hareket ettim. Onunla ilk kez tartışsak buna belki üzüldüm, ama yirmi dört yıl boyunca o kız ile kedi köpekten bir farkımız hiç olmadı.

Yola çıktığımızda hava çoktan karardığı için karnım acıkmıştı ama yemek işini hana gidince hallederim artık. Hepimiz bir arabaya sığmayacağımız için Rana, Mizgin ve Hacer arkadaki arabada yolculuk ederken ben Doğa ve Bülbül önde giden arabadaydık. Dört atın çektiğı araba kapalı olduğu için dışarıdan gelecek olan soğuşu engelliyordu, ama aynı şeyi zavallı arabacı için söyleyemem. Camdan dışarıya bakarken hemen yanımda oturan Doğa çoktan dizime başını koyarak uyumuştı. Bülbül ise tam karşımda oturarak tıpkı benim gibi boş boş kayıp giden yola bakıyordu. "Fazla geveze bir insan değilim ama sessizlik içinde geçen bir yolculuk çok sıkıcı." Soru sorma demişti bende sormuyorum fakat arada konuşsa fena olmazdı.

Arada yarım saat geçti her yer zifiri karanlığa büründü ve evet Bülbül camdan dışarıya bakmak dışında hiç konuşmadı. Karanlığı izlemeyi

sevmediğim için gözlerim elimde sıkıca tuttuğum az önce yaktığım kandildeydi. "Korkutucu olan karanlık değil gizlemeye çalıştığın korkuların." Sonunda soğuk sesini duyduğumda gözlerimi ışıktan ayırmadan güldüm. "Benim gizlediğim korkularım yok sadece karanlık fobim var." Sakladığım hiçbir şeyim yok benim.

"Bir yalanı defalarca tekrarlarsan herkesten önce sen inanırsın o yalana." Bunun sorunu ne şimdi?

"Yalan söylemekten pek hazzetmem ve gerekmedikçe söylemem."

"Gerekdikçe söylediğin o yalanlara bir yerden sonra doğru sanıp inanıyorsun."

"Bak ne diyeceğim?" Gözlerimi ışıktan alıp uyaran bakışlarımı ona çıkardım. "Ben saz bülbülüne soru sormuyorsam o da haddini bilsin ve bir oyunbaza sorular sormasın." Bu sert bir çıkış değildi, genelde sakın biri olduğum için sesim hep sakın ancak bir o kadar da uyarı niteliğinde çıkardı.

"Sor, ama tek bir soru." İşte bunu beklemiyordum.

"Bir fani değilsin değil mi?" Tek soru hakkımı harcamak istediğim en önemli soru buydu.

Bir süre hiç konuşmadan gözlerimin içine bakınca hep olduğu gibi yine gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü onunla uzun süre göz teması kurmak çok zor. "Daha fazlasıyım," dedi bu sorudan sıkılmış bir sesle. "Faniyim ancak bir o kadar da ölümsüz, bilmen gereken tek şey bu...senin iyiliğin için." Gerçekten çok açıklayıcı bir cevap oldu. Bu ucu açık cevap tam bir cevap bile değil. Aklımdaki ikileme benzer bir cevap vermişken değişen pek bir şey yoktu.

"Sor." Her ne kadar cevabımı almamış olsam da sıra ondaydı.

"Meliz'i durduracak gücü biliyorsun?" Bildiğimi nereden biliyorsun diye sorsam yine susacaktı.

"Hayır."

"Saflar heran ayrılabilir henüz bunun farkında değilsin." Bu konuşma rahatsızlık vermeye başladı.

"Neden susmaya devam etmiyorsun?"

"Uyarılarımı kendi iyiliğin için ciddiye almalısın."

"Senin sorunun ne? Ne hakkında bahsettiğini bilmiyorum, lütfen sus artık."

"Biliyorsun, sadece bunu kabullenmek senin için çok zor." Üzerime gelmeyi bırakmalı.

"Bırak şimdi bunları, bana aykırılık tam olarak ne onu açıkla?" Kaşlarını yukarı kaldırıncı özellikle konuyu değıştirdiğimi anlamıştı.

Yinede fazla ısrar etmeden sorduğum soruya cevap vermişti. "Her klanın bilindik yetenekleri vardır. Örneğin Tenebrisliler karanlığa hükmeder, ışıktan gelenler ışığa, koruyucular ruhlara, Azınlıklılar bedene, bilgeler bilgiye, muhafızlar zihinlere, oyunbazlar ölüme çünkü ruhları emerek öldürmek onların işi. Bunun gibi her klanın bilindik yetenekleri olduğu için diğer ırklar düşmanlarının yeteneklerini iyi bildiği için ona göre bir savunma geliştirirler. Ancak çok nadir de olsa arada hangi ırktan olduğu farketmez içlerinde aykırılar da doğar. Onlara aykırı demelerinin sebebi sahip oldukları yeteneğin ırklarına göre daha farklı ve daha fazla olması. Misal sen? Sen oyunbaz bir aykırısın değil mi? Büyüleri görebiliyor, onları emiyor ve bedeninden çıkıp ruh formunda etrafta cirit atabiliyorsun. Bu yaptığın şeyleri senin klanındaki kimse yapamaz, diğer klanlardakiler de yapamaz, hatta başka bir aykırı da yapamaz çünkü bu sana özel bir şey. Doğa'nın yapacaklarını da sen yapamazsın çünkü her aykırının yetenekleri farklıdır. Ve henüz farkında değilsiniz ama daha birçok şey yapabilirsiniz. Diğer ırklar için bu büyük bir tehlike çünkü yeteneklerinizi önceden bilmedikleri için kendilerini koruyacak bir savunma yapamıyorlar. Üstelik aykırılarının bir yeteneğini keşfedip ona göre önlem alsalar farklı bir yeteneği daha ortaya çıkar. Bu sebeple doğan tüm aykırıları henüz onlar yeteneklerinin farkına varmadan öldürürler. Tenebrislilerden bir kadın on iki yaşındaki oğlunun aykırı olduğunu farkettiği an onu bizzat kendi öldürdü. Gevheri'nin babası kızı Afra'nın aykırı olduğuyla yüzleştiiği an kendi kızının infaz emrini mühürledi ve daha bunun gibi birçok örnek var." Aman tanrım bu insanlar gerçekten çıldırmış olmalı. Acımasızlıktan sınır tanımadıkları yetmezmiş gibi kendi kanında olanlara bile merhamet etmeyen caniler kimbilir bize neler yapardı.

Demek Gediz'in ablası Afra bu yüzden öldürölmüşüü.

Bunlar onunla olan son konuşmalarımız olmuştu. Yeniden bir sessizlik olduğuunda gözlerimi kapatıp bende kendimi uykuya vermeye çalıştım, ancak kalbimdeki ılık huzur ile hemen gözlerimi açtım. Ölü nefesim bir dinginlik kazanırken cılız ritimler gönderen kalbimin yeniden hayata dönmesi ve bedenime yaydığı enerji ile, "Dur!!" Ayağa kalkıp bağırarak arabacıyı durdurmaya çalıştım. Doğa korkuyla sıçrayarak uyanırken son anda düşmekten kurtulmuştu. "Sana dur dedim!" Bu sefer sesimi duyurmayı başarmış olmalıyım ki atlar yavaşlayıp araba durunca hemen kandili alıp

kapıyı açarak arabadan inmiştim. Pusulam bu yakınlardaydı Asil yada bir başkası onu bana getiremez, kendi işimi kendim halledeceğim.

Ansızın bedenime akın eden bu yaşamın tek sebebi pusulaya yakın olmamdı. Bunu biliyorum çünkü daha önce Medusa pusulaları değiştirdiğinde okuldan ne zaman eve dönsem aynı duyguyu yaşıyordum.

"Elzem sen çıldırdın mı? Bin şu arabaya!" Doğa'ya bir dakika işareti yaparak hemen Bülbül'e döndüm. "Ona göz kulak ol ben gelene kadar lütfen." Aceleyle yeniden Doğa'ya döndüm. "Söz veriyorum sabah olmadan kaldığın handa olacağım. Lütfen bana güven şimdi açıklama yapacak zamanım yok ama dönünce her şeyi anlatacağım söz." Gözleri benim için endişeyle dolarken, "Sen verdiğin sözleri tutmazsın ki o yüzden bende geliyorum." Biliyorum zaten bu yüzden pek söz vermezdim, ama benimle gelemezdi neyle karşılaşacağımı bilmezken onu tehlikeye atamam.

"Doğa bana bak." Tebessüm ederek uzanıp elini güven verircesine tuttum. "Bu sefer tutacağım sözümü. Lütfen beni daha fazla oyalama çünkü sen böyle yaptıkça gidemem. Doğa hayatım buna bağlı, beni kaybetmek istemiyorsan gitmeme izin vermelisin." Peki o ne yaptı dersiniz? Elimi iterek arabadan atlayıp kapıyı sertçe kapattıktan sonra arabacıya bakıp, "Devam et biz sonra geleceğiz!" Bağırarak arabacıyı gönderdi ve ben şaşkınlıkla ona bakarken biraz sonra Mizgin ve diğerlerini taşıyan diğer arabada yanımızdan geçip gitmişti.

"Doğa!" Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde aynı öfkeyle o da bana bakıyordu. "Ne demek hayatım buna bağlı? Derhal bana benden gizlediğin her şeyi açıklayacaksın Elzem!"

"Sen aptalın tekisin Doğa Akay! Başıma bela olmaktan başka bir işe yaradığın yok!" O arabadan inmesi büyük ahmaklık.

Beni sertçe göğsümden ittiğinde fazlasıyla kızgın görünüyordu. "Her şeyi tek başına yapamazsın! Ben ne Itır'a benzerim ne de Mara'ya, o yüzden sakın sözlerinle beni kendinden uzaklaştırmaya çalışma yoksa gökyüzündeki tüm yıldırımları bedenine yollarım! Şimdi düş önüme nereye gideceksek gidelim yolda bana her şeyi açıklayacaksın!" Bu çıkışıyla tüm öfkem anında silinince kendimi tutamayıp güldüğümde kafama bir tane geçirmişti. "Yürü dedim Elzem!"

Tebessüm ederek, "Emredersiniz Doğa hatun." Elini tuttuğumda ise olanlar olmuştu çünkü tutmam ve bırakmam aynı anda olmuştu. "Sen beni çarptın mı ayaklı tırafo?"

"Öfkeyliyken bana dokunmak senin suçun?"

"Hazır elektrik yayarken neden yolu bize aydınlatmıyorsun?"

"Hazır elektrik yayarken neden senden kurtulmuyorum?"

"Tamam sustum şu taraftan." Bu kızın da bazen sağı solu hiç belli olmuyordu.

Bir saat sonra.

Uzun uğraşlar sonunda nihayet doğru yönü bulabilmişim. Gece vakti karanlıkta ormanda yolculuk yapmak hiç kolay değildi. Karanlık korkum yüzünden gözlerimi ışıktan ayırmadan yürüdüğüm için defalarca düşme tehlikesi yaşamış, hatta tam yedi kez düşmüştüm. Neyseki her defasında elimdeki son ışık kaynağım olan kandili korumayı başarmıştım. Camı kırılırsa ateşi rüzgar yüzünden söneceği için bu göze alacağım bir şey değildi. Pusulanın olduğu yönü bulmak için ormanın içinde dolanıp durmamız tam bir işkenceydi. Üstelik pusulanın hayatımdaki rolünü Doğa'ya anlatmak berbat bir fikirdi çünkü şu saate kadar bunu ondan gizlediğim için bana kızmayı hiç bırakmamıştı. Ben ona yolu aydınlatarak önde yürürken o bir yandan bana kızarken bir yandan da en küçük sese çığlık atıp duruyordu. Tamam buradaki hayvanların çıkardığı ürkütücü sesler beni de çok korkutuyordu, ama ben onu daha fazla korkutmak için sürekli bağırıyordum. Doğru yönü bulduğumu anlamamı sağlayan şey ise o yöne doğru attığım her adım ile bedenimin heyecan içinde verdiği tepkilerdi. Rotamı şaşırınca bu heyecan ateşi söndüğü için yanlış yolda olduğumu anlayıp hemen diğer tarafa dönüyordum. Evet sıcak soğuk oynayarak pusula ayarışına düşmek tam benim yapacağım bir şey, ama işe yarıyor mu yarıyor değil mi? Sonuç odaklı düşünürsek yine çok iyi gidiyordum.

Kan kırmızısı uzun pelerinim yerde sürüklenirken gözlerimi nihayet elimdeki kandilden çekip başımı yerdeki çalılara doğru eğdim çünkü hissettiğim enerjinin kaynağını bulmuştum. "Doğa buraya gel sanırım onu buldum." Bu kadar kolay olması fazla garip değil mi?

"Nerede?" Koşarak yanıma gelen kıza elimdeki kandili uzattım. "Işığı yere doğru tut ben onu alacağım." Başını sallayıp elimdeki kandili alınca diz çökerek küçük dalları kenara çekmeye çalıştım. "Doğa ışığı biraz daha yaklaştır onu bulamıyorum." Bedenim ona kavuşmak için büyük bir

heyecan dalgasının içindeyken aceleyle dalları çekerken elime batan dikenleri umursayacak durumda değilim. Tüm dikenli dalları kenara çekince nefes alışlarım hızlanmış soluk alıp verdikçe göğüs kafesim şiddetle hareket ediyordu. "Hadi, hadi, hadi!" Dişlerimi sıkarak benim olanı sabırsızlık içinde ararken biran önce ona kavuşmak istediğim için telaş içindeydim.

Yerdeki nemli yaprakları da kenara çekince hafif toprağa bulanmış değerlimi görünce gözlerim dolmuştu. "Tanrım buldum seni." Titreyen parmaklarım onu hemencecik yerde alınca gözlerim dolarak pelerinimle üzerindeki toprağı sildim. "Çok özledim." Boğuk çıkan sesim büyük bir vuslatın hüznün kırıntılarını taşıyordu.

"Elzem hemen tak şunu. Hadi Elzem onunla sonra hasret giderirsin ama önce tak. Bilemiyorum ama sen oyalandıkça sanki bir şey olacak ve biz yine onu kaybedeceğiz gibi hissediyorum." Doğa'nın yersiz endişelerini dinlemeyip pusulanın kapağını açtım. Yüzüme yansıyan ışığı ve kalbimi gösteren oku gerçekten o olduğunun en büyük kanıtıydı.

"Elzem hemen tak dedim!" Neden bu kadar aceleci davranıyor bu kız?

"Doğa sakın olur musu-"

"Elzem Akay onu hemen tak!!" Avazı çıktığı kadar bağırmasıyla daha fazla oyalanmayıp pelerininin şapkasını çıkardım. Pusulanın zincirini tam kafamdan geçirecektim ki kulağıma gelen tıslama sesleriyle sertçe yutkunmuştum. Şimdi Doğa'nın bu telâşlı bir netlik kazanmıştı.

Yerde hiç kımıldamadan öylece pusulaya bakarken, "Doğa neler oluyor?" Sessizce fısıltım ile aldığım tek cevap, "Eğer o pusulayı biran önce takmazsan yıldırımlar konusunda şaka yapmadığımı göreceksin!"

Daha fazla onu kızdırmamak için hemen pusulayı kafamdan geçirip bir daha kimse boynumdan çekip almasın diye onu elbisemin altına koydum. Bedenim hızla yenilenirken inleyerek ruhum ve bedenimin arasındaki mührün gizemine bıraktım kendimi. Saç diplerimden başlayan bir akım tüm uzuvlarıma yayılıp gözeneklerime işlerken bu tarifi olmayan bir mucizeydi. Solmuş tenime sızan renk, cansız saçlarımin yeniden dalgalanması, ölü bakan gözlerimin yaydığı ışıltıyı hissetmek harika bir duyguydu. Pelerininin şapkasını takarak gayet dinç bir şekilde ayağa kalkınca Doğa'nın titreyerek gözlerini tek bir noktaya diktiğini gördüm. Başımı baktığı yöne çevirdiğimde ise bir ağacın yanında bizi izleyen kadını görmem ile korkarak Doğa'nın kolunu tutmuştum. Kahretsin bu bir tuzaktı! Kasabaya gideceğimizi bildiği için pusulayı kullanarak beni buraya

çekmişti, çünkü pusulanın bana hissettirdiği enerjiye kayıtsız kalmayacağımı bilecek kadar beni iyi tanıyordu bu iblis!

"Beni hiç şaşırtmıyorsun Elzem, o boynundaki aptal şeyin seni bana getireceğini iyi biliyordum." Evet Medusa sonunda tam karşımdaydı. Sanırım çok istediği büyük buluşmayı kendi ayaklarım ile tuzağına düşerek ona ben altın tepside sunmuştum. İyi yönden bakarsak pusula yeniden bendeydi. Hep olduğu gibi yine kendi işimi kendim hallederek kimseye ihtiyaç duymadan bana ait olanı almıştım. Buraya gelmek ile kazançlı mı çıktım yoksa zararlı mı artık bunu gecenin sonunda anlayacaktım.

Tek kelimeyle bittik çünkü ne ben ne de Doğa onunla eşit güçlerde değiliz.

Elzem sonunda pusulasına kavuştu. Her ne kadar başına büyük bir bela almış olsa da pusulasını almayı başardı. Peki pusulayı Elzem'e getirenin yine Elzem olacağını tahmin etmiş miydiniz?

Medusa ise Elzem'i ormana çekmek için pusulayı kullandı. Diğerleri çoktan kasabaya ulaştı ve ertesi gün ancak döndüklerinde kızların yolda indiğini söyleyebilirler. Üstelik akademidekiler de kızları kasabada sanıyor ve onlar Medusa ile ormandalar. Sizce Medusa'dan kurtulmayı başarırlar mı?

İtir sırf Gediz'e yardım etti diye Elzem'e çok kızgın. Bu aralarında ciddi bir soruna yol açar mı dersiniz?

Elzem sözde şu garip meditasyonu ruhları izlerken Savcı ve Efsun'un arasında bir şeyler olduğunu düşünerek zavallı adamı iyice delirtti. Peki sizce de öyle mi?

Evet Elzem hâlâ beden değiştirme işini çözemedi ama Instagram'da Hafız ile olan o konuşmalarını attığım alıntı buz festivalinde gerçekleşiyordu. Bu da benden küçük bir spoiler olsun.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. Bu bölümü detaylıca düzenlemeden atıyorum o yüzden klavyeden dolayı yazım hataları olursa kusuruma bakmayın lütfen.

(17) Karanlığın Gizlediği Korkular.

Sonunda hep kaçtığım kabuslarımdan biriyle karşı karşıyaydım. Bu kadın yirmi dört yıl boyunca ben ve kardeşimi annesiz bırakmıştı. Ailemi dağıtmış bizi parçalanmış bir aileye mahkum etmişti. Çoğu zaman babam ve abilerime de kızıyordum çünkü gerçeği saklayarak yıllar boyunca bizi bir canavar ile aynı evde yaşamaya mahkum etmişlerdi. Evet başta Sıraç olmak üzere hepsi çok ısrar etmişti konaktan ayrılmamız için hatta Itır bu yüzden bana çok kızmıştı. Ancak şöyle bir durum vardı ki ben annemin içindeki canavardan bîhaber olduğum için konaktan kalmak için ısrarcı olmuştum. Gerçeği gördüğüm an ise hemen Itır ve kızları alıp oradan kaçmaya çalıştım, fakat gerçeği çok geç anlamıştım. Yani ben gerçekleri öğrenince hep istedikleri gibi geç olmadan ayrılabilirdim konaktan, ama babam ve abilerim gerçekleri öğrenmeme hiç izin vermediler. Başımıza gelecekleri hissettim gittim yalvardım, 'Korkuyorum baba koru kızını,' diye ama babam ve Sıraç buna rağmen sessiz kalıp bizi konaktaki canavara kurban verdiler.

Ben her şeyi çok önceden bilseydim Medusa'yı durduracak bir yol arar ve bulurdum, çünkü ben hiçbir şey bilmediğim halde son gece onun bedenini öldürerek onu durdurmayı başaran biriyim.

Eğer çok önceden Medusa ve kalkanlar hakkında bilgim olsaydı yüzlerce kitap okumam gerekse bile, yada gece gündüz araştırma yapsam bile onu durduracak yolu bulurdum. Gerekirse kendi dünyamızdayken lanetimizi uyandıracak bir şeyler yapar Medusa'dan yine kurtulurdum, çünkü fanilerin dünyasındayken bir faninin bedeninde o da o kadar güçlü değildi. Şartları bizim için eşitleyebilir dört kalkana karşı o tek başınayken onu alt edecek gücü bulabilirdik. Ancak gerçekler bizden gizlendi, başımıza gelecekleri bile bile en başta ailem bunu yaptı. Ve biz dört kalkan gerçeği kendi çabamızla bulduğumuzda son güne gelmiştik ve hepimiz bir şey yapamayacak kadar öğrendiklerimizin şokundaydık. Medusa'ya kızgınlım, ama babam ve abilerime kırgınlığım var çünkü kendimi tanıyorum bir şeyleri değiştirme şansım varken onlar susarak bizim ölmemizi seçtiler. Evet ölmemiz, çünkü onlar Medusa'nın bizi geçit için kurban ederek

öldüreceğini biliyorlardı. Medusa'da böyle sanıyordu, ama beklenmedik bir şekilde Asil o gece Doğa'yı görüp etkilendiği için son anda bizi kurtaracak büyüü yapmıştı. Ancak şöyle bir şey vardı ki beni derinden üzüyordu; ne babam ne de abilerim ve Medusa, hiç biri Asil'in yapacağı şeyi bilmiyordu. Yani bile bile ölmemize susarak gözyumduklar.

Dedim ya ben bir şeyler yapabilirdim hepimiz için, ama onlar susarak bizim için ölümü seçtiler. İşte bu çok kötü üzüyor.

Benimkilerden daha açık yeşil gözleri tuzağına düşürdüğü avını ürkütücü bir şekilde inceledikçe etrafında uçuşan sarı saçlarının her bir telinde yılan sesini andıran tıslama sesleri çıkıyordu. Yine uzun sade siyah bir elbise giymişti ve çok genç görünüyordu. En fazla benden beş veya altı yaş büyük gösteriyordu. Evet bu kadın otuzundan daha büyük göstermiyordu, annem ondan daha yaşlı gösteriyordu. Ancak üç yüze yakın bir yaşta olduğunu tahmin etmek zor değil sadece otuz gösteriyordu. Şeffaf bedeninden arkasındaki şeyleri görebiliyorum, bir bedeni yok çünkü bedenini bizzat ben öldürmüştüm. "Ne o beni gördüğüne sevinmedin mi?" Bize doğru adeta süzülürken pek sevindiğimi söyleyemem.

Sakin korktuğunu belli etme, hemen bu durumdan kurtulacak bir taktik geliştir.

Karşımda bir iblis varken kolaydı sanki.

Doğa'nın elindeki kandili alarak ilk karanlık korkum için küçük bir önlem aldım. Daha sonra gözlerimi hızla bize yaklaşan ruhtan ayırmadan derin bir nefes alarak korkumu içime hapsedmeye çalıştım. "Doğa ben onu oyalarım sen hemen kaç." İsteddiği bendim çünkü onun için ilk alınacak intikamın başında geliyorum. Benimle işi bitmeden Doğa'nın peşine düşmeyecektir.

"Ya-yapamam." Korkudan heran bayılmak üzereyken bu inadı niye anlamıyorum. "Ya birlikte ölürüz, yada birlikte kurtuluruz, ama yalnız değil birlikte." Kararlı sesiyle boğazımda bir düğüm oluşmuştu. Bu kız tüm hayatı boyunca dışlanıp herkes tarafından hor görülmüştü ve ona uzanan ilk yardım eline körü körüne bağlanmıştı. Ondan iki yaş küçük olabilirdim, ama himayeme alıp koruduğum birini tehlikeye atacak kadar zayıf karakterde biri değilim.

"Dinle." Gözlerimi Medusa'dan ayırmadan elini son kez tuttum. "Benden kurtulmadan senin peşine düşmez çünkü onun için kolay bir hedef olduğunu düşünüyor. Onu şaşırt Doğa, beni de şaşırt. Hemen şimdi koşarak uzaklaş buradan yeterince uzaklaştığında ise dur ve üç kere Gevheri'nin

ismini haykır. Adına yaptığı lanetten dolayı nerede olursan ol seni duyar. Yerimizi tarif ederek olanları anlat. O ölmemi göze alamaz yardımımıza gelecektir. O gelene kadar bir yere saklanıp bekle ve sakın geri dönme! Doğa bizim için yardım getirmek senin işin, çünkü ben şuanda onun ismini söylersem daha olanları anlatmadan Medusa işimi bitirir." Gediz gelene kadar onu oyalamalıydım ve bu sürede Doğa'nın güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Her ikimizin zihinlerine giremediği için sabaha kadar burada yalnız olacağımızı düşüneceği için bana hızlı bir ölüm yaşatmayacaktır. Fakat Gediz ile ilgili planım şuan için ona karşı kullanacağım son kozdu.

Bu şartlar altında beynim başka da bir plan sunmuyor bana.

"Söz ver bana iyi olacağına." Ağlamaya başlamasıyla iç çekerek başımı salladım. "Söz." Söz veriyorum sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim.

"Bu sözü tutacaksın ama?"

"Hayatım pahasına."

Medusa bize yetişmişti ki bana son kez dolu gözlerle bakan kız beni bırakıp koşup gitmesiyle Medusa tam karşımda durmuştu. Gözleri gittikçe uzaklaşan Doğa'yı bulunca güldü. "Daha hızlı koş çünkü arkadaşın ile işim bittiğinde seni bulmam saniyelerimi almaz." Tabii bunun için önce benimle olan işinin bitmesi gerekiyordu.

Elimde sıkıca tuttuğum kandili görünce acırcasına bakışlarını bana çıkarmıştı. "Karanlık benden daha mı korkutucu?" Etrafımda süzülerek dönmeye başladığında ayaklarının yere temas etmediğini görmek az kalsın çılglık atmamı sağlayacaktı. Benim aksime o gerçek bir ruhtu çünkü onun bedeni sayemde yaşamıyor, yani uçabilir belkide her şeyin içinden geçebilirdi.

Tam arkamda durunca titremeye başlasam bile omuzlarımı dikleştirerek başımı yukarı kaldırmıştım. Ben kimsenin karşısında zayıflık gösteremem. "Şu güçlü duruşuna hep hayran kaldığımı itiraf etmeliyim." Dudaklarını kulağımın yakınına getirip fısıldadıkları ile yutkunmamak için kendimi zor tutuyorum. "Deli gibi korktuğunu saklamaya çalışmak zor olsa gerek." Hemde nasıl tahmin bile edemez.

Arkamdayken biranda tam karşımda onu bulunca bağırarak geriye çekilmemek için kendimi zorladım. "Ama sana korkmak yasak değil mi?" Benimle alay ediyordu. "Sana zayıflık yasak, sana acizlik yasak. Sen kimseden yardım isteyemezsin değil mi? Çünkü sana yardım dilenecek konuma düşmek de yasak." Yüzünü iyice yüzüme yaklaştırıp güldü.

"Yasakları çiğneyemezsin değil mi Elzem? Aksi taktirde karanlık senin için tekrar gelir." Sertçe yutkunduğumda benimle böyle oyun oynamasına izin vermeyeceğim.

"Ne hakkında bahsettiğini bilmiyorum." Geriye çekilerek onunla arama biraz mesafe koydum. "Neden ne istediğini söylemiyorsun?"

"Konuyu değiştirme çabana hayran kaldığımı söylemeliyim." Tekrar etrafımda süzülerek dönmeye başlamıştı. "Neydi o şarkın? On iki ay, aylardan iki-"

"Kes sesini!"

"Ah işte şimdi oldu. Sonunda bir tepki vermeye başladın. Itır biliyor mu küçük sırrını? Ya pek kıymetli abin Sıraç? Baban ve diğerleri?" Ellerim yumruk olduğunda üzerimde psikolojik şiddet uyguluyordu. Beni böyle sindirmeye çalışıyordu.

"Zordu değil mi?" Kahkaha atarak yine karşımda durduğunda gözlerim dolmuştu. "Kim tahmin eder ki? Her daim dimdik ayakta duran Elzem Akay'ın neden böyle olmaya mecbur olduğunu kim tahmin edebilir ki?" Anılar zihnime doluşmak için bana baskı yaparken kandili yere koyup ellerimi şakaklarıma bastırarak bağırdım. "Kes şunu! Kes şunu! Kes şunu! Ben bir şey yaşamadım, sakladığım bir şey yok benim!!" Bana bunu yapmasına izin vermemeliyim, beni kandırıyordu çünkü bütün bunların hepsi yalan!

"Sana yardım edebilirim." Başımı aceleyle kaldırmam ile, "Evet Elzem." Samimi bir sesle tebessüm ederek şakalarımıdaki ellerime tutup onları aşağıya indirdi. "Bana izin ver seni o karanlıktan kurtarabilirim." Bir ruh olmasına rağmen bana dokunabiliyordu. "Bu-bunu yapar mısın gerçekten?" Heyecan içinde çıkan sesim yüzündeki tebessümün büyümesini sağlamıştı. "Karanlık korkumu benden alabilir misin?" Beni zayıf kılan tek şey karanlıktı ve ondan da kurtulursam tamamen korkusuz olabilirdim.

"Evet." Soğuk eli güven vermek istercesine çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. "İstediğin güç değil mi onu sana verebilirim. Bedenine girmeme izin ver zihnindeki karanlığı yok etmem için." Bedenim mi? Bu benim için sorun olmazdı, sonuçta ilk kez bedenimden çıkmıyorum değil mi? Korkularımdan kurtulmamın yolu bedenimden çıkmamdan geçiyorsa neden olmasın.

"Tamam." Omuzlarım yenilgiyle çökmüştü. "Ama önce nasıl bedenimden çıkmam gerektiğini söylemelisin çünkü bunu yapmayı bilmiyorum. Daha sonra bedenimi geri vereceksin değil mi?" Gözlerimi kısarak ona bakmam

ile yüzünü buruşturarak beni süzdü. "Bir oyunbazın bedeni işime yaramaz, bu iyiliğime karşı bana borçlanman işimi görür." Yani kendi çıkarları için bunu yapacaktı. Eğer bana iyilik olsun diye yaptığını söyleseydi büyük ihtimalle ona güvenmezdim, ama karşılık bekleyerek yapacağı bir iyilik gerçekten bedenime ihtiyacı olmadığını gösterir değil mi?

Sonunda o aptal karanlıktan kurtulacağım.

"Bana ne yapacağımı söyle?" Sabırsız sesim onu memnun etmişti. "Çok basit bunu sadece istemen yeterli, ama sen şimdi bunu da beceremezsin. Sen en iyisi bu işi pusulana bırak. Ona dokun ve seni bedeninden atmasını iste, ruhun ona mühürlü olduğu için bunu senin için yapacaktır." Minnet edencesine ona bakarken sabırsızca hemen elbisemin altındaki pusulamı dışarı çıkartıp onu avucumun içine aldım. Bu kadar basit olduğuna inanamıyorum, gerçi daha önce Bülbül'de çok kolay olduğunu imâ etmişti.

"Hadi daha ne bekliyorsun?" Gözlerindeki bu sabırsız ışıltı da neyin nesi?

Pusulamı boynumdan çıkartıp madalyonunu sıkıca tutarken çekingen gözlerle ona baktım. "Şey benden biraz uzaklaşsan? Odaklanmamı engelliyorsun da." Bıkkınlıkla bana bakarken üç adım geriye çekilince gözlerimi devirdim. "En az on beş adım gerek bana, kabul et ürkütücüsün." Şaşırtıcı bir şekilde biran önce bedenimden çıkmam için dediğimi yapıp bayağı bir geriye çekilmişti. Bir iblise göre yardım etmek için fazla istekli sanki. Saçmalama Elzem senin bedeninde bir çıkarı yok.

İyice benden uzaklaştığında ben usulca ayakkabılarımı çıkartırken o kaşlarını çatarak elimdeki pusulaya bakıyordu. "Onu çıkarmana gerek yok boynundayken de sana itaat edebilir." Bu onu neden rahatsız etmişti ki?

"Bunu şimdi mi söylüyorsun? Neyi nasıl yapacağımı bilmiyorum ve kandil yerdeyken karanlık yüzünden beynim duruyor benim!"

"Anladım yap artık şunu." Başımı sallayıp elimde sıkıca tuttuğum pusulaya doğru eğildim. "Beni bedenimden çıkar." dediğim an sanki üzerimdeki kıyafetler yere düşmüş gibi bedenim anında yere düşerken ben öylece ayakta duruyordum. Vay canına herhangi bir savrulma yaşamadan bunu bu kadar kolay başarmam müthiş bir şey.

Bu ruh ve beden değiştirme işini çözdüğüme göre artık çoğu şeyi yapabilirim. Eğer pusulamın yardımı olmasaydı bunu hayatta başaramazdım çünkü herkesin dediği gibi sadece istemekle olmuyordu ve diğer yol acıdan geçiyordu.

Başımı kaldırıncı Medusa'nın âdeta uçarak hızla bedenime doğru geldiğini görünce hemen elimdeki pusulayı kafamdan geçirip pusulanın

kapağını açtım. "Beni geri bedenime gönder hemen!!" Korkuyla bağırdığımda biranda kendimi yerde yatarak bulunca aceleyle ellerimi yere bastırıp ayağa kalktığım an Medusa ile burun buruna gelmiştik. Gözlerim bilmişlikle ışıldarken dudaklarım kıvrıldı. "Sen beni kolayca kandırdığın annem ile mi karıştırdın? Bu arada bana az önce öğrettiğin o değerli bilgi için teşekkür ederim, çünkü senin yardımın olmadan bu beden değiştirme işini öğrenmem uzun zamanımı alırdı."Evet saniyeler içinde bedenime dönmeyi başarmıştım. Ne sanıyordu gerçekten onun oyunlarına inanacağımı mı? Hayır aptalı oynamak en iyi yaptığım şey.

Ben Elzem Akay'ım yeri geldiğinde şeytana bile papucunu ters giydirmesini iyi bilirim.

Bu kadın bana çok önemli bir şeyi öğretmeliydi ve bunun için benim ona inanmış gibi davranmam gerekiyordu. Bir şeylerden şüphelenmemesi için önce onun yalanına kendi içimde kendimi inandırmam gerekiyordu ki o da inansın. Benim bedenim onun için en değerli hazineydi çünkü aykırı bir oyunbazın bedeniyle yapacağı şeylerin sınırı yoktu. Evet ben büyüler konusunda hiçbir şey bilmediğim için bir şey yapamıyorum, ama onun gibi tecrübeli biri bedenimle neler yapar düşünemiyorum. Üstelik bir kere bedenimi çalarsa onu asla bana geri vermezdi ve bu göze alacağım bir şey değil. Korkularım beni ben yapan en önemli şeyler, hiçbir zaman onlardan kurtulmayı istemedim ki. Dahası bunu istesem bile bu kişi Medusa olmazdı çünkü bu kadının hiçbir yardımı verdiği zarardan daha büyük olamazdı. Bunun bilincindeyken ona inanmak büyük ahmaklık olurdu. Bedenime geri dönmem için pusulama ihtiyacım olduğu için onu boynumdan çıkarmıştım. Ve ben yeniden bedenime dönerken o benden önce bunu yapmasın diye özellikle on beş adım gibi bir mesafe istemiştım. O oyunlar oynayabilirdi, ama unuttuğu şey oynanan oyunları bozmak bir oyunbazın işi.

Ve şimdi onu kandırdığım için canıma okuyacak.

"Sen!!" Gözlerinin akı simsiyah olunca kaçmak için geriye çekileceğim esnada bileğimi sertçe tutmuştu. "O yarım aklınla bana oyun mu oynadın!" O oynarken iyi ama. Bekle! Yarım akıllı mı?

Kendi iyiliğim için bu saygısızlığını görmezden geleceğim.

"Sözlerine dikkat etmeni tavsiye ederim, sana karşılık vererek senin seviyene düşmeyeceğim." Kolumu sertçe çekip ondan kurtardıktan sonra yere eğilip kandili alarak doğruldum. "Böylesine seviyesiz biriyle daha fazla muhatap olmayı doğru bulmuyorum." Saçlarımı gayet havalı bir şekilde savurarak ona sırtımı döndüm. Bir hanımefendiye yaraşır şekilde

gayet sakin adımlarla birkaç adım attıktan sonra aniden deli gibi koşmaya başlamıştım. Hadi ama hanımefendinin ilk kuralı yeri geldiğinde kaçmayı bil.

Tanrı aşkına bir iblise nezaket dersleri verecek değilim herhalde.

Ağaçların arasına dalıp tüm gücümle koşarken biranda önüme çıkmasıyla bağırarak hemen diğer tarafa doğru koştum. Ancak yine önüme çıkınca arkamı dönünce neredeyse ona çarpacağım kadar dibimde bitmişti. Bunu nasıl yapıyordu? "Anneannene benden selam söyle Elzem." Sırıtan kadının elini boğazımda hissetmem ile daha ben onu itmeye çalışmadan tek eliyle hiç zorlanmadan boğazımı sıkarak bedenimi yukarı kaldırmıştı. Yerde havalanan bedenimi şoklar içinde farkedirken ayaklarım boşlukta çırpınıyor tırnaklarımı eline geçirsem de ondan kurtulamıyordum. Boğazımı sıkın kadın beni boğuyordu. Tenebrislilerin fiziksel gücünü bir kez daha en acı şekilde anlıyordum çünkü sadece tek bir eliyle ayaklarımı yerden kesmişti.

Kendime not: Itır'ı sakın kızdırma, aksi takdirde ayaklarını yerden kesebilir. Fiziksel anlamda kesebilir.

Elimde tuttuğum kandil yere düşüp parçalanırken boşta kalan elimi kullanarak boynumu ondan kurtarmaya çalıştım, ancak uzun tırnaklarını kerpeten gibi boynuma geçirmişken hiç şansım yoktu. Dudaklarını oynatarak bir şeyler mırıldandıkça boynumdaki elinin parmaklarında çıkan simsiyah duman tenime işleyip beni çıldırmanın eşiğine getiriyordu. Nefes alamıyorum, onun parmakları boğazımı sıkarken bir gram nefese muhtaç bir haldeydim. Yüzümün şiştiğini gözlerimin yuvalarından fırlayacak kadar kocaman açıldığını hissediyorum, ama kendimi ondan kurtaramıyorum. Ciğerlerim oksijen için kıvranırken her ne büyü yapıyorsa başıma giren acı müthişti. Fısıltılar yükseliyor, gözlerimin dolmasını sağlayacak bir acı ve burnumdan fışkıran kanların onun boynumdaki eline sıçraması. "Ağla!" Büyük bir nefretle haykırıp daha çok tırnaklarını boğazıma geçirmişti. "Suzan'ın o çok değerli torunu ağlayacak karşımda!" Dolan gözlerimden süzülmeleyen o yaşlar onu deli ediyordu. Evet gözlerim çok sık dolar, ama on yıldır ben bile kendimi ağlatamazken onun bana yaşatacağı hiçbir acı bunu sağlayamaz.

Ellerim güçsüzce her iki yanıma düşerken artık çırpınmıyordum çünkü bunu yapamayacak kadar zayıf ve güçten düşmüştüm. Evet beni ağlatmıştı, ama bunu kandan gözyaşlarıyla yapmıştı. Gözlerimden yanaklarıma süzölen gözyaşları değildi, onun öfke içinde bana ettiğı büyüün kanlarıydı. Evet kandı çünkü gözlerimden dudaklarıma akan kırmızı sıvının tadını

almıştım. Bir oyunbazı öldürmek istiyorsanız kafasına hedef alın çünkü oyun oynayan zihinleri ölürse onlar da ölür. Yaptığı büyü tam olarak buydu. Ensemde çöreklenen kara büyü bir ahtapotun ıslaklığına sahipti, sivri kısıkaçlarını kafamın her yerine geçirip beynimi vakumlayan bir yaratık çıkarmıştı ensemde. Ne tür bir kara büyü bu bilmiyorum ama zehri beyin hücrelerime işleyip beni tüketiyordu. Bedenim ise alamadığım her nefes ile ölümün kıyısına çekilmişti. Kulaklarımdan boynuma sızan bu ılık şeyin sebebi de mi kandı? Niye görüşüm gittikçe kayboluyor ölüm böyle miydi? Peki ya Itır? Kardeşim bensiz ne yapacaktı burada? Evet son anımda bile tek düşündüğüm sadece oydu.

Itır beni hep kurtarırdı şimdi niye yok yanımda? Bu sabah beni ittiğinde aslında onu son görüşüm müydü?

Hayır bu olmaz, onunla olan son anımız bana kızdığı an olursa bunun suçluluğunu ona yaşatamam.

Ve tam o esnada fazla acıya dayanamayan bedenim ruhumu dışarı atınca savrulurken yerde yuvarlanmıştım. Kalkmak için ellerimi yere bastırdım lakin bedenim ölmek üzere olduğu için deniz köpüğü gibi kabarcıklı buharlar ellerimden çıkıyor süratle yok oluyordu. O kadar hızlı bir şekilde yok oluyordum ki dizlerime kadar buharlaşan bacaklarım sadece saniyelerimin kaldığını gösteriyordu. "Bu bir şaka olmalı." Sonum hayatımın katili olan bu kadının ellerinde olmamalıydı.

Biranda gök gürlemişti başımı kaldırınca gökyüzündeki tüm kara bulutların şimşeklerini yere doğru kükreyerek çaktığını gördüm. Yıldırımların düştüğü yeri görmek için başımı çevirince gölgelerin içinde âdeta ışık saçarak çıkan Doğa'yı görünce afalladım. "Bırak onu!" Buz gibi bir sesle konuşan kızın gözlerinin mavisi gitmiş gözleri tamamen beyazdı. Kumral saçları etrafında uçuşuyor bulutlar gürleyerek ona şimşeklerini gönderiyordu. Evet bildiğin Doğa'yı şuanda yıldırım çarpıyor fakat bu ona zarar vermek yerine sanki daha da güçlenmesini sağlıyordu. Bedeninin her yerinde cızırdayarak hareket eden elektrik adeta parlamasını sağlıyordu. Tanrım bu gerçekten Doğa mı? Teninin her yerine akın eden bu korkutucu elektrik benim arkadaşım mı? "Bir ışıktan gelenin müttefikine dokunmak büyük hata!" Biranda diz çöküp yumruk yaptığı elini yere vurmasıyla yemin ederim büyük bir hızla toprağı delerek Medusa'ya ulaşan yıldırımların şokundan uzun süre çıkacağımı sanmıyorum. Medusa haykırarak bir ağacın gövdesine doğru sertçe savrulurken işkence ettiği bedenim yere düşmüştü.

Kendime yeni bir not: Sakın Doğa'yı kızdırma aksi takdirde seni elektrik çarpmışa döndürebilir. Gerçek anlamda elektrik.

Bir şeyler yapmalıydım Doğa onu çok fazla oyalayamaz.

Ruhumun çoğu yok olurken hemen başımı eğmişim ki pusulamın olmadığını gördüm. Kahretsin bedenimin boynundaydı. "Doğa pusulamı sesimin geldiği yere getir!" Bağırduğımda beni duymadığını çok sonradan farketmişim. Medusa düştüğü yerde kalkmaya çalışırken Bülbül'ün sesi zihnimde yankılanmıştı. "Sadece iste." Gözlerimi kapatıp tüm içtenliğimle bedenime dönmeyi arzuladım. İlk başlarda hiçbir şey olmamıştı ama yeterince odaklanmam ve baskı altındayken bunu kalpten istemem ile dehşet bir acıya kavuşunca inleyerek gözlerimi açtım. Evet kendimi kanlar içinde yerde bulmuştum. Başardım bu gece hem pusulayla hemde pusulasız bu işi en ağır şekilde öğrenmişim.

Böyle öğrenmeyi hiç hayal etmemiştim.

Bedenimdeki sonsuz acıya yeniden kavuşmak nefes nefese titreyerek ellerimi yere bastırmamı sağlarken başımı kaldırıncı Medusa'nın biranda yok olduğunu gördüm. "Doğa arkanda!" Ona bakmasam bile ruhunun nereye gittiğini hissetmişim. Doğa arkasını döndüğü an Medusa'yı tam karşısında bulunca hazırlıksız yakalanan kız Medusa'nın pençelerinden kalbini koruyamamıştı. Doğa avaz avaz çığlık atarken ben aklımı kaçırmamı sağlayan bu sahneyi soluksuz izliyordum çünkü bu kadın Doğa'nın göğüs kafesine elini bastırdığı an elinden çıkan siyah dumanlar onun ışığını söndürmüştü. "Karanlık ışığı yok eder!" O kadar güçlüydü ki Doğa'nın kolunu tuttuğu gibi onu benim yanıma savurmuştu.

"On-ona karşı çok zayıfız Elzem." Tıpkı benim gibi Doğa'da ellerini yere bastırıp bedenini geriye doğru çekerken sinirden güldüm. "Deme öyle Doğa hatun, iki çaylağa göre bence harika gidiyoruz. Özellikle benden çok iyi kum torbası olurmuş." Medusa üzerimize doğru gelirken biz düştüğümüz yerden ellerimizi yere bastırıp kalçalarımızın üzerinde geriye doğru sürünüyorduk. Bu kadın bir iblis bu kadar dayanmamız bile bir mucize.

Her ikimizde bize doğru süzülerek gelen canavara bakarken bu sefer işimiz bitmişti. "Doğa şu yıldırımlardan tekrar yaparsan sana hiç kızmam."

"Medusa boğazını sıkıp seni içi boş bir çuval gibi havada sallarsa bende sinirlenip tekrar yapabilirim."

"Tanrı aşkına kadın birazdan bizi haşlayacak sinirlenmek için neyi bekliyorsun? Ayrıca yaptığın o içi boş çuval benzetmesi hiç hoş değil."

"Beni daha fazla korkutman sinirlenmemi sağlamıyor ve çuval benzetmesi harika."

Medusa tam karşımızda durunca artık sürünmek de yersiz olduğu için her ikimizde pes ederek durmuştuk. Zaten bedenim hâlâ bana yaptığı kara büyü'nün etkisindeyken fazlasıyla tükenmiş durumdayım. "Siz iki sefil ruh için yeterince oyalandım." Elllerinde kara dumanlar çıkartan kadın diz çöküp her ikimizin ayak bileğini kavrayınca aynı anda hissettiğimiz acı yüzünden bağırırken, "Onları bırak Meliz." Duyduğum sesle Medusa hemen ellerini çekip doğrulunca başımı çevirdim ve ağaçların içinde gayet sakin adımlarla çıkan adamı gördüm. Yok artık Savcı?

Gediz'i beklerken Savcı'nın gelmesi büyük sürpriz olmuştu.

Böyle sanki yürüyüşe çıkmış gibi elleri cebinde sakince yürümesi yok mu insanı verem eder. "Bu adamdaki rahatlık seviyesi kimsede yok." Homurdanarak kaşlarımı çattım burada kanlar içindeyim insan en azından endişelenmiş gibi rol yapar.

"Sa-Savcı?" Medusa kekeleyip korkuyla bir adım geriye mi çekildi yoksa bana mı öyle geliyor?

Bir iblisi bile korkutacak ne var bu adamda?

Hiç bizim tarafımıza bakmadan gelip Medusa'nın tam karşısında durmuştu. "Şuanda uyuyor olmam gerekiyordu." Başını yana eğip küçümsercesine Medusa'yı süzdü. "Ve senin yüzünden sıcak yatağımdan kalkıp buraya gelmek zorunda kaldım." Başını kaldırıp zerre korkmadan onun gözlerinin içine baktı. "Uykum bölündü, beni anlıyor musun?" Sakin çıkan sesi beni deli ediyor. Ne uykuymuş arkadaş, bizim burada canımız çıkmış adam kaygısızca uykusunun hesabını soruyor.

Kendime hayati bir not daha: Ruh hastası öğretmeninin uykusunu kaçırarak bir şey sakın yapma, aksi takdirde sana neler yapar bunu henüz bilmiyoruz.

"Be-ben." Onun karşısında titreyen kadın beni şoklara uğratiyordu. "Sen ne?" Elini uzatıp onun bir tutam saçını parmağına dolarken aralarında yok denilecek bir mesafe vardı. "Dinliyorum?" Medusa sertçe yutkunurken sanki aşıyla flört eder gibi umarsızca onun saç tutamıyla oynuyordu. Onun işi ruhlar yani ruhlar ile fazla haşır neşir. Demek istediğim acaba ilgisini ruhlar mı çekiyor? İblis olan ruhlar? Akademiye dönmeyi başarınca acaba Efsun'a sevgilisinin onu iblisler ile aldattığını söylesem mi?

"Doğa hatırlat akademiye dönünce Efsun hanım ile küçük bir görüşme talep edeceğim." Aman tanrım bunları bağırarak söylemiş olamam değil

mi?

Son günlerde benim neyim var anlamıyorum, hiç kendim gibi davranmıyorum.

Söylediklerimi duyan adam bana doğru dönmemiş olabilir ama kaşlarını çatıldığını hissedebiliyorum. "Git Meliz." Elini onun saçından çekerek ondan bir adım uzaklaşmıştı. "Varlığın onu öfkelenendiriyor ve o da beni öfkelenlendirmek konusunda çok iyi. Sen akıllı bir kadınsın, daha fazla öfkelenmemi istemezsin değil mi?" Öfkelenmiş hali bu mu? Adam asker arkadaşıyla konuşur gibi bir iblisin karşısında rahattı.

Savcı'nın ondan uzaklaşmasıyla rahat bir nefes alan kadının bedeni biranda yok olunca ben ve Doğa yine şoklarda. "El-Elzem bir iblisi bile korkutup kaçırın birinden ders almak için hâlâ ısrarcı mıyız?"

Kıkırdarak korkak arkadaşına başımı salladım. "Bu gördüklerimizden sonra her zamankinden daha fazla ısrarcıyız Doğa."

"Benim niye bundan haberim yok?"

"Artık var." Medusa'yı hiçbir şey yapmadan böyle kaçırdıysa artık beni öldürse bile zor kurtulur benden. Bildiği her şeyi bana öğretmeli.

Sonunda ben ve Doğa'ya dönünce her ikimizi gelişigüzel süzdükten sonra bakışları bende durmuştu. Burnumdan kan fışkırtan kadın yüzünden çenem hep kan, gözlerimden de kan aktıldığını düşünürsek pek de iyi görünmüyordum. "Bedenin aldığı darbeleri çoktan iyileştirmeye başlamış, zihnindeki kara büyüü de bir şifacı olduğun için sana çok fazla zarar vermeden ondan kurtulmuşsun. Yani iyi durumdasın, arkadaşın da öyle." Boş bir sesle bunları söyledikten sonra bize sırtını döndü ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Bekle ne? Gidiyor mu bu?

Rahatlığın bu kadarına da söyleyecek söz bulamıyorum artık.

Oturduğum yerde çıldırmış gibi elimi sertçe yere vurdum. "Akademiye dönersek Elif cadısı bizi öldürür, en azından kasabaya kadar bize eşlik edin!" Listedeki eşyaları almadan geri dönemeyiz. Kahretsin az önce büyük bir ölüm tehlikesi atlattık ve o şirret kadın yüzünden ben hâlâ yapacağımız işi düşünüyordum.

"Boynundaki pusulan seni kasabaya götürecektir." Sırtı dönük bir şekilde kaygısızca giderken söylediklerine artık tepki bile vermiyorum.

O ağaçların arasına karışıp gözden kaybolurken homurdanarak pelerininle yüzümdeki kanları silmeye başladım. Korku filminde fırlamış gibi görünmeye tahammülüm yoktu. Karanlıkta sildiğim kadar yüzümü sildikten sonra oflayarak, "Kalk Doğa bu karanlıkta artık kendimiz yolu

bulaca-" demiştim ki, farkettiğim şey ile hemen ayağa kalkarken etrafıma baktım. "Do-Doğa ka-karanlık..." Titremeye başlayınca Doğa hemen yanıma gelip kolumu tutmuştu. "Elzem lütfen sakın ol. Bak burası o kadar karanlık değil." Ama beni korkutacak kadar karanlıktı. Hemen pusulamı açtım ama ışığı yanmıyordu. "Hayır, hayır, lütfen çalış!" Panik yaparak pusulamı kurcalamaya başladığımda olmuyordu! Bu şeyin ışığı yanmıyordu.

Ben karanlıkta kalamam.

"Elzem! Doğa?" Hafız ve diğerlerinin sesini duymamız ile yanımdaki kız, "Buradayız!" diye bağırırken krizin eşiğindeki bedenimi farkedince yutkundı. "Elzem lütfen kendine gel. Ben gidip onları buraya getireceğim, sen panik atak geçirmeden Hafız sana halüsinasyon göstererek karanlığını yok eder." Beni bırakıp seslerin geldiği yöne doğru gidince, "Gitme!!" Korkudan yerimde kımıldayamazken yalvararak ona bağırdım. "Doğa lütfen geri dön!" Fakat bana yardım getirmeye kararlı olan kız beni dinlemeyip karanlığın içinde kaybolunca beni yalnız bırakarak bana nasıl büyük bir kötölük yaptığını bilmiyordu.

"Be-ben karanlıkta kalamam ki." Kendi etrafımdan dönerek başımı olmaz dercesine salladım. "Bu gece başarısız oldum." Geriye doğru giderken histeri bir krizin eşiğindeydim. "Bu gece başarısız olmuşken karanlıkta kalamam! Benim için gelecek, kahretsin zayıflık göstermemeliydim..." Ellerimi göğsümde birleştirip, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Benim suçumdu, birazdan olacakların hepsi benim suçum çünkü bu gece zayıflık göstererek hepsini hakettim.

"Sa-sakin ol." Derin bir nefes alıp kendimi teskin etmeye çalıştım. "Sorun yok, sorun yok, sorun yok." Nefes alışlarım hızlanırken karanlık üzerime üzerime geliyor korkularım büyüyordu. Ve arkamda duyduğum adım sesleriyle ellerimi dudaklarıma bastırarak çığlığımı engelledim. "Öz-özür dilerim, bir daha olmayaca-" demiştim ki, omuzuma dokunan bir el ile bağırarak kaçmaya çalıştım ancak beni bırakmadı. "Elzem sakın ol." Ben hâlâ bağırarak çırpınmaya çalışırken beni sertçe kendisine çevirip, "Bana bak Elzem Akay!" Savcı'nın sesini duymam ile nefesimi sesli bir şekilde verirken gözlerimi kapattığımın bile farkında değildim.

Ah hayır lütfen bir şey duymamış olsun.

Yavaşça gözlerimi açarken titremelerimi durduramıyordum. "Karanlık..." Sessizce fısıldayarak hâlâ kolumu tutan adama korkarak baktım. "Lütfen yardım edin." Evet ona yalvardım çünkü zayıflık gösterdiğim tek an

karanlıkta kaldığım andı. "Bi-birazdan bana daha kötü şeyler olacak. Kalbim durma noktasına gelecek, nefesim kesilecek ve ağır bir kriz geçireceğim. Bu hep oluyor, karanlık korkum var ve ne zaman karanlıkta kalsam böyle oluyor." Daha kötüsü oluyordu, çok daha kötüsü ama bunu kimse bilmemeli.

Önce söylediklerimi kafasında tartıyormuş gibi hiç tepki vermemişti, daha sonra ise aynı donuk sesiyle tek söylediği, "Ne yapmamı istiyorsun?" demek olmuştu. Hafız'ı istiyorum, o en azından bana ışığı getirebilirdi.

"Dikkatimi karanlıktan uzaklaştıracak herhangi bir şey olursa size minnettar olurum."

"Emin misin?"

"Evet lütfen." Biranda kendimi güneşin aydınlattığı bir gül bahçesinde bulunca gözlerimi kocaman açarak gündüzün ışıklarının altında ışık saçan beyaz güllere bakıyordum. Evet karanlık tamamen dağılmış hatta gece yerine gündüzü yaşıyordum şuanda ve tanrım beyaz güller mi? Benim en çok sevdiğim güller. Zihnimdeki tüm korkular dağılmış kalbimdeki sıkıntı yerini huzurlu bir telaşa bırakmıştı. Güneşin beyaz güllerin taç yapraklarına yansması olağanüstüydü. Kalbimde ılık bir esinti oluşurken gülüşüm dudaklarımdaki yerini koruyordu. kolumu bırakınca eğilip güllerden birine dokunmak istedim, fakat parmaklarım içinden geçince büyük hayalkırıklığı yaşamıştım. Ne yani hepsi koca bir yanılsama mıydı?

"Sanırım bu senin için yeterli?" Onun sesini tekrar duyunca bu büyümlü cenneti nasıl ortaya çıkardığını merak ettiğim için ona döndüm. "Halüsinasyon muhafızların yeteneği sanıyordum?" Evet bu güzel cennetin gerçek olmadığını ne yazıkki biliyorum artık, ama beni karanlıktan koruması fazlasıyla büyük bir hediye.

"Zaten öyle." Hiç kımıldamadan öylece bana bakıyordu. "Emrimde ne kadar ruh var tahmin bile edemezsin sadece istemen yeterli." Kölesi olan ruhların içinde ölen muhafızlarda vardı o yüzden şuanda güneşin altında bir bahçedeyim. Vay canına ruhları kontrol ettiği için birnevi tüm klanların gücüne sahipti, çünkü her klandan köleleri varsa bunu yaşayanlara karşı kullanması büyük bir avantaj. Düşünsenize bir Azınlığa karşı ondan daha güçlü bir Azınlığın ruhunu getirse onun yerine kölesi her işi hallettiği için o kenara çekilip keyfine baksın. Bu gerçekten çok havalı ve hayranlık uyandıran bir güç. Demek ki Medusa o yüzden ondan korkuyor.

Elimle her yerde olan beyaz gülleri gösterdim. "Beyaz güller?" Bu gülleri çok sevdiğimi nereden biliyor?

Omuz silkti. "Fazla romantik bir ruhu görevlendirmek benim hatam." Ah hadi ama yine yapıyordu, hiç üslubunu bozmadan pası göremediğim bir ruha atıyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Peki şu romantik ruh benim beyaz güllere ilgim olduğunu nereden biliyor zihnim mühürlü hocam."

"Peki sence ben senin neyi sevip sevmediğini nereden bilebilirim? Saf kan bir koruyucuyum muhafızlık ile zerre ilgim yok." Aynı alaycılık ile bana bakınca doğru söylediği için tüm keyfim kaçmıştı. Onun uzmanlık alanı halüsinasyon değildi ama sebepsizce gülleri o ruhtan benim için istemesi beni mutlu ederdi.

Somurtmam ile, "Sorun ne?" Soruyor mu bir de?

"Bir sorun yok." Önce ondan uzaklaşmışım fakat hemen sonrasında güllerin içinde ona doğru yaklaşırken çıplak ayaklarımdan dolayı ruhundaki böğürtlen kokusuyla yüzümü özellikle buruşturup bilerek geri çekildim ondan kaçarcasına. Bu hareketim dikkatini çekince öğürürmüş gibi yapıp elimi hemen dudaklarıma bastırdım. "Bir oyunbazın yanında güvenle duracak tek kişisiniz malum ruhunuzdaki böğürtlen kokusu hiç iştah açıcı değil." Yalan ruhu ağız sulandırıyor çünkü böğürtleni çok seviyorum özellikle anneannemin yaptığı turtalarda. Çocukken ne zaman eteğimin önünü böğürtlenlerle doldursam birazını yerken birkaçını ateşe atardım. Odunların içinde yanan böğürtlenlerin cızırtıyla etrafa yaydığı tatlı ekşi kokusu evdeki herkesi rahatsız ederken benim çok hoşuma giderdi ve bu adamın ruhunun kokusunda çocukluğuma dair küçük kalıntılar vardı.

Kaşlarını hafif çatmasıyla başını sağa doğru çevirince sanki yanındaki boşlukta biri varmış gibi oraya bakmıştı. Etrafımdaki tüm beyaz güller yerini böğürtlen çalılarına bırakınca az kalsın uzanıp yemek için bir tane alacaktım, ama beni sınadığını çabuk farketmem kendimi son anda dizginlememi sağlamıştı. "Ah hayır hocam bana bu kötülüğü yapmamalısınız?" Sesimi tiksinti dolu çıkarmak için kendimi zorlarken ruhunda aldığım koku yine öfke mi?

"Şu kızı karanlığa boğ!" Çıldırılmış olmalı.

"Hayır lütfen!" Telaşa kapılarak ona doğru atıldığımda yanında göremediğim o muhafız kölesi karanlığı geri getirecek diye çok korkmuştum. Ayağım bir dala takılınca ben düşmek üzereyken o ne yaptı dersiniz? Bir adım sağa çekilip ona çarpmayayım diye pek kıymetli bedenini güvene almıştı. Bu adamdan gerçekten nefret ediyorum çünkü ruhsuz canavar beni tutmaya çalışmadığı için düşmeme izin vermişti.

Bu hiç centilmence bir davranış değil.

Dizlerimin üzerinde başımı kaldırıp saçlarımın arasında tepemde durmuş bana üstten bakışlarını atan adama bakıp canım yanmış gibi bağırdım. "Sanırım bileğimin durumu çok kötü." Ayağa kalkmaya çalışıp özellikle kendimi tekrar yere bırakıp sağ ayağımın bileğine tutarak inledim. "Aman tanrım kırılmış olabilir." Yüzüme ağlamaklı bir ifade kondurup dramatik bir şekilde ona baktım. "İyi bir öğretmen olup öğrencinizi yerden kaldırırmısınız?" Bu yabani adamın bana geçitin nasıl açılacağını söylemesinin tek yolu önce bana alışmasıydı. Sürekli benden kaçarsa bana nasıl alışabilir ki?

"Demek kırıldı?" Kaşlarını yukarı kaldırmasıyla hemen başımı salladım. "Evet çok kötü, lütfen bir şey yapın." Gülmemek için dudaklarının içini ısırırken, "Senin için Azınlıklardan birinin ruhunu çağıracağım. Tamam öfkeli bir ruh ama bacağın kırıldığı için korkacağın bir şey yok, aksi olsaydı-"

Yutkundum. "Aksi olsaydı?"

"Bacağın kırmadan gitmez." Ama ya!

Hemen ayağa kalktığımda dudakları kıvrılırken gözleriyle ayağımı gösterdi. "Sanırım bacağın iyileşti, siz şifacıların bu yeteneğine hayranım." Dalga mı geçiyor benimle? Bu adam çekilmez biri. Tanrım ruhundaki bu neşeyi solumak beni deli ediyor!

Saçlarımı omuzlarımdan geriye gayet havalı bir şekilde savurup güldüm. "Bu konuda yalnız değilsiniz hocam genelde tüm erkekler bana hayran kalır. Ah ben size kendi dünyamdaki hayranlarımdan bahsetmedim değil mi?" Büyük bir özlemle iç çekerek elimi hülyalı gözlerle kalbime bastırdım. "Hepsi o kadar tutkulu aşıklardı ki anlatamam. Üstelik hepsi benim yaşlarımdaydı olgun değillerdi, çok olgun, aşırı olgun, çürümekte olan bir elmanın olgunluğunda veya bir iblisin olgunluğunda hiç değillerdi." Ups şu çenemin bazen bir ayarı olmuyor.

O pisliklerin her biri bir ay içinde beni terketti, hemde kısa bir mesaj ile.

Yüzünde mimik oynamadan tepkisizce bana baksa ne olur ki? Ruhunda buram buram bana doğru yükselen o tehlikeli öfkenin kokusunu çok iyi soluyorum. "Ah bu da ne yine öfke mi?" Masumca ona bakıyordum. "Sizi kızdırıyor muyum hocam? Beni çekilmez biri olarak mı görüyorsunuz?" Ve öfke o kadar büyüdü ki burun direklerimden içeri sızıp boğazımı yakıyordu.

Dıştan bu kadar sakinken içinde resmen patlamak üzere olan bir volkan vardı. İçindekileri dışarıya hiç yansıtmaması hayranlık verici. Ayağımda ayakkabılarım olsaydı sakın ifadesi beni deli edebilirdi.

"Elzem!" Doğa'nın sesiyle hemen sesinin geldiği yöne dönünce yanındaki üç silahşörler ile bana doğru geldiğini gördüm. Her şey olup bittikten sonra gelen bu üçlüye minnettarım.

Hepsi tam karşımda durunca Hafız endişeyle beni süzdü. "İyi misin?" Tebessüm ederek başımı salladım. "Daha iyi günlerim olmuştu."

"Berbat görünüyorsun." Bu insan yıkımı gerçekten bana bunu söyledi mi?

"Neden acaba? Bir şeytanın saldırısına uğradığım için olabilir mi?"

"Ondan kurtulduğuna göre seninde o şeytandan aşağı kalır bir yanın yokmuş." Bu Gevherilerin kanında olmalı ukalalık.

"Eğer sen vaktinde gelseydin bu halde olmazdım." Onu iğnelemem ile yüzündeki neşesi kaybolmuştu. "Akademi buradan kırk dakika uzaklıkta, atları dört nala koşturmamıza rağmen kanatlarımız yoksa zamanında gelemezdik." Doğru söylüyor gecenin bir yarısı o kadar yolu aşip zamanında burada olmalarını beklemek büyük aptallık olurdu.

Asil'e döndüğümde hâlâ endişeyle Doğa'ya bakıyordu. "Gerçekten iyi olduğuna emin misin?" Doğa neşe içinde başını salladı. "Evet çok kötü şeyler yaşadık, ama beni görmeliydin böyle ellerimden yıldırımlar çıkmıştı. Medusa Elzem'i boş bir çuval gibi havada sallarken onu kurtardım." Büyük bir heyecanla kendisiyle övünmesini anlarım, ama bunu yaparken beni gömmesine diyecek söz bulamıyorum. Boş çuval benzetmesi berbat!

Asil yüzündeki tebessüm ile ona çocuksu bir coşkuyla bir şeyler anlatan kıza bakarken, "Şey anlattıklarına inanıyorsun değil mi?" Doğa'nın duraksaması hoşuna gitmemişti. "Sen ne anlatırsan anlat ben onu doğru sayarım günüşiği." Derinden gelen sesi Doğa'yı utandırırken artık ne hatırladıysa biranda hemen Asil'den uzaklaşmıştı. "Bu yaşadıklarımızın tek sorumlusu sensin!" Evet yeni hatırladı. "Elzem'in pusulasını aldığın yetmezmiş gibi bir de onu kayıp ettin! Onu biz bulduk ama az kalsın ölüyorduk ve bütün bunların sorumlusu yalnızca sensin!" Ona kin kusup yanıma gelen kız ile Asil bu gecede ona ulaşmayı başaramamıştı.

"Savcı hoca gelmeseydi başımız gerçekten ciddi anlamda beladay-" Yan tarafa dönünce dudaklarımdan çıkan tek kelime, "Gitmiş..." Olmuştu. Hangi ara gitmişti? Ancak o ruhu benim için burada bırakmış olmalıki hâlâ gündüzü yaşıyordum ve böğürtlen çalıları hâlâ duruyor.

"Savcı mı?" Hafız'ın sesi şaşkın çıkmıştı. "İyi de onun nasıl haberi oldu? Doğa'nın Gevheri ile iletişime geçtiği esnada birlikte olduğumuz için

kimseye bir açıklama yapmadan yola çıktık?" Hepsi soru dolu gözlerle birbirine bakarken şimdi benimde aklımda bir soru can bulmuştu.

Gediz ondan yardım istemediyse bu adam nasıl hayatımızın tehlikede olduğunu anlamıştı?

Pekala tüm ihtimalleri gözden geçirip doğru cevabı içlerinden seçelim.

Bir kahin olabilir mi? Hayır sanmıyorum bu fazla uçuk bir ihtimal.

O zaman bizi takip ediyordu? İşi gücü yok bizi mi takip etsin bu da değil.

Bekle uykumdan uyandım dememiş miydi? Bu tüm ihtimalleri çürütür çünkü biri onu uykusunda etti ve hayatımızın tehlikede olduğunu ona söyledi?

Gediz ve diğerleri bunu ona söylemediyse burada yeteneği devreye giriyor, yani bir ruh?

Ona bir ruh haber verdiyse bunun tek bir anlamı olabilir; kasabada güvende olduğumdan emin olmak için peşime bir ruh mu taktı?

Biz arabadan indiğimiz an takipçim gidip ona haber etti ve biz pusulayı ararken o çoktan yaklaştı. Medusa işimizi bitirmek üzereyken de bizi buldu, o yüzden üç silahşörlerden önce geldi çünkü üç silahşörler Medusa ortaya çıktığında her şeyi öğrendi, ama o çok daha önce öğrenmişti.

Evet ihtimaller üzerinden yola çıkarak bir sonuca ulaştım, ama doğruluğunu kanıtlayacak geçerli bir şey yok elimde.

"Sen yine niye sırtıyorsun?" Bu insan yıkımı bunu yapmasa olmuyor mu?

"Hiç bu gece sürprizlerle dolu, yani güzel bir gece."

"Saldırıya uğramışsınız hoca, nesi güzel." Çok doğru bir noktaya değindi. "Ama sonuç odaklı düşünürsek pusulamı aldım değil mi Hafız?" Medusa pusulayı yem olarak kullandığı için onu almama izin vermişti çünkü bu gece benden kurtulacağını düşündüğü için ben ölünce pusula bir işine yaramazdı. Ancak her şey tersine dönmüştü sadece kurtulmakla yetinmeyip benim olanı almayı başarmıştım.

Onu oyuna getirmem ve Doğa'nın sergilediği performans ile artık bize karşı daha tedbirli olmasını sağlayacaktı.

Kasabaya atlarla gelmiştik. Ben Hafız'ın atına binerken Doğa hep olduğu gibi Asil'e çok kızgın olduğu için Gediz'in arkasına binip onun atıyla gelmişti. Evet çok korksa da bunu yapmıştı. O üçü bizi kızların olduğu hana yerleştirip gitmek zorunda kaldılar çünkü sabah erkenden derste olmalılar. Gece geç saatte geldiğimiz halde handaki kalabalık beni afallatmıştı.

Herkes taburelere oturmuş yarı sarhoş yiyip içiyordu. Kılıçları bellerinde koca koca kupaları tokuşturup içiyorlardı. Şişko bir adamın kocaman bir kuzuya yumulduğunu görmek beni şoka uğratmıştı. Hancı kadın yüzündeki kocaman gülümsemesiyle müşterilerin gönlünü hoş tutacak sözler söyleyip masa masa gezinirken iki genç kız kocaman tepsilerle onlara yemek ve şarap taşıyordu. Üç silahşörler bizi böyle bir yerde bırakıp gitmeyi hiç istemese de mecbur oldukları için yapacak bir şey yoktu. Hafız hancı kadına yemeğimizi odamıza göndermemizi söyledikten sonra odaya kadar peşimizden gelmişlerdi. "Gündüz pek sorun olmaz ama geceleri han çok tehlikeli olabilir. Kapınızı kimseye açmayın ve gerekmedikçe gece dışarı çıkmayın." Evet bu uyarı Hafız'dan gelmişti.

Asil ise her ikimiz için odaya sıcak su istemiş ve hancıyı odamızın yakınında bile bir erkek geçerse öldürmekle tehdit etmişti. Gediz çıtayı biraz daha yükseltmiş masadaki herkese bakarak eliyle bizi gösterip, "Onlara bırak zarar vermeyi selam dahi verseniz kızlar ismimi söylediği an gelirim ve o selam vereni bulup son selamı olmasını sağlarım." diyerek zavallı insanlara küçük bir gözdağı vermeyi ihmal etmemişti. Evet şimdi handaki herkes bizi gördükleri yerde vebalı gibi bizden kaçıyorlar.

Ben ve Doğa aynı odada kaldığımız için yemeğimizi yedikten sonra kapımız tıklatılınca gelenlerin o iki çalışan kız olduğunu anlayınca açmıştım. Önce bize şömineyi yakıp odayı ısıtmışlar, daha sonra ise kocaman içi boş bir fıçı getirip şöminenin yakınına koymuşlardı. Odaya kovalarla sıcak su taşıyıp fıçıyı doldurduktan sonra sehpanın üzerine temiz havlu, sabun ve bakır bir tas koyup gitmişlerdi. Kapıyı peşlerinden kilitleyip ateşin yanında sıcak sütünü içen kıza döndüm. "Bu ne?" Akademideki şarap fıçılarının aynısı ama onlardan daha büyük. Üstelik içi sıcak su dolu olduğu için buharlar çıkıyordu.

Şaşkınlığım karşısında kıkırdayan kız, "Sanırım banyo oluyor." Afallayarak büyük fıçıya baktığımda başını salladı. "Bir de akademiye beğenmeyiz han oraya göre daha da çağdışı. Ben o şeyin içine girmem sen yıkanacaksan yıkan." Tabii yıkanmazdı çünkü o burnu bile kanamadan küçük bir savrulmayla kurtulmuştu. Ancak benim yüzümde kan izleri, boynum, elbisemde kan lekeleri ve kulaklarımdan saçlarıma yapışan kurumuş kanlarla doluydum. Her şekilde yıkanmam şart çünkü yarın sabah bu halde pazara gidemem.

Üzerimdeki her şeyi çıkartıp sadece iç çamaşırlarla kalmıştım, ama südyen takmadığım için bedenime bıraktıkları havluyu sarıp pelerinim hariç

yerdeki tüm kıyafetleri alıp odadan çıktım. Merdivenlerden aşağıya inip masalara göz gezdirdim ve bir masada iki adam ile gülerek sohbet eden hancı kadını görünce, "Pardon bayan bir dakika bakar mısınız?" Yüksek sesle bağırmanın masadaki herkesin gözleri beni bulunca bunun sebebini anlayamadığım için başımı eğip üzerime baktım ama herhangi bir sorun bulamadım. Kucağımda top şeklinde tuttuğum elbisem ve içliğim vardı, üzerimde ise göğüslerimin üzerinden başlayıp kalçalarımın biraz altında biten havlu dışında bir şey yoktu. O kadar erkeğin içinde bir havluyla durmam sanırım alışık oldukları bir şey değil. Hadi ama bunlar medeniyet yoksunu diye neden sürekli rahibe gibi gezmek zorundayım?

"Dostum bu melek de kim?" Bir adam yutkunarak beni izlerken diğeri elindeki kadehi bir dikişte içerek bacaklarımı rahatsız edici bir şekilde röntgenliyor dahası neredeyse hepsi böyle aç gözlerle bana bakıyordu. Bu ne saçma bir sahne? Bakışlarının tacizden farkı yoktu.

"Bir ruh emiciyim beyler." Sırtarak ayakkabılarımı çıkardım. Burnuma akın eden ruhların kokusuyla sesli bir şekilde kokuları içime çektiğimde gözlerimin yeşilinin sarı rengine dönüştüğüne eminim. "Evet." Elimle kıvrımlı bedenimi gösterdim. "Şimdi kim bu meleğin yakınına gelmek ister?" Değişen gözlerim ile gözlerindeki o tutku yerini korkuya bırakınca güldüm. "Kimse yok mu?" Sesimi üzölmüş gibi çıkartıp aptal sarışını oynadım. "Ah bu çok üzöcö çünkü uzun zamandır hiç beslenmedim. Ne yapsak ki acaba? Ah buldum!" Gülererek neşeyle şakıdım. "Kim bana bakıyorsa bunu bir davet kabul edip ben onun masasına gideceğim nasıl fikir?" Ve tüm bakışlar anında bol küfürler eşliğinde önüne dönmüştü. Ah hadi ama hani melektim?

İnsanları kontrol etmeye gerçekten bayılıyorum.

Bu kokulara dayanamadığım için olası bir katliamı önlemek için ayakkabılarımı yeniden giymiştim. İki çalışan kız koşarak yanımdan geçerken kızlardan birini durdurup kucağımdaki elbiseleri ona uzattım. "Bunları hemen yıka ateşin yakınlarına as ki çabuk kurusun. Sabah erkenden hepsini kuru ve temiz istiyorum." Kız hâlâ bana olan korkusunu yaşarken ciddi misin dercesine bana bakınca, "Yani lütfen," diyerek tebessüm etmeye çalıştım. Her defasında unutup bazen emir verircesine konuşuyordum. Gerçi şuanda pek benim emir vermeme takılmış gibi durmuyordu ama olsun.

Hemen kıyafetleri alıp kaçarcasına gidince bende, "İyi geceler beyler," diyerek gayet neşeli bir şekilde yukarı çıktım. Bir oyunbazın bedeni ağız

sulandırabilir, ama o zehirli bedene dokunmaya çalışmak her yiğidin harcı değil çünkü kimse ruhunu yemek olarak sunmak istemezdi.

Yaşasın ölene kadar bekarlık. Artık yaşlı bir nineye dönüşüp kazak örerken kedilerime lanetimin kötü özelliklerini bol bol anlatıp pembe dizilerdeki çiftlere tüm bedduaları sıralarım. Evet bu gelecek için çok keyifli bir düş.

"Bilerek yapıyor, bu kadın bilerek bunu bana yapıyor!" Pazarın içinde söylene söylene tek başıma yürürken çıldırmak üzereyim. Dün gece o fıçının içinde düşündüğümünden daha güzel bir banyo yapıp kurulanmak için kullandığım banyoyu bedenime sarmış ve yatağıma girip uyumuştum. Sabah erkenden uyandığımızda kıyafetlerimi yıkayan kız onları kurutmayı başarmış bir halde sepete koyarak kapının önüne bırakmıştı. Hızlı bir şekilde giyinip aşağı indiğimizde Mizgin ve diğerleri çoktan kahvaltı yapmış bizi bekliyordu. Hancının parasını dün gece bizim yerimize üç silahşörler ödediği için hepimiz daha fazla oyalanmadan handan çıkmıştık. Ancak pazara gelirken kızlar zarflarını açıp kendi listelerine bakıp hepsi gülererek, "Bunlar çok kolay bulunan şeyler. Öğleye kadar hepsini tamamlayıp kalan günü gezeriz," deyince bende kendi listemi açıp onlara okumuştum. Peki ne oldu dersiniz? Kızlar afallayarak bana bakıp, "Bir yanlışlık olmalı saydığın her şey festivalde kullanan süsler değil. Kahya listeyi karıştırmış olmalı çünkü bunlar şifahanede iyileştirme büyülerinde kullanılan çok nadir bitkiler." Evet hepsi bana aynen bunları söylemişti! Bir yanlışlık yoktu o kadın başarısız olmam için özellikle bana bu listeyi hazırlamıştı.

Şimdi her birimiz bir yere dağılmış kendi listemizi tamamlamaya çalışıyorduk. Evet Doğa ile de ayrılmıştık çünkü birlikte hareket etsek benim imkansız listem akşama kadar zamanımızı alır onun işi kalırdı. İlk onunkini tamamlamaya çalışsak yine akşamı bulurduk çünkü listesi kolay olsa bile Asil'in verdiği altınların hepsiyle birçok şey almalıydı. O yüzden ayrıldık ama bunu yapmadan önce ona iç çamaşırları da dahil her şeyden bol bol almasını söyledim. Daha sonra şüphe çekmesin diye, "Merak etme Asil aldıklarına bakacak biri değil. Bu kadın arkadaşının maddi durumu pek iyi olmadığı için Asil ona belli etmeden hepsini odasına bırakıp çıkacak. Doğa düşünsene kızın bizden beter durumu ama bunu saklamaya çalışıyor, o yüzden hiç çekinmeden hepsini harca bir dolapta ne olması lazımsa onu al." Zavallı kız bahsi geçen kişinin kendisi olduğundan habersiz, "O canavar

ilk kez iyi bir şey yapıyor," deyip gitmişti. Evet söz konusu sen isen o canavar fazla iyi olabiliyor.

Artık daha fazla vakit kaybetmeden kendi işime odaklansam iyi olacak.

Çeşit çeşit eşyaların satıldığı pazarda başıboş gezerken çok kalabalık olduğu için insanlara çarpmamaya çalışıyordum. Kenara çekilerek pusulamın kapağını açıp listedeki ilk şeyi okudum. "Karadul otu, hadi bakalım beni ona götür kıymetlim." Pusulama tekrar kavuştuğum için onu iltifatlara boğarken dönen ok ile tebessüm ettim. Elif cadısı bu listeyi hazırlarken kesinlikle pusulamı hesaba katmamış olmalı.

İnsanların arasından geçip okun gösterdiği yöne giderken, "Işığını yak?" Anında feneri yüzüme yansıyınca, "Tamam söndür şunu sahibi kılıklı," Homurdanarak söylediklerim ile ışığını söndürmüştü. Bu şey en az benim kadar oyun oynamayı seviyordu çünkü dün gece özellikle ışığını yakmayıp Savcı'nın yardımına gelmesini sağlamıştı. Gerçi bu kadar işgüzar olduğu için ona kızamam, çünkü yıllardır ruhum ve bedenimin arasındaki mührü oluşturduğu için az çok benden bir şeyler öğrenmiş.

Tezgahların arasından geçmek, kalabalığa teması en aza indirmek ve bütün bunları yaparken sürekli pusuladaki oku takip etmek gerçekten çok zordu. Batıya doğru dönmemi işaret edince bende öyle yaptım. Başımı pusulaya doğru eğmiş öylece oku takip ediyordum. Ben bakmıyor olabilirim ama etrafımdaki insanlar önüne baktığı için herkes yanımdan geçerken şuana kadar pek kimseye çarpmadım. "Bu sefer yaklaştık mı bari?" Bir eşiğin önünde durunca başımı kaldırmam ile bir dükkanın kapısının tam önündeydim. Kapının önünde duruyor olmam içerideki çiftin çıkmak için beni beklediklerini gösteriyor. Peki bu çift kim dersiniz? Evet sevgili öğretmenim Savcı ve patronum Efsun hanım. Tek kelimeyle harika.

Bu pusula artık canımı sıkmaya başladı. Medusa'nın yanında kala kala işi gücü sinsilik olmuş.

Ben onlara şaşkınca bakarken onlar da bir o kadar afallamış bir şekilde bana bakıyordu. "Elzem?" Kocaman gülümsedi şeytanın sol kolu. "Tanrım bu ne güzel bir sürpriz." Görende 7/24 aynı çatının altında çalışmıyoruz sanır.

Savcı şuanda nasıl dümdüz bir ifadeyle bana bakıyorsa bende aynı şekilde onun sevgilisine bakıyordum. Ancak işin garip yanı bu kadın ilk gördüğüm o sıradan zevksiz halinden çok uzak görünüyordu. Kumral saçları adeta gün ışığında parlıyor farklı ve göze hoş gelen bir canlılık kazanmış. Özellikle saçının yan tarafına taktığı o küçük fiyonklu toka ona

ayrı bir sevimlilik katıyordu. Bal gözleri ıslıl ıslıl bakarken bunun sebebini Savcı'nın yanında böyle hayat dolu bakıyor olmasına yordum. Üzerindeki uzun zümrüt yeşili elbisesinin zarıflığı ise ona gerçekten çok yakışıyordu. Daha önce gelişigüzel ona baktığım için böyle detaylıca incelemediğim için güzelliğine pek dikkat etmemiştim. Üstelik düşündüğüm gibi hiç de öyle kırk yaşında görünmüyordu şimdi. Sebebi hayat dolu görünüşü mü yoksa giydiği elbise mi emin değilim, ama kadın kesinlikle kendisine her ne yapmışsa çok işe yaramış çünkü harika görünüyordu.

Sapık gibi kadını izlemeyi bırakıp derhal tepki ver.

"Ah Efsun hanım." Tıpkı onun gibi yüzüme bir gülümseme kondurdum. "Sizi görmek çok iyi bu ne güzel bir tesadüf." Bu kadın güleç yüzlü tatlı dilli bir şeytandı daha onu akademide ilk gördüğümde bunu anlamıştım, o yüzden o kartlarını açık etmedikçe bende edemem.

Neyse bu ikisi gidene kadar bir süre daha aptal sarışın olabilirim.

Savcı'ya dönünce onu daha yeni farketmiş gibi gözlerimi büyüttüm. "Hocam? Sizde mi buradaydınız? Yoksa sizde mi tesadüfen karşılaştınız? Ah tabiki öyledir bir öğretmen ve müdürenin sözleşerek dışarı çıkacak hali yok ya. Tanrım bazen gerçekten tam bir aptal olabiliyorum." Tek kaşını yukarı kaldıran adam yine neyin peşindesin der gibi bana baktıktan sonra, "Tesadüf değil," dedi bana ağzımın payını vermek istercesine. "Efsun hanım ile birlikte geldik buraya." Sebep?

"Evet." Efsun hanım da sağolsun tebessüm ederek onu onayladı. "Kasabada küçük bir işimiz vardı. Peki sen neler yapıyorsun Elzem? Uzun zaman oldu görüşmeyeli." Neler yaptığımı en küçük detayına kadar iyi bildiğine eminim.

"Evet bayağı bir oldu." Tebessümüne aynı şekilde karşılık verdim. "Bildığınız üzere çalışıyorum." Hizmetçilik dışında ne yapıyor olabilirim ki?

"Umarım işinde memnunsundur." Ciddi olamazdı.

"Çoook. Resmen özümdeki işi buldum sayenizde. Hatta geri döndüğümde öğretmenlikten istifa etmeyi düşünüyorum. Emrimdeki tüm hizmetçileri kovup kendi konağımın hizmetçisi olmak en büyük arzum." Biri beni susturabilir mi?

"Ne güzel, insan yaptığı işi sevmeli bunu başarmış olmana çok sevindim." Eminim öyledir.

"Merak etmeyin Efsun hanım buradaki başarılarım ile sizi daha çok sevindireceğim. Bunun için elimden geleni yapacağıma inanabilirsiniz." O

kadar çok sevindireceğim ki aşırı sevinçten çıldıracak.

Sözlerimdeki tehditi anlasa da bozuntuya vermemişti çünkü her ikimizde tebessümümüzü korumakta kararlıydık. "Benim artık gitmem gerekiyor." Elimdeki listeyi onlara gösterdim. "Sağolsun Elif kahya benim için özenle alınacaklar listesi hazırlamış onu hayalkırıklığına uğratmayı istemeyiz değil mi?" Saygınlığımdan zerre ödün vermeden her ikisine gayet kibarca selam verip, "Sizi görmek çok güzeldi Efsun hanım." Savcı'ya döndüm. "Tatlı bir bayan ile keyifli saatler dilerim hocam." Ona göz kırpıp arkamı döndüğümde kaşlarını hafif çatması neşemi yerine getirmişti.

Tatlıymış, zehir o zehir.

Bekle! Ben neden liste peşinden koşuyorum ki? Bu kadının bedenine girersem çalışmama gerek kalmaz ki?

Hemen arkamı dönüp fazla uzaklaşmayan çifte bakarak pusulamı avuçlarımın içine aldım. "Beni bedenimden çıkar ve bu kadının bedenine girmemi sağla." dediğim an önce bedenimin yere yığıldığını gördüm sonra ise ruhum adeta bir duman gibi onun bedenine doğru süzülüp tamamen yok olmuştu. Gözlerimi açtığım an kendimi Savcı'nın yanında yürürken bulunca biran afalladığım için tökezleyip az kalsın düşecektim ki, "Dikkat edin," diyen adam kolumu tutarak düşmemi engelleyince takıldığım tek nokta kim sevgilisiyle bu kadar resmi olur ki?

"Ben iyiyim." Başımı kaldırıp onunla gözgöze geldiğimiz an tam önüne döneceği esnada her ne farketseyse bir küfür savurup hemen yeniden bana dönmüştü. "Sen çıldırmış olmalısın!" Bekle anlamış olamaz değil mi?

Yok canım ilk saniyede hemen nasıl anlasın değil mi? Ay tabiki de anlar ruhlar adamın uzmanlık alanı.

Başını çevirip biraz uzağımızda yerde yatan bedeni görünce kaşlarını çatmıştı. Tam o esnada yerde baygın yatan bir kız orada geçen birinin dikkatini çekmişti. Adam yaklaşıp bedenimin yanına diz çökerek onu uyandırmak için elini uzatmıştı ki, "Kendi iyiliğin için o elini çekersin," Savcı'nın gayet sakın ama bir o kadar tehditkâr sesiyle adam anında elini çekerken beni bırakıp bedenime doğru yürüdü ve onu kucağına aldığı gibi bana doğru dönmüştü. Onun kollarında uyuyan bedenimin görüntüsü ve onu böylesine sahiplenışı sebepsizce mutlu olmamı sağlamıştı.

Dirime değer vermiyor ama cesedimi çok güzel koruyor.

"Ah inanmıyorum bayılmış mı?" Konuşurken kulağıma gelen Efsun'un sesine alışacağımı sanmıyorum. "Az önce gayet iyi görünüyordu." Kollarında bedenim ile gelip tam karşımda durmuştu. "Numara yapma kim

olduğunu biliyorum ve seni uyarıyorum bir daha o kadının bedenine girersen hayatın boyunca unutamayacağın bir ders almanı sağlarım." Evet anlamıştı, madem öyle bende daha sonra girerim bu kadının bedenine. Onun olmadığı zamanlarda.

Bana nasıl bir ders verebilir ki? Öldürmediği sürece vereceği hiçbir ders o kadar da korkutucu olamaz.

"Biraz daha böyle kalsam olmaz mı?" Ellerimi göğsümde birleştirip yalvarırcasına ona baktım. "En azından kendimi akademinin yönetimine getirene kadar, sonra söz geri çıkarım. Arafı yönetmeye bir yerden başlamalıyım değil mi?" Masumca isteğini sanırım pek masum bulmamış olacak ki sabrının sonuna gelmek üzereydi.

"Elzem." Dişlerini sıkarak kendisini teskin etmek istercesine derin nefes aldı. "Seni bekliyorum."

"Ama-"

"Sabrım tükenmek üzere oyunbaz."

"Bakın küçük bir detayı gözden geçiriyorsunuz, önce bedenimi yere bırak-"

"Derhal yap şunu!" Bana bağırmasıyla korkuyla yerimden sıçrarken onu daha fazla kızdırmayı göze alamadığım için hemen elimi kalbime bastırıp bedenime geri dönmeyi arzuladım. Artık pusula olmadan da bu işi yapmayı öğrendiğim için Efsun'un bedeninde süzülerek çıkan ruhum kendi bedenime akın etmişti. Küçük bir esintinin ardında gözlerimi yavaşça açınca kendimi onun güçlü kollarında bulmuştum. Onun kollarında uyanmam küçük bir afallama yaşamasını sağlayınca kıkırdadım. "Ama ben anlatmaya çalıştım."

Kaşlarını hafif çatarak tam beni yere fırlatacağı ki, hemen kollarımı sıkıca boynuna doladım. "Unutun bunu, beni yere atmanız çok utanç verici olur hocam." Ona sitem ettiğim esnada sıkıca sarılırken aramızdaki mesafeyi neredeyse tamamen kapattığımı yeni farketmiştim. Ilık nefesi yüzüme çarparken ellerimin altındaki bedeni kaskatı kesilmişti. Ela gözlerinde bakışlarımı alamazken içine çekildiğimiz bu garip an her ikimizi de sessizliğe boğmuştu. "Sen..." Boğuk sesi yutkunmamı sağlarken bana baktıkça gittikçe kararan bakışları kalbimin ritimlerini müthiş bir şekilde değiştiriyordu. Bu adama böyle soluksuzca çekiliyor olmam fazla garip.

"Savcı? Aman tanrım Elzem? Burada neler oluyor?" Efsun'un şaşkın sesi aramızdaki büyüğü paramparça ederken her ikimizde hızlı bir şekilde çekmiştik birbirimizden bakışlarımızı.

Şimdi işin yoksa Efsun'a açıklama yap.

Böyle çok uygunsuz bir konumda olduğumuzu yeni farkedince hemen onun kucağında atlayıp üzerimi düzelterek, "Sabah kahvaltı yapmadığım için biraz halsizdim. Az önce düşmek üzereyken sağolsun Savcı hoca bana yardım etti." Eteğimin kenarlarını tutarak hafif dizlerimi büküp onun önünde eğilerek selam verdim. "İyi günler Efsun hanım." Aynı şirinlikle Savcı'ya döndüm. "Yardımlarınız için size minnettarım." Hemen doğrulup her ikisini geride bırakmıştım. Başımı kaldırdığımda omuzlarımı dikleştirerek büyük bir özgüvenle onların yanında ayrıldım. Efsun'a kalan boşlukları o açıklar artık çünkü ben kendimce küçük bir açıklama yapmıştım.

Off şimdi bu listeye tekrar dönmeliyim. Eğer bana engel olmasaydı Efsun'un bedeniyle akademiye dönüp kahyayı deli edebilirdim. Neyse artık geri döner dönmez Efsun hanımı ziyaret ederim bende.

Evet sonunda Elzem beden değiştirme işini çözdü ve ilk günden rahat durmayıp Efsun'un bedenine giren kız daha neler yapar dersiniz?

Savcı ve Efsun'da kasabadaydı Elzem'in düşündüğü gibi her ikisinin arasında bir şeyler var mı sizcede?

Bu bölümde Elzem'in karanlık korkusuna biraz daha şahit olduk, sizce onu böylesine karanlıktan korkutan sebep ne olabilir?

Kızları kurtaracak kişinin Savcı olmasını bekliyor muydunuz? Peki bunu hiç zorlanmadan yaparak Medusa'yı sindireceğini?

Her iki kalkanda aslınca kendilerince yardım gelene kadar onu iyi oyaladılar, tek fark Elzem bunu aklıyla yaparken Doğa yeteneğiyle

yaptı. Peki Doğa'nın bu performansını bekliyor muydunuz?

Doğa'nın aksine Elzem kendi yeteneğini özellikle baskı altında tutuyor, farkettilseniz bir ruh emici olmasına rağmen Medusa'nın ruhunu emmeyi denemedi bile çünkü bunu bir kez yaparsa hep yapacağını düşünüyor. Sizce buna daha ne kadar dayanabilir?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(18) Aksilikler Bir Değil Ki!

"Sevgili günlük üzülererek söylüyorum ki insanlıktan uzun zamandır haber alamıyorum. Etrafımda iki ayak üzerinde hareket eden bazı yaratıklar var, ama hepsi insanlıktan nasibini almamış canlılar ve ben daha ne kadar buna direnirim bilmiyorum. Eve dönmenin yolları bu kadar çetrefilliyken buradaki günlerim umutsuzluk içinde akıl sağlığım için endişe etmekle geçiyor."

Bir hafta öncesinden başlayan festival hazırlıkları fazlasıyla zor geçiyordu. Sabah dersten çıktığın gibi temizliğe koş ve temizlikten kalan zamanı festival için harca. Festivale daha dört gün var ama şu iki günde Gediz'den gece yarısı ders alıyordum çünkü hava kararmadan kahya beni bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Öte yandan ormandaki o faciadan sonra Doğa'da büyük bir değişiklik vardı. Ne gibi mi? Artık derslerden kaçmıyor, Asil onu eğitirken bırak zorluk çıkarmayı fazla istekliydi. Evet Asil o aldırıldığı kıyafetleri zorla ona kabul ettirdi diye ilk iki gün ne Asil ile ne de benimle hiç konuşmayıp çok pis küsmüştü, ama neyseki bir süre sonra inadı kırılmıştı. Şimdilerde ise bu korkak kızımız büyük bir yükselişe geçmişti, hatta kışlada bazen ben fazla yorgun düşünce bana kızıp beni motive etmeye çalışması çoğu zaman beni afallatıyordu. Bu değişiminin sebebini az çok tahmin edebiliyorum. Medusa'nın karşısında beni o halde görmesi bu kararı vermesini sağlamıştı. Beni kaybetmekten çok korktuğu için tekrar aynı şeyleri yaşamayalım diye sonunda dediğime gelip eğitimin önemini anlamıştı. Ne demişler bir musibet bin nasihatten daha yararlı, Doğa'nınki de bu hesaptı.

Ve Itır? Onu kaybediyorum yaptığım hiçbir şey ona ulaşmamı sağlayamıyor.

Gediz'i kurtarmış olmam kardeşim ile aramıza büyük bir duvar ördüğü için bir türlü o duvarın diğer tarafına geçmeme izin vermiyordu. Ondaki bu değişimin en büyük sebebi Medusa'ydı, bir şekilde kardeşimi bana karşı doldurup kıskırttığına eminim. O baştan çıkartıcı bir iblisti, nasıl ki annemi kandırmış ise Itır'ı da çok güzel kandırabilirdi. Evet oyunları bende pek işe yaramıyordu, ama bunun sebebi annem gibi zayıf ve Itır gibi öfkeli

olmamam. Medusa istediğini elde etmek için annemin zayıflıklarını kullanmıştı, ne kadar ikna edici olduğunu ormanda aynı şeyi bana da yapmaya kalkıştığında anlamıştım. İtir ise onun için en kolay hedefti çünkü öfke anında yanlış kararlar verebilirdik ve İtir'in tek zayıflığı kontrol edemediği öfkesi.

Ve diğer bir konu Savcı? Onunla bildiğin köşe kapmaca oynuyoruz ve evet inatla benden kaçıyor.

Kovalayan taraf olduğuma inanamıyorum.

Şu iki günde neredeyse tek kelime etmemişti benimle. Neden ısrarla benden kaçıyor bilmiyorum, ama bunu özellikle yaptığını artık biliyorum. Beni görmezden geliyor derslerde özellikle onun ilgisi çekmek için yaptığım tüm çabalara kayıtsız kalıyordu. Zaten onu bir tek derslerde gördüğüm için bunu da boşa harcıyor olması sabrımı tüketiyordu. Tek istediğim beni bir arkadaşısı olarak görmesi ve bana küçük bir iyilik yaparak beni ait olduğum yere göndermesiydi. Lakin o böyle ulaşılmazı oynadıkça bu çok zordu. "Evet bugünlük bu kadar dağılabilirsiniz." Dersin bitmesiyle eşyalarını toplayıp sınıftan çıkmıştı yine. "Doğa benim eşyalarımı sen getir lütfen." Hemen ayağa kalkıp peşinden koşarak çıktım. Şimdi giderse yarına kadar kayıplara karışacağı için buna izin vermeden tekrar şansımı denemeliyim.

"Hocam." Koridorda peşinden koşarken ona seslenmem ile duraksadı, fakat hemen sonrasında beni duymamış gibi yaparak adımlarını hızlandırmıştı. Ciddi mi bu?

Bugün dersi erken bitirdiği için diğer sınıflar henüz çıkmadı, bu fırsatı kaçıramam.

Koşarak karşısına geçtiğimde sağa doğru adım atınca bende öyle yaptım, sola attığı adım da yine beni karşısında bulmuştu. En sonunda pes ederek bıkkınlıkla başını kaldırıp bana baktı. "Senin sorunun ne?" Sorunumun ne olduğunu çok iyi biliyor.

Beni vebalı biri olarak görmeyi bırakınca bir sorun kalmaz bence.

"Bana yeteri kadar ders vermiyorsunuz, özel dersler talep ediyorum." Evet iyi bir başlangıç yaptım.

"Reddedildi." Buna neden hiç şaşırmadım acaba, genelde tüm taleplerimi hep reddediyor.

"Lütfen." Bu konuda ısrarcıyım. "Evet burada hizmetçiyim, ama mola saatlerimde on beş dakika da olsa bana biraz biraz zaman ayırmanızın bir

sakıncası yok." Günde sadece bir ders boyunca onu görüyor olmam bana alışmasını sağlamıyordu.

Gözleri hep olduğu gibi yine bana onaylamazca bakıyordu. "Özel ders almak istiyorsan benim yerime gidip diğer öğretmenlerle konuşmanı tavsiye ederim. Sana fazladan ders vermeyeceğim ve bu konuda kararlıyım." Bu inadı beni çıldırtacak, kabul etse bir şey kaybetmez.

Tam yanımdan geçip gideceği esnada hemen karnımı tutup hafif öne eğilerek inledim. "Ahh, tanrım bu da ne?" Acı dolu sesim onu durdurmuştu. "Sorun ne?" Sesi endişeli mi çıktı?

"Karnım." Yüzümü buruşturarak canım acıyormuş gibi öne doğru bükülünce daha da bastırdım ellerimi. "Çok kötü ağrıyor, lütfen beni revire götürür müsünüz?" Rahatsız olmuş gibi gözleri karnımda oyalanırken tam bana doğru yönelmişti ki artık her ne farketseyse durmuştu. "Az önce bir şeyin yoktu?" Gözleri sorgularcasına bana bakınca, "Artık var." Onu kınarcasına söylediklerimden ne anladıysa yüzümü inceliyordu. Yüz ifadem sabit olduğunu farkedince hemen tekrar acı moduna geçip, "Ama çok ağrıyor," diye sızlanmam umarım işe yarıyordur.

Kaşlarını alayla yukarı kaldırdığında gözlerinde keyifli bir ışıltı oluşmuştu. "Benim ilgimi çekmeye mi çalışıyorsun?" Evet.

"İşe yarıyor mu?"

Oldukça eğleniyormuş gibi başını salladı. "Evet." Gülmemek için dudaklarının içini ısıırıyordu. "Kendini öldürtme çabaların oldukça ilgimi çekiyor. Buna ne kadar direnirim emin değilim." Ciddi olamazdı.

Bildiğin üstü kapalı tehdit etmişti beni.

Numaram ortaya çıktığına göre elimi karnımdan çekip doğrulmuşum. "Ne yani beni öldürmeniz dışında şuana kadar hiç mi ilginizi çekmedim?"

Güldü. "Hayır, bilerek kendini sakatladığın kısım fazlasıyla iyiydi." Bu adam beni deli ediyor! Derslerde yapmadığım çocukluk kalmıyordu, ders sonlarında ise onunla konuşma çabalarım değinmek bile istemiyorum. Lakin hiçbirisi işe yaramıyordu, bu kadar zor olmak zorunda değil.

Yine yanımdan geçip gitmeye yeltenince bu sefer ona yol vereyim derken uzun eteğime bastım. Öne doğru sendeleyince evet aksilik bu ya ona çarptım. Ellerim göğsündeyken afallayarak başımı kaldırıp ona bakınca kaşlarını çatmıştı, çünkü bunun da numara olduğunu düşünüyordu. "Ne yapmaya çalıştığını çok iyi görüyorum, yapma sen zararlı çıkarsın!" Soğuk sesi beni ürkütürken bu sefer gerçekten bir şey yapmamıştım.

Beni korkuttuğunun farkında.

Kendimi toparlayarak ondan uzaklaşmak istedim, ancak ona olan korkum panik yapmamı sağladığı için aceleyle geriye attığım ayağım tökezledi ve ben geriye doğru düşerken bu sefer düşmeme izin vermemişti. Elleri belimi tutarken üzerime eğilen adamın boynunda olan ellerim ise bana sürpriz olmuştu. Evet yine numara yaptığımı düşündüğünü kızgın bakan ela gözlerinden görebiliyorum. "Ben bu dünyaya ait değilim, kendi dünyama dönmek için ne gerekirse onu yaparım." Gerçek niyetimi itiraf etmemin tek sebebi ona yakın olmaya çalışma çabalarımı farklı bir anlama yormaması içindi.

Boynundaki çıplak ellerimi gösterdiğinde belim yay gibi geriye bükülmüş sanki bir dansın finalini sergiliyorduk. Saçlarım yere doğru dalgalanıyor, belimi kavrayan adam ise üzerime eğildiği için bu görüntü benim sertçe yutkunmamı sağlarken onun bedeni fazla gergindi. Gözlerimin içine baktığında bu yakınlığımız yüzünden sanki bir konuda kendisini kontrol etmekten zorlanıyor gibiydi. "Buna beni baştan çıkarmak da dahil mi?" Ne dedi o? Öyle bir şey yapmadım.

Kocaman gözlerle ona bakıyordum. "O dediğiniz şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Yapmaya çalıştığım tek şey bana alışmanız."

"İşte bu yüzden yapma!" Dişlerinin arasında konuştuğunda buna katlanamıyormuş gibiydi. "Sana alıştığımda gitmene izin verir miyim sanıyorsun?" Kalbim ansızın hızlanırken ne demişti o?

Ne demek izin vermem?

Söyledikleri beni kendime getirtirken hemen ondan uzaklaşıp temasından kurtulmam ile buradan gitmeyi ne kadar çok istediğimi belli etmiştim. Bu yaptığım şeyin ona neler hissettireceğini farketmem ise bir şeyleri düzeltmek için fazlasıyla geç kalmamı sağlamıştı. Evet yaptığım şeyi geri almak için geç kalmıştım çünkü bunu anlayacak kadar zeki olan adam bu hareketimden hoşlanmamış gibi elleri yumruk olmuştu. "Sakin." Sesi sakın çıkmış olabilir ama soğuk ve korkutucuydu. "Sakin bir daha dersler dışında benimle iletişime geçme, kendi iyiliğin için buna kalkışma çünkü bir erkeğin yakınında görmek isteyeceği bir kadın değilsin." Aramızda bir sessizlik oluştuğunda duyduklarım ile öylece kalmıştım. Son söyledikleri defalarca kulağımda çınlarken hep benden kaçan adam, sırf ben burada kalmak istemediğimi belli edip bir kere ondan kaçtığım için neler demişti bana öyle?

Ama suç onun değil bunları duymayı hakettim. Hep hak etmiştim çünkü benim gerçeğim buydu, o söylemese de yaşadığım beş faciayla geçen ilişki

bana bunu öğretmişti. O sadece bir süredir unuttuğum bir şeyi bana hatırlatmıştı.

"Özür dilerim." Dolan gözlerimi gizlemek için saçlarımı yüzüme çekip omuzlarımı dikleştirerek başımı kaldırıp ona baktım. "Şu zamana kadar size verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim Savcı hoca. Bir erkeğin yakınında görmek isteyeceği bir kadın mıyım değil miyim bunu bilemem." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ama beni aşağılayıp saygısızlık eden bir erkeğin yakınında asla durmayacak bir kadın olduğumu iyi biliyorum. İciniz rahat olabilir çünkü bu günden sonra size verecek bir selamım bile olmaz." Önüme dönüp kendimden emin adımlarla ondan uzaklaşırken kendisine öfkelenmiş gibi savurduğu küfürü duymuştum.

Gururum kimse için vazgeçmeyeceğim tek şeydi ve o beni böyle incitmişken tüm bilgiler onun olsun çünkü bu saatten sonra gelip benden özür dilemedikçe yüzüne bile bakmam.

İkinci kata inince ilk iş hemen Efsun hanımın çalışma odasında soluğu almak olmuştu. "Pekâlâ bu isteğini kabul ediyorum, diğer öğretmenlerle konuşacağım alacağın o bir dersi istediğin sınıfta görebilirsin." Kabul edeceğinden adım gibi emindim çünkü kasabada beni Savcı'nın kucağında görmekten hoşlanmayan kadın buna çok sevinmişti. Ona yakın olmamam işine gelirdi ve ben bugün her ikisine istediğini vererek bana yapılan saygısızlığın tekrarlanmaması için tüm önlemlerimi alıyorum. Yarın sabah hep istediği gibi beni dersinde göremeyince artık rahat bir nefes alır benden kurtulduğu için.

"Ama benim anlamadığım bir şey var neden Savcı'nın dersini bırakmak istiyorsun?" Gözlerini kısan kadının bu soruyu soracağını bekliyordum. "Bıraktığımı söylemedim Efsun hanım, ben size farklı dersleri merak ettiğimi ve bir derslik hakkımı onlarda da kullanmak istediğimi söyledim." Eğer Savcı ile olan tartışmam yüzünden diğer sınıflara yöneldiğimden şüphelenirse aramızda bir şeyler olduğunu düşünebilirdi ve benim ismim bile o saygısız adam ile aynı cümlelerin içinde geçemez artık.

"Anladım." Tepkisizliğim onu inandırmayı başarmıştı. "Aklımı kurcalayan bir şey var Elzem." Evet sıradaki soruyu da tahmin edebiliyorum. "Kasabadayken Savcı ile yanyana yürürken biranda sen onun kucağına, yani nasıl?" Uyuyorlardı, evet şuna kadar üç bedene girdiğim için bunu kendim gözlemleyerek çözmüştüm. Bir ruh farklı bir bedeni çaldığında bedenin sahibi olan ruh anında uyuyordu. Böylece tekrar

uyandıklarında uyku esnasında bedenlerinin yaşadığı hiçbir şeyi hatırlamıyorlardı.

Bu da demek oluyor ki Munure Akay yirmi dört yıl boyunca derin uykusunda uyandığında aklında olan son şey ölü bir bebek doğurduğu o gece olacaktı.

Bebekliğimi, çocukluğumu, büyüdüğümü hiç bilmiyordu. Fotoğraflarıma bakmadıysa sokakta karşılaştık tanımazdı beni. Evet annem beni maalesef hiç bilmedi.

Kayıp giden gençliğini, yirmi dört yılını hiç bilmedi.

Ve en acısı Itır'ı karnında taşıdığını hiç bilmedi.

Gözlerini açtığı anda aynaya bakana kadar kendisini yirmili yaşların ortasında iki ve üçlü yaşlarda iki oğlan çocuğunun annesi olarak bilecekti.

Hepimize yazık ettin anne, ama en çok kendine. Şimdi sana verdiğim ikinci şansın değerini bilerek sana kalanlarla yetin. Ölü bildiğin, hiç tanımadığın kızının hediyesi sana özgür kalan beden.

"Beni duyuyor musun Elzem?" Efsun'un sesi beni annesizliğimden uzaklaştırmıştı. "Eminim Savcı hoca size gerekli açıklamayı yapmıştır, şimdi benim gidip kahyayı bulmam lazım. İyi günler Efsun hanım." Soğukkanlılığımı koruyup en küçük açık vermeden odadan çıkmıştım. Beni test etmeye çalışmıştı, Savcı'nın yaptığı açıklamayı bilmediğim için yapacağım tüm açıklamalar kendimi ele vermemi sağlardı. O yüzden bir kez daha pası saygısız sevgilisine atmıştım.

"Elzem kararlılık seviyene hayranım, ama şu inadı bırak artık. Bu kadın Savcı gibi bize detaylıca ders vermiyor ve ırkçılık yapıyor." Doğa'nın fısıltısıyla onu duymazdan gelmeye çalışsam da ne yazık ki haklıydı.

"Sen git onun sınıfına ama ben gitmem Doğa." O bilgiler olmasaydı zaten hiç gitmezdim, resmen onunla heba ettim birçok değerli zamanımı.

O günden sonra gerçekten dediğimi yaparak Savcı'nın derslerini bırakmıştım. Azınlıklar beden büyü, Tenebrisli karanlık, muhafızlar zihinlerle ilgili büyü dersleri aldığı için hiç birine giremezdim, çünkü kalk yap deseler birini bile yapamam. Zaten bu sebeple her ırkın farklı sınıfları vardı, çünkü biri diğer ırktan olan başka bir sınıfta bir şeyler öğrense bile öğrendiklerini hiçbir zaman kullanamazdı onun yeteneği değildi. Ve bende bir oyunbaz olduğum için benim yeteneğime en yakın ırk koruyuculardı çünkü her iki ırkın olayı ruhlardı. Tamam biri ruhları köleleştiriyor, diğeri emiyor, ama sonuç odaklı düşünürsek her ikisinin de uzmanlık alanı

ruhlardı. Kendi ırkım bana ders veremeyecek kadar kayıplara karışmışken koruyucular benim için idealdi. Lakin tekrar o adamı görmemek konusunda kararlı olduğum için bizde bilgelere gelmiştik. En azından her şey hakkında bilgi sahibi olurduk değil mi? Ah hayır bu hiç o kadar kolay değildi çünkü bilgelerdeki kadın öğretmen takıntılı bir hastaydı. Evet kendi ırkı dışında kimseye bir şey öğretmek istemeyen örnek öğretmen. Hakkını yiyemem Savcı en azından kendi sınıfına ilerleyen konuları anlatırken aynı zamanda sınıfındaki iki birinci sınıf kıza başlangıç dersleri vererek bizi onlara yetiştirmeye çalışıyordu, ama bu kadın yüzümüze bile bakmıyor.

Bana o adamı arattırıldığına inanamıyorum.

"Bilginin karşısında hiçbir ırk duramaz." Gözleri beni bulmuştu. "Bir sonraki derste size oyunbazları öldürecek çok mühim bir büyüü öğreteceğim." Şaka mı bu? Mara bir ön sıramda oturup sırtarak bana bakarken bunu es geçse de olurdu.

"Saçmalık." Benden nefret eden onlarca öğrencinin içinde şu çenemi tutsam harika olacaktı.

"Ne dedin sen?" Evet sözlerim buruş buruş olmuş kırıksıklarla dolu öğretmenin dikkatini hemen çekmişti. En az yüz yaşında gösteren kadının gerçek yaşını merak bile etmiyorum. Yanakları aşağıya doğru sarkmış hastalıklı derisi morgdan fırlamış bir cesedi andırıyordu. Fıldır fıldır oynayan gözlerinin kahvesi bana baktıkça sanki daha da büyüyordu. O kadar pasaklıydı ki uzun beyaz saçları yıllardır tarak görmemiş gibi düğümlerle dolu ve dağınıktı. Yanağındaki küre simgesinin koyu rengi, cüppeyi andıran bol olduğu kadar yerdeki kiri süpüren uzun elbisesiyle bir cadıyı andırıyordu. Pasaklı bir cadıyı.

Ve ben şuanda o cadının kazanındaydım, pardon sınıfında.

Dersin sonuna geldiğimiz için herkes gitmek için hazırlanırken benden cevap bekleyen öğretmene omuz silktim. "Hayaller ve hayatlar bayan, sizin dünyanızdakilere göre açıklarsam şu anlama geliyor; her istediğiniz bu kadar kolay değildir. Siz bilgelerin büyüü oyunbazları kolayca öldürecek güçte olsaydı ırkımın sebebi olarak siz bilgeler anılıyor olmaz mıydı?" Ve öğrenciler toparlanmayı bırakıp sağolsunlar bana tiksintiyle bakıyordu.

"Elzem." Doğa uyarırcasına kolumu tuttuğu esnada, "Seni tam şuanda kolayca öldürebilirim," diyen öğretmene güldüm. "Bende öyle."

Tehtidine tehdit ile karşılık vermem sınıfta bir sessizlik sağlarken öfkeyle harlanan gözleri umrumda değil. Ben hiçbir zaman hakkını aramayan ezik bir karakter olmadım ve beni ırkım ile vurmayı bırakmalı. "Doğa koluma

işkence yapmayı bırak lütfen." Korkudan tırnaklarını koluma geçirip duruyor ırkçı kadın yüzünden.

Irkçılık neymiş gerçek anlamda burada öğreniyorum çünkü her birimiz farklı ırklardayız.

Kadının gözleri tam değişmeye başlamıştı ki, "Arkadaşım adına özür dilerim hocam." Mara benim için endişelenmiş gibi hemen ayağa fırlayıp kadına haketmediği bir özrü sundu. "O hâlâ buraya adapte olmaktan zorlanıyor, siz yaptığı bu çocukluğu görmezden gelin." Yirmi dört yaşında çocuk yerine konulmama mı yanayım, yoksa buradakilerle kıyaslanınca gerçekten onlar için birer çocuk olduğumuza mı yanayım.

Mara kadını sakinleştirmiş olmalıki bana uyarı gözlerle baktıktan sonra eşyalarını alıp gitmişti. Öğrencilerde sınıftan çıkmaya başlayınca kaşlarını çatan kız ben ve Doğa'ya bakıyordu. "Siz ikinizin sorunu ne? Kaç gündür sizin adınıza özür dilemekten bıktım gidin kendinizi başka bir sınıfta öldürtün! Tanrı aşkına arka sıralarda oturup dersi kaynatan o sorumsuz öğrencilerden bir farkınız yok." Ama orta sıralarda oturuyoruz değil mi?

"Bu sefer ben bir şey yapmadım Mara, Elzem yüzünden bana niye kızılıyorsun?" Hayır bu sinsi ışığın benden aşağı kalır bir yanı yok.

"Yapmadın mı?" Mara gözlerini kısarak ellerini masamıza bastırıp onun üzerine eğilmişti. "Daha dün kim kadının saçlarına hakaret etti?"

"O ben değildim Elzem'di ve kabul et saçları kuş yuvasına benziyor."

"Haklı o bendim çünkü Doğa o esnada onun elbisesini eleştiriyordu, dikkatini çekerim arada çok fark var."

"Hayır Elzem, masadaki kitabına kazara yıldırım düşürdükten sonra bana kızdığını için o eleştiriye yapmıştım ikisi arasında çok fark var."

"O kitaba dokunmamalıydın."

"O kitaba dokunurken öğretmeni çarpmayı aklımdan çıkarmalıydim." Her ikimiz gülerken Mara çıldırmak üzereydi. Evet kadının sürekli bizi dışlaması yüzünden benim dayanamayıp ona zorluk çıkardığım doğru ve evet sırf bu sınıftan kovulmak için Doğa'nın da kendini aştığı doğru. Mara ise garibim dersin sonuna kadar durumu kurtarmak için çırpındığı için ne Doğa'nın istediği gibi ikimizi dersten attırmasına izin veriyordu, ne de benim o pek değerli öğretmeniyle laf dalaşına girmeme.

"Bu sondu!" Sırasıyla her ikimize bakıyordu. "Siz ikinize ne oldu bilmiyorum ama derhal fabrika ayarlarınızı gözden geçiriyorsunuz!" Bize kızıp bir hışımla dışarı çıkan kızın arkasından şaşkınca bakıyorduk. Kızması gereken kişi o çok sevgili sevimsiz öğretmeni olmalı.

"Elzem üzülererek söylüyorum ki Mara'nın sorunları var, burada biz haklıyız neden bize kızıyor? Ayrıca şu inadinı sürdürüp bizi o ırkçı kadına daha fazla maruz bırakırsan korkarım ki bir dahaki sefere sınıfın tavanını delip hepimizi kızartacak yıldırımlar çıkartmak gibi küçük planlarım var."

"Arafta kalmak Mara'ya iyi gelmiyor ve o küçük planlarını unutuyorsun ayaklı trafo çünkü bu sınıfta ders görmeye devam." O bana küfürler yağdırırken gülererek eşyalarımı toplayıp ayağa kalktım. Off bu akşam günlerdir canımızı çıkartan festival vardı ve şimdi işin yoksa bir de bununla uğraş.

Doğa ile sınıftan çıkınca koridor çok kalabalıktı çünkü herkes daha yeni sınıflarda çıkıyordu. Ve tam o esnada koruyucuların kapısı açılınca Savcı çıkmıştı. Anında başımı başka tarafa çevirip hızlı adımlarla önünden geçmiştim. Aynı koridorda ilerlediğimiz için hemen arkamda olduğunu biliyorum, o yüzden beni kalabalıkta görmediğini umarak adımlarımı biraz daha hızlandırmıştım. Ancak hemen arkamda, "Elzem," diyen sesi duraksamamı sağladı. Sesindeki o duygu özlem mi?

Eğer şimdi ona doğru dönersen sen gururuyla övünen o Elzem Akay olamazsın.

Tıpkı geçen gün ona seslendiğimde nasıl ki o beni duymazdan geldiyse bende aynısını yaparak kaldığım yerden yürümeye devam ettim. Ondan kaçmak için o kadar hızlı yürüyordum ki Doğa çok geride kalmıştı. Hemen merdivenlere yönelmiştim ki, kolumu tutan bir el beni durdurmuştu. "Beni duyduğunu biliyorum kaçmayı bırak!" Acaba bir çeşit çoklu kişilik bozukluğu falan olabilir mi? Bana uzak dur diyen oydu.

Bana söylediği o sözü ne unutturum ne de unuttururum. Farkında olmadan geçmişteki travmalarımdan birini harlamışken zor konuşurum onunla.

Kolumu usulca çekerek ona döndüm. "Sizi dinliyorum Savcı hoca." Buz gibi bir sesle konuştuğumda sertçe yutkunuşunu duydum. "Bir şey mi söyleyecektiniz?" Ben öyle kırılınca çocukça tripler atan biri hiç olmadım, aksine düşmanım ile gayet sakince konuşup mesafemi korurdum. Tek sorun ben daha birkaç gün öncesine kadar bir bu adamın yanında kontrolcü tavrımı bırakıp çocuklaşıyor zararsız oyunlar oynuyordum. Evet bu en çok beni şaşırtıyordu, ama o bir şekilde kalkanlarımı kırıyordu. Lâkin gel gör ki kırdığı tüm o kalkanların yerine daha sertini çekmemi sağlayan da yine oydu.

Ela gözleri karşısında böyle dimdik ama buzdan bir kadın görmenin hafif sarsıntısını yaşarken o gözlerde gördüğüm özlemi kabul etmek istemiyorum. "Bilgelerin sınıfı senin için doğru bir yer değil bunu biliyorsun." Ne? Onun sınıfına geri gelmemi istiyor olamaz değil mi?

Kesinlikle çoklu kişilik bozukluğu var.

"Tam aksine." Yüzüme yalandan bir gülümseme kondurdum. "Orası tam bana göre. Şimdi ben daha fazla varlığım ile size rahatsızlık vermeyeyim. İyi günler Savcı hoca." Ona gayet resmi bir şekilde selam vererek hemen basamakları inmeye başladım. Sırtımdaki yakıcı bakışlarını hissetsem bile bir kez olsun başımı çevirip bakmamıştım. O sözleri haketmemiştim.

En alt kata indiğimde Doğa nihayet bana yetişmişti. İkimiz kahyayı bulmak için bahçeye çıkınca bir köşede ayakta sohbet eden üç silahşörleri gördüm. Mara bir bankta tek başına oturmuş elindeki kitabı okuyordu ve Itır ise benim bahçeye girmem ile oturduğu çardaktan kalkıp akademiye doğru yürüdü. Benimle aynı yerde olmaktan bu kadar mı çok rahatsız oluyor? "Itır bekle." Koşarak kolunu tutarak onu durdurdum. "Itır lütfen bana böyle yapma, onu ölüme bırakamazdım. Itır ben senin gibi değilim diye beni suçlayamazsın." Ben birini incitmemek için kendi doğama karşı gelip beslenmeyen biriyken nasıl başka birini ölüme bırakırdım?

"Benim gibi?" Kaşlarını çatdığı an ayak tabanlarımda oluşmaya başlayan ısı da neyin nesi? Kendi kardeşim bana zarar mı verecek? "Ben neyim Elzem?" Kolunu sertçe çekmesiyle yutkunarak geriye doğru gitmeye başladım çünkü üzerime yürüyordu. "Söyle ben neyim senin nazarında? Katil? Canavar? Hangisi Elzem, hangisi!" Gözlerinin akı simsiyah olunca tüm kontrolünü çoktan kaybetmişti.

"Önce sakinleşmeli-" Ellerinde siyah dumanların çıkmaya başladığını görmem ile, "Elzem uzaklaş ondan!" Doğa bana doğru koştuğu esnada başımı iki yanıma doğru sallayarak geriye çekildim. "Itır sakin olmalısın." Beni duymuyordu öyle ki, "Cevap ver bana!" Bağırarak yumruğunu bana doğru savurduğunda Doğa önüme geçince son anda onu arkama çekmeyi başarmıştım. Parmakları arasında siyah dumanlar çıkan yumruğu göğsüm ile buluşunca nefesim kesilmişti. Önce geriye doğru sarsakça bir adım attım sonra ise dudaklarımda sızan kan ile dizlerimin üzerine sertçe yığılmıştım.

Sınırlarımı zorluyordu, hemde haddinden fazla.

Şimdi bana bakıyordu, hafif şaşkın ve sarsılmış. Sanki yaptığı şeyi yeni farkediyordu. "Sen aklını kaçırmışsın!" Doğa onun üzerine yürüdüğünde onu umursamayıp yanıma gelip tam karşımda diz çökmüştü. Göğsümdeki

elimi ve dudaklarımda sızan kanı gören kızın pişmanlıkla gözlerinin dolduğunu gördüm. "Yardım et Elzem." Sessizce fısıldayıp ellerimi tutarak şakaklarına bastırdı. "O burada, peşimi bırakmıyor." Çaresizlik içinde inlediğinde acı çekiyordu. "Direniyorum, bunu gerçekten yapıyorum ama ne sesi çıkıyor kulaklarımda, ne de bana gösterdiği o kahrolası görüntüler! Neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt edemeyecek kadar şuurumu kaybediyorum! Bir şey yap, yap ki sana zarar verecek bir çılgınlık yapmayayım!" Bunu biliyordum, Medusa'nın onu bana karşı kullanmak için peşine düştüğünü çok önceden biliyordum. Ancak ona hiç sormadım bunu, hiç doğruluğunu teyit ettirmeye çalışmadım çünkü hep olduğu gibi başı derde girince İtır'ın yine bana geleceğini biliyordum. O ne zaman başı belaya girse denerdi, fakat üstesinden gelemeyince bana gelip yardım et derdi.

Kim ne derse desin kardeşim bana ölümüne bağlıyken kolay kolay ihanet etmezdi. Evet hata yapıp yolundan şaşardı, ama kaybolduğunu anladığında adımı haykırıp onu o hatadan kurtarmam için yardım isterdi.

"Git kendi işini kendin hallet Medusa'nın kızı." Onu iterek güçlükle ayağa kalkınca başım dönmüştü. Şaşkınlık içinde diz çöktüğü yerde öylece bana bakıyordu. "Se-sen ne diyorsun öyle? Ne demek Medusa'nın kızı?"

Dudaklarımdaki kanı elimin tersiyle sertçe silerken buz gibi gözlerle ona bakıyordum. "Diyorum ki gardını çek kardeşim çünkü Suzan'ın kızı Medusa'nın kızına yenilmeyecek. Günlerdir şımarıklıklarını çektiğim yeter, artık saflarımızı belli etmenin zamanı geldi." Üzerine eğilerek çenesini sertçe kavrayıp bana bakmasını sağladım. "Ne ölüme ne dirime İtır, bundan gayrı senin bir ablan yok benimde kardeşim! Ben bir seni kaybederim, ama sen benimle birlikte her şeyini kaybedersin ve kaybettin!" Sertçe yutkundığında çenesini itercesine bıraktıktan sonra ona sırtımı dönerek uzaklaştım. Bunu yapmak için geç bile kaldım.

Daha birkaç adım atmıştım ki, "Elzem yapma..." Yalvaran sesini duysam bile durmadım. "Ben o kadının kızı değilim, ben senin kardeşimim!" O kadar yüksek bir sesle bağırıyordu ki herkes bize bakıyordu fakat hiç biri zerre umrumda olmadığı için omuzlarım dik bir şekilde yoluma devam ettim.

"Benden böyle vazgeçemezsin!" Arkamdaki sesi öfkeli geliyordu. "Bana bunu yapamazsın! Babam, Yavuz, Sıraç en çok hep seni sevdi." Ağlıyordu. "Ama ne var biliyor musun? Bende en çok bir seni sevdim! Öfke kontrolüm yok diye beni ötekileştiren ailem en çok seni severken ben bir kere bile

kıskanıp senden nefret etmeden en çok seni sevdim, kendimden daha çok! Çünkü sen beni hiç dışlamadın, şimdi ne demek karşı saflarda? Ne demek Medusa'nın kızı! Ben böyleyim, kahretsin değişmem ama değiş dersen sırf senin için onu da denerim ama beni bırakamazsın!" Durduğumda yavaşça ona doğru dönünce hâlâ diz çöktüğü yerde ağlayarak bana bakıyordu. Kimseyi umursamadan bana yalvarıyordu ve bu canımı yakıyordu.

Yanılıyordu çünkü babam ve abilerim her ikimizi eşit seviyordu, sadece Itır sürekli hatalar yaptığı için en çok onu uyarmak zorunda kalıyorlardı ve Itır bunu hep daha az sevildiğine yormuştu.

Ona doğru yürüyüp tam karşısında durunca başını kaldırıp ıslak gözlerini bir umut bana dikmişti. "Ben düşmem Itır, ama seni düşürürsem böyle yerde kalır kendi başına kalkamayacak kadar acırsın." Eğilip elini tutarak onu ayağa kaldırdım. "Ben seni düşürdüğüm gibi ayağa kaldırmasını da bilirim, ama bu dersi almalıydın. Günlerdir senin kaprislerini çekiyorum, hâşâ şikayet etmiyorum senin için daha fazlasını da yaparım. Ancak sen beni karşına almadığın sürece bunu yaparım! Sen Itır olduğun sürece ben senin için küçük bile düşebilirim, ama sen bana Medusa'nın kızı olursan bende az önceki gibi sana Suzan'ın kızı olurum. Bundan sonra benden bir şey saklamadan önce az önceki beni hatırla ve ona göre adımlarını at, çünkü inan bana istediğimde fazlasıyla acımasız olabilirim." İleride daha büyük sorunlar yaşamamak için fazla acımasızca da olsa ona bu gerçekleri göstermeye beni mecbur bırakmıştı.

Dudakları titrediğinde neyi neden yaptığımı anladığı için sesli bir şekilde soluğunu bırakmıştı. "Sen pisliğin tekisin!" Kaşlarını çatmak için geç bile kalmıştı. "Kalpsizin tekisin ruh hastası! Bana bunu yaşatman şart değildi, çünkü düşündüğün gibi o şeytanın yanında asla yer almayacağımı bilecek kadar beni iyi tanıyorsun!"

"Kes sesini Itır! O gün sana söylediklerime rağmen sen beni yere iterek bana kayıtsız kalıyorsan bende aynısını yapabilirim."

"İşte bu yüzden senden nefret ediyorum!" Göğsümden iterek geriye gitmemi sağladı. "O sözleri sana söyleten bana olan sevgin değildi." Gözleri yine dolduğunda omuzları yenilgiyle çökmüştü. "O sözleri söyledin çünkü aklında olan tek şey o şeytandı, ona karşı kaybetmemek için beni avutuyordun..." Ve kahretsin ki haklıydı, Medusa faktörü olmasaydı ona asla o kadar içten olmazdım. Bunu anlamayacağını düşünmek benim hatam.

"Dinle." İç çekerek elini tuttum. "Sebeep Medusa olsa bile yalan değildi söylediklerim. Itır benim zaten burada birçok düşmanım var, sence seni

önemsemesem bu kadar uğraşır mıyım? Bir düşmanım daha olsun der geçerim, ama ben kardeşimi kaybetmek istemiyorum çünkü o benden giderse ben yenilirim. Medusa bile bunun farkında olarak peşine düşmüşken sen nasıl benim için değersiz olduğunu düşünürsün?" Bu açıdan daha önce hiç bakmadığı için şimdi üzgün gözleri yeniden ıslıl ıslıl bana bakıyordu. "Buraya gel Itır, bir ölümsüze göre fazla çocuksun." Homurdanarak onu kollarıma çektiğimde gülen baş belası kardeşim kollarını sımsıkı bana sarmıştı.

Şimdi iş Medusa'yı onun zihninden uzak tutarak halüsinasyonları engellemeye kaldı.

"Gel benimle zihnini korumanın bir yolunu biliyorum." Elimi tutarak beni durdurmuştu. "Sadece bir yaş var aramızda, bunu nasıl yapıyorsun? Fiziksel olarak benden zayıf biri nasıl her fırsatta bana yardım edecek bir yol buluyor. Bu seni hiç yormuyor mu Elzem? Böyle her daim dimdik yıkılmaz otoriten seni hiç yormuyor mu?" Tahmin bile edemez ne kadar yorduğunu, ama karakterim bana bir yük değil. Beni yoran başarısızlık düşüncesi.

"Hayır." Gülererek omuz silktim. "Bu benim Itır, başardığım her şey beni tatmin ettiği için zafere giden yoldaki engeller bana sorun olmuyor."

"Bunun sen olduğuna hiç inanmadım." Gözleri hüznle bana bakıyordu. "Sanki böyle olmaya zorluyorsun kendini."

"Sana bunu düşündüren sebep ne?"

Gözleri düşünceli bakıyordu. "Ortaokulda o kızlar seni dolaba kilitledikleri gün evden ayrıldın. Son derece sakın ve her şey yolundaymış gibi ödevlerin için yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyleyip evden ayrılmıştın. Fakat seni çiftlikte bulduğumda çıldırmış gibiydin. Çiftlikte kırılmadık eşya kalmamış, odanın duvarları hep kan ve sen bir duvarın dibine sinmiş dizlerini karnına çekerek öne ve arkaya doğru sallanıyordun. Akşam üzeriydi ama çiftlikteki tüm elektrik kesilmişti, sen kesmişsin. Evet hizmetçilerden biri elektiriği kestikten sonra onları gönderdiğini söyledi ve ben ertesi gün yanına geldim. Sen karanlıktan ölesiye korkarken bir gece boyunca kendini karanlık ile cezalandırdın. O kızlara karşı zayıf kaldığın gün bunu yaptın Elzem. Bana hiçbir açıklama yapmadan o gün çıktın çiftlikten ve ertesi gün kızları kazan dairesine kilitlediğini duydum. Üstelik biri akciğer hastasıydı, diğerinin kapalı alan korkusu vardı ve sen bunu çok iyi biliyordun." Yerimde kaskatı kesildiğimde tepkisizliğimi korumak için

tırnaklarımı avuç içime sertçe bastırmıştım. Şimdi neden geçmiş kurcalıyordu bu kız?

"Onların rahatsızlığını bilmiyordum." Ne hakkında bahsettiğini anlamıyorum, o gün de anlamadım.

Bana inanmamış gibi bakıyordu. "Demek bilmiyordun? Hadi o olaya eyvallah, ama bir o olay değil ki. Daha bunun gibi sana yüzlerce sayabilirim. Ne zaman küçük düşüp canın yansa tesadüfe bak ki canını yakanların da ertesi gün başına mutlaka bir şey gelmiştir ve ben sana hepsini sayabilirim. Bu kusursuzluğunun altında çok büyük bir kusur var ve sen bunu çok iyi gizliyorsun!" Yine saçmalıyordu, kedi misali yetişemediği ciğere kusurlar bulup kendisini rahatlatıyordu.

"Demek bir şey gizliyorum?" Gayet sakın adımlarla iyice ona yaklaştım. "Bul o zaman İtır." Soğukça gülümsedim. "Sakladığım şeyi bul o vakit, ama sen zaten yıllardır bunu arıyorsun değil mi? Peki bir şey buldun mu? Yine hayır değil mi? Bu da senin yanıldığını gösterir çünkü benim gizlediğim bir şey yok. Hadi diyelim var, yok ama diyelim ki benim bir sırrım var. O zaman kurcalama derdim sana, çünkü bazı sırlar sır olarak kalmalı." En önemli kuralı çiğnersen sonuçlarına katlanırsın bu hep böyle olmuştur.

"Şimdi beni takip et." Daha fazla canımı sıkmasına izin vermeden üç silahşörlere doğru yürüyünce mecburen peşimden gelmişti. Onlar bize dönünce gözlerim ile yanımda somurtarak duran kızı gösterdim. "Medusa onun zihnine musallat olmuş durumda içinizden biri onun zihnini mühürleyecek büyüü yapabilir mi?" Mühür büyüünü ben bilmiyorum ama onlar yardım edebilirdi.

Asil hemen olmaz dercesine başını sallayıp, "Ben yapamam," Gözleriyle Gediz'i göstermişti bariz bir şekilde. "Bende yapamam." Hafız'da gülerek Gediz'e dönünce her iki arkadaşına bakıyordu. "Ben neden yapıyorum?" Bunu öyle şaşkın bir sesle sormuştu ki az kalsın gülecektim.

"Ben elli yıl önceki o olay yüzünden kendimi sınıra taşıdım. Bu yakışıklı görünüşümden bile korkan günışığı, bir parazite dönüşürsem hepten kopar benden." Sanırım Asil'in ne hakkında bahsettiğini az çok anlıyorum.

"Kandan kalkan iyi bir fikir olsa da beni sınıra taşıdığı için bende yapamam hoca."

"Ve bende kurbanım öyle mi?" Gediz onlara tersçe baktıktan sonra bana döndü. "Zihin büyüü o kadar basit bir şey olsaydı buradaki herkes bunu yapardı. Kara büyülerin başında yer alıyor ve o kadar ağır bir büyüü yaparsam kara büyüye bağımlı bir hâle gelebilirim. Hepimizin kara büyüye

karşı bir sınırı var o sınırı geçersek sonumuz senin ırkın gibi parazite dönüşmek olur. Kendi zihinlerimizi mühürlediğimizde bile çoktan o sınırın kapısını zorladık. Yasaklı büyülerden birini bile yapsak her üçümüzde kara büyü'nün kölesi olup yaratıklaşırız." Evet bunu daha önce duymuştum. Bir herkesin yaptığı normal büyüler vardı, bir de yasaklı olanlar. Her birinin yasaklı büyüler için belirli bir limiti vardı ve o limiti geçince geri dönülmez bir yola giriyorlardı.

"Ama ona öğretebilirsiniz yasaklı büyü'yü değil mi? İtir o sınırın yakınında bile değil, ona doğru şekilde öğretirseniz kendi yapabilir." Bu önerim her üçünün dikkatini çektiği için herhangi bir itiraz gelmemesi iyi bir şeydi.

"Tamam kim öğretecek bana bunu?" İtir ilk olarak Asil'e bakınca olmaz dercesine güldü. "Akşama kadar uğraştıran bir büyü ve ben bu festival gününü günüşiğiyle geçirmenin bir yolunu aramak ile meşgulüm." Yani zavallı kızı delirtecek hain planlar yapmak ile meşgul.

İtir bu sefer Hafız'a dönünce, "Ablan gibi sabırlı biri olmadığım için benden öğretmen olmaz." Evet o da pası kalan son kişiye atarak bu işten kurtulmuştu.

İtir yüzünü buruşturarak Gediz'e bakarken gülmemek için başını başka bir tarafa çevirdim. "Sen?" Bunu o kadar isteksiz bir sesle söylemişti ki herkes anlamıştı ondan hoşlanmadığını.

"Ederdim, ama konu sen olunca etmem." Aynı şekilde Gediz'de ona olan tahammülsüzlüğünü bu sözlerle belli etmişti.

"Sen bilirsin, Elzem bak o da olmazmış hadi gidelim." İtir'in ondan kurtulmak için hiç ısrarcı olmamasıyla sinir bozucu bir şekilde dudakları kıvrıldı. "Düşündüm de neden olmasın? Hadi yine iyisin tüm günümü senin gibi erkekten bozma bir şeye harcayacak kadar iyi niyetliyim." Kahretsin bunu söylememeliydi.

"Şeye?" İtir kaşlarını çatarak ona yaklaştı. "Erkekten bozma?" Bu konuşmanın devamında olacakları ne yazıkki iyi biliyorum.

Gediz onu süzüp az önce İtir'in ona yaptığı gibi yüzünü buruşturmuştu. "Değil misin?" İntikam bu olsa gerek.

"Senin iğrenç cinsin ile bir yakınlığım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, doğrudan benim cinsimin bir parçası olduğunu biliyoru-" Ve devamını getiremedi çünkü daha o sözlerini bitiremeden İtir yumruğunu onun çenesine çok sert geçirmişti. "Şimdi tekrar söyle hadi!" Bu kız hiç akıllanmayacak.

İşaret parmağıyla çenesine dokunan çocuk sanki canı hiç yanmamış gibi, "Morluk kalırsa başın belada, şimdi aynısını tekrar yap." Onun meydan okumasına kayıtsız kalmayan kardeşim ikinci kez ona yumruk atmak için elini kaldırmıştı ki, onun bileğini havada tutmakla yetinmeyip hafifçe bükerek İtir'ın beline sabitleyip onu göğsüne çekmişti. Ona vurmak için İtir diğer elini kaldırıncaya aynı şekilde o elini de yakalayıp belinden hapsedince İtir'ı pranga altına almayı başarmıştı. "Evet?" Bilmişçe sırttı. "Şimdi kurtar kendini benden."

Başını kaldırıp ona bakan İtir'da aynı şekilde sırttı. "Yaklaş." Sır vermek istercesine konuşunca Gediz başını hafif ona doğru eğdi ve, "Bu acıtacak." dedi sonra ise yüzüne çok pis kafa atınca gözlerimi kocaman açmışım. Bu hiç iyi olmamıştı hadi ama karşısındaki bir Azınlık.

Bu sefer canı gerçekten acımış olmalı ki İtir'ı bırakıp kanayan burnuna tuttuğu an İtir hemen ondan uzaklaşmıştı. "Kendi iyiliğin için bir daha karşıma çıkma!" Onu bırakıp akademiye doğru giden kızın arkasında bakarken dişlerini öfkeyle sıktığı an biranda her ne olduysa güldü. "Fazla ateşli bir hatun, beni ikna etti gidip şuna büyüüyü öğreteceğim." Onun peşinden gitmesiyle ben afallarken Hafız ve Asil gülerek giden adamın peşinden bakıyordu.

"İtir onun burnunu dağıttı diye mutlu mu oldu? Ve kardeşime ateşli mi dedi o pislik?"

Asil güldü. "Kaostan besleniyor ve küçük amazon ona bu kaosu yaşıyor."

"Yani bir çeşit mazoşist falan mı?" Her ikisi anlamaz gözlerle bana dönünce güldüm. "Her neyse yeterince oyalandım gidip şu kahyayı bulayım."

Kahyayı bulmak hiç içimden gelmiyor.

Tek kelimeyle yorgunluktan bitmişim. Tüm gün masaları kurmak ile yetinmeyip bir de onları süslemiştik. Bahçedeki tüm çardakları rengârenk kurdeler ile süslemeyi anlarım, ama kışlalardaki kandilleri niye yenileriyle değiştirdik işte onu anlamadım. Sanki festivalde insanlar gidip eğitim yapacak. Mutfaktaki yemekleri taşı, gösteri için gelen akrobatları soyunma odalarına yönlendir ve büyük salona adını bile bilmediğim müzik enstrümanlarını taşımaya yardım et derken canım çıkmıştı. O kadar işimin arasında bir de soylu kadınların saçlarını yap korselerini bağla derken festival çoktan başlamıştı ama biz arada koşturup duruyoruz. Bu kahrolası

buz festivalinde herkes eğlenirken anlaşılan biz sabaha kadar fazla mesai yapacaktık. Ciddi ciddi şunda istifa etmeyi düşünecek kadar çok yorgunum. Üstelik bir kutlama için hazırladıkları aperitiflerin hepsi yemek ve kurabiyelerden oluşuyor. Yatak odaları dışında akademinin her yerini süslemiş külkedisinin şatosu gibi ısıll ısıll bir hâle getirmiştik. Gerçi o masalda külkedisinin bir şatosu var mıydı ondan bile emin olmayacak kadar yorgunum.

Külkedisinin bir şatosu var mı bilemem, ama akademi şunda bir şatonun görkeminde ve bu şatoda beni hizmetçilikten kurtaracak bir prens yok.

"Elzem beni idare edebilir misin?" Doğa üzerindeki kirli elbisesini gösterdi. "Madem sabaha kadar garsonluk yapacağız bari üzerime doğru düzgün bir şey giyeyim." Elindeki kurabiye sepetini aldığında o çoktan mutfaktan çıkmıştı. Başımı eğip kendi üzerime baktığımda güldüm çünkü tek bir leke bile yoktu. Temizlik düşkünü olduğum için özellikle çalışırken kıyafetlerimi korurdum. Üzerimde yandan bağcıklı kısa kollu mavi bir elbise vardı ve bir önceki kıyafette yaptığım gibi yine uzun kollu bir içlik giyerek kollarımı gizlemiştim. Geceliğin ispanyol geniş kolları ise hoşuma giden küçük bir detaydı. Bugün buz festivali olduğu için özellikle mavi giyinmişim ayrıca topuklu krem rengi ayakkabılar ise elbisem ile çok uyumluydu.

Kurabiye sepetini alarak bir üst kata çıktım. Kulağıma gelen gürültücü müzik bir yerden sonra alışkanlık yaptığı için hoşuma gitmeye başlamıştı. Koridorda kadınlar gülüşerek kutlama salonuna giderken erkeklerin her birine attığı beğeni dolu bakışlar tebessüm etmemi sağladı. "Elzem!" Hemen arkamda Mizgin'in sesini duyunca ona doğru döndüğümde yanında küçük bir çocuk ile bana doğru geliyordu. Sanırım henüz hazırlanmaya fırsat bulamamış ki üzerindeki eski hizmetçi kıyafetleri duruyordu.

Yanıma gelince iğrenircesine elini sıkıca tuttuğu küçük kız çocuğunu gösterdi. "Bu çocuk Elif kahyanın kızı Cennet. Cehennem zebanisi küçük cennetine bu gece benim göz kulak olmamı istedi, ama benim gidip hazırlanmam gerekiyor yerime sen bakar mısın?" O cadının kızına bakmamı mı istiyor? Yok daha neler.

Çocukları çok seven bir öğretmen olabilirim, ama annesine olan nefretim yüzünden ona bir çeşit suikastler düzenleyecek potansiyelim olduğu için

mümkünse benden uzak dursun.

"Mizgin aslında benim işim var-" Küçük kızın kahve gözlerindeki kızarıklığı farketmem ile duraksadım. İri gözleri ağlamış gibi bakan çocuk henüz dokuz veya on yaşlarındaydı. Tıpkı benimki gibi sapsarı bukleleri olan bu kız çocuğu uzun elbisesinin içinde daha da küçülmüş gibi somurtup duruyordu. Küçük bir çocuğun bile elbisesi uzun ve kapalıyken bu çağdışı insanların mahremiyeti tamamen yanlış değerlendirdiğini düşünüyorum. "Tamam onunla ben ilgilenirim." Tıpkı annesi gibi bir muhafızdı çünkü boynundaki kılıç ve kalkan dövmesini görebiliyorum.

Mizgin rahatlayıp başından attığı küçük belasını bana teslim ederek kaçıp gitmişti. "Evet ortaçağın küçük cenneti." Ona yaklaşıp karşısında diz çökerek aynı boya gelmemizi sağladım. "Kim ağlattı bakalım seni?"

Dudaklarını sarkıtan çocuk, "Annem bana kızdı soylulardan birinin odasına girdim diye." Güldüm. "Ne var bunda annen bana da hep kızıyor ama ben hiç ağlıyor muyum?" Annesinin bir cadı olduğunu bence zaten şüana kadar öğrenmiştir.

"Evet ama bebeğim o odada kaldı." Gözleri dolu dolu bana bakan çocuğun dudağı titreyince uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Neden gidip şu bebeği almıyoruz?" Kahve gözleri heyecanla büyüyüp, "Ama asillerin odasına girmemiz yasak." Kıkırdayarak başımı salladım. "Sana yasak ama bir hizmetçiye yasak değil." Ayağa kalkıp elini tuttum. "Hadi gidip şu odayı bulalım."

"Annem bizi yakalarsa?"

"Annen ile olan büyük aşkımızı harlamak fena fikir değil. Kurabiye ister misin?" Annesinin aksine kızı fazla sevimliydi.

Odaların olduğu kata çıkınca koridorda bize doğru gelen Savcı ve Efsun hanımı görünce tüm neşem kaçmıştı. Geri dönemeyeceğime göre mecbur yürümeye devam ettik. Cennet elimi daha sıkı sıkınca hemen sonrasında korkuyla çıkan fısıltısını duydum. "Bu kadın çok tehlikeli, ama yanındaki kişi daha tehlikeli. Korkunç enerjisini sende hissediyor musun? Tıpkı senin gibi ölüm var nefesinde." Küçük bir çocuğa göre bu sözler fazlasıyla şaşırtıcıydı buranın çocukları bile onlar gibi garipti.

"Ama o daha tehlikeli." Gözlerim yanındaki kadına bıkkın bakışlar atan adamı bulmuştu. Artık siyah olduğuna emin olduğum uzun saçlarıyla hoş bir tezat oluşturan ela gözleri dudak uçurtan bir manzara sunuyordu. Daha önce hiç darbe almamış gibi görünen düz ama yüzüyle orantılı bir burun, uzun yüzündeki çıkık elmacık kemikleri ve kirli sakalıyla bu kötü adam

nefes kesiyordu. Her daim düz bir çizgide olan vişne çürüğü dudakları ise eminim birçok kadının yasaklı düşlerini süslüyordur. Belindeki kılıcı ve yakası açık bol dökümlü beyaz tişörtüyle tıpkı tarih öncesi lordları andırıyordu. Kendi düşünceme güldüm zaten tarih öncesindeydik. Derhal modern çağa dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bize yaklaştıklarında mecburen durup selam vermiştim. "Elif'in kızıyla bu kadar iyi anlaştığını bilmiyordum Elzem?" Efsun'un gözleri Cennet ile birleşen ellerimizdeydi.

"Ben bir öğretmenim Efsun hanım." Hızlı bir şekilde yüzümdeki tiksinti dolu ifadeyi değiştirip rahat bir tavır takındım. "Çocuklar ile iyi anlaşmak mesleğimin bana sağladığı bir ayrıcalık ve onları severken ailelerine bakmaksızın yaparım bunu." Bu cevap onun için umarım yeterli olmuştur.

Savcı ise sevgilisinin aksine bir şeyleri kurcalamak yerine tepeden tırnağa özenle beni süzüyordu. Gerilmemi sağlayan da bu çünkü bakışlarıydı bunu gayet açık bir şekilde yapıyordu. Yanaklarım istemsizce kızardı sebebi ise üzerimdeki elbiseyi bana çok yakıştırmıştı, evet ruhundaki beğeniyi solumamak imkansız. Hayranlık, özlem ve tutkuyla harlanıyordu bu adamın ruhu. Bekle tutku mu? Bana yönelik bir tutku mu? Gözlerimi kocaman açtığımda dudağının bir kenarı arsızca kıvrıldı, sanki ruhundaki edepsizliği soluduğumu anlamış gibiydi. "Mavi." Gözleriyle elbisemi gösterdi. "Güzel seçim." Efsun'un yanında gerçekten bunu söyledi mi? Kaşlarımı çatığımda ise ruhundaki o neşeyi solumak beni bitiriyordu.

"Teşekkür ederim Savcı hoca." Kendimi zorlayarak koluma taktığım sepetin içinde bir tane kurabiye alıp ona uzattım. "Kurabiye ister misiniz?" Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Elmalı, hemde olgun elmalardan yapıldı eminim ilginizi çekecektir?" Ve kaşlarını çatmasıyla durumu 1-1 yaparak skoru eşitledim.

"Elma sevmem." Uzattığım kurabiyeyi almamıştı.

"İsrar ediyorum."

"Reddedildi." Hep olduğu gibi.

Omuz silkerek elimdeki kurabiyeyi ona uzatmaktan vazgeçip onun gizli öfkesinden zevk alırcasına kurabiyeden bir ısırık aldım. "Ah bu harika." Sakın kusma Elzem, mutfaktaki hijyeni unutursan bunu yiyebilirsin. Ne var canım geldiğinden beri Itır'ın bir seferinde sana verdiği ay çöreklerini saymazsak hep elma ile açlığını bastırmaya çalışıyorsan.

Burada açlıktan öleceğim.

Böyle görgüsüzler gibi mırıltılar çıkartarak ağızımdaki lokmayı yutunca ikinci ısırtığı midem kaldırmadığı için hiç keyfimi bozmadan sepete koyup Cennet'in elini tuttum. "Bizim bulmamız gereken bir bebek var, size festivalde keyifli saatler dilerim." Her ikisine saygıyla selam verip onların yanından geçerek yolumuza devam ettik. O kurabiyeden yememeliydim kimbilir hangi şartlar altında yapıldı.

"Seni öldürmek ister gibi bakıyor." Güldüm. "Sen bir de onun ruhunu gör neler gizliyor." Adamın dışı ayrı dehşet, içi ayrı felaket.

Cennet'in gösterdiği odayı bulmuş ve ona aşırı güzel görünen lakin bana korkunç görünen Chucky bebeğimizi almıştık. Gözleri siyah düğmelerden oluşan bu bez bebeğin simsiyah ipten saçları vardı. Dudaklarının kırmızı çizgiyle çizilmesinden çok bebeğin alnı ve yanağındaki sökükleri kapatmak için tamir amaçlı yapılan dikişlerin korkunçluğu dikkatimi çekmişti. Bir barbie bebek bulmayı beklerken bulduğum Chucky bebeğin şokundaydım. "Bunun geceleri canlanmadığından emin miyiz?" Fazla ürkütücü.

"Hayır." Elimdeki bebeği alarak onu öptü. "Elzem geceleri canlanmıyor." Ne dedi o? Elzem mi?

"O şeyin adı Elzem mi?" Şuana kadar kendi adımları taşıyan kimseyle karşılaşmadım şu yirmi dört yıl boyunca ve adaşım bir Chucky mi?

"Evet." Gayet neşeli bir şekilde başını salladı. "Geçen hafta onu bana annem yaptı, ama ne zaman kızgın gelse Elzem'i alıp duvardan duvara fırlatıyor bazen ise eline aldığı bir bıçak ile onun karnını deşiyor. Karnını ve yüzünü ben diktim, Elzem'in karnını görmek ister misin?" Ben nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakarken o bebeğin elbisesini sıyrıp bana yün dikiş iplerini gösteriyordu. Kahyanın benimle ilgili olan fantazilerine inanamıyorum.

Kendime not: Sakın kahyayı kızdıracak bir şey yapma yoksa bir bıçak ile karnını deşebilir, gerçek anlamda deşebilir.

"Sen Elzem'i sevmedin sanırım." Dudaklarını sarkıtan çocuğun tek derdi bu mu? Annesi ona çirkin bir Chucky bebek yapıyor adını ise Elzem koyuyor ve beni düşünerek onu bıçaklıyor, yani benim derdim daha büyük bence.

"Ah olur mu öyle şey." Yüzümü buruşturmamaya çalışarak kucağında tuttuğu çirkin şeyin saçını okşadım. "Kendi çapında sevimli sayılır Chucky'nin gelini."

Fazla çirkin ve ben onca yolu bu şeyi aramak için gelmiştim.

Bu odada fazla oyalandığımız için tam ben aklımda gitmeyi geçiriyordum ki, kapı açıldı ve içeriye Asil'in yakın arkadaşı Oğuz girdi. Odasında bizi gören çocuk beni zerre sorun etmemişti lakin Cennet'i görünce çıldırmıştı. "Sana bir daha odama girme dedim!" Küçük bir çocuğun kulağını sertçe çekmesiyle Cennet'in ağlayan çığlığı ile, "Derhal onu bırakın." Küçük kıza doğru atıldım fakat Oğuz öfke dolu bakışlarını bana çevirince korktuğum için durdum, fakat korkuyor olmam buna göz yumacağım anlamına gelmiyor.

Hemen boynumdaki pusulama dokunup, "Beni bedenimden çıkarıp onun bedenine gönder." Sessizce fısıltım ile önce bedenimin yere düştüğünü gördüm sonra ise küçük kıızı ağlatan gaddar adama doğru süzüldü ruhum. Gözlerimi biranda açınca Cennet elime tutup ağlayarak kulağını kurtarmaya çalışıyordu. Elimi çekmem ile özgür kalan çocuk koşarak dışarı çıkınca bende rahat bir nefes alıp yerdeki bedenime döndüm. Tam kendi bedenime geri dönecektim ki aklıma gelen sinsice plan ile sııttım. "Oğuz soylulardan biri ve bu festival karmaşasında kimse Elzem'i aramayacağı için şu yasaklı kütüphaneye girmenin tam zamanı." Hemen eğilip yerdeki bedenimin kolunu tutup yatağa çekecektim ki duraksadım. Ben bir erkek bedenindeyim yani onu kucağıma almak bir erkek için zor olmamalı değil mi?

Fiziksel güç en sevdiğim.

Eğilip bir elimi bedenimin boynuna diğerini de belinden geçirip birden doğrulunca sanki pamuktan bir şeyi kaldırmışım gibi hiç ağırlık hissetmeyince afalladım. "Yok artık." Gerçekten küçük bir çocuğu kollarımda tutuyormuşum gibi bedenimin ağırlığının sadece yarısını hissediyordum. Itır'ın hiç zorlanmadan kaldırdığı ağırlıkları hatırlayınca güldüm. "Tenebrislilerin lanetinden istiyorum." Fiziksel güçleri müthişti.

Bedenimi yavaşça Oğuz'un yatağına koyup odadan çıkarak kapıyı sıkıca kapatmıştım. "Şimdi gidip erkek olmanın faydalarını görmenin zamanı."

Kendime not: Sakın Savcı ile gözgöze gelme çünkü adam gözlerine bakınca ruhunu görebilir, gerçek anlamda ruhunu görüyor.

Kendime ikinci hayati bir not daha: Asla ama asla bu gece tuvalete gitme yoksa göreceklein psikolojini bozabilir, gerçek anlamda yüzde yüz bozabilir.

Tam kütüphanenin olduğu koridora inmiştim ki, "Oğuz!" Hemen arkamda Asil'in sesini duyunca şansına küfrettim. Bu şimdi niye geldi ki?

Umarım kısa kesip gider.

Usulca ona döndüğümde çoktan yanıma gelmişti. "Herkes kutlama salonunda, eğlence çoktan başladı hadi." Hadi ne? Bu halde beni oraya götürmeyi düşünmüyor değil mi bu?

"İşim var Asil." Bir şey anlamasın diye omuzlarımı dikleştirip erkek gibi davranmaya çalışıyorum ama o nasıl oluyor onu bile bilmiyorum. "Sen git ben sonra gelirim." Oğuz'un sesi kulakta hoş bir yankı yaptığı için sanırım buna alışabilirim.

"Sonra halledersin işini şimdi yürü bu gece erkek erkeğe eğleneceğiz." Kolumu tutarak adeta beni peşinden sürükleyince şoka girdim. "Hafız ve Gevheri ile aynı masada olacağız. Üçümüzün bir masadaki görüntüsü dikkat çekeceği için fazladan birkaç kişi daha lazım." Bunların yasaklı ilişkilerinin kurbanı ben niye oluyorum?

Erkeklerle dolu bir masa? Tanrım bu korkunç olur çünkü kızsız hareketlerim mutlaka dikkat çekerdi.

"Asil bırak kolumu gelemem işim var diyorum."

"Oğuz kız gibi cıyıklamayı bırak da yürü! Bol bol içip eğleneceğiz işte." Kahretsin ben içemem çünkü sarhoşken insanlıktan çıkıyorum!

"Asil bak ben-"

"Oğuz ne naz ettin be oğlum!" Kaşlarını çatarak bana dönünce itiraz kabul etmiyordu. "Hem senin hatun da orada, merak etme bu gece ona açılman için çocuklar ile seni cesaretlendireceğiz." Ne? Ay yok artık ya! Üç silahşörlerin zorla beni bir kız ile konuşmam için teşvik ettiklerini hayal bile etmiyorum. Sırtı. "Merak etme sen hatun ile konuşurken masada seni izliyor olacağımız için çuvallamana izin vermeyiz." Bir de gözleri üzerimde mi olacak? Sanırım bana bir şeyler oluyor.

Korkudan hafif yerimde sendelemem ile güldü. "Şimdiden heyecan yaptın değil mi? Korkma bu kardeşin böyle anlar için var şimdi gidelim." Asil'den nefret ediyorum!

Erkek muhabbetini hiç merak etmiyorum, bunlar şimdi tüm gece içip içip kızlardan bahsederse çıldırırım.

Ve bir erkek bedenindeyken bir kıza açılmayı reddediyorum!

Evet gördüğünüz gibi Asil yüzünden bu sefer de Elzem'in planları sekteye uğradı. Dahası erkek sanıldığı için şimdi bir de festivalde tüm geceyi erkekler ile geçirme ihtimali var. Sizce Oğuz'un bedenindeyken başına ne tür rezillikler gelir?

Üç silahşörlerin ısrarıyla Elzem'in bir kız karşısında ter döktüğünü düşünsenize? Bakalım erkek erkeğe eğlenceleri nasıl geçecek ve Elzem korktuğu gibi kızların muhabbetine maruz kalacak mı?

Kahyanın küçük kızı Cennet'i gördünüz bu bölümde ve evet festivalin ortasında Elzem yine rahat durmayacağı için başına ne tür yeni bir bela açacağını hepimiz biliyoruz değil mi?

Elzem Arafta gitmek istediğini söyleyince Savcı buna sinirlendiği için onu kırdı. Fakat Elzem hep ısrarla onun peşini bırakmadığı için bunu yaparken pek değişen bir şey olmayacağını düşünüyordu. Fakat gururunu hep önplanda tutan kızımız sadece ondan uzak durmakla kalmayıp onun derslerini de bıraktı. Ve Savcı derslerde Elzem'i görmeye alışmış olmalıki gördüğünüz gibi bu durumdan hiç memnun değil. Sizce Elzem'in inadını kırmayı başarır mı?

Elzem bu bölümde Itır'a küçük bir ders verip düşman olduklarında nasıl olacaklarını gösterdi ve Itır'ın zihnini mühürletti. Bu olanlardan sonra Itır hâlâ onun için bir tehdit olabilir mi yoksa tehlike tamamen geçti mi?

Yeni bölümde bol eğlence olacak çünkü buz festivalini okuyacaksınız bakalım nasıl bir gece olacak?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(19) Buz Festivalinin Korkunç Yüzü.

Bütün bunlar gerçekten bir kabus olmalı. Üst üstte gelen bu aksiliklerin içinden çıkmak hiç kolay değildi. Tam bu sefer oldu az kaldı diyorum ama bu seferde başka bir engele takıldığım için amacımdan şaşıyordum. Festivalde kütüphaneye sızmak harika bir plandı, fakat Asil'in gereksiz ısrarı tüm planlarımı sekteye uğratmıştı. Tam şuanda Oğuz'un bedeninde çıkabilirim fakat bu fazlasıyla dikkat çekerdi çünkü Oğuz buraya nasıl geldiğini sorgulayacaktı. Ancak yarın sabah Asil ona bu gece hakkında bir şeyler anlattığında ne yazıkki bu sefer daha çok sorgulayacak bazı şeyleri. Benim planım kütüphane ile olan işim bittikten sonra Oğuz'u tekrar odasına götürmek ve küçük bir bahaneyle kendi bedenime girmiş bir şekilde o odadan çıkmaktı. Fakat şimdi bir masada oturmuş bu gürültücü müzikte dans eden insanları izlerken bu plana sadık kalmam zor görünüyor, fakat imkansız değil. Eğer kutlama salonundan çıkmayı başarırsam hemen üst kata çıkıp ait olduğum bedeni alabilirim. Tamam kütüphaneleri onların olsun vazgeçtim gitmeyeceğim artık oraya, ama yeterki şu geceyi sorunsuz atlatayım.

Sağımda Hafız, solumda Turgut ve tam karşımda Asil ile Gediz varken kaçmak şimdilik biraz zordu.

Bir masada beş kişiydik beşinci kişi Turgut'du, evet kurbanlarımdan bir diğeri de bizim masamızdaydı. Her masada bolca yemek ve şarap vardı herkes içip gecenin tadını çıkarıyordu. Salon o kadar büyüktü ki hepimizi çok rahat içine alıyordu. Herkes eğlenirken zavallı hizmetçiler onlara hizmet etmek için koşturuyordu. "Sizce de hatunlar bugün çok güzel değil mi?" Bunlar kadınlara neden sürekli hatun diyor bilmiyorum, ama sanırım burada çok yaygın bir ithaf şekliydi. Kadın demenin farklı bir adı işte. Etraftaki kadınlara hayran dolu gözlerle bakan Turgut konuşmuştu. Haklıydı çünkü her daim savaşı gibi giyinen kadınlar bugün rengârenk elbiseler içinde çok güzellerdi.

"Evet." Asil'in gözleri bir masada yemekleri dolduran Doğa'daydı. "Çok güzeller." İç çekmesiyle masadaki herkes ona bakıp gülerken Doğa'ya bakmaktan kimseyi umursamıyordu.

"Asil beni daha fazla utandırmadan dön önüne." Gediz onun aptal aşık hallerine sinir oluyordu. "Kız seni görmüyor git başka ateşlerin pervanesi ol biraz."

"Senin gibi mi? Gerçi kadınları korkutan birinin sözlerini niye ciddiye alıyorsam." Asil alay ederek ona laf atınca güldü. "Hepsi bana deli oluyor, şimdi istesem her biri masamda biter." Bu kadar özgüven fazla değil mi?

"Oğuz içsene." Bu Asil'in zavallı Oğuz ile derdi ne? "Havva'ya açılmak istiyorsan birkaç kadehten fazlasına ihtiyacın var." Havva? Şu Asil'in hep etrafında olan arkadaşı mı? Neden şaşırıyorum ki bir Tenebris başka bir Tenebristen etkilenir doğal olarak çünkü melezlere nadiren denk geliyoruz.

Tüm bu ısrarlara dayanamadığım için zorla elime tutuşturdukları şarap kadehini masaya koydum. "Teşekkür ederim ama ben içmem." Başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Ayrıca bir kız ile konuşmak için içkiye sığınacak kadar özgüvensiz biri değilim. Kendimi doğru şekilde ifade edecek olgunluktayım ve bunu yapmak için alkol gibi saçma bir şeye ihtiyacım yok." Saçlarımı savurmak için elimi boynuma doğru atmıştım ki, olmayan saçlarım yüzünden ellerim boşluğa düşünce büyük hayalkırıklığı yaşamıştım.

"Az önce teşekkür mü etti? Ve bunu yaparken inceden bizi aşağıladı mı?" Asil'in sesi sorgularcasına çıkmıştı. "Kibarlık altında kibir ve küstahça bir üslup?" Bir şeyi anlamak istercesine bana bakıyordu. "Omuzlar dik, baş yukarıda ve saçlara doğru giden bir el? Çok garip...sebepsiz yere bana şu oyunbaz kızı hatırlattı." Gözleri büyük bir gizemle beni süzerken bu karanlıklar lordunu hafife almak büyük aptallıktı çünkü şuna kadar beni çok iyi gözlemlemiş olmalı ki kim olduğumu heran anlayabilirdi.

Telâşa kapılarak ne yapacağımı düşünürken Gediz ve Hafız'ın da gözlerini şüpheyle bana çevirdiğini gördüm. Asil'in söyledikleri ile parçaları birleştiren Hafız'ın gözlerinin mavisini irileşirken gerçeği anlamıştı. Nasıl anlamasın ki bunu daha önce de bir kere yaptığımı iyi biliyordu. Kaşlarını çatarak tam bir şey söyleyecekken yalvarırcasına masanın altındaki elini tuttum. Bir erkeğin elini tutmasından hoşlanmamış olacak ki hemen elini çekerken bana tersçe bakıyordu. "Onu taklit ederek aklınca eğleniyor işte!" Dişlerinin arasında sertçe konuşurken beni bu durumda kurtarmakla kalmamış öfkesini bana çok güzel yansıtmıştı.

Ona güveneceğimi biliyordum.

"Komik değil, eğlenmek için farklı bir yol bul bizim masamızda kadınlar eğlence konusu olmaz." Gediz bana uyarırcasına gözdağı verdikten sonra

masadaki üzümlere uzanırken bu çocuk az önce Oğuz'a kızarak Elzem'i mi savundu? Bu üç silahşörleri aslında hiç tanımadığımı düşünmeye başladım. Göründükleri kadar eğlence düşkününü yüzeysel olmayabilirler.

Bir süre sonra farklı bir konu açılınca Hafız bir süre tepki çekmemek için hiç sohbete dahil olmamıştı. Fakat Gediz ve Asil'in koyu bir sohbete dahil olduğunu görünce, "Sen aklını kaçırmışsın!" Öksürür gibi elini dudaklarına koyarken bunu özellikle yaptığımı sanıyordu. "Tüm akademi buradayken nasıl böyle bir çılgınlık yaparsın?" Bunu bana değil arkadaşına sormalıydı beni zorla buraya getiren oydu.

"İsteyerek olmadı-" demiştim ki, "Dinle." Etrafını kontrol edip masaya doğru biraz eğilince oldukça endişeli görünüyordu. "Sen hâlâ Arafta aykırı olmanın ciddiyetine varmadın mı? Bu ortaya çıkarsa biz bile seni kurtaramayız. Yenilmez değiliz tüm klanlara karşı sadece üç kişi seni korumak için yetersiz." Bunu biliyorum fakat güven içinde burada uzun bir hayat sürmekten ise tehlike içinde geri dönmenin yolunu bulmalıyım.

"Oğuz hadi git açıl şu kıza." Asil bu gece beni deli etmeye and içmiş gibiydi. Bizden habersiz arkadaşıyla konuşan kızı gösterdi. "Hadi git korkma gerektiği yerde bana işaret çaktığın an ben devreye girerim."

"Olmaz!" Hafız'ın ani çıkışıyla serseri arkadaşı içkisini yudumlarken güldü. "Niye yoksa sende mi o Tenebrise vurgunsun?" Sanki ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruştururken Gediz'e tersçe bakıyordu. "Havva'ya daha sessiz bir ortamda açılması daha işe yarar. Beni Asil ile karıştırma Azınlık, kendi ırkım dışındaki kadınlar ilgimi çekmiyor." Bunu söylerken son derece kendinden emin ve kararlı görünüyordu. Bence akıllılık yapıyor çünkü farklı ırklardaki biriyle fazla zor olurdu.

"Böyle devam et dostum, aksi çok kötü ve yorucu." Asil başını çevirip Mizgin'e bir şeyler soran kızı göz hapsine almıştı. "Kimse umrumda değil ama babam onu öğrenirse ondan kurtulmaya çalışacaktır. Hayır buna izin vermem fakat ortalık çok pis karışır. Buradakilere onunla eğlendiğimi yansıttığım için bir şekilde şuana kadar babamın kulağına gitmesini engelledim, ama beni huzuruna çağırması an meselesi." Bakışlarında endişe olan çocuk babasından korkmuyordu, Doğa'yı babasının gazabından koruyamamaktan korkuyordu.

Bu gerginlik beni boğduğu için bende biraz Hafız ile uğraşmaya karar verdim. "Oğuz'dan sıkıldım başka bir bedene girip öyle dans edeceğim." Ona yaklaşıp fısıltıyla konuştuğumda her türlü dansın eğitimini almıştım, ama bunların dansları bile bir değişikti. Önce erkek kadının önünde elini

göğsüne bastırarak selem veriyor, daha sonra kadın da hafif dizlerini kırarak onun selamına karşılık veriyordu. Çaprazdan ellerini birleştirip miziğin ritmine göre dönerken daha sonra asıl dansları başlıyordu. Şuana kadar müziğe göre değişen tam beş dansın her hareketini beynime kazıyacak kadar tüm koordinatları almıştım.

Gerçekten dans etmek istediğim için tam ayağa kalkacaktım ki Hafız kolumu sertçe tutarak kalkmamı engellemiştir. "Başına bela alacaksın rahat dur." Ona güven vermek istercesine tebessüm ettim. "Merak etme dikkat çekmeyecek bir beden bulabilirim."

"Bedeninden çıkmayı sana yasaklıyorum, başka bir bedene girmeyi de yasaklıyorum, özellikle erkeklerin!" Çok sıkıcı hiç eğlenmeyi bilmiyorlar.

"Hadi ama bu çok eğlenceli." Elimle yarım saattir beni göz hapsine alan kumral bir kızı gösterdim. "Şu kıza bak iki saattir bana bakıyor."

"Sana değil o bir erkeğe bakıyor hoca."

Gülerek başımı salladım. "Ve ben şuanda bir erkeğin bedenindeyim."

Kaşlarını çatarak masadaki kadehini bir dikişte içmişti. "Şunu hatırlatma!"

"Beni öpmek ister gibi bakıyor, onu öpebilir miyim?"

Yaratık görmüş gibi bana bakarken çıldırmak üzereydi. "Aklından bile geçirme!" diye bağırdığında kahkaha attım onunla uğraşmayı seviyorum. Bu gibi şeylerde hemen sinirlenecek kadar geri kafalı.

"Siz ikiniz hayırdır?" Asil yine rahat durmayarak Hafız'ın kolumdaki elini gösterip sırttı. "Bu aralar fazla dikkatimi çekiyorsun muhafız. Oğuz'un Havva ile konuşmasına karşı çıkman, gizli gizli konuşmalar, iki yıldır hayatında bir kadın olmadığını da düşünürsek? Bak aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor ama merak etme bu dostluğumuzu etkilemez, tabii beni gözüne kestirmedişsin sürece." Bilerek mi böyle sinir bozucu davranıyor?

Gediz yüksek sesle güldüğünde evet o da rahat durmamıştı. "Anında selamı kesmezsem namerdim." Tam bir pislik!

Her ikisi gülmeye başlayınca Hafız hemen kolumdaki elini çekip onlara döndüğü an önce Gediz, sonra ise Asil yan tarafına dönmüştü. Biri sağına doğru dönerken diğeri soluna dönmüştü. Sanki yanlarında birileri varmış gibi ikisi başını kaldırıp yukarı bakınca aynı anda yüz kızartıcı küfürler edip adeta sandalyeyi iterek ayağa kalkmışlardı. Boşluğa doğru niye öyle tiksinerken baktıklarını bilmiyorum ama şuanda çok farklı şeyler gördüklerine eminim. "Ne oldu?" Şimdi Hafız gülerek onlara bakıyordu. "Görmemeniz gereken bir şey mi gördünüz?" Gediz ve Asil birbirine

döndüğü an iğrenerek birbirine bakıp aynı anda bir küfür savurunca onlara ne gösterdiğini merak ediyorum.

"Midemin içine ettin it herif! Bir süre bu Tenebrisi görmek istediğimi sanmıyorum!" Gediz iğrenerek Asil'e baktıktan sonra kaçarcasına salondan çıkıp gitmişti. Şimdi daha çok merak ediyorum gördükleri halüsinasyonu.

"Sanırım kusacağım." Asil gerçekten de kusmak üzere görünüyordu. "Tanrı aşkına bu nasıl bir küfürdür böyle!" O da kaşlarını çatarak tıpkı Gediz gibi bizi terketmişti. Tek fark salondan çıkmak yerine diğer Tenebrislilerin yanına gitmişti.

Onları böyle deli edecek ne göstermiş olabilir?

Şaşkın bakışlarım oldukça eğlenen adama döndü. "Onlara ne gösterdin?" Gülererek kupasını alıp içkisinden bir yudum aldı. "Hiçbir şey." Tabiki de bana söylemeyecekti az önce bel altı vurduğunu, bunu bir kadına söyleyecek biri değil. Fakat tahminlerim var bence her ikisi az önce birbirlerini öperken gördükleri için böyle çıldırarak kaçmıştı. Bence bu her ikisine bir daha öyle aptalca şakalar yapmamaları için iyi bir ders oldu.

"Bende artık ait olduğum bedene dönsem iyi olacak, Hafız sen bir şekilde Oğuz'u kandı-" Sözlerime devam edemedim çünkü başımı kaldırdığım an en baştaki masada oturmuş beni izleyen adamı gördüm. Arkasına yaslanıp kollarını göğsünden birleştirerek sen yine ne işler karıştırıyorsun der gibi bana bakıyordu. Kahretsin kimbilir ne zamandan beri beni Oğuz'un bedenindeyken izliyordu. Mükemmel zamanlama.

"Bekle önce bedeni aldığın yere götürmen gerekiyor!" Gözlerimi Savcı'dan ayırmadan Oğuz'un bedeninden çıktığım an Hafız bana söverken ben Oğuz'un oturduğu sandalyenin hemen arkasındaydım. Oğuz kafası karışarak etrafına bakarken onun sorularına Hafız'ı maruz bıraktığım için daha sonra pişman olurum. Şuanda bir çift ela gözün hapsindeyken dikkatimi dağıtan şey Efsun'un işveli bir şekilde onun boynuna dokunmasıydı. Aklıma gelen çılgınlık ile sinsice sırtıttığımda ne yapacağımı anlamış gibi kaşlarını çatmıştı. Bakışları yapma dercesine uyarıyla bana bakarken gözlerimi kapatarak Efsun'un bedenine girmeyi arzuladım. Bu sıkıcı geceyi neden kendim için daha eğlenceli bir hale getirmeyeyim ki?

Onu deli ederek birazda olsun bana söylediği o sözlerin intikamını alabilirim.

Sanki uçuyormuş gibi bir hafiflik hissettiğimde önce ayaklarım yerden kesilmişti sonra ise hissettiğim iç gıcıklayan bir ürperti. Gözlerimi tekrar açtığımda ise ona bakıyordum. Evet gerçekten bunu yapacağımı anlamış

gibi o da Efsun'a, yani bana bakıyordu. Boynundaki ödünç elimi hemen çekerek ayağa kalktım. "İzninizle yapmam gereken birkaç önemli işim var." Benim Elzem olduğumu zaten anladığını bildiğim için hiç uzatmayıp gayet soğuk bir şekilde konuşup ayağa kalkmıştım. Bana söylediği o sözler yüzünden hâlâ bir kinim var ona.

"Ne gibi planlar?" Kaşlarını çatarak kolumu tuttuğu gibi beni sertçe kalktığım yere geri oturttu. Neyseki uzun masada kimse bizimle ilgilenmediği için bu yaptığı şeyi görmemişlerdi. Şuraya oturan kadın o pasaklı ırk düşmanı bilge öğretmen değil mi? "Akademiye ele geçirmek gibi planlar mı?" Evet.

Kolumu usulca elinden kurtarıp soğukkanlılığımı koruyarak başımı salladım. "Neden olmasın? Ben burayı sinsi sevgilinizden daha iyi yönetebilirim." Kesinlikle bunu yapacak bir potansiyele ve liderlik ruhuna sahibim.

"Fazla hırslısın." Tıpkı sesi gibi ruhu da çok sakindi, ama bu uzun sürmeyecek. "Ve bu hırsın, kibrin, küstahlığın seni çekilmez biri kılıyor." Yalan yoktu, ne sesinde ne gözlerinde en küçük bir tereddüt veya yalan yoktu. Beni gerçekten çekilmez biri olarak görüyordu.

"Peki siz?" Aynı sakinlikle ona bakıyordum. "Siz kendinizi çekilir biri olarak görüyor musunuz? Kabalığınız, aşağılayıcı tavrınız, ayarsız sözleriniz ve değişken ruh haliniz sizi de en az benim kadar çekilmez biri kılıyor." Yalan yoktu, ne sesimde ne bakışlarımda ve o bunu çok iyi görüyordu.

Sessiz kalıp sadece beni izlemeyi tercih ettiğinde alay edercesine güldüm. "Ah haddim olmayan sözler mi sarfettim?" Üzölmüş gibi elimi kalbime bastırdım. "Lütfen kabalığımı maruz görün benimkisi etkiye karşı tepki." Göğsümdeki elime bakıp kaşlarını yukarı kaldırınca benim ona yaptığım gibi aynı alaycı bir üslup takınıp, "Etkiye karşı tepki? Bu sözlerden ne çıkarmalıyım bayan Akay? Üzerinizdeki etkime karşı bana böyle küstahça bir tepkide bulunduğunuzu mu?" Ve bu sefer skoru 1-1 yapan oydu.

Cevap vermediğimde yenilgiyi kabul ettiğimi düşünmüş olmalıki keyfi yerine gelmiş gibi masadaki kadehini alıp bir yudum almıştı ki, "Evet," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Dün gece rüyamda sizi görecekt kadar üzerimdeki etkiniz büyük." İçtiği bir yudumu boğazından bırakıp öksürmesini sağlayınca dudaklarım kıvrıldı. 2-1.

İstediğimde fazlasıyla beklenmedik ataklarda bulunabilirim.

Masadaki peçetelerden birini alıp son derece yavaş bir şekilde dudaklarını silerek başını çevirip bana bakınca sevimlice güldüm. "Artık üzerimde nasıl bir etki bıraktıysanız rüyamda ruhunuzu emmiştim." Mahçup olmuş bir şekilde hızlıca başımı iki yanıma doğru salladım. "Ah hayır bay Gevheri ben bir canavar değilim, ama üzerimdeki korkunç etkinizi kabul etmek zorundayız değil mi?" Masumu oynamam ile peki o ne yaptı dersiniz? Başını geriye atıp yüksek sesle güldü, evet bu konuşma hoşuna gidiyormuş gibi ruhunda neşe akarken o gülmüştü.

Tanrım onun gülüşünü şu anlamsız gürültücü müziğe tercih ederim. Bir piyanodan çıkan tatlı bir melodi gibi rahatlatıcı ve huzur dolu.

Masadaki herkes tuhaf gözlerle ona bakınca soru dolu bakışlarına gülüşünü durdurarak cevap verdi. "Aldırma, genelde beni güldüren çok az şey vardır hayatımda."

"Garip."

"Garip olan ne?"

"Sizi ne zaman görsem gülüyorsunuz oysaki?"

"Evet." Efsun'un bedenindeki ruhumu görür gibi çok derin baktı. "Seni ne zaman görsem gülüyorum."

Bu da neydi şimdi?

Durdur şu lanet beynini derhal. Eğer ihtimaller üzerinden yine çıkarımları sıralarsan çıkan sonuç seni şoka uğratabilir.

Aramızda bir sessizlik oluştuğunda bu sebepsiz yere beni gerdiği için elimi uzatıp onun boynuna dokundum. Temasım ile sertçe yutkununca elimin altındaki bedeni kaskatı kesilmişti ve bu hiç hoşuma gitmedi çünkü ihtimaller, ihtimaller, kahretsin ki ihtimaller! "Aldığım şekilde sevgilinizi size geri iade ediyorum. Şimdi izninizle ele geçirmem gereken bir okul var." Gözlerimi kapattığım an sadece saniyeler içinde Efsun hanımın bedeninden çıkıp kendimi müdürenin hemen arkasında bulmuştum. Tanrıya şükürler olsun ki artık onun yakınında değilim. Üstelik Efsun'da bir şeyden şüphelenemezdi çünkü her şeyi doğru yapmıştım.

Hafız'ın anlattıklarından sonra daha fazla dikkat çekmemek için artık bir bedeni hangi şekilde aldıysam öyle bırakacağım.

"Ne diyordum?" Kısa bir duraksama yaşayan kadın tam olarak kendisini toparlayınca üzgün bir şekilde nefesini koyvermişti. "Yıllardır bekliyorum Savcı, bu ne kadar zor biliyor musun?" Eli hâlâ onun boynundaydı ve muhatap olduğu kişinin gözleri ise onun sandalyesinin arkasında duran kişideydi, yani bende.

"Bu konuyu konuştuk." Onun boynundaki elini tuttu ve usulca elini masaya bıraktı. "Daha fazla aynı şeyleri konuşmak yersiz." Onları dinliyordum üstelik o bu konuda oldukça rahatsız görünüyordu. Sanki bu konuşulanları duymam onu geriyeordu çünkü Efsun'a yansıtmamaya çalışarak git dercesine bana bakıyordu.

"Üzgünüm sizi dinleme kabalığında bulunmak istemezdim." Küçük bir açıklama yapıp tam gitmeye yeltenmişim ki, "Beni yıllardır reddetmenin sebebi- " Efsun'un söyleyeceklerini duymamı gerçekten istemiyor olacak ki, "Söylentileri pek ciddiye alan biri değilim, size de aynısı tavsiye ederim. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, beni anlıyor musunuz?" Onu hemen susturması niyeyle bir şeyler gizlediğini düşündürdü, benden bir şeyler gizlediğini düşündürdü.

Daha fazla onların özeline saygısızlık etmemek için dizlerimi hafif kırarak ona selam verdim. "Verdiğim rahatsızlık için bağışlayın iyi geceler." Son derece mesafeli bir sesle konuşup yanlarından ayrıldım. Onlara biraz mahremiyet sağlasam daha iyi olur.

İnsanlara temas etmemeye çalışarak yürürken biri yanımda hareket ederek, "Beni takip et," demişti. Yakınımda konuşarak giden adamın peşine takıldım. Anlaşılan sevgilisinin bedenine girmem pek hoşuna gitmedi.

Salondan çıktığımızda o güney kanadındaki merdivenlere yönelirken ben kuzey kanadındaki basamaklara doğru hareket ettim. Onun peşinden gitmediğimi görünce durup bana doğru dönerek, "Ne yaptığını sorabilir miyim?" Gülerek elimle onun çıkmak üzere olduğu basamakları gösterdim. "Güney kanadındaki merdivenleri kullanmak biz hizmetçilere yasak, bir eğitmen olarak kuralları çiğnememi istiyor olamazsınız değil mi?" Ela hareleri sabrımı zorlama dercesine bana bakarken, "Ah tanrım hayır." Telaşa kapılmış gibi gözlerimi kırıştıtırıp hayretler içinde ona bakıyordum. "Kurallara uymayan bir öğretmen mi? Beni yasaklara teşvik ettiğinizi kabul etmelisiniz Bay Gevheri." Kaşlarını yukarı kaldırınca yine dudakları titremiş gülmemek için başını önüne eğmişti. "Tam bir oyunbaz."

Gözlerindeki o gerginlik yavaş yavaş yok olurken çıktığı basamakları inerek koridoru bana doğru adımladı. Kuzey kanadındaki basamakları çıkmaya başladığında, "Ne yapıyorsunuz?" Karşımda durup meydan okumama aynı şekilde karşılık vermişti. "Kuralları çiğnemeni istemeyiz değil mi?" Kolay bir rakip olmadığını kabul ediyorum.

"Soylulardan biri çalışanların merdivenlerini mi kullanacak? Lütfen bu kötülüğü size yapan kişinin ben olmadığını söyleyin?" Alay dolu

bakışlarımı gömecek bir kibir takındı. "Bir hizmetçinin kuralları çiğneyip ceza almasını istemeyecek kadar merhametliyim." Hizmetçi kısmına özellikle vurgu yapmasıyla kaşlarımı çatığımda dudakları kıvrılmıştı. "Sözlerim sizi kızdırdı mı bayan Akay? Beni çok mu kaba buluyorsunuz?" Benim oyunumda beni yendiğine inanamıyorum, ama bu sadece maçın ilk skoruydu. Henüz hiçbir şey bitmiş değil.

Yüz ifademi anında sabit tutarak gözlerinin içine bakarken kolay kolay alta kalmayacağını görebiliyorum. "Çok sevdiğim ve bana ait olan bir söz vardır bilmem duymak ister misiniz?" Devam et dercesine bana bakınca iyice ona yaklaştığımda aramızda yok denilecek bir mesafe bırakmıştım. Ona hiç dokunmuyordum ama aramızdaki boşluk birkaç santimden fazla değildi. Parmak uçlarımda yükseldiğimde sıcak nefesini yüzümde hissedeceğim kadar ona yaklaşmıştım. Kirpiklerimin altında ona baktığımda ah tanrım kararan gözleri fazlasıyla kışkırtıcıydı. Yüzümü iyice yüzüne yaklaştırdığımda ise aynı anda yutkunmuştuk. Yanağım onun yanağına sürtünürken tenime batan kirli sakalı hızlı bir şekilde nefes almamı sağladığı için göğsüm onun sert göğsüne sürtülmüş ikinci kez yutkunuşunu duymuştum. Dudaklarımı onun kulağının yakınına getirdiğimde nefesimin buğusu kulağına temas ederken bedeninin kaskatı olması en az benim kadar bu yakınlığımızdan etkilendiğini gösteriyor. Dudaklarım kulağına sürtünürken kışkırtıcı bir yavaşlıkla kulağına fısıldadım beklediği sözü. "Bana meydan okurken iki kez düşün, kabul etme ihtimalim var." Altın vuruş.

Aramızdaki bu sessiz rekabette geri adım atan ben olmayacağım.

Geriye doğru çekildiğimde bana öfkelenmesini beklerken dudağının kenarı yukarı doğru hafif kalkmıştı. "Oldukça etkileyici, bir ruh emici olman büyük kayıp." Sesi boğuk çıkarken gözleri inanılmaz derecede koyulaşmıştı. Az önceki küçük yakınlaşmamız en az benim kadar onu da sarsmış görünüyor ancak açık bir şekilde oyunbazlar ile işi olmadığını belirtmişti.

Onun yerine ben olsam bende oyunbazlardan uzak dururum. Kim ruhunun sömürülmesini ister ki?

"Bedenin Oğuz'un odasında değil mi?" Sesindeki sorgulamada hafif bir kınama sezince, "Cennet'in bebeğini almak için gittiğimizde ona yakalanınca Cennet'i incitmesin diye onun bedenini almak zorunda kaldım." Beni yanlış değerlendirmesini istemediğim için bu açıklamayı yapmıştım çünkü istediğinde fazlasıyla kırıncı olduğunu iyi biliyorum.

Gidelim dercesine yukarıyı işaret edince onu takip ettim. Oğuz'un odasının olduğu kata çıktığımızda koridorda yürürken onun birkaç adım gerisinde gidiyordum. "**Elzem...**" Sertçe yutkunarak durup hemen arkamı döndüğümde herkes kutlamada olduğu için kimse yoktu. Hiçbir şey duymadım, evet ben bir şey duymadım.

Kahretsin bir yerlerde hata yapmış olabilirim!

Hemen başımı çevirip duvardaki meşalelerden birine baktım ateşi normal bir düzeyde yanmaya devam edince tuttuğum nefesimi rahatlatarak vermiştim. "**Elzem?**" Hayır rahatlamak için çok erken! Bir şeyleri yanlış yapmışım!

Çok geç olmadan bulmalıyım yaptığım hatayı.

Koşarak duvara yaklaşıp yanan meşaleyi yerinden çıkartıp ateşin sıcaklığını yüzümde hissedecek kadar kendime yaklaştırdım. "Hadi göster bana." Sabırsızca dişlerimin arasında fısıldadığımda adeta dans edercesine dalgalanan alevden gözlerimi ayırmıyorum. "Hadi, hadi, hadi!" Bir yerde hata yaptığımı biliyorum hemen onu bulup düzeltmeliyim.

Alevde hiçbir değişiklik olmayınca başımı o kadar hızlı kaldırıp tavanda asılı duran kandillere bakmışım ki, az kalsın boynumu incitecektim. Koridorun ortasında elimde bir meşale ile başımı kaldırıp tavandaki kandile bakarken korkudan soluğumu tutmuştum. Cam kandilin içine rüzgar sızmazken alev titriyordu, "Hayır, hayır, lütfen." Biliyordum, farkında olmadan büyük bir hata yaptığımı biliyordum. Alevler çıldırmış gibi yükselip durulurken kandilin cam kafesinde küçük bir çatlak oluştuğunda, "Yapma!" Telaş içinde gözlerimi tavandan ayırmadan bağırdığımın farkında bile değildim. Küçük çatlak cızırtılar çıkartarak her yere yayılırken içindeki ateş çıldırmış gibi hareket ediyordu. Alev o kadar büyüdü ki kafesinin camdan duvarına sığmıyor yakarak çatlattığı camı parçalayarak özgür kalmak istiyordu. Artık yüzümde bir sıcaklık olmadığını farketmem ile titreyerek başımı eğince elimde tuttuğum meşalenin söndüğünü görmek büyük bir hayalkırıklığı yaşamamı sağlamıştı. Gözlerim dolarak tekrar başımı yukarı kaldırınca kandilin camı heran kırılabilirdi. "Öz-özür dilerim, benim hatamdı başarısız oldum. Bunu düzeltebilirim, sana yalvarıyorum buna izin ver." Alev biranda küçülmeye başlayınca sönmesinden korktuğum için, "Tamam!" Bağırarak panik içinde başımı salladım. "Bana karanlığı getiremezsin, tamam bunu düzelteceğim!" Hemen başımı omuzuma doğru eğerek boynumu açığa çıkardım. Elimdeki meşalenin sıcak közünü bir saniye bile düşünmeden boynuma bastıracağım esnada, "Sen aklını

kaçırmışsın!" Bileğimi sertçe tutarak bana engel olan adamın varlığını daha yeni farkederken

elimdeki sönmüş meşaleyi aldığı gibi duvara fırlatmıştı. Kahretsin bunu yapmamalıydı! Benim işlerime karışmaya hakkı yok.

"Bu büyük bir hata!" Bileğimi ondan kurtarmaya çalışırken ona bağırdığımda canımı yakacak bir şiddetle bileğimi sertçe sıkarak kaşlarını çatmıştı. "Bana derhal bu kaçık tavrının sebebini açıkla! Engel olmasaydım kendine zarar verecektin!" Belkide ilk kez onu kelimenin tam anlamıyla öfkeden çıldırmış görürken ela gözlerinin gittikçe daha da kararması korkumu iki katına çıkarıyordu. "Si-sizi anlamıyo-" Tam o esnada tavandaki kandil patlayıp paramparça olurken bir bıçak gibi camlarını bize doğru savurmuştu. Ben kendimi tenimi kesecek cam parçalarına hazırlarken Savcı sanki bunu anında hissetmiş gibi büyük bir refleksle beni göğsüne çekmişti. Kollarını beni korumak istercesine bana saran adam üzerime eğilip beni göğsüne saklayarak bana kalkan olduğunda bu yaptığı şey beni dumura uğrattı. Beni korumasını beklemiyordum.

Hızlanan soluklarım onun göğsüne çarparken tehlike tamamiyen geçmiş olmalıki, "Elzem?" Çenem onun göğsüne sürtülerek başımı kaldırdığımda kolları hâlâ sımsıkı beni tutarken gözlerinde endişe vardı. "Ne saklıyorsun?"

"Unut Elzem unut. Sen unutursan kimse bilmez. Abim bilmez, babam bilmez, Itır bilmez."

Burun direğim sızlarken geçmişte küçük bir kız çocuğunun çaresiz yakarışlarıyla ona bakan gözlerim dolmuştu. "Be-benim hakkımda ne biliyorsunuz?" Ağlamamak için kendimle mücadele ettiğimi görüyordu. "Beyaz gülleri sevdiğin dışında şimdilik hiçbir şey." Duyduklarım rahat bir nefes almamı sağlarken kaşlarını hafif çatan adam bunu farketmişti. Bir şey bilmiyordu, yalan yoktu gözlerinde o gerçekten beni hiç tanımiyordu. Tanımamalıydı da, herkes onlara verdiklerim ile yetinmeli.

Ben bir şey saklamıyorum, hiç saklamadım herkes yanılıyor.

"Beyaz gülleri sevdiğimi nereden biliyorsunuz?" Konuyu değiştirdikçe zayıflığımdan kurtulup kendimi toparlamak için zaman kazandığımı iyi biliyordu.

Bana uydu buna izin verdi. "Karma derslerden birinde bitkiler üzerinde ders işlerken beyaz gülleri seçen kardeşin bir arkadaşına bunlar bana Elzem'i hatırlatıyor demişti. O sıralarda henüz tanışmamıştık ama kalkanlardan biri hakkında öğrendiğim ilk bilgi." Bana karşı bu kadar dürüst olmasını beklemiyordum ama kafamdaki soru işaretlerden birini

kaldırmıştı. Demek ki o yüzden ormanda bana yardım etmesi için getirdiği o muhafız ruh bana beyaz gülleri göstermişti. Tam da düşündüğüm gibi ondan bunu yapmasını o istemişti. Şimdi sorsam yine inkar eder bunu.

Onun kollarından çıkıp eski yıkılmaz tavrımı takındığımda bu hoşuna gitmemişti. Boynunda süzülen ince kan sızıntısının sebebi ensesini kesen cam parçalarından biri olmalı. "Benim yüzümden zarar gördüğünüz için üzgünüm." Şüphesi netlik kazanmış gibi, "Kandilin patlamasında bir katkı olduğunu mu söylüyorsun?" Tam savunmaya geçecektim ki başka bir kandil daha patladı. "Ah hayır geç kaldım." Hemen yere eğilip cam parçalarından birini aldığım gibi bileğime bastırdığım an daha ben bileğimi kesmeden bir küfür savuran adam aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatmıştı ki, "Seni uyarıyorum kendine zarar vermeye daha fazla kalkışma!" Bileğimi sertçe kavrayıp yukarı kaldırarak camı elimden aldığı gibi yere atınca sinir krizi geçirmek üzereydim. Bana engel olmayı bırakmalı!

Biraz daha geç kalırsam sebep olacağı felaketten haberi bile yok!

Tüm kandiller sırasıyla hızlıca patlarken her bir kandil ile bir meşale sönüyordu. Koridor gittikçe karanlığa bürünürken etrafına bakan adam, "Bu normal değil." Fısıltısı soğuk bir şekilde gülmemi sağladı. "Hayır normal." Koridorun sonunda başlayan karanlık tüm ışığı söndürerek bana doğru gelirken yüzümde her ne gördüyse bu onu rahatsız etmişti. "Artık pek korkuyor gibi görünmüyorsun?" Dudaklarım tehlikeyi çağrıştıran bir gülümsemeye ev sahibi yaparken, "Korkutucu olan karanlık değil ki."

"Peki ne?"

"İçinde gizledikleri Savcı hoca."

"O kuşu bırakmalısın Elzem, artık yaşamıyor. O öldü sen öldürdün."

"Hayır o ölmeyi istedi, ben sadece gerekeni yaptım. Ortada bir hata varsa cezası da olmalı."

"Bir çocuğa göre fazla büyük sözler bunlar, bazen beni korkutuyorsun."

"Bende anne, bende bazen çok korkuyorum ama kendimden değil."

"Ne demek istiyorsun? Elzem bir şey var değil mi? Seni böyle değiştiren, çocuk olmaktan çıkaran bir şey var ve benden gizliyorsun?"

"Neden turta yapmıyoruz? Bahçede böğürtlenleri toplayabilirim."

"Sık sık ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun Elzem?"

"Sanırım uyukum geldi turtayı daha sonra yapsak sorun olur mu? Ah bu arada geceleri uyurken odanın kapısını kilitlemelisin anne. Dün gece kapın açıldı."

"Kilitlemem için bir sebep mi var? Ve sen dün gece odama mı geldin?"

"Su içmek için kalktığımda açık olduğunu gördüm. Tanrım bu yüzünün hali de ne Suzan hanım? Ah hayır seni korkutuyor muyum? On yaşındaki bir çocuk korkutucu olamaz anne, yoksa olabilir mi?"

"Odana git Elzem, derhal!"

Hatırladıklarım ile yutkunarak ona baktığımda gözlerini kısmış yüzümü inceliyordu. Bir kandil daha patlamış koridorun bir tarafı tamamiyen karanlığa bürününce nefesim kesilene kadar bağırdım. "Durdurun şunu! Ben karanlıkta kalamam!" Ben ürkek gözlerle etrafıma bakarken çıldırmak üzereydi. "Sen ne biçim bir hastasın kahrolası kadın!" Tüm suç ondayken bana neden kızıyor.

Üzerime yürümesi ile patlayan son kandil karanlığın bana ulaşmasını sağlayınca Oğuz'un odasına doğru koştum. Kapıyı bilhassa içeriden kilitleyip bu sefer bana engel olma ihtimalini kaldırdım. Hemen içeri girip karanlık odaya gelmeden önce bedenime girdiğim gibi yataktan fırlayıp elime geçirdiğim vazoyu boy aynasına fırlatmışım. Odadaki kandillerin camlarında çatlaklar oluştuğunda hiç vakit kaybetmeden yerdeki kırık aynanın parçalarından en keskin ve sivri olanını eğilip almışım. Başımı duvara doğru kaldırınca alev büyürken cam tam parçalanmak üzereyken, "Bana ulaşmana asla izin vermeyeceğim!" Elimdeki keskin ayna parçasını koluma sapladığım an dudaklarımda bir haykırış koparken, "Elzem!" Savcı'nın kızgın sesi ve kapıyı zorlaması. Karanlık durmuştu, kandilin camındaki çatlaklar durmuştu, başardım.

Aslında kaybettim, bir yenilgiye karşı kendi kanımla bedel öderken kazandım diyemezdim, ama kaybetmeye de hiç hakkım olmadı ki.

Kolumdan parmaklarıma doğru kan süzülürken elimdeki ayna parçası yere düşmüştü. "An-anne ben buna artık dayanamıyorum." Yerimde sendelerken tükenmiş bedenim fazla yorgundu. Dizlerim bükülüp yere yığıldığımda ellerimi soğuk zemine bastırınca hıçkırdım. Gözlerime yaşlar uğramazken yüreğimden akan yaşlar hıçkırmamı sağlıyordu. "Bir şey yok Elzem." Saçlarım eğdiğim başım yüzünden yere doğru savrulurken, "Hiçbir şey olmadı, bu gece hiçbir şey yaşamadın. Toparla kendini zayıf düşmeye hakkın yok." Dudaklarım titrerken gözlerimi yumdum. Ben bir şey yaşamadım bu gece, neden yaşayayım ki her şey yolunda. Sorun yok, benim için bir sorun olamaz.

"So-sorun yok, her şey yolunda ben bir şey yaşamadım." Küçük bir kız çocuğunun sesi kulaklarımda çınlarken inleyerek tırnaklarımı sertçe zemine

geçirdim. Anı yok, geçmişten gelen sesler yok, geçmiş yok. Düşünme, düşünme, düşünme.

Kapı menteşelerinden ses çıkartarak gürültüyle açılınca hemen kendimi toparlayıp ayağa kalktım. Kapıyı kırarak hışımla içeri giren adam anında kolumdan süzülen kanları farkedince, "Sen hastasın!" Yanıma gelip itiraz dahi etmeme fırsat tanımadan sağlam kolumu tutarak beni peşinden odadan çıkarmıştı. Sarsak adımlarla yürüdüğümü farketmesi ise dişlerini sıkarak bana dönmesini sağlamıştı. "Kimse görmeden acele et!" Öfkesi iliklerime kadar ürpermemi sağlarken ona zorluk çıkarmadım.

Akademnin en üst katına çıktığımızda merdivenlerin başında duran nöbetçilere yaklaşarak, "Onun buraya geldiği duyulursa ölüm sizin için kurtuluş olur." Sakin ama buz gibi bir sesle onları tehdit ettiğinde nöbetçiler onu onaylayıp büyük bir saygıyla kenara çekilmişti.

Her iki tarafında kapılar olan koridorda ilerlerken kanlı elimle eteğimi tutuyordum ki kan zemin yerine elbiseye aksın. Her kapının üzerinde ırkların simgesi olduğu için burası sanırım öğretmenlerin odası olduğu bölümdü. Koridorda ara ara karşılaştığım heykeller ise büyüleyici olduğu kadar fazla gerçekçiydi. Kolumu o kadar sert sıkıp beni peşinden çekiyordu ki birine bile bir saniyeden fazla bakamıyorum. Nihayet yay ve ok sembolü olan bir kapıyı açınca kolumu bırakmıştı. "Geç." Beni odasına mı getirmişti?

İçeri girdiğimde şamdanlardaki mumların yandığını görmek rahat bir nefes almamı sağlarken o kapıyı sertçe içeriden kapatınca korktuğumu belli etmemeye çalıştım. "Tuhaf, odanızın kitap yığınlarıyla dolu olduğunu düşünmüştüm." Etrafıma meraklı bakışlar atarken bir soyluya göre son derece basit ve sıradan bir odaydı. Mara'nın odasında bile altından şamdamlar, kaliteli ipekten perdeler ve gösterişli eşyalar varken bu oda hayalimdeki aksine fazla sönüktü. Evet gayet temiz ve düzenliydi ama masanın üzerindeki sürahi bile kalitesiz bir bakırdan yapılmışsa fazla sıradan olduğunu düşünmek hakkım.

Odası büyüktü her ne kadar içindeki eşyalar sıradan şeyler olsa da hepsi uyum içindeydi. Tavandan yere kadar uzanan iki kocaman pencere odaya bir aydınlık sağlarken gece tüm zarefetiyle buradan görünüyordu. Pencereilerin yakınına konulmuş iki deri koltuk, ortadaki büyük eski kilim ise canlı zevkleri olmadığını gösteriyor. Ancak kösedeki büyük saksının içinde neredeyse tavana değecek kadar uzayan devasa çiçeksiz bitki odadaki eşyalara tezat düşüyordu. Kocaman parlak yaprakları olan ekzotik

bir bitkiydi bu. Gayet düzenli görünen yatağı odanın sağında şömine ise onun tam karşısındaydı. Ayaklı ahşap askılık hemen kapının solunda duruyordu. Siyah bir şemsiye ile onun hırkasını üzerinde taşıyordu. Başımı biraz çevirince sağ tarafta duvara gömülü olan kitaplığın tüm duvarı kapladığını görünce gülümsedim...kitaplar. Köşede küçük bir masa duruyordu üzerinde ise ayaklı yuvarlak dünya küresini andıran küre. Bizim kullandıklarımızdan çok farklı teleskop ve buradan bile baktığımda rahatlıkla gördüğüm çizimler. Astrolojiden anlıyor olmalıki yıldızların haritasını çıkarmıştı. Bir köşede duran eski piyano ilgimi çekince dudaklarımdaki buruk tebessüm ile ona yaklaştım. Kapağı kapalı piyanonun üzerinde parmaklarım hareket ederken iç çektim. Maundan yapılmış bu şeye dokununca bile parmaklarım karıncalanıyor özlemini çektiğim tuşlara dokunma hissi uyandırıyor.

"Çalmayı biliyor musun?" Sıçrayarak geriye dönünce sırtını kapıya yaslayıp beni izleyen adamın varlığını tamamiyen unutmuştum. Ben dakikalardır odayı incelerken o hiç ses çıkarmadan beni mi izliyordu?

"Hayır." Omuzlarımı dikleştirerek küçümsercesine piyanoya kısa bir bakış attım. "Bu tür eğlence araçları olan şeyler ilgimi çekmiyor, ben sadece dokunarak hangi ağaçtan yapıldığını merak etmişim. Kalitesiz, yani değersiz şeyleri etrafımda bulundurmamı sevmiyorum...sizin aksinize." Küstahça güldüm. "Ama zevkler ve renkler tartışılmaz tabii."

"Değer..." Duraksayıp gözlerimin içine baktı. "Senin değişin ile kalite eşyalarda olmaz. Eşyalar pahalı veya ucuz olabilir, ama pahalı bir vazo yere düşüp parçalanınca hiç üzülmeyip yeni bir tane alıyorsan bu kaliteli görünen değersiz bir eşya olduğunu gösterir. Değersiz sıradan camdan yapılmış ucuz bir vazanın yere düşüp kırıldığını düşün. Eğer yerdeki parçalara bakınca için sızlıyorsa kalitesiz görünen o ucuz vazoyu senin için değerli kılar." Lafı ağzıma tıktığı için söyleyecek bir cevap bulamadığımda sırtını kapıdan ayırıp yanıma gelip tam karşımda durdu. "Bu insanlar içinde geçerli, kimi karakterini sahip olduklarıyla sergiler kimisi ise gizledikleriyle." Üzerime eğildiğinde, "Ama sen zaten bunları biliyorsun değil mi? Tıpkı asıl benliğini gizlediğini bildiğim gibi." Etkileyici gözleri bir dedektif edasıyla bana bakarken bu adam her defasında daha fazla merak uyandırıyor. Aynı merakı benimde onda uyandırdığımı saklamaya çalışmıyordu.

"Sizi anlamıyorum." Hemen yanından geçerek ondan kurtulmuştum. "Kolum...acıyor." Acıyı görmezden gelsem de buna bir yere kadar

dayandığım için en sonunda çekinerek de olsa bunu itiraf etmiştim.

"Biliyorum." Şöminenin yanını gösterdi. "Oraya geç." Başımı salladığımda o banyo olduğunu düşündüğüm kapıyı açıp içeri girerken bende şöminenin yanına serilmiş yumuşak yünlü halının üzerine oturdum. Burası soğuktu asıl kış bu gece geldiği için üşümüştüm. Şöminenin içine odun koyulmuş ama yanmıyordu. Onu yakmak istedim lakin belki sığağı sevmiyordur diye çekindiğim için bunu yapmadım.

Bir dakika sonra elinde bir kap su ve birkaç krem ile yanıma gelmişti. Suyu hemen yanıma bırakıp dolabı açarak biraz karıştırdıktan sonra iki beyaz kumaş alıp yanıma gelerek diz çöktü. "Kolunu aç." İçliğimin kana bulanmış kolunu iyice yukarı sıyrırken fazla aceleci davrandığım için kendi canımı yaktığımda inleyerek, "Ahh," dediğim an, "Yavaş!" Afallayarak ona döndüğümde bana tersçe baktıktan sonra bileğimi tutup elimi çektikten sonra elbisenin kolunu oldukça dikkatli bir şekilde yukarıya sıyırmıştı. Acı çekmemden hoşlanmıyor mu?

Elbisenin geniş kolunu omuzuma kadar yukarıya topladıktan sonra fazla derin olmayan ama hâlâ canımı yakan yaraya iç çekerek bakıyordu. "Bana artık bir açıklama yapacak mısın?" Bezlerden birini ıslatıp yarayı fazla bastırmadan temizlemeye başladığında suyun soğukluğu beni ürpertmişti. "Sıcak suyu getirmeleri zaman alırdı." Yara ile ilgilenirken yaptığı açıklama içtenlikle tebessüm etmemi sağladı. "Her öğrencinize karşı bu kadar ilgili misiniz Savcı hoca?" Güldü. "Hayır, dersler dışında kimseyi görmeye tahammülüm yok." En azından dürüst.

"İnanırım, insanları kendinizden uzak tutma yollarınız oldukça sıradışı." İçimdeki nefreti ister istemez sesime yansıtıyordum. "Neydi o söz? Ah buldum." Soğukça gülerek ona doğru başımı çevirdim. "Sakın bir daha dersler dışında benimle iletişime geçme, kendi iyiliğin için buna kalkışma çünkü bir erkeğin yakınında görmek isteyeceği bir kadın değilsin." O gün söylediği sözleri kelimesi kelimesine tekrarladığımda gülüşünü duydum. "Bunu bana hep hatırlatacaksın değil mi?" Evet.

"Hayır, hatırlatmam için yakınıınızda olmayı istemeliyim."

Elleri kolumda dururken başını yavaşça kaldırmıştı. "O halde iste."

"Neyi?"

"Yakınıınızda olmayı." Kesinlikle şizofren.

"Beni yakınıınızda görmek istemeyen bir erkeğin yakınıınızda olacak bir kadın değilim."

"Öfke anında söylenen bir söz olduğunu bilecek kadar zekisin."

"Bir özür talep ediyorum."

İnadıma güldü. "Reddedildi."

Kolumu sarana kadar hiç konuşmadan bekledim. Yarayı temizleyip diğer kuru bez ile kolumu sardıktan sonra hemen ayağa kalkıp zoraki bir şekilde ona tebessüm ettim. "Yardımlarınız için teşekkür ederim, iyi geceler Savcı hoca." O da ayağa kalktığı anda gitmeye yeltenmişim ki yolumu kesince yüz ifademi soğuk tutmaya çalışmak çok zordu. "Bana ne olduğunu anlatmadan hiçbir yere gidemezsin." Şu kontrollü sakinliği yok mu beni deli ediyordu.

"Ne sıfatla?" Omuzlarımı dikleştirmeye çalıştığımda canım yanınca bunu yapamamıştım. "Merak etme böyle de beni kandırmaya çalışabilirsin." Benimle eğleniyor mu bu? Ben ona tersçe bakarken dudağının kenarı kıvrıldığına göre cevap evet.

Başımı yukarı kaldırıp saçlarımı geriye savurarak yıkılmaz tavrıma büründüğümde bir gizemi çözmek istercesine beni izliyordu. "Omuzlar, baş ve saç, bu üç hareketle kendini güvende hissediyorsun değil mi? Rakibinin kim olduğunu ayırt etmiyorsun çünkü omuzlarını dikleştirip başını yukarı kaldırarak saçlarını geriye savurunca gereken cesareti buluyorsun. Bir çeşit savunma taktiği?" Bunu çözecek kadar benimle zaman geçirmemişti fakat detaycılığı hoşuma gitmedi desem yalan olur.

"Bu gece olanlar hakkında bir fikrim yokken benden cevap bekleyemezsiniz. O kandilleri ben kırmadım." Kaşlarımı usulca yukarı kaldırıp başımı hafif omuzuma doğru eğerek bariz bir şekilde onu izledim. "Yoksa benim kırdığımı mı düşünüyorsunuz?" Eğer verecek bir cevabınız yoksa soruya karşılık soruyla geçiştirin tüm soruları.

"Hayır." Aksini düşünmek için katıksız aptal olmak gerekirdi çünkü bir şeyleri parçalamak benim ırkımın yetenekleri içinde değildi. "Onları kıran başka bir şeydi, sana gözdağı veren bir şey veya biri." Ah hayır bunu kurcalama.

"Sizce ben tehditlere boyun eğecek biri gibi mi görünüyorum?" Soğukkanlılığımı koruyarak güldüm. "Meydan okumalardan kaçmak benim olayım değil Savcı hoca, ben genelde kabul edip üzerine üzerine giderim."

Baş ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkışığında bir türlü beni konuşturamadığı için yine öfkelenmeye başlamıştı. "Bu gece gördüğüm kız pek de üzerine üzerine gitmiyordu!" Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattığında kontrolünü kaybetmek üzere olan sadece o değildi. "Bir şeyler, ya da birileri seni kontrol ediyor Elzem. Önce ormandaki o garip karanlık endişen şimdi de bu. Karanlık korkunun altında çok önemli bir sebep

yatıyor değil mi? Birileri bunu biliyor olmalı ki bunun üzerinden seni köşeye sıkıştırıyor. Gördüm kahrolası kadın! Çaresizlik içinde bir kandile yalvarıp kendine zarar vermeni gördüm! Kendini yaraladığın an ateşler sönmeyi bıraktı, seni buna zorlayan kim veya ne?" Bedenim gerginlik içinde kasılırken bunun peşini kolay kolay bırakacak birine benzemiyor. Bu gece koridorda yanımda olması büyük talihsizlik.

"Ne hakkında bahsettiğinizi gerçekten bilmiyorum. Herkesin korkuları vardır benimde var. Karanlıktan korkmam olağan bir şey çoğu kişi korkar. Kendime zarar vermeme gelince bunun sebebi mazoşist olmam. Şöyle anlatayım fiziksel acıdan zevk alan kişilere benim dünyamda mazoşist derler. Karanlık beni geriyor bende rahatlamak için fiziksel acıya başvuruyorum." Neden yaşanan bir aksiliği inatla benden biliyor ki? Orada olanların sebebini bilmiyorum üzerime gelmeyi bırakmalı.

"Sen normal değilsin." Yüzümde her ne görüyorsa bu onu kızdırdığı kadar afallatmıştı da. "Buna inanıyorsun." Hayretler içinde bana bakarken sanki farketmediği bir gerçek onu sarsmıştı. "Kahretsin söylediğin yalanlara anında körü körüne inanıyorsun! Bu normal değil, birinin bu kadar kolay kendini kandırması inanılmaz. Sen gerçekten hastasın." Buna hiç şüphesi kalmamış gibi bana bakmasına katlanamıyorum. Beni delilik ile suçladığının farkına varmalı çünkü psikolojik olarak çok fazla rahatsızlığım pek olmadı.

"Bana olan hakaretlerinizi daha fazla dinleyerek kendimi aşağılamayacağım!" Farkında olmadan sesimi yükseltip yanından geçeceğim esnada kolumu tutarak beni durdurmuştu. "Sana yardım edebilirim." Beni ürkütmekten korkarcasına bu sefer hareketleri temkinliydi. "Her şeyi tek başına yapamazsın Elzem, seni korkutan her ne ise bana söyle ki senin için ona bir son vereyim." Ela gözleri korkusuzca bana bakarken bunu yapacak güçte olduğunu iliklerime kadar hissettiriyordu. Ancak bazı şeyler düşündüğü kadar basit değil, hiç olmadı.

Ona güvenmiyorum, kimseye güvenmiyorum, ben kendime bile güvenmezken ona anlatacağım bir şey olamaz.

"Bana yardım etmek istiyorsanız-" Yalvarırcasına ona baktım. "Beni ait olduğum dünyaya gönderin." Gözlerim dolduğunda artık buna dayanamıyorum. "Bu cehennemin bir parçası olmak istemiyorum, buraya ait değilim." Yakarışlarıma karşılık o ne yaptı dersiniz? Kolumdaki elini çekerek eski soğuk tavrına o kadar hızlı bir şekilde büründü ki bu beni incitti. Bu konuyu her açtığımda fazlasıyla ulaşılmaz ve kırıncı oluyordu.

Bana sırtını dönüp pencereye doğru yürürken, "Gidip dinlen." Beni odasında kovmanın kibar bir şekli. Burada kalmamdaki çıkarını bilmiyorum ama beni zorla ait olmadığım bir yerde tutamazdı. Bu bildiğin acımasızlık.

"Bunu birgün başaracağım." Pencerenin önünde durup sırtı bana dönük bir şekilde dışarıyı izliyordu. "Sizin yardımınız olsun veya olmasın ama ben herkese inat birgün bunu başaracak ve hepinizden kurtulacağım!" İki yanında duran ellerini sıkıp yumruk hale getirdiğinde öfkeyle kapıyı açıp odasından çıktım. Kimse beni zorla burada tutamaz!

Arafın bir parçası olmayacağım, öyle ya da böyle bu cehennem çukurundan çıkmanın yolunu bulacağım.

Aşağıya üzerimdeki kanlı kıyafetlerle inmek istemediğim için İtır'ın odasına uğrayıp onun dolabını karıştırmıştım. Tamamı pantolon ve penye tarzı gömleklerden oluşan dolabın kuytusunda gördüklerim ile tebessüm ettim. Bunlar konaktayken son giydiğim kıyafetlerdi Arafa gelince İtır üşümesin diye ona vermiştim. Yıkayıp düzgünce katlanmış kıyafetlerimi alıp yatağın üzerine koyduktan sonra koluma dikkat ederek soyunmaya başladım. Üzerimde iç çamaşırım kalana kadar her şeyi çıkarmıştım. İtır'ın siyah südyeni de elbiselerin üzerinde durduğu için onu alıp taktım. Kendi kıyafetlerimin içine korse takmaktan ise südyeni tercih ederim. Kot pantolonumu giydikten sonra ince kazağımı üzerime geçirmiştim. Dizlerime kadar uzanan yün hırkamı giydikten sonra tekrar dolabı kurcaladım. Köşedeki çizmelerin yanında gördüğüm spor ayakkabılarımı hemen aldım. Ayakkabılardan sonra saçlarımı taramış ve sıkı bir at kuyruğu yaparak odadan çıkmıştım. Arafa ait kıyafetleri giymekten alışık olduğum kıyafetleri unuttur olmuştum. Bu elbiseler benim dünyamındı, üzerinde Ankara kokusu vardı. Öylesine kaybolmuştum ki ülkem kuşanmış başkentimi birkaç kıyafette arar olmuştum.

"Acele et birazdan burada olurlar. Klan liderlerini göreceğime inanamıyorum." İki kadın koridorda koşarak giderken son duyduklarım ile sebepsiz yere endişelendim. Klan liderleri akademiye mi geliyor?

Anlaşılan festivali kendi çocukları ve klanlarındaki genç savaşçılar ile geçirmeyi düşünüyorlardı.

Merdivenleri inmeye başladığımda basamakları telaşla çıkan Bülbül'ü gördüm. Birini arar gibi etrafına bakınıyordu. Başını kaldırıp beni gördüğünde ise rahatlayarak nefesini veren kız yanıma gelip indiğim basamakları geri çıkmamı sağlayarak beni peşinden sürükledi. "Bu gece dikkat çekme diyecektim." Dönüp kıyafetlerimi gösterdi. "Görüyorum ki

sen dikkat çekmenin yolunu yine bulmuşsun!" Belkide ilk kez onu endişeli görmenin şokundaydım. Neler oluyor?

Buzlar kraliçesi endişeliyse bu hiç iyi değil.

Bizi rastgele bir odaya sokup kapıyı hemen peşimizden kilitlemişti. Ben karanlık dağılsın diye şöminenin üzerindeki kibrit ile şamdanların mumlarını yakarken o işim bitene kadar beklemişti. Son mumu da yakıp ona döndüğümde, "Buraya geliyorlar." Konuşmak için daha fazla bekleyememişti. "Festivalin korkunç yanı asıl şimdi başlıyor. Her yıl festivalde eğlence amaçlı birçok yarışma yapılır kışlalarda." Bende neden kışlaları temizleyip kandillerini değiştirip yaktığımızı merak ediyordum. Hatta oraya bile birçok sandalye ve masa koymuştuk sebebi bu olmalı. Genç nesillerin birbirleri ile yarışmaları.

"Bundan bize ne Bülbül? Bizim işimiz hizmet etmek." İstedikleri gibi birbirleri ile yarışsınlar sonuçta bizi ilgilendiren bir şey değil.

Derin bir nefes aldığında hissiz gözleri endişesini bu sefer gizleyemiyordu. "Yarışmalarda rakibini kura ile seçersin, bolca kan dökülür her defasında hatta bazısı ölümle sonuçlanır." Yutkunarak gözlerimi kocaman açtığımda başını salladı. "Burada kan dökmek ve ölümler selam vermek kadar normal bir şey, Araf vahşi bir dünya." Arafın korkunç yüzüyle birkez daha tanışmak nefesimi kesmeye yetmişti. Güç adı altında süregelen bu kapitalizmin bir sonu yoktu.

Bunlarda bir veya ikinci yoktu. Kazanana birinci kaybedene ölü diyorlardı.

"Eğer endişelendiğin şey o vahşeti görmem ise geceyi kulübümde geçireceğim."

"Böyle bir şansın olmayacak çünkü oyunbazları temsilen seni, ışıktan gelenler için Doğa'yı ve fanileri temsil etsin diye beni o yarışmaya dahil edecekler. Diğer tüm ırklara karşı yem olarak bizi sunacaklar, kurada rakibin Doğa veya ben, hatta Itır bile çıkabilir. Yıkım üçlüsünün rakiplerimiz olduğunu düşünmek bile istemiyorum." Aman tanrım ne diyor bu kız? Ben ve Doğa iki fani olarak nasıl ırklarımızı temsilen ölümsüzlerle yarışabiliriz? Kahretsin burada büyük bir aşağılanma vardı! İki zayıf ırk arenaya çıkartıp oyunbazları ve ışıktan gelenleri nasıl alt ettiklerini hatırlayıp bizi aşağılayarak eğleneceklerdi!

Ve daha da kötüsü bu bir tuzaktı çünkü aykırı olduğumuzdan şüphelendikleri için bizi zorlayarak gerçek potansiyelimizi ortaya çıkarmaya çalışacaklar.

"Ben ve Doğa bu yarışmada yokuz!" Şiddetle karşı çıktığımda acırcasına bana bakıyordu. "Efsun ve klan liderleri haftalar önce sizi dahil ettiler yarışmaya, kaçmak gibi bir şansınız yok." O çürük elma kadının boş durmayacağını biliyordum! "Dahası var." Bundan daha kötü ne olabilir ki? "Gelecek olan Tenebrislielerin içinde Meliz'de olacak." Sözümü geri alıyorum bundan daha kötüsü olabiliyormuş.

O iblis tüm zaaflarımı biliyor, bunu bana karşı kullanacaktır hemde tüm klanların içinde!

Hadi onu geçtim rakiplerimden biri Itır çıkarsa ne yapacağım? Medusa onu arenada kışkırtıp üzerime salabilir.

Ya Doğa'ya Asil çıkarsa? Babası bir şey anlamasın diye Doğa'yı incitmekten başka bir şansı kalmaz çünkü aksini yapıp ona yenilirse babası gerçeği anlayıp Doğa'dan kurtulurdu.

Harika bu cehennemde her geçen gün daha korkunç şeyler oluyor!

Panik içinde ellerim titrerken aceleci adımlarla ona yaklaştım. "Bana ne yapacağımı söyle." Bu işten kurtulmamın bir yolu olmalıydı, olmak zorunda.

Daha o bana cevap vermeden dışarıdan gelen gürültüler ile her ikimizde koşarak terasa çıktığımızda dört atın çektiği üstü kapalı birçok araba tüm görkemiyle akademinin devasa kapısından giriş yapmıştı. "Geldiler." Akademideki herkes onları karşılamak için bahçeye koşarken arabalar hâlâ gelmeye devam ediyordu. Bülbül kolumu tutarak ona dönmemi sağladı. "Bu yarışma da kaçış yok, yapman gereken tek şey aykırı olduğunu gizlemen. Yaralanmak uğruna da olsa kaybet, seni ele verecek her şeyden kaçınmalısın." Bilmediği şey benim kaybetme duygusundan yoksun olduğum. Kaybetmek gibi bir lüksüm hiç olmamışken nasıl gardımı indirebilirim ki?

Zayıflık gösterip yenilgiye uğrarsam bu sefer ödeyeceğim bedel kolumu kesmekten daha ağır olur.

Kazanırsam da eğitimsiz bir faninin galibiyeti dikkat çekeceği için aykırı olduğumu anlayıp oracıkta beni öldürürler.

Kahretsin tüm seçenekler ölüme çıkarken derhal üçüncü bir seçenek bulup krizi avantaja çevirmeliyim, ama nasıl?

Ortalık fena halde karışacak gibi görünüyor siz ne düşünüyorsunuz? Buz festivalinde böyle korkunç yarışmalar olacağını bekliyor muydunuz?

Doğa ve Elzem o yarışmalardan kaçmayı başarır mı yoksa Bülbul'ün de dediği gibi onlara kurulmuş bu tuzaktan kaçış yok mu?

Bu bölümde biraz daha Elzem'in geçmişine gittik, koridorda olanların sebebi neydi sizce? Elzem neden çıldırmış gibi kendisine zarar vermeye çalıştı?

Elzem karakteri her daim güçlü ve kazanmaya meyilli biri, sizin de farkettiğiniz gibi yenilgiyi bilmiyor. Kaybetmeye tahammülü olmayan kızımızın karakteri mi bu dersiniz yoksa böyle olmak zorunda mı?

Savcı haklı olabilir mi? Elzem'in gerçekten sorunları olabilir mi? Koridorda adamı delirttiği için Elzem'in bir hasta olduğunu düşünmekte haklı bence, siz ne düşünüyorsunuz?

Evet her iki aykırı karakterimiz de ne yazıkki bu yarışmanın içinde yer alacak. Sadece onlar değil kalkanları test etmek için ne yazıkki Itır ve Mara'da bu yarışma da kendi payına düşeni alacaklar.

Peki rakipleri kim olacak dersiniz? Işıktan gelen masum kızımıza Asil'in çıktığını düşünsenize? Her ikisi içinde korkunç bir gece olurdu, özellikle Asil'i düşünemiyorum.

Itır gibi asi bir kız için kimin çıktığı önemli olmaz, tabii rakibi ablası çıkmadığı sürece. Dua edelim de böyle bir şey olmasın yoksa pek de iyi şeyler her iki kardeşi bekler.

Ve Mara, yeni bölümde belkide ilk kez bilgelerden olan Mara'yı gücünü kullanırken görebiliriz, bakalım paragöz kızımız şuana kadar kendisini ne kadar geliştirdi değil mi?

Bu bölüm buz festivalinin başlangıcıydı çünkü festivalin asıl korkunç yüzü daha yeni başlıyor. Bu yarışma Savcı'yı bile zorlayacak kadar dehşet geçecek tüm karakterlerimiz için.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(20) Meydan Okuma.

"Beni anlamaya çalışma anlaşılmazım. Beni çözmekle uğraşma sadece izle. Ben tüm dengeleri tek tek bozarken sen arkamda durarak seyircim ol. Hani olmaz da, yine de olursa, küçük bir ihtimal yorgun düşüp tökezlersem beni tutmak için tam arkamda durduğunu bilmeliyim."

Kendimi ateşten bir çemberin içinde hissediyorum, dört bir yandan beni kuşatmış bir ateş. Araf tam bir kabustu, içinde yüzlerce canavarı gizleyen bir kabus. Tüm bu canavarlar üzerime üzerime gelirken bu kabustan uyanamadığım gibi tek başıma mücadele etmek zorundayım. Kaçamıyorum, seçeneklerimin içinde kaçmak hiç yer almadı ancak savaşmak da istemiyorum. Kim ucunda ölüm olan bir savaşa atılıp bile bile lades der ki? Ben kazanmak için kılıcımı kuşanırdım lakin şimdi bana yenil diyorlardı. Kazanırsan öleceksin bırak galibiyet başkasının olsun diyorlardı. Bilmedikleri şey kaybedersem de pek yaşıyor olmayacağım. Deneyimsiz bir faniyken zaten ölümsüzlere karşı hiç şansım yok, yani bu yarışmanın içinde yer alırsam kazanmak gibi bir umudum olmadığı için zaten öleceğim. Hani aksilik bu ya şans eseri kazansam yine öleceğim. Ee kaybetsem de ölmekten beter olacağım, her yolun sonu ölüme çıkarken biri bana ne halt yiyeceğimi söyleyebilir mi?

Bu işten kurtulmak için kendime seçenekler sunuyorum ama hiç birinin oluru yoktu. Hastayım desem? Doğa'yı o canavarların insafına bırakamam, Doğa hastalanmış gibi rol yapsa? Buna da kimse inanmaz çünkü klan liderleri gelene kadar gayet iyi olduğunu gördüler. Aynı anda her ikimiz birden hastalansak? Bu daha çok dikkat çeker. Hani akademiden kaçalım diyeceğim de gecenin bu saatinde nereye gidebiliriz? Akademiden bir yere saklansak? Bu hiç olmaz çünkü haftalar önce kurdukları bu tuzağın meyvesini toplamak için köşe bucak bizi arattırıp bulurlar. Birinden yardım istesem? Maalesef bu da olmaz çünkü bizim yüzümüzden kimsenin başı belaya girmemeliydi. Hayır belkide ilk kez üçüncü bir seçeneğim yok fakat bu pes ettiğim anlamına gelmiyor. Bu sefer önceden plan yapmak yerine

olayları akışına bırakıp doğaçlama gideceğim. Kendime üçüncü bir seçenek bulana kadar olayların gidişatına göre hareket etmem daha mantıklı.

Bu aptal yarışmada Itır'ı korumalıyım, çünkü her ne kadar güçlü olsa da rakipleri yüzyılların gücüne ve deneyimine sahip.

Doğa'nın alacağı hasarı en aza indirecek şeyler bulmalıyım.

Off tamam Mara'yı da sahipsiz bırakacak değilim.

Bana ne olacağı da zaten pek kimsenin umrunda olmuyor. Ben anca böyle arada koşturup durayım.

"Sen artık şu mutfaktan çıkacak mısın?" Kahyanın öfkeli homurtusu beni daha çok geriyordu. Liderler yarım saat önce gelmiş şuanda kutlama salonundaydı. Biz kalkanları huzuruna çağırdıkları için kahya gerekirse zorla saçımdan sürükleyerek beni götürecekmış gibi bakıyordu.

Araftaki tek kalkanları haliyle herkes gibi onlarda merak ediyordu.

"Davetlerini kibarca reddettiğimi söyleme nezaketinde bulunsanız çok şey kaybetmezsiniz." Doğa'nın henüz yarışmada haberi olmadığı için gülerdi tabii, ama aynı şeyleri kendim için söyleyemem.

Bana doğru sabırsızca bir adım atan kadın ile, "Ah pekâlâ onları varlığım ile şerefliendireceğim." At kuyruğu yaptığım saçımı savurarak yanından geçtiğimde bu gece Elzem bebeği karnında yine bıçaklardı artık.

Kahya önde ben ve Doğa arkasında bir üst kata çıkınca koridorda bize doğru gelen Mara ve Itır'ı gördüm. Itır diğer günlerden farksız yine bir pantolon ve omuzları açık gömlek tarzında bol bir penye giymişti. Önden bağcıklı korsesi ince belini ortaya çıkartırken dar pantolonunun üzerine gelen bağcıklı çizmeleri tarzından hiç şaşmadığını gösteriyor. Festivali zerretakmayan kız belinde kılıcı, uzun simsiyah saçları ile tam bir amazon kadınıydı. Böyle bastıkları yeri adeta gücüyle inletircesine yürüyen nadir insanlar olur ya, işte benim kardeşim onlardan biriydi.

Mara ise onun aksine bugün oldukça özenli görünüyordu. Kızıl saçlarını çok güzel ortaya çıkaran krem rengi düz bir elbise giymiş, beline taktığı gümüş kalın zincirli kemer ise elbiseyle çok uyumluydu. "Eğer kendime zengin bir koca bulmamı sağlamayacaksa bu takdim merasiminden nefret ederim." Yanımıza gelip bizimle birlikte onlar da kahyayı takip edince anlaşılan hepimizi aynı anda görmek istiyorlar.

Gerçekten tek düşündüğü zengin koca mı?

"Endişeli görünüyorsun." Hemen yanımda yürüyen kardeşime zoraki bir şekilde tebessüm ettim. "Sanırım biraz korkuyorum." İç çekerek kolunu omuzuma koyup beni göğsüne çekmişti. "Ben yanındayken korkma."

Dudaklarını saçlarının tepesine bastırdı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun." Kollarımı beline sararken, "Bende kardeşim." Sessizce fısıldadığımda korkumu ondan saklamaya çalışıyordum. "Sana bir şey olmasına izin vermem." Bu gece biz Akay kadınları için hiç kolay olmayacaktı.

Mara ve Doğa bize doğru dönünce yalandan öksürerek hemen benden uzaklaşması çok komikti. Akademideki herkes bana olan derin sevgisini zaten biliyorken bu çabasını anlamıyorum. "Demek zengin koca ha?" Doğa gülerek paragöz bilgeye dönünce sırtıttı. "Boyutlar arası soygun yapmak hobilerim arasında." İnanırım çünkü söz konusu para olunca cehenneme düşse orada bile zebanilerle para için bir anlaşma yapacak potansiyelde.

Kutlama salonuna yaklaştığımızda içeride hiç müzik sesi gelmiyordu. "Peki şuana kadar gözüne kestirdiğin kaç kurbanın oldu?" Evet cevabının beni kızdıracağını bile bile dayanamayıp bu soruyu soran bendim.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır vazgeçtim kendi akıl sağlığım için cevabın sende kalsın."

"Akademinin yarısı."

"Mara!"

"Ne? Bu okuldaki tek fakir sensin, diğerlerinin hepsi zengin ve zengin olan herkesi doğrudan sevesim geliyor." Bağışıklığımı o kadar çökertmiş ki artık bu söylediklerine şaşırıyorum bile.

"Dinleyin." Üçünü durdurup gözlerimi kısarak her birine bakıyordum. "Buradaki erkeklerden kimseyi sevmek yok. Biz buraya ait değiliz onlar da bizim dünyamıza ait değil. Bunun bilincinde hareket edin çünkü geri döndüğümüzde kimsenin kalp ağrısıyla uğraşmak istemiyorum." Bakışlarım Doğa'da durdu. "Asil'den nefret etmeye devam." Bu sefer hedefimde Mara vardı. "Ve sen! Özellikle seni bir erkek ile görmeyeceğim, normal halin çekilmiyor aşık hallerin hiç çekilmez." Kabul buradaki erkeklerin vahşi sert karakterleri, güçlü duruşları ve dedem yaşında olmalarına rağmen inanılmaz görünüşleri vardı ama bunları unutup onlara kapılmak tüm planlarımı sekteye uğratabilir.

Doğa olur anlamında başını salladı. "Daha yeni faciayla sonuçlanan bir evlilikten çıkmışken benim açımdan için rahat olabilir." Umarım böyle olur çünkü Asil her açıdan ona zarar verecek kişilerin içinde, özellikle baba faktörünü unutmamak gerek.

Mara gözlerini devirdiğinde ciddi misin dercesine bana bakıyordu. "Aşk mı? Aşk karın doyurmuyor ben mantık ilişkisi düşünüyorum, burada birkaç

sandık altın ile ayrılısam fena olmaz. Merak etme o altınları harcarken pek ayrılık acısı çekeceğimi sanmıyorum." Sinirlerim bozulmuş gibi gülerken ona para olsun da gerisi hiç mühim değil.

Gözler Itar'a döndüğünde yüzünü buruşturarak bize bakıyordu. "Buna cevap bile vermeyeceğim, çünkü o sefil karşı cinsin bende uyandırdığı tek duygu tiksinti." Neyse içim bu konuda rahattı mümkünse bir süre daha böyle devam etsin. En azından buradan kurtulanana kadar.

Şimdi üçü soru işaretiyle bana dönünce güldüm. "Sizi uyardığım bir konuda ilk yasağı çiğneyen kişi olmam mümkün değil." Bir daha bir erkeğe kalbimi açacağımı sanmıyorum.

Kahya uyarırcasına öksürünce hepimiz susarak yeniden onu takip etmeye başlamıştık. Salonun büyük kapısının önünde durduğumuzda ise Itır dışında hepimiz fazlasıyla gergindik. Kâhya çift kanatlı kapıyı iterek kenara çekildiğinde artık bundan kaçış yoktu. Kızlarla aynı anda içeri girdiğimizde liderlerin gelişiyle yeterince sessiz olan salon bizim varlığımız ile ölüm sessizliğine bürünmüştü. Korkumu içime gömüp kendimden emin adımlarla kızlarla birlikte salonun ortasına kadar yürüyüp durduğumuzda üzerimizde çok fazla meraklı göz vardı.

Başımı usulca kaldırdığımda tam karşıımızdaki masa bir duvardan diğer duvara uzanırken az öncekinin aksine bu masada tamamiyen yeni gelenler oturuyordu. Gençlerin hepsi kenara çekilerek ayakta duruyor önemli misafirlerine saygıdan kusur etmiyorlardı. En baştaki uzun masayı saymazsak sağ ve soldaki masalar bomboştı. Ne? Klan liderlerinin huzurunda oturmak yasak mı? Onu bunu bilmem ama yeni gelenler salgıladıkları yoğun enerjiyi ve bize attıkları delici bakışları cezaya kalmış bir çocuk gibi hissetmemi sağlamıştı. "Demek kalkanlar bunlar?" Bu konuşan adamın simsiyah saçları vardı, siyah ve uzun. Omuzlarından vahşice dökülecek kadar uzundu vikingleri andıran saçları. Kalın kaşlarının altında bize bakan sert çehresi ürkütücü, elli yaşında göstermesine rağmen siyah pelerininin altındaki geniş omuzları dimdik fazlasıyla dinç görünüyordu. Gözlerim masadaki elini bulunca yumruğunun üzerindeki siyah hilal kim olduğunu anlamamı sağlamıştı. Tenebrisliğin lideri, yani Asil'in babası. Zaten hemen yanında ise Asil oturuyordu, oldukça gergin bir halde.

Gözlerim aradığı kişiyi bulmak istercesine her birinin üzerinde uzun uzun geziniyordu, ama her lider ailesi ve klanlarındaki seçkin kişilerle geldiği için en az elli kişi rahat vardı. "Neredesin iblis." Sessiz fısıltım kimse

tarafından duyulmazken özellikle Tenebrisliilerin olduğu kısma bakıyordum.

Efsun hanım tebessüm ederek ayağa kalkınca kendimi toparlayıp onu aramayı bırakmıştım. "Merhaba kızlar, misafirlerimizi size tanıtayım." Yada sadece bana işbirlikçisi Medusa'yı tanıtabilir.

Saygıdan iki büklüm olan müdüre en başta oturan kendi yaşıtı görünen kadını gösterdi. "Bilgeler klanının lideri Revan ve ailesi. Mara lütfen klanına saygılarını sun tatlım." Mara o ne dercesine bana dönünce güldüm. "Önünde eğil diyor, ama eğer bunu yapmazsan şu yirmi dört yıllık hayatımda ilk kez seni takdir ederim." Fısıltıyla söylediklerime aynı fısıltıyla cevap vermişti. "Ve böylece buradaki yardımlarını benden kessin mi? Hayatta olmaz gönderdiği paralar işimi görüyor." Bir adım öne çıkarak eteğinin kenarlarını tutup kadının önünde eğilince bu ondan beklediğim bir şeydi.

"Ne takdir edilesi bir güç." Lideri hayranlıkla ona bakıyordu. "Bilginin ışııyla kuşatılmış bir melez, bu bana tanrıların armağanı olmalı." Sanki Mara'nın her şeyi bilen zihnini hissediyormuş gibi ona baktıkça duyduğu gururu gizleyemiyordu. Kadın liderin yanağındaki küre semboli diğer bilgelerin aksine daha koyu ve ihtişamlıydı. Kahve saçlarında ara ara aklar var, bir kulağında kocaman halka bir küpe varken diğer kulağı boştu. Yakasında tüyler olan kalın elbisesinin üzerine birçok aksesuar takan kadının zevkini hiç beğenmedim, ama Mara'ya baktıkça hissettiği pozitif duygular beni rahatlatı. En azından kendi melezini korurdu değil mi?

Kocası onun gölgesinde kalıyordu sanki.

Mara ona tebessüm ederek geri yanımıza gelince Efsun hanım hızlıca kadının eşi ve çocuklarını tanıtmıştı. Daha sonra ise karanlıklar lordunun yanında oturan iri adamı gösterdi. "Tenebrisliiler klanının lideri Abraham ve ailesi." Tam da tahmin ettiğim gibi Asil'in solunda oturduğu o adam babasıydı. Annesi ise eşi ve oğlunun tam tersi sarışın çıtı pıtı bir kadındı, ancak gözlerindeki o keskin pırıltı görünüşünün aksine fazlasıyla güçlü olduğunu haykırıyordu. "İtır?" Müdüre küçük bir uyarı da bulununca saygı sunma sırası kardeşime gelmişti.

Peki İtır ne yaptı dersiniz? Bir adım öne çıkarak liderlerine bakıp yumruk yaptığı elini sol göğsüne koyarak onlara erkeklere özgü bir selam verdi. Bu hareketi lider Abraham'ın hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrılmıştı. "Sende onu hissediyor musun?" Asil'in annesi bir şeyi anlamak istercesine gözlerini yumduktan bir süre tepkisiz kaldıktan sonra başını sallayarak gözlerini açtı.

"Çok yoğun dizginlenemez bir karanlık." Büyülenmiş gibi baştan ayağa Itır'ı süzmeye başlamıştı. "Bir melezin böylesine bir karanlığı zayıf bedeninde taşıması muhteşem bir olay." Asil'e döndüğünde gözlerindeki o duygu da ne? "Sen ne düşünüyorsun oğlum?" Aman tanrım bu kadın neden aradığı gelini bulmuş gibi Asil'e imâ dolu gözlerle bakıyor?

"Klanımızdaki her kadın gibi o da bir amazon efendim." Itır'a göz kırparak ona içtenlikle tebessüm eden çocuğun daha ilk günden Itır'ı sahiplendiğini biliyorum çünkü kendi klanlarındaki herkesi benimserdi buradakiler. Fakat annesinin ne yapmaya çalıştığını anladığını sanmıyorum. Tabii kadın bilmiyor oğlunun ılık tutkusunu.

Bir de annesine efendim diye mi hitap etti o?

Itır'da geriye çekilerek yanımızdaki yerini aldığında Efsun kaldığı yerden devam ederek masanın diğer tarafındaki aileyi tanıttı. "Koruyucuların lideri Ayvaz ve ailesi, kızlar saygılarınızı sunun." Mara önce Tenebrislilere sonra ise koruyuculara sunmuştu saygısını. Itır'da aynı şekilde bilgelerden sonra onlara da selam vermişti . Tam Doğa'da aynısını yapacaktı ki, tırnaklarımı bileğine geçirerek onu durdurmuştum. Yitik ırkın iki melezi olarak burada kimseye saygı göstermeyeceğim gibi onun da kendisini küçük düşürmesine izin vermem.

Bu hareketim hiç birinin dikkatinden kaçmamış olacak ki bana yönelik yükselen öfkeyi hissediyorum. En az diğerlerinin yaşında gösteren yaşlı koruyucunun öfke dolu kehribar gözlerine cüretkâr bakışlarla karşılık verdim. Saçlarını sıfıra vurmuş yaşlı adamdan aldığım tehlikenin kokusunu gözardı edemem. "Muhafızların lideri efendi Feti ve ailesi." Başımı çevirince bizi izleyen bu adam belkide içlerinde en yaşlısıydı, fakat bir ölümsüz olduğunu düşünürsek beni cebinden çıkaracak kadar da benden çok yaşayacağı günleri olduğunu biliyorum. Bal sarısı gözleri her birimizin zihnine sızmak ister gibi bakıyor ancak Mara dışında üçümüzün zihnindeki engele takılmış gibi kalın kaşlarını hoşnutsuzca çattığını gördüm. Bir piyanisti kışkırtan uzun parmakları beyaz sakalını hoşnutsuzca kaşırken aldığımız tedbir onu memnun etmemişti. Müdürenin uyarı bakışlarıyla Itır ve Mara onlara da selam verip saygılarını sunmuştu. Ve evet yine bunu yapmadığım gibi Doğa'ya da izin vermedim.

Efsun son olarak masanın sağındaki en uçta oturan aileyi gösterdi. "Azınlıkların lideri Cihangir ve ailesi." Klan lideri Cihangir'a baktığım an tek söyleyeceğim Gediz babasının bir kopyası. Siyah gür saçları düzgün bir şekilde kısa kesilmiş, ara ara saçlarının içindeki beyazlar dikkat çekiyor.

Geniş alnındaki belirgin çizgiler yaşını gizleyemezken adaletin temsilcisi olan adamın siyah gözleri tarafsızca her birimize bakıyordu. İri kıyım bedeni ve genç erkeklere taş çıkartacak bir karizması olduğunu itiraf etmeliyim. Sağında kıvrıkcık saçlı şişman bir kadın oturuyordu. Kızıl saçları bir tavus kuşu gibi kafasında kıvrır kıvrır, tombul yüzündeki çiller beyaz teninde daha belirgindi. Hafif sarkık gıdığı bile acilen diyet yap diye haykırırken o bunu hiç sorun etmezmiş gibi oldukça rahat bakıyordu. Kahve hareleri merakla bizi izlerken Cihangir'in solundaki kadında durdu bakışlarım. Bu kumral kadın ise az önceki kızıl olanın tam tersiydi. Örgülü saçlarını sıkıca bağlamış onları taraklı bir toka ile süslemişti. Hafif çekik yeşil gözleri, pürüzsüz buğday teni ve giydiği bordo elbisenin içinde zarif bedeni yaşına rağmen onu daha genç gösterse bile annemden daha genç değildi.

Cihangir'in sağında oturan kızıl kadının yanında Savcı ve Gediz oturuyordu. Beni belkide ilk kez kendi dünyama ait kıyafetlerin içinde gördüğü için tepeden tırnağa beni süzerken gözleri onaylamazca bakıyordu. "Demek günlerdir Arafta birçok söylentiye sebep olan kalkanlar bunlar." Konuşan kişiye baktığımda Cihangir'in solundaki kadının yanında oturan genç adamı gördüm.

İlk dikkatimi çeken yemyeşil gözleriydi, benim gözlerim ile eşdeğer bir koyuluktaydı. Hafif eğrimli burnu çok fazla kavgalara karıştığının bir göstergesi. Geniş alnını süsleyen uzun kumral saçları Doğa'nın saçlarının aksine daha koyuydu. Uzun yüzündeki çıkık elmacık kemikleri ve en az bir aydır cilet görmemiş sakalıyla oldukça bakılası. Gediz ve Savcı'dan birkaç yaş daha büyük gösteriyordu. Başımı çevirip hemen yanında oturan diğer yabancıya baktığımda ise farkettiğim şey ile afalladım. Bunlar ikizdi, hemde birbirinin kopyası tek yumurta ikizi. Ciddiyim üzerindeki gömleğin farklı renklerini saymazsak tıpatıp aynılar. Konuşan kişi beyaz, yanındaki ikizi ise siyah gömlek giymişti. Evet şuana kadar gördüğüm tek fark bu, onun dışında iki resmin arasındaki benzerliği bulmak kadar zordu onları ayırt etmek. Ah bir de siyah gömleklinin omuzunda simsiyah tüyleri olan bir kuzgun vardı. O kuştan bile Mara'nın şuanda ölesiye korktuğuna eminim. Bunlar Savcı ve Gediz'in abileri olmalıydı.

Kızlar aynı şekilde onlara da saygılarını sunmuş ve biz iki aykırı yine bunun dışında kalmıştık. "Efsun bu iki meleze buradaki kuralları anlatmadın mı?" Mara'nın lideri kaşlarını çatarak ben ve Doğa'yı gösterdi. "Bu ne hadsizlik!"

Efsun onun öfkesinden korkarcasına hemen bize dönüp, "Kızlar kendinizi tanıtarak onlara saygılarınızı derhal sunun." Çok bekler.

"Adım Elzem." Başımı kaldırıp canım yansa bile bunu yansıtmayıp omuzlarımı dikleştirdim. "Ve bir oyunbaz olarak kendi ırkım dışındakilere saygı göstermeyi reddediyorum. Burada benim dışımda klanımda kimse olmadığına göre saygı göstereceğim kimse de yok." Her biri aynı anda delici bakışlarını bana çıkartınca evet şu dikkat çekmeme konusunda oldukça iyi gidiyorum.

"Gazi kendi sonunu kendi hazırladı evlat, bunun için kimseyi suçlayamazsın." Cihangir'e başımı evet anlamında salladım. "Bunu biliyorum amacım size saygısızlık etmek değil, farkında olmadan bunu yaptıysam cüretimi bağışlayın. Ancak benim anlamadığım bir şey var." Gözlerim sırasıyla masadaki herkesin üzerinde oyalandı, hatta Azınlıkların bile. "Zekasıyla önplanda olan bir ırk nasıl kara büyüye olan tutkusu yüzünden öylesine hazin bir sonu yaşar? Üstelik biri değil hepsi birden, çok garip değil mi?" Bu işte kara büyüden fazlası var ve ben onu bulup ortadan kaldırarak ırkıma ait tüm boş masaları dolduracağım.

Ne diyebilirim ki kan çeker gibi bizi çekiyordu bağlı olduğumuz ırk.

"Diyelim ki var." Abraham gülererek arkasına yaslandı. "Bunun için kimi veya kimleri suçlamak hakkın? Hepimiz burada kedi köpek gibiyiz birbirimize yaptığımız şeyler için kimseye hesap vermeyiz. Bu durumda ne yapabilirsin ki?" Güzel soru ve bir o kadar mantıklı bir savunma.

Dudaklarımda bir gülümseme oluştuğunda gözlerinin içine bakarak, "Ne mi yaparım?" Büyük bir kibirle kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Sorunun kaynağına iner ve kangren olan yeri keser atarım." Peki daha sonra ne mi yaptım? Sanki onları tehdit eden ben değilmişim gibi sevimlice tebessüm edip, "Sizinle tanışmaktan onur duydum izninizle," deyip onlara sırtımı dönerek bir hanımefendiye yaraşır şekilde gayet sakın adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Hayır Elzem korkudan bayılmak için dışarı çıkmayı bekle.

Evet yine harika gidiyorum!

Akademiden çıkana kadar durumu iyi idare ettim, fakat avludaki banka oturduğum an tuttuğum nefesimi verirken elimi korkudan çırpınan kalbime bastırmıştım. "Yemin ederim düşman kazanmakta üstüme tanımıyorum." Sorunun kaynağına inmek nedir, şuanda hepsi beni o kaynağın içinde boğmayı düşünüyordur.

Aradan beş dakika geçmişti ki duyduğum adım sesleriyle başımı çevirince önde liderler olmak üzere herkesin dışarı çıktığını gördüm.

Hemen oturumu dikleştirip yıkılmaz tavrıma bürünmem uzun sürmemişti. "Ah demek buraya geldin Elzem." Bu Efsun bana iyilik yapıyormuş gibi sesini böyle içten çıkarmasın. "Kışlalarda küçük yarışmalar yaparak eğleneceğiz bize katılmak ister misin?" O küçük eğlencelerinin ne olduğunu bilmesem bu teklifine şaşırabilirdim.

"Çok isterdim." En az onun kadar yüzüme yapmacık bir ifade kondurdum. "Lâkin bir hizmetçi olarak yapmam gereken çok fazla şey var, üzgünüm bu gece varlığım ile sizi şereflendiremeyeceğim." Savcı'nın beyaz gömlekli abisi gülerek başını başka bir tarafa çevirirken, "Bu kız gerçek mi?" dediğinde, "Ne yazıkki evet." Savcı homurdanarak bana tersçe bakarken gülümseyip ona göz kırptığımda neyseki onun dışında bunu kimse görmemişti.

"Sen yapılacak işleri dert etme ben kahyayla konuşurum." Efsun her şekilde beni bu yarışmaya dahil edeceği için daha fazla uzatmayıp pes ederek onların peşine takıldım. Bakalım yarışmaya katılmam için ne gibi tuzaklar hazırladı çünkü doğrudan sorunca kabul etmeyeceğimi gözönünde bulundurmuş olmalı.

En arkada onları takip ederken öndeki Hafız adımlarını yavaşlatıp ona yetişmemi sağlamıştı. Ancak yanyana yürüsek bile her ikimizde dikkat çekmemek için dimdik karşıya bakarak yürüyorduk. "Burada bir işler dönüyor hoca, sende farkettiler mi?" Kalabalığın içinde en arkalarda yanyana yürürken birbirimize bakamıyorduk.

"Ben, Doğa ve Bülbül'ü yarışmalara dahil etmeyi planlıyorlar ve sakın nereden biliyorsun diye sorma çünkü çok sağlam bir kaynaktan öğrendim." Fısıltıyla söylediklerim ile adım atmayı bırakmıştı ki etraftaki kandiller her yeri aydınlatsa bile loş bir karanlık olduğu için bileğini tutarak yürümesini sağladığımı kimse görmemişti.

"Bu delilik!" Kısık bir sesle dişlerinin arasında konuşmuştu. "Bu tür yarışmalar bir çeşit gövde gösterisi olduğu için her ırk en iyi savaşçılarını arenaya çıkartır. Onlara karşı hiç şansınız yok!" Bunu bildiğim iyi oldu, korkudan ölmek için geçerli bir sebep.

"Bunları duymak çok iyi geldi, verdiğin bu güzel moral için sana minnettarım."

"Dinle!" Etrafına göz gezdirip bana döndü. "Her savaşçıya bir tane beyaz mendil verirler, ilk dakikada o mendili rakibinin önüne at. Bu pes ettiğin anlamına geldiği için mücadele biter."

"Peki herkes bunu yapar mı? Yada sen hiç yaptın mı?"

Gölerek hayır dercesine başını sallamıştı. "Bugüne kadar Araf'da kimse beyaz mendili rakibinin önüne atmamıştır çünkü savaş esnasında o beyaz mendil senin onurunu temsil eder ve kimse onurunu birinin ayaklarının altına düşürmez."

"Ve benim gibi bir gurur abidesinden bunu yapmasını mı istiyorsun?" Öleceğimi bilsem kimse bana o beyaz mendili yere attıramaz, özellikle o kendini beğenmiş ırkların gözleri önünde.

Zaten onların da amacı buydu, o mendili yere atarak kendimi ve ırkımın onurunu ayaklar altına sermem.

Ya da kazanarak kendimi deşifre edip aykırı olduğumu göstermem.

"Kahrolası gururun hayatından önemli değil!" Kızgın homurtusu beni ürkütmedi desem yalan olur. "Herkes farklı bir dünyada gelen eğitimsiz bir fani olduğunu bilirken kimse bunun için seni suçlayamaz." Ben öyle düşünmüyorum, güç üzerine kurulu bir dünyadaki ilk adımım kendimi küçük düşürmek olmamalı. Hem deneyimsiz davranıp aykırı olduğumu gizlemeli hemde o maçı kazanmanın bir yolunu bulmalıyım.

Herkes kışlaların yanında durunca Efsun öne çıkarak her birine içtenlikle gülümsedi. "Evet her festivalde adet haline getirdiğimiz yarışmalarımızın bu yıl ki galibi bakalım hangi ırktan çıkacak. Lütfen liderlerinizin seçtiği savaşçılar ismi söylenince öne çıksın." Liderim bile kayıplardayken bakalım öne çıkmamı sağlayacak sebep ne olacak.

"Oğlum Asil." Abraham'ın söylediği ilk isim ile karanlıklar lordu bunu hep yapıyormuş gibi sırtarak öne çıkmıştı. Bakalım rakiplerinin içinde ışığını da bulunca böyle gülecek mi?

Birkaç isim saydıktan sonra, "Ve tek melezim olan Itır, yeteneklerini görmek istiyorum." Itır sanki dünden razıymış gibi omuz silkerek o da Asil'in yanındaki yerini almıştı. Rakibim kardeşim çıkarsa çıldırırım.

"Bende kendi melezi çıkartıyorum." Revan'ın sesiyle Mara gözlerini kocaman açarak benim niye bundan haberim yok der gibi ona bakınca az kalsın gülecektim. Al sana canına susayan para kaynağın.

"Yapabilirsin." Kadın lider onu cesaretlendirmeye çalıştığında olmaz dercesine başını iki yanına salladı. "Yapamam efendim, yaşamak için birçok hayalim var ve onları gerçekleştirmek için hayatta olmalıyım." Para, para ve para gibi.

"Yarışmanın ödülleri içinde bin altın olduğunu söylemiş miydin?" Mara'nın gözleri anında ışıldayınca anlaşılan kadın lider buraya gelmeden önce Efsun'dan melezi hakkında bol bol bilgi almıştı. "Bin altın uğrunda

savaşmak için güzel bir sebep." Mara'da öne çıkınca Revan gülerek birkaç kişi daha çıkarmıştı. Acaba bizim liderlerimizde burada olsaydı Revan ve Abraham gibi sahiplenir miydi bizi?

Sıra Azınlıklardan Cihangir'e geldiğinde ilk baktığı kişi Savcı olmuştu fakat Savcı, "Hayır," diyerek onun teklifini reddetti. "Bu tür şeylerin içinde yer almaktan hoşlanmıyorum." Kimse itiraz etmediğine göre anlaşılan insanlarla iç içe olmaktan rahatsız olduğunu bilmeyen yoktu. Zaten şuanda bile bu kalabalığı gördükçe festivale lanetler yağıdırıyor gibi bakıyordu.

"Oğullarımdan Aybars." Cihangir'in seçtiği bir diğer isim ikizlerden beyaz gömlekli olandı. "Ve Dehliz." Omuzunda kuzgunu olan diğer ikiz canından bezmiş gibi herkese boş boş bakarken o da öne çıkmıştı. "Gedi-" demişti ki son anda susunca Aybars gülerek kardeşine döndü. "Yıllar geçmiş olabilir ama ismine yaptığın bu çılgınlığa hâlâ alışamadık." Babası bile onun ismini söyleyemiyordu çünkü adını lanetlediğini herkese duyurduğu için teleffuz eden kişiyi öldürme hakkını almıştı.

Neyseki ben ve Doğa'yı bunun dışında tutmuştu.

"Ben yokum." Ailesine karşı mesafeli bir tavır takındığını farkettim. "Ayrıca yerinde olsam yenilgiyi kabul ederdim Aybars, çünkü Dehliz'in ipliyle kuyuya inmek aptallık olur."

"Abin hakkındaki sözlerine dikkat et kardeşim, Dehliz nerede ne yapacağını iyi bilir, değil mi Dehliz?" İkizine döndüğünde Dehliz'in ona attığı boş bakışlar ile Gediz güldü. "Savcı dışında bir kardeşim yok, bunu artık anlamalısın." Ailesinin kalan üyelerine döndüğünde gözleri babası ve onun solunda duran kumral kadını buldu. "Tıpkı bir annem ve babam olmadığı gibi." Daha sonra Aybars'a bakıp gözleriyle Dehliz'i gösterdi. "Belkide artık ikizinin dilsiz olduğunu kabul etmenin vakti geldi. Şuana kadar hiç konuşmayan birine sürekli bir şeyler söylemeyi bırak çünkü sadece dilsiz değil aynı zamanda sağır." Aybars kaşlarını çatığında kimseyi zerre takmayan çocuk boş bir masaya oturup serseri tavrını sürdürmüştü. Afra'ya olanlar yüzünden onlara olan öfkesi hâlâ devam ediyor olmalı, fakat Savcı'ya karşı öyle değildi.

Abraham izlediği şeylerden keyif almış gibi Cihangir'e dönmüştü. "Görüyorum ki sürgün bile asi oğlunu dizginleyememiş, öyle bir oğul bir baba için utanç kaynağı olmalı." Anlaşılan sadece gençler değil büyükler de sulhu bozmak için elinden geleni yaparak birbirlerini kışkırtıyor.

Cihangir'in ona doğru döndüğünü gördüm. "Asi bir oğula sahip olmak sarhoş ve kadın düşkünü iki oğula sahip olmaktan daha iyidir." Abraham

hafif kaşlarını çatınca onun zaafını yakalamış gibi güldü. "Sahi büyük oğulların nerede? Her gün birini handa diğerini iskelede kadın koynunda çıkarmak yorucu olmalı. Tanrıya şükürler olsun ki en küçük oğlun abilerinin izinden gitmiyor değil mi?" İşte bu çok iyiydi.

Her ikisinin sağladığı gerginliği başka bir ses bozmuştu. "Benim seçtiğim-" Koruyuculardan Ayvaz'ın gözleri beni bulduğunda yaşlı lider büyük bir kin ile bakıyordu. "Generalim Ceza." Sağında duran iri yarı adamı benim için öne çıkardığını anlamak zor değil. Bir gözünde bandaj olan adamı görmek için başımı yukarı kaldırmıştım çünkü uzun boyu olan zırhlı dev fazlasıyla iri ve güçlüydü. Sanki bir koluyla sarılsa tüm kemiklerimi kırıp atacakmış gibi hissettiriyor. İki isim daha söyledikten sonra, "Tenebrislilerden kovulan ve benim himayem altında olan Meliz..." Gözlerimin içine içine bakarak söylediği son isim ile bedenim kaskatı kesilirken tam şuanda Meliz'den sonra Savcı'nın klanı olan koruyucuların da büyük düşmanım olacağını hissediyorum.

Ruhları öldüren ve ölü bedenlerin ruhlarını köleleştiren iki klanın gücü birbirine yakinken açıkçası hangisi daha güçlü kestiremiyorum.

Bekle! Tenebrislilerden kovulan mı? Abraham'ın o şeytanı kendi klanından kovduğunu bilmiyordum, kim bilir onlara ne yaptı?

"Geç kalmadım değil mi?" Duyduğumuz sesle hepimiz başımızı çevirince kalabalığın en arkasından sıyrılarak gelen kadın ile soluğumu tutmuştum. Kendisine yeni bir beden bulan kadın ona çok benzeyen koruyuculardan bir kadını kurban olarak seçmişti. Tıpkı benim gibi sarı saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış yeşil gözleri sadece benim üzerimdeydi. Her adımıyla bana olan nefretini haykırırken omuzlarımı dikleştirerek başımı kaldırdım. Herkes her ikimizin karşılaşmasını soluksuz izlerken gelip tam karşımda durduğunda onunla aynı boydaydık. "Merhaba Elzem." İçindeki öfkeye rağmen böyle vurdumduymaz davranıyorsa bunu bende yapabilirim değil mi?

"Yanında yılanlarını getirmemen şaşırtıcı Medusa." Başımı eğerek arkasına baktım. "Hayret gerçekten yalnız gelmişsin." Afallayarak düşünürcesine elimi çeneme koydum. "Dur bir dakika sen tek başına karşıma çıkmayacağını iyi bilirsin malum kendi dünyamda boğazınıdeşerek sana kim olduğumu zevkle göstermiştim değil mi? Ah hayır sen bu kadar aptal değilsin." Alay dolu bakışlarım tüm liderlerin üzerinde gezinip Ayvaz'da durunca sııttım. "Ne kadar da aptalım görüyorum ki yalnız değilsin." Dişlerini birbirine bastırdığı an ayaklarımda oluşan ısıyla şuanda

etrafımda yüzlerce ruh olduğunu anlayıp sustum. Bu kadar liderin önünde gücünü üzerimde kullanacak kadar pasif bir lider olduğunu sanmıyorum, yani umarım.

Ne var canım en fazla ölürdüm sanki daha önce yaşamadığım bir şey. Ölümünden doğmuşken ikinci kez ölmek beni korkutmuyor.

"Hafız..." Muhafızların lideri Feti'de kendi savaşçıları öne çıkartırken ben ve Ayvaz hâlâ birbirimize boş bakışlar atıyorduk. Bu yaşlı lider gözlerini benden alamıyor.

"Evet." Efsun tekrar konuşunca tüm gözler ona dönmüştü. "Fanileri temsil etsin diye akademideki dört ölümlüden hizmetçim Bülbül'ü seçiyorum." Buzlar kraliçesi birkaç kişinin arasından öne çıktığında yine gözlerinde en küçük bir duygu kırıntısı yoktu. "Işıktan gelenler ve oyunbazlar eksik ne yazıkki." Bu duruma çok üzülüyormuş gibi davması yok mu. "Kızlar?" Gözleri ben ve Doğa'nın üzerinde gezindi. "Bu gece kendi klanınızı onurlandırmak ister misiniz?" Evet işte başlıyoruz.

Asil hızla Doğa'ya dönerken gözlerindeki endişesini bu sefer gizleyemiyordu. Adeta yapma dercesine ona bakıyordu, Doğa ise yutkunarak şimdi ne yapacağız gibisinden bana bakıyor. "Hangi klanı?" Doğa'yı yanıma çekip, "Olmayan bir klanı onurlandırmak iki meleze düşmez Efsun hanım." Şaşırmadı çünkü bu tepkiyi vereceğimi önceden tahmin etmek zor değil.

"Kararınıza saygı duyuyorum." Eminim öyledir. "Omar?" Dibinden ayrılmayan koruması başını sallayıp uzaklaşarak akademiye doğru yürüyünce işte şimdi gerçek planını görmenin zamanıydı.

Yaklaşık on dakika sonra Omar önde arkasında ise dört kişi. Gelenlerin kim olduğunu anlamak için gözlerimi kısıtıldığında onlar yaklaştıkça gördüklerim ile hayretler içinde kalmıştım. Aman tanrım oyunbazlar ve ışıktan gelenler! Sağdaki iki kişi oyunbazlardı, soldaki iki kişi ise ışıktan gelenler çünkü tanıdık enerjilerini hissediyorum. Onlar yaklaştıkça sefil halleri içimi acıtmıştı. Bunlar köle olanlardı çünkü her birinin boynunda pranga gibi kalın tasmaları gördükçe köleliğin yaygın olduğu bu günahlar şehrine lanetler ediyordum. Kıyafetleri oldukça eski, bedenleri kir ve is içindeydi. Saçları bile uzun zamandır tarak görmemiş gibi düğümlerden oluşan topaklar içindeyken bu da yetmezmiş gibi Omar'ın yaptığı aşağılanma akıl alır gibi değildi. Boyunlarındaki tasmaya bağlı bir zincir vardı ve Omar her birinin zincirini elinde tutuyordu. Onları tıpkı bir hayvan gibi peşinden çekmesi dayanılacak gibi değildi. Yanımdaki Doğa'nın gerilen

bedeniyle kolunu sıkıca tuttum çünkü asıl tuzağı şimdi farkediyordum. Efsun onları yarışmaya sokarak bizi oyuna dahil etmenin peşindeydi. Bu gece her ne olursa olsun bu yarışmanın içinde olmayı doğru bulmadığım için duygularıma yenik düşüp hata yapma lüksüm yoktu. "Elzem..." Sonunda neler olduğunu farketmiş gibi ürkek gözleri bana dönünce başımı salladım. "Bu yarışmanın içinde olamayız Doğa, o yüzden seni kışkırtmalarına izin verme. Kim olduğumuzu anladıkları an burada cesetimiz çıkar." Kısık bir sesle onu uyardığımda umarım uyarımı ciddiye alıp beni zor durumda bırakacak şeyler yapmazdı.

"Evet ışıktan gelenleri ve oyunbazları temsil edecek köleler de geldi. Artık başlayalım mı?" Bakışlarım yanımda geçen oyunbazları bulunca her ikisi beni hissetmiş gibi durmuştu. "Anne bu bir şifacı." Gözlerim dolduğunda en fazla on beşinde olan bir çocuğa bakıyordum. Alnında kocaman bir şişlik vardı, boynundaki pranganın izleri ise kızaran teninde görünüyordu. Zayıf bedeni ona bol gelen kıyafetlerin içinde küçülmüş bir umut gözleri yardım istercesine bana bakıyordu. Yanında yorgunluktan zor ayakta duran kadın ise annesi mi? Anne oğulu oynadıkları kirli oyuna dahil ederek beni manipüle ediyorlardı. Yumruklarımı sıkarak onlara sırtımı döndüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Kendi ırkıma sırtımı dönerek ben kime ihanet ediyordum? Onlara mı yoksa kendime mi?

"Bu anarşiye seyirci kalıp sizin bir parçanız olmayı reddediyorum. Yürü Doğa bizim burada bir işimiz yok." Onun bileğini tutarak öfkeli adımlarla kalabalıktan ayrılp akademiye doğru koşarcasına ilerliyorduk. "O ışıktan gelenler çok yaşlı bunu kaldıramazlar Elzem." Hıçkırma bile bileğini bırakmadım. Olanları izlemese acı da çekmezdi, ama geri dönüp onlara istediğini vermeyeceğim!

Eğer geri dönersem çok daha kötüsü yaşanırdı.

Ellerimi şakaklarıma bastırıp başımdaki ağrıyı geçiştirmeye çalışırken soluğu kulübemde almıştık. Doğa ona yaptığım çayı şöminenin ateşiyle ısıtarak içerken gözleri üzerimdeydi. "Strese girince hep baş ağrısı çekiyorsun değil mi?" Ellerimi şakaklarımdan çektim. "Sebebi bu değil." Fazla düşünmek beni strese sokuyordu ama sıklıkla baş ağrısı çekmemin sebebi bu değildi.

Şöminenin yanında oturan kıza baktığımda sanki bir şeyler söyleyecekmiş de çekiniyormuş gibi sürekli bakışlarını kaçırıyordu. "Bana her şeyi söyleyebilirsin." Bugüne kadar onu korkutacak bir şey yaptığımı sanmıyorum.

"Evet." Sıcak çayından bir yudum aldığında gözleri hüznün içinde bana bakıyordu. "Ben sana her şeyi söyleyebilirim, söylüyorum da, ama sen neden her şeyi kendine saklıyorsun?" Bilmesi gereken şeyleri zaten ona veriyordum.

"Sen bana asla ihanet etmezsin değil mi?" Zamansız sorum yanan şöminenin aksine kulübeyi buz kesmişti. Kırgın bakan gözleri bunu nasıl düşünürsün dercesine bana sitem ederken ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm. "Ben kötü biri değilim Doğa." Pencerenin önünde durup dışarıdaki karanlığa bakarken çok yorgun hissediyorum. "Yaptığım veya yapacağım her şeyin bir sebebi vardır mutlaka, beni gördüklerin ile yargılama olur mu? Her şeyi unut ama ihaneti asla affetmeyeceğimi unutma olur mu?" Akıl şaşar göz yanılır ama kalp hep doğruyu haykırırdı. Ben kimseyi gördüklerim veya duyduklarım ile hiç yargılamadım. Son sözü hep söyleyen kalbimdi, biri yüreğimin terazisinden geçmemişse benim için sınıfta kalıyordu. Belki öz kardeşimden daha çok güvendiğim tek arkadaşşıma içimi açamıyor olabilirim ama beni hissetmeliydi.

"Bu da nereden çıktı?" Camdaki yansımaıa bakıyordum orada gördüğüm kişi ben değildim. "Bir seferinde annem, yani anneannem şizofren olduğumu düşünüyordu." Elimi usulca kaldırıp cama bastırdım. "Beni doktora götürmek istemişti." Gözlerim dolduğunda dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı. "Sorunlarıım olduğunu düşünüyordu." Pencerede gördüğüm kişinin gözlerine bakıyordum, o da benim. Diğer elimi kaldırıp cama bastırduğımda beni taklit etti. "Ama benim sorunlarıım yoktu...sorumluluklarıım vardı."

"Bazen seni hiç anlamıyorum." Homurdanarak çayını içen kıza bende demek istedim, bazen bende kendimi hiç anlamıyorum. Kalbimde bu gecenin buruk ihanetini taşıırken bağıırıp haykırarak öfkemi kusmak istiyordum bana bunu yapanlara, ama sus diyordu mantığıım...doğru zaman henüz gelmedi sus ve aptalı oyna diyordu oyunbaz tarafım. Bir köşede büzülmüş karanlığı yaşayan asıl benliğim ise kaybolmuştu artık bulamıyorum onu. Ne gönüllü ne de mecburi, ben böyle olacağını bile bile böyle olmayı seçmişim. Ne on iki ayın günahı, ne de salının laneti. Şimdi sus Elzem, sus ki sana kalanlara isyan edecek birilerini arama.

Geçmişin kapılarııı bir bir zihnimde kapatırken her şeyi hızlıca unutuyor olmam muhteşem bir olaydı. Belkide bir oyunbaz olmamdan kaynaklanıyordu bilmiyorum ama zihnimin kontrolü hep bende olmuştur. Neyi unutup neyi hatırlayacağım hep benim elimde olmuştur. Bazen bir şeyi

unutuyordum sonra arada zaman geçiyor ve biri bana o konuyla ilgili bir şey söylediğinde ben ilk kez duyuyormuşum gibi tepki vermekle kalmayıp bu nasıl mümkün diye onu kendi zihnimde sorgulayıp zaten bildiğim şeyi hatırlamadığım için onun şokunu tekrar yaşayabiliyorum. Evet zihnim hastalıklı ve evet karışık zihnimin bana sundukları yanıltıcı olabiliyor çünkü bir girdaptan farksız beynimde gerçek ve yalan tamamiyen birbirine karışmış halde. Kimbilir belkide annem hep haklıydı, belkide benim gerçekten farkında olmadığım sorunlarım vardı. En acısı da kendi iç hesaplaşmamı yaparken ben saniyeler içinde bu düşüncelerimi de kendime unutturacak, yüreğimdeki ağırlıktan kurtularak gayet sağlıklı bir şekilde huzur bulacağım.

Her şeyi unutuyor olabilirim ama gerektiğinde onları yeniden hatırlamak için kendime küçük parçalar bırakıyordum.

"Merak ediyorum bir kazanan olacak mı?" Fısıltım camda buğu oluştururken sadece bakıyordu tıpkı benim de ona baktığım gibi. Birleşen ellerimizin arasındaki ince cam parçası onu hissetmeme engel değildi. Gözlerindeki heyecanı görebiliyorum, aynısı benim gözlerimde de vardı. Bu özgürlüğün ışıltısıydı ama özgür değildi, bende öyle. "Kim efendi kim köle?" Sessizce sorduğum sorunun cevabını bilmiyordum, ama o da bilmiyordu. "Kölen kim?" Öylece bana bakıyordu. "Efendin kim?" Kaşlarını çatığında kaşlarımı çatığımı farkettilim. İkimizin yıllardır süregelen bu savaşında kazanan hiç olmamıştı tıpkı köle ve efendinin belirsiz olduğu gibi. Evet o bendim ve evet o benim yansımamdı, belkide ben onun yansımasıydım emin değilim.

"Karanlık..." Ellerimi usulca camdan çektiğimde o da çekmişti. "Bu gece bana çok yaklaştığını itiraf etmeliyim." Güldüm, güldü. "Ama bu gece efendi ben olmalıydım." Yüzünü iyice cama yaklaştırdığında yüzümü cama yaklaştırdığımı farkettilim. Göz temasını kesmiyordu, hiç kesmezdi. O genelde gözlerini hiç kaçırmazdı, bende kaçırmazdım. Benden daha iyi değildi bu konuda, ondan daha iyi olduğumu iddia etmiyorum. Aynı anda pes ederdik. O benim yansımamdı, belkide ben onun...

"Elzem sen orada kiminle konuşuyorsun?"

"Kimseyle." Öylece yansımama bakıyordum. "Hiç kimseyle."

Kanepeye oturup şöminenin ateşini izlerken bu Doğa ile olan son konuşmamız olmuştu. Neredeyse üç saat boyunca ne o soru sormuştu ne de ben cevap vermiştim. Her ikimizde sessizlik içinde yarışmaların bitmesini bekliyorduk, ancak zaman geçtikçe Doğa daha fazla strese girer olmuştu.

Önce bir süre hiç kımıldamadan öylece durdu, sonra ayağa kalkıp kulübenin içinde volta atmaya başladı ve üçüncü saate girdiğimizde ellerini saçlarından geçiren kızın acı çektiğini görebiliyorum çünkü kendi ırkındaki o iki ışıktan gelenin acısına kayıtsız kalamıyordu. Irklar içinde ışıktan gelenler bu konuda en hassas ve duyarlı olan klandı. Irklarından birileri bu kadar yakınındayken onun acısına kayıtsız durması çok zordu. Ellerini kalbine bastıran kız, "Ölüyorlar." Özür dilercesine aceleyle bana dönüp, "Üzgünüm Elzem ama ben senin gibi kalpsiz değilim!" diyerek koşup çıkmıştı kulübeden.

"Doğa hayır!" Hemen duvardaki kandili alarak peşinden koştuğumda aceleyle kapıyı bile arkamdan kapatmamıştım. Kalpsiz? Gerçekten onda bıraktığım izlenim bu muydu? Ben sırf o zarar görmesin diye kendi kardeşimi orada bırakarak onu alıp buraya gelmiştim. İtir üç saattir orada ne yapıyor kimlerle mücadele ediyor diye üç saattir kendimi yiyerek beklemiştim. Evet en çok Doğa için bunu yapmıştım çünkü benim aksime kontrolünü daha çabuk kaybedip gerçek kimliğini deşifre edecek potansiyeli var. "Doğa dur dedim!" Peşinden koşarken o benden daha hızlıydı. "Etrafımda bu kadar nankör varken sizi düşünmek aptallık!" Kahretsin bu kız tüm planlarımı bozacak.

Akademnin arka bahçesine gelene kadar onu durduramadığım gibi ona yetişmeyi de başaramamıştım. Kalabalıktan sıyrılıp öne çıktığımızda ise nefes nefese soluklanırken gördüklerim asıl soluğumu kesmişti. Dövüş arenasının içinde seçilen tüm savaşçılar vardı. Liderler sandalyelerinde oturup masadaki içkilerini keyifle izlerken kalabalık tuttuğu savaşçısına tezahüratlar yapıyordu. Arenadaki tüm savaşçılar aralarında üç adım kala yanyana dizilmiş ellerinde farklı silahlarla sıranın onlara gelmesini bekliyordu. Her birinin karşısında kendi ırklarına ait bir köle vardı ve bu köleler bir tane kilden testiye kafalarının üstünde tutuyordu. Sanırım oyunu çözmüştüm ya testiye kırarlar ya da ıskalayıp kendi klanlarından birinin ölümüne sebep olurlardı. Çıldırılmış olmaları köle bile olsa kimsenin canını böyle kolayca hiçe sayamazlardı. Bu insanlar gerçekten lanetlenmeyi hakedecek kadar acımasızdı.

Sıra ışıktan gelenden olmalıki elinde ok ve yay tutan adamın karşısında onunla birlikte gelen yaşlı kadın vardı. Adam yayı gerip attığında ok yaşlı kadının koluna isabet edince ben gözlerimi kocaman açarken her ikisinin ağladığını görmek beni kahrediyordu. "Yine ıska." Yanımdaki kalabalıktan birinin gülen sesini duydum. "O testiye kırmadan sırasını savuşturamaz, bu

gidişle karısını öldürecek." Aman tanrım karısı mıydı? Nasıl bir cezanın günahı bu saçmalık!

Efsun bilerek deneyimsiz köleleri seçmiş olmalı çünkü bu adamın daha önce eline yay almadığı çok belli!

Adam bir ok daha alıp tam fırlatacağı ki, "Dur!" diyen kız daha ben ona engel olamadan fırlayıp arenaya atlamıştı. Evet işler kızışıyor!

Doğa'nın arenaya çıkmasıyla bir sessizlik oluştuğunda Asil yutkunarak geriye dönüp ona en büyük kabusu yaşatacak olan kıza bakıyordu. "Bir sorun mu var?" Masasında konuşan müdüre müsveddesi sorunun ne olduğunu iyi biliyordu. "Evet var!" Testiyi tutan kadının kanlı bedenine baktıkça tüm korkusu hızla kaybolup yerini öfkeye bırakıyordu. "Kendi ırkımı ben temsil edeceğim!" Adamın elindeki ok ve yayı aldığı anda ise geceye son damgasını vurmuştu. "Onun yerine yarışmak istiyorum!" Gediz oturduğu masada arkadaşına gülerek bakarken Asil'in savurduğu küfrü bence çoğu kişi duymuştur.

"Hayır bu mümkün değil!" Kaşlarını çatarak sevdiği kıza döndü. "Sonradan yarışmaya dahil olamazsın, şimdi derhal git buradan!" Sesi öfkeli çıkıyor olabilir ama gözleriyle âdeta yapma dercesine ona yalvarıyordu.

"Neden?" Doğa diğer yarışmacıları geçerek korkusuzca onun karşısında durdu. "Sence ben bunu başaramaz mıyım?" Sorun bu değil ki aptal.

"Evet!" diye gürlledi sabırsızca. "Senin gibi birinin bu yarışmada yeri yok!" Onun hassas ve naifliğine vurgu yapmıştı ama Doğa kaşlarını çattığına göre sanırım farklı şeyler anlamıştı.

"Benim gibi biri öyle mi?" Saçları yüzüne savrulurcasına önüne dönüp diğer tarafta kalmış kadına doğru yönünü çevirdi ve yayı gerip oku fırlattı. Testi paramparça olup kadının kafasından aşağıya dökülürken şoka girdiği esnada Asil'e dönüp elindeki yayı sertçe onun göğsüne bastırdı. "Beni küçümsemek neymiş bu gece sana göstereceğim Tenebris!" Kahretsin bu çok havalıydı.

Ben yapsam kesin ıskalayarak kendimi rezil ederdim.

Asil sabır çekerken Doğa sırasını savuşturduğu için hepsinden uzak bir köşede durmuştu. "İnatçı aptal!" Doğa'ya tersçe bakan çocuk önüne döndüğü gibi kemerindeki hançeri çıkartıp kendi hedefine fırlatınca o da testiyi kırmıştı. Geriye çekilip Doğa'dan uzak bir köşede durduğunda her ikisinin birbirine attığı öfke dolu bakışlar çok komikti.

O okun tesadüfen hedefi bulduğunu biliyorum çünkü Doğa'nın okçuluğa hiç ilgisi olmamıştı.

Hatta bir seferinde onunla müzeye gitmiştik o ise okları es geçmişti. Daha çok o garip mızraklardan oyalandı diye hatırlıyorum.

"Omar yeni savaşıma beyaz mendilini verip o mendilin amacını anlatır mısın?" Doğa'nın oyuna dahil olmasıyla keyfi yerine gelen Efsun'un gözleri beni buldu. "Hâlâ katılmak istemediğine emin misin Elzem'cim?" Cim? Bu iğrenç sahiplenme ekini kullanacak kadar onunla samimi olduğumu sanmıyorum.

Gözlerim arenadaki çocuğu bulunca çoktan sırasını savuşturup annesini vurmadığını görmek rahat bir nefes almamı sağladı. "Teşekkür ederim ama-" Kollarımı göğsümde birleştirip umursamaz bir tavır takındım. "Genelde verdiğim kararlardan pek döndüğüm söylenemez." Hiçbir güç beni bu vahşetin bir parçası yapamaz.

Efsun göreceğimiz dercesine yeniden yerine oturunca sıranın Mara'ya geldiğini görünce ona odaklandım. Elinde bir balta tutan kızılın yan profilinde bakmak bile fazla rahat olduğunu görmemi sağlıyordu. Karşısındaki bilge kölenin kafasında tuttuğu testiden gözlerini ayırmıyordu. Sanırım kölelik sadece ışıktan gelenler ve oyunbazlar için geçerli değildi. Nasıl ki alt sınıftaki yoksul kesimler evlerinde çalışıyorsa daha kötü durumda olanları acımadan köleleri yapabiliyorlardı. "Şunu atacak mısın artık!" Itır'ın sabırsız sesine, "Dikkatimi dağıtma," diyerek karşılık verdikten sonra baltayı havaya kaldırıp fırlatmıştı. Yok artık! Doğa'dan sonra beni ikinci şoka uğratan kız hedefi tam on ikiden vurmuştu. Hadi ama içlerinden en geride kalan ben olamam.

Günlerdir eğitim alıyor mümkünse bu kadarını başarsın, o kadar eğitimi ben alsaydım bende yapabilirdim.

"Şükürler olsun!" Onu beklettiği için homurdanan Itır'da tıpkı Asil gibi belindeki hançeri çıkartıp fırlattığı gibi testiyi kırınca ellerimi birbirine vurup, "Çok iyi Itır!" Farkında olmadan ona tezahürat yapmam ile gülerek bana dönen kız elini kalbine bastırıp erkeklere has bir selam vererek önümde eğilince kıkırdadım. Onu desteklemem hoşuna gitmişti.

Çocukken de böyleydi, katıldığı tüm yarışmalarda babam ve abilerim hep meşgul olduğu için gidemezdi, ama ben hepsinde yanında olur yalnız olmadığını hissettirmeye çalışırdım.

Kendimden bir yaş küçük kardeşimin veli toplantılarına katılmışlığım bile vardı. Her ikimiz içinde tam bir fiyaskoydu.

Sıra Hafız'a gelince elinde tuttuğu yayı gererek duruşunu ayarlayan çocuk oku fırlatınca hedefi vurması tebessüm etmemi sağlamıştı. "Daha iyisini yapabilirdim muhafız." Gediz'in içkisini yudumlarken söyledikleriyle güldü. "Daha iyisini yapamadığın için orada oturuyorsun Azınlık." Herkes iki düşman ırkın laf dalaşı sanıyordu bu konuşmaları, ama aslında Gediz alaycı tavrının altında desteğini hissettirip ona yalnız olmadığını hatırlatıyordu.

"Beni takip et." Tam arkamda duyduğum ses ile soluğumu tutarken onun uzaklaşan adım seslerini duydum fakat ilk üç dakika hiç hareket etmeden öylece bekledim. Dikkat çekmek istemediğim için biraz daha bekledikten sonra usulca arkamı dönüp kalabalığın içine daldım. Hepsini geride bıraktığımda ise onu bulamamıştım. Etrafıma bakınırken kandillerin olmadığı تنها bir yere doğru gittiğini görünce ofladım. Gizli saklı buluşmak için karanlık berbat bir seçim.

Hiç istemesem de diğer herkesi geride bırakıp bahçenin en uç noktasına kadar peşinden gelmişim. Büyük bir ağacın gövdesine yaslanarak attığım her adımı izleyen adamı güçlkle görüyordum. Aramızda beş adım kala durdum çünkü onun olduğu yer çok karanlıktı ama benim bulunduğum noktaya az çok ışık yansıyor. "Hayır o yarışmalara asla katılmayacağım bu konuda içiniz rahat olsun." Daha o konuşmadan söze girmem yüzünü net göremesem de onu şaşırttığını hissedebiliyorum.

"Bunu söyleyeceğimi nereden bildin?" Ruhundaki endişeyi tüm gece soluduğumu ona söylemeli miyim?

"Bu tuzağı sevgiliniz ile birlikte mi hazırladınız?" Başka bir soru yönelttiğimde ben cevap beklerken karanlıktan uzanan bir çift el belimi kavradığı gibi beni kendi karanlığının içine çekmişti. "Bunu özellikle mi yapıyorsunuz?" Belimdeki ellerin şokuyla başımı kaldırıp ona bakıyordum. "Neyi?" Yine beni neyle suçladığını merak etmişim ki, "Şu sevgili saçmalığını!" deyince gülerek başımı salladım. "Evet." Bu itirafı kesinlikle beklemiyordu.

"Evet mi?"

"Evet."

"Amaç?"

"Çünkü sakın tavrınız beni deli ediyor, bir robot misali hep aynı ifade. Üzgünüm ama fazla sinir bozucusunuz." Onun tutuşundan kendimi kurtarmak için geriye çekilmeye çalıştığımda belimi daha sert tutarak buna izin vermemişti. "Biri bizi görebilir." Ürkerek onu uyardığımda etrafıma

endişeli gözlerle bakıyordum neyseki bulunduğumuz yer hem gözden uzak hemde karanlıktı.

"Bu seni rahatsız eder mi?" Sırtımı ağaca yasladığında kalp atışlarım beni bozguna uğratarak hızlanırken karanlık yüzünü gizliyor olabilir ama sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyorum. "Birlikte görünmemiz seni rahatsız eder mi Elzem?" Hafif hırıltılı çıkan sesi ve ismime yaptığı vurgu bedenimdeki kan akışını kesmeye yetmişti. Bedenimdeki bu heyecan da neyin nesi?

Kahretsin ondan etkileniyor muyum?

"Si-siz..." Zayıf çıkan sesim beni dehşete uğratmıştı. Bu adamın üzerimdeki hakimiyeti müthiş.

"Evet ben?" Nefesini artık dudaklarımda hissediyorum.

Her iki yanımdaki elleri sürtünerek belimi bulmuştu. "Kesin şunu."

"Neyi?" Benimle oynuyordu.

"Her ne yapıyorsanız onu işte."

Güldü. "Bir şey yapmıyorum...henüz." Henüz derken?

"Her öğrencinizi böyle kıskırtıyor musunuz bay Gevheri? Yoksa bu bana özel bir muamele mi?" Bedenimin temasına verdiği tepkileri görmezden gelmeye çalışsam da bu hiç kolay değildi. Adi adam fırsatını bulmuşken merdivenlerde ona yaptığım şeye karşılık misilleme yapıyordu.

Yine gülüşünü duydum. "Yaptığım her şey size özel bayan Akay." Kendimi tutamayıp güldüğümde ellerimi göğsüne bastırarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Sizinle böyle tenhalarda buluşmak fazla heyecan verici olsa da öğretmenini ayartan bir öğrenci olamayacak kadar edepliyim." Hemen karanlıktan çıkıp az önceki aydınlık bölgeye gidince ruhundaki o huzuru anımsatan bahar esintisi sebepsiz yere tebessüm etmemi sağlamıştı. Benim yanımdayken gerçekten mutlu oluyordu.

Ben az önce karanlıktaydım ve bunu farketmedim mi?

"Dinle." Sesindeki neşe gibi ruhundaki huzurda kaybolmuştu. "Bu gece fazlasıyla herkesin nefretini kazandın bu yarışmanın içinde yer almamalısın. Kalırsan tıpkı arkadaşın gibi dayanamayıp katılacağına eminim kulübene dön." Sesi sıkıntılı geliyordu. Karanlıkta olabilirdi ama ruhundaki stresi hissediyorum. "Yarışmanın en korkunç iki turu geriye kaldı; dövüş ve av." İçimden bir ses bu av dedikleri şeyde ördek avlamadıklarını söylüyor.

"Doğa'yı bırakamam."

"Kardeşin için değil de arkadaşını düşünmen oldukça şaşırtıcı?" Sorgulayıcı sesi çok fazla şey biliyormuş gibi hissettirdi, ama kendimizi ele

verecek hiçbir şey yapmamışken aykırı olduğumuzu anlayamazdı değil mi?

Ama şöyle bir şey var ki ben bu adamın gözleri önünde birçok bedene girmiştım!

"Doğa kardeşimin aksine fazla tecrübesiz." Hemen ona sırtımı dönerek uzaklaştım. Kendimi ifşa edecek kadar burada kimseye güvenmiyorum.

Yeniden insanların arasından geçip en önlerde kendime yer edinirken benden birkaç dakika sonra o da kızıl kadının sağındaki yerini almıştı. Herkes sırasını savuşturmuş sıra Bülbül'e gelince elinde tuttuğu hançeri kaldırıp fırlatınca gördüğüm sahne ile çılgılığımı engellemek için ellerimi dudaklarıma bastırdım. Hedefi bir faniydi ve Bülbül hançeri onun boğazına saplayarak onu öldürmüştü. Hayır bu bir tesadüf değildi! Kimse ilk atışta birinin nefes borusuna tesadüfen hedef alamaz değil mi? Bilerek yapmıştı! Elenmenin tek yolu hedefinin ölümünden geçiyor olmalı ki son iki tura katılmamak için onu öldürmüştü. Bencilce! Bu kızın bu kadar ileri gitmesinin tek sebebi bencillik çünkü o kölenin bir suçu yoktu. "Çok yazık, bu kadar ilerlemişken elenmen üzücü." Efsun'un söylediklerine inanamıyorum. Üzücü olan elenmesi değil yerde boğazında kanlar fışkırarak can veren bedendi.

Ben nasıl bir cehennemin içine düştüm öyle!

Bülbül onlara selam verip arenadan çıktığında ruhsuz bakışlarıyla gözgöze gelince tiksinti dolu gözlerle ona bakıyor olmama tepki vermedi. Ne bekliyordum ki başından beri çok tehlikeli bir enerji yayan birinin masum olduğunu düşünmek asıl hataydı. Sebep ne olursa olsun bu yaptığının kabul gören bir yanı yoktu. "Evet bakalım sırada hangi turumuz var." Efsun masasında duran iki cam kutudan birine elini daldırdı ve iki kağıttan birini çıkartıp açtı. "Dövüş." Kalabalık bunu bekliyormuş gibi tezahüratlar eşliğinde coşkuyla bağırırken arenadaki savaşçılara döndü. "Dövüş esnasında her şey serbest, rakibiniz pes etmediği sürece onu öldürme hakkına sahipsiniz." Daha bir gürültüyle etrafımdaki insanlar ölüm görmek istercesine bağırırken ben tüm bu vahşeti şoklar içinde izliyordum.

"Şimdi rakiplerinizi seçelim." Psikopat müdüre elini kaldırarak kalabalığı sustururken soluğumu tutmuştum. "Kurada çıkan ilk isimlerin sırasına göre arenaya çıkacaksınız." Elini diğer cam kutuya daldırdığında bu kutuda katlanmış birçok kağıt vardı. "Koruyuculardan Ceza." Bir adım öne çıkan koruyuculardan Ayvaz'ın korumasının rakibi olarak kutudan çıkarttığı kağıttan çıkan isim, "Oyunbazlardan Zafer." Hayır, hayır, hayır! O devası

adama rakip çıkan kişi on beşlerinde olan oyunbaz çocuk mu? Sıska bedeni rakibinin üçte biri kadar bile değil.

Ona karşı kazanması imkansız.

"Bilgelerden Mara." Aklım hâlâ oyunbaz çocuktayken Efsun'u güçlükle dinliyodum. "Ve Azınlıklardan Dehliz." Mara ve Gediz'in abisi bir adım öne çıktığında bir küfür savuran kızın, "O kuşu göndermediği sürece beni alt etmek için fazla bir şey yapmasına gerek yok!" diye homurdandığını duymuştum. Kuşlardan korktuğu için sağır ve dilsiz olduğunu duyduğum adama doğru bakamıyordu bile.

"Muhafızlardan Baki ve yine muhafızlardan Kamil." Aynı ırktan iki kişi çıkmıştı fakat kimse itiraz etmediğine göre kurada çıkan her ismi kabul etmek zorundalar sanırım.

"Tenebrislilerden Itır." Tenebrislieler büyük bir alkış tufanı kopardığında bu barbar ırk klanlar içindeki en gürültücü olanlardı. Efsun bir kart daha çekip açtığında, "İşte bu ilginç olacak," deyip açtığı kağıdı kaldırarak kalabalığa gösterdi. "Meliz, evet bu gece anne kızı ölümüne bir dövüşte izleyeceğiz." Ne? Kardeşime o kadar kişinin içinde çıka çıka bir iblis mi çıktı? Pes! Gerçekten ben artık diyecek bir söz bulamıyorum!

Itır üzerinden benimle oynayacaktı.

Itır korkusuzca bir adım öne çıkarak yanında duran kadına bakarken Medusa'nın şeytani gözleri bana dönmüştü. Meydan okuyan bakışları sırf canımı yakmak için kendi kızına acımayacağını haykırıyordu. "Muhafızlardan Hafız ve Azınlıklardan Aybars." Diğer eşleşmeler devam ederken ben artık hiçbir şey duyamıyorum. Medusa ile olan göz temasını kesmeden dümdüz bir şekilde ona bakarken kardeşim için korkmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ne zaman ki kulağıma Efsun'un, "Işıktan gelenlerden Doğa," diyen sesi geldi işte o zaman kendimi biraz olsun toparladım. Umarım Doğa'ya doğru düzgün biri çıkardı.

Doğa'da öne çıktığında nefesimi tutarak Efsun'un elini kutuya daldırmasını izledim. Tüm kağıtları sinir bozucu bir yavaşlıkla karıştırması can sıkıcı. Nihayet birini alıp kutudan çıkarmayı başarmıştı. Aynı yavaşlıkla kağıdı açtığında kalbim artık duracak noktaya gelmişti. Başını kaldırıp, "Rakibi ise Tenebrislielerden Asil," demesiyle bu kaderin ona kötü bir şakası olmalıydı. Evet gerçekten ona Asil çıkmıştı. Hangisi için daha çok üzülmeliyim bilmiyorum.

Tenebrislieler yine büyük bir nidayla onun adını haykırırken siyah gözlerinde büyük bir yıkım olan çocuk omuzları yenilgiyle çökerek öne

çıkıp sevdiği kızın yanında durmuştu. Doğa yutkunarak korku içinde ona bakarken, "Be-beni inciteceksin?" Soru dolu titreyen sesiyle Asil ona doğru dönüp, "Beni incittiğinden daha fazla değil." Sadece Doğa'nın duyabileceği kısık bir sesle söylemişti bunları ama dudak okumaktan zerre anlamayan ben, sanırım bu sefer doğru tutturdum. Zor olacaktı, bu sefer her ikisi için çok zor olacaktı.

Efsun kalan tüm eşleşmeleri hızlıca seçtiğinde tüm yarışmacılar arenadan inmişti, ama koruyuculardan o dev ve oyunbaz çocuk kalmıştı çünkü isimleri ilk okunan onlardı. Zafer iri rakibini görmek için başını bir hayli geriye doğru kaldırırken, korkudan titrerken elindeki kocaman kılıç emanet gibi duruyordu. Yarışmanın diğer turlarını kaçırmıştım ama finale son iki tur kala bu kadar ilerlediğine göre çok iyi iş çıkarmıştı. Lakin ortada bariz görülen fiziksel bir fark varken gözleri korkusunu ele veriyordu. Her ikimizin de korktuğu gibi olmuştu çünkü daha Zafer kılıcını ona doğru savurmadan Ceza'nın kılıcı çok sert bir şekilde onun kılıcına çarpınca tiz sesler çıkartan kılıç elinde savrularak yere düşmüştü. Zavallı çocuk onu almak için eğildiğinde ise Ceza karnına öylesine sert bir tekme atmıştı ki, yüzüstü düşen çocuğun kaburgalarından gelen ses ile burnumun direği sızlayarak gözlerim dolmuştu. Annesi bir kenarda oğluna bakarak ağlarken Ceza yerdeki çocuğu acımadan çevirdi ve onun bir çocuk olduğunu umursamadan yetişkin birinin bile dayanamayacağı yumruklarını onun yüzüne geçirmeye başlamıştı. Ben bile bu görüntü karşısında yıkılırken annesinin yaşadıklarını tahmin bile edemiyorum.

O daha çocuktu...çocuk.

"At şu mendili!" Daha fazla dayanamayıp ona doğru gitmek istedim fakat iki kişi anında kollarımı tutunca afallamıştım. "Bu da ne demek?" Başımı kaldırıncı beni tutanların koruyucular olduğunu gördüm. Kolumu çekmeye çalıştığımda daha sıkı tutmuşlardı. İçlerinden biri, "Rahat dur!" Beni azarlayarak kabaca geriye çekmişti. "Savcı oraya çıkmanı yasakladı." Savcı mı? Bekle o çokbilmiş öğretmen bunu yapacağımı önceden tahmin ettiği için onları mı göndermişti? Benimle ilgili kararları alacak konumda değil.

Dişlerimi sıkarak onun olduğu tarafa döndüğümde onaylamazca bakan gözleri rahat dur dercesine üzerimdeydi. Acı bir nida içimi yakarcasına kulaklarıma ulaştığı an o kadar hızlı arenaya dönmüştüm ki, kanlar içinde yatan çocuğun yüzü dağılmış aldığı son darbe ile bilincini kaybetmişti. Ceza denilen pislik yanında duran kılıcını alınca acı içinde ona bakıp

haykırdım. "Yapma!!" Beni tutanlardan kollarımı kurtarmaya çalışıyordum ama beni bırakmıyorlardı.

"Öldür! Öldür! Öldür!" Herkes büyük bir coşkuyla ölüm isteyerek beni şoka uğrattırken aklımı kaçırmak üzereydim.

"Bitti." Sırtarak kılıcını kaldırıp tam ona saplayacağı esnada, "Dur!!" Öyle şiddetli bir sesle bağırııştım ki herkes susarak bana dönmüştü.

Kollarımı tutanları sertçe iterek koşup arenaya atladım. "Beni geçmeden ona dokunamazsın!" Onu bırakıp ayağı kalktığında küçümsercesine beni süzdü. "Sen mi beni durduracaksın? Bir fâni mi?" Neden olmasın?

O çocuğı kurtarmak için onu durdurmam gerekiyorsa bunu yaparım!

"Ne o korktun mu?" Gülererek tam karşısında durdum. "Sana meydan okuyorum! Ya kabul edersin ve benimle hesaplaşırsın, ya da pes ederek geriye çekilip onu rahat bırakırsın. Evet ben Elzem Akay, bu gece sana meydan okuyorum!" Madem ki bu işten kaçışım yok o zaman inceldiğı yerden kopsun!

Bu gece bir kazanan çıkar mı emin değılim, ama kaybeden ben olmamalıyım.

Evet gördüğünüz gibi Elzem her ne kadar tüm gece kaçmaya çalışsa da en sonunda dayanamayıp oyunun bir parçası oldu. Üstelik rakibi neredeyse onun iki katı ve dövüşlerde bir ustayken sizce neler olacak?

İtir'ın rakibi olarak annesi yani Medusa'nın çıkacağını bekliyor muydunuz? Medusa Itir'ın sahip olduğu tüm özelliklere sahip çünkü o da bir Tenebris. Bunun yanı sıra şöyle bir avantajı var o aynı zamanda bir iblis, yani hırçın kızımızın işi hiç kolay olmayacak gibi, siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Peki ya Doğa? Bu gece duygularıyla hareket edip mantığını yitiren bir diğer kalkanımız da Doğa. Eminim o yarışmaya dahil olurken rakibinin Asil olacağını düşünmemiştir, fakat şimdi her ikisi karşı saflarda. Üstelik Asil'in geri çekilip pes etmesi demek beyaz bayrak görevi gören o mendili yere atmak demek. Ve bu hem Asil gibi birini zor durumda bırakır hemde başta ailesi olmak üzere tüm klanının gözünde kendini bitirmekle eşdeğer. Evet bu ikisini de pek güzel şeyler beklemiyor gibi sizce neler yaşanır?

Ve Mara? Bu çatlak kızımız ise sırf altın ödülü için bu vahşetin içinde yer alacak kadar çılgın. Rakibi ise Azınlıklardan Gediz'in abisi Dehliz. Bakalım bu ikisinin maçında bizleri neler bekliyor? Tahminleri olan var mı?

Bir de yarışmanın son turu olan av var, bu konuda fikirleri olan var mı? Sizce onları nasıl bir av bekliyor çünkü Efsun ve diğerlerinin de planladığı gibi kalkanların hepsi artık yarışmanın bir parçası.

Ve bir konuya daha değinmeden bitiremem. Arkadaşlar evet Araftaki herkes ölümsüz ama bu hiç ölmedikleri anlamına gelmiyor. Yani güçlü bir büyü, zehir veya ölümcül bir yara onları da öldürebilir. Tıpkı daha önceki bölümlerde Hafız ölmek üzereyken Elzem'in son

anda onu kurtardığı gibi yada Itır yüzünden Gediz'in ölümün eşiğine gelmesi gibi. Evet ölümsüzler ama bizden daha uzun yaşayıp daha az yaşlanan, çok az hastalanıp çabucak iyileşen türden ölümsüzlük bu. Ve herhangi ölümcül bir tehlikeye maruz kalmazlarsa oldukça uzun yıllar boyunca yaşayan, fakat bu hiç ölmedikleri anlamına gelmiyor.

Bir diğer konu ise öldüklerinde tıpkı Medusa gibi bedenleri ölüp ruhları kalmıyor. Eğer ayrıntılara dikkat etmişseniz Mara Elzem'e koruyucular hakkında bilgi verirken çağrılan ruhların uzun süre yaşayanların dünyasında kalmanın mümkün olmadığını söylemişti. Ruhlar bile köleleştirildikleri halde hemen gelip onu çağırان kişinin istediğı şeyi yapıp geri ait olduğı yere gidiyorsa Araftakilerin öldükten sonra Meliz gibi bir ruha dönüşüp Arafta veya başka bir yerde kalması mümkün değil. Meliz onlardan farklı çünkü o iblislerin soyundan geliyor ve öyle birini öldürmek çok kolay olmadığı için ruh formunda olması normal.

Aslında çoğı sorunun cevabını açıkça bölümün içinden veriyorum fakat hâlâ bana bu tür sorularla gelenler oluyor. Azıcık daha detaylıca okuyalım canlarım.☹

Yeni bölümde görüşmek dileğıyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(21) Bitmeyen Gece.

Öfke? Ne sinsi bir düşman değil mi? Tıpkı bir yılan gibi içinize çöreklenir zehrini akıtmak için doğru anı kollardı. Çok az öfkem aklımın önüne geçip galip gelirdi. Ben genelde aklım ile düşünür kalbim ile karar verirdim lakin asla öfkeme yenik düşmezdim. Ancak şimdi işler değişmişti şimdi ne akıl vardı ne de kalp. Bu çılgınlığı yapmamı sağlayan şey sadece öfkemdi. Çocuklar ve yaşlılar en büyük zaafım iken bir çocuğun ölmesine izin verseydim ben geri döndüğümde nasıl bakardım öğrencilerimin yüzüne. Bir öğretmen için çocuklar koruması gereken en büyük ilkelerinden biriydi o yüzden istesem bile bunu izin veremezdim. Hangi dünyadan ya da ırktan geldiği farketmez çünkü çocuk çocuktur. Doğru kararı verdiğimi biliyorum lakin bu gece arenada sadece Koruyuculardan Ceza ile bir maçım yoktu, ben bu gece hiç tecrübem olmadığı halde kılıç kuşanıp iki düşman ile ölümüne savaşmalıyım. Bir herkesin gördüğü karşımdaki dev, bir de kimsenin göremediği karanlık. Ceza gibi birini yenersem aykırı olduğum ortaya çıkar ve infaz edilirdim. Yenilirsem de karanlık benim için gelecekti. Evet şuanda iki ucunda ateş olan bir ipin üzerinde duruyorum. İleri gitsem galibiyetin bana getireceği şey zafer değil ölümdü. Geriye gitsem yenilgimin sağlayacağı büyük yıkım. Tüm seçenekler tükendi değil mi? Madem her iki yönde ölüme çıkıyor bende atlarım.

Bu gece onlara ne zaferi yaşatacağım ne de yenilgiyi, evet bir planım var. Neden her ikisini aynı anda yapmayayım ki? Al sana C şıkkı.

"Başlayalım mı artık?" Rakibimin sabırsız sesiyle mecburen başımı salladım bundan kaçışım yoktu. "Omar?" Efsun hanımın mesajını alan Omar, arenaya doğru yürüyüp beyaz bir mendil uzatınca onu at kuyruğu yaptığım saçlarımın etrafına bir toka gibi bağladım. Ölüm bile bu mendili yere atmamı sağlayamaz.

Yürüyüp Ceza'nın karşısında durduğumda, "Yerine beni çıkar Elzem!" Kardeşimin korku dolu sesinden anlamıştım evet yiyeceğim tek bir yumruk ile Itır arenaya atlayacaktı. Medusa gibi bir iblis ile dövülecekken kendi rakibimi de ona vererek zayıf düşmesini sağlayamam.

Gediz'e dönüp elimle Itır'ı gösterdim. "Arenaya doğru atacağı tek bir adımda ona acı vermekten çekinme." Itır itiraz ederek bağırırken siyah gözleri neyin peşindesin dercesine bakan adam umutsuzca başını salladı. "Onu senden uzak tutacağım." Masasında rahatça oturuyor olabilir ama Itır'ı durdurmak için onun yanına gitmesine gerek yoktu.

Yeniden rakibime döndüğümde tam başlayacaktık ki, "Beklemekten sıkıldım şu faninin işini artık bitirecek misin Ceza?" Savcı'nın sesiyle başımı kaldırıncaya onunla gözgöze geldim. Son derece sakın bir şekilde oturan adamın alaycı sözlerinin aksine ruhundaki korkuyu sezdim...benim için korkuyordu. Dili başka söylüyordu, gözleri söylediklerini onaylıyordu fakat ruhu endişe içinde kıvranıyordu. Biliyordu, bir Oyunbaz olduğum için ruhunu hissedip sözlerine kırılmayacağımı biliyordu. Bedeni onları kandırırken ruhunu tüm çıplaklığıyla bana sunuyordu. Ela gözleri öylece bakıyordu bana, ama öylesine değildi. Rahatça içkisini yudumluyordu lakin rahat değildi. Boş bakan gözleri sanki bana bir şeyler anlatmak istiyordu. Onunla uzun uzun bakışmamız dikkat çekeceği için elimi uzatıp saçlarımdaki lastik tokayı çekip çıkardım. Elimde beyaz mendil ve tokayı tutarken yönüm Ceza'ya dönük olabilir ama yüzüme dökülen saçlarımdan arasında ona bakıyordum. İçkisini dudaklarına götüren adamın masadaki sol eli usulca hareketlendi. Eli yumruk olurken baş parmağı yumruğunu sarmamıştı. Masadaki elini hafifçe çevirince baş parmağının yönü onu göstermişti. Burada bana vermek istediği mesaj neydi? Her ne ise bunu anlamak için sadece birkaç saniyem kalmıştı çünkü herkes beklemekten fazlasıyla sıkılmış gibiydi.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz!" Kalabalıktan buna benzer sesler yükselince fazla baskı yüzünden aklımı toparlayıp Savcı'nın anlatmaya çalıştığı şeye odaklanamıyorum. Saçlarımdan yüzümden çekme bahanesiyle tekrar ona baktığımda bu seferde ceketinin iç cebinde köstekli bir saat çıkarmıştı. Sıkılmış gibi saate bakıp tekrar cebine koyduğunda masadaki yumruk olan elinin iki parmağını açtı ve kapattı. Hadi Elzem şifreleri çözmek senin işin bul şunu artık. Baskı altındayken odaklanmam çok zor!

Önce elde ne var onları gözden geçir.

İlk işareti kendineydi yani onunla ilgili bir şey? Bekle! Onu dövüşe dahil etmemi istiyor olabilir mi?

İkinci işaret saat ve iki? Bu da belirli bir süre demekti değil mi? Ah tanrım buldum! Onu maça dahil etmemi istiyor ama belirli bir süreliğine çünkü sonuna kadar kalsa kurallara göre ya ölecekti ya da öldürecekti.

Arenaya çıkmak istediğine göre Ceza'dan korkmuyordu bu da demek oluyor ki kendi klanından birini öldürmemek için süre koymuştu.

İki? İki dakika ölümüne bir maç için çok kısa bu da demek oluyor ki iki işareti yaparken benden istediği yirmi dakikaydı.

"Bir sorum var!" Parçaları birleştirmem ile saçlarımı geriye savurarak Ceza'nın yanından geçip yönümü Azınlıkların lideri Cihangir'e çevirdim. "Adalet sisteminiz nasıl işliyor sizin? Oyunbazlardaki o çocuk hem yaş olarak hemde güç olarak Ceza ile eşit değildi yani buradaki adaletsizliğe göz yumdunuz yanılıyor muyum?" Savcı'yı işin içine dahil edeceksem bunu doğrudan değil dolaylı yollardan yapmalıyım ki onun başı belaya girmesin.

"Bu ne cüret!" Solundaki kumral kadın ilk kaşlarını çatan olmuştu. "Bir Oyunbaz nasıl olur da efendimizin adaletini sorgular bunu arafta kimse yapmaya cesaret edemez." Ben yaparım, daha bu ne ki kimsenin yapamayacağı birçok şey yapacağım ama zamanı var.

"Cüretimi mazur görün bayan." Onun aksine fazlasıyla soğukkanlı ve sakindim. "Siz söylediniz ben bir Oyunbazım, sorular türeten bir beynim olduğu için kimse beni suçlayamaz değil mi? Arafta belki yeniyim ama şuana kadar takdir ettiğim tek ırk Azınlıklar iken bu gece gördüğüm adaletsizliğe sessiz kalınması büyük bir hayalkırıklığı yaşamamı sağladı." Tüm liderler bu konuşmanın nereye gideceğini sessizlik içinde beklerken onlara bekleyin demek istedim...ben sizi kendi oyununuzun içinde yenerken siz bekleyin.

Tüm oyunlarının içine dahil et beni ölümler şehri. Kalelerini bir bir kuşatıp seni fethettiğimde Elzem Akay kimmiş herkes gibi sende öğreneceksin.

Dün üç silahşörler bugün Savcı, yarına daha fazla kişi. Kimisi yanımda kimisi karşımda, ama ben adım adım fethime başladım kimsenin haberi yok.

"Oyunbaz benden yardım istemedi." Lider Cihangir konuştuğunda onu sorgulamamı görmezden gelip bana cevap vermişti. "Adalet ile lanetlendik ama bu her haksızlığa karşı çıktığımızı göstermiyor. Sana şöyle anlatayım; biri adalet için bize gelmediği sürece sıradan insanlarız, ama yardım için bize geldiklerinde karşıımızda can düşmanımız bile olsa buna kayıtsız kalamayız çünkü tam o esnada lanetimiz şaha kalkar. Sen nasıl ki çıplak ayaklarla ruhları daha yoğun soluyorsan biz Azınlıklarda yardım talebiyle içgüdülerimize kavuşup karşıımızdaki haklı veya haksız olduğunu hissederiz. Hislerimiz devreye girdiği an bize gelenler için gereken kanıtları bulup adaleti sağlarız. O Oyunbaz benden yardım istemedi." Sanırım şimdi

anladım buradaki dengeyi. Onlar buranın savcısı veya hakimiydiler, ama olur olmadık her şeye karışıp kargaşa çıkarmasınlar diye lânetleri sadece yardım isteyenler için geçerliydi. Aslında çok mantıklı çünkü her haksızlığa karışmalarını sağlayacak bir lanete maruz kalsalardı diğer ırkları bırak en başta kendi klanlarını bitirirlerdi. Malum yüzde yüz adaletle lanetlenselerdi örneğin bir eş kendi eşinin çok basit bir hatasında bile olay çıkarabilirdi çünkü bunu ona laneti yaptırabilirdi.

"Adaletinizin sadece yardım isteyenler için geçerli olduğunu söylediniz değil mi?"

"Evet."

"O halde benim için adaleti sağlayın, hayır sizden yardım istemiyorum ben hakkım olan adaleti talep ediyorum." Bir uğultu yükseldiğinde kimse böyle bir şey beklemiyordu. Tüm liderlerin yüzü öfkeden kıpkırmızı olurken adalet istiyorum dediğim an Cihangir'in simsiyah gözbebeği bal sarısına dönünce keyifle dudaklarım kıvrıldı. Onun lanetini harekete geçirmiştım artık istese bile bana kayıtsız kalamazdı.

"Bu saçmalık yarışmanın ortasında bir mahkeme kurulamaz." Dişlerini sıkı lider Ayvaz'a sevimlice tebessüm ettim. "Kalmanız için sizi zorlayamam istediğiniz an gidebilirsiniz çünkü o kadar çok şikayetim var ki büyük ihtimalle sabaha kadar sürer. Hepsi bittiğinde ancak o zaman dövüşürüm."

"Kaçmak için mahkemeyi kullanıyorsun çok zavalılıca." Başımı çevirip Mara'nın liderine döndüm. "Beni korkaklık ile itham etmeden önce iki kez düşünün bayan çünkü az önce bir deve kafa tutarak korkak olmadığımı kanıtladım. Mahkemeye gerek kalmadan bu işin bitmesini mi istiyorsunuz?" Her birine uzun uzun baktım. "O halde bana yüzde elli şans yaratın. Ceza yüzlerce yaşında usta bir savaşçı, ben ise tokat atmasını bile bilmeyen yirmi dört yaşında bir fani. Müsabaka başladığı an sadece saniyeler içinde beni öldürür sizce bile bile lades diyecek birine benziyor muyum? Ayrıca otuz saniye sürecek bir dövüş eminim sizi eğlendirmez." Bir şekilde hepsinin kanına girip çıkarıma olan şeyi onların çıkarına göstererek istediğimi almalıyım. "Dahası otuz saniyede kendi potansiyelimi ortaya çıkartarak doğru savunmayı yapamam değil mi? Az önce de gördüğünüz gibi öfkelendiğimde hiç beklemediğim şeyler yapabiliyorum tıpkı arenaya atladığım gibi. Belkide Ceza'ya direnecek güç var bende ama maç başlar başlamaz kaybedersem bunu nasıl anlayabilirim ki?" Ve altın

vuruş! Şimdi her biri birbirine bakıp düşünüyordu çünkü ilk dakikada kaybedersem bir aykırı olup olmadığımı anlayamazlardı değil mi?

Rakibini gör, tanı, izle ve zaafını bul oradan saldır.

Gözleriyle konuşan liderler tüm bu tiyatronun amacının ben ve Doğa'nın aykırı olup olmadığımı anlamak için olduğuna kanaat getirmiş olmalı ki, "Nasıl bir eşitlik istiyorsun?" dedi Tenebrislilerin lideri Abraham. İşte bu kadar basit. Şimdi kendi lehime olan şeyi en kötü şekilde onlara sunmalıyım.

"İki kişiye karşı iki kişi? Ceza yanına istediği kişiyi seçecek bende öyle. Karşımda iki usta dövüşçü varken yanımda sadece bir tane olacak, yani bir nevi ikiye karşı bir kişi çünkü benim performansım ortada." Göz göze gelip bunu kendi aralarında konuşmaya başladıklarında çıkacak olan kararı sabırsızca beklemeye başladım. Eğer kabul etmezlerse sırf dövüşmemek için gerçekten sabaha kadar sürecek bir mahkeme konusunda inat edebilirim.

Göz ucuyla Savcı'ya baktığımda dudağının kenarı belli belirsiz kıvrılmış gülmemek için kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. Sanırım sergilediğim küçük performans hoşuna gitmişti çünkü planı yapan oydu uygulayan ben. Harika bir takım olmuştuk şimdiden.

"Pekâlâ." Ayvaz'ın aklına önerdiğim şey yatmış olmalı ki, "Kabul edildi." Gözleri her şekilde öleceksin dercesine sinsice bana bakarken kendime olan bu özgüvenimin tek sebebi Savcı'ya çok güveniyor olmamdı. Eğer kaybedersek asıl o zaman benden çekeceği var.

"Güzel, bende şikayetimden vazgeçiyorum." Yeniden Ceza'nın yanına giderek karşısında durdum. "İlk siz seçin." Önce ben kartlarımı gösterirsem Savcı'dan daha güçlü birini çıkarabilirdi. Kahretsin her haltı enine boyuna düşünmek bazen beni yoruyor.

Beklemekten kök salmış adam bir an önce bunun bitmesini istediği için fazla düşünmeden, "Kendi klanımdan Mahir." Umarım o da bunun gibi devlerin soyundan gelmiyordur. Koruyucuların arasında sıyrılıp öne çıkan kişi beni dumura uğratmıştı çünkü benden birkaç santim uzun oldukça zayıf biriydi. Tüm gününü güneşin altında geçirmişcesine kavruk teninde beyaz olan tek şey kahve gözlerinin akıydı. Ancak Ayvaz'ın gülümsemesine bakılırsa onu görünüşüyle değerlendirmek büyük hata olurdu. Gerçekten merak ediyorum bu geceyi sağ çıkaracak mıyım?

"Bende..." Düşünüyormuş gibi elimi çeneme koyup her klandaki savaşçıları uzun uzun inceledim. Eğer hemen Savcı dersem bu bayağı bir

dikkat çeker. Gözlerim iri bir Muhafızda durdu. "Sen-" Vazgeçmiş gibi başımı iki yanıma doğru salladım. "Ah hayır ya da sen olmazsın." Tüm ırkları süzerken Itır adeta beni seç diye kendini yiyordu ama bu yapacağım son şey bile olamazdı. Bilerek beş dakika boyunca herkesi uzun uzun inceleyerek buradakilerin sabrının içine etmiştim. Bakışlarım masadakilere kaydıgında önce Efsun'a baktım sonra ise Savcı'ya ve onun yanındaki kişiye daha sonra tekrar Savcı'ya. "Bulduum." Elimle her şeyden habersizce oturan kişiyi gösterdim. "Savcı Gevheri'yi seçiyorum!"

Masadakilerin gözleri anında beni bulduğunda hiçbirini onu seçeceğimi beklemiyordu. Dahası Savcı'da oscarlık bir performans sergileyip afallayarak bana bakıyordu. Uğultular yükselirken tüm öğrenciler Savcı hocanın arenaya çıkıp çıkmayacağını konuşmaya başlamıştı. Ayvaz'ın çenesi seğirirken ruhundaki öfke o kadar hızlı bir şekilde büyüyordu ki, az kalsın korkudan tamam vazgeçtim diyecektim. "Klanımdaki en iyi iki adamımı bir Oyunbaz için birbirine kırdırmayacağım!" Dişlerinin arasında tıslarcasına konuşunca gerçekten tam şuanda arkama bile bakmadan koşarak kaçabilirim. "Madem öyle Savcı hoca sadece yirmi dakika boyunca benim safımda yer alsın. Yirmi dakikanın sonunda Mahir ve Savcı hoca oyun dışı kalır biz devam ederiz. O zaman aynı klandaki güçlü savaşçıların birbiri öldürmek zorunda kalmaz. Maçın sonuna kadar Savcı hoca kalırsa ikisinden biri ölmeden müsabaka bitmeyecektir malum bunlar sizin koyduğunuz kurallar. Peki bu sizin için uygun mu?" Evet böylece onun itirazını da kendi lehime çevirip bir diğer arzumu sanki ona iyilik yapıyormuşum gibi dile getirmiştim.

Homurdanarak susunca bu kabul ettiği anlamına geliyordu. "Başka birini seç ben yokum." Ne dedi şimdi bu adam? Kaşlarını çatarak ona döndüğümde gerçekten de istemiyormuş gibi bakıyordu. Harika şimdi de onu ikna etmeliyim çünkü beyimiz hevesli görünmemek için işi yokuşa sürmeye kararlı! Neden o rahatına bakarak otururken burada her şeyi ben halletmek zorundayım?

"Tekrar düşünmenizi talep ediyorum."

"Reddedildi." Aksi hiç olmadı ki.

"Rica etsem tekrar düşünür müsünüz?" On dakikadır burada birilerini ikna etmek için canım çıkmıştı şimdi bir de onunla uğraşıyorum.

Dudaklarını birbirine mi bastırdı? Bekle bu adi herif gülüşünü mü saklamaya çalışıyor? "Tekrar düşündüm ve hayır." Ama ben bunu var ya!

Kimbilir yine neyin intikamını alıyordu.

Tırnaklarımı avuç içime bastırarak bedenimdeki öfkeyi gizlemeye çalışırken heran sinirden yerimde tepinebilirdim. "Genç bir bayanı geri çevirmeniz ne kadar kaba bir adam olduğunuzu gözler önüne seriyor. Lütfen sizin hakkınızdaki düşüncelerimi değiştirerek şaşırtın beni." Şimdi gidip bir başkasını seçeceğim o zaman görür bu yaptığını.

"Benim hakkımdaki düşüncelerine önem vermiyor olmam ne kadar güzel değil mi?" Meydan okurcasına gözlerimin içine baktı. "Öğrencilerimden biri bile değilsin neden bu işi yapayım ki?" Bir küfür savurduğumda şimdi bu inadının sebebini anlamıştım. Onun dersini bırakınca anlaşılan dersinde sürekli yaramazlık yapan öğrencisi olmayınca sınıf fazla çekilmez gelmiş olmalıki bunu kullanarak beni geri istiyordu. En az benim kadar her durumu kendi çıkarına kullanmasını iyi bilen bu adamdan nefret ediyorum.

Asla olmaz dercesine ona baktığımda tek kaşını usulca yukarı kaldırıp öyle mi der gibi bakınca omuz silktim. "Siz devam edin." Kadehini masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ben odama çekiliyorum." Şaka mı bu? "Tamam!" Başını yavaşça bana doğru çevirip, "Bir şey mi söyledin?" Sesindeki o keyifli tını beni deli ediyor. "Kabul ettiğimi söylüyorum, ah yanlış söyledim yani kabul edin lütfen." Vermek istediğim mesajı nihayet alınca ruhundan süzülen o memnuniyeti solumamak için farklı bir ırktan olmayı ne kadar çok isterdim anlatamam. Çıkarıcı pisliğin teki.

"Anlaşılan kabul etmezsem sabaha kadar buradakileri oyalayıp duracaksın...tamam öyle olsun." Adam bildiğin istediğini elde etmekle kalmamış bir de diğerlerine iyilik yapmak için kabul ettiğinin izlemini yaratmıştı. Evet çok fazla ortak yönümüz var.

Nihayet yanıma geldiğinde herkes başlamamızı beklerken, "Önce sana bir silah seçelim." Yerde o Oyunbaz çocuğun kılıcını aldığımda kılıç o kadar ağırdı ki ben bunu havaya kaldırırsam kolum ya kılıçla öne doğru düşerdi ya da arkaya. "İndir elindeki o şeyi." Yüzünü buruşturdu. "Tenebrislielerin silahı bir Oyunbazın elinde eğreti duruyor." Arenadan indiğinde hemen yan taraftaki kışlaya girip raflardaki silahlara kabaca baktıktan sonra iki tane gümüş rengi yuvarlak fırlatma frizbi bıçak ve birkaç şey daha alıp yanıma gelmişti. Herkes ne yapacağını izlerken halka gibi olan bıçakları tıpkı bir bilezik gibi bileğine geçirmişti. "Ellerini uzat." Ona itaat ederek her iki elimi uzattığımda raflarda aldığı bir diğer şeyin sargı bezi olduğunu gördüm. Ellerime fazla temas etmemeye çalışarak sargı bezini avuç içimde geçirip parmak boğumlarıma birkaç kez dolayıp sarmıştı. "Bu yumruk attığında ellerini korur." Duraksayıp başını kaldırarak

bana baktı. "Yumruk atmasını bildiğini söyle?" Şiddete karşı olduğumu söylerken şaka yapmıyordum.

"Bir seferinde Itır biranda karşıma çıkınca korkup refleksiyle koluna vurmuştum o sayılır mı?"

Güldü. "Bunu bilmek içimi rahatlatmıştı." Dalga geçiyor ama bundan pek şikayetçiymiş gibi görünmüyordu.

Ellerimi sarma işi bittiğinde az önce koltuğuma sıkıştırdığım beyaz mendili alıp bileğime bağladı. "Dayanamadığın yerde pes et lakin bu mendili sakın yere atma." Hafız mendili at derken onun bunu söylemesi beni şaşırtmıştı.

"Kendi hayatımdan daha önemli mi bu mendil?"

"Evet." Sesinde tereddüt yoktu. "Benim için en az hayatın kadar onurunun nişanesi olan bu mendil önemli." İşte duymak istediğim tek şey buydu.

"Dinle." Diğerleri duymasın diye sesini özellikle kısık bir tonda çıkartıyordu. "Ayvaz sağ kolu olan Ceza'yı benim insafıma bırakmayacak kadar akıllı, bir şekilde büyüğü yasaklayacaktır. Yenilmez değilim iki kişiye karşı bir şansım var mı bilmiyorum, ama şu yirmi dakikada Mahir'i oyalayıp özellikle Ceza'ya odaklanacağım ki ben çıktığımda sana zarar verecek gücü bulamasın." Frizbi bıçakları çıkartıp her ikisini elime tutuşturdu. "Bu bıçakları araf üzerinde kimse Oyunbazlardan daha iyi kullanamaz. Arkamda kal ve gerektiğinde kendi klanının silahlarını kullanmaktan çekinme." Ne yani bu bıçaklar benim halkıma mı aitti? Belkide bu yüzden televizyonda gördüğümde bile onlara karşı hep bir ilgim olmuştur.

"Koruyucuların silahı ne?"

"Ok ve yay." Silahlarının simgesini teninde taşıyordu bu ırk.

Rakiplerimize doğru yürüyünce koşarak ona yetiştim. "Pekâlâ ben ne yapmalıyım? Partner olarak dövüştüğümüze göre size yardım etmeliyim." Öylece bir kenarda durup izleyecek değilim.

Başını çevirip anlamaz gözlerle bana bakıyordu. "Partner ne demek?" Doğru ya benim dünyamdaki çoğu kelimeyi bilmiyordu.

"Eş, iki kişi aynı takımda olunca onlara partner deriz diğer anlamı eş."

"Bana yardım etmek istiyor musun?"

"Evet."

"Arkamda kal." Ne? Kendi klanından iki kişiye karşı tek başına mı? "Hayır kendi eşimi savunmasız bırakacak değilim." Hiçbir şey yapamasam

bile en azından onunla dayak yerim olur biter.

Başını çevirip gözlerimin içine bakınca bu bakışları fazla anlamlıydı. "Bende kendi eşimi tehlikeye atacak bir adam değilim." Acaba hâlâ partner anlamına gelen eşlerden mi bahsediyoruz? Sesi fazla imâlı gelmişti.

Beni bırakıp rakiplerinin karşısında durunca korkum daha baskın geldiği için onlardan beş adım uzakta öylece durdum. "Ya da ben hiç karışmayayım." Şimdi durduk yere dayak yemenin bir manası yok değil mi?

Evet, evet, mantıklı olanı yaparak önceliği kendi hayatıma vermeliyim. Sonuçta Savcı hocada bunların bir parçası ve ona olacaklar beni ilgilendirmez. Kararımı verdim hiç karışmayacağım.

15 dakika sonra.

"Hadi, hadi, hadi!" Dişlerimin arasında sessizce fısıldarken lanet olsun ki işi çok zordu. Tam da tahmin ettiği gibi yaşlı lideri Ayvaz, genaralini korumak için büyü ve ruhlardan yardım almak yok demişti. Üçü sadece fiziksel yeteneklerini sergilemek zorundalar fakat Savcı şuana kadar nefes kesici bir performans ortaya çıkarsa da oldukça zorlanıyordu. Kolay değildi karşısında en az onun kadar iyi dövüşen iki rakibi varken şu dakikaya kadar her ikisini benden uzak tutması olağanüstü bir çabaydı. Ancak şöyle bir şey var ki çok kötü yara aldığı da su götürmez bir gerçek. Teke tek Savcı'nın karşısında bir şansları olmadığını geride bıraktığım her dakikada daha iyi anlarken ne yazık ki ikiye karşı tek başınaydı. Ceza ile kılıçları havada çarpıştığında iki metalin buluşmasıyla kıvılcımlar çıkmıştı. Rakibinin karnına attığı tekme ile onu bir adım geriye ittiği gibi adeta kükreyerek kılıcını savurup o kadar hızlı bir şekilde arkasına dönmüştü ki, Ceza'nın kılıç tutan kolundan kanlar akarken o geriye döndüğü gibi Mahir'in kılıç darbesini engellemişti. "Muhteşem." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen tek kelime gerçekleri yansıtıyordu. O şuada tüm kalabalığı sessizliğe boğarak kendine hayran bırakacak kadar mükemmeldi.

Buradaki çoğu kişi tıpkı benim gibi ruhları kontrol etmek dışında hiçbir becerisi olmadığını düşünmüş olmalı ki izlediğimiz her sahne Savcı Gevheri'nin çok daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu.

Dövüş konusunda bir numara oldukları söylenen Tenebrisliler bile şoka girerek onu izlerken liderleri Abraham'ın gözlerinde olan tek duygu afallamışlığın getirdiği meraktı.

"Onu neden birliğe atamadığını merak ediyorum Ayvaz?" Savcı tek bir yumrukta Mahir'i yere yıkıp nefes nefese kalmış bir şekilde Ceza'ya dönünce Abraham'ın sesini duymuştum. "Bir Koruyucunun böylesine dövüşmesi görülmüş şey değil." Hepsi gözlerini kısarak Savcı'yı izlerken bilge lider Revan büyülenmiş gibi iç çekti. "Ona kalırsa hiçbir Koruyucu iblisleri kölesi yapacak kadar iyi değildir, ama bu çocuk henüz on beş yaşlarındayken bunu yapıyordu. Bilgelerden olmaması klanım için büyük kayıp böyle bir komutanın önderliğinde ordum yenilmez olabilirdi." Revan buna gerçekten üzülmüştü gibi sesli bir şekilde nefesini verirken Savcı'yı izleyen lideri Ayvaz'ın gözlerinde büyük bir gurur vardı. "Ama ordunun başına geçmek yerine burada öğretmenlik yapacak kadar inatçı bir çocuk." Neden acaba? Koskoca bir orduya komutanlık yapmak yerine acaba neden öğretmenliği seçmişti? Buradakiler için güç ve şöhret her şeyden daha önemliydi emrinde yüzlerce adam olunca ismini herkese duyurmak varken o neden yeteneğini gözardı edip pasif kalmayı seçiyordu ki?

Ben böyle dövüşmeyi bileceğim ve bana yönetmem için bir ordu dolusu adam verecekler bende yok diyeceğim öyle mi? Kaç baskın kaç seferberlik yapardım kimse yoluma çıkamazdı.

Keşke zekâ dışında birazda savaş sanatlarında iyi olsam.

Ceza ile ilgilenirken arkasında sinsice ona yaklaşan Mahir'i bu sefer farketmemişti. Ceza'nın karın boşluğuna attığı yumruk Savcı'yı sersemletip bir adım geriye tökezletince acıyla inlemesi canımı yakmıştı. Bıçakları tek bir elimde tutarken ona doğru koşup arkadan ona yaklaşmak üzere olan Mahir'in önüne geçtiğimde bunu yaptığımın farkında bile değildim. "Ondan uzak dur!" Bağırarak o an aklıma gelen tek şeyi yaptım, evet bacaklarının arasına tekme atmak nerden aklıma geldi bilmiyorum ama geriye sendelediğine göre işe yaramıştı. Biri arkadan omuzuma dokununca korkuyla bağırıp o panikle arkamı döndüğüm gibi suratına yumruğumu geçirdim. Kime vurduğumu görmem ise utanç içinde inlememi sağladı. Harika gidiyorum.

O yumruğun hedefi o değildi.

"Ben çok özür dilerim. Siz öyle arkadan koluma dokununca boş bulundum." Utanç içinde ağlamaklı çıkan sesim ile, "Yumruk atacağın kişi rakip takım aptal kadın, ama hakkını vermeliyim bu iyiydi." Baş parmağını hafif kanayan dudağına bastırırken kızmak yerine gözleri fazlasıyla neşeli bakıyordu. Mazoşist olabilir mi?

Hemen arkasında bu seferde Ceza'yı görmem ile aynı anda birbirimize doğru aceleyle bir adım atmıştık. Bir eli sıkıca belimi tutarak beni göğsüne çekince bunu neden yaptığını anlamasam da elimi onun omuzuna bastırıp parmak uçlarımdan yükseldim. Yanağım sakallarına sürtünürken Ceza'nın onun ensesine doğru savurduğu kılıç ile son anda boştaki elimi kaldırıp tuttuğum bıçakları ona siper etmiştim. Kılıç sertçe frizbi bıçaklara çarparak kıvılcımlar çıkartınca hamlesini geri çektiği an Savcı'nın kucağına zıplayıp elimdeki bıçakları tüm gücümle ona doğru savurdum. Tesadüf bu ya hedefi tutturmayı başarmıştım çünkü bıçaklardan biri kalın elbisesini keserek göğsünü çizerek geçmişti. Arkamda bir acı inleyiş duyunca yavaşça başımı çevirince Mahir'in karnına tutarak geriye sendelediğini gördüm. Ah şimdi oldu demek ki o arkadan bana yaklaşıncı Savcı beni korumak için bir eliyle beni göğsüne çekerken diğer eliyle ona vurmuştu.

"Elzem?" Başımı ona doğru eğince saçlarım yüzüne dökülmüştü. "Efendim." Güldü. "Kucağımda inmeyi düşünüyor musun? Fazla müstehcen bir görüntü sunuyoruz herkese." Ne dedi bu şimdi? Ne demek müstehcen bir görüntü? Bekle kucak mı? Gözlerimi kocaman açarak bulduğumuz pozisyona bakınca ölmek istedim. Bacaklarımı beline dolamış ne halt yiyorum ben böyle! "Sizi korumak içindi!" Telaş yapıp sanki suçlu oymuş gibi ona kızarak hemen yere atladım. "Ceza arkadan size yaklaşıyordu o devî durdurmam için yüksek bir yerde olmalıydım. Müstehcenmiş yok müstehcenlik bir şey, ayrıca size de yardım etmeyeceğim bir daha!" O kadar çok utanmıştım ki aceleyle saçlarımı yüzümden çekip arenanın kenarına doğru yürürken gülen sesini duydum. "Seni utandırmış olamam değil mi?" Yok canım yapar mı hiç öyle şey.

Onlardan uzak bir yerde dururken keyfi yerine gelmiş adam enerjisiyle dolmuş gibi bu sefer daha bir güçlü rakiplerine odaklanınca ister istemez küskün bir tavırla kollarımı göğsümde birleştirdim. "Adam bildiğin benimle dalga geçerek şarj oluyor." Homurdandığım esnada İtir'in kıskanç bakışları korku salarak beni hedef alınca az önce yaptığım şey yüzünden çok kızdığını görebiliyorum. İşin trajik tarafı Efsun hanım da nefesimi kesmek istercesine bana bakıyordu. Hadi Efsun'u anlarım Savcı'yı kıskanmıştı ama İtir'a ne oluyor?

Yeniden Savcı'ya döndüğümde başlarda çok iyi gidiyordu evet şaşırtıcı bir şekilde her iki rakibini idare edecek kadar iyiydi. Lakin daha sonra Ayvaz'ın olduğu tarafa bakınca kısa bir an duraksamıştı. İşin garip yani tam o esnada ayak tabanlarımda oluşan ısı. Önce küçük bir karıncalanma oluştu

ayaklarımda, daha sonra ise kor ateşin üzerinde çıplak ayaklarla yürüdüğümü hissettiren dehşet bir sızı. Saç diplerimden başlayan bir ürperti tüylerimi diken diken ederken tüm duyularım kırmızı alarm vermeye başlamıştı. Ayaklarım ayakkabılarıma sığmazken onları çıkartacağım vakit gittikçe bana yaklaşan tehlikenin korkusuyla yutkundum. Savcı görmüştü Ayvaz'ın bizi tehdit etmek için gönderdiği tehlikeyi. O kaşlarını çatarak yumruklarını sıkarken ayakkabılarımı çıkardığım an benimde onu göreceğimi biliyordum. Savcı ile gözgöze geldiğimizde kaybet der gibi bakıyordu gözleri. Yaşamak için kaybet diyordu bana. Büyük bir tehlike bana doğru yaklaşırken hayatım ve işkence arasında sıkışıp kalmıştım. Büyü yok demişti benim maçımda o lider bozuntusu, ama Savcı öyle bir performans sergilemişti ki kendi koyduğu kuralı bozmakla kalmamış Savcı'yı benimle tehdit ediyordu. Kaybedeceğim, bu gece bana yapılan haksızlığın hesabını sormak için hayatta kalmalıydım. Evet yaşamak için kaybedeceğim, başıma gelecekleri bile bile bunu yapacağım!

Bir gün gelecek haketmediği bu zaferi burnundan getirerek ona ödeteceğim. Besin zincirinin en altındayken her birinin üzerine basa basa yükseleceğim günlerde gelir elbet.

"Yirmi dakika doldu," diyen Savcı, Mahir'i de alarak arenadan çıktığında beni kaderimle baş başa bırakmaktan başka şansı yoktu. Ceza tüm yaralarına rağmen üzerime gelirken en çok acıtan Savcı'nın sırtını dönerek uzaklaşıp gitmesiydi. Evet kalabalıktan sıyrılarak ayrılıp gitti buradan.

Terkedilmiş gibi hissediyorum.

"Sonunda başbaşa kaldık." Yüzü gözü kanlar içinde sıratarak bana yumruk savuran adam ile gözlerimi devirdim. "Yüzüme vurulmasından hoşlanmam." Buz gibi bir sesle konuşup burnuma doğru gelen yumruğunu hiç zorlanmadan havada yakaladım. "Aslında-" Gözlerinin içine bakarak tüm gücümle diz kapağının biraz altındaki kemiğe tekme atmam ile yere diz çökmüştü. Evet tam karşımda diz çökmüş pozisyondaydı ve bileğini hâlâ tutuyordum. "Ben bana vurulmasından hoşlanmam." Kalkmaya yeltendiği an tuttuğum bileğini öyle bir çevirdim ki, kemiğin kırılma sesi herkesi şoka uğrattırken hiç fazladan efor harcamadım bunu yaparken. Kendimden iki katı iri bir adamın bileğini kırarken sanki cılız bir dalı kırar gibi bunu kolaylıkla yapmıştım. Acıdan dolayı kükremesi kulaklarımı sağır ederken ayağımı kaldırıp tekmemi yüzüne geçirmem ile sırt üstü yere yığılmıştı. Ona doğru yürürken o kadar korkusuz ve sakinim ki bu kendime yabancı olduğum bir şey değildi. O yerde bileğini tutarak çığlık çığlığa bağıırken

ayağımı kaldırıp boğazına tam nefes borusuna bastırarak sesini kestim. "Ben kimim biliyor musun?" Üzerine eğildiğimde ayağımın altında nefes alamadığı her saniye yüzü kızarıp şişiyor gözleri kocaman açılıyordu. "Karanlık." Fısıltımı şuada duyduğunu sanmıyorum. "Peki beni nasıl alt edeceğini de söylememi ister misin?" Ayağımı boğazına biraz daha bastırdım. "Adımı söyle. Elzem değil, Oyunbaz değil, bir fani hiç değil, adımı söyle durayım." Neyden bahsettiğimi zerre anlayacak durumda değildi.

Başımı kaldırdığımda buradaki herkes şoka girerek bana bakıyordu. Ayvaz'ın afallamış gözleriyle bakışlarım buluştuğunda ruhsuzca dudaklarım kıvrıldı. Onun gözlerinin içine bakarak bileğimdeki mendili çözerek havaya kaldırdım. "Zaferinizi kutlarım lordum." Parmaklarımı açtığımda mendil havada süzülerek yere düşerken ayağımı Ceza'nın boğazından çektim. "Bu da benden size küçük bir hediye." Yerde can çekişen adamı gösterdim. "Galibiyetinizin şerefine sağ kolunuzun hayatını size bağışlıyorum." Saçlarımı savurarak omuzlarım dik bir şekilde arenadan indiğimde yenilgim bile ayrı bir zerafeti temsil ediyordu.

Mendili yere atmamı çok istiyordu değil mi? Bunu yaparsam kazanacaktı değil mi? İyi ya bende en iyi adamını önümde diz çöktürüp kazandığımı herkesin gözüne sokarak kaybetmişim.

Kazanırsam onlar beni öldürecekti kaybettiğimde ise karanlık. Alın size Elzem Akay usulü zafer içinde yenilgi!

"Onlar kim ki beni köşeye sıkıştırarak her zaman bir seçeneğim olur benim." Homurdanarak kalabalığın içinde geçerken kimse beni durduramayacak kadar yaptığım şeyin şokundaydı. Tanrım Koruyucuların liderini bildiğin herkesin karşısında gözlerinin içine bakarak küçük düşürmüştüm.

Akademiye doğru yürürken yanında geçtiğim her kandil asılı olduğu direklerde cızırtılar çıkartınca acı içinde inledim. "Bir sen eksiktin!" Bu gece tam olarak kaybetmediğim için cezam o kadar da büyük olmamalıydı değil mi?

Yemin ederim canıma tak dedi artık. O kadar çok şey ile uğraşıyorum ki kibirli diktatör diye yargıladıkları bu kadının verdiği savaşları kimse görmüyordu.

Kandillerden birinin patlamasıyla bir küfür savururken koşmaya başladım. "Bir gecede iki ziyaret bildiğin haksızlık!" Az önce herkese hava atmak kolaydı tabii, şimdi yiyorsa buna da kafa tut. Her şey tersine

dönmüşken birazdan olacakları kestiremiyorum. Işık! Bana ulaşmadan ışığa çıkmazsam her şey biterdi!

Lanet olsun yıllardır bir bitmedi gitti!

Arka bahçeden çıkıp duvarı döndüğüm gibi akademinin ön kapısına gelmişim. Koşarak kuzey kapısından geçerek telaş içinde kulübemi bulmaya çalıştım ancak zamanında yetişir miyim emin değilim. Sadece iki dakika içinde adeta ışık hızıyla kulübemin kapısının önünde durmuştum. Anahtarı cebimde çıkartıp kilidi açmaya çalıştım fakat ellerim o kadar çok titriyordu ki bir türlü anahtarı yerine koyamıyordum. "Ha-hadi sana yalvarıyorum açıl." Hıçkırdığımda anahtarı kilit deliğine yerleştirememek beni deli ediyordu. Soluk soluğa durup sakinleşmeye çalışırken fazla zamanım kalmamıştı. "Dur!!" Feryadım havaya karışırken nefesimi tutarak tekrar kapıyı açmaya çalıştım. Aldığım hızlı soluklar havaya karışırken ciğerlerim soluksuz kalmış kalbim aşırı adrenalinden dolayı patlamak üzereydi. Bedenim öylesine titriyordu ki panik atağım saklandığı yerden çıkıp bana kötü bir sürpriz yapmanın planlarını kuruyordu. "Hadi, hadi, hadi!" Açılmalıydı artık, sadece saniyelerim kalmışken açılmalıydı! Son kulübenin ışığı da sönünce açılan kapı ile tanrıya şükrederken hemen içeri girdim. Karanlık kulübeme girmiştim...

Bunu haketmiyorum.

İnleyerek elimi boynumdaki pençe izlerine bastırırken acı o kadar yoğundu ki tam olarak bedenimin neresi daha kötü kestiremiyorum. "So-sorun yok." Dudaklarımda çektiğim ızdırabın bir simgesi olan hıçkırık dökülürken ağlamamak için başımı yukarı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım. Kulübemin içi kendi kanımla yıkandığı için güçlükle yaktığım kandili alarak adeta sürünürcesine yaralı bedenimi dışarı atmıştım. Kimse kulübeyi o halde görmesin diye kapıyı peşimden kapatırken bile ayakta zor durmuştum. Zaten daha fazla dayanamayıp kapının eşiğine yığıldığım bir gerçek. Şimdi ise boynumdaki pençe izlerini saçlarımı önüne çekerek gizlemiştim. Karnımdaki morlukları kazağım gizliyordu, kazağımdaki kanları gizleyen ise karnıma çektiğim dizlerimdi. Lakin burnumdan akan kanları elimin tersiyle silsem bile alnım ve yanağımdaki morlukları şimdilik gizleyeceğim bir şey yoktu. Yanımda bana ışık olan kandil ve ben yara bere içinde gökyüzüne bakıp rahatlamak için şarkımı söylüyordum. Evet mükemmel bir gece geçiriyorum.

"On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava nemli gözyaşı, dışarıda hayalkırıklığı ve hayalkırıklığı içinde bir çocuk."

On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava puslu çaresizlik, dışarıda canavar ve canavarın yanında yardım çığlıkları atan bir çocuk.

On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava ihanet karanlığı, dışarıda ihanet ve ihanetin içinde bir çocuk.

On iki ay, günlerden iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava umutsuzluk, dışarıda soğuk bir kahkaha ve yolunu kaybetmiş bir çocuk.

On iki ay, günlerden iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava ıssız yenilgi, dışarıda ölüm ve ölümün pençesinde bir çocuk.

"Bir faniye göre fazla ürkütücü bir şarkı değil mi?" Savcı'nın sesini duyunca boş bulunup sıçrayarak ona doğru döndüm. "Beni korkuttunuz. Ayrıca beni orada öylece bırakıp gittiğinizi gördüm...kalıp izlemediniz bile." Elimi kalbime bastırdığımda karanlığın içinde çıkan adam bana doğru yürüdükçe yanımdaki kandilin radarına girdiği için onu daha iyi görüyordum. Üzerindeki kanlı kıyafetlerden kurtulmuş siyah bir gömlek ve pantolon giymişti. Kalın ceketini onu sıcak tutarken yeni banyo yaptığını gösteren nemli saçları kışın soğukunda neden böyle dışarı çıktığını sorgulatıyordu. Benim attığım yumruğu saymazsak çenesinin altında ve şakağında küçük bir yara vardı. Dövüş esnasında en büyük yaraları yüzüne değil bedenine yani elbisenin altında olan kısımlarına aldığını biliyorum. Attığı her adım ile dağılmış halimi daha iyi gördüğü için yanıma otururken ruhundaki öfkeyi hissediyorum lakin bunu çok iyi gizleyecek kadar tepkisizdi. "Kalıp izleyeceğim bir şey değildi." Beni bu halde görmek onu daha fazla kızdırıyor olmalı ki gözleri bana değmeden karanlık gökyüzündeydi.

Bana bunu yapan kişinin Ceza olduğunu düşünüyordu. Bu iyi bir şey benim açımdan. Evet büyük ihtimalle yarına her şeyi öğrenirdi ama en azından bu gece soru sormak yoktu.

Uzun bir sessizlik olmuştu aramızda. Bu sürede şifacı olan bedenim hızla kendisini iyileştirirken artık o kadar çok acıımıyordu. Her ikimizde kara bulutların kasvetini izlerken bu süreçte birbirimize hiç bakmamıştık. Yanyana oturmuş öyle boş boş karanlığa bakıyorduk fakat sessizliği yine ilk bozan o olmuştu bana kalsa sabaha kadar susardım. "Nasıl hissediyorsun?" Berbat, üzerinde tır geçen biri nasıl hissederse öyle işte.

"Adamakıllı dayak yemiş gibi, siz?" Aslında o da öyle.

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Daha önce hiç bu kadar eğlenmemiştim." Ciddi olamazdı, bu adama gerçekten artık diyecek bir söz bulamıyorum.

"Kaybettik farkında mısınız?" Aslında ben her şekilde kazandığım için onlar kaybettiğimi sanıyordu. Onca şeyden sonra kaybettim diyemezdim.

İtiraz edercesine yüzünü buruşturduğunda özellikle oyunu bıraktığımızı biliyordu. "Hayır onların kazanmasına izin verdik." Haklı çünkü büyü yok diyen Ayvaz, kazanmak için bir ruh getirerek hile yapmıştı. Ne örnek bir lider ama.

"Belkide bu kadar cömert olmayı bırakmalıyız. "Bedenimdeki yaraları gösterdim. "Hemde acilen." Bir daha zor kaybederim artık.

Güldü. "Yakışmış." Başını eğip harabeye dönmüş bedenimi süzdü. "Morluklar sende fena durmuyor." Dalga mı geçiyor?

"Sizde de fena durmuyor." Patlamış dudağını gösterdim. "Kim yapmışsa ona teşekkür etmeliyim. Ah pardon o yumruğun sahibi bendim değil mi?" Ben sinirlenmesini beklerken peki o ne yaptı dersiniz? Başını geriye atıp yüksek sesle güldü. Evet gerçekten bunu yaptı. "En eğlenceli kısmı buydu." Bildiğin hasta bu adam! Acilen tedavi olması gereken bir hasta.

"Gidip kızlar ne durumda bakmalıyım." Kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda adım atacak gücüm yoktu. "Beni revire götürün lütfen bu haldeyken kardeşime yardım edemem." Derin bir nefes aldığımda ruhum süzülerek bedenimden çıkarken yere düşmek üzere olan cansız bedenimi son anda tutmayı başarmıştı. Bedenimi kucağına alıp doğrulduğunda gözleri yine onaylamazcasına bakıyordu. "Sadece seyirci ol, bu gece bir kişinin bedenine daha girersen hoşuna gitmeyecek şeyler yapabilirim. Daha fazla kimsenin dikkatini çekecek bir şey yapm-" Sözlerini yarıda kesen kollarında uyuyan bedenimin açıkta kalan boynunu görmesiydi. Başım geriye düştüğü için boynumdaki derin pençe izleri görülmeyecek gibi

değildi. "Bu da ne?" Başını eğerek yakından baktığında yanyana duran dört keskin çizgi korkunç görünüyordu.

"Bir erkek savaşta tırnakları yerine yumruklarını konuşturur." Başını kaldırdığında gözleri sorgularcasına bakarken kaşlarını usulca çattı. "Bunlar bir insana ait tırnak izleri değil daha çok bir canavarın pençe izleri gibi? Tırnak izleri deriyi çizer pençe izleri ise deriyi deşer, boynun deşilmiş bir halde?" Yani? Ceza denilen o dev pekâlâ da derimi deşebilirdi çünkü insan olamayacak kadar iri.

"Bunu bana değil klanınızdaki o deve sorun bana bunu yapan o." Gözlerini kıstığında ona yalan söylemediğim için ne gözlerimde ne de sesimde yalana dair bir iz yoktu. "Bunun peşini bırakmayacağımı biliyorsun." İkaz edercesine bakıyordu. "Umarım yine söylediğin yalanlara her ikimizi de inandırmaya çalışmıyorsundur." Neden yalan olsun ki bunlar gerçeklerdi. Bu sebepsiz şüphesinin nedenini bilmiyorum.

"İstediğiniz araştırmayı yapabilirsiniz." Omuz silkerek ona sırtımı dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Cevaplar bende yok."

Cevapların hepsini kendi beynimde gizlemişken benden öğreneceği bir şey yoktu.

Ruh formunda koşarak tekrar kışlaların olduğu arka bahçeye geldiğimde kimse beni göremediği için en öne çıkmam hiç zor olmamıştı. Özellikle kimseye çarpmamaya çalışıyordum çünkü bazen farkında olmadan birilerinin bedenine girmişliğim vardı. Yarışacak olan savaşçılar diğerlerinden ayrı durduğu için onların yanına gidip Doğa'nın birkaç adım uzağında durdum. "Yarım saattir bu adam neyi bekliyor? Yıkımın kardeşleri içinde bir tek Dehliz'i çözemiyorum." Hafız'ın homurtusuyla hepsinin baktığı yere dönünce arenada karşı karşıya duran Mara ve Dehliz'i gördüm. Benden sonra sıra bu ikisindeydi ve ben neredeyse kırk dakikadır burada yoktum ama onlar hâlâ başlamadı mı?

Bu iyi bir şey en azından Mara'yı korumak için geç kalmamıştım.

"Dehliz buradaki herkesten çok farklı." İkizi Aybars cevap vermişti. O da savaşçılardan biri olduğu için burada dövülecek yarışmacıların yanında duruyordu. "Herkesin düşündüğünün aksine bir korkak değil sadece uğruna savaşacak bir yaşam sebebi yok." İç çektiğinde gözleri üzülmüş gibi ona tıpatıp benzeyen kardeşine bakıyordu. "Karisını kaybettiğinden beri böyle birine dönüştü. Rakibi kadın ve o bir kadına karşı dövüşemeyecek kadar prensiplerine bağlı. Bilge kızın beyaz mendili atıp pes etmesini bekliyor ama bunu yapmazsa korkarım ki onu incitmemek için onurunu hiçe sayıp o

yapacak." Benim tanıdığım Mara normalde asla ne onura ne de gurura önem verirdi ama o mendili atmayacak. Hayır bunu onuru için değil bin altın ödül için yapmayacak.

"Sen artık başlayacak mısın?" Mara sıkılmış gibi yanaklarını şişirerek nefesini koyverdi. "Anladık sağır ve dilsizsin ama-" Elini kaldırıp iki kere kendi şakağına hafifçe vurdu. "Beyinsel olarak da mı engellisin?" Onu küçük düşürdüğüünün farkında mı? Dehliz sırf onu incitmemek için herkesin oklarını üzerine çekerek susuyordu. Böyle bir adamı rencide etmesini doğru bulmuyorum.

"Pekâlâ bu kadar yeterli ben başlıyorum!" Sabrı tükenen kızın ne kılıcı vardı ne de oku, peki o halde savaşmak için hangi silahı seçmişti bu? Pelerininin cebinde tarot kartlarını andıran bir deste kart çıkartıp havaya fırlstınca yere düşmeyen kartlar afallamamı sağladı. Evet gerçekten de tüm kartlar tıpkı bir hortum gibi Mara'nın etrafında dönüyordu. Sıçrayarak havada bir kartı iki parmağıyla yakalayınca dudakları kıvrılmıştı. Biz göremiyor olabilirdik ama seçtiği kart hoşuna gitmiş gibiydi. **"Pendragon'un büyü zinciri."** Gözleri maviden sarıya dönüşmeye başlayınca daha o yeni büyü sözlerine başlamıştı ki koşarak arenaya atladım. Gözlerimi kapatıp Mara ile bütünleşmeyi dilediğim an ruhum buharlaşıp ona doğru süzülürken sadece saniyeler içinde onun bedenindeydim. Gözlerimi açtığım an etrafımda uçuşan tüm kartlar yere düşerken sadece elimdeki duruyordu. Kartın üzerinde elinde zincirden bir kırbaç tutan adamın gözleri iki kara delikten oluşurken zincir bedenine dolanmıştı. Yüzümü buruşturarak bu uğursuz kartı da yere attım. Kızların hiçbirisi son tura kalmamalıydı çünkü son tur avdı ve kaybettiğime göre o ava katılıp onları kurtaramam. Av tam olarak neydi bilmiyorum ama ördek avlayıp geri dönmeyeceklerine de eminim.

Dehliz ile göz göze geldiğimizde yeşilleri duygudan yoksun bana bakarken ona tebessüm ettim. "Kazanacağım hiçbir ödül birinin onurundan daha değerli değil." Bir an Mara neler diyor hiç ondan beklemezdim diye düşünüp onun sesiyle afallamıştım ki, onun bedeninde olduğum için bunları söyleyen kişinin o olmadığını çabuk kavradım. Mara için para onun hayatından bile değerliyken asla bu sözleri söylemezdi. "Az önceki kabalığımı bağışlayın." Pelerininin cebini karıştırıp bulduğum beyaz mendili çıkartıp Dehliz'in ayaklarının önüne attım. "Bir Azınlığa karşı hiç şansım yokken aptallık edip zarar görmek için direnmeyeceğim." Ona içtenlikle tebessüm edip dizlerimi hafif bükerek selam verdiğimde boş bakan

gözlerinde küçük bir duygu kırıntısı yakaladım. Mahçubiyetin getirdiği bir özür vardı yeşillerinde. Beni yanlış değerlendirdiğini düşünüyordu çünkü bu hareketim ile takdirini kazanmıştım. Aslında doğru değerlendirdiği kişi Mara'ydı ve saygısını kazanan kişi bendim ama o bunu bilmiyor beni Mara sanıyordu.

Omuzundaki kuzgun kanat çırparak etrafımda uçuşunca kıkırdayarak elimi ona doğru uzattım. "Buraya gel sevimli şey." Gerçekten evcil bir hayvan olmalığı uzattığım elimin bileğine konunca içim sıcacık olmuştu. "Sen çok akıllısın." Parmaklarım yumaşacak siyah tüylerinin üzerinde oyalanırken hiç kıpırdamıyor onu sevmeme izin veriyordu. "Bir adı var mı?" Dehliz'e baktığımda şaşkınlıkla bileğime konan kuşuna bakıyordu. Gözlerinde öyle bir hayret verici ifade vardı ki, sanki bu kuş ondan başka kimseyle yakınlık kurmuyormuş gibi bakıyordu. "Şey bir adı var değil mi?" Sorumu tekrarladığımda farketmiş şey ile acı içinde inledim. "Üzgünüm." Beni duyamıyordu ki ben kalkmışım ona sorular soruyordum.

O zaman mendili atarken diğer söylediklerimi de duymamıştı tüm minneti sözlerime değil yere attığım mendile olmalıydı.

Kuşu ona doğru tuttuğumda tekrar sahibinin omuzuna doğru uçunca ellerimi havaya kaldırıp, "Seninle tanışmak büyük bir onur Dehliz." Belki işaret dili biliyor diye kendi sınıfımdaki konuşma engelli bir öğrencim için öğrendiğim işaret dilini kullandım. Benim dünyamdaki işaret dili burada ne kadar geçiyor bilmiyorum, ama aynı zamanda dudak okuma ihtimaline karşı dudaklarımı da oynatmıştım. Kötü olduğum hiç bir konu olamaz.

Bana doğru yaklaşırken gözleri artık o kadar da boş bakmıyordu. Yaklaşıp bileğimi tuttu ve başını eğerek avucuma parmağıyla bir şeyler yazmaya başladı. Her harfi kaçırmamaya çalışarak okumaya çalışırken bitirdiğinde gözgöze gelince yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. "**O onur bana ait küçük hanım.**" Evet avucuma yazdığı bunlardı, dudak okuyabiliyor.

Bileğimi bırakınca o yumruğunu sol göğsüne bastırıp beni selamlarken bende tekrar ona serenad yaparak selamını aldım. Efsun hanımın yanında oturan adam ile göz göze geldiğimizde sertçe yutkundum. Kahretsin masadaki eli yumruk olmuş seni uyarmıştım dercesine Savcı bana bakıyordu. Acaba ne zamandır orada beni izliyordu? Evet beni uyarmıştı ama kardeşine iyilik yaptığım halde hâlâ neden o gözleri öfkeli bakıyordu ki? Dehliz ile karşılıklı birbirimize selam verip arenadan indiğimde Bilge lider Revan'a hiç bakmıyordum. Arenada çıktığımda kimse bu yaptığıma

pek şaşırmamıştı çünkü melez bir faninin korkup pes etmesi bekledikleri bir şeydi. Ancak Itır ve Doğa kocaman açtıkları gözleriyle bana bakarken onların şaşkınlığını paylaşan bir diğer kişi Dehliz'in ikizi Aybars'dı.

"Itır az önce Mara o kadar altını bırakıp pes mi etti yoksa bana mı öyle geliyor?" Bu konuşan Doğa'ydı. "Belkide arada paragöz tarafını törpüleyip insan olabiliyordur." Bence kardeşim bu dediklerine kendi de inanmıyordur. "Dehliz'in o sinir bozucu kuşu o kıza mı kondu? O lanet hayvan ona dokunmama bile izin vermiyor!" Aybars'ın derdi ise bambaşkaydı.

Şimdi Mara'nın bedenini odasına götürüp onu odaya kilitlemeliyim ki daha fazla sorun çıkarmasın.

Evet sırasıyla bu gece kızların bedenine girip onlar için en güvenli şeyi yapacağım.

Akademiye girip Mara'nın odasına girmek çok kolaydı, ama asıl zor olan onun odasına girmeden önce birkaç odaya daha girmiş olmam. Daha da zor olan ise o odalarda bulduğum içki şişelerini alıp Mara'nın odasına girerek hepsini içmiş olmam. Bir şişeyi bitirdikten sonra yeterince sarhoş olduğumu farketmem ile zorlukla yatağa girmiştım. Mara fazla içmekten sızarken ben onun bedenini terkedip tekrar arenaya geldim. Yarın uyandığında çok fazla soru soracaktır büyük ihtimalle. Mara'dan sonraki savaşçılar çoktan sırasını savuşturmuş Itır ve Medusa ise bayağı bir zamandır dövüşüyorlar gibi görünüyordu. Yine Doğa'nın yanında durduğumda Medusa ile kılıç vuruşan kardeşimi kalbim ellerimde izliyordum. "Bir iblise karşı hiç şansı yok." Hafız'ın sözleri endişemi daha da büyütüyordu en kötüsü ise haklıydı.

Itır öfkesini kontrol etmedikçe ona karşı bir şansı olamazdı ve Itır'ın öfke kontrolü hiç olmadı.

Her ikisinin kılıçları tekrar havada çarpışınca biz savaşçılar arenanın hemen dışında durduğumuz için onların konuşmalarını iyi duyuyorduk. "Berbat bir dövüşçüsün." Medusa özellikle onu kışkırtıyordu. Kılıçları birbirinden ayrıldığı an Itır onun karnına attığı tekme ile onu kendisinden uzaklaştırmıştı. Yeniden atağa geçen kadın o kadar hızlı ve çevik hareketlerle saldırılarını yapıyordu ki kardeşim her birine ucu ucuna yetişip kendi savunmasını veriyordu. İyiydi, evet rakibi bir iblis olmasına rağmen fena değildi Itır. Yeterince odaklanamıyor gibiydi çünkü en küçük şeyde dikkati dağılıyor gözleri sürekli kalabalıkta oyalanıyordu. Yine başını çevirip arenanın dışına bakınca omuzları yenilgiyle çökmüştü. Bu fırsatı kullanan rakibi onun tam kalbinin üzerine yumruğunu geçirince geriye doğru nefessiz kalmışçasına savrulduğunu dolu gözlerle izledim. Düştüğü

yerde elini kalbine bastırarak kalkınca gözleri yine kalabalığı taradı. Aradığını bulamamış olacak ki siyah gözleri dolunca bir yumruk da çenesine yemişti. Beni arıyordu...

Zayıflığını bul ve oradan saldır güzelim. Düşündüğünden daha fazla sana yakınım Itır.

Gözlerimi kısarak her ikisinin hareketlerini analiz yaparak beynime kazıyordum. Medusa'nın bir zayıflığı olmalıydı, olmak zorunda. Kılıcı elinde tutuşu ustacaydı özellikle Itır'ın her darbesinde hiç ter dökmeden kolaylıkla kurtulması takdire şayan. Önce kılıçla onu yoruyor sonra ise bulduğu boşluktan yararlanıp nefes almasına bile izin vermeden tekme ve yumruklarla saldırıyordu. Kusursuz bir performans sergilerken bu kadında bir kusur bulmak mümkün değil. Bekle o da ne? Sol eliyle mi kılıcı tutuyor? Kılıcı sol eliyle tuttuğuna göre bu yılan solaktı. Itır'ın şöyle bir avantajı vardı ki o da solak olmasına rağmen tıpkı şuanda sağ eliyle kılıcı tuttuğu gibi aynı zamanda sağ elini de çok iyi kullanıyordu. Itır nefes nefese geriye çekildiğinde kılıcı sol eline vermişti. Kolu yoruldukça kılıç her iki eli arasında yer değiştiriyor olmalı. İşte bu! Itır onun sol koluna saldırmalıydı bakalım sağ elini ne kadar iyi kullanıyor. Kahretsin bir ruh formundayken bunu ona nasıl söyleyeceğim?

Itır beni görmedikçe kaybetmesi yakındı, o şuanda hayatı üzerine oynuyordu desteğime ihtiyacı vardı.

"Bedenim sana gösteremeyeceğim kadar kötü durumda." İçim acırken gözlerim doldu. "Beni hisset."

Kılıçlar bir kez daha havada buluşunca Medusa'nın dudakları sinsice kıvrıldı. "Boşuna bekleme gelmeyecek. Sen burada ecel terleri döküp onu beklerken çok sevgili ablan gösterisini yaptı sıcak yatağında uyumaya gitti." Kardeşimi senin insafına bırakmak için mi? Daha çok beklersin.

"Elzem gelecek! O bana hep gelir!" Yapma bunu yapma. Ben olmasam da yeterince güçlüsün.

"Hani nerede Elzem?" Kılıcını öyle bir savurdu ki Itır'ın kılıcı çınlama sesleri çıkartarak yere düşmüştü. "O gelmeyecek seni kendi çıkarlarından sonra tuttuğunu anlamayacak kadar aptalsın!" Elindeki kılıç havayı yararak Itır'ın karnını çarpaz bir şekilde kesince ben yutkunurken kardeşim inleyerek ellerini kanayan karnına bastırmıştı. "Bunu senin yanına bırakmayacağım!" Bedenim histeri kriziyle titrerken saç diplerimden başlayan bir ürperti tüylerimi diken diken yapıyordu. Parmaklarımda oluşan karıncalanma tenime nüfus ederken nefes alışlarım hızlanmıştı. Kalbim o

kadar hızlı atıyordu ki öfkem gittikçe büyürken Itır kanadıkça kan beynime çıkıyordu. Onu böyle çaresizlik içinde gözleri yardım istercesine beni ararken görmek aklımı kaçırmamı sağlayacaktı. Onun yanında olmalıyım acısına seyirci kalmak değil. Henüz dokuz yaşındayken beni tek dünyası ilan etmişken buna daha fazla seyirci kalamam.

"Bu berbat bir resim Itır."

"Ama senin için yapmıştım."

"Beni önce dövüp sonra bana resim yapınca kendini affettirmiyorsun. Ayrıca bu ne böyle yuvarlak bir dairenin içinde bir kız çizerek aklınca beni esaretin altına aldığını mı gösteriyorsun?"

"Hayır Elzem! O daire benim dünyam ve dünyamın içinde sadece sen varsın çünkü sen benim dünyamsın. Ama madem beğenmedin ver onu yırtacağım!"

"Berbat derken sana kızdığım için öyle demiştim aslında çok güzel olmuş. Sanırım bunu saklayacağım... buraya gel Itır kardeşime sarılmak istiyorum." O gün beni yine dövmüştü ben onunla konuşmayı kesince akşam küçük bir çocuk elinde beceriksizce çizdiği bir resim ile dudaklarını sarkıtıp dolu dolu gözlerle odama gelmişti.

Hep olduğu gibi yine bende açtığı tüm yaralara rağmen onu affetmiş sarıp sarmalamıştım. Her ne kadar ertesi gün beni yine dövecek bir şeyler bulmuş olsa da.

Elleri kendini korumak istercesine kanlar akan karnındaydı gözleri ise yardım istercesine beni arıyordu. Neredeyse yarım saattir bir iblise karşı mücadele eden kız aslında buradaki çoğu kişiye karşı çok iyi iş çıkarmıştı, ama yorulmuştu çünkü rakibi ona göre fazla tecrübeliydi. Medusa kılıcının ucunu yere sürterek ona sinsice usul usul yaklaşırken gözlerini yuman kız kaderine razı olarak ölümü bekledi. Yine ve yine koşarak arenaya atlarken buldum kendimi. Medusa ona yaklaşmıştı ki hemen arkasında elimi uzatıp çıplak boynuna koymam ile içimdeki açlık duygusuna direnmeyi bıraktım. Ruhu parmaklarıma bulaştığı an o acıyla inlerken ben aldığım o tatlı haz duygusuna kendimi bıraktım. Bir kere birinin ruhuyla beslenmeye başladığımda o kişi çok istese de kendisini kolay kolay kurtaramazdı. "Sen!" Benim olduğumu anlamış olacak ki dişlerini sıkarak başını çevirdiği an dudaklarında öyle bir haykırış kopmuştu ki, tiz sesi daha tam olarak beslenmeden elimi çekmemi sağladı. "Cehenneme git!" Itır'ın öfkeli sesiyle kenara çekilip ona baktığımda elindeki bıçağı defalarca Medusa'nın kalbine sapladığını gördüm. Kısa bir anlığına Medusa'nın dikkatini dağıtmamı

avantaja çevirmesi iyi bir şeydi, ama engel olmasaydı bu sefer o iblisin ruhunu gerçekten emerek bizi ondan kurtarmama ramak kalmıştı.

Medusa'nın cansız bedeni yere düşerken tüm Tenebrisliler ayağa kalkıp küçük savaşçıları alkışlayarak ona tezahüratlar yapmaya başlamışlardı. "Her şeyi ben halledeyim alkışları o alsın. Ben olmasaydım zor kazanırdı. Ona buna koşturmaktan arada canım çıktı az insaf." Homurdandığımda sinirlerim bozulmuş olmalı ki kendimi tutamayıp güldüm. Bu gece bir türlü bitmek bilmiyor.

O iblisin bedeni zaten benim tarafımdan çoktan öldürüldüğü için ondan kurtulduğumuzu düşünmek aptallık olur. Yakında yeni bir beden ile karşıma çıkacağına eminim.

Tenebrisliler koşarak kardeşimin yanına gelmişti. Her biri onu kutlayıp onunla revire giderken bir aykırı olduğum için neyseki kimse beni görmüyordu. Üzerimdeki delici bakışların sahibini hissetsem bile ona doğru dönmedim. Savcı bana kızgındı çünkü beni uyardığı halde önce Mara'nın bedenine girmiş sonra ise İtır'ın. Evet Savcı'nın gördükleri sadece bunlardı bu gördükleri ise onu delirtmek için yeterliydi. Yarışmanın geri kalanını bir köşede sessizlik içinde izlemiştim. Sırası gelen herkes arenaya çıkarken beni korkutan bir diğer müsabaka Hafız ve Aybars arasında olandı. Her ikisi de o kadar iyi dövüşmüştü ki Asil arkadaşı için korkarken Gediz en çok hangisi için korktu kestiremiyorum. Neyseki yarım saat süren dövüşte bir kazanan çıkmayınca Efsun hanım maçı beraberlik olarak bitirmişti. Şimdi Asil ve Doğa ringe çıkarken tüm Tenebrislilerin adını haykırması Asil'in endişesini gidermiyor gibiydi.

Her ikisi de karşı karşıya durduğunda Asil iç çekerek kılıcını çıkartıp kenara fırlattı. Doğa'ya karşı en iyi olduğu bir konuda yani kılıçla savaşmak istemiyordu. "Mendili at günüşiği, at ki seni incitmek zorunda bırakma beni." Hâlâ arenanın içinde bulunduğum için kalabalık yoğun tezahüratlar yüzünden onu duymazken ben duymuştum.

"Hayır atmayacağım." Bir kere inat etti ya öldürseniz geri adım atmaz. "Sürekli küçük gördüğün klanımı bir kez daha senin karşında küçük düşürmeyeceğim." O ışıktan geleni bu kinci kızın gözleri önünde öldürmesi en büyük hatasıydı.

"İyi halt edersin!" Dişlerini sıkan çocuk onun bu inadı karşısında çıldırıyordu. "Bak babam burada beni zorlama at şu mendili. Yok illa onur diyorsan söz yalnız kaldığımız her fırsatta ben onurumu düşürürüm ayaklarının altına ama gözünü seveyim zorlama beni." O kadar çaresizdi ki

kendinden her konuda zayıf birine adeta yalvarıyordu. Kendini düşündüğü için değil onun zarar görmesinden korktuğu için klan liderinin oğlu olmasını umursamıyor sevdiği kıza yalvarıyordu.

Mavi gözlerinde inatçılık akan Doğa, "Gardını çek Tenebris çünkü bu gece her şekilde de kaybetmeni sağlayacağım." Verdiği mesaj çok açıktı; bana vurursan seni asla affetmeyeceğim için beni kaybedersin, vurmazsan da ben seni alt edip klanının önünde kaybetmeni sağlarım. Şuanda Asil için o kadar çok üzülüyorum ki çünkü bu gece bana iki seçenek sunup nasıl köşeye sıkıştırdılar ise Doğa'da aynı şeyleri ona yapıyordu. Evet onu benden iyi kimse anlayamazdı.

Ve hayır onların müsabakasına hiç karışmayacağım çünkü her ikisinin rekabetini izlemek istiyorum. Bakalım kim galip gelecekti?

Evet uzun bir aradan sonra nihayet beklediğiniz bölüm geldi. Gördüğünüz gibi Elzem yine rahat durmayıp kendince birçok şey yaptı. Savcı'yı kendi maçına dahil edeceğini bekliyor muydunuz?

Ya Ceza'nın bileğini hiç zorlanmadan kırması tahminlerinizin arasında var mıydı? Orada tam olarak ne olmuş olabilir?

Ya kazanacaktı ya da kaybedecekti fakat her iki seçeneğin sonuçları onun için ağır olacaktı. Peki ikisini aynı anda yapıp herkese galibiyet içinde yenilgi yaşatacağı kimlerin aklına gelmişti?

Sadece kendi işine değil Mara'nın işine de karıştı. Kızın bedenine girip ona kaybettirdiği yetmezmiş gibi geri gelip olay çıkarmasın diye onu sarhoş etti. Mara sabah kendisine gelip o kadar altını kaybettiğini öğrenince ne yapar dersiniz?

Yalnız Mara değil Itır'a da müdahale etti çünkü o Medusa'nın dikkatini dağıtmasaydı Itır'ın kaybedeceği ortadaydı ama son anda kardeşini kurtardı. Bunu bekliyor muydunuz? Kız tek başına her şeye konuşturuyor gördüğünüz gibi.

Ve Doğa ile Asil, onların maçı ne yazıkki diğer bölüme kaldı. Her ikisi arasında neler olur dersiniz?

Aslında bu bölüme sığsaydı Asil ve Doğa'yı da yazacaktım hatta hemen sonrasında Elzem'in bir çocuğun bedenine hapsediğini okuyacaktınız ama ne yazıkki sığmadı kısmet diğer bölümeymiş.

Yeni bölümde görüşmek üzere canlarım hepiniz Allah'a emanet olun.

(22) Çocuk Kadın.

O gün kar yağıyordu, gökyüzü onun gelişini kutlamak istercesine yağdırıyordu beyaz ışıktan tozlarını. Ve kulaklarımda tek bir ses, "Geldi!" diyordu bu ses. "O geldi..." Hoşgeldin karanlığıma kadın, hoşgeldin.

Onu izliyordum, evet tedirginliğimi gizlemeye çalışarak bulunduğum yerden uzaktan izliyorum hiç rahat durmayan Oyunbazı. Asil ve Doğa arenada henüz başlamamışken yeşilleri tetikte arkadaşına bakıyordu. O ışıktan gelen kızın canı yandığı an hiç düşünmeden yine arenaya atlayacağına adım gibi eminim. Bu gece aslında onu şu zamana kadar hiç tanımadığımı farkediyorum. Bu Oyunbaz fani bana bu gece bambaşka bir Elzem Akay göstermişti. Fedakardı, kendi klanında olması şart değil o çocuk yerine farklı bir klandan başka bir çocuk olsaydı yine onun yerine Ceza'ya meydan okuyacağına artık eminim. Hepsi bu kadar ile sınırlı değildi önce o çocuğu kurtarmış sonra bilge kızı ve daha sonra kız kardeşini. Son tur avdı, birbirlerini avladıkları avda tüm kalkanları tek başına çekip almıştı ölüm oyununda. Asıl garip olan ise onları kurtardığını hiç birine yansıtmamıştı. Hep böyle miydi bu kadın? Yansıttığı o bıktırıcı otoritesinin altında böylesine fedakar birini mi gizliyordu? Onların kendisine minnet veya borçlu kalmasıyla ilgilenmiyor olacak ki onlar için çırpındığını hiç birinin yüzüne vurmuyordu.

Kalkanlar hakkında şuana kadar gözlemlediğim şeylerden biri de hepsinin ona karşı tepkili olduğuydu. Kız kardeşi kimsede görünmeyecek bir sevgiyle körü körüne ona bağlıydı ama ablasını her fırsatta yargılayan bir tarafı olduğu da aşikar. Bilge olan kalkan ise anladığım kadarıyla buraya gelmeden önceki sınıf farkı yüzünden ona karşı yargılayıcı. Bir tek Işıktan gelen onun yanında görünüyordu ama onun da Oyunbaz hakkında bazı şikayetleri olduğunu herkes kolaylıkla farkedebilir. Ben ise daha birkaç saat öncesine kadar onlarla aynı şeyleri düşünürken bu gece izlediğim Elzem Akay beni kendi düşüncelerimde dumura uğratmıştı.

Hiç yorulmuyor mu? Sürekli birileri için koşturup durmak onu hiç yormuyor mu?

Kimdi Elzem Akay? Bir kadın nasıl böyle zeki ve sıradışı olabilirdi? Zekiydi, hatta zekaları ile ön planda olan tanıdığım tüm Oyunbazlardan daha zeki. Bir fani nasıl böylesine kusursuz yaratılabilir? Sadece zekası değil aynı zamanda cılız bedenindeki güç, o özgüveni ve daha onunla ilgili bir çok şey. Kolay kolay öfkelenmiyordu bu yönüyle birbirimize benziyorduk. Tek fark o tatlı tatlı tebessüm eder kelime oyunları yaparak sizi yerden yere vurur kolay kolay anlayamazdınız. Bu gece tüm liderleri tek başına küçük oyununda nasıl alt ettiğini hatırlayınca dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. İsteddiği şeyi nasıl alacağını biliyor bu kadın. Açıkçası ona beni oyuna dahil etmesini söylerken bunu nasıl yapacağını gerçekten merak ediyordum. Anında bir plan yapan beyni beni bir kez daha hayrete düşürürken liderlere sergilediği performansı hayranlık uyandırıcıydı. Bu fani kadın arafın karanlığına düşen rengarenk cennetten küçük bir parçaydı. Garip bir şekilde bana yaşattığı o huzuru, küçük bir tebessüme muhtaç kalmış dudaklarıma getirdiği içten gülüşü ve oyunlar oynayan çocuksu yanıyla bana yaşattığı mutluluğu sorgulamak istemiyorum.

Asil, o ışıktan gelen kız ile müsabakaya başlayınca beni kendi düşüncelerimden kurtaran koluma hafifçe dokunan Efsun olmuştu. "Sıkıldın değil mi?" Bal gözleri fazla ilgili bakıyordu. "Kalabalık seni hep rahatsız etmiştir dersen odana çekilebilirsin." Tebessüm etti. "Seni buna zorlamak istemiyorum." Benden yaşça büyük olmasını sorun etmiyorum kendimden büyük bir kadına da hislerim olabilirdi, ama ona karşı içimde herhangi bir duygu hiç olmadı.

"Beni düşündüğünüz için minnettarım." Uzanıp boş kadehini doldurup gayet saygılı ama daha çok mesafeli bir şekilde ona uzattım. "Bu geceyi katlanır kılmak için daha fazla içmeliyim." Kadehini ona uzattım. "Neden bana eşlik etmiyorsunuz?" Bana her baktığında gözlerinde oluşan o ısıltı yine ortaya çıkarken uzattığım kadehi aldı. "Sana nasıl hayır diyebilirim ki." Bazen neden onu sevemediğimi sorguluyorum. Güzeldi, ona olan en küçük ilgili hareketim ile tıpkı bir gül goncası gibi açılıyor daha da güzelleşiyordu. Benim ilgime aç ruhu yakaladığı küçük bir tebessümde bile yeniden doğuyordu. Merhametli ve sevgi doluydu bana karşı, diğerlerine farklı biri olurken bana bambaşka biri oluyordu. Evet bir erkeğin kadınlarda aradığı tüm özelliklere sahipti, peki bunlara rağmen neden ona karşı içimde olan tek his saygıdan başka bir şey değildi?

"İzninizle." Sandalyemden kalkınca Efsun'un soru sormasına olanak tanımadan küçük bir baş selamıyla uzaklaştım. Tüm liderler buradayken Elzem'in yine hayatını riske atacağı bir şey yapmasına engel olmak için yakınında olmalıydım. Ayvaz ve Revan'ın nefretini yeterince kazanmışken yapacağı en küçük hata onu ele verebilirdi.

Yarışmacılardan Aybars'ın yanında durduğumda hemen solumda Elzem duruyor kimse onu göremese de sorgulayan bakışları üzerimdeydi. Onu kontrol etmek için buraya geldiğimi iyi biliyordu. "Bu gece beni şaşırtmaya devam ediyorsun küçük kardeşim." Arenadakileri izlerken kendisini abim sanan kişi umrumda değildi. Benden yaş olarak büyük olması onu abim yapmıyordu.

"Şimdiye çoktan bu kalabalıktan kaçman gerekirdi kendin gibi davranmıyorsun. Belkide bu gece hazır insanlara açılmışken ikimiz dövüşmeliydik." Bunu yapmamı istemezdi, kendi iyiliği için.

"Belkide-" Son derece tepkisiz bir şekilde bakışlarına karşılık verdim. "Dehliz'in araya girmesine fırsat vermeyip son müsabakamızda işini bitirmeliydim." Kaşlarını belli belirsiz çatınca aynı tepkisizliğim ile yeniden arenaya döndüm. Gevheri erkeklerinde Dehliz dışında diğerlerinin bana karşı bir şansı olamazdı.

"Asil'in sorunu ne biliyor musun Hafız?" Aybars gibi geveze birinden susmasını bekleyemezsiniz. "Şu Işıktan gelen kıza karşı fazla iltimas tanıyor. Bir Tenebrisin arenada kılıcını yere attığı görülmüş şey değil, üstelik kıza karşı hiçbir saldırıda bulunmuyor. Neler dönüyor bilmiyorum ama klanı huysuzlanmaya başladı babası Abraham'ın gittikçe öfkелendiği de çok aşikar." Haklıydı bu gidişle Asil duygularını ele verecek gibi görünüyor. Abraham oğluna baktıkça kaşlarını çatıyor tüm Tenebrisliler hâlâ neden Işıktan geleni öldürmediğini sorgulamaya başlamıştı. Abraham'ı biraz tanıdıysam gurur kaynağı olan tek oğlunun Işıktan gelen bir kıza gönlünü kaptırdığını öğrendiği an Asil'i sürgüne gönderirken kızı yaşatmazdı. Tenebrisliler kendi kanlarına farklı bir klanın kanı karışsın istemezdi. Meliz'in soyu onlar için bir utanç kaynağıydı çünkü Tenebrislilerden tek melez Meliz'di. Bir Tenebrisin Muhafızlardan biriyle yaşadığı yasak aşkın meyvesiydi Meliz. Soyunun iblislere dayanmasını önemsemeyen klan lideri Abraham, Meliz'in anne ve babasını öldürmüşken kendi oğluna ayrıcalık tanıyacak biri değil.

Doğa büyük ihtimalle önceden Asil'den öğrendiği şekilde yumruğunu rakibine doğru savurunca Asil için o darbeden kurtulmak fazla kolaydı.

Evet geceleri gizlice onu çalıştırdığını biliyorum şuana kadar izlediğim performansa bakarak söyleyebilirim ki Doğa henüz dövüşmeyi bilmiyor. Asil ile olan dövüş derslerinden çok şey öğrenecek kadar eğitim görmedi. "Şunu yapmayı kes! Bana karşılık vermeyecek kadar beni küçümsüyorsun." Elzem arkadaşının sözlerine homurdanırken Asil onun tarafından yanlış anlaşılıyordu. Karşılık vermemesinin sebebi onu küçümsemesi değil. "Yapamam hatun, yapamam." Pes etmiş bir şekilde yerdeki kılıcını alıp kemerindeki kınına taktı ve arenadan çıkmak için gönlünü kaptırdığı kıza sırtını döndü. Ona zarar vermekten ise kendini klanının önünde pasif durumuna düşürmeyi seçmişti.

Doğa'nın acı içinde inlemesi ile hızla geri dönünce sevdiği kıızı acı çekerek göğsüne tutarken görmüştü. Biri ona acı veriyordu bunu yapan tek klan sadece Azınlıklar olabilir. Gözleri anında can dostu olan Gediz'i bulunca kaşlarını çatarak bunu neden yaptığını sorguladığını görebiliyorum. Her ikisi göz göze geldiğinde Gediz'in arkadaşına verdiği mesaj çok açık; şimdi arenadan çıkarsan baban ona daha fazlasını yapacak diyordu. Ateş çemberinde sıkışan çocuk kılıcını çekerek sevdiği kıza doğru bir adım atınca Gediz verdiği acıyı kesmişti. "Silahını seç Işıktan gelen." Nefes nefese elini göğsünden çeken kız yaşadığı acıyı sorgularken bunu da ondan bilip iyice sinirlendi. Silahların olduğu rafa yürüyen kız tam da tahmin ettiğim gibi kendi klanına ait mızraklardan birini seçmişti. Her klanın farklı bir silahı olduğu için içgüdüsel olarak onlara ait silahı tanıyorlardı.

"Başlayalım mı artık?" Elindeki mızrağı herkesi afallatacak bir şekilde tek eliyle havada daireler çizdirerek döndürdü. Mızrağı tutuşu ustacaydı bu kız Elzem'in aksine çok hızlı öğrenerek çoktan uyandırdığı lanetine direnmiyordu. Bundan gerisi çok daha ilginçti, Doğa tıpkı bir kılıç gibi elindeki mızrağı kullanıyor onunla bütünleşiyordu. Kılıç ve mızrak havada her çarpıştığında tiz sesler çıkartırken Asil hâlâ ona göre tam performans göstermiyordu. Çoğunlukla savunmada kalıyor dikkat çekmemek için arada onu incitmeyecek boş ataklarda bulunuyordu. Bu Doğa'yı daha fazla kızdırdığı için bedeninde kıvılcımlar çıkarken kendi etrafında döndüğü gibi mızrağının keskin ucunu Asil'in koluna geçirmişti. Kalabalık hayretler içinde kaldığında Asil o hamleyi engelleyecek güçteydi bunu yapabilirdi fakat yapmadı. Sanırım aşk denilen duygu gerçekten de bir zayıflık.

Kılıç tutan eline doğru akan kanları gören Tenebris, kolundaki yaradan daha büyüğünü bu gece yüreğine almıştı. Doğa'nın ona olan nefretini bir kez daha görüyordu kolundan akan kanlarla. Bu ona tüm yaralardan daha

fazla acı veriyor olmalı ki, "Devam et." Sessizce fısıldadı. "İkinci hamlen kalbime olsun seni durdurmayacağım." Neyseki bu sözleri diğerleri duymuyordu sadece arenaya çok yakın olan savaşçılar ve ben. Aşk onu tam bir umutsuz kılıyordu.

En az onun kadar sarsılmış olan Doğa, onun kanayan koluna baktıkça yaptığı şeyin yeni farkına varıyordu. Gözlerindeki hareler dolu, dudakları pişmanlık içinde titriyordu. "Benimle dövüşmekten seni sadece yere atacağım beyaz mendil kurtarır değil mi?" O da istemiyordu bu dövüşü. Kalkanlar içinde en duygusal ve naif olanıydı.

"Çözdüm ben seni, sen geç anlıyorsun. Kızım ben iki saattir sana ne anlatıyorum?" Konuşmaların başında Efsun'un yanında olduğum için onu ikna etmeye çalıştığı yerlerde yoktum. Gerçi pek de işe yaramış gibi görünmüyor. Bu saçma geceyi bitirmek için odama gitmeye can atıyorum lakin bu ikisinin maçı bitmeden Elzem'i buradan uzaklaştıramam.

Yine hakarete uğradığını düşünen kadın tekrar öfkelenerek, "Benimle uğraşma Tenebris, yoksa mendili hiç atmam!" Şu kahrolası mendili at ki herkes rahat bir nefes alsın.

Yarası canını yakıyor olabilir ama buna rağmen güldü. "Aklına kurban olduğum ışığın inatçı kızı, gözünü seveyim yorma beni at artık şu mendili." Abraham'ın bunları duymasını isterdim, acaba yüz ifadesi ne olurdu?

"Mendili atarım ama önce bir konuda bana söz vereceksin?" Şu mendilden nefret etmeye başladım.

"Tamam." Hayır demesini beklemiyordum. "Her konuda istediğin tüm sözleri veriyorum." Gürültücü klanı sayesinde kimse onu duymadığı için konuşurken rahattı. Biraz daha oyalanırsa Abraham'ın kalkıp buraya gelmesi an meselesi.

Işıktan gelen kızın gözleri galibiyetini haykırırcasına ışıldadı. "Bir daha hiç karşıma çıkmayacaksın. Bu konuda söz verersen bu gece benimle dövüşmek zorunda kalmazsın." Asil mi? Hiç sanmıyorum.

"Unut bunu!" Beklediğim tepki. "Madem illa rakibim olacaksın diye inat ediyorsun bende önce döver sonra severim seni." Hafız duydukları ile küfrederken kendimi tutamayıp güldüm. Belkide bu ikisi o kadar da sıkıcı değildir.

"Döverek sevmek nedir ya?" Yanımda kıkırdayan Oyunbazın hoşuna gitmiş olacak ki onları izlerken fazla neşeli görünüyor. Güldüğünde bile gözleri ağlamaklı ıslak. Hani bazı insanlar vardır ya gözleri hep heran

ağlayacakmış gibi pırıltılı bir ışıltıyla parlar göz bebekleri titreşirdi. İşte Elzem onlardan biriydi, bu yeşillerini büyüleyici kılıyordu.

"Sen ne diyorsun ya!" Doğa'nın sesi bakışlarımı yanımdaki kadından çekip ona bakmamı sağlamıştı. Asil'in zamansız itirafı onu pek şaşırtmamış görünüyor, anlaşılan onun duygularının zaten farkındaydı. Gerçi Asil fazla açık ederken anlamaması aklında sorun olduğunu gösterirdi.

Büyük bir hayalkırıklığı yaşadığını görüyorum. Doğa'nın onun duygularını bilmediği için ona kayıtsız olduğunu düşünürken şimdi gerçekler ona hayalkırıklığı olarak dönüyordu. Her şeyin farkında olmasına rağmen onu görmezden gelmeyi seçmişti. Kırgınlığını öfkesiyle gizlemeye çalışırken seğiren çenesi onu ele veriyordu. "Diyorum ki ilişme bana." Söz konusu duyguları olunca fazla açık sözlü. "Ben seni seviyorum sana bir zararı var mı?" Doğa'dan cevap gelmeyince, "Yok değil mi? O halde sen yine beni görmezden gelip işine bak." Sağlam kolunu kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçirirken gittikçe sinirlenmeye başladığını görebiliyorum. "Her dediğine eyvallah, hepsi başım gözüm üstüne." Aralarındaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki, kılıcını savurduğu gibi Doğa'nın elindeki mızrağı yere düşürürken kılıcı onun boynuna yaslamıştı. "Ama seni sevmeme karışamazsın!" Doğa boynundaki kılıca bakarak yutkunurken duydukları ile gözlerini sonuna kadar açmıştı. Evet bu Tenebris fazla cüretkar.

"Sen-" Onun konuşmasına izin vermeyen Asil, kılıcı biraz daha bastırarak onu susturdu. "Daha fazla canımı sıkmadan at şu mendili, aksi takdirde o güzel boynunu kesmek zorunda kalacağım!" Bunu yapacağını sanmıyorum lakin Doğa bu tehditi ciddiye almış olacak ki göğsünün arasına sıkıştırdığı mendili öfkeyle çıkartıp yere fırlattı. Tabii bu Asil'i daha fazla kızdırdı çünkü mendili çıkardığı yer beklediği bir şey değildi. "Sen bu şeyi göğüslerinin içinde mi saklıyordun? Ve herkesin gözleri önünde onu oradan çıkardın mı?" Asil kıskançlıktan dişlerini sıkınca zavallı Işıktan gelen kız çıldırmak üzereydi. "Bir karar ver istersen? At dedin bende attım!"

"O kadar erkeğin içinde bunu oradan çıkartamazsın! Şimdi hepsinin bakışları senin göğüslerinde!"

"Çıkarmam için boynuma kılıç yaslayan kimdi? Kusura bakma ama biraz dengesiz olduğunu kabul etmek zorundasın!" Geriye çekilip arenadan çıkınca arkasında öfkeyle bakan çocuk kaşlarını çatarak yerdeki mendili aldı. "Tüm dengemin içine etmişken hâlâ ne konuşuyor bu!" Mendili hırsla cebine koyarak önce kendi klanına sonra ise babasına döndü. "Sadece biraz

eğlenmek istediğim için bunu uzattım. Bana göre fazla zayıf bir rakipti üstelik Işıktan gelen olması da eğlenmek istemem için yeterli bir sebep." Klanı buna inanmış gibi memnuniyet dolu homurtular çıkartırken ihtiyar kurt Abraham tek kelime etmese de bir şeylerden şüphelendiği çok açık. Gözleri sinsi bir karanlığa ev sahipliği yaparken giden kızın arkasında bakıyordu. Asil fazlasıyla açık vermişti çünkü Işıktan gelenlerden nefret eden klanların başında gelirken diğer dövüşlerinin aksine onun tek bir saç teline bile zarar vermemiştir.

"Artık gidelim mi?" Doğa arenadan indiği gibi koşarak akademiye giderken burada bir işimiz kalmamıştı. Başını sallayarak beni onaylayınca bu gürültülü kalabalıktan nihayet çıkmayı başardık. Tüm gece buna katlandığıma inanamıyorum.

Akademiye girene kadar sessizlik içinde geçen yolculuğumuz benim revire yönelmem ve onun beni takip etmemesiyle son buldu. "Elzem?" Bezmiş bir halde revirin yolunu gösterdim. "Bedenin orada, tabii bedenine dönmeyi düşünüyorsan?" Gözleri üst kata çıkan merdivenleri bulunca çıldırmak üzereydim. Tabiki de bedenine dönmeyi düşünmüyor çünkü bu baş belası kadının aklında olan tek şey akademiye karıştırmak!

Burayı ele geçirmeyi kafasına koymuştu küçük imparatoriçe. Yönetecek bir ordusu olsa neler yapardı düşünmek bile istemiyorum.

"Sızlanmayı bırak Cennet! Neredeyse sabah olacak ama sen hâlâ ayaktasın." Kuzey kanadındaki koridorda küçük kızını kolundan çekştirerek bu tarafa gelen Elif hatun ile gözlerim huysuzluk çıkartan küçük çocuğu buldu. Ansızın aklıma gelen şeyler dudaklarımın kıvrılmasını sağlarken sanırım birilerinin küçük bir ders almasının zamanı çoktan gelmişti.

Ruhları kontrol etmek üst düzey yetenekleri olan bir Koruyucu için fazla kolay.

"Ruhların hükmü işlesin kendisine boyun eğsin mührün beden değişimi. Bana ait olanı sana sunuyorum, ruhun nefesi ile tamamlansın mühür." Çok basit olan büyü sözlerini sessizce mırıldanmaya başladığımda akademinin açık kapısından içeriye esen soğuk rüzgar karşımdaki kadının saçlarını uçuşturmaya başlamıştı. Neler oluyor dercesine bana bakarken yüzündeki saçları çekmek için uğraşıyordu. Ağır büyülerden herkes gibi bende kaçınıyordum ama böyle küçük büyüler bizim için sorun teşkil etmiyordu. Ruhu gittikçe buharlaşırken gözlerini kocaman açmış başını eğerek kendisine bakıyordu. "Bu da ne?" Dumanlar çıkan ellerine şaşkınlık

içinde bakarken bedeni büyük bir hızla şeffaf bir boyuta gelmişti. Tıpkı bir duman gibi ruhu Cennet'e doğru süzülürken hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Fiziki özellikleri kaybolunca artık ocaktan çıkan bir dumandan farkı yoktu. Dumanlar Cennet'in etrafını sarmış küçük kızın ağzından ve burnundan içine doluşurken ne kahya bunu görüyordu ne de Cennet. Küçük kızın etrafındaki tüm dumanlar kaybolup sis dağılınca annesi hâlâ onu kolundan çekiştirirken gözleri kapanmıştı. Cennet'in ruhunun uykuya daldığını gösterir bu. Sadece saniyeler içinde gözlerini hızla açınca dudaklarını kıvrıldı. Hoşgeldin Elzem Akay.

"Biraz hızlı yürü Cennet!" Elif hatunun peşinden sürüklenirken sertçe yutkunarak başını kaldırıp ona baktı. Önce afallayarak kolunu tutan kadına sonra ise başını çevirip etrafına bakındı. "Her şey neden bu kadar büyük?" Kolunu sertçe çekerek kendisini kahyadan kurtardığında bile fazla şaşkındı. "Rica ederim koluma işkence etmeyi bırakın, ayrıca sizin boyunuz hangi ara böyle uzadı?" Büyük ihtimalle ona devasa görünen kolonlara baktı. "Çok garip bunlar da fazla büyük görünüyor." Gözleri koridorun her karesine değinirken şuanda beyni hızlı bir şekilde ihtimalleri ona sıralayarak onu gerçeğe götürmek üzereydi. Bu kadının düşünme yapısını tam olarak bilmesem de şuana kadar gözlemlediğim şeylere dayanarak söyleyebilirim ki her seçeneği düşünerek sonuca ulaşıyordu. "Akademi bir anda büyümediyse?" Tam da tahmin ettiğim gibi hesaplamaları fazla hızlıydı. Onun gibi asaletiyle göz kamaştıran bir kadından beklenmedik bir küfür ederek korku içinde ellerini yukarı kaldırıp baktı. "Ben küçüldüm..." Minicik ellerine bakıyor bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu. Ve farkettiler, gözleri hızlı bir şekilde beni bulunca bunun sebebini farkettiler. Kaşlarını aceleyle çatarken, "Siz!" Dişlerinin arasında çıkan bu kelime öfkesini yansıtırken, "Cennet hadi!" Kahya tekrar ona doğru atılınca ürkerek geriye çekildi. "Ah hayır, hayır, bu olmamalı..." Tam şuanda nefret ettiğii kadının kızı olduğunu farkediyordu evet bir süre kahyanın kızı olacağını yeni yeni anlıyordu.

Bir ayağını sertçe yere vururken mümkün olsa öfkesiyle burayı yıkar geçerdi. Gözleri kızgınlıkla titreşiyor bedenindeki yoğun öfke ateşii gittikçe harlanıyordu. "Bu adil değil! Böyle ceza olmaz!" Hesap sorarak bana doğru bir adım atmıştı ki, "Uykuyu ceza olarak görmeyi bırak Cennet." Elif hatun onun koluna yapışıp kapıya doğru onu sürüklerken aceleyle hemen gözlerini kapatmıştı. Kendi bedenine dönmeye çalışıldığını görebiliyorum. Bunu birkaç kez denedi ancak gözlerini açıldığında işe yaramadıldığını görünce

attığı çılgılık keyfimi yerine getirmeye yetti. Gözleri revirin olduğu koridoru panikle bulunca ceketimin iç cebindeki pusulayı çıkartıp görsün diye zincirinden tutarak havaya kaldırdım. Kahya onu peşinden sürükleyerek önüne bakarak yürüdüğü için henüz benim farkımda değildi ancak asıl kişi pusulasını görünce, "Yok artık..." Mührü bozacak tek umudunu da kaybetmişti. Onun için hayati önem taşıyan böylesine değerli bir şeyi bedeninde bırakması büyük aptallık. Benim yerime bunu alan Ayvaz veya Meliz olabilirdi. Cezası bitene kadar emaneti bende güvendediydi.

Gözlerimle kahyayı işaret ettim. "Bol şans." Göz kırparak ona sırtımı dönüp merdivenlere yöneldiğimde, "Size de, çünkü şansa ihtiyacı olan sadece ben olmayacağım!" Böyle devam ederse kahyanın bir şeyleri anlaması an meselesi. O yüzden adımlarımı hızlandırdım çünkü bu durumu kabullenene kadar beni görmezse kendisini ele verecek daha az şey yapardı.

Umarım çocuk olmak onu birazda olsun dizginler de ortalığı karıştırmayı bırakır.

Odama girdiğimde kapıyı peşimden kapatırken şömineyi çoktan yakarak hep olduğu gibi odayı önceden benim için ısıtmışlardı. Gömleğimin düğmelerini açarken, "Etkileyici bir vücudun olduğuna eminim, o şeyi çıkarmak için lütfen acele et." Duyduğum ses ile elim gömleğin düğmeleri üzerinde kalırken güldüm. "Umarım benim için güzel haberlerin vardır Ebrar, kötü bir gece geçirdim." Yatağımın üzerinde uzanan kadın eliyle yan tarafına birkaç kez vurdu. "Yanıma gelersen geceni güzel kılabilirim." Arada geçen onca yıla rağmen değişmediğini görmek güzel. Kıvırcık kızıl bukleleri beyaz yastığıma dökülüyor kırıştırdığı gözleri her erkeğin aklını başından alacak türdendi. Şuanda yatağımda uzanan bir meleş andırırken hiçbir ressam bu görüntünün karşısında portresini çizme dürtüsüne engel olamazdı.

Pencerenin yanındaki koltuğa yorgun bedenimi bıraktığımda beni izliyordu. "Seni bana getiren sebep ne?" Kölelerimden biri değildi kendi istemediği sürece kimse onu buraya getiremezdi. Yirmi dört yılın sonunda ölümler diyarının gardiyanlarından biri bana geliyorsa önemli bir sebebi olmalı.

"Ne? Özlemiş olamaz mıyım?" Keşke gülen yüzü mavi gözlerindeki sıkıntıyı gizleyebilse. "Afra ile ilgili bir sıkıntı mı var? O iyi mi?" Hiçbir çağrıma cevap vermeyen ablamı Gediz'den daha çok merak ediyorum.

"Kalkanlardan Oyunbaz olan buraya gelmiş diye duydum. Onunla tanıştın mı nasıl biri Savcı?" Genelde hep şakacı bir mizacı olduğu için az

öncekinin aksine yüzünde ciddi bir ifade oluşurken uzandığı yerden doğrularak oturdu. "Oyunbaza bir pusula vermek için görevlendirildim." Ölüler diyarında kim Elzem'e bir pusula gönderebilir ki?

"Ebrar?" Gerildiğimi ondan saklamadım. "Neler oluyor? Kız ile tanıştım, şu anda burada akademide."

"Büyük gün yaklaşıyor Savcı. Sende biliyorsun ölümler kendilerine ait olanı istiyor." Derin bir nefes aldığım anda göğsüm sıkışır gibi oluyor nefes alamıyordum. Yıl olarak yirmi dört yaşına girmiş olabilir ama ay olarak gerçek yaşına girmesine sadece haftaları kaldı. Doğum gününde birçok şey olacaktı, kehaneti durdurmak mümkün değil. Yıllar önce yapılan bir takas yıllar sonra kendini tekrarlayacak. Bu sadece benim değil kimsenin üstesinden gelemeyeceği bir kehanet. Tanrıların lanetini bozmaya kimsenin gücü yetmezdi.

"Nasıl biri? Yeterince güçlü olsa iyi olur çünkü ait olduğu yerde onu bekleyen çok fazla kötü sürpriz var."

"Onu pek tanıdığım söylenemez buraya gelene kadar onun hakkında bir şey bilmiyordum. Güçlü olduğunu söyleyebilirim, ölümler nasıl bir belayı istediklerini bilmiyor." Yalan yoktu sözlerimde çünkü Elzem arafa gelene kadar onu tanıımıyordum. Meliz'in kalkanlarını herkes gibi bende duymuştum ama ne isim olarak ne de görsel olarak hiç birini bilmiyordum.

"Efendim izniniz var mı?" Takva'nın sesini duyunca Ebrar'a döndüm. "Ziyaretçim var söylemek istediğin başka bir şey kaldı mı?" Ayağa kalkıp yanıma geldi. "Bu pusulayı Suzan Akay torununa gönderdi." Küçük bir mektubu elime tutuşturmuştu. "Ölümlerin yaşayanlara bir şeyler göndermesi yasak, ama o kadar ısrarcı oldu ki bir gardiyan olarak yasakları çiğnediğim için büyük ihtimalle başım belaya girecek. Ne olursa olsun pusulayı sahibine teslim etmelisin Savcı, kadın tüm cezayı kabullenip torunu için bir mektup gönderiyorsa gerçekten önemli bir şey olmalı." Ortadan kaybolmasıyla, "Buraya gel Takva." Herkes yalnız olduğumu düşünebilir ama etrafım ruhlarla doluyken yalnızlık özlemini çektiğim şeylerin içinde yer alıyordu.

Anneanesi ölümler diyarının kurallarını çiğneyecek kadar şuurunu kaybedip bir pusula gönderiyorsa ciddi bir şeyler olmalı.

Mektup avucumda öylece dururken Ebrar'ın gidişiyle Takva'nın ruhu odamda belirmişti. "Saygılarımı sunuyorum efendim." Önümde diz çöküp doğrulunca Takva benim için bir köleden daha değerliydi. Onlarca ruh çağırabilirdim, yüzlercesi emrimdeydi ancak onlar işlerini bitirince tekrar

çağırana kadar hepsini geri gönderirdim. Takva başta olmak üzere birkaç tane daha her daim yakınımda görmekten hoşlandığım ruhlar vardı. "Ne buldun? Kızın bedenindeki izleri yapan ne öğrenebildin mi?" Elzem'in bedenini revire taşıyınca Takva'yı çağırarak onu incelemesini istedim. Şu zamana kadar revirdeydi umarım işe yarar bir şeyler bulmuştur.

Soyu bir yaratığa dayandığı için tüm hayvanları, canavarları hissedebilir onları uysallaştırabilirdi. Ondan alınmayan tek ve son yeteneği olduğu için Elzem'in bedenindeki izlerin kime veya neye ait olduğunu söyleyebilir. "O izleri açan bir insan değil efendim." Bunu tahmin etmiştim, Ceza'nın yapacağı bir şey değil o yaralar. "Ancak bir hayvan veya canavara da ait değil."

"Ne demek ait değil? Takva o izleri açan bir insan olmadığına göre geriye sadece yaratık, canavar veya hayvan kalıyor?"

"Ama hiçbirisi değil efendim, olsaydı hissederdim. Hepsinden daha korkunç ve tehlikeli bir şeye ait o izler." Ürkmüş gibi tedirgindi bakışları. "Oyunbazın boynundaki pençe izlerine dokunduğumda bugüne kadar hiç şahit olmadığım bir karanlığı hissettim. O kadar yoğun ve korkutucuydu ki sadece bir saniye dayanabildim izlere dokunmaya." Karanlık? Elzem'in en büyük korkusunun da karanlık olması bunu bir tesadüften daha uzak kılıyordu. Bu karanlık her ne ise bizim bildiğimiz karanlığın çok daha ötesinde olmalıydı. Yenilgiye karşı tahammülsüzlüğü, kandillerin patlaması, kendisini cesalandırması ve karanlık. Cevap bu parçaların birleşimindeydi ama neydi? Onu bulacağım, her ne saklıyorsa er ya da geç onu bulacağım.

"Bana Bülbül'ü çağır." Onun göremediği hiçbir şey olamazdı, Bülbül yaraya dokunduğu an o yara nasıl olmuş her saniyesine kadar hepsi zihninde şekillenirdi.

"Şey o gitti efendim, bu gece onun için kaderini değiştiren gece. Yarın olmadan dönmez." Bunu unuttuğuma inanamıyorum. Hayatının dönüm noktası yıllar önce yine bir buz festivaliydi. Kahretsin berbat bir durumda olmalı.

"Ona git Takva, yalnız olmadığını hissetmeli bu gece."

"Beni her yıl olduğu gibi yine kovacaktır." Homurdanmaya başlaması beni güldürdü. Bir ruh olmasına rağmen fazlasıyla utangaç ve çekingendi. "Eğer sana kaba davranırsa bundan hoşlanmayacağımı söyle bu sana karşı daha ılımlı olmasını sağlamaya yeter." Dudaklarında gülücükler belirince bu beni memnun etmeye yetti. Ruhlarımın her biri benim için değerliydi. "Hazır oraya gitmişken benim için de eğlenmeyi ihmal etme." Göz

kırptığımda solgun tenindeki yanakları hafif kızarmış bana saygılarını sunarak ortadan kaybolmuştu. Bülbül kimbilir Şu anda ne durumdadır. Umarım Takva biraz da olsun ona bazı Şeyleri unutturmayı başarır.

Ve Elzem? Acaba o baş belası kadın Şuanda kahya ile ne yapıyordur?

Herkes d n geceki festivalin yorgunluğunda olduğu için iki gün derslere ara verilmişti. Öğrencilerin kendilerini toparlaması ve festivalden kalan dağınlıklığın temizlenmesi iki günü bulurdu. Akademide tek uğrak yerim olan kütüphaneye doğru giderken son anda fikrimi değiştirdim. Belkide bugün işlere biraz ara vermem daha doğru olur. Merdivenlerden inerken gözlerim onu arıyordu. Geceyi nefret ettiği bir kadın ile geçirmişken tepkisini merak ediyorum. Onu görmek için kendime bahaneler uyduruyor olabilir miyim? Aptalca, bu sadece basit bir merak. Henüz çok erken olduğu için etrafta çalışanlardan başka kimse yoktu. Erken olması veya bir çocuğun bedeninde olması bir Şeyi değiştirmiyor Takva'yı bir ara peşine taktığımda bana verdiği raporda erken kalkmak gibi bir alışkanlığı olduğuydu. Evet ormanda Meliz ona saldırdığında bunu bana haber eden Takva sayesinde zamanında orada olmuştum.  blis olabilirdi ama kendi türünün en zayıfı olan Meliz aslında onun için bir tehdit oluŐturmayordu. Her konuda Meliz'den daha güçlüyken her ikisinin birbirinden korkması fazla g l n  . Meliz ondan korktuğu için bir an önce ondan kurtulmak istiyordu, ancak korkusunu yansıtmıyor onun üzerinde hakimiyet kuruyordu. Elzem ise bir fani olmasını ona karşı zayıflık olarak gördüğü için tam olarak bir atakta bulunmuyordu. Lakin ormanda Meliz'in karşısında titreyen ve dün gece Meliz ortaya çıktığında tüm liderlerin gözleri önünde onunla korkusuzca laf dalaşına giren kadın arasında çok fark vardı. Bazı Şeylere uyanıyordu, içten içe kendi potansiyelinin farkına varmaya başladığı için yeni yeni Meliz'e meydan okumaya başlamıştı. Asıl düşmanı Meliz değildi, asıl düşmanı yıllardır pusudaydı.

"Mara sabahın k r nde beni bunun için mi uyandırdın? Neden gidip başka birini rahatsız etmiyorsun sana söyledim mendili bile isteye yere atan sendin." Basamakları bitirdiğimde koridordaki kolona yaslanıp uyuklayan Itır ile karşısında huysuzca kaşlarını çatan bilgeyi gördüm. "Asil ve Şu adı yasaklı kişiyi de uyandırdım herhalde, ama Şu aşk kuşu arkadaşı kapıyı yüzüme kapatırken diğer sapığın odasında gördüğüm kadın oradan kaçmam için yeterli oldu. Hafız ise odasında yoktu, Doğa bu saatte hayatta bana kapıyı açmaz biliyorsun. Elzem ise hangi cehennemde bilmiyorum çünkü

kulübesinin önünde bir davul çalmadığım kaldı ama ses seda yok." Bedeni hâlâ revirde olduğu için istese de ona cevap veremez.

İtir esnerken sırtını dayadığı kolon olmasaydı heran yere yığılıp uyuyacak gibi yorgun görünüyor. "Sabaha kadar avdaydım Mara, bu ne demek biliyor musun? Ölmek için iki kişiyi yaralamak zorunda kaldım, ama aynı durumda ben olsaydım onlar bana karşı bu kadar merhametli olmazdı. Evet o kahrolası av dedikleri şey insan avıymış ya öldür ya da yarala! Yorgunum, uykum var ve sen yarım saatlik bir uykuyla beni uyandırdın üstelik dünden kalan bir yaram var!" Bir ölümsüz olmasaydı bu kadar hızlı toparlayıp ayağa kalkamazdı. Hem ölümsüz hemde dün Meliz tarafından aldığı yaranın sadece deriyi kesmiş olması ona ava katılacak gücü vermişti. Şaşırtıcı ama iç organlarını kesip onda ciddi bir hasar açma fırsatı varken Meliz özellikle karnında küçük bir kesik iziyle yetinmişti. Evet daha önce Meliz'in birçok dövüşüne şahit olmuş biri olarak dün gece aslında İtir'a karşı fazla merhametli olduğunu gördüm. Gücünün onda birini bile kullanmamıştı çünkü onun derdi Elzem ile olduğu için İtir'a yüklenmişti ama çok fazla değil. Aslında Elzem araya girmeseydi bile Meliz'in İtir'ı öldüreceğini sanmıyorum. İblislerin doğasında yoktu sevmek veya bağlılık, fakat dün gece İtir'a karşı arenada sergilediği performans aslında kızına karşı duyguları olduğunu anlamamı sağladı.

"Ben o dilsiz karşı kaybetmiş olamam İtir!" Dehliz hakkında böyle konuşması kaşlarımı çatmamı sağladı, onu hiç tanıımıyorken böyle kusurluymuş gibi davranmamalı.

"Ama ettin! Bile isteye kendin yenildin!"

"Bu işte bir iş var diyorum. Benimle konuyu araştırmak yerine üzerime gelecek kadar kötüsün İtir. Aynı durumda sen olsaydın ben sana böyle davranmazdım."

"Evet, böyle yapmazdın çünkü daha beterini yapardın."

"Ablan gibi konuşmaya başladın ve bu can sıkıcı."

"Hatun benim içim dışım bir. İçimde kopan fırtınaları dışıma yansıtacak kadar benim. Güç veya para için kişiye göre muamele yapan ben değilim. Bir şey bana ters geliyorsa alayı gelse onu benim için doğrultamaz. O yüzden ikimiz arasında kıyaslama yapma çünkü biz Akaylar eğriye doğru demeyecek kadar gözü karayız. En korkağımız Yavuz abim bile neyse o. Böcek görse gurur yapmak yerine kız gibi çılgılık attığına göre bu bile biz Akayların asla karakterinden ödün vermediğini gösterir." Diğerleri hakkında bilgim olmadığı için bir yorum yapamam ancak şu ana kadar her

iki kardeşte söylediği özelliklere uyuyordu. Biri hırçın tavrını gizlemeden esip gürlüyor diğeri kafasına koyduğu şeyi öyle ya da böyle mutlaka yapıyor yaptırıyordu.

"Soyadınla övünmen bittiyse dün gece bana ne oldu onu söyle?" Bilge bu işin peşini kolay kolay bırakacak biri değıl çünkü her soruya kendiliğinden cevap bulan beyni cevapsız bir soruyla karşılaştığı için onu deli ediyordu.

"Mara yemin ederim elimde kalacaksın! Kızım bile isteye kaybettin. O kuzgunu sevmen de ayrı bir olay. Hangisine daha çok şaşırırmam gerektiğini bilemedim o an, altından vazgeçmen mi yoksa fobin olduğu halde bir kuşa dokunman mı? Bende durumu senin dengesizliğine yordum." Gözlerini kısan bilge, "O kuşa dokunmam bile bunu benim yapmadığının kanıtı, bazı tahminlerim var ama o işgüzar kardeşin ile konuşmadan emin olamam Elzem nerede?" O Bilgelerden biriydi Elzem'in bir aykırı olduğundan şüphelendiğine eminim. Şimdi ise bunu yapanın Elzem olduğundan neredeyse emin gibi görünüyor. Bu kızın beyninde doğuştan oluşan bilgilere sahip olmak benim neredeyse yıllarımı almıştı. Bilgeler bu konuda şanslı doğan bir ırk.

"Bana Elzem'i sorma." Siyahlarında kırgınlık vardı. "Onu artık tanımakta güçlük çekiyorum buraya geldiğinden beri çıkışı bulmayı takıntı haline getirdiği için bir kardeşi olduğunu sürekli unutuyor. Eskiden olsa iki eli kanda da olsa benim için gelirdi, ama dün gece yanımda yoktu!" Gelmişti, hatta Meliz herkese onun bir aykırı olduğunu kanıtlama peşindeyken kardeşi için hayatı pahasına arenaya girmişti. Itır bunu bilmiyordu, revirde ablası ile arasında sadece bir perde olduğunu da bilmiyordu. O perdeyi çekseydi diğeri yatakta yatan kişiyi görürdü. Her iki kardeş arasında uyumsuz bir farklılık vardı. Biri asi, hırçın, ama duygularını olduğu gibi dışa yansıtır diğeri ise nezaket kurallarına uyacak kadar kibar, sakin ve ılımlı fakat duygularını asla birilerine göstermeyecek kadar çelik kalkanlı. Genelde sert insanlar hep kırıp döktüğü için kolay kolay duygularını gösteremez her şeyi kendi içinde yaşardı ama bu iki kardeşte durum tam tersiydi.

Meliz bunu kullanıp kızını kendi tarafına çekmeye çalışacaktır, kırık bir kalp yanlış kararlar verdirebilir. Ancak benim düşündüğüm şeyi o Oyunbaz çoktan düşünmüş olmalı büyük ihtimalle kardeşini kaybetmemek için bu konuda bir şeyler yapacaktır.

Onları bırakıp yoluma devam edince bir alt katın basamaklarında Hafız ile karşılaştım. Sabah erken saatlerde antrenman yapmayı sevdiği için

oradan geliyor olmalı. "Hayırlı sabahlar Savcı." Başımı sallayıp yanından geçip gidecektim ki aklıma gelenlerle duraksadım. "Biraz konuşalım mı?" Teklifim yorgun ifadesini şaşkınlığa boğmuştu. "Konuşmak? Sen kendi annen ile yarım saatten fazla konuşmaya tahammül edemezken benimle konuşmak istediğini mi söylüyorsun? Verdiğimiz selamı bile başınla alırken şaşkınlığım normal bir durum." Haklı olabilirdi ama istisnalar kaideyi bozmaz değil mi?

"Bahçeye çıkalım." Cevap vermesini beklemeden basamakları inmeye başladığımda, "Ne sabah ama." Söylenerek peşimden geliyordu. Dersler dışında kimseyle uzun uzun sohbet eden biri hiç olmadığım için bu tepkisini anlıyorum.

Avluya çıktığımızda o bir banka otururken biraz yakınında ayakta duruyordum. Odasında apar topar yataktan çıkmış olmalıkı bu soğuk havada aceleyle üzerine bir kazak ve pantolon geçirdiği çok belli. "Elzem ile ilk tanışan sendin değil mi? Onun zihnine girdiğinde ne buldun?" Efsun bana Oyunbazın zihnine giren tek kişinin Hafız olduğunu söylemişti. Hayır bunu ona söyleyen Hafız değildi, akademiye geldiklerinde Efsun şu bilge olan kalkanın zihnine sızmıştı. Kulübede Elzem ve Mara'nın konuşmalarını görmüş onun anılarında. Mara'ya Hafız'dan bahsedip onu parazitlerden kurtardığını anlatırken Efsun tüm bu konuşmaları Mara'nın zihninde öğrendi. Ancak aradığı bilgilere yetecek kadar delil yoktu bilgenin zihninde. Tüm cevaplar Işıktan gelen ve Oyunbazın zihnindeydi çünkü ikisinin aykırı olduğundan şüpheleniyor lakin onların zihni ise korunuyor.

Kaşlarını belli belirsiz çatarak ayağa kalktı. "Onun hakkında benden tek kelime öğrenemezsin." İkisinin iyi geçindiğini uzaktan bakan herkes anlar lakin bu tepkisi aklıma farklı bir şüphe düşürdü. Onu savunacak kadar yakınlar mı? Peki bu düşünce beni neden rahatsız ediyor? Bu can sıkıcı bir düşünce!

"Amacım ona zarar vermek değil." Bu kadarını şimdilik anlasa yeterli. "Yardıma ihtiyacı olabilir, ancak kimseden yardım istemeyecek kadar gururlu. Onu benden korumana gerek yok bir aykırı olduğunu bildiğim halde susuyorsam bu beni güveneceğin biri yapar." Aradığım cevapları sadece o bana verebilir, eğer Hafız'da işime yarayacak bir bilgi vermezse geriye kalan tek yol Meliz ile konuşmak. Her ne olursa olsun bu işin peşini bırakmayacağım.

"Bunu bildiğin halde sustun?" Gözlerini şüpheyile kısıtığında bir sebep arıyordu. "Peki neden? Onun bir aykırı olduğunu neden gizliyorsun? Tam

olarak neyin peşindesin Savcı?"

"Ben sana aynı şeyi sormuyorsam sende sormayacaksın." Neden onun kim olduğunu herkesten saklıyorsun diye sormadıysam o da bu konudaki sorularını kendisine saklayacak. "Onun zihnine giren sadece sensin Hafız, bana orada ne bulduğunu söyle?" İkinci kez aynı soruyu sorduğumda gittikçe sabrımın tükenmeye başladığını umarım bir an önce idrak eder.

Bana tersçe bakarken yeniden kalktığı yere oturdu. "Neyi bilmek istiyorsun Savcı?"

"Anıları içinde bir faniye ait olmayacak her şeyi." Dikkat çeken mutlaka bir şeyler olmalı.

Bir süre düşünmek için sessiz kaldı sanırım zihninde onun anılarını bulmaya çalışıyordu. "Hepsi sıradan anılardı." Omuz silktilti. "Bir insanın yaptığı çoğu şey işte. Onun tüm anılarına sahip değilim." Dahası olmalı, bu kadarıyla sınırlı olmadığını biliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" O bir Muhafızdı mühürlü olmayan bir zihindeki tüm anıları çalması onun klanındaki biri için zor değildi. Ne demek onun tüm anılarına sahip değilim?

"Zihninde bir kapı var, ulaşamadığım tüm anılar orada." Zihni mühürlü değilken neyin kapısıydı bu? "Muhafızlar birinin zihnine sızdı mı onun tüm anılarını ele geçirir ancak hayatımda ilk kez bir engele takıldım, karanlık bir engel." Yine karanlık, son zamanlarda bu gizemli karanlık canımı sıkmaya başladı. Herkesin tek söylediği karanlık, ama neydi bu karanlık? Bir şekli şemalı veya bir şeylere benzemeliydi değil mi? Gündüzden sonra ortaya çıkan karanlık olmadığına eminim ama ne? Bilmek istediğim tek şey bu.

"Daha açık konuş?" Söyledikleri benim için yeterli değildi, ayrıca nasıl bir fani daha Oyunbaz bile olduğunu bilmeden zihnine bir kapı koyar ki? Sırrını açığa çıkartacak her şeyi saniyeler içinde unuttuğu yetmezmiş gibi hastalıklı bir şekilde söylediği yalanlara çok kolay inanıyordu. Anılarını bir odaya kitlemiş ve odanın varlığını kendisine sürekli unutturuyor. Hayır arafa geldiğinde bunu yapmaya başlamadı, bu kadar kısa sürede buna adapte olması imkansız. Kendi dünyasında çok sık yaptığı bir şey olmalı, bu da Elzem Akay'ın aslında arafa gelmeden önce de çok fazla şey bildiğini gösteriyor. Sürekli kendisine unutturduğu için bildiği şeyleri de hatırlamıyordu.

"Kapı kan ve gözyaşı ile mühürlenmiş." Başını kaldırıp yüzünü buluşturarak iç çekti. "Bunu yapan Elzem." Anılarını gizleyen kapıyı kan ve gözyaşıyla mı mühürlemiş? "Savcı kapının arkasında çığlık sesleri

geliyordu, çok fazla ılık. Dahası kapıyı koruyan gardiyanı gördüm, gardiyan Elzem'di. Her ne saklıyorsa zihninin kuytularına kimsenin girmesine izin vermiyor." Etrafını kontrol ederek ayağa kalkıp bana yaklaştı. "O kapı normal değildi Savcı, arkasında sakladığı şey kemiklerime kadar rpermeme sağlayacak kadar korkunç bir enerji yayıyordu." Bu şey her ne ise dün gece Elzem'i o hale getiren şey olabilir. Ama ne? Bulmam gerekiyor bunu! Kendi zihnini kontrol edebiliyordu buna iradesi vardı ve bu irade aslında kapının önündeki o gardiyanı. şaşılacak bir durum ama gerçek.

"Arenada dün gece ben gittikten sonra Elzem ve Ceza arasında ne oldu?" Ona bunu yapanın Ceza olmadığına eminim ama yinede bunu teyit ettirmeliyim.

"Neler olmadı ki." Hatırladıkları uykusunu dağıtacak kadar onu keyiflendirmişti. "Sen gidince Ceza'nın ona vurmasına hiç fırsat tanımadığı gibi sadece tek bir eliyle zerre zorlanmadan onun bileğini kırdı. Ceza'yı önünde diz çöktürerek kazandığını herkesin gözüne soktu. Dahası kazanmış olmasına rağmen mendili atarken, 'zaferinizi kutlarım,' diyerek Ceza'yı sağ bıraktı. Evet herkesin içinde klan liderin Ayvaz'ı küçük düşürdü. Herkes bunu konuşuyor uzun süre bu olay unutulmayacak gibi." Gün içinde belkide ilk kez afallamıştım. Hepsini o mu yaptı? O sıksa bedeniyle iki katı büyüklüğündeki bir adamın bileğini nasıl kırabilir? Artık emin oldum bu kadında normal olmayan bir şeyler vardı. İhanet? Evet onu tetikleyen bu olmalı. Orada onu bırakıp gittim, benim yanımdayken her şey yolundaydı ama gidişim ile birinin bileğini kıracak gücü buluyorsa tek sebebi onu bıraktığım için ihanete uğradığını düşünmesi. Yenilgi karşısında kendisine zarar verirken ihanet onu bambaşka biri kılıyor olmalı. Aslında çok yaklaştım beni gerçeğe götürecek deliller bulmaya, ama henüz değil.

Hafız ile olan konuşmamız bittiğinde o kaldığı yerden uyumak için giderken ben kuzey kapısından geçerek kulübelerin olduğu bahçeye girmiştim. Kahyanın kaldığı oda akademideydi ancak çalışırken ona ayak bağı olmasın diye Cennet'i hep aşılardan birine bırakırdı. Adını sürekli unuttuğum şu sevimsiz kadın, sanırım adı Züleyha'ydı, evet bu olmalı. Artık çalışamayacak kadar yaşlandığı için tüm gün kulübesinde boş boş oturuyordu. Gidecek bir yeri olmadığı için Efsun iki yıldır yaşlı kadının çalışanlara ait kulübelerden birinde kalmasına izin veriyordu. Normalde artık işe yaramayan çalışanları gönderip boşalan kulübelere yenilerini getirirdi. Buradakilerle muhatap olmamam onları tanımadığımı göstermez.

Kadının kulübesine yaklaşmıştım ki, "Baş belası velet! Bugün neyin var bilmiyorum ama bu büyümüş de küçülmüş hallerin devam ederse annen yarın seni bana getirmesin!" Yaşlı kadının öfkeli sesi içeride geliyordu. "Rica ederim bana bağırmayın, o pişirdiğiniz şeyleri yemeyi reddediyorum. Kendi yemeğimi kendim yapabilirim." Onun sesi değildi ama konuşan oydu.

"Kasabada küçük bir işim var döndüğümde sebep olduğun tüm o dağınıklığı toplamış olacaksın!" Kapının açılmasıyla kamburu çıkmış yaşlı kadın şalına sarılarak kapıyı peşinden hırsıyla çarptı. Öfkeli adımlarla ilerlerken gözleri beni bulunca, "efendi Savcı." Hafif eğilerek bana selam verdiğinde çalışanların tarafında ne işim olduğunu sorguluyordu. "Bir müşkül durum mu var? Sizi buraya getiren şeyin sebebi nedir?" Soyluları akademinin bu bölgesinde nadiren gördükleri için verdiği tepkiyi anlarım ancak bu kadar sorunun lüzumu yok.

"Seninle bir işim yok yoluna git hatun." Yanından geçtiğimde bir süre meraklı gözlerle arkamdan baktığını hissediyorum, neyseki daha sonra uzaklaşan adım seslerini duydum.

Yaşlı kadının kulübesinin önünde durunca az önce söylenerek çıktığı için çarptığı kapı tam kapanmamış aralıklı duruyordu. Kapıyı yavaşça iterek içeri girince arkamdan usulca örttüm. Bu tür kulübeler bir salon ve mutfaktan oluştuğu için doğrudan mutfağa yöneldim çünkü Elzem'in homurtusu mutfaktan geliyordu. Eski mutfagın açık kapısından girerken ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum, ama gördüğüm manzara içimi ısıtırken yüzümde küçük bir gülümseme oluştu. Bu kadın çocuk bedenine bürününce bile fazla sevimli olmayı başarıyordu. Ahşap masanın üstüne çıkmış bağdaş kurarak oturuyordu. Masanın üstünde duran yağ ve haşhaş şişesiyle ne yapacak bilmiyorum ama hamur yoğurmaya çalışıyor olmalı ki masa dahil her yere unlar saçılmıştı. At kuyruğu yaptığı saçlarının tutamı una bulanmış, yanakları unun beyazlığını almıştı. Dahası mutfakta yanan şömine burayı sıcak tuttuğu için yarım kollu kısa bir elbise giydiği için kolları ve bağdaş kurup oturduğu için açıkta kalan bacakları hep undu. Yaramazlık yapan haylaz çocuklardan farkı yoktu kabul, ama bu hali fazla sevimliydi.

"Dolapta kurabiye varmış sanki ben sizin pişirdiğiniz şeyleri yerim de. El insaf haftalardır elma yiye yiye midemde elma ağacı çıkacak!" Umarım bu

konuda ciddi değildir. Ne yani buraya geldiğinden beri elmadan başka bir şey yemiyor mu? Sebepsiz yere kaşlarını çattığımda bu hoşuma gitmedi. Şimdi neden her geçen gün daha da zayıfladığı anlaşıyordu.

"Ne yaptığını sorabilir miyim?" Sesimi duyunca ürkererek yerinde sıçrayarak bana dönmüştü. "Tanrım!" Unlu elini göğsüne bastırdı. "Beni korkuttunuz." Korktuğunu görebiliyorum ama benim aklım hâlâ şu yemek olayında kalmıştı. "Neden bu şeylerle uğraşıyorsun? Akademinin mutfağına gidip karnını doyurabilirsin." Az önce söylediklerinden ciddi olup olmadığını bilmeliyim.

"Sizin dünyanızdaki yemekleri hiçbir güç bana yediremez." Yüzündeki tiksintiyi görünce, "Sebep?" Bunun bir sebebi olmalı değil mi? Oflayarak alındaki teri elinin tersiyle silince şimdi alına da un bulaşmıştı. "Benim hijyen takıntım var, yani bir çeşit rahatsız edici bir alışkanlık. Bulunduğum yerde en küçük bir toz veya kir zerresi beni rahatsız ediyor orayı temizlemeden ya da birilerine temizletmeden orada bulunamam. Aynı şekilde yediğim yemekler için de geçerli bu durum. Evimdeki tüm aşçılar bir yemeğe başlamadan önce saçlarını sıkıca toplar eldiven kullanarak yemeğe başladılar. Buradaki insanlar tırnaklarını bile kesmeden yemek yapıyor, hadi saç bonesini geçtim hastayken öksürerek ocağın başına geçiyorlar. Bu şartlar altında yemek yiyemem." Bizler barbar insanlardık öyle onun dünyasındaki gibi özenli olmak yerine sürekli harp halinde olduğumuz için savaş önceliğimizdi. Çoğumuzun hayatı kılıçlarla harp meydanında geçerken bir yemeğin ne şartlarda piştiği düşündüğümüz son şey bile değildi. Ancak onu da anlıyorum farklı şartlar altında büyümüşken çoğu şeyi yadırgaması normal.

Cezası bitince yeniden bedenine dönmesine izin verdiğimde bu konuyla ilgili bir şeyler yapacağım.

"Peki şimdi ne yapıyorsun?"

"Kendime börek yapacağım haşhaşlı, sever misiniz? Aslında ben pek haşhaş sevmem ama dolapta bulduğum malzemeler sınırlı."

"Hamur işleri pek sevmem. Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Benim yapamadığım bir şey olamaz, buna yemekler de dahil." Sürekli bir konağın hanımıyım diye övünürken o zenginliğin içinde yemek yapmasını nasıl öğrendi? Burada da dikkat etmem gereken gözden kaçırdığım bir şeyler olduğunu hissediyorum.

"Ama bu minicik ellerle hamur yoğuramıyorum, üstelik burayı çocuk bedeninde temizlemem de uzun sürer." Sevimlice gülümseyerek beni

kandırmaya çalışıyordu. "Cezamı çektim ben, hadi beni bedenime gönderin." Henüz değil, iyice sürünüp akıllanmadan olmaz.

"Beni ikna etmelisin bu konuda, bir daha hiçbir bedene girmeyeceğine beni inandırmalısın."

"Söz veriyorum." Gerçekten pişman olduğunu görmeden verdiği hiçbir söze inanacak değilim. "Henüz değil." Kapıdan uzaklaşarak ona yaklaştım bu kadar küçükken böreği yapması imkansız. "Bana sorun çıkarmaman için uzun süre böyle kalacaksın." Hep beni kızdıran oydu şimdi her şey tersine dönmüşken neden biraz eğlenmeyeyim?

"Siz şimdi beni bedenime geri göndermiyor musunuz?"

"Hayır."

"Güzel." Atlayarak masadan inince onu görmek için başımı bir hayli eğmem gerekiyordu. "Ben değil siz isteyeceksiniz beni geri göndermeyi." Omuzlarını dikleştirip önüne düşen at kuyruğu saçını büyük bir kibirle geriye savurunca sanırım bazı şeyler çocukken bile değişmiyordu. "Şimdi izninizle ben oynamaya gidiyorum." Ne dedi şimdi bu? Oynamaya mı? Şaka yapıyor olmalı.

"Oynamak?"

"Evet oynamak! Hani bir çocuğum ya ben, haliyle oyun da oynayabilirim!" Koşarak mutfaktan çıkınca sanırım ne yapmaya çalıştığını anladım. Küçük Oyunbaz böyle çocukça hareketlerle beni bıktıracağını sanıyorsa yanılıyor çünkü fazlasıyla sabırlı biriyimdir.

Kulübeden çıkınca her yanı un içinde bana küsmüş bir şekilde önümde paytak adımlarla yürümesi çok komikti. Küçük adımlarını yere vura vura yürümesi beni daha çok eğlendiriyor haberi yok. Ben ne oynayacağını merak ederken o da kararsızdı ancak sırf sözünü çiğnememek için bir arayış içinde olduğunu biliyorum. Kulübeleri geçince az ileride ahırların olduğu tarafı görünce bana doğru dönüp sırtıttı. Tam şuanda aklından ne geçiyor gerçekten merak ediyorum. Koşarak ahırlara doğru giden çocuğu sakın adımlarla takip ediyordum. Tavuk kümesinin kapısını açarak içeri girdi. Etrafı çitlerle çevrili olduğu için tavukların çoğu tahta örgünün içinde yemlerini yiyordu. "Orada ne var?" Kulübeyi andıran kümesi gösteriyordu. Tahta kapıyı kapatarak sırtımı çitlere dayarken, "Neden gidip kendin bakmıyorsun?" Kuluçkaya yatan ya da yumurtlayan tavuklar vardı içeride ama sanırım bunlar onun için yeni şeylerdi.

Kümesin içine girince kollarımı göğsümde birleştirerek onu bekliyordum. Umarım bir tavuğun altında yumurta almaya falan

kalkışmazdı çünkü bunu doğru şekilde yapmayı bilmiyorsa tavuklarla küçük bir savaş yaşayabilir. Sabırsızca dışarı çıkmasını beklerken sadece dakikalar içinde kümesin içinde birçok gıdaklayan tavuk telaşlı kanatlar çırparak dışarı kaçıyordu. Sanki kümese tilki girmiş gibi panikleyen tavukların çıkardığı sesler çoğalınca iyice meraklandım. Ne yapıyor bu içeride? Onları boğazlıyor mu? "Ay ben seni yerim ama!!" İçeride heyecanlı haykırışını duyunca tavukların başı beladaydı sanırım. Börek yapmayı başaramayınca anlaşılan karnını farklı bir yolda doyurmaya karar vermiş olmalı.

Biraz sonra kümesin içinde yüzü gözü un içinde kabaran saçlarının her yanında tüyler uçuşurken küçücük boyuna rağmen kucağında kocaman bir horozu sıkıca tutan bir çocuk belirdi. "Bu tavuk benim olsun mu?" Gözlerini kırpıştırarak sevimlice bana bakıyordu. Oynamak derken kastettiği şey bu olamaz değil mi?

"O bir tavuk değil horoz, ait olduğu yerde kalmalı." Oyun oynamak için daha farklı bir şey bulması gerekiyor.

Horozu boğmak istercesine kucağına bastırırken zavallı hayvanın çırpınışlarıyla zerre ilgilendiği yok. "Bana ne ben bunu istiyorum!" Şu anda inatçı çocuklardan farkı yok.

"Elzem çocukluk yapmayı bırak gidiyoruz." Üzerinde incecik bir elbise varken biraz daha oyalanırsa üşütüp hasta olacak. Neden kulübeden çıkarken bir pelerin ya da hırka giymedi ki.

"Çocukluk?" Sıkı sıkıya tuttuğu horozu daha bir göğsüne bastırdı. "Beni bir çocuğun bedenine hapseden biri mi söylüyor bunları?" Bir ayağını inatla yere vurdu. "Bu tavuğu istiyorum!" Neden ona ısrarla tavuk diyor ki? Daha tavuk ve horozu birbirinden ayırt edemezken onunla ne yapacak!

Kaşlarımı çattığımda yine beni sinirlendirmeyi başarmıştı. "Onu alacaksın ama akşam yemeğinde tabağında!"

"Cani adam!" Horozu alıp yere fırlatmasını hayretler içinde izledim. "Küstüm ben size bir daha konuşmayacağım." Somurtarak başını çevirince artık ne gördüyse gözlerinde aynı oyunbaz ışıltı. "Şimdi gidip şuradaki boğalarla oynayacağım peşimden gelmeyin!" Bu konuda ciddi olamaz değil mi?

Başımı çevirip biraz ilerideki sığır mandırasını görünce dışarıda devasa siyah boğalara sinsice baktığını görmek yüz kızartıcı bir küfür savurmamı sağladı. "Elzem sabrımı sına ma boğalar bir çocuk için çok tehlikeli! Tanrı aşkına neden gidip sütünü içerek uyumuyorsun?"

"Sanırım şu siyah olan boğanın sırtına bineceğim." Ya sabır!

"Hayır bunu yapmayacaksın." Koşarak çitlerin üzerinden atlayınca, "Elzem dedim! Buraya gel kahrolası kadın!" Parmak kadar boyuyla o çitlerin üzerinden atladığına inanamıyorum!

Aceleyle kümesin kapısını kapattığımda o çoktan mandıralara yetişmişti. "Elzem sakın!" Koşmaya başlamak kendimde beklediğim bir şey değildi çünkü sakın bir mizacım olduğu için en son ne zaman koştum onu bile hatırlamıyorum. On üç yaşımdayken olabilir mi? Bu çılgın kadın ilklerime gebeydi. Ahırın kapısını itmeye başladığı an belinden yakalayıp tıpkı bir çuval gibi onu omuzuma attım. "Bu yaptığın delilik!" Öfkeyle bağırmanın omuzumda baş aşağı sallanan çocuğu hiç etkilemiş olacak ki neşeli kıkırtısını duydum. "Vay canına buradan bakınca yer çok uzak hadi uçakçılık oynayalım. Karnımdan tutarak beni havada çevirir misiniz uçak olmak istiyorum!" Çıldırmış olmalı!

Ayaklarını tek elimle tutarak hızlı adımlarla onu buradan çıkartırken sinirlerimi bozmaya yemin etmiş gibi hâlâ konuşuyordu. "Uçak olmak istiyorum dedim helikopter de olur." O saydığı şeylerin ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Neden insan olmayı denemiyorsun? Ya da çocuk?"

"İnsan uçak olmak istiyorum."

"Elzem kes şunu yoksa seni baş aşağı yere atarım."

"Mini mini bir kuş donmuştur pencereye konmuştur. Aldım onu içeriye cik cik cik ötsün diye-" Garip bir şarkı tutturduğunda bir anda susup ellerini omuzlarıma bastırarak kucağıma iyice yerleşti. Artık baş aşağı sallanmıyordu çünkü tek bir kolumla onu göğsümde tutuyordum. "Ben kuş olayım mı?" Çipil çipil gözleri büyük bir hevesle bana bakarken başımı geriye atarak güldüm. "Sen iflah olmazsın."

"Ben iflah olmak istemiyorum kuş olmak istiyorum. İndir beni çatıya çıkıp uçmayı deneyeceğim." Kendi gibi davranmıyor.

"Yere inmeyi unut çocuk kadın, çatıya çıkmayı da öyle."

"Ben şimdi çocuk oldum ya, hani ben küçüğüm sizde çok büyüksünüz?"

"Evet."

"Size abi diyebilir miyim ya da amca?"

"Kendi iyiliğin için sus Elzem!" Ciddi ciddi bunu sordu mu bana? Tam bir baş belası!

Nihayet kaldığı kulübenin olduğu yere gelince kulübenin önünde etrafına bakınıp, "Cennet!" diye bağırıp onu arayan Elif hatunu görünce yutkunarak

kollarını sıkıca boynuma doladı. "Lütfen beni ona vermeyin bu kadın bir cadı! Kulübedeki Elzem bebeğe neler yaptığını tahmin bile edemezsiniz. Dün arenada ölmedim diye tüm gece korkudan aklımı başımdan alacak şeyler yaptı zavallı bebeğe. Sanırım artık Elzem bebek yaşamıyor." Ne saçmalıyor bilmiyorum ama az önce beni peşinden koşturduğu için onu annesine vermekten daha fazlasını yapacağım.

Her konuda benimle yarışıp bana meydan okumasını seviyordu, işin garip tarafı aramızdaki bu rekabet benimde hoşuma gitmeye başlamıştı. Şimdi tüm kartlar benim elimdeyken o tekrar atakta bulunana kadar bunu en güzel şekilde kullanacağım.

"Elif hatun." Kadının yanına gidip Elzem'i tüm itirazlarına rağmen yere indirdim. "Kızınız az önce canımı sıkacak çok fazla şey yaptı." Soğuk bir yüz ifadesiyle somurtarak ayakta duran çocuğu gösterdim. "Sizce ona nasıl bir ceza vermeliyim?" Onu kucağıma aldığım için siyah kazağıma bulaşan un lekelerini gösterdim. "Şu anda çok kızgıyım, onu kırbaçlatacak kadar. Beni anlıyor musunuz?" Üzerinde hakimiyet kurduğumda korkudan rengi atan kadın bunu gerçekten yapacağıma inanıyordu çünkü kırbaç cezası yıllardır her yerde süregelen ağır cezalardan biriydi. Ancak aynı zamanda benim asla tastiklemediğim cezalardan biriydi. Tabii o bunu bilmiyor.

"Af-affedin efendim." Kadın korkuyla önümde iki büklüm eğilince bundan zevk alan küçük baş belasının yüzü gülmüştü. "Onu yıkayın iyice temizlensin ve sakın yanınızdan ayırmayın tekrar bana sorun çıkarırsa bu sefer affedici olmam." Sert bir sesle onu uyardığımda kahya telaşla başını saklarken Elzem artık gülmüyordu. "Yıkamak?" Yutkunduğunda bunu yapamazsın dercesine bana bakıyordu. "Düşündüğüm şekilde yıkamak mı? Asla kimse bana dokunamaz bu çok küçük düşürücü!" Bağırma başlایnca beni iyice kızdırmaktan korkan kadın şunda ne kadar çok eğlendiğinden habersiz, "Cennet kapat o çeneni!" Onu azarlayıp kucağına alınca, "Rica ederim indir beni! Kimse beni böyle aşağılayamaz buna izin vermem!" Bağırıp deli gibi çırpırsa da kahya onu bir an önce benden uzaklaştırmak istediğı için çırpınan çocuğu sıkıca tutuyor adeta koşar adım akademiye doğru gidiyordu. Kendimi büyük bir savaşa hazırlasam iyi olacak çünkü onu biraz tanıdıysam Elif hatun onu yıkamayı başarırsa bunun intikamını alırdı benden.

"Sana beni bırak diyorum! Bu lanet yerde kişisel haklarım ihlal ediliyor!"

"Cennet sus dedim! Sana neler oluyor bilmiyorum ama umarım düşündüğüm gibi o küstah Oyunbaz ile gizlice zaman geçirmiyorsundur

Çünkü onu taklit etmeye başlamış gibisin!!" Aslında o küstah Oyunbazın ta kendisiydi, ama onun bir aykırı olduğundan haberi olmadığı için kollarında tuttuğı kızının bedeninde olacağı aklının ucundan bile geçmiyordu. Eğer onun Elzem olduğunu anlarsa gözünü bile kırpmadan sırf Elzem'den kurtulmak için kendi kızını bile acımadan öldürecek biri olduğunu biliyorum. Evet Efsun'un tüm pis işlerini yapan bu kadının neler yapabileceğini çok iyi biliyorum, özellikle Oyunbazlara. Arafta hiçbir ırk birbirinden hoşlanmazdı ancak hepsinin tek ortak noktası Oyunbazlardan daha çok nefret etmesi. Gazi pek de örnek bir lider değildi özellikle diğer klanlara yaptıklarıyla kötü bir şöhret kazanmışken. Durum böyle olunca tek müttefiklerinin Işıktan gelenler olmasına şaşmamak gerek. Oyunbazlar güvenilirmez yaratıklardı ancak Elzem hiç birine benzemiyordu. Gaddarlıkla bilinen bir ırktan gelirken o kimseye zarar vermemek için kendi doğasına karşı gelerek beslenmeyi ısrarla reddederken onu diğer Oyunbazlar ile bir tutamam. Lakin beslenmeye başlayınca kendi klanındakilere dönüşür mü işte bunu kestiremiyorum. Acımasızlık onların kanında dolaşırken onun buna ne kadar direneceğini tahmin etmek zor.

Oyunbazlar asla geri dönmemeli, özellikle onların klanında artık bir aykırı varken asla yeniden var olmalılar.

Instagram'daki çekilişimizi eminim çoğu kişi biliyordur değil mi? Şimdi çekilişimizin kazananını açıklıyorum. hmyraozturk Bu bölümü sana ithaf ediyorum canım ve tebrik ederim.

Evet bu bölümü Savcı'dan okudunuz peki nasıl buldunuz? Aslında bundan sonraki yeni bölümde Savcı'dan olacak çünkü Elzem'in gizemini çözmeye çalışırken sizinde bunu okuması için böyle gerekiyor.

Şimdilik Savcı avantajlı olan taraf olduğu için bir çocuk bedenine hapsedtiği Elzem'i süründürerek zevk alıyor. Ancak yeni bölümlerde bu değişebilir malum hiçbir meydan okumanın altında kalmayan Oyunbaz kızımız bir atakta bulunup skoru eşitleyebilir.

Hafız'ın Elzem'in zihninde gördüğü mühürlü kapının arkasında ne olabilir tahmini olan var mı? Herkesi böyle ürküten geçmişinde neler var sizce?

Ebrar, yani ölümler diyarının gardiyanı bu bölümde Savcı'ya çok az kaldı derken ne kastetti sizce? Savcı'nın ölümler diyarının gardiyanı ile ne işi olabilir?

Elzem'in anneannesinin Elzem'e gönderdiği pusula yani mektupta ne yazıyor sizce? Savcı mektubu Elzem'e verecek mi dersiniz?

Bu bölümde diğer kalkanları pek okumadınız sebebi dersler dışında Savcı'nın hiç biriyle muhatap olmaması. Bölüm onda olduğu için haliyle kızlar da pek yoktu. Ancak çok az da olsa göründüler, gördüğünüz gibi Itır ablasının arenada onu yalnız bıraktığını düşündüğü için kırgın. Elzem ona gerçekleri anlatır mı dersiniz?

Mara ise hâlâ nasıl kaybettiğinin şaşkınlığını yaşıyor görüldüğü gibi. O altınları kaybetmek onun gibi biri için çok kötü olmalı.

Ve Doğa? Asil'in duygularının farkında olduğunu kimler tahmin etmişti? Gerçi anlamamak için aptal olmak gerekirdi çünkü Asil neredeyse ilk günden beri duygularını ondan hiç gizlemedi. Doğrudan

olmasa da her fırsatta dolaylı yollardan bunu ona gösterdi. Peki onun duygularını bilmesine rağmen Doğa'nın bu kayıtsızlığına ne demeli?

Arkadaşlar en çok şu konuda şikayet alıyorum. Bölümlerde favoriniz olan karakterlerin fazla yer edinmesi konusunda. Şöyle anlatayım hikayemizde çok fazla karakter var ve daha da olacak. Koskoca araf üç silahşörler, kalkanlar ve Savcı ile Elzem'den ibaret değil. Klanların güç savaşı var ve bunu daha ön planda tutmam için araftaki çoğu karakteri uzun uzun yazmalıyım. Başrol Elzem ve Savcı olduğu için onlara daha ağırlık veriyorum çünkü olması gereken bu. Lakin bir bölümde karakterlerin biri olmazsa diğer bölümde mutlaka az da olsa ona yer vermeye çalışıyorum fakat hepsinin bolca olduğu bir bölüm yazmam mümkün değil çünkü bölüme sığmıyorlar. Örneğin aklımda sadece bir bölümü Savcı'ya vermek vardı ancak 8000'lik bir kelimeden oluşan bu bölüme rağmen aklımda Savcı'yla ilgili olan kurguyu bu bölüme sığdıramadım. Bu hikayemizde neredeyse her bölüm en az 6000, en fazla 8000 kelimeden oluşuyor. Bu tek bir bölüm normal bir kitabın aslında 15 veya 20 bölümü ediyor tahminimce. Yani buna rağmen bu uzun bölümlere rağmen tüm karakterleri bölüme sığdıramıyorum.

Son olarak Savcı gördüğünüz gibi Elzem'in sırrını öğrenmeyi kafasına koymuş durumda, peki bunu başarabilecek mi dersiniz?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Ve lütfen sorularınız için ya beni takip edin ya da panoma bakın çünkü takip etmeyenler yaptığım duyuruyu görmediği gibi panomu kaydırarak biraz aşağıdaki yorumlara da bakmıyor. Yemin ederim gerek Instagram'da gerek ise burada özelde Yaralasar'ı silmediği seslendirildiği için kaldırdığımı her salı bölüm geleceğini söylemek canım çıktı. Diğer soru ise diğer kitaplarımı silmeyeceğimi söylemek bunun sadece Fısıltı için geçerli olduğuyla ilgili açıklama yapmak. Tabii Pinokyo neden yok diye de çok fazla soru geliyor. Aynı sorular sürekli ve o kadar çok geliyor ki aynı cevapları vermekten verem oldum. En son buna da bir çare buldum tüm cevapları uzun uzun yazarak kopyaladım. Şimdi biri Yaralasarın bölümleri neden yok dese benim cevabım Yaralasardan başlayıp Pinokyodan bittiği için karşımdaki küçük çaplı bir şok yaşıyor. Bir soruya karşılık işimi garantiye alıp on soruluk cevap vermeyen de ne bileyim yani.

(23) Küçük Baş Belası.

Önce kızdırıyor hemen arkasında gülümsetiyor, fazla garip bu kadın. Farklı ve merak uyandıran bir büyüğü varken ona nasıl herkes derdim?

Bir hata sizden neler alabilirdi? Küçük bir hatanın bedeli ne kadar ağır olabilirdi? Suçluluk muydu beni kendi ailemden uzak tutan? Onlardan kaçmamın sebebi tam olarak neydi? Her birinin yüzüne bakarken kendime olan nefretim çığ gibi büyüyor pişmanlığım beni ezip geçiyordu. Hata neydi? Bilinçli olarak yaptıklarımız mı? Yoksa sonuçlarını düşünmeden bilinçsiz olarak yaptıklarımız mı? Bazen söyle bitsin bu işkence diyordum ama hemen sonra bundan vazgeçiyordum. Aslında bunu istiyorum yıllardır süren bu azabın bitmesini istiyorum. Gevheriler artık her şeyi bilmeliydi çünkü o olaydan sonra onların oğulları olmak işkenceye dönüşmüştü. Beni kendi çocuklarından hiç ayırmayan o ailenin gerçekleri bilmesine çok az kalmıştı. Oğulları olmak benim için ağır bir yük haline gelmişken kaçtığım onlar değildi ben yüzleşemediğim hatalarımdan kaçıyordum. Gerçek babamı hiç hatırlamıyorum ancak Cihangir Gevheri bana her oğlum diye hitap ettiğinde onda bulduğum sıcaklık onu babam yaparken buna artık dayanamıyorum. Hepsinden kaçmak çözüm değildi ancak gerçekleri benden öğrenmeyecekler. Gerçekler sadece haftalar sonra onlara gelecekti.

"Ne yazıyor efendim?" Takva'nın sesi beni pişmanlık dolu düşüncelerimden uzaklaştırırken elimdeki mektubu ona uzattım. "Kendin oku." Bu sabah Gediz'in annesi bir ulakla bana bu mektubu göndermişti. Hiç bir zaman beni kendi öz oğullarından ayırt etmeyen kadın, bana olan özleminden bahsederken festival gecesi yeterince vakit geçiremediğimiz için dert yanıyordu. Her mektubunda olduğu gibi beni yine eve çağırırken oraya gideceğimi sanmıyorum.

"Sizi gerçekten çok seviyor, annenizden daha çok mektup gönderiyor." Tebessüm ederek okuduğu mektubu bana uzattı. "Her hafta düzenli olarak mektup göndermesi şaşılacak şey." Benimle ilgili olan her şeyi bilirdi çünkü Takva'yı yanımda hiç ayırmazdım. Benim sağ kolum olan kadın bir köleden çok benim için arkadaştan öteydi.

"Kaç yıl oldu?" Her ikimizde uçurumun kıyısına oturmuş boşluğa bakarken, "Kaç yıldır benimlesin?"

"Uzun zamandır efendim, çok uzun zamandır." Bir faninin yaşayacağı yılların hepsinden daha fazla olmuştur.

"Bülbül ile nasıl geçti?" Dün tüm gün onunla birlikteydi neler olduğu hakkında ne yazık ki bazı tahminlerim vardı.

"Onu orada buldum, neden kendisine acı veren bir yeri geçmişinde bırakmadığını anlamıyorum." Geçmiş sandığı gibi kolayca unutulup geride bıraktığımız bir şey değildi.

"Onu çocukken akademiye satan şu adam? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır efendim." Bülbül ruhsuz değildi aksine herkesten daha fazla kırılıyordu. Bir yerden sonra duygularını içine gizleyip kabuğuna çekilmişti. Ağlayıp yalvardıkça kaybettiklerine bir daha asla sahip olamayacağını bir yerden sonra anlamış herkesten umudunu kesmişti.

"Ama sizi seviyor, hatta bir tek sizin yanınızda somurtmayı bırakıyor."

"Sebebi geçmişteki pişmanlıklarımız." O yapamadıkları için pişmanlık yaşarken ben yaptıklarımın dolayısı.

Ayağa kalktığımda gitme vakti gelmişti. O hâlâ otururken her defasında sormayı unuttuğum soru yine aklıma gelmişti. "Takva?" Ona doğru döndüm. "Bu ismi sana kim verdi? Anlamı günahtan kaçma ama telaffuzu bir isim için garip." En nefret ettiği soru. Kaşlarını çatınca gülerken önüme döndüm. "Bir azize değilsin ismin seni yansıtmıyor." Hayır öyleydi fakat bir tek sinirlendiğinde o çekingen tavrından çıkıyordu.

"Belkide anlamı vazgeçilmez olan bir isim bulmalıyım değil mi efendim?"

"İsmin sana çok yakışıyor Takva."

"Teşekkür ederim efendim." Ölü veya diri farketmez kadınlar korkunç yaratıklardı. İstediklerini nasıl alacaklarını iyi bildikleri değişmez bir gerçek.

Akademiye döndüğümüzde öğle olmak üzereydi. Seyislerden biri atımı ahıra götürürken gün içinde buradaki kasvetten kurtulmak iyi geliyordu. Ne kendi klanımın piyonu olmak istiyorum ne de eve dönmek. Mesleğim beni hepsinden koruyan tek şeydi. Öğretmenliği bırakıp akademiden çıksam Azınlıklar beni kendi klanına isteyecekti çünkü babamdan dolayı onlardan biri olarak görüyorlardı beni. Diğer taraftan Ayvaz'da rahat durmazdı yıllardır ordusunun başına beni getirmek konusunda inat etmişken bir

Koruyucu olarak kendi klanımı bırakıp annemin yaşadığı klana gitsem işler kızışacak. Bulduğum tek çözüm tarafsız bir şekilde burada yaşamak böyle olunca en azından iki klan arasında sorun çıkmıyordu. Arafta klan kan bağından önce gelirdi olmam gereken yer Ayvaz'ın yanı sıra ancak bana bir aile olan Gevherilere de sırtımı dönemem. Tarafımı seçtiğim an geride bıraktığım düşmanım konumuna düşecekti. İstedğim tek şey tüm bu güç, savaş ve insan kalabalığından uzakta bir yaşam. Bunların bir parçası olmaktan hep kaçındım ancak Araf kendine ait olanı asla bırakmayacak bir kasaba. Belkide yine uzun bir seyahate çıkmalıyım, belkide ihtiyacım olan tek şey budur.

Akademiye girip üst kata çıkınca banyodan sonra kütüphaneye gitmek aklımda olan tek şeydi. Kendi odama doğru yürürken koridordaki heykellerin etrafına bakan kahya bir şeyler arar gibiydi. "Hayırlı günler Elif hatun." Bana dönünce hemen ellerini karnında birleştirerek, "Hayırlı günler efendim. Sizin için yapacağım bir şey var mı?" Genelde isteklerim dışında kimseye selam vermediğimi en iyi bilen kişilerin içinde. "Banyo için odama sıcak su gönderin." Başını sallayınca yanında geçeceğim esnada duraksadım. "Bir şey arıyordun nedir o?" Utana sıkıla konuşmakta tereddüt eden kadın en sonunda, "Cennet efendim, onu arıyordum." Cennet? Tabii ya Elzem.

Kimbilir yine ne yaptı.

"Onunla ilgili bir sorun mu var?" En son dün onu banyoya gönderirken görmüştüm. Şu zamana kadar rahat durmasını beklemek aptallık olurdu.

"Bu aralar tuhaf davranması dışında bir sorun yok. Dün banyodan kaçtığından beri onu bulamıyorum. Az önce kızlardan biri onun buraya çıktığını görmüş ama nereye saklandıysa hâlâ yok. Banyoyu çok seven bir çocuktu ona ne oldu anlamıyorum." Anlamaması şimdilik en iyisi. Anlaşılan küçük Oyunbaz banyodan kurtulmanın bir yolunu bulmayı başarmıştı. Buna hiç şaşırmadım birilerine kolay kolay boyun eğecek bir kadın değil.

Kahyayı bırakıp odama girdiğimde hizmetçiler sıcak suyu getirene kadar biraz oyalanmak için yarım bıraktığım kitabı alıp pencerenin yanındaki koltuğa oturdum. Mühürler ile ilgili okuduğum kaçınıcı kitaptı saymayı unuttum şu ana kadar işime yarayan bir bilgiyi henüz bulamadım. Kitabı açtığımda sayfaları arasındaki belirgin çıkıntı dikkatimi çekti. Hafif boşluk olan sayfayı açınca gördüğüm mektubu tamamen unutmuştum. Dün Ebrar bu mektubu bana verince rastgele kitabın arasına sıkıştırmıştım. Mektubu

elime almak gerilmemi sağladı çünkü içinde ne yazdığını merak ediyorum. Bunu Elzem'e vermek ve yakmak arasında kararsızım. İçinde gerçekler yazıyorsa benim tarafımda yaşayacağı hayalkırıklığına vereceği tepkiyi kestirmek güç. Öte yandan anneannesi ölümler diyarının kurallarını çiğneyip bu pusulayı gönderiyorsa gerçekten önemli bir şeyler olmalıydı. Mektubu yerine koyacağım esnada duraksadım belkide içinde yazan şeyler Elzem'in sakladığı şey ile ilgili olabilir. Bu ihtimal tüm direncimi kırınca ona özel bir şeyi okumak ve ona vermek arasında bocaladım. Bir süre tereddütte kalsam da nihayet mektubun üzerindeki mumdan mührü kırarak zarfı açtım. Ona geri vereceğim ama önce kendim kontrol ettikten sonra.

İçindeki mektubu çıkartıp açarken gördüğüm yazılar bizim dünyamıza ait değildi. "Kahretsin!" Onların kullandığı yazıyı bilmiyorduk. Hepsi lanetlendiği için dördü de bizden biri olduğu için bizi anlıyorlar yazılarımızı okuyorlardı fakat aynı dili konuşmuyorduk. Evet buranın bir parçası oldukları için farklı bir lisan kullanmalarına rağmen onları anlıyorduk çünkü buradaki klanların lanetini taşıdıkları için her biri bizden biri olduğundan birbirimizi anlıyorduk. Ancak lanetlilerin dili fanilerle aynı olmadığı için yazdıklarını okumak hiç kolay değil. Sebebi ise biz onların dünyasına ait değildik onlar bizim dünyamıza ait olduğu için buranın lisanını anlıyorlardı. Bu mektubu bana okuyacak tek kişi kalkanlardan biri, Elzem dışında herhangi biri.

Bilge olmazdı zihni korunmuyor tüm Muhafızlar onun zihninde mektubun içeriğini öğrenir.

Tenebris hiç olmaz ablasını herkesten kıskanan o asi kadın yardım etmek yerine daha fazla sorun çıkartır.

Işıktan gelen? Evet kesinlikle benim için doğru kalkan oydu. Fazla sorgulamadan bir şeyleri yapacak tek kalkan.

Hizmetçiler kovalarla sıcak suyu banyoya taşıyıp şöminedeki ateşi biraz daha harlayınca onlar çıkmadan hemen önce Doğa'yı görmek istediğimi söyledim. Sadece beş dakika sonra kahya önde Doğa arkasında kapımda belirmişti. Buraya alt katta çalışan hizmetçiler çıkamazdı Elif hatun ile gelmesi beklediğim bir şey ancak işaretim ile Işıktan gelen içeri girerken meraklı bakışları üzerimde olan refakatçisi sabrımı zorluyordu. "Sen gidebilirsin." Doğa ile ne işim olduğunu düşünüyor bunu doğrudan bana soracak cesareti bulamıyordu. Buradan gidince ilk işi bunu Efsun'a yetiştirmek olacaktır.

Kapıyı kapatarak içerideki misafirime döndüğümde tırnaklarını heran dişlerinin arasına sıkıştırarak gibi tedirgindi bakışları. "Otur." Etrafına korku dolu gözlerle bakarken gösterdiğim koltuğa ürkekçe oturdu. "Şey Elzem yine her ne yaptıysa gerçekten bilmiyorum." Arkadaşına olan sadakati göz yaşartıyor.

Ona doğru yürüyüp elimdeki mektubu uzattım. "Bunu sesli bir şekilde okuduktan sonra benden kurtulabilirsin." Titreyen parmakları uzattığım mektubu alırken, "Bu ne?" Üzerine eğilip her iki elimi koltuğun yan tarafına bastırınca kapana kısılan Işık, nefes almayı bırakmıştı. "Soru sormak yok Doğa." Doğrudan gözlerine baktım. "Beni anlıyor musun?" Fazla korkak, bir aykırıya göre fazlasıyla korkak. Başını sallayarak mektubu okumaya yeltenince onu daha fazla ürkütmemek için geriye çekilip uzaklaştım. Bakalım bu mektubun sırrı neymiş?

"Elzem, benim küçük kızım." Okuduğu isim ile Doğa gözlerini kocaman açıp bana bakınca devam et dercesine mektubu işaret ettim. Şimdi soruları için iyi bir zaman değil. "Bu Suzan hanım mı yoksa Munure mi?" Her ikisine de anne demiyorsa bu sorusu fazla gereksiz.

"Neden öz annesi varken anneannesini de soruyorsun?"

"Çünkü Elzem annesinden çok Suzan hanımı annesi yerine koymuştur. Hatta ona da anne diyor ama daha içten ve sevgi dolu." Bu Oyunbaz kadının gariplikleri hiç bitmiyordu.

"Doğa devam et sana vereceğim bir cevap yok." Tıpkı benim gibi o da mektubun devamını merak ettiği için daha fazla sorun çıkarmadı.

Elzem, benim küçük kızım.

Seni ne kadar özlediğimi hayal bile edemezsin ama bu ayrılık yaşanmalıydı. Kaderin önünde durulmaz bizi bekleyen son kaçınılmazdı. Yine de bu sana olan özlemimi azaltmıyor aklımda hep geçmişteki senli anılarımız. On yıl geçti Elzem, şimdilerde yirmi dördünde genç bir kadın olmuştundur. Bendeki son görüntün ise on dört yaşında bir çocuk. Seninle birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlıyor musun? Misal birlikte izlediğimiz son filmi hâlâ hatırlıyorum...Ra'nın güneşi. Sen o filmi hiç sevmemiştin fazla korkmuştun oradaki canavardan.

Daha seninle ilgili birçok şeyi hatırlıyorum Elzem. "Ama," diye başlayan cümlelerden nefret ettiğini, İtır'ın kedisi Met'i gizlice hırpaladığını, saklambaç oynarken her defasında karanlığa saklandığını çok iyi hatırlıyorum. Sürekli bana saçma bir bilmece sorup, "Cevabı isminde," dediğini nasıl unutabilirim ki. Yavuz böcek görüp her

korktuğunda ona gülüp, "Kaçmayı bırakıp yüzleş, düşmanın ile yüzleş ki o senden korksun," Küçük boyunla ona verdiği nasihatler fazla zekiceydi. Ve doğumunu hatırlıyorum Elzem, çok fazla kar yağıyordu. Sanki bulunduğu yerdeki en yüksek dağın karları sana yağıyordu. Her bir kar tanesi kurtuluşunu simgelercesine düşüyordu yeryüzüne. O gün bahçeye çıktım gözlerimi kapadım yüksekteki tüm şeytanlara çünkü kar yağıyordu, kar senin doğumunla yağıyordu. Beni anlıyor musun Elzem, kar yağıyordu.

Yürüdüm kapalı gözlerle yüksekteki şeytanlara. Her biri senin kurtuluşunu haykırırken ben onlardan korkmadım yoldaş kıldım kendime.

Ve on dört yıl boyunca tüm doğum günlerini ilk kutlayan bendim değil mi? Peki en son kutlayan kimdi Elzem? Git uyandır onu doğum günün yaklaşıyor ve o hâlâ uyuyor. Onu uyandır ki gördüğü düşlerden çıkıp bu sefer erken kutlasın, hem belli mi olur bakarsın sana da anlatır gördüğü düşü.

Arafta olduğunu duydum Elzem. Senin için endişelenmeden edemiyorum çünkü orası sana göre korkunç bir yer. Eminim çok fazla düşmanın vardır orada herkes birbirine düşman. Gerçek düşmanı görmek çok zor değil mi zira en güçlüleri hep iyi gizlenenlerdir. Araf korkunç bir kasaba içinde gizlediği tehlikeyi görmek mümkün değil. Bunun için bir deprem olmalı, kıyamet kopmalı ve Araf altüst olup ters dönerek eteklerindeki gizemi yere dökmeli.

Bana verdiği tokayı yanımda getirmeyi çok isterdim en azından senden bana kalan küçük bir hatıram olurdu. Peki benim sana verdiğim tokayı hâlâ saklıyor musun? Bir armağana karşı bir armağan, belkide benim hediyemi geri vermeli ve kendi hediyeni geri almalısın. Bunu özel bir günde yapmayı isterdim, sırf seni kızdırmak için bunu isterdim çünkü sen değiş tokuştan nefret edersin.

Dediğim gibi seninle ilgili çoğu şeyi hatırlıyor çok özlüyorum. Ancak geriye dönüş mümkün değil bize kalanlarla yetinmeyi bilmeliyiz. Sen güçlü birisin Elzem, işleri yoluna koyacağına eminim. Yapman gereken şeyleri yapmaktan çekinme. Bağışla beni yanında olamadığım için seni koruyamadığım için bağışla kızım.

Seni çok seven annen Suzan...

Doğa mektubu bitirdiğinde masanın yanına gidip mürekkep şişesini açarak defteri çıkardım. "Tekrar oku." Kafası karışmış bir halde ikinci defa

okumaya başlayınca her kelimesini hızlıca yazarak kopyaladım. Bu mektubun her kelimesi şifreliydi sadece torununun anlayacağı şekilde yazılmıştı. Hepsini yazdığım da Doğa giderken oturduğum yerde belkide defalarca okumama rağmen vermek istediği mesajı anlamadım. "Bu aptalca!" Mektuptaki şifreleri sadece Elzem çözebilirdi her ikisinin yaşadıkları üzerine yazılmıştı ve ben onları bilmiyorum! Sıradan gibi görünebilir ama sıradanlıktan çok uzaktı. Cümleler arasındaki tutarsızlık kelimelerin geçişi hepsi şifreli yazıldığıının kanıtıyken her ikisinin bildiği anılar üzerine yazılan bir şeyi çözmem mümkün değil.

Neden bu kadar zeki olduğu çok belli çünkü öğretmeni anneannesiydi.

Onun mektubunu tekrar zarfa koyup kendi yazdığımı çekmeyeceye bıraktım. Banyo için giyeceğim kıyafetleri çıkarmak için dolaba yaklaşıırken aklım hâlâ mektup ile meşguldü. Dolabın kapısını açarak elimi elbiseleye doğru uzatmışım ki gördüğüm şey ile duraksadım. "Elzem?" Bu çocuk kadının dolabımda ne işi vardı? Hayretler içinde dolabımdaki küçük fareye bakıyordum banyodan kurtulmak için saklanacak daha iyi bir yer bulamazdı. Küçük bir şey olduğu için dolabın altında dizlerini karnına çekerek uyuyordu. Birleştirdiği ellerini yanağının altına koymuş dudakları hafif aralık gözlerini yummuştu. Üzerinde hâlâ dünkü elbisesi yüzü gözü dünden kalan un lekeleriyle doluydu. Tüm gece nerelerde saklandıysa bu onu çok yormuş olmalı ki burada uykuya dalmıştı. Diz çöküp omuzuna dokunduğumda bu görüntü karşısında içimde ona karşı derin bir merhameti uyandırmayı başarmıştı. "Elzem uyan hadi." Sırtının hemen arkasında yanan o şey şamdan mı?

Bu gidişle birgün dediğini yapıp gerçek anlamda akademiye başımıza yıkacak.

Birkaç kez onu hafifçe sarsınca uykulu gözlerini araladı. "Savcı..." İsmimi ilk kez yanına farklı hitaplar getirmeden yarı uykulu söyleyince dudaklarım kıvrılmıştı ki, "hoca," devamında bu kahrolası kelimeyi getirmeyi ihmal etmedi.

Ellerini dolabın zeminine bastırıp oturunca uyku sersemi olduğu için yanan mumu arkasındaki kutulardan birinin üzerine koyduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. "Sen burada saklanıyor olamazsın değil mi?" Neden dolabımda olduğunu çok iyi biliyorum.

"Saklanmak?" Uykulu gözlerini ovuşturdu bağdaş kurarak oturunca başını kaldırıp bana bakıyordu. "Size saklandığımı düşündüren sebep ne?"

"Elbise dolabımın içinde olman olabilir mi?"

"Ha dolabın içinde olunca saklanıyor mu oluyorum?" Diz çöktüğüm yerde ayağa kalktığımda o oturmaya devam ederek etrafına bakındı. Eline geçen şey ile dolabın zeminini silmeye başlamasını beklemiyordum. "Böyle pis bir ortamda duramam toz alıyordum." Peki neden benim dolabımın içinde durma gereğinde bulunduğunu acaba açıklamayı düşünüyor mu?

Toz aldığı o şey? Mükemmel gidiyor! "Benim gömleğim ile mi toz alıyorsun? Annem son ziyaretinde hediye etmişti." Fırsatım varken onu giymeliydim. Gerçi sarı pek tercih ettiğim bir renk değil.

Elinde tuttuğu şeyin gömlek olduğunu yeni idrak edince yanakları mahçubiyetin getirisiyle kızardı. "Şey dolapta temizlik bezi bulundurmaya alışkanlık haline getirseniz başımıza bunlar gelmez." Çırpındıkça iyice dibi boyladığını farkedince utanç içinde inleyerek gözlerini kaçırmamasını izledim. "Lütfen kapıyı kapatın ben içeride kendi utancımı yaşayacağım." Öne doğru uzanıp kapıyı üzerine kapatacaktı ki burnunu yukarı kaldırıp havayı koklamaya başladı. "Sizde yanık kokusu alıyor musunuz?" Sadece kokuyu almıyor aynı zamanda sebebini görüyorum.

"Evet sanırım hemen arkadaki askıda asılı olan hırkam yanıyor." Başımı eğerek küçük baş belasına baktım. "Dolabın içine şamdanlar koymak iyi bir fikir değil gibi sen ne düşünüyorsun bu konuda?" Akademiyi yakmaya odamdan başlayacağını hiç tahmin etmemiştim.

Hızlıca başını sallayarak beni onayladı. "Kesinlikle aynı fikirdeyim ama karanlıkta korkunca ben ışık olsun diye onu koymuştu-" Nihayet yaptığı şeyin farkına vardı. Başını yavaşça çevirdi askıda asılı olan hırkanın aşağıya doğru uzanan eteklerinin tutuştuğunu gördü. Yutkunarak bana dönünce gözlerindeki korkuyu gördüm, ona kızacak olmamdan korkuyordu. Bilmiyordu ki tüm odayı yaksa bana böyle ürkekçe baktığı sürece ona sesim yükselmez. "Umarım annenizin hediyesi olan bir hırka değildir." Olsa bile farketmez her şekilde yandı.

"Kapıyı kapatmamı istemiştin değil mi?" Üzerinde baskı kurmak için kaşlarımı biraz çattım. "Sanırım bunu yapacağım." Kapıyı tam kapatacaktım ki korkuyla ellerini uzatıp dolabın kapısına bastırarak buna engel oldu. "Ne?" Bunu yapmamı beklemiyordu. "Ciddi olamazsınız! Küçük bir çocuğu dolapta bırakmak canilik." Tutuşan hırkanın sıcaklığını sırtında hissedince, "Ay bu yangın gittikçe büyüyor mu?" Sanki bunun sorumlusu benmişim gibi suçlayan bakışlarını bana çıkarınca gerçekten kapıyı kapatarak onu içeride bırakmayı ne çok istiyorum. Normal hali zaten çekilmezken çocuk hali bildiğin başa bela. Yaşı küçülünce yaptığı şeylerin

sebebi olarak başkalarını sorumlu tutmaya başladı. Sadece bedeni değil aklı da mı çocuklaştı bunun?

"Önce seni şuradan çıkartalım." Eğilip belinden tutarak onu dolabın içinden çıkartıp yatağın üzerine oturttum. Ateş bir yangına dönüşmeden önce tutuşan hırkayı çıkartarak yanan şömineye attım ancak odanın içi is kokuyordu. Ne yazık ki aynı koku dolabımdaki tüm kıyafetlere de sinmişti. Hepsini yıkatmak sorun değil ancak onlar kuruyana kadar bugün ki banyoyu ertelemek zorundayım.

"Şimdi sana ne yapmalıyım küçük bela?" Yatağın üzerinde şirin bir tebessüm takınıp, "Beni bedenime gönderebilirsiniz." Daha iyisini yapacağım, çok daha iyisini.

"Burada kal ve seni uyarıyorum daha fazla sorun çıkarma." Onu odada bırakıp dışarı çıkınca koridorda duvardaki tabloları silen hizmetçi kadına seslendim. Bana doğru döndüğünde ise odama geri girmeden hemen önce, "Elif hatuna söyle Cennet için yeni kıyafetler alıp odama gelsin." Banyomdaki sıcak suyu ben kullanamıyorsam en azından o kullansın değil mi?

Odaya girdiğimde onu yatağın üzerinde bulamayınca yine nereye gitti diye düşünürken koltuğumda oturduğunu gördüm. Kahretsin mektubu orada bırakmamalıydım! "An-anne?" Sadece mektubu bulmamış zarfı açarak içindeki uzun sayfayı çıkarmıştı. "Bu-" Başını kaldırdığında gözlerinin buğulandığını gördüm. "Annemin el yazısı." Tanımıştı.

"Dün geldi sana gönderdi." Başını anladım dercesine salladıktan sonra ne kadar sarsıldığını görebiliyorum. "Bana ne zaman verecektiniz?" Mektubu tutan eli titrerken iğnelercesine güldü. "Ya da şöyle mi sormalıyım bana vermeyi düşünüyor muydunuz?" Evet düşünüyordum öyle olmasaydı şimdiye çoktan kurtulmuştum o mektuptan.

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Ama okudunuz!"

"Sen okumaz mıydın?"

"Tabiki de hayır." Kaşlarını çatarak daha bir cümlesini bile okumadığı mektubu geri zarfın içine koydu. Ancak hemen sonrasında merak duygusuna yenik düşmüş olmalı ki aynı hızla mektubu çıkartıp okumaya başladı. Gözleri yazıların üzerinde telaşla geziniyor özlemi gittikçe büyüyordu. Dudaklarını birbirine bastırınca ağlamamak için kendisiyle mücadele ettiğini görüyorum. Gözleri hep dolu dolu bakarken bugüne kadar hiç ağladığını görmedim. Bazen sormak istiyorum neden ağlayamadığını,

ondan gözyaşlarını çalan neydi? Hep güçlü durmaya çalışan biriydi belkide ağlamayı kendisine konduramıyor bunu da bir zayıflık görüyordu. Kendi dünyasında her ne yaşadıysa bu onu güçlü durmaya zorluyordu. Yardım istemeyi bile bilmeyen bir kadından bahsediyorum. Ancak şu anda o kadar zayıftı ki, bu mektup onu paramparça etmişti. Belkide onu savunmasız gördüğüm tek an. Derin bir nefes alarak Cennet'in bedenindeki ruha dikkat kesildim. Biz Koruyucular yeterince odaklanınca bir bedendeki farklı ruhu görebilirdik tıpkı şuanda Cennet'in bedeninin içinde ağlayan şeffaf simasını gördüğüm gibi. Evet bedenine gözyaşlarını yasaklamış olabilir fakat bu kadının ruhu ağlıyordu. Okuduğu o basit mektup onu ağlatacak kadar sarsmıştı.

"Neden ağlıyorsun?" Mektubun sonuna gelene kadar bana cevap vermedi. İç çekerek mektubu zarfa koyarken, "Ağladığımı size düşündüren sebep ne? Ağlamak için gözlerimden yaşlar akması gerekmiyor mu?" Bunu kabul etmesini beklemiyorum. Mektuptaki gizemi anlamamış gibi iyi rol yapıyordu.

"Ben bir Koruyucum Elzem, ruhları görmek lanetim." Daha cümlem yeni bitmişti ki o an müthiş bir şey oldu...ruhu ağlamayı bıraktı. Bu kadının kendi üzerindeki hakimiyeti olağandışı.

Çenesini yukarı kaldırıp, "Yani?" derken aslında eski otoritesini kazanmak için kendisine zaman yaratıyordu. "Gözlerin hep dolu bakıyor güldüğünde bile hep ıslıklı ıslak." Ona doğru yürüyüp kapıdan uzaklaştım. "Ruhunu görüyorum Elzem, sen her gülümsediğinde ruhun ağlıyor. Ağlayan ruhunu görüyorum." Neydi bunun sebebi? Onu bu hâlâ getiren gizin sebebi neydi?

Bir sessizlik oluşunca uzun süre boşluğa baktı. Artık onu tanımaya başlamıştım zaafları ortaya çıkınca göz teması kurmazdı. O kendinden emin kararlı bakışlarını korumak için hemen gözlerini sizden saklardı. Ve beklediğim tepki gecikmedi. Başını kaldırıp omuzlarını dikleştirdi daha sonra ise parmakları saçlarını geriye doğru savurunca zırhını yeniden kuşanmıştı. "Ben bir Oyunbazım." Misilleme yapıyordu.

"Yani?" Ona uydum.

"Yanisi ruhları emmek benim lanetim." Doğrudan gözlerimi hedef aldı. "Dikkat edin Savcı hoca, öğrenecekleriniz kaybedeceklerinizin yanında hiç kalabilir."

"Sence tehditlerden korkan biri miyim?"

"Ama korkun, korkmalısınız da." Nefesini vererek kendisini gösterdi. "Gülü gülde değil gönülde arayın. Karanlığı ise çirkinde değil güzel de arayın ve ben aynaya bakınca güzel bir kadın görüyorum." Tam şu anda aklımda yine aynı cevapsız soru; kimsin sen Elzem Akay?

Bir labirentten farkı yoktu baktığınızda bir kişi kendi içinde yüzlerce kişi. Bir kez onun hayatına dahil oldunuz mu çıkışı bulmayı unutup size bekleyen tek son onda kaybolmak.

"Efendim gelebilir miyim?" Kahyanın sesiyle o afallayarak bana bakarken yürüyüp kapıyı açtım. "İçeride, onu benim odamda yıkıyorsun ve bu seferde başaramazsan bavullarını toplamaya başla hatun." Şaşkınlıktan tek kelime etmeyen kadını bırakıp yürümeye devam ettim. Benim odam daha sıcak orada banyo yaparsa hastalanmazdı.

O banyoyu yaparsa başıma açacağı sorunlara kendimi hazırlasam iyi olacak.

"Savcı, bir insan olduğunu hatırlayıp kardeşin ile konuşacak mısınız?" Elindeki yayı gerip oku fırlatınca hedefi tam ortasında vurmuştu. Sırtarak bana dönünce tebrik bekleyen çocuklar gibiydi. Uzanıp ondan yayı aldım bir ok takıp gözlerinin içine bakarak oku fırlattığımda ben hâlâ ona bakarken başını çevirip hedef tahtasına bakınca küfrederek yeniden bana döndü. "Hedefe bile bakmadan attığım oku ikiye bölmenin tek sebebi bu lanet şeyin senin ve klanına ait bir silah olması!" Peki bunu bildiği halde ben burada rahatlamaya çalışırken gelip bana meydan okuması?

Yayı geri ona uzatarak kışladan çıktığımda bu soğuk tavrım hiç hoşuna gitmiyordu. "Kabul etmek istemesen de ben senin kardeşinim! Bana karşı mesafeli olmayı bırak!" Arkamda söylediklerini umursamadığımı biliyor.

"Aynı kanı taşımıyoruz Gevheri, o yüzden kardeşim saçmalığını bırak."

"Aynı soyadı taşıyoruz it herif! Tüm çocukluğumuz aynı evin içinde aynı kadın ve adama anne baba demekle geçti bu bizi kardeş yapar."

"Senin iki kardeşin var git onlarla konuş."

"Benim tek kardeşim sensin! Savcı onu geri getirmenin bir yolu var." Duraksadığımda bunu bilmediğimi sanıyordu oysaki onun bilmediği çok fazla şey biliyordum.

"Gedi-" İsmi lanetlemek zorunda değildi! "Dinle." Derin bir nefes alarak ona dönünce sonunda dikkatimi çektiği için mutluydu. "O bir aykırı, belkide orada kalmalı."

"Elzem'de bir aykırı, Doğa'da öyle." Yanıma gelip güven vermek istercesine omuzuma hafifçe vurdu. "İki aykırı uzun zamandır burada peki

herkesin korktuğu gibi bir şeyler yaptılar mı? Savcı onlar yapmadıysa Afra hiç yapmaz." Ben bundan o kadar emin değilim. Afra uzun zamandır ölüler diyarında ne şekilde döneceğini tahmin edemiyorum. Umarım buradan ayrılırken ki masumiyetiyle geri döner.

Birlikte akademiye doğru yürürken, "O gelirse gidecek olan kim biliyorsun değil mi?" Şaşırmadı, takası nasıl bildiğimi sorgulamadı çünkü bilmediğim çok az şey olduğunun farkında lakin takası bizzat yapan kişiyi bilmiyordu.

"Elzem..." Gözlerini suçlulukla kaçırınca bu onunda hoşuna gitmiyordu. "Onun varlığına alışmış olabilirim fakat ablamdan vazgeçecek kadar değil." Ön bahçeye gelince Asil ile konuşan İtır'ı gösterdim. "Peki onu ne yapmayı düşünüyorsun? Elzem giderse her ikimize karşı cephe alacak kadar gözükara." Benim açımdan sorun yoktu ama Gediz'i çok uğraştıracağına eminim.

Gözleri Tenebrisi bulunca güldü. "Yetenekleri benimle kıyaslanamaz bana ne yapabilir ki?"

"Bunu en son söylediğinde benim sınıfımdaydın ve yanlış hatırlamıyorsam seni az kalsın öldürüyordu." Kinayeli çıkan sesimle hâlâ ona bakarken gülüşü büyüdü. "O an ile ilgili aklımda kalan tek şey beni öptüğü." Böyle bir cevap bekliyordum. Onun için kadınlar sadece cinsel tutkudan ibarettir.

Bakışlarında gördüğüm şey ile bir küfür savururken bazen gerçekten ondan kurtulmak istiyorum. "Bu da ne? Onu arzuluyor musun?"

"Senin gibi rahip hayatı yaşamadığım için beni suçlayamazsın." Sırtarak başını çevirip bana baktı. "Gerçekten hiç bir hatun ilgini çekmedi mi? Ruhlar aleminde çık artık kardeşim neyi kaçırdığını bilmiyorsun. Hâlâ o işi yapmadığına inanamıyorum."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Bir dakika yaptın mı yoksa?"

"Kes sesini! Cinsel hayatım biriyle konuşacağım kadar basit bir şey değil." Ona fazlasıyla katlandığım için daha fazla sinirlerimi bozmasın diye onu geride bırakıp akademiye doğru yürüdüm. Konuştuğumuz konuya inanamıyorum.

Kadınlar benim için sadece saygı duyacağım varlıklardı onun dışında hiç biri ilgimi çekmiyor. Aslında genel olarak etrafımdaki hiç bir varlık ilgimi çekmiyor. Benim için her şey kitaplardan ibaretken dünyevi zevklere ayıracak vaktim yok.

Yukarı çıkmak için merdivenlere yönelmiştim ki, ayaklarını yere vura vura somurtarak basamakları inen çocuğu gördüm. Yaklaşık kırk dakika önce o banyo yapsın diye odadan çıkmıştım anlaşılan banyo işi henüz bitmiş olmalı ki daha yeni aşağıya iniyordu. Nemli saçları her iki yanında örgü yapılmış üzerinde temiz kırmızı bir elbise ve onu sıcak tutsun diye siyah bir pelerin vardı. Böylesi daha iyi en azından artık kirli değil. Surat asarak aşağıya inerken beni görünce kaşlarını çatarak durması gülmemi sağladı. "Ne o küs müyüz?" Yukarı çıkıp aramızda iki basamak bıraktığımda bile onu görmek için başımı eğmek zorundaydım.

Kısa boyundan dolayı kafasını kaldırıncı gözlerindeki o öfke çocuk bedeninde pek etkili olmuyordu. "Odanızdaki tüm kitapları yırttım işte!" Bu beni kızdırmalıydı değil mi? Ancak bunları söyleyiş şekli o kadar komikti ki yine ona has büyüsunü üzerimde kullanarak yüksek sesle gülmemi sağlamıştı. Garip bir şekilde ne yaparsa yapsın ona kızamadığım gibi bu benim hoşuma gidiyordu.

"Odanı çıkıttıktan sonra mührü kaldırdım bedenine geri dönebilirsin." Yalan değildi kışlaya girdiğimde Gediz gelmeden hemen önce bedenine yaptığım büyüyü bozmuştum. Bu kadar ceza ona yeterdi.

"Öyle mi?" Aklına her ne geldiyse gözleri yine hınzırca bakıyordu. "Dönmüyorum." Ne demek dönmüyorum? Yanlış duymuş olmalıym.

"Sen beni duymadın mı? Mührü kaldırdım diyorum kahrolası bedenine dönmek için neyi bekliyorsun?" Şimdiye hiç vakit kaybetmeden bedenine dönmüş olmalıydı.

"Dönmüyorum işte!" Bir ayağını sertçe yere vurarak kaşlarını çatı. "Dün tüm gün kahya beni yıkamasın diye köşe bucak saklandım ama siz intikam almak için beni ona verdiniz!"

Güldüm. "Ne güzel işte sayemde cici oldun."

Çıldırımış gibi tepinirken neyseki bir çocuk bedeninde olduğu için etraftaki insanlar bunu garipse miyordu. "Beni soydu! Kaynar suyla haşladıgı yetmezmiş gibi bildiğin taciz edildim! Bana dokunup her yerimi keseledi sizin yüzünüzden kendimi kirlenmiş hissediyorum!" İsyani tüm kontrolümü kaybetmemi sağlayıp yüksek sesle beni güldürünce bu onu iyice delirtti. Bunun için bana kızamazdı yaptığı her türlü hareket hiç gülmediğim kadar güldürüyordu. Bunu bir tek o başarıyor.

"Bu komik mi Bay Gevheri? Bekleyin!" Bağırarak geriye çekildi. "Size yapacaklarımdan sonra bakalım yine böyle gülüyor olacak mısınız?" Minicik elini kaldırıp işaret parmağını bana doğru salladığında istesem de

onu bir tehdit olarak göremiyorum. "Evet bayım meydan okumanızı kabul ediyorum!"

"Seni uyarıyorum beni çıldırtacak bir şey daha-" Arkasını dönüp koşmaya başlayınca onu bu kadar kızdırdığım için kendime küfrettim. Kimbilir beyninde yine hangi tilkiler dönüyor. "Elzem buraya geliyorsun!" Kısık bir sesle adını söylerken peşinden aceleyle basamakları çıkma telaşına düştüm ancak aramızdaki mesafeyi bu kadar çabuk açması inanılmaz. "Tanrı aşkına küçücük boyunla nasıl böyle hızlı koşuyorsun?" Ya da her defasında beni peşinden koşturmayı nasıl başarıyorsun!

Bir üst kata çıktığımızda bacak farkıyla onu yakaladığım gibi tek kolumla belini kavrayıp yüzüstü yere bakmasını sağlamıştım. Havada çırpınırken heran onu duvara doğru fırlatabilirdim çünkü fazla dikkat çekiyoruz. "Sepet gibi beni kolunuzun altına sıkıştıramazsınız daha düzgün bir pozisyonda olmayı talep ediyorum!"

"Reddedildi!" Bağırarak daha çok çırpınmaya başlamasıyla güldüm bu onu her defasında deli ediyor.

"Savcı?" Efsun çıkardığımız gürültüden dolayı çalışma odasından çıkınca kolumun altındaki küçük çocuk çırpınmayı bırakmıştı. "Bu çok utanç verici, o olgun elmanın karşısında boğularak suyun yüzeyine çıkmış balık gibi görünmek istemiyorum lütfen düzeltin beni."

"Balıklar suda boğulmaz."

"Ciddi olamazsınız."

"Seni düzeltmemi söylediğini hatırlıyorum."

"Engin bilgilerinizle beni aydınlattığınız için size minnettarım Bay Gevheri. Şimdi beni bir hanımefendiye yakışır bir konuma getirir misiniz?" Her koşulda kibarlığından asla taviz vermemesi şaşılacak bir durum. Öyle çirkinleşerek ya da hır gür çıkartarak kendini ifade etmezdi. Aksine zerafeti ile göz kamaştırır narin karakteri saraylardaki sultanları kendisine hayran bıraktırırdı. Bir kraliçe edasıyla yürür kelimelerini özenle seçerek karşısındakini etkisi altına almasını iyi bilirdi. Evet bu Oyunbaz fani insanları parmağında oynatmayı ustaca beceriyor ama bir kraliçeden çok etrafındaki herkese büyüler yaparak onları mest eden bir cadıyı daha çok andırıyor. Güzel bir cadı, güzel ve sevimli.

Onu düzelterip ayaklarının üzerinde durmasını sağladığımda bir çocuk bedeninde olduğunu unutmuş olmalı ki kıyafetlerini düzelterip öksürerek başını yukarı kaldırdı. "Çocuklarla bu kadar iyi anlaştığını bilmiyordum

Savcı." Yanımıza gelen Efsun'un bana olan bakışlarından ne düşündüğünü anlamak çok kolaydı. İyi bir baba olacağım ile ilgili saçmalıklar.

Çocuk Elzem ile geçirdiğim şu iki günden sonra baba olma fikrinden nefret ettim.

"Annesi odamı temizlerken bu çocuğun sorun çıkarmadığından emin olmak istedim." Bana içten bir şekilde gülümsediğinde hemen yanımda duran küçük yaramazın üzerine eğildi. "Bugün yine çok tatlısın Cennet. Neden odama geçmiyoruz orada seveceğini düşündüğüm kurabiyeler var." Çocuklardan hoşlanmadığını sanıyordum. Genelde onları görünce yüzünü buruşturduğuna birkaç kez şahit olmuşum. Belkide gördüklerimi yanlış değerlendirdim.

Efsun bizi çalışma odasına davet ederek önde yürürken yanımdaki baş belası ayağıyla bacağıma hafifçe vurunca bakışlarımı Efsun'dan çekmek zorunda kaldım. "Ah siz erkekler kadınları hiç tanımıyorsunuz." Kaşlarını çatarak giden kadını gösterdi. "Bana bakınca ruhunda buram buram süzülen tiksintiyi soludum. Sizi etkilemek için beni sevdi, evet burada kullanılan ben oluyorum. Bu benim gibi biri için fazla aşağılayıcı." Ellerini kaldırıp bana doğru uzattı. "Durumu eşitlemem için beni kucağınıza alın." Aklındaki tilkiler harekete geçmişken ona hayır diyerek başıma daha fazla bela açsın istemiyorum. Uzanıp onu kollarıma alınca tek bir kolumun üzerinde otururken bir kolunu ensemden boynuma doğru uzatmıştı. Gözlerindeki o hüznün dudaklarındaki tebessüm ile uyuşmuyordu. Bu da aklıma tek bir soruyu getiriyor; küçükken olması gerektiği gibi bir çocuk oldu mu?

Sanki çocuk olmayı bilmiyordu, daha önce hiç çocuk olmamış gibi geliyordu çoğu hareketi.

Efsun'un peşinden çalışma odasına girince onu yere bıraktım. Tekli koltuklardan birine oturduğum sırada Efsun dolapta bir kutu kurabiye çıkartarak onun yanına gitti. "İstedğin kadar yiyebilirsin canım." Boş gözlerle kurabiyelere bakınca onları yiyeceğini sanmıyorum. Onun hakkında öğrendiğim yeni bilgi ne şartlar altında hazırlandığını bilmediği şeyleri yemediği idi.

"Teşekkür ederim Efsun hanım." Kibarlığından ödün vermeden ona gülümsedi. "Annem fazlasıyla beni doyurdu sanırım midemde bunları yiyecek kadar yer yok ama elma varsa alırım bir tane." Masanın üzerinde duran meyve tabağına doğru yürüyüp bir tane kırmızı elma alıp elbisesiyle onu sildi. Bir ısırık aldığı anda yine açlığını elma ile bastırıyordu ancak şöyle bir şey var ki sanki nefret ettiği bir şeyi yiyormuş gibi aldığı ısırık ile

gözlerinde farklı bir duygu oluşmuş iç çekmişti. Elmayı sevmiyordu aslında değil mi? Daha çok kendisini cezalandırıyor gibiydi.

Korktuğu ve nefret ettiği şeyleri özellikle hayatında tutuyor olabilir mi?

Onunla ilgili her şey bu kadar gizemliyen her hareketi yeni bir soru işareti olarak bana dönüyordu.

"Sen bir şey ister misin Savcı?"

"Sadece su." Bir çocuğun peşinden koşturmak hep yaptığım bir şey olmadığı için bu beni susatmıştı. Efsun bana bir bardak su uzatırken hemen karşımdaki koltuğa oturdu. Elmasını yiyen çocuk ise yürüyüp yanıma geldi ve zıplayarak kucağıma atlayıp dizime oturdu. Bu hareketi sebepsiz yere beni güldürdü Efsun'u benden uzak tutmaya çalışıyor olamazdı değil mi? "Savcı'yı çok seviyor olmalısın Cennet'cim." Efsun sıcak bir gülümseme gönderdi ona. "Bu konuda seni suçlayamam onu tanıyan herkes onunla bir yakınlık kurmak ister." Belkide bazı şeyleri onunla daha açık konuşmamın zamanı gelmiştir.

Dizlerimde oturup bilerek şapırtı sesleri çıkartarak elmasını yiyen çocuk, "Ah o mu?" İşaret parmağıyla beni gösterdiği esnada elimdeki su bardağından bir yudum almıştım ki, "O benim babam oluyor." demesiyle içtiğim suyu kucağımda olduğu için onun yüzüne püskürttüm. Ne dedi bu baş belası yaratık? Baba? Ben mi? Aklını kaçırmış olmalı!

"Bu hiç centilmence bir hareket değildi." Homurdanarak yüzündeki suyu silen fındık faresine tersçe bakıp afallayan kadına döndüm. "Bu doğru değil."

Canına susayan yaratık sorun çıkarmayı aklına koymuş olmalı ki, "Hadi ama baba ona gerçekleri söylemelisin." Şirince gülümseyerek gözlerini kırıştırdı. "Bence Efsun hanım bunu anlayacaktır. Ona annem ile olan yasak ilişkinizden bahsetmelisin." Susması için o çok bilmiş dilini kesmem gerekiyorsa bunu yaparım.

"Yasak ilişki?" Rengi atan kadın ciddi ciddi buna inandı mı? Daha zeki olduğunu düşünüyordum.

Kin dolu gözleri Efsun'u bulunca sırtıttı. "Babam diye demiyorum ama olgun kadınlardan hoşlanır. Çok olgun, fazla olgun, çürümekte olan bir elmanın olgunluğunda olanlar işte." Bu baş belası kadın birazdan elimde kalacak haberi yok. Evet hayatımda ilk kez bir çocuğu adamakıllı dövmek istiyorum.

Elmalardan nefret etmemi sağladığı için kendisini kutlamalı.

"Savcı?" Hayalkırıklığı içinde bana bakması çok yersiz ona herhangi bir vaadde bulunmadım. "Bütün bunlar doğru mu? Sen ve Elif-"

"Devamını getirmeyin Efsun hanım." Soğuk bir sesle onu uyarıp ayağa kalktığımda bana sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramayan çocuk birazdan başına gelecekleri bildiği için koşarak dışarı çıkmıştı. "Size saygı duyuyorum ama hepsi bu. Size olan saygım küçük bir çocuğun sözleriyle beni itham etmenize göz yummamı sağlayamaz." Duyduklarıyla rahatladığı kadar gözlerinde pişmanlık oluşunca daha fazla uzatmadan odasından çıktım. Ona açıklama yaptıysam bunun tek sebebi burada korumam gereken bir ismin olması. Saçma sapan dedikodular hayatımda hiç yer edinmedi.

Efsun'un odasında çıkınca o ayaklı belayı bulamadım. Kendi iyiliği için bir süre gözüme görünmesin. "Babaymış! Yaşamak istiyorsa biran önce büyümesi onun iyiliğine!" Bu kadın çocuk olunca felaket bir şeye dönüştü.

Bana gerçekten baba dediğine inanamıyorum!

Odama girdiğimde, "Ona baba deyince efendi Savcı'nın yüzünü görmeliydin." Kıkırdayarak Bülbül'e olan biten her şeyi yetiştiren Takva ile kapıyı sertçe çarptığımda her ikisi de oturduğu koltukta sıçrayarak ayağa kalkmıştı. Orada olduğunu biliyordum ama bunu hemen Bülbül'e yetiştireceğini bilseydim onu oradan çıkarmam yapacağım şeylerin başında gelirdi.

"Siz mi geldiniz efendim." Yakalandığı için hemen başını eğip ellerini karnında birleştirdi. "Bende tam Bülbül'e nerede olduğunuzu bilmediğimi söylüyordum." Hayatımın her saniyesinde yanımda olurken nerede olduğumu bilmemesi imkansız.

"Her zamanki gibi olan biten her şeyi bana yetiştiriyordu. Dedikodu yapmaktan hoşlanmadığımı ona nasıl anlatabilirim?" Bülbül'ün buz gibi sesi Takva'nın ona ölümcül bakışlarını göndermesini sağlarken yürüyüp yorgunlukla kendimi koltuğa bıraktım. "O kahrolası Oyunbaz beni çıldırtıyor!" Takva'nın yeniden kıkırdayan sesini duyunca gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım. Neşeli bir karakteri varken ona gülmeyi yasaklayamam.

Şakaklarıma değen parmakların yaptığı masaj beni gevşetirken gözlerimi açmasam bile bunu yapan kişinin kim olduğunu biliyorum. Bülbül'ün dokunuşlarını tanıyorum. "Sizi bir şekilde mutlu ettiğini inkar edemezsiniz." Haklıydı her defasında beni güldürüp etrafımdaki her şeyi unutturmayı başarıyordu.

"Bir şeyler gizliyor Bülbül, ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır efendim, sakladığı karanlık enerjiyi hissediyorum ama karanlığıyla ilgili hiçbir şey görmüyorum."

"Gördüklerini anlat bana. Ona bakınca ne görüyorsun?"

Elleri şakaklarımda hareketsizce kalırken gerildiğini biliyorum. "Ben bir kahin değilim size verdiğim bilgileri bilgenin rüyalarından alıyorum." Bilgelerin klan lideri Revan, melezinin asıl yeteneğini henüz bilmiyordu. Mara gördüğü rüyaları rüya sandığı için fazla önemsemiyordu lakin o rüyaları henüz unutmadan Bülbül ondan alıyordu. Kahinler ender de olsa hep Bilgelerden çıkmışken Mara'nın yeteneği pek de beklenmedik bir durum değil ancak herkes bir kahini kendi safında görmek isterdi. Genelde hiç bir kahin uzun yaşamamıştır çünkü kendi klanına avantaj sağlarken diğer klanlar için tam tersi olduğundan onlar tarafından hedef haline gelirdi.

"Onun laneti hâlâ derin uykuda. Elzem bile artık ayağında ayakkabıları varken ruhları soluyacak kadar lanetini uyandırmışken bilgenin laneti neden bu kadar pasif?" Görü yeteneği sadece uyurken rüya halinde değil uyanırken de işlemeliydi.

"En iyi olanlar hep en son hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkar. Rüyasında Oyunbazın iki gün sonra Turgut'un bedenine girdiğini gördüğüm için onun farkına varıp orada kim olduğunu anladım. Kahinlerin gördükleri değişikendir ancak bu melezin görülerinin gerçeklik payı daha yüksek. Laneti pasif olabilir ama biranda uyanıp şahlanması kızı tetikleyecek tek bir şeye bakar. Gerçek ortaya çıktığında Revan onu korumak için kendi klanına götürecektir, ancak bu diğer klanların kıza suikast girişiminde bulunmasını durduramaz. Dün geceki rüyasında farklı bir şey daha vardı."

"Nedir o?"

"Abiniz Dehliz." Duyduğum isim ile gözlerimi açtığımda bana masaj yapmayı bırakıp tam karşıma geçti. "O ve Aybars birazdan buraya gelecek çünkü üvey anneniz arenada Oyunbaz ile olan maçınız yüzünden huzursuz. Siz ve dört kalkanı kaleye çağırarak onunla aranızda bir şey var mı bunu gözlemleyip anlamak istiyor. Mara şuanda ormanda at üzerinde geziniyor. Dehliz akademiye geldikten sonra sadece saniyeler içinde o da gelecek. Kız bu rüyayı hatırlıyor, akademiye döndüğünde olacakları da hatırlıyor. Onu neden rüyasında gördüğünü sorguladığı için akademiden çıktı ancak döndüğünde Dehliz'i burada gördüğü an dün geceki rüyanın nasıl gerçek olduğunu sorgulayacak. O bir bilge, kendi hakkındaki gerçekleri anlaması yakındır." Kim olduğunu bilmesinde bir sorun yoktu Arafta ilk kez bir kahin var olmuyor. Arenada silah olarak tarot kartlarını seçmesi bile aslında

kim olduğunu ele veriyordu. Benim takıldığım nokta neden Dehliz ile ilgili bir görüyü rüyasında gördü?

Bir süre daha konuştuktan sonra Bülbül kimseye görünmeden odamdan çıkmıştı. "Buraya gel Meliz." Çok yorgun hissetsem de bu işin peşini bırakmaya niyetim yok. Elzem'in sırrını öğrenmeyi hedef haline getirmişken onun hakkında en çok şeyi bilen tek kişi Meliz'di.

Çağırma cevap vereceğinden emin olduğum için onunla yalnız konuşmak istiyorum. "Takva git şu tavşanı besle." İleride sahibi onu özlerse eminim ölü bir hayvan işine yaramazdı. Elzem'in kim olduğunu bilmem onu tanıdığım anlamına gelmiyor. O Arafa geldiğinde varlığını hissettim pusulasında benim mührüm varken aksi zaten mümkün değildi. Lakin onun dışında onu doğduğu günü saymazsak hiç görmedim. Kendi dünyasındayken orada geçirdiği yıllar boyunca varlığını bile unutmuştum. Bir sabah etrafımdaki her şey onun dönüşünü haykırarak gelişini müjdelemişti. Meliz'in engelini geçip hayatta kalarak buraya benim yaşadığım yere gelmesi tahminlerimin çok üstündeydi. Onca mesafeyi katledip bana gelmişti sanki, sadece yaşadığım kasabaya değil kaldığım yere de çıkıp gelmişti. Buldum seni dercesine tüm zerafetiyle çıkıp gelmişti. Unutmak istediğin her şey olarak sana geldim der gibiydi dönüşü. Onu kurtarmak hayatımda yaptığım en büyük hataydı ve o hata yıllar sonra genç bir kadının bedenine bürünerek bana dönmüştü. Varlığıyla bana ceza olduğu gibi yüzümü güldüren bir ödül olarak geri gelmişti. Ne büyük çelişki değil mi? Son günlerde ben o hatayı benimsedim, hemde her daim yanımda yakınımda görmek isteyecek kadar.

Belki onu ilk kez sınıfımda gördüm ancak Arafa geldiği an onu görmek için delice bir istek sardı içimi. Buna direndim bu garip duygudan hoşlanmadım onu yok saydım lakin akademiye gelince dayanamayıp Takva'yı ona gönderdim. Onu görmek yoktu planlarımın arasında, onun yüzünden kendi aileme yaptıklarımın sonra onu görmeyi düşünmüyordum. Fakat Takva bana gelip kaldığı yer bir harabe deyince neden yaptım bilmiyorum ama onun için kulübesini yaşanır bir hâle getirirken buldum kendimi. Bunu sadece Bülbül ve Takva biliyor hep de öyle kalmalı.

Yaptığım hatanın sorumlusu olarak onu görecektim kadar ahmak biri değilim. Her ne olursa bu benim suçum o sıralarda yeni doğmuş bir bebeğin değil.

Meliz, o yirmi dört yaşlarındayken onları öldürecekti o yüzden takasın Elzem gerçek anlamda yirmi dört yaşına girdiğinde yapılmasını sağladı. Ancak ay dönümü daha erken gerçekleşti kalkanların şansına ve o yeni yaşına girmeden Meliz'den kurtulup buraya gelerek tüm planlarımı altüst etti. Oysaki her şeyi öğrendiği gece nefes aldığı son gece olacak ve ait olduğu diyara gidecekti ancak fazladan birkaç ay daha kazanması beklediğim bir şey değildi. şimdi ise büyük gün yaklařtıķa tedirginliğim artıyor çünkü onu etrafımda yaramazlıklar yaparak görmeye alışıyorum. Kahretsin oysaki onu hiç tanımadan her şey olup bitmeliydi! Bu Oyunbaz tüm oyunları bozarak çıkıp gelmişti.

"Savcı." Meliz'in sesini duydum. **"Bağışla beni şu anda seni ziyarette gelemeyeceğim bir yerdeyim. Akşam döneceğim umarım ciddi bir sorun yoktur?"** Bana karşı son derece saygılı çıkan sesiyle bugün ki konuşmayı ertelemek zorundayım ne yazık ki. "Gece mutlaka bekliyorum Meliz, bunun bilincinde olarak işlerini hızlı bitir." Onaylayan sesiyle sınırlarım bozulmuş bir şekilde odamdan ıktım. Her şey sanki onun lehine işliyormuş gibi bir türlü aradığım bilgiye ulaşamıyorum!

Kader ondan yana işliyor olabilir ama bu heran tersine dönebilir.

Akademnin kapısından avluya çıkınca gerçekten de Bülbülün dediği gibi iki atlı akademnin devasa bahçe kapısından içeri girdi. Annesinin ulak görevini üstlenen ikizler buraya geliyordu. Yarın dersler başlayacaktı kaleye gitmemek için güzel bir bahane. Bahçeye girdiklerinde atları yavaşlatıp inince başımla nöbetçilerden birine işaret verdim. Nöbetçi onlara yaklaşınca Aybars atın yularını ona bırakırken, "Ahıra götürmene gerek yok fazla kalmayacağız." Atları ona teslim ederek bana doğru yürümeye başladılar. Onlar daha söylemeden ne için geldiklerini biliyorum.

Her ikisi de tam karşımda durunca, "Merhaba kardeşim." Yumruklarını sol göğsünün üzerine bastırarak verdikleri selamı sadece başımı hafif eğerek aldım. "Annem seni ve kalkanları yemeğe davet ediyor Savcı." Annem kendi gözleriyle görmedikçe içindeki şüpheyi yok sayacak bir kadın değil ne yazık ki.

Tepkisiz kaldığımda derin bir nefes alan Aybars, "Sen bu inatçı adamı ikna et Dehliz, bende gidip kalkanları bulayım." O akademiye girerken Dehliz ile birbirimize boş bakışlar atıyorduk. Beni bununla yalnız bırakmak zorunda değildi, sohbeti hiç ekilmiyor.

Omuzundaki kuzgunu gözlerim bulunca onu işaret ettim. "Seni hiç yalnız bırakmıyor." Bir kuşa göre fazla uzun yaşadığını düşünüyorum. Yıllardır

ölmeyen bir kuş ister istemez sorgulatıyor.

Omuzundaki kuşa bakıp tebessüm ederek başını salladı. Elini bana doğru uzatınca ne söyleyeceğini merak ettiğim için elimi uzattım. İnsanlarla anlaşma şekli böyleydi. Eğer yanında yazacağı şeyler yoksa parmağıyla söylemek istediklerini avucunuza yazardı. **"Zülûf anne seni özlüyor, onu daha sık ziyaret etmelisin kardeşim."** Aynı ailede büyüdüğümüz için nasıl ki ben onların annesine anne diyorsam üçü de benim annemi ikinci bir anne olarak sevip sayıyor ve anne diye sesleniyordu.

"Burada çok fazla işim var."

"Bizden neden kaçıyorsun Savcı? Bizler senin aileniz." Elimini çektiğimde daha fazla konuşmak istemediğimi anlamıştı. Merak ettikleri tüm cevapları yakında alacaklar.

"Sana söyledim Mara nereye kayboldu bilmiyorum, Elzem'i ise bulursan bana da haber et çünkü onu bulduğumda pek iyi şeyler olmayacak! Ayrıca nereden çıktı şimdi bu davet?" İtır ile Aybars dışarı çıktıklarında bu yemeğin asıl amacının ablası olduğunu bilse tepkisi ne olurdu acaba?

"Al bak geldi işte." Tenebrisin eliyle gösterdiği yöne dönünce bilgenin at sırtında bahçeden girdiğini gördük. Buraya geldikleri ilk gün ata binmeyi bile bilmiyorlardı görünüşe göre eğitimler işe yaramış.

Kahverengi atın sırtını okşarken onu yavaşlattığı esnada gözleri bizi bulunca tam önüne dönecekti ki, Dehliz'i görmesiyle mavi gözleri sonuna kadar açılmıştı. "Nasıl bir şaka bu?" Fazla uzağımızda olmadığı için onu duymuştuk. Büyük ihtimalle dün geceki rüyasını sorguluyordu. "Adam rüyalarımın prensi olup çıktı iyimi!" Neyden bahsettiğini bir tek ben bildiğim için diğerleri ne demek istediğini anlamadı.

"Uzaklaştır beni şundan." Dehliz'i görmemek için panik yaparak ayağıyla ata biraz sert vurunca huysuzlanan at şaha kalkınca çığlık atarak bağırды. "Yapma!" Ancak atın tüm kontrolünü kaybettiği için o korkuyla onun yularını çektikçe at daha fazla huysuzlanıyor iki ayağının üzerine şaha kalkarak onu sırtından atmaya çalışıyordu. "Onu düşürecek!" Aybars ve ben ona doğru atılmıştık ki, Dehliz bizden önce davrandı. Mara ile arasındaki mesafeyi o kadar hızlı kapatmıştı ki, at son kez şaha kalkınca Mara çığlık çığlığa geriye savrulurken Dehliz tam zamanında onu tutmayı başarmıştı.

Hepimiz onların yanına gidince Dehliz başını eğmiş kollarında tuttuğu kıza bakarken Mara onun kollarında nefes nefeseydi. Kurtarıcısına baktığında ise sinirden ağlayacak gibiydi. "Tanrım bu da gerçekleşti, birazdan o kuşa gelirse çıldırırım! Ay bilemedim ki ne oluyor bana, acaba

ermişlere karıştım da benim mi haberim yok? Anne neredesin gör evliya kızını." İçlerinde en çok bunu anlamıyorum.

Herkes şaşkınlıkla ona bakarken Aybars kafası karışmış bir şekilde Itır'a döndü. "Onunla aynı dünyadan geldin ne hakkında bahsediyor?" Tenebris yüzünü buruşturarak omuz silkti. "Hiç ilişme kendi kafasında farklı bir dünya var orada yaşıyor. Bir tek Elzem onun hakkında geliyor o olmadığına göre kendi haline bırak. Benim olayım şiddet olduğu için genelde onu dövmemek için yokmuş gibi davranıyorum." Aybars gülerken kalkanların dördü de fazla garip ve anlaşılmaz geliyor bana.

Kuzgun Dehliz'e doğru uçunca bunu gören bilge kaşlarını çatarak onu tutan kişiye baktı. "Sadece dilsiz ve sağır değil aynı zamanda gerçekten beyninde bir sorun olmalı. Anladık yardım ettin şimdi şu lanet hayvan gelmeden indir beni aşağıya!" Aybars ile kaşlarımızı çattığımızda belli etmese de ona kusurlu gibi davranılması her defasında onu kırıyordu. Buna rağmen onu incitmemeye dikkat ederek indirince bilge kalkan onun bu ilgisini haketmiyor. Mara'daki bu değişimi sorguluyordu çünkü arenadayken onun saygısını kazanan o düşünceli kadının değişimini merak ediyordu.

Kuş Dehliz'in omuzuna konunca Mara'nın korkuyla onlardan uzaklaşmasına daha çok şaşırdı. Kuzgunu yıllar sonra ilk kez birine gitmişti onun Mara olduğunu sanıyordu. O gece kuzgunu seven kızın şimdi kuştan korkup kaçması ve kuzgunun ondan uzak durması kafasını karıştırmıştı. Daha sonra herkese ikinci bir şok yaşatacak bir şey oldu. Dehliz'in omuzundaki kuş bir anda kanat çırparak havalandı. Hepimiz gözlerimizle onu takip ederken kulübelere doğru açılan kapıdan paytak paytak yürüyerek bu tarafa doğru gelen çocuğa doğru uçu. İnanılmaz ama Elzem'i tanımıştı. En büyük şaşkınlığı ben yaşıyorum çünkü bu ilk kez şahit olduğum bir şey. Kuzgun ona yaklaşınca gördüğü kuşa önce afallayarak baktı hemen sonrasında ise kocaman gülümsedi. "Ah sen mi geldin?" Sarılmak ister gibi her iki elini kuşa uzatırken kuzgun onun üstünde dönerek uçmaya başladı. Öterek duraksayıp kanat çırparak Dehliz'e bakıyor sonra tekrar Elzem'in etrafında daireler çizerek uçuyordu.

Herkes şaşkın bir şekilde bu manzarayı izlerken Dehliz yutkunarak gördüklerine bir anlam vermeye çalışıyordu. "Hadi ama bana gel!" Elzem gerçekten bir çocuk gibi yukarı zıplayıp kuşu yakalamaya çalışıyordu. Ellerini yukarı kaldırarak zıpladığı için önündeki taşı görmedi takılıp kalçalarının üzerine oturur pozisyonunda düşünce, "Acıdı." İnlediği an kuş

alçaktan süzölüp onun omuzuna konunca acısını çabuk unutmuştu. Onu izlediğimizden habersiz kıkırdarak omuzundaki kuşu tutarak yüzüne yaklaştırdı. "Ay sen beni tanıdın mı? Çok mu akıllısın sen?" Onu severken söyledikleri ile yanındaki adam sertçe yutkundu evet anlamıştı. Dehliz daha önce de akademiye gelmiş hatta Cennet'i görmüştü fakat o sıralar kuzgun ona tepkisiz kalırken şimdi ona uçması ve Elzem'in söyledikleri her şeyi anlamasını sağlamıştı.

"Bu kuş herkese gider mi böyle?" Bilge gözlerini kısmış çocuk bedeninde kuzgunu seven Elzem'e bakıyordu. "Bir tek Dehliz'in karısına giderdi onun dışında kimseye gitmez. Bu aralar onda da var bir şey bununla iki etti. Uzun yıllar sonra ilk kez sana ve şimdi de bu çocuğa gidiyor." Aybars'ın söyledikleri parçaları birleştirmesini sağlamış olmalı ki, "Kahretsin yok artık!" Kuzgun ile oynayan çocuğa bakarken olanları anladığı için gözlerini kocaman açtı. Arenadayken ertesi gün sabah kendisini odasında bulması, olanları hatırlamaması ve kuzgunun önce ona şimdi de Cennet'e gitmesi her şeyi anlamasını sağlamıştı. Başına gelen şeylerden Elzem'in parmağı olduğunu biliyordu ortadan kaybolması şimdi ise gördükleri. Elzem'in bir aykırı olduğundan zaten şüpheleniyordu bu son olanlar ise emin olmasını sağladı.

Gözlerini küçük çocuktan ayırmadan, "İt'İtır." Yutkunarak geriye doğru bir adım attı. "Burası Muhafız dolu beynimdeki bilgileri biri ele geçirirse bu birinin sonu olur derhal çıkar beni buradan. Kahretsin zihnimi mühürlemeliyim!" Elzem için endişeleniyordu. Muhafızlardan biri zihnine sızarsa onun bulduğu tüm bilgileri anında öğrenir Elzem'in bir aykırı olduğunu anlardı. Mara bunu sadece kendisinin bildiğini sanıyor oysaki Gediz, Hafız, Asil, ben ve az önce Dehliz'de öğrendi.

"Sen yine ne saçmalıyorsun Mara?" Etrafını kolaçan ederek hemen kolundan tutarak İtır'ı bizden uzak bir köşeye çekti. Sessizce bir şeyleri onun kulağına söylerken Aybars hariç ben ve Dehliz ne söylediğini tahmin edebiliyoruz. "Ne?" İtır yüksek sesle bağırınca, "Sessiz ol." Kaşlarını çatarak tekrar onun kulağına uzanıp bir şeyler daha söyleyince Tenebrisin gözleri irice açılarak hâlâ kuzgun ile oynayan çocuğu buldu. Konuşmak için dudaklarını araladı fakat söyleyecek doğru kelimeleri bulamamış olacak ki araladığı dudaklarını tekrar kapattı. İşaret parmağıyla onu gösterirken güçlükle, "Yani o şimdi-" Mara elini onun dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Evet o, biran önce kendini toparlamazsan herkes öğrenecek."

Şaşkınlıkla ablasına bakarken kolay kolay kendisine gelecek gibi görünmüyor.

Dehliz neden hâlâ Elzem'i ele verecek bir şey yapmadı.

Duyduğum ses beni Dehliz ile ilgili sorulardan uzaklaştırmaya yetti. "Lütfen peşimi bırakır mısınız?" Işıktan gelen kalkan bezmiş bir şekilde elindeki kovalarla akademiden çıkarken hemen peşinden Asil, Gediz ve Hafız geliyordu.

"Evet Asil bırak artık şu kızın peşini 7/24 neden onu takip ediyoruz?" Gediz'in homurtusu Hafız'ı güldürdü. "Çünkü yapacak daha iyi bir işimiz yok."

"Kendi adına konuş Muhafız, benim çok önemli işlerim var."

"O işleri iyi biliyoruz Azınlık, ancak bu sefer tehlikeli sularda yüzüyorsun. Tenebrisliğin lideri metresini ayartmaya çalıştığını öğrenirse seni bitirir." Yanlış duydum değil mi? Bu hayvan herif böyle bir şey yapmıyor değil mi?

"Babamın metresini mi ayartıyorsun p*ç kurusu?" Asil kaşlarını çatarak ona dönünce arsızca güldü. "Babanın anneni ihmal ettiğini söylememiş miydin? İyi bir arkadaş olarak anneni düşünmemin nesi kötü?" Asil yumruğunu onun yüzüne geçirince daha fazlasını yapmak isteyen sadece ben değilim zira Aybars ve Dehliz'de bu konuda bayağı istekli görünüyor.

"O kadından uzak duruyorsun!" Gerçekten çok sinirlenmiş görünüyordu ancak Gediz hâlâ neşesinden bir şey kaybetmedi. "Bir metres için mi bu tepkin? Bir dakika yoksa sen mi onunla-"

"Kes sesini Azınlık! O kadına ne olduğu umrumda değil ama bu duyurulursa iki klan arasında bir savaş çıkar. Babam o kadına benden daha çok değer veriyorken savaş kaçınılmaz olur!" Haklıydı klan liderinin gönül verdiği kadının farklı bir klan liderinin oğluyla olması her iki klanı kana boğar. Neyseki bahçede çok az kişi vardı ve onlarda bizden uzakta olduğu için duymamışlardı. Kapının yanındaki nöbetçiler duymuştu bu olay büyümeden onlarla konuşmalıyım.

"Ortaçağda nasıl böyle bir hovarda çıkar hayretler içinde izliyorum." İtir'in sesiyle dudaklarındaki kanı silerken, "Kendi dilinde konuşma hatun, hovarda ne?"

Kaşlarını çatarak eliyle kendisini gösteren Tenebris, "Sen bana hatun mu dedin?"

Alıcı gözlerle alalede onu süzerken güldü. "Değil misin?"

"İlgilendiriyor mu?"

"Hayır."

"Güzel, o zaman kapat çeneneni."

"Artık gidebilir miyiz?" Aybars bu tür konuşmaların devamı geleceğini bildiği için hemen araya girdi. "Kalkanlar ve siz ikiniz kardeşim Azınlıkların klanına davetlisiniz." Gediz anında gelmeyeceğini söylerken Mara ve İtır birileri Elzem'in aykırı olduğunu çözmeden buradan çıkmak istedikleri için kabul etmişti. Mara'nın zihni mühürlü olmadığı için akademiden çıkarak bu işi halletmek istiyorlardı. Işıktan gelen ise diğer iki kalkan kabul ettiği için bir şey anlamasa da kabul etmişti. Ancak onun kabul etmesi Asil'in hoşuna gitmemişti. "Nereden çıktı bu yemek Aybars?" Doğa'nın tehlikede olmadığına emin olmadan onu bırakacak biri değil.

"Endişelenecek bir şey yok, bizimkiler herkesin dilinde olan kalkanları daha yakından tanımak istiyor."

"Pekala beni de davet et aksi takdirde o hiç bir yere gelemesin." Yanındaki kadın dokunsan ağlayacak bir ruh halinde ona döndü. "Ne demek gelemesin? Kendi kararlarımı verecek yaştayım." Uzanıp sinirlenmiş kadının yüzüne dokunmak istedi lakin kalkandan dolayı eli havada kaldı. "O ben seni sevmeden önceydi günışığı, ben izin vermeden bir yere gidemezsin."

Doğa onun elini iterek uzaklaşırken onun gibi bir kadını kızdırmak büyük bir yetenek. "Bana karışmayı bırak artık sen benim kocam değilsin!"

"Keşke."

"Ne?"

"Yok bir şey." Herkes gülerken bu umutsuz aşık her geçen gün daha fazla kendisini kaybediyor.

"Lütfen şunu yapma." Doğa sakın olmak için derin bir nefes alırken anlasın diye bu sefer daha ılımlıydı. "Gör artık beni sevmeni istemiyorum."

"Sana fikrini soran oldu mu?"

"Beni delirtiyorsun!"

"Sende beni günışığı, sende beni."

"Tamam!" Aybars aklını kaçırmak üzereydi bu konuda onu suçlayamam. "Nasıl bir cehenneme geldim çıldırmamak elde değil. Asil sende davetlisin hatta Hafız sende, artık gidebilir miyiz? Ve Asil, bu davet arkandaki serseri gelmeyi kabul ettiği sürece geçerli." Gediz umursamaz bir tavır takınıp son derece kararlı bir şekilde sırtını dönüp akademiye doğru yürürken, "O kesin geliyor eğer gelmezse babama bir ulak gönderip metresiyle yediği her haltı anlatırım." Gediz bir küfür savurup ona doğru dönünce güldü. "Tüm gece

ailene katlanmak senin cezan, bir dahaki sefere yatağına alacağın kadınları gözden geçirirsin." Arkadaşını nasıl ikna edeceğini iyi biliyor.

"Oyunbaz olan nerede?" Ortada olmayan tek kişiyi Aybars sorgulatırken o bıkıp usanmadan kuş ile oynuyordu. "Ben onu getirtmesini iyi bilirim!" Itır hızlı adımlarla biraz uzağıımızdaki çocuğa doğru yürüyünce kuzgun ondan ürküp kaçtı. Eğilip belinden yakaladığı gibi onu havaya kaldırarak ablasını kucağına aldı. "Gel bakalım velet içinden bir ses Elzem'in yerini bildiğini söylüyor!" Onu kulübelere doğru götürürken son gördüğüm Elzem'in şaşkın yüzü. Hemen arkasında bilge de Doğa'yı çekiştirerek onların peşinden gitmişti. Anlaşılan üçüne uzun bir açıklama yapması gerekecek.

Onu bedenine geri dönmeye ikna edecek bir kişi varsa o da kardeşiydi.

Yaklaşık bir saat boyunca hiç biri geri gelmemişti. Bu sürede ben çardakta sakince otururken Aybars kızlar için Efsun'dan izin almakla kalmamış sabırsızca avluda volta atıp duruyordu. Elzem onlara olanları uzun uzun anlatıyor olmalığı çok gecikmişlerdi. Gerçi neden çocuk bedeninde olduğunu sadece açıklamayacaktı aynı zamanda Itır'dan aykırı olduğunu gizlediği için onu ikna edecek mantıklı sebepler bulmalıydı. Nihayet kuzey kapısından göründüklerinde sadece üçü vardı Elzem yoktu. Olamazdı da çünkü bedeni hâlâ revirde. Yaptıkları konuşma Itır için pek iyi geçmemiş olacak ki üzgün görünüyordu. Elzem'in bir aykırı olması ablası için onu endişelendiriyor. "Neyi var bunun?" Düşünceli gözlerle dalgınca yürüyen kadın Gediz'in dikkatini çekti. Farklı anlamlarda da onun dikkatini çektiğini şimdilik bilmesee daha iyi.

"Atları hazırlayın Elzem birazdan gelir." Mara'nın söyledikleri Aybars'ı rahatlatığı için seyislerin tuttuğu atları gösterdi. Klan buradan çok uzak olduğu için hava kararmadan oraya yetişmek için at arabası yerine atlar daha makuldü.

"Üzgünüm geç kaldım." Onun kendi sesiyle ayağı kalkıp ona doğru dönünce akademinin kapısından çıkan kadını gördüm. Üzerinde en son festival gecesi giydiğı kendi dünyasına ait kıyafetleri vardı. Bacaklarını sıkıca saran pantolonun üzerine giydiğı ince kazak ve dizlerine kadar uzanan yazlık bir hırka. Bu kıyafetlerin içinde buranın yabancısı olduğu çok belli. Revirdeki bedenine geri döndüğü için kıyafetlerini değiştirecek zaman bulamamıştı. Küçük adımlar atıyordu sebebi iki gün boyunca hareketsiz

kalan bedeninin uyuşukluğu olmalı. Ancak buna rağmen omuzları dik yürümeyi ihmal etmiyordu.

Göz göze geldiğimizde o bilmiş gülüşü dudaklarında yer alırken yaklaştı. Göz temasını hiç kesmeden yaklaştı ve tam karşımda durup, "Bedenime geri dönmem size kazandığınızı düşündürmesin." Sadece benim duyacağım bir fısıltıyla devam etti. "Bu gece kazanan kimmiş ikimizde göreceğiz. Bu yemeğin sebebi tahmin ettiğim şeyler ise sizi kötü bir gece bekliyor Savcı hoca." Göz kırparak diğerlerine doğru yürüyünce kaşlarımı çatarak peşinden gittim. Oraya gitmek planlarımın arasında yoktu ama bu kadına güvenmiyorum ortalığı karıştırmasın diye orada olmaktan başka şansım yok!

Umarım benden intikam alacak diye bugün Efsun'un odasında yaptığı saçmalıklara benzer şeyler yapmaya kalkışmaz!

Evet bu bölümünde sonuna geldik. Savcı'nın korktuğu gibi Elzem yemekte ona sorun çıkarır mı dersiniz?

Şu son iki bölüm Savcı'dan geldi ama Oyunbaz kızımızın düşüncelerini özlemişsinizdir değil mi? O yüzden yeni bölüm Elzem'den olacak. Bakalım Azınlıkların evinde neler bekliyor onu?

Bu bölümde Mara hakkında bir gerçeği öğrendik paragöz kızımızın aslında bir kahin olması kimleri şaşırttı?

Peki Bülbül tam olarak ne ki onun rüyalarını çalarak bilgi sahibi oluyor?

Dehliz o kuş sayesinde gerçeği anladı peki neden sustu dersiniz? Neden Cennet'in bedenindeki kişinin Elzem olduğunu kimseye söylemedi?

Sadece Dehliz değil aynı zamanda Mara ve İtir'da öğrendi. Kayıp ablasını bir çocuk bedeninde bulması İtir için çok kötü olmalı.

Dikkat ettiyseniz bölümlerin içinde sıklıkla Koruyucuların sadece çağırdıkları ruhları gördüklerine değinmişim ve Savcı her defasında Elzem'i görüyordu. Bunun sebebi bu bölümde açığa çıktı çünkü Elzem ölü doğduğunda onu geri çağıran Savcı'ydı. Bunu kimler tahmin etmişti?

Kulübeyi düzenleyen kişi de Savcı'ydı peki kimlerin tahmini doğru çıktı?

Elzem'in anneannesi Suzan hanımın mektubunda gerçekten bir gizem olabilir mi? Varsa da kimler mektupta ne gibi ipucular buldu?

Elzem pusulasındaki mührü yapan kişinin Savcı olduğunu ve Savcı'nın onu sadece yirmi dört yıllığına kurtardığını öğrenirse sizce neler yaşanır?

Aslında Savcı o esnada onu pek tanımadığı için bu yaptığı şey için ona kızmak ne kadar doğru emin değilim ama önemli olan Elzem'in ne düşüneceği.

Ve bu bölümü içinizden birine ithaf etmek istiyorum. deniz_maviii umarım hoşuna giden bir bölüm olmuştur canım.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Ve yarın için lütfen bana dua edin, yarın sizin dualarınıza ihtiyacımın olduğu bir gün olacak benim için. Eğer bunu okumuşsanız bile küçük bir duayı içinizden geçirmeniz bile bana yeter.

(24) Evlilik Mi?

Ben her şeyi anladım anlamasına da kendime gerçekleri anlatmak çok zor. Beynim al bu senin gerçeklerin diyor, kalbim ise bu kadar acımasız olma der susar. Kalbim yanıliyordu acımasız olan beynim değildi.

Ve masalın sonunda aynen şunlar yazacaktı; "Bir vardı ama biri yoktu. Biri ölüme gitti diğeri hiçliğe. Biri sustu sonsuzlukta, diğeri veryansın etti ona kalan yalnızlıkta. Şimdi kalan darmadağın, giden hisli, giden kırgın ve giden dönmeyecek kadar küskün..."

Elzem Akay.

Üzgün hissediyorum, üzgün ve kırgın. Bunu dışarıya yansıtıyor muyum? Hayır. Çok mu nefret edilesi biriyim? Ben çok mu kötüyüm? Neden koskoca dünyadaki herkes bana karşı? Neden etrafımdaki her şey bu kadar kirli? Kimse anlamıyor değil mi? Ben bensiz kaldım kimse ne görüyordu ne de anlıyordu. Siz bilir misiniz bu ne demek? Siz bilir misiniz sızsız kalmak ne demek? Ben biliyorum, evet kimse bilmez ama ben iyi bilirim. Herkes kendi için yaşırdı aksini iddia edenlere inanmayın onlar yalan söylüyor çünkü insanoğlu sadece kendi için yaşırdı. Kendi için yer, kendi için içer, kendi için giyer, gezer, hatta severdi. Aslında aşka bile bencillik sıçramıştı. Biri diğerini çok sever onu mutlu etmek için her şeyi yapardı ve biz buna ne güzel de seviyor derdik değil mi? Hayır bu doğru değil o aslında mutlu olmak için mutlu ediyor çünkü onu gerçekten çok seviyor ve onun mutluluğu kendisini de mutlu ediyordu. Peki buradaki küçük detayı farkettiler mi? Evet o mutlu olmak için mutlu ediyor. Hâşâ aşkı ve sevgiyi inkar etmiyorum, benim anlatmaya çalıştığım şey aslında aşkı da kendimizi düşünerek yaşadığımız. Birini sadece kendimiz için isteyip onu çok sevdiğimiz için mutlu etmek yanlış değildi, ama bencil bir tarafı da yok değildi. Aşkta bile önceliğimiz hep ilk kendimiz olmuşken kimse bana çıkıp da ben onun için yaşıyorum demesin çünkü onun varlığı sizi mutlu etmeseydi onun için yaşıyor olmazdınız. Yani burada da öncelik sizin.

Ama ben hiç kendim için yaşamadım çünkü beni benden aldılar. Kendim için yaşayamıyorum sebebi ise beni bana bırakmadılar.

Ben diye bir şey hiç yer etmedi hayatımda. Yiyorum, çünkü yemezsem zayıf düşüp kaybedeceğim. Güzel giyiniyorum, ama kendim için değil insanların gözlerini boyayıp onların üzerinde bir hakimiyet kazanmak için. Geziyorum, bedenim dinginlik bulsun ruhum huzuru hissetsin diye, ama bu bile kendim için değildi beni daha güçlü kılacak motivasyonu bulmak için. Seviyorum, Itır, abim ve ailemi, ama bir amaç uğruna seviyorum her birini. Onları çok seversem her birini hayatta tutmak için daha çok çırpınabilirim. Evet doğru sevgimde bile bir amaç var kendim için olmaktan uzaktı. Ve daha bunun gibi hayatımda kendim için olmayan yüzlerce şey sayabilirim. İçimde bir ben yokken yaptığım hiç bir şeyin önceliği kendim için olmuyordu. Ben ölü doğmuşken nasıl kendim için yaşayabilirim ki? Bir amaç uğruna yaşam verilmişti bana ve benim tüm hayatım o amaca karşı savaşmakla geçti. Doğduğum gece karanlıkla lanetlenmişim tüm hayatım o karanlığa karşı savaşarak geçmişken ben hiç kendim için bir şeyler yapamadım. Peki kimdi bana bu karanlığı yaşatan? O kişi bilmiyor muydu ölümün kollarında bir ruh çalarsa bunun sonuçlarının ne kadar ağır olacağını? Sadece Medusa'dan nefret etmiyorum ona o gece yardım eden gizemli işbirlikçisinden de nefret ediyorum çünkü beni geri getirerek kimsenin yapamadığı en büyük kötülüğü yapmıştı.

Birgün onu da bulacağım, bulacak ve bana armağan ettiği bu karanlığı ona yaşatacağım. Zamanı var, hepsini tek tek kendi karanlığımda boğmanın zamanı var.

"Böyle sessizliğe çekilerek ne düşünüyorsun?" Savcı atını yavaşlatıp benim yanımda sürmeye başladığında çok iyi at sürdüğüm söylenemezdi o yüzden diğerlerinden biraz arkada gidiyordum. Tamam kendi dünyamdayken tatillerde çiftliğe gider orada geçirdiğim günlerde ata bindiğim olmuştur. Lakin bu konuda buradakilerle kıyaslanamam. Kızlarda benimle aynı tecrübeye sahip ancak onların benim önümde gidiyor olmasının sebebi dinç bir bedende olmaları. Neredeyse iki gün boyunca kendi bedenime dönmediğim için uyuşan eklemelerim at sırtında bana acı olarak dönüyordu. Neredeyse dört saattir yolda olduğumuz için sadece bedenimdeki uyuşukluk değil aynı zamanda yoğun bir açlık çekiyorum.

Görüş açım gittikçe bulanıklaşırken daha fazla devam edecek gücü bulamıyorum ama gurur bu ya onlara bunu söylemekten ise attan düşüp bayılmayı tercih ederim. "Beni duyuyor musun?" Hemen yanımda at süren adama doğru dönüp başımı salladım. "Yolculuğun ne kadar süreceğini

düşünüyordum." Düz yolu geride bırakıp ormanın içine girdiğimiz için atları koşturmak yerine şimdi daha sakın gidiyorduk.

"Kara ormanı geçince klanı iki saatlik yolumuz kalıyor." Peki bu kahrolası klan neden bu kadar uzak? Üstelik aceleyle akademiden çıktığım için üzerimde hâlâ festival gecesi giydiğim kıyafetler vardı. İyi bir izlenim bırakmak için daha özenli hazırlanmam gerekiyordu.

Atımı biraz hızlandırdığımda, "Ne o?" Gülerek bana yetişti. "Hâlâ bana kızgın mısın?" Güldüğünde hafif kısılan gözleri çok hoş görünüyor.

"Ne münasebet." Gülüşüne karşılık vererek duygularımı yastık altına ittim. "Çocukça kaprislerim hiç olmadı her şeyi çoktan unuttum." Bana yaptığı her şeyi burnundan getirmezssem bende bir Akay değilim!

O süpürgesiz cadı beni yıkarken hayatımda daha önce hiç o kadar utandığımı hatırlamıyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim, uslu durman senin yararına." Göz kırpıp diğerlerine yetişince en arkada kalmış bir halde giden adama bakıyordum. "Ah işte bunu yapma, özellikle ben her bir uyarı ve tehditi meydan okuma olarak kabul ederken." Bu daveti onun için unutulmaz kılarak skoru eşitleyeceğim.

"Elzem!" Hâlâ bana kızgın olan kardeşim başını çevirerek kaşlarını çatı. "Bizi yavaşlatıyorsun." Aykırı olduğumu duymak ona iyi gelmedi. Tabii öfkesinin tek sebebi bu değil arenada onu yalnız bıraktığımı düşündüğü için kırgın. Çocuk bedeninde olduğumu saklamam da kırgınlığını çoğalttığı için bunu öfkesiyle gizliyordu.

"Barbarlar gibi at koşturacak değilim ya." Omuzlarımı dikleştirerek yorgunluğumu gizlemeye çalıştım. "Ben bir hanımefendiyim ve bir hanımefendinin ata bacaklarını ayırarak oturmasına bile karşıyken şu anda kendi kurallarımdan birini çiğniyorum. Rica ederim daha fazla üzerime gelme." Ata yan binseydim bacaklarımda daha az acı hissederdim. Ben burada baygınlık geçirmek üzereyken daha fazla üzerime gelmemeli.

Siyahları uyarı niteliğinde beni süzerken gözlerindeki bu küçümseme de neyin nesi? "Bir konuda kötü olduğunu kabul etmek bu kadar zor olmasa gerek kardeşim." Bunu yapma, öfkeni bana karşı saldırgan hareketlerde bulunarak yansıtmama.

"Her konuda herkesten iyi olmak gibi kötü bir yeteneğim var kardeşim." Pelit ağacının yanında geçtiğimde atımı biraz hızlandırınca diğerleri bizim münakaşamızı dinliyordu.

"Şu egon Elzem." Güldüğünde yüzündeki tiksintiyi saklayamıyordu. "Birgün yerle bir olduğunda seninle birlikte onun da yıkıldığını göreceğim." Hayaller, hayaller ve hayaller.

Onun yanında at sürdüğümde yenilgimi deli gibi arzulayan kardeşime gülümsedim. "Seni hayalkırıklığına uğratmak zevk aldığım bir şey değil Itır." Ona göz kırptığımda kaşlarını çatması ile tam bakışlarımı ondan çekecektim ki, "Yarış benimle!" Bir konuda benden iyi olduğunu herkese kanıtlamak istiyordu. İki gündür uyumaktan bedenimin hantallaştığını biliyor, dahası o akademide ata binmek de dahil birçok konuda kendisini geliştirirken ben hizmetçilik yapıyordum. Kısacası tüm koşullar onu avantajlı kılarken kaybedeceğimi çok iyi biliyordu. Bu ona üstünlük sağlamaz çünkü bu haksız bir kazanç.

"Unut bunu Itır, kardeşim ile çocukça rekabetlere girmeyecek kadar olgunum." Kaybedeceğimi bile bile kendimi küçük düşürecek kadar aptal değilim.

"Korkuyorsun." Yüksek sesle gülünce ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. "Bana karşı kaybetmek seni korkutuyor mu Elzem Akay?" Kaşlarını alay edercesine yukarı kaldırdı. "Belkide sana ilk yenilgini tattıracak kişinin ben olması seni korkutuyor Oyunbaz?" Yine haddini aşmaya başladı.

"Benimle bu ses tonuyla konuşmaktan seni men ederim Itır." Dişlerimi sıkarak uyarırcasına ona döndüm. "Bana karşı bir daha haddini aşarsan sonuçlarına katlanırsın. Sabrımın da bir sınırı var ve sen on yaşındaki bir çocuk gibi şımarıkça hareketlerde bulundukça o sınırı geçiyorsun." Yaptığım her şeyde beni yargılamayı bırakmalı. Burada onlarca sorun ile uğraşırken bana destek olmak yerine akbabalar gibi bedenimi deşmek için yere yığılmamı bekliyordu. Tamam onu kaybetmek istemiyorum hatta bunun için sürekli kendi ilkelerimden ödün veriyorum fakat o böyle yapmaya devam ederse ben değil o beni kaybedecek.

"On yaşındaki çocuk?" Yüzü öfkeyle kızarınca kahretsin ki gözlerinin beyazı simsiyah olmuştu. "Gelmedin!" Atını durdurup atladığı gibi kolumdan tutarak beni âdeta savururcasına yere fırlatmıştı. Son anda kendimi koruyup yüzüstü düşmek yerine yan düşünce sağ kolumun dirseği sivri bir taşa çarpınca canım çok yandı. Savcı kaşlarını çatarak atından inince, "Kimse karışmasın." Onu durdurup kolumu tutarak güçlkle ayağa kalkmayı başardım. Çok ama çok acıyor.

"İtir sana her şeyi anlatacağım." Herkesin içinde yine beni aşağılayacak bir şey yapmasın diye içim acırken bir kez daha kendimden ödün vererek alttan alan ben oldum. "Kaleye vardığımızda arenada olanları anlatacağım." Ama burada olmazdı. Savcı, Dehliz ve Aybars'ın yanında olmazdı. Medusa'yı durdurup aslında en başında İtir'in yanında olduğumu duyarlarsa aykırı olduğum ortaya çıkar.

Saçları uçuşurken gözleri daha da kararmıştı. Burnunda aldığı hızlı nefesler burun deliklerinin açılıp kapanmasını sağlıyor her nefes ile omuzları hareket ediyordu. "Şimdi anlat, hemen şimdi!" Dişlerinin arasında tıslarcasına konuşunca ona ulaşmama izin vermiyordu.

Dirseğimi tuttuğum avucumdaki ıslaklık ile inlememek için kendimi zor tutuyorum... kanıyordu. "Yapamam kaleye kadar beklemelisin."

Üzerime yürüyen kız iki günün halsizliğiyle ayakta zor durduğumu görmüyordu. "Şimdi dedim!"

"İtir yine çocukluk yapıyorsu-"

"Ben çocuk değilim!" Dirseğimi tuttuğum elimi hırsıyla çekip kendi açtığı yarayı tüm gücüyle sıkınca canım öyle bir yandı ki bağırmmamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. "Haketmiyorsun." Belkide ilk kez tüm çıplaklığımla kırgınlığımı yansıtarak gözlerine baktım. "Sen böyle davrandıkça herhangi bir açıklama haketmiyorsun." Burada bencilce davranan ben değildim. Her şeyden önce bende bir can taşıyorum ve sürekli beni itip kakmayı alışkanlık haline getirmesi yanlış.

"Haketmiyorum öyle mi?" Gözleri kırgınca bakan sadece ben değildim. "Peki ben neyi hakediyorum Elzem? Sürekli senin tarafından bir çocuk yerine konulmayı mı?" Hakettiği gibi bir muamele görüyordu. Çocuk gibi davranan birine sorumluluk verip ona genç bir kadın muamelesi yapacak değilim.

"Sen burada yalnız değilsin. Her şeyden önce seni hep destekleyip koruyan bir ablan var, ama ben yalnızım çünkü yürüdüğüm yolda bana çelme takan bir kardeşim var. Yoruyor İtir, senin ablan olmak bazen beni yoruyor." Gözleri buğulandığında bana acı veren eli güçsüzce yan tarafına düşmüştü. Bu kadar acımasız olmak istemezdim ama gerçek bunlardan ibaretti. Burada hayatımız tehlikedeyken oyun oynamıyorduk. Gerçeklerin farkına varmalı ve ona göre davranmalı. Yanında geçeceğim esnada ise dayanma kotasını dolduran bedenim yere yığılmış gözlerim kapanmıştı. Bu düşüş iki günlük uykudan kaynaklanmıyordu, bunun sebebi ruhumdaki açlığa direndikçe lanetimin benden bir şeyler almaya başlamasıydı.

Onu tam anlamıyla uyandırmamı istiyordu, ben beslenmedikçe o benimle beslenecekti.

"Çok güzel değil mi?" Gözlerimi kırıştırmaya başladığımda bir kadının hayranlıkla çıkan sesini duydum.

"O bir ruh emici güzelliği beş para etmez." Kızgın bir homurtu duyunca gözlerimi usulca açtım. Hafif oturur pozisyonda uyuduğum için hiç hareket etmesem de etrafımdakileri görebiliyorum. Bir yataktaydım hemde prensesleri kışkandıracak şekilde dört bir yanı beyaz tüllerle süslenmiş bir yataktayım. Başımdaki yastığın yumuşaklığı, üzerimdeki ipek kumaştan yorgan, bana sonunda hakettiğim muameleyi gördüğümü düşündürdü. "Bakar mısınız?" Tül perdeyi çekmiş başucumda kendi aralarında konuşan iki kadına döndüm. "Ben neredeyim?" Hafızamı zorladığımda en son Itır ile tartıştığımı hatırlayınca inlerken, bilincimi kaybettiğimi anımsamak ise iç çekmemi sağladı.

Kadınlar bana arkası dönüktü ama bir hizmetçi olduklarını giydikleri soluk renkli kıyafetlerden anlayabiliyorum. Sesim ile bana döndüklerinde, "Uyandınız mı?" Bonesinin altında beyaz saçları fırlayan bu yaşlı kadının açık kahve gözleri bana sıcacık bakıyor tombul yüzü gülümsüyordu. "Merhaba." Gülümsemesine karşılık verdiğimde beni görmek için omuzuna doğru bükük boynunu zorlayarak yere doğru bakan başını kaldırdı. Sırtındaki kocaman kamburu yüzünden başını kaldırmakta güçlük çekiyordu. Kısa boyunun kaynağı belini iki büküm eden kamburuydu. Omuzlarında bir yük taşıyan bu kadına karşı içimde bir acıma oluştu. Onu böyle uzun uzun incelemem farklı şeyler düşünmesini sağlamış olmalı ki, "Görüntüm sizi rahatsız ediyorsa size hizmet etmesi için başka birini gönderebilirim." Tamam mükemmelliyetçi delinin tekiyim ama yaradılışından dolayı insanlardan kusur bulan biri hiç olmadım.

Gülerek yatakta oturdum. "Sizi rahatsız ediyorsam asıl ben odada çıkabilirim." Göz kırptığımda kırışıklıklarla dolu yüzü aydınlandı içten bir gülüş bana bahsetti. Şu ana kadar Arafta gördüğüm en yaşlı kişiydi.

"Ben çıkıyorum." Sivri burunlu diğer sıska kadın onun aksine cırtlak mavi gözlerinde bana karşı bir soğukluk vardı. "Bizim gibi hizmetçi olan bir meleze hanımefendi muamelesi yapmayacağım." Çenesini dikleştirerek cetvel gibi dümdüz vücudunu çevirip büyük bir kibirle kapıyı doğru yürüdüğünü gördüm. Hizmetçilerin bile hor gördüğü bir konuma kendimi

düşürdüğüm için artık hayıflanmıyorum çünkü bu benim için farklı bir deneyim. Böylelikle alt sınıflardaki insanları daha iyi anlıyorum.

Geri döndüğümde tüm çalışanlarıma daha iyi ve sıcak davranacağım çünkü birileri tarafından hor görülmek berbat bir duygu.

"Siz ona aldırmayın." Yaşlı kadın buna üzülüğümü sanıyordu. "Azınlıkların klanındasınız. Şu anda efendi Cihangir'in kalesindesiniz. Oğlu Savcı'nın atında kaleye geldiniz ama yolda hastalandığınızı söylediği için kimsenin sizi uyandırmaması için bize talimat verdi." Demek Savcı beni buraya getirmişti. Yavaşça yataktan kalkıp odanın içine doğru birkaç adım atınca gülümsedim. "Bu oda gerçek mi?" Sesimdeki hayranlığı gizleyemedim. Vay canına akademideki odalardan bin kat daha gösterişliydi.

Gözlerim ilk devasa camı bulmuştu. Her iki yanında kalın mavi tül perdelerin üzerindeki devasa kurdelelerden minik boncuklar sarkıyordu. Sade bir zevkim pek olmadı genelde fazla abartılı olmayan gösterişli şeyler hep ilgimi çekmiştir. Yerdeki bej sakallı halıya basarak ilerlerken ayaklarımdaki bağcıklı terlikler güldürdü. Anlaşılan hizmetçiler ruhlarını benden korumanın bir yolunu bulmuş. Gözlerim çift kapılı devasa aynalı dolabı bulunca soldaki duvara doğru yürüdüm. Osmanlı minyatürlerini andıran bir el işi olduğu çok belli. Dolabın üçgen çatılı dekorasyonu muazzam. Elimi uzatıp desenlerin oyuklarına dokunduğumda kendimi bir sanat galerisindeymişim gibi hissediyorum. Heyecanım odadaki her şeye hızlıca gözetmamı sağlayınca şifonyerin ince nakışlarını, üzerindeki sekiz desenli küçük parfüm şişesine bile dokundum. Ah bu parfümler nostalji yaratmak için hâlâ benim dünyamda vardı. Uzanıp onu alınca kokuyu pompalayan küçük beyaz balonunu sıkarak yaydığı leylek kokusunu içime çektim. Güzeldi ama benim tercihim gül kokusu. Duvardaki kandil şişeleri bile Alaaddin'in lambası gibi küçük renli taşlarla süslenmiş her biri bir diğerini kısıktırıyor. Odanın köşesinde duran piyanoyu görmek ise yutkunmamı sağladı. Kapağının üzerine iki altın şamdan konulmuş orada küflenmeye yüz tutmuş gibi sahipsizce duruyordu. Piyano çalmayı çok severdim bir zamanlar. Annem dinlemeyi severdi onun için tüm notaları öğrenmiş bir tek ona çalardım. Sonra o gitti ve ben onun gidişiyle birçok şeyi hayatımda çıkardım. Bunun dışında oda boştu, misafirler için yatak dolap gibi gereken şeyleri koyup bırakmışlar.

Yürüyüp terasa açılan kapıyı açıp dışarı çıktığımda soğuk havayı içime çekerek tırabzanlara yaklaştım. Kalenin terasında karşımdaki manzaraya

bakınca büyülediğimi hissettim. Devasa bir bahçesi vardı tek kusuru gördüğüm kadarıyla hiç ağaç olmaması. Belkide kalenin önü diye ağaç yoktu çünkü aşağıda talim yapan askerleri görüyorum. Kalenin etrafı her ne kadar yüksek duvarlarla çevrili olsa da şuanda yüksekte durduğum için Azınlıkların klanındaki her bir evi uzaktan görebiliyorum. Kaleye yakın evler daha büyük ve gösterişliyken diğer evler daha küçük görünüyor. Asıl ilginç olan ne biliyor musunuz? Tıpkı Çin Seddi gibi köyün etrafını da saran kalın yüksek duvarların olması. Anlayacağınız köyün girişindeki kapıdan geçmeden köye gitmek mümkün değil. Bu uzaklıkta göremiyorum ama kapıyı koruyan muhafızların olduğuna da eminim. Soğuk havada içlikle durmak üşümemi sağladığı için yeniden içeri girerek kapıyı sıkıca kapattım. Şömineye odun atan yaşlı kadına doğru yürürken gözlerim tekrar piyanoyu bulunca içimi bir sıkıntı sardı. Burada olmasaydı daha iyi olurdu.

"Çalmayı biliyor musunuz?" Yaşlı kadın piyanoyu olan yoğun bakışlarımı görünce hemen başımı farklı bir yöne çektim. "Konuklar için ayrılan odalarda pek piyano olmaz bir tek bu odada var. Efendi Savcı'nın sizin için seçtiği oda bu olduğu için şanslısınız." Ben öyle düşünmüyorum, bana kötü hissettiren bir şeyin içinde olduğu odada bulunmak beni şanslı kılmıyor.

"Adınız ne? Ben Elzem." Deniz kabuklarıyla süslü boy aynasının önünde durunca bayıldığım için kıyafetlerim batmış olmalı ki üzerimi değiştirmişlerdi. Üzerimde yarım kol beyaz bir gecelik vardı bir de İtır yüzünden yara olan dirseğimi sarmışlar. Göğüs dekoltesi oldukça cüretkar, uzunluğu dizlerime kadar geliyordu bu şeyin. Eskiden mini etekli elbiseler giyerken uzun zaman sonra çıplak bacaklarımı görünce yadırgadım. Kulübemdeki içlikler yani gecelikler bile rahibeleri andırırcasına uzun olduğu için bacaklarımı böyle görmek farklı hissetmemi sağlıyordu.

"Gülperi." Adını fısıltıyla söyleyince iç çekerek ona doğru döndüm. "İnsanın kusuru kalbinde olur görünüşünde değil." Beli bükük olduğu için mecburiyetten eğilmek zorunda kalan kadın benim karnımın hizasına geliyordu. Boynu daha fazla ağrımasın diye yanına gidip karşısında diz çökerek beni daha rahat görmesini sağladım. İsmi kendisine yakıştıramadığı için öyle fısıltıyla söylemişti. Kimbilir belkide doğduğundan beri kamburu yüzünden birçok kötü muameleye maruz kaldığı içindi bu karamsarlığı. "Sana bir sır vereyim mi?" Muzipçe gülümsedim. "Kendi dünyamda bu kale kadar olmasa da benim de bir şatom vardı. Demek istediğim öyle bir şatonun hanımı olarak ben şu ana

kadar kimsenin önünde diz çökmedim ama illa birinin önünde diz çökeceksem bunun sen olmasından gocunmuyorum." Yutkunduğunda gözlerinde gördüğüm o duygu içimi acıttı. Tüm hayatı aşağılanarak geçmişti değil mi? Böylesine bir ilgiye yabancıydı yaşlı ruhu. Yüzündeki her bir kırışık kimbilir ne gibi acıların eseri idi.

"Ee?" Tebessüm ederek ayağa kalktığımda geriye çekildim. "Bana vereceğiniz temiz kıyafetler var mı? Bir de güzel bir banyoya ihtiyacım var." Leş gibi kokuyorum böyle insan içine çıkamam.

"Ben kızlarla size sıcak su göndereceğim." Ellerini saygılı bir şekilde karnında birleştirerek geriye çekildi. "Zülûf hanım diğer kalkanlar için bilhassa kendisi akşam yemeğinde giysinler diye kıyafetlerini seçti ama şey..." Bu mahcubiyetin altında pek güzel bir şey beni beklemiyor anlaşılan.

"Ama?"

"Efendim nasıl söylesem ki bunu-"

"Sadece söyle."

"Sizin için hizmetçilerden birinin kıyafetlerini gönderdi." Ne? Şaka mı bu? Tamam bir davete gittiğinizde ev sahibi size kıyafet temin etmek zorunda değil, ama Aybars hazırlanmama bile izin vermeden beni aceleyle buraya getiriyorsa bu kalede birileri bana karşı anlayışlı olmak zorunda. Bir hizmetçi kıyafeti göndererek akademideki konumumu hatırlatarak ne yapmaya çalışıyor bu insanlar?

"Zülûf kim?"

"Efendi Savcı'nın annesi." Ah şimdi anlaşıldı! Eğer buz festivaline geldiyse buraya gelmeden önce de olduğu gibi arenadaki müsabakamızı izlediği için oğluya aramda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu. Bu davetin asıl amacı beni küçük düşürerek Savcı'ya ona laik biri olmadığımı göstermek olabilir. Sanırım burada istenmeyen gelin konumundayım. Mesaj alınmıştır onun oğlundan uzak duracağım, ya da durmam o an ki keyfim bilir.

Demek hizmetçi kıyafetleri ha? Bu bir ev sahibine yakışmayan uygunsuz bir davranış.

"Bir şey daha var efendim." Başını güçlkle kaldırınca kirpiklerinin altında acırcasına bana bakıyordu. "Uzun zamandır Zülûf hanım efendi Savcı'nın düğününü planlıyordu. Şu anda kalede Koruyucuların lideri Ayvaz, kızı Berrak ve ailesini de ağırlıyoruz." Ne? Savcı'nın düğünü mü? O evlenecek mi? Yerimde sendelediğimde başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken beklemediğim bu haber beni bozguna uğratmıştı. Kahretsin

burada ne haltlar dönüyordu? Annesi bir yandan beni küçük düşürürken diğer yandan oğlu için seçtiği ideal gelini gözüme mi sokacaktı? Yatağın üzerine yığıldığımda bana ne oluyor bilmiyorum ama duyduğum bu haber kalbimi sıkıştırıyor kötü hislerin esiri olmamı sağlıyordu. Ben onun evlenecek olması fikrinden nefret ettim. Ona karşı bir ilgim olduğunun hep farkındaydım. Hani sınıfa girdiği ilk gün vardı ya, öyle ulaşılmaz öyle mesafeli. İşte ben o gün gördüm onu ve ben sadece o gün sınıfta onu gördüm. Onun yanında yaptığım çocukluklar, kısacık bir anlığına da olsa sorumluklarımı erteleyip gülümsediğim anlar, hepsi onun yanındayken oluyordu. Bir tek onun yanındayken oluyordu ve o şimdi evleniyor mu?

Odadaki tüm canlı renkler solmuş gibi eski heyecanını kaybetmişti. Ve ben anlıyorum ki kızlara koyduğum kuralı ilk çiğnemeye başlayan benmişim. Duygular yoktu değil mi? Ne büyük yanlış.

Gülperi içimi kasvete bulayan kötü haberi vermiş gitmişti ben ise yatağın üzerinde öylece oturuyordum. Banyom için odaya sıcak su taşımışlar şömineyi harlayıp burayı sıcacık etmişlerdi ama ben oturmak dışında bir şey yapmak istemiyorum. Sıkıntılı bir iç çekişin ardından yüzümdeki saçlarımı hırsla geriye iterken yatağın bir kenarına üzerimde çıkardıkları kıyafetleri özenle toplayıp koyduklarını gördüm. En altta duran hırkam dikkatimi çekince uzanıp onu kendime doğru çektim. Diğer kıyafetler yere düşerken hırkamın cebini kontrol edince annemin mektubunun hâlâ burada olduğunu görmek bir oh çekti. Savcı benden izinsiz bunu okuyunca o an çok sinirlendiğim doğru fakat mektubun heyecanı öfkemi dindirmeye yetmişti. Mektubu okuduktan sonra onu kaybetmemek için revire gitmiş uyuyan bedenimin cebine koymuştum. Her kelimesi aklımda olsa da annemden gelen bir şeyi kaybedemem. Önce yere düşürdüğüm kıyafetleri toplayıp düzeltmiştim daha sonra ise mektubu alıp elbise dolabının sağında olan masaya doğru yürüdüm. Sandalyeye oturunca mektubu zarftan çıkartırken masanın üzerinde duran kağıt destesinden birkaçını kendime doğru çekip mürekkep şişesini açtım. Aklımı Savcı ile ilgili karamsar düşüncelerden kurtarmak istiyorsam belkide bu mektubun sırlarını çözmeye çalışmak işe yarayabilir.

Elzem, benim küçük kızım.

Seni ne kadar özlediğimi hayal bile edemezsin ama bu ayrılık yaşanmalıydı. Kaderin önünde durulmaz bizi bekleyen son kaçınılmazdı. Yine de bu sana olan özlemimi azaltmıyor aklımda hep geçmişteki senli anılarımız. On yıl geçti Elzem, şimdilerde yirmi

dördünde genç bir kadın olmuşsundur. Bendeki son görüntün ise on dört yaşında bir çocuk. Seninle birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlıyor musun? Misal birlikte izlediğimiz son filmi hâlâ hatırlıyorum...Ra'nın güneşi. Sen o filmi hiç sevmemiştin fazla korkmuştun oradaki canavardan.

"Ra'nın güneşi mi?" İyi ama öyle bir film izlediğimizi hatırlamıyorum. Bu da demek oluyor ki böyle bir film yok aslında, ama annem olmayan bir film den bahsederek bana burada bir şeyler anlatmak istedi. Özellikle şifreli yazdı çünkü mektup benden önce birinin eline geçerse yazan şeyleri anladıklarında mektuptan kurtulabilirlerdi. Mektubun bana ulaşması için gizli okuyucuların bir şey anlamaması gerekiyordu. Haklı çıkmıştı çünkü benden önce Savcı okumuştur. Ah yine Savcı!

Hadi bakalım şimdi ilk paragraf için ihtimalleri türetip doğru sonuca ulaşalım.

Ra'nın güneşi? Ra, bir Mısır tanrısı değil mi? Ve canavar? Ra, Mısır ve canavar? Bu üçü birbiriyle bağlantılıysa bu da demek oluyor ki Mısır mitolojisi üzerine bir şeyler mi?

Canavar?

Bekle canavar mı?

Aman tanrım buldum! Kahretsin bu olabilir mi?

"Ah hayır anne." Heyecanlanarak hemen son bulduğum ipucuyu beyaz sayfaya yazdım. Yıllardır tüm araştırmalarım rağmen onun hakkında en küçük bir bilgiye ulaşamadım, peki sen orada bunun cevabını nasıl buldun anne? Ölüler diyarı benim dünyamda ölen fanilerin gittiği yer değildi. Orası lanetlilerin ruhlarının son durağıydı yani bambaşka bir dünyaydı. İşte tam bu kısımda yeni bir soru hayat buluyordu; annem neden lanetlilerin gittiği bir diyardıydı?

Bunu da araştıracağım ama öncelik mektubun sırrı.

Daha seninle ilgili birçok şeyi hatırlıyorum Elzem. "Ama," diye başlayan cümlelerden nefret ettiğini, Itır'ın kedisi Met'i gizlice hırpaladığını, saklambaç oynarken her defasında karanlığa saklandığını çok iyi hatırlıyorum. Sürekli bana saçma bir bilmece sorup, "Cevabı isminde," dediğini nasıl unutabilirim ki. Yavuz böcek görüp her korktuğunda ona gülüp, "Kaçmayı bırakıp yüzleş, düşmanın ile yüzleş ki o senden korksın," Küçük boyuyla ona verdiğin nasihatler fazla zekiceydi.

Duraksadığımda parça parça mektubu okuyup şifrelere odaklanırsam mektubun içinde kaybolmam. Şu ana kadar farketmişim ve bana yol gösteren en önemli bilgi bu mektupta yazanların hiç birini yapmamış ve söylememiş olmam. Bu da özellikle o noktalara odaklanmamı sağlıyordu. 'Ama,' diye başlayan cümleler ile bir sorunum yoktu. Bu tek kelimeyle bir sonuca ulaşamayacağım için onu sayfaya yazdım. İtır'ın kedisi Met mi? Ah hayır burada da bir şeyler var çünkü İtır'ın kedisinin ismi Met değil Pasaklıydı. Şimdi elde iki kelime vardı, Ama ve Met? Mektubun devamında cevabı isminde diyor. Ben ona hiç bilmece sormazdım buradaki ipucu ne olabilir? Bekle bir dakika! Cevabı isminde mi? Hemen diviti mürekkep şişesine hafif batırıp önce, **Ama** yazdım daha sonra ise bunun yanına **Met** ekleyip okuyunca ortaya çıkan tek şey, "**Amamet**," bu da ne demek şimdi? Cevabı isminde? Hadi Elzem bul şunu!

Amamet diye bir şey hiç duymadım ki!

"Ah hadi ama anne, böyle bir şey yok ki!" Oflayarak elimdeki diviti masanın üzerine gelişigüzel attığımda divit yuvarlanarak ipucularını yazdığım sayfanın üzerinde durunca gözlerim yazdığım bir şeyde takılı kaldı. Ra? Bir küfür savurup oturduğum yerde ayağa fırladım. "Tabii ya Mısır mitolojisi!" Amamet ismi Mısır'lılara ait bir söylenti ya da rivayetlerde olmalıydı. "Mara!" Mektubu aldığım gibi koşarak odadan çıktım. Bana bunun cevabını sadece Bilgelerden biri verebilirdi.

Odamdan çıkınca kalenin büyük surlarının arasında koşarken aniden duraksayıp etrafıma bakındım. Her yerde kolonlar, koridorlar varken ben onu nasıl bulacağım? Çıktığım odaya doğru bakınca kapımın önünde nöbet tutan iki zırhlı askeri gördüm. Ah tabii ya nefret dahi etseler konuklarının güvenliğinde sorumlulardı. Onlara doğru yürüdüğümde her ikisi anında başını eğmişti. Sanırım bunun sebebi üzerimdeki gecelik. "Bana kalkanlardan bilge olanı çağırır mısınız?" Tam karşılarında durduğumda ellerinde mızraklar bellerinde kılıçlarla korkutucu duran bu adamlar eğdikleri başlarını hiç kaldırmadan, "Hemen yan odanızda kalıyor efendim." Başımı çevirince odamın yanındaki odayı gördüm ve daha birçok oda.

Onlara tek kelime etmeden yürüyüp iterek Mara'nın kapısını açtım. Mara'nın odasını koruyan nöbetçilerde aynı şekilde bana bakmamıştı. "Mara?" Renkler dışında benimkisine benzeyen odanın içine doğru yürürken burada yoktu. Şu sehpanın üzerinde duran kırmızı güller mi? Benim odamda neden çiçek yoktu? Üstelik gümüş renklerin asaleti bu

odaya hakimken bunlar Mara gibi biri için çok fazlaydı. Onu bulamadığım için hayalkırıklığı yaşarken gitmeye yeltendiğim sırada odadaki tek kapının arkasında duyduğum hayıflanma sesi beni oraya yöneltti. Umarım buradadır. Hiç kapıyı tıklamadan açınca evet onu banyoda buldum, ama beklediğim bir şekilde değil. Zemindeki halının üzerine bacaklarını uzatarak oturmuş yüzünü hafif büktüğü bacaklarına gömmüştü. Üzerindeki beyaz geceliğinin sırt kısmı düğmelenmemiş sırtı beline kadar açık olduğu için beyaz teni görünüyordu. Kızıl saçlarının üst kısmına yaptığı tek örgü açık bıraktığı saçlarıyla sırtına dökülürken örgünün ucuna krem rengi küçük bir kurdele takmıştı. Yüzünü bacaklarına gömmüş hıçkıran kız ağlıyor mu?

"Mara?" Küçük adımlarla yanına gidip diz çöktüğümde omuzuna dokununca daha fazla ağlayarak başını kaldırdı. "El-Elzem?" Mavi gözleri fazla ağlamaktan kan toplamış çenesi her hıçkırdığında titriyordu. "Beni öptü Elzem! O özürlü beni öptü bu iğrenç." Ne? Biri onu öptü mü? Servetini gözden çıkaran kim bu çılgın? Malum Mara gibi birini öpüyorsanız bu gelecekte tüm paralarınızı ona kaptırmaya gönüllü olduğunuzu gösterir.

"Kim?" Hâlâ duyduklarıma inanamazken, "Kim olacak o özürlü Gevheri! Hani şu dilsiz olan." Kan çanağına dönmüş gözleri öfkeyle parlayınca kafam iyice karışmıştı. Dehliz mi? İyi ama onlar daha yeni tanıştı? Bana bir şeyleri eksik anlatıyor olmalı.

Diz çökmekten bacaklarım ağrıdığı için ayaklarımı uzatıp kalçalarımın üzerine oturdum. "Neden bana her şeyi en başında anlatmıyorsun? Örneğin seni neden ve nerede öptü?"

Daha fazla hıçkırdı. "Rüyamda." Burnunu silmeli. Bekle ne?

"Rüyanda mı?"

"Evet."

"Bildiğimiz şu rüya yani?"

"Evet."

"Hani uyuduğumuzda gördüğümüz rüya?"

"Ay evet dedim ya Elzem!" Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda bunun tek sebebi sinirlerimi bozmuş olması. Saçma bir rüya yüzünden mi tüm bu gözyaşı? Ondan gerçekten nefret ediyor olmalı ki onunla gördüğü rüyaya bile katlanamıyor.

Bana tersçe bakıp gözyaşlarını silerken, "Bu komik değil, bir özürlü tarafından öpülen sen değilsin." Yine insanları küçük görmeye başlıyordu.

Gerçekten yaratan kime ne vereceğini çok iyi biliyor. Mara gibi bir kızın tüm hayatı hizmetçilikle geçmişken insanları eksikleriyle böyle vuruyorsa zenginlik içinde doğmuş olsaydı o küçük burnunu yere indirene aşk olsun.

"Şu rüyayı hızlıca anlat daha sonra sana sormam gereken bir şey-" Banyonun rafındaki sabunların düzensizce dizilmiş olması ayağa kalkmamı sağladı. Toplamda beş sabun vardı onları yanyana düz bir çizgide düzelterek geri çekilince, "Şu simetrik takıntına son verip benimle ilgilenir misin?" Sondaki sabun bir santim arkada kaldı sanki.

"Rüyamda hazırlanıp akşam yemeğine iniyorum ama o özürlü-"

"Dehliz, onun adı Dehliz." Sondaki sabunu düzelttim.

"Her neyse." Ayağa kalkıp köşede su dolu kovaya doğru yürüyüp eğilerek yüzünü yıkamaya başladı. "O barbarın kuşundan kaçacağım diye onun üzerine düştüm ve dudaklarımız birleşti!" Avuçladığı suyu hırsla yüzüne çarparken banyoda herhangi bir ısıtıcı olmadığı için gecelikte üşümüye başladım. Doğrulunca yüzündeki sular açık gerdanına akarken askıdaki havlulardan birini alıp suratına fırlattım. "Aptal bir rüyayı fazla düşünme." Banyodan çıkınca yanan şömineye yaklaşıp kendimi ısıtırken havluyla yüzünü silerek peşimden geliyordu. "Bilemiyorum Elzem, son zamanlarda gördüğüm rüyalar birebir çıkmaya başlayınca bunun olması beni korkutuyor." Bir rüya için çok fazla düşünüyor. İnsanlar genelde gördükleri rüyaların hep gerçek olduğunu veya gerçekleşeceğini iddia ederdi. Bir çeşit dikkat çekme çabası.

"Amamet? Bu ismi hiç duydun mu?" Elindeki havluyu rastgele bir kenara fırlatınca kaşlarımı çatarak havluyu yerden aldım. Düzgün bir şekilde katladığım havluyu kenara koyduğumda yüzünü buruşturarak beni izliyordu. "Her konudaki bu mükemmelliyetçilik iğrenç." Asıl iğrenç olan etrafımdaki pasaklı insanlar.

"Mara soruma bir cevap versen?" Kaşlarımı yukarı kaldırdığımda omuz silkti. "İlk kez senden duyuyorum." Bu konuda ona biraz yardımcı olsam iyi olacak. "Mısır mitolojisinde Amamet diye bir şey geçiyor mu?" Bir süre bana cevap vermeden düşünürcesine halıya bakarken açık sırtı üşümüş olmalı ki şömineye sırtını dönmüştü. "Amamet diye bir şey yok." Başını kaldırıncı mavilerindeki o bilgin ışıltı bir şeyler bulduğunu gösteriyor. "Lakin Ammamet diye bir şey var." İşte bu! Kolayca bilinmesin diye annem bir harfi eksik vermişti ancak bu işin peşini bırakmayan biri olduğumu bildiği için cevabı bir şekilde bulacağımı biliyordu.

Heyecanımı ondan gizlemek için soğukkanlı tavrımdan ödün vermezken sanki basit bir konuyu konuşuyormuşum gibi rahattı tavrım. "Bana Ammamet-" demiştim ki, şöminenin ateşi bir anda büyüyüp adeta ses çıkarırcasına püskürünce Mara bağırarak kaçarken dudaklarım kıvrıldı. İşte bu harika.

Mara onun ismini söyleyince tepki vermemiştii ama bana kayıtsız kalamadı. Vay canına bu ürkütücü.

"Devam et Mara." Herhangi bir ses alamayınca şöminenin ateşi eski haline dönerken başımı çevirince eli kapı kolunda titreyerek şömineye bakan kızı gördüm. "O da neydi?" Kocaman gözlerle ürkmüş bir vaziyette şömineye bakıyordu.

"Hiç bir şey." Yürüyüp eskisi gibi kısık ateşte yanan şömineye yaklaştım. "Bak bir şey yok, odunlar bir anda tutuşunca ateş püskürdü."

Yavuz üzerinden örnek verirken annem bundan bahsediyordu; korkmayı bırak adını söyleyerek yüzleş onunla.

Bu o kadar kolay değil hatta imkansız çünkü bazı şeylerle yüzleşemeyecek kadar ondan korkuyorum.

"Ammamet, Mısır mitolojisinde ölü yiyiciler olarak bilinir." Mara şömine ile ilgili uydurduğum yalana inanmış olmalı ki biraz rahatlamıştı. "Mısırlılar öldükten sonra terazinin başında bekleyen bir yaratık olduğuna inanırdı. Terazinin bir tarafına küçük bir tüy konulur terazinin diğer tarafında ise dünyada yaptıkları iyiliklerin konulduğunu rivayet etmişlerdir. Eğer iyilikleri küçücük tüyü kaldıramazsa terazinin başında bekleyen ölü yiyici, yani Ammamet'in bedenlerini yiyeceğine inanırlar. Bu yüzden öldükten sonra cesetlerini birçok ritüelden geçirip mumyalatırlar. Bunun onları Ammamet'den koruyacağına inanan kısım çoğunlukta. Azınlıkta olan kısım ise ölürken tabutuna birçok altın ve değerli şeyler koydurur. Bilirsin işte onları günahları karşılığında verip diğer tarafta sorunsuzca sandala binmek gibi inançları var." İkinci kesimin inançları beni ilgilendirmiyor ben öğrenmek istediğim bilgiyi almıştım. Şimdi geriye kalan tek şey ya cesaret gösterip adını söyleyerek onunla yüzleşmek ya da yıllardır süregelen bu rutine devam etmek.

Mara'yı giyinmesi için odasında bırakırken bu sorduğum soruların sebebi konusunda çok ısrar ettiği halde onu cevapsız bırakarak iyice çıldırmasını sağlamış bir vaziyette dışarı çıktım. Kapıyı peşimde kapattığımda sol taraftaki koridorda bileğini kırdığım generali Ceza ile konuşarak bu tarafa doğru gelen Koruyucuların lideri Ayvaz'ı gördüm. Arkalarında onları takip

eden küçük bir bölük asker ile hararetli bir şekilde konuşan adamlar beni farketmeden elimdeki açık mektubu hemen katlayıp avucumun içinde sakladım. Yumruğumu yan tarafıma koyduğum esnada her ikisi aynı anda beni görmüşlerdi. Ceza kaşlarını çatarak başını hemen sol tarafa doğru çevirince arkasındaki askerlerde aynı şeyi yapmıştı. Gerçekten ilginç insanlar, bir kadını gecelikte görünce bile hemen başka tarafa dönüyorlar ona bakmıyorlardı. Doğrudan ona bakmak bunlar için o kadının iffetini lekeleyip onurunu ayaklar altına almak gibi bir şeydi. Peki herkes bunu yaparken bu Ayvaz'ın derdi neydi? Evet bu ihtiyar alalede beni süzüyordu.

Hayır gözlerinde öyle beğeni yoktu, daha çok tiksinti.

Kehribar gözlerindeki o yoğun öfkeyle karışık nefreti gözlerimle buluşunca dudaklarım kıvrıldı. Bu adama karşı ayrı bir nefretim var o böyle sinirden küplere döndükçe sadistçe bir zevk alıyordum. Saçlarını kazıttığı için kafasının sol tarafından başlayıp kulağına doğru gelen ok ve yay sembolünü yeni farkediyordum. Yaya takılmış bir ok ve okun ucu kulağının arkasında bitiyordu. Kafasının yarısını kaplayacak kadar büyüktü dövmesi. Nefret saçan gözleri beni süzerken başını hafif yan yatırdığı için dövmesini görmüştüm. Şu zamana kadar liderlerin içinde gördüğüm en yaşlısı oydu ama buna rağmen gergin yüz hatlarında öyle abartılı kırışıklıklar yoktu. Düşmanca bakan kehribar gözleri benim üç katım daha fazla yaşayacağını gösteren bir dinginliği içinde taşıyordu. Kürklü peleriniyle karşımda dimdik duruyor arenada onu küçük düşürmemin hesabını soracakmış gibi bakıyordu. "Bizi yalnız bırakın." Göz temasını kesmeden söyledikleriyle Ceza, onu ikiletmeden arkasındaki adamları da alıp gerisin geri geldiği yolu gitti. Harika onunla yalnız kaldım üstelik onların deyişiyle yarı çıplak bir vaziyette.

Tek kelime etmeden hemen arkamı dönüp kendi odama gireceğim.

"Lordum?" Tebessüm ederek omuzlarımı dikleştirdim. "Sizinle tekrar karşılaşmak ne büyük şeref." Kahretsin ki asla geri adım atıp kaçacak bir karakterim hiç olmadı. Ben genelde kaçmak yerine üzerine üzerine giderdim, tabii istisnalar kaideyi bozmaz.

Gözlerimdeki kine rağmen kontrolümü kaybetmeden gayet kibar bir üslup takınmam onun da zor olsa da öfkesini dizginlemesini sağladı. "Gözlerinde hâlâ aynı küstahlık akıyor çocuk." Yürüyüp bana doğru gelen adam tam karşımda durup baştan sona açık bir şekilde bedenimi süzdü. "Bir o kadar da cüretkar."

Bu yaşlı hadsiz sinirlerimi bozuyor.

"Rica ederim bana böyle bakmayın." İncinmiş gibi abartılı bir şekilde elimi kalbime bastırarak rol yaptığımı anlasın istedim. "Yolda kıyafetlerim çamur olduğu için giyecek daha düzgün bir kıyafeti yanımda getirmemenin cezasını çekiyorum." Alaycı üslubumu bırakıp ciddileştim. "Yoksa bedenimi ifşa etmek hoşlandığım bir şey değil." Sen gel bir de beni kendi dünyamda gör, özellikle denize girerken. Kahretsin ki burada rahibeyi oynamalıyım.

"Belkide-" Gözleriyle arkamdaki kapıyı gösterdi. "Tek yapman gereken odana girmek." Mantıklı, ben bunu niye düşünmedim ki? Ah tabii ya düşündüm bunu ama bir korkak gibi görünmek istememiştim.

"Bunu bende düşündüm." Sevimlice gülümsedim. "Ama Koruyucuların liderini görmüşken ona selam vermeden içeri girmek kendimden beklemeyeceğim bir kabalık olurdu. Ben saygılı biriyim lordum." Ona arkamı dönüp odama doğru yürürken daha ben ne olduğunu anlamadan kolumdan çekilip tekrar ona doğru dönerken sırtım sertçe hemen arkamdaki duvara gelmişti. "Saygı?" Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Senin gibi hadsiz biri saygıdan ne anlar!" Üzerimde bir gecelik varken beni duvar ile kendi arasına sıkıştırarak ne halt yediğini sanıyor?

Tam da Itır'ın yaraladığı dirseğimden tuttuğu için çektiğim acıyı görmezden gelmem çok zordu. "Dikkat etmenizi tavsiye ederim." Sakin kalmaya çalışarak aramızdaki yok denilecek mesafeyi gösterdim. "Bizi bu şekilde gören birileri olursa çıkacak söylentileri tahmin edebiliyor musunuz?" Dudaklarımda şuh bir gülümseme oluşurken fazla rahat davranmaya çalışıyorum. "Koskoca Koruyucuların lideri Ayvaz'ın kalbini bir Oyunbaza kaptırdığını düşünecekler veya-" Kolumu sıkıştığını görmezden gelmeye çalışarak yüzümü biraz daha onun yüzüne yaklaştırdım. "Bir Oyunbazın sizi baştan çıkardığını düşünürler." Ona doğru uzanıp bilhassa yanağımı sakallarına sürterek dudaklarımı kulağının yakınına getirdim. "Sanki sizi baştan çıkarmam mümkünmüş gibi konuşacaklar." Nefesimin ılık buharı kulağına çarparken fısıltıyla söylediklerim yutkunmasını sağlamakla kalmamış bedeni gerilmekten taş kesilmişti. Ah bu yakınlığım onu etkiledi mi?

Ben bir Oyunbazım, hepsi bunu bilirken oynayacağım oyunlara hazırlıklı olmaları gerekir değil mi?

"Sen!" Kontrolünü sağlayıp itercesine kolumu bırakıp o kadar hızlı aramıza mesafe koydu ki inanılır gibi değil. "Sen gerçekten zehirlisin!" Yumruklarını sıkkan adam, biran önce benim etkimden çıkmak için süratle

uzaklaşıp giderken güldüm. Bir ruh emici olduğumu düşünürsek güzelliğim onları etkisi altına alırken zehrim hepsini benden uzak tutuyordu. Evet zehirli bir güzelliğim var ancak hepsi bana uzaktan bakmakla yetinmek zorunda. Özellikle ben ruhlara karşı böylesine bir açlık çekerken.

Ne sanıyordu bana karşı koymazsa onun metresi olacağımı mı? Saçmalık! Sadece onun sınırlarını biraz zorladım. Artık benden kurtulma planları yaparken iki kez düşünür.

Odama gitmeye yeltenmişim ki az önce Ayvaz'ın geldiği koridorda öfkeden küplere binmiş adamı görünce yutkunarak durdum. Harika! Savcı her şeyi görmüştü. Uzun zamandır orada olmalı ki gördükleri karşısında soğuk terler dökmüş gibi açık siyah saçlarının dibindeki ter damlacıkları buradan bile farkediliyordu. Kaşlarının kavisi büyük bir öfkenin eseri olarak birleşirker ela gözlerindeki o yakıcı kızgın ışıltı korkutucuydu. Burnundan aldığı nefeslerin kavurucu ısını tenimde hissetmemi sağlayacak kadar sinirliydi. Öte yandan yakası açık siyah gömleği bronz tenini deşifre ederken gömleğin bu kadar güzel iri bedenini sarması benden tam puan alıyor. Belindeki deri kemere takılı kılıcı ise heran onu bana karşı çekip kafamı uçuracakmış gibi hissettiriyor. Uzun bacaklarını saran pantolonu ve çizmeleriyle bu adamda bir noksan bulmak çok zor. Ve ne yazık ki bu gece böylesine bir varlığın düğünü kararlaştırılacaktı. Bunu yeniden hatırlamak bile tüm neşemi kaçırdığı için ona tek kelime etmeden arkamı dönüp odanın kapısını açarak içeri girdim. Kapıyı peşimden kapatırken oflayarak yatağa doğru yürüdüm. Yemeğe inip onun yaklaşan düğününü dinlemek yerine tüm geceyi uyuyarak geçirmeyi tercih ederim.

Mektubun kalan kısımlarındaki şifreleri artık daha sonra çözerim, belki yarın.

Daha yatağa yeni yetişmişim ki kapım öyle sert bir şekilde açılmıştı ki, sıçrayarak arkamı dönünce onu gördüm. "Tanrı aşkına beni korkuttunuz." Elimi kalbime bastırdığım esnada âdeta çarparcasına kapıyı arkasından kapatınca gözlerimi irileştirdim. "Yanımda bir refakatçim olmadan bu şekilde odama giremezsiniz. Lütfen derhal dışarı çıkın adım sizinle anılsın istemiyorum." Benim açımdan bir sorun yoktu ama bu durum çiçeği burnunda gelininin hoşuna gitmeyebilir. Neden evleniyor ki!

"Benimle anılmak hoşuna gitmez değil mi?" İyice çıldırıp üzerime yürüyünce beni gerçekten korkutmaya başladı. "Kiminle anılmak hoşuna gider? Ayvaz?" Hırlarcasına konuşup bana yetişmişti ki hemen yatağın

üzerine çıkıp kaçarak diğer tarafa atladım. Neyseki tüllere takılmadım. "Buraya gel kahrolası kadın!"

"Siz böyle vahşice üzerime yürürken zor o biraz!" Yatağın etrafını hızlı adımlarla dönünce yine koşarak yatağın üzerine çıkıp az önceki yere atladım. "Ne yapmaya çalışıyorsun? O lanet beyninde yine ne tür oyunlar dönüyor!" Dişlerini sıkınca o benden tarafa hızlı bir şekilde gelirken kıkırdayarak yine yatağın üzerine çıkıp onun boş bıraktığı yere atladım. Tanrıya şükürler olsun ki yattığım yatağın üzerine çıkmayı saygısızlık olarak görüyor da yatağın etrafında dönüp duruyorduk. "Bu seni güldürüyor mu?" Çenesi seğirirken yumruğunu sıkarak tekrar bana doğru bir hamlede bulundu. "Üzerindeki bu şeylerle onu etkin altına alarak ne halt ediyordun?" Bekle bu beni kıskandı mı?

Ah onunda bana olan ilgisi en az benimki kadar yoğunlu aslında.

Yatağın sağ tarafına atlarken her ikimizde nefes nefese durmuş ortamında bir yatak varken birbirimize bakıyorduk. "Klan liderimi baştan çıkardığına inanamıyorum!"

"Rica ederim çirkinleşmez misiniz? Özellikle sizde aynı kişinin kızını ayartmışken!"

"Ayartmak?"

"Siz Araftakilerin deyişiyle baştan çıkarmak. Ne güzel işte ben babasını alırım sizde kızını." Düşünürcesine parmaklarımı çeneme koyup gözlerimi kısıtım. "Böyle olunca siz benim damadım mı olursunuz?" dediğim an uzanıp eline geçen yastığı alarak, "Kapat o lanet çeneni!" Yastığı bana doğru fırlatınca yüzüme çarpan yastık ile kalçalarımın üzerine düşerken, "Sizi medeniyet görmemiş barbar adam!" Bağırarak önüme düşen yastığa yumruğumu geçirdim. "Benim gibi bir hanımefendiye kabalık yapacak kadar çağıdışsınız!" Bekle adım sesleri mi bu? Lanet olsun geliyor!

Böyle gözü dönmüşken beni yakalarsa neler yapar kestiremiyorum.

Ayağa kalkacak zamanım olmadığı için hemen önümdeki yastığı çekip kollarımın üzerinde emekleyerek yatağın altına girdim. Yatağının ayaklarının yarım metre yüksekliğinde olması bunu tasarlayan kişiye minnetlerimi sunmamı sağladı. Gerçekten altına bir çocuk girecek kadar yüksekti. Tamam başımı kaldırıp oturamayacağım kadar alçakta ama altında sürüneceğim kadar da yüksek. "Nereye kaçtığını sanıyorsun?" Daha ben uzaklaşmadan ayak bileğimden kavrayıp beni kendine doğru çekince yakalanmıştım. Beni yatağın altında çıkardığı gibi omuzlarımı kavrayıp yüzüstü çevirince hemen yanımda diz çöktüğünü gördüm. "Bir çocuktan

farkın yok." Homurdanan adam ayak bileğimi bıraktığı esnada artık ne gördüyse sesli bir şekilde yutkununca, "Ne?" Ellerimi yere bastırıp oturunca beni kendisine doğru çektiği için yukarı sıyrılan geceliğim yüzünden bacaklarımın açığa çıktığını gördüm. O kadar çok yukarı doğru sıyrılmıştı ki neredeyse iç çamaşırım görünecekti. Başımı biraz daha eğince geceliğimin omuzunun sıyrıldığını zaten yeterince açık olan gerdanımın iyice açıldığını gördüm. Bakışları ayaklarımdan başlayıp yukarı doğru çıkarken göğüslerimin çatalına kadar açıkta kalan her yerimi koyu gözlerle taradı. Bir başkasında olsa beni rahatsız edecek bu yoğun bakışlar konu o olunca heyecanlanmamı sağlıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda ise zaman dururken aramızda oluşan bu tutku her ikimizi de yakıp kavuruyordu. Bu anlık bir şehvetten öte bir duyguydu.

Çok daha farklı ve anlaşılmaz.

"Onunla evlenecek misiniz?" Ellerimi yere bastırarak ona doğru emekleyip kalan son mesafeyi de kapattım. Sırtı yatağa yaslı adamın hemen yanında dizlerimin üzerinde durarak yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. "O kadından hoşlanıyor musunuz?"

Elini uzatıp boynumdaki saçlarımı çekince parmakları sıyrılan geceliğimin açıkta bıraktığı omuzuma sürtündü. "Evet dersem bu seni incitir mi?" Dokunuşu yakıcıydı lakin elini tenimde çeksin istemiyorum.

Ellerimi omuzlarına bastırarak kucağına çıkınca bacaklarımı her iki yanına doğru uzatıp dizlerine oturduğumda her ikimizin nefes alışları hızlanmıştı. "Evet."

Ellerini uzattı belimi kavrayıp beni biraz daha kendisine çektiğinde bana karşı olan yoğun arzusunu her uzvumda hissediyordum. "Hayır."

Omuzlarındaki ellerimden birini kışkırtıcı bir yavaşlıkla kaydırıp ensesini buldum. Tırnaklarımı ensesine geçirip onu biraz daha kendime çektiğimde boğazında hırıltıyla karışık bir ses çıkmıştı. "Peki kimden hoşlanıyorsunuz?"

Üzerine eğildiğim için saçlarım yüzüne doğru dökülürken başını kaldırıp gözlerimin içine öyle bir baktı ki, bu bakışları eşsizdi. Tutkulu ama bir o kadar da sahiplenici. "O kendisini bilir." Ve kalbim tek bir cümlesi ile benim olmayı bırakmış ona atmaya başlamıştı. Biz şu anda ne yapıyoruz bilmiyorum ama bu bitsin istemiyorum.

Bu yakınlıktan ötesi yoktu bizim için.

Hatırladıklarım ile tüm neşem kaybolurken bakışlarımı kaçırıp geriye çekileceğim esnada buna izin vermedi. "Sorun ne?" Belimi daha sıkı

kavramış uzaklaşmama fırsat tanımamıştı. Bence o da şu anda ne yaptığını bilmiyor. Sonuçlarını düşünmeden hareket ediyorduk. "Ben bir Oyunbazım." Sesimdeki hüznü ondan saklamadım. "Size sunacağım tek yakınlık bu." Sıkıntılı bir iç çekişle çenemi hafifçe kavrayarak eğdiğim başımı kaldırdı. "Evet bu bir erkek için katlanılması zor can sıkıcı bir durum." Alnını alnıma yaslayınca ılık nefeslerimiz birbirine çarparken her ikimizde daha fazlası olmayacağını biliyoruz. "Ama beni mutlu eden varlığın, başdöndürücü bedeninin ikinci sırada geliyor." Gözlerinde bir yalan aradım ama tüm dürüstlüğüyle bana bakan bu adam yalan söylemiyordu. Bir Oyunbazın kalbini ellerinde tutarak kendi kalbini bir ruh emicinin elleri arasına bırakacak kadar gözünü karartmıştı.

"Bundan pişman olacaksınız ama." Uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdığım an seslice soluk alırken, "Şimdiden pişmanlık duymaya başladım." Kıkırdayarak daha fazla her ikimize de işkence etmemek için geriye çekildim. Ayağa kalkıp ondan uzaklaştığımda üzerimdeki geceliği düzelterek kendime çeki düzen verdim. Aramızda adı konulmayan bir şeyler başlamıştı bu akşam ve her ikimizde buna bir isim vermeye cesaret edemiyorduk. Peki pişman mıyım? Genelde pişmanlık duymak yerine pişman etmeyi sevdiğimi düşünürsek hayır.

O da ayağa kalktığında artık her ne hatırladıysa hoşnutsuzca üzerimdeki geceliği gösterdi. "Bir daha bu şekilde asla dışarı çıkma Elzem. Ayvaz ile olan şeyleri sonra konuşacağız şimdi daha fazla oyalanmadan hazırlanıp aşağıya geliyorsun." Kapıya doğru yürüyünce gözlerimi devirdim. Az önce ne güzel bakıyordu illa bir özüne dönsün.

"Merak etmeyin Savcı hoca, bu yemeği kaçırmayı düşünmüyorum." Eli kapı kolunda kaldı. "Başka sorun istemiyorum Elzem, ciddiym bu gece uslu duruyorsun." Gülerek omuz silktim. Ben bir Oyunbazım kimse benden uslu durmamı beklememeli özellikle onun yüzünden bir çocuk bedeninde sürünmüşken.

Ne? Az önce aramızda geçen yakınlıktan sonra uslu uslu oturup yemeğimi yiyeceğimi falan mı düşünüyor? Yanılıyor çünkü bu gecenin sonunda garanti ediyorum ki bana olan sinirinden duvarları yumrukluyor olacak.

Ve bölüm sonu. Savcı ve Elzem'in arasındaki çekim bir sır değil yani odadaki yakınlaşmaları er veya geç yaşanacaktı, fakat kızlara, "buradakilere aşık olmak yok," derken kendi koyduğu kuralı bu kadar hızlı çiğneyeceğini bekliyor muydunuz?

Elzem karakteri meydan okumasını seven rekabetçi bir karakter. Yani öyle aşık olunca kendi karakterinde ödün veren biri değil, yeni bölümde akşam yemeğinde de göreceğiniz gibi küçük oyunlarla etrafındakileri deli etmesini iyi biliyor. Tabii en çok çekecek olan Savcı gibi görünüyor.

Elzem bu bölümde mektubun bir bölümünü çözdü, peki onun çözdüklerine bakıp, "Bildim, bende aynı ipuçlarını bulmuştum," diyen var mı? Aslında mektubun her kelimesinde o kadar çok sırrı deşifre ettim ki açıkçası kimlerin gerçek sonuca ulaştığını merak ediyorum.

Mara'nın Dehliz için akşam yemeğinde gördüğü rüya yaşanır mı dersiniz? Dehliz'e tahammül edemeyen paragöz kızımızın duyguları artık ne boyuttaysa onun parasını bile düşünmeyecek kadar ondan kaçıyor.

Peki bundan önceki bölümde küçük bir detayı kimler farkettiler? Elzem kuzgun ile oynayıp, "Sen beni tanıdın mı?" derken Savcı'nın düşüncelerine o an dikkat ettiniz mi? "Dehliz bu duydukları ile-" Gibisinden bir şeyler geçiriyordu aklından. Ama kızlar onu sağır ve dilsiz sanıyor değil mi? Oysaki orada Elzem'i duymuştu. Peki kimler bu küçük detayı yakaladı?

İtir ve Elzem arasındaki ipler hep çok kolay gerilmiştir, bu bölümde de gördüğünüz gibi her iki kardeş ters düşecek bir şeyler mutlaka buluyor.

Doğa'ya bu bölümde hiç yer veremedik, ama merak etmeyin yeni bölümde bunu telafi edeceğim. Bir karakteri genelde bir bölümde yazmayınca diğer bölümde mutlaka yazarım.

Ammamet? Bu ismin hikayemizde nasıl bir rolü var tahminleri olan var mı?

Zülûf hanım akademide olanları gördükten sonra gördüğünüz gibi Elzem'e küçük bir gözdağı vermek için kızları kaleye davet etmiş. Peki Savcı klan liderinin kızıyla evlenmeyi kabul edecek mi dersiniz?

Sonuçta Ayvaz onu kendi tarafına çekmeye çalıştığı için kızını onunla evlendirmeye bir hayli gönüllü.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(25) Yorgun Düşüyor Gibiyim.

Gözyaşı acıtmaz ki, acı acıtır gözyaşını herkes bir diğerini suçlar.

Her gülüş bir veda, her mutluluk iç çektirecek bir hoşçakal ve her anı benden sana kalan bir azap. Kırık kalbimle sana avuçlar dolusu sevinçler vaadediyorum. Ben için için kan ağlarken sana kucak dolusu gülüşlerin sözünü veriyorum. Sana bir cennet sunuyorum ruhumun intiharı, veda zamanı geldiğinde yokluğumda yaşayacağın cehennemin yollarını cennetin süslü taşlarıyla diziyorum.

Sana sunacağım en büyük intikam seni bensiz bırakmak. Veda yakın sende hissediyor musun?

Elzem Akay.

Aynadan son kez kendime baktığımda artık hazırdım. Güzel bir banyodan sonra Savcı'nın annesi Zülûf hanımın gönderdiği hizmetçilere ait o rengi soluk düz elbiseyi giymek yerine yatağın üzerindeki kıyafetlerimi banyoda yıkamış sandalyenin üzerine asarak şöminenin önüne koymuştum. Ben banyo edene kadar tamamiyen kurumamıştı. Onlar kuruyana kadar odada oyalanmıştım ama sabaha kadar kurumazdı. Onları ıslak bir şekilde giyemezdim yoksa yarına zatürre ile mücadele etmek zorunda kalırdım. Pes ederek tam Zülûf hanımın seçtiği o paçavraları giymek üzereydim ki kapım tıklatılmış ve Gülperi hanım elinde çok güzel bir elbiseyle odama girmişti. Bunu giymem için Savcı'nın gönderdiğini söyleyince yaşadığım şoku tarif edemem. Annesinin yaptığı elbise skandalını acaba nasıl öğrenmişti? Bence bu kesinlikle yaşlı kadın Gülperi hanımın işi olmalıydı. Zülûf hanımın bana gönderdiği şeyleri bir tek o biliyordu. Bunu bir şekilde Savcı'ya duyurmuş ise Savcı anında müdahale ederek benim için bir elbise göndermiş olabilir.

Lacivert rengi şık bir elbiseydi ama bir o kadar da kapalı. Boynumu ortaya çıkaran kalın bir şeritten oluşan yakası çok hoş bir detaydı. Uzun kollu bir elbiseydi lakin en sevdiğim kısım tam da burada başlıyordu çünkü elbisenin üst kısmına kan kırmızısı çiçekler tutuşturulmuştu. Kollarımdan dar belime kadar her yerde bu çiçekler vardı ama öyle abartılı bir görünüm sunmuyordu aksine o kadar zarif ve güzel bir görünüm sunuyordu ki, büyülenmemek elde değil. Belden aşağısı tıpkı bir prenses elbisesi gibi

genişleyen elbisenin eteği kalın parlak lacivert kumaştan oluşuyordu, ancak etek kısmında hiç iek olmaması tasarımı mkemmek kılıyordu. Belimdeki kalın ipekten kurdele kemeri önde tutarak sol tarafıma doğru sarkıtınca işte şimdi olmuştu.

Saçlarımı gevşek bir şekilde arkada tutturarak boynumu açığa çıkardım. Aksesuar olarak takmak için hiçbir şey bulamadım ama çekmeceleri karıştırınca bulduğum uzun gümüş sa tokalarını kulağımın arkasına takarak saçlarımın arasında görünmesini sağladım. Ayakkabı göndermeyi unutmuş erkek kafası işte eksiksiz bir kombin yapmasını bekleyemeyiz. O yüzden bu elbisenin altına spor ayakkabı giymek yerine Zlf hanımın gönderdiği sıradan açık kahve tonlarında olan topuklu terlikleri giymek zorunda kaldım.

İçimden bir ses sırf kış mevsiminde olduğumuz için şmeyeyim diye böylesine dekoltesi sıfır bir elbise seçmediğini söylüyor.

A

ma hakkını yiyemem zevki mkemmek.

Boy aynasından kendime son kez baktığımda bir bütün olarak bence harika görünüyordum. "Nasıl oldu sence?" Kendime bakmayı bırakıp boy aynasındaki yansımanın gözlerine baktım. Bana bakıyordu belkide ben ona baktığım için bana bakıyordu. Başımı hafif sağa eğdim o da eğdi. Aynaya doğru yürüdüm ona yaklaşmamı bekledi. "Yansımanın arkasında nasıl bir yaratık saklı?" Gözlerinin yeşilinde karanlık bir parıltı geçince ürperdim. Benim gözlerimin içinden geçen ışıltıydı bu. Belkide değildir emin değilim. "Kim efendi kim köle?" Yıllardır sıkılıp usanmadan hergün sorduğum soruyu tekrarlardım. Birgün bu sorunun cevabını alacağım bunu biliyorum.

Elimi kaldırıp aynaya bastırđıęımda her iki yanında duran elinden birini kaldırıp elimin olduğu yere bastırđı. Belkide aynı anda bunu yaptık o benim yansımam sonuçta. "ok az kaldı, senden kurtulup özgürlüğümü kazanmama çok az kaldı. nc gözyaşı hâlâ bende." Mutlulukla gülümseyip çıktım odadan. Kızları büyü çemberinin içine girmeye ikna edip boyut değiştirmek benim hatamdı. İkinci gözyaşımı döktüğüm o gecenin ertesı günü kendimi bu cehennemde bulduğımda benim için zaten her şey zor iken bir de üstüne o zorlaştırmak için gelmemişti. Evet gelmedi çünkü on yılın ardından gelen gözyaşının zaferini kutluyordu. Kendime

sürekli unutturuyor olsam da o gece ağladığımı biliyorum. Kızların acısına karşılık duyduğum suçluluk duygusuydu beni asıl ağlatan sebep.

İlk gözyaşı annemin mezarına.

İkinci gözyaşı konaktaki son geceme.

Üçüncü gözyaşı ise bana sunulan son şansın heba olmasıydı. O yüzden asla yaşanmamalı.

"Kurtulmalıyım, bu kadar az kalmışken kaybedemem." Söylenerek odamdan çıkınca beni bekleyen nöbetçiye doğru yürüdüm. Tek kelime etmeden bana gideceğimiz yolu gösterince annesinin peşinden giden ördek yavrusu gibi onu takip ediyordum. Geç kaldım, ne yazık ki yemeğe geç kaldım umarım bu sorun olmazdı. Ben olsam çok kızardım çünkü bekletilmekten nefret ederim. Tek tesellim onların bunu sorun haline getirmemesini ümit etmek. Zikzaklar çizerek iniyorduk çarprazdan on iki basamak sonra sola dön ve aşağıya inerek on iki basamak daha. Beni en çok etkileyen merdivenlerin kalın taştan korkulukların üzerindeki sanat eseri idi.

Korkulukların arasındaki boşluklar sonsuz işaretini temsil eden sekiz şeklindeki boşluklardan oluşuyordu lakin korkulukların üzerinde kalın bir duvar vardı. 30cm kalınlığında olan duvarın içinde başlı başına merdiven boyunca uzanan harika bir sanat eseri vardı. O ne mi? Çiçekler, evet çiçekler. Korkulukların üst tarafının içi oyuktu baştan sona canlı çiçekler ekilmişti. Alışkanlık bu ya ne zaman merdiven insem elim hep trabzanların üzerine sürtünürdü şimdi ise hepsinde çiçekler olduğu için dokunmaya kıyamıyorum. Daha önce hiç görmediğim tropikal bir çiçek türüydü. Buğday başağı gibi incecik dalları vardı her dalın ucunda inci tanesi gibi minicik beyaz çiçekler var. Beyaz yapraklarında kırmızı benekler taşıyorlar, köklerinin olduğu yere uzanan kalp şeklindeki yapraklar trabzanların üzerine dökülüyor görsel bir şölen sunuyordu. Son basamağa gelince dayanamayıp durarak birine dokunmak için elimi uzattım. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Duyduğum kadın sesiyle elimi çekip doğrulduğumda yanındaki iki nöbetçi ile bana doğru gelen benim yaşlarımdaki genç bir kadın gördüm. Yanıma geldiğinde bana eşlik eden nöbetçiye dönerek, "Sen git ona yolu ben gösteririm." Asker tereddüt ederek bana bakınca anlaşılan Azınlıkların lideri Cihangir, misafirlerinin güvenliğini en iyi şekilde temin ediyor ki benim rızam olmadan asker gitmeyecek gibi duruyordu. "Sorun yok lütfen benim için endişelenmeyin." Bende en büyük sorun da buydu, düşmanım bile olsa asla hanımefendiliğimden ödün vermem daima kibar olur

zerafetimi konuştururum. Bu kadının kim olduğunu daha bilmeden tek korumamı da göndermişim.

Nöbetçi geldiği basamakları geri çıkarken onunla burada yalnız kalmıştım. Trabzanlardaki çiçekleri gösterdim. "Neden dokunmamı istemediniz?" Dantel eldivenli elini uzatıp bir tanesini kopartarak bana gösterdi. "Bu çiçeğin adı Ölüm Ağacı. Güzelliğiyle büyüler-" Gözlerimin içine baktı. "Lakin çıplak elle dokunursan zehri tenine işleyip derinin altına sızarak seni öldürür. Ölüm Ağacı zehirli bir çiçektir." Gözlerimin içine bakarak söylediği sözlerinin sadece çiçek için olmadığını anlamayacak kadar aptal değilim. Beni bu çiçeğe benzetmişti.

"Henüz tanışmadık değil mi?" Elbisesinin eteklerini tutarak gayet başarılı bir şekilde selam vererek doğruldu. "Ben Koruyuculardan Berrak, sizinle tekrar karşılaşmak ne büyük şeref." Berrak mı? Savcı'nın müstakbel eşi olmaya aday olan Berrak mı? Vay canına ne tesadüf ama.

"O şeref bana ait Berrak Hanım, bende Elzem." Selamına karşılık vermedim sadece kendimi küçük bir tebessümle tanıttım. Babasının önünde eğilmemişken kızının önünde hiç eğilmem.

Bu hareketim bozulmasını sağlamış olmalı ki gülüşü solmuştu. "Festival gecesi de bunu yaptınız, sanırım selam vermek sizin nazarınızda bir çeşit küçük düşmek?" Bana olan bakışlarında hiçbir art niyet yoktu. Çipil çipil bakan gözleri yaramazlık yapan bir çocuğun bakışlarıyla ışıltıyor bıraksan oradan buraya koşturacak gibiydi. Topuz yaptığı saçlarını inci tokalarla süsleyerek uzun zarif boynunu ortaya çıkarmıştı. Omuzları açık elbisesi ince beline gıpta ettiriyor elbisenin kabarık etekleri onu baloya katılmış bir prenses gibi gösteriyordu. Güzeldi, özellikle Mara'nın çillerinden daha çok belirgin çilleri yüzünden taşırken hangi kızıl daha güzel kestirmek zor. O gece fazla dikkat etmediğim için festivalde olduğunu bile farketmemiştim.

"Bilakis bana göre bir saygı gösterisi." Yüzü asıldı. "Bana saygı göstermediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" Öyle bir amacım yoktu. Sanırım beni yanlış anladı çünkü ne konumda burada olduğu umrumda değil sırf onu Savcı'yla görmek istemiyorum diye ona haksızlık yapacak kadar ergence düşüncelerim yoktu. "Şunu başa sarmaya ne dersiniz?" Dizlerimi hafif bükerek ona selam vererek saygılarımı sundum. "Ben Elzem Akay, sizinle tanıştığıma memnunum." Gönlünü almak için yaptığım hareket ile kıkırdayarak koluma girip beni yürümeye zorladı. "Anlattıkları kadar burnu havada değilsin aslında değil mi?" Anında resmiyeti

bırakmasıyla ne tepki vereceğimi bilemedim. Beni diğerleri ile konuşurken görünce bakalım yine böyle düşünecek mi?

"Bence bu konuda karar vermek için acele etmeyin."

"Bana sen de lütfen, bende sana sen diyebilir miyim?" Zaten diyor! "Keyfine bak."

Beni büyük bir kapının önüne getirince nöbetçiler bizim için kapıyı açtığında bile ikimiz kol kola içeriye girdik. Daha doğrusu onun eli benim kolumdaydı. Etrafıma şöyle bir bakınca, "Onları yakmak için büyük bir merdiven gerekiyor değil mi?" Ziyafet salonundaki görkemi akademinin birçok yerinde gördüğüm için birnevi çoğu çağdışı eşyaya alışmışım. Ama tavanda salınan terazi şeklindeki kandilleri yadırgamamın sebebi duvarda değilde tavanda asılı olmalarıydı.

Tavan çok yüksekti bir insanın uzanamayacağı kadar yüksekti. Bu da demek oluyor ki hava kararınca uzun bir merdiven getirip bazı çalışanlar hepsini tek tek yakıyordu. Bu çok yorucu olmalı çünkü hepsini tek tek saydım ve tavanın farklı yerlerinde tam kırk bir kandil vardı.

Her kandili gümüş bir zincir tavana sabitliyordu. Zincir aşağıya doğru sarkarken bir yerden sonra ikiye ayrılıyor ve her iki ucunda da tıpkı terazi gibi iki dikdörtgen kandili ucunda tutuyordu. Onun dışında solumdaki duvarın farklı üç noktalarında üç tane şömine vardı. Salonun genişliğini düşünürsek burayı bir şömine ısıtamayacağına göre üç tane olması doğru bir tercih. İtır ve Mara ellerinde birer kadeh köşedeki piyanonun yanında ayakta durarak sohbet ediyorlardı. Kadeh mi? İtır'a alkolü yasakladığımı hatırlıyorum neyseki fazla ayık görünüyor. Mara tamamı kalın tüllerden oluşan uzun mavi bir elbise giyerken, İtır elbise giymeyi reddetmiş olmalı ki hâlâ buraya gelirken giydiği erkeksi elbiseleri ile duruyordu. Gözlerim Doğa'yı arayınca onu Hafız'ın yanına oturmuş sohbet ederken buldum. Uzun kollu beyaz sade elbisenin içinde bir meleği andırırken şöminenin yanında ayakta durarak yanındaki Gediz'i zerre dinlemeyen Asil'in yoğun bakışlarından habersizdi. Bunlar dışında diğerlerini tanımıyorum.

Cihangir'in gözleri bizi bulunca, "Nihayet son konuklarımızda aramıza teşrif etti." Herkes bize dönerken geç kaldığımız için sesindeki kınamayı çoğu kişi farketmiştir. Bu benim için de yeni bir şeydi çünkü çok sık yaptığım bir kabalık değil. Genelde fazla dakik biriyim ve bekletilmekten nefret ederim.

Meraklı gözleri hızlıca eleyip Savcı'yı bulduğumda pencerenin yanında durmuş hayran gözlerle beni izlediğini gördüm. Bilhassa açık bir şekilde

gözleri baştan ayağa beni süzerken kuytu bir yerde durduğu için kimse bana olan beğeni dolu bakışlarını görmemişti. Ela gözlerinde oluşan o büyülenmiş ifadeyi bu gece hiçbir şeye değişmem. Bu gece özellikle onun için hazırlandığımı inkar edecek değilim. Bana gönderdiği elbisenin içinde ona güzel görünmek istemiştım neyseki bu yoğun bakışları amacıma ulaştığımı gösteriyor. İşin garip yanı bana çok güzel bir elbise gönderen adam bu gece için oldukça özensiz giyinmişti. Pantolonunun üzerine giydiği kırık beyaz tişörtüyle sanki nişanı kararlaştırılacak damat adayından çok, geçerken uğramış biri gibi görünüyor. Gözleri yanımdaki kızı bulunca kolumdaki ele bakıp kaşlarını usulca kaldırıp, ciddi misin sen dercesine bakınca gülererek omuz silktim. Bu bana da sürpriz olmuştu.

Onlara yaklaşıncı Azınlıkların lideri daha fazla vakit kaybetmeden solunda bulunan kadını bana tanıttı. "Karım Leyla." Bizzat şimdi tanıştırılıyor olsak da onu akademide yarışma gecesi görmüştüm. Şimdi yakından bakınca Dehliz ve Aybars'ın birebir genlerini annelerinden aldığını bir kez daha görüyorum. Gediz babasının fiziki özelliklerine sahipti ama ikizler bu kadının kumral saçlarını almış ve yeşil harelerine sahipti. Bir kraliçe edasıyla sıkı bir topuz yaptığı saçlarına taktığı taç bile otoriter bakışlarını yumuşatmıyordu. Yüz ifadesi sabit, omuzlar dik ve kalkık bir burun. Ah bu tür görünümün altında gizlenen insanları kendimden biliyorum. Kurallarından asla ödün vermezler, daima sert ve kontrolcü olurlar. Evet bende onlardan biriyim tek fark ben gülmeyi biliyorum. Ben karşımdaki kadın gibi insanlara yüksekte bakarak kibrimi konuşturarak onları sindirmek yerine gülümseyen yüzüm ve tatlı dilimle usul usul zehirler son ana kadar ne dost olduğumu ne de düşman olduğumu farketmem.

Benzer yönlerimiz olabilir ama yöntemlerimiz farklı.

Daha sonra sağında duran kadını gösterdi. "Savcı'nın annesi Zülüf." Cihangir'in bana tanıttığı bu kadını da buz festivalinde görmüştüm. Pekala açık konuşacağım bu şişman kadının Savcı ile uzaktan yakından alakası olmayacak kadar çirkindi. Obeziteye doğru hızla giden bir kilosu, sarkık gıdısı ve tıknaz bir hali vardı. Saçları kıvrır kıvrır doğal bir kıvrırcık, kızılılara olan ilgimden dolayı salondaki üçüncü kızıl olabilir ama saçları dışında ondan beğendiğim başka bir özelliği yoktu. Savcı gibi gözkaşırtıcı birinin annesini daha farklı hayal etmişim. Hatta Leyla Hanım bile annesi olabilirdi ama bu kadınla en küçük bir benzerliği yoktu.

O kadar kiloluydu ki gıdığı neredeyse bir torba gibi boynuna düşecekti. Dahası giyim zevki bile berbattı. Üzerine giydiği o abartılı pembe elbise onun yaşındaki birine hiç yakışmamış. Elbisenin fırfırlı yakası sanki mutfakta aşırđıđı şeyleri oraya gizlediğini düşündürüyor. Bu kiloyla yerlerde sürünen elbisenin içinde nasıl düşmeden hareket ediyor aklım almıyor. Tamam onu çok sert yargılamış olabilirim, görünürde onu kilolarıyla ve görünüşüyle eleştiriyor olabilirim ama bu doğru değildi. Ben yüzlerce yaşımda kırış kırış olmuş ve kambur bir kadına sempati duyup onun önünde eğilmiştim. Bu aslında insanları güzelliğiyle veya çirkinliğiyle sevmediğimin en büyük kanıtıydı.

Doğru şu anda bu kadını içimden yerden yere vuruyorum ama bu da benden kaynaklı değildi. Ruhunda bana yönelik olan iğrentiyi soludukça istemsizce kendime hakim olamayıp daha çok kusur arıyordum. Üzerimdeki elbiseye baktıkça şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor ruhunda buram buram öfke bana doğru süzölüyordu. Küçük planının başarısız olmasının kızgınlığını yaşıyordu. Zülüf hanım ile bakışlarımız buluşunca Savcı'nın merak dolu gözlerini üzerimde hissediyorum ama bana tiksinererek bakan bu kadına serenat yapacak değilim. Bu salonda bana bir böcekmişim gibi bakan iki kadının ikisinin de Savcı'nın annesi olmasına kaç puan?

Omuzlarımı dikleştirtip her iki anneyi de alalede küçük düşürecek kibirli bir tavır takınıp, "Elzem," diyerek kuru bir sesle kendimi tanıttıktan sonra saçlarımı gayet havalı bir şekilde omuzumdan geriye savurdum. Kimin anneleri olduğu umrumda değil kimseye yaranmak gibi bir amacım hiç olmadı. Özellikle bana hizmetçi elbisesi gönderen birinin karşısında asla eğilerek selam vermem. Onlar kraliçe ise ben bir prensesim ve kraliçe ölür taht prensese kalır.

Derhal kendi sararımı inşa etmeliyim böyle hiç olmuyor. Herkesin bir kalesi var ama benim gibi asil birinin elinde olan tek şey bir kulübe!

Buradaki adalet sistemini hiç sevmedim.

Tüm Azınlıklar bu tavrım karşısında bozulmuş bir hâlde bunu yansıtmamaya çalışırken Savcı'nın gözlerinde bile onaylamaz bakışlar vardı. "Fazla küstah değil mi?" Garip ama bu durumda eğlenen sadece Ayvaz'dı. Sanırım ona yaptıklarımı çabuk unuttu. "Evet arenada seni herkesin içinde küçük düşürecek kadar fazla küstah." Cihangir'in ona hatırlattıkları ile şimdi o da kin dolu gözlerle bana bakıyordu. Sanırım buradaki herkesin tek ortak noktası bana olan nefretleri. Hayret oysaki çok sevilesi biriyimdir.

Arafta kimse sevmeyi bilmiyor, yani sorun benden kaynaklanmıyor.

Aybars havadaki gerginliği dağıtmak için hafif gülümseyerek, "Artık yemeğe geçelim mi? Bayanları daha fazla bekletmek centilmence olmaz." Bu barbarlar ve centilmenlik? Duy da inanma. Hayatımda gördüğüm en kaba ve vahşi insanlar hep Arafta. Benim gibi hanımefendi biri buraya nasıl düştü hâlâ anlamıyorum. Lakin yemek kısmı ilgimi çekmiyor desem yalan olur.

Günlerin açlığı var üzerimde, sonunda mideme doğru düzgün bir şeyler girecekti.

"Bu bana reva mı?" Ağzımın içinde homurdanarak elmandan bir ısırık daha alırken çıldırmak üzereydim. Şaka gibi ama yine kismetime düşen sadece elmaydı. Hayır bu sefer hijyen takıntım yüzünden yemeklerden uzak durmuyordum, aksine bize hizmet eden hizmetçilerin düzgün giyim kuşamlarını saçlarına sıkıca bağladıkları bez bonelerini ve kesilmiş tırnaklarını özellikle çaktırmadan kontrol etmiştim. Gayet tertipli ve temiz görünüyorlardı servis adabına uygun bir şekilde yapılmış benden tam puan almıştı. Yemeklerdeki görsellik, ağız sulandıran çeşitler ve yaydıkları enfes kokular onlara saldırma isteğimi getiriyor ama onlara uzaktan bakıp da yiyememek işkencelerin en büyüğüdü. Neden mi yiyemiyorum? Yoğurt bile soğanla süslenmişken tabiki de yiyemem! Sanki biri özellikle tüm yemeklerin içine bir parça soğan koyarak benim safdışı kalmamı garanti altına almıştı.

Bu tesadüf değildi, tüm yemeklerde soğan olması ve benim soğan alerjim tesadüf olamazdı.

"Elzem?" Zülüf hanımın sesiyle başımı kaldırıp onun olduğu tarafa çevirince bulunduğu yerden boş tabağımı gösterdi. "Tabağına hiçbir şey koymamışsın beğenmedin mi yoksa yemeklerimizi?" Bu dudağının köşesindeki gizli sırıtma da neyin nesi? Kahretsin o yaptı! Bir şekilde kızlardan benim hakkımda çaktırmadan bilgi alıp bu komployu o kurdu.

Kapısına gelmiş misafirine bir tas çorbayı çok gören bir evsahibi? Ne muamele ama. Daha ne kadar aşağılanacağım bilmiyorum ama bazı şeyler gerçekten artık ağır geliyor.

Savcı bulunduğu yerden tabağıma bakınca kaşlarını hafifçe sitem ederek çattı. Masadaki yemekleri gösterdi ama uzanıp onları almadım bu daha çok sorgulamasını sağladı. Hijyen takıntımı biliyordu tüm çalışanların benim hoşlanacağım şekilde hijyen kurallarına uymuşken hâlâ neden yemediğimi

merak ediyordu. Soğan alerjimi ona söyledim mi hatırlamıyorum ama bunu biliyor gibi görünmüyor çünkü neden yemeklere dokunmadığımı sorguluyordu. Çok fazla onun olduğu tarafa bakıp dikkat çekmek istemediğim için annesine döndüm. "Aksine hepsini çok beğendim Zülûf hanım." Tüm gözler benim boş tabağıma yönelince içimdeki burukluğu gizleyip tebessüm ettim. "Yolculuk çok yorduğu için pek aç hissetmiyorum." Benim annem burada olsaydı doyururdu beni, yani anneler kıyamaz çocuklarına onları beslerdi. O da beni aç bırakmazdı, bırakmazdı değil mi?

Bilmiyorum ki anne sıcaklığını o yüzden ne yapardı kestiremiyorum. Hemen yanımda oturan Itır'ın tabağını doldurduğum gibi belki annem de burada olsaydı bana öyle yapardı.

Bazen tüm hayatım kimsesizlik içinde geçmiş gibi geliyor.

"Neden bize biraz kendi dünyanızı anlatmıyorsunuz?" Savcı'nın hemen yanında oturan Berrak'ın meraklı sorusu herkesin ilgisini çekmiş gibi görünüyor. "Orada nasıl kişilerdiniz?" Şuan ne görüyorsa orada da oyduk.

"Berbat." Yüzünü buruşturan Mara, içimizde konuşmaya en hevesli kişi olarak görünüyor. "Doğa genellikle ağlama seanslarına girerdi, Itır olay çıkartıp tutuklanmak ile meşgul olurdu, ben ise birilerinin kaprislerini çekmek zorundaydım. Kısacası Doğa depresif, Itır isyankar, Elzem buyurgan ve bende itaatkâr konumundaydık." Kısa ve net.

Asil'in gözleri tam karşısında oturan kıza bakarken duydukları hoşuna gitmedi. "Kendi dünyanda seni çok mu üzüyorlardı?" Hayır sadece o gerekli gereksiz her şeye ağlamayı hobi haline getirmişti. Neyseki burada biraz ilerleme katletti.

"Bazen." Doğa başını eğip yemeğine otopsi yaparken gözlerini ondan kaçırdı. "Ama Elzem genelde beni ağlatan şeylerle ilgilenirdi." Sıraç'dan bahsediyor.

Gediz kaşığı masaya bırakıp kendisine içki doldururken, "Sen neden hep tutuklanıyordun?" Cevap çok basit önüne geleni dövmek gibi kötü bir alışkanlığı var.

Itır omuz silkti. "Erkekler yüzünden." Onu iyi tanıyan herkes bu cevaba gülerken diğerleri erkek nefretini bilmediği için konuya yabancıydı. "Seni rahatsız mı ediyorlardı?" Berrak'ın korku dolu sesiyle Gediz güldü. "Bence tam tersi olmuştur." Doğru söze ne denir ki.

"Erkekler demişken?" Zülûf hanımın gözleri dördümüzün üzerinde gezindi. "Geride bıraktığınız birileri var mı? Eş, nişanlı gibi?" Bu yemeğin

amacı kalkanları daha iyi tanımak olduğu için bu soruların devamı da gelecektir.

"Geride bıraktığım tüm erkekler korkusundan ülkeyi terk etmiştir." Ne yazık ki bu konuda haklı çünkü onları döve döve en sonunda yabancı bir ülkenin vatandaşı yapmış olabilir.

Ağızındaki lokmayı yutan Mara, gözleriyle beni gösterdi. "Ben orada Elzem'in hizmetçisiydim. Bir hizmetçiye sadece onun sınıfındakiler bakar ve onlar da benim ilgimi çekmiyordu. Bu arada berbat bir patron olduğunu söylemeden geçemeyeceğim." Neden ona türlü işkenceler yapmışım gibi insanlara empoze ediyor ki, o günün çoğunu kaytarmakla geçirirken ben burada hizmetçiliği sürünerek yapıyorum ama şikayet eden sadece o oluyor.

Ayvaz'ın gözleri beni bulunca dudaklarına yaklaştırdığı kadehi tutan eli duraksadı. "Şimdi ise o hizmetçi sen soyluların sınıfındasın. Ne büyük ceza ama." Benimle alay etmek için hiçbir fırsatı kaçırmaması ne kadar da güzel bir şey değil mi?

"Yanılıyorsunuz." Elimdeki elmayı masaya bırakıp bir peçeteyle dudaklarımı silerek başımı ona doğru eğdim. "İnsanın konumu bir gecede değişebilir bunu çok iyi deneyim ettim, ama kişi bir gecede değişmez. Hizmetçi olmam kim olduğumu değiştiremez." Ben hâlâ aynıyım değişen sadece konumum.

"Yanılıyorsun." İtiraz etmek için gecikmedi. "Hâlâ toy olduğun o kadar çok belli ki gerçek hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Başına öyle bir şey gelir ki emin ol bir gecede bambaşka birine dönüşebilirsin." Susarak düşündüm, bu gerçekten doğru olabilir mi? Yaşadıklarımız bizi farklı birine dönüştürebilir mi?

"Bu mümkün mü?" İlk kez tarafsız bir şekilde iğnelemeden ona soru sormam gözlerinde bana olan nefretini kısacık bir süreliğine kaldırmıştı. "Arafta her şey mümkün genç bayan. Burası insanı değiştirir kendi günahına katar. Yapmaz dediklerin gün gelir seni sırtından vurur burada kimse güvenilir değil." Hayır asıl o yanılıyordu çünkü güven olmadan insan yaşayamaz. Sevdiklerimizden şüphe ederek uzun bir yaşam sürmek paranoya bir işkenceye dönüşürdü.

"Sizinle aynı fikirde değilim."

"Daha yenisin burada, biraz zaman geçtikten sonra tekrar tartışabiliriz bu konuyu. O zaman da böyle düşüncelere sahip olacak mısın merak ediyorum." İstersen yüzyıl geçsin yine aynı düşüncede olurum. Burada

gözüm kapalı güvendiğim tek kişi kardeşimdi ve o bağırır çağırır bana kızar ama asla ihanetin yakınına uğramazdı.

"Neden bu sıkıcı konuları konuşuyoruz?" Ayvaz ve ben sürekli ters düştüğümüz için Aybars olası bir gerginliği önlemek için yine konuyu değiştirdi. "En son kızların diğer tarafta geride bıraktıkları birilerini konuşuyorduk değil mi?" Ben ve Doğa'ya baktı. "Siz ikiniz hâlâ cevap vermediniz?" Neyi merak ediyorlar ki dördümüz de bekardık işte.

Asil'in merak karışımı korku dolu gözleri Doğa'yı bulunca henüz onun geçmişinde yaptığı evliliği bildiğini sanmıyorum. "Ben..." Doğa derin bir nefes alarak başını kaldırıp Asil'in gözlerinin içine baktı. Ah hayır gerçekten söylemeye hazırlanıyordu. Gerçi Sıraç ile arasında ne fiziksel ne de duygusal bir yakınlık olmadı ama bu kadarını açıklayacağını sanmıyorum. Detaya girmeden boşandığını söyleyecek gibi duruyor.

Sertçe yutkunan çocuk nefesini tutarak, "Sen?" Devam etmesini bekleyince konuşmak için dudaklarını araladı ama Asil gibi güçlü bir Tenebrisin gözlerinde oluşan korkuyu görünce duraksadı. Mavilerinde bir tereddüt oluşunca tam şu anda bazı şeylerin farkına varıyor gibiydi. Geçmiş ve Asil arasında gidip geliyor gibi kararsızca kirpikleri titreşiyor vereceği cevabın sonuçlarını tartıyordu. Asil'in ona sunduğu karşılıksız saf sevgisini sorguluyordu aslında çünkü daha önce hiçbir erkek Asil gibi onu sevmemişti. Doğa kendi kalbini yokluyordu, Asil'i kaybetmeyi gerçekten isteyip istemediğini anlamaya çalışıyordu. Onu hep kendinden uzaklaştırırken aslında gerçekten istediği bu mu diye kendisiyle yüzleşiyordu. Kalbi ve mantığı arasında büyük bir savaş başlatmıştı hangisinin galip geleceğini merakla bekliyorum. Önce gözlerinde bir hüznün oluştu sonrasında ise belkide ilk kez Asil'e olan bakışlarında önyargı yer almadı. "Geride bıraktığım kimse yok." Doğa bu gece Asil'i her anlamda kazanmayı seçmişti.

Bu yanlıştı, benim Savcı'ya olan hislerim de yanlıştı. Biz iki aykırı kuralı bozan ilk kişiler olmaya adaylığımızı koymuştuk.

Derin bir nefes veren çocuk adeta ecel terleri döktüğü için Gediz gülerek onun omuzuna dokunurken kimse fısıldayarak Asil'e, "Geçti dostum sakın ol," dediğini duymamıştı.

Şimdi gözler bana dönünce yemeğin başından beri Savcı ilk kez başını tabağından kaldırıp doğru düzgün bana dönmüştü. Burada kızlar dışında hayatımdaki başarısız ilişkileri bilen sadece Hafız'dı. "Bahsi geçen konu çok hassas ve benim özel hayatım ise üzgünüm kendi özelimi sofrada meze

yapacak değilim." Birkaç homurtu çıkmış olabilir ama birini tanımanın yolları bana göre geçmişindeki ilişkilerden geçmiyordu.

Mara'nın gözleri sinsice ışıldayınca ne yapacağını bildiğim için daha ben onu uyarmadan inadıma konuştum. "Her zaman bu kadar ketum olmuştur ama beş ilişkisi oldu ve beşinde de terkedildi. En uzun ilişkisi bir ay sürmüştür." Bu kızdan daha ne kadar nefret edebilirim kestiremiyorum.

"Ne kadar da yazık." Zülûf hanım habire tıkınırken keşke bana acımış gibi yapacağına ağzında bir şey varken konuşmaması gerektiğini idrak edebilseydi. "Genç bir kız için çok büyük utanç kaynağı olmalı." Mara'yı bulduğum ilk fırsatta öldüreceğim!

Savcı dayanamayıp araya girerek, "Bu bizi ilgilendirmez değil mi anne?" Onu uyarması kesinlikle obur annesine fayda etmiyordu çünkü hâlâ kıtlıktan çıkmışcasına yemeklere yumulurken, "Öyle tabii, ama onun adına üzüldüğümü bir anne olarak dile getirmek istedim." Yemek yerken şapırtı sesleri mi çıkartıyor o? Böyle bir anneden öylesine muhteşem biri nasıl doğdu aklım almıyor. Kadının her hareketi bende tiksinti ve mide bulantısı yapıyor lakin onu rencide etmemek için yüz ifademi hep sabit tutmaya özen gösteriyorum.

Sanırım bende bir sorun olmalı çünkü masadaki herkes bunu doğal karşılıyor gibi görünüyor ama her konudaki mükemmelliyetçilik takıntım böyle durumlarda bana zorluk çıkartıyor.

"Bu zaten beklenen bir şey değil mi?" Artık bu konuya bir dur dememin zamanı gelmişti. "Bir Oyunbaz farklı türden biriyle olamaz, her biri faniydi o sıralar onları ürküttüğümü bilemezdim." Hiç alınmamış gibi soğukkanlı tavrımı koruyup Mara'ya döndüm. "Sorulan soru geride birini bırakıp bırakmadığımız üzerineydi, geçmişteki gönül ilişkilerimiz değil. Eğer soruyu idrak edecek bir beynin yoksa gereksiz yere cevap verme zahmetinde bulunma, özellikle de beni ilgilendiren bir konuda." Çok sert çıktığımın farkındayım ama böyle bir üslup ile uyarılmayı haketti. Kendi adıma cevap verecek olgunluktayken onun haddine değil geçmişimi ortaya sermek.

Bu gevezelikleri yüzünden değil mi ki bu gece Zülûf hanım soğan alerjimi öğrenip bana aklınca bir ders verdi.

Mara bozulurken, "Ama şu anda bunun bilincindesin değil mi?" Vay canına Savcı'nın ikinci annesi olan Leyla hanımdan da beni uyaran bir atak gelmişti. "O zamanlar bilmediğin için yaptığın şeylere hata diyebiliriz, ama şimdi yaptığın her şey bilinçli olacağı için bu büyük bir aptallık olur."

Kısacası oğlumdan uzak dur sen bir Oyunbazsın onunla olman mümkün değil mesajını alttan alta veriyor.

"Aptallık?" Gülererek ayağa kalktım. "Çok sık yaptığım bir şey değil ama-" Doğrudan Leyla hanımın gözlerinin içine tehdit edercesine baktım. "Teşvik edilirim yapmayacağım aptallık yoktur." Mesajı alan her iki annenin masadaki eli yumruk olunca dudağımın kenarı kıvrıldı. "Bence bunu görmek istemezsiniz çünkü aptallıklarım bile çok büyük ses getirtir." Üzerime oynamaya devam ederlerse buradan ayrılmadan önce bu kalede büyük bir fırtına başlatır öyle ayrılırım.

Bugün bana yaptıklarına karşı bu küçük bir uyarıydı. Eğer aynı şeyler yarın da devam ederse o zaman karşılık vermekten çekinmem.

Sanki onları tehdit eden ben değilmişim gibi tebessüm ederek masayı gösterdim. "Bu güzel yemekler için teşekkür ederim Leyla hanım, her ne kadar yeme fırsatım olmasa da." Bu sefer Zülûf hanıma döndüm. "Misafirperverliğinizden dolayı size de teşekkür ederim. Hâlâ yorgunum izninizle erkenden uyuyacağım." Kimseye bakmadan ve herhangi bir cevap vermeden en küçük bir kırgınlık belirtisi göstermeyerek gayet sakin adımlarla buradan çıktım. Efsun bile bunların yanında daha merhametliydi tok oturduğum masada bildiğin aç kalktım.

Benim kapıma düşmanım bile gelse ben onu ne aç gönderirdim ne de evime gelmiş birini küçük düşürürdüm. Yazık, benden onlarca yaş büyükler ama insanlıkları fazla küçük.

Sorun aç kalmam değil ki, Arafa geldiğimden beri elmadan başka bir şey yemiyorum bu gece de aç kalsam koymazdı bana. Sorun bana yapılan muamele.

"Haklılar onlara ne kızılıyorsun ki!" Koridorda hızlı bir şekilde yürürken sinirden heran çılgılık atabilirim. Onların yanında öfkemi kontrol etmem büyük başarı. "İstenmiyorsun işte sende uzak dur oğullarından. Kim tarafından istendin ki? Kardeşin bile artık eskisi gibi sana davranmazken kim seni neden istesin! Aptalsın Elzem, aptalsın! Mutlu olacağını düşünmek bile yaptığın en büyük aptallık! Bırak kiminle evleniyorsa evlensin sen kendi işine bak!" Ama üzüliyordum işte. Tamam kendime kızıyorum ve söylediklerimden haklıyım, ama üzüliyorum. Yıllardır bir savaşın içinde savruluyorum küçük bir hayale kapılıp mutluluğu düşlemek üzmüştü beni.

Dalgın bir şekilde kalenin surları arasında yarım saat boyunca gezerek kendimi oyaladım. Sakinleşmeden odama dönsem orada kırılmadık eşya

bırakmayacağım için en iyisi yürüyüş. Koridorda düz bir şekilde yürürken kolonlardan birine sırtını yaslayarak oturan Dehliz'i görünce duraksadım. Akşam yemeğinde de onu görmemiştim. Bileğindeki kuzgunun tüylerini okşuyor uzaklara dalmış gibi gözleri durgun bakıyordu. Ruhunda soluduğum negatif enerji ise ürkütücüydü. Şu ana kadar Savcı ve onda benzer korkutucu enerjiyi solumuştum. Evet diğerlerinin de tehlikeli bir aurası vardı ama bu iki kardeşin aurası her defasında iliklerime kadar beni ürpertiyordu. Ona doğru bir adım atacağım esnada ayak tabanlarımda oluşan ısıyla yutkundum. Uzun zamandır bu olmuyordu ne yani Dehliz tarafından tehlikede miyim? "Bakalım senin sırrın ne?" Ayaklarımı birbirine sürterek terlikleri çıkarmaya çalışırken göreceklere korkuyorum çünkü ayaklarım sadece göremediğim bir tehlike yakınında olunca bana sinyal veriyordu. Çıplak ayaklarım soğuk zeminle buluştuğu an anında burnuma akın eden ruhların kokusu inlememi sağlarken başımı kaldırıncaya gördüğüm şey tüm açlığımı boğazımda bırakmıştı.

Aman tanrım bu şey de neyin nesi?

Bir ruh veya hortlak mı?

Bir hayalet! Evet bu bir hayaletti! Onu çağıran ben değildim ama gördüğüme göre bu aykırı olmamdan kaynaklanıyordu. Normal bir hayalet değil korkunç bir hayalet, beni korkudan kalp krizi geçirecek kadar korkunç. Uzun bembeyaz saçları Dehliz'in etrafında süzülürken havada uçuşuyor kahretsiz göz bebeği yok gözleri korkunç beyaz. Üzerinde uçuş uçuş siyah bir elbise vardı ama bu onu güzel göstermek için yeterli değil. Dudakları ise aman tanrım bu şeyin dudakları metalik bir iple dikilmişti. İplerin olduğu etinde küçük delikler vardı o ise elinde iki tane demir halkayla Dehliz'in etrafında havada süzülerek uçuyor halkaları birbirine vurdukça kulak tırmalayan dayanılmaz bir ses çıkıyordu. Dahası her vurduğunda halkadaki çanlardan çıkan gri ses dalgaları Dehliz'in etrafını sarıyordu.

Bekle! Düşündüğüm şey olabilir mi? Kahretsiz doğru tahmin! Bu hayalet aslında Dehliz'e yapılmış bir kara büyüydü! Dehliz konuşamıyordu çünkü ona yapılan kara büyü konuşmasına engeldi. Kara büyüünün dudakları dikiliydi bu da Dehliz'in konuşmasına engeldi. Birine büyü yapınca büyü o doğrultuda şekil alırdı. Birileri Dehliz dilsiz olsun istemiş ona korkunç bir kara büyü yapmıştı. Kara büyü etrafında uçuşarak çanları çaldıkça onun kulaklarında hep bir uğultu etrafındaki seslere sağır oluyordu. Bazen doğru saniyelik sürede biri konuşursa onları duyabilirdi. Yani hayaletin çanı

çalmaya ara verdiği zamanda ama bu çok kısa sürüyordu çünkü her otuz saniyede bir duraksıyor ve bu sadece beş saniye sürüyordu. Bu da yakın çevresini çelişkide bırakıyordu çünkü bazen Dehliz'in onları duyduğunu düşünüyorlardı ama daha sonra bir şey deyince Dehliz onları duymadığı için duyup duymadığından asla emin olamıyorlardı.

Oysaki tek yapmaları gereken doğru saniyeyi yakalamak ama bu benim için bile bu kadar zorken onlar için imkansızdı çünkü kara büyü'nün dönüş hızını ve çanı çaldığı süreleri görmüyorlardı. Hayır ben bir hayaleti görmüyorum ben hep yaptığım gibi kara büyü'yü görüyordum. Kara büyüleri gördüğüm ilk an değil ama ilk kez bir sis bulutu dışında insan figüründe bir kara büyü gördüğüm için başta onu hayalet sandım.

Bu gördüğüm tüm kara büyülerden daha farklı ve güçlüydü. Dehliz'i ondan kurtarıp içime çekemeyeceğim bir güçteydi.

Deneyebilirim ama şifacı yönüm büyüden daha zayıf gelirse onu kendi içimde yok edemem o beni yok ederek geri Dehliz'e dönerdi. Bu alacağım bir risk değil.

Çanı çalmayı bıraktığı sıralarda, "Labirent gibi bir kale yaparlarsa bende böyle kaybolurum!" Mara'nın sesiyle her ikimizde o tarafa dönünce Mara söylene söylene basamaklardan inerken o an garip bir şey daha farkettim. Mara görüldüğü an kara büyü çıldırmış gibi elindeki çandan halkaları öyle bir vurdu ki çıkan sestten kendimi korumak için ellerimi kulaklarıma bastırdım. Bu da neydi şimdi? O şey Mara'ya tepki mi gösteriyor?

Kara büyü çıldırmış gibi üst üste eskisinden daha şiddetli çana vurdukça Dehliz'in bakışları acı doluydu. Dahası kuzgun öfkelenmiş gibi pençelerini gösterircesine Mara'ya doğru uçunca zavallı kız olduğu yerde bağırarak dondu kaldı. Kuzgun onun yüzünü parçalamak istercesine ona doğru uçunca, "Uzak dur benden!" Mara korkudan ağlayarak elleriyle onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu lakin kuzgun nereyi denk getirse sivri gagasıyla orayı deşiyordu. Elllerine çizikler atmış asıl hedefi onun yüzüydü. Bu hayvanın nesi var böyle!

Ben şoka girmiş bir şekilde izlemek dışında bir şey yapamazken Dehliz koşarak Mara'nın saçlarına pençelerini dolayan kuşu tutunca Mara hâlâ ağlayarak yerinde tepiniyordu. "On-onu uzak tut benden!" Hıçkırarak Dehliz'in göğsüne sokulunca Dehliz onun saçlarını kuzgundan kurtarmıştı ama yolunan saçları Mara'nın daha çok ağlayıp iyice ona sığınmasını sağladı. Kuzgunu ellerinde tutan adam kaşlarını çatınca kuş hemen uçup her ikisinden de uzaklaştı. Bekle! Bu olabilir mi? Aman tanrım bu büyü kuzgun

vasıtasıyla Dehliz'e yapılmıştı! Kara büyü Mara'ya öfkelenince kuzgun ona saldırmıştı. O kahrolası hayvan Dehliz ve kara büyü arasında bir köprü görevi görüyordu.

Onu kurtarmak için en basit çözüm kuzgundan kurtulmak gibi görünüyor ama o hayvan güçlü bir kara büyüye bağlıyken detaylıca araştırmadan bunu yaparsam çok daha ağır sonuçları olabilir.

Sanırım bu işi Savcı ile konuşsam daha iyi olur, o büyüler konusunda benden daha bilgili.

"Git-gitti mi?" Mara onun göğsünde hıçkırıklarla ağlarken Dehliz'in ruhundaki yorgunluğun çoğaldığını soludum çünkü tepesinde daireler çizerek dönen şey delirmiş gibi çanları çalarak ona acı veriyordu. Birnevi Mara'nın varlığı ona acı veriyordu.

Dehliz'in kara büyüünün bir kuş üzerine olması ve Mara'nın kuşlardan ölesiye korkması bir tesadüf olamaz. Biri kuşları seviyordu diğeri ise korkuyordu, bu çelişki de birbirine bağlantılı bir gizem olmalı.

Peki o kuş Mara'yı Dehliz'den uzaklaştırırken bana neden geliyordu? Bir kuzgun ortalama otuz yıla kadar uzun yaşardı, yani öyle kolay ölmüyorlar. Rivayetlere göre biri öleceği zaman kuzgunlar bunu hissedermiş. Okuduğum makalelere göre ölümler diyarındaki bir ruh yaşama dair içinde ukde kalan şeylerden dolayı eğer korkunç bir üzüntüde ise o zaman kuzgun onun ruhunu geri taşıyabilirdi. O aslında iki dünya arasında bir simgeydi. Hayattakiler için ölümün, ölümler için ise yaşamın temsili sayılırdı. Bazı inanışlara göre kuzgunlar ölümü hissettiği için ölmek üzere olan birinin çatısına konar onları uyarırdı. Mükemmel bir zeka, hatta tıpkı bir papağan gibi insanların dilini taklit etmek bile onların yetenekleri arasındaydı. Vikingler, kuzgunların ölümün habercisi kahin kuşlar olduğunu düşünürlerdi. Kimin yakınında sürekli öterlerse ölümden şüphelenilirdi.

Othello'da Kahraman şöyle der, "Ama kuzgunlar nasıl vebalı evin damına üşüşür, bu da gelip aklıma takılıyor." Çünkü kuzgunlar insanın aklının alamayacağı şekilde davranırlardı.

Edgar Allan Poe'ya ait şiiri The Raven, Nevormore'de sevgilisini yitirmiş genç bir aşığın o hüzünlü yıllarını anlatmak için bir kuzgunla olan dialoğu konu alır. Ne sorarsa sorsun kuzgun hep aynı cevabı veriyordu. "Nevermore," yani bir daha asla veya hiçbir zaman. Genç adamın giden sevgilisinin geri gelmeyeceğini bu şekilde ona söylüyordu çünkü kuzgunlar şaşılacak bir zekaya sahip olduğu için bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Söylediği sözlerin ne denli ağır olduğunu kavrayacak kadar zekiydi.

Evet neredeyse tüm kaynaklarda kuzgunlar hep ölümü simgelemiştir. Peki bu hayvanın beni her gördüğünde bana uçmasını neye yormalıyım? Aklıma sadece iki ihtimal geliyordu.

Ben bir şifacıyım yani kara büyüleri emiyordum. Efendisi olan Dehliz'i o kara büyüden kurtarmamı istiyor olabilir bu ilk ihtimal.

İkinci ihtimal ise bana çok yakında öleceğimi anlatmaya çalışıyordu.

Aklıma o kuş ile ilgili başka da bir ihtimal gelmiyor. Şimdi bulduğum bu sonuçlar işime yaramıyor olabilir ama zamanı gelince işime yarayacağını biliyorum çünkü genelde ürettiğim her ihtimal mutlaka amacını bulurdu.

Aklımdaki düşünceleri bir kenara itip karşımdaki tuhaf ikiliye dönünce Mara hâlâ ağlıyordu. Dehliz ise şaşkın bir vaziyette başını eğerek göğsünde hıçkırıklarla ağlayan kızın çenesini tuttu. Onu teselli etmek ister gibi başını kaldırıp onun ıslak yüzüne baktı. Gitti der gibi ona hafif tebessüm edince Mara sinirleri bozulmuş gibi yine hıçkırdı. "Bunun olacağını rüyamda gördüm." Birbirine yapışmış ıslak kirpiklerini kırıştırıp, "Birazdan ikimizde merdivenlerden yuvarlanacağız, bak seni uyarıyorum sakın beni öpme!" Yok artık bu manyak rüyasının en mahrem yerini böyle hiç utanmadan gerçekten ona söyledi mi?

Sanırım hâlâ az önceki saldırının etkisinde olmalı ki ne dediğini bilmiyor. Şimdi düşündüm de saldırı olmadan da böyle damdan düşer gibi hiç utanmadan yine söylerdi çünkü hayatımda gördüğüm en büyük patavatsız.

Ama o esnada çanlar çaldığı için Dehliz onu duymadı.

Dehliz ne dercesine ona bakınca çenesini ondan kurtararak, "Diyorum ki ikimizde yuvarlanacağız birazdan, nerden biliyorsun diye sorma çünkü gördüm. Şimdi-" Eliyle aşağıyı gösterdi. "Sen yavaşça sağa çekilerek bana yol verirsen bence bunu önleyebiliriz." Yüzünü buruşturarak, "Adam sağır kime konuşuyorum ki ben." Homurdanarak onun yanında geçerek merdivenlerin basamaklarına dikkatlice tutarak adeta kaplumbağa hızıyla aşağıya inmeyi başarınca sevinçten bağırarak çocuk gibi zıplamaya başladı. "İşte bu! Kim demiş ki o aptal rüya çıkacak bak yuvanlanmadık!"

Mutluluktan bağırıp zıplarken uzun elbisesinin tülüne basıp geriye doğru sırtüstü yere yapışınca güldüm çünkü Mara çok sert düştüğü için küçük bir çığlık attığı esnada Dehliz aralarındaki mesafeyi kapatarak onu yerden kaldırmak için eğildiği esnada, "Hayır sakın!" diyen kız üzerine eğilen adamı kendinden uzaklaştırmak için ayağıyla sertçe dizine vurdu. Mara onu geriye itmek için vurmıştu ama dengesini kaybeden adam dizine aldığı darbeye boylu boyunca Mara'nın üzerine düştü.

İkisinin yüzleri arasında minimum bir mesafe vardı Dehliz son anda onun üzerine düşmeden hemen önce ellerini Mara'nın her iki yanına bastırarak onu kendi ağırlığında korumayı başarmıştı. Her ikisi birbirine afallayarak bakarken Mara panik yaptığı için bir türlü rahat durmuyordu. Bu seferde, "Aman tanrım gerçekleşiyor!" deyip ellerini onun göğsüne sertçe bastırınca Dehliz geriye çekilmek isterken zemindeki elleri biranda kaydı ve tüm ağırlığı altındaki kıza giderken dudakları birleşti. Şoka girerek şahit olduğum tabloya bakıyordum çünkü Mara bildiğin kendi kaşınmıştı. Eğer merdivenlerden indiği gibi tepinmek yerine yürüyüp gitseydi bütün bunlar olmayacaktı. Ya da onu uzaklaştırmak için Dehliz'in dizine tekme atmasaydı onun üzerine düşmeyip başarılı bir şekilde Mara'yı kaldıracaktı. Hadi bunları geçtim onu göğsünde itmeseydi Dehliz kendisi geriye çekilecek elleri kayıp dudakları birleşmeyecekti. Mara bildiğin rüyayı yanıltmak isterken bizzat kendisi gerçekleştirmişti.

Bir dakika! Nasıl bir rüya ki böyle birebir çıkıyor? Hayır burada gözden kaçırdığım bir şeyler olmalı.

Pekala ihtimaller üzerine teoriler üretsem iyi olacak.

Mara'nın bugün bana anlattığı rüya daha gece bitmeden neredeyse hepsi çıktı, hemde fazlasıyla çıktı.

Hiçbir rüya böyle birebir çıkmaz o vakit gördüğü şey bir rüya değildi?

Son günlerde gördüğü rüyaların çıktığını söylemişti değil mi? Eğer onlar da rüya değil ise ne?

Mara Bilgelerdendi, yani her şeyi doğrudan kendiliğinden biliyordu peki görmek de yetenekleri arasında mı?

Hayır değil, sadece kadim bilgiler görü görme yeteneğine sahip ve onların da hepsi Bilgelerden çıkmıştır onlara da zaten kahin diyorlar burada.

Ne kahin mi? Aman tanrım Mara farkında olmadan geleceği mi görüyor?

"Doğum günün yaklaşıyor, uykuda olanı uyandır. Uyandır ki sana gördüğü düşleri anlatsın." Annem bundan mı bahsediyordu?

Kahretsin Mara bir kahin!

Afallayarak yerimde sendelerken sertçe yutkunarak farketmişim gerçeği idrak etmeye çalışıyorum. Tüylerim diken diken olmuş yıllardır tanıdığım paragöz boşboğaz hizmetçimin kâhin çıkmasının şokundaydım. Bu nasıl olurdu ne yani şimdi Mara geleceğe yönelik kesitler mi görüyor? İnanılır gibi değil gerçekten artık daha ne kadar şaşırabilirim bilmiyorum çünkü buraya geldiğimden beri tamam bu sefer son diyorum ama mutlaka yeni bir

şey çıkıp bana şaşkınlığın dibini yaşatıyordu. Yıllardır evimde çalışan, ölmemi dört gözle beklediği için önlüğünün cebinde soğan taşıyan baş belası hizmetçim bildiğin kâhin çıktı iyimi. Gerçekten pes, bu kadarına ne denilir ne tepki verilir bilmiyorum. Öte yandan Doğa ve benden sonra Mara'da adını Arafta ölmesi gerekenlerin listesine yazdırmayı başarmıştı. Çünkü şu zamana kadar öğrendiğim kadarıyla burada en az aykırılar kadar kahinler de pek uzun yaşamıyordu.

Lideri Revan bunu öğrendiği an hemen onu koruması altına alacaktır ama diğer liderler peşine düşeceği için içeriye adam sokup yine ondan kurtulurlardı. Geleceği görmesi sadece kendi klanının işine yarar ama diğer klanlar için büyük bir tehdit. Kim düşman klanda her şeyi önceden görüp kehanetlerden bulunan birini ister ki? Öte yandan gelecek değişkendir Mara'nın görüleri değiştirebilir ama ne yönde etkili olur bilmiyorum çünkü az önce kendi kaderini değiştirmek isterken dolaylı yoldan da olsa bunu bizzat kendisi gerçekleştirmişti. Oysaki her ikisi merdivenlerden yuvarlanarak dudakları birleşecekti. Bu da demek oluyordu ki gördükleri yüzde seksenlik bir ihtimalle gerçekleşecek geriye kalan yirmilik ihtimal ise bize ve olay örgüsüne bağlı.

Harika bir âdet kahinimiz oldu. Bakalım bu durumu kendi çıkarıma nasıl kullanabilirim. Tabii önce birbirlerinden ayrılmalılar çünkü dudakları birleşince sanırım her ikisi de şoka girmiş olmalı ki her iki taraftan da ayrılmak için bir atak gelmedi.

"Hey siz ikiniz? Burada sizi izlediğimin farkında mısınız?" Pekala onları ayırma işini de ben üstlendim. Şimdi sırada Mara'nın çılgınlıkları var çünkü heran şoktan çıkabilir.

Bu kısmı geçene kadar acaba ortadan kaybolsam mı? Kesin yine bana patlar kendi hatasının acısını benden çıkarır. Ah tamam ben gidiyorum!

Lanet olsun en iyi ve işe yarar yetenek hizmetçimden çıktı, pardon eski hizmetçim!

Evet Elzem sonunda Mara'nın kahin olduğunu öğrendi, sizce düşündüğü gibi bunu kendi çıkarları için kullanabilir mi?

Elzem bu bölümde Dehliz'in neden konuşamadığını ve gerçek anlamda tam olarak duyamadığını çözdü. Dehliz'in bir kara büyüünün etkisinde olduğunu kimler tahmin etmişti?

Peki ona bunu yapan kim olabilir? Birileri neden Dehliz'in konuşmasını ve duymasını engellemiş olabilir ki?

Öte yandan Mara kuşlardan korkuyor ve Dehliz'e yapılan kara büyü bir kuş vasıtasıyla yapılmış. Dahası Mara'nın olduğu yerlerde kara büyü çıldırarak ona tepki verirken Dehliz'e daha fazla acı yaşıyor. Elzem'in düşündüğü gibi burada birbirine bağlantılı bir şeyler olabilir mi?

Yemek Elzem için pek de iyi geçmedi, Savcı'nın annelerinin Elzem'e bu kadar tepkili olacağını bekliyor muydunuz?

Şimdi Savcı neden yemekte Elzem'e yönelik hiç savunma yapmadı diyenler mutlaka olacaktır. Bunun iki sebebi var, birincisi Elzem kendi savunmasını en doğru şekilde yapacak bir karakter. Bir erkeğin gölgesi altında olmadan da kendi haklarını savunabilir. İkincisi ise Savcı istese de bunu yapamazdı çünkü masada sadece ailesi yoktu aynı zamanda Ayvaz'da vardı. Elzem'e yönelik vereceği en küçük hatanın onun hayatını tehlikeye atacağını iyi biliyor.

Aceleyle bölümü bitirip attım hemen çıkmalıyım çünkü çok fazla yapmam gereken şeyler var. Bugün ancak akşam veya gece girebilirim. O zaman girip bölümü okuyarak yazım hatalarını düzelteceğim çünkü gerçekten bu aralar evde çok fazla işim var o yüzden yazım hataları için kusura bakmayın.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(26) Sürpriz Ziyaretçiler.

Medya hayalimdeki İtir. Kafamda karakterlere uyan birileri çıktıkça paylaşırım ama şu ana kadar bu kurgumuzda sadece İtir'ı bulabildim.

Uyuyamıyorum, elimde mektup odanın içinde dönüp dururken geceden beri biçare gözlerime gram uyku uğramamıştı. Aslında sebebi mektup değildi, sebebi son günlerde olanlardı ama ben kendimi mektup ile oyalıyordum. Sabaha kadar kendi sorgumu yapıp durmuştum ben ne yapıyorum diye lakin bulduğum tek cevap bilmiyorum oldu. Burada bir amacım vardı geri dönmek, geri dönmeyi aklıma koymuşken yaşayacağım bir gönül ilişkisinin bende açacağı yaraları tahmin bile etmek istemiyorum. Dahası beş korkunç ilişkiyi geçmişte bırakmak için onlarca terapiye girmişken yeni birisine hazır olduğumu sanmıyorum. Durmam gerekiyordu, işler daha da kördüğüm olmadan duracağım yeri bilmeliyim. Evet kendime son zamanlarda bunu sürekli hatırlatıyorum ama onu görünce her şey aklımda uçup gidiyordu.

Ezber bozan sihirli bir yanı vardı ona karşı başlattığım bu oyunun kurallarını sanki o yazmaya başlamıştı. Çıkış yolunu bulmak için yakınında olmayı kafama koyduğum adam, bana yolu göstermediği gibi yanında tutmanın yollarını bularak beni kendi oyunumda yenmeye başlamıştı. Her şey o kadar karışıktı ki, sanki bir çıkmazdayım. Kalsam da onunla olamazdım gitsem de. Ben bir Oyunbazım hadi burada kaldım diyelim nasıl onunla olurduk ki? İşin içine sevgi girince bu tutkuyu tetikleyecek ve tutku bana açlık olarak dönecekti. Daha elimi tutmaya çekinirken benim yanımda güvende değildi. Ne zaman birbirimize yakınlaştık ben bir katil rolünde o ise kurban olacaktı. Değer verdiğin birini öldürmek azapların en korkuncu değil mi? Yakınındayken elini bile tutamamak, ona dokunamamak yeterince zor değil miydi? Kalmam bir şeyi değiştirmezdi ki biz yanyana iken bile

ayrılığa mahkumduk. Öte yandan kalamazdım geride bıraktığım bir ailem, önemsedğim bir hayatım vardı. Burada beni bekleyen hiçlik kendi dünyamda her şeydi.

Kafamda bu düşünceler kalenin surları arasında yürürken kahvaltıyı çoktan kaçırdığımı biliyorum gerçi aksi olsa bile Zülûf hanım eminim ekmeğin içine bile soğan katar beni aç bırakırdı. Kapımın önünde duran o iki zırhlı asker bana refakat ederken merdivenleri yenilmez bir tavırla iniyordum. Ancak birkaç basamak indikten sonra kendi dünyamda bile peşimi hiç bırakmayan baş ağrısı yine varlığını belli etti. İnleyerek ellerimi şakaklarıma bastırırken arkamdaki nöbetçilerin varlığı bedenimdeki zayıflığı hemencecik gizlememi sağlamıştı. Attığım her adım da güçlü biri gibi görünmeye çalışırken oysaki o kadar halsiz hissediyorum ki, hızlanan soluklarımı saklamaya çalışmak fazla yorucuydu.

Gözlerim bulanık görmeye başlayınca destek almak için ellerim merdivenlerin trabzanlarını aradı lakin korkulukların üzerindeki zehirli çiçeklerin farkına varmak büyük bir hayal kırıklığı. Güçlkle basamakları inince kulaklarımda şiddetli bir basınç belirdi ve başımdaki ağrı çoğaldı. Her şey etrafımda dönerken daha fazla devam edecek gücüm kalmadığı için kolonlardan birine tutarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Siz iyi misiniz?" Arkamdaki nöbetçinin sesiyle çok fazla dikkat çektiğimi anlayınca destek aldığım kolondan uzaklaştım. "Ev-evet." Titreyen sesim beni ele verirken derin nefesler eşliğinde gülümsedim. "Küçük bir soğuk algınlığı yaşıyorum, Araftaki sert havaya uyum sağlamak zor." Aslında onlar da farkındaydı direndiğim lanetimin beni öldürmeye başladığını. Evet bu doğu etrafımdaki herkes bu gerçeğin farkındaydı.

Ruhlarla beslenmeyi ısrarla reddediyorum.

Yemek salonuna kadar gelmeyi başardım lakin bu benim için hiç kolay olmadı. Nöbetçiler benim için kapıları açınca son kez kendime çeki düzen verdikten sonra içeri girdim. Salona girince benimle işleri biten nöbetçiler geri dönerken herkesin masadaki yerini aldığını gördüm. Varlığım küçük bir sessizliğe sebep olunca onlara doğru yürürken masanın yakınlarında durdum. "Günaydın." Herkese kuru bir sesle bu şekilde küçük bir selam verirken kardeşime dönerek gülümsedim. "Günaydın İtir." Bacaklarımı hafif bükerek ona selam verince tebessüm ederek ayağa kalktı. "Günüm varlığınız ile aydınlandı leydim." Yumruğunu sol göğsüne bastırarak önümde eğilirken yanındaki boş sandalyeyi oturmam için çekti.

Onun çektiği sandalyeye oturduktan sonra Itır yanımdaki yerini almıştı. Masadaki türlü kahvaltı çeşitlerine bakmak bile iştahımı kabartırken ne yazık ki bunları yiyemem. Tamam kaledeki tüm çalışanlar fazla temiz ve titiz görünüyor ama önceden bir yerin mutfağını kontrol etmeden o yerden çıkan şeyleri istesem de yiyemem. "Elzem?" Itır uzanıp masanın ortasında duran ay çöreklerinin olduğu büyük tabağı alarak benim tabağımı onlarla doldurdu. "Sabah senin için erken saatlerde kalkarak mutfağa girdim." Sürahideki sütün bir kısmını bardağıma boşalttı. "Sevdiğin çörekleri kendi ellerimle yaptım başlamadan önce ellerimi de beş kez yıkadım." Gülerek bir tane çöreği avucuma tutuşturdu. "O esnada saçlarımın icabına baktığımı söylememe gerek yok değil mi?" Sırf ben bir şeyler yiyeyim diye sabahın erken saatlerinde kalkarak benim için bir şeyler yapan kardeşime olan tüm kırgınlığım uçup gitmişti. Bu hep böyle olmuştur Itır neredeyse doğduğumuzdan beri beni incitir kırıp dökerdi ama öfkesi yatışınca pişmanlık duyar kendisini affettirmenin yollarını arardı. Ve ben onu her defasında affederdim tıpkı şuanda da olduğu gibi.

Yapacağı hiçbir hata ona olan sonsuz bağışlama arzumdan büyük olamaz.

"Elzem ben-" Yutkununca herkes bizi izlerken onların yanında benden özür dileyerek kendisini mahcup hissetmesin diye elini tutarak onu susturdum. "Özür dilerim Itır, son zamanlarda seni çok ihmal ettiğimin farkındayım neden olanları unutmuyoruz?" Her ne kadar o suçlu olsa da bende hatalı olduğum için onun yerine özür dileyerek bu sorunu da ortadan kaldırdım.

Onun aksine benim özür dilemek ile ilgili bir sorunum yoktu.

"Birbirinize verdiğiniz bu değer hayranlık uyandırıyor." Koruyucuların lideri Ayvaz, kahvaltısını bitirmiş olmalı ki gözleri bizi bulmuştu. "Düşman klanlardan iki kardeş?" Güldü lakin gülüşündeki alaycılık göz ardı edilemezdi. "Gazi ve Abraham'ın bunu görmesini isterdim." Klan liderlerimiz bu onaylamayacağını söylediği çok açık fakat kimse Itır'a yakın olmamı engelleyemez.

"Bunun için onları suçlayabilir miyiz?" Masanın en başında oturan Cihangir'in sorusuna kimse itiraz etmedi. "Onlar aynı kanı taşıyan kardeşler eminim Abraham bundan dolayı kendi melezini anlıyordur." Çayını alarak arkasına yaslandı. "Ve Gazi?" Masadaki herkes bu ismi ondan duyunca gerginlik içinde sessizliğini korudu. "Gazi artık burada olmadığı için bir ölünün arkasında konuşmak hoş durmuyor." Gazi'nin burada olmasını o

kadar çok isterdim ki, ama şansına benim klanımda sadece en zayıfları kalmış onlar da zaten şuanda köleydi.

Çöreklerden küçük bir ısırik alınca Itır'ın pişirmeyi bildiği tek şey çok lezzetli olmuştu. Henüz çocukken bunu çok seviyorum diye annemden nasıl yapıldığını öğrenmişti. "Sen neden yemiyorsun Mara?" Zülûf hanımın sorusu üzerine Itır'ın diğer yanında oturan bilge kâhinin keyifsiz bir şekilde tabağındaki peynire işkence yaptığını görünce gözlerim masanın diğer tarafında oturan Dehliz'i buldu. Tıpkı Mara gibi onun da yüzündeki hoşnutsuzluk anlaşılıyordu. Her ikisi birbirinden en uzak yerlere oturmuş asla göz teması kuruyorlardı. Bunun sebebi dün gece talihsiz bir şekilde birleşen dudaklarıydı. Birbirlerinden ayrılınca o kadar mahcup hissettiler ki, tek kelime etmeden farklı yönlerle doğru aceleyle giderek kaçmayı başardılar.

Bulduğum ilk fırsatta Mara ile şu kâhinlik işini konuşmalıyım.

Savcı nerede?

Gözlerim masadaki tek eksik kişiyi ararken aynı zamanda Berrak'ta burada değildi. İçimde rahatsız edici duygular ortaya çıkınca bu histen hoşlanmadım. "Berrak hanım neden aramızda değil?" Doğrudan Savcı'yı sormadığım için seçimi diğerinden yana kullandım. Birlikte olamazlar değil mi?

Gediz'in annesi Leyla hanım bunu sormamı bekliyor olmalı ki elindeki çatalı zarifçe masaya bırakarak bana döndü. "Berrak şu anda Savcı ile birlikte." Ah o gözlerdeki galibiyet bakışı yok mu beni deli ediyor. "Savcı ona seradaki çiçekleri gösteriyor." Neden? Koskoca kalede ondan başka Berrak hanıma çiçekleri gösterecek kimse yok mu?

Her iki kraliçeye yenilgimi göstermemek için yüreğimdeki sızıyı gizlemek adına gülümsedim. "İkisinin çok yakıştığını düşünen bir ben olamam değil mi?" Yediğim birkaç çöreği boğazımda bıraktığı için onları yemekten vazgeçerek uzanıp masada bir tane elma aldım. "Nişan için bir tarih belirlendi mi?" Bu tepkime Zülûf hanım biraz şaşırmıştı ama şu zamana kadar tüm silahlarını gizleyen Leyla hanım için aynı şeyleri söyleyemem. Savcı'nın annesi sıradan pasif bir düşman ama Leyla hanımı hafife almamam gerektiğini iyi biliyorum.

"Henüz değil." Doğrudan bana meydan okuyordu. "Nişana katılmanı çok isteriz." Eminim öyledir.

"Onur duyarım." Masada fazladan bir elma daha alarak ayağa kalktım. "İzninizle biraz dinlenmek istiyorum." Zoraki bir şekilde herkese tebessüm

ederek masadan uzaklaştım biraz daha kalırsam kontrolümü tamamen yitirebilirim.

Nişana katılmamı çok istemiş sinsi cadı!

Sinirden elmadan kocaman bir ısırık alınca nihayet bahçeye çıkmayı başardım. Evet hava çok soğuktu hatta kar heran yağacak gibi duruyordu lakin odamda hiç kıyafetim olmadığı için hâlâ Savcı'nın bana gönderdiği elbise vardı üzerimde. Burada ne bir kaban ne de pelerinim vardı üşüyorum ancak bunu gizlemeye çalışıyorum. Odamda bana ait ince bir hırkam vardı ama bu elbiseyle uyumlu olmadığı için onu yanıma almadım. Sol tarafta dört atın çektiği yük arabası gördüm sanırım dışarıdan kaleye erzak getirdiler çünkü kocaman fiçılarda içecekler ve birçok bez çuvalda tahıl indiriyorlardı.

Tüm erzaklar indikten sonra arabacı parasını alırken yerdeki hasır sepet dikkatimi çekince kaşlarımı çattım. O sepetin bir kolu sökük olduğu için simetri rahatsızlığımı tetikliyor bu beni deli ediyordu. Hizmetçiler bir an önce onu içeriye götürsünler istiyorum böylece onu görmek zorunda kalmam. Lakin hizmetçiler ağzı bezlerle bağlı küpleri içeri taşıırken o lanet sepeti en sona saklamışlardı. Parmak uçlarım uyuşuyor bedenimde rahatsız edici bir kaşıntı belirirken boynumu kaşıyarak farklı bir yere bakmaya çalıştım ancak gözlerim sürekli sepeti bulurken bu mümkün değildi. Dışlerimi sıktığımda o şeyi yok etmek veya daha düzgün bir hâle getirmek için çıldırıyorum. "İnanılır gibi değil!" Her şey düzgün ve tek bir hizada olmalıydı bu aptal sepetten kurtulmak istiyorum.

Arabacı parasını alınca gitmek üzereyken koşarak onun yanına arabaya bindim. Aklımı Savcı ve sepetten kurtarmanın bir yolunu bulmuş olabilirim. "Bende geliyorum kasabayı gezmek istiyorum." Atları kamçılamaadan önce çalışanlara döndü hepsi benden kurtulmaya fazla hevesli oldukları için bir şey söylemeyince o da arabayı hareket ettirdi. Cihangir'in peşime taktığı adamlar yokluğumu fark etmeden kaleden çıksam iyi olacak çünkü burada her şey beni boğuyor.

Kaleye baygın bir halde geldiğim için görmediğim birçok şeyi yeni fark ediyorum. Kalenin içinde olduğu klanın etrafında Çin seddini aratmayan uzun kalın duvarlar vardı. Tek bir kapı olduğu için en iyi savaşçılar kapıyı koruyordu yani dışarıdan gelen biri o kapıdan geçmeden klana giremez. Bunun dışında klanda ileri gelen soylu ailelerin oluşturduğu tam altı köy

vardı. Hayır her birini gezmedim arabacı bu konuda bana bilgi verdiği için biliyorum. Duvarların ötesinde de Azınlıkların yaşadığı köyler olduğunu söyledi. Bu bölge Azınlıklara ait olduğu için biri onların sınırlarına girmeden önce klan lideri Cihangir'i bilgilendirmeli aksi takdirde kendi topraklarına izinsiz giren herkesi acımadan öldürmek serbest. Evet bu ürkütücü ama ne yazık ki burada kurallar bu doğrultuda işliyor. Bu yakınlardaki orman bile Azınlıklara ait olduğu için herkes öyle kolayca avlanamaz bunun için önce Cihangir'e bir pusula göndermeleri gerekiyor ve o kabul ederse bunu yapabilir. Medusa konaktaki o gece Araf için lanetli bir kasaba demişti ama şu ana kadar gördüğüm şeyler Arafı bir kasabadan uzaklaştırıyor. Fanilere ait bölge, lanetlilere ait bölge, her klana ait bölge ve daha bilmediğim birçok yer. Bütün bunların büyüklüğü Arafı bir şehir yapıyor hatta bir ülke.

Pazarın içinden geçerken insanların garip bakışları üzerimdeydi Oyunbaz enerjimi hissettikleri için herkes gibi onlar da kalkanları merak ediyordu. Beni görünce meşgul oldukları işi bırakarak merak dolu bakışlarını bana çıkarmaları rahatsız edici. Kasaba halkı Cihangir ve ailesine sadece saygı duymuyor aynı zamanda onlara karşı sonsuz bir sevgi besliyordu. Tüm bu insanların ruhlarında ki o coşkulu sevgi ve minnattarlığı soludukça bunu daha iyi anlıyorum. Halkı Cihangir'i seviyordu bunun en büyük sebebi iyi ve adil bir yönetici olması olabilir. Şu ana kadar sokaklarda tek bir dilenci dahi görmedim bu da demek oluyor ki Azınlıklar maddi yönden halkını mağdur etmiyordu. Ya da bu bölgede varlıklı insanlar yaşadığı için olabilir sonuçta surların dışındaki köyleri henüz görmedim.

Etrafıma bakarak yürüdüğüm için pazarın yoğun kalabalığında biri omuzuma sertçe çarpınca inleyerek önüme döndüm. Çarptığım kişinin elinde tuttuğu kutu yere düşünce hemen onları toplamak için eğildim. "Üzgünüm benim hatam." Yere saçılan bıçakları kutunun içine koyarken aceleyle elimi son bıçağa uzatmışım ki yutkunarak duraksadım. Bu diğer bıçakların aksine bir frizbi bıçağıydı. "Bu muhteşem." Hayranlık dolu fısıltımı gizlemeden uzanıp altın sarısı bıçağı alınca parmaklarım daire şeklini oluşturan bıçağın üzerinde gezindi. Pürüzsüz ucu daha önce hiç kullanılmamış olduğunu gösterirken onu tutacağınız yeri kavrayınca içimde oluşan heyecanı gizleyemedim. Bıçağın üzerine küçük bir buğday başağı işlenmişti ve bu damga adeta ışıldıyordu.

"Beğendiniz mi?" Kulağıma gelen ses ile hemen topladığım kutuyu alarak yerden kalktım. "Çok güzel." Kutuyu ve bıçağı ona uzattım. "Tekrar

özür dilerim." Kutuyu benden aldı ama frizbi bıçağı almadı. "Oyunbazların silahı hoşuma gitmiyor onu benim yerime çöpe atabilirsin." Son söyledikleriyle sebepsiz yere kaşlarımı çatarken genizden çıkan kalın sesi dikkatimi cezbetti. Sadece dudakları görünecek şekilde pelerinin siyah şapkası yüzünü gizliyordu. Ben uzun boylu biriydim lakin bir erkeğe göre onun boyu benden daha kısaydı. Tabii ilerleyen yaşından dolayı da bu olabilir çünkü beyaz sakalları ve dudağının çevresinde oluşan büzgülü kırışıklıklar genç biri olmadığını kanıtlıyor. Üzerinde köylülerin giydiği bezden elbiseler vardı lakin bir köylü izlenimi vermiyor. Ayrıca enerjisini hissedemiyorum hangi klandan olduğunu kestirmek güç.

"Bu bıçağı çöpe atmayacağım." Yaptığı ayrımcılık yüzünden sesim kontrolüm dışı yargılayıcı çıkmıştı. "Ben bir Oyunbazım ve halkımın silahını çöpe atacak değilim." Onu azarladığımda bana karşı bir şeyler söylemesini bekledim ancak dudağının köşesi kıvrılarak önümde saygıyla eğilmesini beklemiyordum. "O sizin olabilir." Ben afallarken yanımdan geçip giderek iyice şaşkınlığımı çoğalttı. Az önce bana saygılarını mı sundu? Beni biriyle karıştırmış olmalı çünkü burada bir asil olmak dışında her şeydim örneğin hizmetçi olmak gibi! Arkaya dönünce çoktan kayıplara karıştığını görmek omuz silkerek önüme dönmemi sağladı. Elimdeki bıçağa bakarken güldüm hiç ücret ödemedi bir silahım olmuştu.

Pazarı gezmeye devam ederken bir çocuğun arkasındaki tezgahta duran parşömenleri görünce ona doğru yürüdüm. "Bakar mısınız?" On beş yaşlarında görünen kız çocuğuna seslenmem bana doğru dönmesini sağladı. "Onlar ne?" Parşömenleri gösterdiğimde başını usulca kaldırıp sattığı şeyleri kontrol etti. "Haritalar hanımım." Kısık sesini güçlkle duyarken üzerindeki deriden yapılmış savaşçı kıyafetleri ve kısa kestirdiği güneş sarısı saçlarıyla küçük bir savaşçıyı andırıyordu.

"Araftaki her bölgenin haritası var mı?" Bu toprakları daha iyi tanımak istiyorum belli mi olur belki ileride işime yarayacak birkaç bilgi edinirim.

Kendi klanımın hangi bölgede olduğunu merak ediyorum.

Çocuk başını sallayarak beni onayladı. "Bir tane almak istiyorum." Şimdi tekrar arkasındaki haritaları kontrol ederek bana dönmüştü. "Hangisi?" Hangisi derken kaç tane haritası var bu yerin?

"Bana biraz yardımcı olur musun lütfen?" Bu konuda herhangi bilgim olmadığı için ne tür harita olduğunu bilmiyorum.

Kız çocuğu soruyu anlamamış gibi yüzüme bakarken sağ tarafımda bir gölgenin varlığıyla usulca başımı çevirdim. Bir demirciyi andıran genç bir

adam yanımda durmuş haritalara bakıyordu. Demir dövmekten oluşan güçlü kol kasları dudak uçuklatırken üzerindeki bezden beyaz gömleği is ve kül lekeleri ile doluydu. Uzun boyu ve geniş omuzları onu sıradan bir demirciden uzaklaştırıyor bir savaşçı havası veriyordu. Ancak belindeki kemerinde hiç silah yoktu omuzlarına kadar gelen asi siyah saçları ise açıktı. Yanlış anlaşılmasın diye yüzüne doğrudan bakamıyordum ama kalın kaşlarının altında keskin bakan zifiri gözleri haritaları kontrol ederken yüzünde de kömür izlerini andıran karaltılar vardı. İşin garip kısmı bu genç adamın da enerjisini hissedemiyorum. "Hangisini alacaksın kardeşim?" Cıvıltılı sesler çıkartarak benimle aynı yaşta gösteren bir kadın yanıma gelerek ona gülümsedi. İlk dikkatimi çeken cehennem ateşini andıran kor kırmızısı düz saçları olmuştu. Burnunda dikkat çeken bir morluk ve bir yanağı baştan sona kesik iziyle doluydu. Yara kapanmış olabilir ama izi büzük bir şekilde yanağına korkunç bir görüntü sunuyordu. Bu kadının enerjisini de soluyamıyorum.

"Karar veremedim." Genç adam eliyle haritaları gösterirken yanındaki kadını görmezden geliyordu. "Birçok harita var burada. Her klanın detaylı haritaları, fethedilmiş topraklar, keşfedilmemiş yasaklı bölgeler de dahil olmak üzere birçok harita." Bu da yanılmadığımı gösteriyor Araf gerçekten devasa büyüklükte birçok sınırları içinde barındırıyordu.

Yanımdaki kadının kehribar gözleri yaramazlık yapan çocuklar gibi ışıldadı. "Neden bütün hepsini içinde barındıran bir harita almıyorsun ve bir tane de feth edilmiş toprakların haritasını almalısın." Askıdaki kahverengi deri ulak çantalardan birini işaret ettim. "Ve o çantayı." Açık kutularda görünen pusulalardan gümüş renkli olanı seçti. "O pusulayı da."

Çocuk, kadının istediği şeyleri çantaya koyduktan sonra yanındaki adam parayı ödemişti. Gitmek için döndükleri esnada kadının gözleri elimde tuttuğum frizbi bıçağı görünce gülümsedi. "Çok eşsiz bir parça bakabilir miyim?" Bu isteğini sorun etmeden bıçağı ona doğru uzatınca tıpkı benim yaptığım gibi parmakları bıçağın üzerinde gezindi. "Kara ormandaki madenlerden çıkan saf altınlarla işlenmiş bir silah." Gözleri baştan ayağa beğeni dolu beni inceledi. "Size layık bir silah olduğu su götürmez bir gerçek." Bıçağı yeniden bana uzattı. "Demirciniz size özel yapmış olmalı bunu." Üzerimdeki Savcı'nın gönderdiği pahalı kıyafetler yüzünden beni buradaki soylulardan biri sanmış olmalı.

"Bu silah bana yapılmadı tesadüf eseri benim oldu." Yanındaki genç adam sanki komik bir şey söylemişim gibi gülüşünü saklamak için başını

başka yöne çevirirken yüzü yaralı kız güldü. "Hiçbir şey tesadüf değildir efendim." Elindeki ulak çantasını ve kolunda asılı olan kırmızı pelerini bana uzatarak gülümsedi. "Kardeşıme bir şey göstermem gerekiyor iki dakika içinde dönerim bunları benim için korur musunuz?" İki dakikalığına onun eşyalarına sahip çıkmayı sorun etmediğim için başımı salladım. Tanımadığı birine eşyalarını teslim etmesi doğru bir hareket değil sonuçta bunları alıp kaçma ihtimalim de var değil mi?

Bu asla yapmayacağım bir şey.

Önümde eğilerek giden çift beni hâlâ soylulardan biri sanıyor olmalı yoksa bunu neden yapsınlar? "Aman tanrım o çok güzel." Hızlı bir şekilde giderken kadının hayranlık dolu sesini duydum. Aslında yüzündeki yara olmasaydı o da güzel sayılırdı umarım beni fazla bekletmeden eşyalarını almaya gelir.

Yaklaşık yarım saat boyunca kadının gelmesini bekledim ancak o bir türlü gelmeyince elimdeki şeyleri haritacı çocuğa uzattım. "Sahibi geri dönerse ona verirsin." Kaledekilere haber vermeden çıktığım için daha fazla oyalanmadan geri dönmeliyim. Çocuk uzattığım şeyleri alacağı esnada pelerinin cebinde görünen bir sayfanın ucu ile duraksadım. "Bir dakika." Elimdekileri çocuğa vermekten vazgeçerek sayfayı çekip alınca okuduğum şeyler afallamamı sağladı. Bu da neydi şimdi? **"Bir Oyunbaz her şey olabilir ama asla aptal olamaz."** Böyle bir notu neden cebinde taşıyor ki?

Hiçbir şey tesadüf değildir.

Gözlerimi kocaman açtığımda fark ettiklerim beni dehşete düşürdü. Ben değil o yaşlı adam bana çarpmıştı bu kasıtlı bir şeydi değil mi? Bıçakları yere dökerek elimdeki frizbi bıçağını bana vermek için bir sebep yaratmıştı. Kadının yanındaki o genç adamın kinayeli gülüşü bu silahı yapan kişinin o olduğunu gösteriyor. Kadının sözleri ise bana özel yapıldığının kanıtı, dahası haritalardan anlamıyordum ve tam o esnada yanıma gelerek benim için iki harita aldılar. Evet bu çantayı, pusulayı ve haritaları bana emanet etmediler aslında bana aldılar. Hava soğuk ama ben bir elbiseyle dolaştığım için üşüyordum bu yüzden bu kırmızı pelerini de özellikle almışlardı. Üçünün enerjilerini hissedemedim çünkü ben hissedince herkes hisseder. "Aman tanrım..." Bir şekilde yaydıkları enerjiyi gizlemenin yolunu buldular aksi takdirde insanların içine karışamazlar. Onlar gizlenmeliydi çünkü üçü de kayıp bir ırktan geliyordu...Oyunbazlar!

Az önce kendi ırkımdan üç kişi beni fark ettirmeden ziyaret etmişti.

İyi ama neden doğrudan kim olduklarını söylemediler?

Kurtulanlar hâlâ vardı.

Çantayı boynumdan geçirerek yan tarafıma sarkıtırken kadife yumuşacık pelerini omuzuma koyup önündeki ipini boynumun altında gevşekçe bağladım. "Bunu al." Kulağımın arkasına taktığım gümüş tokaları aceleyle çocuğun tezgahına bırakarak hemen uzaklaştım. Takip ediliyordum o yüzden doğrudan benimle konuşmadılar. Takipçim, kadın ile olan konuşmalarımızı duymamış olabilir ama bizi görmüştü. Kadın hepsini aldıktan sonra bana uzatmıştı hiç ödeme yapmadan oradan ayrılısaydım neden bana bu şeyleri aldığını sorgulardı, ama şimdi kadının bilgisizliğim yüzünden benim için bir şeyler seçtiğini düşünecekti. Pelerin kısmı fazlasıyla açık veriyor ama bu onu tam olarak doğru cevaba da götürmez. Süs eşyaları satan bir dükkana girerek bulduğum aynayı aldığım gibi sırtımı cam tarafına çevirdim. Aynaya bakarak camdan dışarısını kontrol ettim ama kalabalıkta dikkatimi çeken birileri olmadı. Aynayı alarak dışarıya çıktım sanki kendimi daha iyi görmek için bulutların arkasına gizlenen güneşi kontrol eder gibi gökyüzüne baktım. Birkaç kez bunu tekrarladıktan sonra sırtımı sol tarafa çevirerek aynadan kendime bakar gibi yapınca işte onu gördüm. Hemen arkamdaki dükkanın önüne konulmuş sepetteki şifalı otları kontrol eder gibi yaparak arada bana kaçamak bakışlar atan kişi kapımda nöbet tutan o iki nöbetçiden biriydi. Bu Cihangir'in işi değildi büyük ihtimalle Savcı'nın annelerinden biri peşime takipçi takmıştı. Oyunbazlar bunu bildiği için bana yaklaşamadılar belkide söylemek istedikleri çok şey vardı ama bunu yapamadılar.

Onlar aslında uzun zamandır benimle iletişime geçmek için fırsat kolluyorlar değil mi?

Aynayı bırakarak hızlı adımlarla buradan uzaklaştım şu takipçiyi atlatmanın bir yolunu bulmalıyım. "Bu kadınlara kiminle uğraştıklarını göstereceğim!" Peşime adam taktıklarına inanamıyorum.

Ormanın içinde hareket ederken sinirden ağlamak istiyorum! Trajik bir şekilde sadece takipçimden kurtulmadım aynı zamanda klanın büyük duvarlarının dışına da çıkmayı başarmıştım. Aslında bu kendi isteğim dışında olmuştu çünkü kalabalığa karıştıktan sonra saman dolu bir at arabasına binerek saman balyaların altına saklandım. İyice samanların altına gizlenerek bir süre bekledikten sonra takipçim pes ederek peşimi bıraktıktan sonra çıkmayı düşünüyordum. Lakin tüm gece uykusuz kalan gözlerim bir süre sonra uykuya direnemeyince beş dakika uyumayı sorun etmedim. Tabii

hissettiğim sarsıntılar yüzünden boğulmak üzere olduğum samanların altından çıkınca kendimi ormanda hareket eden bir at arabasının teknesinde bulmayı beklemiyordum. Arabacı atladığının farkında bile olmadığı için kendi yoluna bakarak gözden kaybolurken ben şu anda saçlarımdaki samanları ayıklarken kaleye nasıl gideceğimi düşünüyorum. "Neden bunlar bir tek benim başıma geliyor!" Saçlarımı sinirden geriye iterken pusulamı hâlâ bana vermeyen Savcı'ya küfretmek istiyorum. Eğer pusula yanımda olsaydı şimdi yönümü bulabilirdim o beni doğrudan kaleye götürürdü.

Çantadaki pusula daha fazla kaybolmamı sağlamak dışında bir işe yaramıyor!

Umarım birileri yokluğumu farkederek beni bulmak için bir şeyler yapıyordur. "Ya da o birileri müstakbel nişanlısına gül bahçesini gösteriyordur!" Keşke Itır'ın yaptığı çöreklerden daha fazla yeseydim.

Tahminler üzerine kafamda yaptığım hesaplamaya göre ormanın içinde hareket ederken duyduğum bağırımlar ile hiç düşünmeden oraya doğru koşmaya başladım. Şükürler olsun ki burada yalnız değildim onlar her kimse bana kalenin yolunu tarif edebilirler. Önüme çıkan ağaçları aceleyle geçerken bir süre sonra açık bir alana çıkınca gördüğüm manzara afallayarak durmamı sağladı. Burada tam olarak neler oluyor? Kahve pelerinli bir grup insan yüzlerinin yarısını kapatacak bir bezle sadece gözleri görünecek şekilde kendilerini gizlemişler ellerindeki kılıçları diz çöktürdüğü kadınların boğazına yaslamışlar. Ancak bu üç kadından birini nerede olursa olsun ve hangi bedende olursa olsun tanırım. Evet bu o lanet şeytandan başkası değildi. Itır, onun son aldığı bedeni öldürdüğü için yine gerçek bedenine en yakın bedeni çalmıştı tek fark bu beden biraz daha gençti ve Muhafızlara aitti. Onun da Tenebris ve Muhafız karışımı bir melez olduğunu düşünürsek genelde her iki klandan bedenler seçiyordu. Tamam o da normalde sarışın ve yeşil gözlüydü ama kendi özelliklerimi onun üzerinde görmek istemediğim için bu biraz can sıkıcıydı.

Başıma bela almak istemediğim için geriye doğru ses çıkarmadan bir adım atınca sırtımda yani tam bel boşluğumda keskin bir şeyin varlığını hissettim. "Yürü." Arkamdaki uyarıcı sesin sahibi kılıcının ucunu sırtıma dayamışken aksine yapmak aptallık olurdu.

Korku içinde titrerken ona zorluk çıkarmadan benden istenildiği gibi diğerlerine doğru yürüdüm. "O da kim?" Maskeli kişilerin içinde en iri görünen adamın beni farketmesiyle arkamdaki kişi belimi sertçe dürtünce uyuşuk adımlarımı hızlandırdım. "Bir diğer davetsiz misafir." Gülen sesini

duydum. "Bugün oldukça karlı geçiyor." Büyük ihtimalle diğer davetsiz misafir de Medusa oluyor çünkü diğer kadınlardan bağımsız görünüyordu. Onlara direnmiyor bunun sebebi bu adamların birer Azınlık olması evet onların yaydığı enerjiyi hissediyorum. Daha biz bir şey yapmadan bedenimize acı salgılar bizden kurtulurlar. Azınlıklar adaleti simgelerdi ama onların adaletinin bir kısmı inandıkları şeyler üzerine işliyor. Bu adamlar büyük ihtimalle ya asiler ya da haydutlar ve kendi topraklarında izinsiz gezenlere istedikleri şeyleri yapmaya hakkı vardı. Bu her klanın değiştiremez doğrusu iken onları yargılayamıyorum.

Liderleri olduğunu düşündüğüm iri adamın karşısına getirilince elindeki o kılıç fazlasıyla beni ürkütüyor. "Topraklarımıza girerken herhangi bir onay pusulan veya bunu kanıtlayacak bir refakatçin var mı?" Tam da düşündüğüm gibi onlara kanıt sunarsam gitmeme izin vereceklerdi ama kanıt olmayınca bana istediği şeyi yapmakta serbestti.

Azınlıkların haydutları bile adaletli.

"Ka-kanıtım-" Sesim fazla korkak çıkınca derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Kanıtım yok ama klan lideriniz Cihangir'in davetlisiyim." O kılıcı üzerimde denemezler değil mi? Artık kendi dünyama dönmek istiyorum burada yaşadıklarım çok fazla.

"Kanıtın yoksa bizimle geleceksin." Arkamdaki adama bir işaret yapınca çantamı sertçe çıkartıp karıştırmaya başladı. "Hepsi işe yaramaz şeyler." Frizbi bıçağı çıkardı. "Ama bu şey saf altından yapılmış değerli bir parça." Tek bir bakışta bunu nasıl anladı? Karşımdaki iri kıyım adam bıçağı alarak incelerken kahve gözleri afallayarak kısıldı. "Üzerinde hiç iz yok bu şey yeni yapılmış." Kaşlarını çatarak bana döndü. "Bir Oyunbazın işçiliği olduğu çok açık yakın zamanda yapılmış ama bunu dövecek güçte bir Oyunbaz artık Arafta yok." Kılıcını boğazıma yaslayınca hızlı hızlı nefesler alırken kalbim göğsümü delerek dışarı fırlayacakmış gibi hissettiriyor. "Bunu sana kim verdi!" Bunun cevabını asla onlara vermem kendi ırkımı satacak değilim ama bir o kadar da hayatım için endişeliyim.

"Onu buldum."

"Demek buldun?" Kılıcını geri çekince bana inanmadığını biliyorum. "Gideceğimiz yerde seni konuşturmanın yollarını biliyorum." Kahretsin bana işkence yapmayı düşünmüyor değil mi? "Sizinle hiçbir yere gelmiyorum." Elimle hâlâ beni burada görmenin şokunu yaşayan Medusa'yı gösterdim. "Neden sadece onu almıyorsunuz? Bir iblis çok işinize yarar onu övmek gibi olmasın ama kendi çapında bir yılandan daha sinsisi." Ona

istediği işkenceyi yapabilirler ben buraya ait olmadığım için onlardan gelecek herhangi bir şiddeti istemiyorum.

"Neden ilk ondan başlamıyorsunuz?" Haydutların lideri olduğunu dūřındıđım karşımdaki maskeli kişiye bakarak o da beni gōsterdi. "Onun öldüğünü gōrmek en büyük arzum." Evet kendileri kuyumu kazan kişilerin başında geldiği için bu istediği beni yanıltmadı.

"Bir iblis gerçekten çok fazla işinize yarayabilir." Onu daha fazla kızdırmak için bende rahat durmadım.

"Görüp gōrebileceđiniz en kurnaz Oyunbaz olduğunu söylemiş miydim?" Biz böyle birbirimizi topun ağzına sürerken peki haydutların lideri ne derse beğenirsiniz? "Diğerleri gidebilir şu iki sarışını alın." Buradaki tek orijinal sarışın benim, o iblis değil!

Biri kolumu tutmak için bana doğru elini uzattığı sırada yanımda sūratle geçen bir ok onun ayaklarının tam önüne saplanınca hemen elini çekti. Diđer haydutlar kılıcına davranırken soluğumu tutarak başımı çevirince at üstünde duran Savcı ve Dehliz'i gōrdüm. Oku atan Savcı olmalı çünkü elinde yay tutuyordu. İki Gevheri kardeşi gōren adamlar karşı atakta bulunmak yerine ellerindeki kılıçları kınına takarak hemen iki būklüm eğildiler. Atlarını bize doğru süren iki kardeş yanıma gelirken bile ben gōzlerimi yerdeki oktan ayıramıyorum. Bu řey hedefi ıskalayıp bana da gelebilirdi.

"Bir hatamız mı oldu efendim?" Liderleri olduğunu dūřındıđım adam önce Savcı'ya selam verdi daha sonra ise Dehliz'e. "General." Son kısmı Dehliz'e bakarak söylemişti sanırım bu Dehliz'in Azınlıktaki askeri rütbesi oluyor. Hiç konuşamayan biri onlara nasıl önderlik ediyor ve bu haydutlar aslında haydut değil öyle mi? Büyük ihtimalle bu civarda teftiş gibi bir řey yapıyorlardı.

"Bu adamlar bana saldırdı siz gelmeseydiniz kim bilir neler yapacaklardı!" ocuk gibi hemen onları şikayet etmem adamları tedirgin ederken Savcı bana tersçe bakıyordu. "Her biri Dehliz'in emrindeki kıdemli askerlerden biri. Azınlıklara sızan casus haberini aldığımız için bölgeyi kontrol ediyorlar. Biz gelmeseydik bile önce ele geçirdikleri kişileri Dehliz'e bildirmeden bir şey yapmazlar." Yine de beni korkuttukları gerçeğini değiştirmiyor.

Dehliz ve Savcı atından atlayınca benden aldığı bıçağı Dehliz'e uzattı. "Kızın üzerinden ıktı." Bıçağı inceleyen Dehliz kaşlarını çatarak bana dönünce güldüm. "Onu buldum." Buna inanmadı zaten o yüzden bıçağı

kontrol etmesi için Savcı'ya uzattı ve aynı şekilde o da kaşlarını çatarak bu ne dercesine bana dönünce yine güldüm. "Onu buldum ama kanıtlayamam." Aynı zamanda hiç biri bana inanmadığı gibi aksini kanıtlayamazdı.

Dehliz adamlarını alarak geri dönünce diğer iki kadın zararsız olduğu için onları da göndermişlerdi. Şimdi Savcı ve Medusa benden biraz uzakta bir şeyler konuşuyordu. Onları buradan tam olarak duyamıyorum ama Savcı fazla uzatmadan onunla akşam görüşeceğini söyleyerek onu kaleye göndermişti. Medusa ile konuşacağı neyi var? Peki ben bu sırada ne mi yapıyorum? Bana en yakın olan ağacın tepesine çıktım evet bunu gerçekten yaptım. Kaleden izinsiz ayrıldığım için ruhundaki öfke fokurdayan yanardağını andırırken o Medusa ile konuşurken bende kendi can güvenliğimi düşünmek zorundayım. Bu elbiseyle biraz zor olmuştu ama genelde çocukken annemden ceza almamak için çok fazla ağaca tırmandığım için oradan tecrübeliyim.

Medusa gidince arkasına dönen adam beni bulamayınca iyice çıldırarak sağ omuzuna doğru döndü. "Bu baş belası yine hangi cehenneme kayboldu?" Baş belası olduğumu kabul etmiyorum çünkü belanın en büyüğü bu lanetli yer. Ayrıca kiminle konuşuyor o?

Sabrı iyice tükenmiş gibi elinde tuttuğu bana ait olan bıçağı sıkıyordu. "Bu kadar komik olan ne var Takva?" Her kiminle konuşuyor bilmiyorum ama hafif afallayarak, "Ne?" dedi ve başını yukarı kaldırdı beni görünce şimdi kaşlarını çatan bendim. Onun yanında göremediğim ispiyoncu köle ruhlardan biri vardı değil mi?

Takva diye isim mi olurmuş?

"Sen gidebilirsin." Benim göremediğim ruhu gönderdikten sonra oldukça sakın adımlarla ağacın altına gelerek başını kaldırdı. "Oraya çıkarak o güzel boynunu kırmamam için bana geçerli tek bir sebep söyle?" Sanırım yokluğumda düşündüğümde daha fazla endişelendi.

"Bağışlanmayı talep ediyorum."

"Reddedildi!" En büyük tutkusu taleplerimi reddetmek olmalı.

"Hatalıydım." Pişmanlık dolu gözlerimi ondan saklamadım. "Ama sizin Berrak hanıma çiçekleri gösterdiğinizizi duyunca kalede boğulduğumu hissettim." Duygularım konusunda asla utangaçlık gösteren biri hiç olmadım aksine diğer ilişkilerim de bile hep fazlasıyla açık sözlü ve tutkulu bir aşık olmuşumdur.

Her ne kadar sürekli terk edilmiş olsam da!

"Sorun bu muydu?" Ruhundaki öfke yatışırken sıkıntılı bir nefes koyuverdi. "Okları senin üzerinden çekmek için yapmam gerekeni yaptım annemin sana olan davranış şekli hoşuma gitmiyor!" Aman tanrım biliyordu değil mi? Annesinin bana gönderdiği hizmetçi kıyafetini ve yemeklere özellikle soğan koyduğunu. O aslında her şeyin farkındaydı sadece anneleri ve benim aramda sıkışıp kaldığı için dengeyi korumaya çalışıyordu. Bu durum aslında onun için daha zordu çünkü kalbinin istediğini ailesi istemediği için bir evliliğe zorlanıyordu. Araf gibi bir yerde beni ailesine tercih edemez bu lanet yerde güç her şey demekti bunu yaparsa sahip olduğu her şeyi kaybederdi. Üzerinde bu kadar çok baskı varken ne hissettiğini anlayabiliyorum.

"Özür dilerim." Hiç hasar almadan ağaçtan inerken herhangi bir kazaya karşı tetikte olduğunu biliyorum. "Ben sanırım fazla fevri davrandım." Yere inerek onun karşısında durunca şimdi her ikimiz de daha sakin olduğumuz için bana kızmadı. Ceketinin iç cebinden pusulamı çıkartarak boynuma taktı bugüne saymazsak bunu tamamen unutmuştum. Ortadan kaybolmam en çok bu yüzden onu korkutmuş olmalı çünkü uzun süre pusuladan ayrı kalmam ruhumu bedenime hapseden mührün kırılmasını sağlar. Ruhum bile boynuma asılıyken beni seçmesi için ona ne vaad edebilirim ki?

"Gidelim mi?" Onun atını gösterdiğimde başını olumsuz anlamda salladı. "İhtiyacım olan tek şey seninle biraz yalnız kalmak." Tekrar ceplerini kontrol etti ve bu sefer de bir çift dantel eldiven çıkartarak bana uzatınca güldüm. "Tedbir hayat kurtarır değil mi Savcı hoca?" Çıplak elle en çok ona dokunamam çünkü hissettiğim yoğun duygular Oyunbaz yönümü tetikleyebilirdi. Benim klanımın rengi olan kan kırmızı ince eldivenleri alıp takınca bileklerimin hizasında bitiyordu. Fazla rahatsız edici değil ama alışmam zaman alacak gibi görünüyor.

Bıçağımı çantama koyarken beni uyarmayı da ihmal etmedi. "Bu şeyi sana kim verdiyse ondan uzak dur emin ol doğru sandığın her şey yanılgıdan ibaret olabilir. Oyunbazlar asla geri dönmemeli." Neden bu konuda bu kadar acımasız anlamıyorum bahsi geçen ırk benim klanım. Her ne yaptılarsa yapsınlar onların varlığı bana arzuladığım gücü sağlayabilir ve o benim güç tutkumdan nefret ediyordu.

O istediği kadar bana engel olmaya çalışsın bir yolunu bulduğum an klanımı geri getireceğim.

Birlikte yürümeye başladığımızda nihayet hep istediğim gibi yalnız kaldığımız için aklımdaki sorulardan birini sorabildim. "Dehliz

konuşamıyor ve aynı zamanda duyamıyor bunun sebebinin bir kara büyü olduğunu biliyor muydunuz?" Duraksayıp hızlıca bana dönünce cevabımı almıştım Savcı'da bunu bilmiyordu.

*Nasıl bilebilir ki sonuçta kimse kara büyüü göremez benim dışımda.
Ve kahretsin ki az önce bir aykırı olduğumu açık etmiş bulunuyorum.*

Bugün hiç soru soramayacağım çünkü çocuklar saçma bir zombi filmi açmış heyecan içinde anneleri korksun diye bana izletmeyi bekliyorlar.

O yaşıta çocukların korku filmi izlemesini doğru bulmuyorum ama bugün öğle yorgunluktan koltukta içim geçmiş ve her biri bağırarak bana doğru koşup aklımı alınca sadece onları dehşete düşüren sahneye bakıp başka bir film açacağım.

Küçük kızım ellerini çırpıp korkuyla, "O kötü bebek kadının özel bölgesini yedi anne!" Diye bağırınca gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Bu arada özel bölgesi diye bahsettiği şey kadının göğsü, o esnada kızım atletini sıyırıp canlı bir şekilde bana gösterince bunu anlamış oldum.

Onların bağırışlarında izletmek istedikleri sahneyi az çok anlamış oldum. Sanırım bir kadın bulduğu bebeğe acıyıp onu emzirmek istemiş tabii benim dört yaramaz filmin konusunu bilmediği için annelerinden gizli ben uyanmayayım diye sessizlik içinde o esnada filmi izliyor.

Bebek bir anda kadının göğsüne yapışıp yemeye başlayınca çizgi film karakterleri gibi önce ağızları bir karış açılıyor hemen sonrasında ise çığlık çığlığa bana koşarak uykumda bana da bir şok yaşatmayı başardılar. Onlara bunun bir kurgu olduğunu ve en önemlisi baş belası kızıma bana daha fazla canlı örnek göstermemesi gerektiğini anlatana kadar canım çıktı. Abilerinin yanında o eli sürekli tişörtüne gidince ailecek çıldırdığımız bir gerçek.

Ve son bir şey söylemek istiyorum eğer farketmiyorsanız kurgu çok ağır ilerliyor bunun sebebi bu hikayemizin kolay kolay final yapmayacağı. Şöyle anlatayım şu zamana kadar sadece Arafı tanıdık, klanları öğrendik ve onların yeteneklerini öğrendik. Hepsi detaylıca işlenmeliydi aslında şu zamana kadar okuduğunuz bölümler sadece kurgunun tanıtımıydı.

Daha dost ve düşman ortaya çıkacak, Elzem sürgün edilecek ve o sürgünde yaşananlar, Oyunbazlar geri dönecek asıl savaş onların dönüşüyle başlayacak. Saflar tamamen ayrılacak ve diğer üç kalkanımız asıl o zaman göz önünde olacak. Her biri kendi klanı için büyük bir rol oynuyor kılıçlar çekildiğinde gerçek potansiyelleri ortaya çıkacak. En önemlisi Elzem'in sürgünü Afra'yı getireceği için Afra'nın dönüşü çok ses getirecek. Evet hikayede en az Elzem kadar büyük rolü olan bir diğer karakter ise Afra.

Kısacası bütün bunları kaleme dökmem kurgunun finalini bir hayli uzatır, daha kızların çetrefilli aşk hayatlarına bile değinmedim özellikle Mara ve Dehliz ikilisi gündemi bir hayli sarsarken, tatlı çiftimiz Asil ve Doğa için yazılacak birçok senaryo var.

Elzem ve Savcı için ise bu süreç daha çok Elzem'in işgüzarlığı yüzünden çıldıran bir adet Savcı gibisinden devam edecek. Özellikle Oyunbazların dönüşüyle her iki ırkın birbirine kılıç çektiğini düşünsenize çünkü onların topraklarını istila eden Koruyucular ve Elzem daha şimdiden kafasında birçok toprağı ele geçirme planları yapıyor.

İtir'a gelirse açık konuşacağım erkekten bir farkı olmayan bu karakterimizin hayatında bir erkek olur mu şimdilik bilmiyorum, kurgunun gidişatına göre artık anlarınız çünkü çoğu şey doğaçlama geliyor.

Daha dünyada kalan Akay ailesinin neler yaptığını bilmiyoruz.

Bülbül'ün bu hikayedeki rolü de gizemini koruyor.

O kadar çok kaleme dökülmesi gereken şey var ki bu final kolay kolay gelmeyecek gibi ancak her biri gizem oluşturduğu için diğer hikayelerimizde olan uzarsa tadı kaçır endişem burada yok çünkü onlar da sadece bir konu işleniyordu ve o konu bitince yazacak bir şey kalmıyordu. Ama burada henüz yazılmamış birçok konu var ve hepsini kaleme almadan final yapmayı düşünmüyorum.

Küçük bir spoi: Yeni bölümde Elzem, Medusa'nın yardımıyla mektubun kalan kısmındaki şifreleri çözerek bütün her şeyi öğrenecek.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. (En çok bunu yazmayı özlemişim)

(27) Gizli Gerçekler.

Sevgili günlük üzülerək söylüyorum ki buradakilere farklı işkenceler yapmayı isteyecek kadar kontrolden çıkıyorum. Hayır bu karamsar düşünceler için bağışlanmayı dilemeyeceğim ama her biriyle işim bittiğinde neden olmasın?

Aslında tek bir hedefim var lakin çok fazla uğraşım vardı. Buradan çıkmak istiyorum ancak çıkış yolunu aramak dışında aynı zamanda birçok şey ile uğraşıyorum. İtır'ın ara ara nükseden kaprislerini yatıştırmak başlıca uğraşlarımdan biriydi. Mara'nın bana olan kini ile uğraşmak ve şimdi de kâhin çıkmasıyla mücadele etmek çünkü o da tehlikede. Yanımda olan tek kişi yani Doğa'yı daha güçlü kılacak şeyleri kafamda bulmaya çalışmak da vardı. Tabii bunlarla sınırlı değildi daha birçok şey vardı. Medusa'dan gelecek olan tuzakları savuşturmak, yeni konumum olan hizmetçiliği sindirmek, kendimi geliştirecek derslerin peşinden koşmak da sadece bunlardan birkaçı. Annemin mektubunu çözmeye çalışmak, Savcı ile olan garip ilişkim, Oyunbazları getirecek yolları düşünmem, Dehliz'in kara büyüü, beni öldürmek üzere olan lanetim, kontrol altında tutmaya çalıştığım açlığım, geride bıraktığım ailem, peşimi bırakmayan karanlık ve daha sayamadığım birçok şey. Aslında kendi içimde o kadar çok şey ile mücadele etmek zorundayım ki, her geçen gün bunlara yenileri ekleniyor ama hiç eksilmiyordu.

Herbir uğraşım en güçlü savaşçıların bedenine bürünmüş etrafımı kuşatmışken ben tam ortalarında ağır yara almış biri konumundayım. Hepsini aynı anda yenmem imkansız lakin ben soluklanmak için bir adım geriye attığım an etrafımı saran ordu çoğalıyor kazanma şansımı sıfıra indiriyordu. Kafamın içinde sürekli farklı bir uğraş, beynim düşünmeyi bırakmayarak bana ettiği eziyetleri sürdürüyor. Sıradan insanlara gıpta ederek bakıyorum çünkü benim tek düşündüğüm evin temizliği yemeğin tuzu olmuyordu. Ben yalnız yola çıktığım bu savaşta birilerinin desteğini istiyordum ama arkamı dönüp baktığımda orada kimsecikler olmuyordu. Kendime bile itiraf edemediğim bu gerçeği kabullenmek çok zor fakat ben artık küçük bir yardım istiyorum.

Omuzlarımdaki yükün birazı alınsın istiyorum çünkü yaşadığım hayat herkese gösterdiğim hayattan çok farklı.

Çok daha korkunç ve acımasız.

Siz hiç çocuk yaşta dudaklarınızda kendi kustuğunuz kanı silmeye çalışırken derin derin nefesler alarak gözyaşlarınıza direndiniz mi?

Gözleriniz doluyor, canınız çok yanıyor, dudaklarınız titriyor, siz titriyorsunuz ama ağlayamıyorsunuz ve siz ağlamayı özlüyorsunuz.

"Bana cevap ver." Elimi uzatarak yansımama dokunmaya çalıştım kafamda onlarca yapılacaklar listesi ancak beni çektiği karanlığı içimde hissediyorum. "Kim efendi kim köle?" Sessizce dudaklarımı hareket ettirerek diz çöktüğüm yerde küçük su birikintisine bakarak yansımamdan cevap bekledim. Bana hiç cevap vermiyordu neden versin ki o bendim sonuçta ama vermeliydi.

"Elzem?" Omuzuma dokunan elin varlığını karamsar düşüncelerimin arasında güçlkle duyuyorum. "Sorun ne?" Çok fazla şey.

Kendimi toparlayıp yağın yağmur yüzünden oluşan küçük su birikintisini dağıtarak ayağa kalktım. "Bir sorun olduğunu size düşündüren nedir Savcı hoca?" Yerde biriken yağmur suyunu gösterdi. "Ellerini yıkamak için eğildin fakat yansımanı görünce garip tepkiler vermeye başladın." Neden kendi yansımam için tepki göstereyim ki bazen onu gerçekten anlamıyorum.

"Ne hakkında bahsettiğinizi bilmiyorum." Gülümseyerek tekrar yürümeye başladığımda benimle ilgili kafası biraz daha karışarak bana eşlik etti. "Dehliz'de gördüğün kara büyüü tarif edebilir misin?" Dün gecedan beri bunu ona anlatmak için sabırsızlanıyorum o tuhaf şeyin hangi büyü olduğunu bana söyleyebilir.

"Büyü onun başının üzerinde daireler çizerek dönüyor." Adım atmayı bırakarak kendi kafamın üzerini gösterdim. "Tam tepesinde dönüp duruyordu diğer gördüğüm büyülerden çok farklı."

Bu konu ilgisini cezbedtiği için soluksuz beni dinliyordu. "Şu zamana kadar gördüğün diğer büyüler nasıldı?" Bu herkesi meraklandırır çünkü onlar büyü yapıyordu ama nasıl bir şekil aldığını göremiyordu.

"Sis bulutları şeklinde bazıları şeffaf ama bazısı balçık gibi yapışkan."

"Zararsız ve tehlikeli büyüler, bunları emmek bir şifacı için tehlike arz etmez bedenın kendi içinde her birini öldürür." Bu doğru konakta Medusa'nın kardeşime yaptığı büyü aslında en pasif olanlardan biriydi.

Hafız'a yapılan büyü ise çok güçlü olduğu için tehlikeli olanların içine giriyordu ve ben her ikisini de öldürmeyi başardım.

"Ama Dehliz'in ki öyle değil." Nasıl bir şey olduğunu kafamda tekrar hayal etmeye çalıştım. "Bir insan figüründe lakin insan değil uzun siyah bir kadın elbisesi giyiyor ancak bir kadın olamayacak kadar korkunç. Beyaz saçları var göz bebekleri ise yok bunu görmek çok ürkütücü. Dudakları metal teller ile dikilmiş elinde iki tane demir tencere kapağı şeklinde yuvarlak çanlar vardı. Dehliz'in etrafında dönerek sürekli o şeyleri birbirine vurdukça korkunç sesler çıkartıyor." Nefes dahi almadan beni dinlerken o gece gördüğüm başka şeyler oldu mu diye zihnimi kontrol ettim. "Ah bir de dönüş hızını hesapladım her otuz saniye de duruyor ve çanları çalmayı bırakıyor. Bu sadece beş saniye sürüyor fakat o beş saniye de çanları çalmayı bıraktığı için Dehliz duyabilir. İnanın bana doğru sonuca ulaşmak için orada dakikalarca o şeyi gözlemlediğim gibi aynı zamanda bunu test ettim." Doğru saniyeyi bekleyip Dehliz'in o esnada duyduğunu anlamam hiç kolay olmadı.

"İlginç." Düşünceli gözlerle sessizce bunu söyledikten sonra yürümeye devam edince onu takip ettim. Şu ilginç olan şeyi bana açıklamayı düşünüyor mu?

Bir süre sessizliğini korudu bu süreçte onu konuşturmaya hiç çalışmadım çünkü zihnindeki bilgileri gözden geçiriyordu. "İki çeşit büyü vardır bunlardan biri herkesin yaptığı, diğeri ise herkesin kaçındığı." Yasaklı büyüler olmalı ırkımın başvurduğu ve lanetlenerek canavarlaştığı o yasaklı büyülerden biri olmalı.

"Bize yasaklanmış büyülerini biri yaparsa büyü sadece yapılan kişiyi değil yapan kişiye de bedeller ödetir." Bu da yanılmadığımı gösterir. "Yasaklı büyüler bizi sınıra taşıdığı için Araftakiler mecbur kalmadıkça buna başvuramaz fakat yasaklı büyüler ile beslenen bir ırk var...Tapınak rahipleri." Ne? Herkesin kaçındığı kara büyüyle beslenen bir ırk daha mı?

"Merak etme onlar Arafın sınırlarına giremez." Korktuğumu gördüğü için güldü. "Arafın dışında yaşarlar şu zamana kadar bizim sınırlarımıza girdiklerini hiç görmedim ancak bizden çoğu kişi onları ziyaret eder." Sınırı geçmek istemedikleri için onların yerine yasaklı büyülerini yapması için Tapınaktakileri ziyaret ediyorlardı değil mi? "Şu zamana kadar bunu yapan herkes çok kötü bedeller ödediği için bu ziyaretler neyse ki son buldu." Ben kendi dünyama gidene kadar mümkünse oldukları yerde kalsınlar.

"Dehliz'e bu büyüü Araftan birileri yapmış olamaz ama yaptırmış olabilir." Sanırım ne demek istediğini anladım biri Arafın sınırları dışına çıkarak onları ziyaret etti Dehliz için bu büyüü yaptırdı.

"Peki ne büyüü?"

"İhtiras." Bana doğru döndüğünde ne demek istediğini bu sefer anlamadım. "Benim anlayacağım şekilde anlatır mısınız?" Aptal biri değilim ama büyüler hakkında hiç bilgim yok ihtiras deyince aklıma gelen ihtiras olmadığına eminim.

Başını çevirip gözlerimin içine bakarak bir şeyler söylemeye başladı. **"Et oculi vestri videbunt et vos causa quod cladem doloris. Sit auris tua lingua vestra surdus, nisi quod intrat cor tuum, tunc innocentia amor tuus manus sordida facti sunt sanguis proditione."** Latinceydi bu sözler zaten hemen devamında çevirisini benim için yaptı. **"Gözlerin görsün sana acı verecek yenilgiyi. Kulağın ona sağır dilin lal. Girerse kalbine aşkın masumiyeti, kirlensin ellerin ihanetin kanıyla..."** Afallayarak ona baktığımda başını sallayarak beni onayladı. "Dehliz'e yapılan büyüün küçük bir paragrafı, devamı var ama devamını söylemem sakıncalı olabilir." Devamını söylerse bir nevi büyüü yapmış olur veya yapma yoluna girmiş olurdu.

"Kıskanç birinin sözlerine benziyor?"

"Zaten öyle, bu büyüye başvuran kişiler kadın erkek farketmez birini normal olmayacak kadar seven kişilerdir." Kimi seviyorlar ise o kişi sadece onu sevsin isteyecek kadar şuursuz insanlar olmalı. Onlara ihtiras büyüü yaparlar böylece sevdikleri kişi onu sevmese bile ondan başkasını da sevemez. Hadi sevdi veya sevecek diyelim büyü buna izin vermez daha o bilmeden büyü bilir onun seveceği kişiyi. Büyüye maruz kalan gönlünü vereceği kişinin sesini duyamaz sesini duyuramaz. Ona yakın olmak ister ama büyü buna izin vermez ona acı çektirir çıldırtır. Aman tanrım Mara! Dehliz'in seveceği kişi Mara! Bu büyü Dehliz'e yapıldığında belkide Mara hiç doğmamıştı ama büyü daha Mara ortada yokken Mara'nın geleceğini biliyordu o yüzden Dehliz onu gördükçe büyü çıldırıyor. Kahretsin Mara bu yüzden kuşlardan korkuyor! O hep bir kahindi eminim daha çocukken Dehliz'i görüyor büyüün bağlantılı olduğu kuzgunu bir şekilde biliyordu. Belki sabah olunca her şeyi unutuyordu ama rüyasının puslu kalıntıları küçük de olsa zihninde yer alıyordu. Kuşlardan korkuyor çünkü o kuzgun büyü ve Dehliz arasında bir köprüydü Mara şu anda hatırlamıyor olabilir

ama belkide bu konuda bir kehanet gördü. Sonuçları kötü biten bir kehanet olabilir bu yüzden kuşlardan bu kadar çok korkuyor olabilir.

Mara henüz buraya gelmeden Dehliz'i rüyasında görmüş olmalı bu yüzden ona karşı bu kadar zalimce davranıyor çünkü bir nevi ona acı çektirmemek için onun nefretini kazanmaya çalışıyor olmalı. Kahretsin kesinlikle böyle çünkü o para göz kız bir tek Dehliz'in parasıyla ilgilenmiyor. Mara para için babası yaşındaki biriyle evlenecek biri zengin koca adaylarının içinde bir tek Dehliz yok. Demek istediğim ona zengin olsun da engelli olmasını sorun etmez yeter ki zengin olsun fakat Dehliz için bunlar geçerli değil. Mara'nın ondan özellikle uzak durmasının tek sebebi Dehliz'in kaderine yazılmış olması. O sivri dilli şeytan aslında onu önemsiyor mu?

Daha ilk görüşte rüyalarını süsleyen adamı tanıdı ama çirkefliği ile bunu çok iyi gizledi!

"Mara." Anlamaz gözlerle bana dönünce sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. "Dehliz'in seveceği kadın Mara, çünkü büyü Mara'yı görünce iyice çıldırdı daha hızlı çanları çalmaya başladı. Üstelik kuzgun Mara'yı parçalamak ister gibi ona saldırdı kuzgun büyüye hizmet ettiğine göre büyü kuzgun üzerinden yapıldı."

"İkra'nın kuzgunu mu?" Bu ismin kim olduğunu soracaktım ki bir şeyi yeni farketmiş gibi sıkıntılı soluklar verdi. "Tabii ya karısı! Ona büyüü yapan İkra'ydı bir anda aklını kaçırarak kendi canına kıyması fazla şüpheli bir ölümdü ama şimdi sebebini anlıyorum. Yaptığı yasaklı büyüün bedeli olarak her ne yaşadıysa bu onu çıldırtarak kendi kalbine zehirli bir hançer sokmasını sağladı." Yemin ederim baygınlık geçirmek üzereyim bu lanet yerdeki karşılıksız aşklar bile normal değil fazla ürkütücü. Kadın kendi kocasına kara büyü yaptırarak aklını kaçırmış.

Buradaki platonik ilişkiler bile korku filmlerinden farksız.

"Sizi uyarıyorum ileride üzerimde böyle bir büyüü denemeyin."

Güldü. "Buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum bu büyüye başvuranlar genelde hislerine karşılık alamayanlar."

"Yani?"

"Sen zeki bir kadınsın Elzem."

"Hadi ama size karşı hislerim yok siz bana çıkışı söyleyin diye size yaklaştım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak başını sol omuzuna doğru eğince beni izlerken fazla kışkırtıcı görünüyordu.

"İlk başlarda öyleydi bu yüzden senden uzak durmaya çalıştım." Ruhundaki o arzuyu solumak nefes alışlarımı hızlandırırken ah o böğürtlen kokusu ağzımın içini kurutuyor açlığını ortaya çıkarıyordu. "Ama şimdi küçük oyunun yüzünden her ikimizin de canına okumayı başardın." Güldüğümde bu konuda bana sitemliydi ama kızgın değildi eminim başa sarsak sonuçlarını bildiği halde yine beni hayatında isterdi çünkü bu adam en güzel bir tek benim yanımda gülüyordu.

"Peki kuzgunu öldürsek büyü bozulur mu?"

"Dehliz'de ölür, büyüü sadece yapan kişi bozabilir." Bu da demek oluyor ki Dehliz hep böyle kalacak çünkü Arafın dışına çıkmayı başardık diyelim ama ona bu büyüü yapan rahibi bulmak zor.

O kadar işimin arasında buna ayıracak vaktim yok bu benim sorunun değil.

"Diğerlerine söyleyecek misiniz?" Beni rahatsız eden konuya sonunda değindim. "Yani aykırı olduğumu?"

O kadar hızlı bir şekilde bana doğru döndü ki bu tavrının sebebini anlayamıyorum. "Bunu çok önceden bildiğimi zaten biliyordun." Biliyor muyum? Peki benim niye bildiğimden haberim yok?

Yüzümde her ne gördüyse bu onu endişelendiriyordu. "Elzem-" Aramızdaki mesafeyi kapatarak iç çekti. "Yapma, kendine yalanlar söylemeyi bırak çünkü inanıyorsun!" Şu anda onu zerre anlamadığının farkında mı?

Herkes gibi bazen o da garip davranıyordu.

"Bana bunu yaptığına inanamıyorum anne!" Kaşlarımı çatarak defalarca okuduğum mektuba bakarken küçük bir kısmını çözmüştüm ama diğer kısım beni deli ediyor. Mektubu ikiye katlayıp çözemediğim kısmı defalarca okumak sinirlerimi bozuyor. Takıntıları olan biriyim ve bu mektubu çözmeden ne uykum geliyor ne de içim rahat ediyor.

Sadece karanlık ile ilgili kısmı çözdüğüme inanamıyorum!

Doğum günümde ne gibi bir sır var? Sinirden başımı çevirince Ayvaz ile konuşarak bahçede gezintiye çıkan Medusa'yı görünce gözden kaçırdığım detay ile kendime küfrettim. "Hey iblis!" Doğum günümde Meliz gibi bir şeytan varken cevabı uzaktan aradığıma inanamıyorum.

Bana istediğim cevapları vermek zorunda gerekirse zorla.

Ona seslenince Ayvaz'ı bırakıp bana doğru yürümeye başladı evet bende bahçedeki süs havuzunun yanımdayım ama davetsiz bir şekilde Ayvaz'ın

yanıma geleceğini sanmıyorum. "Ne istiyorsun?" Bana yaklaşıncı güldü. "Ya da sen birilerinden bir şey istemeyi biliyor musun?" İtır onun gelişyle odasında sinir krizi geçirirken bence şansını çok fazla zorlamasın. Savcı'nın onu buraya geçmişim hakkında bilgi almak için çağırıldığını bilmediğini mi sanıyorlar? Boş uğraş çünkü Meliz benim hakkımda kimseye bir şey söylemeye cesaret edemez. Bu konuda damarıma basmayacağını bilecek kadar zeki.

"Annemin mektubu oku şunu." Dostunu iyi tanı ama düşmanını daha iyi demişler mektubu ona okutmakta sorun bulmuyorum çünkü her ikimizin de kırmızı çizgileri vardı mektubun içeriğini birilerine anlatarak benim çizgimi zorlayamaz.

Aksi takdirde onun da karanlıktan korkmasını sağlarım.

Boş gözlerle mektubu okuduktan sonra sıkılmış gibi yanaklarının içini havayla doldururdu. "Sana yardım edeceğimi düşündüren sebep nedir?"

"Beni bilirsin yardım isteyecek kadar aciz değilim ben gerçekleri bilmek istiyorum." Hava çoktan kararmıştı neyseki bahçedeki ışıklandırma korkumu yatıştırıyordu.

Mektubu geri bana uzatınca tiksinti dolu bakışlarını üzerimden çekmedi bu fazla gereksiz bir hareket. "En büyük arzum senin yenilgini görmek iken sence bunu yapar mıyım?" İtır ile zevkleri aynı anasına bak kızını al dedikleri bu olsa gerek.

Son noktayı koyduktan sonra arkasını dönerek giden kadın ile gözlerim çeşmenin suyuyla dolan havuzu bulunca kendi yansımama bakarak güldüm. Elimdeki eldiveni çıkartarak elimi yansımama doğru uzattığım esnada yansımam bana bakıyordu bende ona. "Savaş suçu nedir bilir misin Meliz?" Adım atmayı bıraktığını biliyorum ama gözlerimi yansımamın gözlerinden ayırmıyorum. "İki farklı ülke birbirine savaş açtığında genelde ilk birbirlerinin topraklarını feth etmeye başlarlar ama bu hep sivillerin az olduğu bölgeler olur." Parmaklarım yansımamın üzerinde durdu ama ona dokunmadım. "Uçaklar asla şehrin üzerine bomba atmaz, silahlar asla halkın yoğun olduğu yerde patlamaz. Hep dışarıdan içe doğru adım adım hareket ederler bu kural tüm ülkelerin tek ilkesi." Gözlerimi yansımamdan çekerek başımı kaldırıp beni izleyen kadına döndüm. "Ama bunu çiğneyenler de var." Ayağa kalkarak yavaş adımlarla ona doğru yürürken göz temasını kesmiyordum. "Doğrudan halkı hedef alanlar da var." Tam karşısında durdum. "İşte buna savaş suçu derler."

"Siz dünyalılar savaşta her şey mübah demez misiniz?"

"Bunu diyen herkes ilk suçunu işlemiştir."

Ona doğru biraz daha yaklaşıp yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. "Ama ben henüz ilk suçumu işlemedim." Dudaklarım tehlikeli bir yavaşlık ile kıvrılırken üzerimde bir katilin soğukluğu vardı. "Bir ülke savaş suçu işlerse diğer ülkeye de aynı şansı tanır. Belkide saldırma sırası bendedir sen ne dersin?" O henüz ben bebekken bana karşı bir savaş açarak tüm ailemi buna dahil etti. Evet bana karşı bir savaş suçu işlemiştir ben neden onu hedef almayayım?

Şaşkınlığını üzerinden atması bir hayli zaman aldı fakat daha sonra umursamaz tavırlarından birini takınarak güldü. "Bir faninin gücü benim gibi bir iblis ile kıyaslanamaz."

"Haklısın eşit güçlerde değiliz." Gülerken süs çeşmesine yaklaşıp benim gibi gülen yansıma elimi uzattım. "Çünkü ben daha güçlüyüm."

"Sana güçlü olduğunu düşündüren ne?"

"Sensin." Böyle bir cevap beklemediği çok açık. "Kaç kuşaktan olduğunu kestiremiyorum ama büyükannenin utandırdığının farkında mısın? Medusa tarihinde idealist bir kadın hikayesini biliyor musun? Veya hiçbir erkeğe sadakat yemini etmeyen güçlü bir kadın olduğunu?" Havuzun kenarına oturarak yansıma gözlerimi çektim. "Onun soyundan gelen biri nasıl böyle aciz olabilir?"

"Aciz? Ben mi?" Öyle olduğunu çok iyi biliyordu ve öyle olduğunu biliyorum.

"Küçük bir oyun oynayalım mı? Ben sana seni anlatayım ve tahminlerimin içinde biri bile yanlış çıkarsa ben bir isteğini yerine getireceğim ama tüm doğrular karşılığında sen bana istediğim cevapları vereceksin." Bir seferliğine de olsa beni kullanma isteğini geri çevireceğini sanmıyorum çünkü herkes benim gibi birini kendi çıkarları için kullanmak isterdi.

Kendisine çok fazla güveniyor kazanacağına emindi çünkü onu hiç tanımadığımı düşünüyor. "Başla." Kabul edeceğini tahmin ediyordum dedim ya kaybedeceğimi sanıyor.

"Sessiz kaldığın her şeyi doğru kabul ederim yanlış yerlerde zaten itiraz edersin." Bir Oyunbazın tüm zaferleri oyunlar üzerine kurulu olur istediğim cevaplar için yine küçük bir oyuna başvurdum.

"Annen ve babandan hep nefret ettin çünkü onlar yüzünden kabul görmeyen bir melez olarak doğdun." Irklar kendi kanlarına farklı bir ırkın kanı karışsın istemezdi şu ana kadar gözlemlediğim şeylerden biri de

buydu. "Onlardan nefret ettin tüm klanlar seni dışladıkça kendine bir suçlu yarattın ve bunlar ailendi. Sana göre aşkları kirli ve günahkardı o günah da sendin." Sessizliği doğru yolda olduğumu gösteriyor etrafımdaki her şeyi iyi analiz edip parçaları birleştirmek çok sık yaptığım bir şeydi.

"Aslında senin amacın Araftaki tehlikelerden kurtulmak değildi sen benim dünyama Arafta ki insanlardan kurtulmak için geldin." O safkan bir ölümsüz değildi bu yüzden hep dışlanıyordu onu dışlamayan bir yere kaçmıştı orada kendi hükümdarlığını kurmak istemişti ama ben buna engel oldum.

"Tenebris ve Muhafız melezisin lakin Muhafızlar seni kendilerinden saymıyor, Abraham ise seni Tenebrislilerden kovdu. Şimdi ise Koruyuculara yaranmaya çalışıyorsun." Kaşlarını çatarak itiraz etmeye hazırlanıyordu ki onu susturdum. "Kendin bile bunun farkında değilsin değil mi? Veya kabullenmek istemiyorsun? Meliz senin tüm hayatın birilerine kendini kabul ettirmek ile geçmiş. Sen ne yaparsan yap buradaki insanlar seni asla kabul etmeyecek çünkü sadece melez değil aynı zamanda bir iblissin." Burada durmuş bu şeytana karakter analizi yaptığımı inanamıyorum.

"Seni kullanıyorlar Savcı bile bunu sana yapıyor." Bence o da bunun farkında sadece kabul etmek istemiyor. "Seni buraya çağırmasının sebebi benim hakkımda bilgi almak olduğunu iyi biliyorsun. Görmüyor musun buradakiler sadece kendi çıkarları olduğu sürece varlığını hatırlıyorlar. Evet senden daha güçlüyüm çünkü ben bir ölümlü olmama rağmen ne kendi dünyamda ne de burada kimseye boyun eğmem olduğum gibi insanların beni kabul etmelerini sağlarım. Yok etmiyorlar mı? Çok da umurumda." Burada değerli olan ben ve hayatımdı kendimi yaşadığım hayatı birilerine yaranmak için harcayacak değilim. Onlar tahtlarında oturabilir ama ben tek başıma bir krallığım.

"Bu o kadar kolay değil Arafta arkada duracak bir klanın olmalı." Söylediklerimden zerre etkilenmemiş gibi alaycı bir ifadeyle yüzüme bakıyordu ama ruhunda sızan melankolik şeyleri soluyorum.

"En güçlülerin yanında olmaya devam et önüne atıkları kırıntılar ile yetin." Beni görmezden gelip gitmeye yeltenince bulunduğum yerden kollarımı göğsümde birleştirerek arkasından bakıyordum. "Bir şey unutmadın mı iblis?" Tüm tahminlerim doğru çıkmıştı malum hiç birine itiraz etmedi bana bilmem gereken cevapları vermeden onu bırakır mıyım sanıyor?

"Bu konuda konuşamam."

"Konuşman da gerekmiyor." Omuz silktim. "Sen bana küçük bir ipucu ver gerisi bende."

"Tek bir cümleyle tüm olayı çözeceğini mi sanıyorsun?"

"Neden bunu denemiyoruz?" Küçük bir detay yakalarsam ihtimaller üzerine doğru sonuca ulaşacağımı biliyorum.

"Bir anlaşma yapıldı!" Kaçmak yerine neyseki oyunun kurallarına sadık kalarak bana istediğim cevapları vermeyi seçti. "Bir aykırının hayatına karşılık farklı bir aykırının hayatı! Bana yardım eden kişi senin hayatına karşılık değer verdiği birinin hayatını sundu." Anlayamıyorum o kişi bunu neden yapsın ki? Sonuçta ben o sırada yeni doğmuştum tanımadığı biri için neden kendi değerlisini feda etsin?

"Başka?"

Az önce onu köşeye sıkıştırdığım için özellikle canımı yakmak için acımasızca gülerken bana doğru bir adım attı. "Çok yakında öleceksin Elzem, çünkü bu anlaşma sen yirmi dört yaşına girince geçerliliğini kaybedecek. Takas yeniden yapılacak sen ölümler diyarına giderken senin yüzünden orada olan geri gelecek." Yerimde sendelerken arkamdaki havuzun kenarına çarptım. Ben birkaç hafta içinde tamamen ölecek miyim? Çıkışı bulmadan ailemi son kez görmeden öylece yok olup gidecek miyim? Bu duyduklarım ile şoka girerken mektuptaki tüm şifreler kendiliğinden çözülmüştü.

Ve doğumunu hatırlıyorum Elzem, çok fazla kar yağıyordu. Sanki bulunduğun yerdeki en yüksek dağın karları sana yağıyordu. Her bir kar tanesi kurtuluşunu simgelercesine düşüyordu yeryüzüne. O gün bahçeye çıktım gözlerimi kapadım yüksekteki tüm şeytanlara çünkü kar yağıyordu, kar senin doğumunla yağıyordu. Beni anlıyor musun Elzem, kar yağıyordu.

Kar yağıyordu demişti aslında burada tüm dikkati yılın ilk karına yani doğum gününe çekmeye çalışmıştı değil mi? Doğum günümde olacaklar konusunda annem beni uyarmaya çalıştı.

Yürüdüm kapalı gözlerle yüksekteki şeytanlara. Her biri senin kurtuluşunu haykırırken ben onlardan korkmadım yoldaş kıldım kendime.

Medusa'nın işi olduğunu söylemek istiyordu hiçbir şeyden haberimin olmadığını düşündüğü için doğumumdaki gizeme değinmek istemişti. Medusa'nın bu işte ki rolüne dikkat çekmeye çalışmıştı oysaki ben ölü

doğduğumu ve bana ikinci bir şans verildiğini zaten öğrenmiştim ama o bunu bilmiyor.

Ve on dört yıl boyunca tüm doğum günlerini ilk kutlayan bendim değil mi? Peki en son kutlayan kimdi Elzem? Git uyandır onu doğum günün yaklaşıyor ve o hâlâ uyuyor. Onu uyandır ki gördüğü düşlerden çıkıp bu sefer erken kutlasın, hem belli mi olur bakarsın sana da anlatır gördüğü düşü.

Mara! Genelde kıskançlığı yüzünden doğum günümü en son kutlayan hep o olurdu. Aynı gün doğduğumuz için kendi partime onu da ortak kılmam hiç hoşuna gitmezdi oysaki ben her defasında pastayı sadece onun sevdiği şekilde yaptırırdım. O bana canımı sıkacak hediyeler alırken benim hediyelerim ertesi gün satılarak onun cüzdanına para olarak girecek kadar onun için manevi yönden değersiz olurdu. Mektubun bu kısmında annem Mara'nın kâhin olduğunu bana söylemeye çalışarak yaklaşan doğum günümde olacakları eğer görürse Mara'nın bana anlatmasını istedi.

Arafta olduğunu duydum Elzem. Senin için endişelenmeden edemiyorum çünkü orası sana göre korkunç bir yer. Eminim çok fazla düşmanın vardır orada herkes birbirine düşman. Gerçek düşmanı görmek çok zor değil mi zira en güçlüleri hep iyi gizlenenlerdir. Araf korkunç bir yer içinde gizlediği tehlikeyi görmek mümkün değil. Bunun için bir depresyon olmalı, kıyamet kopmalı ve Araf altüst olup ters dönerek eteklerindeki gizemi yere dökmeli.

Beni en çok zorlayan bu kısımdı çünkü Arafı nasıl yıkabilirim ki? Gerçek düşmanımın çok iyi gizlendiğini söylüyor cevabının Arafta olduğunu söylüyor ve onu görmek için Arafı yık diyor. Tanrı aşkına koskoca şehri ha deyince yıkamam ki! Bir dakika gerçek anlamda bir yıkımdan bahsetmiyor olabilir mi? Aklıma gelenlerle hemen yerdeki yapraklardan en iri olanını aldım. Havuza yaklaşıp işaret parmağımı suya batırıp yaprağın üzerine kocaman harflerle **ARAF** yazdım. Yaprığın üzerine suyla yazdığım harfler usulca akarken bir cevap arıyorum. Ters çevirerek okudum ama ortaya bir şey çıkmayınca bu sefer tersten okudum yine açıklayıcı bir şey çıkmadı. "Bu saçmalık!" Sinirlenerek yaprağı ortadan ikiye yırtarak yere atacağım an yutkunarak duraksadım. Cevabı bulmak için Araf yıkılmalı ve ben az önce yaprağı yırtarak bunu yaptım şimdi Araf ikiye bölünmüştü. Tekrar birleştirdiğinde yine Araf ortaya çıkıyordu sondaki yaprağı başa koyunca yine saçma bir şey ortaya çıktı. Bende son çare olarak işe yaramayacağını bile bile Araf kelimesinden hızlıca farklı kelimeler türetmeye başladım. Zaten

hepi topu birkaç kelime çıkıyordu öyle pek uğraştırıcı bir eylem değil. Araf, Afar, Fara, Rafa, Arfa ve Afra. Bekle ne? Aman tanrım annemin bahsettiği asıl düşmanımın ismi ortaya çıkmıştı. **AFRA!**

Beni bekleyen düşman Savcı'nın ablası olan Afra olamaz değil mi?

Yok daha neler onu tanımıyorum neden bana düşmanlık duysun ki?

Bir aykırıya karşı farklı bir aykırı!

Bana verdiğin tokayı yanımda getirmeyi çok isterdim en azından senden bana kalan küçük bir hatıram olurdu. Peki benim sana verdiğim tokayı hâlâ saklıyor musun? Bir armağana karşı bir armağan, belkide benim hediyemi geri vermeli ve kendi hediyesi geri almalısın. Bunu özel bir günde yapmayı isterdim, sırf seni kızdırmak için bunu isterdim çünkü sen değiş tokuştan nefret edersin.

Mektubun bu kısmını hatırlayınca sorumun cevabını en ağır şekilde almıştım. Aman tanrım bu gerçek olamazdı! Anneme hiç toka vermedim ve o da bana genelde pek toka vermezdi. Bir armağana karşı bir armağan demişti aslında burada bir takastan bahsediyordu, benim doğum günümde yapılacak bir takas çünkü bunu özel bir günde yapmayı isterdim derken bunu anlatmaya çalışıyordu! Doğum gününde takas yeniden olacak sen ölürken senin yerine ölen kişi yaşayacak demek istemişti!

Dediğim gibi seninle ilgili çoğu şeyi hatırlıyor çok özlüyorum. Ancak geriye dönüş mümkün değil bize kalanlarla yetinmeyi bilmeliyiz. Sen güçlü birisin Elzem, işleri yoluna koyacağına eminim. Yapman gereken şeyleri yapmaktan çekinme. Bağışla beni yanında olamadığım için seni koruyamadığım için bağışla kızım.

Mektubun son kısmı ise sadece vedaydı bu gece en kötü şekilde mektuptaki gerçekleri çözerken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Derin nefesler alarak güçlkle başımı kaldırıp Medusa'ya baktım. "Sa-Savcı'ydı değil mi? Sana yardım eden en başından beri Savcı'ydı." Bunu anlamayacak kadar aptal değilim çünkü her ikisinin yakınlığı bile bunu kanıtlıyordu. Ama emin olmamı sağlayan asıl sebep Savcı'nın ruh formundayken beni görüyor olmasıydı! Bunu hep sorgulamış ama doğru cevabı hiç bulamadım çünkü Koruyucular sadece kendi çağırdığı ruhları görebilirdi ama Savcı garip bir şekilde beni görüyordu.

O anlar bunun sebebini anlamamıştım ama şimdi anlıyorum Savcı beni görüyor çünkü ben onun çağırdığı ruhlardan biriyim! Afra'nın da bir aykırı olması ise son parçaları tamamlıyordu. Annem özellikle ondan bahsettiyse benim yerime ölen kişi Afra oluyor bir aykırıya karşı farklı bir aykırı.

Annem en büyük düşmanın Afra demek istemişti çünkü annem de tıpkı onun gibi ölümler diyarında olduğu için Afra'yı tanıyor planlarından haberdardı. Şimdi anlıyorum Afra'nın benden nefret etmesi için beni tanıması gerekmiyor ki o yirmi dört yıl boyunca benim yerime ölümler diyarındaydı bu ona benden nefret etmesi için bir sebep veriyor. Gediz bu yüzden beni korumaya çalışıyordu çünkü ablasının dönmesi için doğum gününe kadar yaşamalıyım. Ve bu büyüü yapan Savcı'ydı, büyüü yapan kişi karşılığında kendi değer verdiği bir aykırıyı kurban etmişti. Afra'nın ruhlar konusunda yeteneği olan tek tanıdığı Savcı'ydı çünkü Savcı'nın laneti ruhlar üzerine. Gediz ve diğerleri bunu yapamaz bu olay Azınlıkları aşar fakat Savcı'yı değil. Zaten bu yüzden beni ruh formundayken görüyor ben o aşağılık adamın köle ruhlarından biriydim!

Yıllardır çektiğim ruhumdaki tüm acıların sorumlusu oydu.

"Bunu asla bilmemeliydin ama sen kendiliğinden cevaplara ulaştın evet seni geri getiren ve pusuladaki mühür Savcı'ya ait."

"Git buradan Meliz."

Gözleri baştan sona beni izlerken ağlayıp veryansın etmemi bekliyordu lakin ben hep olduğu gibi dimdik karşısında dururken yüzünü buruşturdu. "Sen gerçekten insan mısın? Arada ağlamayı dene düşündüğün gibi duygular zayıflık değildir zavallı." O gözden kaybolanana kadar kendimi tuttum fakat hemen sonrasında dizlerimin üzerine yığılarak çığlığımı ellerimi dudaklarıma bastırarak gizledim. Savcı yapmıştı, yaşadığım her şeyin tek sorumlusu oydu. O kadar acıyorum ki bunu tarif edecek kelimeler bende yok. Kalbim acıyor, kalbim yıllar sonra onun ihanetiyle acıyor. Evet bana ihanet etti çünkü yıllar sonra buraya geldiğimde gerçekleri gizleyerek ondan hoşlanmamı sağladı. Gerçekleri söyleseydi kalbim şimdi ki gibi ona atmazdı bana yaşattığı tüm bu acıların sebebinin o olduğunu öğrenince ihanetle kirlenmezdim. Savcı sadece geçici bir yaşam vererek beni lanetlemedi aynı zamanda ihanetle kirletti. Bana ihanet etti, o bana ve sevgime ihanet etti!

Hayatının hatasını yaptı.

"Mutlu musun şimdi!" İçimdeki öfke harlanarak ortaya çıkarken gülmeye başladım. "Bana ihanet etti." Gülüşümü durdurmadan ayağa kalkarken sesli kahkahalarıma engel olmadan havuzun yanında durdum. "Elzem Akay'a ihanet ettiğine inanabiliyor musun?" Kıkırdarken suda ki yansımam da gülüyordu neden gülmesin ki ben gülüyorsam o da güler sonuçta o benim ve bende oyum. "İhanet?" O kadar çok gülüyordum ki bunu

durduramıyorum. O bana ihanet ederken ve en önemlisi tüm yaşadıklarımın sorumlusu olurken nasıl gülmem ki?

"Bunu onun yanına bırakmam." Şimdi gülmüyorum çünkü bu komik değildi. "Bunu kimsenin yanına bırakmam." Evet doğum günüm geldiğinde gideceğim bu lanet şehirden ama benden sonra hiçbir şey aynı olmayacak.

"Ortada bir hata varsa cezası da olmalı." Soğukkanlı bir katilin sesinden çıkar gibi dudaklarımdan dökülen bu kelimeler benim en büyük doğrum. Suda ki yansımama bakarken gözlerimin yeşiline çöken karanlığın her saniyesini büyük bir zevkle izledim. Savcı bir hata yapmıştı büyük bir hata yapmıştı ve cezası da bir o kadar büyük olmalıydı.

"Elzem se-sen ne yapıyorsun?"

"Şşş sessiz ol anne, seni uyardım kapını kilitlemeliydin."

"Aman tanrım sen çıldırmışsın!"

"Bir hata yaptın anne ve cezanı çekmen gerekiyor tıpkı o kuş ve diğerleri gibi beni anlıyor musun?"

"Sen iyi değilsin! Sen aklını kaçırmışsın tedavi olman gerekiyor!"

Zihnimdeki anılara yeniden kilit vurduğumda dudaklarım sadistçe kıvrılırken ellerimi suya uzatarak yansımamın gözlerine baktım. "O beni hiç anlamadı diğerleri de öyle." İnsanlar hata yapmamalı bunu yapan kişi cezalandırılmalı. Savcı'da cezasını çekecek hemde en ağır şekilde.

Bu şehirde bir yıkım başlatarak gideceğim öyle ki her biri buraya hiç gelmemiş olmamı dileyecek.

Kandillerin ışığı titreşince iç çekerek ayağa kalktım. Bu akşam ceza vaktiydi çünkü gerçekleri öğrenmiştik ve cezam Savcı'nın bana yaptığı şeyin büyüklüğünde olacaktı. Direklerdeki kandilin ışığı titreşince kaderine razı gelmiş bir köle gibi bahçenin en تنها yerine doğru yürüdüm. Sık ağaçların arasına karışıp herkesten uzak karanlık bir yere çekilince elbisemin fermuarını açmaya başladım. Elbiseme kan bulaşsın istemeyiz değil mi? Kendi kanımı sunarak cezamı ertelemek yerine gecelikle dizlerimin üzerine yığıldım. "Hatalar cezasız kalmamalı." Şu anda berbat bir haldeyken bedenimde açtığı yaralara direneceğimi sanmıyorum. Gözyaşlarım bile benden çalınmışken bu gece yaşayacaklarım da Savcı'nın suçuydu ama onun yaptıklarını geç farketmem benim hatamdı cezamı çekmeliyim.

Bu gece bana olan hiçbir şey yapacaklarımdan daha kötü olamaz.

Kim efendi kim köle? Bir gün bu sorunun cevabını alacağım.

"So-sorun yok Elzem." Sindigim ağacın dibinde kuru hıçkırıklar dökerek kanlar içinde kalmış geceliğimi güçlkle görebildim. Dudaklarımda çıkan hıçkırıklar bile beni ağlatmak için yeterli değildi. Nemli gözlerim her şeyi bulanık gösterirken sabaha kadar süren işkence bitmek bilmemişti. Daha önce bana karşı hiç bu kadar vicdansız olmamıştı çünkü yenilgimin boyutuna göre canımı yakıyordu. "Sorun yok." Hızlıca başımı sallayarak kendimi onaylayınca ölmem için o kadar çok sebep vardı ki, beni içten içe öldüren lanetim ve doğum günümde ölecek olmamın dışında karanlık da bunlardan biriydi. "Her şey yolunda hiçbir şey olmadı." Dün gece hiçbir şey olmadı ben iyiyim hep iyiydim ve yine iyi olacağım.

Evet sabah olmuştu, ilk gün ışıklarına kadar bu işkence bitmemiştir.

Ağaçtan destek alarak ayağı kalkınca her yere fışkıran kanım derin nefes almamı sağladı. Burayı biri görse kendisini korku tüneline bulurdu. Ayaklarımı yere sürterek kanlı yaprakların arasında sarsak adımlarla ilerledim. Bir ağaca astığım elbisemi güçlkle giyinince bu kabarık elbiseler şu anda hiç çekilecek gibi değil. Dizlerim titrerken ağaçlara tutunarak havuzun başına gelmem işkenceden farklı değildi. Titreyen ellerimi uzatıp yüzümü yıkarken tüm gece kustuğum kanların izlerini silmek için ıslattığım ellerimi boynuma sürttüm. "Birgün senden de kurtulacağım hayvan!" Takas olmayacak evet düşündükleri takas asla olmayacak çünkü üçüncü gözyaşı hâlâ bende saklı.

Yıllardır bu eziyetleri bir hiç uğruna çekmiyorum onların bir bildiği varsa benim de var.

Afra'nın gelmesi beni göndermeye yetmez.

"İlla birinden hesap soracak ise gitsin işgüzar kardeşinden hesap sorsun!" O adi adam kime bulaştığını bilmiyor ama öğrenecek. Oyunbazları başlarına bela ettiğimde onlarla uğraşmaktan sıra bana gelmeyecek.

Dağınık saçlarımı hırsla düzelterip kaleye doğru yürürken o kadar öfkeliydim ki bedenim acıdikça sinirimi çıkaracak birilerini arıyordum. Kaleye girince merdivenlere yönelmişim ki, "Bende seni arıyordum hazırlan kahvaltıdan sonra akademiye dönüyoruz." Yumruklarımı sıkarak bana doğru gelen adama doğru döndüm. O lanet yüzünü parçalamak istiyorum yüzüz şeytan!

"Tabii siz istediniz ya döneriz." Sakin ol Elzem, şiddet senin intikam anlayışının içinde yer almıyor. Onun ruhuyla beslenmek şiddet içermez bence ya da kalbini deşip ayaklarımın altında ezmek. Kafasını koparıp bedenini parçalamak da öyle. Ah tamam sakinim.

Onu öldürmek istiyorum!

"Elzem?" Yanıma gelince kaşlarını hafif çatarak dağınık halimi süzdü. "Sana ne oldu?" Elbisenin gizlediği pençe izlerini görmediği için kendisini şanslı saymalı.

"İlgilendiriyor mu?" Hadi ama şu sakinlik işini halletmeliyim.

"İlgilendiriyor ki soruyorum değil mi?" Duy da inanma.

"Çok da umurumda." Tanrı aşkına kapris yapmayı bırak ve gülümse artık!

"Anlamadım?"

"İnanırım zeka meselesi ne de olsa." Biri beni susturabilir mi?

"Elzem! Sen bana aptal mı diyorsun?" Utanmadan bir de bana sinirleniyor mu?

"Defol git diyorum! Kibarcası rahat bırakın beni, kabacası cehenneme kadar yolunuz var!" Şoka girerek bana bakarken hızlı adımlarla merdivenlere yöneldim. Arsız hayvan utanmadan geçmiş karşıma hâlâ konuşuyor! Hayatımda bir ilk yaparak açık bir dille yedi sülalesine küfredesim var.

"Elzem!" Şoktan çıkmış olmalı ki bağırarak peşimden gelmeye başladı. "Buraya gel lanet kadın! Neyin olduğunu bana açıklayacaksın!" Neden peşimden geliyor ki!

Koşarak merdivenleri çıkarken benden daha hızlıydı çünkü onun yüzünden attığım her adım canımı yakacak kadar yaralıyım. Tam koridora çıkmıştım ki kolumu tutarak beni sertçe kendisine doğru çevirince sabrımın sonuna gelmek üzereyim. "Sen iyi misin?" Kötü olmak için o kadar çok sebebim var ki!

Ona tersçe bakıp kolumu onun temasından kurtardım. "Çok iyiyim Savcı hoca."

"Emin misin?"

"Evet dedim ya!" Öfkem hâlâ çok taze olduğu için kendimi tutamayıp bağırdım. "Neden kötü olayım ki? O kadar iyiyim ki gerçekten kötü olacak kadar iyiyim! Evet ben çok iyiyim!" Avazım çıktığı kadar ona bağırdıktan sonra derin nefes alarak tebessüm ettim. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Deli görmüş gibi bana bakarken bir adım geriye doğru çekildi. "Hiç sormadım farz et." Yok artık korktu mu?

Bu saatten sonra bence de korksun.

Geriye çekilerek omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım ve önüme gelen saçlarımı elimin tersiyle geriye ittim. "Banyo yapmadan yola çıkmak

istemiyorum söyleyin çalışanlara odama sıcak su göndersinler."

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Başka bir emriniz Elzem hanım?" Ne haddime ne de olsa burada onun kölesi olan benmişim!

Onu iyice çıldırtacağımı bilerek burnumu havaya kaldırıp kibirli bir tavır takındım. "Olursa söylerim şimdi izninizle." Sırtımı dönüp yoluma devam ederken adi herif eğleniyor olmalı ki ruhunda gram öfke yoktu.

Hedef listemin başına yükselmişken uzun süre eğlenmeyecek.

Odama girip bir süre bekledikten sonra hizmetçiler şömineyi yakarak içeriyi ısıtmışlardı. Kovalarla sıcak suyu banyoya çeken hizmetçiler dışarı çıkınca kapıyı kilitleyip bulduğum makas ile üzerimde Savcı'nın bana gönderdiği elbisenin ön tarafını keserek onu çıkardım. Bedenimdeki yaralar yüzünden bu şeyi giyerken bile çok zorlanmıştım normal yollardan çıkararak iyice kendime işkence çektiremem. Dolaptaki çarşaflardan birini alıp boy aynasının üzerini örterek kendime mahremiyet sağladım. Aynı şekilde uzun geceliğimi de yakasından aşağıya doğru keserek tenime yapışan kanlı şeyi çıkardım. Elbiseyle birlikte iç çamaşırlarım dahil hepsini şömineye atarak tüm kanıtlardan kurtuldum.

Çırılçıplak bir şekilde kendimi banyoya güçlkle atınca başımı eğip bedenimi izlemek yabancıysı olduğum bir şey değildi. Bedenimdeki pençe izlerine bakmak ilk kez yaşadığım bir şey değildi. Boynumdan göğüslerime kadar keskin pençe izleri vardı hatta karnımdaki dört pençe izindeki yaranın derinliği azımsanmayacak kadar kötüydü. Aynı izlerin sırtımda da olduğunu biliyorum bacaklarımdaki etim bile bir bıçak gibi kesilmişti. Solgun tenim kendi kanıma bürünmüş bazı yaralar hâlâ kanıyordu. Derim ikiye bölünmüş içindeki etin kırmızılığı görünüyordu. Banyo yapmak için ayrılan köşeye girerek taburenin üzerine oturunca inledim. Kovadaki suya tası doldurup başımdan aşağıya dökerken suyla buluşan yaralarım yüzünden dudaklarımda anlamsız kelimeler çıkarken durmadım. Lifi sabunlayıp kendi yaralarım tuz basar gibi her bir pençe izini sürterek sabunlarken çektiğim acı bile beni durdurmadı. Bir hata yapmıştım ve şimdi karanlıktan sonra benim kendimi cezalandırmam gerekiyordu.

Ona açacağım yaraların hiçbirisi bedeninde olmayacak. İyi misin Elzem'miş! Cehenneme git!!

Teninindeki yaraları iyice eşerek banyomu tamamlayınca burada yanımda yedekte iç çamaşırı olmadığı için onlar olmadan kendi kıyafetlerimi giyindim. Yaralarım için pantolon kazak iyi bir kombin değildi ama şifacı bedenim bir haftaya kalmaz tüm yaraları iyileştirir izi bile kalmazdı. Bir

havluyu ıslak saçlarıma sararken ayakta duracak gücüm yoktu bu yolculuk nasıl geçecek bilmiyorum. "Dayan, şimdi yorgun düşemezsin." Oysaki ruhum çoktan yorgun bir halde son nefeslerini tüketiyor ama ben hâlâ kendimi kandırıyorum.

Kısa bir veda merasiminden sonra nihayet atlarımıza binerek yola koyulduk. Tabii yolculuk boyunca at sırtında tenimdeki izlerin acıyor olması da yolculuğu daha çekilir kılıyordu. Savcı atının hızını düşürüp benim yanımda sürmeye başlayınca bana yakın olmasını istemiyorum ancak doğrudan söyleyecek de değilim. Onun tepkisini çekeceğimi bile bile atımı hızlandırıp Itır'a yaklaştım. "Itır ben bugün biraz uykuluyum." Tüm gece uyumadım ama benim sorunum biraz daha devam edersen yorgunluktan attan düşecek olmam.

Atını durdurunca bende durdurdum çünkü ne istediğimi anlamıştı. Tebessüm ederek bana elini uzatınca attan inerek ona yaklaştım eğilip belimi kavradığı gibi hiç zorlanmadan beni havaya kaldırıp yan bir şekilde atının önüne oturttu. "Hadi uyu biraz." İç çekerek başımı onun göğsüne koyup kollarımı beline dolayınca saçlarıma kondurdu öpücük ile huzur içinde gözlerimi yumdum. Kendimi toparlayana kadar kardeşimin göğsünde yolculuk yapmak şu an için en doğru karardı.

Onu Sıraç'a emanet etmeden ölmekten korkuyorum. Itır hâlâ bir çocuktuk ben olmayınca kendisini öfkesinden koruyamazdı ki.

Tahminim üç saate yakın Itır'ın göğsünde uyumuştum. Mola verince uyanmak zorunda kaldım onlar kalede yanlarına aldıkları erzakları yerken ben atımın heybesine koyduğum elmaların birazını tükettim. Tekrar kaldığımız yerden yola devam edince büyük ihtimalle üç saatlik daha yolumuz kalmıştı ama hava o kadar çok soğuktu ki üzerimdeki incecik hırka beni sıcak tutmuyordu üstelik Doğa ve Mara sürekli sızlanıyordu. Şimdi kendi atımın üzerinde hareket ediyorum ancak ben bile onlar kadar çok şikayet etmiyorum. "Ben artık sıcak kulübeme gidip uyumak istiyorum." Ormanın bu tarafında kar olduğu için soğuk hava bazılarının uykusunu getiriyordu onlardan biri de Doğa'ydı.

"Şu kalkanı kaldırırsan benim atımda giderken bana yaslanıp uyuyabilirsin üstelik daha az üşürsün." Asil onun için endişeleniyordu Doğa

titredikçe endişesi büyüyordu çünkü biz faniler onların aksine bu sert havalara alışık değildik.

"Nasıl kaldıracağımı bilmiyorum ki." Kızarmış burnuyla Doğa dudaklarını sarkıtınca Asil onun hemen yanında atını sürerken güldü. "Bana güvenmeyi denesen o şey kendiliğinden ortadan kalkacak fakat benim dışımda kimseyi çarpmıyorsun günışığı." Haklı bir isyan çünkü onun dışında kimseye kullanmıyordu kalkanı.

"Bu bir işaret olabilir dostum." Gediz sırtarak Doğa'yı gösterdi. "Karanlık ve ışık yanyana gelince illa birinden biri diğerini tüketir."

"Şey seni tüketiyor muyum?" Gözlerini kocaman açarak ona bakan ışığına gülerek başını salladı. "Bir nevi evet ama hangi yönden olduğu tartışılır."

"Nasıl yani?"

"Şöyle-" Atını yavaşlatıp ışığına doğru elini uzattı ama eli daha onun yanağıyla buluşmadan parmaklarına değen cızırtılı elektrik ile elini çok az çekmek zorunda kaldı. "Sana dokunamıyorum."

"Her şey dokunmak mı?" Eğer öyleyse Oyunbaz olanlar ne yapsın?

"Değil." Işığına içtenlikle tebessüm ederken bu konuda yalan söyler gibi görünmüyor. "Bir çift gülümseme de yeter bana." İstedikini aldı da çünkü bu samimi itirafı Doğa'yı gülümsetmeye yetti.

"Saçmalık." Kızıl şeytana döndüm. "Saçmalık olan ne?" Doğa ve Asil'i gösterdi. "Birbirlerini tüketecekler ve Doğa bunu bildiği halde gittikçe yelkenleri indiriyor." Haklı sayılırdı ama zaten bize yasak olanı çoğunlukla sevmez miydik?

"Diyelim ki biri senin kaderine yazıldı ama ona zarar vereceksin bu konuda ne yapardın?" Dehliz'i bilerek mi kendisinden uzaklaştırıyor yoksa onu kusurlu bulduğu için mi böyle yapıyor anlamak için güzel bir fırsat.

"Zengin değilse mümkünse kimse benim kaderime yazılmasın." Şaka gibi bir şey bu kız!

"Sen ne yapardın?" Aynı soruyu Hafız bana yöneltince cevap vermeden önce bir süre ciddi anlamda bunu düşündüm. "Sevmek kolay iş Hafız, önemli olan doğru şekilde sevmeyi bilmek."

"Doğru şekilde sevmek diye bir şey yok hoca. Ya seversin ya da sevmezsin bu kadar basit." Anlaşılan sevgi denilen duygu onun için fazlasıyla sıradan. "Daha önce birini sevdin mi?"

"Evet."

"Şu insan yıkımının sevgi anlayışı gibi olmayanından bahsediyorum."

"Hey kadınlar yatakta daha güzel seviliyorsa bu bir suç olamaz." Savunması bile sapıkça.

"Araya girme Gediz, şu anda Hafız ile konuşuyorum."

"Onunla konuşurken beni araya katıyorsun hatun."

"Kabul et kötü bir örneksin."

"Bence daha çok ateşli bir örneğim."

Her ikimiz de gülerken kimseden ses çıkmadığını farkedince aynı anda başımızı çevirince herkesin dehşete kapılmış bir şekilde bize baktığını gördüm. "Ne oldu?" Uzun süre cevap gelmedi fakat daha sonra Asil, "Bu serserinin adını çok rahat söyledin ama sana tepki vermedi. Oysaki günışığı ormanda ondan yardım istediğinde o esnada akademide yanındaydık. Şuurunu kaybedip ilk iş onu öldürmeyi istediğini biliyor muydunuz? Onu sakinleştirene kadar kaç yumruk yediğimi bilmiyorum." Bu da demek oluyor ki biri adını doğrudan söyleyince gerçekten de adına yaptığı büyü harekete geçiyor karşı tarafı öldürmek istiyor.

Herkesin şüphe ettiği şeyi yutkunarak dile getiren Savcı olmuştu. "Sana tepki vermediyse onu çağıran sendin!" Hayretler içinde kalmış inanamaz gözlerle bana bakıyordu. Soğukkanlı tavrından çıktığı nadir anlardan birini yaşıyordu özellikle ela hareleri şaşkınlık içinde paramparça olurken bakışları inanılmaz. Beni hafife almayacağını iyi biliyordu fakat bu kadarını beklemediğini görüyorum. Kaç yaşında kestirmek zor ama uzun bir yaşamı olduğunu biliyorum ve adım gibi eminim ki geride bıraktığı onca zamanda kimse onu benim kadar çok şaşırtmayı başaramadı. Savcı için ben bir labiretten farklı değildim ne zaman beni çözdüğünü düşünüp düz bir şekilde yürüse önüne farklı bir sürpriz çıkartıyor o labiretten çıkmasına asla izin vermiyorum. Evet Savcı Gevheri Elzem adında bir fani de kayboldu artık istese de çıkışı bulamaz kurtulamazdı. Küçük oyunlarım onu tuzaklarıma çekerken bu adam hiçbir zaman ona ödül mü yoksa ceza mı olduğumdan asla emin olamayacak. Tıpkı şu anda şaşkınlık karışımı öfkeyle bunu sorguladığı gibi. "Daha ne kadar ileri gideceksin aklım almıyor!" Ellerini hırsla saçlarından geçirirken düşündüğünden daha fazla kızmıştı. "Gerçekten onu kölen mi yaptın kahrolası kadın?"

"Rica ederim benimle bu ses tonuyla konuşmaz mısınız? Ayrıca köleler konusunda kimse sizin elinize su dökemez." Daha doğduğumda beni kölesi yapmış ne güzel işte bende kardeşini kölem yaparak durumu eşitlemiş oldum. Skor: 1-1.

"Ciddi misin?" Itır kendisini tutamayıp kahkahalar atarak gülmeye başladı. "Bakıyorum da kendi saltanatını kurmaya başlamışsın." Bu komik değildi zaten o da sırf bir erkeği kölem yaptığım için mutlu olmuştu ama bunu bilinçli yapmamıştım.

"Bir insan her boyutta mı aynı olur?" Mara ürkmüş gibi bana bakarken diğer erkekleri uyarmayı ihmal etmedi. "Dikkat edin Beyler çünkü bu kadının tarzı kaleyi içten feth etmek. Tatlı bir zehir gibi kanınıza işleyip sizi ele geçirir ruhunuz duymaz." Neden benden eşini yiyen karadul örümcekleri gibi bahsediyor bilmiyorum ama bu sinir bozucu.

"Kazara oldu onu çağırmam planlı değildi." Kaşlarımı çatarak Gediz'e döndüm. "Sende bir şey söyleyecek misin?" Burada zan altında kalıyorum ama o eğlenmekten başka bir halt yapmıyor. "Hayatımda gördüğüm en başarılı ayindi ah o eski günler." Bu serseri ne cüretle benimle alay eder aklım almıyor.

"Sana inanamıyorum!"

"Dedi kölelerin efendisi!"

"O benim kardeşim!"

"Ne olmuş yani bende birilerinin kardeşiyim!"

"Bunun seninle ne ilgisi var? Yaptığın affedilemez!"

"Bu cehennemde ki her şeyin mutlaka benimle bir ilgisi vardır. Bağışlanmak konusuna da gelince yakın zamanda tekrar konuşalım bunu!"

"Seni anlamıyorum."

"Dediğim gibi zeka meselesi."

"Elzem!"

"Sizin gibi kaba bir adam ile daha fazla muhatap olarak saygınlığıma gölge düşürmeyeceğim. Rica ederim öfkenizi çıkartacak başka birini bulun."

Gediz yaraya tuz basar gibi gülerek Itır'a bizi gösterince daha fazla sinirlenmemi sağlıyor. "Kardeşin ve kardeşimin paylaşamadığı kişi ben oluyorum farkında mısın?" Konunun onunla alakası bile yok benim derdim bana yapılan haksızlıklar.

Beklediğim gibi kardeşimin sinirlenmesi uzun sürmedi şaka gibi bir olay yaşıyorum. "Elzem ben burada dururken el alemin kardeşinden sana ne!" Herkesin derdi farklı!

"Itır lütfen uyma şuna bilerek ortalığı karıştırıyor." Uyarı dolu bakışlarımı Gediz'e çıkardım. "Tek kelime etmiyorsun." İnadına sırtarak başını salladı. "Emredersiniz sahip." Ve bir adet çıldıran Savcı.

Adam beni bile kölesi yapmış ama kardeşinin kölem olması onu delirtiyor.

Oh olsun kölesinin kölesi kardeşi!

Bir süre sonra herkes sakinleşince yeniden yola devam ettik tabii herkes bu kölelik olayının şokunda olduğu için sessizlik içinde hareket ediyorduk. Özellikle Savcı'nın olduğu tarafa korkumdan hiç bakamıyorum çünkü öfkeli aurası göz ardı edeceğim bir şey değil. Bir yol ayrımına geldiğimizde Savcı çok fazla itiraz etse de Gediz bu ormanı avucunun içi gibi bildiğini iddia ederek bizi kestirme yoldan götüreceğini savunup durdu. Çocuk gibi inat edince bir süre sonra herkes onu takip etmek zorunda kaldı. Kararsızca onun arkasında bakan Hafız ve Asil dikkatimi çekince atımı durdurup onlara döndüm çünkü onlar da aynısını yapmıştı. "Sorun ne?" Bu ikisi neden hareket etmiyor?

"En son yön bulmak konusunda böyle kararlı konuştuğunda bir ordu dolusu askerden kaçıyorduk. Hakkını yiyemem bizi kestirmeden götürdüğü doğru." Asil ürkmüş gibi yüzünü eşkitti. "Her ne kadar kısa yoldan üçümüzü onların kampına götürmüş olsa da." Aman tanrım Itır ve kızlar şu anda onu takip ediyor.

Hafız güldü. "Yine de orada sadece yarım gün işkence gördüğümüz için şanslıyız bence hiçbiri tünel faciası kadar olamaz."

"Haklısın sözde avucunun içi gibi bildiği babasının kalesinde kaybolmamızı sağlamak sadece onun yapacağı bir şey. O lanet tünelde kaybolduğumuza inanamıyorum bir gün boyunca çıkışı bulamadık!"

"Çocukken yaptığı şeyi hatırlıyor musun?"

Asil gülerek ona döndü. "Hangisinden bahsediyorsun o kadar çok şey yaptı ki?" Duymak istediğimden emin değilim.

"Amcasının karısına aşık olduğunu sanıp tüm klan liderleri toplantıdayken herkesin içinde yengesini istememiz için bizi zorladığı kısımdan bahsediyorum." Asil kahkaha atarak başını salladı. "Herkesin içinde Cihangir'in kardeşinin karşısına geçip karısını yeğenine istemem iyi bir fikir değildi." Kendimi tutamayıp güldüğümde bu berbat üçlünün çocukluğu bile felaket.

"Amcası ne yaptı?" Hafız gülerek omuz silkti. "Üçümüzü bahçedeki ağaca ayaklarımızdan kafa üstü asmak dışında hiçbir şey." Bunun için onu suçlayamayız herkesin içinde adamın karısına görücü gitmek nedir.

Ama Gediz'i de suçlayamayız çünkü çocuklar o yaşlarda onları çok seven yenge, hala veya teyze olsun onlara bağlanıp bunu aşk sanıyordu. Aslında

bu aşkın en temiz ve saf haliydi çünkü bir çocuğun kalbindeki sonsuz sevgisinin simgesi idi. Aslında bu aşk tıpkı ilk aşkları olan annelerine olan benzer bir aşk gibiydi. O yaşlarda nasıl ki bir çocuk annesini babasından kıskanır onu paylaşamazsa işte böyle duru bir sevginin örneği idi.

"Daha sonra?" Her üçümüz de en arkada diğerlerini takip ederken Asil hüznünlü bir iç çekişle bana döndü. "Yengesi bir saldırıda öldürüldü onu korumaya çalışırken öldü." Ve bu da Gediz'i çok kötü etkilemiş olmalı ki kadınları sadece bir eğlence aracı gibi görüyor çünkü birini gerçekten severse o da yengesi gibi onu bırakıp gider diye korkuyordu. Belkide bu yüzden Afra'yı getirmek istiyor sevdiği birini daha kaybetmemek için.

Bu insanlar travma nedir bilmedikleri için ölümlerine bile çocukları ortak ediyorlardı ama şimdi ki halleri aslında geçmişte tanık oldukları şeylerin eseri idi.

Yağmaya başlayan kar şiddetini arttırınca ürperdim. "Umarım o insan yıkımı bu sefer yolu karıştırmaz aksi takdirde bittiğimizizin resmidir." Kar bu hızda yağmaya devam ederse atlar iyice yavaşlar bu bizim için hiç iyi olmazdı.

Donarak ölmek istemiyorum ama sanki gittikçe rotamızdan çıkıyoruz.

Peki sizce Gediz'in yön bulma yeteneğinde bir ilerleme olmuş mu yoksa Asil ve Hafız'ın korktuğu gibi yine kaybolmaları an meselesi mi?

Bu bölümde neredeyse Elzem her şeyi öğrendi artık Savcı gerçeğini biliyor peki sizce nasıl bir taktik geliştirmeyi düşünüyor?

Ruhlar çağrılara cevap verince bir nevi onu çağırان kişinin köleliğini kabul ediyor zaten hikaye boyunca bu konuda birçok örnek verdim. Peki Elzem'in de Savcı'nın köle ruhlarından biri olduğunu kimler tahmin etmişti?

Mektubun bir bölümünü önceki bölümlerde çözmüştük bu bölümde ise kalan kısmı çözdük. Mektubun bu kısmında ortaya çıkan gerçekleri kimler çözmüştü? Veya Elzem'in bulduğu gerçekler de hangi kısım sizin tahminlerinize uydu?

Elzem herkesin bildiğinin aksine takasın olmayacağına çok emin çünkü üçüncü kez hiç ağlamadı. Sizce son gözyaşının sırrı ne olabilir?

Anneannesi onu Afra konusunda uyardı Afra ile aynı yerde olduğu için bir şeyler biliyor ki mektupta torununu bu konuda uyardı gerçekten Afra ve Elzem arasında bir sürtüşme olur mu dersiniz?

Hikayenin adı Medusa'nın Ölü Kumları bunun sebebi kalkanlar ve Meliz'in düşmanlığı değil aslında. Meliz geldiği soydan dolayı Medusa olarak hikayenin adına yansıyor. Ölü kısmı ise kızların ölümlü bir dünyadan ölümsüzlerin boyutuna giderek sürekli ölümle sınanmaları, Kumlar ise zamanın kumları gibi zamanı temsil ediyor çünkü bir nevi zamanda yolculuk yaparak farklı bir boyuta geçiş yaptılar. Böyle olunca da ortaya MEDUSA'NIN ÖLÜ KUMLARI çıktı. Genelde

yazdığım kurgulara isim verirken kısa veya uzun farketmez hikayenin ismine tüm kurgunun özetini sığdırıyorum. Çoğu kişi neden kurgunun ismi Medusa'nın Ölü Kumları diye sorduğu için bu konuya açıklık getirmek istedim.

Evet Medusa'da hikayemizde büyük rolü olan biri şu ana kadar hep arka planda kaldı ama ne zaman ki ortak çıkarlar uğruna Elzem ile anlaşma yapıyorlar işte o zaman bahse varım bölümlerde çok sık aradığınız bir isim olacaktır çünkü fazlasıyla sürprizlerle dolu bir karakter.

Küçük bir spoi: Yeni bölümde Elzem'in aykırı olduğu ortaya çıkıyor evet sürgünü okumanıza sadece birkaç bölüm kaldı.

Peki yeni bölümün hazır olduğunu biliyor muydunuz?

Evet fazlasıyla eğlenceli ve bir o kadar da şaşırtıcı bir bölüm şu anda taslağımda hazır bulunuyor ama ne zaman yayınlayacağım size bağlı. Aklımda küçük bir oy ve yorum sınırı var hayalet okuyucularım inadı bırakıp bu konuda bir şeyler yaparlarsa bölümü belki bugün bile atabilirim. Birkaç yorum ve bir oy vermek bu kadar zor olmamalı bence. Bir deneseler çok kolay olduğunu görecekler ama inatla bunu yapmıyorlar.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(28) İhanet.

Ben bugün ilk kez beni bırakıp gittiği için anneme kızmadım. Bir enkazı görmek zorunda kalmayacak diye ben bugün ona gönül koymadım.

Çok sevmek de acıtıyormuş.

Kabus gibi bir gün geçiriyorum çünkü Asil ve Hafız haklı çıkmıştı gerçekten de kaybolduk! Asil trajik olan ise sadece ormanda kaybolmadık aynı zamanda birbirimizi de kaybettik. Gediz'in peşine takılıp hareket ederken bir süre sonra sadece kar değil sis de bastırınca göz gözü görmez olmuştu. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir sis bulutunun içinde kalmamıştım inanılır gibi değil ama gerçekten çok yoğundu. Atlar huysuzluk çıkartınca mecburen çantalarımızı alıp attan inmiştik lakin önümüzdeki ağacı bile göremezken hareket etmek en az bir arada kalmak kadar zordu. Savcı defalarca ayrılmamamız gerektiğini yoğun sis bulutunun içinde bağırarak söylese de kızların yaşadığı korku onlara panik olarak dönünce her biri bir yerden bağırıyordu. Sonuç ise erkekler onların sesine doğru koşarken ben öylece olduğum yerde hiç kımıldamadan kalmıştım. Evet gerçekten uslu çocuklar gibi küskün bir tavır takınıp olduğum yerde öylece durdum.

Amaç neydi onu da bilmiyorum.

Savcı çok sonradan gelip beni bularak o sisin içinde çıkarmıştı evet sisin içinden çıktık ama karın daha yoğun olduğu bir bölgeye girmiş bulunuyoruz. Soğuğu unutmak için kendimi gevezeliğe vurdum ama sanırım birileri sohbetimden pek memnun değil. "Bir filmde izlemiştim tıpkı bizim gibi kadın ve erkekten oluşan bir çift ormanın derinliklerinde

hareket ediyordu." Buz gibi karın içinde bata çıka ilerlerken önde giden adam acaba mola vermeyi düşünüyor mu?

"Hocam! Hadi ama Savcı hoca beni burada bırakamazsınız." Bağırarak peşinden koşmaya başladığımda bana göre adımları daha büyük olduğu için ona yetişemiyorum.

"Filmin devamını anlatayım mı?"

"Hayır!" Kaşlarını çatarak bana doğru dönünce kimbilir yine kızacak ne bulmuştu. "Yola ıktığımızdan beri bana birçok film dediğin o şeyden anlatıyorsun, fakat gel gör ki hepsinin finalinde erkek karakter farklı şekillerde ölüyor." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda sonunda bir tepki verebilmişti.

Filmleri bile bilmiyorsa ona arabalardan hatta uçaklardan bahsetsem tepkisi ne olur ki?

Veya bir ulakla mektup göndermek yerine akıllı telefonların daha iyi iş çıkardığını?

"Ah hayır sevgili ğretmenim bu sefer ki farklı." Ona şirinlik yaptığımda kaşlarını usulca yukarı kaldırıp, "Anlatmadan susmayacaksın değil mi?" Gülerek başımı salladım bu sıkıcı yolculuğu daha eğlenceli hâle getirmek varken niye susayım ki?

Susunca kafamdaki ona yönelik cinayet senaryoları ortaya çıktığı için bence beni susturmasın.

Tekrar yürümeye başladığımızda ben heyecan içinde hâlâ ona filmi anlatıyordum. "Sonra kurtlar her ikisinin etrafını sarmıştı."

"Ve erkek karakter öldü?"

"Hayır hocam erkek karakter büyük bir kahramanlık gösterip kadını kurtararak onları atlattı. Fakat arabaya binip yola çıktıklarında büyük bir kaza geçirdiler."

"O kazada erkek karakter öldü değil mi?"

"Hayır tabii ki her ikisi de kurtulmayı başardı hatta başka bir araba durdurup ona bindiler ama arabayı kullanan kişi hiç tekin değildi."

"O öldürdü erkek karakteri değil mi?"

"Tanrı aşkına neden erkek karakteri öldürmek istiyorsunuz?" Ciddi misin dercesine bana bakıyordu. "şu ana kadar anlattığın her şeyde kadın bir şekilde kurtulurken erkek olan hep öldüğü için olabilir mi?" yle mi ya hiç farkında değildim, ama Itır'ın bana zoraki bir şekilde izlettirdiği filmlerden de ancak bu kadar olur.

"Evet şöför kötü biriydi ama onu atlatıp eve dönmeyi başarıyorlar." Adım atmayı bırakıp durunca şaşırarak bana bakıyordu. "Hayret bu sefer erkek karakter ölmedi." Hikâyenin başından beri erkek karakterin hangi kısımda öleceğini beklemek kolay olmasa gerek.

"Ben ölmedi demedim ki?"

"Eve geldiklerini söyledin diye hatırlıyorum?"

"Evet ama eve gelince adam tam eşiği çıkacakken ayağı kayıyor sonrasında düştüğü yere başını çok kötü çarptığı için oracıkta ölüyor." Bana doğru öyle bir dönüşü vardı ki tam şu anda boğazımı sıkamak ister gibi bakıyordu. "Yolculuk boyunca bana tek bir şey daha anlattıysan bu sefer ölen erkek karakter olmayacak!" Kıkırdayıp başımı salladım sanırım kardeşimin film zevki pek hoşuna gitmemişti.

Yaklaşık bir saat daha yürüdüğümüzde yağan kar yüzünden benim artık ne adım atacak halim kalmıştı ne de ayakta duracak gücüm. Çok soğuk olduğu için bedenim histeri bir krizin eşiğinde titrerken hissettiğim tek sıcaklık nefesimdeki buhar. Üstelik karnımda çok açtı lakın çantamdaki erzakları çıkartıp yiyemeyecek kadar üşüyorum. Geçen her dakika da güçten düştüğüm için ne zaman tökezlesem Savcı tetikte olduğu için düşmeme izin vermeden beni tutuyordu. "Be-ben daha fazla devam edemeyeceğim. Sizin dünyanıza ait olmadığım için ne sizin gibi ölümsüzüm ne de dayanıklı." Ben bu vahşi dünyaya göre fiziksel güç olarak fazla zayıf kaldığım için uzun süre bu kışa dayanamam.

Kendi dünyamı ve kendi evimi özlemiştim.

Ela gözleri endişesini gizleyemezken, "Çok az kaldı." Boynundaki atkısını çıkartıp boynuma sararak burnuma kadar doladı. "Geceyi geçirecek bir sığınak bulmalıyız. Karanlık çöktüğünde Arafta birçok tehlike ortaya çıkar." Bunu biliyorum günahlar şehrinde güvenli hiçbir yer yok ki.

"Kaybolduk değil mi? Bununla ilgili de bir film izlemiştim." Dudaklarımdaki atkısı yüzünden sesim boğuk çıkarken gülerek başını iki yanına doğru salladı. "Biz değil başından beri kaybolan o aptallar, biz sadece onları bulmaya çalışıyoruz." Ne yani ben saatlerdir kaybolduğumuzu düşünürken aslında biz o baş belası çocukları mı arıyoruz? Kardeşimin başına bir şey gelirse o insan yıkımının benden çekeceği var çünkü yola çıkmadan önce ne kadar iyi iz sürdüğünü anlatıp duruyordu!

Neyseki Hafız onlarla birlikteydi de içim az da olsa rahattı.

"Artık devam edelim mi? Önce kalacağımız bir sığınak sonra ise ateş için kuru odunları bulmalıyız." İnanır mısınız hiç devam edesim yok, ben şuraya

kıvrılıp uyuyayım o her şeyi hallettikten sonra beni çağırса olmaz mı? Ayrıca kar dizlerime kadar gelirken o kuru odunları nasıl bulacağımızı düşünmek bile istemiyorum.

"Be-ben çok üşüyorum daha fazla yürüyemem." Beni sisin içinde bulunduğunda ceketini vermişti şimdi de atkısını verdi o da çok üşüyor ama ben ona göre daha fazla zayıfım.

"Dayanmalısın." Yüzümü soğuk avuçlarının içine alınca bunun için adeta bana yalvarıyordu. "Farkındayım bizim kadınlarımıza göre bu havalara alışık değilsin ama tüm kadınlarımızdan daha inatçı olduğunun da farkındayım." Anlamadığı şey hem lanetim hem de bedenimdeki yaralar beni bitirirken kar olmasaydı bile ben her şekilde devam edemem.

"Üz-üzgünüm." Çenem titrerken gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum. "Ama uy-uykum var..." Gözlerim kapandığı esnada daha yere yığılmadan hızlı bir hareketle beni kucağına aldığını biliyorum ancak daha sonra küçük bir sarsıntıdan sonra kucağında ben varken diz çöktüğünü de hissettim. "Takva!" Gözlerim kapalı olsa da uykuya direnen bilincim hâlâ açık olduğu için ikinci kez ondan bu ismi duymuştum.

Takva dediği ruh onun sağ kolu gibi bir şey olmalı.

Veya kölesi malum efendimiz kölelere doymuyor!

Ama dur ben göstereceğim ona köleyi tabii öncesinde bu soğukta hayatta kalmayı başarmalıyım.

Duyduğum çıtırtı sesleriyle gözlerimi aralayınca yakınımnda yanan ateş ile mırıldanarak uzandığım yerden doğrulup oturdum. Odun kokuları beni gevşetirken yanan ateş bedenimi ısıtacak kadar yeterliydi. Başımı çevirip etrafıma bakınca nemli gölgeli duvarlar bir mağarada olduğumu gösteriyordu. Biraz ileride mağaranın çıkışı görünüyordu hâlâ kar yağdığına göre bir süre daha burada kalacağımızı gösteriyor. Bu ayazda tekrar dışarı çıkmaya cesaret edeceğimi hiç sanmıyorum. Yan taraftaki taşların üzerine kuruması için astığı şey benim pantolonum ve kazağım mı? Afallayarak başımı eğince üzerimde onun kazağını görünce yutkunarak aceleyle ayağa kalktım. "Hayır bunu yapmış olamaz!" Onun kazağı elbise gibi dizlerime kadar uzanıyordu ama benim sorunum çıplak bacaklarım değildi bacaklarımda ki pençe izlerini görmüş olmasıydı. Üstelik iç çamaşırı giymemiştım o beni soyarken bunu hiç düşünmedi mi? "Bana bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Yapmadım da, seni giydiren Takva'ydı ve ben o esnada dışarı çıktım." Ürkerek arkamı dönünce kucağındaki odunlar ile mağaraya giren kişi aklını kaçırmış olmalı çünkü üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Kazağını bana verdiği için bu normal ama odunları ateşin yakınına bırakıp doğrulunca kavruk bronz teni dikkatleri üzerine çekiyor. Benim dünyamda böyle sıkı bir vücuda sahip olmak için insanlar spor salonundan çıkmazken bu barbarlar akşama kadar kışlada kılıç vuruştukları için kendiliğinden oluşan bir şeydi.

Ben bile formumu korumak için kaç diyetisyen ile çalışmıştım ama burada diyetisyene hiç gerek yok malum çok yakında her yerimde elma ağacı fışkıracak.

"Takva kim?" Ateşin yanına oturup ısınmaya çalışırken benden tarafa hiç bakmadığı dikkatimden kaçmadı. "Arkadaşım." Kuru bir cevap vererek üşüyen ellerini ateşe doğru uzatırken canı sıkın gibiydi. "Bunu sana kim yapıyor?" Bedenimdeki yaralardan bahsediyordu büyük ihtimalle Takva ona her yerimde olan yaralardan bahsetmiş olmalı zaten sadece bacaklarıma bakınca bile bunu görebilirdi. Festival gecesi de gördüğü için kafasındaki şüpheler onu deli ediyor olmalı.

"Takva bir kadın mı?"

"Bir erkeğin seni soymasına izin verir miyim sanıyorsun?"

Sinirli bir sesle konuşunca gülerek yanına oturmak için ona doğru yürüdüm fakat hâlâ ateşe bakarken elini kaldırıp beni durdurdu. "Gözlerimin sana değmeyeceği bir yere otur hatun." Bu ortaçağ insanlarını anlamıyorum alt tarafı sadece bacaklarım görünüyordu burada bana her defasında namussuz muamelesi yapılıyor.

Mümkün olsa onu kendi dünyama ışınlar özellikle denize götürürdüm oradaki insanları görünce bakalım ne yapıyor?

"Odamda da bacaklarımı gördünüz Savcı hoca?"

"Bir yanlış başka bir yanlış ile kapatacak biri değilim."

"Kadınlarınız fazla aptal."

"Kadınlarımız kendilerini sadece eşlerinin yanında açacak kadar akıllı." Onlara göre bu doğru ama arada kültür farkı olduğu için bana göre de bu yanlıştı.

İnadına onun yanına oturunca homurdanmasını kulak ardı ettim onun canını sıkmak en keyifli uğraşım. "Elzem-"

"Bilmiyorum." Yaralarımı soracaktı ondan önce davranıp onu susturdum en büyük yarayı o açmışken sebep olduğu şeyleri sormasın.

"Birileri sana zarar verirken bunu gizlemen aptalca!" Oysaki herkes bana zarar veriyor o bile bunu yapıyor ama herkes bir diğzerinin açtığı yarayı görüyor.

"İnsanlar fazla garip Savcı hoca."

"Ne konuda?"

Boş gözlerle ateşi izlerken onun da beni izlediğini biliyorum. "Zayıf gördüklerine acırlar ama güçlü olanı da acınacak duruma düşürürler." Herkes için ben güçlüyüm ya o yüzden nasılsa ona bir şey olmaz diye herkes kırıp geçiyor işte. En basitinden alttan almasam öz kardeşim bile bunu yapacak potansiyelde.

Az önceki tüm sözlerini çiğneyip başını eğerek bacaklarıma baktı. Eli dizimin hemen üzerinde duran dört pençe izinin üzerinde durunca dişlerini sıktı. "Bunlar bir insana ait izler değil bana söyle seni ondan kurtarabilirim!" Tenimdeki derin yara izlerine bakarken o esnada canımın ne denli yandığını kafasında canlandırıyor iyice çıldırıyordu.

"Ben yaptım."

"Bu küçük kadınsı ellerle mi?"

"İnanmıyor musunuz?" Kazağın eteklerini biraz yukarı sıyırıp bacağımda sağlam bir yer bulmaya çalıştım ama vicdansız şey doğramadık yer bırakmamış. Üzerimde ne çeşit bir güç kullanmış hayretler içinde izliyorum!

Üst taraflarda daha çok yara olduğu için kazağın eteklerini yeniden aşağıya çektişirdim. Sağ dizimin altında küçük bir boşluk görünce kahkaha attım. "Burayı boş bırakmışım." Şu anda onun gözlerinde akıl hastası bir deliden farkım olmadığına eminim.

"İzninizle." Kemerindeki bıçağı alarak bacağımda bulduğum boşluğa yaklaştırınca canımı yakacak bir sertlikle bileğimi yakaladı. "Sen çıldırmışsın kaçık kadın!" Bıçağı elimden alıp mağaranın duvarına fırlatınca üzülmüş gibi dudaklarımı sarkıttım. "Ama size bu yaraları nasıl açtığımı gösterecektim." Blöf yaptım canımın acımasına dayanmayacağını bildiğim için bana engel olmasını bekliyordum. Evet bu yaraları benim açtığıma inanmıyor ama şimdi bu konuda beni köşeye sıkıştıramaz çünkü canlı bir şekilde ona gösterecek kadar çılgın olduğumu biliyor.

Bana tersçe bakarak önüne dönünce ağzının içinde küfreder gibi söylediği şeyleri duydum. "Onca yıllık hayatımda gördüğüm en karmaşık yaratık!"

"Yaratık kısmını hiç üzerime almıyorum çünkü hiçbir yaratık benim kadar güzel ve zeki olamaz."

Kaşlarını alaycı bir tavırla yukarı kaldırıncı ruhundaki öfke yavaş yavaş yatışıyordu. "Ne kadar da alçak gönüllüsün." Sesindeki o kinaye hiç de öyle demiyor ama.

"Teşekkür ederim insanın kendinin farkında olmasını hep takdir etmişimdir. Bu konuda hiç mütevazı olamayacağım çünkü kendimin farkındayım." Özgüveni kırık biri değilim aynaya bakınca bir afet görürken çirkin olduğumu söyleyip pasif insanlar gibi onun aksini söyleyerek gururumu okşamasına ihtiyacım yok. Haketmediğim övgüyü istemediğim gibi hakettiklerimi saklayacak da değilim.

Ateşi izlerken sorduğu soruyu ondan asla beklemediğim için beni şaşırtmayı başardı. "Ülkenin adı ne?" İlk kez benim dünyam hakkında bir şeyi merak etmişti.

"Türkiye." Duyduğum özlemle iç çektim. "Herkesin aşık olduğu ama kimsenin feth etmeye cesaret edemediği topraklardan geliyorum."

Bir süre sessiz kaldı fakat daha sonra tüm dürüstlüğüyle, "Ülken olmak isterdim son durağın ben olayım isterdim." Yaptığı onca şeyden sonra bana bunu yapmamalıydı.

Hayır bende gözlerimi ruhumun sürgününden kaçırmadım. "Siz hele bana olun bir Türkiye, ben olurum size Ankara. Herkes ona hayran ama o bir tek başkente."

O kendi başkentini satan bir ülke.

Hayır yine bozmadım...

"Zor." Başımı salladım. "İmkansız." Zor demişti çünkü bana yaptığı şeyi öğrenince ondan tamamen uzaklaşacağımı biliyordu ve imkansız dedim çünkü çoktan öğrendim.

"Kendi dünyanda da hep böyle biri miydin?"

"Nasıl?"

"Böyle işte tam bir baş belası." Kaşlarımı çattığımda gülerek elini omuzuma koyup beni çıplak göğsüne çekti. "Bunun için evlenmemiz gerekmiyor değil mi?" Korku dolu çıkan sesim ile yüksek sesle gülerek beni daha sıkı göğsüne bastırdı ve o an kalp atışlarımı doruklara çıkaracak bir şey yaptı. Başını eğdi saçlarımın kokusunu uzun uzun içine çekerken saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. "Sen karşıma çıktığın günden beri kendi kurallarımı yıkıyorum hatun." Parmakları saçlarımın üzerinde gezinirken başımı göğsüne yaslayarak tebessüm ettim.

Kural ne ki ben onu yıkacağım haberi yok. Onu kimsenin mutlu edemediği şekilde mutlu ederek acıların en büyüğünü yaşatacağım.

Ben mi ne olacağım? Unuturum öyle bir unuturum ki kalbimde izi bile kalmaz onun yüzünden kendime aşk acısı çektirecek değilim herhalde.

O günden sonra geçirdiğim günler o kadar güzeldi ki, akademiye dönünce etrafımdaki her şeye kendimden güzellikler katmıştım. Doğum günüm yaklaştıkça küçük bir çocuk gibi heyecandan yerimde duramıyorum mutluluğum etrafımdaki insanlara da yansıyor. Hizmetçilik bile bir yerden sonra benim için sorun olmaktan çıkmış yaptığım işe kendimi vererek yapıyorum. Elif kahya her fırsatta açığımı arıyor lakin ona bile ters cevap vermiyordum. İşlerim biter bitmez her fırsatta kendimi Savcı'nın yanında buluyor onunla geçirdiğim her saniyem büyük bir mutluluk içinde geçiyordu. Yasak ilişkimizi gözden uzak gizli yaşamamız ise ayrı bir heyecan katıyordu. Hayır Savcı'yı affetmiş değilim bana yaptığı şeyi unutmuş da değilim. Benim intikam anlayışım hiçbir zaman alışagelmış sıradan olmamıştır.

Bir erkekten intikam almak istiyorsanız önce onu varlığınıza alıştırın gözlerinin değdiği her yerde sizi arayacak kadar varlığınıza alışsın. Öyle ki siz olmadan geçireceği tek bir saniye bile ona azap verecek kadar size bağlansın. Hemen sonrasında ise onu mutlu edecek şeyler yapın sesiniz duyduğu en güzel müzik olsun, gözlerini gülüşünüzden ayıramasın. Usul usul hiç acele etmeden kanına girip ona kendinizden bir şeyler katın. Kısacası içinizdeki nefreti kendinizden bile gizleyip çok severek kendinizi sevdiren peki sonra ne mi olacak? Onu çıkardığınız o bulutlardan tepetaklak yere düşürmek sadece sizin elinizde olacak. Bende böyle yapıyorum ona mutluluklar vaadediyorum ve hiçbir kadının mutlu edemeyeceği kadar çok mutlu ediyorum ta ki zamanı gelene kadar. Henüz bilmiyor ama ona vereceğim acı en az verdiğim mutluluk kadar büyük olacak.

Zamanı geldiğinde o da anlayacak aslında en başından beri ne yapmak istediğimi ama her şey için geç olacak.

Bu geçen günlerde sadece Savcı'ya değil Itır'a da daha çok zaman ayırıyor, Mara'ya tahammül sınırlarım genişlemişti. Evet çok mutluydum ve etrafımdaki herkesi mutlu ediyordum ama bunun sebebi ölmeden önce

herkesin gönlünü almak istememden kaynaklanmıyor. Doğru sayılı günlerim kaldı ama ölüm için değil özgürlüğüm için sayılı günlerim kaldı. Buradaki takvimi kestirmek güç lakin küçük bir hesap yapınca doğum gününe en fazla bir hafta kaldığını anlıyorum. Doğum günüm yaklaştıkça nihayet karanlığımdan kurtulup herkes gibi normal bir hayatım olacak diye çocuk gibi seviniyorum.

Üçüncü gözyaşı bende olduğu sürece onun yaptığı anlaşmada sadece Afra dönerdi ama bir takas olmayacağı için bende buradaki yerimi korurdum.

Çok az kaldı, bunu o kadar uzun zamandır bekliyorum ki.

Şimdi ise daha farklı bir sorunum vardı. "Doğa koşar mısın lütfen çok geç kaldık!" Basamakları aceleyle bitirdik akademinin duvarları arasında koşarak sınıfa dalınca her ikimizde nefes nefeseydik. "Sana inanamıyorum uykucu ışık!" Ellerimi dizlerime bastırıp eğildiğim yerde soluklarımı düzene sokmaya çalışırken bir türlü uyanmadığı için onun yüzünden geç kaldık.

"Tüm gece beni çalıştırmasaydın uykuda kalmazdım Elzem!" O da benim gibi eğildiği yerde kesik kesik nefesler alırken daha güçlü olsun diye geceleri ona ders çalıştırıp onun öğretmeni olmamın nesi yanlış?

"Anladığım kadarıyla bir yere girmeden önce kapıyı çalmak alışkanlıklarınızın arasında değil bayan Akay?" Biri bana neden yine bu adamın dersine girmeyi kabul ettiğimi açıklasın? Ah buldum arenada bu konu üzerinden bana şantaj yapmıştı!

Ellerimi dizlerimden çekip doğrulunca, "Bay Gevheri?" Hafif tebessüm ettim. "Bugün benim için ne tür işkenceleriniz var merak ettim doğrusu." Adam her derste bilerek üzerime oynayıp beni rezil ediyordu. Son günlerdeki en büyük eğlence kaynağı benimle uğraşmak olmuştu.

"Yerinize geçin." Öğrencilerinin yanında hep kontrollü olduğu için ona zorluk çıkarmadan sınıfa dönünce herkesin burada olduğunu gördüm çünkü burası Savcı'nın sınıfı değildi. Evet bir ilk yaparak bugün bizim de karma derslere katılmamıza izin vermişti. İlk ders onun olduğu için her klandan öğrencinin arasına bizi sokarken özellikle diğer öğrencilerden ben ve Doğa'yı korumak için onlara ders vereceği günü seçmişti.

Ya da sadece ilk derslerde değil diğer derslerinde de gözleri beni aradığı için böyle yaptı.

"Günüşiği." Asil yanındaki boş yeri gösterdi tabii artık ondan kaçmayan Doğa ona doğru yürüyünce tebessümü görülmeye değerdi.

"Elzem?" Orta sıralarda oturan Itır el kaldırarak dikkatimi çekti. "Bugün bizimle aynı dersi alacağını duyunca sana yanımda yer ayırdım." Karma sınıf o kadar büyüktü ki tüm öğrenciler burada olduğu için kolay kolay boş yer bulamazsınız o yüzden yürüyüp kardeşimin yanına oturdum.

Kitaplarımı ve Savcı'nın bana verdiği kalem setini masaya koyarken yakışıklı öğretmenimin sesini duydum. "Sıralarınızın altında birer kutu var onu çıkarın." Herkes gibi bende eğilip kare kutuyu çıkardım. Kutunun içindeki formülü kenara bırakıp diğer şeyleri masaya dizmeye başladım. Birkaç küçük kavanoz kurutulmuş bitki, iki şurup şişesi gibi değişik sıvılar ve ıyy bu da ne? Son kavanozdaki misket gibi olan şeyler göz mü? "Hocam!" Korku içinde bağırarak masamdaki kavanozu gösterdim. "Benim kutumda insan uzvu çıktı." Itır dahil olmak üzere sınıftan birkaç kıkırtı çıkarken Savcı gülmek için dudaklarının içini ısırarak başını salladı. "Yaklaştın ama yanlış tahmin onlar bir insana ait değil her kavanozda on kirpi gözü var." Nasıl rahatladım anlatamam ne var canım insan yerine kirpi gözüymüş bende kalkmış korkuyorum! Şaka mı bu bir hayvanın gözü masamda pardon on hayvanın!

Burada hayvan haklarına kimse değer vermiyor aptal bir ders için onca hayvanı katlediyorlar ve bunu olağan karşılıyorlar.

Somurtarak yerime oturduğumda şu zamana kadar bana sadece birinci sınıfların kitaplarını okuturken anlaşılan bugün ilk büyümü yapacaktım. "Bugün öğreneceğiniz büyü'nün adı Errorem Murum yani sanrı ve duvar. Her sırada iki kişi var birinin kutusunda sanrı büyü'sü için birkaç malzeme varken diğerinin kutusunda kendisini koruyacağı duvarı oluşturacak şeylerden birazı var." Sandalyesinde otururken tek olan öğrencileri eşleştirip herkesin çift olarak oturmasını sağladı. "Duvar veya sanrıyı seçmek size bağlı isterseniz eşyalarınızı yanınızda oturan arkadaşınız ile değiştirebilirsiniz." Benim kutumdaki malzemelerin hangisi olduğunu bilmediğim için başımı kaldırıncaya gözleri çok çabuk beni buldu. "Duvar." Sanırım kendimi korumam için kalkan görevi gören duvarı seçmek daha mantıklı.

"Elzem." Masamdaki malzemeleri kendi önüne çeken Itır, kendi kutusundaki şeyleri benim önüme koydu. "Benim yapacağım sanrıdan kurtulamazsın sen sanrıyı yap duvarı ben yaparım." Yutkundüğümde bunun sebebi tüm gözlerin bana dönmüş olması çünkü Itır sanki özellikle sesini yükselterek bunları söyledi. Savcı'nın derslerinde kimse gürültü yapmaya cesaret edemediği için ucu sonu görünmeyen kocaman sınıf çok sessizdi ve

İtir az önce kendisini överken niyeyse herkese ondan daha kötü olduğumu duyurmaya çalıştı gibi geldi.

Büyü konusunda onun gibi akşama kadar ders almak yerine sadece iki ders aldığım halde kendisini benimle kıyaslıyor olamaz değil mi?

Hadi ama bari şimdi benimle yarışmayı bıraksın çünkü onun aksine bu benim yapacağım ilk büyü.

"Teşekkür ederim." Ne yapmaya çalıştığını anladım lakin uzatmak yerine tebessüm ederek onun eşyalarını kutudan çıkardım.

"Size verdiğim malzemeleri hangi sıraya göre kullanacağınız kutunun içindeki sayfada yazıyor. Ben sadece ana malzemeleri koydum tahmin yürüterek dolapta eksik şeyleri almak da dersinizin bir parçası şimdi başlayın." En ön sırada iki kişi ayağa kalkarak dolaptan önce büyüü yapacakları her boyuttaki kazanlardan birer tane aldılar daha sonra hangi malzemeye hangisi gider diye düşünüp birkaç şeyi daha kazanlarına koydular. Hep olduğu gibi yine sırasıyla herkes malzemelerini alırken sınıf çok büyük olduğu için bu sefer yirmişerli gruplar halinde eşyalarını alıyorlardı. Eğer ikişerli olsa bu iş akşama kadar sürer çünkü akademideki tüm öğrenciler burada.

Bir süre sonra sıra bana gelince benimle birlikte grup yirmi kişi olunca İtir'in malzemelerini alması diğer gruba kalmıştı. Savcının hepimiz için özellikle yazdığı listeyi alınca ona gıpta ettim çünkü sadece bir ders için onlarca öğrencinin hazırlığını önceden yapıyordu bu o kadar kolay bir iş değil. Baştan sona duvara gömülü olan raf şeklindeki dolapta kendime bir kazan bakarken rafın en üstünde duran sepet şeklinde yuvarlak bakır kazanı görünce güldüm. Bir tencereyi andırıyordu top büyüklüğünde çok şirin bir şeydi lakin onu almak için parmak uçlarımdan yükseldim yine de yetişemedim. Başımı yukarı kaldırmış ellerim havada kazana doğru zıplarken hemen arkamdan gülen bir ses duydum. Belimi kavrayan eller hiç zorlanmadan beni havaya kaldırıncı kıkırdayıp seçtiğim kazanı aldım. "Teşekkür ederim hocam." Beni yere indirince sadece bana özel içten bir gülümseme bahşedip diğer kız öğrencisinin ulaşamadığı kavanoza uzanıp onun için aldı. O kız da benim gibi zıplıyordu ama onu havaya kaldırmak yerine onun için almıştı.

Masamda şu anda bulunan malzemelerin listesini kontrol ettim sadece deniz yosunu yağı, toprak tarağı ve bataklık çamuru yazıyordu. Bunların ne olduğunu bile bilmiyorum nasıl devamındaki şeyleri bulacağım ki? "Yardım ister misin Elzem?" İtir oturduğu yerde yine rahat durmayınca sanırım onun

sorununu anladım. Bir konuda benden daha iyi olduğunu yine kanıtlama derdine düştü. "Sen şimdi bilmezsin neyi alacağını."

"Buna siz mi karar veriyorsunuz?" Savcı tarafsız bir şekilde öğrencisine döndü. "Yeteneklerinizi kendi sıranız geldiğinde sergilersiniz şimdi sessiz olun." Gülerek İtir'ın bozulan suratına baktığımda, "Komik bir şey mi var küçük hanım?" Ben ne yaptım ya şimdi? "Yok hocam." Hemen önüme döndüm herkesin içinde beni dersten yine kovarsa bu sefer sadece Koruyuculara değil tüm akademiye rezil olurum.

Kazanımı sepet gibi koluma takmış dolaptaki şeylere bakarak yürürken ne alacağımı kestiremiyorum. Benimle birlikte ayağa kalkan grup çoktan eşyalarını alıp oturdular ama ben hâlâ bakıyorum. Bu daha çok dikkat çekiyor çünkü şu anda sadece ayakta olan ben varım. Kopya almak için başımı çevirip Mara'nın olduğu yere baktım o Bilgelerden ne almam gerektiğini ondan iyi kimse bilemez. Ancak ölse yinede bana yardım etmeyeceği için gülerek omuz silkince sıradaki hedefim Gediz olmuştu. Hafız ile yanyana ilk sıralarda oturup geriye dönerek bana bakarken her ikisi de ne istediğimi iyi anlamıştı. Gediz masasında oturup bir şeyler yazan öğretmeni kontrol ettikten sonra dudaklarını oynatarak bir şeyler söyledi fakat sıranın en önünde oturduğu için anlamadım çünkü aramızda otuza yakın öğrenci vardı. Eliyle bana bir dakika işareti yaptıktan sonra önüne döndü bir şeyler yaptı tekrar Savcı'yı kontrol edip yeniden arkaya döndü. Elinde bir sürü boş kağıt vardı ama sırasıyla her birini bana gösterince kocaman yazılarla her sayfada bir şey yazıyordu. O yeni bir sayfa gösterdikçe ben yazdığı şeyleri okuyorum. Yılan otu, liyanın kanı, bekle o ne oluyor? Kaya suyu ve köstebek tırnağı mı? Tanrım bunlar da ne? Kağıtları hemen masanın altına saklayıp dolabı gösterince hadi der gibi bana bakıyor ama o şeylerin neye benzediğini bilmiyorum.

Hayvanların olduğu kafeslerin yanına giderek akvaryumdaki yılanları ona gösterince sinirleri bozulmuş gibi avuç içini sertçe alnına geçirdi. "Aptal bu kız." Bunu duymuştum!

Sanırım yılan otu yılanlar ile alakasız.

"Elzem?" Başımı kaldırıncı Savcı sorgularcasına bana bakıyordu. "Sen hâlâ almadın mı?" Almam için önce neyin ne olduğunu bilmem lazım.

"Hocam ben alacağım ama-" Hemen bitkilerin olduğu bölüme gidip ona döndüm. "Yılan otu çok yüksekte alamıyorum." Gözleri alt rafta sarı pütürlü kurutulmuş çiçeklerin olduğu cam kutuda oyalanınca farkında olmadan bana istediğim cevabı vermişti. "Ah pardon." Onlardan bir avuç

alıp kolumdaki kazana koyduktan sonra tekrar ona döndüm. "Liyanın kanı demek istemiştım yüksekte olan oydu." Koşarak uzun tüplerde olan kanların yanında durunca ne yaptığımı anladığı için gülerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Devam et." Bilerek kanların olduğu şişelere bakmadı adi herif!

Tüm sınıf bana bakarken devam etmek çok zor.

Çırpınıp daha fazla rezil olmak yerine doğrudan gözlerine baktım. "Küçük bir yardım talep ediyorum."

Önce dudaklarının kenarı kıvrıldı sonra ise güldü. "Reddedildi." Ben bu adamı boğarım!

Merak ediyorum taleplerimi reddetmek ona nasıl bir mutluluk yaşıyor ki.

Keşke diğer öğrencilerin ne aldığına bakmayı akıl etseydim. Bir dakika bunu hâlâ yapabilirim!

Başımı çevirip sıramın hemen önünde duran kızın malzemelerini kontrol ettim ama bu Itır'ın listesine uyduğu için yanındaki çocuğun eşyalarını görünce güldüm evet ikimiz de sanrılardaydık. Mavi kapaklı kocaman bir sürahide ki yeşil sıvıyı görünce başımı eğip tüm kırmızı kanları eledim ve aynı sürahiden alıp kolumdaki kazanın içine koydum. Tekrar çocuğa dönünce garip bir şekilde bana bakıyordu çünkü kopya çektiğimi görüyor. Her an eşyalarının üzerine yatıp onları saklayacakmış gibi bakıyordu. Köstebek tırnağı küçük bir poşetteki beyaz çekirdekleri anımsatan şeymiş. Kaya suyu ise neyseki sekiz şeklinde görünüşü olan beyaz şişedeki sıvı. Sürekli ona bakarak çocuğu deli etmiş ama başarılı bir şekilde bana gereken her şeyi almıştım. İşim bitince sanki herkesin gözleri önünde kopya çeken ben değilmişim gibi omuzlarımı dikleştirdim. "Bitti." Saçlarımı savurarak Savcı'nın masasının önünde geçtiğimde gülerek, "Uyanık kadın," dediğini duymuştum. Uyanık değil sadece krizi avantaja çevirmeyi bilmek.

Benden sonra herkes o kadar hızlı bir şekilde eşyalarını almıştı ki, sanırım en çok oyalanan tek öğrenci ben olmuştum. Şimdi ise sessizlik içinde herkes kendi karışımını yapmanın peşindeydi. "Asil bu gözleri kullanmasam olmaz mı?" Hemen yan sıramda oturan Doğa'nın korku dolu fısıltısı Asil'i güldürdü. "Bana bırak." İçinde kirpi gözü olan kavanozu açıp birazını Doğa'nın kazanına döktü. "Şimdi biraz şu salyalardan koy." Doğa gözlerini kocaman açarken bence çok şanslı çünkü Asil sadece kendi işini değil aynı zamanda ona da yardımcı oluyor.

Savcı ise her derste olduğu gibi beni köşeye sıkıştırmanın peşinde, bu hiç adil değil biraz kolaylık talep ediyorum!

Aman tanrım içimden bunu söyleyince bile kafamın içinde reddedildi cevabı çınlayıp durdu.

İtir'ın kavanozunda dumanlar çıkarken Savcı'nın verdiği listedeki şeyleri sırasıyla koyduktan sonra devamı kendi tahminlerim üzerinde olacağı için kafadan bir karışım yapıyordum. Lidyanın yeşil kanını sonuna kadar kazanıma boşalttım. Altta ateş bile yanmazken Itır dahil birçok kişinin kazanı fokurdarken benimkinden neden hiç hareketlenme yok? Liste kağıdına bakınca en altta yazan büyü sözlerini yeni gördüğüme inanamıyorum. Derin bir nefes alarak büyü sözlerini okumaya başladım ama garip bir dürtüyle hepsini bir anda okumak yerine kazana koyduğum her malzeme ile bir satırı okuyordum. Biz büyüyü yaparken Savcı ise bizi bilgilendiriyordu. "Elinizde gereken formül ve malzemeler olsa bile doğru şekilde yapmadığınız sürece büyü tutmaz." Harika ben kesin bu derste kalırım çünkü neyi nasıl yaptığımı bilmediğim için doğaçlama gidiyorum. "Sanrı büyüsü çok güçlü bir büyüdür gerçek bir sanrı yaratmak düşündüğünüzden daha uğraştırıcı." İnanırım çünkü sadece malzemelerini bulmak bile çok uğraştırdı.

"Hocam yapacağımız sanrı neye benziyor?" Pencere tarafından oturan bir çocuğun sorduğu soru merakımı cezbettti. "Sanrı birçok anlam taşır korku, kabus ve halüsinasyon da bunlardan biri. Sizin yapacağınız sanrı, yapan kişinin korktuğu şeyin şeklini alır. Büyünün son aşamasına gelince yanınızdaki kişinin birkaç saç telini kazanın içine atarsanız sanrının tek bir hedefi olur. Duvar yapanlar özellikle hataya yer bırakmasın çünkü zayıf bir duvar sizi koruyamaz." Itır için korkmama gerek yok nasıl olsa benim sanrım başarısız olacak.

"Hocam ben boş yere duvar yapmak ile uğraşıyorum nasıl olsa Elzem bir sanrı yapacak bilgiye sahip değil." Sınıfta bana yönelik gülüşmeler çıkınca hayretler içinde kız kardeşime bakıyorum. O böyle benimle uğraştıkça ortaokulda ezik bir kız çocuğu zihnimde canlanıyor ve onu sürekli küçük düşüren sınıfın popüler şımarık kızları. Şimdi ki güçlü özgüven dolu Elzem olmak için çok fazla şey feda ettim yerinde olsam şu rekabeti keserdim.

"Senin sorunun ne?" Hafız ona doğru dönerek ciddiyet dolu bir tavırla kaşlarını çatı. "O senin ablan çoğu konuda senden iyi olması normal bir şey bu yaptığın doğru değil." Yanında oturan Gediz'i gösterdi. "Ona bak

Gevheri kardeşlerin içinde en işe yaramazı ama bugüne kadar kardeşlerinin başarısını hiç kıskandığıı olmadı."

"Hocam siz de duydunuz değil mi Muhafız arkadaşımız bana işe yaramaz dedi." Gediz küçük bir çocuk gibi onu şikayet ederken nereden bulduysa artık bir çubuğa kirpi gözlerini geçirmiş onlarla oynuyordu. "Ben bunlarla ne yapacaktım Muhafız?" Ağzına doğru götürünce Hafız hemen onun elindeki gözleri aldı. "Kazana atmak aklına gelmiyor mu?" Kirpi gözlerini onun kazanına atınca Gediz bu seferde Hafız'ın fokurdayan kazanına kepçeyi daldırıp üfleyerek ağzına yaklaştırdı Hafız iyice çıldırdı. "Hocam ben bu iğrenç arkadaşımızın yanından kalkabilir miyim?"

Gediz kepçedeki şeyi içtikten sonra çıkan kirpi gözünü çiğnedi tabii Hafız öğürerek kendi kazanına kusunca masumca el kaldırdı. "Hocam karışımın içinde kustumuk da var mıydı? Hafız arkadaşımız az önce fazladan karışıma malzeme ekledi." Gülerek onlara bakarken Gediz yine dersi asacak bir şeyler bulmuştu.

Buradaki herkes ondan o kadar çok korkuyor ki benim dışımda kimse ona gülmeye cesaret edemediğıı için bu serseri Azınlık kafasına göre takılıyor.

"Siz ikiniz sürekli dersimde bunu yapmak zorunda mısınız?" Savcı kapıyı açarak dışarıyı gösterdi. "Çıkmak için beş saniyeniz var." İkisi aynı anda kalkıp kapıya doğru yürürken Hafız homurdanırken Gediz hâlâ gülüyordu. Savcı kapıyı kapatana kadar her ikisinin konuşmalarının birazını duymuştuk.

"O şeyi yediğıine inanamıyorum."

"Amaç yemek değil miydi zaten?"

"Tanrı aşkına arada dersi dinlemeyi dene!"

Gülerek önüme dönüp kaya suyundan birazını kazana dökünce büyü sözlerinin bir nakaratını daha fısıldadım. Kazanda cılız dumanlar çıkınca bu sefer de yılan otunu avuçladım tam kazana atacaktım ki duraksayıp çiçekleri yerine sivri yapraklarını koparıp kazana attım. Kaldığım yerden büyü sözlerini kazana fısıldayıp poşetteki köstebek tırnaklarını açtım lakin üç tane dışında fazla atmadım. **"Get ex timoribus animus est, et venit ad lucem. Metus Excipit et quicquid mactatur."** Son sözleri fısıldayıp masadaki kepçeyi elime alınca uzanıp Itır'ın saçlarından birkaç tel koparıncı güldü. "İlk büyüünün tutacağıına inanıyor musun?" Anlaşılan onun ilk büyüü başarısız oldu bu yüzden böyle emin konuşuyor.

"Itır lütfen düşmanın varmış gibi benimle konuşma." Yine ona karşı anlayış göstererek saç telini kazana atıp karıştırmaya başladım. "İşe

yaramayacağını bende biliyorum amacım kardeşim ile yarışmak değil bir şeyler öğrenmek." Savcı ile konuşup bir daha asla karma derslere katılmayacağım çünkü Itır gereksiz bir rekabete girip yine aramızda sorun yaratmaya çalışıyor. Normalde asla kendimden taviz vermem bana böyle davranan herkesi tek bir kelimeyle yerin dibine sokarım ama ben alttan aldıkça o mutlaka üzerime gelecek bir şeyler buluyor. Beni yenmeyi takıntı haline getirdiği için ben kendimden taviz verip ona karşı anlayışlı olmaya çalıştıkça damarıma basıyordu.

Ona ters bir cevap versem yine kalbimi kıracak bir şeyler yapacak ve ertesi gün pişman olacağını bildiğim için susuyorum.

"Evet kimler bitirdi?" El kaldırdığımda Itır'da bitirdiği için aynı anda el kaldırmıştık. Ancak sınıfta el kaldıran diğer kişilerin eşleri henüz el kaldırmadığı için Savcı önceliği bize verdi. "Kazanlarınızı alıp buraya gelin." Itır'ın kazanı gri dumanlar çıkartıp kaynarken benimkisi daha yeni fokurduyordu. İşin garip yanı kazanın kenarlarına tutunca kaynamasına rağmen hiç sıcak değildi. Sıkıca tuttuğum kazanımı alıp sıraların arasından geçerek tahtanın hemen önündeki açık alana çıkınca Itır ile karşı karşıya durduk.

"Herkes iyi izlesin." Sınıf sessizlik içinde bize dönünce Savcı karşımdaki Itır'a döndü. "Kazandaki büyüğü ayaklarının önüne dök." Geriye çekilince Itır onu dinleyip eğilerek kazandaki tüm sarı yapışkan şeyi yere döktü. Tüm o karışım erimiş pelte gibi koyu bir şeye dönüşmüştü. Soluğumu tutarak neler olacağını izlerken yerdeki karışım hareket edince gözlerimi kocaman açtım. Savcı yüzündeki tebessüm ile verdiğim tepkileri izlerken Itır'ın sarımsı karışımı tıpkı ipek bir kumaş gibi kayganca yükseldi. Tül perde gibi incelip Itır'ın önünde sarı camdan duvar oluşturdu. Onun etrafında döndü ve tamamen daire şekli alıp Itır'ı içine alınca az kalsın şaşkınlıktan elimdeki kazanı düşürecektim. Şimdi Itır camdan bir akvaryumun içinde başarısıyla övünerek bana bakıyordu. "Yok artık." Buna alışacağımı sanmıyorum yok artık ya daha neler.

Kazandaki o küçücük şey gözlerimin önünde ne hâle geldi.

"Denemek isteyen var mı?" Savcı'nın sınıfa bakmasıyla Doğa el kaldırdı. "Ben yapabilir miyim?" Savcı başını sallayınca ayağa kalkıp Itır'ın yanına gelerek tebessüm etti. "Bakalım ne kadar sağlam bir duvar." Son zamanlarda kendisini oldukça geliştirdiği için bu sefer hiç zorlanmadan ellerinde şimşekler çıkarınca endişeyle Savcı'ya döndüm. "Bu iyi bir fikir

değil." Doğa eğer duvarı kırarsa elektrik doğrudan Itır'a giderdi yara alsın istemiyorum.

Daha Savcı bir şey söylemeden Itır araya girdi. "Karışma Elzem." Doğa'ya bakarak içinde bulunduğu camdan kafesi gösterdi. "Tüm gücünle saldır." Aklını kaçırmış olmalı Doğa bir aykırı tüm gücüyle saldırırsa o camı parçalayıp onu kötü yaralayabilir.

"Kardeşim zarar görürse çok fena olur Doğa, olması gereken bir güç kullan." Itır kaşlarını çatarken Doğa başını sallayarak şimşekler çıkan elini yumruk yaptı ve cama geçirdi lakin ben camı parçalamasını beklerken küçük bir çatlak bile oluşmayınca Doğa ile afallayarak birbirimize bakıyorduk. "Oldukça güçlü bir duvar Itır, büyük ihtimalle Elzem'in sanrısı duvarda çizik bile açamaz." Itır öğretmenden aldığı övgü ile gururlanırken benim tüm özgüvenim yerle bir oldu çünkü kazanımdaki karışımdan bir şey ortaya çıkar mı emin değilim.

"Bu nasıl oldu." Doğa somurtarak yerine geçerken sıra bana geldiği için mecburen eğilip kazanımda fokurdayan şeyi yere döktüm. Yapışkan sıvı zemine dağılınca geriye çekildim fakat bir süre sonra zemine yapışıp öylece kalınca bu sefer somurtan bendim çünkü hiç işe yaramadı. Bildiğin yere dökülmüş çimen suyu gibi öylece kaldı. Bir kahkaha sesi duyunca başımı kaldırıp kardeşime baktığımda tüm moralim bozuldu. "Zavallı Elzem, demek ki bayan mükemmeliyetçi her konuda iyi değil." Tüm ders üzerime oynaması ciddi anlamda canımı sıkmaya başladı kendi öz kardeşinin başarısızlığıyla mutlu olduğuna inanamıyorum.

Cevap verme yoksa yine kontrolden çıkar.

"Üzülme." Savcı beni teselli etmek ister gibi bana içtenlikle tebessüm etti. "Sanrı oluşturmak duvar yapmaktan daha zor benim bile doğru şekilde yapmam iki yılımı almıştı. Sıradaki derste bu büyüünün püf noktalarını öğreneceksiniz." Yine de bu benim gibi her konuda yetenekli olan birinin tüm sınıfın önünde başarısız olmasını hafifletmiyor.

Yerime geçeceğim esnada ne yazık ki Itır yine damarıma basmakta geri durmadı. "Bunu sizde gördünüz mü kızlar?" Mara ve Doğa'ya bakıyordu ama özellikle sesini tüm sınıfa duyuruyordu. "Demek ki bayan çok bilmişin benden kötü olduğu bir konu varmış. Üzülme Elzem ben sana nasıl yapıldığını öğretirim." Tüm ders boyunca beni küçük düşürmesine yeterince sabrettim ben alttan aldıkça küstah tavrı hiç değişmiyor.

"Bu ne cüret Itır?" Yavaşça ona dönünce sakın gibi görünüyor olabilirim ancak kesinlikle öyle değilim. "Son günlerde sana gösterdiğim toleransı

yanlış değerlendirmiş olmalısın." Elimle içinde bulunduğu camdan duvarı gösterdim. "Benden daha iyi olduğunu sana gösteren bu aptal şey mi?" Hızlı adımlarla ona doğru yürüyüp yumruk yaptığım elimi tüm gücümle cam kafese geçirince kafes paramparça olarak yere saçıldı. Bunu yapacağımı biliyorum çok daha fazlasını yapabilirim ama sınırlarımı zorlamadıkça onlar neler yapacağımı bilemez.

Doğa'nın şimşeginin bile kıramadığı güçlü kafesi tek bir yumrukta tuzla buz etmem sınıfta bir uğultu çıkmasını sağlarken Savcı bile şaşkınlık içinde kırılınca eskisi gibi sıvı halini alan karışma bakıyordu. Itır ise kocaman gözlerle yerdeki şeye bir de bana bakıyordu. "Buydu değil mi sana benden daha iyi olduğunu düşündüren?" Gözlerimle yerdeki pelte gibi olan yapışkan karışımı gösterdim. "Ee artık yok? Şimdi ne olacak? Tüh ya şimdi hâlâ her konuda benden daha kötüsün." Ona karşı böyle alaycı bir üslup takınmak istemezdim ama haketti artık benimle rekabet etmeyi bırakıp kardeş olduğumuzu hatırlamalı.

"Hadi tekrar yap." Yerdeki kazanı alıp ona uzattım. "Git tekrar yap ve yine benim üzerimden prim yap ta ki ben onu da kırana kadar! Git hadi onlarcasını yap ben yine hepsini kırarak sana hiddini bildiririm!" Kazanı yere fırlatarak aramızdaki mesafeyi iyice kapattım. "Şunu sakın unutma ben izin verdiğim sürece benden iyi olabilirsin ama ben izin verdiğim sürece."

Eğer her zaferinde böylesine küstah bir tavır sergileyecekse asla da izin vermem!

"Öyle mi?" Başını çevirip sınıfa bakınca az önce yaptığım şey yüzünden herkesin bana olan hayran bakışlarını görmek iyice kıskançlığını tetikledi. "Yanılıyorsun Elzem, benden daha zayıf olduğun bir şey var!" Siyah gözleri gittikçe daha da koyulaşırken ruhunda bana yönelik yükselen saf nefreti solumak beni sersemletti. Kardeşim beni sevdiği kadar da benden nefret mi ediyor? Evet nefret ediyor çünkü bana karşı olan yenilgisiyle nefreti sevgisinden daha baskın çıkıyordu. "Ve şimdi kimin daha güçlü olduğunu öğreneceksin! Bana karşı kaybetmek neymiş sende öğreneceksin!" Şaşkınlıkla ona bakarken nefes nefese kalmış bir halde burnunda soluyan kız bunları söyledikten sonra omuzuma çarparak sınıftan çıktı.

Bana bu kadar öfkeliyken yine yanlış bir şey yapmasından korkuyorum çünkü öfkelenince akli işlevini yitiriyordu.

"Olanlar için üzgünüm." Savcı'ya aceleyle bunları söyledikten sonra koşarak Itır'ın peşinden dışarı çıktım. Hem suçlu hem güçlü şimdi kaç saat boyunca yine alttan alarak onu sakinleştirmek zorundayım.

Koridorda koşarak merdivenlere yönelince onu gördüm tam peşinden gidecektim ki, "Elzem!" İki nöbetçi ile konuşan suratsız kahya bana doğru gelmeye başladı. "Şu ders saçmalığı bittiyse derhal işinin başına dön!" Kadın bildiğin bana takıntılı boş gördüğün yerde ensemeye çalışıyor.

Merdivenlere bakınca Itır'ı kaybetmek iyice telaşlanmamı sağladı. "Tamam Elif hanım." Basamaklara doğru aceleci bir adım atınca koluma yapıştı. "Nereye gittiğini sanıyorsun daha yapacağın işi söylemedim." Bu kadın özellikle Itır'a ulaşmama engel olmak ister gibi bana sorun çıkarıyor!

"Bakın bayan, çok acelem var birazdan dönerim kaldığınız yerden koluma tırnaklarınızı geçirirsiniz." Kolumu çekmeye çalıştım ama ne mümkün bırakmayı düşünmüyorum. "Senin tek işin benden aldığın emirler Oyunbaz!" Kaşlarını çatınca bozuk tipi iyice çirkinleşirken birgün gerçekten ona adamakıllı bir ders vereceğim haberi yok.

"Ben burada köle değilim!" Kolumu sertçe çekerek ondan uzaklaştım. "Hizmetçilerin de hakları var bana böyle muamele edemezsiniz ayrıca hâlâ katılmam gereken bir ders daha var." Sesimi çıkarmadıkça etrafımdaki herkes ciddi anlamda beni sindirmenin yollarını arıyor.

"Şimdi izninizle." Ona itiraz şansı tanımadan basamaklara doğru yönelmiştim ki, merdivenlerden koşarak yukarı çıkan askerleri görünce duraksadım. "Harika!" Şimdi bir de bunların geçmesini bekle dur. Elif kahyadan uzak olmak için geriye çekilerek koridorun ortasında durdum bu askerler gidince inerim artık. Bir anda akademide yüksek bir ses yankılanınca etrafıma bakındım çok şiddetli bir sestti. Nasıl tarif edilir ki böyle dong sesi çıkaran bir şey sanırım akademinin kulelerinde bulunan o devasa çanlardan geliyordu. Şimdi durduk yere neden alarm verir gibi çanları çalışıyorlar ki?

Bu yerde artık ne gördüğüm ne de duyduğum şeyler beni şaşırtıyor malum aksiyonsuz bir günümüz yok.

Çan sesini duyan herkes sınıftan çıkarken toplamda on askere yakın zırhlı muhafızlar merdivenleri çıkarak etrafımı sarınca afalladım. "Neler oluyor?" Hepsi kılıcını çıkartıp bana doğru tutunca korkuyla yutkundum tanrı aşkına yine ne yaptım da haberim yok!

Bu kılıçları üzerimde kullanmayı düşünüyor olamazlar değil mi?

"Kımıldama!" Efsun'un sağ kolu olan Omar, boynuma kılıcını yaslayınca yaşadığım şaşkınlıktan dolayı ellerimi arkadan zincirle bağlayan askerlere karşı çıkmak aklıma gelmiyordu. "Derhal çek o kılıcı!" Savcı'nın kükreyen sesini duyunca herkes gibi o da sınıftan çıkmıştı ama herkesten farklı olarak

hiç olmadığı kadar kızgın görünüyordu. Gözleri sırtımda birleştirip zincirledikleri ellerimde oyalandıkça öfkesi çığ gibi büyüyor, boynuma yaslı kılıç ise şakaklarındaki damarlara kadar tüm bedeninin kızgınlıkla seğirmesini sağlıyordu. Etrafımda o kadar çok ruhun enerjisini hissediyorum ki daha önce hiç aynı anda bu kadar çok ruhu yakınımda hissetmedim. Omar kılıcını boynumdan çekmeyince yemin ederim ilk kez Savcı'nın ruhundan süzülen kokuyu solumamak için burnumu kapatmak istedim çünkü ruhu kan ve kaos barındırıyordu. "Sana o kılıcı indir dedim!" Genzinden çıkan bir sesle bağırıldığı an Omar başta olmak üzere etrafımdaki tüm askerler acı içinde haykırarak duvara doğru savruldu. Yere düşen askerler nefes almak için çırpınınca öğrenciler çığlık atarak geriye çekilirken Savcı'nın hızlı adımlarla bana doğru geldiğini gördüm. "Tamam geçti." Yanıma gelerek ellerimi çözeceği esnada buna izin vermedim çünkü merdivenleri çıkan kişiyi görünce olanları anladım.

Her şeyi bitirmişken ellerimi bağlı görmek en çok Itır'ın hakkıydı değil mi?

Bitti...

Bu tepkim karşısında Savcı kaşlarını çatmıştı ama bakışlarımı takip edince Efsun hanımın yanında merdivenleri çıkan kardeşimi görünce o da gerçeği anladı. Itır'ın tüm şımarıklarına katlanmak yerine hakettiği şekilde bir tokatla onu cezalandırıyordum bugün ablasına bunları yapamazdı. Aslında mesele tokat değildi ki ben Itır'ı yanlış büyüttüm onun yerine hatalarını kapatmakla hata etmişim. Yaptığı şeylerin sorumluluğunu bana yüklemesine izin vermek yerine hatalarını telafi etmeyi ona öğretmeliydim. Evet onun gelişimi ve eğitiminde en büyük hata benim ama bende çocuktum. Babam ve abilerim bizi terk etmiş annem ruhunu bir şeytana satmış ve ben ondan sadece bir yaş büyük olmama rağmen kardeşimin sorumluluğunu üstlenmişim. Bana ne yaparsa yapsın ona hiç kıyamadım hep affettim çünkü ona sadece bir abla değil aynı zamanda anne olmaya çalıştım. Yokluğunu çektiği anne olmaya çalıştım fakat bugün görüyorum ki hata yapmışım çünkü ben farkında olmadan kendime bir düşman yetiştirmişim. Ben onun kendisini güvende hissedeceği korunaklı sığınağı olmaya çalışırken kardeşim içten içe o sığınağı yıkmanın hayallerini kuruyormuş.

Ben mecbur olduğum için her konuda iyi olmalıyım ama o hırsı yüzünden beni yıkmak istiyor ve yıktı da.

Evet kimsenin yapamadığını kendi öz kardeşim başardı.

"Onu koruma Savcı çünkü o bir aykırı." Efsun'un sesiyle dişlerini sıkınca benim yüzümden kendisini de yakmasın diye tam o konuşacaktı ki hemen ona doğru döndüm. "Lütfen." Çok nadir birine yalvarırdım şimdi o anlardan birini yaşıyorum. "Bu benim sorunum ve siz karışmıyorsunuz." Gördü, gözlerime bakınca yenilgimi gördü kardeşimin beni nasıl yıktığını gördü ama bu daha hiçbir şey çünkü ağlamak üzereyim. Kalbim o kadar acıyor ki ben gözyaşlarımı nasıl tutacağımı bilmiyorum bana ne yapacaklarsa hemen yapmalılar. Ben ağlamadan yapmalılar kendime ördüğüm duvarlar büyük bir hızla yıkılırken ben o enkazın altında kalmadan bunu yapmalılar.

İtir'a bakınca bana bakmaya yüzü yokmuş gibi başını çevirdi. "Neden bana bakmıyorsun?" Sesim fısıltıyla çıkarken ona doğru sarsakça birkaç adım attım. "Bunu görmek en çok senin hakkın." Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi sertçe yutkunurken artık öfkeli değildi çoktan pişman olmuştu bile ama her şeyi bitirdikten sonra pişmanlığı nafile.

Yenilgimi görmeyi hep istemişti şimdi bunu görmeli, gururlanmalı ve övünmeli. "Franz Kafka en yakın arkadaşı Max Brood'la can sıkıcı bir olay yaşayınca ona şu sözleri söylüyor." Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluşurken gözlerim doldu. "Beni üzecek gücü sana verdiğim için kendimden özür dilerim..."

Bugün öğrendim ki bizi en çok sevdiklerimiz öldürürmüş.

Başını kaldırıp bana bakınca titreyen dudaklarımı görmek onu kahretti. Gözlerime akın eden yaşlar ona hep istediği tatmin duygusunu yaşatmadı bir anlık öfkeyle yaptığı şeyin pişmanlığını çekiyordu. Ona öfkelenmemi istediğini görüyorum kendisini haklı çıkaracak bir sebep vermemi istiyordu ama yapmadım. Hep alıştığı güçlü kadını görmek istiyordu çünkü korkuyordu beni sonsuza kadar kaybettiğinin bilincinde bende eskiye dair bir şeyler bulmak için kıvranıyordu. "Elzem ben çok üzgünüm!" Üzgün olduğunu biliyorum onun aksine ben kardeşimi aldığı nefesten tanırım ancak bende çok üzgünüm hemde çok. Peki o bunun farkında mı? "Lütfen böyle susma bağır çağır yine azarla beni." Eskiden olsa belki ama öyle bir ruh halindeyim ki hiçbir şey yapmak içimden gelmiyor.

Çok az kalmıştı oysaki. Yirmi dört yıllık bir işkencenin bitmesine sadece bir hafta kalmıştı.

Denedim, başarıyordum da ama izin vermediler.

Ben kendi kanımın içinde boğulurken onlardan hiç yardım istemedim ki, bana yardım etmeyen herkes neden bana engel olmak için bu kadar ısrarcı oldu?

"Neden mutlu değilsin kardeşim? Hep istediğin gibi kendi ablanı sonunda yıkmayı başarmadın mı?" Ne bağlı olduğum zincirler umurumda ne de infaz edilecek olmam. Sırtımda bir hançer kanattıkça kanatıyor, öz kardeşimin simgesi o hançer.

Bitti ben pes ediyorum bütün her şey onların olsun artık uğruna savaşacağım hiçbir şey kalmadı.

Ben kaybettim ölümler şehri sen kazandın. En yakınımıdakilerin ihanetini bana tattırarak kazandın ya sana da helal olsun.

Ve üçüncü gözyaşı düşer ihanetin kucağına...

Evet sonunda korkulan oldu hep öfkesine yenilen Itır, anlık bir öfkeyle kimsenin yapamadığını yapıp kendi kardeşini yenilgiye uğratmayı başardı. Böyle bir şey yapacağını bekliyor muydunuz?

Itır genelde öfkeyle kalkıp zararlar oturan biri. Çok çabuk pişman olduğu için gördüğünüz gibi yine pişman olup Elzem'den bağışlanmayı istedi. Peki Elzem hep yaptığı gibi yine kardeşini affeder mi?

Bundan sonra farklı bir Elzem okuyacağız hayatında ilk kez yenilgiyi tadan kalbi kırık bir Elzem okuyacağız çünkü Savcı hakkındaki gerçekleri öğrenmek bile onu bu kadar yıkmamıştı.

Zaten insanı hep en sevdikleri üzmez mi? Bakalım Elzem bu durum ile nasıl mücadele edecek. Tahminleri olan var mı?

Yeni bölümde birçok olay yaşanacak bakalım bu son dakika gerçekleşen şeyler karşısında Savcı neler yapacak?

Araftaki herkes aykırıları öldürüyor ve Elzem deşifre olmuşken onu neler bekliyor dersiniz?

Aslında doğduğu gün bile ölü doğan birinin peşinde çok fazla ölüm vardı ne kadar kaçarsa kaçsın gördüğünüz gibi ölüm yine onun karşısına çıkıyor tabii Elzem için asıl dayanılmaz olan bunun Itır aracılığıyla olması.

Peki yıllardır çektiği tüm acılara direnmişken kurtuluşuna bu kadar az kala son gözyaşını ona kardeşinin döktürmesine ne demeli?

Aslında Elzem'i ölümler diyarına mahkum eden Savcı değil Itır, çünkü Itır ablasına ihanet edip onu ağlatmasaydı Elzem başarıyordu. Savcı'nın yaptığı anlaşmaya rağmen onlarla kalacaktı ama Itır her şeyi bitirdi.

Aslında bölüm için büyük ihtimalle yarın koyduğum küçük sınır tamamlanırdı evet bende yarın atacaktım ama eşim daha yeni işten çıktığı için onu beklerken bende bölümü atmaya karar verdim çünkü hayalet okuyucular yerine tüm gün sınırı geçmek için helak olan yine benim keleklerim oldu.

Evet bir sonraki bölümde ortalık karışacak gibi görünüyor, yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(29) Prenses Ari Ve General Karun.

Bir yerden sonra pes ediyor insan. Baktı olmuyor bırakıyor vazgeçiyor, evet bir yerden sonra pes ediyor insan.

Klan liderlerinden çıkacak karar belli ihtiyar heyeti ve konseyden çıkacak karar da belli ben bir aykırıydım deşifre olmuşken infazım kaçınılmaz. Kurul çoktan toplanmaya başlamıştır birgün içinde kasaba meydanında beni asacaklarına eminim. Klan liderlerinin akademiye gelmesi saatleri bulur Efsun hepsine bir ulak göndermiş olabilir ama bu kışta yolculuk biraz daha uzar. Akademideki asker sayısı en üst düzeye gelmiş olmalı üstelik liderler buraya geldiklerinde bu sayı onların askerleriyle birlikte on katına çıkar. Medusa'nın kızı her şeyi itiraf etmişken aksini savunacak delilleri bulamam zaten artık umurumda da değil. Ne bekliyordum ki annesinin soyundan geliyor fakat benim annemin de kanını taşıyordu. Medusa ile aynı çatı altında büyümüş olabilir lakin annesi onun yüzüne dâhi bakmazken ben tüm hayatımı Itır'a adadım. Her ah dediğinde ona uzanan ilk el hep ben oldum. Ben kendi ah'larımın içinde kaybolurken o beni hiç duymadı ben ise onun yardım çığlıklarını kilometrelerce uzaklıkta duydum. Ben ensemde hep bir silahla gezdim silahın tetiğine bir ip bağlıydı ve o ipin ucu ayaklarıma dolanmıştı. Attığım her adımı önceden düşünmeli adımlarıma dikkat etmeliydim. Kendi ayağıma takılıp tökezlemeye hakkım hiç olmadı aksi takdirde ayağımdaki ip gerilir ve ensemdeki silah patlardı. Şimdi ise soy kandan daha baskın geldi ve öz kardeşim o silahı alıp namlunun ucunda ben varken tetiğe bastı.

Evet soy kandan önce geldi.

Beni bir suçlu gibi attıkları küçük hücrede duvardaki meşalenin alevi titreşirken sindiğim pis duvarın dibinde nasıl da hissiz ve boşluktayım. "Artık ağlayabilir miyim?" Itır yüzünden zaten akmıştı son gözyaşı ama yılların alışkanlığı işte hâlâ dolu dolu ağlamaktan korkuyorum.

Bu sefer ki cezam sonum olacak.

Kapıdan gelen seslerle başımı çevirirken zindan konusunda isyandayım çünkü dört tarafı duvarlarla kaplı olduğu için nefessiz kalıyorum. Keşke kapının olduğu duvarda demir parmaklıklar olsaydı en azından boğuluyor

gibi olmaz biraz nefes alabilirim. Güçlükle ayağa kalkınca o kadar aciz ve kırılgan hissediyorum ki Itır'ın bana yaptığı şeyi hatırladıkça burnum sızlıyor gözlerim doluyordu. "Be-ben başarıyordum." O kadar kötüyüm ki bu sefil ses benim  zg ven dolu sesimden çok uzaktı. "Kazanıyordum." Kendimi zorlayarak bir adım daha attım  d l benim hayatımdı ama kaybettim. " ok az kalmıştı beni anlıyor musun çok az kalmıştı." Titreyen elimi kaldırıp baş parmağım ve işaret parmağımı birbirine yaklaştırıp her ikisi arasında minik bir boşluk bıraktım. "şu kadarcık kalmıştı Meliz." O kadar kötüyüm ki içimi dökecek kişiye ayırt edecek durumda değilim.

Ben sıradan bir şey kaybetmedim hayatımı kaybettim oysaki o kadar çok uğraştım ki.

"Biliyorum." Yanıma gelince başımı iki yanıma doğru salladım. "Bilemezsin." Kimse bunun nasıl bir his olduğunu bilemezdi.

"Kolay değildi ki yaşadıklarım." Boş yere heba ettiğim  ocukluğum geldi aklıma ve ben hiç  ocuk olmayı bilmediğim için elimde kalan her ukdeye acıdım.  ocuk ellerimle kendi yaralarımı nasıl sarmaya çalıştığımı hatırladım. Acıdan avaz avaz bağırırken ağlamamak için yumruğumu ısırıp gözyaşlarımı tutmak hiç kolay değildi. İnsanlar arkamdan konuşurken tüm o sözlere kulak tıkamak çok zordu. Babası ve abileri tarafından terk edilen bir  ocuk olmak çok zordu. Ruhunu şeytana sattığından habersiz annem tarafından saçlarımın okşanmasını beklemek çok zordu. Defalarca kapısına gitmek ama o kapıdan girememek nasıl bir his anlatamam ve daha birçok şey. Ben yokluğunu çektiğim her şeyi Itır'a vermeye çalıştım en  okta bu acıtıyor ya çünkü ben Itır'ı hayatımın merkezine koymuştum. Ben kendi hayatımı kazanmayı bile Itır için istiyordum çünkü benim kardeşim çocuktur. Onu korumam için yaşamalıydım fakat benim kardeşim ablasını öldürecek kadar büyümüş g rememişim.

Bu kahrediyor işte çünkü Itır beni bitirdi. Beni bitiren kardeşim oldu.

"Acıyor." Hıçkırıklar içinde ağlamamak için aldığım kesik nefeslerin arasında g cl kle fısıldadım. "Neden bu kadar çok acıyor?"

Bana yenilgi hiç öğretilmedi bilmiyorum şimdi düştüğüm yerden nasıl kalkacağımı. Kimse bana bunu öğretmedi ki.

Hiç konuşmadı beni teselli edecek bir şeyler söylemesini beklemiyorum ihtiya ım olan tek şeyin g zyaşi olduğunu biliyorum. Hayır ben ağlamadım son gözyaşım yanaklarım da süzülen bir damla yaştan ibaretti onun dışında dolu dolu ağlayıp rahatlamayı kendime yasakladım. Bana iyi gelecek hiçbir

şeyi hayatımda istemiyorum her şey bitti. Bundan sonra ne çıkışı bulmak umurumda ne de onlara olacaklar. "Kaybetmeyi de öğrenmelisin."

"Ben sen değilim iblis, kaybetmek sonradan öğrenilecek bir duygu değil." Yirmi dört yaşında kurtuluşa bir hafta kala hiç değil.

"Neden bu haldesin?" Ona ne olduğunu bilmiyorum ama sarı saçları tavuskuşu gibi kafasının üzerinde kabarık görünürken çok komikti. Tabii uzun siyah elbisenin bir kolu yırtıldığı için sarkarken açıkta kalan tenindeki kanlar komik değil ama mutlu eden bir görüntü. Özellikle karın kısmındaki taraklı izler bir yerden tanıdık geliyor. Biri onu çok kötü hırpalamış olmalı ki burnundaki kanlar çenesine ve oradan da boynuna akarken inanır mısınız bugün içinde ilk kez mutlu olduğumu hissediyorum. Bu rahatsız edici bir duygu ama acısından zevk aldığımı da gizleyecek değilim.

Yaşadığı şeyi bana anlatmak için deli olduğunu biliyorum.

Hatırladıkları ile ürkererek etrafımızı kontrol etti sanki birinden korkuyordu. Onu korkutan ve bu hâle getiren şeyi sanırım biliyorum. "Gördüm!" Hızlıca başını salladı. "El-Elzem onu gördüm çok korkunçtu." Bu konuda onu teselli etmemi bekliyor olamaz değil mi?

Burada teselliye ihtiyacı olan benim.

"Senden daha mı korkunç?"

Homurdanarak başını salladı. "İnanır mısın evet."

"İnanırım iblis, malum sayende yıllardır onunla yakın ilişkideyim." Bu onun suçu çünkü Savcı ile yediği halt yüzünden bunlar başıma geldi. "Sakın hata yapma doğrudan yerimizi bulur." Artık bunu yaşamaya mecbur kaldığı için dişlerinin arasında, "Elzem!" Adımı yüksek sesle söyleyince kaşlarımı çattım. "Bağırma bana hâlâ depresyondayım!" Berbat bir ruh halindeyken kendi iyiliği için üzerime gelmeyi bırakmalı.

Aptal kadın ormanda bana saldırıp ağla diye tehdit ederken ağlarsam ona olacakları bilmeyecek kadar beceriksiz.

Aslında ağlarsam ona olacakları bende bilmiyordum şimdi öğreniyorum. Yine de onun bilmesi gerekirdi tüm bu şeylerin içinde yaşayan oydu.

Bir iblis nasıl böyle aptal olur aklım almıyor Itır gerçekten her yönüyle onun kızı çünkü ikisi de sonuçlarını düşünmeden her haltı yiyor. Itır Akay bundan sonra benim için her şey olabilir ama bir kardeş asla. Yapacağı hiçbir hata ona olan bağışlama duygumdan büyük olamaz demişim ya, halt etmişim ben. Ona saldırdıysa birazdan benim için de gelecek ve alacağım cezayı yenilgimin büyüklüğü ile çarparsam bana olacaklar ortada.

"Onu peşine takan ben değilim benden ne istiyor?" İşte şimdi en sevdiğim kısım başlıyor bakalım bundan sonra ne yapacak? Ben nasıl olsa bir hafta sonra cehennemin dibine gidiyorum canavar oraya kadar peşimden gelecek değil ya.

"Yerinde olsam artık hiç hata yapmam çünkü yaptığım anlaşmanın son maddesine seni de dahil etmiş olabilirim."

Herhangi bir anlaşma yapmadım.

"Se-sen ne saçmalıyorsun?" Bir iblisi bile korkuttuğuma göre ben gerçekten korkulacak biri olmalıyım. "Diyorum ki sakın hata yapma çünkü artık sadece benim değil senin de peşinde. Kahrolası kutsal ruhlarınıza bu hayatı hakettiğimi kanıtlamam gerekiyordu anlaşmanın tek maddesi üç gözyaşı dökmemem. Bunu yaparsam kendimle birlikte onlara bir kurban sunmalıydım." Şoka girmiş şeytana sevimlice sııttım. "Ne demek rica ederim." Ve çıldıran bir adet iblis.

Madem ki bana ölüm, o halde bundan sonra her birine zulüm.

Peşimdeki karanlığı hep biliyordu ama nasıl ortaya çıktığını ve benden ne istediğini hiç bilmedi çünkü o yıllarda karanlıkla ilgili her şeyi sürekli kendime unutturduğum için zihnime girse bile yeteri kadar bilgi alamıyordu.

"Bana saldıran senin karanlığın mı?" Gözlerini kocaman açan kadına başımı sallayınca karşımdaki şeytan yumruklarını sıkarak üzerime yürüdü.

"O ölü yiyiciyi sürgünde getiren sensin! Evet çok kötüyüm ama ailen kadar kötü değilim!"

"Ailemden bahsetmekten seni men ederim şeytan! Haddini aşarsan geriye içi boş bir beden kalacak."

"Baban ve kardeşlerin kim olduğumu anladıkları an kendi canlarını kurtarmanın derdine düştüler!" Ellerini sarı saçlarından geçirirken benden daha öfkeli görünüyor. "Sen ve İtır'ı bir iblis ile bırakıp gittiler benim kim olduğumu ve neler yapacağımı bildikleri halde sizi bırakıp gittiler. Peki ben tüm çocukluğunuz boyunca size hiç zarar verdim mi? Aynı çatı altında yaşadığım iki çocuğa bir tokat dahi vurmam. Sence kim burada asıl kötü sizi bir iblise kurban eden ailen mi yoksa ben mi?" Ailemin bize bu konuda yaptığı haksızlığı zaten biliyordum ama ondan duymak yaraya tuz basmaktan başka bir şey değildi.

"Ortada bir anlaşma yok neden seni de seçti bilmiyorum." Az önce onu kızdırmak için anlaşmayı yaptığımı söylerken ciddi değildim bu konuda pek

bilgim yok. Benden sonra hedef olarak neden onu seçti bilmiyorum üstelik yapılan her saçmalıkta yine ve yine kurban benim.

"Büyük oynadın Elzem ve kaybettin! Kahretsin kendinle birlikte beni de kurban ettiğine inanamıyorum!" Öfkeden yerinde zor dururken kendi söylediğini tastikledi. "Sana bu karanlığı yaşatan ben değilim sen istedin!"

"Sen beni dinliyor musun bu benim işim değil diyorum! Evet üzerime yapılan takası bozmak için güçlü olmaya çalıştım çünkü yaşamak istedim! Sizin benden çaldığınız hayatı kazanmayı istememin nesi yanlış?" Kendi hayatım için savaşmak istemem hata olamaz bana tek bir seçenek sunuldu kabul etmekten başka şansım yoktu.

Beynime koordine ettikleri tek ayrıntı üç gözyaşı dökmemem gerektiği idi. Bir süre sonra bu neden gerekli onu bile unuttum ama ağlamamam gerektiğini hep bildim. "Bana kızacağına git kızına sadakat dersi ver çünkü bütün bunların sorumlusu ta kendisi! Ah pardon insan bilmediği bir şeyi başkasına nasıl öğretebilir ki!" Buradaki tek suçlu ben değilim hatta belkide masum olan tek kişi benim. Onlar hayatım üzerine bir takas yaptılar bende bana ödünç olarak sundukları hayatı kaybetmemek için yapmam gerekeni yaptım fakat elbirliğiyle sonumu getirdiler. Kimse kusura bakmasın ama bu saatten sonra kime ne olduğu zerre umurumda değil.

Hele beni bir sürgün etsinler asıl o zaman mumla arayacaklar beni.

Sakin kalmak için kendisini zorlarken her an üzerime atlamayacağını bir garantisini kimse bana veremez. "Adı ne beni bulaştırdığın bu lanetin?" Hâlâ benim yaptığımı sanıyor!

Buradaki tek kurbanı benim!

"Ortada bir lanet yok canavar var. Evet bir büyü yapılmış ama bu bana yönelik değil canavara yapıldı." Yirmi dört yaşına kadar hergün farklı işkencelerle ölmekten beter olacaktım oldum da ama sonra ödülümü alacaktım Itır sağ olsun alamadım...

"Canavara yapılan büyüğü nasıl öğreneceğiz?"

"O çok övündüğünüz kutsal ruhlarınıza sorun bu onların işi."

Gözlerini kocaman açtı hemen sonrasında ise iyice burnunda soluyarak bir ayağını sertçe yere vurdu. "O lanet ruhlara ulaşmak için ölmek gerekiyor!"

"Bu konuda endişen olmasın bir hafta sonra geberip gittiğimde senin yerine bir ara sorarım artık."

"Tanrı aşkına biraz ciddi olacak mısın sen artık? Kendin gibi davranmıyorsun."

"Depresyondayım derken şaka yapmıyordum." Aslında şaka dahil tüm gereksiz sohbet eylemleri bende hep nefret duygusu yaratmıştır.

"Peki bunu sana kim yaptı?" Bu kadın gerçekten katıksız aptal.

"Meliz sen mümkünse panik duygusundan uzak dur çünkü bu sadece seni aptal yapmıyor aynı zamanda sağır ediyor. Savcı beni çağırdığında o canavar benimle birlikte gelmiş." Sonrasında ben büyüdükçe gittikçe artan işkenceler ve kafamın içinde hep üç gözyaşı şartı.

Yanaklarının içini havayla doldurarak başını salladı. "Herhangi bir zayıflığı var mı? Onu en iyi sen tanıyorsun zayıflığını bilirsem ondan kurtulabilirim." O bir büyü değil ki kurtulsun. Sürgündeki köle ruhlardan birinin bana gelmesi yani bir ölü yiyici.

"Tek bir zayıflığı var."

Heyecanlanarak bana doğru döndü. "Nedir o?"

Dudaklarım kıvrılınca tehlikeli lakin bir o kadar da tehditkar gözlerle ona baktım. "Zayıflık, güçlü olduğun sürece sana gelemes." Aslında bu düne kadar geçerliydi şimdi özgür kaldığı için her istediğini yapabilir yani artık ben hata yapınca ceza yok çünkü artık doğrudan işimi bitirecek.

Ben masumdum bu yüzden bana bir şans sunuldu yirmi dört yaşına kadar üç gözyaşı dökmezsem karanlıktan ve takastan kurtulacaktım. Onların yaptığı takasın tek kurbanı ben değilim hiç olmadım. "Her neyse bir konuda bana yardım edeceksin." Oyunbazları özgür bırakmadan burada oturup kendi kaderime boyun eğecek değilim.

İtir dahil herkese bir cehennem bırakmadan buradan gitmeyeceğim!

Affetmeyeceğim tek şey ihanet ve İtir Akay son yaptığı şey ile kalbimdeki sevgisini bitirdi.

Güldü. "Sana neden yardım edeyim?" Başka seçeneği yok da ondan.

Bazı şeyleri daha iyi anlaması için konuşurken elimle kendimi gösterdim. "Bak hadi bana! Kraliçe diz çöktü köle tahta geçti bu ne demek biliyor musun?" İkimizin de sonu geldi bizi yakaladığı an işimizi bitirecek.

Gerçi ona yapmış yapacağını ama daha fazlasını yapmayacağını bir garantisiz yok.

Yenilgi içinde omuzları düşerken korkuyla yutkununca sonunda gerçekleri anladı. "Köle artık özgür." Evet ben ağlarsam canavar serbest kalacaktı öyle de oldu ama neden hâlâ benim için gelmedi bunu bilmiyorum.

Yıllardır benim bedenimde hapis olduğu için köle oydu lakin bedenimi hatalara karşı cezalandıran da oydu o yüzden aramızdaki köle efendi hep

belirsiz oldu.

"Peki peşinde olduğu iki kişi kim?"

"Lanet olsun Elzem! Ağlamak zorunda mıydın?" Ben bu kadını çok pis döverim buradaki tek suçlu ben değilim!

"Artık gerçeklerin farkına varacak mısın?" Zamanım bu kadar kısıtlıyken burada ona bir şeyler anlatmaya çalıştığıma inanamıyorum. "İkimizin peşinde olan ortak bir düşmanımız var ve şu anda özgür. Seni ele geçirirse en fazla aldığı bedenleri öldürür ama bir süre sonra senin yüzünden ölen kişiler klanların dikkatini çekince onların ölüm listesine adını yazdırırsın." Hiçbir lider uzun süre bir iblis yüzünden kendi klanındakileri kaybetmeye sessiz kalmazdı. "Beni yakaladığı yerde ise benimle açlığını dindirecek." Ödül benimle beslenmesi olabilir ona yapılan büyü yüzünden yıllardır açlık çektiğini biliyorum. Beni ele geçirmesin diye çok uğraştım ama şimdi yemek konumundayım.

"Demem o ki ondan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar birlikte hareket etmeliyiz. Bilirsin sürüden ayrılanı kurt kapar ve bahsi geçen kurt normal bir kurt değil." Ben nereye gidersem peşimden gelmek zorunda bu süreçte her konuda bana yardım etmeye mecbur çünkü ben kaybedersem canavarın tek hedefi o olur.

Her ikimiz için harika planlarım var birlikte geçirdiğimiz her saniye de çok mutlu olacağına eminim.

"Savcı geliyor." Yaklaştığını ruhunun kokusundan anlıyorum. "Seni görmeden git buradan." Üzerindeki kanlı kıyafetleri gösterdim. "Şu kıyafetlerden kurtul berbat görünüyorsun." İltifat bekliyor olmalı ki bunları duymak onu kızdırdı. "Senden daha sefil görünüyor olamam."

"Hiç biriniz umurumda değilsiniz şafak sökmeden beni buradan çıkar karşılığında bana işin düşerse takastan önce bende senin için bir şey yaparım." Şu dünyada nefret ettiğim insanların başında geliyordu ancak Oyunbazları geri getirene kadar ona tahammül edebilirim daha sonra herkes kendi yoluna gidebilir.

Meliz geldiği hızla geri giderek kapıyı üzerimde kilitlemişti. Dışarıdaki nöbetçilere halüsinasyon göstererek bir şekilde buraya girdiğine eminim ancak güçleri Savcı gibi biri üzerinde pek etki yapmazdı. Az önce kalktığım yere geri otururken buradaki rutubet ve küf gittikçe beni daha fazla rahatsız ediyordu. Dikkatimi dağıtmak için gözlerim farklı noktalarda oyalanıyordu. "On iki." Elim ayak bileğimi kaşırken tam karşımda duran duvardaki meşale eğriydi. O duvarla aramdaki adımları hesaplayınca sinirden gülerek

ayağa kalktım. "Bir kliniğe yatmalısınız Elzem hanım." Dadımın sesini taklit ederek on iki küçük adım attıktan sonra uzanıp meşaleyi düzelttim.

*İşin sonunda benim yüzümden hâlâ klinikte tedavi görüyor olması ne acı.
Deli değilim ama çok pis delirtirim.*

Gözlerim duvarda oyalandı neyse ki başka herhangi bir eğrilik yoktu. Yeniden köşeme gideceğim esnada bu sefer de yerdeki çukurlar dikkatimi çekti. Bu zindan akademinin altındaydı yani yeraltında o yüzden zemin topraktı. Yanyana duran girintili çukurlar zeytin büyüklüğündeydi neyse ki ikisinin de büyüklüğü eşitti. Kahretsin hayır soldaki sanki biraz daha büyük. "İki." İki adımda çukurlara yetişip diz çöktüm. Tırnağım büyüklüğündeki çukurlardan küçük olanı da biraz kazıyıp diğerinin dengine getirince rahat bir nefes aldım.

"Orada ne yaptığını sorabilir miyim?" Savcı'nın sesini duyunca diz çöktüğüm yerde usulca ayağa kalktım. Kapıyı açtığını bile fark etmemiştim. "Daha orantılı bir zindan istemek hakkım." Burası fazla eğri büğrü olduğu için sınırlarımı bozuyor.

"Bu sözlerden burada uzun süre kalmayı düşündüğünü mü çıkarmalıyım?" İki adımda zindana girip kapıyı içeriden kapatınca beş adım bana doğru attı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Şunu yapmayı bırak insanların adımlarını saymak hoş bir şey değil. Bir kez başlayınca durmak çok zor! Ne güzel uzun süre bunu yapmayı bırakmıştım.

"Tam şu anda aklınızdan geçenleri bana söyleyin." Kafamı sayılardan uzaklaştırmazsam aldığım soluklara kadar sayarım.

"Anlamadım?"

"Aklınızdan geçenleri söyleyin diyorum."

"Neden?"

"Çünkü beynim kırmızı alarm verdi yine. Burada bir terslik var ve ben artık bir şeyleri çözmek istemiyorum!" Uslu uslu oturup depresyonun dibini bulmak istiyorum. "Kes şunu!" Ellerimi şakaklarıma bastırıp sinirden bağırınca yakaladığım detayı kurcalamak istemiyorum ama bunu yapmak için çıldırıyorum.

Bu bana bırakılmış bir mesaj değil mi?

Elde olanları gözden geçirirsem-kahretsin ihtimallerden uzak dur!

Başıma yine bela almak istiyorum artık.

"Elzem sen iyi misin?" Endişelenmiş gibi bana bakarken sınırlarım bozulduğu için gülmeye başladım. "Değilim fazla zeki olmak iyi olmama izin vermiyor. Pekala buna daha fazla direnemem bana iki dakika verin." Şu

bulmacayı çözdükten sonra onunla bol dramlı duygusal bir konuşma yapabilirim ama şimdi beynimi rahatlatmalıyım.

Aşırı zeki olmak da zor iş.

Koşarak az önce oturduğum köşeye gittim ve yönümü düzelttiğim meşaleye çevirdim. "On iki?" Bu sefer meşalenin yanına koşarak ona sırt çevirip yerdeki iki çukura baktım. "İki?" Aynı hızla kapının yanına koştum. "Yine iki?" Şimdi ise Savcı'nın yanına doğru hızlıca yürüdüm. "Ve beş! Burası fazla pis bu temizlik takıntımı tetikledi kendimi oyalamak için etrafıma bakınırken meşaleyi gördüm. Yanan meşale eğriydi istemsiz olarak bu da düzen takıntımı tetikledi ve o da sayılarla olan rahatsızlığımı ortaya çıkardı." Savcı bunlardan ne çıkaracağını merak ederek düşünmem için bana sessizlik sağlarken kendi kafamda çoktan ihtimaller fırtınasını başlatmıştım.

On iki, iki, iki ve beş?

Bunlardan sadece hesap yapılır veya tarih belirlenir başka da bir şey çıkarmak çok zor.

Bir hesap yapılacaksa önce soruyu bilmek gerekir veya hangi işlem olduğunu. Doğrudan sayılarla problem türetmek birçok farklı soruya gebe olduğu için bu seçenek kendini eliyor.

Geriye tarih kalır bunun üzerine teoriler üretmek daha mantıklı sonuçta her bir tarih kayıtlara geçen birçok önemli olayın simgesidir.

Önce yıl, sonra ay ve gün üzerinden gidersek...yok artık!

On iki, iki, iki ve beş?

On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı!

Temizlik takıntım düzen rahatsızlığımı ortaya çıkarabilir.

Tek bir eğri meşale düzen takıntımı tetikleyebilir ama psikolojik olarak kötü olmadığım sürece adımları sayma alışkanlığımı getiremez.

Ve ben şu anda psikolojik olarak kötü durumdayım.

"Biri bunu biliyor!" Afallayarak Savcı'ya döndüm. "Şarkımı biliyor o yüzden ben buraya gelmeden önce meşaleyi yakarken bilerek eğri koydu çünkü dikkatimi çekeceğini biliyordu. İhanete uğradım ruh halim berbat, düzen takıntım adım saymayı tetikledi ve o bunu da biliyordu." Burada gözden kaçırdığım çok önemli bir detay vardı. Yerdeki çukurları bile benim için yapmış olmalı hepsi aslında şarkıyı bana hatırlatmak için bir mesajdı.

"Neler oluyor bana da söyleyecek misin?"

"Şimdi değil." Elimi kaldırarak onu susturdum. "Lütfen düşünmeme izin verin." Dikkatim dağılırsa doğru sonuca ulaşmam zaman alabilir beynim şu anda hızlıca parçaları birleştirirken bana engel olmamalı.

Şarkıyla bana vermek istediği mesaj neydi?

Şarkının ortaya çıktığı günü düşününce kahretsin!

Ah hayır!

Canavar!

"Sizin için çok önemli bir bilgiyi nereye sakladınız?" Panik yaparak ona yaklaştığımda bu garip davranışlarım onu endişelendiriyordu ama Oyunbaz zihnimin şu anda süratle bir bilgiyi kovaladığını bildiği için soru sormak yerine bana yardım etmeyi seçti. "Sırf normale dön diye bu saçmalığa katlanacağım. Kimsenin bilmediği bir yere sakladım."

"Sıradan insanlar böyle yapar ama ben herkesin baktığı ama asla göremeyeceği göz önünde olan bir yere sakladım. Burada herkesin her gün mutlaka gördüğü yer neresi?"

"Elzem-"

"Cevap verin lütfen."

"Avlu, her gün herkes mutlaka bahçeye çıkar."

"Yüzlerce öğrencinin içinde her gün dışarı çıkmayan mutlaka birileri olur en basitinden siz." Gününün çoğunu sınıf ve kütüphanede geçirirken şu ana kadar çok az bahçeye çıktığını gördüm bu da avlu ihtimalini çürütür. Akademide ki herkesin baktığı ama göremediği bir yer olmalı.

"Buradaki tek yabancı olduğunuzu düşünürsek cevabı bulmak için sizin üzerinizden gitmeliyiz."

"Sen bana yabancı mı dedin?"

"Daha önce de dediğim gibi insan kendinin farkında olmalı örneğin ben ne kadar zeki ve güzel olduğum konusunda hiç alınganlık yapıyor muyum?"

"Ne kadın ama." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Pekala devam et." Edeceğim de doğru cevabı bulmadan rahat durmayacağımı benden daha iyi biliyor.

"Hergün mutlaka baktığınız şey nedir?"

Tam konuşacaktı ki, "Kitaplar!" Farkında olmadan bağırarak başımı salladım. "Çok mantıklı çünkü buradaki öğrenciler gün içinde mutlaka bir kelime de olsa kitaptan bir şey okur. Çalışanlar günlük temizlik yaptıkları için o kitaplara dokunur, nöbetçiler mutlaka elinde kitap olan bir öğrenciyi görür hatta o fazlasıyla olgunlaşmış elma bile çalışma odasında kitaplardan

bir şeylere bakıyordur." Bu da demek oluyor ki doğru cevap Savcı üzerinden verildi çünkü bu adam umutsuz bir kitapkolik.

"Nereye varacağını gerçekten merak ediyorum." Farkındayım ama farkım bile fark atar o yüzden kimsenin çözemediği bir gizemi çözmek üzereyim.

"Gönderen gizemini koruyor, alıcı ben ve aracı siz oluyorsunuz." Biri şarkımın ne anlama geldiğini biliyorsa sadece benim anlayacağım şekilde ipucular bırakmış olmalı. "Burada bulmamız gereken gönderen değil gönderdiği şey ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Ensesini kaşırken, "Yanında kendimi aptal gibi hissettiğim tek kadın olduğun için bazen senden nefret etmek istiyorum." Gülererek boynumdaki pusulayı çıkardım. "Eğer içiniz rahat edecekse böyle düşünen birçok insan tanıyorum." Bedenimi tutması için ona doğru yürüdüm. "Gönderen, alıcı ve aracı, bu üçünden ilkinin çıkarırsak geriye siz ve ben kalıyorum. Mesajın saklandığı şey bir kitap yani ikimizi ilgilendiren bir kitap. Bana en son verdiğiniz kitabı büyük ihtimalle yarın bitirecektim peki ondan sonra okumam için bana hangi kitabı verecektiniz?" İkimizin ortak noktası olan kitaplar genelde ders kitapları.

"Şifalı bitkiler."

"Şu anda nerede o kitap?"

"Senin için ayırdığım kitapların yanında yani odamdaki piyanonun üstünde." Ne yapacağımı yeni anladığı için kaşlarını çatarak, "Sakın!" demişti ki gülererek gözlerimi kapattım. "Beni bedenimden çıkar." Gözlerimi hemen açınca bedenim yere düşmeden önce Savcı onu tutarken kapıya doğru koştum. Eğer bir adam sizi delice seviyorsa ayağınız takılsa bile o tutmak için tetikte olur. O an ruhunuzu durdurmak onun için ikinci sırada gelir.

Tabii bir Oyunbaz değilseniz bu ruh işi imkansız.

Zindanın kapısını açtığım an hemen bedenimi yere bırakıp bana doğru koşmaya başladı. "O lanet aklından geçen şeyi yapmayacaksın!" Odasına girip ondan önce kitabı almaktan mı bahsediyor? Tabiki de yapacağım.

"Çok geç." Zindandan çıktığım gibi koşmaya başladığımda yine onu peşimden koşturmayı başardım. "Elzem! Buraya gel kahrolası kadın!" Nöbetçiler beni görmediği için kendi iyiliği için böyle konuşmasın yoksa deli olduğunu düşünürler.

Beni getirdikleri zindanı çok iyi ezberlediğim için hemen sağdaki yöne daldım. Bildiğin zindanda kovalamaca oynuyoruz bu hiç hoş değil. "Rica etsem peşimi bırakır mısınız? Biraz mahremiyet talep ediyorum."

Ve öfkeden gürleyen bir ses. "Reddedildi!" Çok yakında öleceğim ama taleplerim hâlâ görmezden geliniyor.

"Taleplerim konusunda fazla katı olduğunuzu hiç düşündünüz mü?" Merdivenleri çıkarak kapıyı açınca bodrum katına girdim ve aynı hızla koşarak bodrumdan çıkarak akademiye girdim. Bir yandan da pusulamı yeniden boynuma takmışım bu şey ben ruh olurken onu takınca o da diğer insanlara görünmüyor. Ruhum ile doğrudan bağlantılı olmasından kaynaklanıyor olmalı.

Bir aptallık yaparak güney kanadındaki merdivenlere yöneldim fakat Savcı ona en yakın olan kuzey kanadındaki merdivenleri alınca şimdi onun odası ve her ikimizin arasındaki mesafe eşitti. Nefes nefese durup soluklanırken önce üst kata baktık daha sonra birbirimize ve aynı anda kitabı ilk alan olmak için koşmaya başladık.

"Skoru 1-1 yapmışken kaybedemem!" Kuzey kanadındaki merdiveni es geçip buraya gelmek büyük hata. Her iki merdiven arasında koskoca bir boşluk varken o merdivenin yanından geçip asillerin merdivenine gelerek zaman kaybettim. Bunu damarlarımda dolaşan asil kana yorunca kendimi aptal olmadığımı ikna etmek daha kolay. Sonuçta kan çeker gibi lüks olan her şey beni kendisine çekiyordu.

Hızlı bir şekilde basamakları bitirip koridoru döndüm tekrar merdivenlere yönelince o çoktan ikinci merdiveni yarı etmişti. "Daha hızlı Oyunbaz." Gülerek bana fark atmaya başlayınca kaşlarımı çattım. "Bu haksızlık aradaki bacak farkı benim için dezavantaj!" Sürekli yoluma çıkan şu öğrenciler de benim için ayrı bir eksi puan. Onun merdivenini sadece çalışanlar kullandığı için o kadar kalabalık değildi. Üstelik bu insanlar beni göremediği için onlara temas etmeden ilerlemek çok zor.

Küçük yarışımız onu fazlasıyla eğlendiriyordu çünkü ruhunu soluyorum önde olması ise ona ayrı bir keyif veriyor. "Kaybettiğini kabul etmek de bir erdem bayan Akay, bu arada sanırım skor 1-2 olmak üzere."

"Çok sevdiğimi itiraf ediyorum Savcı hoca."

"Ne?" Yutkunarak bana doğru öyle bir dönüşü vardı ki o ela gözlerde oluşan afallama ile hızımı arttırarak koşmaya başladım. "Evet çok seviyorum." Onun hizasına yetiştiğimde aramızda her iki merdivenin boşluğu varken devam etmem için soluğunu tutmuştu. "Ama kazanmayı." Kıkırdarak şaşkınlığından faydalanıp onu geçtim. "Kaybettiğini kabul etmek de bir erdem Bay Gevheri, bu arada skor 1-2 olmak üzere." Ve altın vuruş.

Bana yaptığı şeyden sonra onu sevdiğimi benden zor duyar.

En az yedi basamak daha çıkana kadar ne yaptığımı anlamadığı için az önce söylediğim şeyin şokundaydı ancak sekizinci basamak farkıyla arkamda gürleyen öfkeli sesini duydum. "Seni adi kadın bu nasıl bir hiledir!" Gülerek daha hızlı koşmam onu öfkeden çıldırtmaktan başka bir işe yaramadı. Oynanan bir oyun varsa bir Oyunbaz asla kaybetmez.

O bu kadar öfkeliyken beni yakalarsa olacakları kestiremiyorum.

Tüm nöbetçilerin gözleri önünde onu odasına kadar koşturduğum doğru. Tabii yine bacak farkıyla beni geçtiği için kapıya ilk yetişen o oldu. Kapıyı açtığı an koşarak kolunun altından geçip içeri dalmıştım ki, belimden yakalayıp beni bir çuval gibi omuzuna attı. "Ama bu kural dışı bir davranış!" Baş aşağı yere doğru sallanırken bir eli sıkıca bacaklarımı tutuyordu. "Bunu sen mi söylüyorsun?" Beni indirmeden kapıyı kapattı. Peki daha sonra ne yaptı dersiniz? Beni kabaca yatağa fırlatarak piyanoya doğru yürüdü evet beni gerçekten hiç de nazik olmayan bir şekilde fırlattı. "Sizi medeniyet görmemiş barbar! Bir hanımefendiye bu şekilde davranmaya nasıl cüret edersiniz!" Yastığı aldığım gibi kafasına fırlatınca yastık yüzüne çarparak yere düştü. "Beni oraya getirme hatun!" Yere düşen yastığa tersçe bakarken piyanonun üzerindeki kitabı alınca güldüm. "Nereye? Yatağa mı? Bu uygunsuz bir davranış olmaz mı hocam?"

"Hocam demesi yok mu beni deli ediyor." Ağzının içinde homurdanırken yine benden şikayet edecek bir şeyler bulmuştu.

Elinde tuttuğu kitabı neredeyse her sayfasına kadar kontrol ederken sayfaların içinde küçük bir şey havada süzülerek yere düştü. Eğilip onu alarak doğrulunca parmakları arasında çevirip kontrol etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Bana uzatınca bu boş bir sayfanın kenarından kesilmiş küçük bir parçaydı. Üzerinde ise M ve K yazıyordu Türkçe harfler kullanılmış dahası küçük bir kitap resmi çizilmişti bunun dışında boştu.

M ve K nedir ya?

Burada Türkçe harfleri bilen sadece ben ve kızlar.

Hayır bu mesaj kızların işi değildi onlar böyle ipucular bırakacak kadar zeki değil.

Üstelik harfler çok çirkin gerçi resim de öyle.

Bekle kitap?

M ve K?

Aman tanrım Mühür ve Kalkan!

Medusa'nın odasındaiken pusulam ısrarla o kitabı almamı istemişti. Peki son gecemizde o kitaba ne oldu?

Dünya'da mı kaldı yoksa portaldan geçti mi? O kitapta benim için çok değerli bir bilgi olmalı ki biri onu bulmamı istiyor.

"Size piyano çalmamı ister misiniz?"

"Bir mesajdan bahsediyordun?"

"Yanılmışım." İçtenlikle ona gülümsedim. "Dinlemek ister misiniz?" Gözleri hemen arkasında bulunan piyanoyu bulunca şaşkınlığının yanısıra dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu. "Memnun olurum." Yataktan inerek ona doğru yürüyüp piyanonun kapağını kaldırdım.

Hissediyorum canavar benim için geliyor o işimi bitirmeden Savcı'ya bilmesi gereken her şeyi anlatmanın tek yolu bu.

Piyano sesi beni rahatlattığı için sadece bu şekilde tüm sırları ortaya dökebilirim.

Yerimi alınca ben otururken o piyanonun yanında ayakta durarak beni izlemeyi tercih etti. "Uzun zaman oldu notaları unutmuş olabilirim umarım kendimi küçük düşürmem." Derin nefes alarak bunun için hazır olmadığımı bilsen de parmaklarım ürkekçe değdi piyanonun tuşlarına. Onunla olan ilk karşılaşmamız aklıma gelince yumuşak notalarla başladım odayı huzur dolu müziğin ahengi sardı. Sınıfa girdiği o ilk gün gözlerimin önünde canlandı piyanonun sesi kalbimin ritimlerine eşlik etti. "Bu bestenin adı Günahın Zehri." Besteleyen ben, çalan ben ve bu beste tam şu anda ilk kez parmaklarımın altında hayat buluyor. İlk kez duyuluyor ilk kez diriliyor.

Henüz bilmiyor ama ona özel bir beste.

"Günahın Zehri aslında benim dünyamda bir masaldan uyarlanmış." Beni izlerken gözlerimi yaşam verdiğim piyanodan ayırmıyordum. "Rivayete göre toprakları feth edilen kötü kalpli kraliçe, halkını korumak için üvey kızı olan prenses Ari'yi bir anlaşmaya kurban eder." Bakalım ona anlatacağım masalı beğenecek mi?

"Ari'nin hayatı üzerine doğduğu gece bir anlaşma yapılır." Yumuşak notalara dokunmaya devam ettim. Sesim ve müzik uyumlu bir tatlılık içinde çıkıyordu. "Ancak kötü kalpli üvey annenin gücü bu anlaşmayı tek başına yapmak için yetersiz olunca generali Karun'dan yardım alır." Başımı kaldırıp sevimlice ona gülümseyince sertçe yutkundu çünkü korku tüm benliğini sardı. Evet her şeyi biliyorum ve şimdi sende bilmediğin her şeyi öğreneceksin.

"Prenses ölü doğmuştur ve onu hayata döndürecek büyüğü general biliyordur ancak bu anlaşmada generalin de bir çıkarı vardır." Bu bir veda ruhumun sürgünü ve bizim için tek veda çok sevdiğim piyanonun eşliğinde olmalı. Annesinden ninniler dinleyen bir çocuk gibi sana sağladığım huzuru hisset. Yatağın altına saklanan bir canavarın varlığı gibi sana yaşattığım kaybetme korkusunu tat ve bizim masalımızı ilk kez benden duy ki daha fazla beni aptal yerine koyma. Benim hayatımı bir kere de bizim masalımızda benden dinle.

"Kız kardeşini korumak için prensesin hayatını geçici olarak ona geri vermeyi sorun etmemiştir general." Güldüm. "Bunun için onu suçlayamayız değil mi?" Ela gözlerinde bir adamın yıkımını görürken parmaklarım ezbere bildiğim notalara şimdi biraz sert baskı vurguluyor. "Ama o gece yani prensesin doğduğu gece bir felaket daha olmuş. Karanlık bir ruh, bir ölü yiyici sürgün edildiği yerden firar ederken gardiyanlardan kurtulmak için prenses Ari'nin ruhuna karışarak onunla birlikte prensesin bedenine dönmüş!" Parmaklarım hırsıyla piyanonun tuşlarına sert darbeler yaparken yanımda duran adamın bedeni taş kesildi. Evet duyduğu trajediyi idrak etmeye çalışıyordu.

Beni geri çağırmasaydı o canavar asla benimle gelmeyecekti!

"Ari, geri hayata döndü kötü kalpli üvey anne ve general istediğini aldı. Üstelik Ari onlara minnettar olmalıydı değil mi? Ölü bir prensese hayat verip fazladan ona yaşaması için hiç yoktan yirmi dört yıl verdikleri için mutlu olmalıydı değil mi?" Kaşlarımı çatarken piyanonun sesi benim öfkemi haykırır gibi sert çıkıyordu. "Ama öyle olmadı! Ruhlar, canavarı Ari'den almadılar çünkü onu masum gördüler. Anlaşma yapılırken prenses henüz küçük bir bebek olduğu için bu onu masum kılıyordu. Generalin yaptığı anlaşmayı fesh etmesi için ona bir şans verdiler. Yaşamak istiyor mu? O zaman bunu kanıtlamalıydı! Kendi hayatını haketmeliydi! Bunun için ona koştukları tek şart dökmemesi gereken üç gözyaşı!" O kahrolası ruhlar içime karışıp bedenime giren canavarı bir işaret olarak görmüş bana yaşamam için en zor yollarla bir şans vermişlerdi. Hayır hiç biri karşıma çıkıp bana bunu söylemedi, hiç birini görmedim. Bu bilgi doğduğumdan beri hep zihnimdeydi çünkü bana bunu aşıl原因 onlardı. Her şeyi ama her şeyi kendime unutturduğum oldu ama asla unutmayı başaramadığım tek şey içimdeki canavar ve üç gözyaşı şartı oldu. Onların zihnime yerleştirdiği bu bilgiyi çok uğraştım ama hiç unutamadım.

"Hayatını kazanmak istiyorsa hep güçlü olmalı asla zayıflık göstermemeli aksi takdirde canavar onun için gelirdi." Omuzlarım yenilgiyle çökerken gözlerim dolunca başımı kaldırıp ona baktım. "Üç gözyaşı şartıyla prensese bir hayat vaad ettiler ama canavarın da ödülü vardı...prensese kalbi." Sürgündeki bir canavar bana tutsak oldu ben hayatım için mücadele ederken o yemeği için kendi mücadelesini verecekti. Dökeceğim üç gözyaşı onu doyuracaktı lakin her hatamda beni cezalandırmak onun en büyük cezası. Buradaki çelişkiyi anlıyor musunuz? Üç gözyaşı onun bedenimdeki kafesinden kurtulup kalbimle beslenmesini sağlayacak ama en küçük zayıflıkta ortaya çıkıp beni korkutarak o yaşların akmasına kolay kolay izin vermeyecekti. Ben ise kusursuz bir insan olmalıydım ağlamazsam hakkettiğim hayata kavuşacağım fakat en küçük zayıflığımda canavar bana saldırırken bir ölümsüzü bile kolayca ağlatacak tüm o işkencelere direnip asla ağlamayacaktım. Bize karşı çok acımasız oldular kaderlerimizi birbirine kördüğüm ederek her ikimize bir ödül koydular ve o ödülü birbirimiz için imkansız kılmamızı sağladılar. O kahrolası takas uğruna bize ödül sunarak yıllardır birbirimizi tüketmemizi izlediler!

"Canavar açtı ama ruhların ona yaptığı kara büyü yüzünden prensesden başka bir şey ile beslenemiyordu." Dudaklarım titreyerek başımı salladım. "Ari zayıflık gösterince canavar onu parçalayıp onun kanıyla kendi açlığını bastırıyordu. En acısı da bu işkence gözlerini dünyaya açtığı an başladı küçük bir çocuk için bu ne kadar zor tahmin ediyor musunuz? O çocuk oynamaktan bile korkardı ya kazayla hata yaparsa? Yine canavar onun için gelmez miydi? O hiç çocuk olmadı çocuk olmak nasıl bir duygu hiç bilmedi..." Gözlerini yumduğunda ruhu ağlıyordu. Savcı Gevheri nihayet benim sırrımı öğrenmiş bunun ağırlığı altında ezilerek kahroluyordu. Bana yaptığı şeyin diğer yüzüyle asıl şimdi tanışıyordu.

"Saraydaki herkes prenses hakkında ileri geri konuşur olmuştu. Kimse onun sırtındaki yükü göremiyor herkes onun bu halinden şikayetçiydi. Hatta çok sevdiği ve annesi yerine koyduğu dadısı bile ona deli gözüyle bakmaya başlamıştı çünkü prensese yazdığı günlüklerden birini okumuştur." Yaşadığım şeyi istesem de birilerine anlatamıyordum bende sayfaları kendi karanlığıma bulayıp kirletiyordum. Önce yazıyor hemen sonrasında kimse görmesin diye tüm hayatımı yazdığım o defterleri içim acıyarak yakıyordum. "Dadısının okuduğu sayfada neler yazıyordu biliyor musunuz?" Bilmeliydi bilecekti de, bugün bana yaşattığı her şeyi bilecekti.

Korkuyorum hemde daha önce hiç olmadığı kadar çok korkuyorum ama bunun gerçek olmadığını biliyorum. Kucağımda duran ellerimle oynuyor eğdiğim başım yerden kalkmıyor papuçlarımın fiyonklu kurdelesine bakıyorum. Bir rüyada olduğumun bilincindeyim evet bunun farkındayım çünkü genelde rüya ve gerçekleri birbirinden ayırt edecek kadar garip bir zihnim var. Bunu nasıl anlatırım bilmiyorum ama yakın zamanda altı yaşına girecek bir çocuğa göre sanki beynimi normal bir insana göre daha iyi kullanabiliyorum.

Henüz ilk okula gidiyorum fakat üst sınıftaki çocukların defalarca okuyup anlamakta zorlandığı şeyleri bir kez okumakla anlıyorum. Yetişkinlerin çözdüğü tüm bulmacaları kolayca çözüyor, ebeveynlerim ben çocuk olduğum için yanımda şifreli konuştuklarında karşı taraftan önce söylemek istedikleri şeyi anlayabiliyorum. Bunlar daha ne ki her insanı afallatacak birçok şeyi kavlıyor ve anlıyorum. Geleceğe yönelik düşünüyor altı yaşındaki bir çocuğa göre başarılı plan ve stratejinin temellerini daha şimdiden hayatıma atabiliyorum. Altı yaşındaki bir çocuk en fazla ileriye yönelik ne kadar düşünebilir? Ben yaşlanınca bile nerede, nasıl, hangi konumda olacağımı düşünüyor daha şimdiden bunun hazırlığını yapıyorum. Bir ucube olmadığımı farkındayım herkes gibi sıradan bir insanım ama sanki zeka olarak bu evrendeki insanlardan çok farklıyım.

Çocuk olduğum halde ben etrafımdaki herkesi kandırıyor çocuk olmanın rolünü yapıyorum.

Bir çocuğun çocuk numarası yapması çok garip değil mi?

Daha kendimde sayamadığım birçok gariplik var çıplak ayakla kalınca aldığım kokuları saymıyorum. Evet sadece beni deli eden bir beynim yok aynı zamanda etrafımdaki her şeyin kokusunu soluyan bir burnum var. Kokuları soluyor yakın veya uzak farketmez o kokunun mesafesini hesaplıyor ve kokunun kaynağının o esnada ne yaptığını beynimde analiz edebiliyorum. Kokular insanlara aitti ama aldığım kokular sıradan parfüm kokuları değildi çünkü benim soluduğum kokuların duyguları vardı. Biliyorum bu çılgınlık ama gerçekten bir kokunun kaynağı olan kişinin mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu soluyorum. Ben sanki insanların ruhlarını soluyordum...

Neredeyse doğduğum günden bu yana uykumda bir şeylerin canımı yaktığının da farkındayım ama herkes sabah bedenimde oluşan

morlukları dikkat çekmek için kendim yaptığımı sanıyordu. Bu acılar önce uykuda başladı daha sonra ise ben büyüdükçe gerçeğe döküldü.

Annem inanmıyor bana ama bunu kendime ben yapmıyorum. Onu göremiyorum canımı yakarken hep karanlığı seçiyor ama hissediyorum. Nefesini hissediyorum bu beni ürkütüyor, dişlerini tenimde yaşıyorum bu beni kanatıyor, pençeleri etimi kesiyor bu beni öldürüyor ama kimse bana inanmıyor. İlk başlarda tenimdeki morlukları gösterdim dikkat çekmek için yaptığımı sandılar onları inandıramadım. Daha sonra sivri dişleri ve pençeleri buna dahil oldu bu sefer de ben anlatmadım hepsini gizledim. Konakta biri bile bana inanacağını gösteren bir ışık yaksa hemen bedenimdeki diş ve pençe izlerini göstereceğim ama kimse karanlığıma o ışığı yakmıyor.

Korkuyorum, ben çok korkuyorum.

Hemen sonrasında bütün bunları kendime unutturuyorum evet yapabildiğim başka şey de bu. Zihnimi o kadar iyi kullanabiliyorum ki hangi anıların kalıp kalmayacağı benim elimdeydi. Aslında ilk başlarda bütün bu gariplikleri anneanneme anlatmak istedim ama beni bir akıl hastanesine kapatacağından korktuğum için bende hepsini unutmaya karar verdim. Daha sonra bu döngü hep devam etti beynim beni dehşete düşürdükçe bunu unutup aptal olmayı öğrendim. Garip kokular aldıkça onları unutarak normal olmayı öğrendim. Bir şeyleri unutmanın benim elimde olduğunu farkettikçe onu da unutarak kendime yalanlar uydurdum ve ben bir süre sonra kendi yalanlarıma inanarak normal birine dönüştüm.

Bu şeyler sürekli oldu ama ben sürekli normal olmak için unuttum. Bu kısır döngü tekrarlandıkça ben zihnimde farkında olmadan bir salgın başlattım şimdi ise neyin gerçek neyin hayal olduğunu artık hiç bilmiyorum.

Ben kendi zihnimi hastalıklı bir hâle getirdim şimdilerde her şey karışık, her şey bulanık. Gerçek ve yalan tek bir renkte fazla anlamsız.

Evet farkındayım şu anda bir rüyadayım ama uyanınca gördüğüm rüyayı da kendime unutturacağımın farkındayım. Normalleşmek adına zihnimde başlattığım salgın tüm anılarıma hızlıca yayılıyor her birini gerçek ve yalanla birbirine karıştırıp zehirliyordu.

Belkide şu anda bir rüyayı yaşamıyorum, belkide bu kabus benim gerçeğim. Bilmiyorum ben artık kendimle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.

Ben delilik sınırlarını müthiş bir hızla zorluyorum.

Belkide ölüm yaşadığım bu hayattan daha kötü değildir. Belkide ölüm bu kadar çok acıtmıyordur.

Bazen sadece kaybetmek istiyorum.

Annemin günlüğümde okuyunca çok korktuğu sayfayı ona anlatarak burukça güldüm. "O herkesin gıpta ettiği prensesin hayatından küçük bir kesit, nasıl beğendiniz mi?" Bakışlarını suçluluk içinde kaçırdı bana bakmaya cesaret edemedi. Aslında bir yanım onu anlıyordu daha düne kadar Itır için bende hiç tanımadığım bir bebeğin hayatı üzerine böyle bir şey yapardım.

Evet ona hak veriyorum çünkü o şu anda tanıdığı kadına hiç ihanet etmedi. Kız kardeşini saklamak için tanımadığı bir bebeği takasa alet etti tanıdığı Elzem'i değil. Böyle düşününce ona hak veriyorum fakat o bebek şu anda olduğum kişiye dönüştü ve ben onu seviyorum. İşte bu ona kırgın olmamı sağlıyor çünkü insan en çok sevdiklerine kırılır.

"Ve prenses büyüyüp genç bir kadına dönüştü." Biraz sakinleşince önüme dönüp kaldığım yerden piyanoyu çalmaya başladım. "Uzun yıllar sonra bir gün prenses korunaklı şatosundan çıktı. Mevsimlerden kış, hava soğuk ve o gün kar yağıyordu." Buraya ilk geldiğim günü hatırlayınca ne çok korkmuştum. Ne çok afallamış, çaresizliği iliklerime kadar hissederken kızları güvende tutmanın yollarını ne çok aramıştım.

"Ari, ilk kez sarayından çıkmıştı yolunu kaybetti nasıl döneceğini bilmediği için çok korkuyordu ama sonra general ile karşılaştı." Kalbimdeki sevgi notalarda yeşerirken ona bakıp iç çektim. "Generali ilk gördüğü an asıl o zaman çok korktu çünkü kalbi yüzlerce kelebeğe dönüşüp generale doğru uçuşuyordu. General Karun onun küçük dünyasına göre fazla güçlüydü, güçlü ve çok yakışıklı. Ari belkide bu yüzden ondan korktu çünkü Karun'un rüzgarına kapılıp yok olacak bir yaprak gibi savrulmaktan korktu. Ama Ari kayıptı ve onu sarayına sadece general Karun gibi güçlü biri götürebilirdi." Şimdi ki aklım olsaydı onu sınıfta gördüğüm o an hemen dersi terk ederek bu lanet akademiden ayrılırdım.

Bırak ona yaklaşmayı ondan uzak olacak her yere giderdim.

"Prensес kayıp olduğu bu sürede Karun onu birçok duyguyla tanıştırdı bunlardan biri de ihanetti." Parmaklarım son kez notaların üzerinde ahenkle dans ederek kendi bestemi hüznün kırıklarıyla taçlandırırdım. "Generalin bilmediği şey prensesin affetmediği tek duygunun ihanet olduğuydu." Son

notadan sonra yavaşça ayağa kalkarak onun tam karşısında durdum. "Nefret bile size duyduğum hayal kırıklığının yanında az kalır." Bu saatten sonra artık zor görür beni.

Elimi pusulama attığım an bana doğru atılıp, "Elzem dur!" Bileğimi kavrayınca kolumu sertçe çekerek ondan kurtuldum. "Sakın dokunmayın bana." Kapıya doğru yürürken kolumu tutarak bana engel oldu. "Gerçekten gitmene izin verir miyim sanıyorsun?" Ondan izin istediğimi hatırlamıyorum.

"Gerçekten sizden izin isteyeceğimi düşünüyor musunuz?" Gözlerimi kapattığım an kendimi bedenimin yanında bulmuştum. Ruhum hücrede yatan bedenime doğru süzülürken, "Elzem buraya gel!" Sesini zihnimde duymamın tek sebebi ilk kez beni kölesi yerine koyarak emir vermesiydi. "Canın cehenneme hayvan herif! Eğer emir vererek beni kontrol altına alırsanız aynı şeyi kardeşinize yaparım!" Bedenime girince hemen ayağa kalktım beni zorla odasına götürebilir ama ben bu kadar sinirliyken bunu yaparsa Gediz'in başını belaya sokacağımı iyi bildiği için buna cesaret edemez.

Gediz'in iplerini elimde tutmam umurumda değil Savcı beni zorlamadığı sürece ona asla köle muamelesi yapmam.

Köleliğe karşıyım!

"Buraya geliyor!" Asla kendisini affettirmesine izin vermeyeceğim.

Şu anda koşarak zindana geliyor olmalı.

Aceleyle küçük hücremde yattığım yerden yeni kalkmışım ki kapı duvara çarparak açılınca Meliz nefes nefese içeri girdi. Saçları alnına yapışmış fazla koşmaktan yanakları kızarmıştı. "Henüz şafak sökmeden seni kaçırısam sorun olur mu çünkü o yaratık yine peşime düştü!" Bir iblisin zamanlaması ancak bu kadar mükemmel olurdu.

"Senden nefret etmiyor olsaydım şu anda seni öpebilirdim Meliz." Ona doğru koştuğumda Savcı buraya gelmeden hemen çıksam iyi olur.

Hücreden çıkınca tüm nöbetçilerin yerde baygın yattığını gördüm en azından onları öldürmemişti. Çıkış kapısının olduğu yöne doğru koşarken karşıımızdaki tüm meşaleler bir bir sönünce duyduğumuz kükreme sesiyle duraksadım. Gececeğimiz yol tamamen karanlığa büründü Meliz ile göz göze gelince aynı anda çılgılık atarak geriye döndük. "Geldi daha hızlı koş!" Geldiğimiz yere doğru koşarken zindanda kapana kısıldık çünkü çıkış kapısının olduğu yerden geliyordu.

"Meliz derhal bir şeyler yap!" Adım attığımız her yer karanlığın hükmü altına girerken sola doğru dönerek ışığın olduğu yerlere kaçıyorduk.

"Bizi canlı canlı yiyecek bir şeyler yap artık!"

"Ne yapabilirim o bir ölü yiyici!"

"Işınla bizi! Burası dışında herhangi bir yer olabilir."

"Gerekli hazırlıkları yapmadan portal açmak o kadar kolay değil."

"Tanrı aşkına kendine gel sen bir iblissin! Lütfen tüm kötülüklerini sadece bana saklamayı bırakıp bir şeyler yapar mısın?" Kadın benim dışımda kimseye zarar vermiyor nasıl kötü olacağını ona ben mi öğreteceğim.

"Zamana ihtiyacım var." Yanında geçtiğimiz boş bir hücreye onu ittim. "Acele et sana sadece birkaç dakika kazandırabilirim." Kapıyı üzerine kapatıp koşmayı bıraktım umarım bedenim akşam yemeği olmadan bir şeyler yapabilirdi.

Karşımdaki tüm ışıklar hızlıca sönerken koridorun ortasında öylece duruyorum. "Bunu yapabilirsin evet bunu yapabilirsin." Kendimi cesaretlendirmeye çalışıyorum ama onun ödülü benim. Benimle beslenmediği sürece asla özgür kalıp diğer cesetlerle beslenemez. Yirmi dört yılın açlığını çekerken haliyle ağız sulandıran ödülünü almak istiyor.

Annem haklı onunla yüzleşmeliyim.

"Ammamet!" Adını bağırarak sesli bir şekilde ilk kez söyledim. "Ortaya çık artık!" Yıllardır bana işkence eden yaratığı görmemin zamanı geldi. Buna hiç hazır değilim keşke tanışmak için bu kadar çok acele etmeseydim.

Adını söylediğim an sanki deprem olmaya başladı her yer sallanırken öyle bir kükreme duydum ki, duvara doğru savrulurken yüzüstü yere düştüm. "Acele et iblis!" Ellerimi yere bastırıp ayağa kalkmaya çalışırken zemin sallanıyor duvardaki meşaleler yere düşüyordu. Güçlkle ayağa kalkınca tavanda düşmeye başlayan taşlardan kurtulmak için kendimi yan tarafa doğru atarken onu gördüm. "Me-Meliz sanırım yardıma ihtiyacım var." Aman tanrım bu şey de neyin nesi?

Yıllardır içimde böyle bir yaratığı taşımış olamam.

Karşımdaki normal bir yaratık değil aklımda şekillendirdiğim canavardan çok daha korkunç. Bir ağaç kabuğunu andıran pütürlü derisi simsiyahtı. Hafif kambur bir duruşu olduğu için ensesinden başlayıp sırtına kadar tek çizgi halinde ilerleyen kemikten sivri çıkıntılar vardı. Sırtındaki kaburgasının tam ortasında sivri şekilde kalın bir yol çizen bu çıkıntılar siyah kemikten olduğu için her biri mızrağın ucunu anımsatıyor. Aman

tanrım bu şeyin tam altı kolu var! Üstteki kolları sıradan insanlarda olduğu gibi zayıf fakat alttaki kolları bacağım iriliğinde güçlü ve kaslı. En alttaki kolları ise kalın ama daha kısa elleri yok bunun yerine bir bıçağı andıran kemikten simsiyah keskin pençeleri vardı. Ayakları iki bacağımın birleşimi gibi güçlü ve kalın. Ayak parmakları yerine zemini kavrayan üç sivri pençe vardı. Göğsünün ortasında kemikli kaburgaları arasında lavlar görünüyor nasıl desem sanki iç organları yerine içi kor bir ateşle doluydu. Pütürlü derisindeki çatlaklardan volkandan sızan lavlar gibi yakıcı bir ateş görünüyordu. İri bedenine göre küçük bir kafası vardı kulaklarının olduğu yerde iki sivri boynuz fazla ürkütücü. Alnının tam ortasında küçük bir delik varken gözleri iki yuvarlak ateşten ibaretti. Burnu varla yok arası ama ağzı felaket bir görünüyordu. Ağız genişliği kulağının olması gereken hizadan diğerine kadar uzanıyordu. Sivri parlak dişleri öyle tek bir çizgide değil aksine ağzının her yerinde dişler fışkırıyor ve dişlerinin arasında salya gibi kırmızı yapışkan lavlar akıyordu. Burnundan dumanlar çıkarırken ağzından akan lavlar yere düşünce herhangi bir ateş çıkmıyor veya zemini yakmıyordu. Belkide lavlara benziyor ama gerçek bir ateş akıtmıyordu bilmiyorum çok garip bir yaratık. Yürümek yerine yerde emekleyerek bana yaklaşırken çok fazla kolu olduğu için bir örümcekten farklı görünmüyor. Eğer bedenimi kendisine yuva yapan karanlığın bu olduğunu bilseydim yemin ederim uykuyu bile kendime yasaklardım. Bu nedir tanrı aşkına!

"Meliz! Seni lanet şeytan her ne yapıyorsan bırak yanıma gel!" Korkuyla bağırınca hücreden çıkıp kafasını uzatmıştı ki onu görünce çığlık atarak tekrar içeri girdi ve kapıyı hızlıca örttü. İnanılır gibi değil!

"Derhal buraya geliyorsun!"

"Onu oyalama işi sen de hatırlatırım!" Bu işten ölmez sağ kalırsam ben ona yapacağımı biliyorum.

Sarsıntı büyürken yukarıdaki kocaman taşlar yere düştü. Her ikimizin arasına devasa bir taşın düşmesiyle rahatladım. Sanırım bu depremi o yapmıyor Meliz içeride her ne halt yiyorsa onun yaptığı bir şey olmalı. Kafama düşmek üzere olan bir taştan kurtulmamı sağlayan şey tam zamanında içeriden çıkan iblisin üzerime atlamasıydı. Biz yere yuvarlanırken kocaman bir taş az önce olduğum yere düşmüştü. "Hadi!" Kolumu tutarak beni kaldırıncaya her yerden toprak akıyor taşlar üzerimize düşüyordu. Burası yıkılıyor!

Sarsıntı gittikçe şiddetlenirken, "Elzem!" Savcı'nın sesini duyunca daha onu göremeden çıkışın olduğu yerdeki zemin tamamen yıkılarak yolu

kapattı. Ayakta zor duruyoruz tek kurtuluşumuz olan çıkış yıkılarak kapandı. "Şuraya bak!" Meliz bağırarak duvarı gösterince çığlık çığlığa birbirimize sarılarak bağırdık. O şey gerçekten de bir örümcek gibi düz duvara tırmanarak süratle bize doğru geliyordu. Bunu gerçekten yaşıyor olamam!

"Lü-lütfen bana herhangi bir kapıyı açtığını söyle!" Yaratık kükreyince bağırarak bana daha sıkı sarılırken, "Sanırım bir tane açmayı başardım ama bizi nereye götürür bilmiyorum." Buradan gidelim de nereye olursa razıyım.

Bu kadına sarılmış olamam değil mi?

Daha neler göreceğim kim bilir!

"O vakit ne halt yiyoruz koş hadi!" Ondan ayrılıp hücrenin açık kapısına koştum tam içeri girecektim ki, duyduğum acı dolu bir haykırış ile başımı çevirip arkaya döndüm. Meliz yere düşmüş kocaman bir kaya onun bacakları üzerinde duruyordu. Canavar sadece on saniye içinde ona yetişecek hücreye bakınca yere düşen her şeyi içine çeken kara deliği gördüm. "Ya-yardım et yaratık beni bu bedene hapsetti şimdi ölürsem bir daha dirilemem." Bedeninde çıkamıyor mu? Savcı'nın beni Cennet'in bedenine hapsettiği gibi aldığı son bedenin içine sıkışıp kalmış olmalı.

"Senden kurtulma şansını geri kaçırayım mı? Asla olmaz." Canavar ile aynı anda ona yetiştirdik bu her ikimizin de sonu olurdu ama şimdi geçite atlarsam kurtulabilirim.

Kendi hayatımı düşmanım için feda edecek değilim ölmesi işime gelir.

Ona sırtımı dönüp geçite doğru koşmaya başladım tam atlayacaktım ki, "Elzem!!" Korku içinde öyle bir çaresizlik içinde bağırdı ki, "Senden nefret ediyorum beceriksiz şeytan!" Her ikimize de küfürler yağdırıp kafama düşen sivri taşlar her yerimi keserken sarsıntının içinde ona doğru koşmaya başladım. Burası saniyeler içinde yıkılacaktı ne diye geri döndüm aklım almıyor.

Canavar onun üzerine eğilmiş sivri pençeleri tam onun boğazına geçirecekti ancak bir anda geriye doğru savruldu. Kan kırmızısı gözleri siyah rengini alınca dudaklarımda dökülen tek fısıltı, "İtir." Olmuştu. Bu İtir'in enerjisiydi tünel kapandığı için buraya gelemiyorlar ama dışarıdan müdahale ederek tam zamanında canavarı geri püskürttü. Zindan yıkılmaya başlayınca hepsi benim için buraya koşmuş olmalı.

Ancak o an bir şey oldu canavar acıyla kıvranırken çığlık atarak dizlerimin üzerine yığıldım. Ağzım ve burnumda dumanlar çıkarken öyle bir

haykırdım ki, benim sesim ile yaratık daha çok sinirlenip pençelerini yere geçirmeye başladı.

"Bu da ne şimdi?" Meliz'in şaşkın sesini güçlükle duyarken tırnaklarımı yere bastırarak kusmaya başladım. Itır'ın karanlık gücü siyah dumanlara dönüşüp ağzım ve burnumdan girdikçe iç organlarımı zehirliyor kan kusmamı sağlıyordu.

"Gediz durdur Itır'ı hemen!" Kalan son gücümle bağıırken nerede olursa olsun kölem olduğu için beni duyardı. Saniyeler içinde acı kesilince nefes nefese kalmıştım.

Hemen Meliz'e doğru emekleyip bacaklarının üzerindeki büyük taşı itmeye çalıştım. "Dikkat et!" Meliz bağıınca başımı yukarı kaldırdım tavandan kopup üzerime düşmek üzere olan taş ile bağıarak ellerimi yüzüme siper ettim. Ezilmeyi beklerken hiçbir şey olmayınca gözlerimi açarak yukarı baktım ve üzerime eğilerek bana siper olan devasa yaratığı gördüm. Benim boyumun üç katı olan şey bir devi andırıyordu.

O az önce beni korudu mu?

"Uzak dur ondan!" Meliz avuçladığı toprağı onun gözlerine savurunca kükreyerek geriye çekildi. Ancak hemen arkasında yıkılmak üzere olan duvara çarpınca enkazın altında kalmasıyla göğsüme tutarak bağırdım. Canım o kadar çok yanıyordu ki sanki kaburgalarım kırılıyordu. Kahretsin bu acı dayanılacak gibi değil. "Elzem yardım et." Meliz acı çığlıklar atarak eğilince çektiğim acıya rağmen büyük taşı onun bacaklarının üzerinde çekmeye çalıştım. "Ge-geçit kapanmak üzere." Kanlar içinde kalan bacakları yüzünden güçlükle konuşurken canı çok yanıyor olmalı ki göz yaşlarını gizleyemiyordu. Benim de canım çok yanıyor enkazın altında çıkmaya başlayan canavar yüzünden acı çekiyorum.

Avuç içlerim soyulup kanarken ayağa kalkıp haykırarak taşı kavradım ve tüm gücümle kaldırdım. "Cehennemde de birbirimizden kurtuluş yok anlaşılan!" Ellerini kullanarak ezilmiş bacaklarını çekince dişlerimi sıkarken daha fazla dayanamayıp taşı bıraktım. Neyse ki tam vaktinde bacaklarını çekmişti.

"Bana tutun." Bacaklarına basamıyordu kolunu omuzuma koyup güçlükle onu kaldırıncaya öyle bir bağırdı ki, kanlar akan ayakları düşündüğümünden daha kötü durumdaydı. Yaratık kendisini toparlayıp öfkeden köpükler saçarak bize doğru gelirken depremden dolayı sürekli sağa sola sallanıyorduk. Üstelik Meliz bu haldeyken kurtulmak çok zor. Belini kavrayıp acısını kendi bedenime çekerken şimdi her ikimiz de acıdan

çığlıklar atarak hücreye doğru gitmeye çalışıyoruz. Kahretsin parmaklarıma sızan acısı dayanamayacağım kadar yoğun lakin ben onun acısını aldıkça en azından biraz da olsun bacaklarını hareket ettirebiliyordu. Üzerimize taşlar düştükçe kötü yara aldığımız için daha büyük olanlardan kurtulmaya çalışıyorduk.

Nihayet hücreye girmeyi başardık daha fazla yürüyerecek halimiz kalmadığı için yere düşmemiz uzun sürmedi. Her ikimiz de düşünce zemindeki girdap fırtınalar çıkartarak yıktığı her şeyi içine çekiyordu. Meliz fırtınaya kapılıp portala çekilirken canavar bana yetişip ayak bileğimi kavradı. "Bırak beni!" Yüzüstü düştüğüm yerde tırnaklarımı zemine geçirirken ayağımdan çekerek beni hücreden dışarı çıkartıyordu. "Elzem!" Meliz son anda elimi yakaladı ancak her ikimiz de yerde yüzüstü bir pozisyonda olduğumuz için portal onu kendisine doğru çekerken canavar da beni portaldan uzaklaştırmak için hücrenin dışına çekiyordu. Zindan yıkılıyor toz toprak içinde kaldık her yerde kocaman taşlar düşüyordu. Üstelik portal gittikçe küçülüyordu Meliz elimi bıraksa geçitten geçerek kendisini kurtarabilir fakat beni şaşırtarak bunu yapmıyordu.

Canavar beni asla bırakmazdı. "Git hadi benimle işi bitene kadar kurtulursun!" Diğer eliyle de bileğimi kavrayıp daha sıkı tuttu. "Cehenneme birlikte gideceğimizi unutmuş olamazsın!" Bu iş gittikçe garipleşmeye başlıyor.

Portal sadece bir insanın geçebileceği kadar küçülünce deprem de gittikçe yavaşlıyordu. Depremi yaratan portaldı o kapanınca sarsıntı durabilir fakat bu olursa canavara karşı son şansımızı da kaybederiz. Saçlarım uçuşurken ayak bileğimde öyle yakıcı bir ısı hissettim ki, canavar ile aynı anda acıyla haykırırken ayağımı bıraktığı an Meliz girdabın içine girerken peşinden beni de çekti. Her ikimiz de portalın içine girdiğimiz an geçit kapanmış canavar dışarıda kalmıştı. Teşekkür ederim Mara, evet o yakıcı büyü'nün sahibi oydu çünkü enerjisini hissettim.

"Size söyledim ormanda kamp yapıyorduk fakat vahşi bir hayvanın saldırısına uğradık. Kendimi iyi hissetmiyorum daha sonra ifade versem olur mu?" Meliz'in sesini duyunca inleyerek gözlerimi açtım bir yatakta yatıyordum. Kapıdan gelen sesler sanırım birilerinin çıktığını gösteriyor. "Neler oluyor?" Güçlkle doğrulurken hemen yan tarafımda bacakları alçıda asılı bir şekilde yatakta yatan kadını gördüm.

"Dünden beri uyuyorsun Elzem." Son günlerde uykuyla aram kötü olduğu için uykusuz kalıyordum uzun süre uyumuş olmam beni şaşırtmadı. "Neredeyiz?" Uykulu gözlerim odanın içinde gezinirken gördüğüm canlı renkler, serumlar, dolaplar ve tavadaki lamba ile sertçe yutkundum. "Aman tanrım geri mi döndük?" Duvardaki priz yeri bile burada elektiriğin çoktan bulunduğunu gösterirken kalbim göğsümde heyecan içinde çırpınıyor bunun rüya olmasından korkuyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen bu gerçek olsun.

"Siz faniler nasıl dersiniz? Ah buldum! Sana bir iyi bir de kötü haberim var hangisini istersin?" Hasta önlüğünün içinde gülerek bana bakıyordu.

"İyiden başla."

"Evet geri döndük şu anda Ankara'da bir hastanedeyiz." Omuzlarım rahatlayıp çökerken tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde verdim. Şükürler olsun geri dönmüştüm en azından takas gününe kadar ailemi son kez göreceğim bu tek arzumdu. Babama son bir kez daha sarılma şansım var, Sıraç'a doyasıya veda edebilirim ve Yavuz'u son kez görebilirim. Anneannemin mezarına giderek ihmal ettiğim gülleri bırakabilir, tüm öğrencilerimin kapısını çalıp son kez her biriyle hasret giderebilirim. Onlar benim çocuklarım gibiydi en az ailem kadar her birini çok özlemiştim. Kızları da getirmeyi çok istemiştim hatta eğer sadece bir haftam kalmasaydı bir şekilde geri döner onları da buraya getirmeye çalışırdım. Lakin sayılı günlerim kalmışken ve İtır'ın bana yaptığı şey yüzünden artık kimse için bir şeyler yapmak içimden gelmiyor. Yıllardır etrafımdaki herkes için çırpınıp durdum hiç birinin buna değmeyeceğini Araf bana çok güzel öğretti. Ne olmuş yani kızlar hücrede bana yardım etmişse? Onlar bunu bir kez yaparken ben onları hep korudum asla benim yaptıklarım ile kıyaslanamaz. Doğa dışında oradaki kimsenin benim için bir değeri kalmadı evet sadece İtır'ı değil Mara'yı da sildim. Oraya gittiğimiz ilk günden beri en az İtır kadar şımarıklık yaparak bana zorluk çıkardı. Birlikte çıkışı aramak varken onlar benim hizmetçilik yaparak kıvrınmamı izlemeyi seçtiler. Son olanlar bana iyi bir ders oldu artık ne hâlleri varsa görsünler.

Hepsi elbirliğiyle içimdeki tüm iyi niyeti yok etti bu saatten sonra kime ne olduğu umurumda değil.

Beni bir bencile çeviren onlar oldu şimdi hepsi tek başına.

Derin bir nefes verirken, "Elzem bu nasıl mümkün oldu bende anlamıyorum." Kafası karışmış bir şekilde bana dönerken yeşil gözleri olanları sorguluyordu. "Bizi akademinin dışına çıkartacak bir geçit açtığıma

eminim ama o an hücredeyken garip bir şey oldu. Sanki biri bedenimdeydi çünkü dudaklarımda çıkan sözcükler bana ait değil gibiydi. Üstelik hücreye girdiğim an zemindeki tüm o işaretler önceden geçit için gereken hazırlıkların yapıldığını gösteriyordu." Ona inanıyorum çünkü hücredeyken şarkı üzerinden bana verilen mesajlardan biri canavardı. O şarkıyı canavarın saldırısına gerçek anlamda uğradığım gün ortaya çıkardım. Şimdi mesajı daha iyi anlıyorum canavar ve kitap? Demek istediği seni canavardan kurtaracak büyü Mühür ve Kalkan kitabında saklı. Meliz'i şaşırtıp benim dünyama geçiti açan kişi de aslında oydu değil mi? Kitabı bulmamı istiyordu.

Peki o gizemli kişi kim?

"Kötü haber neydi?"

"Sol tarafına bak." Başımı çevirdim ve o an dudaklarımda dökülen tek şey, "Yok artık!" Bu nasıl mümkün olabilir?

Bir daha hiçbir şey için imkansız kelimesini kullanmayacağım.

Evet oldukça uzun bir bölüm oldu peki Elzem ne görmüş olabilir? Onu bu kadar şaşırtan ne gördü sizce?

Elzem ve Meliz'in yeniden eve dönmelerini bekliyor muydunuz? Elzem geri dönmeyi hep istiyordu ama şaka gibi bir şey oldu kızlar yerine Medusa ile döndü.

Canavar her ikisine zindan da bir hayli zor zamanlar geçirdi peki Meliz'e müdahale edip geçiti fanilerin dünyasına açan kişi kimdi?

Aynı kişi hücrede Elzem'e ipucular bırakıp ona canavardan kurtulmanın yolunun kitaptan geçtiğini anlatan kişi. Peki bu kişi veya kişiler kim ve Elzem'e neden yardım ediyor?

Aslında bu gizemi çözmek için çok uzun süre beklemeyeceksiniz yeni bölümde Elzem birçok sırrı daha açığa çıkaracak.

Peki canavar neden onların peşinde bir tahmini olan var mı?

Üstelik canavar zindanda Elzem'i korumaya çalıştı gerçekten de Elzem'in düşündüğü gibi onunla beslenmek için mi peşinde? Yoksa Elzem'den farklı bir şey mi istiyor?

Elzem bu bölümde Savcı'ya bir masal üzerinden her şeyi bildiğini gösterdi ve hemen sonrasında zindan yıkıldı kızlar kayboldu. Geride kalanlar ne yapacak dersiniz?

Peki Elzem ailesine gidince neler olur dersiniz?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(30) Geçmişe Doğru Yolculuk.

Bir insan kendisini elinden tutup kaldırabilir mi? Oluyormuş, ben yapınca çok da güzel oluyormuş.

Kimsesi kalmayınca insan kendisinin kimsesi olmayı öğreniyor...zor ama mecburiyet.

Son günlerde hayatımda o kadar çok garip olay oldu ki, bir yerden sonra bu tür şeylere alıştığım için artık eskisi gibi tepki vermiyordum. Bir gece ansızın kendi dünyamdan çıkıp gözlerimi farklı bir boyutta açmış olmam bu garipliklerden biriydi. Klanlar, ırklar, kış ve yaz olarak ikiye bölünen mevsim değişiklikleri de bunlardan biriydi. Tüm o büyüler, ürkütücü yetenekler ve daha açıklanmayan birçok şey derken akıl sağlığıma büyük bir darbe alarak tüm bunlara bağışıklık kazandım. Ben bile bir klana ait iken artık daha fazlasına kendimi hazırlamalıyım değil mi? İçinde bulunduğum dünyanın karanlık yüzüyle tanışmışken her an olacak gizemli şeylere artık tepki vermeyi bırakmalıyım değil mi? Öyle olmuyor işte! Ben ne zaman bundan daha ilginç olmaz desem hep daha ilginç olanıyla karşılaşıyorum. Tıpkı binbir güçlkle haftalar sonra nihayet eve dönmenin sevincini daha doyasıya yaşamadan gördüğüm şey gibi. Bu nasıl anlatılır inanın ki bilmiyorum nasıl mümkün olduğunu ise artık sorgulamak bile istemiyorum. Gerçekten böyle bir şey oldu ve ben şu anda afallayarak bunu yaşıyorum. Nasıl ve nedenleri sorgulamak bile istemiyorum çünkü bunun cevabını bana verebilecek kimse yok. Haftalar sonra gelen sevincim bile boğazımda kalırken elimdeki takvim yaprağıyla sokaklarda amaçsızca dönüp duruyorum.

2020/ 19 Haziran/ Cuma!

Evet Meliz'in bana gösterdiği şey duvarda asılı duran takvim yaprağıydı. Geçmişe geldiğimize inanamıyorum!

"Bizi geçmişe getiren ben değilim bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum." Onun yeteneğini aşan bir durum olduğunun farkındayım bu kısımda bir şeyler vardı ve onu bulacağım.

"Bugün 19 Haziran cuma ise o halde çarşamba günü geçit açılacak." Arafın soğuk kış mevsiminde çıkıp yine kendimi Ankara'nın yaz sıcaklığında

bulmuştum. Üstelik komik bir şey varmış gibi insanların bize yönelik olan bakışlarına değinmek bile istemiyorum. "Biri bizi geçmişe gönderdi çünkü büyü kitabını almamızı istiyor. Canavardan bizi kurtaracak büyü kitapta saklı." Geçit gününden beş gün öncesine dönmenin başka bir açıklaması olamaz. Meliz'e hücrede geçiti açarken müdahale eden kişi ve bana mesaj bırakan aynı kişi olmalı.

"O kişi bir akıl hastası olmalı!" Aynı şeyleri düşünüyorum bu yaptığı affedilir gibi değil.

"Daha zamanımız var öncesinde şu kıyafetlerden kurtulalım." Hastaneden gizlice çıkmıştık yanımızda kimliğimiz olmadığı için kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Sıraç'ı arayıp hastane masraflarını ödemesini isteyebilirdim ama bu zamana müdahale etmek olurdu. Yaşanmış bir geçmiş var ve burada yapacağım en küçük bir müdahale geleceği değiştirebilir. Burada yapacağım her şey şimdi olduğundan daha kötü şeylere sebep olabilir. Lakin şu anda her şeyi değiştirmek için de bir şansım vardı. Bu bana sunulmuş bir fırsat Arafa hiç gitmeyebiliriz geçmişini değiştirsem gelecekte birçok şeyi önleyebilirim. Ah tabii ya bu harika olur! Bunu yapacağım Itır ve Savcı'nın ihanetini böyle durdurabilirim. Eğer dört kalkanın Arafa gitmesine engel olursam o vakit Itır beni ağlatamaz ve yıllardır süregelen savaşımı kazanmak için hâlâ bir şansım olabilir. Savcı'yı hiç tanımamış olursam kalp ağrısı çekmek zorunda kalmam. Şu anda bana öylesine değerli bir hazine sunuldu ki bu şans kullanmalıyım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp ona göre stratejiler yaparak geleceği değiştirmeliyim.

Arafa dair her şeyi silmek için bir şansım var.

"Bu bakışları iyi tanıyım aklımdan bile geçirme." Meliz ne yapmayı planladığımı anlamış olabilir ama beni durduramaz. "Arafı yaşamak kaderinizde vardı bir korkak gibi kendi kaderinden kaçamazsın." Bu korkaklık değil bu kendi kaderini yeniden yazmaktı ve bunu yapacağım.

"Beni durduramazsın."

"Biliyorum ama ilk kez yanlış bir karar veriyorsun. Buradaki tek amacımız kitabı alıp canavardan kurtulmak onun dışında olay örgüsünü bozamayız. Bunu yaparsan kendi geleceğini şimdi olduğundan daha kötü bir hale getirebilirsin." Bundan daha kötüsü mü? Hiç sanmıyorum.

Derin nefes alarak kıyafetlerimizden dolayı bize tuhaf bakışlar atan insanlara kaşlarını çatarak yeniden bana döndü. "Oynanması yasak tek oyuncak zamandır ve bir Oyunbaz olarak nerede durman gerektiğini

bilmelisin. Zaman akışını bir kez bozarsan asla düzeltme şansın olamaz." O yüzden Sıraç'ı aramadım çünkü hastaneye benim için gelseydi şu anda okulun son günü öğrencilerine ders veren sınıf öğretmeni Elzem Akay'ın bundan mutlaka haberi olurdu. Ortada iki Elzem olması işleri içinden çıkılmaz bir hâle getirebilir. Bu işi kendi bildiğim şekilde yapacağım.

Geçmişteki kendime en az psikolojik hasar vererek bunu halletmeliyim.

Biraz para temin edersem kalacağım yer olarak sıradan ama temiz bir otel seçebilirim. Gözönünde olan lüks otellerden özellikle uzak duracağım çünkü gerek sosyal faaliyetler, gerek iş seyahatleri ve günlük yaşamım olsun çok fazla gözönünde olan bir hayatım vardı. Medyaya yansıtacak tek bir haber sabah kahvaltısında geçmişteki Elzem'in önünde olurdu. Henüz çatı katındaki kadının kim olduğunu bile bilmezken kendi hakkında çıkan haberlerin şokunu ona yaşatmak istemiyorum. Hani aptal biri olsa sorun yok iki sorgular bırakır bu işin peşini derim, ama o benim geçmişteki halim ve ben hiçbir işin peşini kolay kolay bırakmam. Her ne yapacaksam kendimi şüphelendirmeden yapmalıyım. Kahretsin buradaki tek rakibim geçmişteki halim olmuşken işim hiç kolay değil çünkü rakibim fazlasıyla kırk fikirli ve çetin ceviz.

Zaten benim de hakkımda bir tek ben gelirdim.

Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım. "Şaka gibi bir şey yaşıyorum." Hangi insan kendisinin arkasında nasıl iş çevireceğini düşünür ki?

"Sadece kitaba odaklanmalıyız Elzem." Bacakları düşündüğümünden daha hızlı iyileşiyordu bunun en büyük sebebi ölümsüz bir bedende olması. O alçılardan kurtulmuş olabilir ama hâlâ yürürken biraz aksıyor. "Dengeyi bozamayız yaşanacak şeylere müdahale etmek yok. Çarşamba gecesı kitabı aldıktan sonra asıl işimiz başlıyor o zamana kadar sadece seyirci konumundayız." Onu dinleyeceğimi sanmıyorum Arafta yaşadığım her şeyi silmek için Çarşamba gecesı o geçit hiç açılmamalı.

Ama öncesinde Ankara'nın kavurucu sıcağında beni haşlayan bu kıyafetlerden kurtulmalıyım.

Arafın kışından çıkıp sıcak havaya girmek beni şaşkına çevirdi.

Favorim olan güzellik salonuna peşimden Meliz ile birlikte girdim neyse ki hastaneye çok yakın olduğu için fazla yürümek zorunda kalmadık. Bir üst kata çıkıp asansörden inince buradaki yoğunluk sadece seçkin aileler için geçerliydi. "Elzem hanım?" Holde karşılaştığım kadın ile gülümseyip ona doğru yürüdüm. "Yıldız, lütfen sadece birkaç saat içinde beni baştan

yaratacağını söyle?" Uzun zamandır hizmetçilik yapmaktan ne cilt bakımı yaptırabildim ne de saçlarımla ilgilendim. Tırnaklarım bile uzun zamandır oje yüzü görmemişken bildiğin insanlıktan çıktım.

"Size ne oldu?" Burada çalışan orta yaşlı kadın daimi müşterisine bakarken Osmanlı cariyelerini andıran uzun korseli kıyafetlerime baktıkça şaşkınlığı büyüyordu.

"Soru sorma ve işini yap Yıldız. Derhal kızları bana gönder kaybedecek zamanım yok." Onu bırakıp içeri girince bir an önce işini yapmaya başlasın buraya onunla Arafın dedikodusunu yapmak için gelmedim.

Şimdi uzun zamandır özlemini çektiğim güzellik bakımında kendimi yeniden yaratacağım.

Kendim ile olan işim neredeyse akşama kadar sürmüştü. Tüm o masajlar, cilt maskeleri, saçlarımla bakımı ve diğer birçok şey düşündüğümünden daha uzun sürdü. Ancak şu anda boy aynasından kendime bakarken harcadığım zamana değdiğini görüyorum. Cildimdeki ölü deri gitmiş parlak tenim ışıldıyordu. Fazla abartılı olmayan hafif bir makyaj beni kendime getirirken yeşil gözlerim şimdi daha canlı bakıyordu. Saçlarımdaki kırıklardan kurtuldum ancak onları kısaltmalarına izin vermedim. Açık bıraktığım saçlarım haftalar sonra ilk kez şampuan ve saç kremleri ile buluştukları için şimdi daha canlı ve dolgun görünüyordu. Bu güzellik salonuna üyeliğim olduğu için daha önce bir yıllık peşin ödeme yapmam hayatımda verdiğim en doğru karardı. Hiç ödeme yapmadan bakım yaptırdığım gibi askıdaki kıyafetlerden giyinmem sorun olmamıştı. Burası bir mağaza olmadığı için kıyafetler ödediğim paranın dışında kalıyordu ama her defasında bol bahşiş bırakan bir müşteri olduğum için aksesuar amaçlı koydukları kıyafetlerden birkaçını almamı sorun etmediler. İçinde rahat edeceğim spor bir şeyler seçtim seçeneklerim kısıtlı olduğu için yazlık kısa bir elbise seçmiştim.

Acaba Savcı beni böyle görse tepkisi ne olurdu?

Meliz benim aksime pantolon ve tişört kombini tercih etti. Gerçi annemin bedeninde yaşadığı o yirmi dört yıl boyunca da genelde hep uzun ve kapalı elbiseler seçerdi. Doğduğu yere ait olan alışkanlığından vazgeçemeyen biri neden tam tersi bir şeyi benden istiyor? Sonuçta bende doğduğum yerde olan alışkanlığımı sürdürüyorum. Sürekli elbisemin kısılalığından dem vuruyordu. "Daha hızlı iblis, evime gitmek istiyorum." Dışarı çıkınca bir taksi durdurdum güneş çoktan battığı için güneş gözlüğünü çıkartarak taç

şeklinde saçlarıma taktım. Günler sonra nihayet ait olduğum eve dönüyorum.

Kısa bir süre sonra taksi konağın yakınlarında durunca dış kapının önünde nöbet tutan korumalara doğru bir adım atmıştım ki Meliz beni durdurdu. "Geçmişteki Elzem şu anda konakta ve sen bizi buraya mı getirdin?" Aynen öyle yaptım çünkü okuldan dönünce ağaca çıkıp intihar etmeye çalışan Doğa ile ilgilendikten sonra her zamanki gibi çalışmak için kendisini çalışma odasına kapatmıştı. İtir yine dışarıda arkadaşlarıyla olduğu için büyük ihtimalle sabaha karşı eve gelirdi. Şu saatlerde yine araba yarışları veya yasadışı dövüşlere katılıyordur. Gözaltına alınmayı hiç sorun etmedi çünkü onu hep kurtaran bir ablası vardı!

Keşke müebbet almasını sağlasaydım.

Doğa ise hep olduğu gibi erkenden yatmıştır zaten Elzem şu anda çalışma odasında olduğu için birileri beni görse de bir şey anlamaz. Odada hangi saatte çıkacağını önceden bildiğim için sıkıntı yok. "Fatih, taksinin parasını öder misin?" Korumalardan birini yanıma çağırdıktan sonra yanımdaki kadını gösterdim. "Arkadaşımı bir otele yerleştir bunun öncesinde ona kolayca ulaşmam için bir telefon almayı ihmal etme." Meliz'i bırakıp konağın bahçe kapısından içeri girdim. Onu eve alamazdım bu daha çok soruna yol açabilir. Korumalar şaşkınlık içinde bana bakarken gülerken bir açıklama yaptım. "Acil bir işim olduğu için arka kapıdan çıkmıştım." Çalışma odasında ki afet günün geri kalanında hiç dışarı çıkmadığı için bu açıklama gerekliydi.

Zile basınca kapıyı bana Mara açtı şimdi kimmiş bakalım hizmetçi? Kızıl saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış beyaz gömleği ve siyah kalem eteğiyle geçmişteki hali tam karşımda duruyordu. "Siz çalışma odasında değil miydiniz?" Bu paragöz şu anda hâlâ benim hizmetçim değil mi?

"Nerede olduğum hakkında ne zamandan beri bir hizmetçiye hesap veriyorum?" Yanından geçerek içeri girdim. "Salonda olacağım bana yemek getir." Soğuk bir şekilde konuşarak gelecekte yaptıkları yüzünden ona tavırlı bir halde yürüdüm. Bu nankör bana odasını temizletmişti!

Şeytan diyor hemen şimdi ailesi de dahil hepsini kapının önüne koy defolup gitsin!

Her zamanki gibi Mara bana lanetler yağdırarak bir tepsiye yiyeceğim yemekleri koyup getirince rahat bir nefes aldım. Nihayet adamakıllı yiyeceğim bir şeyler günlerdir açlık çekiyorum. Kendi evimde kendi temiz mutfağında çıkan yemekleri gönül rahatlığıyla yemek harika bir duygu.

Annesi Berna hanım benim için fazla yağlı olmayan şeyler hazırlamıştı oysaki ben şu anda diyet listeme uymak istemiyorum. Genelde aşçılar diyet programıma uyduğu için burada pişen çoğu yemekler benim zevkime göre olurdu.

"Siz zayıfladınız mı?" Mara gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Bir gün içinde beş kiloya yakın vermiş gibisiniz?"

"Elma diyeti uyguluyorum Mara, aşırı hızlı zayıflatıyor."

"Öyle mi? Bana da diyetin içeriğini söyler misiniz?" Öğle gördüğü kadın ve şu anda baktığı kişi arasındaki inanılmaz kilo kaybı onu şoka uğratmış olmalı. "Bir günde bu kadar zayıflamak mümkün değil şu diyetten bende istiyorum."

Sinirlerim bozulduğu için gülerek başımı salladım. "Tabii ki de sana da söyleyebilirim. Günahlar şehrinde dövülmüş bir tencereyi ocağın üzerine koy ve içine bolca nankörlük dök. Bir kavanoz bencillik, birkaç tutam kıskançlık. Üç damla gözyaşı ekle ve son olarak bunları ihanetle tatlandır al sana mis gibi elma diyeti."

"Bu ne saçma bir diyet hiçbir şey anlamadım ayrıca içinde hiç elma yok."

"Merak etme içinde ve içimde bolca elma var."

"Sizi anlamıyorum Elzem hanım."

"Zeka meselesi demeyeceğim Mara, çünkü bu lafın patentini vahşi bir barbar çoktan aldı."

"Hâlâ anlamıyorum?"

"Sana beni anla diye para ödemiyorum." Karnım doyduğu için boş tepsiyi gösterdim. "İşini yap diye ödüyorum ve sen hâlâ burada mısın?" Kaşlarını çatarak tepsiyi kaldırmasını büyük bir keyifle izledim. Nasıl olsa gelecekte canıma okuyordu ben niye geçmişte aynısını yapmayayım ki?

"Mara kahvem nerede kaldı? Bu kadar yavaş olmak zorunda değilsin!"

İşte hakkettiğim hayat.

En az bir saat boyunca gözlerimi saatten ayırmadım. Tüm çalışanlar odalarına çekilirken nihayet beklediğim an gelmişti. Çoktan geceyarısı olmuştu Medusa şu anda banyoya girmiş olmalı kitabı almak için harika bir fırsat. Elzem'den önce onu alırsam geçitin açılmasını engelleyebilirim. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkarken basamakları bitirip çalışma odasının kapısını kontrol ettim. Her an dışarı çıkabilirdi o yüzden adeta koşarak üst katın basamaklarına tırmandım. Kendim ile saklambaç oynadığıma inanamıyorum. Basamakları yeni bitirdiğim esnada merdivenlerden gelen

adım seslerini duyunca sıkıntıyla ofladım. "Geliyor!" Hemen peşimden o da çalışma odasından çıkmış olmalı.

Hemen annemin odasına girip kapıyı sessizce kapattım. Hızlıca yatağa doğru yürürken düşündüğümden daha hızlı bir şekilde peşimden gelmiş olmalı ki fısıltısını duyunca yutkundum. Anne diyordu, Itır ile yine tartıştığı için canı yanıyor ama bunu kimseciklere söyleyemiyordu. Gözlerim yatağın yanındaki komidini bulunca kaşlarımı çattım gerçek pusulam burada olmalıydı. Hemen boynumdaki pusulanın kapağını açtım. "Pusulam nerede?" Ona sen neredesin diye sormak saçma olurdu değil mi? Zaten geçmişteki kendimden de farklı biriymiş gibi Elzem diye bahsetmek de çok garip geliyor.

Ok hızlıca dönüp kitaplığı gösterince hemen oraya koştum okun gösterdiği raftaki kitabı çekince arkasında duran saat kutusunu aldım. İçini açınca gerçek pusulayı buldum kutuyu yerine koyup kitabı da eskisi gibi kutunun önüne koydum. Aldığım pusulayı koşarak daha önce bulduğum yere yani komidinin üzerine bıraktım. "Şimdi daha kolay bulur." Burada olması gerekiyordu aslında zamana müdahale etmiyorum çünkü önceden onu burada bulmuştum.

Kapıyı açacağını fark edince koşarak yerlere kadar uzanan kalın perdenin arkasına saklandım. İçeri girdiğini anlayınca nefesimi tutarak beni görmesin diye dua etmeye başlamıştım. Siyah güneş perdesi onu görmemi engelliyordu ama büyük ihtimalle şu anda odayı inceliyordu. "Ne? Şaka mı bu?" Pusulayı görmüş olmalı.

Başımı uzatıp bakınca kendi kendisine konuşarak iki pusulayı karşılaştırdı nihayet gerçeğini aldı. Daha sonra elinde düşen pusula ile bana arkası dönük bir şekilde yine sesli düşünerek diz çökünce hemen perdenin arkasından çıktım. Kutuyu almak için yatağın altına eğilince ses çıkarmadan hemen kapıya doğru yürüdüm. Kutuyu çıkartıp açtığı an bende onunla aynı anda kapıyı açtım. Sırtı bana dönüktü üstelik tüm dikkati kutuda olduğu için odadan çıktığını bile anlamadı. Kapıyı hafif aralık bırakıp merdivenleri kontrol etmeden duramadım. "Hadi Mara." Elzem yakalanmadan onun için gelmesi gerekiyordu.

Kendimden Elzem diye bahsetmem çok rahatsız edici.

İçerideki kızı kapı aralığında kontrol edince kaskatı bir bedenle banyonun olduğu tarafa bakmasıyla az kalsın çığlık atacaktım. Kilitlendi şu anda aşırı adrenalin yüzünden hareket edemediği için yakalanması an meselesi. Kahretsin Mara'yı bulmalıyım! Parmak uçlarımdan hareket ederek

merdivenlere gelince koşarak aşağıya indim. En alt kata inince telaşla etrafıma bakınırken koridorda bana arkası dönük bir şekilde odasına doğru giden kızıl şeytanı gördüm. "Ah!" Çığlık attığım an bana doğru dönünce onu görmemiş gibi yaptıktan sonra koşarak yeniden merdivenlere tırmandım. "Elzem hanım?" Aynen böyle peşimden gelmeye devam et.

Hızlıca koşarak ondan önce çatı katına çıkan merdivenleri bitirdim. Hemen kolonlardan birinin arkasına saklanınca burada sadece annemin odası olduğu için yukarı çıkan Mara'nın sesini duydum. "Onun odasına girecek kadar aklını mı kaçırdı?" Başımı eğince aralık kapıdan içeriye baktığını gördüm. Mara hızlıca odaya girerken bende saklandığım kolonun arkasından çıkıp tekrar aşağıya doğru koşmaya başladım. Az önce kendimi yakalanmaktan kurtardığıma inanamıyorum.

Kendime sahipken asla sırtım yere gelmez.

Bir alt kata inince ışık hızıyla odama girip yine perdenin arkasına saklandım. Elzem tüm gece kitaba odaklanacağı için buradaki varlığını kolay kolay anlayamazdı. Kısa süre içinde odaya giren kızları perdenin arkasında izledim. Elzem panik atak geçirirken Mara'nın onu nasıl sakinleştirdiğini kitap üzerindeki konuşmalarına kadar hepsini izledim. Nihayet Mara para karşılığında kitabı okumayı kabul edince bir fısıltı duydum. Mara kitabı okumaya çalıştıkça bu fısıltı çoğalıyor buna izin vermiyordu. Bu fısıltı üst kattaki Medusa'dan geliyor olmalı çünkü melez olduğu için Tenebris olduğu kadar da Muhafızların da özelliğini taşıyor. Şu anda Mara'nın zihnine girerek kitabı okumasına engel oluyordu. İlk seferinde yaptığı büyüünün fısıltısını duymamıştım ama şimdi eskisine göre güçlerim daha yoğun olduğu için onu duyabiliyorum.

Mara kitabı okuyamadı zaten daha sonra yine benimle tartıştı bu hep yaptığı şey. Perdenin arkasında kafamı çok az uzatıp onları izlerken Mara'nın gitmek üzere olduğunu gördüm. Kapıyı açıp gitmek üzereydi ki aklına her ne geldiyse Elzem'e doğru döndü. Mavi gözleri baştan ayağa odadaki kadını inceliyor bir şeyi anlamak ister gibi bakıyordu. "Annem haklı daha az şeker yemeliyim." Söylenerek gitmesiyle az kalsın gülecektim çünkü sorunun ne olduğunu anladım. Peşimden yukarı çıkarken beni kısa pudra bir elbiseyle görmüştü. Şu anda Elzem'in üzerinde ise okula giderken giydiği gömlek ve kalem etek vardı. Bu kadar hızlı bir şekilde değişen kıyafetler haliyle kafasını karıştırdı. Tabii aradaki kilo farkı da onu bir hayli şaşkına çevirdi çünkü odadaki Elzem bir günde kaybettiği o beş kiloyu geri almış görünüyor.

Onun arkasında bakan doğal afet ise büyük ihtimalle hizmetçisinin çok garip olduğunu düşünüyor.

Genelde uyumadan önce mutlaka küvette bir saat boyunca ılık suyla kendimi şımartırdım. Boy aynasının üzerini çarşafı kapatan kadın, iç çamaşırı hariç üzerindeki her şeyi çıkartıp banyoya girince hemen perdenin arkasından çıktım. O gün banyoya girince tekrar odaya girdim mi? Hayır suyu ayarlayıp doğrudan küvete girmiştım. Güzel o vakit sorun yok yakalanma korkusu olmadan buradaki işimi bitirebilirim. Hemen dolabı açarak amaçsızca eskittiğim telefonlardan birini aldım. Çıkan her yeni model telefonu aldığım için eskilerini bir kutuya atıyor orada öylece unutuyordum. Küçük bir not defteri ve tükenmez kalem, birkaç kullanmadığım makyaj ürünü gibi benim için hayati önem taşıyan şeylerden çantama bolca koydum. Özellikle onun dikkatini çekmeyecek tenhalarda kalan şeyleri aldım çünkü çok detaycı olduğu için kaybolan eşyaları dikkat çeksin istemiyorum.

Keşke yeşil göz kalemlerini sayacak kadar manyak olmasaydı en çok onlardan bir tane almak istemiştım.

Elbise dolabını açıp tüm elbiseleri kenara çektim. Kasanın şifresini hızlıca girerken kendimi tutamayıp güldüm. Kim şifreyi kendi uydurduğu bir şarkının kodlarını koyar ki? Kasayı açınca mücevherleri es geçip bir tomar parayı çantama attıktan sonra en pahalı mücevherlerden birkaç set almayı ihmal etmedim. "Kendimi soyduğuma inanamıyorum." Çalışanların maaş günü ve konakta ki harcamalar için zaten önceden belli bir miktar çıkartıp çalışma odasının kasasına koymuştu. Gelecek aya kadar bu kasayı açmayacağı için şimdilik sorun yok.

Elbiseleri eski haline getirince dolabı kapatıp odadan çıktım. Onları Medusa hakkında uyarırsam bir şeyleri değiştirebilirim. Herkes çoktan uyuduğu için ilk iş olarak Doğa'nın odasına girdim. Yatağında derin uykuda olan kadını kontrol ettikten sonra çantamda çıkardığım not kağıdına benim doğumumda bulunan ebenin şu anda kaldığı huzurevinin adresini yazdım. Özellikle sol elimi kullanarak yazımı en berbat haline getirerek bunu yaptım. Sol elimle bile çok güzel yazdığım için çirkin bir yazı ortaya çıkarmak beni çok uğraştırdı. Kendi el yazımı kullanırsam Doğa bu notu bırakan kişinin ben olduğumu hemen anlardı. "Lütfen yarın notumu bul." Notu kolayca bulacağı bir yere yani masanın üzerinde duran vazanın yanına bıraktım. Doğa gibi bakar kör biri için doğrudan notu avucuna yapıştırmayı düşünmedim değil.

İkinci hedefim mutfak olmuştu. Belki Doğa notumu görmez diye işimi şansa bırakmadım ve aynı notu mutfaktaki mavi tencerenin içine koydum. Bu tencereyi Mara çok seviyordu ve ondan başka kimse kullanmaya cesaret edemediği için not güvendeydi. Tencerenin kapağını kapatıp onu dolaba koydum Mara yarın öğle yemeği için yine mutlaka bu tencerede bir şeyler yapardı. "İkinizden biri bu notları bulmalı." Kızlardan biri Elzem'e notu gösterirse gerisini zaten o halleder.

Doğrudan kendime not bırakabilirdim ama yarın çocukların karnesini verirken bunu sıkıntılı bir ruh haliyle yapсын istemiyorum.

Şimdi gönül rahatlığıyla Meliz'in yanına gidip rahat bir uyku çekebilirim.

Gerçi bir iblisin yanında ne kadar rahat uyku çekilirse o kadar uyku çekerim artık.

"Bunu yapmak kötü bir fikir." İtır'ın devamlı geldiği kafeye geldiğimiz için Meliz iki saattir söylenmekten başka bir şey yapmıyor. Başımızda şapka ve taktığımız güneş gözlükleriyle bence iyi kamufle olduk. Genelde burada yiyip içtiği için neyseki bugün beni yanıltmadı. "Sessiz olacak mısın sen?" Menüü burnuma kadar çekerken işimi şansa bırakamam kalkanların hepsi ebe kadına gitmeli.

Arkadaşlarıyla vedalaşıp ayağa kalkınca istemsizce ona bakarken ağlamak istedim. Bastığı yeri gücüyle inleyen bu kız benim kardeşimdi. Siyah göz makyajı ona her zamanki gibi çok yakışmıştı. Giydiği bir omuzu açık salaş tişörtü ve yırtık pantolonuyla asi karakterini dışa vuruyor. Öfkesi en büyük düşmanı olduğu için bu seferki kurbanı ben olmuştum. Dışarı çıkarken kendimi toparlayıp hemen masadan kalkarak garsona doğru yürüdüm. Ben garsona giderken Meliz dışarı çıkmıştı çünkü anlaştığımız gibi garson notu İtır'a verene kadar bir şekilde onun gitmesine engel olacaktı. "Bir dakika lütfen." Garsonu durdurup camdan dışarıyı gösterdim. "Şu giden siyahlı bayan az önce çantasından bunu düşürdü." Notu ona uzattım. "Belki onun için çok önemli bir şeydir lütfen bunu ona verir misiniz?" Notu aldı lakin dışarı çıkmak yerine elindeki tepsiyi bırakmak için arka tarafa gidince kaşlarımı çattım. Onu bırakana kadar İtır giderdi neyse ki B planı olarak Meliz'i görevlendirdim.

Yeniden masama oturup kahvemde bir yudum aldım. Garsonun dışarı çıkmasını bir süre sonra geri gelmesini izledim. Hesabı ödeyip dışarı çıkınca Meliz bana doğru geliyordu. "Notu aldı mı?" Arabaya doğru

yürürken başını salladı. "Garson geç geldi ama notu ona verene kadar bir şekilde gitmesine engel oldum."

"Merak ettim nasıl oyaladın onu?"

"Arabayı çalıştırdığı esnada arabasının arkasına geçip aslan sesi çıkardım."

"Ne? Tam olarak ne yaptım dedin?"

"Aslan gibi kükredim diyorum nesini anlamadın?"

"Motoru çalışmış bir arabanın arkasında diz çöktüğünü mü söylüyorsun? Özellikle Itır gibi berbat bir sürücünün arabasının arkasına geçtin? Hani suç dosyasının büyük bir bölümü araba kazalarında oluşan kızıdan bahsediyorum? Bu ne tür bir sorumsuzluk!"

"İnsanlara anneleri gibi hissettirdiğinin farkında mısın? Senin doğumunu görmüş biriyim."

"Biz fanilerin bu durum ile ilgili çok güzel bir sözü var; akıl yaşta değil baştadır iblis! Ayrıca aslan gibi kükremiş olamazsın daha çok kuyruğuna basılmış bir köpek sesi çıkarmışsındır."

"Bir Tenebris çok iyi kükrer ama senin gibi sefil bir Oyunbaz bunu bilemez!"

"Depresyonda olan birine bağırдың için kendinden utanmalısın ben duyduklarımın yalancısıyım." Bu konuyla ilgili zihnimde bir şeyler var ama bir türlü ne olduğunu çıkaramadım.

"Dinle, az önce çok garip bir şey oldu. Arkadaşlarımla öğle yemeğindeydim hesabı ödeyip kalktım. Tam arabama binmiştim ki bir köpek uluması duydum. Sanki biri kuyruğuna basmış gibi ciyaklıyordu zavallı şey."

Hatırladıklarımla kıkırdayınca bana dönen kadının kolunu tutarak arabaya doğru çekiştirdim. "Yürü hadi daha çok işimiz var kükreleyen aslan."

"Bana inanmıyor musun?"

"Ne haddime böyle bir şeye asla cüret etmem tüm kalbimle sana inanıyorum." Bana tersçe bakıp arabaya binerek kapıyı sertçe kapatınca gülerek başımı iki yanıma doğru salladım. "Nelerle uğraşıyorum."

Görev tamamlandığı için anayola çıkınca hâlâ alınganlık yapmasıyla arka koltuğu işaret ettim. "Börek sever misin? Otelden ayrılmadan önce senin için bir şeyler almıştım." Sabah kahvaltı yapmadan otelden çıktığımız için Meliz hazırlanırken kiraladığım araba gelince aşağıya inerken onun için birkaç paket hazırlattım.

Uzanıp arka koltuktaki poşetleri alırken güldü. "Çocukken de böyleydin insanlara hep yüksekte bakar ama etrafındaki herkesin maddi manevi her şeyiyle ilgilenirdin." Bazı kötü alışkanlıklardan kolay kurtulmak mümkün değil.

"Seni düşündüğüm için değil bana yardım etmen için gücünü toplaman gerekiyor." Hâlâ biraz topalladığı için eski sağlığına kavuşması işime yarar.

Meyve suyunu açıp börekten bir ısırık alırken, "Sende bir şey yemedin ister misin?" Arabanın hızını arttırırken başımı olumsuz anlamda salladım. "Poşette bir tane elma olacaktı."

"Elmalardan nefret ettiğin halde neden çoğunlukla onlarla besleniyorsun?"

"Senden de nefret ediyorum ama şu anda arabamdasın değil mi?" Homurdanınca onu umursamadan uzattığı elmayı aldım benimle aynı hızda giden arabayı geçince sıradaki ki hedefimiz biraz uğraştırır.

"Savcı deliye dönmüştür." Ansızın söyledikleriyle gaza biraz daha yüklendim. "Cehenneme kadar yolu var."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Benim de cehenneme kadar yolum var." Gülünce sinirden elmadan kocaman bir ısırık aldım. Son durağım ölümler diyarı olduğu için cehennem konusunda fazla beklemeyeceğim.

Kölesi olduğum için bana emir verdiği an bedenim burada kalırken ruhum bir süre için kendisini Savcı'nın yanında bulabilir. Şu anda son sürat bir araba kullanırken umarım bunu yapmaya kalkışmaz. Beni kendi isteğim dışında oraya çağırırsa Gediz'e her iki annesini de zevkle öldürtmek vereceğim ilk emir olur. Umarım kardeşine yaptıracaklarını önceden düşünerek bana patronluk yapmaz.

Yaklaşık yarım saatlik bir sessizlikten sonra yine can sıkıcı konuyu açmıştı. "Seni gerçekten sevdiğini biliyorsun değil mi?" Arabayı durdurunca alay edercesine gülerek ona döndüm. "Bildiğim tek şey hayatımın içine ettiğiniz o yüzden kapat artık çeneni." Arabadan inince güneş gözlüğümü takıp önüme gelen saçlarımı elimin tersiyle savurarak yürümeye başladım. Sevgi öldürmez seven biri sevdiğini öldürmez onu daha fazla görmek istemiyorum.

Ayrıca aşk hayatımı ezeli düşmanım ile konuşacak değilim o kadar da değil.

Karşımdaki yere bakarken yanıma gelen kadın hâlâ bir şeyler yiyordu. "Burası neresi?"

"Viran huzurevi, 2.kat 14.oda, Gülistan Temiz." Kızlara yazdığım adresi sesli bir şekilde söyledim. "Doğumuna giren ebe ile ne işin var?" Gülerek elmadan bir ısırık daha aldım. "Kalkanların içine kurt düşürsün diye onu azıcık korkutacağım." Arabayı gösterdim. "Kızlardan herhangi biri gelirse yakalanmak istemiyorum arabaya geçip gözcülük yap." Ebe kadının adresini biliyorum çünkü bir seferinde babam her zamanki gibi doğum günümü anlatırken ondan minnetle söz etmiş şu anda huzurevinde kaldığını söyleyerek onun için üzülmüştü. Konuşma esnasında huzurevinin adını hatta odasına kadar bahsettiğine göre babam hâlâ onu ziyaret ediyor olmalı.

Bahçesi bile toprak yerine betonlarla kaplı yer beni rahatsız ederken kapıyı iterek içeri girdim. Kayıtları tutan görevlinin yeri boş olduğu için doğrudan üst kata çıktım. "Çok fazla ölmek üzere olan ruh." Ayakkabılar ayağımdaydı ama buna rağmen kokuları soluyorum. Beni en çok tahrik eden koku ölmek üzere olan hastalara ait olan kokulardı. Eminim şu anda ayakkabıları çıkarsam vampir gibi bir odaya girmiştım.

Oda numarasından ebe kadının odasını kolay buldum. Kapıya hafif vurduktan sonra içeri girince istemsiz olarak yüzümü buruşturdum. Odadaki yoğun nem kokusu dayanılmaz bir işkenceye dönüşmeden hemen bu işi bitirmeliyim. Gözlerim hiç yıkanmamış gibi duran sarımsı perdeleri bulunca öğürmemek için kendimi zor tuttum. Fayansların arasındaki kir tabakası midemi bulandırıyor buradan kaçmak için inanılmaz bir istek içime çörekledi. Masanın üzerinde duran kirli kahvaltı tepsisi ve birçok karışık ilaçlar hijyenden çok uzak görünüyor. "Elzem değil mi? Baban her geldiğinde senden o kadar çok bahseder ki kafamda şekillendiği gibisin." Başımı çevirince yatakta iki büküm duran bir kadın gördüm. Gri gözleri fazla ölü bakıyordu. Yüzündeki deri sarkmış sadece kaşları değil kirpikleri bile dökülmüştü. Kafasında eski yeşil bir bone vardı bonenin altında hiç saç olmadığını anlamak zor değil. Hasta önlüğünün içinde fazla zayıf görünüyor yeterince beslenmiyor olmalı ki kemikleri sayılıyordu.

"Merhaba Gülistan hanım." Bu çöplükte oturacağım temiz bir yer olmadığı için sallanan sandalye beni idare ederdi. "Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var." Sandalyeye oturunca o da kendini zorlayarak yatakta oturup sırtını yatak başlığına yasladı. "Babanın anlattığı kadar varsın." Yorgunca gülümsedi. "Fazla tez canlısın değil mi?" Öksürmeye başlayınca ondan aldığım ölüm kokusu çok az zamanı kaldığını gösteriyor. Kızlar buraya gelene kadar dayanmalı.

"Fazla zamanım yok Gülistan hanım." Aslında fazla zamanı olmayan şu an için ben değildim ama bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum.

Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. "Her şeyi biliyorum doğduğum gece yaşanan her şeyi." Yatağın kenarına oturup kırıksıkları üzerinde barındıran elini tuttum. "Yardım etmelisiniz." Acısını kendi bedenime çekerken derin nefes almaya başladım. Yaşlı kadın iyice korkarken parmaklarıma sızan zift gibi siyah acı damarlarıma karışıyor canımı yakıyordu. Hastalığını ondan alamam ama kızlar gelene kadar acısını dindirerek ona fazladan biraz zaman kazandırabilirim.

Şimdi acıdan kurtulduğu için yüz hatları gevşedi. "Acelemlerim var o yüzden beni iyi dinleyin doğumum da yaşanan gariplikten dolayı insanların acısını aldığım gibi iki katı acıyı da verebilirim." Gözlerimle ayaklarımı gösterdim. "Ayakkabıları çıkartınca nasıl bir canavara dönüştüğümü görmek bile istemezsiniz." Solgun teni iyice sararınca gözleri büyüyen kadını korkutmak için bunları duymak fazlasıyla yeterli olmuştur. Kendi isteğiyle kolay kolay konuşmayacağını biliyorum. Eğer tersi olsaydı şimdiye kadar defalarca benimle iletişime geçerdi ama Gülistan hanım ona dokunmayan yılanın şükretmeyi seçmişti. Ben ise o yılanın boynunu parçalamışken aynı şeyleri ona da yapmayacağımın bir garantisini veremem.

"Gün içinde arkadaşlarım ile tekrar buraya geleceğim kendi iyiliğin için bilmem gereken her şeyi umarım bize anlatacaksınız." Elini bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Bunu değiştirmek için bir şansım vardı eğer bildiklerini anlattırsa belki kızların konaktan kaçıp kurtulmalarına yardımcı olur.

Çok önceden bana bilmem gerekenleri anlatsaydı şimdi bu halde olmazdım. Gerçi babam ve oğulları bile bunu yapmamışken kırk kat yabancı birine niye kızırırsam.

"Kahretsin geç kaldık!" Ben ebe kadın ile görüşürken Elzem çocukların karnelerini verip babam ile görüşmeye gitmişti. Çoktan ikindi oldu ve o her ikindi hiç aksatmadan anneannemin mezarına gider. Aynı anda gelmiş olmalıyız ki her ikimiz de Şadi Bey mezarlığına yakın bir yere arabayı park ettik. "Ruh formundayken seni görebilir miyim veya beni görmeni sağlayabilir miyim?" Başını sallayınca rahat bir nefes aldım. "Sen bir aykırıydın sadece efendin değil istediğin herkesin seni görmesini sağlayabilirsin sadece istemen yeterli. Bende iblis olduğum için diğer ruhların aksine istediğim kişiye kendimi gösterebilirim."

"Senin doğumunda şüpheli bir şeyler var ama onu araştırmak benim işim değil şimdi bedenler burada kalıyor ve biz çıkıyoruz." Bir Tenebris ve Muhafızın birlikteliğinde doğan çocuk nasıl iblis olur? Gerçekten onca insan bunu hiç merak etmedi mi?

"Ne demek istiyorsun?" Her ikimizde bedenlerimizi arabada bırakıp dışarı çıkınca nasıl yaptım bilmiyorum ama şimdi beni görüyordu. Bu iyi şimdi tek hedefim Elzem'den önce mezarlığa ulaşmak. "Diyorum ki ya Araftakiler fazla vurdumduymaz ya da ben bir şeyleri kurcalamadan duramıyorum." Kaldırımından inen sarışını görünce gözlerimi kısıtım. "Fazla dalgın görünüyor." Yeşil gözleri boş bakıyor yolun ortasında karşıya geçerken ondan beklenmedik bir dikkatsizlik yaşıyordu.

Kitabın sırrını düşünüyor.

Yolu yeni yarılamıştı ki son sürat üzerine gelen tır ile hiç düşünmeden yola atladım. "Dikkat et!" Sesimi duyunca başını kaldıran kadın üzerine gelerek kornalar çalan tırı görünce, "Ah hayır..." Gibisinden bir şeyler söyleyip dondu kaldı. Bu kadar aptal olamam!

Aramızdaki mesafeyi kapattığım gibi belinden tutarak onu sertçe geriye çekince kalçalarının üzerine yere düştü. Neyseki son anda onu es geçen tır biraz ileride durmuştu. Şoka girmiş olmalı ki düştüğü yerde hiç hareket etmiyor. İnsanlar onun etrafına toplanıp endişeyle ona bir şeyler sorarken kocaman gözlerle bana bakan Meliz'e doğru yürüdüm. "Sen az önce kendini mi kurtardın?" Neden? Kendi canımı sokakta bulmadım ya ne gerekiyorsa onu yaptım.

Bir süre sonra daha iyi hissediyor olmalı ki onunla ilgilenen insanları kibarca geçiştirmeye başladı. Etrafındaki kalabalıktan kurtulup mezarlığa girince, "Ah hayır!" Ondan önce mezarlığa yetişmeliyim. Fazla hızlı koştuğum için beni göremeyen sarışının yanında hızlıca geçerken kazayla koluna çarptım. "Ah hayır." Bu sefer ki ses ondan çıkınca omuzuna tutarak inleyen kadını bırakıp daha hızlı koşmaya başladım.

Bedenim hâlâ yaşadığı için diğer ruhlar gibi bir şeylerin içinden geçemiyorum ama istediğim bedeni alabiliyorum.

Geçmişte kendi bedenimi almak çok garip olurdu.

Ondan önce gelerek hemen annemin mezarını kazınca açtığım çukura ceketimin cebinde duran not kağıdını gömdüm. "İyi de nasıl bulacak ki?" Gözlerim annemin mezarının üstündeki dikili karanfilleri görünce güldüm. "Eğri ve bükük şeyleri nerede olsa bulurum." Aceleyle bir karanfili dibinden kopardım ve notun olduğu toprağa batırıp ortasından hafif kırdım.

"Ben bu çiçeği o kadar karanfilin içinde bulmakla kalmam notu bile bulurum." Bu konuda kendime güvenim tam olduğu için Elzem buraya gelirken yanından geçerek mezarlıktan çıktım. Yalnız bu kadın çok hoş kokuyor her adımında ayrı bir asalet akıyor.

Az önce kendime asıldığıma inanamıyorum.

Ben yapmam gerekeni yaptım şimdi sıra onlarda.

Elzem mezarlıktan çıkana kadar arabanın içinde beklemiştik. Tekrar şapkalar ve gözlükler takılırken yeniden onu takip etmeye başladık. Huzurevine gittiğine emin olmalıyım yolda kızlar sürekli aradığı için arabayı yolun ortasında durdurması büyük hata. Mesajımı yeni buldukları için her biri arayıp onu şoka uğrattığı için bu normal. Itır'a doğrudan ulaştırdığım halde anlaşılan mesajın önemini yeni idrak etmişti. En son arabayı durdurduğu için arkasında araba kullanan adam ile küçük bir sorun yaşıyordu. Bizde arabadan indik ama Elzem bizi görmesin diye ruh formundayız. Adam ona küfrettiği için sinirlenip arabadan indi ancak onun ruhunun kokusunu soluyunca şaşkına döndü çünkü ayakkabılarını giymemişti.

"Kullanmasını bilmiyorsan geçmeyeceksin o direksiyonun başına!" Kısa boylu çirkin adam tükürükler saçarak onun üzerine yürüyünce kaşlarımı çattım. Bir kadına ne cüretle küfreder? Özellikle benim gibi bir kadına! Ona doğru bir adım atmıştım ki Meliz gülerek kolumu tutunca bunun yanlış bir hareket olacağını anladım.

Çıplak ayaklarla olduğu için aldığı kokuların yoğunluğuyla afallarken çok şaşkın görünüyordu. "Be-ben..." Devamını getiremeyecek kadar kötü durumda olduğunu biliyorum ama trafiği kapattığı için insanlar kornalara basıp ona kızıyorlardı. "Onu yürümesi için teşvik etmeli miyiz?"

"Kes sesini şuanda bizi duyuyor!" Meliz'i azarlayıp susturdum seslerimizi duyduğu için iyice onu ürkütmek istemiyorum.

Neyseki bir süre sonra kendisini toparlayıp gidince bizde yeniden arabaya bindik. "Bunun bir faydası dokunmayacak biliyorsun değil mi?" İç çekerek başımı salladım. "Biliyorum farkında değilsin ama ben geçmiş olması gerektiği hale getiriyorum." Aslında bendim değil mi? En başından beri duyduğum o gizemli ses benim sesimdi. Gelecekte geçmişe giderek kendime yardım ettiğim için o sesleri duyuyordum. Kendi zihnimi bile mühürleyen bendim ben artık ne olanları ne de yaşadıklarına akıl sır erdiremiyorum. Kimsesizler gibi kendime yardım etmeye çalışıp geleceğimi

kurtarmaya çalıştım ama az önceye kadar bunu yaptığının farkında bile değildim.

Ağlamak istiyorum çünkü gelecekte geldiğim için bunun değişmeyeceğini biliyorum.

Arabayı konağın yakınlarına çekerek zamanın gelmesini bekliyoruz. Duyduğum o seslerin Medusa ve bana ait olduğunu fark etmem bende büyük bir hayal kırıklığı yaşatmıştı. Günlerdir öyle kötü bir ruh hali içindeydim ki Çarşamba gecesine kadar babam ve abilerimi gizlice uzaktan izlemek dışında hiçbir şey yapmadım. Onları o kadar çok özledim ki kırgınlığım karşılına geçip hesap sormaya engeldi. Öylece kimsesizler gibi uzaktan her birine bakıp durmuştum. "Revani ne alaka bana söyleyebilir misin?" Ah pazartesi günü olanları soruyordu. Medusa kardeşime büyü yapınca Elzem büyüü görsün diye ona ayakkabılarını çıkarmasını söylemeliydim. Meliz ile ruh formundayken İtir konağa gelip olay çıkartacağı zamana kadar konakta zaman öldürürken sıkıntıdan mutfığa girmiştik. Mara'nın annesi Berna hanım Elzem'in en sevdiği tatlıyı yapıyordu tabii her defasında tatlının şerbetini çok şekerli yaptığı için onu yiyemiyordum. Bana sırtı dönük kadına, "Daha az şeker koyun Berna hanım," diyerek dayanamayıp onu uyardım. Arkasını dönen kadın beni görmedi ama kapıdan konuşup gittiğimi düşünmüş olmalı ki Homurdanarak önüne dönmüştü. Zaten bir süre sonra İtir ve Doğa geldiği için Elzem'e küçük bir uyarı yaptıktan sonra konaktan ayrılmıştık.

"Fazla şekerli sevmiyorum."

"Onu sen yemeyecektin ama?"

"O gün onu yiyen ben oldum iblis."

Evet pes etmiş olabilirim ama zamana müdahale etmeden duyduğum seslerin olduğu her yerde bulunarak aynı şeyleri söyledim. Hatta kendisini çalışma odasına kapatan Elzem uzun süre oradan çıkmıyor diye konağa girmiş kendim için birkaç kıyafet almıştım. Her ikimiz aynı anda ortada görünmediğimiz sürüce konağa girip çıkmam gereken saatleri iyi ayarlıyordum.

Şimdi ise Çarşamba gecesi gelip çatmış gökyüzü fırtınalar kopartırken arabanın içinde çatı katını izliyoruz. Hangi kısımlarda müdahale edeceğimi bildiğim için doğru zamanın gelmesini bekliyorum. Medusa haklıydı zaman ile oyun oynanmaz yaşanacak bir kader varsa her şekilde yaşanırdı. Bu sebeple konağa girip geçitin açılmasını engellemek için bir şey yapmıyorum

Çünkü bütün bunları yaşamamız gerekiyordu. Buraya kitabı almak için geldik öyle de yapacağız onun dışında olan şeylere müdahale etmeyeceğim.

"Zaman geldi hadi gidelim." Sırt çantamı takınca birlikte arabadan indik. Yağan yağmur bizi ıslatırken rüzgarın şiddeti konakta kopan kabusun habercisiydi. Güvenlik kulbesindeki herkes büyüyle uyutulduğu için bu gece kalkanlar ve Medusa dışında kimse uyanık değildi. Koşarak konağa girince sırlıslıkla olmuştuk. İçeride bulduğum spor ayakkabılar Elzem'e ait olduğu için onları alarak hemen merdivenlere doğru koştuk. Bu ayakkabılara ihtiyacı olacaktı.

atı katının kapısının hemen önündeki koridora bedenlerimizi bıraktık çünkü bu halde içeri girerek bizi görürler. "şimdi beni iyi dinle senin işin kitabı almak." Benim içeride yapmam gereken çok şey vardı bunu daha önce yaşadığım için biliyorum. "Kitap için buradayız iblis, aksi takdirde o canavar işimizi bitirir. Geçit açılınca odadaki her şeyi içine çekmeye başlayacak. Hemen kitabı alarak buraya gelmelisin bedenine girmeyi unutma, herkesten sonra geçitten biz atlayacağız anladın mı?" Bunu hatasız bir şekilde yapmalıyız eğer yine kitabı kayıp edersek döndüğümüzde canavar bizi yerdı.

"Ben..." Meliz susunca ne dřndėėn bildiğim için farkında olmadan ona tebessüm ettim. "Biliyorum bedenini yeniden kazanma şansın varken bunu kaybetmek zor ama sen söyledin bunu değiştiremeyiz." Bu bizim kaderimizde vardı ben yapmazsam bir başkası yapardı o mutlaka bedenini kaybedecekti. Neden geçiti durdurmuyorum sanıyorsunuz şimdi buna engel olsam daha kötüsünü yaşayıp yine Arafa gidecektik. Zamanın akışını bozamayız aksi takdirde daha beteri gelip bizi bulur.

"şu halimize bak istersen." Yüzümü buruşturup her ikimizi gösterdim. "Klanların yok, gücün yok, yanında seni destekleyen kimse yok. Bir de bana bak konumum yok, param yok, ailem hatta artık bir kardeşim bile yok. İkimiz de yalnızız ve peşimizde bir canavar var. Anla artık dibi bulduk birbirimizden nefret ediyor olabiliriz ama ya birlikte çalışarak kendimizi dipten kurtarız ya da sonumuzu getiririz." İçerideki kadın tüm hayatımı mahvetmek üzere ve bende onun yıllardır beklediği büyük günü kaba çevirmek üzereyim. "Odadaki iki kadın saniyeler içinde birbirini bitirecek ama kapının dışındaki iki kadın karşı tarafa bir özür borçlu ve bu özür kısa bir süre için ateşkes yapılarak dilenmeli." Bu her ikimiz için çok zordu asla birbirimize gvenmeyeceğiz ama elimizde birbirimizden kimse kalmadı. Her ikimiz de bunun bilincinde olmalıyız bunu kabul etmenin zamanı geldi.

"Tamam." Şimdi daha iyi hissederek başını salladı. "Hadi bitirelim şu işi." İşte duymak istediğim kelimeler.

Kapıyı usulca açarak Elzem'in ayakkabılarını içeriye ittim. Bu şeyleri elime alırsam havada uçan ayakkabılar hoş bir görüntü sunmaz. Kapı aralığından içeri girince kimse kapıdan oluşan boşluğa dikkat edecek durumda değildi. Büyü çemberi alavler çıkartarak yükseldikçe yükseliyor kızlar içinde baygın yatıyordu. Medusa hızlı bir şekilde kara büyüye devam ederken Meliz çemberin içinde ruhumun yaptığı şeyleri göremiyor ama Mara'nın gittikçe tükenen enerjisini hissetti. "Ona neler oluyor?" Kısık bir sesle konuşunca derin nefes aldım. "Ruhum şu anda onunla besleniyor." Ne yazık ki kontrolümü gerçek anlamda kaybettiğim anlardan birini yaşıyordum.

"Onu öldürüyor!"

"Farkında değil miyim sanıyorsun? Onu durdurmak için buradayım!" Medusa'yı kontrol edince kollarını iki yanına açmış başını yukarı kaldırarak hararetli bir şekilde büyü sözlerini tekrarlıyordu. En azından bu tarafa bakmadığı için Elzem'e engel olabilirim kalkanlar zaten baygın.

Yerdeki ayakkabıları alıp yanan ateş çemberine doğru yürürken, "Bekle büyüünün içine girersen neler olacağını biliyor-" demişti ki onu dinlemeden ateşin üzerinden atlamam ile kaşlarını çatı. "Hadi ama neden beni dinlemezsin ki!" Bunu yapmazsam Mara ölecekti.

Büyünün içine girince baygın yatan bedenimi es geçip ruhumun yanında durdum onu benden başka kimse göremiyordu hatta Meliz bile onu görmüyor. "Elzem?" Beni duyduğunu biliyorum fakat yeşil gözleri baygın bakıyor yıllar sonra aldığı lezzetli ruhun tadına sonuna kadar bakmak için çıldırıyordu. "Ne söylersem söyleyeyim beslenmeye başladığın zaman hiçbir şeyin seni durdurmayacağını iyi biliyorum neyse ki bunun için de önlemimi aldım." Mara'nın ruhunu emerken her ikimiz de diz çöktüğümüz için ayak bileğini tuttum. Önce sağ ayağına ayakkabıyı giydirdim hemen sonrasında diğer ayağına bunu yaptım. Bunu onun ruhuna değil bedenine yapmıştım evet bedenine ayakkabıları giydirince az da olsa ruhu kendisini toparlamayı başardı.

Kendisine gelince önce Mara'nın solgun yüzüne baktı daha sonra ise kafası karışmış bir halde çemberin içinde baygın yatan bedenine. Spor ayakkabıların ayağında olduğunu görünce yutkundu. "Ben bunları nasıl giydim?" Aslında hâlâ yerdeki bedenin kendisine ait olduğunu ve şu anda bir ruh olduğunun farkında değil.

Mara'nın üzerindeki ellerini korkarak çektikten sonra ayağa kalkınca gözleri yine yerdeki bedenini görmüştü ve anladı. "Aman tanrım." Evet nihayet gerçekleri anladı.

Kriz geçirir gibi titrerken gözlerini kendi bedeninden ayırmıyordu. Kirpikleri titreşiyor yeşil gözleri afallamış bir halde bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu. Dudaklarını konuşmak için araladı lakin ne söyleyeceğini bilmiyordu onu çok iyi anlıyorum. Şu anda neler hissettiğini çok iyi anlıyorum çünkü bunu daha önce yaşadım hemde her saniyesini yaşadım. Ellerini öne uzattı şeffaf ellerini görünce bağırarak kendisini büyü çemberinin dışına attı. "Ha-hayır!" Ağlıyordu ama bir ruh olduğu için gözlerinden yaşlar akıyor ve o bunu da sorgulayıp iyice çıldırmanın eşiğine geliyordu.

"Size sunduğum kurbanlarımı kabul edin, açılın bana kapılar!!" Medusa'nın hırçın sesini duyunca pencerenin yanındaki kadını gördü. Medusa annemin bedeninde bağırdıkça gökyüzü yıkılırken gökgürültüsü penceredeki camları paramparça ederek içeri savurmuştu. Itır'ın bedeninde çıkan simsiyah bir ışığın yükseldiğini gördüm. Hemen sonrasında Doğa'nın bedeninde göz kamaştırıcı beyaz bir ışık çıktı ve Mara'da yükselen mavi ışıktaki onlara katıldı. Benim bedenim de ise kan kırmızısı bir ışık hüznese çıkmıştı. Işıklar kızların bedeninden yükselip birbirine karışınca ikinci kez soluğumu tuttum. Yükselen ışık süratle çemberin tam ortasına düşünce başta kendi bedenim olmak üzere dört bedenin hepsi savruldu. Çemberin dışına savrulan bedenler odanın farklı yerlerine tıpkı cansız bir eşya gibi düşmüştü. Benim bedenim ise kırık camların içine yuvarlanınca kanlar içinde kalmıştı.

Çemberin ortasına düşen ruhların ışığı geçiti açmak için zeminde küçük bir çatlak açtı. Hemen sonrasında o küçücük çatlak bir çukura dönüşünce o kadar hızlı bir şekilde büyümeye başladı ki kapı açılmıştı. Zeminde oluşan kara delik tıpkı bir girdap gibi gittikçe büyüdüğü için korkudan soluğumu kesiyordu. Oda'nın ortasına bir kasırga düşmüş gibi buradaki her şeyi tozu toprağa katarak rastgele etrafa savuruyordu. Çoğu eşya duvara çarparak parçalanırken tüm o parçalan her şey havada uçuşarak hortumun içinde şiddetle dönüyordu. Zemindeki girdap ise bütün bunların hepsini içine çekiyordu çünkü hortumun ta kendisi oydu. Raflar yere devriliyor kitaplar girdaba çekiliyor diğer tüm eşyalar yere düşüp paramparça olarak girdabın içine çekiliyordu. Meliz'i fırtınanın içinde güçlükle oda'nın içine doğru ilerlemeye çalıştığını gördüm. Ellerini yüzüne siper etmiş saçları ve

kıyafetleri uçuşurken girdap onu da içine çekmeye çalışıyor ama buna direnerek adım attıkça attığı her adım geriye doğru kayıyordu. Ben ise çatıdaki kolonlardan birine sıkıca kollarımı dolamış bir halde kendimi fırtınadan korumaya çalışıyordum. Kahretsin ruh formundayken t  y kadar hafif oldu  ğumuz i  in bizi yutması an meselesi!

Ba  ta benim olmak   zere kalkanların bedeni girdabın i  ine do  ru savrulunca   ok az vaktimiz kaldı  ını anladım. Kollarımı kolona doladım fakat bedenimin geri kısmı havada girdaba do  ru   iddetle   ekiliyordu. Neyse ki kalkanları yutunca kara delik biraz yava  ladığı i  in fırtına hafif dinmi  ti. Yerdeki kara delikten Meliz'in sarı sa  ları g  r  n  nce tutundu  u duvarın yanında yutkunarak ona do  ru d  nd  . Bedeni gittik  e yukarı   ıkıyordu altın sarısı sa  larından sonra kafası g  r  nd  . G  zleri kapalı bir   ekilde beline kadar yukarı   ıktı ve hemen sonrasında tamamı girdabın   zerinde hareketsizce havada duruyordu. Yarım kollu ipekten siyah bir elbise giyen kadın kara mele  i andırıyordu. Uyuyan g  zel gibi g  zleri kıvrımlı kirpikleri tarafından gizlenmi   kolları hafif yanlarında a  ık ve sarı sa  ları etrafında uçuşurken   ok g  zel g  r  n  yordu. Daha   nce ya  adığım korku y  z  nden onu do  ru d  zg  n g  rmemi  tim ama   imdi ne kadar g  zel oldu  ğunu t  m   ıplaklığıyla g  r  yorum.

"Nihayet bekledi  im an!!" Medusa g  lerek girdaba do  ru y  r  d  . "Artık kimse kar  şımda duramaz!" Annemin bedeni yere yığılınca benim sıram gelmi  ti.

Elzem nihayet kendisine gelip oturdu  u yerden fırlayınca yerdeki keskin cam par  asına uzandı ama   effaf bedeni ona dokunamadı. "Pusula Elzem! Pusulayı taktıktan sonra tekrar dene. Acele et en zayıf oldu  u an uyanmadan   nceki hali!" Ba  ırarak onu uyardığımda i  imdeki su  luluk duygusu y  z  nden Meliz'in oldu  u tarafa bakamıyorum.

Pusulasını aradı  ını anlayınca tekrar ba  ırdım. "Elzem pusula hemen arkanda!" Onunla konu  urken sesimden tanınmasın diye   zellikle sesimi de  i  tirmeye   alı  ıyordum ama i  ten i  e duydu  u sesin   ok tanıdık geldi  ini sorguladı  ını biliyorum.

Arkasını d  nd  ğ   gibi yerdeki e  yaların yanında duran pusulayı alıp boynuna taktı. Pusulasına dokunabilir     nk   onun i  inde ruhunun m  hr   vardı ve onu takınca ruh formundayken her   eye dokunabilir. Yerdeki b  y  k sivri cam par  alarından birini alıp girdaba do  ru ko  unca, "Yapma..." Meliz sessizce fısıldayıp   ne atılınca buna engel olmasın diye ona do  ru ko  tum. "Bu olmalı." Kollarını tutunca a  layarak ba  ını iki yanına salladı. "Olmasın,

Elzem bu olmasın." Bir çocuk saflığıyla ağlayarak bana yalvarınca ne yapacağımı bilmiyorum. "Özür dilerim Meliz." Bunu ona yaptığım için haklı olduğum halde acı çekerek ondan özür dilerken kollarını bana sararak hıçkırıklar içinde ağladı. "Ben bunu hakkecek kadar kötü biri hiç olmadım ki, sadece kendime bir yer edinmek istedim." Hemen arkamızda birbirini kanatan geçmişiz duruyor ve geleceğimiz teselliye birbirimizin kollarında arıyordu. Bu çok garip değil mi? Yanlış geliyor ama bir o kadar da doğru.

Duyduğumuz çığlık sesinden sonra her ikisinin de geçitten atladığını biliyorum. "Meliz zaman geldi." Hemen ondan ayrılıp yere düşen dolabın kenarına sıkışan kitaba doğru koştum. Tüm bu süreçte kitabı gözümlü almıştım. Önce savrularak köşeye uçtu daha sonra yere düşen dolabın kenarı onun üzerine geldiği için girdaptaki fırtınaya kapılmadı. Kitabı çekerek onu yerden alınca geçitin süratle kapandığını gördüm. "Meliz hadi!" Bağırarak kolundan tutup onu dışarı sürükledim üzgün olduğu için kendisini kaybetmiş gibi görünüyor.

"Kendine gel artık iblis!" Odanın dışına çıkınca bağırarak koridorda duran bedenlerimizi gösterdim. "Kapı kapanırsa zamanın içinde sıkışıp kalırsınız!" Kollarından tutarak onu sarsınca neyse ki yaşlı gözleri tehlikeyi sonunda idrak etmişti. "Ta-tamam." Hâlâ az önce olanların etkisinde olduğu için konuşurken çenesi titriyordu.

Hemen kitabı yerde yan yatan bedenimin sırt çantasına koyup fermuarı sıkıca kapattım. Sadece saniyeler içinde Meliz ile yattığımız yerde gözlerimizi açtığımız gibi ayağa kalkarak odaya doğru koştuk. Geçitin kapanmasına sadece iki saniye kala birbirimizi kaybetmemek için el ele tutuşarak atladık. Ve ben karanlığa çekilirken bile yine son kez yerde yatan anneme bakmıştım fakat bu sefer bakışlarım sessiz bir vedayı içinde barındırıyordu çünkü bir daha asla onların hayatında olmayacağımı artık biliyorum.

Ve ben yine içimde aynı şeyleri söylemişim. Başardım artık özgürsün anne, iyi ol sana kalan hayatında.

"Beni öldürdün sen bir canavarsın!" Biri şu kadını susturabilir mi? Aksi takdirde onun dilini kökünden kopartınca gerçek canavarı o zaman görecektim. Zaten Ankara'nın sıcağından çıkıp bu kara kışa ısınlandığım için burada donuyorum. Onun için hava hoş tabii ne de olsa başına gelecekleri önceden tahmin ettiği için konağa gitmeden önce atkıya kadar kışlık ne varsa

giymişti. Ben ise yarı çıplak yazlık kıyafetler ile burada donuyorum. "Yıllar sonra beynimin durduğu bir güne denk geldik ve sen bana son gün kalın giymem gerektiğini söylemedin!" Daha kötüsü ise orada niye öyle kışlık şeyler aldı diye ona hiç sormayı akıl etmedim!

Gülerek mini etekten dolayı açıkta olan bacaklarıma baktı. "Savcı'ya kıskançlık krizi geçirmek için özellikle böyle giyindiğini düşünmüştüm." O benim umurumda bile değil kendi dünyamdaki koşturmaca yüzünden her iki dünya arasındaki iklim değişikliğini unutmuştum.

"Zamanın hangi kısmına geldik?"

Sinirden yerdeki karlara tekme atarak bağırdı. "Nereden bileyim ben! Biri bizi zamanın farklı yerlerine gönderip duruyor. Arafta zamanı kontrol eden kimse hiç olmadı ki bu nasıl olur bilmiyorum. Hiç ve her şeyi elinde tutan zaman lordları bir efsaneden ibaret!" Bekle ne dedi? Hiç ve her şey mi? Aman tanrım daha önce Bülbül bana buna benzer bir şeyler söylemişti. Her şeyim ve hiçim gibi bir şeyler söylediğine eminim.

Ah hayır bunu bize yapan Bülbül olamaz değil mi?

Geri döndüğümüzde bana hesap vermek zorunda!

Elzem'i bulup akademiye kadar uzaktan koruyacağım daha sonra onun zihnini mühürlemeliyiz. Aslında ölmemişti değil mi? Efsun'un odasında zihnimi mühürleyen o ses bendim aslında orada ölmedim sadece zamanın farklı bir bölümüne gitmiştim. Son gözyaşı akacağı güne gitmiş olabilirim. Kalacağım zindanı önceden bildiğim için kendime küçük işaretler bırakarak kendimi kitap ve canavar hakkında uyardım.

Zindanda ki o ipucular fazla zekice ve beni çok iyi tanıyan birinin işiydi öyle biri de benden başkası olamazdı.

"Belki kıyafetler konusunda hazırlıksız geldim." Gülerek taktığım sırt çantamı gösterdim. "Odamda aldığım şeylerin içinde en pahalı mücevherlerden birkaçı da vardı." Buradaki para birimi farklı olabilir ama altın ve mücevher her boyutta iş görür. Onları bir kuyumcuya götürünce kalan son haftamı rahatlık içinde geçirebilirim.

"Paradan vazgeçemiyorsun değil mi?" Gülerek yürümeye devam etti. "Yoksul insanlar para olmadan da yaşamını sürdürüyor." Ona katılmıyorum buraya geldiğim ilk gün açlıktan ölmek üzereydik bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Akademi de kalacak yer ve yiyecek sıkıntısı çekmiyordum ama oraya dönmek istemediğim için bu sefer işimi şansa bırakamam.

"Meliz?" Ormanın içinde dizlerime kadar gelen karın içinde bata çıka hareket ederken ona doğru döndüm. "Arafta başka akademi var mı?"

Bedenini öldürdüğümü yine hatırlamış olmalı ki somurtarak başını salladı. "Yine aklından ne geçiyor katil fani?"

Sevimlice gülümseyerek omuz silktim. "Hiçbir şey başımıza yeni işler açmak gibi planlarım asla yok."

"Sen mi? Tanrı aşkına o kahrolası beynin iki dakika rahat durmazken bu hiç inandırıcı değil!"

"Hadi ama iblis, yeni bir yolculuk ve yeni bir macera ilgini çekmiyor mu?"

"Yol arkadaşım sen olduğun sürece hayır." Gülerek önüme dönüp pusulamın kapağını açtım şikayet ediyor ama henüz hiçbir şey yapmadık bizim asıl maceramız Elzem'in zihnini güvenceye aldıktan sonra başlıyor.

Bir süre pusulanın okunu takip ederek ormanın içinde ilerlerken nihayet onu gördüm. "Sessiz ol iblis." Somurtkan kadını kendim ile birlikte ağacın arkasına çekerek biraz ileride elinde ok ve yay ile avlanan Hafız'ı gösterdim. "Birazdan bir Oyunbaz ona ölümcül bir yara açacak ve ben gelip onu kurtaracağım." Hafız ile olan dostluğumuz böyle başlamıştı ona kimin zarar verdiğini görmek için harika bir fırsat.

Yaklaşık on dakika boyunca uzaktan Hafız'ı takip ettik ama hâlâ kimse ona zarar vermek için gelmemişti. Enerjimizi belki hisseder diye ona fazla yaklaşamıyoruz ama yaptığım hesaplamalara göre tam şu anda saldırıya uğraması gerekiyordu. "Gidelim hadi kimse gelmeyecek." Meliz benim aksime sabırsız biri olduğu için sürekli aynı şeyleri söylüyordu. "Ama onun yaralanması gerekiyor aksi takdirde beni parazitlerden kurtarmaya gelmez." Borcunu ödemek için o gece bana yardım etmişti bu çocuğun yaralanması gerekiyor.

Burada bir şeyler ters gidiyor.

"Bana ölümcül bir büyü söyle bunu ben yapacağım." Afallayarak gözlerini büyüttü. "Onunla yakın arkadaş olduğunuzu düşünüyordum?" Böyle olması için onun hayatı tehlikede olmalı ve onu kurtaran kişi ben olmalıyım.

"Ona zarar verecek kişi çok geç kaldı Hafız'ın beni kurtarması için bana borçlanması gerekiyor." Ona büyü yapan çok güçlü bir Oyunbazdı madem o kişi gelmedi o halde bunu ben yaparım. Hafız'ı yanıma çekmek için başka şansım yok Elzem'in büyüyü bozarak onu kurtarması gerekiyor.

"Kahretsin hayır!" Afallayarak başımı kaldırıncı dehşet içinde fark ettiğim gerçeği sindirmeye çalışıyorum. Aman tanrım aslında o kişi de en başından beri bendim değil mi? O yüzden bir Oyunbazın büyüünü etkisiz

hale getirdiğim hâlde kimse benim için gelmemiştir. Her şeyi kendi lehime çevirerek yanımda olacak arkadaşları önceden bu şekilde seçmişim. Vay canına bu müthiş ve korkucu.

Geçmiş ve gelecek arasındaki o ince çizgide duruyor olmalıyım.

Fark ettiğim şeylerin etkisinden çıkmak mümkün değil. "Söyle artık şunu merak etme ölmeyecek Elzem onu kurtaracak." Her şeyi ben yaptığım için onun ölmeyeceğini biliyorum.

"Kendinden farklı biri gibi söz edince fazla ürkütücü oluyorsun." İnat etmeyi bırakınca nihayet onun sessizce söylediği büyü sözlerini tekrarlamaya başladım. "Bu eski dili bilmiyorum!" Ona güvenmiyorum bana farklı bir büyü yaptırabilirdi. "Sizinle olan ortak dillerden biri Latince bunu kullan. Buradakiler kadar çok fazla dil bilmiyorum "Farsça veya Galce'de olabilir ama bilmediğim bir dilde büyü yapmayacağım." Daima tedbirli biri olduğum için nasıl ki okumadığım bir evrakın altına imzamı atmıyorsam bilmediğim bir dilde büyü yapacak kadar da aptal değilim.

"Galce ne alaka onu hangi ara öğrendin?"

"Annemin işleri işte, konaktaki yedi yabancı dil öğretmenini unutmuş olamazsın. Bayan Chat, elinde bir cetvelle sürekli tepemde dikilip verdiği her cevaba, 'Anghywir Mrs. Elzem' deyip duruyordu. Hâlâ kulaklarımda yanlışı Elzem hanım diyen sesi var!" Sırf o tiz sesini duymamak için Galce öğrendiğime inanamıyorum ne işime yarayacak hiçbir fikrim yok.

Kıkırdarak başını sallarken çocukluğumun nasıl bir sıkı yönetim altında geçtiğini hatırlamak onu eğlendiriyor olmalı. "Aynı evde yaşayan iki kardeşin bu kadar farklı hayatlar sürmesi komik." Ona göre evet ama bana göre büyük bir trajedi. İtir benim aldığım hiçbir eğitimi almadığı gibi okulu bile güçlükle bitirmişti. O kafasına göre çocukluğunu yaşayıp oyunlar oynayarak büyürken ben cilt cilt kitaplar okuyor kendimden kusursuz bir insan yaratmanın hayallerini kuruyordum. Yaptım mı? Evet yaptım kendi çocukluğumu öldürerek bunu başardım. İşe yaradı mı? Hayır yaramadı tüm çocukluğunu doyasıya yaşayan kardeşim neleri feda ettiğimi umursamadan hayatımdaki her şeyi yıkıp geçti. Peki değdi mi onca emeğe? Değmedi ne İtir'a ne de hayatımda çaldıklarına değmedi.

Meliz benim istediğim üzerine büyü sözlerini Latince'ye çevirip söyleyince Hafız fazla uzaklaşmadan aynı şeyleri tekrarlamaya başladım. **"Ne mors suavis miscetis odores cum pelle mea vos sentire dolorem sentire, Iocosa saevitia. Sit deos adtendas vocationem sanguinis. Vos exaudi me in tua me spiritus, audiam vos mihi in me animam meam."**

Do tibi audi me, et ego in vobis cutem, et exaudi me Fiat cor meum et animam cecidimus, scuto et gladio ac flectere et!" Meliz susunca bu sefer tek başıma aynı şeyleri üst üste tekrarladım. Dudaklarımın söylediği her şeyi beynim bana hızlıca çevirisini yapıyordu. **"Ölüm karışsın tenine hisset sana yaşattığım kederi. Açılsın teninde Oyunbazın zulmü tanrılar kulak versin kandan gelen bu çağrıya. Beni duyuyor musun nefesindeyim, beni duyuyor musun ruhundayım. Beni duyuyor musun tenindeyim ve beni duyuyor musun artık sendeyim. Dursun kalp, solsun yaşam, diz çöksün kılıç ve kalkan!"**

Diz çöküp ellerimi yere bastırarak fısıltıyla bir şeyler söyledikçe ellerimin altında olan kârdan kırmızı dumanlar çıkıyordu. İçimde ılık bir şeyler köpürüyor gittikçe daha yoğun bir şekilde varlığını belli ediyordu. Tenimde karıncalanma oluşunca açılan gözeneklerin hemen ardında nefesim hızlanmaya başladı. Avuç içlerimi bastırdığım soğuk kar erirken tenimdeki yakıcı ısıyı benden alamıyordu. Yeşil gözlerim yerini koyu kızıla bırakmış olmalı ki büyü sözlerini tekrarladıkça etrafımdaki her şeyi kırmızı bir tülün arkasında görmeye başladım. Son teknoloji gece görüşü sağlayan o gözlüklerden birini takmış gibiyim çünkü tüm renkler kızıla döndü ve ben şu anda Hafız'ı değil onun beden ısını görüyorum. Demek ki büyü yaparken böyle olacaktım bu çok garip bir deneyim.

Parmaklarımın arasında kırmızı dumanlar çıkarken ellerimin olduğu kar kana bulanmış gibi kıpkırmızı oldu. Hemen sonrasında kırmızıya dönen kar geçtiği yeri kana boyar gibi rengini değiştirip süratle Hafız'a doğru hareket etti. Dışarıdan bakan kimse kırmızıya dönen karın değiştiğini göremez hatta Meliz bile şu anda görmüyor çünkü aykırı olduğum için sadece ben büyüleri görüyorum. Büyü geçtiği karın rengini değiştirip Hafız'ın ayaklarının altındaki karlara uzandı ve daha sonra ayaklarından onun tenine nüfus etti. Bize sırtı dönük çocuk inleyerek yerinde sendeleyince elindeki ok ve yay yere düşmüştü. Göğsünde kurşun yarasını aratmayan bir yara açıldı birazdan kanamaya başlayacak ve Elzem o kanları takip ederek onu bulacak.

Nefes nefese ayağa kalkınca başım döndüğü için düşmek üzereyken Meliz son anda beni tutmayı başardı. "İyi misin?" Değilim, bedenimdeki tüm yaşam enerjisi benden çalınmış gibi ayakta zor duruyorum. Başımdaki keskin ağrı yine varlığını hatırlattığı için ellerimi şakaklarıma bastırırken kışın ortasında terlemeye başladım. "Lanetine direnip beslenmediğin için

yaptığın ilk büyü de böyle kötü oldun." Beslenmeyi de düşünmüyorum ne olursa olsun bir ruh emiciye dönüşmeyeceğim.

Hafız konusunda içim rahat olduğu için onun aksi yönüne doğru yürüyüp çoktan onu geride bırakmıştık. "Şimdi ki planımız ne?" Plan işini bana bırakması akıllıca bir hareket.

"Aklımda iki plan var ilki farklı bir akademiye gidip büyüleri öğrenerek Oyunbazları kurtarmak. İkincisi ise bunu doğrudan yapmaya çalışmak." Kocaman bir ağacın yanında geçerken yine kar yağıyordu. "Sence hangisi daha doğru olur?

"Diğer akademiler küçük ve işe yaramaz üstelik anladığım kadarıyla bunu takastan önce yapmak istiyorsun değil mi?" Başımı sallayınca bir süre sessiz kalarak nasıl bir yol izleyeceğimizi düşündü. "Geçmişte olduğumuz için o canavar bizi bir süre bulamaz çünkü gelecekte izimizi kaybetti. Son gözyaşından sonra bedenindeki kafesinden kurtulduğu için hata yapsan bile artık doğrudan yerini bulamaz." Evet bunun farkındayım akışın son kısmına gelene kadar bir süre ondan kurtulmuştuk. "Madem bir süre canavar yok o vakit hem ondan kurtulmanın yollarını aramalıyız hemde parazitlerin lanetini bozmayı." Yani farklı bir akademiye gitme planı iptal aslında bunu yapmak çok zaman alırdı bence de sadece büyüye odaklanmalıyız.

"Oyunbazlar bildiğin canavara dönüştü üstelik onlara olan şey kara büyü değil bir lanet, bunu içime çekemem ki?" Büyüleri emiyordum ama şifacı yönüm lanetler karşısında ne kadar güçlü bilmiyorum.

"Lanetler konusunda usta olan birini bulursak bize nasıl bir yol izleyeceğimizi söyleyebilir."

"Peki tanıyor musun öyle birileri-" Sözlerimi tamamlayamadım çünkü bir anda ayaklarımızın altında açılan kara delik ile bağırduğımız esnada daha biz ne olduğunu anlamadan çukurun içine düşmüştük.

Hadi ama yine mi!

"Biz ne yaşıyoruz öyle!"

"Daha hızlı koş iblis, bizi yakalayacak!" Her ikimiz de zindanın içinde peşimizdeki canavardan kaçarken aklımızı kaçırmak üzereydik. Tanrı aşkına gerçekten biz ne yaşıyoruz aklım almıyor!

Başladığımız yere geri döndüğümüze inanamıyorum!

Neler mi oldu? Ormandaki geçit bizi yutunca kendimizi kızlarla birlikte akademiye giderken bulmuştuk. Bu karda kışta bedenimizi akademiye yakın bir ağacın altına bırakırken o an vahşi hayvanların saldırı ihtimalini

hiç düşünmedik. Neyse ki bedenimize herhangi bir saldırı olmamıştı. Daha üzerimizdeki şaşkınlığı atamadan her şey o kadar hızlı olmuştu ki olanları anlayamıyorum. Ruh olarak kızları takip ederken aklımda olan tek şey ormandaki uyuyan bedenim. Elzem'e Gediz'i çağırmasını ben söyledim çünkü Savcı'ya karşı kardeşini kullanmak doğru bir karardı. Hafız'ı zaten ölümün eşiğine getirerek kendi tarafıma çekmiştim. Asil'e güvenmesini söyleyerek üç silahşörleri kendi safıma çekmek için ilk tohumları Efsun'un odasında ektim. İtır'ı öldür diyen de bendim çünkü o sözümü ilerleyen zamanlarda sürekli hatırlayacak ve hatırladıkça sert tavrından ödün verip İtır'ı yanında tutmaya çalışacaktır. Belki böyle olursa gelecekte İtır ona ihanet etmez diye özellikle böyle bir şey söylemiştim. Onun zihnini mühürleyen bendim ama bana büyü sözlerini fısıldayan Meliz'di. Ben Elzem'in bedenine girip büyüü yaparken garip bir şekilde Meliz kalkana rağmen Doğa'nın bedenine girebilmişti. Elzem'in cin gibi zekasını gözönünde bulundurduğumuz için kim olduğumuzu anlamasın diye özellikle orada kendimizden birer ölü gibi bahsettik. Efsun'un odasında olanlar o kadar hızlı olmuştu ki dakikalar içinde kendimi ormanda yeni bir geçitin içine savrulan bedenimin içinde bulmuştum. Biri sürekli lanet bir geçit açarak bizi bir yerden başka bir yere gönderiyordu! Bülbül'den şüpheleniyorum.

Zamanın içinde savrulmaktan helak olduk!

En son ki durağımız üçüncü gözyaşı döktüğüm gün olmuştu. Yine bedenleri ormanda bırakıp ruh olarak gizlice akademiye girdik. Savcı sınıfta benim de içinde olduğum karma dersi verirken İtır henüz beni ifşa etmeden yapmam gerekeni yaptım. Ruh olduğumuz için önce koşarak beni atacakları zindana girip tüm işaretleri bırakmış hemen sonrasında küçük bir notu Savcı'nın odasındaki kitabın arasına koydum. Ve bunu yaptığım an yine kendimi bedenimin içinde geçitten savrulurken bulmuştum. Bu sefer de aynı günün içinde saatler geçmiş bir halde etiyile kanıyla kendimizi zindanda bulduk. Canavar peşimizde ve biz kaçıyoruz tanrı aşkına biz şu son bir haftada neler yaşadık biri açıklayabilir mi?

"Bizi canlı canlı yiyecek bir şeyler yap artık!"

"Ne yapabilirim o bir ölü yiyici!"

"İşinla bizi! Burası dışında herhangi bir yer olabilir."

Gerekli hazırlıkları yapmadan portal açmak o kadar kolay değil."

"Tanrı aşkına kendine gel sen bir iblissin! Lütfen tüm kötülüklerini sadece bana saklamayı bırakıp bir şeyler yapar mısın?"

"Zamana ihtiyacım var." Yanında geçtiğimiz boş bir hücreye onu ittim. "Acele et sana sadece birkaç dakika kazandırabilirim." Göz göze gelince aynı anda, "Geçit açmak yok!!" Bağırarak kolundan tuttuğum gibi onu hücrenin dışına çekip daha hızlı koşmaya başladık.

Bünyem bir geçiti daha kaldıramaz.

En son açtığı geçit bizi zamanda süründürdüğü için şimdi yine kurtulmak için geçit açarsa yine biri ona müdahale ederek bizi geçmişe gönderecek. Aynı şeyleri yaşayıp yine burada kendimizi bulacağız ve biz yine geçit açarak geçmişe gideceğiz. Kısacası bu kısır döngü sürekli kendisini tekrarlayacak ve biz zamanda kısıp kalacağız. Belkide bunu daha önce defalarca yaşadım o yüzden buna bir son vermek için geçiti açmazsak zaman normal akışına dönecekti.

"Bu anı daha önce yaşadık!" Meşalelerin yandığı yerlere koşarken bağırarak ona sesimi duyurmaya çalıştım. "Geçit açıldığı için zindan yıkılmıştı eğer geçit yoksa çıkışın olduğu koridor kapanmaz ve Savcı zamanında gelebilir!" En son odasında ona her şeyi bildiğimi söyledikten sonra doğrudan buraya gelmiştim. Şu anda benimle konuşmak için zindana geldiğine eminim.

"Gediz!" Canavar kükreyerek tüm ışıkları söndürmeye başlayınca nefes nefese bağırdım. "Eğer derhal zindana gelmezsen saniyeler içinde bir canavarın akşam yemeği olacağım!" Efendisinin sesini her yerde duyduğunu biliyorum madem kölem bari bir işe yarasın.

Hâlâ köleliğe karşıyım.

Geçiti açtığımız hücrenin önünde durunca nefes nefese arkaya döndük. "Ammamet!" Tam karşımdaki karanlık koridora bakarak bağırdım. "Çık artık ortaya!"

"Bunu neden yaptın şimdi!" Meliz çıldırmış gibi karanlığın içinde kükreyerek ışığın olduğu tarafa çıkmaya başlayan yaratığa bakıyordu. "Onu görmeden de yeterince korkutucuydu!"

"Bilmiyorum neden yaptım geçmişte kalan bir alışkanlık." Yaratık tamamen aydınlığa çıkınca gördüğümüz kan dondurucu manzara ile bağırarak refleks olarak birbirimize sarıldık. Kahretsin bunu da ikinci kez yapıyoruz ben artık bu günün sonuna gelmek istiyorum!

"Alışkanlıkların batsın uğursuz fani! Onu çağırmak zorunda değildin."

"Kulağımın dibinde bağırma iblis, bütün bunlar benim suçum değil."

"O senin canavarın!"

"Ondan benim evcil hayvanım gibi bahsetmeyi bırak çünkü şu zamana kadar evcil hayvan kriterlerimin içinde asla bir canavar olmadı."

"Seni ciddiye davet ediyorum bıktım bu alaycı tavrından!"

"Depresyondayım diyorum nesini anlamıyorsun? Sayenizde depresyonu bile adamakıllı yaşayamıyorum!"

"Bu ikisi birbirine mi sarılıyor yoksa bana mı öyle geliyor? En son kanlı bıçaklı iki düşman değiller miydi?" Asil'in şaşkın sesini duyunca korkuyla kapattığım gözlerimi usulca açtım önce Meliz ile birbirimize baktık daha sonra ise o kadar hızlı bir şekilde birbirimizden ayrıldık ki, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi hissettim.

Meliz'den uzaklaşıp başımı çevirince bize parçalamak üzere olan canavarı bulamadım ama onun dışında çok fazla sürpriz ziyaretçi tam karşımdaydı. Gediz ona çağırduğım esnada en alt katta olmalı ki nefes nefese arkadaşlarıyla buradaydı. Hepsi bu da değil yanında kızlar da olduğuna göre ve Savcı ile aynı anda burada olduklarına göre sanırım onlar zaten beni görmeye geliyordu. Aksi takdirde bu kadar kısa sürede gelmeleri mümkün değil. Onların gelişi canavarı kaçırtmış olmalı. Ne yani o yarattığı hiçbirini görmedi mi?

Peki bunlar niye böyle garip bir şekilde bize bakıyordu?

Eğer sarıldık diye böyle bakıyorlarsa çok saçma insan korku esnasında her şeyi yapabilir!

"Bu kadın her defasında şaşırtmayı iyi biliyor." Gediz bana bakarak ısıık çalarken Hafız bir küfür savurup hemen başını başka bir tarafa çevirdi. Gözlerini kocaman açan Doğa, yanındaki çocuğa tersçe bakınca Asil gülerek hemen bendeki bakışlarını yere eğdi. "Sadece şaşkınlıktan günışığı." Kendince küçük bir açıklama yaparken Doğa ona neden kızdı bilmiyorum ama bu onun hoşuna gitmiş gibiydi.

"Elzem?" Savcı'nın çenesi seğirirken tepeden tırnağa bana bakarken öfke krizleri geçiriyor gibiydi. "Bu ne hal hatun!" Karısını azarlayan kıskanç kocalar gibi davrandığının farkında mı? Ne varmış ki halimde?

Bekle ben kendi dünyamdaki kıyafetlerin içindeyim değil mi? Harika!

Yutkunarak başımı eğdim giydiğim şeylere bakınca şimdi neden herkesin bana baktığını anlıyorum. Üzerimde kalın askılı siyah bir sporcu atleti vardı ve altına çiçekli mini etek giymiştim. Siyah ceket ile harika görünüyorum güneş gözlüğü ise belki zindan yıkılır diye çantamda çıkarıp taktığım bir şeydi. Sonuçta tüm o toz topraktan gözlerimi korumam gerekiyordu değil mi? Eteğimden dolayı beni yargılıyor olabilir ama giydiğim o rahibe

kıyafetlerden sonra kendi dünyama gitmişken özlediğim kıyafetleri giymiştim. Topuklu ayakkabıları çok seviyorum ama bu koşturma da doğru bir karar olmayacağı için beyaz spor ayakkabılar belkide verdiğim en doğru karar. Evet gerçekten harika görünüyorum sonunda kendim olmanın hakkını veriyorum. Tabii bu birilerini kıskançlıktan çıldırtıyor ama bu da benim sorunum değil.

Hepsi hangi ara üzerimi değiştirdiğimi ve bu kıyafetleri nereden bulduğumu sorguluyor olmalı.

"Açıklayabilirim." Gözlüklerimi havalı bir şekilde çıkartıp yakama taktım. "Ama yapmayacağım." Omuzlarımı dikleştirip her birine üstünlük taslayan gözlerle bakıp elimin tersiyle saçlarımı geriye doğru savurdum. "Şimdi izninizle hücreme dönüyorum malum yarın sabah mahkemeye çıkıp yargılanacağım ve evet bu kıyafetlerle çıkacağım." Gözlerimle İtir'ı gösterdim. "Şu insan müsveddesini götürün buradan sinirlerimi bozuyor." İtir sertçe yutkunurken herkesin şaşkın bakışları eşliğinde yürüyüp gördüğüm ilk hücreye bir hanımefendiye yakışır şekilde girdim. Hemen sonrasında ise kapıyı sertçe kapatarak içeriden sürgüsünü çektim.

Tabii Savcı yeni kendisine gelmiş olmalı ki, "Elzem!" diye öyle bir bağırdı ki, bence Meliz ondan kükrete dersi alabilir. "Aç şu kapıyı baş belası kadın! İki dakika içinde ne haltlar karıştırdığını anlatacaksın! Doğa derhal git ona adamakıllı giyecek bir şeyler getir!" Kapıyı açarsam üzerimi değiştirmek için beni zorlayabilir ama yarın sabaha kadar kimseyi içeri almamaya kararlıyım.

"Rica ederim rahat bırakın beni. Bir tutsak olabilirim ama tutsakların da belli hakları var örneğin ziyaretçi kabul etmemek gibi!"

"Bu kapıyı sana açtırabilirim akıl hastası deli! Hemde bunu bizzat sen yaparsın!"

"Bu ne cüret! Sizin gibi bir barbara cevap vererek kendimi daha fazla alçaltmayacağım. Lütfen gider misiniz?"

"Bu kibarlığı beni deli ediyor!" Küfreder gibi yumruğunu kapıya geçirirken acaba şu anda dışarıdaki herkesin onu izlediğinin farkında mı? "Elzem ben yapmadan kendin aç şu kapıyı konuşacağız." Aklınca tatlı diliyle beni kandıracağını sanıyor ama kapının dışında öfkeden köpüren ruhunu solurken zor o iş.

"Kalan sayılı hayatımda sizi görmek istemiyorum neden bana bir iyilik yaparak cehennemin dibine gitmiyorsunuz?"

"Eğer orada da benimle olacaksan neden olmasın?"

"Tanrı aşkına herkes sizi duyuyor!"

"Hiçbiri umurumda değil aç şu kapıyı!" Çıldırılmış olmalı.

"Siz rahat olun biz hiçbir şey duymuyoruz. Bu arada en son konuşma sırası sendeydi Elzem." Yok artık!Gediz'in gülen sesini duyunca kaşlarımı çattım keşke bunu söylerken bu kadar eğleniyor olmasaydı.

Ne olursa olsun bu kapının yarın sabaha kadar açılmamasını sağlayacağım çünkü tüm konsey üyelerinin karşısına kendi kıyafetlerimle çıkmaya kararlıyım!

Ve bir bölümün daha sonuna geldik. Şu ana kadar yazdığım en uzun bölümdü. Böyle bir bölümün düzenlemesini yapmam bu yoğunluğun içinde bir günümü alır. O yüzden ben şimdi bölümü sizler için yayınlıyorum yarın sabah kelime hataları dahil gözden kaçan şeyleri düzenlerim.

Bu bölümde çoğunlukla Meliz ve Elzem'in macerasını okuduk çünkü zamanda yolculuk yapan onlardı.

Diğer bölümde Elzem'in gördüğü şeyi birçok isim olarak düşünenler mutlaka vardır peki geçmişe gittiklerini kimler tahmin etmişti?

Bu bölümde merak ettiğiniz iki sır daha açığa çıktı. Bunlardan biri Elzem'in sürekli duyduğu seslerin kime ait olduğu ve diğeri ise Hafız'ı yaralayan Oyunbazın sırrı.

Her ikisinin de Elzem ve Medusa olduğunu hiç tahmin ettiniz mi? Elzem'in duyduğu o iki ses onlara ait çıktı aynı zamanda Hafız'ı yaralayan büyü de onlara ait çıktı çünkü büyüü yapan Elzem'e onu yönlendiren ise Medusaydı.

Aslında ilk bölümden beri Elzem ve Medusa'nın işbirliği yaptığı bölümleri okuduğunuzu kimler anlamıştı?

Medusa ve Elzem'in hayatları neredeyse en başından beri birbiriyle kesişiyordu her ikisi daha önce bunun farkında değildi bakalım zamanda yaptıkları küçük yolculukları onlara neler öğretecek.

Elzem'in düşündüğü gibi geçitleri açan kişi Bülbül olabilir mi?

Savcı ve diğerleri zindana girince kızların o kısacık sürede neler yaşadıklarından habersiz ilk gördükleri şey değişen kıyafetleri. Büyük ihtimalle hepsi gerçekleri Medusa'dan öğrenecektir peki Savcı o kıyafetleri Elzem'in değiştirmesini sağlayabilir mi? Yoksa Elzem inat ederek gerçekten herkesin karşısına öyle mi çıkacak?

Elzem nihayet kitabı almayı başardı bakalım o kitap ne kadar işine yarayacak?

Aslında Efsun'un odasında geçmişte gelen iki ruhun olan sahnelerini de detaylıca yazacaktım ama bölüm haddinden daha fazla uzadığı için

oralarda hızlı bir geçiş yaptım. Zaten aynı sahne Ben ve Hizmetçi Olmak adlı bölümde var aynı sahne sadece farklı bakış açısı.

İlk bölümlerde şöyle bir şey yazmıştım bölüm sonuna. İleride çoğu kişi başa dönüp bu bölümleri tekrar okuyacak diye. O gizemli seslerin Meliz ve Elzem'e ait olduğunu anlayan çoğu kişi bunu yapacaktır. Bakalım kimler bunu yapacak gerçekten merak ediyorum.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(31) İnfaz.

Bazen her şeyi zor yollarda daha iyi öğreniyorduk. Daha iyi anlıyor ve daha iyi ders çıkarıyorduk ama kolay değil zor yollarda.

O kadar yorulduğum ki bıraksalar sonsuza kadar derin bir uyku çekebilirim. Savcı'nın odasından çıkıp zindana doğru geldiği o kısacık saniyede kendi dünyamda bir hafta geçirmiş hemen sonrasında Arafa dönerek bir geçitten diğerine geçip durmuştum. Şimdi hücrede yalnız kalınca nihayet düşüncelerime bir çeki düzen vermeye fırsatım oldu. Ben aslında bunu ilk kez yaşamıyordum değil mi? Bir paradoks oluşmuştu farkında olmadan bunu hep yaşıyorduk. Önce Arafa gelmiş zindana atıldığım güne kadar her şeyi yaşamıştım daha sonra canavardan kurtulmak için geçitten atlıyoruz ve kısır döngü başlamış oluyor. Geçitten atlayıp zamandan geriye gittim pusulayı raftan alıp göreceğim bir yere koydum. Hemen sonrasında Mara beni annemin odasından çıkarsın diye onu üst kata çıkardım. Tüm o notlar ve yardımları hep ben yaptım ama burada küçük bir detay gizliydi. Ben daha Oyunbaz bile olduğumu bile bilmezken son haftada pusulayı komidinin üzerinde bulmuş ve Mara yukarı benim için gelmişti. Yani şu son geçmişe olan yolculuğum olmadan önce de bunlar yaşandı. Demek istediğim bu aslında ilk kez olmuyordu ben daha kim olduğumu bilmeden Elzem gelecekte gelip bana yardım etti. Daha sonra aynı şeyler yaşandı bu seferde ben gelecekte gidip kendime yardım ettim. Aslında bir paralel evrende sıkışıp kalmıştık ve biz defalarca geçmişe gidip durduk. Bu ilk kez yaşanan bir olay olamaz çünkü ben bu gidişimde kendimi uyardım ama daha önce de kendimi uyaran kişinin ben olduğumu da orada mezarlıktan çıktıktan sonra fark ettim.

Her şeyi aklımda anlıyorum ama sesli anlat deseler ne yazık ki bunu yapamam çünkü kafamda her şey anlaşılır ama anlatılamayacak kadar da karışık.

Her şey zindanda başlayıp bitiyordu evet bunun başı ve sonu zindandı. Aslında her şey tam olarak şu konuşmalardan sonra başlıyordu şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum.

"Bizi canlı canlı yiyecek bir şeyler yap artık!"

"Ne yapabilirim o bir ölü yiyici!"

"Işınla bizi! Burası dışında herhangi bir yer olabilir."

"Gerekli hazırlıkları yapmadan portal açmak o kadar kolay değil."

"Tanrı aşkına kendine gel sen bir iblissin! Lütfen tüm kötülüklerini sadece bana saklamayı bırakıp bir şeyler yapar mısın?"

"Zamana ihtiyacım var."

"Acele et sana sadece birkaç dakika kazandırabilirim." Bu konuşmadan sonra onu boş bir hücreye itiyordum ama aslında o hücre paralel evrenin başlangıcıydı çünkü içinde geçiti açmak için tüm hazırlıklar önceden yapılmıştı. Meliz içeri girdiği an sadece saniyeler içinde zindan yıkılmaya başlıyordu. Zindanda canavar ile yaşadığımız tüm o koşturma, üzerimize düşen taşlar, Itır'ın ona zarar vermesi ve canavarın beni koruması. Kısacası bütün bunlar Meliz hücreye girdiği an açılan geçitin ortaya çıkardığı deprem esnasında oluyordu. Ancak bu sefer Meliz'i hücreye göndermedim geçit açılmadı ve deprem olmadığı için deprem esnasında yaşadığımız her şey silindi. Daha sonra ise Savcı ve diğerleri hücreye geldi çünkü onları durduracak bir deprem yoktu. Onların gelişiyile canavar kendisini hiç birine göstermemek için hemen gitti. Meliz'in hücreye girmesini engellediğim an biz içinde sıkıştığımız paradoksu bitirip zaman akışını kaldığı yerden devam ettirdik.

Eğer Meliz hücreye girseydi daha önce defalarca yaşadığımız paralel evrene bir kez daha gidecektik.

"Sana yemek getirdim gelebilir miyim?" Bülbül'ün soğuk sesini duyunca hemen ayağa kalktım. Yemek bahaneydi neden geldiğini biliyorum zaten bende onu bekliyordum.

Nöbetçiler kaçmayayım diye kapıyı dışarıdan kilitledi ben ise içeriden.

Kapıya yaklaşıp sesli bir şekilde havadaki kokuyu içime çekince güldüm nihayet gitmişti. Dışarıdaki ruhların kokusu nöbetçiler ve Bülbül'e aitti Savcı sinir krizleri geçirerek sonunda gitmişti. Kapının sürgüsünü çekerek açınca Bülbül'ü içeri aldım hemen yeniden kilitledim. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın buzlar kraliçesi." Kaşlarımı çatınca boş gözlerle bana bakarken elindeki elma tabağını uzattı. "Doğa bir tepsi yemek hazırladı ama efendi Savcı o yemeklerin hiç birini yemeyeceğini söyledi." İçinde beş kırmızı elmanın olduğu tabağı elime tutuşturdu. "Bunları sana o gönderdi her birinin en az beş kez yıkandığını söylememi istedi ve bunları söylerken oldukça sinirli görünüyordu." Elmalara bakınca kendimi tutamayıp

kıkırdadım. Savcı bana çok kızgın olsa da aç kalmayayım diye yiyeceğim bir şeyler göndermeyi ihmal etmemiş.

"Meliz biliyor mu?" Hücrenin içine doğru yürüyüp yerlerin pis olmasını umursamadan oturdu. "Kim olduğumu ona söyledin mi?" Bildiğimi anlamıştı.

"Savcı biliyor mu?" Onun tam karşısında oturunca her ikimizde karşı duvarlara sırtımızı yaslamıştık. "Kim olduğunu ona söyledin mi?"

"Hayır kimse bunu bilmemeli." Bunları söylerken yine tepkisizce beni izliyordu tüm duygulardan nasıl arındığını merak ediyorum.

"Pek iyi sır sakladığım söylenemez." Aksine kendimden bile sır saklayacak tek insanım. "Bu konuda beni ikna etmelisin." Elmadan bir ısırik alırken bu kadının sadece yüz ifadesi değil ruhu da ölüydü çünkü ruhunda herhangi bir duygu kokusu yoktu.

"Seni sıkıştığın paralel evrende kurtaran benim."

"Beni oraya hapseden sensin! Kendi hatanı düzelttin gerçekten bunu anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu düşündün?" Zaman onun kontrolünde ben ne geçmişte ne de gelecekte hiçbir konuda hata yapmam ortada bir hata varsa bu onun suçu olmalı. "Eğer bana her şeyi anlatmazsan küçük sırrın sır olmaktan çıkar. Kendim hakkında küçük bir bilgi; asla boş tehditlerde bulunmam." Kim olduğu veya ne kadar güçlü olduğu umurunda değil. Beni bir paralel evrene hapseden oydu sınırlarımı zorlarsa güçlü bir düşmana sahip olacak sadece ben olmayacağım.

Gri gözleri boş bakışlarını korurken aldığı derin nefes bu konuda fazla inatçı davranmayacağını gösteriyor. "Ben Arafın zaman bekçisiyim bir konuda hata yapmam mümkün değil." Kaşlarını yukarı kaldırdınca nefesini sesli bir şekilde verdi. "Sizi bir döngüye hapsedmek istememiştim."

"Senin yüzünden aynı şeyleri defalarca yaşadım!"

"Sadece üç kez."

"İçim nasıl rahatladı anlatamam." Ne var canım bozuk plak gibi sadece üç kez kendimi tekrarladıysam ne olmuş!

"Sanırım her şeyi en başında anlatmalıyım."

"Sevinirim, kavrama yeteneğim hızlı lakin bazen tıkanıyorum oluyor. Özellikle sürekli geçite maruz kaldığım anlarda." Bana küçük bir bilgi vermedikçe devamını getiremem önce bazı konularda daha açık konuşmalı.

"Arafa ilk geldiğin günlerde bilge arkadaşın kardeşine senin zindana düştüğünü ve orada bir canavarın sana saldırdığını anlatıyordu. Bunu rüya sandığı için kardeşine anlatırken duymuştum. Zindanda yaşadığınız her şeyi

kardeşine anlattı ama Itır ona inanmadı. Zaman geçti sen her şeyi bu son güne kadar yaşadın daha sonra canavar sen ve Meliz'e saldırdı. Canavardan kurtulmak için sen Meliz'i zindana ittin ve o da sizi zindandan çıkartacak bir kapı açtı. " Buraya kadar olan şeyleri bende biliyorum benim bilmediğim bundan sonra olanlardı.

"Önceden Mara sayesinde olacakları bildiğim için sizi korumak istedim. Hücrede geçmişe dair kapıyı açacak tüm hazırlıkları yaptım. Canavar çok kızgındı Meliz'in sizi götüreceği her yerde bulurdu ama geçmişte bulamazdı." O da bizi canavardan saklamak için böyle bir yola başvurdu çünkü tek yeteneği zamandı gelecek henüz yazılmadığına göre elindeki tek seçeneği geçmişti.

"Evet bunu yaparak kural ihlali yaptım ama sende geçmişte pek rahat durmadığın için döngüyü bitiremedim. Sen kendini uyardıkça içinde bulunduğunuz evrene sıkıştınız." Tıpkı Meliz'in de dediği gibi gerçekten zindanda geçit için her şey önceden hazırlanmıştı. Demek ki paralel evrene geçmemiz bu şekilde başlamıştı.

Oturduğu sert zemin onu rahatsız etmiş olmalı ki yerinde kımıldadı. "Sizin için önceden bir tuzak hazırlamış konumuna düştüm ve sen her defasında Meliz'i hücreye iterek o tuzağa düştün." Kapıdan geçerek geçmişe gittim her şeyden habersiz yaşayan geçmişteki Elzem'i uyararak Araftan kurtulmaya çalıştım. Yaşadığım her şeyi uzaktan yaşayarak yine kendimi zindanda buldum. Tabii zaman kendisini tekrarladığı için Bülbül yine hücrede bekliyordu ve ben yine Meliz'i hücreye iterek bu sefer üçüncü kez geçmişe gittim.

"Tek fark bu kez yine yasak olmasına rağmen size küçük bir yardımda bulundum. Üçüncü kez her günü baştan sona yaşamanıza izin vermek yerine sizi geçmişte müdahale ettiğiniz zamanlara gönderip hızlıca son durağınız olan zindana gelmenizi sağladım." İyi en azından bu kadarını yaparak olayları bu kez bizim için hızlandırdı. Demek ki o yüzden Arafa gelince müdahale ettiğim her yere bizi fırlatan bir geçit açılmıştı.

"Evet bunu yaptım çünkü ilk ikisinde burada geçirdiğin her günü iki kez sonuna kadar yaşadınız. Karışmamam gerekiyordu ama ben hatamı düzeltmek istedim. Sizin için üçüncü yolculuğunuzu hızlandırınca bu sizi serseme çevirdi. Hızlıca yaşadığınız olaylar seni kendine getirdi dördüncü kez Meliz'i hücreye itmek yerine buna engel oldun kapı tekrar açılmadı. Sadece siz değil bende kendimi tekrarlıyordum ilk seferinde seni tanıdım. İkinci seferinde senin aksine ben bunu ilk kez yaşamadığımı hatırlıyordum.

Ve sen üçüncü seferini yaşarken ben bu kez bizi döngü de kurtarmaya çalışıyordum çünkü Meliz hücreye girdiği an orada geçit için büyüü yapan sesimi duyacaktı ama yaptığım hata yüzünden her defasında ceza olarak bende başa dönüyordum. Bunu üçümüz yaşadık sadece siz ikiniz değil. Neyseki bu sefer akıllıca bir karar vererek bu işkenceyi bitirdin." Bizi oradan oraya savurunca arada helak olduğumuz için bir kapıyı daha kaldıracak takatimiz kalmamıştı. Böyle olunca da bu sefer geçit açma fikri bizi ürküttüğü için Meliz'i hücreye itmedim ve içinde bulunduğumuz paralel evrenden kurtulmayı başardık.

"İyi ama zindana döndüğümüzde Meliz ve Elzem yoktu üstelik bu kıyafetlerle geldik?"

"Neden olsun ki? Meliz ve Elzem Arafa ait kıyafetlerle kapıdan geçtiler orada yeni kıyafetler giyerek geçmişten çıkıp kaldıkları zamana siz olarak döndüler." Evet böyle anlatınca daha iyi anladım çok karışık bir durum olduğu için haliyle bunu anlamak o kadar kolay değil.

"Lord erkekler için kullanılan bir ünvan değil mi? Neden zaman lordu anlamadım?"

"Aslında zaman bekçileri ama çoğu insan zamanı kontrol edenleri hep erkek olarak düşündükleri için böyle söylüyor."

"Sizden kaç tane var ki?"

"Arafta sadece ben varım her boyutun sadece tek bir bekçisi olabilir."

"Bu da bir çeşit lanet mi?"

"Hangi yönden baktığına bağlı. Ruhlar anne rahminde seçiyor kurbanlarını." Kendisinden kurban olarak bahsettiğine göre seçilenler arasında olduğu için pek mutlu değildi. Aslında bir nevi haklı sayılır geçmişinizde canınızı yakan bir şeyler oluyor ama herkesten önce siz kural ihlali yapmamak için elinizde böylesine bir hazine varken onu kullanamıyorsunuz.

"Benim hakkımda ki tüm o bilgileri aslında sürekli başa döndüğümüz için biliyordun?" Beni onaylayınca şimdi daha iyi anlıyorum. Turgut'un bedenine girdiğimi hemen anlamıştı çünkü bunu ilk kez yaşamıyordum ve o geçmişe gittiğinde ilk seferinde yaşadığı anıları unutmuyordu çünkü zamanın bekçisiydi. O yüzden Savcı'nın ilk dersine katılmamı istedi çünkü orada olacakları daha önce yaşadık.

"Turgut'un bedenine girdiğimi nasıl anladın?" Tamam bunu üçüncü kez yaşıyoruz ama ilk seferinde bunu anladı ki üçüncü kez yaşadığımızda bildi değil mi?"

"Savcı ve yanında hiç ayırmadığı Takva ile çok yakınınız ilk maceran da onlar anlatmıştı böylece diğer döngülerde anladım çünkü zaman benim işim olduğu için her döngüde aynı şeyleri yaşadığımı sizin aksinize biliyordum." Demek bu yüzden kahin gibi her şeyi önceden bilerek beni uyarıyordu çünkü gerçekten her şeyi önceden biliyordu malum üçüncü kez aynı şeyleri yaşıyorduk!

"Adı yasaklı insan yıkımı bir seferinde çağrımı kabul etmesini sağlayan biri olduğunu söylemişti. O da mı bendim? Daha önce hep birlikte hücreye atılmıştık orada yok yere bana saldırdı. Bu işte de bir parmağım veya parmağımız var mı?" Hazır tüm sorulara cevap veriyorken aklımdakileri hızlıca sordum. Hafız'ı yaralayan ben çıkmışken diğer konuların altında da biz çıkarsak hiç şaşırmam.

Meliz, Bülbül ve ben! Resmen berbat bir üçlü olmuş kendimizi kısır bir döngüye sokmuştuk!

"Savcı'nın kardeşine rüyasında görünüp çağrını kabul etmesini söyleyen Takva'ydı." Takva? Şu Savcı'nın hiç göremediğim kölesi olan Takva mı?

"Bunu neden yaptı?" Şaşkınlığımı gizleyemedim bunu gerçekten beklemiyordum. "Savcı'yı deli edecek her şeyi yapan bir kaçık ancak bundan efendi Savcı'nın haberi yok öğrenirse Takva'ya yapacaklarını düşünemiyorum." Kızı öldürmekten beter ederdı malum kardeşini ona karşı kullandığım için deli oluyor.

"Peki Takva onu çağıracağımı nereden biliyordu?"

"Arafa geldiğin ilk günlerde seni takip ediyordu." Doğru ya ormanda Meliz bize saldırdığında Savcı'nın peşime taktığı takipçisi erkenden haber ettiği için Savcı tam zamanında gelmişti. Demek ki o da Takva'ydı.

"Hücrede Meliz yıkıma halüsinasyon gösterdiği için sana acı vermişti evet bunu bana söyleyen de Takva'ydı. Savcı ona seni takip etmeyi bırakmasını söylediği halde çoğu zaman onu dinlemeden gizlice bunu yapar." O iblis beni öldürmeye kalkışmıştı.

"Takva bunu neden yapıyor?"

Yüzünü buruşturup omuz silkti. "Seni eğlenceli buluyor ve senin üzerinden Savcı'yı çileden çıkartmayı seviyor." Sırf Savcı'yı insanlıktan çıkardığı için bile o kadını daha görmeden sevmeye başladım.

Bülbül'ün benimle işi bittiği için kapıya doğru yürüyünce onu durdurdum. "Bana biraz karadul otu ve ökse kökü gönderir misin? Ah bir de hurma şırası."

"Bunları ne için istiyorsun?"

"Hurma şırası kan akışını dengede tutar, karadul otu kalbe iyi gelir ve ökse kökü halsizliği alır." Tebessüm ederek kalktığım yere oturdum. "Lanetim beni öldürüyor eğer Savcı ile gerçekten çok yakın bir ilişkiniz varsa bir hafta içinde gerçekleşecek takası biliyor olmalısın. O güne kadar hayatta kalmalıyım değil mi?" Madem ki bir anlaşma yaptı o vakit ölmeden önce istediği gibi anlaşmayı yerine getirmeliyim.

"Son bir iyilik isteyeceğim Meliz'in beni ziyaret etmesini sağlar mısınız? Sonuçta Itır'ın annesi ve bana ne yaparsa yapsın kardeşimi emanet edeceğim tek kişi o." Gözüm arkada kalmasın bir zahmet benden sonra nankör kızına sahip çıksın değil mi?

Efsun'u birazcık tanıdıysam infazımı geciktirmeyecektir.

Bülbül'den sonra Savcı defalarca kapıma gelmiş ama inat ederek kapıyı açmamıştı. Emir vererek kapıyı bana açtırmayı düşündü lakin Gediz'e yaptıracaklarını elini kolunu bağladığı için öfkeden delirmiş bir vaziyette geri dönmüştü. Şafak söktüğünde kapıyı açmamı isteyen nöbetçilere sorun çıkarmadan. Önce ellerimi zincirlediler daha sonra ise zindandaki gizli bir tünelden beni akademiden çıkardılar. Tüm bu süreçte sorularımı cevapsız bırakan adamlar hiç konuşmadı. İçlerinden birinin atına binince tam on sekiz atlı nöbetçi ile yola çıktık. Bir süreden sonra soru sormayı bıraktım çünkü olanları anladım. Birileri infazdan önce beni kaçırmaya kalkışmasın diye Efsun gece gizlice beni akademiden çıkarmıştı. Savcı bunu yapmasın diye kendince önlem almıştı çünkü onunla aramızda olanların farkında. Evet Savcı gerçekten herkes uykuya girince beni oradan çıkaracaktı çünkü beni ziyarete son gelişinde ruhunda herhangi bir endişe yoktu. Korkmuyordu çünkü beni oradan çıkarmak için gerekli hazırlıkları yapıyordu fakat Efsun ondan önce davranmıştı.

İlk gün ışıklarıyla saatler süren yorucu bir yolculuktan sonra lanetlilerin kasabasına gelmiştik. Tüm sokaklar hâlâ sessizliğini korurken nöbetçiler beni farklı bir zindana getirmek yerine küçük bir eve getirince Efsun'un zekası karşısında şapka çıkarmak istedim. Çok akıllıca bir strateji çünkü beni kaçırmak isteyen herkes ilk civarda bulunan zindanlara bakardı ama onlarca evin içinde doğru evi bulmak hiç kolay değil. Şimdi ise ellerim önümde sıkıca bağlanmışken beni getirdikleri büyük evin koltuğunda öylece oturuyorum. Bulduğum salon dışında evin diğer odalarını hiç görmedim çünkü tepemde dikilen nöbetçiler buna izin vermiyor. İki kişi şömineyi yakarken şöminenin içindeki kül birikintisi uzun süre

temizlenmediğini gösteriyor. Tam karşımdaki ayaklı dolabın vitrini tebessüm etmemi sağladı. Orada ağaçtan yapılmış küçük bir ağaç biblosu vardı. Çok garip değil? Gerçek ağacı söküp yerine sahtesini yapmışlar ve sahtesini yaparken gerçeğini kullanmışlar.

Burası soğuktu tıpkı kalbim gibi buz kesmişti. Cam pencerenin kir tabakası dışarıda yağın karı görmeme engel değil. Bir kuzgun konmuştu pencerenin yakınındaki ağacın dallarına. Kanatlarını kapatmış uğursuzca ötüyor sesi bana ölümü veya yas duygusunu yaşıtıyordu. Sesinde sabah ezanının hüznü saklıydı. Sahi bilir misiniz sabah ezanındaki o kayıp kederi? Sözleri öğle veya akşam ezanından farklı değildi ama farklı hissettirirdi. Her defasında üzerdi beni, içimde bir burukluk eksiklik duygusu oluşurdu ve ben sabah ezanlarını hep duyardım. Hergün tam o saatte uyanırken buluyordum kendimi. Yine hüznü bana anımsatır lakin bir o kadar da huzuru yaşıtırdı.

Şimdi ise ölümün habercisi olan kuzgunlardan biri konmuş çatıma bana kendi ölümümü sabah ezanının hüznüyle anlatıyordu.

"Biraz uyuyabilir miyim?" Nöbetçiler giydiğim açık kıyafetlerden dolayı mümkün olduğunca az benim olduğum tarafa bakıyordu. "Uyu." İçlerinden birinin sesiyle oturduğum iki kişilik pudra rengi eski koltuğu uzanmak istedim lakin ellerim sırtımda bağlıydı. "Ellerimi çözer misiniz kaçmayacağım." Kaçmayacağımı biliyorlardı yol boyunca bunu hiç denemedim bana söylenen her şeyi yaparak onlara hiç zorluk çıkarmadım. Eğer isteseydim bir şekilde onlardan kurtulurdum ama sorun şu ki artık bende bunun bitmesini istiyorum. Bu sefil yaşamın son bularak en başından beri hakkettiğim ölüme kavuşmak istiyorum. Beni burada tutacak hiçbir şey kalmadığı için pes ettiğimi onlar da biliyordu.

Bana uyu diyen miğferli nöbetçi yaklaşırken gözleri bir kez bile çıplak bacaklarıma değmemiş bağlı olduğum ipleri çözerek benden uzaklaşmıştı. Çantamdaki kitaptan habersiz ölmek üzere olan birinin eşyalarını almak veya karıştırmak istemedikleri için çantam hâlâ bendeydi. Sırt çantamı çıkartarak koltuğun köşesine koydum. Açık kıyafetlerden dolayı bana bakmadıkları için koltuğun üzerine attıkları örtüyü çıkartıp çantanın üzerine koydum. Çantayı çok iyi gizlemiştim burada nöbetçiler dışında biri görse kirlent yastığın üzerine bırakılmış örtü düşünürdü. Nöbetçiler çanta detayına hiç takılmadığı için kendimce çantayı bir süre için güvene aldım. Bu adamlar çantayı sorun etmiyor ama Efsun veya bir başkası çantamı görse hemen alıp karıştırmak isteyebilir. Koltukta küçülerek başımı yastık

haline getirdiğim çantanın üzerine koydum. Son günlerde uyumak dışında bir şey yapmak içimden gelmiyor. Gece boyunca yolda olduğumuz için uykusuz kalmıştım.

Aslında bugün beni öldürecekler değil mi?

Bana beyaz yarım kollu bir elbise verdiler. Düz, sade ve hafif bol bir elbiseydi geceliği andırıyor ama daha çok kefen. "Giyin," dediler ve onlar başka bir odaya geçerken kefenimi giydim. İnsan kendi ölümü için hazırlanır mı? Ben bugün büyük bir suç işlemiş idam mahkumları gibi kefenimi giyinerek çıktım o evden.

Ölüme gittiğimi bile isteye çıktım o evden.

Kapıda dört atın çektiği kapalı bir at arabası vardı. "Üşüyorum," dedim ama yanımdaki nöbetçi, "Uzun sürmeyecek," dedi. Bu bana olacak birçok şeyi açıklıyordu.

Ellerimi yine önde birleştirip bağlamışlardı. İki nöbetçi benimle arabaya binerken diğerleri atlarla bizi takip ediyordu. Arabanın perdeleri kapalı olduğu için son kez dışarıyı izlememe izin vermediler. "Su ister misin?" Karşımda oturan orta yaşlı muhafızın su matarasını bana doğru uzatmasıyla tebessüm ederek başımı salladım. "Teşekkür ederim." Kapağını açıp bileklerden bağlı ellerimin arasına suyu tutuşturunca son suyumu da böylece içmiş bulundum. Hayatımdaki her şey anlamını yitirmiş gibi suyun tadı bile garip geliyordu. Renkler fazla cansız havanın içi kasvetli ve kulağımda hâlâ kuzgunun hüznü şarkısı.

At arabası yolda hızlıca hareket ederken nereye gittiğimizi bilmiyorum ama tahminimce sabah erken saatlerde beni götürdükleri evden öğle vakti çıkmıştık. Arabanın içi çok soğuk üzerimdeki uzun içlik beni sıcak tutmuyor. Bugün sanki her zamankinden daha fazla üşüyorum. Araba süratle yolda hareket ediyor ben yaşadıklarımı sorguluyorum. Hakketmediğim o kadar çok şey yaşadım ki, bir yerden sonra insan bitsin istiyor. Beni görüyor musun Suzan hanım? Bana yapacakları şeyi bir yerlerde sende izliyor musun? Zordu be anne, hiç kolay olmadı ki...

Gel ve beni kaldır anne. Düştüğüm yerde herkes üzerime basıp geçiyor ve ben nasıl kalkacağımı bilmiyorum. Gel ve beni kaldır anne.

Yaşa Munure hanım, sende yaşa baba ve oğullarınız da yaşasın. Siz kendi dünyanızda beni feda etmişken şimdi benim yaşamam gereken hayatı yaşayın.

Ahım hepsinin boynuna hakketmedim ben bunları.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra araba yavaşladıkça insanların seslerini daha çok duyuyorum. Çok fazla insan çok fazla ses. Nihayet araba durunca ilk benimle yolculuk yapan muhafızlar indi. Benim için kapıyı açtıklarında arabanın karanlığından dışarı çıkmıştım. Gördüğüm manzara ise kan dondurucu vay canına böylesini beklemiyordum. Beni kasabanın meydanına getirmişlerdi ama ürkütücü olan bu değildi. Çok fazla insan vardı hayatımda daha önce hiç görmediğim büyük bir kalabalık. Beni görünce önce uğultular yükseldi hemen sonrasında her birinden bana yönelik hakaret dolu haykırışlar. Kalabalığın tam ortasında muhafızlar vardı hepsi etten duvarlar örerek sağ ve solda duruyor yürüyeceğim ince yolu açmışlardı. Yolun sonunda ise gördüğüm darağacı ile gözlerim doldu. "Yürü hadi." Nöbetçiler beni öne doğru ittiler yürü hadi Elzem, kendi ölümüne doğru yürü.

Ne kadar da kalabalık değil mi? Hiç tanımadığım insanlar benim infazımı izlemeye gelmiş.

Yürüdüm tıpkı benden istedikleri gibi kalabalığı yarararak muhafızların benim için açtığı yoldan düz bir şekilde yürüdüm. Ben adım attıkça bir aykırı olduğum için kalabalıktan benim için ağır kışkırtıcı sözler yükseliyordu. Her biri bağırarak bana saldırmak istiyor ama muhafızların engelinden geçemiyorlardı. Durdukları yerden bile güçlerini kullanarak beni saniyeler içinde öldürecek tüm bu insanlar bunu yapmak yerine beni aşağılamayı seçiyorlardı. Büyük bir kaos çıkartarak birbirlerini iten herkes bağırarak bana ulaşmak için çırpınıyor bunu yapamayınca yanında getirdikleri şeyi bana fırlatıyorlardı. "O bir aykırı onu bize verin cezasını biz vermeliyiz!!" Böyle sesler yükseliyor hemen sonrasında bir şeyler tenimi yakıp geçiyordu. Örneğin bir taş alnıma geldi kanım yanağıma doğru süzüldü çok acıttı...

"O yaşamayı hakketmiyor!"

"Hepimizi kandıran bir sahtekar!"

"İşkence görerek ölmeli!"

"Bir aykırıyı burada istemiyoruz!"

"Ne duruyorsunuz öldürün onu!!"

Öfkeli sesler yükseliyor insanlar bana ulaşmak için birbirini itiyor muhafızlar onları zor zapt ediyor. Ellerine geçen her şeyi bana fırlatıyorlardı. Çoğunluk taş atıyordu ama beni daha da aşağılamak için çürük sebzeler hatta kesici aletler atanlar bile vardı. Yanağıma bir taş daha çarptı dudağımı kanatan kaçınıcı taş bilmiyorum. Kafama gelen taşlar ise

sarı saçlarımı kendi kanımın kırmızı rengine boyamıştı. Cam gibi bir şey boynumu çizerek yere düştü birkaç saniye sonra ise bir bıçağın ucu koluma saplanmıştı. Bağlı ellerimi hareket ettirerek onu çıkartıp yere attım ve üzerine basarak yürüdüm. Hayır hiç eğmedim başımı aksine onlar beni kanattıkça ben daha çok omuzlarımı dik tutarak başımı kaldırdım. Bana attıkları hiçbir şey onlara boyun eğip merhamet dilenmemi sağlayamazdı. Ben utanılacak bir şey yapmadım ki neden başımı eğeyim. Ben günah işlemedim ki neden bu insanlardan af dileyim. Ben böyle gururlu bir şekilde kendi karakterimden ödün vermeden yürüdükçe onlar daha çok sinirlenip daha fazla kanattılar. Bir kraliçeyi tahttan indirebilirler, onu infaz da edebilirler ama bir kraliçeye kimse önünde diz çöktüremez. Beni kanatan herkes halktan birileriydi ama ben onlardan biri değilim hiç olmadım.

Ölüm bile beni ben yapan gururumu elimden alamaz şimdi istedikleri kadar kanatsınlar.

Etim kanıyor canım acıyordu bana verdikleri her bir hasar bir diğerinden daha büyük oluyordu. Artık adımlarımı bile güçlkle atarken bir an önce bu işkencenin bitmesini istiyordum. Darağacına on adım kala nefes alışlarım hızlanmıştı sanki saatlerce koşmuşum gibi soluksuz kalmıştım. Meydanın tam ortasına tahtadan bir parkur kurmuşlar. Beni öldürecek şeyin zemini tıpkı bir sahne gibi yüksekteydi. Üç basamak oraya çıkmak için konulmuştu ve ters L şeklinde kalın bir direk vardı. Direğin ucunda havada sallanan kalın bir urgan ve bir tane de tabure. Klan liderleri darağacına yakın bir yerde hepsi bunu izlemek için en önde yerlerini almışlardı. Halk ile aralarında belli bir mesafe vardı erkekler kürklü montlarını kuşanmış kadınları ise en pahalı gösterişli pelerinleri soğuktan korunmak için kendilerine sarmıştı. Gözlerim her birinin üzerinde gezindi hepsi de bu infazı onaylıyordu hatta Cihangir bile bunların içindeydi. Kendi öz kızına bile acımayan biri bana neden merhamet gösterebilir ki? Bu hepsinin ortak doğrusuydu adaleti aykırıları için geçerli değildi.

Savcı'nın annesi pelerinine asılırken kan ve çürük sebzelerin kirliliyle kalmış halime bakınca, "Zavallı kız bunu görmeye dayanamıyorum." Zülûf hanım dudaklarını büzmüş gibi sarkıtınca bu onun mutluluktan ışık saçan ruhunu gizlemiyordu.

"O halde gidin bayan." Kan revan içinde kalmış olabilirim ama inadına güldüm. "Kimse sizi zorla burada tutmuyor." Bu sefer üzölmüş gibi ben dudaklarımı büzdüm. "Aman tanrım yoksa bunu izlemeniz için birileri sizi tehdit mi ediyor?" Ruhundaki o neşe usulca sönerken aklımda olan tek şey

patlamış dudaklarla neden onu taklit ettiğimdi. Kahretsin acımayan tek bir uzvum yok!

"Konuşma ve devam et." Gediz'in soğuk nevale annesi söylemeden de zaten yürüyecektim çünkü böyle durunca insanlar hedefi hiç ıskalamıyor. Lanet olsun yüzüme çarpan bu şey marul mu? Tanrı aşkına bir yıllık domates ve patatesi üzerimde kullandıkları yetmezmiş gibi şimdi sıra marula mı geldi? Bu aşağılanmayı asla ama asla unutmayacağım! Beni idam ederek benden kurtulamazlar yemin ederim bugün burada gördüğüm bu rezil muameleyi hiç birinin yanına bırakmayacağım!

Öyle bir şey yapacağım ki sadece liderler değil halk bile adımları lanetler savurarak anacak!

Basamaklara yaklaştığım esnada ayaklarımın önüne atılan kırmızı bir gül ile duraksadım. Benim aksime fazlasıyla temiz ve güzel görünüyordu. Herkes bana aşağılayıcı ve kanatan şeyler atarken bunu kim atmıştı? Eğilip onu yerden alınca, "Bunu neden yaptın?" Bir kadının kızgın sesini duyunca başımı çevirdim Efsun'un hemen solunda duran Elif kahyayı gördüm. Koluna yapıştığı küçük kızını yani Cennet'i azarlıyordu. "O taşlanmayı hakketmiyor anne." Elindeki diğer çiçekleri de basacağım yere doğru fırlattı. "Ben ona taş atmayacağım çünkü ben büyüyünce onun gibi çok güzel olmak istiyorum." Diğer elinde tuttuğu küçük sepeti ters çevirince içindeki taşlar yere dökülmüştü. "Bunları istemiyoru-" Daha sözlerini tamamlamadan annesi tarafından yüzüne yediği tokat ile yere döktüğü taşların üzerine düştü. "Seni sefil nasıl o uğursuzu savunursun!"

Cennet'in sarı saçları yüzüne savrulurken gözlerindeki ağlamaklı ifadeyi görmek kaşlarımı çatmamı sağladı. "Anne olmak nedir zerre bilginiz yok!" Seçtiğim meslek bile çocuklar üzerine olmuşken kimse onları incitmemeli. Biliyorum fazla anlamsız ama ben bu yüzden öğretmen olmuştum hiç sahip olmadığım çocukluğu onlara doyasıya yaşatmak için öğretmen olmak istemiştim.

Cennet'in attığı güllere basmadan üç merdiveni çıktım. Beni bekleyen cellata doğru yürürken en çok vakit geçirdiğim kişiler burada yoktu. Efsun bu infazı gizlice organize ettiği için büyük ihtimalle hepsinin geç haberi olmuştu. Birazdan buraya geleceklerine eminim çünkü kasabadaki telaşı çoktan duymuş olmalılar. "Saçmalık bu!" Halk beni çıktığım darağacında bile taşlarken onlar için kurtulması gereken bir tehlikeyim. "Mahkeme kurulmadan beni infaz edemezsiniz!" Klan liderlerine döndüm ancak hiçbiri

mahkeme fikrine yanaşmıyordu çünkü onlara göre aykırı olmanın savunulur bir yanı yoktu.

Zaten kimseler de beni dinlemiyordu. Cellat kolumdan sertçe tutarak taburenin üzerine çıkmamı sağladı. Daha sonra yukarıdaki urganı boynuma geçirip ipi sıkı bir şekilde ayarladı ve her şeyi bitiren klan liderinin sesi. "Öldür!" Merak ediyorum Azınlıkların lideri Cihangir, kendi kızının ölüm emrini verirken de böyle kalpsiz miydi?

Cellat ayaklarımın altındaki tabureye yaklaşınca başım dönerken onu durdurdum. "Bekleyin!" Ellerim bağlı ve boynumda urgan varken klan liderlerine döndüm. "Son bir arzum var bunu istemek benim hakkım!" Soluk alışlarım gittikçe hızlanırken aldığım yaralar beni bitiriyordu neyseki bu kahrolası insanlar asılırken canlı olmamı istedikleri için şimdi bana bir şey atmıyordu.

Hiçbiri son arzumu yerine getirmekle ilgilenmiyordu fakat hiç beklemediğim biri herkesi şaşırttı. "Nedir?" Bu Koruyucuların lideri Ayvaz'dan başkası değildi.

"Kız kardeşimi getirin bu infazı izlemek onun hakkı." Son arzum ile gerçekten ilgileniyor olmalı ki Efsun'a döndü. "İnfazdan haberleri yok gelmeleri uzun sürebilir." Efsun kısacası vakit kaybetmeden onu öldürün diyor zaten her biri buna çok istekli.

Cellat tekrar bana doğru yaklaşınca yine, "Bekleyin lütfen." Onu durdurup tekrar Ayvaz'a döndüm. "O vakit başka bir isteğim var." Kalp ritimlerim o kadar hızlı atıyordu ki fazla zamanımın kalmadığını biliyorum.

"Bu saçmalık zaman kazanmaya çalışıyor!" Asil'in babası Abraham itiraz edince terlemeye başladım. Hava çok soğuk ama başımdaki kanama tüm şiddetiyle devam ederken ben bu soğukta terliyorum. "Sa-sadece biraz su istiyorum." İçim yanıyordu ciğerlerim kavruluyor boğazım kuruyordu.

"Ona su verin." Kimse buna yanaşmayınca Ayvaz kaşlarını çatı. "Kıza su verin dedim!" Bu adam benden gerçekten etkileniyordu çünkü ruhunda bana yönelik nefret hâlâ dururken bunun yanı sıra tutkuyu da bu haldeyken bile soluyorum. Ölmemi istiyor lakin bir yanı beni yatağında arzuluyordu. Kalede onu kışkırtmak aklına benimle ilgili olmayacak düşlerin yer edinmesini sağlamış olmalı.

Tarihteki en büyük yıkımları aslında hep kadınlar yapmıştır. Bir kadın kendi ülkesinin yıkımına sebep olurken farklı bir kadın kendi ülkesini kurtarmıştır.

Hep erkeklerden bahsedilir ama birçok kadın arka planda birçok yıkıma sebep olmuştur ve bende onlardan biriyim.

Nasıl mı? En basitinden Savcı ve klanını çok kolay karşı karşıya getirerek Koruyucular arasında büyük bir yıkım başlatabilirim.

Ama bu ahlaksız plana şimdilik başvurmayı düşünmüyorum çünkü ben sadece Koruyucuları değil tüm ırkları bitirmenin peşindeyim.

Biri elinde bir matara suyla yanıma gelip onu avuçlarıma tutuşturunca içimdeki yangını söndürsün diye mataradaki tüm suyu kana kana içtim. "Teşekkür ederim lordum." Ayvaz'a başımla küçük bir selam verince herkes afallarken o sertçe yutkunmuştu çünkü ben kolay kolay kimseye saygılarımı sunmam. Bu kibirden kaynaklanmıyor bana davrandıkları şekilde muamele ediyordum ve bugün herkes benden bir bardak suyu esirgemişken o vermişti.

Bugün su verdiği kadın yarına hepsini bir bardak su da boğacak. İddia ediyorum benden sonra Arafta hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

"Bitirin artık şunu!" Halk bekledikçe daha fazla asabiyet gösterdiği için cellat üçüncü kez bana yaklaşıırken derin bir nefes aldım ve o yapmadan kendim ayağımın altındaki tabureyi iterek yere düşürdüm. Hayır onlar beni öldürmüyor ben ölmeyi istiyorum.

Tabure yere düşünce boşlukta kalan bacaklarım sallanırken boğazımı sıkı ip nefes almamı engelliyordu. Bedenim zaten ölümün eşiğinde nefes borusuna baskı yapan yağlı organ sınırdaki hayatıma son noktayı koymuştu. Bir gram nefes için çırpınırken kulaklarımda oluşan basınç acı dolu bir kükreyişin öfkeli notalarına sahipti. Canavar tozu dumana katarak benim için geliyordu. Ben nefes almadıkça o boğuluyor gibiydi onun acısını da hissediyordum. "Gelme." Son saniyelerime girdiğimde belki beni duyamaz ama içimden ona yalvardım. "Uzaklara git bu sana yaşattığım son acı olacak. Üzgünüm ama bugün güzel azat ediyor canavarı kendi ölümüyle." Ve öyle bir kükreme çınladı ki kulaklarımda, gözlerimden süzülen bir damla yaş ikimiz için bir vedayı temsil ediyordu.

Gerçek hayatta güzel ve çirkin masalı çok daha trajikti çünkü bu masalda en çok acıyı sadece ikisi çekiyordu.

O bendim ve ben oydum çünkü ruhlarımız birbirine karışmış yıllardır aynı acıya sürgündü. Ben kendi masalımda kendimden sonra acı çeken sadece canavarı tanıdım.

Bize bir ödül koyarak birbirimizi tüketmemizi izlediler. Şimdi ise güzel ölüyor çirkin ise acı çekiyor. Hani nerede kazanan?

Çırpınışlarım tükendiğinde gözlerim kapanmak üzereydi ki, bir ok tüm kalabalığı yararak asılı olduğum ipi delip geçti. Yere düştüğümde ellerimi boğazıma bastırıp nefes almaya çalıştım ama tıkanan ciğerlerim bana sundukları kesik nefesleri büyük bir ızdırap yaşatarak sağlıyordu. Öksürük krizleri geçirerek kendime gelmeye çalışırken bir sessizlik olduğunu fark edince güçlkle başımı kaldırdım. Onu gördüm elindeki ok ve yay ile ikiye ayrılan kalabalığın tam ortasında duran Savcı'yı gördüm. Buraya gelmek için çok fazla acele etmiş olmalı ki nefes nefese kalmıştı fakat omuzlarının hareketi soluksuz kaldığı için değildi öfkesinin dışı vurmasıydı. Kararan ela hareleri ürkütücü bir karanlığı içinde barındırıyor bana baktıkça öfkesi hat safhaya ulaşıyordu. Gözleri kanlar içinde kalmış halimi gördükçe elinde tuttuğu yayı sıkmaktan parmak boğumları gerilmişti. Dişlerini sıktıkça çenesi korkunç bir hızla seğırdiğı için yüzündeki damarlar belirgin bir hâle geliyor şakaklarında ve boynunda çarpan nabız gözler önündeydi. Ben kanadıkça ruhunda kontrol edilemez bir öfke büyüdükçe büyüyordu. Herkes şaşkınlık içinde ona bakarken kimse bu yaptığına bir anlam veremiyordu. Kan dökecekti bu adam, yıllar boyunca sığındığı suskunluğundan sonra bugün birçok kan dökerek beni alacaktı.

"Savcı?" Annesi şaşkıındı. "Bu da ne demek?"

Bana doğru hızlı adımlarla yürürken gözlerini benden çekmeden ona cevap verdi. "Yapmam gerekeni yapıyorum."

"Bunu yapmana izin vermem!" Cihangir oğlunun bu çıkışıyla bir adım öne çıkınca dudakları kıvrıldı ama bu mutluluktan değil başkaldırıştan kaynaklanıyordu. "Beni durdurmayı dene." En küçük bir korku belirtisi yaşamadan tüm liderlere döndü. "Kayıp vermek isteyen herkes adamlarını karşıma çıkarabilir ama-" Beni gösterdi. "Ben bugün onu alacağım!" Kalabalıkta uğultular yükselirken sessizliğiyle bilinen bu adam bugün başta kendi halkı olmak üzere herkese resti çekmişti. Özellikle ailesinin şaşkınlığı görölmeye değerci. Zülüf hanımın hayal kırıklığı içinde yerinde sendelemesi ise onun kaybını gösterirken benim zaferimi simgeliyordu.

Homurdanarak ayağa kalktım. "Eğer içiniz rahat edecekse benden kurtulmanız uzun sürmeyecek." Elimi göğsüme bastırıp tekrar öksürmeye başlayınca dudaklarımdan sızan kana engel olamadım. "Benim yüzümden olay çıkmasına gerek yok çünkü geriye kalan son saniyelerim bitmek üzere. Beslenmediğim için lanetim bir dakika içinde beni öldürmüş olacak." Her şey dönmeye başlayınca, "Elzem!" Itır'ın sesini duyunca yorgunluk içinde başımı kaldırdım ve kardeşimi gördüm. "İşte geldi." Son kez Ayvaz'a

döndüm. "Siz haklıydınız Arafta kardeş kardeşe ihanet edebiliyor." Kalede bana söylediği her şey yaşandı o gün ona cevap verirken ne kadar da çok kendimden emin konuşmuştum.

Yerimde sendelediğim esnada Savcı bana doğru bir adım atınca kaşlarımı çattım. "Buna cüret dahi etmeyin kimse tarafından kurtarılmaya ihtiyacım yok. Bana olan borcunuzu böyle ödemek zorunda değilsiniz." Ortada herhangi bir borç yok ama hislerini fazla açık ediyor ben zaten öleceğim benim yüzümden başı belaya girsin istemiyorum. En azından herkes bana borçlandığı için o oku attığını düşünecekti.

Itır'a döndüğümde gördüğü manzara karşısında sarsılmış bir şekilde bana bakarken yanında kızlar ve üç silahşörler vardı. İnsanlar yine susmuştu çünkü ablasını darağacına çıkaran kızı izlemek ilgilerini çekmişti. "El-Elzem?" Dudakları titreyerek adımı fısıldayınca ne kadar da güçsüz görünüyor. O gücüyle bastığı yeri inleten kardeşim ne kadar da kırılgan ve zayıf görünüyordu. Güç olarak o benden üstün olabilirdi ama Itır'ın gücünün asıl kaynağı bendim ve şimdi arkasına bakınca orada onu her daim koruyan ablasını göremiyor. Çok garip değil mi? Itır ne zaman ayağı takılıp tökezleyince onu hep tutan bir ablanın varlığını daima hissetti ama ben şu ana kadar dönüp arkama baktığımda orada kimseyi hiç göremedim. Kimse benim için orada olmamıştı evet çok garip.

"Sana ne yaptılar?" Kirpikleri titrerken gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. "Kim yaptı bunu?" Beni böyle görmek onu kahrediyordu kendi sebep olduğu yıkımı görmeye dayanamıyordu.

"Sonunda geldin." Dudaklarımdaki kanı birleşik ellerimle silip derin nefes aldım. "Ben seni büyütürken nerede hata yaptım biliyor musun?" Bacaklarım titriyor ayakta durmak için kendimi zorluyorum. "Yaptığın hatalarla yüzleşmene hiç izin vermedim." Gözlerim dolarak başımı salladım. "Çünkü ben kardeşime sadece abla değil aynı zamanda anne olmak istedim. Ona sorun olan her şeyi ortadan kaldırmak istedim." Burukça gülümsedim. "Ve ben bugün sana geç olsa da hatalarınla yüzleşmeyi öğreteceğim gibi senin için bir sorunu daha kaldıracağım." Elimle kendimi gösterdim. "Ben senin en büyük hatanım ve senin için en büyük sorun oldum şimdi hatan ile yüzleşeceksin." Gözlerinin içine bakarak güldüm. "Ve ben sana son bir iyilik yaparak sana sorun olan varlığımı ortadan kaldıracağım. İzle Itır, sana vereceğim son dersi iyi izle ki bundan sonra yaptığın hatalara dikkat et." Ben bugün ona öyle bir ders vereceğim ki hayatı boyunca unutamayacak.

Bunu en kötü şekilde öğrenmesini sağlayacağım.

Ne yapmaya çalıştığımı anlamış olacak ki, "Elzem bunu yapma!" Bana doğru koştuğu an geriye çekildim ve kalabalığı yarıp gelen bir ok tam kalbime saplanınca, "Elzem!!" Öyle bir bağırmıştı ki onun dışında kimsenin sesini duymuyorum. Dizlerim bükölüp yere düştüğümde göğsümde kanlar akarken son kez baktım bana doğru koşan kardeşime. "Şimdi gel ve yapabiliyorsan kaldır beni Itır..." Başım zemine çarparak karanlığa çekilmem o kadar hızlı olmuştu ki, ne adımı haykıran feryatları duyuyorum ne de gözlerimi açabiliyorum. Her şey silindi geriye sadece Itır'ın isyankar sesi geçmişten çıkıp gelmişti.

"Düş, sen düş de ben düştüğüm o yerden gerekirse sürünerek de olsa ayağa kalkarım. Gelir seni bulur ve kaldırırım ama sen yeter ki bir düş Elzem! Normal insanlar gibi hata yapıp düş yeter ki!"

İnsan ne dilediğine dikkat etmeli.

Evet Elzem gördüğünüz gibi Itır'a bir ders vermek için oldukça tehlikeli bir şey yaptı. Onu vurması için önceden bir suikastçi ayarladı evet bunu yaptıran Elzem'di.

Peki gerçekten ölmüş olabilir mi?

Elzem'i vuran kişi kim olabilir sizce?

Bu yaptığıyla Itır'a öyle büyük bir vebal yükledi ki emin olun kimse böyle bir intikamı hakketmiyordur. Düşünsenize yaptığınız bir hatanın sonunda kardeşiniz gözlerinizin içine bakarak kendisini öldürtüyor. Evet Itır hatalı ama ona üzülmedim desem yalan olur.

Ve bir şeyi daha anlamış olduk o da Elzem'in normal yollarla intikam almadığını. Itır'ı yokluğuyla cezalandırmak işkencelerin en büyüğüken Elzem sadece bunu yapmadı aynı zamanda ona büyük bir vicdan azabı ve suçluluk duygusu yüklemeyi başardı.

Yeni bölümde birçok gizem ve aksiyon var zaten yeni bölüm ilahi bakış açısından olacak çünkü malum Elzem'e olanlar ortada.

Bölümün erken gelmesini istiyorsanız lütfen okuduğunuz bölüme oy ve yorum yapmayı unutmayın.

Aslında bu bölümün çoğunda önceki bölümde olan zaman olayını açıklamak ile geçti çünkü son bölümde her on yorumdan dokuzu hiçbir şey anlamayan kişilerden oluşuyordu.

Kendimce bunu tekrar daha açık bir şekilde anlatmak istedim umarım bu sefer daha çok kişi bu kısır döngüyü anlamıştır.

Şuraya bir soru bırakın lütfen. Hikayeye ilgili aklınızı kurcalayan bir şey varsa tam bu kısma sorularınızı yazarsanız daha iyi cevap verebilirim.

Diğer uzun bölümü okuyanlar için bu bölüm oldukça kısa gelecektir ama aslında her zamanki bölüm uzunluğunda tabii bundan önceki bölüm bir hayli uzun olduğu için ister istemez bu bölüm kısa gelmiş olabilir.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(32) Oyun İçinde Oyun.

Soğuktu neden bu kadar soğuktu? Ablasının elleri, teni fazla soğuktu sanki o tanıdığı kadından çok uzaktı. Hıçkırıkları kesik iç çekişlere dönüşürken İtır çok kötü bir cezayı hakettiğini biliyordu ama bu kadarını kimse hakketmezdi. Elzem'den başka kimsesi yoktu ki hiç olmamıştı. Onun tüm dünyası ablasıydı ve kendi elleriyle dünyasına kıyameti getirmişti. Anne baba zaten hiç olmamıştı, eş dost ise birkaç sahte sevgi gösterisinden ibaretti ama Elzem gerçektir. Elzem onun tek gerçeğiydi onu asla bırakmayacağını düşünmüştü çünkü bu hep böyle olmuştu. Evet Elzem onun tek gerçeğiydi ama bir o kadar da sahteydi. İtır bazı şeyleri yeni anlıyordu aslında tanıdığını sandığı ablasının hiç var olmadığını yeni anlıyordu. İtır'ın tanıdığını sandığı Elzem bir yalandan ibaretti çünkü gerçek Elzem'i herkesten saklamayı çok iyi başarmıştı. Onun tanıdığı bayan kontrol delisi meğirse istediğı için öyle değildi buna mecbur bırakılmıştı. Evet Savcı ona ve kızlara her şeyi anlatmıştı artık gerçekleri biliyordu. Eskiden olsa Elzem'e böyle bir şey yaptığı için o adamın dünyasını başına yıkardı ama en büyük kötülüğü ablasına bizzat kendisi yapmışken öfkesinden eser kalmamış yerini hiçliğı bırakmıştı.

"Sen beni büyütürken hatayı nerede yaptın biliyor musun?" Gözlerinden süzülen yaşları umursamadan onun soğuk elini tuttu. "Büyümeme hiç izin vermedin işte en büyük hatan buydu." Elzem için daima küçük bir ocuk olarak kalmıştı. Asla İtır'a güvenmez hiç sorumluluk vermez daima çocuksun diyerek onun dinmek bilmeyen öfkesini körüklerdi. "Hayır kendimi haklı çıkarmıyorum." Başını iki yanına doğru sallarken saçları ıslak yanağına yapıştı onları çekmedi. "Ama öğrencilerinin ailelerine çocuklarınıza küçük sorumluklar verin diyen sen değil miydin? Bu onlara kendisini değerli hissettirir ailenin bir parçası olduğunu hissettirir. Verdiğiniz kararlarda onların da fikrini alın bu onların özgüvenini yeşertir diyen de sendin Elzem." Hıçkırarak başını salladı. "Ama sen kendi kardeşine bunların hiç birini yapmadın. Hep sus İtır, konuşma İtır, bana cevap verme İtır ve yanlıssın İtır diyerek beni büyüttün. Oysaki tek istediğim bir kez olsun senin tarafından taktir edilmektir." O aslında Elzem

ile hiç rekabet halinde olmamıştı ki, İtir sadece ablasına bak bende bir şeyleri yapabiliyorum demek istemişti. Ama yapamadı Elzem buna hiç izin vermedi çünkü ablası her konuda o kadar iyiydi ki, İtir'ın yaptığı her şey onun başardıklarının yanında sönük kalıyordu.

Revirde bir yatağın üzerinde öylece gözleri kapalı uyuyan bedene bakınca dudakları titrerken onu böyle görmeye dayanamıyordu. "Senin kardeşin olmak da hiç kolay değildi." Gözyaşlarından dolayı her şeyi bulanık görürken avuçlarındaki soğuk eli sıkarak eğilip avuç içlerinden öptü. "Herkesin gözdesi, konağın prensesi olan bir kızın kardeşi olmak da hiç kolay değildi." Geçmiş zihninde hayat bulurken çocukluğuna dair anılar bir kez daha karşısına çıktı. Elzem Akay'ın kardeşi olmak hiç kolay değildi.

14 yıl önce.

Koşarak odasından çıkarken bulduğu yeni çözümün heyecanı vardı. Elzem onunla hiç oynamıyordu sürekli bir şeylerle meşgul oluyordu. Okulda dersler, ders arasında yine dersler, evde de hep dersleri vardı. Yemekler dışında kardeşiyle hiç vakit geçiremiyordu neredeyse her dakikası o sıkıcı derslerle geçiyordu. Konakta bile onun için yatılı çalışan birçok özel öğretmen varken artık neredeyse onu hiç görmüyordu. İtir onu kardeşinden uzak tutan her şeyden nefret ediyordu ama bugün kararını vermişti. Madem ki Elzem ile vakit geçirmenin tek yolu o derslerden geçiyor o vakit İtir'da onun için derslere katılacaktı. Nefes nefese müzik odasının önünde durunca tam içeri girecekti ki kapı açıldı içeriden anneannesi çıktı. "Ne işin var senin burada?" Sorgulayıcı sesine cevap vermek istedi ama ne söylerse söylesin anneannesinin ona yine kızacağını biliyordu.

"Bende Elzem ile evdeki derslerden almak istiyorum." Daha sözlerini yeni bitirmişti ki Suzan hanımın tiksinti dolu bakışlarını üzerinde hissetti. Önce oğlan çocukları gibi kestirdiği kısa saçlarına baktı yine yüzünü buruşturdu. Daha sonra kahve gözleri iğreti dolu bir şekilde oyun oynarken kirlenmiş tişörtüne hemen sonrasında diz kapakları çamur olmuş pantolonunu gördü bakışları daha da rahatsız edici olmaya başladı. Anneannesi ona böyle baktıkça İtir kendisini iğrenç bir böcek gibi hissediyor bir yerlere saklanmak için delice bir istek duyuyordu.

"Senin neyine o dersleri almak?" Omuzundaki şalını düzeltirken karşısında bir cüzzamlı varmış gibi geriye çekilerek aralarına mesafe koymuştu. "Bu ellerle mi piyano çalacaksın?" Elllerine baktı tırnak aralarında oluşan çamur ve kiri görünce utanarak ellerini arkasına sakladı.

"Bu biçimsiz halinle mi tüm o görgü kurallarını öğreneceksin?" Anneanesi gülerek yine onu küçümsedi. "Neden gidip kilerdeki farelerle oynamıyorsun? Senin gibi bir zavallının olması gereken tek yer orası!" Şimdi gülmüyordu yine ona kızıyordu. "Sana daha kaç kez Elzem'den uzak dur demem gerekiyor!" Kolunu sertçe tutarak üzerine eğilince Itır dokuz yaşında bir çocuk olabilirdi ama bu evde Elzem dışında kimsenin onu sevmediğinin farkındaydı. "Sen onun kardeşi olmayı hakketmiyorsun. Elzem'e hiç baktın mı? Sen onun gibi parlayan bir güneşin gölgesi bile olamazsın!" Bunu nasıl unutabilirdi ki, herkes ona bu gerçeği sürekli hatırlatıyordu. Konaktaki hizmetçiler bile onu saymıyordu ama Elzem'i gördükleri yerde kendilerine çeki düzen verip saygıda kusur etmiyorlardı.

Onlar kardeş değiller mi? Neden ikisi için aynı derece eşitlik yoktu? Elzem gibi güzel elbiseler giymeyi sevmiyor diye mi anneanesi onu sevmiyordu?

Kolunu sıkı anneanesine baktı Itır suratsız annesine benziyordu ama Elzem güzelliğini anneanesinden almıştı. Onunda böyle sarı saçları vardı ama Elzem saçlarını hep açık bırakırken anneanesi sıkı bir topuz yapardı. Saçlarını o kadar sıkı bağlardı ki, yüzü gerilir gözleri kısılırdı. Gözleri Elzem'e sıcacık bakarken Itır'ı görünce gözleri buz kesiyordu. İlerleyen yaşına rağmen çok güzel giyinirdi tıpkı şu anda ütülü beyaz bluzu ve siyah eteğiyle göz kamaştırdığı gibi. Omuzlarına attığı şalında bile hiç kırıksıklık yoktu ve düzgün bir şekilde duruyordu. Anneanesi eğri büğrü şeylerden nefret ediyordu üstelik konakta tek bir toz lekesi görse çıldırırdı o yüzden onu her zaman özenli bir şekilde giyinmiş görürdünüz.

Elzem'e yaptığı şeyden nefret ediyordu ama buna engel olamıyordu çünkü ona yaklaşmasına izin vermiyordu.

"Onu bırak." Anneanesi kolunu sıkarak canını yakarken koridorda beliren annesi hızlıca yanlarına geldi. "O daha bir çocuk bu yaptığın fazla anlamsız." Onun elini sertçe çekerek Itır'ı kurtarmıştı ama Itır en çok bu yüzden annesinden nefret ediyordu çünkü odasından nadiren çıkıyor asla anneanesinin Elzem'e gösterdiği ilgiyi kızlarına göstermiyordu. Çok soğuktu annesi, soğuk ve ulaşılmaz.

"Bu şeye ne olduğu umurumda değil onu Elzem'in yakınında görmek istemiyorum."

"Onlar kardeş aynı kanı taşıyorlar istesen de ikisini ayıramazsın."

"Aynı kanı taşımaları onu torunumun kardeşi yapmaz!"

"Kes sesini artık! Sen kabul etmek istemiyorsun ama İtir'da senin torunun hemde etiyile kanıyla her şeyiyle!" Ruhsuz annesini ilk kez sesini yükseltirken görmenin şokundaydı genelde konakta olan hiçbir şeye karışmazdı. "Eğer seni bir daha onu hırpalarken görürsem sonuçlarına katlanırsın!"

"Anneme bağırmayı bırakmalısın." İnce ama fazlasıyla naif bir ses duyunca Elzem'i kapının önünde olanları izlerken gördü. Sarı saçları bukleler halinde omuzlarına dökülürken gözlerinin yeşilinde oluşan kızgınlık annesine yönelikti. Kırmızı kısa elbisesinde tek bir leke dahi olmazken arkasında duran dadısından izin alarak yaşından büyük küstah bir tavırla yürüyüp anneannesinin yanında durarak karşısındaki kadına baktı. "Sorun ne bilmiyorum ama o senin annen. Ona olan bu davranış şeklin affedilmez ondan özür dilemelisin anne." Özür dilemek mi? Annesi bir şey yapmamıştı burada suçlu olan tek kişi anneannesiydi!

"O bir şey yapmadı Elzem, anneannem bunu hakketti." Ele avuca sığmayan yaramaz bir çocuktı Elzem gibi kibar olmayabilir ama lafını asla esirgemeyen dobra bir çocuk olmanın hakkını hep vermiştir.

"Hakketti mi?" Elzem gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. "Annem hakkında nasıl böyle şeyler söylersin bu yaptığın büyük kabalık İtir."

"O senin annen değil!" Kendisini tutamayıp bağırınca anneanesi kaşlarını çatmıştı ama İtir onu umursamadı. Ona ne yapabilir ki? En fazla Elzem'in olmadığı yerlerde onu sıkıştırıp birkaç tokat atardı veya yine hakaretler ederdi. "O senin anneannen ona anne demekten vazgeç!"

"Kimin annem olduğunu biliyorum ve aynı zamanda kimin bana annelik yaptığını da biliyorum!"

"O zaman bu kahrolası yerde neden kimse bana da annelik yapmıyor!"

"Ses tonuna dikkat etmeni tavsiye ederim çünkü bu evde düşündüğün gibi sana farklı bir muamele yapılmıyor."

"Öyle mi?" İyice hırçınlaşıp Elzem'in yanında duran kadını gösterdi. "Ona sor! Hadi sor ona bana yaptığı şeyi sana anlatsın."

"Yeter dedim İtir."

"Şunu yapma beni susturma!"

"Sana yeter dedim İtir!"

"Ama-"

"Senin için herhangi kötü bir durum olsaydı bunu anlardım. Kendi kafanda kurduğun dünyanın içinde çık artık."

"Bir kez olsun beni dinlemeyi dene."

"Şu anda senin yüzünden dersimi kaçırıyorum. Henüz seni dinleyeceğim olgunlukta değilsin şimdi git ve her zamanki gibi evin farklı yerlerinde sorun çıkarmayı dene." Susmuştu Elzem her zamanki gibi onu yine susturmuştu. Ne annesi ne de anneannesi onu korkutup susturabilirdi. Bir tek Elzem'e susardı çünkü onun söylediklerini yapmazsa o da annesi gibi onu görmezden gelir diye korkuyordu. Babası ve abileri gibi ablası da onu bırakır diye korkardı. İtir kimseye susacak bir çocuk değildi ama Elzem'e hep susardı.

Sustuğu her şey, çocuk yerine konulduğu her yaşanmışlık ona öfke olarak dönüyordu ve o an her ikisi de farkında değildi ama bu öfke ileride her iki kardeş için büyük bir kayıp olarak geri dönecekti.

Şimdiki Zaman.

"Dikkatini nasıl çekeceğimi hiç bilemedim ki." Onun varlığına söylemek istediklerini cesedine söylemesi büyük haksızlıktı. "Elzem sen beni gör diye yapmadığım şey kalmadı. Doğru veya yanlış ne yaptıysam sadece varlığımı gör diye yaptım. Sen istedin diye okuldaki yarışmalara katılıyordum. Sen seviyorsun diye uykum gelmesine rağmen çaldığın piyano seslerine katlanıyordum. Sen mutlu ol diye doğum günlerinde elbise giyiyordum ama sen beni yine görmüyordun. İyi şeyler yapınca olmuyor belki kötü şeyler yapınca bir kardeşi olduğunu hatırlar dedim karışmadığım pislik kalmadı. Ancak yine beni hiç görmedin yaptığım her şeyi hızlıca yok ettin. Tıpkı bir robot gibi karşıma geçip bana birçok nutuk atarak çekip gittin ama hiç neden diye sormadın. Elzem benim tek istediğim beni görmendi ama sen beni hiç görmedin ki." Aynı evin içinde iki hayaleti oynamışlardı. Ne İtir anlamıştı ablasının neden böyle olmaya zorlandığını ne de Elzem anlamıştı İtir'ın bu öfkesinin sebebini.

"Hep onu suçladım sendeki kuralcı tavrın sebebi olarak hep anneannemi suçladım. Kendi içimde seni haklı çıkarmaya ihtiyacım vardı." Maddi olarak değil o manevi olarak ablasını yakınında görmek istemişti. Uyuyunca değil uyanıkken saçlarını okşayıp ona sevgisini hissettirsin isterdi. İtir her duyguyu dışında yaşardı asla hislerini gizlemezdi ama Elzem böyle değildi. İtir ona olan sevgisini dile getirdiğinde bile Elzem susar sadece dinlerdi. Evet Arafa gelince biraz değişmiş İtir için kendi yıkılmaz kurallarından taviz vermişti ama bunu bile İtir için yapmamıştı. Elzem onu hâlâ çocuk olarak görüyor olabilir ama ablasındaki bu değişimin sebebi İtir değildi sadece kardeşini karşı safta görmek istemiyordu. Evet bunu anlayacak kadar biraz da olsun onu tanımıştı.

İlişkileri bile onun çıkarları üzerineydi aksi olsaydı kimse kardeşine böyle bir vebal yükleyerek gitmezdi.

Hayır bu intikam değildi bu yaşarken öldürmekti ve bunu yapan biri bende çok sevdim diyemez çünkü İtir'ın sevdiği kadar ablası onu hiç sevmemişti.

"Evet anneannemin sebep olduğunu düşündüm ama o ölünce daha çok mesafe koydun aramıza. Sen onu yani seni çok seven birini kaybettin ama konakta ondan daha çok seni seven bir kişi daha vardı Elzem. Belki ondan daha fazla seven bir kardeşin vardı ama benim tek sevenim sadece sen oldun ve şimdi ben seni de kaybettim." Ağlayarak avuçlarındaki soğuk eli ısıtmaya çalışırken gözyaşlarını durduramıyordu. Tüm hayatı ablasıyla kıyaslanarak geçmiş her zaman onun gölgesinde kalmıştı. Başka biri olsa bunun için onu suçlar kıskançlıktan onu kanatırdı ama bunu hiç yapmadı çünkü onun tek istediği Elzem tarafından gerçek anlamda görünür olması.

"Bende bilmiyordum sen nasıl ki benim hislerimi hiç anlamadın bende yaşadıklarını bilmiyordum. Tek fark ben sana derdimi anlatmak için çok uğraştım sen beni hep susturdun ve ben neyin olduğunu anlamak için seni konuşturmaya çalıştım lakin sen hep sustun." Sesli bir şekilde ağlarken onun solgun yüzüne bakarak yine hıçkırdı. "Neden Elzem? Neden ikimizi susturdun?"

Elzem'in içine doğduğu korkunç anlaşmayı bilmiyordu. Eğer bilseydi bu kadar az kalmışken hiç ağlatır mıydı onu? Ablası onun tek sığınağı olmuşken bile isteye onu kaybedecek biri değildi. İtir bilmiyordu ama Elzem'de hiç söylememişti kahin değildi ki birinin gözlerine bakınca her şeyi öğrensin. Özellikle Elzem gibi ustaca yaşadıklarını gizleyen birinin duygularını öğrenmek hiç kolay değildi.

"Özür dilerim." İç çekerek onun yüzüne dokundu eli titredi ve tüm cesareti kırıldı. "Lütfen beni bırakma ben çok pişmanım." Öfkesine yenik düşmüştü yaptığı hatanın geri dönüşü yoktu ama onunla vedalaşmaya hiç hazır değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Onu darağacının önünde o halde gördü ya işte orada İtir ölmekten beter olmuştu. Ablası kanamış İtir o kandan boğulmuştu ve ablası kollarında son nefesini vermiş İtir o cılız nefeste tüm soluklarını bitirmişti. "Ba-başardın." Elzem ona öyle bir vebal yüklemişti ki İtir'ın bugüne kadar ona yaptığı her şeyden daha ağır ve öldürücü olmuştu. "Bana çok güzel bir ders verdin Elzem Akay."

"Ben gidiyorum Elzem." Gidecekti buralardan. Gidecek ve bu yaptığıyla yaşayacaktı. Artık bir ablası yoktu onun için bir hayat yoktu. Kimsenin onu

bulamayacağı bir yere gidecek ve kendine dair tüm güzellikleri Elzem ile soğuk toprağa gömerek uzaklaşacaktı.

Artık ona kalan tek hayat kendi karanlığında ölümü beklemek olacaktı. Hayır çok istese de canına kıymayacaktı çünkü bununla yaşamalıydı Elzem ona bu cezayı uygun görmüştü. Ablası acı çekmesini istemişti her şey onun istediği gibi olmalıydı.

Evet Itır bütün olanlara rağmen hâlâ Elzem'in istediği şeyleri yapıyordu.

"Itır onu bırakmalısın." Mara'nın ne için buraya geldiğini biliyordu. "Hayır!" Ağlayarak daha çok ablasına sarıldı henüz ondan ayrılmaya hazır değildi. "Elzem ölmedi." Hıçkırarak onun soğuk bedenine sığınırken bunu kabul etmek istemiyordu. "Ölmedi değil mi Mara?" Şu anda o kadar savunmasızdı ki, Mara evet ölmedi diye bir şey söylerse bile ona hemen inanırdı.

Gözyaşlarını gizlemeye çalışırken dünden beri bu soruya cevap vermek canını yakıyordu. "Defin işlemleri için onu hazırlamalılar." Kendini tutamayıp ağlamaya başlayınca en az Itır kadar kötü durumdaydı. Elzem Akay kendi ölümünü kardeşine izletmişti bu acımasızlık çünkü her biri o esnada bunu izlemek zorunda kalmıştı. Kimsesiz hisseden sadece Itır değildi çok tuhaf değil mi? Mara onunla hiç anlaşılamazdı ama dünden beri bulduğu تنها yerlere kaçıyor çılgılık çılgılığa ona olan kaybı için gözyaşı döküyordu. Mara onu özliyordu çünkü Elzem'den sonra onlara kocaman bir hiçlik kalmıştı. Sadece Itır'a değil Mara'ya da güven veriyordu ne olursa olsun onları hep korumaya çalıştığını yeni fark ediyordu.

"Mara onu geri getirmenin bir yolu yok mu?" Yalvararak ona döndü. "Herkes lanetlilerin ölümler diyarına gittiğini söylüyor onu oradan çıkaramaz mıyız?" Bir yolu olmalıydı değil mi? Bu kahrolası boyutta her şeyin bir oluru vardı neden ablasını getirecek bir yol olmasın.

"Mümkün değil." Burnunu sesli bir şekilde çekerken yatakta uyuyan bedene bakıp hıçkırdı. "Ölen birinin sadece ruhu gelir o da çağrısına cevap verdiği kişiye görünür. Onun bir anlaşması vardı Itır, artık oradaki sürgün ruhlardan biri." Itır bunu kabul etmek istemiyordu bir yolu olmalıydı. "Bana cevap vermiyor." Gözyaşlarını tutamazken dünden beri ablasına yalvarıyor ama bir cevap alamıyordu. "Bana cevap vermiyor! Onu geri getirmeliyim benim oraya gitmemin bir yolu olmalı. El-Elzem orada korkar onu geri getirmeliyim. Mara belli etmez ama o çok korkar."

Bütün bu yaşadığı her şeyin kötü bir kabus olmasını ne çok isterdi ama hepsi gerçektir. Onun gerçekleri.

Bir süre sonra Mara'nın ısrarları üzerine Elzem'i bırakmak zorunda kaldı. D n   le vakti  lm   t  ve şimdi saat gece yarısını geçmişti çoktan yeni bir güne girmi lerdi. Neredeyse on iki saattir ablası bir  l y   onu duymuyor onun için gözlerini açmıyordu. Kasabadaki  ifahanelerden birine cansız bedenini getirmişler revirde sonsuz bir uykuya dalmı tı. İlk gün ı ıklarıyla onu g meceklerdi ablasını ondan alıp toprağın altına koyacaklardı. Orada olmak için fazla genç ve her şeye rağmen hayat dolu değil miydi? Bir hatanın bedeli bu kadar ağır olmalıydı. Böyle değil bu şekilde hiç değil.

Dışarı çıktıklarında ya an yağmurun altında ıslanan   l y   gördüler.     de fazla suskun son olanların gerçekliğini sorguluyordu. Daha sonra bir şey oldu gökyüzü yıkılırcasına  im eklerini savururken her biri birbirine bakıyordu çünkü Doğa nihayet saklandığı yerden çıkmaya karar vermişti. Meydanda k  k adımlarla Elzem'e doğru y r m   onun boynuna titreyen elini uzattığını g rm  tı. Daha sonra alamadığı nabız ile gözlerinden süzülen bir damla ya  hepsi bu çünkü  u ana kadar kayıplara karı mı tı. Yalnız kalacağı bir kuytu bulup dolu dolu a ladığını hiç dinmeyen yağmur gösteriyordu. Şimdi gökyüzü  im eklerini  akıyorsa Doğa daha önce hiç olmadığı kadar öfkeli bir şekilde buraya doğru geliyordu.

"Sizce de kayıplara karışma sırası bize gelmedi mi?" Gediz arkadaşlarına bakıp her yere d   en  im ekleri gösterdi. " imden bir ses Işıktan gelen o korkak kızıdan korkmamız gerektiğini söylüyor."

"Doğa'dan bahsediyoruz ne kadar korkutucu olabilir ki?" Bir evin çatısına d   en yıldıırımı gören Hafız fikrini çok çabuk de i tirdi. "Atları nereye bırakmı tık?"

Asil güldü. "Bizimle bir sorunu yok Muhafız, ama k  k amazon ve yanındaki serseri için aynı şeyleri söyleyemem." Tam o esnada üçünün tam önüne d   en bir yıldıırım ile son anda geriye çekilirken yerde açılan çukuru gören Asil, "Ben gidip  u atları getireyim."

"Nereye?" Doğa karanlığın içinde tüm ı ıltısıyla çıkarken sa  teline kadar her yerinde cızırtılı elektrikler çıkıyordu. Olanların suçlusunu onlardı herkese hakkettiğini ya atacaktı! Onlar Doğa'dan tek arkadaşını almıştı hepsi ama hepsi onun için birer suçluydu. "En başından beri bu takası biliyordun!" Gediz'e bakıp ba ırdığında gökyüzünde kopan bir fırtına onu öyle bir savurdu ki, Gediz'in bedeni bir duvara çarparak yere yuvarlanmıştı. "Afra senin ablan olabilir ama Elzem'de benim için bir karde ti!" Kaşlarını çatarak avazı çıktığı kadar bağırınca daha Gediz yerden kalkmadan duvara d   en yıldıırım duvarı yıkmı  ve Gediz o enkazın altında kalmıştı. Herkes

afallayarak olanları izlerken Doğa'yı daha önce bu kadar güçlü ve acımasız gören kimse olmamıştır.

Üzerine düşen taşlardan kurtulmaya çalışan arkadaşına bakan Asil, o enkazın Gediz'i öldürmeyeceğini biliyordu ama bir süre birçok kırıkla revirde kalacak gibiydi. "Sende biliyordun!" Yumruklarını sıkkan kız tozu dumana katarak ona doğru yürürken göz bebekleri kaybolmuş kaşlarını çatarak ona kin kusan sevdiği kadına bakıyordu. "Ben zaten çarpılmışım günışığı, beni geçsen olmaz mı?" Daha sözlerini yeni bitirmişti ki, bedeni geriye doğru savrulurken enkazın içinde kafasını çıkarmayı başaran Gediz'in üzerine yığıldı.

"Lanet olsun kalk üstümden Asil! Ona küçük bir doz acı verebilir miyim? Tamam senin hatunun ama şu anda kendimi hiç güvende hissetmiyorum." Gediz onu üzerinden iterek kafasında dökülen toprakları silkeledi. Üstelik ensesinden kanlar akarken kötü durumda olan alnına tuttu. "Ateşli kadınları severim ama bu şartlarda zevklerimi gözden geçirsem kendi iyiliğim için daha iyi." Kahretsin kaburgalarında büyük bir hasar vardı ve sol bacağı hangi taşın altında kayboldu sorgulamak bile istemiyor.

"Ona dokunmak yok bunu hakketti-" Asil daha sözlerini bitiremeden Hafız'ın bedenini havada savrulurken görünce ikisi aynı anda bir küfür savurdu. Lanet olsun!

Hafız çok sert bir şekilde arkadaşlarının üzerine düşünce onlara göre daha iyi durumda olduğu için rahat bir nefes aldı. "Yumuşak bir düşüş oldu." Ve duvarın kalanına düşen yeni bir yıldırımdan sonra üçünün başına düşen yeni taşlar. "Bu duvarın buradaki amacını bir tek ben mi sorguluyorum? Şu ayağını yüzümden çek Hafız!" Asil'in isyanıyla sürekli yeni taşlar onların üzerine düşerken üçü kördüğüm olmuştu çünkü Doğa bir türlü orada çıkmalarına izin vermiyordu.

Yumruklarını sıkkan Doğa, Itır'ı görünce iyice çıldırdı. "Katil!" Bağırarak onun üzerine yürüyüp kaldırdığı elini tüm gücüyle Itır'ın yanağına geçirdi. "Bir tokattan daha fazlasını hakke diyorsun!" Gözleri dolarken geriye çekildi canı yanıyordu ve Itır'a daha fazlasını yapmamak için kendisini zor tutuyordu. "Ama değmezsin ablasının katili olan bir zavallıya hiçbir şey değmez." Itır'ın yanaklarında yaşlar süzülürken daha fazlasını hakkettiğini bildiği için suskunluğu çektiği acının en büyük kanıtı. "Değmezsin Itır, ölüme bile değmezsin! Sen yaşayacaksın hakketmediğin halde yaşayacaksın ama kendi ablanın katili olduğunu bilerek yaşayacaksın!" Bunu unutmasına

asla izin vermeyecek yıllar geçse bile Doğa bunu ona asla unutturmayacaktı.

"Ve sen!" Öfkeden yerinde zor dururken ikinci tokadı Mara'nın yüzünde patlamıştı. "Köpekler bile ekmek yediği eli ısırmas sende kişilik ve karakter diye bir şey hiç olmadı!" Mara'ya da çok kızgındı başından beri Elzem'e zorluk çıkartıp onu üzen herkese çok kızgındı. Elzem'i tek bir kişi öldürmedi bu ölümün tek bir katili yoktu! Onlar Doğa'yı kimsesiz bırakmışlardı çünkü sahip olduğu tek yakını sadece Elzem'di.

Buradaki herkes katildi, onun katili.

"Az önce onu gömdüler." Takva'nın sesini uzaktan duyarken hep geldiği uçurumun tepesinde duruyordu. Tek fark bu sefer huzuru değil hüznü yaşıyordu.

"Bir şey söylemeyecek misiniz?" Yapabilseydi Takva efendisi için onun dökemediği tüm gözyaşlarını dökerdi. Uzun zamandır bu kışta burada öylece duruyor boşluğa bakıyordu.

"Sen bununla yaşamayı nasıl öğrendin?" Hâlâ sonsuz gibi gelen uçuruma bakarken dünden beri kurduğu tek cümle bu olmuştu.

"Öğrenemedim ki o yüzden uzun zamandır bir ölüyüm efendim." Kocasının ihanetini öğrendikten kısa süre sonra onun adamları tarafından öldürülmüştü. Güçlü bir ailenin kızıyla yeni bir evlilik yapması için bekar olması gerekiyordu. Aşığı yıllarca onun metresi değilmiş gibi kocasından evlilik istemişti ve Takva ikisi arasındaki tek engeldi. Bununla yaşanmıyordu ihanetle yaşanmıyordu ama ölüm sebebinin aynı kişi olmasıyla hiç yaşanmıyordu. Bir süre sonra ölüm sizi tüm soğukluğuyla sarıyor duygularınız donuyor ve geriye hissizlik kalıyordu. Takva o yüzden kendisini Elzem'e yakın hissediyordu çünkü onun da kaderinde sevdiği adam tarafından ihanete uğrayıp ölmek vardı.

Oysaki bir bebeği olacağını öğrenmesinin üzerinden daha birkaç saat geçmişti.

"Uzun zamandır bana kızgın olduğunu biliyorum Takva."

"Sadece kırgınlık efendim, o faniye bakınca kendimi görmekten vazgeçemiyorum." Bir zamanlar o da Elzem gibi hayat doluydu şimdi ise kaybettiği hayatına uzaktan bakıyordu. Elleri arada düz karnına gider hiç hissetmediği kayıp bebeğinin kalp atışlarını arardı.

"Kocan gibi değilim ama ondan bir farkım kalmadı." Tıpkı onun gibi Savcı'da kendi kadını soldurmuştu. Dün meydanda olan sahneyi zihninde

silip atamıyordu. Aldığı her solukta Elzem'in göğsüne bir ok saplanıyor ve saniyeler içinde hayata gözlerini yumuyordu. Bir ölüm nasıl binlerce ölümü yaşatabilirdi? Geç kalmıştı Efsun'un gerçek amacını fark ettiğinde onun için fazlasıyla geç kalmıştı. Uykuyla hiçbir zaman arası yoktu ama aksilik bu ya gözlerini örttüğü o birkaç saatlik uyku derin bir uykuya dönüşmüş ona büyük bir kayıp olarak dönmüştü. Hemen sonrasında ise zaten hayatındaki tek ışığın ölümünü izlemişti. Elzem'den öncesi böyle değildi evet sıkıcı bir hayatı vardı hatta tüm hayatı kitaplardan ibaretti ama yaşanılır bir yanı da vardı. Sonra o çıkıp gelmişti her şey aynıydı ama hiçbir şey aynı hissettirmiyordu. Her zamanki sınıf, her zamanki gibi öğrenciler ama farklı bir misafir. Bambaşka bir dünyadan çıkıp gelen uslanmaz bir nefes vardı sınıfında hatta masasının üzerinde. Küçük bir çocuk gibi ayaklarını sallıyor sarı saçlarındaki günışığını ona sunarak yaramazca etrafına bakıyordu. İzlediğinden habersiz herkes için görünmez olmanın rahatlığıyla kendi kendine konuşuyordu.

Önce dersini ürkütücü bulmuş hemen ardından eleştirilerini sıralamıştı. Savcı onun cıvıltılı sesini duydukça dönüp ona bakmak için delice bir arzuyla dolmuştu ama bunu yapmadı onu ürkütmek istemedi. Daha sonra sınıfta olanlar yüzünden onu gördüğünü saklamadı ve gözlerini görmüştü. Çoğu kadında gördüğü bir yeşili gözlerinde barındırıyordu ama o kadınlarda gördüğü gibi değildi. Islak yeşildi gözleri herkeste olan bir renk ama kimsede olmayan bir buğu. Gözlerinin yeşiline çiğ damlaları serpiştirilmişti her an ağlayacakmış gibi nemliydi. Savcı o an Itır'a endişelendiği için gözlerinin böyle olduğunu düşünmüştü ama hayır ilerleyen zamanlarda bile şaşırtıcı bir şekilde gözleri hep ıslak bakıyordu. Güldüğünde dudaklarının kenarında tomurcuklar çiçek açar gibi gülüşü içinizi ısıtır ve gözlerinin içi gülerdi ama gülerken bile gözleri nemli çiğ damlaları hep oradaydı. Elzem gülüşünü gözlerine yansıtan bir kadındı o güldüğünde çok güzel bakardı. Göz bebekleri salınır, yeşilleri koyulaşır ve çiğ damlaları titreşirdi. Savcı en çok onun gözlerine bakmayı seviyordu çünkü o kadının gözlerinde dökemediği yaşların buğusu vardı. Evet onun gözleri ıslak yeşildi bunu tarif edecek doğru kelimeler bunlardı. Baygın bir şekilde yere düştüğünde kaybettiği ilk şey gözleri olmuştu sonra ise nefesi.

"Anlamıyorum bir ok sadece birkaç saniye içinde onu nasıl öldürebilir!" Göğsüne oku aldığı an Savcı onun yanına koşmuştu ama çoktan öldüğünü görmüştü.

"Laneti buna sebep olmuştur." Takva'ya katılmıyordu tamam laneti de ona ölüm veriyordu ama burada kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. "Laneti okun hızına göre mi onu öldürdü? Bu mantıksız Takva, böyle bir tesadüf yüzyılda yaşanmaz."

"Laneti olamaz bunun için benden aldığı şifalı bitkiler ona fazladan biraz zaman kazandıracaktı." Başından beri sessizliğini koruyan Bülbül'ün söyledikleriyle her ikisi o kadar hızlı ona doğru dönmüştü ki, Bülbül tam olarak ne kaçırdığını sorguluyordu.

"Seni beyaz cadı! Ona ne verdin?" Takva'nın ani çıkışıyla Bülbül bir an gerçekten onu zamanda sürgün etmeyi düşündü. Bu kadın bazen hiç çekilmiyordu. "Sakin ol ona zehir vermedim. Hücrede olduğu gece ona elma götürünce benden karadul otu, ökse kökü ve hurma sırası istemişti. Kötüye giden sağlığı için istediğini söyledi zaten hemen sonrasında Meliz'i görmek istedi. Onun dışında başka bir isteği olmadı bende-" Savcı'nın bakışlarını görünce içinden Elzem'e lanetler yağdırdı. "O işgüzar aslında beni kandırdı değil mi?"

Fark ettiği şeylerle ona yaşattığı bu sahte ölüm yüzünden Savcı her uzvunda öfkeyi hissederken şimdi burada olsaydı o lanet boynunu kırabilirdi! "Sadece seni değil hepimizi kandırdı!" Ellerini saçlarından geçirip yüzünü ovuştururken bunu yaptığına inanamıyordu. "Küçücük bir kadın dünyanın öbür ucundan çıkıp geliyor koskoca Araftaki herkesi parmağında oynatıyor!" Orada herkes vardı! Halktaki herkes, tüm klanlar ve aileleri, soyluların hepsi ama Elzem bütün bu insanları kandırmayı başarmıştı. Daha yirmi dört yaşındaydı onların yaşıyla kıyaslanınca çocuk kalıyordu ancak bu baş belası kadın meydandaki ihtiyar heyetini bile ayakta uyutmuştu!

Hayatında İlk kez bir kadını dövmek ve sevmek arasında gidip geliyordu.

"Sanırım bugün aptal günümdeyim." Takva kafasını kaşıyarak ona döndü. "Neler olduğunu anlamıyorum efendim."

Elzem'in hâlâ yaşadığını yeni fark ettiği için kızgınlığı yerini rahatlamaya bırakınca nihayet kalbindeki yas dağıldı. "Hurma sırası, karadul otu ve ökse kökü belli aralıklarla kullanıldığında şifa verir ama aynı anda kullanılırsa büyük bir zehir ortaya çıkar. Onları Bülbül'den alınca kullanmadı darağacına gitmeden hemen önce içti. Oraya gittiğimizde çoktan zehirlenmeye başlamıştı bu yüzden aşırı terleyip kan kusuyordu. Kimse anlamasın diye lanetini öne sürdü ama sebebi laneti değildi. O bir şifacı bedeninin hangi dakikada tükeneceğini önceden bilir. Itır ile konuşurken

aslında son saniyelerine girdiğini anladı. Oku atan Meliz'di bu da planının bir parçasıydı. Ok çok uzaktan atıldı Koruyucular dışında kimse o uzaklıkta hedefi tam kalbinden vuramaz. Elzem bunu da biliyordu okun geldiğini gördü geriye çekilerek kalbine gelmesini sağladı!" Kendi ölümünün her saniyesini hesaplayan bir kaçıkı!

Hayatında görüp görebileceğı tek sıradışı yaratık olduğunu artık biliyordu.

Bülbül ve Takva nutku tutulmuş bir şekilde ona bakarken her ikisi de duyduklarının şokundaydı. Gerçekten böyle bir şey yapacak kadar çıldırmış olamazdı değil mi? "Yani her şey onun planı mıydı?" Bülbül onu hafife almayacağını bilen nadir insanlardandı fakat bu kadarını o bile beklemiyordu.

"Evet öyleydi karadul otu kalp atışlarını yavaşlattı öyleki göğsü hiç hareket etmeyecek şekilde ancak kalbi hâlâ atıyordu. Ökse otuyla birleşen hurma şırası ise kan akışını kesme noktasına getirecek kadar bedenindeki ısyı büyük bir hızla düşürdü. Araftaki hurma şırasının içine renk versin diye kırmızı yosun kökü eklerler ve bu da vücuda girdiğı an içtiğın her suyla daha etkili olur. Normal zamanda şifa verir ama karadul otu ve ökse kökü üçlüsüyle çok güçlü bir zehire dönüşür. Çok sık su içtiğine eminim o bir hizmetçi daha önce tadına bakmasına gerek yok mutfakta neyin nasıl hazırlandığını görmüş olmalı. Bir zehir elde etti bu zehir vücut ısını düşürdü, kalp ritimlerini duyulmayacak kadar yavaşlattı ve bedeninde felç etkisi yarattığı için kirpikleri bile kımıldamayan kadını herkes ölü saydı." Kusursuz bir plan tam da ondan beklenilecek bir şey çünkü içtiğı zehiri onu öldüren lanetinin üzerine atacak kadar her detayı önceden düşünmüştü. Bu kadın müthiş bir şeydi ve bir o kadar Oyunbaz!

"İyi ama herkes onun nabzını kontrol etti?" Takva'da oradaydı tüm klan liderleri öldüğünden emin olmak için her biri test etsin diye en iyi askerlerden birini göndermişti.

"Onlar sadece boynuna dokundu Takva, durma noktasına gelen bir kalp dışarıya nabız vermez." Bedeni birgün boyunca o halde kalırdı fakat ruhu bedeninden çıkarsa beden anında ölür çünkü zehrin ölümcül kısmını alan şıfacı ruhuydu. Tüm bu süreçte bedeninde çıkmayı göze alamazdı bedeni felçli olur ama bilinci açık. Etrafında olan her şeyi duyar, hisseder ama zehrin etkisi geçmeden tepki veremezdi. "Kahretsin canlı canlı gömüldü!" Takva yarım saat önce gömüldüğünü söylemişti zehrin etkisi geçsin veya

geçmesin fark etmez o yarım saattir bir tabutun içindeyse şu anda havasızlıktan boğuluyor olmalı!

"Aman tanrım zamanında oradan çıkmazsa gerçekten ölecek!" Takva'nın sesini duymuyordu çünkü tek yaptığı biraz ileride ağaca bağladığı atına doğru koşmaktı. Bu planı yaparken Meliz'e güvenmeyi seçmişti ama onlar iki düşman eğer Meliz onu mezardan çıkarmadıysa bu sefer gerçekten ölebilirdi!

Bedeni zehirden arınmadan bir saniye için bile olsa ruhu dışarı çıkıp yardım isteyemez aksi takdirde zehir anında onu öldürürdü!

Onu gömülürken görmek istemediği için Savcı bu merasime katılmamıştı ama Takva her detayını izlemişti. O yüzden hangi mezarlığa gömüldüğünü biliyordu. Kasabadaki yoksul kesimin gömüldüğü kuytu bir mezarlığa gelmek ise boğazında bir yumru oluşmasını sağlamıştı. Cenazesine sadece kalkanlar, Gediz ve arkadaşları katılmıştı. Elzem'i buraya mı gömmüşlerdi? "Onun gibi bir saray kızı için büyük hakaret." Takva kıkırdarken Savcı bunu pek komik bulmuyordu özellikle şu anda mezarın içinde onun olduğunu bilirken bu hiç komik değildi.

"Çok zaman kaybettik onu hemen çıkarmalıyız!" Telaşla bir kazma kürek arayışına girdiği esnada diğer mezarları geçerek yanlarına gelen küçük bir oğlan çocuğu gördüler. Dikişlerinden sökük montuna sıkıca sarılırken ne kadar çok üşüdüğünü gizleyemiyordu. Kafasındaki kasket onu yağan kardan koruyamazken bileklerini açıkta bırakan kısa pantolonuyla yoksul bir aileye mensup olduğu çok açık. "Bu mektup size gönderildi efendim." Üşüdüğü için burnunun ucu kızarıırken verdiği nefeslerin buharı görünüyordu.

Savcı bunun ne anlama geldiğini anlamadı ama tek düşündüğü Elzem olduğu için daha sonra okumak üzere aldığı mektubu cebine koyacağı esnada küçük çocuk onu durdurdu. "Gönderen kişi hemen okusun dedi." Bunun için vakti yoktu! "Kim gönderdi?" Çocuk bilmiyorum dercesine dudaklarını sarkıtınca gönderen kişi bile belli değilken mektup bekleyebilirdi.

"Sen mektubu teslim ettin buradaki işin bitti şimdi oyalama beni."

"Ama mektubu veren kişi aldığı an okumalı dedi."

"İşim var diyorum çocuk!"

"Eğer mektubu okumazsa ona şunları söyle hemen okur dedi." Derin bir nefes alarak güçlükle aklında tuttuğu tüm sözleri hatırlamaya çalıştı.

"Hepsini unuttum ama söylediklerinin çoğunda size medeniyet yoksunu barbar veya çağdışı vahşi dediğine emin olabilirsiniz." Duydukları ile yaratık görmüş gibi çocuğa bakarken şimdi elinde tuttuğu mektup hazine değerindeydi çünkü sadece tek bir baş belası ona vahşi veya barbar gibi sıfatları kullanırdı.

Mezarda değildi.

Hızlıca mektubu açarak okumaya başlayınca bu el yazısı Elzem'e ait değildi çünkü Elzem onların alfabesini bilmiyordu fakat burada yazılan her kelime onun kelimeleriydi. Mektubu Meliz'e yazdırmış olabilir şu an için tek ortağı Meliz'den başkası değildi.

Merhaba hocam.

Giriş kısmı öğretmenine mektup yazan bir ilkokul öğrencisini andırabilir ama, 'hoca' fazla resmi ve 'Savcı' ise fazla samimi bir hitap şekli olurdu o yüzden bende ikisinin ortası bir şey olsun istedim. Malum sizinle olan ilişkimiz resmiyet sınırlarını geçeli çok oldu ama asla samimiyet boyutuna da ulaşmadı.

Bugün içinde yaptığım şeyi fark edeceğinizi adım gibi biliyorum tek temennim çok geç olmadan bunu fark etmeniz çünkü ulak olarak küçük bir çocuğu seçmenin suçluluğunu çekiyorum. Siz mezarlığa gelene kadar gerekirse akşama kadar bu soğukta birkaç ötede olan annesinin mezarının yanında bekleyeceğine bana söz verdi. Evet kendi çıkarlarım için küçücük bir çocuğu kullanacak kadar alçaldım ama başka şansım yoktu çünkü yetişkin biri mektubumu okuyabilirdi oysaki bu çocuk okumayı bile bilmiyor. Onunla biraz sohbet ettim kasabanın pazarında babasıyla ayakkabı satarak geçimini sağladığı için okulu hep ertelemiş. Ben elimden gelen yardımı babasına yaptım ama bunun yeterli olmayacağını biliyorum lütfen benim hatrım için en azından kışı çıkaracak kadar onlara yardım edin.

Şimdi gelelim asıl merak ettiğiniz konuya bunu neden yaptım? İsteseydim sizinle kaçardım bütün bunlara ne gerek vardı değil mi? Hayır Savcı hoca, hepinizi korumam için bunu yapmalıydım.

Eğer sizinle kaçsaydım benim yüzümden tüm itibarınız sarsılacak, eğitim hayatınız bitecek hatta belki aileniz bile size sırtını dönecekti. Bana yaptığınız onca şeye rağmen kalbim size bu kötülüğü yapmama izin vermedi. Aklım daha kötüsünü hakkediyor diyor ama kalbim kıyamıyor size.

O yüzden sizinle gelemedim tam bu esnada diğer ihtimal doğuyor. Darağacına gittiğimde orada olacaklar belki bir kâhin değilim ama olacakları tahmin etmek zor değil. Ne siz, ne kızlar, ne de üç silahşörler infazıma izin vermeyecekti. Tüm klanları karşınıza alarak çok fazla kan dökülecekti hem onlardan hemde sizlerden. Eğer savaş kaçınılmaz ise her iki tarafta mutlaka kayıplar olurdu o yüzden bunu engellemek istedim. Her birinizi korumanın ve sizleri klanların hedef listesinden çıkarmamın tek yolu benim ölmemdi. Ölümüm klanların elinde olmamalıydı aksi takdirde sizler rahat durmazdınız. Sizler için bir ölü olmalıyım ancak bu şekilde klanlar sizi rahat bırakırdı ve benim bulduğum tek çözüm kendi ölümümü planlamak oldu.

Benim için endişe etmeyin göğsüme gelen ok aslında Meliz'in kuş oku dediği oklardandı. Yakından bakılmadıkça normal bir ok gibi görünür ama ucu bir göğsü delip kalbe ulaşmayacak kadar tırnak uzunluğunda. Yere düştüğüm için sizler beni uyandırmaya çalışırken o kargaşada oku hızlıca göğsümden söküp kayıplara karışan o asker aslında Meliz'di.

Meliz'e kendi hayatımı emanet ederek büyük bir risk aldım ama şu anda bu mektubu okuyorsanız beni yarı yolda bırakmadı demektir. Ancak mektup konusunda ona güvenmediğim için benim yerime mektubu yazan kişi size bu mektubu verecek olan çocuğun babası. O iblisin benim adıma yanlış şeyler yazmasını istemeyiz değil mi? Zaten mezarımı tek başına kazımak zorunda kaldığı için hâlâ bana lanetler yağdırıyor.

Şimdi benim için çok önemli bir konuya değineceğim. Başta kardeşim olmak üzere kızlar ve diğerleri yaşadığımı bilmesin. Her birini duydum, gözyaşlarını dinledim onlar beni ölü sandığı için tüm o yakarışları ne yazık ki duydum. Bugün bir ölüm yaşadılar ama ölmediğimi öğrenince evet çok sevinecekler ama dört gün sonra doğum günümde aynı ölümü ikinci kez yaşayacaklar. Bunu ikinci kez onlara yaşatamam lütfen bırakın beni ölü bilsinler çünkü çok kısa bir süre sonra gerçekten artık yaşıyor olmayacağım.

En çok Itır'a görünmek isterdim çünkü anladım ki bende onun yaralarını hiç görmemişim. Burada hatalı olan sadece Itır değildi ve ben son yaptığım şey ile kendi kardeşimi öldürdüm. Evet ödeştik ama Itır bu kadarını hakketmiyordu ikimizin tek hatası birbirimizi anlamaya hiç çalışmadık. Kardeşim size emanet Savcı hoca, onu emanet edeceğim tek kişi sizsiniz. Lütfen ona belli etmeden her hareketini izleyin ve iyi

olmasını sağlayın. Itır benim canım ve ben kendi canımı artık size emanet ediyorum.

Mara konusunda endişem yok o bakar başının çaresine ama zihni mühürlü değil bir kâhin olduğu her an ortaya çıkabilir. Bir şekilde zihni mühürlenmeli biliyorum çok şey istiyorum ama o iyi olmalı.

Ve Doğa, benim tek arkadaşım. Asil'in onu koruyacağını bildiğim için bu konuda içim rahat.

Afra konusuna gelirsek onun dönüşünü aileniz ve klanlara nasıl açıklayacaksınız merak ediyorum malum herkes onu ölü sanıyor. Bu sizin aile meseleniz olduğu için bu konuda bir şey yapmayacağım zaten o esnada artık burada olmayacağım. Merak etmeyin dört gün sonra kız kardeşinize kavuşmanız için geri döneceğim. Uğruna beni feda ettiğiniz ablanıza kavuşmak hakkınız.

Buraya ilk geldiğimde küçük bir kulübede kalmıştık Hafız'a sorarsanız sizi oraya götürebilir zaten onlar da bu takası biliyor olmalı. Takasın orada olmasını istiyorum kimsenin takastan haberi olmadığı için orası gözden uzak bir yer. Dört gün sonra gece yarısından önce orada olacağım.

Ve son bir şey, umarım Afra beni feda etmenize değer. Hayır artık size kızmıyorum kendi öz ailem beni feda etmişken bir yabancıya kızamam ama kırgınım hemde çok.

Prenses Ari, general Karun'un ihanetinden sonra onun hayatından sonsuza kadar çıkarak ona en büyük cezayı yaşıtıyordu. Benden bu kadar artık kalem sizin elinizde şimdi masalın sonunu siz yazın çünkü sonsuza kadar hayatınızdan çıkmama sadece dört gün kaldı.

Doğum günümde görüşmek dileğiyle bana unutulmaz bir hediye vereceğiniz için şimdiden teşekkür ederim. Belkide ölüm sizden alacağım en anlamlı hediye olacaktır.

Şimdilik hoşçakalın...

Mektubu tutan elleri titrerken ona yaşattığı şeyin ağırlığı altında bir kez daha ezildi. Evet dört gün sonra bir ölüm olacaktı ama o gün artık Savcı'da yaşıyor olmayacaktı. Takva ile göz göze gelince sahip olduğu tek arkadaşına bakarken dudaklarından dökülen kelimeler içini kanatırcasına çıkmıştı. "Ben o olmadan nasıl yapacağım? Varlığına o kadar çok alıştım ki..."

Şimdi yokluğuyla yüzleşmeliydi öyle mi?

Evet gördüğünüz gibi Elzem yine yapmış yapacağını ve kendisine ölüm süsü vererek herkesi bu işte en az hasarla kurtarmanın bir

yolunu bulmuş. Bunu yapacağını bekliyor muydunuz?

Elzem düşmanına güvenerek büyük bir risk aldı malum Meliz onu mezardan çıkarmasaydı Savcı gelene kadar çoktan ölmüş olurdu. Peki Elzem'den kurtulma fırsatı varken bunu yapmayan Meliz'e ne demeli?

Mektupta da bahsettiği gibi bunu yapmasaydı Savcı ve diğerlerini koruyamazdı. Hem Oyunbazları getirmek için hayatta kalmalıydı hemde herkesi korumak için ölmeliydi. Bulduğu tek çözümü uyguladığını görmüş olduk.

Itır için ne yazık ki büyük bir keder çünkü Elzem'i ölü sanıyor ve dört gün sonra Elzem ölüler diyarına gittiğinde bile o bunu bilmediği için hep ablasının onun hatası yüzünden öldüğünü düşünecek.

Doğa ise gördüğünüz gibi çıldırmış bir durumda bundan sonra üç silahşörlere kolay kolay rahat vermeyeceği ortada.

Sanırım her zaman olduğu gibi yine en az hasarı Mara aldı çünkü o genelde olayların dışında kalmayı seçiyor ama Elzem ölüler diyarına gidince bir süre Araftakileri okuyacağız malum Afra gelince neler olacak diye. İşte o bölümlerde kızlar Elzem geri plana düşerken kızlar öne çıkacak. Şimdilik rahatı yerinde olan Mara'nın Dehliz ile olan sınavı asıl o zaman başlayacak.

Tabii Asil ve Doğa cephesinde de her şey o zaman başlayacak şu zamana kadar yerinde sayan çifti o bölümlerde daha çok göreceğiz.

Ve Itır, Elzem'in gidişi Itır'da ne gibi bir değişikliğe sebep olacak o bölümlerde okuyacağız.

Aslında o bölümleri okumanıza çok az kaldı çünkü bir veya iki bölüm Elzem'in Oyunbazları geri getirmeye çalışmasıyla geçer ama ondan sonra veda bölümünü okuyacaksınız.

Bölümlerin böyle hızlı gelmesini istiyorsanız oy ve yorum yapmayı unutmayın lütfen.♥

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.

(33) Yolculuk.

Daha ne kadar ileri gidebilirim bilmiyorum ama yapmam gerekeni yaptığımı biliyorum. Kendi ölümümü organize eden biri olarak tarihe geçmeliyim ancak gömülmek düşündüğümünden daha korkunçtu. Evet planın her detayına kadar önceden düşündüğüm için canlı canlı mezara gömülmek de beklediğim şeylerin içindeydi. Bülbul'den aldığım şeyleri çantama koymuştum o an içmedim. Gizlice beni hücreden çıkaran nöbetçiler ertesi gün giyinmem için bana beyaz elbise verince doğru zamanın geldiğini anladım. Onlar giyinmem için dışarı çıkınca aceleyle tüm karışımı içtikten sonra üzerimi değiştirdim. Biz darağacına doğru giderken Meliz arkadan eve girmiş çantamı almıştı. Evet Efsun'un rahat durmayacağını bildiğim için başından beri Meliz bizi takip ediyordu. Daha sonra olanlar çok hızlı gelişti her şey planladığım gibi olmuştu. Kusursuz bir plan olmalıydı kimse şüphe etmemeliydi çünkü en küçük hata her şeyi altüst edebilirdi. Neyse ki korktuğum hiçbir şey olmadı her şey plana uygun gitti.

Bir şey dışında Itır, söylediği her şeyi duydum. Döktüğü her gözyaşını içimde hissettim.

Ben kardeşimi çok sevdim, evet onun kadar bunu belli edemiyordum ama ben o esnada birçok şey ile uğraşıyordum. Hâlâ da uğraşıyorum benim hayatım hep koşuşturma içinde geçti ama buna rağmen düşündüğü gibi onu hiç ihmal etmedim. "Ben geç de olsa seni gördüm Itır, daha neler gördüğümü tahmin bile edemezsin." Gözlerim dolarken dedi ya Elzem Akay'ın kardeşi olmak kolay değildi. Itır Akay'ın ablası olmak da hiç kolay değildi. Ben ona baktıkça kendi günahımı gördüm. Kendime olan nefretim daha fazla aramıza mesafe koymamı sağladı ama ona olan sevgimi hiç azaltmadı.

Ben Itır için nelerden vazgeçtim tahmin bile edemez ve hayatımda vazgeçmemi sağlayan da o oldu.

Belki haklı Elzem Akay'ın kardeşi olmak kolay değildir, ama Itır Akay'ın ablası olmak hiç kolay değildi.

"Bunu ona söylemeliydin." Meliz aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi konuşunca iç çektim. "Ne hakkında bahsettiğini bilmiyorum."

"Gizlediğın şeyi söylemelisin. Ne gizlediğini bilmiyorum ama karanlık bir sırrın olduğunu hep hissettim."

"Bazı sırlar sır olarak kalmalı iblis, aksi takdirde her iki tarafı yakar. Ben zaten uzun zamandır hep yanan taraf oldum bana çok koymaz, ama kardeşimin anılarında temiz kalmalıyım." Itır hep kızıyordu ona çocuk muamelesi yaparak hiç sorumluluk vermedim diye ama hiçbir şey bildiğı yok. Biz aynı evin içinde büyüyen iki kardeşlik bir madalyonun iki farklı yüzü. Ben onun gibi çocuk olmaya gıpta ediyordum o da benim gibi olgun olmayı istiyordu. Ben yaşamadığım tüm çocukluğu kardeşim yaşasın istedim asla büyümesine izin vermedim. O ise çocuk olmaktan hep şikayet edip durdu. Biz birbirimizi hiç anlamadık iki yabancı gibi büyüdük ve koptuk. Evet koptuk çünkü aramızdaki bağın temelinde birçok çatlak vardı er veya geç bu olacaktı.

Bazı şeylerin başlaması için önce bitmeli.

Büyümek istiyordu değil mi? Ölümüm onu büyütecek işte o zaman çocukluğun değerini daha iyi anlayacak ama bir daha asla çocuk olmayacak.

Kendi karamsar düşüncelerim beni boğduğı için hepsini yine rafa kaldırdım. Ormanın içinde etrafıma bakarken çok fazla zaman kaybetmiştik. "Nerede bu köy?" Uzun bir yolumuz vardı kaybedecek fazladan bir dakikam bile yok. Mezardan çıkar çıkmaz ilk iş o küçük çocuğun evinde güzel bir banyo yapmak olmuştı. Tabuttan sızan kumları hatırladıkça hâlâ ürküyorum. Meliz kulübemde frizbi bıçağı dahil ona söylediğim gibi benim için birkaç kıyafeti zindandaki son gece almayı başarmıştı.

Bozdurduğum mücevherlerin parası da dahil her şey ulak çantamın içindeydi. Yolculuk boyunca nelerle karşılaşacağımı bilmediğim için Meliz'in seçtiğı buradaki savaşçı kadınların giydiğı dar pantolon ve kalın beyaz bir kazak giymek doğru seçimdi. Kasabadaki Oyunbaz kadının bana aldığı uzun kırmızı pelerin ise çok sıcak tutuyordu. Tüm hazırlıkları gizlice yapmıştık şimdi nihayet yola çıkmanın zamanı. Nereye mi gidiyoruz? Mühür ve Kalkan kitabı bizdeydi ancak canavara dönüşen bedenlerin lanetini bozacak büyü için çok fazla şey istiyordu. Kitap eski dilde yazıldığı için ben okuyamıyorum bu konuda Meliz'e güvenmekten başka şansım yoktu. Onun dediğine göre büyüden bahsedilen her şeyi bir araya getirmeyince büyüü yapamayız. En başından başlayarak tüm malzemeleri toplayacağız ilk hedefimiz çalı eriğı. Evet bu meyveyi bulmak zorundayız

kasabada pek bulunan bir meyve değilmış o yüzden meyvenin kaynağına gideceğiz artık orası neresi oluyor hiçbir fikrim yok.

Bir erik bulmak ne kadar zor olabilir ki?

"Sulakkar'dan çıkmalıyız. Çalı erikleri Karsins dağlarında olur."

"Bu isimlerden hiçbir şey anlamadığımın farkındasın değil mi?"

Atımın heybesinde duran çantamı işaret etti. "Kulübende bulduğum haritaları ilk dinlenme yerinde ezberleyip öğren. Senin ülkende nasıl ki şehir isimleri Ankara, İstanbul gibi farklı yerleşim yerlerinin isimleri varsa buradaki topraklarda öyle. Klanların ırkları Tenebris, Oyunbaz veya Bilgeler gibi şeyler ama onlara ait toprakların isimleri farklı. Sulakkar akademiye de içine alan topraklar yani Muhafızların yaşadığı yer. Akademi Sulakkarın Meyus kasabasında evet şu zamana kadar Sulakkar'a ait kasabalardan birindeydin." Şu haritaya ilk fırsatta göz atmak şart oldu daha kendi klanıma ait toprakların ismini bilmiyorum sanki haritaya baksam çok şey anlarım da.

"Az önce Karsins dedin?"

"Koruyucuların toprakları." Demek ki onların şehrinin ismi de buydu. Burası hakkında öğrenmem gereken çok şey var şu zamana kadar hep hizmetçilik yaptığım için akademiden hiç çıkmamıştım. Haliyle daha yaşadığım yerleri bilmiyorum.

Kar tüm şiddetiyle yağarken çok üşüyorduk lakin durup dinlenecek zamanımız yoktu. Geriye sadece dört günüm kalmıştı her dakikanın hesabını yapmalıyım. Sulakkar'dan yola çıktık rotamız batıydı bu sürede Meliz bana Araftaki topraklar hakkında elinden gelen bilgiyi veriyordu. Her ne kadar bir şeyler anlatıyor olsa da yeteri kadar anlamıyorum. Harita üzerinden bana göstermediği sürece anlamam da mümkün değil. Sulakkar ve Karsins arasında 50 kilometre hesapladım at üzerinde iki saat. Ancak karda yolculuk yaptığımız için atın hızı düştükçe iki saatlik yolculuk fazladan bir saatimizi daha almıştı. Karsins'in içine girmedik bizim işimiz dağlarda olduğu için klana girmek zaman kaybı olurdu. Üstelik neredeyse çoğu kişi meydanda yüzümü gördüğü için birileri beni tanısın istemiyorum. Bulduğum tepenin üzerinden bakınca bile tıpkı Azınlıklar da olduğu gibi koskoca klanın etrafını büyük duvarlarla sarmışlar kale tüm görkemiyle görünüyordu.

Atlardan inince başımı kaldırıp eteklerinde birçok karı barındıran yüksek dağlara baktım. Oraya tırmanacağız değil mi? O kadar yüksek ve korkutucu görünüyordu ki yamaçta durup o kahrolası eriğin kendiliğinden bana

gelmesini istiyorum. "Bundan gerisi kayalık." Meliz atını bir ağaca bağlarken tam olarak hangi dağa tırmanacağımızı bilmiyorum o kadar çok ki!

"Lütfen şu bir günlük mesafede görünen büyük dağa kadar yürümeyeceğimi söyle?" Oraya kadar yürümemiz bir günü alır tırmanmak ne kadar sürer tahmin edemiyorum. Çok uzak bir mesafede sislerin arasındaysa. Yüksekliğiyle ta buradan görünen korkutucu bir şeydi.

"Kızıl dağlar mı?" Çantasını alırken yeşilleri haylazca bana bakıyordu. "Kızıl dağlar Sicim'e ait o dağların ötesinde senin klanın var ama oraya yürüyerek gitmemiz bir günü at ile on saatimizi alır." Şimdi uçsuz bucaksız dağlara farklı gözlerle bakıyordum. Çok uzakta görünen tüm o dağlar benim klanıma mı ait? Demek Oyunbazların yaşadığı şehrin ismi Sicim'di.

Elimde tüm Arafın haritası onu incelerken arada bir yürüdüğüm yola bakmayı ihmal etmiyordum. Ağaçları çoktan geride bırakmış dağlık bir araziye girmiştik. Tüm bu süreçte Meliz bitip tükenmeyen sorularıma maruz kalıyordu çünkü haritada kafamı kurcalayan çok şey vardı. Şu ana kadar incelediğim kadarıyla Muhafızların klanı yani Sulakkarın doğusunda Elümhan vardı... Azınlıkların klanı. Her iki klan arasında altı saatlik mesafe var gibi görünüyor. Elümhan'ın güneyinde ise Akindere vardı, yani Tenebrislilerin klanı. Asil ve Gediz'in klanlarının arasında 100 kilometre çok rahat vardı bu da dört saatlik yol eder. Tabii atların hızına bağlı bu süre artabilir de, ama maksimum söylediğim saatlerden aşağı olmaz gibi görünüyor. Peki Asil'in ışığı yani Doğa'nın klanı Lut nerede dersiniz? Şaka gibi ama Lut, Akindere'nin batısında kalan çöllerde. Evet, Doğa'nın klanı haritada en yoğun güneşi alan tek kırsal bölgede. Meliz'in dediğine göre Mısır'ın kızgın kumları Lut'un en büyük hazinesiydi çünkü oradaki halk Arafta yarı çıplak gezen tek ırkmış. Ağaçların çok az olduğu çölde yaşayan bir ırk neden buradakiler gibi giyinsin ki? Gücünü güneşten alan bir halk haliyle kızgın kumların içinde bol dekolteli gezebilir. Lut ve Akindere arasında ise tahminim bir günlük mesafe vardı. Asil ışığını görmek için tüm o bir günlük mesafeyi geçmek zorunda.

Lut'un batısında Mara, yani Bilgelerin klanı Hanizdar vardı. Haritadaki tek denizlik bölgeydi, ama bu uçsuz bucaksız denizi hemen kuzeylerinde olan Koruyucular, yani komşuları Karsins halkıyla paylaşıyor olmalı. Çünkü deniz her iki klanın tam ortasıydı. Fark ettiğim bir diğer detay ise Karsins toprakları neredeyse diğer tüm klanların iki katıydı. Haritadaki her bölge klanların rengini taşıyordu şu ana kadar tüm toprakları eşit

paylaşmışlar gibi görünüyor ama Koruyucuların yeşil rengi haritada büyük bir yer kaplıyordu. Sicim nerede? Neden benim klanımın toprakları bu haritada geçmiyor?

"Sicim hangi cehennemde Meliz?" Kaşlarımı çatıgımın farkında bile değildim fakat bu yanımda yürüyen kadını güldürdü. "Çantanda bir tane de feth edilmiş toprakların haritası olacaktı değil mi?" Evet vardı Savcı'nın ailesini görmeye kaleye gittiğimizde pazarda iki harita almıştım.

Biraz soluklanmak için diz çökerek diğer haritayı da çıkardım. İkinci harita daha küçük olduğu için onu büyük olan haritanın yanına koyarak her iki haritayı karşılaştırdım. "Ne?" Feth edilmiş toprakların olduğu haritada Sicim vardı diğer haritayla karşılaştırdınca Oyunbazların topraklarını hangi ırkın feth ettiği anlaşılıyor. "Karsins mi?" Savcı'nın klanı benim halkıma ait toprakları mı aldı?

"Bu kabul edilemez!"

"Yıllardır kabul edilen bir şey üzgünüm ama kraliçe ruhun için burada bir taht yok." Gülerek benimle dalga geçince omuz silktim. "Emin ol Sicim benim yönetimim altında olsaydı herkese kök söktürürdüm." Evet bunu yapardım çünkü şu ana kadar tek başıma olmama rağmen hepsinde unutulmayacak izler bıraktım. Ancak en büyük izi son güne saklıyorum yani lanetlenen halkıma vereceğim özgürlük.

Elimle Sicim'e ait yerleri gösterdim. "Şuraya bak Vel nehri Sicim'in topraklarında. Peki bu nehrin suyu nereye uzanıyor dersin? Sicim'in güneyinde olan Sulakkar! Yani Muhafızlara. Peki nehrin suyu onların bölgesinden ikiye bölündüğü için suyun diğer yönü neresi? Karsins! Sulakkar yeşillik alanda zengin olabilir, Karsins deniz konusunda şanslı olabilir ama bu iki klanın tatlı su kaynağı Vel nehri ve onun da kaynağı Sicim! Suyun önü kesilirse bu iki klan istediği kadar savaş çıkarsın Oyunbazlarla masaya oturup su için bir anlaşma yaparak vergi ödemek zorunda kalırlar. Dahası Sicim'e kolay kolay kimse savaş açamaz çünkü klanı giden yol dağlardan geçiyor ve Kızıl Dağlar benim halkımın. O dağlara kurulacak tuzakları aklın bile alamaz. Dahası Sicim'in kuzeyinde olan Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü maden bakımında zengin topraklar çünkü buraya küçük bir not düşmüşler. Peki bu iki toprak neden Tapınak Kahinlerinin kontrolü altında? Onlar Arafın sınırları dışındaki Keng topraklarının sahibi. Peki Araftakiler neden maden için onlara vergi ödemek zorunda? Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü Araftaki klanların hakkı ve o topraklar da feth edilmeli. Ne kadar korkutucu oldukları kimin umurunda

savaşta herkes korkutucudur. Lanetlenmiş halkımın topraklarını almak kolay tabii, sıkıysa Keng şehrindekilerden haklarını alsınlar. Emin ol bir ordum olsaydı her iki bölgeyi onlardan alırdım. Böylece iki klan tatlı su için bana vergi öderken madenler için tüm klanlar bana vergi ödemek zorunda kalırdı." Daha şimdiden kafamda onlarca savaş stratejisi var ki, ihtiyacım olan tek şey uzun bir yaşam ve güçlü bir ordu. Kahretsin neden ölmek zorundayım ki!

"Tüm bu taktikleri hangi ara yaptın? Neyse ki bir klanın lideri değilsin ve emrinde yüzlerce asker yok aksi takdirde güçlkle yapılan sulh'u bozabilirdin." Sulh kimin umurunda ben hakkım olan adaleti almak için savaş istiyorum. Kasabada bana yapılan aşağılık muamele yüzünden hepsinin canına okumak istiyorum. Herkesin hatta zengininin fakirine kadar hepsinin yüreğine korku salmak istiyorum.

Aykırılar kötü değildi onlar aykırıları ötekileştirip kötü olmaya zorluyordu.

Bana yapılan muamele hangi aykırıya yapılırsa onlar da benim gibi intikam isterdi.

"Yürü hadi karanlık çökmeden en azından listedeki eşyaların yarısını bulalım." Bu soğukta kahrolası bir eriği aradığıma inanamıyorum. Bir telefonla kapıya gelen kargoyu özlemle anıyorum.

Bir saatin sonunda tırmanmaktan avuç içlerim ve diz kapaklarım ağır hasar almış olsa da nihayet dağın göbeğindeki mağaraya çıkmayı başardık. "Be-ben bittim." Kendimi nefes nefese ıslak yere atınca bir adım daha atacak halim kalmamıştı.

"Bu ko-kolay oldu." O da benim gibi güçlkle konuşurken ellerini diz kapaklarına bastırarak nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "Asıl zor olan çalı eriklerini almak." Hemen karşımızda duran karanlık mağarayı gösterince alt tarafı birkaç erik almak ne kadar zor olabilir ki? Tırmanırken yorulduğum kadar yorulacağımı sanmıyorum.

"Orası karanlık ben karanlığa giremem git al şunları." Açlıktan guruldayan karnımı gösterdim. "Biraz fazla al ben çok acıktım." Yola çıktığımızdan beri hiç mola vermediğimiz için açlıktan halsizlik başladı.

"Ben mi?" Ürkmüş gibi kocaman gözlerle mağaraya bakıyordu. "Senin saçma işlerin yüzünden ölmeye hiç niyetim yok. Ayrıca emin ol çalı eriklerini yemek istemezsin tabii yemek konusunda zevklerin

değişmediyse." Yine ne saçmıyor merak dahi etmiyorum sözde iblis olacak ama bir mağaraya bile girmeye cesaret edemiyor.

"Pekala." Ayağa kalkarak boynumdaki pusulanın kapağını açtım ışığa ihtiyacım vardı. "Birlikte giriyoruz beni yönlendir çünkü ışıktan gözlerimi çekersem fenalık geçirebilirim." Ammameti zindanda görmüş olabilirim onunla olan anlaşmam bitmiş olabilir ancak bana kalan karanlık korkusu hâlâ devam ediyor.

Gözlerimi avuçlarımın arasında sıkıca tuttuğum pusulanın ışığından çekmeden ilerliyordum. Meliz hemen yanımda bana sağ sol gibi komutlar veriyor önümdeki taşları söylüyordu. Etrafımdaki karanlığı yok saymak imkansız kendimi kandırıp zihnimde sadece ışığı bırakıyorum. Mağaranın içi karanlık olabilir ancak nemli ve rutubetli havası ılık bir ortam yarattığı için bizi sıcak tutuyordu. "Şu çalı erikleri neye benziyor." Tavanda şıp şıp diye sesler çıkartarak damlayan su dışında burası fazla sessiz.

"Şey gibi." Pusulanın ışığına bakıyor olabilirim ama mağaranın derinliklerine indikçe yanımda daha çok titreyen varlığını hissediyorum. "Ne gibi? Siyah, kırmızı, yeşil sarı?" Şu ana kadar gördüğüm dört erik türü vardı.

"Kırmızı." Adım atmayı bıraktı mı o?

"Rengi tamam peki şekli?" Bir homurtu mu duydum?

"Biraz ürkütücü bir şekli var üzüm gibi sivri, özellikle seni parçalamak ister gibi bakarken." Kulağıma gelen bu hırıltıların sebebi o olamaz değil mi?

"Bir erik nasıl birini parçalayacakmış gibi bakar iblis?" Burada kaçırdığım bir şeyler olmalı ya da bana bazı şeyleri eksik anlatıyor.

Yürümeye devam ederken artık bana yolu tarif etmediğini fark ettim. Pusulanın ışığına gözlerimi dahi kırpmadan baktığım için gözlerim sulanmıştı. "Sana bir soru sordum Meli-" İkinci kez hırıltılı bir ses duyunca dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım. "Buradan sağ çıkarsam bak sana neler yapıyorum!" Aslında beni bırakıp çoktan kaçtı değil mi?

Daha fazla hırıltı duyuyorum.

Karnımda yakıcı bir ısı var daha çok nefes gibi.

Tam önümde bir şey var değil mi?

Burnumun ucuna kadar yaklaştırdığım pusulayı yavaşça çektim. Kalbimin ritimleri dört nala koşan bir atın hızını andırırken derin bir nefes aldım ve başımı aşağıya doğru eğdim. "Aman tanrım..." Bu da nedir tanrı aşkına!

Pusulanın ışığını ona doğru tutarken çığlık atmak ve bayılmak arasında kararsızca gidip geliyorum. Bir ağaca benziyordu ama ağaç değil. Göbeğimin hizasında kısacık boyu olan bu cüce, yaratığın sırtında kirpi gibi sivri çalıları vardı. Bir kaplumbağa gibi büyük bir kamburu vardı ve sırtındaki kamburunda çatallı dalları vardı. Sanki yerde top şeklinde bükülünce elleri ve ayaklarını gizliyor geriye sadece sırtındaki çalıları kalıyordu. Tabii kafasının arkasında kılıcı andıran uzun sivri kulaklarını görmeseydim öyle düşünebilirim. Kahve pütürlü derisini görmek de ayrı bir olay ancak hiçbirisi bir çift üzümü anımsatan kırmızı gözlerini görmek gibi olamaz. Çenesini karnıma yaslayacak kadar göbeğimin yakınına getirmişti. Uzun burnu nefesinin buharını karnıma verirken başını kaldırıp bana bakan yaratığın sivri dişlerini görmek pek iyi hissettirmiyor. Her an pençelerini karnıma geçirip iç organlarımı yiyecekmiş gibi bakıyordu. Onun gözlerine korkuyla baktıkça çalı eriğinin artık neye benzediğini biliyorum.

O lanet erik aslında bu şeyin gözleri mi?

Erikleri batsın bu nedir ya!

"Be-ben..." Ağzımın içinde bir şeyler gevelerken bir anda bana bakan gözleri koyulaşınca sertçe yutkundum. "Kahretsin bunu yapma." O kadar hızlı bir şekilde başını eğerek her iki yanımdan belimi kavradı ki, piranayı andıran dişleri süratle karnım ile buluşmak üzereydi. "Uzak dur benden!" Dişlerini karnıma geçireceği esnada refleks olarak sırtındaki çalıları tutarak onu geriye doğru savurdum. Avuçlarıma batan sivri iğneler kanatırken duvara çarpan çılız yaratık aynı hızla kalkıp bana doğru koşunca bağırarak kaçmaya başladım. Ben o korkak iblisi var ya!

Erikleri bile normal erik değil bu lanet yerin!

Buradan çıkmak için tüm gücümle koşarken ayak bileğimi yakaladığı gibi sertçe çekince yüzüstü yere düştüm. Avazım çıktığı kadar bağırarak kalkmaya çalıştım lakin küçücük boyu ve zayıf vücuduna rağmen çok güçlüydü. Ayak bileğime pençelerini geçiren yaratık o kadar hızlı bir şekilde beni mağaranın derinliklerine doğru çekiyordu ki kurtulmak mümkün değil. Tırnaklarımı yere bastırarak onu durdurmaya çalıştım ama yüzüstü yerde uzanan bedenim büyük bir hızla geriye çekilirken öne doğru uzattığım kollarım bir yere tutunamıyor. Yere sürtünmekten sivri taşlar dizlerimi kesip geçiyor aynı taşlar karnıma ve göğsüme büyük darbeler indiriyordu. Bu şey beni inine götürüyordu! Orada bunlardan daha fazlası olmalı kahretsin ne yapacaksam hemen şimdi yapmalıyım.

Çığlık atmayı bırak ve çok geç olmadan aklını çalıştır.

Son sürat zemindeki büyük taşlara bata çıka sürtünürken canım o kadar çok yanıyordu ki bunu tarif edemem. Oldukça irice bir taşın yanında bedenimi kabaca çekince o kadar hızlıydı ki sanki son gaz geçen bir araba gibi her şey bedenimin altında hızlıca geçip gidiyordu. Neyse ki bağırmayı bırakıp son anda kocaman bir taşı kavradığım gibi kollarımı sıkıca taşa dolayıp ona sarıldım. Şimdi beni daha şiddetli çekiyordu kanayan ellerim taşı bırakırsa neler olacağını biliyorum. İki eliyle ayak bileğime asıldıkça taşa daha sıkı sarıldım. Beni kendi inine çekemediği için iyice asabiyet gösteren yaratık ayak bileğimi bırakıp dişlerini geçirince öyle bir haykırdım ki, can acısıyla taşı bırakıp sırtüstü döndüm. Ellerimi yere bastırıp sol ayağımla kafasına tüm gücümle vurunca geriye savrulan şey ayağa kalktığı gibi üzerime atladı. "Bırak beni artık!" Kemerimdeki frizbi bıçağını çıkardığım gibi üzerime doğru sıçrayan yaratıktan önce davrandım. Daha o üzerime atılmadan bir elimi yere bastırarak öne doğru uzandım ve elimdeki yuvarlak bıçağı boynuna doğru fırlattım. Bundan gerisi aklımı kaçırarak türden dehşet bir sahneydi. Bıçak boynunu kesip arkasındaki duvara çarparak yere düşerken boynunda kanlar fışkıran yaratık üzerime düştü. Kopan kafası ise hemen yan tarafıma yuvarlanınca nefes nefese kendimi sırtüstü yere bıraktım. "Bunu yaptığımı inanamıyorum!"

İnsanlıktan çıktığım nadir anlardan birini yaşıyorum.

Ah hayır ya bu şeyin gözlerini nasıl çıkaracağım!

Bunu asla ama asla yapmam!

"Bir daha asla asla demeyeceğim!" Elimdeki içi su dolu küçük kavanozun içindeki bir çift kırmızı gözlere bakıp öğürerek onu hemen atımın heybesine koydum. Kendi kafamdaki hanımefendi imajımı sarsmamak için bu şeyleri defalarca kusarak nasıl çıkardığımı hemen kendime unutturmalıyım.

Bu lanet şehir beni insanlıktan çıkartıp kendisine benzetiyor!

Yaklaşık bir saat önce kulaklarından tuttuğum bir kafa ile mağaradan çıkıp atımın yanına gelmeyi başarmıştım. Meliz atın yanına kavanozu bırakıp gitmişti çünkü eşyalar için gereken kavanoz veya kutular onun atının heybesindeydi. Çıldırmanın eşiğine gelerek çalı eriği dedikleri şeyi eşerek çıkartıp plastik kavanoza koyduktan sonra soyunmaya başladım. Bedenimin içler acısı haline dudak büzerek yanımdaki tek yedek elbiseyi giyindim. Pantolon ve kazak daha rahattı ama onlar kan içinde kaldığı için kışın ortasında iç çamaşırlarıyla kalana kadar soyundum. Yerdeki karları

avuçlayıp tenime sürterken soğuktan çenem titrese bile kendimi tamamen kir ve kandan arındırmadan durmadım. Hemen sonrasında üşümekten pembe rengini alan ellerim güçlükle beyaz içliğı kavramıştı. Önce uzun geceliğı giydim hemen sonrasında yerlere kadar uzanan mavi elbiseyi. Elbisenin bağcıklarını kollarımın altında sıkıca bağladıktan sonra buz mavisi korseyi taktım. Korsenin öndeki iplerini sıkıca bağlayınca şimdi göğüslerim daha dik konumdaydı. Toparlanıp atıma binince ayak bileğim çok acıyordu. Her ne kadar sarmış olsam da bedenimdeki yaralardan kurtulmak için bir güne ihtiyacım var. Şifacı olmayı en çok bu yüzden seviyorum çünkü yaralarım çok hızlı kapanıyordu.

Şimdi ki hedef tanrı şarabını bulmak artık o ne oluyorsa.

"Bu da bir yaratığın kanı çıkarsa bu sefer çıldırırım!" Buradaki erik anlayışı bile farklıyken artık her şeyin en kötüsünü düşünür oldum.

"Beni şu şarabın olduğu yere götür." Pusulanın oku hâlâ kalbimi bulunca sinirden güldüm. "Rica etsem beni tanrı şarabı dedikleri şeye götürür müsün?" Ok batıya doğru hareket edince bu sefer gerçekten güldüm. "Yeni alışkanlıklar edindiğini fark etmedim sanma." Artık ona emir verince trip atar gibi beni dinlemiyor söylediklerimi yapmıyordu. İçinde benim ruhum varken buna neden şaşıyorum ki.

İki saatlik bir yolculuktan sonra artık bacaklarım ata binmekten uyuşmuşken nihayet Koruyucuların klanından yarım saatlik bir mesafe uzağında olan köylerden birine geldim. Bu köy de Karsins halkına aitti ancak surların dışında kalan bir köy olduğuna göre burada yoksul kesim yaşıyordu. Zaten köyün içinde at sürerken etrafta bir şeylerle meşgul olan yerel halkın giyim kuşamı bunu doğruluyor. Çok aç olduğum için listedeki şarabı bulmadan önce karnımı doyuracak bir şeyler yemeliyim. Atı bir hanın önünde durdurup bana doğru gelen şişman hancıya teslim ettim. "Ona biraz yem, saman, su, yani atlar ne yiyorsa onu verin lütfen." Sarı saçlarım her iki yanımda görünürken pelerinin şapkasını çıkartarak hana girdim. Bu yoksul insanlar Karsins'den yola çıkıp Sulakkar'a giderek infazımı izleyecek kadar varlıklı değil. Yola çıkmadan önce Meliz küçük bir büyüyle Oyunbaz enerjimi geçici süreliğine gizlediğı için beni kolayca tanıyamazlar.

Hana girince kendimi rezalet bir gürültünün içinde bulmuştum çünkü kadın erkek aynı masalarda yemek yiyor yüksek sesle gülerек sohbet ediyorlardı. Şöminenin ateşi burayı ısıtıyor fakat buradaki kadınların ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Omuzları açık büzgülü kıyafetleri fazla dekolte barındırıyor. Sıkı korseleri yüzünden göğüsleri her an dışarı

fırlayacakmış gibi dikkat çekiyordu. Bazı kadınlar hayvan gibi kaba ellerle onları sahiplenilen erkeklerin kucağında bazıları ise sarmaş dolaş bir vaziyette yanındaki erkeklerle gülüşüyordu. Bu kadınlara iskele kadınları diyorlardı değil mi? Benim dünyamdaki fahişenin farklı bir adı olmalı.

"Elzem!" Meliz'in sesini duyunca başımı çevirdim ne yazık ki onu gördüm. Tek başına duvara yakın bir masada oturuyor etrafındaki erkeklerin ona attığı beğeni dolu bakışları umursamıyordu.

Aynı bakışlar bana da yönelince hepsini görmezden gelerek ona doğru yürüyüp karşısında duran tabureye oturdum. "Merhaba iblis." Ona küçük bir tebessüm sunduktan sonra arada gezen çalışan kızlardan birini durdurdum. "Bana su ve elma getirir misin? Su bardağını iyice yıka lütfen ve elmaların her birini en az dört veya beş kez yıkarsan sevinirim." Hiç soru sormadan başını sallayarak gitmesi iyi bir şeydi.

"Beni çok beklettin farkında mısınız?" Gözleri tepeden tırnağa beni incelerken elindeki kızarmış tavuğa yumulan kadının ağzının ortasına bir tane çakmak istiyorum.

"Üzgünüm erikleri alırken tüccar ile sıkı bir pazarlık yapmak zorunda kaldım." Masadaki bez peçeteyi ona doğru ittim. "Bu kabalığım için ilk fırsatta kendimi sana affettireceğime emin olabilirsiniz." Birbirimize sahte tebessümler gönderirken bu küçük macerada birbirimize kan kusturacağımızı her ikimizde iyi biliyoruz.

Elmalarım gelince bir yandan yerken aynı zamanda sıradaki rotamız nereler onu konuşuyorduk. Medusa burada olduğuna göre ve pusulam beni buraya getirdiğine göre tanrıların şarabı burada olmalıydı. "Bahsi geçen şarap nerede?" Gözleriyle sol taraftaki masayı gösterdi. "O masadaki çifti görüyor musun? Kadın buradaki fahişeleri pazarlayan biri yanındaki kişi ise kocası. O da bir köle tüccarı kadın köleleri satın alıp karısına onları getiriyor. Tanrı şarabını bu çift üretiyor ama yasadışı bir uyuşturucu etkisi yarattığı için Arafta yasak bir içecek çünkü içinde insan yağı da olmak üzere birçok şey var. Ölülerini çalıp yapıyorlar bu bir suç o yüzden kendilerini ele vermemek için bize onu satmayacaklardır." Ölülerden yağ almak mı? Tanrı aşkına bu nasıl bir iğrençlik ve birileri o şeyi içiyor mu?

Neyseki geldiğim günden beri elma ve su dışında bir şey tüketmedim. Neyin içinde ne çıkacağı hiç belli olmuyor.

"Pekala şöyle yapıyoruz ben adamı alıyorum sende kadını. İkisinden birini ikna edersek o kahrolası şarabı alabiliriz." Aynı hedef üzerinden

oyalanmak vakit kaybı olurdu o yüzden şansımızı her ikisinden denemeliyiz.

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Ayrı masalara oturmalarını sağlamalıyız." Başımı çevirip tekrar o masaya bakınca her ikisi de bir hayli yaşlıydı. Ancak adamın siyahları cin gibi keskin bir kurnazlığı içinde barındırıyordu. Saçsız başı parlıyor bir kulağının kesik olduğunu gizlemiyordu. Kulağı kesik derken mecazi anlamda söylemiyorum. Kalın boynunun taşıdığı kafası ince bedenine göre daha iriceydi. Sivri burnunun altında toplanan gür bıyığı bana Hippileri anımsatırken arada bir nasırlı parmakları uyuz olmuş gibi sakalını kaşıyordu. Yakası dökümlü gömleğin üzerine giydiği uzun ceketin içinde küçücük kaldığı için bir yumrukluk canı varmış gibi geliyor fakat Koruyuculardan birini hafife almak akıllıca değil.

Karısı ise uyumsuz bir çift olduklarını gözler önüne serer gibi daha besiliydi. Korsesinin bağcıkları zor bağlanmış her an ipler koparak koca göbeği masaya örtü gibi serilecek izlenimi veriyor. Hâlâ tıkılan kadın tıpkı Savcı'nın annesi Zülûf hanım gibi kırıntılar dökerek yiyordu. Birkaç saç teli yağlı dudaklarına yapıştığı halde onları çekmek yerine ağzına tıktırdığı çöreklerle birlikte saçları koparak onun midesindeki yerini alıyordu. "Her an kusacakmış gibi bakmayı bırak Elzem."

"Her an kusmak üzere olduğum için olabilir mi?"

İkisinden biri masadan ayrılana kadar bekledik. İlk kalkan kişi adam olduğu için Meliz kadının masasına doğru yürürken daha kapıdan çıkmadan kendi hedefimi durdurdum. "Bir dakika lütfen." Ellerimde eldiven olduğu için bileğini tutarak onu durdurmayı sorun etmedim.

Bana doğru dönünce elimi çektim ancak şimdi onu neden engelledim buna bir açıklık getirmeliyim. "Sizinle konuşmam gereken çok önemli bir konu var lütfen beni takip edin." Kapının önünde ayaküstü konuşacak bir şey değildi o yüzden peşimdeki takipçim ile birlikte insanlardan uzak bir köşede durduk. "Ne istiyorsun?" Gözleri bir alıcı gibi beni süzerken ruhunda herhangi bir arzu aradım ama yoktu. Saçmalık her erkeğin arzulayacağı türden bir kadınam.

Belkide işi gereği hayatında birçok kadın gelip geçtiği içindir neyse benim işim onu baştan çıkarmak değil. "Benim yarın sabaha kadar bir şeyi bulmam gerekiyor. Tanrıların şarabı, kime sorduysam beni size yönlendirdi." Son söylediklerim telaşla etrafını kontrol etmesini sağlamıştı. "Kim sana ne söylediye yanlış söylemiş Arafta tanrı şarabı uzun zamandır

bulunmuyor!" Buram buram yalan kokusu alırken hiç inandırıcı değil. Bu adam yeni gömülen cesetlerle haşır neşir olurken Meliz tarafından mezardan çıkarıldığım için çok şanslıyım.

"Param var size ödeme yapabilirim." Mücevherlerden gelen paranın yarısı küçük çocuğun ailesine gitmiş olabilir ama diğer yarısı hâlâ bendeydi.

"Sana kimsede bulunmuyor diyorum!" Dişlerini sıkarak beni tersledikten sonra gitmek üzereyken hemen kolunu tuttum. "Bu gece gemiye binmeliyim." Birileri tarafından dinlenmek istemiyor izlenimi vermek için etrafımı kontrol ederek ona yaklaştım. "Muhafızlar her yerde beni arıyor lütfen yardım edin. Gemi bu akşam kalkıyor ama beni kaçak yollarla gemiye bindirecek düzenbaz adam para karşılığında bunu yapmak istemiyor." Yalvarırcasına ona bakıyordum. "Lütfen bayım tek umudum sizsiniz. O bir bağımlı şarabı bulmakta güçlük çektiği için benimle geçireceği bir gece ve şarap karşılığında beni gizlice gemiye bindirmeyi kabul etti." Şimdi ruhundaki tedirginlik biraz dağılmıştı çünkü dış görünüşüm fazlasıyla iyi aile kızı imajı veriyordu. Nöbetçilerin içlerine soktuğu bir casus veya soylu aileden gelen biri olduğumu düşünmek tedbirli olmasını sağlardı. Ama bir kanun kaçağından asla şüphelenmezdi üstelik gemiye binmek için bedenimi satacak kadar çaresiz olmam benim açımdaki tüm tehlikeleri ortadan kaldırır.

Şimdi herhangi bir müşterisine bakar gibi bana bakıyordu ama fıldır fıldır dönen gözlerinde hâlâ bir şüphe vardı. "Neden askerlerden kaçyorsun?" Sorgulamak zorunda değil!

"Bunu söyleyemem."

"O vakit kendi yoluna git." Gideceği esnada yine ve yine kolunu aceleyle tutarak onu durdurdum! "Şey ben..." Küçük bir mahcubiyet rolü sergileyip ağzımın içinde bir şeyler geveledim. Bir suç işleyen kimse bunu büyük bir rahatlıkla söyleyemez bunu yaparsam daha çok dikkat çekerim. "Kakazaydı." Sesim her an ağlayacakmış tonda çıkarken başımı eğip ayaklarıma bakıyordum. Önümde birleştirdiğim ellerimle oynarken her uzvum ben masumum diye haykırıyordu. "Kocam bana hep eziyet ediyordu." Kirpiklerimin altından ona baktım. "Hep dövüyordu sarhoşun tekiydi sürekli içip dövüyordu. Bu sabah yine bana saldırdı." Eteğimi biraz yukarı kaldırıp ayak bileğimdeki topallamamı sağlayan sargıyı gösterdim. "Kızgın demirle yaktı ama sırtımdaki kırbaç izleri kadar acıtmıyor." Gözlerim dolarak ellerimi göğsümün hizasında birleştirdim. "Lütfen..." Çaresizlik içinde ona baktım. "Lütfen yardım edin ben onu öldürmek

istememedim sadece kendimi korumaya çalışıyordum. Sa-sarhoştı kaçmaya çalışırken onu itince çok kötü düştü. Kafasındaki kanı durduramadım be-ben onu öldürmek istemedim." Öyle acınası bir rol sergiliyordum ki yemin ederim bir an olmayan kocamı öldürmenin psikolojisine girip çıktım.

Sakin ol Elzem, senin bir kocan yok ve hâlâ umutsuz bir bekarsın.

Muhtemelen hep bir bekar olarak kalacaksın.

Kendime bunu yapmayı bırakmalıyım!

Bana olan bakışları benimle ilgili tüm şüpheleri tamamen giderirken uzun parmakları sakallarını kaşıdıkça kulağa gelen harş sesleri fazla rahatsız edici. "Ne kadar paran var?" Şükürler olsun tanrım. Rahatlayarak nefesimi verirken çantamdaki tüm parayı çıkartıp ona uzattım. "Hepsi bu." Nadir bulunan yasak bir içki için yeterli olur mu bilmiyorum ama parayı almadığına göre azdı. "Bir şişesi bu paranın beş katı eder." Sanki ben içeceğim o zıkkımı! Alt tarafı kahrolası bir büyüde kullanacağım ne çektiydi.

"Ama benim başka param-" Gözlerim adamın karısıyla konuşarak çaktırmadan beni gösteren Meliz'i bulunca duraksadım. Seni sinsi şeytan bunu yapıyor olamazsın!

Şarap karşılığında beni o kadın tacirine satıyor olamaz değil mi?

Kim kimi satıyor şimdi görürüz!

"Param yok ama size vereceğim bir şey var." Gözlerimle Meliz'i gösterdim. "O kocamın kölesiydi olanlardan sonra birlikte kaçacaktık ama sürekli bana sorun çıkarıyor. Nasıl anlatsam biraz yarım akıllı kim gel dese gidiyor git deyince onu yapıyor. Çok kolay beni ele verir bana ayak bağı olsun istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" O beni kadınlara fahişelik yapan birine satıyorsa ben neden onu köle tacirine satmayayım?

Adam gözlerini kısarak karısıyla konuşan Meliz'i alıcı gözlerle süzerken benim kadar olmasa da Meliz'de fena parça değildi. "Çok fazla paraya onu satabilirsiniz." Tıpkı bir şeytan gibi adama vesveseler verirken Meliz'i inceledikçe onun sırtında kazanacağı paraları düşünmeye başlamıştı. "Akıllı kıt biri şu anda yediği yemeğin parasını ödemek için o kadına yalvardığı çok açık. Bunu hep yapıyor karın tokluğuna kim ne isterse onu yapıyor." Meliz'in neden karısının yanında olduğunu anlaması işime gelmez.

Başını sallayarak bana döndü. "Kölelik belgesi nerede?"

"Hadi ama evden kaçarak çıkarken belgeyi almak düşündüğüm son şey bile değildi. Arafta yaşıyoruz bayım kimsesiz birini ilk kim alırsa onun

kölesi olur. Tüm kölelerinizin bir belgesi olduğunu iddia edemezsiniz değil mi?" Kahretsin şunu yapma Elzem! Sen şu anda kocasını öldürmüş çaresiz, zavallı ve aptalsın. Erkekler zeki kadınları sevmez gerçek potansiyelini bir süre daha gizle. "Yani kocam hep buna benzer şeyler söylerdi." Yeniden yas psikolojisine girince dolan gözlerimi ona çıkardım. "Kulübeden dışarı çıkmama izin vermez sarhoş olduktan sonra sabaha kadar Araftaki şeyler hakkında konuşup küfredirdi." Umarım bilinç altında kendime oluşturduğum bu zavallı kadın figürü bulaşıcı değildir.

"Benimle gel." Neyseki fazla uzatmak yerine üst kata çıkan merdivenleri işaret edince kalabağı yarıp peşinden merdivenleri tırmandım.

Bana karşı herhangi yanlış bir hareketi olursa Oyunbaz olduğumu ruhunu emerek gösteririm.

Neyse ki hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı bu yer onlara aitmiş. Alt katı han, üst katı ise müşterilerin kaldığı odalardan oluşuyordu. Daha önce de handa kaldığım için ilk kez böyle bir yere girmiyordum. Adamın içeri girdiği odanın önünde beklemiştim daha sonra şurup şişesi gibi küçücük sarı bir şişeyi bana uzattı. Şişenin ağzındaki mantarı çıkartıp tadına bakmayı aklımdan bile geçirmedi malum içindeki karışımlardan biri de ceset yağıydı. Birlikte alt kata inince Meliz çantasını alarak ayağa kalktı. Adamın karısı yanındaki iki kişiyle bana doğru geliyordu. Aynı anda yanımdaki adam da iki kişiyi iblisi almaları için gönderince Meliz ile göz göze geldik. Ona doğru gelen adamları gören kadın bir küfür savurunca ne yaptığımı anlamıştı. Aynı anda kapıya bakınca, "Koş!" Evet son günlerde hep yaptığımız gibi kapıya doğru koşmaya başladık. Yakalanırsak bize olacaklar ortada malum her ikimizde yol arkadaşımızı sattık.

Buradaki değerimizin kahrolası bir şaraptan fazlası olmadığını bilmek ne güzel.

Handaki adamlardan kurtulmamız çok zor olmuştu ama bunu başarmıştık. Tabii bu bize iki ata mal oldu çünkü oradan koşarak çıktığımız için geri dönüp atları alamadık. Çantamdaki paranın yarısıyla iki at satın alarak köyden çıkmıştık. Listedeki birkaç şeyi daha bulmayı başarmıştık tabii bu esnada az kalsın Meliz tarafından zehirlenerek ölüyordum. Öncesinde ona verdiğim mantarları yediği için büyük bir zevkle onun acılar içinde kıvrandığını izledim. Şifacı olduğum için içgüdüsel olarak hangi bitkinin zehirli olup olmadığını hissediyordum. Yolda acıktığını söyleyince ona iyilik yaparak topladığım mantarları hiç şüphe etmeden yedi. On dakika

sonra boğazına tutarak yerde can çekişirken bana kızması çok saçma sonuçta ona iyi gelecek bitkileri de veren yine bendim. Tabii benim mataramdaki su bitince o iblis intikamını almak için fazla gecikmedi. İçmem için bana verdiği su yüzünden tam yarım saat kan kustum neyseki daha sonra panzehiri verdi. Panzehri hiç de kolay bir yoldan almadım!

En son ben yerde zehirlenirken panzehiri atıp gittiği için yine ayrılmıştık. Hangi cehennemde hiç merak etmiyorum nasıl olsa önceden gideceğimiz rotayı belirledik. Meliz bildiği bu yerlerde yolu çok kolay bulurken ben pusulam sayesinde sıradaki hedef yerimizi buluyorum. Şimdi ise son durağımız Şeytan gözü tepesi. Bunun için Elümhan'a gitmeliyiz çünkü Azınlıklar ve Koruyucular arasında bir hayli mesafe var. Şeytan gözü tepesi Elümhan'daydı tepedeki tapınakta ruhların kutsadığı kızıl kadehi çalacağız. Bir yaratığın gözü, bir insana ait yağ ve diğer anlamsız şeylerle nasıl büyü yapılacak bilmiyorum ama el mecbur hepsini bulmalıyız. Hava çoktan kararmaya başladı gece karanlıkta yolculuk yapmayı sevmediğim için ormanda atımın yularını çekerken kamp kuracak güvenli bir yer arıyorum. Atı çok fazla koşturduğum için yere inerek her ikimizin soluklanmasını sağlamak akıllıca bir karar. Sürekli at sırtında olmak bedenimde sancılı bir uyuşukluk yaratıyordu. "Yardım edin!!" Meliz'in sesini duyunca gülerek pusulanın kapağını kapattım sonunda onu buldum.

Demek yardım edin? Ah ilahi adaleti seviyorum.

Atımı peşimden çekerek küçük adımlarla ağaçların arasından geçtim. Ormanın bu tarafında sık ağaçlar yüzünden yerde o kadar çok kar yoktu. Özellikle bir ağacın dalına çarpmaktan korkuyorum aksi takdirde dallarındaki tüm karları üzerime silkelerdi. Meliz'i söğüt ağaçların biraz uzağında yerde çırpınırken görünce gülmeye başladım. Pardon yanlış oldu o karnına kadar çamurun içine batmıştı. Bataklık mı orası?

"Merhaba iblis." Gülerek çantamdan bir elma çıkartarak kocaman bir ısırık aldım. "Ah ne kadar da kabayım." Elmayı ona gösterdim. "İster misin?"

Çırpınmayı bırakıp çamur ve balçık dolu ellerini gösterdi. "Senin kadar olmasa da benim de bazı temizlik kurallarım var." Doğru söylüyor o ellerle yiyemez ki ne kadar da düşüncesizim.

"Eee?" Bataklıktan uzak büyük bir taşın üzerine oturdum. "Nasıl gidiyor?"

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Pek gittiği söylenemez." İçinde bulunduğu bataklığı gösterdi. "Beni anladığını umuyorum?"

"Hiç anlamaz mıyım." Elimi göğsüme bastırarak iç çektim. "Seni böyle gördükçe bedbaht olduğumu söylememe gerek yok değil mi?"

"Merak etme o işi senin yerine keyifle ısıldayan gözlerin çok güzel söylüyor."

"Gözler kalbin aynasıdır iblis. Sanırım bir elma daha yiyeceğim istemediğine emin misin?"

"Elzem?" Bu kadının ruhu gülen yüzünün aksine bana deli oluyor.

"Efendim."

"Beni bu lanet yerden çıkarmak için neyi bekliyorsun?" Bilmem ki işin bu boyutunu hiç düşünmedim ben genelde karışmak yerine izlemekten yanayım.

"Bilemiyorum Medusa, belkide yeterince ikna olmayı." Gülerek kollarımı yaramaz çocuklar gibi göğsümde birleştirdim. "Hadi ikna et beni." Çıldırıyor.

Kaşlarını çatarak yumruk yaptığı elini karnına kadar gelen çamura geçirince sıçrayan çamurun bir bölümü yüzüne gelmişti. "Ben olmadan o lanet ritüeli gerçekleştiremezsin!" Yüzündeki çamurlar onu daha korkunç gösteriyor.

"Umurumda değil beni o bataklıkta bırakmanın cezasını çekeceksin." Bana verdiği zehirli su yüzünden yerde iki büklüm kıvranırken panzehiri buna benzer bir bataklığın içine atmıştı!

O hasta halimle uzun bir dal bulup batmak üzere olan şişeyi çıkarana kadar geberdim!

İyice çıldırıp eliyle kendisini gösterdi. "Beni bir köle tacirine sattın!"

"İskele evine beni satan kimdi?" O kadının adamları beni yakalayınca neler olurdu tahmin etmek zor değil.

"Senin yüzünden zehirlendim!"

"Bana o suyu içirtmeden önce düşünecektin!" Hâlâ anlamadığı şey bana ne yaparsa yapsın on katı fazlasını ona yaparım.

Bu iş bitmesine biter de o zamana kadar ikimizden biri hayatta kalır mı işte onun garantisini veremem.

Elmamı bitirip atıma doğru yürüdüm. Bataklığa girmeden atı kenara çekerek devam ettiğimde sinir krizleri geçiriyordu. "Beni burada bırakıp gidemezsin!" Bence çok rahat gidebilirim.

"Bol şans iblis."

"Seni nankör fani! O mezardan seni çıkarmam büyük hataydı!"

"Mağarada o kahrolası canavarla tek başıma kalınca aynı duygular içindeydim."

"Buraya gel beni bırakıp gidemezsin işgüzar yaratık!"

"Bende seni iblis, bende seni." Arkamda sinir krizleri geçirerek çıldırırken gülerek yoluma devam ettim. Beni mağarada tek başına bırakmak neymiş görecek.

Bu yılanlığı bırakmadıkça daha çok bunları yaşayacak. Soyu korusun kadın sinsilik yapmadan duramıyor.

Geceyi geçirmek için güvenli ve sıcak bir yere ihtiyacım vardı. Üstelik birazdan hava zifiri karanlığa bürününce her şey daha ürkütücü olabilir. Kar artık tipiyle karışık yağıyordu dahası gece orman daha tehlikeli olduğu için etraftaki vahşi canavarlara açık hedeftim. Ben ise sığınacak bir yer bulamadığım için suyu donmak üzere olan bir gölün yanına oturmıştım. "Ka-karanlık yok." Üşüyen avuçlarımın arasında duran pusulanın ışığından gözlerimi ayıramıyorum. "Sakin ol karanlık yok." Üşüyorum ancak ateş yakacak kuru odunları bulamadım. Sıcak nefesimin buharı buz gibi havaya karışıyordu.

"Karanlık yok Elzem." Etrafımdaki karanlığı kendime unutturmaya çalışmak çok zor. Önümde koskoca bir gece vardı ya karanlık korkusu yüzünden ölecektim ya da soğuktan donarak.

"Sen kötü bir kızsın Elzem."

"An-anne lütfen." Nefes alışlarım hızlanırken pusulayı iyice yüzüme yaklaştırmak istedim ancak soğuktan üşüyen parmaklarım arasında kayıp yere ters düşünce ışığın yönü değişti. "Hayır, hayır, hayır." Gözlerime istila eden karanlık ile kilitlenip kaldım. Pusula hemen ayaklarımın önünde uzanıp onu almalıyım. Kahretsin neden onu boynumdan çıkardım ki!

Oturduğum soğuk kayanın üzerinde titrerken kalan son cesaretimi toplayıp pusulayı aldım. Zinciri hemen boynuma geçirdim zihnim çoktan karanlığa maruz kalmış kendime yasakladığım anılar kapıda bir çatlak açıp dışarı çıkmak istiyordu. "Be-ben bir şey yaşamadım." Hızlı hızlı nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Hiçbir şey olmadı." Pusulanın ışığına bakarken dolan gözlerimi güçlükle tutuyor ağlamamak için direniyorum. "Neden peşimi bırakmıyorsun ben çok üzgünüm." Düşünme, düşünme, düşünme!

Pusulanın ışığıyla kendimi sakinleştirmek beklediğimden uzun sürdü. Işığı gölün buz tutmak üzere olan suyuna doğru tutunca ne çok ağlamak isterim. Böyle haykırarak içimdeki zehiri dolu dolu gözlerimden akıtmak

istiyorum ama alışkanlık işte bunu yapmaktan hâlâ korkuyorum. "Ben kendimi neden affedemiyorum..." Herkes bana karşı affedilmez şeyler yapmıştı ama ben kendime ne yaptım da en büyük kırgınlığım kendime.

Kendi şarkım dışında pek şarkı söyleyen biri değilim ama nedense şarkı söylemek geliyor içimden. Şarkı söyleyeceğimden değil ama içimdeki zehri bir şarkıyla dışarıya akıtmak isterdim. Bazı şarkılar gerçekten kanatıyor ve kanayan aslında sizin herkesten gizlediğiniz yaralardır. Bazı şarkılar ya gideni ya da kalanı anlatırdı. Hangisi olduğumu artık biliyorum.

Kimseden sonra benim dünyam bana haram olmadı ki, çünkü bana yaşayacağım bir dünya hiç kalmadı. Bitecek, bitmeli ve bunu ben bitireceğim. Ben küçük bir ihanetin kırgınlığını yaşamıyorum ki, benim hayatımda hiçbir şey küçük diye adlandırılmadı. "Olmadı Suzan hanım." Dolan gözlerime rağmen burukça gülümsedim. "Bu kez olmadı. Sende beni özlüyor musun anne? Peki hâlâ beni seviyor musun?" Yanına gelmeme çok az kaldı zaten en çok bu korkutur ya beni.

Tam arkamda çıtırtı sesleri duyunca oturduğum yerde kaskatı kesilen bedenim gelen şeyi biliyordu. "Peşimi asla bırakmayacaksın." Aceleyle ayağa kalkınca kaçmak isterken buz tutmuş kaygan zemine bastığım için yüzüstü yere düştüm. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, düşerken alnımı çok kötü bir taşa çarptığım için bilinç kaybı yaşamam uzun sürmedi.

Beni canlı canlı yiyecek.

Odunların ateşte çıkardığı çıtırtılı sesler kulaklarımda yankılanırken gözlerimi yavaşça açtım. Sol yanağım zemine yapışmış bir halde yerde uzandığım için şu an tek gördüğüm yanan ateş. Ellerimi yere bastırarak yavaşça yattığım yerde oturunca alnımda büyük bir şişlik vardı. Parmaklarım kanaması duran alnıma küçük dokunuşlar yaparken ateşe yakın bir yerde oturduğumu gördüm. Şaşkın gözlerle boynumu çeviriyor nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Sanırım bir mağaradaydım karşımdaki duvarın yanına kuru odunlar yığılmış ortada yanan ateş bu odunlarla besleniyordu. Canavar nerede? Beni öldürmedi mi? Tamam yıllardır ben hata yapınca laneti onu çıldırttığı için beni cezalandırıyordu ama bu cezalarda o da acı çekiyordu. İkimize acı çektirdiğini bile bile bunu yapıyor özgür kalacağı günü iple çekiyordu. Şimdi özgürdü artık ben hata yapınca bana gelemez fakat hâlâ tam olarak benden kurtulmuş değil. Beni öldürürken belki acı çekecek ancak ben öldüğüm an her anlamda özgür kalacaktı. Hem dilediği gibi beslenebilir hemde ruhlarımız ayrıldığı için

artık acıyla bana bağılı olmazdı. Beni öldürmesi onun kurtuluşu olacakken hâlâ bunu niye yapmıyor aklım almıyor.

Sinirli homurtular duyunca ürkererek başımı çevirdim ve mağaraya giren yaratık bir kez daha soluğumu kesti. Bir ağaç kabuğunu andıran pütürlü derisi çok fazla siyahtı. Özellikle ensesinden başlayıp sırtına kadar tek çizgi halinde ilerleyen kemikten sivri çıkıntıları görmek bana iyi gelmiyor. Üç tane sağ tarafında ve üç tane sol tarafında olan altı kolu çığlık atma isteğimi getiriyor. O kadar uzundu ki iki metre boyuyla onun yanında kendimi cüce gibi hissediyorum. Kollarıyla bana bir sarılsa kırılmadık kemiğimi bırakmazdı. Özellikle simsiyah keskin pençelerini yakından hissettiğim için o pençelerin ne denli kanattığını benden iyi kimse bilemez. Bu sefer emeklemiyor iki ayağının üzerinde hareket ediyordu. Göğsünün ortasındaki kemikli kaburgaları arasında lavlar göründükçe ellerimi yere bastırıp daha çok arkaya doğru sürünüyorum. Sanki iç organları yok onların yerine içi ateşle doluydu. Ağaç kabuğu gibi olan derisindeki çatlaklardan sızan lavlar bastığı her yeri ateşe verecek gibiydi.

İki yuvarlak ateşten ibaret olan gözleri beni bulunca korkudan hareket etmeyi bıraktım. Hırıltılar çıkartarak bana yaklaşınca hızlı nefeslerim havaya karışıyor küçük bir kuş gibi ürkek bedenim titriyordu. En alt sırada olan kolları hareket edince pençelerini bana doğru savurdu. "Yapma!" Refleks olarak bağırarak kaçacağım esnada kucağıma sertçe düşen şeylerle gözlerimi kocaman açtım. Tavşan mı? Şu zamana kadar dışarıda avlanıyor muydu? Az önce onu incelerken korkudan pençelerindeki tavşanları fark etmedim. Evet tavşan değil tavşanlar çünkü dizlerimin üzerinde tam beş tavşan var.

"Be-ben bunları ne yapacağım?" Tepemde dikilen dev gibi yaratığa bakacağım diye başımı kaldırdığım için boynum kırılacak sandım. Benim ondan kurtulmak için bir yol bulmam gerekiyor.

Gözleri kucağımdaki tavşanları gösterip hırlayınca sivri dişlerini görmek ödümü koparıyor. "Bunları ye-yememi mi istiyorsun? Ama çok fazla." Kendisi uzun zamandır açlık çektiği için bu tavşanlar onun için az gelirdi. Bir insan ve canavar arasındaki farkı ayırt edemediği için böyle yaptı. Yemek isteyip de yiyemediği tavşanları benim için avlarken midemin kapasitesini hesaplamak onun işi değildi.

Tepemde dikilirken iri bacakları hareket ederek bir böcek gibi beni ayakları altında ezecek diye korkuyorum. Özellikle ben karnımı doyurmadıkça daha fazla sinirleniyordu. "Tamam ama-" Konuşurken kriz

geçirir gibi titrerken kalbim her an korkudan durabilir. "Bunlar temizlenmemiş böyle yiyemem ki." Sinirli bir şekilde eğilip bir tavşanı kucağımda alırken bu üç saniyede öldüm öldüm dirildim. Üzerime eğilmesin bir daha!

Pençelerindeki tavşan ile mağaranın arka tarafına doğru yürüyüp duvarın yanında durdu. Üstteki bir kolu tavşanı ayaklarından tutarken diğer kolları tıpkı bir makine hızıyla tavşanı temizleyip derisini soydu. Yeniden bana yaklaşıp kocaman tavşanı uzatınca kireç gibi solgun bir ten ile tavşana bakıyorum. "Şe-şey onu yıkamadan ben öyle yiyemem ki." Biliyorum sınırları çok fazla zoruyorum ancak mideme girecek her şey hijyen kurallarından tam not almalı.

Sabrının sonuna geldiğini kor ateş olan gözleri öfkeyle harlanınca anladım. Ancak buna rağmen hırıltılar çıkartıp birkaç adım uzakta duran çantama doğru yürüdü. Kollarından biri tavşanı tutuyor diğeri çantayı aldı ve diğer ikisi kabaca çantayı karıştırıp su matarasını çıkardı. Çantamı rastgele kenara fırlatarak özellikle ben göreyim diye yönünü bana doğru çevirdi ve suyu dökerek ondan beklenmedik bir titizlikle tavşanı tertemiz yıkadı. Matarayı yere fırlatarak tekrar üzerime yürüyüp yine tavşanı bana uzatınca ağlamak istedim. "Ama ben onu çiğ çiğ yiyemem ki." Bu sefer beni öldürecek.

Diğer kolları öfkeden kımıldarken öyle bir kükredi ki korkudan çığlık atarak kalçamın üzerinden arkaya doğru süründüm. "Üz-üzgünüm ama yiyemem öyle." Gözlerim dolunca korkudan tir tir titriyordum. Benden ne istiyor anlamıyorum beni öldürmek varken neden beslemeye çalışıyor bunu hiç anlamıyorum.

Yanan ateşe doğru yürüyüp tavşanı ateşin içine atmak üzereydi ki, "Bekle." Çok korksam da kucağımdaki diğer tavşanları kenara bırakıp ayağa kalktım. "Ben pişirsem?" Şimdi bu yaratık eti ateşe atar sonra da köz veya kül olmasına aldırmadan onu bana yedirmeye kalkıştı. Öyle yapınca da bir itirazı daha kabul edeceğini sanmıyorum.

Onunla bu garip şeyi yaşadığıma inanamıyorum.

Ürkek bir halde küçük adımlarla ona yaklaşınca en küçük hareketine karşı tetikteydim. Bana yönelik yapacağı tek bir saldırı çığlık çığlığa kaçmamı sağlayabilir. Eti sertçe bana doğru uzatınca ecel terleri dökerek onu aldım. Daha sonra çantamda yolculuk yaparken küçük bir nehirde doldurduğum ikinci su matarasını çıkardım. Ben eti bir kez daha yıkarken çıkardığı kızgın homurtuları duymak pek iyi gelmiyor. Eti kalın bir dala

geçirip ocak şeklinde taşlarla ateşin etrafına ördüğü duvarın üzerine koydum. Şimdi altta ateş yumuşak bir şekilde yanarken et daha iyi pişebilirdi. Ateşin etrafında karşı karşıya otururken onun gözleri beni izliyor ben ise korkudan titremek dışında bir şey yapamıyorum.

Tam olarak ne yaşadığımı bilmiyorum.

Bir süre sonra eti çevirerek pişirdiğim için mağaranın içini mis gibi kokular sarmıştı. Düz bir taşın üzerini bir güzel temizledim bu işime yarayacak. Daha sonra mağaranın duvar dibindeki irice bir bitkinin kocaman yapraklarını kopardım. Canavar her hareketimi izlerken yaprakları taşın üzerine dizdim ve pişen eti yaprakların üstüne koydum. Oturup sıcak etten küçük bir parça kopartıp üfleyerek ağzıma yaklaştırdım fakat aklıma gelenlerle duraksadım. "Sen?" Homurtular çıkartarak bakışlarını benden çekince yutkundum o da açtı ama yiyemiyordu.

"Ben aslında o kadar da aç değilim!"

Sinirli bir kükreme. "Tamam çok açım!"

Şu anda bana ne yaşıyor bilmiyorum!

Bir saat sonra.

"Lütfen daha fazla yiyemem." Sinirden ağlamak üzereyim çünkü küçük bir parça beni doyurmaya yetmişti ama o resmen koskoca tavşanı yemem için beni zorladı! Neredeyse hepsini yediğim için patlamak üzereyim. Hayatımda ilk kez böyle tıka basa tehdit altında yemek yedim. Neyse ki bu sefer itiraz etmediği için elimdeki son parçayı yemekten kurtuldum.

Tıpkı buradaki barbarlar gibi tek başıma bir tavşanı devirdim!

"Bana yaptığın ihanetin hesabını vereceksin!" Meliz'in öfkeli sesini duyunca başımı çevirip mağaranın girişine baktım. Bataklik canavarı gibi çamur içinde kalmış bir halde mağaraya daldı. "Enerjini gizlemek için yaptığım büyüü kaldırıncı tıpkı bir tazi gibi izini sürüp peşinden-" Yeşil gözleri canavarı yeni fark edince sertçe yutkundu. "Gelmez olaydım..." Hemen sonrasında bağırıp geldiği hızda koşarak mağaradan çıktı.

Öylece gitmesine izin verirdim ama canavar sanırım benimle aynı fikirde değil.

Meliz'in peşinden kükreyerek koşan yaratık, sadece bir dakika içinde Meliz'i omuzuna atmış bir şekilde geri döndü. Meliz'i bana doğru savurunca havada çığlık çığlığa üzerime uçan kadın ile kaçmak için çok geç kaldım.

"Ah hayır!" Bodoslama üzerime düşen bataklık canavarı hâlâ bağırarak tepindiği için altta kalanın canı çıkmıştı!

"Kahretsin iblis! Tüm pisliğini bana bulaştırıyorsun!" Onu üzerimden iterek çamur olan ellerime bakıp sinirden bağırdım. "Yaptığını beğendin mi?" Her yerime çamur sıçratmıştı.

"El-Elzem." Çamurlu ıslak haliyle çok fazla soğuğa maruz kalmış olmalı ki titreyerek bana yaklaştı. "Yaratıkla romantik bir akşam yemeği randevun olduğunu söyleseydin sizi hiç rahatsız etmezdim." Şaka yapıyor olmalı.

"Koluma yapışmayı bırak beni kirletiyorsun! Bu arada tavşan sever misin? Fazladan dört tane daha var."

"Burada tavşan olan biz gibiyiz." Çamur içinde kalan yüzündeki tek temiz yer parlayan yeşil gözleriydi. Yeşilleri canavara kaçamak bakışlar attıkça ürkerek daha çok bana sokuluyor. "Baş belası işgüzar onu yine niye çağırdın!"

"İnanır mısın bu sefer ben çağırmadım." Canavar bizi duymasın diye kısık sesle konuşuyoruz ancak üzerimizde olan bakışları bizi duyduğunu gösteriyor.

"Sence bizimle ne yapacak?"

"Şu ana kadar sadece yedirdi içirdi gerisini bende bilmiyorum."

"Pekala en can alıcı soruyu soruyorum; şimdi ne yapacağız?"

"Bir planım var merak etme."

"Şükürler olsun tanrım. En çok bu yüzden o lanet beynini seviyorum her durumda bir planı var."

"Sen onu oyalıyorsun ben kaçıp senin için yardım getiriyorum."

"Sözlerimi geri alıyorum o çıkarıcı beyninden nefret ediyorum!"

Yaratık her ikimizin karşısında oturunca şimdi yutkunarak ona bakıyorduk. "Sence bizi anlıyor mu?" Az önce tavşanı bana yedirmek için her şeyi yaptığını düşünürsek evet anlıyor.

"Rahat ol o bir canavar ne dediğimizi anlamıyor."

"İyi bari en azından ne kadar çirkin olduğunu söyleyince alınganlık yapmaz." Daha sözlerini yeni bitirmişti ki, dört adım mesafeyle karşımızda oturan canavar kolunu uzatarak onun boynunu kavradı. Meliz'i tıpkı bir çuval gibi yan taraftaki duvara fırlatınca içimin yağları eridi. Yuvarlanarak yere düşen kadın inleyerek bağırırken kendimi daha fazla tutamayıp güldüm. "Sanırım bizi anlıyormuş."

Ve bana lanetler yağdıran bir adet iblisten sonra karşımda homurdanan yaratık. Ne üçlü ama.

Evet gördüğünüz gibi canavar yine Elzem'in izini buldu. Onu öldürmek yerine Elzem'in karnını doyurarak ne yapmaya çalışıyor dersiniz?

Bu bölümde sadece Elzem ve Meliz ikilisini okuduk. Gördüğünüz gibi pek de örnek bir ikili olmadılar. Her fırsatta birbirinin kuyusunu kazmaya pek hevesliler.

Meliz şu ana dek hep yalnız olduğu için birine güvenip kolay kolay onunla uzlaşacak biri değil. Malum bugüne kadar kimse tarafından değer görmediği için hep dışlanmış bir karakter. Haliyle uyum sağlaması zor olduğu için bu bölümde Elzem'e yapmadığını bırakmadı. İki düşmanın ortak çalışması günlük gülistanlık olamazdı değil mi?

Fakat Elzem'in de ondan aşağı kalır yanı yok. Meliz ne yapıyorsa bir şekilde aynısını iade etmeyi biliyor. Her ikisi de süttten çıkmış ak kaşık değil bakalım bu ittifak nasıl olacak?

Yeni bölümde büyüü yapacaklarını biliyor musunuz? Evet Elzem sonunda hep istediği gibi ırkını kurtaracak büyüü yapacak zaten hemen sonrasında bir sonraki durak ölümler diyarı.

Yeni bölümde sadece Elzem ve Meliz olmayacak Oyunbazlardan çoğu kişiyi göreceksiniz çünkü başından beri Elzem'i takip ettikleri için büyüü yaparken hayatta kalan tek şifacılarına yardım edecekler.

Peki yeni bölümde Oyunbazların lideri Gazi'yi de göreceğinizi biliyor musunuz?

Yine çok fazla spoi verdim yeni bölümün hemen gelmesini istiyorsanız lütfen oy ve yorum yapmayı unutmayın.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(34) Zindanlarda Ki Sır.

Bir, iki ve son! Ölüme doğru son iki adım. Uzaktan tüm vedaları yaparak son adımlarımı attığımın bilincinde yürümek bir bebeğin ilk adımlarını atmasından daha güç.

Geriye kalan son iki günüm. İnsan öleceği günü önceden bilince içine bir keder çöküyor. Yapmak isteyip de yapamadığım her şeyi hemencecik yapmak istiyorum ancak yirmi dört yılda yapamadığım onca şeyi iki güne sığdıramam ki. Ben aslında hep varlık içinde yokluk çeken biri olmuşumdur. Hayatımdaki her şeyi hep yirmi dört yaş sonrasına ertelemiştım. Baskı altında geçen ömür de iplerim hep başkalarının elinde olduğu için kendimle ilgili her şeyi özgürlükten sonrasına erteleyip durdum. Kız kulesine gidecektim, hep duyduğum ama hiç gidemediğim kız kulesine giderek uzun uzun denizi izleyecektim. Ankara'da bir deniz yok ben işi gücü bırakıp İstanbul'a gidecek haftasonu kız kulesinde olacaktım. Sonra Kapalıçarşı'da birçok alışveriş yapacak balıklı gölde resim çekecektim. Ben tüm tatilimi hep farklı şehirlerde gezerek geçirecektim. Konaktaki kargaşadan uzak, geceleri sabaha kadar masa başında uyukladığım şirketteki işler yok. Sadece ben ve ertelediğim hayatım olacaktı. Hayır öyle yurtdışına çıkıp yabancı ülkelerde gezmek değil, ben güzel Türkiye'min her toprağını gezecek yeni yerler keşfedecektim. Dilini, dinini, kültürünü bilmediğim bir yere gitmeyi hiç istemedim çünkü ben yerini yadırgayan biriyim. Hep fazla evcimen olmuşumdur ama şimdi yadırgadığım her şeyi yaşıyorum. Asla öyle din, dil, ırk ayrımı yapan biri olmadım benim sorunum zor uyum sağlamak. Lakin kaderin işine bak ki beni Ankara'dan kopartıp haritada bile olmayan kahrolası bir cehenneme gönderdi. Şimdi işin yoksa iki günde yapmak istediğin her şeyi burada yap!

Kız kulesi yerine bu insanlar beni darağacında sallandırdılar hangi hayalden bahsediyoruz.

Geriye sadece iki günüm kalmış olabilir ama bu geçen iki günde de hiç boş durmadık. Defalarca ölüm tehlikesi yaşamış olsak da listedeki her şeyi tamamladık. Tabii tek bir eksik dışında çalı erikleri! Aslında ben onları almıştım ama tanrı şarabını alırken kaçtığımız esnada atlarımız handa

kalmıştı. Evet alı erikleri atımın heybesindeydi. "ok saçma ve uçuk bir teori ortaya atacağım. O irkin yaratık senden hoşlanıyor olabilir mi?" Fanilerin bölgesine yine enerjilerimizi gizleyerek geldiğimiz için Meliz boş konuşuyor. Parazite dönüşen tüm Oyunbazlar buradaydı genelde karanlıktta ortaya çıktıkları için handa bir şeyler yerken güneşin batmasını bekliyoruz. Tabii bu yanımdaki iblisin canımı sıkmasına engel değil.

"Bunu da nereden çıkardın?" Masanın üzerinde duran içki şişesini önüme çekip kulplu bardağımı çok az doldurdum. "Bunun içinde tanrı şarabından bir şeyler yok değil mi?" Nadiren ierdim alkollü şeylere karşı dayanıklılık seviyem fazla zayıf olduğu için pek sık içen biri değilim.

"Sadece zm." İyi en azından ceset yağı gibi bir şeye maruz kalmayacağım. "şu iki günde gözlemlediğim şeyler hiç hoşuma gitmiyor Elzem." Elindeki reği masaya bırakınca yeşilleri sorgularcasına bana bakıyordu. "Bizi korkuttuğunu bildiği halde peşimizden ayrılmıyor. Bir şey fark ettim sırf sana yardım edeyim diye bana saldırıyor çünkü onun bu halde olmasıyla hiçbir ilgim yok. Sana yemek yedirmek için seni zorluyor. Dn kalan şeyleri almamız için tüm gün bize yardım etti ve şu anda hangi cehennemde bilmiyoruz. Bu şey seni dinliyor değer veriyor. Tanrı aşkına hâlâ farkında değil misin? Bir canavarı kendine aşık etmiş olabilirsin!" İkiden küçük bir yudum alırken kendimi tutamayıp güldüm. Düşündüğü gibi bir şey yoktu canavar ve ben yıllardır i içe yaşadığımız için birbirimizden nefret ettiğimiz kadar değer de veriyoruz.

Aramızdaki şey aşktan daha güçlü bir duyguydu. Daha çok ortak kaderi yaşayan iki mahkmun yoldaşlığı.

"Bende ona değer veriyorum peki bu beni ona aşık mı eder? Meliz onunla aramda olan ilişki mazoşistlik boyutunda hastalıklı bir ilişki. Birbirimize verdiğimiz acı bizi bağlıyor ne sanıyorsun acı veren sadece o muydu? Hayır beni kanattığı kadar onu kanattım ben kolay kolay boyun eğmem bunu iyi biliyor." Acılarımız ortaktı o canımı yaktıkça kendisi de acı çekiyordu. Bu yüzden hata yapmamdan nefret ediyordu çünkü ben hata yapınca bana zarar versin diye laneti onu zorluyordu. Öte yandan bazı hatalar karşısında onu durdurduğum oluyordu. Elime keskin bir şey alıp kendimi kanattığım an bana ceza veremeyecek kadar çok acı çekiyordu ama kendime verdiğim acı ve onun çektiği acıyı da yaşıyordum. Yani biz hem kendimizi hemde karşı tarafı yakıyorduk. Evet şu anda bedenimdeki kafesinden kurtulduğu için özgürlüğünün küçük bir kısmını kazandı ama geri kalanı kazanmak için ilk benimle beslenmeli. O bunu yapmıyor çünkü

birlikte geçirdiğimiz koskoca bir geçmiş vardı. Demek istediğim hâlâ kim efendi kim köle belirsiz. Son gözyaşı ile bu soru cevap buldu sandım ama canavar benimle beslenmediği için bizi yine bu belirsiz soruyla karşı karşıya bıraktı.

"Ne demek hastalıklı bir ilişki? Ne yani onu öldürme şansımız olsa buna izin vermez misin?"

"Hayatımdaki her şeyi sahiplenirim ben. Nasıl ki nefret ettiğim her şey hayatımda olmalı ise kötü olan her şey de eğer benimle bağlantılıysa kalmalı."

"Sen gerçekten hastasın!"

"Fazla sahipleniyorum bunu yaparken iyi kötü ayırmıyorum." Bana tersçe bakan kadına gülümseyip içkiden bir yudum daha aldım. Bazen bana hiç tahammülü kalmıyor.

"İyi olan şeyler sevilir Elzem." Bana bir şeyler öğretmeye çalışan bir öğretmen gibi ellerini masaya koyup benden tarafa eğildi. "Kötü olan şeyler sevilmez." Yüzünü ovuşturarak derin nefes alırken canı sıkılmıştı. "Ama sen bunu bilemezsin çünkü o yaşlı cadı sana ikisini de aynı anda sevmeyi öğreterek seni zehirledi!"

"Kes şunu annem iyi biriydi."

"Ama bir o kadar kötü! Onu seviyordun fakat sevdiğin kadar da nefret ediyordun. İyi biri olduğunu düşünüyordun ancak kötü olduğunu da biliyordun. Suzan seni şu anda olduğun kişiye dönüştürdü. Bu yüzden kötü olan şeylere bağlanıyorsun! Bu sebeple iyi olan şeyleri sahipleniyorsun! İtir'ın öfkesine katlanıyorsun çünkü daha önce birinin öfkesini daha yaşadın. Doğa'yı sahipleniyorsun sebebi daha önce Doğa gibi biri daha seni sevdi. Mara'ya karşı tahammülsüzsün nedeni daha önce biri tahammül sınırlarını zorladı. Benimle aynı ortamda bulunuyorsun ne de olsa benden daha kötü biriyle uzun zamandır aynı ortamda bulundun. O yaratık canını yaktığı halde ona bağlısın çünkü bir zamanlar canını yaktığı halde bağlı olduğun biri daha vardı! Nefret ettiğin, sana acı veren, seni mutlu eden, sana iyi veya kötü davranan her şeye bağlısın Elzem! Bunun tek sebebi Suzan çünkü herkeste ondan bir parça görüyorsun. O kadın öldü ama hâlâ hayatında hâlâ seni zehirliyor. Tanrı aşkına sen elmadan nefret edersin elmayı çok seven Suzan'dı. Bu kadar kör olamazsın Elzem diye biri hiç olmadı sen Suzan'ı yaşıtıyorsun!" İki yudumdan fazla içmediğim kadehi masaya bırakıp ayağa kalktım. Bana bu saçma düşünceleri aşılmasına izin vermeyeceğim hiçbir gerçek değil.

Canı sıkıldıkça saldıracak bir yer arıyor.

"Burası fazla boğucu." Çantamı alıp pelerinin şapkasını taktım. "Yemeğini bitir açlık sana iyi gelmiyor olacak ki ne dediğini bilmiyorsun." Onu bırakıp sırtımı dönerek kapıya yürürken arkamdan söylediklerini duydum. "Gerçekleri kendine unutturmayı bırakmadıkça onun seni hasta ettiğini göremeyeceksin. Haklı olduğumu içten içe sende biliyorsun." Bildiğim tek şey var bunların hiçbirisi doğru değil. Ben etrafımdaki herkeste annemi yaşıyorum ve anneme dönüşmüyorum.

"Üzerin kirlendiyse ne olmuş Elzem? Anneannem gibi davranmayı bırak!" Itır'da yanıyordu annem beni kendisine benzetmedi doğru ve yanlış öğretti hepsi bu.

Dışarı çıkınca kırmızı pelerinin yerlerde sürünürken başımı kaldırıp gökyüzüne bakarak iç çektim. "Beni duyuyor musun Suzan hanım? Eğer duyuyorsan bil ki burada nefes alamıyorum sana ihtiyacım var." Kim ne derse desin annem benim kutsalımdı. Şu zamana kadar kimse beni onun gibi sevmedi onun gibi sarmadı.

Evet sevgi de acıtıyor ben bunun bilincinde olarak onu sevdim.

Hava geceyarısını bulunca kasaba halkı sokakları terkederek evlerine girip tüm kapı pencereleri sıkıca kapattılar. Parazitler ışıktan rahatsız oluyordu avlanmak için karanlıkta ortaya çıkıyorlar. "Her yerde olabilirler." Meliz ile handan ayrılıp sokaklarda temkinli adımlarla yürürken burası fazla ürkütücü.

Pusulamın ışığı yanıyor olabilir ama karanlıktan korktuğum için özellikle direklerde yanan kandillerin altında yürüyoruz. "Neden fanilerin bölgesi?" Korktuğu için çok yakınımda yürüyen kadın çok güzel kokuyordu. Mağaradan ayrıldığımız o sabah yol üstündeki bir handa yıkanmak için onu ikna etmek doğru bir karardı. Yıkanırken ona yeni kıyafetler satın alan kişi de ben olduğum için ona aldığım siyah elbise Tenebrisli'lere özgü. "Ölümsüzlerin bölgesinde yaşayamazlar çünkü fanilerin onları öldürecek güçleri yok." Hafız'ın beni kurtarmak için onlara yaptığı şeyi hatırlayınca saklanmak için bölge seçimi çok isabetli olmuş.

"Son malzemeyi es geçsek olmaz mı?" Laneti ortadan kaldırmak için illa lanetlenen kişinin veya kişilerin kanını almak şart mı?

"Aaa olur mu Elzem." Ayıplayan bakışları yine üstümdeydi. "En fazla onlardan birinin de boynunu deşersin olur biter ne de olsa bu senin uzmanlık alanın katil fani!" Bunu asla unutmayacağı gibi unutturmayacaktı da.

"Rica ederim üzerime gelme malum senin de benden pek aşağı kalır yanın yok."

"Tek fark ben senin bedenine dokunmadım boyun deşen Elzem!"

"Çok klişe olacak ama yaptıklarım için pişman değilim aklım hâlâ yapamadıklarımda." İyice sinir krizleri geçirirken gülerek önüme döndüm. Pişmanlık duyacağım hiçbir şeyi yapmam bir şeyi yapmışsam onun pişmanlığını çekmem.

İnsan ya pişman olacağı şeyler yapmamalı ya da yaptığı şeyden pişmanlık duyarak kendisine eziyet etmemeli.

Ve benim geçmişimde pişmanlık duyduğum hiçbir şey yok. Canımı yakan çok şey var ama bir şeyi çok iyi biliyorum hepsi yine olsa yine aynısını yapardım dediğim şeylerdi.

Sokak lambaları altında aradığımız kanı bulmanın güç olduğunu anlayınca ne yazık ki mecburen ışığın olduğu yerlerden uzaklaştık. Karanlık bir sokağa girince pusulamın ışığından yine gözlerimi ayırmıyordum. "Bu seferde beni bırakıp kaçarsan bu kez seni zehirlemekle yetinmem iblis." Birinin bana bastığım yolu tarif etmesi gerekiyordu.

"Karanlıktan korkman fazla anlamsız." Farkındayım tek zayıflığım karanlıktı ileride çok kişi bunu bana karşı kullanabilir.

"Korkutucu olan karanlık değil içinde sakladıkları." Evet Ammemet ortaya çıkmıştı ama karanlık korkum psikolojik olarak bana kalan bir yıkımdı. Artık karanlıkta o karşıma çıkmasa bile ben hep karanlıkta bir canavar benim için gelecek diye korkmaya devam edeceğim. Doğduğum günden bu yana karanlıkta canımı yakan hep bir canavar gizlenmişken yaşadığım bu travmayı kolayca atlatamam. Hatta korkarım ki bu korkuyu sonsuza kadar yaşayacağım. Kendimi tanıyorum hangi korkuların benimle kalacağını iyi biliyorum. Hiçbir tedavi yirmi dört yıllık bir karanlık korkusundan beni kurtaramaz.

Çok garip değil mi? Karanlıktan korkan bir kadının tüm yaşamının karanlıktan ibaret olması?

Ben karanlıktan çok korkan bir çocuk tanıdım ve o çocuk hep karanlıkta yaşıyordu. Hiç ışık yok, her yer fazla karanlık, her şey fazla ölü.

"Önünde çürük sebze yığını var." Sağa doğru adım atarak onun komutuyla önümdeki engelden kurtuldum. Ayak tabanlarımda oluşan ısıyla durarak Meliz'in kolunu tuttum. "Buradalar biz tam olarak neredeyiz tarif et." Burnumun ucuna kadar yapıştırdığım pusulanın ışığından gözlerimi ayırmadığım için nerede olduğumuzu bilmiyorum.

"Eski bir un değirmeninin arkasındayız. Sol tarafta boylu boyunca uzun bir duvar var." Çıkış sadece ön ve arkada olmak üzere iki seçenekten oluşuyor olmalı.

"Geldiğimiz yöndeler bizi takip ediyorlar." Ayaklarımdaki ısı beni çıldırtırken bu kırmızı alarm bazen çok yoğun bir şekilde ortaya çıkıyor bazense varlığını unutturuyordu. "Önümüzde de var." Sulanan gözlerimi usulca pusuladan biraz uzaklaştım havayı koklayıp derin nefesler aldım. "Ruhlarını soluyorum sayıca çok fazla. Geçitleri tutmuşlar senin yüzünden kapana kısıldık bizi kapalı bir yola sürüklediğine inanamıyorum." Etrafı açık bir alana girmemiz gerektiğini özellikle ona söylemişken bizi çıkmaz sokağa getirmişti.

"Yaklaşıyorlar karanlıkta sinsice hareket ediyorlar."

"Kes şunu Elzem! Ben bir Tenebris ve Muhafız'ın gücüne sahibim onların bize karşı şansı yok."

"Buraya onları öldürmeye gelmedik. Öldürdüğün her parazit klan için çok güçlü biri olabilir onlara zarar vermeyi unut sadece bir miktar kan alıp gideceğiz." Buradaki her parazit belkide ordu da çok büyük yeri olan bir askerdi halkımı katletmek planlarımın arasında yok.

"Biz senin dünyadaki Kızılay değiliz ve onlarda kan dökmeden bir miktar kan verecek yardımseverler değil!"

"Zeka bulaşıcı bir şey olsa gerek değil mi iblis?"

"Anlamadım?"

"Diyorum ki benim yanımda gezdikçe zekice sözler kurmaya başlamışsın."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Sözlerimi geri alıyorum senden hiçbir halt olmaz."

Pusulayı yüzümden çekerek ışığı fener gibi etrafıma doğru tutmaya başladım. Bunu yaparken gözlerimi ışığın gezindiği yerlerden ayırmıyorum. "Kahretsin etrafımızı sarıyorlar koş!" Karanlığın içinde parlayan yılan gözleri gördüğüm an hemen yan tarafımızdaki duvara doğru koştum. "Duvardan mı atlayacağız Elzem!" Benim gibi bir hanımefendi bunu yapıyorsa onun şikayet etmeye hakkı yok. "Hayır iblis öylece durup bizi yemelerine izin vereceğiz!"

Koşarken Meliz'e çarpınca her ikimizde yere düşünce çıldırmak üzereyim çünkü bana çelme takmıştı. "Bu iş bittiğinde emeğim ruhların başında geliyorsun Medusa!" Şu zamana kadar başıma gelebilecek her türlü

çılgınlığı beklerdim ama onunla aynı tarafta olacağımı yok artık. Sadece geveze değil aynı zamanda sinsi! Daha zeki bir ortak talep etmek hakkım.

Düştüğü yerde dizlerindeki çamuru silerken arkasında ona yaklaşan sinsi yaratıkların farkında olduğunu sanmıyorum. "Sen gerçekten nankör bir fanisin, burada sana yardım ediyorum!" Dedi özellikle bana çelme taktığı için her ikimizi düşüren kişi.

"Çıkarın olmadan mı? Güldürme beni ben yanarsam sende yanarsın." Bana yardım etmeye mecbur aksi takdirde yaratık onun canına okur.

Bana tersçe bakıp ayağa kalkınca hâlâ söylenirken etrafındaki tehlikeyi göremeyecek kadar aptal. "Sabrımı zorluyorsun Suzan'ın kızı!" Anneme olan sevgisi göz yaşartıyor. "Seninle burada kalıp münakaşa etmek isterdim ama-" Ellerimi yere bastırıp aceleyle ayağa kalktım. "Görünüşe göre daha ciddi sorunlarımız var." Etrafımızdaki tehlikeye bakmak yerine hâlâ yüzüme bakıyor olması beni deli ediyor. "Ne demek istiyorsun?" Daha zeki bir iblis istiyorum!

"Koş diyorum iblis, koş!"

Nihayet bize yaklaşan şeyleri görmüş olmalı ki çılgılık atarak peşimden koşmaya başladı. "Oyunbazları geri getirmek tam bir aptallık!" Aksine hepsinin lanetini emecek büyüü yapınca kısa sürede her biri iyileşecekti. Tabii o kadarını görecektir kadar burada kalmayacağım. Olsun benden sonra kıyamet kopsun da nasıl koptuğu önemli değil.

Boydan boya olan duvar aslında bir bahçenin sınırları olmalı ki karnımın hızına geliyordu. Biz koşmaya başlayınca onlar da saklandıkları yerden çıkıp peşimizden koşuyordu. Ellerimi duvara bastırarak atlayacağım esnada ayak tabanlarımda iki katı ısı hissedince çılgılık atarak durdum. "Bekle!" Meliz'in atlamasına engel olduktan sonra boynumdaki pusulayı duvarın arkasına doğru tutunca aynı anda çılgılık attık. Daha fazlası duvarın diğer tarafında bizi bekliyordu!

Sınıfta küçük öğrencilere ders verirken yatağınızın altında bir canavar yok diye onları teselli eden bir öğretmenken asıl canavarları hangi ara kendim yaşar oldum aklım almıyor!

Duvardan uzaklaşarak her yerden akın akın doluşan yaratıklara baktık. Lanet olsun her biri emekleyerek bize yaklaşıyordu. Göz bebekleri ürkütücü derecede boynumdaki pusulanın ışığında görünürken bembeyaz gözlere alışacağımı sanmıyorum. Özellikle beyaz gözlerinin içinde yukarıdan aşağıya inen ince gözbebeğinin sarısına. Kahretsin bu yılan gözler beni delirtiyor! Çürümüş yeşilimsi hastalıklı derileri bir kurbağıyı andırır gibi

ıslak ve yapışkan görünüyordu. Cılız bedenleri kemikten başka bir şey değildi tüm günü bilgisayar başında geçirmiş gibi duruşları kamburdu. Bu şeyler iki ayak üstünde hareket etmiyorlardı. Emekliyorlardı ama daha önce de dediğim gibi normal bir emekleme değildi. Ayakları ellerinin önüne gelecek şekilde hareket ettikleri için tıpkı bir taramtulayı andırıyordu. Pörtlek gözleri bize bakıyor ağızlarındaki yeşilimsi salyaları akıtarak yılan gibi tıslıyorlardı. "Onlarla herhangi bir akrabalığın olmadığına emin misin iblis?" Elbisemin ince zincirden oluşan kemerindeki frizbi bıçağını çıkardım. "Bir DNA testi istiyorum."

"Aynı testi bende istiyorum çünkü bunlar benim değil senin halkın." Etrafımız sarıldığı için kaçmak boş bir uğraş o yüzden o da tıpkı benim gibi kemerindeki silahını yani kılıcı çıkardı. "Öldürmek yok kuralı hâlâ geçerli mi?" Kılıcına davranınca bana sırtını dönerken şimdi sırt sırta bir vaziyette bizi çemberin içine alan yaratıklara bakıyorduk. "Kuralsız oynayacağız Meliz, ben arkamı kollarım sen yeter ki beni sırtımdan vurma."

"Ben doğrudan savaşırm Oyunbaz, ihanet bana göre değil bunu çok iyi biliyorsun." Evet biliyorum o başından beri ne olduğunu hiç gizlemedi. Kötüyse yaptığı kötülüklerle bunu hep belli etti ama hiç ikili oynamadı. Bir düşmanda nadir görülen bir özellik zaten sırf bu nedenle bir yanım ona hep saygı duydu.

"Yalnız küçük bir sorunumuz var."

"Biliyorum lanet olası! Sen dövüşmeyi bilmiyorsun. Sadece arkamda kal ve bu sürede ölmemeye çalış!" Beni azarlamasıyla gülerек sırtımı onun sırtına yapıştırdım. Dövüş konusunda fazla deneyimsiz olduğum için ne yazık ki ikimizi korumak ona düşüyor.

Parazitler neredeyse aramızdaki mesafeyi kapatarak saldırmaya hazırlanıyordu ki, "Kesin şunu kız bizden biri." Karanlığın içinden önce bir erkek sesi duydum hemen sonrasında arkasındaki iki kişiyle bize doğru yaklaşan gölgeler.

Onlar korkusuzca yürüdükçe tüm yaratıkların tıslayarak kenara çekilip yol verdiğini gördüm. Her biri pelerinli olduğu için yüzlerini göremiyorum ancak şaşkınlık içinde onlara zarar vermeyen yaratıklara bakıyordum. "Bizden biri." Aynı erkek sesi onlara bakarak tekrar konuştu. "Enerjinizi gizlemeseydiniz size zarar vermeye kaşkıışmazlardı." Yanıma gelince kafasındaki pelerinin şapkasını çıkarmadan gitmek için bana elini uzattı. "Tabii bizde şifacımızı bulmak için bu kadar uğraşmazdık." Afallayarak

bana uzattığı eline bakıyor olanları anlamaya çalışıyorum. Şifacımız dediğine göre o vakit bunlar Oyunbazlar oluyor değil mi?

Pazardaki demirci çocuğun sesine benziyordu.

Gözlerimle elini göstererek kendimi toparlamak adına hafif öksürdüm. "Pekala burada neler oluyor?" Benim gibi kibar birinden beklenmedik bir kabalık lakin bu gece Oyunbazlardan birini görmeyi beklemiyordum.

Elini tutmadığım için hafif bozulduğunu ruhunda solurken tanıdık bir kadın gülüşü duydum. "Her zaman bu kadar kaba değildir bunu biliyorsun kardeşim." Yanıma gelerek pelerinin şapkasını çıkartınca bu kadın pazarda gördüğüm o yüzü yaralı kızıl değil mi? "Lütfen bizimle gelin hanımefendi. Yolda bilmeniz gereken her şeyi anlatacağız ancak şu anda bu kasabadan çıkmalıyız." Daha önce küçük de olsa bir sohbetimiz olduğu için onlarla gitmeyi sorun etmiyorum.

"İblis ne olacak?" Yüzünü açan bir diğer kişi şu anda elimde olan bıçağı pazarda bana bir şekilde veren yaşlı adamdı. "Ah o mu?" Gülerek onların kim olduğunu çözmeye çalışan kadına baktım. "Onu burada bırakıyoruz başının çaresine bakar." Kaşlarını çatan Meliz, "Bunu yapamazsın!" Bana bağırınca güldüm. "Yapacağımı iyi biliyorsun." Daha önce onu bataklıkta ölüme bırakmışken neden aç olan halkımın karnını doyurmasına engel olayım ki?

"Elzem!"

"Onlar için güzel bir akşam yemeği olacaksı-" Üzerime yürüyüp tüm gücüyle bacağıma sert bir tekme atınca inleyerek büküldüm. "Seni burada bırakacağımı düşünmen beni derinden sarstığını söylemeliyim!" Dişlerimin arasından güçlükle konuşunca gülen kadın kolumu tutarak doğrulmamı sağladı. "Her zaman bu kadar güvenilir olman ne güzel." Birbirimize sahte tebessümler atarken her ikimiz de gerçekten onu burada bırakmayı düşündüğümü biliyor.

Beni nasıl ikna edeceğini iyi biliyor çünkü ikinci bir tekmeyi kaldıracığımı sanmıyorum.

Onların yanında olduğumuz için parazitler bize hiç sorun çıkarmadan gitmemize izin vermişlerdi. Bu olay bir şeyi anlamamı sağladı onlar aslında kendileri gibi olanları enerjilerinden tanıdığı için içgüdüsel olarak onlara zarar vermiyordu. Arafa ilk geldiğimde bana saldırdılar çünkü o günlerde lanetim henüz tam olarak uyanmadığı için enerjimi yoğun bir şekilde hissetmediler. Evet Gediz anında bir Oyunbaz olduğumu anladı ama Gediz bir yaratığa dönüşmediği için hayvansı açlık çekmiyordu. Parazitler ise çok

aç oldukları için o anlarda yaydığım cılız enerjimi hissedecek durumda değillerdi. Şu anda lanetim çoktan uyandığı için çok yoğun bir enerjim var fakat Meliz tanınmamak için enerjilerimizi gizlediği için yine beni hissetmediler.

Kasabadan çıkıp ormanda yarım saat boyunca at üstünde yolculuk yapana kadar kimse konuşmadı. Yeterince uzaklaşınca atlardan inmiştik demirci çocuk ve yaşlı adam ateş yakarak oturmamızı bekledi. Onlar ateşin etrafına oturunca Meliz ile göz göze geldikten sonra ikimiz yanyana oturduk. Çok saçma ama sanki birbirimize onlardan daha çok güveniyor gibi yakın oturduk. Oysaki en büyük zararı biz birbirimize veriyoruz malum şu ana kadar karşı tarafa yapmadığımızı bırakmadık.

"Sizler aslında Oyunbazsınız değil mi?" Meliz nefesini vererek her birini incelemeye başladı. "Soyunuz kurudu sanıyordum?" Başını çeviren şeytan kadın şimdi dalga geçercesine bana bakıyordu. "Son Oyunbaz değilmişsin."

"Sanki ortalıkta son ruh bükücü benim diye geziyormuşum gibi konuşma iblis." Soyluların köleleri olan Oyunbazları çok çabuk unutmuş olmalı.

"Bizi öldürmek o kadar kolay değil." Kızıl kadın elindeki dal ile ateşi karıştırırken asıl ateş gözlerinde yanıyordu. "Koruyucular halkımı lanetlenmişken Karsins'deki herkes kan kusmadan durmayacağız." Koruyucular mı? Onları lanetleyen Savcı'nın klanı mı? Bu yüzden Sicim şu anda işgal altında değil mi?

Adam sadece kalbimi değil şehrimi de feth etmiş!

"Her şeyi ona en başından anlatmalıyız." Yaşlı adam yumruk yaptığı elini göğsüne bastırdı. "Ben Hızır efendim." Yanındaki demirci çocuğu gösterdi. "Aker." O da yumruğunu göğsüne bastırıp saygıyla bana selam verdi. "Ve Aker'in kız kardeşi Üzüm." Kızıl kadın bana göz kırpınca, "Üzüm mü?" Gülerek başını salladı. "Doğumum bir üzüm bağında olduğu için annem isim konusunda pek zorlanmadı anlaşılan." Çok yaratıcı bir isim olduğunu itiraf etmeliyim. Tanrıya şükürler olsun ki konakta doğmak gibi iyi bir halt yemişim.

"Bizler kalede konum olarak en işe yaramaz kişileriz aslında." Yaşlı adam ateşi izlerken kinayeli bir gülümsemeyi dudaklarına kondurdu. "Ben kâtibim, Aker demirci ve Üzüm ise bir hizmetçi." Demek bu yüzden sürekli bana efendim diye hitap ediyorlardı beni kendilerinden üstün görüyor olmalılar.

"Bu lanet henüz siz doğmadan çok önce yapıldı. Efendi Gazi ve Ayvaz arasında bir savaş çıkmak üzereydi. Her iki klan savaş hazırlıkları yaparken

böyle bir lanet Oyunbazları bitirdiyse bunun tek sorumlusu Koruyucular olmalı. Biz Oyunbazlar, özellikle efendi Gazi yaş tahtaya basacak biri hiç olmadı. Kara büyüde sınırı geçmeyeceğimizi iyi biliriz biz büyüye en az başvuran bir ırk olmuşuzdur çünkü sorunları genelde zekamızla çözmeye alışkınız." Bende başından beri bunu sorguluyorum ya, zekasıyla bilinen bir ırk nasıl olurdu da sınırı geçerek canavara dönüşebilir?

"Her şey bir gece de oldu. Lanet o kadar hızlı yayıldı ki Araftaki tüm Oyunbazlar buna maruz kaldı."

"Ama sizi etkilememiş?"

"Çünkü o esnada bizler Arafın dışında Keng şehrindeydik." Tapınak rahiplerinin şehri değil miydi orası?

"Efendi Gazi'nin oğullarından biri olan general Kırım, uzun zamandır ona yapılan kara büyü yüzünden ölüm döşeğindeydi. Ona yasaklı büyüü yapan rahibi bulmak efendi Gazi'nin tam üç yılını almıştı. General Kırım'a eşlik edecek kervanın içinde bizler de vardık. Toplamda yüz kişi yola çıktık biz Sicim'den ayrıldıktan sadece bir gün sonra tüm klan lanetlenmiş. Eğer lanet tüm Oyunbazlar için yapılısaydı bizler de hatta farklı bir Dünya'da olmanıza rağmen siz bile etkilenirdiniz ama lanet sadece Arafta olan Oyunbazlar için yapıldı. Muhtemelen bazı Oyunbazın Arafın dışında olabileceğini tahmin etmediler." İyiki de etmemişler kendi evimde keyif kahvemi içerken bir anda yaratığa dönüşmek hoşuma giden bir şey olmazdı. Özellikle sınıfta çocuklara hangi böceklerin zararlı olacağını anlatırken.

"Yolculuk çok uzundu klana yaklaştığımızda general bir şeylerin ters gittiğini anladı. Çanlar dönüşümüzü bildirmek için çalmıyordu kulelerdeki nöbetçiler yerinde yoktu. Klana doğrudan girmek yerine gizli geçitlerden birini kullanarak klana sızdık fakat kaleye giremedik çünkü kaledeki tüm askerler Koruyuculara aitti. Biz iki ay sonra dönmüştük o sürede birçok şey değişmişti. Doğrudan kalenin altındaki sığınaklara gittik bu sığınakları bilen kişilerden biri de general Kırım'dı. Oraya gittik lakin sığınaktaki tüm zindanlar doluydu. Gazi özel olarak sığınağı ve zindanları kaleyi yaptırırken yaptırmıştı. Her bir zindan zamanında birçok düşmanı ağırlamışken şimdi kendi halkımızla doluydu." Kendi halkıyla doluydu derken?

"Gazi bir terslik olduğunu anladığı an kaledeki herkesi gizli geçitten geçirerek zindanlara kapatmıştı. Kendi ailesi de olmak üzere kaledeki herkesi kurtarmayı başardı. Dışarıdaki halkımız için fazla zamanı yoktu çünkü o esnada kendisi de canavara dönüşüyordu. İstilacıların öldürmek istedikleri önemli kişilerin hepsi kaledeydi. Oğlu Kırım'ın ilk sığınağa

bakacağını tahmin ederek hepsi kendilerini zindanlara kilitlediler. Anahtarları ulaşamayacakları bir yere fırlatarak zindanda yaratığa dönüştüler. Tek umutları generaldi, bir gün onları lanetten kurtarmasını ümit ederek biz dönene kadar günlerce aç susuz orada kaldılar." Bu korkunç bir şeydi ama Gazi'yi bir kez daha takdir ettim. Son anda kaledekileri korumayı başarmıştı çünkü ilk kaleye saldırırlardı. Gazi oğluna güvenerek saklanmayı başardı fakat herkes onun yaratığa dönüşerek çoktan öldüğünü düşündü.

"General ve biz yani geriye kalan son yüz kişi yıllardır bir çözüm ararken aynı zamanda tüm günü avlanarak geçirdik. Onları zindandan çıkarmadık bize değil ama diğer herkes için fazla saldırgan oldukları için uzun zaman hayatta kalamazlardı. Tüm gün avlanıyor geceleri avladığımız her şeyi zindana götürüp onları doyuruyoruz. Tüm hizmetçiler, aşçılar, seyisler, demirciler, askerler, o esnada kalede olan soylu aileler. Kısacası kalede yaşayan tam elli bin canavara dönüşen kişileri doyurmak ne kadar güç tahmin bile edemezsiniz. Tüm gün ok atmaktan kılıç savurmaktan kollarımız uyuşuyor ama general Kırım aldığı o lüks hayattan kopmasına rağmen hiç şikayet etmedi. Babası ona güvenmişti bir şekilde onları hayatta tutmalıydı." O kadar kişiyi doyurmak hiç kolay olmasa gerek. Büyük ihtimalle bir gün karnı doyan tekrar sıra ona gelene kadar bir haftayı geçkin süre beklemek zorundaydı.

Gazi ve adamları yıllardır kalenin altındaki zindanlarda ama Ayvaz'ın ruhu bile duymadı. İşte Oyunbaz olmak böyle bir şey.

"Sonra bir sabah ansızın hepimiz farklı bir enerji hissettik." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bir Oyunbaz daha. O esnada yine avdaydık ve general Kırım havayı koklayıp güldü. Bir şifacı dedi, hayatta olan ve bu dünyaya ait olmayan bir şifacı. O an hepimiz aynı mutluluğu yaşadık kurtulmuştuk çünkü laneti sadece bizden biri olan bir şifacı bozabilirdi." Gözleri minnet eder gibi bana bakıyordu. "Bizi çok beklettiniz efendim. Ben ve halkım sizi o kadar uzun zamandır bekliyoruz ki." Hiç kolay olmasa gerek. Onca zaman boyunca gizlice yaşayıp zindandakileri hayatta tutmaya uğraşırken feth edilen şehirlerini uzaktan izlemek dayanılacak gibi değil.

"Sayıca sadece otuz kişi kalmıştık yüz kişiden diğerleri sürekli avlanmaktan yorulduğu için köle olacaklarını bildikleri halde gitmek istedikler. General onları kalmaları için zorlayamazdı o yüzden gizlilik yemini ettirerek gitmelerine izin verdi. Her biri soylu ailelere köle oldu içlerinde çocuklu aileler de vardı ve çocukları da köle oldu. Bazıları efendileri tarafından zorlanarak kendi gibi olan başka bir Oyunbazın

ruhuyla beslendi fakat kimse zindanları ve general Kırım'ı ele vermedi. Farklı bahaneler uydurarak neden Arafta olmadıklarını açıkladılar." Benim için her biri gemiyi ilk terk eden farelerden farklı değildi. Bir tas yemek ve sıcak bir çatı için köle olmayı kabul eden kimseye saygı duymam. Kırım'ın yerinde olsaydım hepsini kılıçtan geçirirdim.

Doğuştan Arafta yaşamış olsaydım benden çok acımasız bir lider olurmuş.

"Sayımız çok azdı üstelik avlanmak için kaybedecek bir saniyemiz bile yoktu. Ancak general az olan sayımıza rağmen biz üçümüzü sizi korumamız için gönderdi. Onu uzaktan izleyin ama hazır olana kadar ona görünmeyin. Şifacı bu dünyaya ait değil farklı bir enerjisi var onu ürkütmeyin kız hazır olunca kendisi bizi bulmak isteyecektir dedi. Ancak bizim bu konuda şüphelerimiz vardı ya bunu yapmazsa diye sorunca güldü. Yapacak, sahip olduğu klan taşıdığı kandan daha baskın. O kendisi gelecek o güne kadar onu ürkütüp kaçırmayın yeter dedi." Gülerek başını salladı. "Hep olduğu gibi general haklı çıktı çünkü bizi terk eden Oyunbazlar köle olacaklarını bildikleri halde bunu yaptılar. Ancak onlar gibi safkan bir Oyunbaz olmayan bir fani ve aynı zamanda melez olan bir fani bizi bulmak istedi." Sesinde benimle gurur duyduğunu gösteren bir şeyler vardı. Ruhu ise adeta önümde eğilir gibi bana büyük bir saygı gösteriyordu. Bir nevi onların kurtarıcısı konumunda olduğum için bu davranış şekli normal.

"Sicim'e gidiyoruz general bizi bekliyor." Hoşnutsuzluk içinde Meliz'i gösterdi. "Bir iblisi sığınağa götürmeli miyiz?" Meliz gibi bir şeytanın olduğu bir yerde tüm bunları anlatmak zaten başlı başına risk barındırıyor.

"Bu konuda bana ihanet ederse cehennemin dibine de gitsem onun için geleceğimi bilecek kadar zeki." En büyük arzum halkımı iyileştirmek bunu bildiği halde onların yerini ifşa ederek beni karşısına alacağını sanmıyorum.

Demek Gazi bile yaratığa dönüştü. Hepsini tek tek iyileştirmeyi geriye kalan iki güne nasıl sığdıracağım?

Çoktan sabah olmuştu fanilerin bölgesinden ayrılıp Sicim'e gelmek yarım gün almıştı. Kızıl dağlara ulaşınca rahat bir nefes aldım çünkü dağların ötesinde klan vardı. Neyseki dağları geçmek yerine Hızır bizi bir tünele yönlendirdi. Dağların içi birçok mağara ve tünelden oluşuyordu ancak Hızır'ın dediğine göre tüm gizli tünelleri sadece Oyunbazlar biliyordu. Kırk Haramilerin mağarası gibi bir yere girdikten sonra birçok farklı yöne saptık. Her bir yönü aklımda tutmaya çalışırken dağların içi labirent gibiydi. Tek

bir girişten girdik ancak kendi içinde birçok yere bölündüğü için kaç tünele saptık aklımda tutamıyorum. Nihayet bir saatin sonunda bu sefer düz gitmek yerine aşağıya inmeye başladık. Önümüze kuyu gibi bir şey çıkmıştı sadece bir kişinin sığabileceği bu kuyunun içinde asma merdiven vardı. Üç metrelik merdivenden inince düz bir şekilde yarım saat yürüyorsun daha sonra önüne çıkan beş tünelden sağdan ikincisini seçiyorsun. On dakika daha yürü bu sefer üç tünel daha çıkıyor soldan birinci tüneli seç. Birkaç kez belli aralıklarla sağ, sağ ve sol olarak önüne çıkan yollardan saptıktan sonra ilk tünele gir. Son durak bu tünel olmalı ki bodrum katına iner gibi aşağıya doğru uzanan taş merdivenlerden inmeye başladık. Çözülmesi imkansız bir bulmacayı aratmayan bu yerde kaybolmak çok kolay. Zaten bu kadar karışık olduğu için kimse zindanlara giden yolu bulamıyordu.

Tüm bu komutları not olan beynime hayran kaldım.

Yeraltına inince duvardaki meşalelerden birini alarak yaktık. Şimdi ateş etrafımızı aydınlatırken düz bir şekilde ilerliyorduk. "Sığınara girdik birkaç saat sonra zindanlarda oluruz." O birkaç saatlik sürede aslında Kızıl dağların altında hareket ederek kalenin olduğu bölgeye gidecektik değil mi? Peki tüm bu zahmetli yolu general Kırım'ın hergün adamlarıyla geçmesine ne demeli? Üstelik her defasında avladıkları şeyleri taşımak gibi ağır yükleri oluyordu. Kimbilir gün içinde tüm bu yolu kaç kez geçerek avladıkları hayvanların hepsini taşıyorlardı. Ve bunu hergün yapmak zorundalar.

Sanırım en çok bu yorucu işkenceden kurtulacakları için gelişim onları mutlu etmişti.

Hayırlı evlatmış ben bu kadarını yıllar boyunca yapar mıydım emin değilim.

O kadar çok yürüdük ki ben ve Meliz artık isyandaydık. Yorgunluktan adeta duvarlara tutunarak yürüyordum. Nefes alışlarım hızlanıyor gözlerimin gördüğü her şey bulanık camların ötesindeydi. Zindanlara gelmiştik ancak soluklanmam gerekiyor çünkü lanetim yine benimle beslenmeye başladı. Sağda ve solda yanyana dizilmiş birçok demir parmaklıklar vardı. Her bir hücre boğazına kadar kasabada gördüğüm parazitlerle doluydu. Meliz yolda enerjime yaptığı büyüü kaldırdığı için beni sorun etmiyorlardı fakat Meliz'i gören tüm yaratıklar vahşice sesler çıkartıyordu. Bazıları diğerlerine göre daha aç olmalı ki iblisi görünce öne atılıp demirlere asılarak kızgın sesler çıkarıyordu. O kadar çoktu ki

hücrelerin önünde geçtikçe general bunca zaman bu yaratıkları nasıl hayatta tutmuş şaşılacak olay.

Elimdeki meşaleden çoktan kurtulmuştum çünkü zindanların olduğu yerde her hücreyi aydınlatan bir meşale vardı. Yorgunluktan iyice halsiz düştüğüm sırada sağdaki yola dönünce burası da onlarca dolu zindandan oluşuyordu. Tek fark bu bölgede geriye kalan otuz kişinin tamamı vardı ve şuanda buradakileri besliyordu. Koridorun ortasında avladıkları geyikler, ceylanlar, tavşan hatta ayı bile vardı. Hepsini bir yere yığmışlar şimdi onları sırasıyla hücrelere atıyorlardı. Erkekler hayvanları sırtlanıp hücrelere atarken kadınlar kocaman şarap fıçısını andıran fıçılardaki suyu kovalara doldurup hücreye taşıyordu. "Efendim çok yoruldunuz." Yaşlı bir kadın bize sırtı dönük genç bir delikanlıya üzülür gibi bakarken onun gülen sesini duydum. "Buradaki herkes çok yoruluyor kalfa." Tek başına bir ayıyı sırtlanıp doğrulunca gözlerimi kocaman açtım. O devasa şeyi omuzlarına aldığına inanamıyorum.

Aklımda dünyayı omuzlarında taşıyan Herkül figürü canlanması normal mi?

Sırtındaki onlarca ağırlığındaki şeyi iki kişinin açtığı kapıdan içeri fırlatınca hücredeki parazitler karınca sürüsü gibi ete doluştu. Elinin tersiyle alnındaki teri sildiği esnada başını kaldırıncı nihayet bizi gördü. "Aman tanrım." Bu hayranlık dolu ses Meliz'den mi yoksa benden mi çıktı emin değilim ama büyük ihtimalle Meliz'in sesiydi. Evet gerçekten de aman tanrım.

Hayır anlamıyorum buradaki adamlar ne yiyor içiyor da böyle oluyorlar.

Başdöndürücü görünüşünden çok enerjisindeki güç beni etkiledi. Aurası fazlasıyla dinamik capcanlı bir yoğunluktaaydı. Onca yılın yorgunluğuna rağmen ruhunda en küçük bir bezginlik yok daha çok suçluluk içinde. Sanki olanları engelleyemediği için kendisine duyduğu bir suçluluk ruhuna yansiyordu. Boynunun hizasına kadar gelen uzun saçlarının her bir telinde oluşan ıslaklık döktüğü teri simgeliyor. Nemli saçları meşalelerin altında parlıyor saçlarının sarısı duvara yansıyan ateşten daha koyuydu. Alnında çiğ damlası gibi birçok su damlacıkları vardı gerçekten çok yorulmuş olmalı. En az bizim kadar merakla bakan gözleri ben ve Meliz arasında mekik dokuyordu. Eğrimli burnundan hızlı hızlı nefesler aldıkça omuzları hareket ettiği için göğüs kafesi havayla şişerek aldığı rutubetli havayı sesli bir şekilde geri veriyordu. Üzerinde pantolon dışında bir şey yoktu fazla terlediği için böyle olmalı. Boynundan sıkı kaslarına doğru süzülen ter

damlacıkları çalışırken ne denli yorulduğunu gösteriyor. Kavruk teninde damlayan terler meşalenin altında dudak uçuklatan bir manzara sunuyordu. Sanırım Gazi'nin oğullarından biri olan general Kırım bu olmalı değil mi?

"Meliz?" Yanımdaki iblise bakarken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir arayış içindesin?" Sanırım bahsettiği şey Meliz'in bir türlü kendisine hakkettiği bir yer bulmamış olmasıydı.

"Bir arayış içinde olduğumu sana düşündüren de nedir Kırım?" Üzgündü belli etmiyordu ama bu konu açıldığı için yine yalnızlığın hüznü ruhunu sarmıştı.

"Arayan bulur bunda yanlış bir şey yok." Elimi yanımdaki iblisin koluna koydum. "Beni buldu ve bana sahip olan biri onlarca klandan daha değerlisini bulmuştur." Meliz sertçe yutkunarak o kadar hızlı bir şekilde bana doğru döndü ki, onun bu şaşkın hali beni güldürdü. "Cehenneme birlikte gitmek konusunda şaka yapmadığını söylediğini hatırlıyorum iblis. Beni bilirsin nefret ettiğim şeyleri hayatımda tutmak gibi kötü alışkanlıklarım var." Bana bakan gözlerinde içtenlikle bir tebessüm oluşurken ruhundaki bu sıcaklıkta neyin nesi?

Ondan hoşlanmıyorum ama şu son bir haftada birlikte yola çıktığım yol arkadaşımı da kimseye ezdirecek biri değilim.

Ben Mara'ya bile neler söyleyip arkasından onu korumaya çalışan biri olmuşken etrafımdaki insanlara karşı hep korumacı olmuşumdur.

"Seni kızdırdım mı?" General duvarda asılı olan gömleğini alıp giymeye başladı. "Senin için değerli biriye bizim içinde öyledir şifacı." Aslında Meliz zerre umurumda değil ama bu baş belası kadının saygı göreceği bir klanı olmalıydı. Gitmeden önce hakketmediği halde kendi klanımı ona yurt olarak ayarlayabilirim.

Gömleğini başından geçiren general yanıma gelerek tam karşımda durunca şimdi gözleri sadece bana bakıyordu. "Ruhunda çok fazla hastalık var şu anda acı çekiyor olmalısın." Evet lanetim fazlasıyla canımı yakıyor. "General Kırım Taruz." Yumruk yaptığı elini kalbinin üzerine bastırarak bana selam verdi. "Küçük şifacımızı tanımak benim için bir onur."

"Sizi tanımak da öyle general." Dizlerimi hafif bükerek selamına aynı kibarlık çerçevesinde karşılık verdim. "Elzem Akay." Adımı söyleyince bana tebessüm ederek arkasında merakla bakan insanları gösterdi. "Her biri uzun zamandır seni görmeyi istiyor." Bana can simidi gibi bakan insanlara içten bir şekilde gülümseyip uzun eteğimi tutarak hafif eğildim. "Merhaba." Her biri samimi bir şekilde sıcak bir ilgiyle selamımı alarak bana karşılık

verince garip ama hayatım boyunca hissettiğim boşluk duygusu onların yanında kaybolmuştu. Sanki tıpkı Meliz gibi benim hayatımda bir arayış içinde geçmiş ve şimdi ait olduğum yeri bulmuş gibiydim.

"Uzun bir yoldan geldiniz önce biraz dinlenin." Aslında dinlenmeye ihtiyacı olan sadece biz değildik onların daha fazla buna ihtiyacı var gibi görünüyor. Ancak henüz işleri bitmediği için buna zamanları olduğunu sanmıyorum.

General ve diğerleri bizi tüm dolu hücrelerden uzakta olan boş zindanlara götürdüler. Geceleri bu zindanlarda yatıyor olmalılar. "Üzgünüm size tahsis edeceğim daha rahat bir yer yok." Kırım bir kapıyı açarak geçmem için kenara çekilince bir odayı andıran hücrenin içine girdim. Kürklerden yapılmış ince bir döşek vardı sanırım burada general Kırım kalıyordu. Yerde halı veya kilim niyetine ayı postu serilmişti bu biraz ürkütücü. Duvarda yanan kandiller rahat bir nefes aldırırken kıyafetleri tahta bir kasanın içindeydi. Dolap olmasını zaten bekleyemeyiz değil mi? Çizmeleri kasanın yanında yerde düzgün bir şekilde duruyordu. Kilden yapılmış su testisi ve bakır bardak dışında başka da bir şey yoktu. Hücrenin ortasında geceleri ısınmak için taşlardan ocak yapılmış sağ taraftaki duvarın yanında birçok odun yığını vardı. Sanırım kendi sarayından ayrılıp sefil bir hayat süren sadece ben değilim. "Biraz uyu dinlenmeye ihtiyacın var." Parmaklıklardan oluşan kapıyı gösterdi. "Kadınlarımızın kaldığı hücrenin kapısını içeriye göstermeyecek şekilde yeniledik istersen onlara ait bir yerde kalabilirsin." Kurtulan kadınlar kendilerine ait hücrelerde kalırken mahremiyet adına rahat olsunlar diye onların kapılarını değiştirmeleri yerinde bir davranış olmuş.

"Gerek yok burada uyuyabilirim." Başını sallayarak arkasındaki yaşlı kadına döndü. "Ona sıcak bir çorba hazırlayın kalfa, fazla güçsüz görünüyor. Isınması için ateşi yakmayı da unutmayın." General beni bırakıp yarım kalan işine devam etmek için gidince yaşlı kadına döndüm. "Aç değilim lütfen fazladan bir şey hazırlamayın tek istediğim biraz uyumak." Kadınların hücresinde yemekler pişip erkeklere servis ediliyor olmalı ki burada herhangi bir tencere veya tabak görmedim. Yemek için gereken tüm malzemeler onların hücresinde olmalı.

Aslında çok açım ama ne şartlarda yemek hazırlayacaklarını düşünmek tüm iştahımı kaçırıyor.

"Elzem?" Biri kolumu dürterek beni uyandırmaya çalışıyordu. "Elzem uyan  afak sökmeden büyü yapılmalı." Meliz'in kahrolası sesiyle ona lanetler ya dıarak gözlerimi açtım. "Yorgunum iblis,  o-çok    yorum." Titrerken gözlerimi zor açık tutuyorum. "Bu da ne?" Elini yüzüme bastırıp geri çekince avuçlarındaki ıslaklı a baktı. "Kahretsin lanetin seni   ld rmek üzere!" Koşarak dışarı çıkınca daha fazla dayanamayıp gözlerimi yeniden kapattım. Sanki ruhum bedenimin içinde yok oluyormuş gibi güçsüz hissediyorum. Dudaklarım kurumu  susuz kalan bo azım yüzünden yutkunamıyorum. O kadar çok    yordum ki kulağıma yanan ateşin  ıtırtılı sesi geliyor buna rağmen titriyorum.

Gözlerimi a amıyorum ancak bilincim açık olduğu için koşarak içeri giren insanların endişeli ruhlarını soluyorum. "Ona neler oluyor?" Bu ses üzüm'e aitti. Fazla geçmeden birinin avuç i ini g  s m n üzerine bastırdı ını hissettim. " l yor! Lanet olsun Hızır, bu kız daha önce hiç beslenmemi !" Kırım'ın bahsettiği beslenme  ekliini reddetti im için zaten bunlar başıma geldi ya.

" imdi ne yapacağız general?"

"Beslenmesini sa layaca ız ama o baygınken bu nasıl olacak bilmiyorum!" Asla ama asla o dedikleri şeyi yapmayaca ım!

"Efendim!" Demirci  ocuk yani Aker'in koşarak hücreye girdiğini hissettim. "Abiniz Raven çok garip davranıyor daha çok çıldırmış gibi. Onu bilirsiniz yıllardır hücresinde hiç sorun çıkarmayan tek kişi fakat şimdi sessizli inden eser yok." Abisi de canavara dönüşen kişilerin içinde olmalı.

"Onu buraya getirin."

"Sen ne dedi inin farkında mısın Hızır?"

"Efendi Raven klanımızdaki tek şey general." Ne?  ey derken ne demek istedi? Sanki Raven'in bir sırrı varmış da Hızır ve Kırım buradaki diğerlerinden bunu saklıyorlar. "Onca zaman sonra suskunlu unu bozmasının sebebi kız olabilir. Evet şu anda bir yaratık ancak kıza zarar vereceğini sanmıyorum."

"Raven içlerindeki en obur kişi olduğu için fazla doyumsuz! Kızın fani olması ona saldırmasını sağlayabilir. Tanrı aşkına kızın Oyunbaz enerjisi bile şu anda hissedilmiyor!" Beni obur bir yaratıkla ba  ba a bırakmayı d   nm yorlar değil mi? Derhal uyanmanın bir yolunu bulmalıyım!

"Kızın fazla zamanı kalmadı general. Bu riski almalıyız Raven böyle garip davranıyorsa sebebi kız olabilir."

"Haklısın kız o doyumsuz hayvanın iştahını kabartmış olabilir!" Abisini doyurmak için artık ne kadar avlandıysa zavallı adamın canına tak etmiş.

"Bu riski almazsak şifacıyı kaybedeceğiz. Onca yıllık bekleyişimiz büyük bir hüsrana dönebilir." Bu sefer Kırım'dan itiraz eden bir ses gelmeyince hayır diye bağırarak istedim. O aç yaratığın pençelerine beni bırakmayın demek istedim fakat tek yaptığım gözlerim kapalı sayıklamak olmuştu.

"Meliz sen farklı bir hücreye geçerek kapını içeriden kilitle. Raven'in sana zarar vermeyeceğini garanti edemem."

"Peki ya Elzem? Canavar kardeşin ona zarar verebilir onun can güvenliği hakkında bana teminat vermeden hiçbir yere gitmiyorum!" Bu lanet şeytan neden ben uyurken bu kadar ilgili ama ben uyanırken canıma okuyor!

"Onun güvende olmasını sağlayacağım söz veriyorum." Eğer şu anda ölüm döşğinde olmasaydım inanma diye bağırabilirim. Umarım sözler konusundaki hassasiyeti benimkisi gibi değildir.

Birkaç dakika sonra herkesin kaldığım hücreyi terk ettiğini hissettim hemen sonrasında ise kapım tekrar açıldı ve saç diplerime kadar beni ürperten bir tehlike içeri sızdı. Diğerleri içeri girmemişti ama parmaklıkların diğer tarafında izlediklerini biliyorum. Kahretsin gittikçe bana yaklaşan tehlikeden kurtulmak için kaçmak istiyorum ama parmağımı bile hareket ettiremedim. Uyanmam lazım! Uyanmam lazım! Hadi ama uyanmam lazım!

Bunlar resmen bir kuzuyu kafese koyup ardından aslanı içeri attılar!

Elimde bir sıcaklık hissedince inleyerek kirpiklerimi hareket ettirmeye çalıştım ancak mümkünatı yok güçsüz bedenim buna izin vermiyor. "**Beni duyuyor musun şifacı?**" Kulağıma bir yaratığın hırlayan sesi geliyor lakin zihnimde bir erkek sesi çınlıyordu. Bir çeşit telepati yöntemi olabilir mi?

"**Benden korkmana gerek yok ikimiz aynıyız.**" Aman tanrım yaşlı adamın 'şey' dediği aslında bir aykırı olabilir mi? O yüzden Raven yaratığa dönüşmesine rağmen her şeyin farkındaydı! Dahası sesini zihnimde duyurması da onun aykırı yeteneklerinden biri olmalı.

Gazi başından beri aykırı oğlunu herkesten sakladı mı?

Azınlıkların lideri Cihangir, kendi öz kızı Afra'nın infaz emrini vermişken aynı durumda olan Raven için Gazi tam tersini yapmıştı.

Ne diyordu bu insanlar? Acımasız olanlar sözde Oyunbazlardı değil mi?

Aslında bölümün burada bitmediğini biliyor musunuz? Toplamda bunun iki katı uzunlukta bir bölüm olmuştu. O yüzden mecburen bölümü ortasından kesmek zorunda kaldım devamı şu anda taslağımda duruyor.

Bir bölüm için aşırı uzun olunca bunu yapmaktan başka şansım kalmadı. Normalde bu bölümün devamında Elzem'in yaptığı büyü dahil birçok olay oluyor.

Oyunbazların birçoğu hatta buna Gazi'de dahil hepsinin yıllardır zindanlarda saklandığını bekliyor muydunuz?

Peki Gazi'nin de bir canavara dönüştüğünü kimler tahmin etmişti?

Dahası Gazi'nin kendi klanında da bir aykırı varmış hatta bu öz oğlu. Araftaki herkes aykırıların ölmesine inanırken Gazi oğlunu korumak için bu gerçeği herkesten saklamış. Oysaki Gediz'in babası bile kendi kızının ölüm emrini verecek kadar bu insanlar aykırılardan nefret ediyor.

Bu bölümde neden tüm Oyunbazların lanetten etkilenmediğini öğrendik çünkü lanet sadece Arafın sınırları içinde olanlara etki yapmış.

Peki ya Gazi'nin oğullarından biri olan Kırım'ın tüm bu sürede yaptıklarına ne demeli? Onca yıl boyunca zindandakileri hayatta tutmaya çalışmak kolay olmasa gerek.

Bu bölüm aslında normal bir bölümün sadece yarısı olduğu için asıl nefes kesen yer devamında olanlar çünkü bölümün devamında Elzem son güne yani doğum gününün olduğu güne nihayet geliyordu.

Sizler son bölümde sınırı geçerek bu bölümün devamını da hakkettiğiniz için bu sefer sınır koyarak size haksızlık yapmayacağım çünkü bölümün devamını okumak zaten hakkınızdı.

O yüzden her iki bölüm arasında belli bir aralık olsun diye yarın yeni bölümü atacağım. Aslında bugünde atmayı çok istiyorum ancak diğer bölümü hemen atarsam kimse bu bölüme ne oy verir ne de yorum yapar. Gerçi hayalet okuyucular beni şaşırtırsa bölümün devamını bugün bile atabilirim.

Aslında bölümü cumartesi günü atmam gerekiyordu ama haftasonu eşim evde olduğu için çok istesem de buraya hiç giremedim. Gecikme için lütfen kusuru bakmayın.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.

(35) Bedenimdeki Azap.

Bu şehirdeki kimse masum değildi çünkü günahlar şehrinin bizden aldığı ilk şey masumiyet oluyordu.

Korkuyorum bu korkum kendime yönelik değildi. Bu kadar yaklaşmışken ölmekten korkuyorum halkımı kurtarmadan veda etmek istemiyorum. Şu zamana kadar kendimi konağa kapatmış şirket ve okul arasında mekik dokumuştum. Bunu yaparken medyada hep konuşulan isimlerin içinde yer almayı başarmıştım. Tek fark ben skandallarla değil başarılarla gündemdeki yerimi korumuştum. Ben aslında bir şeyi yeni fark ediyorum. Şu zamana kadar madalyonun hep karanlık tarafına bakıp durdum ancak diğer yüzünde büyük bir ışık vardı. Canavar aslında benim için büyük bir ceza olduğu kadar da ödül oldu çünkü o olmasaydı her konuda bu kadar iyi olmak için kendimi eğitmeyecektim. Evet şu anda bulunduğum nokta bana bunları gösteriyor fakat ne kadar sancılı bir süreç olduğunu düşününce dünya üzerindeki en işe yaramaz varlık olsaydım da hiç birini yaşamasaydım dediğim oluyor. Kazandıklarımı kaybettiklerimin yanında denizde kum kaldığı için sıradan bir hayata sahip olmak için neleri vermezdim. Aslında herkes bir diğerinin hayatına gıpta ederdi. Kimse farkında değil ama biri kendi hayatını rezalet olarak görüp bir başkasının yerinde olmak isterken aslında o da aynı şeyleri sizin hayatınız için istiyordu.

Komşunun tavuğu daima ilgi çeker değil mi?

Şimdi ise kendi kafamda kendimi bunları yaşamam gerektiğine ikna ederken aynı zamanda korkudan ölüyorum. Hücrede bir parazit ile yalnızım tamam o parazit Gazi'nin oğlu ancak canavar yönü baskın gelirse bana yapacaklarını düşünemiyorum. Bir diğer sürpriz ise Raven sıradan bir Oyunbaz değildi. Tıpkı benim gibi bir aykırı olduğu için klanının ona sağladığı güçlerden farklı yetenekleri vardı. Örneğin ben bedenimi terk edebiliyorum Arafta hiçbir klanda bu yetenek yok hatta Oyunbazlar da bile ancak aykırı olmam bana bu ayrıcalığı sağlıyordu. Doğa'nın adı gibi doğa olaylarını kontrol etmesi ırkından geliyor ancak o da bir aykırı olduğu için klanında olmayan bir yeteneği var mı henüz bilmiyoruz. Tanıdığım üçüncü

aykırı ise Raven'di ve o da konuşmadan size sesini duyurabiliyor. Raven bizim aksimize safkan, yani bir melez değil demek istediğim çok daha fazla yetenekleri olabilir. Bilemiyorum henüz onu tanımıyorum ben tüm bunları kendi kafamda düşünüyorum. Hücrede bir parazit ile yalnız olduğum için kendimi böyle oyalıyorum malum şu anda gözlerimi açmayacak kadar kötü bir durumdayım.

"Beni duyduğunu biliyorum üzgünüm ama bunu yapmalıyım." Sivri pençeleri elimi avuç içlerine alıp sıkınca canım yandığı için dudaklarımda anlamsız kelimeler dökülürken yine sesini duydum. **"Korkma birazdan daha iyi hissedeceksin."** Beni kendi halime bırakırsa daha iyi hissedeceğime eminim. Ateşler içinde hasta yatarken gözlerim kapalı olabilir ama bir canavar ile aynı hücrede olmak daha iyi hissetmeme izin vermiyor.

"Benimle beslenebilirsin şifacı." Elimi bırakmadı acıdan dolayı karnıma çektiğim dizlerimi es geçen boştaki eli ayaklarımı buldu. Ayakkabıları çıkardığını hissettim burnuma ruhunun kışkırtıcı kokusu gelince inledim. **"Direnmeyi bırak ve yapman gerekeni yap."** Eğer elimi hemen bırakmazsa sınırın eşiğine gelmişken dayanamayıp onunla besleneceğim.

Aklını kaçırmış olmalı bu bir intihar!

Açlığımı direnmeye çalıştım ancak sivri pençelerini elimin üstüne geçirince içimdeki yırtıcı katile daha fazla engel olamadım. Parmaklarıma sızan serinletici ruhu damarlarıma karışırken aldığım hazzı anlatamam. Bu öylesine büyüleyici bir tutku ki hiç sonu gelmesin istiyorsun. Tıpkı bir bağımlı gibi daha fazlası için çıldırıyorum içime çektiğin ruh asla yeterli olmuyordu. Ona acı verdiğimi biliyorum acı çeken iniltisini duyuyorum ancak ben durmak istemiyorum. Birini öldürmeye başladığımın bilincinde olarak ben bu cinayeti işlemek istiyorum. Parmaklarıma kimin kanı bulaşacak sorgulamak yerine ben bu kanı dökmek istiyorum! Onu tükettikçe ben sanki yeniden doğuyordum benim yaşamam için o ölmeliydi ve ben bu ölümü bizzat yaşatan olmak istiyorum.

Durmayacağımı biliyorum fakat bildiğim bir diğer şey o da beni durdurmaya çalışmayacaktı.

"Onu öldürüyor!" Kırım'ın abisi için endişeli sesi beni kendime getirmeye yetmişti henüz istediğim doyuma ulaşmadan bundan vazgeçmek çok zordu. Ancak ben kendim için imkansız olarak gördüğüm şeyi bana acı verse de yapmayı başardım. Elimi o kadar hızlı çekmiştim ki, ondan

çalduğım minimum denilecek kadar az ruh beni bir nebze de olsa kendime getirdi.

Daha fazlasını istediğim doğru ama bu şekilde değil.

Şimdi kendimi biraz daha iyi hissettiğim için gözlerimi kırpıştırarak açınca onu göremedim. Ellerimi yumuşak kürklere bastırarak yattığım yerde oturdum fakat içeri girenlerin içinde parazite dönüşmüş bir canavar yoktu. "Onu o halde görmeni istememiş olmalı ki hücrelerine geri döndü." Kırım tebessüm ederek bana doğru yürüdü. "İlk o seni öldürecek diye senin için endişelendim daha sonra ise canavar rolünde sen olduğun için onun adına endişelendim. Bilemiyorum karışık duygular içindeyim." Tahmin edebiliyorum tek umutları olan şifacıyı ve kardeşini kaybetmek arasında gidip gelmişti.

"Çok vakit kaybettik şu büyüü yapalım artık." O kadar çok uğraşmışken tekrar lanetimin saldırısına uğramadan bu işi bitirmek istiyorum. Raven'in ruhundan küçük bir miktar almış olsam da hâlâ açlığımı dindirecek kadar ruhla beslenmedim.

Bundan gerisi çok hızlı olmuştu Kırım ve adamları büyü için boş bir hücreyi hazırlamaya başlamıştı. Hücrenin her yerine birçok mum yakıldı onlar da önceden birçok hazırlık yaptığı için bizim atladığımız şeyleri bulmayı başarmışlardı. Örneğin çalı Erikleri dedikleri gözlerin olduğu kavanoz handa atımın heybesinde kalmıştı fakat Aker kavanozu almayı başarmış. O esnada izimizi buldukları için neyse ki benim kaybettiğim şeyi almışlar. Hücre temizlendi mumlar yakıldı şimdi ise işin ürkütücü boyutu başladı. "Buraya gel şifacı." Tereddüt ederek Meliz'e bakınca bunu sen istedin der gibi bana gülünce mecburen generale doğru yürüdüm. Kemerinden çıkardığı hançeri bana uzattı. "Kanını dökerek zeminde büyüünün halkasını çizmelisin bir pusula." Umarım bahsettiği pusulanın büyüklüğü boynumdaki kadardır. Aksi takdirde o şeye kan mı dayanır!

"Bunu es geçemiyor muyuz?"

"Es?"

"Yani sıradaki ritüele geçsek?"

Üzüm denilen kızıl güldü. "Korkmuş olamazsın değil mi şifacı?"

"Ne münasebet sadece damarlarımda akan asil kanın her damlası kutsal olduğu için bunu heba etmek istemiyorum."

"Merak etmeyin kutsal bir amaç uğruna kanınızı dökceksiniz." Tıpkı diğer herkes gibi Aker'de bıyık altından bana gülmeye başlayınca

homurdanarak hançeri aldım. Lanet olsun ben kendime nasıl kıyabilirim ki! Kesin çok acıyacak.

Kendimle büyük bir aşk yaşarken bu yaptığım hiç olmuyor.

Daha fazla korkak durumuna düşmemek için avucumun içine küçük bir çizik atmak istedim ancak bıçak çok keskin olmalı ki oldukça derin kestim. "Kraliçe ruhum için ters bu şeyler!" Dişlerimi sıkarak diz çöktüm lanet olsun neden bu kadar çok kanıyor!

Parmaklarımda sızan kanı zemine akıtarak bir şeyler çizmeye başladım. Bu hücrenin tam karşısında bulunan hücrede hiç meşale yanmıyordu fakat parmaklıkların gerisinde karanlığın içinde Raven'in beni izlediğini enerjisinden hissediyorum. Onun olduğu hücre zifiri karanlık olduğu için onu tam olarak görmemi engelliyordu. Ancak benim içinde olduğum hücre yanan mumlar yüzünden ıslıl ıslıl olduğu için beni çok iyi görüyor.

Bana koskoca bir pusula çizdirdiler! Kan kaybından ölebilirim!

Sürekli yumruğumu sıkınca avucumdaki yarayı deşerek daha fazla kan akıtmıştım. Kucak dolusu kocaman bir pusulanın çizimi bitti ama yere sürtünen parmak uçlarım soyularak beni de bitirmişti. Meliz'in dediğine göre başka bir yaratığın zehri lanetlenen Oyunbazların zehrini yok etsin diye çalı erikleri gerekliymiş. Bir çift kırmızı gözü pusulanın batıyı gösteren yönüne koydum. Tanrı şarabı ölü ruhların bedeniyle yapıldığı için bedeni ölmüş Oyunbazlara tam tersi bir etki yaparak iyileştirme özelliği taşıyordu. Şarabı bir tasa boşaltıp bana tarif ettikleri gibi pusulanın güneyine koydum. Tatula adı verilen egzotik zehirli bitkiyi almak hiç kolay olmamıştı. Bu bitkinin tehlikeli özellikleri arasında halüsinasyon göstermek de vardı. Fazlasıyla zehirli bir bitkiydi sağlıklı bir bedenin zihnini zehirlerken ölüden farkı olmayan Oyunbazların kayıp zihni için büyük bir şifaydı. Tatulaya çıplak elle dokunmaya cesaret edemediğim için onu sardığım bezden yardım alarak pusulanın kuzeyine koydum. Bir masumun gözyaşı olarak da Meliz altı aylık bir bebeği ağlatarak beyaz bir mendil ile onun gözlerini silmişti. Tabii annesi yakalayınca kocaman bir sopayla bizi kovaladığı için pek hatırlamak istediğim bir macera değildi.

Kadın iki sokak boyunca bizi sopayla kovalamıştı!

Bir masumdan aldığımız gözyaşının olduğu beyaz mendili poşetten çıkartıp pusulanın doğuyu gösteren yönüne koydum. "Canavara dönen ırkın kanı gerekli." Kırım başını sallayarak Aker'e döndü. "Babamı getirin." Aker ve Üzüm kardeşler dışarı çıkınca bana döndü. "Öyle düşündüğün gibi laneti kaldırmak için tüm parazitleri tek tek bulup büyüü emmeyeceksin. Lanet

babama yapıldığı için onun klanında olan herkesi etkiledi. Bu büyü babamın üzerindeki laneti kaldıracak efendi Gazi iyileştikçe halkı da iyileşmeye başlayacak." İyi en azından kalan son günümde her birini tek tek vakumlamak zorunda kalmayacağım çünkü yarın gece doğum günüm.

Burada sadece sayılı saatlerim kalmıştı.

"Tahminen ne zaman eskisi gibi olurlar?" Bu sürenin birkaç gün gibi kısa olacağını sanmıyorum bence haftaları bulabilir.

Yaşlı adam yani Hızır bana cevap verdi. "Uzun zamandır yaratık formunda yaşıyorlar birkaç günde olacak bir şey değil efendim. Tamamen iyileşmeleri bir yılı bulur." Harika bende bunu istiyordum. Ne kadar geç o kadar iyi benim açımdan.

Başımı sallayarak anladım dercesine onu onayladım. "Tüm parazitleri toplayıp zindanlara koyun. İyileşme evresi sancılı geçecektir en önemlisi bunu gizlice yapın." Haddim olmadan verdiğim emir general Kırım'ı rahatsız etmek yerine tebessüm etmesini sağladı. Sanırım aynı şeyleri düşünüyorduk şu bir yılda kimse Oyunbazların iyileşmeye başladığını anlamamalı. Bunun için de fanilerin bölgesinde yaşayan yüzlerce parazit kayıplara karışarak zindanlara gelmeli.

"Peki size ne olacak?" Yaşlı adam bana olacakları herkes gibi bildiği için üzgün gözlerle bakıyordu. "Bu ölümü kabul etmiyorum ne olursa olsun o sürgünden dönmenin bir yolunu bulacağım." Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum fakat ben bu hayatı bir hafta kala kaybettiysem ben bunu yenilgi olarak saymıyorum. O kahrolası ruhlar bana yapılan haksızlığı görmek zorunda. Öyle veya böyle ben buradakilere bir intikam borçluyum ve hakkettikleri intikamı onlara yaşatacağım.

Geri döneceğim ve o gün en önde yürürken arkamda tüm halkım olacak. Herkes Elzem Akay'ın Oyunbazlarla geri döndüğünü konuşacak!

Hep dediğim gibi Araf ve içindeki kimse adımı unutmayacak!

"Dışarıda yüzbinlerce parazit var hepsi buraya sığmaz ancak onlar için Sicim'in farklı yerlerinde sığınaklar var." General bana bakarak güldü. "Sicim tuzaklı bir şehir, Koruyucular feth edebilir ama tüm gizli geçitleri sadece biz biliyoruz." Böylesi daha iyi en azından dışarıda hiç parazit kalmamış olur.

"Peki yüzbinlerce paraziti nasıl doyuracaksınız?" Kollarını göğsünde birleştirerek alaycı bir üslup takılan Meliz'e aynı şekilde karşılık verdi. "Bir ay içinde hafızaları geri gelecektir. Uzun süre iyileşecek olan bedenleri beyinleri değil. Her biri gizlice çıkıp avlandıktan sonra yeniden sığınağa

dönmeli. Aksi bile olsa ben halkıma bakmanın bir yolunu bulurum." Buna hiç şüphem yok bunca zaman bunu başaran biri için bir yıl daha aynısını yapmak imkansız olmazdı.

Bir kükreme duyunca iliklerime kadar ürperdim. Aker ve Üzüm'ün hemen arkasında içeri giren yaratık diğer parazitlere benziyordu fakat onlardan daha iri ve güçlü duruyordu. Tanrım bu nasıl yoğun enerjidir şu zamana kadar ne Savcı ne de Dehliz'in enerjisini geçecek bir ölümsüz görmemiştim fakat Gazi'nin karanlık aurası hepsini sollamıştı. Diğer parazitler bir maymunun büyüklüğünde ise bu şey bir goril kadar büyük ve güçlüydü. Yeşil pul pul derisinde döküntüler başlamış hastalıklı teni mide bulandırıyor. Sivri dişleri arasında akan salyalar tıpkı bir asite benziyor sanki damladığı yeri delip geçecekti. Burnundan tıpkı kızgın boğalar gibi dumanlar çıkartırken yılanlara özgü ürkütücü gözleri ilk Meliz'i bulmuştu. O kadar korkutucu bir ses çıkardı ki, şu anda tamamen bilincini kaybedip hayvanlara özgü içgüdüyle hareket ettiği için onlardan olmayan birini yemek olarak görmesi normal. Avını parçalamak isteyen bir yırtıcı gibi Meliz'in üzerine atılınca Meliz çığlık atarken Kırım koşarak onun önüne geçti. "Efendim yapmayın." Meliz'in kolunu tutarak onu arkasına çekti. "Beni hatırlamadığınızı biliyorum ama buna izin veremem. O şu anda bizim misafirimiz ve güvenliği bizden sorumlu." Son derece ciddi bir şekilde bunları söylerken aslında o da korkuyordu ancak buna göz yummayacağını da çok iyi yansıtıyordu.

Gazi için şu anda oğlu yemeğinin önündeki en büyük engeldi. Kırım'ın çıkışı onu kızdırmış olmalı ki ona da saldıracaktı. "Lordum lütfen." Hemen ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. "Fazla zamanım yok lütfen bana yardımcı olun." Korkudan deli gibi titrerken küçük adımlarla ona doğru yürümem dikkatini bana vermesini sağlamıştı. Meliz bu fırsattan yararlanarak hemen dışarı çıkınca şimdi bu yaratık bana doğru geliyordu. Neden onu getirdiler ki! Hayvanlar için olan şu uyuşturucu iğnelerin Arafta seri üretime geçmesini talep ediyorum!

Biraz kabaca olacak ama ısırılmaz değil mi?

Klan liderimi hiç böyle hayal etmemiştim her konuda diğerlerinden 1-0 başlamak beni deli ediyor.

Yanıma gelince nefesimi tutarak beni sağ bırakması için dua etmeye başladım. Üzerime eğilerek havayı koklar gibi beni koklamaya başlayınca her an ağlayabilirim. "Neden hep ben..." Ağzımın içinde kötü kaderim için isyan ederken onunla göz göze gelince sertçe yutkundum. Ben ki kimseye

kolay kolay boyun eğmem ama bu yaratık haliyle bile otoritesini hissettiriyordu. "Onunla konuş şifacı. Zihinleri kapalı olsa da kendi ırkında olanları dinliyorlar." Hayırlı evlat orada konuşurken rahat tabii, sıkıysa gel benim bulunduğum yerde kendi klan liderine otur bakım de.

Ben niye hep en kötüsünü yaşıyorum ya!

"Şe-şey lütfen oturur musunuz?" Ben bir de bundan kan mı alacağım?

O kanı bana kolay yollardan verir mi emin değilim.

Garip ama homurtular çıkartan yaratık beni dinleyerek oturunca afallayarak Kırım'a döndüm. "Biliyor musunuz bu hali bana kendi evcil hayvanımı hatırlattı ama o biraz daha irice. Şöyle iki metre boyunda falan." Bahsettiğim evcil hayvanın nasıl felaket bir şey olduğunu tahmin bile edemez. Gazi onun yanında cüce kalır ama şimdi detaylara girmeye gerek.

Üzüm, yerdeki hançeri ve çantamdaki büyü kitabını bana verince çaktırmadan Gazi'yi gösterdim. "Kan dökmeden bana kanını vermeyecektir bu kısmı geçemiyor muyuz?" Kısık bir sesle söylediklerime kıkırdadı. "Siz Araftaki birçok liderin hakkında gelmiş birisiniz bu konuda size inancım tam." İyi ama onların hiçbiri yaratığa benzemiyordu ki, onlarla ne güzel konuşarak anlaşıyorduk.

Gelen gideni aratır dedikleri bu olsa gerek Gazi bana Ayvaz'ı özletti.

Ürkerek yerde kendi kanımla çizdiğim büyük pusulanın diğer tarafına geçerek kitapta Meliz'in gösterdiği sayfayı açtım. "Üzüm buraya gel ve bu sayfadaki her şeyi sırasıyla bana Latince çevir." Kitabın yazılı olduğu dili bilmediğim için okuyamam onun çevirdiklerini tekrarlayacağım.

Üzüm yanıma oturunca ecel terleri dökerek karşımda yılanlara özgü tıslar gibi sesler çıkaran Gazi'ye hançeri uzattım. "Halkanın ortasına birkaç damla kan dökerseniz size minnettar kalırım." Sadece söylenenleri anlıyordu fakat ne için gerekli veya şu anda ne yapıyoruz idrak etmiyordu. Tanrıya şükürler olsun ki bıçağı alıp yeşil irini andıran kanını çemberin içine dökünce yemin ederim verdiğim solukları herkes duymuştur.

Gerçekten insan ne dilediğine dikkat etmeli Gazi'yi görmek isterken böyle bir şey beklemiyordum.

"Sözleri aralıksız oku Üzüm." Beni daha iyi anlasın diye oldukça ciddi bir şekilde ona döndüm. "Bedenim zayıf düşerek baygınlık geçirse bile sakın durma. Ben bir aykırıyım bedenim bilincini kaybedince de o büyüüyü yapabilirim." Savcı ve birkaç kişi dışında kimse ruhumun bedenimden çıktığını bilmiyordu. Kendi klanım olabilir ama ilk günden kimseye güvenerek kendim hakkında bu önemli bilgiyi onlara veremem. Üzüm

başını sallayınca onun fısıltıyla okuduğu büyü onun sesiyle bir işe yaramazdı ama onu tekrar eden şifacının sesinden büyü yapılmaya başlamıştı. Ritüel en korkutucu şekliyle benim dudaklarımdan dökülen kelimelerle başladı.

"Vocate ad me daemonum peccatum, hercle factum. Volo infernus et mors hac nocte. Ne ardeat ad unum peccatum spiritus in lacrimis alicuius hominis innocentis meo!" Yüksek sesle bunları tekrarladıkça kulağıma yabancı kelimeler zihnimin süzgecinden geçerek bir anlam kazanıyordu. **"Günahın şeytanlarına sesleniyorum çağırma cevap verin. Bu gece cehennem ateşini ölümlere istiyorum. Yansın günahkâr olan nefesimde bir masumun gözyaşına karışsın kara zulüm!"** Mumların ateşi titreşince işte şimdi kaçınılmaz olan yaşanmaya başlamıştı. Küçük bir bebeğin gözyaşlarını taşıyan mendil bir anda alev alarak yanmaya başladı. Kahretsin hiçbir zaman buna alışacağımı sanmıyorum!

"Sit fores aperiam in forti miserere animi ex natura matris. Loquere volo ad sanitatem vitam et mortem et in venenum. Volo enim unguentum in dolor in corpus est in potentia animabus mortuorum." Bu sefer daha gür sesle bağırarak söylediklerim yerdeki pusulanın kanını harekete geçirdi. **"Açılsın zihnin kapıları doğa ananın kudretli merhametine. Tende ki ölüme yaşam istiyorum zehrin şifasıyla. Bedendeki kedere merhem istiyorum ölü ruhların kudretiyle."** Zemindeki kanım aşağıya doğru akarak garip semboller oluştururken şarabın içinde olduğu tabak sesler çıkartarak hareket etmeye başladı. Sanki deprem oluyor ve tabak kayan toprağa direnmeye çalışıyordu. Bakır tas sallandıkça içindeki şarap çalkalanıyor ortaya ürpertici bir ses çıkıyordu.

"Ut sisterent tenebrae meae invocabo luna. Testis immolo lumine diei. Mea scientiam meam susceperit penitenciam, nisi animus meus testis hac nocte. Inuocantem spiritus exaudi vocem concedo dolorem corporis animi saevitia. Sol et cecidimus nocturni corrumpetur. Ego vocantem ad se pulsata referret, in animabus mortuorum corpora, frangitur illud signaculum vita victus est. " Tatula bitkisinden gri dumanlar çıkarken iki kızıl üzümü andıran gözler üzerine kezzap dökülmüş gibi eriyince şoka girdim. Yok artık mum gibi eridi. **"Ay şahit kendi karanlığımı sunuyorum. Gün şahit ışığımı feda ediyorum! Bilgim kabul ediyor kefaretimi, zihnim bu gece tek şahitim. Ruhları çağırıyorum duyun çağırımı, bedenim zulmü ruhun ızdırabı kabulüm. Sönsün güneşin kızılı, yıkılsın gecenin karanlığı. Ölü bedendeki sürgün ruhlara sesleniyorum**

kırıldı mühür yıkıldı yaşam!!" Benim için son noktayı koyan haykırarak söylediğim bu sözler olmuştu

Pusula çizen kanım hareket ederek tek bir noktaya toplanıp eriyen gözleri ve Gazi'nin kanını içine kattı. Bebeğin gözyaşı olan mendil yanarak küllerini kanıma savurdu ve tatuladaki duman gittikçe daha da artmaya başladı. Kendi kanım bana doğru hareket ederek bir anda zemine bastırduğım ellerime yapışınca öyle bir çığlık attım ki, duvardaki tüm mumlar sönerek yere devrilmişti. Bana gelen kanım aslında Oyunbazların üzerindeki lanetti! "Elzem onu yok etmeyi başaramazsan Oyunbazlar kurtulamaz ve seni de bir canavara dönüştürür!" Meliz'in sesini çok uzaklarda duyarken saniyeler içinde parmaklarıma sızıp son damlasına kadar damarlarıma karışmıştı. "Hayır! Hayır! Hayır!" Damarlarımda içinde kabartılmış şekilde tıpkı bir sülük gibi hareket eden şeyi görünce çıldırılmış gibi bağırdım. "Böyle olmayacaktı! Bir laneti içime çektim içimde hareket ediyor!" Bu kara büyü emmek gibi değil bir lanete bedenini yuva olarak sunmaktı.

Ellerimi yere bastırıp ağız dolusu püskürterek kan kusunca gülmeye başladım. Dizlerim ve ellerimi yere bastırıp kan kusarken bu gülen ben değilim. Sarı saçlarım her iki yanımdan yere sarkarken daha fazla gülmeye başladım. "El-Elzem?" Meliz omuzuma dokunduğu an hızlıca başımı kaldırıncı çığlık atarak Kırım'ın arkasına koşunca sırtı ayağa kalktım. "Senden daha mı korkunç görünüyorum iblis?" Kahkaha atarken etrafımdaki tüm renkler silindiği için onları kırmızı bir tülün arkasında görüyorum. Görmeye yeteneğim tamamen bozulmuştu.

"As-aslında evet. Şey sen iyi misin?" Güçlkle konuşunca Kırım'ın arkasına saklanan kadın ile kahkaha atarak elimin tersiyle dudaklarımdaki kanı sildim. "Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Ellerime bakınca beyaz tenim çatlamaya başlarken bir anda belim yay gibi geriye bükülünce avazım çıktığı kadar çığlık attım. Aynı hızla öne doğru eğilip dizlerimin üzerine düşünce göz bebeklerimdeki değişimi hissediyorum. Yere bastırduğım parmaklarım kanıyor tırnaklarım şişiyordu. Kahretsin tırnaklarım kopmak üzereydi çünkü yerine pençeler çıkacaktı. Bedenimdeki bu değişim avaz avaz bağırmanı sağlıyordu. "Elzem!!" Kırım'ın sesi kulaklarımda yankılandı. "Ona direnmelisin!"

"Ya-yardım et." Göğüs kafesim küçülüp etim yok olurken bağırarak çığlık attım. "Yardım et içimde bir lanet var beni yok ediyor!" Ne yapabilir

bilmiyorum ama şu anda etrafımdaki kimse bir şey yapamıyordu son umudum oydu.

"Ona karşı çok zayıfsın! Tek yol beslenmen başka bir çözüümü yok!" Ne demek yok? Saniyeler içinde bir canavara dönüşmek üzereyim farklı bir yolu olmalı.

Ağzımın içindeki dilimin bölünerek ikiye ayrıldığını hissedince tırnaklarımı zemine geçirerek bağurdım. "Bir şey yap bana yardım etmelisin!" Dudaklarımda süzölüp yere düşen kanın rengindeki yeşilimsi ton aklımı kaçırmamı sağlayacaktı. "Lü-lütfen ca-canım çok yanıyor." Güçlölkle konuşurken aynı acıyı buradaki herkese yaşattığımı biliyorum bu üstesinden geleceğim bir acı değil. Fazla savunmasız hissediyorum.

"Bir yolu var eğer yeterince güçlenirsen onu yok edebilirsin. Elzem derhal beslenmelisin!" İtiraz ederek başımı hayır anlamında salladım. "Bu-bunu yapamam kimseyi öldüremem..." Omuzlarım bükölüyordu derim kuruyarak kemiklerime yapışırken görünüşüm süratle değişiyordu. Ciğerlerim birleşiyordu her uzvumdaki değişikliği hissediyorum. Hızlı hızlı nefesler alırken boğazım kanarcasına çığlıklar atarak acıdan kurtulmaya çalışıyorum. Gözlerim irileşerek gözbebeğim tek bir çizgi haline dönüşüyordu. Ten rengim değişmeye başladığı için etim kuruyarak kırılıp iç içe geçen kemiklerime yapışuyordu. Çatallı dilimi hissediyor sivri dişlerime çarptıkça bana yaşattığı korkuyu soluyorum. Belim bükölümüş ortaya çıkmak üzere olan kamburun korkusunu yaşıyorum dahası pençelerim pörtleyerek çıkmak üzereydi.

Ben parazitlere dönüşüyorum.

"Onu kurtar Kırım!" Meliz'in ağlayan feryadını duyunca daha sonra koşarak yanıma gelip karşımda diz çöktü. "Bunu yapmazsan sende dönüşeceksin!" Beni sarsarak ağlayan kadının kim olduğunu her an unutabilirim. "Ha-hayır..." Bir insana ait son kelimeleri kurarken çatallı dilim ağzıma dolanıyor konuşmama engel oluyordu.

"Buraya gel!" Kırım koşarak yanıma gelip beni kucağına aldığı gibi hücreden çıkardı. Aceleyle başka bir hücrenin yanına getirip, "Kapıyı aç!" Bağırınca adamlarından biri kapıyı açar açmaz beni içinde tam beş parazitin olduğu hücreden içeri koydu. "Yardım edin hadi!" Kırım diz çökerek beni yere bırakıp sırtımı göğsüne yaslayınca adamları buradaki beş paraziti sıkıca tuttu. Birini yanıma getirince Üzüüm ve Aker onun kollarını tutarken bağırarak kaçmaya çalıştım. "Yap şunu Elzem!!" Kırım bileğimi sertçe kavrayıp elimi yakınımaya getirdikleri parazite bastırdı. "Hayır!" Acım daha

baskın gelince ruhunu emmeye başladığım yaratık benden daha fazla acıyor olamazdı. Bunu yaparken ilk kez zevk almıyordum çünkü kendimi kurtarmak için onları öldürüyorum. Raven'in ruhunu emerken böyle suçluluk duymuyordum çünkü Raven ruhunu bana kendisi sunmuştu ancak bunlar kurtulmak için çırpınıyor ve ben onları öldürüyorum.

Kendimi hiç bu kadar aşağılık hissetmemiştim.

Hepsinin ruhunu emdim. Ruhunu aldığım her bir beden ile gittikçe eski haline dönüşmeye başladım. Kahretsin ben iyileşirken parmaklarıma sızan ruhlarla onlar ölüyordu. Kendi halkımı tüketiyordum çektiğim vicdan azabını tarif edemem. Öte yandan bedenimdeki değişim süratle normale dönerken bu daha çok acıtıyordu. Çıgıllıklarım havaya karışırken önce görü yeteneğim normale döndü hemen sonrasında çatallı dilim beni kanatarak büzülüp yeniden küçülerek birleşti. Belimdeki kambur hızlıca yok oldu, ciğerlerim eski haline geldi, etim yeniden bedenimdeki yerini aldı ve kemiklerim düzeldi. Dönüşümüm henüz tamamlanmadan beslendiğim için bedenimdeki her şey eskiye dönerken zihnimdeki tüm sisler dağıldı. Dahası emdiğim son ruhtan sonra tamamen eskiye dönmekle yetinmeyip oldukça enerjik hissediyorum. Sanki derim eskisine göre daha canlı bir şekilde yenilenmişti. Lanetime teslim olmam artık beni tam bir Oyunbaz yaptığı için bedenimdeki yeni değişimlerin farkındayım. Saatlerce koşacak kadar dinamik hissediyorum bir geyiği tek başıma tüketecek kadar iştahlı. Nefes nefese ellerimi havaya kaldırıp bakınca pürüzsüz tenim daha önce onlarca güzellik uzmanından geçtiği halde hiç bu kadar canlı görünmüyordu. Saçlarımanın bir tutamını alıp baktım şimdi daha dolgun, parlak ve gür görünüyordu. Yüzüme dokunarak bebek cildi gibi yumuşak ve pürüzsüz hissettiren yüzüm bile yeniden doğmuş gibiydi. Dahası artık etrafımdaki her şeyin ruhunu kilometrelerce uzakta soluyor o ruhların hareketlerini analiz edebilirim. Eski yeteneğim ikiye katlanarak bana dönmüş gibiydi. "Vay canına küllerinden doğan bir Anka kuşunu bana hatırlatıyorsun." Üzüm'ün hayranlık dolu sesi bile kulağıma daha gür geliyordu. Aynıydım ama bir o kadar da farklı.

Ellerimi yere bastırıp kusmaya başlayınca içimde olan lanetin kanını öğürerek çıkardım. Boğazımı yakan kan çıkarken bile acı veriyordu bu kan ırkımı zehirleyen zehirdi. Son damlasına kadar çıkarınca aldığım hızlı soluklar diğer herkesin rahat bir nefes almasını sağladı. "Bitti." Kırım yere kustuğum kanın köpürerek nasıl buhara dönüştüğünü izledi. Nasıl ki ocaktaki bir su kaynayarak tükeniyorsa öldürdüğüm lanet yerde

fokurdayarak yok oldu. "Şükürler olsun bitti." Generalin gözlerinin dolduğunu gördüm. Üzüm ise ağlayarak Aker'e sımsıkı sarılmıştı. Hızır yere çökerek elleriyle yüzünü sıvazlarken diğerleri adeta sevinç çılgınları atarak birbirine sarılıp yıllar süren işkencenin bitmesini kutluyordu. Evet bitti ama beni de bitirdi bu kadar zor olacağını tahmin bile edemezdim.

Araf sonunda beni bir parçası kılmıştı. Bugün kendi halkımla beslenerek lanetime boyun eğmiştim. Ölümler şehri beni de kendi ölümleri içine dahil etmeyi başarmıştı.

Halkıma özgürlüğünü vererek kazandım ama kendi özgürlüğümü yok edip buradakilere dönüştüğüm için kaybettim.

"Elzem?" General durgun gözlerle yere bakmaktan başka bir şey yapmayan berbat bedenime yaklaştı. "Kendini suçlamayı bırak şifacı." Başımı kaldırıncı nasırlı elleri çenemdeki kanı sildi. "Feda edilenler her zaman olur ve olmaya devam edecek. İnan bana bilinçleri yerinde olsaydı hepsi de gönüllü bir şekilde kendilerini kurban ederlerdi. Onların eşleri, çocukları ve yakınları da birer canavara dönüştüğü için onlara özgürlüğünü vermek için seve seve ölümü isterlerdi. Halkımız için kendi canımızı feda etmek ilk kez yaptığımız bir şey değil." Göz göze gelince ruhumdaki yıkıntıyı solumuş olmalı ki beni kollarına çekip sımsıkı sarıldı. "Henüz fazla toysun şifacı, buradaki acımasız kuralları bilmeyecek kadar çocuksun." Elleri saçlarıma yumuşak dokunuşlar yaparken olanların etkisinden çıkamıyorum. Az önce bedenime olan her değişim hayal ettiğimin ötesinde dehşet bir şeydi. Bir an gerçekten canavara dönüşeceğimi sanmışım hemen sonrasında ise bunu önlemek için beş kişiyi canavarca öldürmüştüm. Buradaki ironiği görüyor musunuz?

"Ben-" Titremeye devam ederken Kırım'ın kollarından çıktım. Güçlkle ayağa kalkınca hücredeki cesetleri görmek beni deli edecekti. "Meliz-" Devamını getiremeyecek kadar berbat bir ruh halindeyim. Az önce yaşadıklarım ve yaşattıklarım aklımı kaçırmamı sağlayacak. "Si-size emanetim." Ayakta zor dururken titremelerimi kontrol altına almaya çalışarak generale baktım. "Emanetimi koruyacağınıza söz verin. Onun yeri bundan sonra Oyunbazların yanı bu kadarını isteyebilir miyim?" Meliz bu beklenmedik son arzum ile, "Elzem?" Göz bebekleri titreşiyor ruhundaki acı ona veda ettiğimi biliyor olmasından kaynaklanıyordu.

"Şerefim üzerine söz veriyorum." Yumruğunu göğsüne bastıran general, bana bu sözü verirken hiç tereddüt etmedi çünkü az önce hayatım pahasına tüm klanı kurtarmıştım. "Şifacının emaneti bundan sonra emanetimdir onu

koruyacak ve halkım tarafından saygı duyulmasını sağlayacağım." Duymak istediğim sadece bunlardı. Şimdiye kadar kimseye borçlu kalmadım her ne kadar Meliz ile çıkar uğruna bu yola çıkmış olsak da ona borçluyum. O olmasaydı kitabı alıp büyüü yapamazdım.

"Şimdi gitmeliyim." Her an düşüp bayılabilirim ancak dayanmalıyım. Bir katile dönüştüğüm bu yerde biraz daha kalırsam tüm kontrolümü kaybederek ağlayabilirim.

Şimdi olmaz herkesin içinde zayıflık gösteremem.

"Bizimle kalmanın bir yolu-"

"Yok." Güçlkle tebessüm ederek Kırım'ı susturdum. "Gitmeliyim belki bu benim için bir sondur belkide bir başlangıç olacaktır ama bundan gerisinde kaderim farklı bir dünyaya yazıldı."

Yürüyüp Meliz'in karşısında durunca garip ama her ikimizin de gözleri aynı anda doldu. "Sonunda senden kurtuluyorum iblis, cehenneme gelmek için acele etme." Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu. "Bırak da orada sensizliğin tadını çıkarayım değil mi?"

Ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı lakin yeşil gözlerinden süzülen bir damla gözyaşına engel olamadı. "Orası korkunç bir yer sen yapamazsın ki..."

"Senden daha mı korkunç?"

"İnanır mısın evet."

"Pekala." Derin nefes alarak zor olsa da ağlama isteğimi törpüledim. "Bu durum biraz tuhaf olmaya başladı." Omuzlarımı dikleştirip başımı sallayarak saçlarımı dalgalandırdım ve elimin tersiyle önüme gelen saçlarımı geriye savurdum. "Sağlıcakla kal Meliz..." Yanından geçip dışarı çıktığımda ondan ayrılmak üzdü beni tuhaf olan sanki ağlamak için gitmemi bekliyor gibi onun da ruhunda üzüntü vardı.

Bu garip duygu ikimizin de beklediği bir şey değildi.

Sicim topraklarından ayrılmıştım. Hiç vakit kaybetmeden toparlanıp şafak vakti yola çıkarak ikindi saatlerinde başladığım yere yani fanilerin topraklarına geri döndüm. Yolculuğum hissizlik içinde geçmişti herhangi bir şey yapacak durumda değilim. Tıpkı bir ruh gibi hissizlik yaşarken aklımda hep zindanda yaşadıklarım vardı. Ben orada az kalsın bir canavara dönüşecektim. Bedenime olan her şey aklıma kazındı çıkmıyordu. Savcı ile sözleştiğimiz kulübenin yakınlarında olan dereyi görünce atımı durdurdum. Attan inince onu kocaman bitkilerin olduğu bir ağacın altına bağladım. At

karnını otlarla doyururken etrafımdaki dünyaya baktım. Çok garip değil mi? Günlerdir ölümsüzlerin topraklarında soğuk kârı yaşamış esen tipide felç geçiriminin noktasına gelmiştim. Ancak şu anda fanilerin bölgesine hayretler içinde bakıyorum çünkü burada ilkbahar vardı. Ağaçlar yeşil yapraklarının arasında çiçeklerini açmıştı salgıladıkları koku muhteşem.

Cennet bahçesini andıran çiçekler rengarenk, uçuşan kelebekler büyüleyici. Güneş tüm kızgınlığıyla tepede içinizi ısıtırken nehrin ılık suyu fazla kışkırtıcı. Buraya ilk geldiğimde yine böyle kulübenin yakınlarında bir yere savrulmuştum. Her yer kar, tipi ve ayazdı kışın içine ısınlanmışım. Hemen birkaç gün sonra ölümsüzlerin bölgesine gitmiştik. Çok iyi hatırlıyorum tepede dikilip aşağıdaki yeşilliğin içinde duran akademiye kocaman gözlerle bakmışım çünkü orada kış yoktu. Daha sonra ölümsüzler kışın gelişini buz festivaliyle kutlarken faniler bahara hoşgeldin diyordu. Altı ayda bir değişen mevsim değişiklikleri müthiş bir olay çünkü dün kışın içinde donarken yarım günlük bir mesafeden sonra fanilerin baharını yaşamaya gelmiş gibiydim. Araf gerçekten Araf olmanın hakkını veriyordu şu anda tepemde beni yakan güneş ölümsüzlerin bölgesinde uzun zamandır görünmüyordu.

Üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkartarak sadece beyaz içliğimle kaldım. Ayakkabıları çıkarınca etrafımdaki her canlının ruhunu bu uzaklıkta solurken açlığımdan eser yoktu. Daha yeni beslendiğim için bu uzun süre beni idare ederdi. Şöyle bir iyi yanı vardı beslendikten sonra ayakkabıları çıkartınca kontrolsüzce birilerine saldırma isteğim geride kalmıştı. Nasıl ki karnı doyan biri tekrar yemek istemez işte öyle bir durumdayım. Ancak ruhum ruhlara acıkınca bir daha asla kendimi kontrol edemeyeceğimi de biliyorum. Tadını aldığınız bir lezzetten kolay kolay vazgeçemezsiniz.

Nehrin ılık suyuna girip boğazıma kadar gelen suyun içine kendimi bıraktım. Tenimdeki tüm kan, kir ve ölümlerden kurtulmak istiyorum. Sanki suyun altında kendimi ne kadar uzun süre yıkarsam bir o kadar günahlarımdan arınacaktım. Ne kadar da büyük bir yanılğı.

Bir saate yakın suyun içinde hiç çıkmadım. Dün gece zindanda olanlardan sonra kendimle büyük bir savaşın içindeyim. Nehirden çıkınca üzerime yapışan geceliğim vücut hatlarını belli ederken güçsüzce yere yığıldım. Bir kez daha zindanda bana olanlar ve onlara yaptıklarım aklıma gelince tırnaklarımı çimlere geçirdim. "Ammamet!" Daha fazla kendimi tutamayıp adını haykırdım. "Lütfen gel." Çok kötü bir deneyimdi acı çekiyorum.

Bir tek onunla konuşturdum. Eskiden aynaya bakarak uzun uzun ona anlatırdım. Şimdi özgür ama yine ona muhtacım.

Beni sadece o anlardı çünkü beni tüm çıplaklığıyla bir tek o tanırdı.

Arkamdaki ağaçların arasında gelen çıtırtı sesleriyle güçlükle ayağa kalktım. "Bu-bugün benim doğum günüm." Arkamı dönünce yanılmamıştım benim için gelmişti. "Doğum günümü kutlamayacak mısınız?" Dudaklarım titrerken ona doğru sarsakça bir adım attım. "İyi ki doğdum değil mi? Bu cehenneme bütün bu ihanetlere iyi ki doğdum ben!" Ölmek istemiyorum, ben tüm hayatımı bugünden sonrası için ertelemiştim. "Yarın özgür kalacaktım neden böyle oldu..." O kadar az kalmıştı ki.

Çok az kalmıştı hemde çok.

Yanıma gelerek diz çökünce ayakta durduğum halde boylarımız o diz çökünce aynı hizaya geldi. Dolan gözlerimi ona çıkarıp kısık bir sesle güç bela konuştum. "Ben ne yaşıyorum öyle? Ben tüm hayatım boyunca ne yaşadım? Bu gece öleceğim ya ben, ama öncesinde kaç ölüm yaşadım?" Sesim titrerken şu anda öyle savunmasız ve kırılgan hissediyorum ki, yirmi dört yıllık hayatımda ben ilk kez zayıflıkla tanışıyorum.

"Ben gitmek istemiyorum orada annem var korkuyorum..." İki çift kor ateşi andıran gözlerinde kızıl bir sıvı akınca hıçkırdım. "Ba-bana ağlama lütfen yeterince kanatmadık mı birbirimizi?" Daha fazla konuşmama izin vermedi. Omuzlarımı tutarak beni göğsüne çekince berbat bir nöbet geçirdiğim için dayanamayıp ağlamaya başladım. Kollarını bana sarmıştı onun göğsünde kayboldum ancak bir yaratığa göre beni korkarak tutuyordu. Sanki incitmekten kırmaktan çekinir gibi tutuşu hassastı. Teni kor bir ateş lakin yakmıyor ısıtıyor. Ben daha fazla dayanamayıp bize ağladım hayır öyle sessizce değil hıçkırıklarla içim kanarcasına ağladım. Çocukluğuma ağladım hiç sahip olmadığım kayıp giden çocukluğuma ağladım. Yaşadıklarımı, bana yaşattıkları şeylere döktüm gözyaşlarını. Omuzlarım sarsılarak yüksek sesle ağladıkça içimdeki zehri akıttım. Kime ne yaptım ya ben? Bir annenin günahı neden bu kadar ağırdı? Neden o günahı ben ödüyordum? Benim annem beni korumalıydı fakat kendi hırslarının kurbanı olarak beni feda etmişti. Ölü doğan bir bebeğe ödünç bir hayat verdiler ama aldığı her nefeste defalarca onu öldürdüler. Ben kaybettiğim hayata yanmıyorum ki, ben bana iyilik yapar gibi sundukları o yirmi dört yılın her gününü burnumdan getirmelerine yanıyorum. Sustu ya ailem, "korkuyorum baba koru beni," diye yalvardığım hâlde her biri susarak beni bu cehennemi yaşamaya mahkum etti ya... İşte ben buna yanıyorum. Herkes bana ihanet

etti ama herkes. Ailem, Itır, Savcı ve diğer herkes bunu yaparak beni kimsesiz bıraktılar. Beni yalnızlaştıran herkes şimdi yanımda değil ve ben gözyaşlarımı ezeli düşmanımın kollarına akıtacak kadar yalnızım.

Her şeyim dediklerim beni ağlattılar hiçbir şeyim dediğim beni teselli ediyor.

Kendimi daha iyi hissedene kadar beni bırakmadı. Doğduğum günden beri ilk kez dolu dolu ağlamak o kadar iyi geldi ki, gözyaşların iyileştirici gücü olduğunu bilmiyordum. İçimdeki tüm acı keder gözlerimden akıp giderek yüreğime bir ferahlık sağlamıştı. Sanki uzun zamandır altında ezildiğim tüm yük yok olup gitmişti. Şimdi kendimi daha hafif ve huzurlu hissediyorum. Bugün birçok şeyle ilk kez tanışıyordum. İlk zayıflığım, ilk gerçek gözyaşlarım ve ilk kez yanlıs birinin yanında tüm gardımı indirmiştim. Bugün doğum günüm ve ben doğduğum güne sadece saatler kalmışken birçok ilkimi yaşayarak kendimi şaşırtmaya devam ediyorum.

Ruhu ne çok da acıyordu, acım onu acıtıyor ve ben onun acısıyla daha fazla acıyorum.

"Gitmeliyim." Şimdi daha iyi olduğumu anlayınca kollarını yavaşça açtı beni sardığı göğüs kafesinden azat etti. "Güzel de canavarı sevdi." Tebessüm ederek elimi uzatıp taştan daha sert pütürlü yanağına dokundum. "Bu gece özgür kalmanı sağlayacağım. Ne olursa olsun bu gece açlık konusunda özgür kalacaksın dahası seni kendimden azat edeceğim. Seninle de yollarımız burada ayrılıyor eski dostum." Gitmeden önce onun için de yapmam gerekeni yaparak veda edeceğim. Tüm defterleri kapatarak herkesin hayatından sessizce çekip gideceğim.

Beni hatırlıyor musun Munure hanım? Olduğun yerde sende kızına iyi ki doğdun diyor musun? En önemlisi mutlu musun anne, mutlu?

Ammamet'ten ayrılıp giyinerek atımı alıp tekrar yola koyuldum. Bir süre öylesine ormanın içinde gezindim geçen her dakika da ölüme biraz daha yaklaştığımı bilerek oyalanıp durdum. Ancak güneş henüz yeni batarken kendimi kulübede bulmuştum. Yaklaştıkça kulübenin eşiğinde oturan bir adamı daha iyi görüyorum. Dirseklerini bacaklarına yaslamış eğdiği başını elleri arasına almıştı. Evet büyük bir yenilgi içinde orada oturan adam Savcı'ydı. Böyle çaresizlik içinde ne düşünüyordu? Bunu durduramıyordu düşündüğü şey buydu değil mi? Aslında ne çok aramıştı bu ölümü durduracak bir yol ama yoktu. "Daha gece yarısına altı saat var hocam, bakıyorum da benden kurtulmak için erkenden gelmişsiniz." Sesimi duyduğu an başını hemen kaldırıncı ona gülümsedim. İçimde ne yangınlar

kopuyor ama alışkanlık bu ya canavar dışında kendimi diğer herkesin yanında rol yaparken buluyorum.

Erken gelmesi iyi oldu çünkü ölümler benim için gelmeden önce onunla vedalaşarak ayrılabiliriz.

Evet sonunda hepinizin uzun zamandır beklediği bölüm gelip çattı. Elzem yeni bölümde hep korktuğu gibi ölümler diyarına gidecek.

Bu bölümde Elzem ilk kez gerçek anlamda ağladı. Peki bunu tüm hayatı boyunca ona acı veren bir yaratığın yanında yapmasına ne demeli?

Meliz ile vedalaşırken her ikisi de çok zorlandı bir şekilde bunu birbirinden saklamaya çalıştılar. Aslında bu ortaklıkta her ikisi de farkında olmadan birbirine alışmıştı.

Elzem'in büyüü yaparken bu kadar zorlanacağını tahmin ediyor muydunuz? Şu zamana kadar hep kara büyüleri içine almıştı ancak ilk kez bir laneti içine çekince bu az kalsın onu da yaratığa çeviriyordu.

Peki bu bölümde ruhlarla besleneceğini bekliyor muydunuz? Kırım bunun için onu zorladı çünkü buna mecburdu aksi takdirde son umutları olan tek şifacıyı da kaybedeceklerdi.

Tabii bu Elzem için oldukça sarsıcı oldu çünkü ilk deneyimi kendi halkıyla olduğu için büyük bir suçluluk duygusuyla mücadele etmek zorunda kaldı.

Zordu ama nihayet başardı hep dediği gibi kendi halkına özgürlüğünü vermeyi başardı. Oyunbazları Arafın başına bela ederek gidiyor diyebiliriz çünkü her biri bundan sonra iyileşme sürecine giriyor.

Elzem için veda bölümü gelecek olan yeni bölümde olacak. Bundan sonra bir süre Afra Gevheri ve diğerlerini okuyacağız çünkü Elzem'in gitmesi Afra'nın dönmesi demek. Peki yeni bölümde Afra'yı da göreceğinizi biliyor musunuz?

Taslağımdaki tüm hazır bölümler bitti ne yazık ki bundan sonraki bölümler bu kadar hızlı gelmeyecektir. Fakat baştan söyleyeyim bölümü yazınca oy ve yorum sayısında bir düşüş görünce hemen atmam inat ederim.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(36) Veda.

Bu son olsun mu? Son bakış, son bir gülüş ve son öpücük.

Bir insan hem bu kadar suçlu hemde bu kadar masum olabilir mi? Savcı öyleydi evet aynı anda her ikisiydi. Her şeyi başlatan olacak kadar suçlu hiçbir şeyden haberi olmayacak kadar da masum. Onun için farklı bir intikam planım yok çünkü o zaten hakettiği cezayı yeterince çekiyordu. Suçluydu çünkü beni bitirdi, masumdu sebebi ise bana olanları son ana kadar hiç bilmedi. Ablasını korumak istemişti herkes gibi o da sevdiği birini korumak için bulduğu tek çözümü hayata geçirmişti. Onun yaptığı planda onun bakış açısıyla kimse zarar görmemişti ki? Klan liderleri Afra'yı istiyordu o da ablasını korumak için herkes onu unutana kadar Afra'yı saklamayı uygun gördü. Bir takas ne kadar kötü olabilirdi ki? Takası yapacağı bebek zaten ölü doğmadı mı? Savcı o bebeğe fazladan yirmi dört yıl gibi bir yaşam verilmesini sağlamıştı hepsi bu. Evet bu onu suçlu kılan şeylerdi ama olayları onun açısından bakınca ortaya bunlar çıkıyor suçu bile bir ihanete dönüşmüyordu. Ve masumdu hayır olanlara tek taraflı bakarak bana olanlar için onu suçlayamam çünkü yarattığı hiç bilmedi. Ruhumu bedenime mühürlerken benimle birlikte sürgünden firar eden bir canavardan habersizdi. Yirmi dört yıl gibi bir yaşamı hediye ettiği o bebeğin canavar yüzünden hergün ölmekten beter olacağını bilmiyordu. Hayır ona duyduğum derin aşk yüzünden Savcı'nın günahlarını örtüp onu kendi içimden masum çıkarmaya çalışmıyorum. Belki farklı biri olsaydı bunu yapardı veya tam tersi yaşadığı her şeyin suçlusu olarak onu görürdü. Ancak ben zekasıyla ön planda olan bir ırktan geliyorum incinen duygularım sıradan insanlar gibi onu suçlu çıkarmak isterken, her açıdan durumu değerlendiren mantığım buna izin vermiyordu.

Hâl böyle olunca ondan çok ağır bir intikam almak ona haksızlık olmaz mıydı?

O bebeğin yıllar sonra genç bir kadına dönüşüp ona gelmesi intikamların en büyüğü değil miydi? O kadına delici aşık olması azapların en büyüğü değil miydi?

Ben Oyunbaz doğam yüzünden Meliz hatta canavarın bile hakkını teslim ederken kendi sevdiğim adama karşı acımasız olamam.

Savcı yaptıklarının bedeli olarak bu gece benim kaybımı yaşayacaktı bu onun için tüm cezalardan daha ağırdı.

Attan inerek ona doğru yürürken o da bana doğru geliyordu. Aslında infazımdan sonra hiç uyumadı değil mi? Ela gözlerindeki o keder bir tek onu yakmıyor. Gözlerinin altında gölgeler oluşan o karaltıları sevmedim. Bakışları bile canlılığını yitirmiş gibiydi. Aramızda sadece bir adım kalarak ikimiz de durunca bana olan özlemini solumak günlerdir çektiğim tüm acıların üzerine şifaydı. Gözleri saçlarımı incelerken ruhundaki beğeni yüzüme değen bakışlarıyla katlandı. Beslendiğim için yeniden doğmuş gibiydim eski halime meftun olmuşken bu yeni halim onun için karşı konulmazdı. Beslendiğimi anlamıştı. "Aynısın ancak değişmiş gibisin." Bakışları gözlerimde durunca belkide en uzun baktığı yer gözlerimdi. "Bir tek gözlerine değmemiş yabancı bir his." Her defasında uzun uzun gözlerime bakardı biliyorum fazla anlamsız ama sanki en çok gözlerimi seviyordu.

"Beni hiç özlemediniz mi?"

"Ruhumu solurken bu söylediğine inanıyor musun?"

"Ama hâlâ bana sarılmadınız yoksa bunun için de evlenmemiz mi gerekiyor?"

"Bunun için tüm haklarımı daha sahip olmadan tükettim." Tüm neşem kaybolurken sanırım bu tavrının sebebini anladım. Gerçekleri bildiğimi artık öğrenmişti ondan nefret ettiğimi düşündüğü için çok istese de aramızdaki son adımı kapatmıyor. Bana yaptığı şeyden sonra onun yakınlığından rahatsız olacağımı hatta belkide tiksineceğimi düşünüyordu değil mi?

Bana sarılsın istiyorum son saatlerimizi yaşıyoruz.

"Evet öyle." İçim acırken omuzlarımı dikleştirip elimin tersiyle saçlarımı geriye doğru savurdum. "Bu fazla anlamsız olurdu." Yanından geçerek kulübeye doğru yürüdüm. Bundan nefret ettim böyle hayal etmemiştim ölecek olan benim ama o benden daha ölü gibi duruyor.

Böyle soğuk bir karşılamayla aslında kendisini cezalandırıyordu.

Kulübeye girince peşimden geldi birbirimizden en uzak köşelere otururken iki yabancı gibiydik. Konuşacak çok şey vardı ancak havada rahatsız edici bir sessizlik vardı. Buradaki tek yatağın üzerine ben oturuyorum. Kulübe küçük olduğu için salon da aynı zamanda bir yatak

vardı. Savcı ise duvara sırtını yaslayarak oturduğu için bir bacağını uzatırken diğer bacağını dizinden hafif bükmişti. "Biliyordun değil mi?" Sessizliği bozarken nefesini vererek başını arkasındaki duvara yasladı. Sağ eli yerde diğer eli ise büküğü dizinin üzerindeydi. "En başından bunu sana yapanın ben olduğumu biliyordun. Peki neden sustun?" Konuşsam ne değişecekti ki? Öte yandan o her şeyi konuşmak istiyordu çünkü odasında masal bitince konuşmasına izin vermemiştim.

"Bize dair güzel anılar bırakmak istedim." Hiç biz olmasak da.

Yine sustu konuşmak onu acıtıyordu ancak buna rağmen konuşmak istiyordu. "Gitmeni istemiyorum." İçten gelen bir yakarışı sesinde taşıyordu hemen sonrasında ise kendisine olan öfkesi. "Kahretsin ki bunu engelleyemiyorum!" Yüzünü sertçe ovuşturarak yumruğunu gizlemeye çalışınca derin nefes aldım. Biliyorum kalmam için çırpındığını görebiliyorum.

"Zaman geldi Savcı hoca." Ayağa kalkarak ona doğru yürürken daha güzel şeylerden konuşmak istiyorum. "Bana hoşçakal demeyecek misiniz?" Yanına oturup iyice dibine kadar girdim. Tamam daha altı saat vardı ama daha güzel bir vedayı hak ediyoruz. Daha anlamlı bir hoşçakalı.

Başını çevirip bana bakınca dokunmak için elini uzattı lakin buna hakkı yokmuş gibi eli havada kalmıştı. Aramızdaki mesafeyi yine geçemedi içi acır gibi bana bakıyordu. "Orası karanlık." Onu kahreden nefesini burnundan verirken sanki benim yerime ölen oydu. "Sen karanlıkta korkarsın..."

Şu anda tek korkum karanlık değil.

"Orası nasıl bir yer? Takva bir ruh, sık sık oraya gidiyor olmalı?" Gideceğim yer hakkında bilgi almak istiyorum beni neler bekliyor tahmin edemiyorum.

"Kötü." Bir kasvet benliğini sarınca beni oraya nasıl göndereceğini düşünüyor kıyamıyordu. "Seni solduracak bir yer." Bu birçok sorunun cevabıydı.

"Bunca zaman neredeydin Elzem?"

"Size yalan söylemek hoşuma gitmiyor neden günün kalanında hiçbir şey olmamış gibi davranmıyoruz?" Gülerek ayağa kalktım. "Şu son altı saati her şeyi unutarak yaşayalım mı?" Son anlarımı onunla mutlu geçirmek istiyorum. Hayatımda yeterince dram vardı onun olduğu yerlerde genelde hep mutluluk oluyordu.

Ben bu adamın yanında her şeyi unutuyorum tüm sorumluklar kayboluyor geriye sadece Elzem kalıyordu.

Ve en önemlisi ben onun yanında çoğu zaman çocukluk yaparak hiç tatmadığım bir duyguyu hissediyordum.

"Elbette." Bana istediğimi verdi ölmek üzere olan birinin son dileklerini yerine getiren birinin burukluğunu yaşıyordu. "Neden bana yemek yaparken tenindeki bu ışıltının sebebini açıklamıyorsun?" Beslendiğimi anladığını tahmin etmiştim. "Soru yok diye anlaştığımızı sanıyordum?" Mutfağa doğru yürürken beni konuşturacak ya üzerime gelmeyi bırakmıyordu. "Lanetin yüzünden değil mi?"

"Yorum yok."

"Yine sorun çıkartacak bir şeyler yaptın değil mi? Kimin ruhuyla beslendin?"

"Merak etmeyin anneleriniz hâlâ yaşıyor."

"Annelerim ne alaka?"

"Siz zeki birisiniz hocam." Kaşlarını çatınca gülerek mutfağa girdim.

Onlardan nefret ettiğimi iyi biliyor.

Patatesleri yıkayıp ocağın üzerinde kaynayan tencerenin içine atınca masada eti doğrayan adama bakarak güldüm. "Hayır onları benim sebze yemeğimin içine koymuyoruz." Birlikte mutfağa girmek berbat bir fikirdi şu iki saat içinde yaptığım her şeyin içine ısrarla et koyuyordu. "Et olmadan yemek olmaz." Yine beni azarlayıp doğradığı tüm etleri tencerenin içine koyunca sinirden güldüm. "Etobur."

Buraya ilk geldiğimde mutfakta yiyecek hiçbir şey yoktu ancak şimdi ise dolaplar boğazına kadar doluydu. Aslında mezarlıkta notumu aldığı günden bu yana burada beni bekliyordu değil mi?

Ben yemek için gerekli hazırlıkları yaparken o dışarıda odun kırmıştı. Daha sonra duvarın içine gömülü olan bir şömineden farksız olmayan ocağı yakıp tencereyi ocağa yerleştirdi. Hemen sonrasında ben yemeği pişirmeye başlayınca ok ve yayını alıp dışarı çıktığını gördüm. On dakika içinde elinde üç tane besili kuşla gelmiş dışarıdaki kuyudan bir kova su daha çekerek bizzat kendisi onları yıkamıştı. İşin trajikomik tarafı o şeyleri yıkaması iki kova suyu bulmuştu. Sırf ben yiyemem diye defalarca yıkadığı halde bundan hiç şikayetçi olmadı. Bir şekilde gece yarısı olacak takası ona unutturduğum için nihayet ruhunda mutluluğu solumaya başladım. Benim

yanımda asla mutsuz olmamalı çünkü o bir tek benim yanımda gerçek anlamda gülüyordu.

"Pişti sanki." Çok acıkmış olmalı ki tahta kaşığı hâlâ kaynayan tencereye doğru uzatınca sinir krizleri geçirerek kaşığı elinden aldım. "Yedinci kez söylüyorum daha pişmedi!" Aslında mutfağı erzaklarla benim için doldurmuştu değil mi? Günlerdir yemek yememiş gibi davranıyor dahası mutfağa girdiğimde her şey ilk bıraktığım gibiydi. Tencereler hiç kullanılmamış ilk sahibi onları nereye koyduysa orada duruyordu.

"Kokusundan belli pişmiş işte." Tencereyi ocaktan almak için adım atmıştı ki önüne geçerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Açım diyorum hatun nesini anlamıyorsun?"

"Elmalar var onlarla idare edin."

Yüzünü buruşturdu. "Onları senin için aldım." Elma yememden nefret ediyor olmalı.

Nihayet bir süre sonra yemek pişince benim için onu ocaktan aldı çünkü tencerenin kulpu çok sıcaktı. Mutfaktaki tahta masanın üzerine bırakınca her ikimiz için bakır tas alıp yemekleri doldurdum. Onun tabağını iyice doldururken kendi tabağıma sadece yiyeceğim kadar koydum. Tahta kaşıkla nasıl yiyeceğimi düşünüyorum bu şey parmaklarım için fazla kaba. Savcı buna alışık olduğu için hiç zorlanmadan yemeğine yumuldu ancak ben kaşığı doğru şekilde orta ve işaret parmağımın arasına yerleştiremiyorum. Kaşlarımı çatarak kaşığı sertçe masaya bıraktım başımı kaldırınca beni izlediğini görmek berbat bir duygu. "Temizlik, hatta yemek dâhi yapıyorsun-" Tabağındaki yemeği gösterdi. "Çok da güzel yapıyorsun ama bir kaşığı ince parmaklarına sığdıramıyor musun?" Alay etmesi çok yersiz şu ana kadar burada tabakta hiç yemek yemedim haliyle bu kocaman kaşığa alışkın değilim.

"Ne münasebet." Hafif öksürerek omuzlarımı dikleştirdim. "Dünya üzerinde benim yapamadığım hiçbir şey olamaz. Yemek isteseydim kaşığı kullanmayı bildiğimi görürsünüz ama aç değilim."

"Güzel deneme."

"Haklı bir savunma."

Kaşığına yemek koyup bana doğru uzatınca hemen kafamı geriye çektim. "Kaba olmak istemem ancak bir başkasının tabağında ve kaşığından yiyemem." Sevdığım adam olabilir ama onunla ortak bir şeyler de yemek yemek midemi bulandırır. Annemin bardağından bile su içemezdim.

"Şu takıntıların bazen fazla can sıkıcı oluyor." Bana tersçe baktıktan sonra benim tabağımı önüne çekti. Kaşığı alınca yemek doldurup bana doğru uzattı. "Üzgünüm ama beş yaşından beri kendi başıma yemek yemeyi tercih ederim." Sinirlenmeye başladığını görebiliyorum fakat kendimi aciz durumuna düşürüp yemek gibi çok basit bir eylemde onun yardımını alamam.

Tüm iştahı kaçıdığı için kaşığı sertçe tabağın içine bırakıp bana döndü. "Alt tarafı bir yemek, bu seni zayıf kılmaz. Öyle olsa bile zayıflık her zaman kötü bir şey değil."

"Benim hayatımda zayıflık sadece kötü olmadı aynı zamanda öldürücüdür." Ağzımdan kaçırıldıklarım yutkunmasını sağlarken kendime kızdım. Tatsız şeyler konuşmayalım diyen bendim ancak bu konuyu da açan ben oldum.

"Konuşalım, bu erteleyeceğimiz bir şey değil izin ver konuşmamız gereken her şeyi konuşalım." Bunu istemiyorum lakin haklıydı konuşmadıkça şimdi olduğu gibi hep bir yerde patlak verecekti.

Çoktan akşam olduğu için kulübedeki gaz lambasını yakıp şömineyi tutuşturdu. Şöminenin yakınına küçük bir halı serip oturunca yanındaki yerimi aldım. İlk başlarda yanyana oturup sadece ateşi izledik fakat daha fazla sessizliğe dayanamadı. "Afra..." Nefes alınca ruhundaki gerginliği hissettim bununla yüzleşmek onun için kolay değildi. "Gevheri ailesinin tek kızı kalenin prensesiydi. Dört erkek kardeşi tarafından daima şımartılmış onun tek bir gözyaşına yapmayacağımız şey yoktu." Ailesi tarafından bu kadar çok sevilmesi çok kıymetli bir duygu olmalı. Sıraç'da öyleydi ben ve İtir'i hep çok sevmiştir.

"Afra acı nedir hiç bilmedi öğrenmesine izin vermedik." Ablasına olan sevgisi özlemi sesine yansiyordu. "O dönemlerde sıklıkla kalede olurdum üzerimde suçluluk duygusu yoktu." Ailesinden uzak durmasının sebebi sadece takas değildi değil mi?

"Benim yüzümden ifşa oldu." Başını sallayarak pişmanlık dolu gözlerini kaçırıp şöminedeki ateşi izlemeye başladı.

Kardeşini o mu ele verdi?

"Arafta asillerin çocukları için bir yarışma vardı Afra'da katılmak istedi buna izin vermedim. El bebek gül bebek büyüdüğü için bizim himayemiz altında yaşamaktan hep şikâyet etmiştir. Herkese güçlü olduğunu başının çaresine bakacağını kanıtlamak istiyordu bunun için bulduğu tek çözüm yarışmalara katılmaktı. Ben buna karşıydım çünkü onun bir aykırı olduğunu

sadece ben biliyordum. Yarışmalara katılırsa kontrolünü kaybederek kim olduğunu ortaya çıkarabilirdi." Ah hayır sanırım onu böyle kıvrandıran şeyi anladım. Afra'yı ifşa eden gerçekten oydu değil mi?

"Evet bendim." Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamıştı. "Yaptığım tek hatanın sonuçları çok ağır oldu. Onun yarışmalara katılmasını engellemek için bulduğum tek çözüm Afra'nın nişanlısıyla konuşmaktı. Afra ile birbirlerini çok seviyorlardı eğer gerçekleri bilirse Afra'yı korumak için onu ikna edebilirdi."

"Ama tam tersini yaptı değil mi?"

"Evet!" Yumruklarını sıkarken öfkesi şöminedeki ateşten daha yakıcıydı. "Bir erkek için sevdiği kadın tüm inançlarından daha üstün olmalı ama o piç kurusu öğrendiği gerçekleri klan liderlerine yetiştirecek kadar korkaktı!" Oysaki Savcı'da Araftaki acımasız kurallarla büyümüş onların doğrularıyla yetiştirildi. Ancak Savcı benim aykırı olduğumu öğrenince bunu hemen birilerine söylemek yerine beni korumak için susmayı seçti. Afra en büyük ihaneti sevdiği adam tarafından almıştı Savcı'nın bir suçu yoktu ki, bu konuda kendisine işkence etmesi doğru değil.

Savcı ve Afra'nın nişanlısı aynı duruma düştüler biri sevdiği kadına ihanet ederek inandığı doğruları seçti. Diğeri ise tüm doğrularını silip benim için inançlarına ters olan şeyi seçti.

"Sizin suçunuz değildi."

"Hayır benim suçumdu!" Yanlış düşünüyordu ablasını korumak için gelecekte onun eşi olacak kişiden yardım istemesi yanlış bir şey değil. Burada ihanet eden Savcı değil o alçak adam.

"Her şey bir anda altüst oldu bunu önleyemedim. Klan liderleri babama baskı yapmaya başlayınca infazı onaylamaktan başka şansı kalmadı. O gün meydanda onu asacaklardı fakat Gedi-" Bu ismin devamını getiremeyince kardeşine küfretmesi çok komikti. Gediz kendi adını lanetleyen bir deliydi.

Ailesine olan nefreti yüzünden onların koyduğu ismi lanetleyip Yıkım ismine hak kazanmıştı.

"Üç silahşörler onu kurtardı değil mi?"

"O kadar klandan kurtulmak üçünün üstesinden gelemeyeceği bir şeydi. Hafız bir Muhafız onun yetenekleri arasında kalkan yok. Kalkanlar Işıktan gelenlerin yeteneği."

"Aman tanrım onlara yardım ettiniz?"

"Sadece ben değil Dehliz ve Aybars'da yardım edenlerin içindeydi. O üçü bunu bilmiyor diğerleri de öyle ama herkesin düşündüğü gibi orada Afra'nın

infazını izlemedik. Çağırđığım ruhlardan biri çok güçlü bir Işıktan gelendi biriydi. Hafız'ın kulağına büyü sözlerini o fısıldadı ancak o kargaşada Hafız bunun farkında değildi. Büyü sözlerini tekrarlaması aslında hiçbir işe yaramıyordu fakat herkes büyüyü onun yaptığını düşünmeliydi. Asıl büyüyü yanındaki ruh yapıyordu kandan kalkanı oluşturup üçünü koruma altına aldı. Dehliz tüm Azınlıkları zayıflatarak onlara acı verdi herkes bunu Yıkım yapıyor sandı. Aybars o sırada Afra'ya yaklaşan herkesi öldürmekle meşguldü. Üçü tek başına bu işin içinden çıkamazdı etraflarında onlarca ruh ne onlara ne de diğerlerine belli etmeden onları koruyordu. Bize bakan herkes olanları tepkisizce izlediğimizi görüyordu ancak o esnada dikkat çekmeden birçok şey yapıyorduk. Ortaya çıkıp doğrudan savaşılabildik ancak Afra ve diğer üçünün güvenliği açısından bizim deşifre olmamamız gerekiyordu." Çok zekice bir taktik çünkü kendilerini ele verselerdi sadece klanların güvenliğini kaybetmezler aynı zamanda onların planlarını önceden öğrenemezlerdi.

Gediz bunu bilmediğı için ikizlerden yani Aybars ve Dehliz'den nefret ediyordu. Peki Savcı'dan neden nefret etmiyor? Bir şekilde orada Savcı'nın yardımlarını hissetmiş olmalı.

"Toplam otuz iki Muhafızın ruhu çok güçlü bir büyü yaparak oradaki herkese şüphe etmeyecekleri bir halüsinasyon göstermeyi başardılar. Herkes Afra'nın kesilmiş başını gördü ama yerdeki o ceset Afra'ya ait değildi. Afra'nın öldüğünü gören Asil ve Yıkım, Hafız'ın kaçmasını sağlayıp teslim oldular çünkü Hafız'ın klan lideri olan bir babası yoktu lideri Feti onu çok kolay harcayabilirdi. Asil uzun süre zindanda babası Abraham'ın emriyle işkence gördü. Yıkım sürgün edildi, Hafız ise gizlice her ikisini ziyaret ediyordu. Ancak üçü Afra'nın ölmediğini biliyordu çünkü bir şekilde öğrenmelerini sağladım. Bunu bilmek onların haklıydı." Geri planda kalarak aslında birçok şey yapmıştı lakin bunu kimseye yansıtmadı.

"Halk Afra'yı ölü sanıyordu ama liderler bir süre sonra şüphelendiler çünkü Afra'nın güçlü enerjisi hâlâ Arafta hissediliyordu. Sadece Oyunbazlar ve iblisler enerjilerini gizleyecek yetenekte Afra bir Azınlıktı onu saklamak çok zordu." Sıkıntılı bir nefesten sonra bana döndü. "Benim yüzümden deşifre olup onca sıkıntıyı çekmişti ablamı saklamalıydım Elzem. Herkes tarafından unutulmalıydı ancak bu şekilde hayatta kalabilirdi." Tam bu kısımda da ben devreye giriyordum değil mi?

"Onu Arafın dışına kaçırmayı düşündüm ancak klanlar kolay kolay peşini bırakmazdı. Ne yapacağımı düşünürken bir gece ansızın Meliz benden

yardım istedi. Ölü doğan küçük bir bebeği kurtarmam için bana geldi ona borçluydum." Alay edercesine güldü. "Meliz benden elli yaş büyük öz babamı öldürdükleri o saldırıda beni ve annemi kurtaran oydu. Babam onun Araftaki tek arkadaşıydı saldırıyı duyduğu an gelmişti babam için geç kalsa da annem ve beni korumayı başarmıştı. Daha sonra Azınlıklar gelip saldırıyı geri püskürttü. Annem bana bunları anlatmışken yıllar sonra Meliz'in yardım isteğini geri çeviremezdim." Ve böylece o olayda Meliz tek arkadaşını kaybetmişti lakin onun karısı ve oğlunu kurtarmayı başardı.

"O bebeğin bir gün bana sen olarak döneceğini tahmin edemezdim. Ne büyük ceza ama..." Gözlerime bakamıyor yaşadığı yoğun pişmanlığı her hücremde hissediyorum. Ben onun cezasıydım bunu kabul ediyordu.

"Büyüyü yaptım." Gözleri o geceye geri dönmüş gibi dalgınca ateşi izliyordu. "Büyü bitmek üzereyken ölümler diyarına ait gardiyanlardan biri bana geldi. Tanrıların yasağını çiğnemek üzeresin dur diyerek beni uyardı. Ölümlerden bir ruh almanın çok ağır bir bedeli var dedi. Bir ruha karşılık büyüü yapan kişi ya canından ya da kanından birini feda etmeli deyince o an aklıma gelen tek isim Afra oldu. Ya canımdan çok sevdiğim biri olmalıydı ya da benim kanımı taşıyan biri. Annem dışında benim kanımdan olan kimse yok canımda olan herkes Gevheri ailesine mensup. Afra'yı seçmemin sebebi onu daha az sevmemden kaynaklanmıyor eğer öyle olsaydı takas için uygun bir aday olmazdı çünkü canımdan vazgeçecek kadar çok sevdiğim biriyle takas olacaktı. Afra'yı seçtim sebebi onu saklayacağım bir yer bulmuş olmamdı. Gardiyana takasın daha sonra yeniden yapılmasını şart koştum Afra'yı orada bırakamazdım. Bebek yirmi dört yaşına girince takas yeniden olacak dedi neden mi yirmi dört? Atalarımız tanrıların gazabına yirmi dört yaşlarında uğradı o yüzden yirmi dört yaşına girince hepimizin yaşlanması duruyor çok yavaş ilerliyor." Evet bunu biliyorum Mara daha önce bana bu konuda bir şeyler anlatmıştı.

"Afra yirmi altı yıl boyunca saklanarak yaşamını sürdürdü ve onu daha fazla gizlemek mümkün değildi. Bunu yapmaktan başka çarem yoktu." Demek o yüzden herkes elli yıl önceki katliamı konuşurken aklımda sürekli bir soru işareti oluşuyordu. Ben elli yıl önce doğmamıştım yani takasın o zaman yapılmış olması mümkün değildi. Herkes Afra'yı elli yıl önceki olaydan dolayı ölü biliyordu ama o yirmi altı yıl boyunca herkesten gizlendi. Benim doğumum ile takas yapıldı ve ben bugün yirmi dört yaşına girerken aradan geçen süre elli yıl oluyordu.

"O an yaptığım takasta yanlış hiçbir şey yoktu. Bebek ölü doğmuştu, zaten bir ölüydü ben ona fazladan yaşaması için yirmi dört yıl vermiştim bunda bir yanlış göremedim. Afra ise herkes tarafından unutulup hedef olmaktan çıkacaktı. Takas günü zaten ölü olan bebek yeniden ölecek en başından olması gerektiği gibi. Bende herkes tarafından unutulmuş ablamı alıp çok uzaklara götürecektim. Herkes için bir ölü olacağı için Arafın dışında kendi hayatını yeniden kurabilirdi." Ona kızıyorum ama Itır için bende aynısını yapardım. Bunu kabul etmek çok acı lakin gerçek buydu bende kardeşim için aynı şeyleri yapardım. Hiç tanımadığım bir bebek, üstelik ölü doğan bir bebeği Itır'a karşılık takas edebilirdim. Kaldı ki daha dün gece kendi halkım için beş kişiyle beslenmişken Itır için neler yapar kimleri feda ederdim.

Dedim ya onun açısından olaylara bakınca benim için bir suçlu olmaktan çıkıyordu.

"Bilmiyordum Elzem." Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki hangimiz için bu konuşma daha ağır kestiremiyorum. "O bebeğin ileride sen olacağını bilemezdim. O gece küçük bir bebeğin ruhuna karışan karanlığı bilmiyordum. İnandığım her şey üzerine yemin ederim ki o esnada bunu anlasaydım asla takasın olmasına izin vermezdim. Onun ileride sen olacağını bilmeden bunu engellerdim. Kendi ablamı korurken ileride büyüüp bir başka çocuğun ablası olacak kişiyi onca acıya maruz bırakmazdım. Fazladan yaşayacağı yirmi dört yılın ona ne denli azap olacağını bilseydim mührü asla yapmazdım." Bu konuda yalan söylemediğini görüyorum ancak gel gör ki bilerek veya bilmeyerek yaşadığım her şeyi başlatan oydu. Evet onu anlıyorum ve evet ona hak veriyorum ancak bu çektiğim tüm acıların sebebi olduğunu değiştirmiyor. Biliyorum bu işte o da suçsuzdu ama mührü o yaptı.

Bir yanım suçsuz olduğunu kabul ediyor ancak gel gör ki diğer yanım her şeyin sebebi o diyor.

Konuşmamı bekledi bir şeyler söylememi hatta ona nefret kusmamı bekledi. Tek yaptığım sessizlik içinde başımı omuzuna yaslayıp boş gözlerle ateşi izlemek. "Zordu ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Biliyor musunuz ben başlattığınız şeyi bitiriyordum. Sizin engel olamadığınız bu şeyi bitiriyordum yarın sabah Afra ve ben özgür olacaktık ama olmadı." Bunu durdurmaya onun bile gücü yetmiyordu ama ben yapıyordum. Bir imkansızı başarmaya çok yaklaşmışım.

"Uykum geldi biraz uyumak istiyorum." Onu arkaya hafif iterek yere uzanmasını sağladım. Yanına uzanarak başımı göğsüne koyunca kollarıyla beni sardı. "Uyu." Bana sarılarak göğsüne çekince gözlerimi kapatıp çok hızlı atan kalp atışlarını dinledim. "Daha önce bir erkek ile bu pozisyonda hiç olmadım." Gözlerim kapalı kıkırdadım. "Ergenlikte hayatımda olan o beş korkak elimi tutmaya çekiniyordu." Şu zamana kadar ileri gitmiş tek halim zorla onlardan birinin elini tutmak olmuştu. Ah bir de yanağıma aldığım küçük bir buse. "Sizin hayatınızda benim aksime çok kişi olmuş olmalı." Malum benim yaşımın üç katı yaşı vardı eğer Gediz ile birazcık benzerliği varsa bu sayı bir hayli kabarık olabilir.

Sinirleri bozulmuş gibi gülünce başımı yasladığım göğsü hareket etti. "Sadece bir kadın oldu." Ne dedi şimdi bu? Sadece bir tane mi?

"Ciddi misiniz? Yani tüm tecrübeniz tek bir kadınla mı sınırlı?" Yok artık adam dedemden daha yaşlı rahmetli dedemin bile sadece anneannem ile sınırlı kalmadığına eminim.

"Neden şaşıryorsun?" Elleri saçlarıma küçük dokunuşlar bırakırken bu daha çok uykumu getiriyor. "Bir erkeğin hayatında sadece bir kadın olmalı öbür türlü ben benim inançlarımin içine girmiyor."

"Kendinizle çelişiyorsunuz hocam."

"Neden?"

"Sadece bir kadın olmalı dediniz ama şu anda bana sarılıyorsunuz. Geçmişteki kadın birinci ve ben ikinci kadın oluyorsam bu demektir ki hayatınızda dediğiniz gibi tek bir kadın olmadı."

Güldü. "Geçmiş ve geleceğimdiki tek kadın sen olduğun için ben bir çelişki göremiyorum." Başımı hızlıca kaldırıp afallayarak yüzüne baktım. Doğru mu anladım ben? "Sadece ben mi?" Yüzüme gelen saçlarımı yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi ki de sen..."

Ah hayır ilk aşklar unutulmaz derler onun için kanadıkça kanayan yara olacağım. Her şeyin ilkinin benimle yaşarken kimse beni onun yüreğinden silip atamayacaktı.

"Her ikimizde bazı konularda deneyimsiz ve acemiyiz." Çenemi göğsüne yaslayıp kirpiklerimin altında ona baktım. "Neden biraz sınırları zorlamıyoruz?" Ahlaksız teklifim karşılığında o ne yaptı dersiniz? Başımı göğsüne bastırıp, "Uyu Elzem." Çıldıracığım benim gibi karşı konulmaz bir kadını reddetmesi büyük hakaret!

"Uykum yok."

"Az önce vardı."

"Ama şimdi yok."

"Uslu uslu uyuyorsun itiraz kabul etmiyorum." Uslu durmak benim kanımda yok ki o dediği nasıl olacak?

"Bir kadın olarak hayatımdaki erkekten beni öpmesini talep ediyorum."

Ve o kahrolası gülüşü. "Reddedildi!"

"Hadi ama nasıl bir his olduğunu sadece ben mi merak ediyorum?" Başımı tekrar kaldırıp ona baktım. "Dudaklarım zehirli diye mi beni reddediyorsunuz? Daha yeni beslendim bu kontrollü olmamı sağlar. Üstelik ben bir aykırıyım diğer Oyunbazlar için tutku açlığı tetikleyebilir ama ben onlardan farklıyım. Kendimi durdurabilirim denemeden bunu bilemeyiz." Ben kendi ırkımdaki biriyle birlikte olmak istemiyorum. Bana yasaklı olan bu adam ile tüm yasakları çiğnemek istiyorum.

"Evet dudakların zehirli." Elini kaldırınca baş parmağı dudaklarımın üzerinden gezindi. "Zehirli olan sadece dudakların değil bir bütün olarak zehirsin." Bakışları gittikçe koyulaşırken ruhunda yavaş yavaş yükselen şehvet ateşle oynadığını gösteriyor. "Ve ben bu zehri sonuna kadar içmek için deli oluyorum." Gözleri dudaklarımda oyalanırken şimdi bakışları beni buldu. "Ama bunu yapamam sebebi senin tarafından zarar görmekten kaçınmam değil kırılgan bedenine zarar verme düşüncesi." Bana ne tür bir zarar verebilir ki burada tehlikeli olan bendim.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bizler bazı konularda kontrolsüz olabiliriz Elzem. Kadınlarımız da bizim gibi olduğu için sorun olmuyor ama sen bir fanisin. Bir ölümsüz ile yakınlaşman zarar görmeni sağlayabilir."

"Tanrı aşkına her konuda bu kadar vahşi olmak zorunda mısınız?" Kısacası sarılısam bile kemiklerin kırılır zorlama beni diyor.

"Vahşi değiliz siz faniler fazla zayıfsınız."

Gülerek omuz silktim. "Olsun yine de denemek istiyorum." Çenemi göğsünden ayırıp ona doğru tırmandım. "Elzem-" Beni tekrar uyaracaktı ki, üzerine eğilmem yutkunarak onu susturdu. "Sizde istiyorsunuz." Saçlarım yüzünün her iki yanına dökülürken dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. "Beni durdurabilirsiniz." Ilık nefesim dudaklarına çarparken konuşunca dudaklarımız tekrar birbirine sürtününce nefes alışları hızlanmıştı. "Dur dersiniz dururum." Alt dudağını dişlerimin arasına alıp sertçe ısırınca aldığım kan tadı ruhunda büyük bir patlamaya sebep oldu. Saçlarımı kabaca tutup ona bakmamı sağladı. "Seni uyarmadığımı söylemeyemezsin!" Dişlerinin arasında boğuk bir sesle konuştuktan hemen sonra belimi

kavradığı gibi beni altına almıştı. Sırtım sert bir şekilde yerle temas ettiği an dudaklarımız arasındaki son mesafeyi kapatmak için daha fazla beklemedi.

Bu gece her ikimiz de sınırı geçmek için fazla gönüllüydük.

Saçlarımı kavrayıp beni hoyratça öpen adamın öpüşü acemice değildi. Ona karşılık verirken bunu acemice yapmıyordum. Her ikimiz de birbirine teslim olarak ilk deneyimizi yaşarken kendimizi tüm kurallardan bertaraf etmiştik. Onu seviyorum onunla yaşayacağım şeylerden asla pişmanlık duymayacağımı biliyorum bu beni daha fazla cesaretli olmaya itiyordu. Ancak tüm kuralları yıkmamızı sağlayan en büyük sebep bunun ilk ve son kez olduğunu bilmemizden kaynaklanıyordu. O bu gece sevdiği kadının öleceğini bildiği için bana karşı olan dokunuşları doyumsuzdu. Bunun bitmesini hiç istemiyordu bu anı bir daha yaşamayacağımızın bilincinde olarak tüm inançlarını yıkmıştı. Ben ise ölmek üzere olan birinin burukluğunu yaşarken içimde hiçbir şeyin ukdesi kalsın istemiyorum. Yarım kalan onlarca hayalin ardından sevdiğim adamın kollarında olmayı yanlış bulmuyorum. Bu bir vedaydı birbirimizin dudaklarında kaybolurken ikimiz de bunun farkındaydık.

İlk öpücük son dokunuş.

Ellerimi uzatıp onu iyice kendime doğru çekerek soluksuz karşılık verirken boynumdaki eli aşağıya doğru kaydı. Korsemin bağcığında duran parmaklarıyla ne yaptığını yeni fark etmiş gibi o kadar hızlı bir şekilde benden uzaklaştı ki, kendisini yan tarafıma atınca ne yaptığını anlamıştım. "Kahretsin buna karşı kormak çok zor!" Ağzının içinde küfreder gibi kendisine kızan adam oturduğu yerde sakinleşmek için yüzünü sertçe ovuşturdu. "Karşı koymanıza gerek yok ki." Yattığım yerde nefes nefese ayağa kalkarak korsemin bağcıklarını çözdüm. Korseyi çıkartıp atınca, "Elzem sakın!" Beni uyardı ancak elbisemi çıkartıp yan tarafa atınca şimdi karşısında sadece uzun içlik yani gecelikte duruyordum. "Her ikimizde yaşını almış yetişkin insanlar şunu kesin artık." Burada onu zorlayan taraf olmaktan nefret ediyorum. O da istiyordu ama o kadar eski kafalı biri ki beni deli ediyor.

Gözleri tepeden tırnağa beyaz geceliğin içindeki vücuduma bakarken ah o ruhundaki arzu bizi bitiriyor. Ela gözleri siyahın rengini alacak şekilde karardı hızlanan nefesleri bana olan arzusunu gizleyemiyor. "Ne denli tehlikeli bir oyun oynadığını bilmiyorsun Oyunbaz." Kıkırdayıp ona doğru yürüdüm ve yine kucağına oturdum. "Koruyucu olan sizsiniz ben değil." Dudaklarına uzanınca kelimenin tam anlamıyla sınırda olduğu için daha

fazla direnmedi. Beni kendisine doğru çekerek bu sefer daha büyük bir açlıkla öperken elleri çoktan geceliği çıkarmaya başlamıştı.

Asıl şaşırtıcı olan ruhumdaki tek açlık dokunuşlarına yönelikti. Onun dışında daha dün beslendiğim için tutku ve şehvet bile onun ruhunu arzulamamı sağlamıyor.

Aceleyle geceliğimi giyinip banyodan çıkınca sinirden ıslak saçlarımı kurutmayı bile unuttum. Üzerinde pantolon dışında hiçbir şey olmayan adam pencereden dışarıyı izliyordu. "Sizi vahşi barbar!" Duvarın dibinde duran testi alıp tüm gücümle kafasına fırlattım. "Tenimdeki morluklardan dünya haritası çıkar!" O esnada heyecandan bunu anlamamıştım ama banyo yaparken gördüğüm morluklar normal değil!

Kemiklerime kadar her yerim acıyor! Dayak yemiş gibiyim!

Ona fırlattığım testi havada yakalayıp yere bırakırken hâlâ aynı aç gözlerle bana bakıyordu. "Sana karşı oldukça nazıktım." Gülüyor mu o?

"Nazık mı? İki kaburgamın çatladığını hissediyorum!"

"Sen bir şıfacısın öyle diyorsan gerçekten kaburgalarında çatlak olmalı."

"Hayvan! Çağdışı doyumsuz hayvan!"

"Sen bana hayvan mı dedin?"

"Haklısınız bu çok kaba oldu bir dakika." Susarak bir süre sessiz kaldım benim gibi bir hanımefendiye uygun birkaç küfür olmalı değil mi? "Aklıma bir şey gelmedi." Geceliğimin açık yakasını sıyırıp boynumdaki morlukları gösterdim. "Bunları siz yaptınız!"

Gülerek bana doğru yürüdü. "O kadar da kötü görünmüyor." Islak saçlarımı geriye iterken eğilip morluklardan birine dudaklarını bastırınca kahretsin yine başlıyoruz. "En başından beri bırakmak istediğim izler." Ah bu ses tonunu artık iyi biliyorum.

Siz fani kadınlar bize göre fazla zayıfsınız derken artık ne demek istediğini daha iyi anlıyorum.

Bu adamların her şeyi fazla vahşi!

Boynuma küçük öpücükler kondurup geceliğimin bağcıklarını çözeceği esnada gülerek ellerini tuttum. "Çok pis dayak yemiş gibiyim hayatta olma-" Beni öperek susturunca lanet olsun ki bedenimdeki onca acıya rağmen kendimi ona karşılık verirken buldum. İnkâr edemem onunla geçirdiğim o sıcak saatlerin her dakikası hayal ettiğimin çok ötesinde büyüdü.

"Kurallara ne oldu?" Nefes nefese ondan ayrılıp ellerimi çıplak kaslarına bastırdım. "Şimdi uslu durmayan kim?"

"Artık hiçbir kural kadınıma dokunmamı engelleyemez." Geceliğin yakasını sıyırıp omuzumu açığa çıkarırken ruhundaki şehvet hiç bitmiyor. "Elzem..." Sesi hırıltılı çıkarken parmakları çıplak omuzumun üzerinde kışkırtıcı bir yavaşlıkla sürtünüyordu. "Biraz kendini toparlamış gibisin." Dudaklarındaki bu çarpık gülüşün anlamını biliyorum. "Başım ağrıyor!" Tipik Türk kadınlarının savunmasını daha ilk gecede yaptığımı inanmıyorum.

Bir daha hiçbir ölümsüzle bu kadar ileri gidecek cesaretim yok. Kahretsin kaburgalarımı kırdı!

"Çok ayıp ama." Gülerek dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Evli bile olmadığınız bir kadınla yaptığınız şey büyük suç." Bir anda eğilip beni kucağına alarak ayaklarımı yerden kesti. "Kendi kadınımla yaptığım hiçbir şey suç olamaz." Eğilip ıslak saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. "Tüm hayatım seni beklemekle geçmiş gibi hissediyorum." Ait olduğum yer işte tam burası onun kollarının arası benim evim olmalı.

Beni şöminenin yanına bırakıp banyoda bulduğu havluyla yanıma gelince büyük bir özenle saçlarımı kuruladı. Kitapların yanında eski gümüş bir tarak vardı. Benim yerime saçlarımı tararken özenle bunu yapıyor bir saç telini bile incitmekten korkuyordu. Üşümeyeyim diye bana elbisemi giydirirken elbisenin bağcıklarını bile o bağlamıştı. Küçük bir çocuğa bakar gibi benimle ilgilenmesi içimi sıcacık yapıyordu. Banyo yapacağım suyu bile o kuyudan çekmiş benim için ısıtarak banyoya taşımıştı. Birlikte geçirdiğimiz şu kısacık saatlerde adeta üzerime titreyerek daha önce hiç tatmadığım bir duyguyu yaşatmıştı. Bir erkeğin sevgisini ilk kez yaşıyordum o her anlamda bunu hissetmemi sağlıyordu.

Bir saatten az bir zamanımın kalmasına artık daha fazla üzülüyorum.

"Birazdan dönerim sen ısın." Mutfığa gidince yüzümdeki tebessüm yerini korurken iç çektim. Ben banyodayken yemem için bir şeyler hazırlamıştı değil mi? Kokusunu alıyorum.

Ben onu bırakıp nasıl giderim ki.

Fanilerin bölgesinde olan bir kulübenin içindeyiz. Burada ilkbahar olsa da üşürüm diye havanın sıcak olmasını umursamadan şöminenin sönmesine hiç izin vermedi. Ölümsüzlere göre daha zayıf olduğum için üşütüp hasta olmamdan korkuyordu. Benim yanımda olan Savcı Gevheri herkesin tanıdığı o asosyal soğuk adamdan çok uzaktı. Ben böyle bir adamı bırakıp nasıl gideceğim bilmiyorum.

**"Verdiğin acıdan değil zaten içesim varmış.
Uyku tutmuyor değil sabahı göresim varmış.
Suç sende değil çekip gidesim varmış.
Kal demek kolay değil elin havada kalmış."** İçime çöken ayrılık hüznü hiç adetim olmasa da ateşi izlerken kendimi Zakkum'dan bir şarkı söylerken bulmamı sağladı.

**"Gidiyorum yolcu et unutacağız elbet.
Bu şehir bu sonbahar artık sana emanet.
Gidiyorum yolcu et unutacağız elbet.
O günler o ilk bahar hiç yaşanmadı farz et."** Gitmek istemiyorum ki, ama buna mecburum. Beni unutmaz değil mi? Kendi elleriyle öldürdüğü kadını unutmaz değil mi?

**"Verdiğin acıdan değil zaten içesim varmış.
Uyku tutmuyor değil sabahı göresim varmış.
Suç sende değil çekip gidesim varmış
Kal demek kolay değil elin havada kalmış."** Gözlerimden süzülen bir damla gözyaşına engel olamadım. Korkuyorum, ama ölmekten değil zaten doğru düzgün hiç yaşamadım ki. Beni korkutan şey bunun bir veda olduğunu bilmem. Son veda.

**"Gidiyorum yolcu et unutacağız elbet.
Bu şehir bu sonbahar artık sana emanet.
Gidiyorum yolcu et unutacağız elbet.
O günler o ilk bahar hiç yaşanmadı farz et.
Verdiğin acıdan değil benim gidesim varmış."** Ne güzel söylemiş değil mi? Gidiyorum yolcu et...

Tıpkı tüm hayatım boyunca hep tek başıma yürüdüğüm gibi ölüme de öyle gidiyorum işte.

İç çekerek başımı çevirince mutfakın kapısının önünde elinde bir tepsiyle dikilen Savcı'yı gördüm. Aceleyle gözyaşlarımı silerek saçlarımı yüzüme çekip gülümsedim. "Bana ne hazırladınız?" Benim aksime gülümsemesi kaybolmuş yine durgun bir hali vardı. Söylediğim şarkıyı duydu değil mi? Kim bilir ne zamandır orada.

Yanıma gelince tepsiyi önüme bırakıp karşıma oturdu. "Yemek konusunda senin kadar deneyimli değilim." Çay demlemişti her ikimiz için birer bardak koymuştu. Tereyağından yumurta pişirmiş yanına domates ve salatalık doğramıştı bir de kayısı reçeli. "Harika görünüyor." Ben yumurtayı pek seven biri değilim. Mutfakta elma olacaktı değil mi?

Lanet olsun bundan önceki yemekte de sorun çıkartıp her ikimize zehir etmiştim.

Şimdi gel de yemem de.

Ekmekten küçük bir parça kopartıp yumurtaya doğru uzatınca bileğimi tuttu. "Seni nasıl besleyeceğimi bilmiyorum." Yumurtaya bakarken farkında olmadan yüzümü buruşturmuş olmalıyım ki bunu yakalamıştı. "Kendi dünyanda ne yiyip içiyorsun merak ediyorum. Tüm gün elmayla besleniyor olamazsın değil mi?"

"Brokoli, haşlanmış patates, salata veya kabak. Kısacası sebze ağırlıklı beslenirim arada revani tatlısı ve bolca kahve." Formuma dikkat ettiğim için genelde sağlıklı beslenmeyi tercih ederdim.

Tiksinmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Yemek olarak saydıkların hep tatsız şeyler. Zayıflamak için mi bu şeyleri tüketiyorsun? Zayıf kadınları kimse benim dünyamda sevmes. Kadınlarımız da bizim gibi savaşçı gücünü korumak için nasıl besleneceklerini iyi bilirler." Evet ama ben onların kadınlarından biri değilim. Buradaki kadınlar da akşama kadar kılıç salladıkları için hiç diyetle başvurmadan yediklerini eritiyorlar.

"Reçel ile ilgili bir sorunun var mı?" Yumurta iptal olduğu için güldüm. "Hangi şartlar altında yapıldığını bilmeden yiyemem onu." Böyle konserve şeylerden özellikle uzak dururum çünkü yapılışı zahmetli şeyler olduğu için bir seferde çok fazla yaparlardı. Haliyle bu da hijyen kuralları dışında o esnada ne kadar beklettiklerini veya o kadar şeyi tek tek yıkayıp yıkamadıklarını bilmiyorum. Örneğin bu kayısı reçelini yapan kişi tüm kayısıları yıkadı mı? Kaç kez yıkadı? O esnada saçları bağlı tırnakları kısa ve temiz miydi? Karıştırırken kıvamı oldu mu diye tadına baktı mı ve ağzına koyduğu o kaşığı tekrar reçelin içine mi daldırdı? Bu gibi şeyler beni çıldırttığı için kendi aşçılarımın pişirdiği şeylerin dışında çok az şeyi yedim.

Mutfağa kamera yerleştirip iki yıl boyunca hepsini gizlice izlediğim doğru. Bu yüzden birçok çalışanı kovmak zorunda kaldım.

Neyseki Mara'nın annesi Berna hanım çocukluktan beri beni çok iyi tanıyordu. Bu konuda her birini ilk birkaç ay göz hapsine aldığı için onlar da her şeye dikkat eder oldular.

Reçel de menüden elenince kaşlarını çatarak domates tabağını önüme itti. "Bununla ilgili de bir sorunun yoktur umarım!" Farkında olmadan bana sesini yükseltince gülerek başımı salladım. "Yeterince yıkadıysanız sorun yok." Bir dilim domatesi alınca hâlâ bana çok ters bakıyordu.

Domates ve salatalıkla açlığını bastırınca her ikimize sıcak çay doldurdum. Bardağı burnuma yaklaştıırıp çayın buharını içime çekerek tebessüm ettim. "Karanfil, tarçın, ıhlamur ve birazda ebegümeci?" Kokuyu solurken kapattığım gözlerimi açınca beni izlediğini gördüm. "Bana kendinden bahset seni çok az tanıyorum."

"Ben bir ieğim."

Gölerek başını iki yanına salladı. "Kendine övgüler yağdır demedim kendinden bahset diyorum. Elzem Akay gerçekte kim?"

"İyi ya bende bunu yapıyorum."

"Ciddi olmayı dene."

"Bir arının bal yaptığı çiçekten yılan zehir yapar. Ben bir ieğim kimine bal kimisine zehir." Alay eden gülüşü solunca ağız dolusu küfreden adama şimdi ben gülerek bakıyordum. Kendimi bu kadar iyi tarif etmemi beklemiyordu.

"Beyaz gülleri severim zaten biliyorsunuz." Sıcak ayımdan bir yudum alınca sanırım bilmek istediğı bu tür şeylerdi. "Kahve ve ayı şekersiz içerim. Kahve acı çay demli olmalı. Tam bir işkolik biriyim yani boş durmam fazla çalışırım. Temizlik konusundaki takıntılarımı biliyorsunuz. Farklı takıntılarım da var örneğın çok üzgün olunca adımlarımı sayarım."

"Adımlarını mı? Ciddi misin?"

"Evet bunu kimse bilmez ama beni deli eden bir alışkanlık. Simetri hastalığımı belki fark etmişsinizdir her şey düzgün olmalı aksi olursa onları düzeltmedike bedenimde kaşıntılar meydana geliyor hatta bazen derimi kanattığım oluyor. Sonra panik atağım var bunu da biliyorsunuz. Genelde karanlıkta ortaya çıkıyor çok kötü krizler geçiriyorum. Saçlarımı kesmekten nefret ederim sadece ucundan kırıklarını aldırırım bu bile sinirlerimi bozar. Yazmayı çok seviyorum kaç defter eskittiğimi tahmin bile edemezsiniz. Başkalarının bana koyduğu kuralları çiğnemeye meyilliyim ancak kimsenin de benim koyduğum kuralları çiğnemesine izin vermem. Hakkım olduğunu düşündüğüm şeyi alırım bu konuda ailem bile beni durduramaz. Örneğın babam konağın tapusunu abim Sıraç'ın üzerine yaptırmıştı ama o konak kimsenin değil sadece benim hakkımdı." Onlar konakta bile yaşamıyordu ama babam konağı abime bırakmıştı. Bu kabul edeceğim bir şey olamazdı. Babam eski kafalı biriydi ona göre her şeyi erkek evlatlar daha iyi bilir kız çocukları abilerinin himayesi altında olmalı.

Kimseden her ay para dilenecek biri değilim hakkım olanı gerekirse zorla almasını hep bildim.

"Konağı aldın mı?" Başımı sallayınca çayını içerken benim hayatımı dinlemek ilgisini çekmişti. "Nasıl?" Benimle ilgili olan her şeyi merak ediyordu.

"Akay soyadından feragat etmek için dava açtım. Tam beş avukatla mahkemeye gittim ama ben daha adliyeden içeri girmeden abim beni durdurup konağı bana devrettiğini gösteren tapuyu elime tutuşturdu." Afallayarak bana bakarken gülerek başımı salladım. "Akay soyadını bırakıp onlara ait bir kuruşu bile almadan gitmeye kararlıyım." Konak benim hakkım onun tüm bakımıyla bahçesiyle her şeyiyle ilgilenen ben olmuşken onu kimseye veremezdim. Eğer babam hakkım olan şeylerden beni mahrum edecekse o zaman neden onun soyadını taşıyayım ki? Kız çocuğuyum diye bana ait şeyleri oğluna bırakıyorsa bu demektir ki beni yok sayıyor. Peki ben neden ortalarda onun kızımı diye dolaşayım değil mi?

Neyseki daha sonra yaptığı hatayı anlayıp şirkette ben ve İtir'a da en az Yavuz ve Sıraç kadar hisse verdi.

"Peki ya abin gelmeseydi gerçekten soyadını bırakacak mıydın?"

"Oraya soyadımı bırakmak için gittim pek blöf yapan biri değilim. Abimin gelmesi bana sürpriz oldu."

"Ya abin gelmeseydi? Soyadını ve sahip olduğun tüm zenginliği bırakmak sence akıllıca bir karar mı? Tek başına bir kadın nereye kadar dayanır?" Bana kızılıyordu hatta yargılıyordu.

"Kardeşimi de alır giderdim ve bu yanlış bir karar olmazdı."

"Onu da kendinle birlikte sefalete çekecektin öyle mi?"

"Beni tanımadığınız o kadar belli ki." Mara ve etrafımdaki herkes böyle düşünüyordu. Ailemin parasıyla herkese patronluk tasladığımı o para olmazsa bir hiç olacağımı. Ben sıfırdan başlayarak en yükseğe çıkacak biriyim kendimi tanıyorum başaramayacağım bir şey olamaz.

"İnanın bana öyle bir şey olsaydı beş parasız çıktığım yolda abim Sıraç'a rakip bir şirketin başında olurum. Ben ne kendimi ne de yanımdakini aciz durumda bırakmam." Herkes sanıyordu ki ağzımda altın bir kaşıkla doğdum diye böyle özgüvenliyim. Hayır aksine ben daha çocukken kendimi her konuda eğittim neyin nasıl yapılması gerektiğini hep bildim. Kendimi övmüyorum kendimin farkındayım. Öyle aşağılık komplekslere sahip değilim ki kendime acıyayım.

Kaşlarını yukarı kaldırırken ah şu lanet alaycı tavrı. "Fazla iddali konuşmayı seviyorsun değil mi?"

"İddaa da bir nevi kumar değil midir?" Ya batarsın ya çıkarsın. Birilerinin hükmü altında olmak yerine neden onları yöneten ben olmayayım? Kaybedecek neyim olabilir ki? Birilerinin boyunduruğu altında lüks içinde yaşamak bir kazanç olabilir mi? Bu zaten batmak değil mi? Peki kaderimi tam tersine çevirmek benden ne alabilir ki zaten batmış bir durumdayken ben bunu değiştirmek için adımlar atıyorum bunun nesi kötü?

"Senin tek sorunun yetinmeyi bilmiyorsun. Fazla hırslısın güce karşı doyumsuzsun."

"Aksine ben bir ülkenin parçası olmak istemiyorum ben o ülkeyi yöneten olmak istiyorum. Bunun nesi kötü?" Yüksek sesle gülmeye başladı. "Bunu o kadar masum bir şekilde söylüyorsun ki, sanki pazarda bir sepet elma alıyorsun."

"Ağacı dururken neden bir sepet elmayla yetineyim kimse beni anlamıyor." Ben bir şeyleri ucundan istemiyorum kaynağını istiyorum bu insanlar beni anlamıyor. Yöneteceğim bir ülke istemenin nesi yanlış?

Hakkım olan bir taht varsa ben o tahtı alacağım nokta.

Çaylarımız bitince aramızdaki tepsiyi kenara çektim. "Diyelim ki ben ölümler diyarına gitmiyorum ve Oyunbazlar hiç lanetlenmedi. Her ikimizin klanı arasında bir savaş çıkarsa ne yapardınız?" Uzanıp başını dizlerime koyarak yattığı yerde beni izlemeye başladı. "Bu savaşın içinde sende olur muydun?" Başı çeken ben olurdum bu da soru mu.

"Evet."

"Kendi klanımın yanında yer alırdım. Savaşlar, güç, iktidar hiç ilgimi çekmedi ama Oyunbazların içinde sen varsan karşımda ben olurdum."

"Neden?"

"Öyle bir şey olsaydı o gün bu sorunun cevabını almış olurdun." İçimden bir ses öyle bir günün geleceğini söylüyor. Şimdi sarmaş dolaş olduğum adam ile gelecekte karşı saflarda olabiliriz.

Parmaklarım saçlarıyla oynarken gözlerini dahi kırpmadan beni izlemeye devam ediyordu. Gözlerim sol kolundaki dövmesini buldu. "Yeni mi yaptırdınız?" Nereye baktığımı anladığı için tebessüm ederek bana cevap verdi. "Ezelden beri var." Peki benim bunu yeni fark etmeme ne demeli?

Buradaki herkes klanının simgesini tenine kazırdı. Koruyucuların simgesi ok ve yay, Savcı ise koluna ok kazırmıştı. Sol kolundaydı dövmesi. Dirseğinin hemen altında okun tüy olan yeri başlıyordu ve ucu bileğinin yakınlarına kadar uzanıyordu. Tüy kısmı öyle abartılı değil aksine ince çizgilerden oluşuyordu. Tüyün bittiği yerde düz çizgiden sonra okun

gözalıcı keskin ucu oluşuyordu. Mürekkebin en yoğun olduğu kısım uç kısmıydı. İtiraf etmeliyim bu dövme onun kolunda çok iyi duruyordu. Ne fazla abartılı ne de sıradan.

"Devam et." Beni benden dinlemeyi sevdi. "Neden merak ediyorsunuz?" Dizlerime başını koyup böyle uzanınca ruhunda çok tatlı bir huzur vardı. "Seni tanıyacak kadar birlikte çok vakit geçirmedik. Daha önce bilge arkadaşından öğrendiklerim de fazla yetersiz." Beni Mara'ya mı sormuştu? O kızıl şeytan sözlere karşı olan zayıflığımdan başlayıp her pazartesi tüm çalışanları toplayıp tek tek saç tırnak kontrolü yaptığıma kadar tüm kötü meziyetlerimi saymıştır. Doğa varken neden Mara'ya sordu ki!

"O şeytanın anlattığı çoğu şey yalandır." Homurdanınca gülererek ellerini uzatıp enseme kavradı. "Bence hepsi doğru." Beni kendisine doğru çekip dudaklarıma tutkulu bir öpücük bırakınca bunu daha önce neden çok sık yapmadık aklım almıyor. "Neden ruhunuza karşı bir açlık çekmiyorum." Parmaklarım yüzünü keşfe çıkınca mırıldanarak gözlerini kapatıp kendisini dokunuşlarıma bıraktı. "Dün bu kadar yakınlaştaydık büyük ihtimalle şu anda yaşamıyor olurum. Sanırım birden fazla ruhla beslendin bu seni bir süre tok tutar." İkinci kez beslenmeye cesaret edeceğimi sanmıyorum zaten buna gerek kalmayacak.

"Geldiler hocam hadi uğurlayın beni." Ölüler hemen dışarıda benim için geldiler bunu hissediyorum.

Veda zamanı.

Başını dizimden ayırıp kontrol etmek için ayağa kalkınca bende peşinden kalktım. Kapıyı açarak birlikte dışarı çıkınca yanılmadım gelmişler. Bu tarafta yaz olmasına rağmen dışarı sis kaplıydı. Sisin en yoğun olduğu bir kapı vardı tıpkı ağaç kovuğu gibi iki kişinin geçeceği büyüklükteydi. Tüm bu yoğun duman ve sisin kaynağı o kapıydı. Boşlukta dumanlar çıkaran bir kapı düşünün kapının bağlı olduğu bir duvar yok, menteşeleri yok, çerçevesi yok, sadece havada yere doğru uzanan bir boşluk. İki tane gri pelerinli kişi kapının sağ ve solunda duruyordu. Pelerinlerin önü kapalı içinde giydikleri kıyafetler bile görünmüyordu. Pelerinin şapkası burunlarının üstüne kadar geldiği için düz çizgide oluşan dudakları dışında bir şey görünmüyordu. Daha sonra kapıdan bir tane daha pelerinli kişi çıktı tek fark o pelerinin şapkasını çıkarmıştı. Orta yaşlarda güzel bir kadındı. Solgun teninde ilk dikkatimi renkli gözleri çekti ve kızıl saçları. Yuvarlak

yüz hatları vardı ancak bu ona kuru bir güzellik katmak dışında pek sevimli göstermiyordu. Sol yanağında beyaz tebeşirle çizilmiş gibi sonsuzluk işareti vardı. "Zaman geldi Savcı." Kadının sesi soğuk görünüşüne tezat fazla canlı  ıktı. "Kız artık  l lerin."

"Ebrar." Yanımıza gelen kadının selamını aldıktan sonra derin bir soluk içine çekti. "Kendi bedeniyle gitmesini sağlayabilir misin?"

"Ruhlar alemine bir ruh emiciyi bedeniyle götürmemi mi istiyorsun?" Beni tepeden tırnağa s zen kadın güldü. "Bedeniyle oraya kimse gidemez. Bedenini  ld rmeliyim burada çürüyüp yok olacak ruhu bizimle gelecek." O da haklıydı bedenimle oraya gidersem bir  l  olamam  l ler diyarına giden bir canlı olurum.

"Neden kız kardeşine yaptığınız gibi onun da bedenini tapınakta saklamıyorsun?" Ebrar'ın bulduğu çözüm hoşuna gitmedi. "Afra bir ölümsüz büyüyle bedenini uzun süre yaşatmak mümkündü. Sende iyi biliyorsun ki bir fani en fazla bir hafta bedeninde uzak durabilir daha sonra beden ölür bir cesede dönüşür." Zaten  leceğim için hiç  ıkamayacağım oradan. Bedenime ne olacağını neden bu kadar umursuyor?

"Benden ne istediğini bilmiyorsun Savcı. Pusulasındaki mühür on dakika içinde bozulacak. Mühür kırılınca ruhu zaten bedeninden çıkacak."

"Mühür  l lerin şehrinde kırılırsa ruhu yeniden bedenine döner."

"Ve o bir  l  olmaz! Kuralları ben koymuyorum ben sadece söyleneni yapan bir gardiyanım kızın bedeni burada kalacak."

"Kimsenin bilmesine gerek yok!" Ona doğru yaklaşınca diğer iki gardiyan duymasın diye sesini biraz kıstı. "Bir büyüyle yaşam enerjisini gizleyebilirim. Kalp atışlarının duyulmamasını sağlarım. Bedenindeki ısıyı yok edersem kimse yaşadığını anlamaz."

"Savcı-"

"Sana yalvarıyorum bu isteğimi geri  evirme Ebrar." Beni gösterdi. "O sahip olduğum her şey. Eğer bedeni ölürse onu sonsuza kadar kaybederim. Onu geri getirmenin bir yolunu bulana kadar bedeni yaşamalı. Bedeni ölürse oradaki ölülerden bir farkı olmaz geri dönme şansı biter." Vazge miyordu hâlâ benim için bir kurtuluş yolu aramaktan vazgeçmiyordu.

"Yakalanırsa işimi bitirirler." Ebrar diğer gardiyanlar duymasın diye onları kontrol edip yeniden Savcı'ya döndü. "Kız yakalanırsa her ikimizin ruhunu yok ederler siliniriz. Tanrı aşkına bu saçmalık Savcı! O bir ruh

emici, yaşarken onu götürürsem oradaki tüm ruhların içinde bir avcı konumunda olacak. Daha ilk dakikada sırrı ortaya çıkar."

"Orada kaldığı sürece hiç beslenmez."

"Daha yeni beslenmiş! Ruhların tadını alan biri bir daha duramaz. Sen onun için bir çıkış yolu bulana kadar belkide yıllar geçecek! Bedeni buradakiler gibi yemek isteyecek, ruhu ise diğer ruhları isteyecek. Ruhlar açlık çekmez bu kız orada ne yiyip içecek hiç düşünüyor musun?"

"O aylardır burada elmadan başka bir halt yemiyor! Orada onun için yiyecek birkaç şey götürmen zor olmaz. Sana tepsilerle ona yemek taşı demiyorum. Ruhlar konusuna gelirsek ben ona kefilim orada kaldığı sürece ruhlarla beslenmeyecek." Nasıl bana kefil olabilir bu konuda kendime hiç güvenmiyorum.

"Bir Oyunbaz olmak nedir bilmiyorsun sözün benim için bir teminat olamaz üzgünüm."

"Size zorluk çıkarmam." Onu ikna etmek için bende söz hakkı aldım. "Yemek için bana birkaç elma yeterli olur. Ruhların hepsinden uzak dururum. Lütfen bayan eğer benim için bir şans varsa bedenimi kaybederek o şans yok olsun istemiyorum. İnanın orada kendimi gizleyip kimsenin gerçekleri anlamasına izin vermeyeceğim." Bedenim ölürse tıpkı diğer ruhlar gibi olacağım. Birinin çağrısına cevap vererek bu tarafa gelsem bile efendim dışında herkes için görülmez ve duyulmaz olacağım. Dahası bir ruh bu tarafa gelince herhangi bir bedene giremiyor evet Meliz bunu yapıyor ama o iblis olduğu için ayrıcalıklı. Diğer hiçbir ruh yaşayan birinin bedenini alamaz eğer öyle olsaydı kimse ölmekten korkmaz ölen herkes yeni bir beden ile karşımıza çıkardı.

Savcı ile ikimiz bir umut Ebrar'a bakarken bir süre sessiz kalarak bunu düşündü. Bu onun hiç içine sinmiyordu çok fazla tereddüt ediyordu. Ancak bir süre sonra bana doğru döndü. "Yakalanırsan ikimizde siliniriz." Yüzümde küçük bir gülümseme oluşunca sırf onun hayatına mal olmamak adına yakalanmamak için elimden geleni yapacağım. Bu gece benim için büyük bir risk almıştı ve ben bundan sonra kendimden çok onun başı belaya girmesin diye uğraşacağım.

"Mühür kırılmadan şu büyüü yapalım." Savcı kollarımdan tutarak beni içeri çekerken Ebrar ofladı. "Bende diğer gardiyanlara vedalaştığınızı söyleyeyim. Unutma kız içeriden çıktığında bedeni içeride kalmış gibi görünmeli."

Yaşarken ölüler diyarına gideceğim. Vay canına bu biraz ürkütücü.

Savcı içeride o kadar hızlı bir şekilde büyüyü yapmıştı ki, kireç gibi olan solgun tenime bakıyorum. Ellerime dokununca bile fazla soğuk buz gibiydi. "Seni geri getirmenin bir yolunu bulacağım." Herkes beni beklerken gözlerim doldu. "G ndermeyin beni korkuyorum orada an-" Devamını getiremedim g ndermesin beni aynı şeyleri yaşayamam.

Orada annem var korkuyorum.

"Elzem seni orada bırakmayacağım." Yüzümü avuçları içine alırken beni teselli etsin istemiyorum ki, sadece biri de çıksın korusun beni istiyorum.

Ya biri yok mu korkularımı görecek. Ben anlatamıyorum ki, tıpkı küçük bir bebek gibi canım acısa bile derdimi anlatamıyorum ki.

"L t-lütfen." Orada yüzleşmek zorunda kalacağım şeyi bilmiyor. "Bir şey yapın gitmek istemiyorum. Ben orada gerçekten ölürüm beni öldüren her şey orada. Ben artık çok yoruldu m neden kimse elimden tutmuyor..." Ya ben ne yaptım bu insanlara. Zaten hiç yaşatmadılar ki şimdi neyin ölümü bu. Annemi istiyorum kendi günahına beni ortak eden öz annemi isteyecek kadar korkuyorum.

Duy artık beni duy! Yüzünü bile tanımadığın kızını duy!

Korkuyorum ben anne, çok korkuyorum. Senin yaşatmak için ruhunu sattığın kızını herkes  ld r yor. Duy artık beni anne duy.

"Yapamıyorum Elzem, kahretsin ki yapamıyorum bunu durduramıyorum!" Beni kollarına çekip sımsıkı sarılırken önce ruhu ağladı hemen sonrasında ise dudaklarını saçlarına bastırırken saçlarına düşen birkaç gözyaşı. "Kendi hayatımı dahi teklif ettim olmuyor seni yanımda tutamıyorum. Ben böyle bir çaresizlik yaşamadım!" Ama bana bize bunu yaşatan ta kendisi. Nasıl bir yıkımdır bu böyle, kim kimi daha çok öldürdü bu gece.

"İyi olacağım." Güçlükle kendimi toparlayıp ondan ayrıldım. Beni son kez gördüğü yerde zihninde zayıf biri olarak kalmak istemiyorum. "Ben zaten hep iyi olurum ki." Elimin tersiyle akan birkaç gözyaşımı silerken gülümsemeye çalıştım lakin titreyen dudaklarım izin vermedi. "Beni düşünmeyin bakarım ben başımın çaresine bunu hep yaptım yine yaparım." O kadar zayıfım ki güçlü durmaya çalışmam o bakmaya kıyamadığım gözlerinden bir damlanın daha süzülmesini sağladı ikimizi yakıp geçti. "Pusulanı hiç çıkarma mühür kırılınca yine sana yol g sterektir. Onun ışığı var seni-" Gözlerini yumdu açtığında ise orada bana yönelik bir korku vardı. "Karanlıktan belki korur..."

Gidersem kalbim küser ona. Bir daha ne ben ona Elzem olurum ne de o bana Savcı. Gidersem kalbim küser ona.

"Elzem?" Konuşmaktan güçlük çekiyordu. "Hani sen zaten yapmazsın da, yine de gittiğin yerde bile eğilme." O kadar kötü müydü?

Gözlerim dolarak başımı salladım. "Hani siz zaten yapmazsınız da, yine de kaldığınız yerde bile kalkmasın başınız yerden." Bunları söyleyip tüm kırgınlıkları yanıma alarak dışarı çıktım.

Canımı yakan şeyler var ama kimselere diyemiyorum yazık çok yazık.

Peşimden geldiğini biliyorum ama ona bakmadan kapıya doğru yürüdüm. Bir bilinmezliğe giderken kapıda peleriniyle yüzünü gizleyen biri daha çıktı. Ben kapıya doğru giderken o bu tarafa geliyordu. Mor pelerini Azınlıkların rengini temsil ettiğine göre bu Afra'dan başkası değildi. Ruhunu görmemi Ebrar sağlamış olmalı çünkü kiminle takas edildiğimi görmemi istemiş olmalı. Birbirimize doğru yürürken ortada durduk tek fark omuzlarımız aynı hizada ben geçit kapısına doğru bakarken o yüzünü gizleyen şapkanın altında kulübeye doğru bakıyordu. Başımızı çevirip birbirimize bakmadık her ikimiz de dimdik durarak tam karşımıza bakıyorduk. "Elzem Akay?" Sesi sadece benim duyacağım bir tonda çıkmıştı. "Benden çaldığın hayata karşılık sana bıraktığım cehennemin tadını çıkar." Hiç tanımadığı biri için fazla iddialı değil mi bu sözler?

"Afra Gevheri?" Aynı alaycı üslupla ona karşılık vermekten çekinmedim. "Benim de burada sana bir cennet bıraktığım söylenemez. Benden kalanlarla boş şans." Madem ki günah keçisi olarak beni seçecek kadar gözleri kör olmuş o vakit hakkettiği şekilde karşılık alır.

"Burada bir kardeşin vardı değil mi?" Gülüşünü duydum. "Neydi adı? Ah tabii ya İtir! Gözün arkada kalmasın kardeşinle yakından ilgileneceğim."

"Benim senin kardeşlerinle yakından ilgilediğim gibi mi? Biri kölemdi diğeri sevgilim. Ah ne kadar da aptalım sen bunları bilmiyordun değil mi?" Kaskatı olan gergin ruhunu kendi haline bırakıp yürümeye devam ettim. Kimsenin bana karşı bir şansı olamaz.

İtir'a hiçbir şey yapamaz Savcı buna izin vermez.

Kapıya yetişmek üzereydim çok az kalmıştı. Dumanların içine doğru ilk adımımı atacaktım ki Savcı'nın sesini duydum. "Söz ver," dedi bana. "Gittiğin yerde kalacağına ve asla bana dönmeyeceğine söz ver." Son kez dönüp ona bakmamı istediğini ruhunda soluyorum. Hayır dönüp bir kez olsun bakmadım.

Benden istediği şey içimi acıttı güldüm. "Söz."

Geçite doğru yürürken hemen arkamda bir ses duydum bu ses Ebrar'a aitti. "Onu tekrar görmek istemiyor musun? Neden ona bu konuda söz verdirdin?"

Ve onun sesiyle son adımı atarak kapıdan geçtim. "Çünkü o verdiği sözleri hiç tutmaz."

Oysaki kadının tuttuğu ilk söz bu olacaktı.

Söz, bir daha asla sana dönmeyeceğim...

Evet nihayet elbirliğiyle Elzem'i göndermeyi başardılar. Bir süreliğine ona veda ediyoruz. Bundan sonraki bölümlerin bir kısmında sadece Araftakileri okuyacağız.

Elzem gitti ve Afra döndü. Daha ilk dakikada gerçek niyetini belli etti. Sırf Elzem ile bağlantılı diye kızların da canını yakmaya kalkışır mı?

Savcı belki Elzem'i kurtaramadı ama bedeniyle gitmesini sağladı. Bu küçük de olsa Elzem için hâlâ bir şans olduğunu gösterir mi?

Peki Elzem aslında yaşıyorken ruhların içinde nasıl ölü taklidi yapabilir? Sizce uzun süre gizlenmeyi başaracak mı?

Bu bölümde Savcı ve Elzem arasında bir yakınlık yaşandı. Savcı'ya zarar vermemesinin sebebi sadece daha yeni beslenmesinden kaynaklanmıyor o bir aykırı. Diğer Oyunbazlar için imkansız olan çoğu şeyi yapabilir.

Tabii Elzem için farklı bir erkek karakter isteyen çoğu kişi ikisinin yakınlaşması yüzünden bu bölümde bir hayli kızmıştır. Ama benim için Savcı tam olarak Elzem'e ihanet etmiş sayılmaz kıyamıyorum ben ona.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(37) Geri Dönmeyeceğim.

Doğa, kendi çağını özlemişti. Bulaşıkları eliyle yıkamadığı, makinelerin icat edildiği modern çağı özlemişti. Köleliğin hâlâ hüküm sürdüğü ortaçağda kaybolmuş gibiydi. Elleri bulaşık yıkamaktan tahriş olmuş, fazla çalışmaktan zayıf düşmüştü. Onlarca öğrencinin çıkardığı bulaşığı yıkamak hiç kolay değildi. Üstelik son bir aydır her zamankinden daha fazla çalışıyordu. Elzem'in ölümünün üzerinden bir ay geçmişti ve bir aydır mutfakta bulaşık yıkamaktan başka bir şey yapmıyordu. Sürekli kuyudan kovalarla su çekerek bulaşıkları yıkıyordu, ancak tam bitti diye sevinirken yeni bulaşıklar çıkıyordu. Tüm bu kazanlar, tabaklar ve dağınıklık hiç bitmiyordu. Arkadaşının yasını yaşamasına fırsat vermeden onu soluksuz çalıştıran bir kahya belası vardı. Elzem gittikten sonra yalnız kaldığı için dayanma gücü sıfıra düşmüştü.

Sabunladığı bulaşıkları durulamak için boş kovaları alıp mutfaktan çıktı. Temiz su gerekiyordu ve günde çok fazla su çeker olmuştu. Bahçeye çıkınca kovanın bağlı olduğu halatı kuyuya atarak suyu çekti. Kollarında artık güç kalmamışken zorlukla yerdeki iki kovasını doldurmayı başarmıştı. Su kovalarını alıp yürüdüğü esnada akademiden çıkan üçlüyü gördü. Elzem'in onlara taktığı isimle Üç Silahşörler! "Sol taraftaki tehlikeyi görmemiş gibi yaparak uzaklaşıyoruz Beyler." Gediz'in sessiz uyarısını duyan arkadaşları Doğa'yı gördü. Ancak üçü hemen akademiye doğru dönünce Doğa kendisini tutamayıp güldü. Şu son bir aydır hiç revirden çıkmadılar, çünkü üçü iyileştiği an Doğa onları hastanelik ediyordu.

"Siz üçünüz beni görmezden geliyor olamazsınız değil mi?" Kovaları yere bırakınca mecburen üçü ona doğru dönmüştü. "Asla," diyen Hafız'ın bir kolu sargıdaydı. "Kırılan kemiklerim seni görmezden gelmemeyi bana hatırlatıyor." Homurdanınca fazla isyankâr bakıyordu.

"Bir kadını nasıl görmezden gelebilirim ki?" Gediz ise boynundaki morluğu ve kafasındaki şişliği gösterdi. "Özellikle senin gibi bir hatunu." Gömleğinin yakasını sıyrıp yanıklardan kalan izleri gösterip güldü. "Vücudumda morluk açmanın farklı yolları da var biliyorsun değil mi?" Bu

çocuk neden hiç akıllanmıyordu ki? Her daim çapkınlık yapmak zorunda değildi.

Gediz'in ima ettiği şeylerle Asil ona ters ters bakarken eli belindeki kılıcına gitti. "Onun yerine ben sana farklı morluklar açabilirim it herif!"

Gülerek Asil'den uzaklaştı. "Hafız'ın eski sevgilisi bile daha çok ilgimi çekiyor."

"Ne?" Hafız, kaşlarını çatarak ona döndü. "Onunla yatmış olamazsın değil mi?" Bu kadar ileri gitmiş olamaz!

Masumca Asil'e dönerek ona öldürecekmiş gibi bakan arkadaşını gösterdi. "Fark ettin mi hangisi diye sormadı." Sinirleri bozulan Asil, güldü. "Ne önemi var ki, her şekilde içlerinden biriyle olacak kadar şerefsizsin."

"Hadi ama beni baştan çıkaran oydu." Hafız tarafından suratına yediği yumrukla yere düştü. "Seni öldürmemem için bana tek bir sebep söyle hayvan herif!" Hafız, kılıcını çıkarıp onun boynuna bastırınca güldü. "Seninle birlikteyken onun kışkırtmalarına hep karşı koydum." O, onurlu bir erkekti. Arkadaşının sevgilisiyle yatmak için ayrılmalarını beklemişti.

"Son şansını kaybettin!" Hafız kılıcını kaldırıp boynuna doğru savurunca, Asil hemen araya girip kolunu tuttu. "Hancının kızından bahsediyor, hani seni büyüyle kendisine aşık eden o kız." Hafız, onu hatırlayınca yüzünü buruşturarak geriye çekildi. Hatırlamaktan nefret ettiği bir anıydı.

"Bir hatun için beni gerçekten öldürmek istedin." Gediz gülerek arkadaşına bakarken, Asil gözlerini devirerek kalkması için ona elini uzattı. "Neden şaşıyorsun? Ben dahil herkes seni öldürmek istiyor." Her daim kendini yanında güvende hissettiği arkadaşlara sahip olduğunu bilmek en büyük şansıydı.

"Pekâlâ." Doğa üçüne sırasıyla baktı. "Önce hanginizden başlayayım?" Asil ve Hafız, gülerek bir adım geriye çekilince hedef belliydi. "Kadınlar konusunda önceliği hep bana verdiklerini fark ettin mi?" Gediz, hâlâ kendisini haklı çıkarmanın peşindeydi. "Sonra adı kötüye çıkan ben oluyorum."

"Kabul et sapıksın."

"Asil, senin bu hatun bana sapık mı dedi? Kadınlar bana deli oluyorsa bu benim suçum olamaz." Doğa gözlerini kapatınca Gediz'in omuzuna düşen yıldırım küfretmesini sağlamıştı. Yere savrulunca dumanlar çıkan omuzuna ve yeni edindiği yaraya bakıp inledi. "Şunu yapma, fevri hatunlar ilgimi çekiyor, sonra bana sapık diyorsun." Ayağa kalkmaya çalıştı, ancak ikinci bir yıldırım buna izin vermedi. Omuzu çok kötü kanadığı için bedenine

giren elektrik akımı onu sarsmıştı. "Kahretsin! Uzun süre kadın görmek istemiyorum!" Bilincini kaybedince sonunda susmuştu. Evet, Doğa üçünü revirden çıkarmamaya kararlıydı.

Gözleri Hafız'ı bulunca hemen yerdeki arkadaşını göstermişti. "Pisliğin teki olabilir, ama onu revire taşıyacak biri gerekiyor. Bir aylık işkenceye küçük bir ara verebilir misin?" Hafız'ın savunmasına başını iki yana salladı. "İkinizi revire taşıyacak birini bulabilirim." Gökyüzünde şimşekler çakınca sınırları bozulan Hafız, gülerek Asil'e döndü. "Bunu yapmayı sevmiş gibi görünüyor." Ayaklarının önüne düşen yıldırım Hafız'ı geriye savurup yere sertçe düşmesine sebep oldu. Başını çok kötü bir şekilde arkasındaki kolonlara çarpmıştı. Yere düştüğünde kafasından kanlar akarken o da tıpkı Gediz gibi bilincini kaybetmişti. Evet, Doğa bunu yapmayı çok sevmişti.

Akademide olan kimse buna karışmıyordu. Doğa'nın Üç Silahşörlere yaptıkları yüzünden ona karşı bir saldırıda bulunmuyorlardı. Çünkü Üç Silahşörlere her birini önceden uyarmış, Doğa'nın öfkesi geçene kadar kimsenin müdahale etmesini istememişlerdi. Son olarak gözleri Asil'i bulan kız, onun sağ bileğindeki sargıya bakıp gülümsedi. "İyileşmiş görünüyor bakalım bu konuda neler yapabilirim?" Asil homurdanarak başını iki yana salladı. "Kılıç tutan elim olmaz Günişığı." Sol elini gösterdi. "Bence bu elim de işini görür." En iyi yaptığı şey kılıç kullanmaktı. Olası bir tehlikede Doğa'yı korumak için sağ eli sağlam olmalıydı.

Muhafızlardan ve Azınlıklardan bir grup Doğa'ya nefretle bakarak Gediz ve Hafız'ı içeri taşıdılar. Doğa bu tür bakışlara alıştığı için onları görmezden geldi. "Sen kalpsiz birisisin Asil Kılıç." Eğilip yerdeki kovalarını alarak akademiye doğru yürüdü. Asil'in hizasına gelince durup ona baktı. Üzerine titreyen bu sıcak tavırlarına hiçbir zaman inanmadı ama inanmak istemişti. Doğa, ona güvenmek için attığı ilk adımda Elzem'in ölümüyle yüzleşmişti. "Benim arkadaşım öldüğü gün sen ve arkadaşlarını gülerken gördüm. Sizler sevgi nedir bilmiyorsunuz." Elzem'in infaz edildiği gün onları görmüştü. O gece arkadaşının cesedi şifahanede cansız bir hâlde yatarken onlar dışarıda gülerek sohbet ediyordu. Doğa o sahneyi unutamazdı.

"Bu doğru değil Günişığı." Asil, daha yeni bazı şeylerin farkına varıyordu. Kahretsin! Doğa yine ondan nefret etmek için bir sebep bulmuştu ama yanılıyordu.

"Doğru değil mi?" Doğa, tam şuanda daha fazla ondan nefret ediyordu çünkü yalancının tekiydi. "Gözlerimle gördüm diyorum!"

"Hiçbir şey gördüğün yok!" Aşık olduğu kadının gözlerindeki nefreti gördükçe öfkesi gün yüzüne çıkıyordu. "Gördüğünü sandığın her şey yanılgıdan ibaret!" Evet, Araftaki herkes ölümlere alışık olduğu için uzun süre yas tutmazdı. Onlar ölümle iç içe bir hayat sürüyordu. Ölüm onların bir parçasıydı, ölmek ve öldürmek hep yaptıkları bir şeydi. Bu yüzden acı çekince bile zayıf görünmemek için bunu gizlemek hep yaptıkları bir şeydi. Ancak o gün gülmelerinin sebebi Elzem'i yok saymak değildi. Ölmeyen biri için üzülme ne kadar doğru olurdu?

Köle ve efendi arasındaki ilişki tamamen köleye bağlı hareket ederdi. Köle, efendisine hizmet etmek zorunda olduğu için efendisini hep duyar ve hissedirdi. O gece Savcı efendi konumunda olduğu için Elzem'in aslında ölmediğini anlamamıştı. Ancak Gediz, Elzem'in kölesi olduğu için aralarındaki bağın hâlâ devam ettiğini söylemişti. Elzem ölseydi bağlı olduğu tüm bağlar kopardı. O yüzden rahat davranmışlardı. Kız bir Oyunbazdı, intihar süsü yaratması mümkündü. Üçü onu gömdükten sonra neler olacağını görmek için mezarlıkta saklanıp beklemeye başlamışlardı. Kimsenin onun için gelmeyeceğini anlayıp Elzem'i mezardan çıkaracakları vakit Meliz gelmişti. Böylelikle Elzem'in suç ortağını da bulmuşlardı. Meliz onu çıkarınca kısa sürede kendisine gelen Elzem, mezarını kapatırken üçü oradan uzaklaşmıştı. Doğum gününde zaten ölecekti, o yüzden onu ele vermek yerine hiçbir şey görmemiş gibi davrandılar. Şimdi Doğa'ya gerçekleri anlatamazdı çünkü arkadaşının oynadığı oyun onu daha çok üzerdi. Zaten artık Elzem'de gerçek anlamda ölmüştü.

"Yanılgı mı? Ne demek istiyorsun?" Doğa, hâlâ bir açıklama beklediği için kendisine kızdı. Bu adamın söyleyeceği hiçbir şeye inanmazdı. "Anlatamam." Asil'in gözlerindeki tereddüt dolu ifadeyi gördü. Bir şeyler gizliyordu değil mi? Doğa, aslında ona inanmak istemişti. Babası ve Sıraç'ın kalbinde açtığı tüm yaraları Asil sarar gibi olmuştu. Ela gözleri hep ilgiyle bakar, en güzel gülüşlerini hep Doğa'ya sunardı. Kendi dünyasındaki erkeklerden çok farklıydı. Uzun, kahverengi saçları hırçın bir şekilde omuzlarından dökülürken, kılıç tutan bu adama yabancıydı. Ancak bir o kadar da tanıdık bir şeyler var gibiydi.

Asil gibi bir adamın ilgisini her kadın severdi. Doğa bundan hep kaçmıştı ama son günlerde onun rüzgârına kapılmaya başladığını biliyordu.

"Bu yanlış Tenebris." Kızlarla birlikte verdikleri sözü hatırlayınca o sözü tutmaya kararlıydı. "Bana karşı olan hislerin yanlış." Bu konuşmayı yapmanın zamanı geldi de geçiyordu. "İkimiz olamayız, seni bir daha

yakınımda görmek istemiyorum." Kararlı bir sesle konuştuktan sonra onu bırakıp akademiye girdi. Işık ve karanlık birlikte olamazdı.

"Farklı ırklardan olduğumuz için böyle konuşuyorsun." Asil, peşinden gelince koridorda yürürken su kovalarını bırakıp ona döndü. "Sence bu geçerli bir sebep değil mi?" Artık bunu kabul etmek zorundaydı. Her ikisini de zor durumda bırakıyordu.

"Değil." Bu belirsizlikten fazlasıyla sıkılan Asil, ikisinin arasındaki mesafeyi kapattı. "Farklı klanlar da olmamız bizim için engel değil." Onların arasındaki tek engel Doğa'nın ta kendisiydi. Asil'e hiç şans vermeden vazgeçmesini bekleyemezdi. "Sana olan hislerimi biliyorsun Günişığı." İsteddiği tek şey küçük bir umuttu. Birgün onu seveceğine dair küçük bir umut.

Doğa derin nefes alarak onun gözlerine baktı. "Seni sevmediğimin farkında mısın?" Elzem'den öğrendiği şekilde alaycı bir üslup takındı. "Tenebris liderinin oğlu için bu ne gurursuzluk?" Koridordaki insanlara bakarak sesini yükseltti. "Siz Tenebrisliler hep böyle gurursuz mu olursunuz? Yüz tane kalbim olsa birini bile senin gibi bir Tenebrise vermezdim!" Başta Tenebrisliler olmak üzere koridordaki herkes onlara bakmaya başladı. Doğa bugün Asil'i küçük düşürmeyi başarmıştı.

Bir erkeği taşıdığı sevgisiyle vurmayı başarmıştı.

Yutkunan Asil, saflığıyla hep aklını başından alan ışığından duyduklarına inanamadı. Onun aşık olduğu kadın mı bunları söylemişti? Etrafına baktı, onların içinde kendi halkı da vardı ve Asil hepsinin önünde küçük düşmüştü. "Gurur öyle mi?" Hayır, kimin ne düşündüğü umursamıyordu. "Ben seni ilk gördüğüm gün gururumu söküp attım be kadın! Sen bana neyin gururundan bahsediyorsun? Tüm itibarımı kaybedeceğimi bilerek sevdim seni!" Onları izleyen kalabalığı gösterdi. "Sence kimin ne düşündüğü umurumda mı? Seviyorum seni diyorum nesini anlamıyorsun?" Doğa'ya inat o da bağırarak herkesin duymasını sağladı. "Aşığım sana hatun, aşık!" Madem herkes her şeyi öğrendi, o vakit bundan sonra ne babası ne de klanı onu durduramazdı.

Bu kadın onun karısı olmalıydı, kaçışı yok.

Asil'in bu çıkışı karşısında gözlerini irice büyüten Doğa, "Sen hastasın," deyince güldü. "Bir tek sana." Uslanmıyordu!

"Asil! Seni gerçekten istemiyorum!"

"Ama ben istiyorum."

"Sevilmiyorsun Asil!"

"Tarafımdan çok seviliyorsun hatun."

"Seni sevmiyorum diyorum!"

"Sevmen de gerekmiyor! Sana beni sev demiyorum ki, sadece benim sevgime karışmayı bırak!"

"Sevdiğin kişi bensem karışmaya hakkım var!"

"Beni çıldırtma Günışığı! Seni sevmek için senin iznine ihtiyacım yok! Ama evlenmek için iznine ihtiyacım var." Ensesini kaşıyarak bir çocuğun saflığıyla Doğa'ya baktı. "Acaba benimle evlenmeyi düşünüür müsün?" Evet, bunu gerçekten sordu.

"Sen? Ne?" Doğru mu duydu?

"Benimle evlenmek ister misin diyorum?" Neden Gediz'i yaraladı ki? Şimdi burada olsaydı evlilik teklifi konusunda ondan birkaç nasihat alabilirdi. Tanrı aşkına daha önce hiçbir kadınla evlenmek istememişti ki, bu teklifin nasıl yapıldığını bilmiyordu!

Doğa, karşısındaki akıl hastasına hayretler içinde bakıyordu. Evlenme teklifinden mi bulundu? Hemde kaba bir şekilde? Gerçi ne bekliyordu ki, bir Tenebrisin diz çöküp kibar bir şekilde bunu söylemesi asıl şaşırtıcı olurdu. "Hayır." Bu cevabı verirken hiç zorlanmadı. "Hayır mı?" Asil, artık sevdiği kadından güzel bir şeyler duymak istiyordu. "Önce bir düşünseydin?" Bir dakika bile düşünmeden hayır dediğine inanamıyordu.

Doğa omuz silkti. "Düşündüm ve cevabım hayır."

"Hangi ara düşündün? İlk dakikada hayır dedin." Eğer cevabı evet olacaksa ona düşünmesi için fazladan birkaç yıl verebilirdi.

Asil'in bu uslanmaz tavırları az kalsın onu güldürecekti. Bu adam bir şekilde onun öfkesini yatıştırmayı iyi biliyordu. "En yakın arkadaşım senin arkadaşının ablası yüzünden ölmüşken cevabım sonsuza kadar hayır olacak."

"İyi de benim burada ne suçum var?" Gün geçtikçe Gediz'i daha fazla öldürmek istiyordu. O serseri önce babasının metresini ayartmıştı, şimdi ise sevdiği kadının ona hayır demesinin sebebi olmuştu! Neden hâlâ onunla arkadaştı onu da bilmiyordu!

"Sevgine beni inandırmadığın sürece seni asla sevmem." Asil, karşısındaki acımasız kadına içi acıyarak bakıyordu. Aylardır ona olan hislerini hep açık etmişti ve hâlâ inanmıyordu. Onu nasıl inandıracağını bilmiyordu. Doğa onu sevmediği gibi ona olan duygularıyla oynuyordu. "Seni nasıl inandırabilirim?" Bunu da kabul etti. Bir kez daha Doğa için kendinden ödün verip onun için savaşmayı kabul etti. Doğa yerine başka bir

kadın ona bu şekilde muamele etseydi Asil, o kadını hemen unuturdu. Ancak kalbini bir vicdansıza vermişti, şimdi Doğa ellerinde tuttuğu kalbi paramparça ediyordu.

"Gerçekten beni inandırmak istiyor musun?"

"Cevabı zaten biliyorsun."

"Kanıtla o zaman."

"Ben senin için kendi karanlığımı söndürürüm Günişığı. Daha benden nasıl bir kanıt istiyorsun?" Kendi klanının diline düşmüş, Doğa'ya olan aşkı yüzünden hepsinin maskarası olup çıkmıştı. Yarın babasının her şeyden haberi olacaktı. Belki de Asil'i evlatlıktan reddedip klandan kovacaktı. Ve Asil bütün bunları kabul ederek Doğa'yı seçmişti. Daha ona nasıl bir kanıt sunabilirdi ki? Sevgisi Doğa için bu kadar değersiz miydi? Yoksa değersiz olan Asil miydi?

Sevmek neden işkencelerin en büyüğüdü?

Bir kez olsun ona tebessüm etse Asil, tüm dünyayı karşısına alacak biriyken sevgisi sorgulanıyordu.

"Sana inanmamı istiyor musun?" Doğa iyice ona yaklaşıp başını kaldırdı. "O zaman bir daha karşıma çıkma!" Ona bir imkânsız şart koşmuştu.

"Bunu yapamam!" Farkında olmadan sesini yükseltti. "Ben, seni vazgeçmek için sevmedim!"

"Ama yapmak zorundasın!"

"Seni bırakmamı hiçbir güç sağlayamaz!"

"Evliyim ben!" Bir sessizlik oluşunca Doğa elindeki son kozu ona karşı kullandı. "Bir erkeğin karısıyım!" Hiçbir zaman kimsenin karısı olmamıştı. Kağıt üzerinde yaptığı bir aylık evliliği ona karşı kullanmaktan başka şansı kalmamıştı. "Neler diyorsun sen?" Şaşkınlıktan zor konuşan adamın gözlerine uzun süre bakamıyordu. Dudaklarından evli olduğunu söyleyen kelimeler çıktığı an pişman olmuştu. Asil'in afallamış hâline bakınca pişmanlığı çoğalıyordu. Ona gerçek anlamda acı vermeyi başarmıştı.

"Günişığı?" Asil, duyduğu şeylerin gerçekliğini sorguluyordu. "Sen az önce ne dedin?" Evli olduğunu söylemiş olamaz değil mi? Hayır onun ışığı onu bunca zaman kandırmış olamazdı. "Tamam, öyle olsun." Hızlıca başını salladı. "Tamam bir daha çıkmam karşına, ama sende böyle şeyler söyleme." Sırf onu uzaklaştırmak için bunu söylemişti değil mi? Onun Günişığı başka bir erkeğe ait değildi, olamazdı.

Doğa ona evliliğindeki küçük ayrıntıyı anlatmak istedi. Özellikle Asil, onun karşısında bu kadar savunmasız ve çaresizlik içinde kıvranırsa bunu

daha çok yapmak istedi. Ama yapmadı, Elzem aklına gelmişti ve bu onu susturmuştu. Onun canını yakan herkesin canını yakmak istiyordu. Elzem sahip olduğu her şeydi, şimdilerde kimsesiz kalmıştı. Ona bunu yaşatan herkesten intikam almaya kararlıydı ve Asil onlardan biriydi. "Üzgünüm..."

"Niçin?" Asil onu anlamıyordu, anlamaktan korkuyordu. "Niçin üzgünsün?" Doğa'nın gözlerine bakıyordu. Dudaklarından çıkacak sözler gözlerini yansıyor, onun tanıdığı ışığını gizliyordu. "Üzgünüm." İkinci kez aynı şeyleri tekrarlayıp geriye çekildi. "Şuanda seninle muhatap olarak eşime haksızlık yaptığım için çok üzgünüm." Asil, hayır dercesine başını iki yana salladı. Hayır, sus demek istedi. Evli olduğunu bu kadar kolay söyleyemezdi. Tamam, karşısına çıkmayacağını söylemişti değil mi? O hâlde bu tatsız şakayı neden uzatıyordu?

"Asil, ben evliyim."

"Sus..." Güçlkle konuşurken bunu duymaya dayanamıyordu. "Sen evli olamazsın. Parmağında yüzük bile yok, sus artık, sus!"

"Konaktaki son gecemde elimi yıkarken lavaboda çıkarmıştım."

"Sana sus dedim!" Bağırarak yerdeki su kovalarına vurup onları devirdi. "Yalan söylüyorsun!" Doğa'nın omuzlarını tuttu ve gerçeği duymak için onu sarsmaya başladı. "Senden uzak durmam için yalan söylüyorsun!" Doğa, omuzlarında ki ellere bakıp yutkundu. Etrafına ördüğü kalkan Asil'in ellerini yakıyor, parmaklarında dumanlar çıkıyordu. "Elin yanıyor..." Yalvararak uzaklaşmak istedi ama Asil daha sert tuttu onu. "Yanan ellerim değil ki." Bir yakarış vardı gözlerinde. "Ne olursun bu tatsız şakayı bitir artık." Evli olamazdı, olmamalıydı.

Çok sevmişti be! Onu böyle kanatamazdı.

Asil, böyle yaptıkça Doğa daha çok acı çekiyordu. Hayır, bu yanlıştı. Onun acısı Doğa'nın canını yakmamalıydı. "Soyadım neden Akay diye hiç sorgulamadın." Gözleri doldu, ağlamamak için kendisini tuttu. "Elzem ve İtir ile aynı soyadı taşıyorum ama aynı kanı taşımıyoruz." Boğazında bir düğüm oluşmuş, yutkunamadı. "Kızların yengesiyim..." Son söyledikleriyle önce Asil'in elleri omuzlarını bıraktı, sonra ise sendeleyerek Doğa'dan uzaklaştı. "Onların kardeşiyle mi?" Sarsakça geriye doğru adımlar atarken her şey bitmişti.

Başka bir erkeğin kadını mıydı?

Bir sarhoşun adımları gibi sendeleyerek geriye çekildi. Her şey etrafında dönüyor, Doğa'nın yüzü fazla sahte geliyordu. "Sen ışık değilsin, benden daha fazla karanlıksın Doğa." İlk kez ona ismiyle hitap etmişti. Oysaki

Günişığı ne çok yakışıyordu ona. Başka bir adamın ışığı onun aydınlığı olamazdı.

"Sahte ve yalansın." Onu kandırmıştı. Evet, onu kandırmıştı çünkü suskunluğu en büyük yalanıydı! Aylardır ona bu gerçeğı söylemek için çok fazla fırsatı vardı, ama susmuştu! Ona kalpsiz derken asla susmadı, canavar derken fazla konuşkandı! Uzak dur benden derken korkusuzdu, ama tek bir kelimeyi söylemek yerine suskundu! Evliyim! Bu lânet olası kelime dışında her şeyi söylemişti! Eğer ilk günden evli olduğunu söyleseydi şimdi böyle olmazdı. Ona olan hisleri büyümez, bu kadar çok sevmezdi. Doğa susmuştu çünkü onu vurmak için doğru zamanı bekliyordu. Babası haklıydı, Işıktan Gelenler karanlığın en büyük düşmanıydı.

Ne kadar nefret ediyor olsa da, yine ve yine babasının, "Ben demiştim," diyen sesini duyar gibiydi.

Sevdiği kadın, başka bir erkeğın kadınıydı. Onun gözlerine baktı, nefesi kesildi. Asil'den başka kimler bakmıştı bu gözlere? Bir kez bile dokunamadığı saçlarına hangi erkeğın eli değmişti? Bedeni yakıcı bir öfkeyle dolarken onu başka bir adamla düşlemek çıldırmasını sağlıyordu. "Sen..." Konuşursa onun kim olduğunu unutup zarar verebilirdi. Asil şuanda bir çılgınlık yapmamak için kendini güçlölkle durduruyordu. "Başka bir erkeğeye ait kadın, benim kadınıml olamaz." Derin nefes alarak içindeki karanlığa sarıldı. Daha fazla kendisini onun karşısında küçük düşürmeyecekti. "Var git yoluna hatun, bundan sonra ne kalbim sana atar ne de seni sevebilirim." Doğa'ya sırtını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı ve akademiden çıktı. Oysaki ne çok sevmişti...

Doğa, ondan daha kötü bir hâlde giden adamın arkasında öylece baktı. İlk birkaç dakika hiç kıpırdamadan sebep olduğu enkazı yaşadı. Çok sonradan kendisini toparlayıp o da akademiden çıkmıştı. Kulübesinin kapısından içeri girene kadar tepkisizdi. Kapıyı kapatınca yatağının üzerine oturdu ve ağlamaya başladı. "Neden acıyor?" Elini kalbinin üzerine bastırarak hıçkırdı. "Neden bu kadar çok acıyor?"

Asil'i sevmiş olamazdı değil mi?

"Elzem..." Ağlayarak yanında olmayan tek kişiye sığındı. "Sana ihtiyacım var." Elzem ondan iki yaş küçüktü ama Doğa'yı her şeyden koruyacak kadar güçlüydü. "Canım yanıyor, Elzem." Hıçkırıklarını susturmaya çalıştı ancak işe yaramıyordu. "Sen varken her şey daha kolaydı." O, varken Doğa korkmazdı, acı çekmez, endişe etmezdi. Çünkü Elzem yanında olan kimsenin üzülmesine izin vermezdi.

"Neden gittin ki!" Gözyaşları içinde bağırdığında kulübesinde ince bir ses yankılandı. "Doğa? Bekle! Seni nasıl duyuyorum?" Doğa, yatağın üzerinden fırlayarak ayağa kalkarken şaşkındı. "El-Elzem?" Az önce onun sesini duymuş olamazdı değil mi?

Çok fazla özlediği için olmayan sesler duymuş olmalı.

"Yanılığ." Omuzları çökünce yeniden yatağın üzerine oturdu. "Gerçek olmanı o kadar çok isterdim ki, ama sen ölüsün." Gözleri dolunca şaşkın çıkan bir ses duydu. "Ölü kısmını hiç üzerime almıyorum aptal Işık." Kahretsin! Bu gerçekten Elzem'in sesiydi! Doğa onu duyuyor mu?

Hayretler içinde yine ayağa kalkıp etrafına bakındı. "Bu gerçekten sen misin? Elzem neredesin?"

"Cehennemin dibindeyim Doğa, sen?"

Koşarak mutfığa girip orayı kontrol etti. "Alay etmeyi bırak, neredesin?" Mutfakta yoktu.

Gülen sesini duydu. "Cehennem konusunda şaka yapmıyordum."

"Elzem! Ben ciddiym, neredesin?" Aceleyle mutfaktan çıkıp banyonun kapısını açtı. Kahretsin ki burada da yoktu! "Doğa, benim şaka yaptığımı hiç gördün mü?" Yutkunan kız sendeleyerek duvara tutundu. Haklıydı, şaka yapmak gibi şeyleri fazla gereksiz bulurdu ve yapmadığı gibi ona yapılmasına da tahammül etmezdi. "Yani gerçekten cehennemde misin?" Bu sefer yüksek sesle gülüşünü duydu. "Hangi açıdan baktığına bağlı. Kıyamet sonrası hep ilgimi çekmiştir." Üçüncü kez yatağın üzerine otururken yine onu anlamıyordu. Hep olduğu gibi fazla karışık konuşuyordu. O aslında şu anda ölümler diyarındaydı değil mi?

"Elzem..." Derin nefes aldı. Bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Ben Araftayım, seni duyuyorum ama yanında değilim." Onun olduğu her yerde olmak istiyordu.

"Hey! Üzülme, bunu biliyorum." Doğa'yı mutlu etmek için sesini neşeli çıkarmaya çalışıyordu, ama sesi buruktu. "Sen bir Aykırısin, boyutlar arası sesini duyurmak yeteneklerinin arasında olmalı." Doğa'nın yas tutan yüreğine küçük bir ışık doğdu. Yani bundan sonra istediği her an arkadaşıyla konuşabilir mi? Belki de ilk kez Aykırı olduğu için üzülmedi. Kendisi olmasa da sesi hep yanında olacaktı.

"Nasılsın Elzem?" Kucağındaki elleriyle oynarken bir sessizlik oluşunca telaşlandı. "Elzem?" Onun sesini şimdi neden duymuyordu? "Buradayım Doğa." Rahatlarken onun sesi fazla buruk çıkmıştı. "Sadece..." Yine bir sessizlik. "Şu zamana kadar kimse nasıl olduğumu hiç sormadı. Demek ki

böyle bir duyguymuş." Doğa, ellerini dudaklarına bastırarak hıçkırıklarını gizlemeye çalıştı. Doğru söylüyordu, o hep güçlü görüldüğü için ona nasıl olduğunu hiç sormadılar. Ne Doğa, ne de bir başkası bunu ona hiç sormadı. Elzem, kan kusup kızılıcık şerbeti diyen biri olduğu için onu hep iyi sanmışlardı. Belki de o fazla ketum değildi, belki de konuşmak için hep bir, 'Nasılsın?' Sorusunu beklemişti.

O, güçlü görünmeye çalıştı ve herkes onu yıkılmaz sandı.

Oysaki en kırılgan olanlar duygularını gizleyenlerdir. Doğa, bunu unutmuştu, herkes unutmuştu.

"Seni özlüyorum, çok özlüyorum." Daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladı. "Senden sonra hiçbir şey aynı değil." Sanki bir yıkım başlatıp gitmiş gibi her şey fazla kasvetliydi. Aradan geçen bu bir ayda çok fazla şey olmuştu.

"Aynı değil derken ne demek istedin? Neler oldu Doğa?" Ona ne söyleyebilirdi ki? Mara, iki hafta önce tüm eşyalarını toplayıp akademiden ayrılmıştı. Eğitimine başka bir yerde devam edeceğini söyleyip gitmişti. Ve Itır... O da gitmişti. Ablasının cenazesini kaldırdığı gün kayıplara karışmıştı. Sanki hiç var olmamış gibi arkasında en küçük bir iz bile bırakmadan çekip gitmişti. Birileri onu arıyor mu bilmiyordu çünkü Doğa, onu hiç merak etmiyordu. Onu arayacak kişiler Üç Silahşörlerdi ve onların revirden çıkmasına hiç izin vermediği için kimse aramıyor diyebilirdi. O, nankör yalnız kalmayı hak etmişti. Doğa, onun için üzülüyordu.

"Hepsi çok iyi." Ona yalan söyledi. "Kızlar hâlâ bıraktığın gibi." Arkadaşı yeterince acı çekmişti, gerçekleri söyleyerek onu daha fazla üzmecekti.

"Sesinden yalan söylediğini anlıyorum. Hatta şuanda kucağındaki ellerinle oynadığına bahse girerim." Doğa hemen kucağındaki ellerini çekti. "Yok öyle bir şey." Onun gülüşünü duydu. "Sağ elini dudaklarından çekersen sana inanırım." Gözlerini irice açan Doğa, elinin hangi ara dudağına gittiğini anlamamıştı. Bunu nasıl bilmişti? "Şimdi ise bunu nasıl bildiğimi sorguluyorsun değil mi? Etrafımdaki insanları inceleyecek kadar iyi bir gözlemci olduğumu biliyorsun. Sen ne zaman yalan söylesen önce ellerinle oynuyorsun, daha sonra karşı tarafın dikkatini çeker diye panikleyip dudağına dokunuyorsun. Itır, gerçek anlamda asla yalan söylemez. Şu ana kadar hiç yalan söylemediğini biliyor musun? Mara ise önce yalan söyler, beş dakika içinde kendi yalanını ifşa eder. Sıraç, yalana çok az başvurur, ama bunu yaptığında eli kendiliğinden yumruk olur.

Yavuz, yalan söylemekten bile korkar. Daha sayayım mı? İnan bana en ilginç olanını sona sakladım. Bence İlkokul öğretmenimin hikayesi ilgini çekecektir." Doğa, kıkırdayarak başını iki yana salladı. İşte yine yapmıştı, yine onu güldürmenin bir yolunu bulmuştu.

"İtir gitti, Mara'da öyle..."

"Biliyorum, senin bile bilmediğin çok şey biliyorum. Size yardım etmem için söylediklerimi sorgulamadan yapmak zorundasın." Hâlâ onları mı düşünüyordu? Kim bilir şuanda ne tür zorluklarla uğraşıyordu ve o, her şeye rağmen hâlâ yardım etmeye mi çalışıyordu. Elzem Akay olmak gerçekten zor olmalı.

"Tamam, ne yapmamı istiyorsun?"

"Afra'yı durdurmak zorundasın. Eğer orada olsaydım bunu ben yapardım, ama ben orada değilim." Yine mi Afra? Bir aydır herkes onu konuşuyordu. Döndüğü gün yoğun enerjisi hissedilmiş, tüm klanlar onu arıyordu.

"Herkes onu arıyor ve kimse yerini bilmiyor Elzem."

"Çünkü herkes onu uzakta arıyor ama burnunuzun dibinde. Son bir aydır neden köle gibi çalıştığını hiç sorgulamadın mı?"

"Elif kahyanın zalimlikleri."

"Değil! Kahyanın tek derdi bendim, sen değil. Afra, onu telkin etti."

"Telkin? O da ne?"

"Aptalsın Doğa!" Sinirlenmeye başladığını hissediyordu. "Telkin, hipnoz gibi bir şeydir. Afra'nın Aykırı yeteneklerinin içinde telkin var, yani göz teması kurduğu kişileri etkisi altına alabilir. Onların zihinlerine istediği anıları ekip, istediği şeyleri silebilir. Etkisi altına aldığı birine git uçurumdan atla deyince, o kişi bunu sorgulamadan yapar. Sana Asil'e kötü davranmanı söyledi ve sende bunu yaptın!" Duydukları karşısında soluğunu tutan Doğa, buna inanmak istemiyordu. Elzem'e olanlar için Asil'i incitti, sebebi Afra değildi.

"Hayır." Telaşa kapılarak ayağa kalktı. "Afra'yı hiç görmedim, bu dediğin mümkün değil."

"Ben boş konuşmam Doğa Akay! Şimdi kes sesini ve beni dinle, çünkü değer verdiğim herkesin o kadının kuklası olması yeterince canımı yakıyor!" Bağırarak sesini duyunca başını salladı. Elzem, ölümler diyarında olabilir, ama onu kızdırmaması gerektiğini iyi biliyordu. Peki Elzem, bütün bunları nasıl biliyordu?

"Bir ay önce kulübenin kapısını çalıp seninle sohbet ettiğini bile sana unutturdu! Kahretsin! Bir aydır onun istediği gibi davranıyorsun. Üç

Silahşörler Itır'ı aramasın diye seni telkin etti ve sende onların revirden çıkmasına izin vermiyorsun. Farkında değilsin ama sen bütün bunları benim için değil, onun için yapıyorsun. Gediz, Itır'ı bulamazsa onu ablasına karşı koruyamaz! Doğa, Asil'i sana karşı silah olarak kullanacak! Bugün onu çok kırdın ve Asil şuanda handa sarhoş oluyor. Afra belki de onu da telkin edecek. Asil, acı çekiyor ve bizzat kendisi Afra'dan sana beslediği tüm hislerin yok olmasını isteyebilir. Peki Afra bu kadarıyla yetinir mi dersin? Hayır, Asil tüm gardını indirmişken ondan bir canavar yaratabilir!" Gerçekleri sonunda fark eden kız, elini korkarak kalbine bastırdı. Hayır, Asil ondan intikam almak için böyle bir yola başvurmazdı. Afra'nın tarafına geçmezdi, bunu yapmazdı değil mi?

"Elzem..." Aceleyle etrafına bakındı. "Bunu nasıl durdurabilirim?" Afra'nın bu kadar ileri gideceğini tahmin edemezdi. Haftalardır onun söylediklerini yapmış, her şeyi onun için kolaylaştırmıştı! Asil'i karşısında bulmayı istemiyordu, bu korkunç bir şey olurdu.

"Asil için yapacağın bir şey yok. Bundan sonra ondan uzak durmaya çalış, çünkü artık karşı safta olabilir. Sana zarar verebilir Doğa, etki altındayken her şeyi yapabilir. Gediz ve Hafız'ı rahat bırak çünkü onlar en azından seni Asil'e karşı koruyabilir. Gitmem gerekiyor ama öncesinde bir şey yapmanı istiyorum. Sen ve kızları Afra'dan kurtarmanın tek yolu bu."

"Ne? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Afra ve sebep olacağı tehlikeleri durduracak tek kişiyi Araf'a getir."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Sıraç ve Yavuz'u Araf'a getir Doğa. Akay erkeklerini Araf'a getir, bırak hepsinin canına okusunlar! " Gerçekten böyle bir şeyi söyledi mi? Portal açılmadan onları buraya getiremezdi ve kapıyı açmak imkansıza yakındı.

"Tanrı aşkına sen neler söylüyorsun? Kapıyı açmak Kalkanları öldürebilir, ayrıca bunun için dört Kalkana ihtiyacım var ve sen ölüsün. Üstelik Sıraç bir fâni, bizim gibi yetenekleri yok onları nasıl durdursun? Yavuz'un cesaretine değinmek bile istemiyorum." Buraya geldikleri an onları öldürürlerdi.

"Annem Medusa'yı iki kez çağırdı Doğa! İkincisi benim hayatım içindi, ama ilki Sıraç ve Yavuz içindi. Anneannem neden ölümler diyarında sanıyorsun? Suzan Dilzah, nesiller boyunca süren Avcıların soyundan geliyor. Yüzyıllar öncesine dayanan bir olay bu. Avcılar on kuşak öncesine dayanıyor. Tanrılar asilik yapan klanları ölümsüzlükle lanetledi ve birbirlerini tüketsinler diye onlara farklı yetenekler verdiler. Ancak Arafta

masumlar da vardı, faniler! Ölümsüzleri onlardan korumak için tam yirmi dört fani aileyi Avcı olarak lanetlediler. Ölümsüzlerin yetenekleri Avcılara işlemez, onları yenmek için fiziksel güç uygulamak zorundalar. Avcılar yıllar boyunca kendi bölgelerini Ölümsüzlerden korumayı başardı, Avcılar hayattayken Ölümsüzler güvende değildi. O yüzden klanlar birleşip Avcılara saldırdı. Birebir onlara karşı bir şansları olmadığı için birleştiler! Yirmi dört aileye karşı yüzlerce aile! Atalarımın biri olan Macit Akay, o gece ilk geçiti açmayı başardı. İlk Kalkanlar onlardı Doğa! Meliz'in aslında dünyadayken lanetlediği tüm o çocukların her biri Avcı soyundan geliyor, çünkü sadece Avcılar Kalkan olabilir! Dört güçlü Kalkan geçiti açtı ve tüm çocuklarını dünyaya kaçırdılar. Bu çocukların içinde babamın geldiği soy, yani Akaylar da vardı ve annemin geldiği soy olan Dilzahlar da vardı. Sadece bu kadarı da değil, senin ve Mara'nın da ataları vardı." Şaşkınlık içinde gözlerini irice açtı. Yani kızlar birbiriyle bağlantılı mıydı? Her birinin ataları birer Avcıydı! Bu onların en büyük ortak noktası olmuşken, aralarındaki bağ azımsanmayacak kadar büyüktü.

"Hepimiz Avcıların soyundan geliyorsak Ölümsüzlerin güçleri bizi neden etkiliyor Elzem?"

"Çünkü biz dördümüz lanetlendik. Avcılar korumakla görevlendirildi, ama annelerimiz bunu yapmadığı için bizler lanetlendik." Bu da onları Avcı olmaktan çıkarıp Avcıların düşmanı olan gruba dahil etmişti.

"Bizler lânetlendik, fakat ailelerimiz hâlâ birer Avcı. Avcılar, Ölümsüzleri öldürecek tek klan, hiçbir güç veya büyü onları etkileyemez. Etraflarında olan her şeyi görürler, buna hayaletler de dahil. Tüm doğaüstü varlıkları görürler. Annem bunu biliyordu. Hepimizin ailesi bunu biliyordu, çünkü onlar da Avcı oldukları için her şeyi görüyorlardı. Annem oğulları aynı şeyleri yaşasın istemedi, ait oldukları dünyayı kimlerle paylaştıklarını görsün istemedi. O yüzden Medusa'yı çağırıp Sıraç ve Yavuz'un Avcı tarafını uyutacak kara büyüyü yaptırdı. O yıllarda henüz iki veya üç yaşında olan Sıraç ve Yavuz'un yeteneklerini büyüyle kapattı." Böylece her ikisi de normal bir yaşam sürdürdüler. Yılmazlar, yani Mara'nın ailesi o yüzden kaç kuşaktır Akaylara hizmet ediyordu. Çünkü ataları Araftayken de onların yanında çalışıyor olmalı değil mi? Ya da onlara karşı borçlu oldukları için her daim sadık olmuşlardı. Sebebini tam olarak bilmiyordu, ama Mara'nın ataları nesiller boyunca hep Elzem'in atalarına hizmet ettiği için iki aile hiç ayrılmamıştı.

"Yılmazları mı düşünüyorsun? Mara'nın ataları bir zamanlar Akay'ların kölesiymiş, modern çağda ise hizmetçileri olmuşlar."

"Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Atalarımın ruhlarıyla aynı yerdeyim Doğa. Bilgi kaynağım atalarımın biri olan Macit, yani Avcıların ilk kurucularından biri." Yüzyıllar önce yaşamış, bilmem kaç kuşak öncesinden kalan akrabasından bahsediyor olamaz değil mi?

"Seninle konuşmam dikkat çekerse başım belaya girer. Daha sonra yine konuşuruz ama şimdi yapmam gerekenler var. Araftaki tüm Avcıları öldürmüş olabilirler, ama mutlaka Avcıların soyundan gelen birkaç kişi kurtulmuştur. Dört Kalkanı oluşturmak için onlardan birini bulursan benim yerime o halkayı tamamlar. Kapıyı açınca sakın dünyaya gitmeyin! Doğa ciddiğim geri dönmek yok, sadece Akay erkeklerini getirin." Elzem, geri dönmeyin diyorsa mutlaka bildiği bir şeyler olmalı. Onları korumaya çalışıyordu ve geri dönmek kızlar için güvenli olsaydı o zaman gitmelerine izin verirdi.

"Fanilerin bölgesini araştıracağım Elzem." Eğer hâlâ yaşayan Avcılar varsa onları bulup Sıraç ve Yavuz için kapıyı açacaktı.

"Hayır, sen yapma. Bu çok zaman alır ve fazla dikkat çeker. Her boyuttaki herkesle konuşabilirsin, Mara'ya sesini duyur o bulur." Doğru ya, Mara kâhindi değil mi? Hayatta kalan Avcıların nerede olduğunu görebilirdi.

"Elzem, geri gelemez misin? Dönmenin bir yolu yok mu?"

"Geri dönmek için bir sebebim yok Doğa." Sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı. "Geride bıraktığım herkes beni çok kanattı. Biliyor musun dönmenin yollarını aramıyorum." Pes mi etmişti? Bu Elzem Akay'ın yapacağı bir şey değildi. O, savaşçıydı, yenilgiyi asla kabul etmezdi.

"Oraya sevdin mi? O yüzden mi dönmüyorsun?"

"Sevmek?" Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Tam tersi olduğu için dönmüyorum."

"Nefret ettiğin bir yerde kalmak için neden ısrarcısın?"

"Çünkü buradan nefret ediyorum, kalmam için bu yeterli bir sebep." İtir, haklı olabilir mi? Gerçekten de nefret ettiği her şeye bağlanıyor olabilir mi?

"Dönmeni istiyorum, benim için bunu yap."

"Üzgünüm, ama dönmeyeceğim." Aklını kaçırmış olmalı!

"Ne demek dönmüyorum?" Gittikçe sinirleniyordu. "Elzem, sen ne diyorsun?" Acı çektiği bir yerde kalacak kadar çıldırmış olamazdı.

"Dönmüyorum Doğa!" Ona bağırarak kestirip atmıştı. "Burayı yıkmadan oraya gelmiyorum." Lânet olsun! Doğa' da bundan korkuyordu. Ortalığı karıştırmadan rahat durmayı bilmiyordu. "Tanrı aşkına neden gittiğin her yeri yıkmak istiyorsun? Elzem neden böyle yıkıcısın, ne olur biraz yapıcı ol," diye ona yalvardı. Gittiği her yerde deprem çıkarmadan rahatı gelmiyordu. "Bana yapılan saygısızlığı görmezden gelmemi mi istiyorsun? Bu lânet ölümler kiminle uğraştıklarını bilmiyorlar!" Kahretsin ki Doğa bundan korkuyordu! Kim bu deliye saygısızlık yapacak kadar aklını kaçırmış olabilir ki? Kibar ruhu hiçbir saygızlığa tahammül edemezdi. Bu da onun çılgın takıntılarından biriydi.

"Orayla işin bittiğinde dönmenin yollarını arayacaksın, söz ver bana." Gülüşünü yine duydu. "Gerçekten söz vermemi istiyor musun?" Doğa, hatırladıklarıyla yüzünü buruşturdu. "Haklısın, bu konuda sakın bana söz verme." Verdiği tüm sözleri inadına bozmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

"Dinle..." Sesi fazla içten geliyordu. "Nerede olursam olayım size zarar gelmesine izin vermem. Senin Aykırı yeteneğin benim en büyük silahım. Uzakta olabilirim ama sizi hep izliyorum. Ben her tehlikeye karşı seni, sende diğerlerini uyardıkça güvende olursunuz. Afra sorunu ortadan kalkınca ruhum huzur bulacak."

"Peki ya sonra?"

"Sonrasında ben yokum arkadaşım. Acı veriyor Doğa, her şey artık bana acı veriyor. Afra, Savcı'ya benimle ilgili olan her şeyi unutturdu. Kim beni düşünürse onu görürüm, ama bir aydır Savcı'yı hiç görmedim. Artık geri dönmek istemiyorum..." Savcı yüzünden! O, Elzem'i unuttu diye savaşmaktan vazgeçti. Belki de Afra aynı şeyleri Asil'e de yapacaktı. Bu kadının çok tehlikeli bir yeteneği vardı ve onu Elzem ile bağlantısı olan herkese karşı kullanıyordu!

Afra'yı durduracak kişiler Sıraç ve Yavuz ise, o hâlde Doğa onları getirecekti!

Elzem ile olan bağıni keserek Sıraç'ı düşlemeye başladı. Onu düşünerek birkaç kez adını söyledi. Bu yeteneğini az önce Elzem'i düşünerek fark etmişti, eğer Sıraç'ı da düşünürse ona sesini duyurabilirdi. "Sıraç? Beni duyuyor musun?" Eski kocasıyla konuşacak olmanın gerginliğini yaşıyordu.

"Doğa?" Onun sesini duymak bile nefesini kesmişti. "Doğa, bu sensin değil mi? Araba kullanırken seni nasıl duyuyorum? Her neyse bunu merak etmiyorum, bana derhal nerede olduğunu söyle!" Doğuştan bir Avcı olduğu

için farkında değildi ama bu tür doğaüstü şeylere alışkınmış gibi duyduğu ses onu fazla şaşırtmadı.

"Sıraç, ben..." Daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. Onu bile özleyecek kadar çok şey yaşamıştı. "Sıraç, biz bir cehennemi yaşıyoruz. Medusa, bir ritüel yaparak bizi Araf diye bir yere sürgün etti. Geçit kapısını açmak için Kalkanları, yani bizi kullandı." Burada çıkmanın bir yolu yoktu. Araf gitmelerine izin vermiyordu.

Önce bir sessizlik oluştu, büyük ihtimalle Sıraç duyduklarını anlamaya çalışıyordu. Fakat daha sonra onun kızgın sesini duydu. "Doğa! Ağlamayı bırak ve oraya gelmemi sağla!" O, gerçekten bir Avcıydı değil mi? Fazla korkusuzdu bunları söylerken.

"Yapamam Sıraç." Elzem'in yerine geçecek Kalkanı bulmadan kapıyı açamazdı. "Burası tam bir cehennem, gelmek istemezsin." Nereye geleceğini bilmeden onu da Araf'a kurban etmek istemiyordu. Bunun suçluluğunu çekemezdi.

Bu sefer Sıraç'ın öfkeden gürleyen sesini duyunca ürperdi. "Sizi orada bırakamam! Kalkanlar kapıyı yine açabilir, kızları bul ve aynı ritüeli tekrar yapın. Yavuz ve benim için kapıyı açmalısınız!" Peki Yavuz'un bundan haberi var mıydı? O kendi gölgesinden korkan biri, abisinin bu düşüncesini bildiğini sanmıyordu.

Bir an ona her şeyi anlatmak istedi. "Ama Elzem," deyip son anda sustu. Kız kardeşinin öldüğünü duymak onu çıldırtırdı. "Ne oldu Elzem'e?" Sıraç, henüz Avcı olduğunu bilmeden fazla kontrolsüzdü, eğer Elzem'e olanları öğrenirse bir delilik yapabilirdi. "Cevap ver Doğa! Ne oldu kardeşime!" Doğa hemen ikisinin arasındaki bağı keserek onun sesine kendisini kapattı. Bu soruya şimdilik cevap veremezdi. Sıraç'ı buraya getirince her şeyi bizzat anlatırdı, ama bu uzaklıkta yapamazdı.

Bir kardeşin, diğerinin ölümüne sebep oldu, demek kolay değildi.

"Kabul edelim bu konuda ikimiz de çok kötüyüz." Mara, oltasını çekip boş kancaya bakarak güldü. "Bu akşam menüde balık yok, neden yine avlanmıyorsun?" Başını çevirip yanında oturan Itır'a bakınca, onu yine fazla durgun gördü. Berbat bir haldeydi. Son bir aydır ne tebessüm etmiş ne de doğru düzgün konuşmuştu. Herkes ondan nefret ediyor olabilirdi, ama Mara onun için akademiden ayrılmıştı. Bir kâhin olduğunu fark edince Itır'ın eşyalarından birini kullanarak yerini bulmuştu. Araf'a ilk geldiklerinde fanilerin bölgesinde buldukları kulübeye taşınmıştı. Tüm gününü tek başına

geçirerek ablasına olan ihanetiyle yüzleşiyordu. Hayır, onu kendi yalnızlığına bırakacak değildi. Burada kalacak ve Afra, İtir için gelince onu koruyacaktı. Afra, bir Aykırı olabilirdi ama Bilgelerden bir kâhini o kadar kolay yenemezdi.

"On dört yaşındaydık. Yavuz abim beni ve Elzem'i balık tutmaya götürmüştü." Göle bakınca dudakları titredi. "O gün Elzem benden daha çok balık tuttuğu için sinirlenip ona vurmuştum." Gözlerinden süzülen yaşlarla yanındaki kıza döndü. "Mara, ben neden bu kadar kötü bir kardeş oldum?" Hatırladığı her anı canını yakıyordu. "Ben neden ölmüyorum ki!" Ağlamaya başlayınca Mara, onu göğsüne çekip sımsıkı sarıldı. "Yaşadığın suçluluk duygusu sana bunları hatırlatıyor İtir." Onu böyle görmeye dayanamıyordu. Bir ayda İtir o kadar değişmişti ki, eski İtir'dan eser yoktu. Her saniye kendini suçlayan, kendinden nefret eden ve ölümü arzulayan biri olmuştu.

"Bazen ölmek istiyorum, ama orada da Elzem var." Hıçkırarak Mara'nın göğsüne sığındı. "Beni görmek istemez değil mi? O yüzden ölemiyorum ama yaşamak da istemiyorum. Araftayım Mara, Arafta..." Elzem ona öyle bir acı bırakmıştı ki, ne yaşatıyordu ne de öldürüyordu.

"Gececek, ama sende hiç savaşmıyorsun İtir."

"Geçsin istemiyorum ki, bununla yaşamak benim cezam." Ablası onun gözlerinin içine bakarak kendi hayatına son vermişti. İtir, kalan tüm hayatını bununla yaşayacaktı ve o, ölümsüzdü.

"Bugün avlanma sırası bende." Mara gülmeye çalışarak ayağa kalktı. "Sen kulübeye git ve akşam için yakacak biraz odun kır." Ağacın yanına bıraktıkları ok ve yayı alıp uzaklaştı. Biraz daha kalırsa o da salya sümük ağlayabilirdi. "Akıl hastası, sadist! Ölürken geride bıraktığı kimseye huzur vermedi!" O, tırmarhane kaçkınının geri döndüğünü rüyasında gördüğü için artık ölümüne üzülmüyordu. Hatta bunu kimseye söyleyemediği için Elzem'den daha fazla nefret ediyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Lânet kadın tüm görkemiyle geri dönmenin yolunu bulacak." Rüyasını hatırlayınca güldü. "Hemde ne biçim gelecek." Çok yakında Elzem Akay, tozu dumana katarak gelecekti.

O gün gelene kadar depresyonda olan kardeşine göz kulak olabilirdi. Ve evet, bunun için de Elzem'den para alacaktı!

Mara'nın gittiğini gören kadın, saklandığı ağaçların arkasında çıkarak İtir'a doğru yürüdü. Oturarak gölü izleyen kızın yanında durunca, başını çevirip ona bakmayacak kadar dalgındı. Afra, onun acısını hissediyordu. Bu

acıyı öfkeyle değiştirip onu kölesi yapması çok kolaydı. Bunun için buraya gelmişti. İtır'da onun emrindeki kölelerden biri olacaktı. Acı çekenler genelde çok kolay telkin edilirdi, çünkü duygularından kurtulmak ilk düşündükleri şey olurdu.

Göldeki yansımasına baktı, ancak bir yabancıya bakar gibiydi bakışları. Afra ne kadar bakarsa baksın bir türlü eski Afra'yı göremiyordu. Hayır değişmemişti, aksine uzun zamandır ruhu ölümler diyarında olduğu için bedeni yaşlanmayı bir süreliğine bırakmıştı. Yirmi dört yılın geçmesi onu hiç değiştirmede hâlâ eskisi gibi simsiyah kıvrıkcık saçlara sahipti. Her bir buklesi omuzunda sarkıyor, yeniden doğuşunu haykırıyordu. Ancak badem gözlerinin siyahı eskiye göre daha canlı bakmıyordu. Buğday teni içindeki soğukluğu gizleyemiyordu. Afra, çekici bir kadından çok şirin bir görüntüye sahipti. Yuvarlak yüzü bir çocuğun yaramazlığına sahip, fındık kadar burnu ve kalp şeklindeki dudakları onu hep görünüş olarak erkek kardeşlerinden küçük gösterirdi. Sürekli yaramazlıklar yapan, kalede neşeli kahkahası eksik olmayan hayat dolu biriydi. Lâkin şu anda baktığı kişi ve eski Afra arasında çok fark vardı. Sanki kalbi buz tutmuş, gözlerindeki ışıltıyı yok ederek mezardan çıkan bir ceset olarak gelmişti. Değişmişti, görünüş olarak aynıydı ama aynı bakmıyordu. Bizi biz yapan yaşadıklarımızdı. Kimse farkında değildi ama karakterimizi şekillendiren çoğu unsur yaşanmışlıklarda gizliydi. Geçmişte bıraktığımız her şey geleceğimiz olarak hayatımıza yansırı çünkü geçmiş pek geçmezdi. O neşeli kadının şimdilerde böylesine bir cesede dönüşmesinin en büyük sebeplerinden biri geçmişinde saklıydı.

Güzel düşler kurarak çıkmadı o cehennem çukurundan. Alması gereken tüm intikamları almak ilk önceliğiydi.

"Afra Gevheri, değil mi?" İtır, hâlâ gölü izlerken iç çekti. "Benden ne istiyorsun?" Azınlık enerjisini hissetmişti. Son yarım saattir onun tarafından izlendiğini biliyordu. Mara, ona bu kadının Elzem'den nefret ettiğini ve rahat durmayacağını söylemişti.

"Senden istediğim bir şey olamaz." Onun yanına oturup ayaklarını uzattı. "Ama sen benden bir şey isteyebilirsin." Gerçi hayır deyince bile bir şey değişmezdi çünkü sıra ona gelmişti.

"Beni rahat bırakmanın dışında mı?" Mümkün olduğunca onunla göz teması kurmamaya çalışıyordu. Mara, bir kâhin olduğu için bu kadının Aykırı yeteneğine karşı onu uyarmıştı.

"Çektiğin acıyı senden alabilirim." Omuzuna dokundu. "Bu işkencenin bitmesini istemiyor musun?" Kendi ablasından asla görmediği bir sıcaklığı onun sesinde duydu. "Sana yardım edebilirim İtir." Yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Evet, Elzem'in çok az okşadığı saçlarına Afra dokunuyordu. "Sana acı veren anıları silebilirim, ama bunu isteyeceğini sanmıyorum." Çenesini tutarak ona bakmasını sağladı. "Ablana ait anılara dokunmam, onun bıraktığı acıları senden alırım." Parmakları yanağını buldu. "Sana yaşattığı şey adil değildi, o seni hiç anlamadı İtir, ama ben anlıyorum. Kendi ailen tarafından dışlanmak nasıl bir duygu biliyorum." İtir'in gözleri dolunca doğru yolda olduğunu anladı. Ortak acılar daha hızlı ona güvenmesini sağladı. Şu bir ayda Elzem hakkında duydukları eğer doğruysa, ne yapıp edip geri dönmenin yolunu bulurdu. Ve geri döndüğünde bıraktığı her şeyin Afra'ya ait olduğunu görmeliydi. Kardeşi de buna dahildi.

"Yapamam." İtir başını iki yana salladı. "Elzem'den bana kalan tek şey bıraktığı acı, onlar giderse o da gider diye korkuyorum." Afra tebessüm ederek başını salladı. "Benim hakkımda sana ne anlatıldı bilmiyorum, ama sana zarar vermem. Sen istemediğin sürece anılarına dokunmam." Ayağa kalkınca pelerinini çıkartıp İtir'in omuzlarına koydu. "Hava kararmak üzere kulübeye dönmelisin." Sırtını dönüp uzaklaşırken İtir'in şaşkınlık içinde onu izlediğini biliyordu. Onu telkin ederek bu işi kolay yollardan bitirebilirdi, ancak istediği bu değildi. O, İtir'in güvenini, kalbini, sevgisini ve sadakatini istiyordu. İtir'in zayıf noktası ilgiydi, Mara ise parayı tercih ediyordu ve Afra her ikisini de onlara verecekti. İki Kalkanın gözünü öyle bir boyayacaktı ki, Elzem birgün çıkıp geldiğinde onları tanımayacaktı.

Onu zorlayacak tek Kalkan, Işğın kızıydı ve çok yakında o da Afra'nın safında yer alacaktı.

"Orada çaresizlik içinde sevdiklerini izlemek nasıl bir duygu Oyunbaz?" Gülerek adımlarını hızlandırdı. Elzem'in onu izlediğini biliyordu, çünkü burada hangi ölüyü düşünürseniz o ölü sizi görürdü. "Asıl Oyun yeni başlıyor Oyunbaz, dönmek için beni fazla bekletme." Bu bir meydan okumaydı. Bilmediği şey; Elzem Akay'ın meydan okumalara kayıtsız kalmadığıydı.

Ve tam o esnada farklı bir boyutta olan bir kadının aklında en sevdiği sözleri geçiyordu. *"Bana meydan okurken iki kez düşün, kabul etme ihtimalim var..."*

Nes1Sbn bu bölümü sana ithaf ediyorum kuzum ve bunu benden isteyen Beyazkanat9 oldu. Sanırım seni çok seven bir arkadaşın var, her daim böyle kalmanız dileğiyle.

Evet gördüğünüz gibi Afra planlarını devreye sokmak için fazla beklemedi. Herkesin zaaflarını yakalayıp onları ordan vurmaya bilecek kadar kurnaz. Peki onun Aykırı yeteneğini nasıl buldunuz? Herkesi etkisi altına alıp istediği şekilde onları kullanabilir.

Çoğu kişi henüz Aykırı olmak nedir anlamamış, o yüzden önce buna küçük bir açıklık getirmek istiyorum. Arkadaşlar kurguda birbirinden farklı klanlar var ve her klanın bilindik tek bir yeteneği var. Örneğin Oyunbazlar ruh emer, Tenebrisliler karanlığı kontrol eder, Işıktan Gelenler ışığı, Koruyucular ruhları, Bilgeler bilgiyi, Azınlıklar acıyı, Muhafızlar zihinleri, gibi belirli özellikleri vardır.

Bunun dışında klanlardan nadiren de olsa Aykırılar çıkar. Onlar kendi klanının sağladığı yeteneklerden farklı yetenekleri de taşırlar. Aykırılar koca bir bilinmez oldukları için klanlar yaşamalarına izin vermiyor, çünkü boynuz kulağı geçer hesabı herkes için tehlikeli olabilirler. Tüm klanlar birbirinin yeteneklerini bildikleri için bir savunma hazırlıyor ve Aykırıların yetenekleri her şey olabilir. Bu da onları kurtulmaları gereken bir tehlike yapıyor.

Şu ana kadar tanıdığımız Aykırıları bir hatırlayalım mı? Elzem, ruh olarak gezebiliyor ve istediği bedeni alabiliyor. İblisler dışında bunu kimse yapamaz, farkındaysanız Takva'nın bile bedeni yok. Yani ölen her ruh geri dönüp bir bedene giremez.

Doğa, her boyuttaki herkesle konuşabilir ve onun dışında kimse bunu yapamaz. Bir Aykırının yeteneği başka bir Aykırı da olamaz.

Bir diğer Oyunbaz olan Gazi'nin oğlu Raven. O da yakınında olan herkese içinden söylediklerini duyurabilir, bunun için konuşması gerekmiyor.

Ve Afra, bu Aykırı ise herkesi telkin edebilir. Onlara ne derse yaptırabilir. Bunu yaparken kurbanı hiç şüphelenmez, tıpkı bir aydır Doğa'ya yaptırdığı şeyler gibi.

Peki sizce Aykırıların içinde en tehlikeli kimin yeteneği sizce?

Doğa, Afra tarafından etki altına alındığı için bu bölüm fazlasıyla Asil'e karşı kırıcı oldu. Sizce evli olduğunu o şekilde söylemesi doğru bir şey miydi? Veya bazı şeyleri eksik anlatması?

Asil'in bu bölümden sonra farklı birine dönüşmesi mümkün mü? Afra, gerçekten de Doğa'ya beslediği duygularını ondan almaya kalkışmış olabilir mi?

Peki ya Itır? Çocukluğundan beri hep ikinci plana atılan ve sevgiye aç kızımız, Afra'nın ilgisine inanacak mı dersiniz? Afra dediği gibi onu değiştirmeyi başarır mı?

Mara onun için en kolay hedeflerden biri. Paraya aşık Bilge kızımız, para karşılığında ihanet eder mi sizce?

Ve Elzem? Gördüğünüz gibi gittiği yerde bile yardım etmeye çalışıyor. Şimdilik Doğa vasıtasıyla sadece sesini duyacağız ama çok yakında bizzat kendisini.

Savcı ve diğerlerine de bu bölümde yer vermek isterdim, ama onlar bölüme sığmadı diyelim çünkü onları yazsaydım bölüm yine çok uzun olurdu. Ama yeni bölümde onların ne yaptığını da okuyacağız. Bakalım

Elzem gidince Savcı neler yapmış ve Afra'nın dönüşü klan liderlerini nasıl etkiledi?

Kalkanların soyu Avcılara dayanıyordu ve bunu da bu bölümde okumuş olduk. Herkes Munure hanımın iki kez Medusa'yı çağırdığını hatırlıyor değil mi? Peki ilk çağırması Sıraç ve Yavuz için olduğunu tahmin etmiş miydiniz?

Evet çok yakında Avcılar'dan olan iki kardeşin Araf'a gelişini okuyacaksınız. Bakalım Elzem'in düşündüğü gibi kızları Afra'dan korumayı başaracaklar mı?

Peki Elzem, neden Doğa'ya kapıyı açınca kendi dünyalarına gitmemelerini söyledi? Bu konuda herhangi bir tahmini olan var mı?

Araftaki olayları anlatmayı bitirdikten sonra önce Kızların Ankara'da bıraktığı ailelerinin olduğu bir bölüm yazacağım, hemen sonrasında ise ölümler diyarını. Eminim çoğu kişi bu iki yerde olanları merak ediyordur.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(38) Avcılar.

Aynaya her baktığında gördüğü yabancı kadının kim olduğunu sorguluyordu. Siyah saçları ağarmış, aradan geçen yıllar yüzündeki kırışıkları çıkarmıştı. Ancak hiçbir kırışıklık yaşadıklarını ona hatırlatmıyordu. Yıllardır derin bir uykudayken ne yaşadığını nasıl hatırlayabilir ki? Elzem'i doğurduğunda hayatının baharında yirmili yaşların ortasındaydı ama şimdi yaşı elliye bulmuştu. Ondan çalınan koskoca yirmi dört yıl! Uğruna her şeyini feda ettiği küçük kızının yüzünü dahi bilmiyordu. Ancak o, büyümüş ve onu korumayı başaramayan annesini kurtarmıştı. Evet, bunu yapan Elzem'di, çünkü o gece hayal meyal onunla konuşan kızın sesini duymuş ve onu hissetmişti.

Ve İtir! Munure Hanım ona hamile kaldığını bile bilmiyordu ki. Yıllar önce gözlerini yumarken iki küçük oğlu ve yeni doğmuş bir kızı vardı, uyandığında ise bir kızı daha olduğunu öğrenmişti. Meliz, bedenini kullanarak kocasıyla birlikte olmuş ve bir kız çocuğu daha doğurmasını sağlamıştı. Bütün bunlarla yaşamak onun için hiç kolay değildi. En acısı da bütün bunlara sebep olan sadece kendisiydi.

O gece yıllar sonra konakta yeniden gözlerini açtığında şaşkınca etrafındaki dağınıklığa bakmıştı. Kendisini hâlâ yeni doğum yapmış bir kadın sandığı için olanları anlamamıştı. Çok sonradan aynadaki yansımasını görmüştü. Titreyen parmakları yüzüne dokunmuş, aynadaki yabancıнын kim olduğunu sorgulamıştı. Hatırladığı güzelliğinden eser yoktu. Teni solmuş, gözleri eskisi gibi ışıltılı bakmıyordu. Yanakları artık pembe değildi, sarkmıştı. Dolgun dudakları dikkat çekmiyor, kırışıklar çevresini sarmıştı. Gözlerinin etrafında bile birçok kırışık vardı ve saçları eskisi gibi parlamıyordu. Tanımamıştı ki yüzünü, yaşlanmıştı. Aklını kaçırmış gibi çılgık çılgığa çıkmıştı odadan ve arka kapıyı kullanarak konağı terk etmişti. Sabaha kadar sokaklarda şoursuzca koşturmuş, olanları anlamaya çalışmıştı. Bir türlü aradığı cevapları bulamayınca yağmurun altında ıslanan bedeni yorgun düşmüş ve bilincini kaybetmişti.

Gözlerini açınca kendisini bir hastanede bulan kadın, kaçarcasına oradan çıkıp öğleye doğru konağa geri dönmüştü. Bahçe kapısından içeri girince

konaktaki kalabalığı görmüştü. İşte o an şaşkınlığı iyice artmıştı çünkü polisler onun için gelmişti. Hizmetçisi Berna'yı anımsatan yaşlı bir kadın ağlıyordu ve polisler Munure Hanıma sürekli birilerini soruyordu. Fazla şaşkındı bir türlü olanları anlamıyordu. Mara ve Doğa adında iki kızı soruyorlardı, onların kim olduğunu bilmiyordu. Sadece bu da değil aynı zamanda Elzem ve Itır diye iki kızı daha soruyorlardı. Munure Hanım onları tanımıyordu, kimlerden bahsettiklerini bilmiyordu.

Polisler apar topar ifadesini almak için onu karakola götürmüşlerdi. Sürekli bu dört kızı soruyorlardı, lakin Munure Hanım hâlâ nasıl yaşlandığını düşünüyordu. Ta ki içlerinden biri sorgu odasında yüzüne bir dosya fırlatana kadar. "Bu iki kızı tanımadığını mı söylüyorsun?" demişti polis memuru ve dosyada gördüğü fotoğraflar ona yabancıydı.

Kabus gibi geçen sorgudan sonra avukatlar onu kocasıyla görüşürünce nihayet gerçekleri öğrenmişti. Kocası da yaşlanmıştı çünkü Munure Hanım aslında dün gece doğum yapan o genç kadın değildi! Kocası Ragıp Bey ona her şeyi anlatmıştı ve o an tek yaptığı çıldırmış bir hâlde tırnaklarını saçlarına geçirip bağırarak olmuştur. Yirmi dört yıl! Ondandır çalınan koskoca yirmi dört yıl! Bu dayanılacak gibi değildi!

Sadece bu kadar da değildi, çok daha fazlası vardı. Dosyadaki kızlar onun kızıydı. Henüz kucağına bile doğru düzgün alamadığı küçük bebeği ölmemişti. Kocası ona Elzem ismini vermişti ve küçük bebeği büyüyüp genç bir kadına dönüşmüştü. Hepsi bu kadar da değildi, Itır adında bir kızı daha vardı!

Munure Hanım öğrendikleri karşısında delilik sınırlarını zorlayınca kendi öz oğlu tarafından akıl hastanesine kapatılmıştı. İlaçlarla güçlükle ayakta duruyor ve günün çoğunu yaşadığı krizler yüzünden uyuyarak geçiriyordu. Onu buraya Sıraç kapatmıştı, ama ondan nefret eden o genç adama bile yabancıydı. O, artık ailesini gerçek anlamda yıkmayı başaran bir kadındı.

"Bugün nasılsın?" Pencereden dışarıyı izlerken başını çevirince Yavuz'u gördü. Küçük oğlu ne kadar da büyümüştü. Kahverengi kısacık saçları yüzünü açığa çıkarırken, ürkek bakan gözlerinin elaları annesine karşı herhangi bir nefret barındırmıyordu. Tıpkı babasının gençliği gibi yuvarlak bir yüzü vardı ve dolgun yanakları onu fazla sevimli gösteriyordu. Yeni traş olduğunu gösteren pürüzsüz çenesi bile Ragıp'ın gençliğini anımsatıyordu. Öfkeden üzerine saldıran oğlu Sıraç'tan daha kısa ve zayıftı ama kesinlikle çelimsiz bir çocuk değildi. Bir oğlu aylardır tehditler eşliğinde onu zorla

burada tutarken, diğerk oğlu hergün bir buket gülle annesini görmeye geliyordu.

Kızlarını ise henüz hiç görmemişti. Sıraç, buradaki herkesi parayla satın aldığı için onların resimlerini bile göstermiyorlardı.

"Hoş geldin Yavuz." Yorgunca ona tebessüm edip yatağın üzerine oturunca, Yavuz annesinin yanına oturup elindeki gülleri ona uzattı. "Yine beyaz güller ve kırmızı karanfillerden oluşan bir buket getirmişsin. Özel bir anlamı olmalı değil mi?" Yavuz her ziyaretinde hep aynı çiçekleri getiriyordu.

Gözleri hüznölü bakarken başını salladı. "Elzem beyaz gülleri, İtır ise kırmızı karanfilleri severdi. Senin hangi çiçekleri sevdiğini bilmediğim için ne zaman çiçekçiye uğrasam kendimi bunları alırken buluyorum." Hiçbir zaman bir annesi olmamıştı ki neyi sevdiğini bilsin. O da hayatındaki iki kadının sevdiği çiçeklerden alıyordu.

"Ben çok üzgünüm Yavuz..." Elindeki çiçeklere bakarken ağlamamak için kendisini güçlölkle tutuyordu. Her şeyin suçlusu oydu.

"Sana onları anlatmamı ister misin?" Gözleri dolu dolu hızlıca başını sallayan kadına tebessüm etti. Ne yaşanırsa yaşansın birine kin besleyip nefret etmek Yavuz'un karakterinde yoktu.

"İtır..." Buketteki bir karanfili çıkartıp aldı. "Açık konuşacağım Sıraç'tan sonra beni gerçek anlamda korkutan biriydi." Kız kardeşinden bahsederken geçmiş zaman eki kullanmak içini acıtmıştı.

"Kaşları hep çatık gezer, çok öfkeli bir mizacı var. Olur olmadık her şeye sinirlenir ve kızınca tıpkı Sıraç gibi gözleri hiçbir şey görmez. Ama uysal bir yönü de yok değil. Elzem'e çok düşkün olduğu için genelde onu ne zaman incitse hemen sonrasında uysallaşır ve pişmanlık duyar." Onun öfkesinden nasibini en çok Yavuz almıştır. Utanç verici ama tüm çocukluğu küçük kız kardeşinden dayak yiyerek geçmişti. Evi terk etmesinin sebeplerinden biri de İtır'dı, çünkü Yavuz'u gördüğü her yerde onu dövecek bir sebep buluyordu.

"İtır'ın fiziki özelliklerini senden aldığını biliyor musun?" Annesi yüzündeki tebessümle onu dinlerken bunları aylardır hiç bıkmadan anlatıyordu ve Munure hanım ilk günkü heyecanıylay onu dinliyordu.

"Kömür karası gözleri var, özellikle sinirlenince o gözler daha da koyulaşır. Saçlarının her bir tutamı geceden çalınan karanlığın tonunda. Sürekli kavgaları karıştığı için hasarlı bir burnu ve içe çökük yanakları var. Güzel bir kız ama öyle ahım şahım bir güzelliğı yok. Ya da Elzem ile

kıyaslandığında bu böyle." Şimdi burada olsaydı son kısmı söylediği için tüm kemiklerini kırana kadar durmazdı. Kardeşini özlemişti, öfkesini bile özlemişti.

"Ve Elzem..." Sesindeki hayranlığı gizleyemedi. "Elzem Akay anlatılmaz yaşanır anne, o derece başdöndürücü biri. Onun için, 'güzel' kelimesi az kalır büyüleyici bir görünüşü var. Yaşlı genç fark etmez her erkeğin aklını başından alacak zehirli bir güzelliği var." Kız kardeşi diye bunları söylemiyordu, çünkü şu zamana kadar Elzem'in güzelliğine yakın bir kadın görmemişti. Kız kardeşi girdiği her ortamda insanları etkilemeyi iyi bilirdi. Sıraç, Elzem'in güzelliğinden hep nefret etmiştir. Sırf bu yüzden Itır'ı arkadaşlarıyla tanıştırtırken aynısını Elzem'e hiç yapmazdı. Mümkün olsa onu herkesten saklayacak kadar hastaydı.

"Sadece güzel değil aynı zamanda çok zeki." Beyaz güllere bakıp iç çekti. "Biliyor musun o çocukken bile çocuk gibi davranmazdı. Bu bazen beni korkuturdu çünkü arasıra Itır'dan daha ürkütücü davranıyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum anne, ama çoğu zaman onun karanlık ve tehlikeli bir yönü varmış gibi hissettiriyordu. O, kusursuz biri anne, Elzem'de bir kusur bulmak imkansız. Ancak çoğu zaman en büyük kusuru aslında kusursuzluğu gibi geliyordu. Nasıl bir insan her hâliyle dört dörtlük olur ki? Fazla gerçek dışı biri, sana bunu anlatamam bizzat onu yaşamam gerekir." Yavuz, herkesin bir zayıflığı olduğunu düşünürdü ve ona göre Elzem'in en büyük zayıflığı sergilediği kusursuz hâlleriydi.

"Sanki elinde sihirli bir değnek var ve adımını attığı her yeri bir tiyatro sahnesine çevirip hayatının rolünü sergiliyordu."

"Başarılı oluyor muydu?"

"Tüm seyircileri ayakta uyutup parmağında oynatacak kadar."

"Peki ya Itır?"

Güldü. "O daha çok sahnedeki perdeleri ateşe verip, beceriksizliği yüzünden birilerini yumruklayan kişilerin içinde yer alıyordu." Sonunda annesini güldürmeyi başarmıştı. Küçük kız kardeşleri ay ve güneş kadar birbirinden farklıydı.

Yaşlı adam terasta arkadaşlarıyla birlikte kahvesini içerken öğrencilerini izliyorlardı. Bu çiftlik evinin geçmişi beş kuşak öncesine dayanıyordu. Sahipleri sürekli değişiyor ama defalarca tadilatla geçen sığınakları hâlâ ilk günkü gibi iş görüyordu. Atalarından biri burayı Avcılar için özel olarak

yaptırmıştı ve birçok Avcıyı burada eğitmişti. Nihayetinde babadan oğula derken babası ölünce ona, yani Yahya'ya kalmıştı. Yahya ve üç arkadaşı onlara kalan eğitmenlik görevini üstlenmiş ve şimdiki nesil Avcıları en iyi şekilde eğitmeye başlamışlardı. Her bir öğrencisi gerçek kimliğini gizleyerek toplumda yer edinmeyi başarmıştı. Tüm Avcı aileler henüz küçükken çocuklarını eğitmenlere gönderir en iyi şekilde eğitilmesini isterdi. Avcılar toplumda farklı mesleklerle gündeme geliyor olabilirler, ama kuşaklardır hiçbiri kim olduklarını çocuklarından gizlemediler. Aksine hergün gördükleri doğaüstü varlıklara karşı onları uyarıp, en iyi eğitimi almalarını sağlamışlardı.

Avcılar'da tıpkı kurtlar gibi sürü hâlinde gezdikleri için her kuşaktakiler birbirini tanırdı. Tıpkı yeni nesil Avcıların hepsi yıllardır birbirini tanıdığı gibi. Onlar kendi akranları olan Avcılarla kaynaşıyor ve ileride çocukları da aynı şeyleri kendi yaşlıları olan Avcılarla yapacaktı. Bu yıllardır hep böyle olmuştu.

"Şu ikisi." Yahya gibi eğitmenlerden biri olan Şahin Bey, gözleriyle eğitim sahasında birbirini ölümüne yumruklayan ikiliyi gösterdi. "Yıllardır dost mu yoksa düşman mı olduklarını anlamadım gitti." Her ikisi de birbirine karşı fazla acımasızdı.

Yaşlı kadın güldü. "Sıraç ve Uraz mı?" Bir diğer eğitmen olan Dilek Hanım yarım saattir onları izliyordu. Uraz'ın attığı tekmeyle Sıraç'ın kaburgalarına nasıl hasar verdiğini gördü. Hemen sonrasında ağzındaki kanı tüküren Sıraç, rakibine ikinci bir hamle şansı tanımadan yumruğunu onun yüzüne geçirerek Uraz'ı sersemletmişti. "Ringde düşman, ringin dışında dostlar. Her ikisinin öfkesi birbiriyle yarışır, aynı kriterlere sahipler ancak bu ikisinin dövüşlerini izlemeyi sevmemin sebebi bu değil." Her öğrencisi onun için çok değerliydi ama bu ikiliye karşı özel bir sempatisi olduğunu da inkar edemezdi.

"Onları senin için farklı kılan nedir Dilek?" Arkadaşı Firdevs'e gülümseyerek ikisini gösterdi. "Sıraç'ın onca zamandır dövüşlerini izlerim ama bugüne kadar Uraz'ın ellerine hiç zarar vermedi. Uraz ise asla Sıraç'ın yüzüne vurmaz. Dövüş esnasında öfkeden gözleri kan bürüyecek kadar hırslılar ama buna rağmen kendilerini kontrol etmeyi iyi biliyorlar." Uraz başarılı bir doktordu, Sıraç ise koskoca bir holdingin patronuydu. Hafta içi Avcı kimliklerini gizleyip biri ameliyatlara girer, diğeri birçok insanla yüz göz olarak toplantılara katılırdı. Birinin yüzü zarar görmemeliydi, diğerrinin neşter tutan parmakları. Ve her ikisi bu sınırı asla geçmiyorlardı.

Birbirlerinin kırmızı çizgilerini bildikleri için öfke anında bile kontrollü olmayı başarıyorlardı.

Dilek Hanımın onları kayırmasının tek sebebi bu değildi. Uraz beş yaşında tüm ailesini kaybedince onu çocuk yurduna vermişlerdi. O yaşlarda henüz bir Avcı olduğunu bilmediği için gördüğü şeyler yüzünden zavallı çocuğu deli diye bir kliniğe göndermişlerdi. Sıraç ise her şeyden elini çeken depresyondaki bir baba ve ruhunu şeytana satan bir annenin arasında sıkışıp kalmıştı. Ailesi atalarından kalan Avcılığı ona anlatmadığı için bocalayıp duruyordu. Ve Dilek Hanım tesadüfen ikisinin başına gelenleri öğrenip onları himayesi altına almıştı. O dönemlerde genç bir kadın olan Dilek Hanım, eğitimci olarak seçilmişti ve eğiteceği çocukların içine bu iki çocuğu da dahil etmişti. Ancak eğitimi kabul etmeyen Yavuz ve Yahya'nın kızı Süreyya için kimse bir şey yapamazdı, çünkü bu iki çocuk Avcıların yüz karasıydı.

Yavuz'a bir yerden sonra anlayış gösterebilirdi, ama Yahya gibi sıkı bir eğitimcinin kızı nasıl böyle korkak ve beceriksiz olur, akı almıyordu.

"Bu da ne?" Şahin Bey kaşlarını çatarak eğitim sahasındaki tüm çocukları gözleriyleeledi ve yeğeni Kenan'ın olduğu ringi gösterdi. "Oğlunun ne halt yediğini bana açıklayacak mısın Yahya?" Rakibi kesinlikle onun dengi değildi ve Kenan ona karşı fazla acımasızdı.

Gülerek arkasına yaslanan yaşlı adam, kahvesinden büyük bir yudum aldı. "İyi bir abi olarak kız kardeşine dövüşmeyi öğretiyor." Kızı, öyle veya böyle bir Avcı olarak öğrenmesi gereken şeyleri öğrenecekti.

"Daha çok zavallı kız dayak yiyor gibi görünüyor!" Şahin Bey hemen ayağa kalktı. "Süreyya'nın çok fazla üzerine gidiyorsunuz!" Sandalyesini iterek terastan çıkınca geride kalan üç ihtiyar güldü. "Bu sefer Kenan'ı kimse onun elinden alamaz." Yahya gülerken, Firdevs Hanım homurdanarak ayağa kalktı. "Daha önce sana berbat bir eş ve baba olduğunu söyleyen oldu mu?" Kardeşini durdurmak için onun peşinden gitmişti.

Sıraç ve Uraz nefes nefese kalmalarına rağmen işi inada bindirdikleri için bir türlü dövüşü bırakmıyorlardı. Uraz'ın kehribar gözleri yorgunca bakıyor, aldığı hızlı soluklar duyuluyordu. Çok fazla terlediği için teni parlıyordu ve çenesindeki çukur en çok dişlerini sıkınca ortaya çıkıyordu. Arada bir elleri terli saçlarını buluyor, koyu kumral saçlarındaki ıslaklığı karıştırıyordu. "Bu gece çok önemli bir ameliyatım var, sal artık beni!" Uraz'ın eve gidip

ameliyattan önce biraz dinlenmesi gerekiyordu, ama bu hayvan herif bir türlü yenilgiyi kabul etmiyordu!

Sıraç, karnına doğru gelen yumruktan son anda kendisini korurken güldü. "İki saat sonra başlayacak olan ihaleye giremezsem kırılmadık kemiğini bırakmam!" Birbirlerinin hayatını zorlaştırmak çok sık yaptıkları bir şeydi. İşin trajik yanı başlarına gelecekleri bildikleri hâlde her defasında rakip olarak birbirlerini seçiyorlardı.

"Ah! Abi dur artık!" Süreyya'nın haykıran sesini duyunca ikisi aynı anda küfredip dövüşü bırakmışlardı. "Ben bu Kenan'ı birgün çok pis döverim!" Sıraç'ı takip eden Uraz, "Sıranı bekle!" dedikten sonra iki arkadaş ringden atlayıp koşmaya başlamıştı. Bu gidişle birgün kızı öldürecekti!

"Güzel kardeşim, bana bir kere karşılık ver bak valla gitmene izin vereceğim!" Kenan, yakasına yapıştığı kızı sarsarken, yüzü gözü morluklarla dolu olan Süreyya yine ağlıyordu. "A-abi ben şiddete karşıyım ama..." Duyduklarıyla iyice çıldıran Kenan, onu yere savurdu. "Ne demek şiddete karşıyım lan! Bir Avcının şiddet karşıtı olduğu nereden görülmüş! Kalk ayağa Süreyya!" Bu kız onu katil edecekti. İsteddiği tek şey sağlamından bir yumruk atmasıydı!

Süreyya yerde can çekişirken sinir krizi geçirmek üzereydi. Bir cadıyı andıran kıvrık, kısa saçları kabarıkça duruyordu. Kahverengi gözleri ağlamaklı bakıyor, hatta birkaç damla gözyaşı çilli yanaklarından süzülüyordu. Yüzündeki izleri fondöten ile kapatabilirdi ama patlamış dudağı için yapacağı hiçbir şey yoktu! Tişörtü yukarı doğru sıyrıldığı için karnına aldığı darbelerin izi belli oluyordu. Üstelik ilk kez bugün giydiği pantolonu kir içindeydi. "Ben bir Avcı olmak istemiyorum abi!" Onu zorladıkları bu eğitimden nefret ediyordu. En büyük hayali asla dışarı çıkıp ölümlerle savaşmayacağı bir tünel bulmak ve oraya taşınmaktı!

"Sen bir Avcısın kuş beyinli ve bir Avcıya yaraşır bir şekilde yaşayacaksın!" Kolundan tuttuğu kızı sertçe ayağa kaldırdı. "Şimdi tekrar et bakalım sen neymişsin?"

"Ya abi ben artık insan bile olmak istemiyorum o derece yani!"

"Yanlış cevap şimdi seni bir posta daha döveceğim."

"Kadınlara el kaldıran hayvanın tekisin!"

"Senin neren kadın lan! Daha çocuksun sen, doğru konuş gebertirim! Şimdi tekrar et bakalım neymişsin sen?"

"Yirmi beş yaşındayım! Sen ve arkadaşlarından sadece iki veya üç yaş küçüğüm."

"Bak çocukmuşsun işte!" Süreyya pes etmişti. Bu hayvana ne derse desin o kalın kafasına girmiyordu.

"Kenan, rahat bırak kızı." Uraz'ın uyarısıyla Süreyya onların gelmesini çok sevinmişti. "Neden kendi süründeki hayvanları dinlemiyorsun?" Ve bu söylediklerinden sonra Sıraç'ın sesini duydu. "Kır şunun çenesini Kenan." Kenan ve arkadaşları onun en büyük cezasıydı.

Kenan, dayısı Şahin'in onlara doğru geldiğini görünce hemen kız kardeşini bıraktı. "Şimdi uslu bir çocuk olup dayımın buraya gelmesine engel oluyorsun güzel kardeşim. Aksi takdirde beynini dağıtırım Süreyya." Cümleye iltifatla başlayıp tehditle sonlandıran bu adamın kardeşi olmaktan bıkmıştı.

Süreyya dayısını ikna etmek için gidince üç arkadaş kumların üzerine oturdu. Biraz sonra Destan'da onlara katılınca nihayet yalnız kalmışlardı. "Bu korkaklığı canımı sıkıyor." Kenan soluklanırken her zamanki gibi yine kardeşi konusunda dert yanıyordu.

"Evlendirsene onu." Uraz sırtarak yanında oturan Sıraç'ı gösterdi. "Yavuz ile harika bir çift olurlar değil mi Sıraç?" İkisi yüzünü buruşturunca Uraz gülmeye başladı. Süreyya ve Yavuz'un çok fazla ortak noktası vardı.

"Çocuklar aradı yine yanlış adres." Destan'dan önce hepsi bu haberi aldıkları için sessiz kaldılar. Sıraç ve arkadaşları uzun zamandır onlara kapıyı açacak bir iblisin peşindeydi, ancak öğrendikleri tüm söylentiler hep boş çıkıyordu. Kapıyı açacak büyüü sadece Medusa'nın soyundan gelen bir iblis yapabilirdi, ama onlardan bir tane daha yoktu! Bir hafta önce kulaklarına gelen haber iblisin Babil'de olduğuyla ilgiliydi, ancak oraya gönderdikleri Avcılar elleri boş dönüyordu. İblisin izi onları Akad ve Sümer topraklarına kadar götürmüştü, ama izini bir şekilde kaybettirmeyi başarmıştı.

Üç gün önce ona sesini duyuran Doğa'da hâlâ suskunluğunu koruyordu!

"Farklı bir iblis büyüü yapamaz mı? Neden inatla Medusa'nın soyundan olmak zorunda? Senin için başka bir iblis bulabilirim." Destan şişkin kaslarını gösterince arkadaşları güldü. Kendi aralarında Destan'a taktıkları lakaplardan biri de devdi, çünkü herkesten daha uzun boyu ve kocaman şişkin kasları vardı. Süreyya ona goril diyerek onu kızdırıyor olabilir, ama gerçekten çok iriydi. Sıfıra vurduğu kafası ve delici bakan mavi gözleri fazla ürkütücüydü.

"Diğer iblisler işimizi görmez kardeşim," diyen Kenan, Destan'ın aksine daha sağduyuluydu. Kahverengi gözleri sadece kız kardeşi Süreyya'yı

görünce ateş saçar, onun dışında bakışları hep muzipçe bakardı. Uzun bir yüz, köşeli çenesi ve annesinin her defasında zorla karıştırdığı kahverengi saçlarıyla fazla karizmatikti.

"Neden illa Medusa'nın soyundan olmalı bilmiyorum." Sıraç ayağa kalkarak yürümeye başladı. "Ama öğreneceğim." Kızların ortadan kaybolduğu gün Mara'nın annesi Berna Hanım ona gelmiş ve Medusa'nın soyundan gelen bir iblis bulursa kızları getirmek için kapıyı açabileceğini söylemişti. Ona daha fazlasını anlatmayan kadını bir şekilde konuşturmalıydı!

Ragıp Bey, Elzem'in çalışma odasına girince huzur bulduğu tek yer burasıydı. Çalışma masasındaki dağınıklığa bakmak bile gözlerinin dolmasını sağlamıştı. "Bu ihtiyarı affet kızım." Elzem'in en çok vakit geçirdiği yer bu masanın başıydı. Öğrencileri için tuttuğu notları ezberlemiş ve onun elinin değdiği her şeyi defalarca okumuştı.

"Beni koru baba," diyen sesi hâlâ kulağındaydı. Yapamamıştı, kızlarını koruyamamıştı.

"Susmaya devam et baba, seni susturan o sebep bize zarar verene kadar susmaya devam et. Umarım birgün konuşmaya karar verdiğinde her şey için çok geç olmaz, çünkü son zamanlarda beni korkutan çok fazla şey var." Elzem'den duyduğu son şeyler bunlar olmuştu. Bir baba olarak kendi kızlarını koruyacak hiçbir şey yapmayan sefil bir adamdı.

"Yeniden aile olmak istedim. Özlemini duyduğunuz anne sevgisini yaşayın istedim." Boş masayı izlerken gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. Çocuklarının bir annesi hiç olmamıştı, geç olsa da anne sevgisini bilsinler istemişti. Bu yüzden yıllarca susarak gerçeği bilmelerine engel olmuştu. Karısının bedenini alan iblis, kendi bedenine kavuşunca karısını ve kızları özgür bırakacaktı. Ne kadar da aptaldı! Ona inanarak karısının düştüğü tuzağa o da düşmüştü. Şimdi ise anne ve babalarının hatasının bedelini çocukları ödüyordu. Kızları kayıp, bir oğlu korkudan sokağa bile çıkamazken diğeri kardeşleri için bir arayış peşindeydi.

İlk Kalkanlardan oluşan ataları geçiti açarken çocuklarının zihinlerine kim olduklarını yerleştirmişlerdi. Her biri dünyaya uyum sağlamıştı ama kim olduklarını çocuklarından hiç gizlemediler. Yirmi dört aileden sadece bir çocuk kapıdan geçmişti. Her aile sadece bir çocuğunu kurtarıp, soyunun devamı için o çocukları seçmişti. Dünyaya gelen Avcılar birbirinden hiç ayrılmadı, hatta evlilikleri bile kendi içlerinden olmuştu. Avcıların kanını

farklı evlilikler yaparak kirletmediler. Nesiller boyunca çoğaldılar ve çocukları bile sadece onlar gibi olanlarla evlenmişti. Her biri nereden geldiğini ve kim olduğunu çocuklarına anlatarak onları Avcı olarak yetiştirdi. Nesiller boyunca bu hep böyle devam etmişti, ta ki Munure Hanım bunu değiştirene kadar. Elzem ve Itır'da dahil olmak üzere dört çocuğu bir Avcı olarak eğitim göreceksen kızları artık düşman ırka aitti!

Oğulları kızlar gibi değildi. Yavuz bir Avcı dışında her şeydi ama yeni nesil Avcıların neredeyse hepsi Sıraç'ın arkadaşıydı. Sıraç'ın Avcı yönü herkesten daha baskındı! Öyle ki hayatına aldığı kadınları bile Avcılardan seçiyordu. Kendi türünden olmayan kimseye tahammül etmeyen bir yırtıcıdan farkı yoktu. Gündüzleri örnek bir işadamı olan oğlu, geceleri arkadaşlarıyla birlikte buradaki kayıp ruhları avlıyordu. Evet, Ragıp Bey onun hakkındaki her şeyi biliyordu.

Babasının aksine Elzem ve Itır'ın düşman ırka mensup olmalarını görmezden gelerek kardeşlerini sevmeyi başarmıştı. Bir Avcı için bunu yapmak hiç kolay değildi ama oğlu kendi doğasına bile hükmetmeyi başarmıştı. Doğa'nın babası bile sırf lânetli bir kızı var diye yıllarca zavallı kızı işkence etmişken, bir Avcı için düşman ırktaki birini kabul etmek hiç kolay değildi.

"Gelebilir miyim efendim?" Başını kaldırınca Berna'yı elindeki kahveyle gördü. Bu kadın yıllardır Akay ailesinin hizmetindeydi ve bir zamanlar karısının tek sırdaşıydı.

"Gel Berna." Oturunca karşısındaki koltuğu işaret etti. "Sende otur lütfen." Mara gidince bir türlü kendisini toparlayamayan kadın, hasta gibiydi. Gözlüklerinin camı sürekli buğulanıyordu ve yalnız kaldığı her yerde kızı için gözyaşı döküyordu. Aklar düşen saçları bile seğrelmiş, zayıflayan bedeninde hastalıklar gün yüzüne çıkmıştı.

"Sen neden o yarattığı çağırmıştın Berna?" Ragıp Bey'in kahvesini uzatırken, yine gözleri dolarak onun gösterdiği koltuğa oturmuştu. "Mara'ya sahip olmak için..." Berna Hanımın bir çocuğu olmuyordu. Zehirli rahmi uzun süre bir bebeği hayatta tutamıyordu. Mara'dan önce beş başarısız gebelik yaşamıştı, beş hayalkırıklığı. Altıncı gebeliğinde yine aynı şeyleri yaşamaktan çok korktuğu için o gün bu korkusundan Munure Hanıma bahsetmişti. Munure Hanım ona bir iblisin varlığından o gün bahsetmişti. Oğulları Sıraç ve Yavuz'un Avcı yeteneklerini büyüyle kapatan bir iblisten söz etmişti. Sıraç ve Yavuz'a yaptığı büyüünün karşılığını istemeyen iblise güvenmeyi seçmişti. Ondan tek istediği sorunsuz bir hamilelik süreciydi ve

öyle de olmuştu. İblis, ona bir şey içirdikten sonra sorunsuz bir gebelik geçirmişti. Bilemezdi, Mara'yı kurtarıırken bir Avcı olan kızını lânetleyip bir iblise kurban verdiğini o an bilemezdi.

"Munure'de Elzem için onu çağırmişti. Kızları kurtarmak isterken her şeyi daha kötü hâle getirdik Berna." En az onlar kadar Ragıp Bey de suçluydu, çünkü onu karısının hayatıyla tehdit eden iblis yüzünden karısına ihanet etmişti. İblis, kendisine ait bir Kalkan istiyordu ve Ragıp Beyi onunla birlikte olması için zorlamıştı. İtır'dan bunu sır gibi saklıyorlardı ama İtır, iğrendiği bir gecenin meyvesiydi. Belki de bu yüzden susmuş ve oğullarını susturmuştu. Kendisine bile itiraf edemiyordu ama belki de İtır'dan kurtulmak için susmuştu. Karısının hayatı bahanesi olabilirdi, belki de yıllardır sessiz kalmasının sebebi bir iblisin ruhunu taşıyan kızının kapıyı açarken ölmesini istemesiydi. Böyle düşündüğü için kendisinden nefret ediyordu ama gerçek buydu. Ragıp Bey hep İtır'ı sevmek ve nefret etmek arasında gidip gelmişti.

Emin değildi ama belki de Elzem'i tehlikeye atarak susmasının en büyük sebebi İtır olabilirdi.

"O da sizin kızınız efendim." Berna Hanım onun aklından geçenleri anlamıştı, çünkü Ragıp Bey'in dalgın gözleri duvardaki çerçeveye bakıyordu. İtır ve Elzem'in el ele tutuşarak poz verdikleri fotoğrafa bakıyordu. Elzem'e bakarken gözleri sevgiyle doluyordu, fakat İtır'a olan bakışları çelişkiliydi. "Öfkesinin ardına gizlerdi ama İtır Hanım hep sizlere kırılırdı efendim. Ablası çok sevilirken ailesi tarafından görmezden gelinmek onu üzerdi ama kimselere diyemezdi." Berna Hanım en az Mara kadar İtır ve Elzem'i severdi. Elzem sürekli ona sorunlar çıkarsa da onu da kendi kızından ayırmazdı; ancak İtır'ı daha çok severdi.

Berna Hanım'ın tüm ömrü bu konakta geçtiği için İtır'ın uğradığı haksızlığa yakından şahit olmuştu. Hatta hiç unutmazdı birgün Ragıp Bey kızlarını görmek için konağa gelmişti. Babalarına doğru koşan kızlar, yerler yeni silindiği için aynı anda kayıp düşmüşlerdi. O an Berna Hanım mutfak kapısının önünde onları izliyordu. Kızların ikisi yere düşmüş ve, "*Baba,*" diyerek Ragıp Bey'e elini uzatmıştı ve Ragıp Bey, İtır'ın uzattığı elini görmezden gelerek Elzem'e doğru koşmuştu. Elzem'i yerden kaldırıp endişeyle iyi olup olmadığını sorarken İtır hâlâ yerdeydi. Önce havadaki eline bakmıştı, daha sonra ise Elzem'le ilgilenen babasına. Üzüm karası gözleri dolmuş, yutkunamamıştı. Hemen sonrasında ayağa kalkarak geriye doğru adımlar atan çocuk, o gün odasından hiç çıkmamıştı.

Bir tek Sıraç ve Yavuz onu Elzem'den ayırmıyordu. Bir tek o ikisi her iki kızı eşit seviyorlardı.

"Berna Hanımı çalışma odasına gönder Neslihan!" Dışarıda Sıraç'ın sesini duydukları esnada sadece saniyeler içinde kapıyı açmıştı. "Demek buradasın." Berna Hanımı görünce rahat bir nefes almıştı ki, babasını gördü. "Bakıyorum da kızların gitmesinden sonra konaktan çıkmaz oldun. Sende haklısın yorgan gidince kavga biter değil mi?" Ragıp Bey, oğlunun bu uygunsuz çıkışı karşısında sessiz kaldı. Sıraç son günlerde fazla öfkeliydi.

Sıraç kapıyı kapatıp pencerenin yanında durarak Berna Hanıma baktı. "Geçiti açacak büyüüyü neden Medusa'nın soyundan gelen bir iblis yapmak zorunda?" Bugün bilmesi gereken her şeyi öğrenecekti.

"Medusa'nın Ölü Kumları nedir bilmiyorsunuz değil mi efendim?" Kızı Mara'nın bulunmasını istediği için bildiği her şeyi Sıraç'a anlatacaktı. "Medusa, tanrılar için lânetlerden birini ifade eder, çünkü bir zamanlar taş gözler ve yılan saçlarla lânetlenen ilk kadın fâniydi. 'Ölü' ise Kalkanları ve Kumlar da Zamanı temsil eder. Geçit kapısını açan büyüünün adı **Mortuus est medusae Sands**, yani Medusa'nın Ölü Kumları." Berna'nın ataları günlük tutardı ve tüm kehânetleri yazdıkları günlükleri çocuklarına aktarırlardı. Bu yüzden birçok şeyi biliyordu.

"Peki Medusa'nın Ölü Kumlarının varlığı nasıl ortaya çıktı?" Bu soruyu soran Ragıp Beydi. Bu tür şeylerden hep kaçınmıştı lâkin son olanlardan sonra gerçeklerden daha fazla kaçamazdı.

Berna Hanım, sıkışan göğsüne baskı uygulayarak ağrının geçmesini bekledi. Mara gidince kocası onu terk etmiş ve Berna Hanım'ın tek arzusu ölmeden önce kızını son kez görmek olmuştu. "Tanrıça Athena'nın tapınağında; Sthenno, Euryale ve Medusaise, yani Medusa isminde üç kız kardeş yaşırdı efendim. Bu üç kız kardeşten sadece Medusa ölümlüydü. Üç kız kardeş çok güzelmış ama Medusa'nın güzelliği bütün kadınları kıskandırırılmış. Denizlerin tanrısı Poseidon, karısı Athena'nın tapınağındaki Medusa'nın güzelliğinden etkilenip ona aşık olmuş ve bu aşkı, Medusa'ya zorla sahip olarak onu kirletmiş. Bunu duyan tanrıça Athena, aşağılanmış hissetmiş ve kıskançlıktan Medusa'yı lânetlemiş. Saçları yılanlara dönüşen, gözlerine bakan herkesi taşa çeviren ve sivri dişleri olan bir yaratığa çevirmiş. Tanrıça o kadar öfkeliymiş ki, benzer şeyleri Medusa'nın kız kardeşleri olan Sthenno ve Euryale'ye de yapmış ve onlara yeni bir tür olan Gorgonlar adı verilmiş." Sıraç bu duyduklarından sonra alayla güldü.

Sokaklar erkeklerle eşit haklara sahip olmak istediğini söyleyen kadınlarla doluydu, ama mitoloji de bile bir kadının en büyük düşmanı yine bir kadındı. Athena denilen tanrıça neden kocasını lânetlemek yerine masum bir kadından intikamını almıştı? Bu örnek bile kadın, kadının en büyük düşmanıdır diye çok sağlam bir teoriyi ortaya çıkarıyordu.

Berna Hanım anlatmaya devam etti. "Tanrılar ve halk Gorgonlar'dan nefret etmişler ve Perseus'u kuşatıp Medusa'yı öldürmesi için Gorgonlar'ın mağarasına göndermişler. Perseus, Medusa'nın kafasını kız kardeşlerinin gözleri önünde kesmiş ve onlardan kurtulmak için Hades'in görünmezlik pelerinini kullanıp kaçmış. Medusa'nın başını tanrıça Athena'ya getirmiş ve tanrıça, kesik başı kalkanına yerleştirmiş; böylelikle düşmanlarını taş çeviren bir kalkanla onlara korku salmıştı. Efsaneye göre Medusa'nın kız kardeşleri Sthenno ve Euryale, mağaradan hiç çıkmamış ve tüm hayatları boyunca Medusa için yas tutmuşlardı. Ancak bu doğru değildi." Tarihin tozlu sayfalarında yer almayan saklı gerçekler vardı ve çoğu kişi bunu bilmezdi.

"Bir kehânete göre Gorgonlar'dan doğan çocuklara iblis adı verdiler. İblisler Sthenno ve Euryale'nin kanını taşıyordu ve onlara yapılan haksızlıktan dolayı başta tanrıça Athena olmak üzere tüm tanrılardan nefret ediyorlardı. Tanrılar ve halktakilere hep sorun çıkardıkları için tanrılar hepsini yok etmeye başladı. Sthenno'nun kızı Soaireya, yani doğan ilk Gorgon, Athena'nın savaşçılarından kurtulmak için tanrıçanın dört savaşçısını kaçırdı. Bu dört savaşçı fânilerdendi ve onlara Avcı deniliyordu. Soaireya ise Medusa'nın kız kardeşi Sthenno'nun kızı olduğu için doğrudan Medusa'nın soyundan geliyordu. Soaireya, Avcıları kurban ederek o gece bir kapı açtı ve Euryale'nin oğluyla, yani kuzeni Tohadors'la birlikte kaçmayı başardı. Ve Soaireya'nın yaptığı o büyüye Medusa'nın Ölü Kumları adı verildi." Sıraç böyle bir şey duymayı beklemiyordu ama öğrendiği şeyler ilgisini çekmeye başlamıştı. Bu hikâyenin ucu nasıl kız kardeşlerine değinecek merak ediyordu.

Berna Hanım masadaki su bardağını alıp kuruyan boğazını ıslatmak için bir yudum aldı. "Soaireya ve Tohadors, tanrılardan kaçarak geçitten geçtiler ve yeryüzündeki fânilerin içine sızdılar. Her ikisi de insanların zihinlerine girdiler, onlara vesvese vererek akıllarını karıştırdılar ve Zeus'un kanatları altında olan tüm tanrılara karşı insanları kışkırttılar. Medusa ve annelerine yapılan haksızlığın intikamını almaya kararlıydılar. Tanrılar güçlerini yeryüzündeki fânilerin onlara olan inançlarından alırdı ve fâniler artık eskisi

gibi onların varlığına inanmıyordu. Tohadors şehvete düşkün biriydi ve onun yeryüzünde insanların içinde olması birçok zina ve tecavüzün yayılmasını sağladı. Soaireya ise savaşçı bir Gorgon'du ve o da birçok savaşı başlattı. İnsanlar ikiye bölündü. Bir grubun kabul ettiğine diğer grup karşı çıkıyordu ve böylelikle fâniler bölündü. Soaireya yeryüzünde büyük bir kaos çıkarmayı başarmıştı ve tanrılar zayıfladığı için onu bulup cezalandıramıyorlardı. Zeus'un tapınağında ki tüm tanrılar birleşti ve onlara isyan eden fânileri cezalandırmak için hepsini ölümsüzlükle lânetlediler. Onlara farklı yetenekler vererek birbirlerini yıllarca yok etmelerini izlediler. Tanrılara olan inançlarını hiç kaybetmeyen masumlara ise Avcılar verdiler. Onlardan çoğunu Avcı olarak lânetlediler; böylelikle kendilerini ve onlara ait halkı koruyabilirlerdi." Berna Hanım konuştuğu odadaki iki kişinin nasıl sessizlik içinde onu dinlediğini görüyordu. Atalarının nasıl var olduğunu belki de ilk kez öğreniyorlardı.

"Aradan yıllar geçti ve sadece fâniler değil ölümsüzlerden de çok fazla kişi onlara verilen ceza yüzünden yeniden tanrılara inanmaya başladı. Gün geçtikçe herkes daha çok tanrılara inanıp onlara dua ediyordu ve bu durum Zeus ve diğer tanrıların güçlenmesini sağlıyordu. Artık Soaireya ve Tohadors'un yerini bulacak güçteydiler. Tohadors'u bulmaları çok kolay oldu çünkü zevk düşkünü biri olduğu için kızı onu ele verdi. Evet bu süreçte Tohadors'un soyu yüzyıllar boyunca çoğaldı ve asıl iblisler onlardı. Tohadors ve Soaireya bir iblis değil Gorgon'du. Tohadors'un soyundan gelen tüm yaratıklar genelde farklı türlerde ki melezlerin karışımı olduğu için iblis olanlar onlardı. Tanrılar Tohadors'un soyundan gelen tüm iblisleri yok ettiler. Ruhlarını bile silerek kâinatta kaldırdılar. Tohadors'un son kurbanı ölümsüzlerden bir kadın olmuştu. Kadın, farklı klandan bir adamı seviyordu ve Tohadors, adamın bedenini çalıp kadınla birlikte oldu. O birliktelikte bir kız çocuğu doğdu ve büyüyüp Tohadors'u tuzağa düşürerek tanrıların onu yok etmesine yardım etti. Böylelikle Tohadors'un soyundan gelen herkes yok olmuştu, tabii onu tuzağa düşüren melezi dışında." Bundan gerisini tahmin etmek zor değildi. Tanrılara yardım ettiği için onu, yani melezi hayatta bırakmış olmalıydı değil mi?

"Tanrılar, Medusa'nın soyundan gelen tüm iblisleri yok etmeyi başardılar, geriye sadece aynı soydan gelen bir iblis ve bir Gorgon kalmıştı. Bunlardan biri ilk doğan Gorgon olan Soaireya ve diğeri son iblis olan Tohadors'un melez kızı."

"Madem öyle annemin bedenini alan bunlardan hangisiydi?"

"Melez olan efendim." İkinci kez karşısına çıkarsa tanrıların o meleze bahşettiği hayatı Sıraç, büyük bir zevkle alacaktı.

"Peki Soaireya? Onu neden hayatta bıraktılar?" Sıraç'ın bu konuyla ilgili soruları bitmek bilmiyordu.

"Soaireya, savaşçı bir Gorgon efendim, tuzaklarını geçmeden onu bulmak kolay değil. Bazı rivayetlerde onun da tanrılar tarafından yok edildiği söyleniliyor, bazı kitaplarda ise tanrıları kızdıracak yeni şeyler yapmadığı sürece yaşamasına izin verildiği yazıyor." Sıraç derin nefes alarak başını salladı. Melez olan iblis, kızları da alıp gitmişti ve Soaireya'nın varlığı bile şüpheliyken kapıyı nasıl açacaktı? Medusa'nın soyundan gelen sadece iki yaratık kalmıştı ve onları bulmak samanlıkta iğne aramaya benziyordu!

Buradaki işi bittiği için gitmeye yeltenmişti ki, babası ayağa kalktı. "Biraz konuşalım mı oğlum?" Kardeşlerini bulmadan babasıyla konuşacağı bir şey olamazdı!

Onu dinlemeyip kapıyı açınca, Ragıp Bey'in söyledikleri onu durdurdu. "Anneni eve getirmek istiyorum." Her şeyin suçlusu olan kadını buraya, yani Elzem ve İtır'ın çocukluğunun geçtiği yere mi getirmeyi düşünüyordu?

"Durma, onu getirmeyi dene." Başını çevirip babasına baktı. "Adamlarımdan bazıları tüm gün kliniği bekliyor ve Munure Hanım oradan çıktığı an ölecek! Evet, onlara karının ölüm emrini verdim." Afallayan Ragıp Bey'in gözlerine baktı. "Onu görmeye gidebilirsin ama onu oradan çıkardığın an karının ölümüyle yüzleşirsin. Sakın yapmaz diye düşünme baba, çünkü kız kardeşlerim için kendi kanımdan olanları bile gözümü kırpmadan harcarım!" Kapıyı çarparak dışarı çıkınca söylediklerinde son derece ciddiydi. Elzem ve İtır geri dönmeden o kadına huzur yoktu!

Sıraç arabayı kaldığı rezidansın otoparkına çekince fazlasıyla hayal kırıklığı yaşıyordu. Soyu tükenmekte olan iki yaratığı nasıl bulacağını bilmiyordu. Asansöre binip 12. Kata bastığında kaldığı rezidans üstün teknolojilerle donatılmış, yüksek güvenliğe ve zengin sosyal imkânlarla sahip bir yaşam alanıydı. Ancak bu zenginlik onu yaşadığı kasvetten uzak tutmaya yetmiyordu. Asansörden inip kendi dairesine doğru yürürken, hemen karşı dairesinin kapısını zorlayan genç bir kadın gördü. Ona sırtı dönük bir hâlde duran kadının sadece kahverengi saçlarını görüyordu. Bukleler hâlinde salınan saçları beline kadar uzanıyordu. Elinde kocaman bir kutu tutuyordu ve kutuyu düşürmemeye çalışarak kapıyı açmaya

uğraşıyordu. "Bu kapının sorunu ne?" Huysuz homurtular çıkartarak elindeki kartla kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Yardım gerekiyor mu?" Sıraç onun müşkül durumu karşısında daha fazla sessiz kalmadı. Kadın bir anda duyduğu sesle sıçrayınca elindeki kutu yere düşmüş ve içindekiler dökülmüştü.

"Neden bu kadar sessiz hareket etmek zorundasınız ki? Beni korkuttunuz-" Genç kadın Sıraç'a doğru dönünce sözlerine devam edememiş ve gözlerini irice açmıştı.

Sıraç karşısındaki kadının verdiği tuhaf tepkileri izliyordu. Kahverengi gözlerini mümkün olduğunca irileştirmiş, hafif aralıklı dudakları şaşkınlığının bir simgesi olsa gerek. Kaşlarının üzerine kadar kestiği kakülleri yüzünü küçük gösterirken, gözlerinde kocaman şişe dibi gözlükler vardı. Yanaklarında ki gamzeleri o gülmese de belli ediyordu, ama yüzündeki çirkin benleri gamzesinin güzelliğine gölge düşürüyordu. Burnunun ucunda, çenesinin çukurunda, sağ yanağında ve dudağının hemen üstünde iri et benleri vardı. Çipil çipil gözlerini kırıştırıyor ve şoke olmuş gibi Sıraç'a bakıyordu. Şu zamana kadar gördüğü en çirkin kadın diye düşündü. Sıraç, ona bakarken yüzünü buruşturmamak için kendisini zor tutuyordu.

Üzerinde yarım kollu, çiçekli bir elbise vardı ve elbisenin açık yakasından dolayı tuhaf bir kolye taktığını gördü. Kolyesi tırnak büyüklüğündeki bir şişeden oluşuyordu. Küçücük beyaz şişenin içinde aynı renkte bir sıvı vardı ve bu sıvının içinde sarı bir iple sıkıca bağlı bir kâğıt rulosu vardı. Uzun süre kadının kolyesine bakmak onu tedirgin eder diye bakışlarını çekmişti. Sıraç, kadının hemen arkasındaki daireyi gösterdi. "Burada mı oturuyorsunuz?" Daha sonra kendi arkasındaki daireyi gösterdi. "Bende burada oturuyorum ama daha önce sizi hiç görmedim." Neredeyse yedi yıla yakın burada yaşıyordu ama bu kadını daha önce gördüğünü hatırlamıyordu.

Son söylediklerinden sonra kadının daha da şaşırdığını gördü. "Sekiz..." Nihayet kendisini toparlayan kadın, güçlükle konuşmuştu. "Sekiz yıldır burada yaşıyorum, peki siz?" Şimdi şaşıрма sırası Sıraç'taydı çünkü yedi yıldır burada yaşıyordu ve daha önce karşı dairesindeki kapının hiç açıldığını görmemişti.

"Yedi yıldır buradayım." Tekrar şaşıрма sırasının kadına geçtiğini görünce güldü. "Sanırım her ikimiz de komşuluğa pek önem vermiyoruz." Bu kadın dışında rezidanstaki çoğu kadın farklı bahanelerle kapısını

çalmıştı. Sıraç kimsenin dairesine gitmezdi anlaşılan komşusu da ondan farklı değildi.

"Öyle görünüyor." Kadın bakışlarını kaçırıp yere düşen eşyalarını toplamaya başladı. Sıraç ona yardım etmek için eğildi ve tıpkı onun gibi eşyaları kutunun içine koymaya başladı. Kablosu dolaşmış kulaklık, fotoğraf makinesi ve birçok gazeteden kesilmiş haber başlıkları. Evet, kutudan düşen eşyaların çoğu bunlardan ibaretti. Yerdeki defteri alıp kutuya koymak üzereyken defterin yapraklarının arasında bir fotoğraf düştü. Fotoğrafi eline alınca boğazı kesilerek ölen bir adamın resmini gördü. Daha fotoğrafa yakından bakmadan kadın fotoğrafı elinden çekip almış ve kutuya atmıştı. "İşimden kaynaklanan bir fotoğraftı." Kutuyu alıp ayağa kalktı. "Ben bir dedektifim ve müşterilerimin söyledikleri kişi veya eşyaları bulmaya çalışırken çok fazla kurbanlarla karşılaşıyorum. Onların fotoğraflarını çekmek de işimin bir parçası." Gülümseyerek kutuyu karıştırdı ve bulduğu kartı Sıraç'a uzattı. "Eğer sizin de bir dedektife ihtiyacınız olursa komşu kontenjanında olduğunuz için firatta size indirim yapabilirim." Sıraç'ın bir dedektife ihtiyacı yoktu çünkü kendi işini kendisi yapmaya alışkandı.

Kartı alıp bakınca farkında olmadan kartta yazan ismi sesli okumuştı. "Soya Gizel." Alay ederek kartı yeniden kadına uzattı. "Bana Soaireya isminde bir kadını bulamayacaksanız bu kart bir işime yaramaz Soya Hanım." Ona sırtını dönüp kendi dairesine doğru yürüdü. Bu dedektif kadın kendi küçük dünyasında bir şeyleri kovalarken, bu dünyayı kimlerle paylaştığına dair en küçük bir fikri olamazdı.

"Gorgonlar'ın ilk kızını mı arıyorsunuz?" Sıraç aceleyle Soya'ya döndü. Onun, bunu bilmesini beklemiyordu. "İblislerin var olduğuna inanıyor musunuz?" Bu kadının Soaireya'yi biliyor olmasının şaşkınlığını yaşıyordu.

"Ben bir dedektifim bayım." Gülerek başını salladı. "Yirmi beş yaşında olabilirim ama doğaüstü varlıkların içimizde yaşadığını öğrenecek kadar çok fazla dava araştırdım." Eliyle dairesini gösterdi. "Akşam yemeğinde bana eşlik etmek ister misiniz? Belki de konuşacak çok fazla ortak yönümüz vardır?"

Normalde yaşadığı yerdeki kadınların her türlü teklifini reddederdi, ancak Soya'nın gizemli tavırları Sıraç'ın bunu kabul etmesini sağlamıştı. "Memnuniyetle." Onun elindeki anahtarı alıp Soya'nın bir türlü açamadığı kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kapıyı arkasında kapatan Soya, "Ben yemeği hazırlayana kadar rahatınıza bakın," dedikten sonra ondan uzaklaştı. Elindeki kutuyu ayaklı askılığın yanına bırakınca Sıraç salonu inceliyordu.

Beyazın şıklığıyla döşenmiş salon bir kadının zevkini yansıtıyordu. Şehir manzarasını gösteren büyük camlarda tek bir leke yoktu ve her şey fazlasıyla özenli döşenmişti. Duvarlardaki yağlı boya tabloları göz yoruyordu, lakin her biri ortaçağ figürlerini yansıtan tablolardı. Başını çevirince plazmanın olduğu televizyon ünitesini gördü, ancak onun dikkatini çeken bu değildi. Televizyon ünitesinin üzerinde duran dağınık CD'lerdi. Yaklaşıp eline bir CD alınca bunun bir korku türü olduğunu gördü. Diğerlerine göz atınca neredeyse hepsinin kurgusu iblisler üzerineydi ve bazılarını izlediğini hatırlıyordu. İzlediklerinin finalinde iblislerin öldüğünü anımsadı.

"O elinizde tuttuğunuz benim favorilerimden biri." Soya, mutfak kapısında başını uzatıp gülümsedi. "Kalbin Günahı," deyince Sıraç başını eğip CD'ye baktı ve üzerinde Kalbin Günahı yazıyordu. "Konusu ne?" diye sorarken mutfak kapısında kafasını uzatan kadını küçük bir çocuğa benzetti. Bedeninin geri kalanı görünmüyordu.

"Bir iblis ve Avcının aşkını anlatıyor. Dram yüklü bir film ve finalde kadın, yani iblis, Avcının hayatını kurtarmaya çalışırken ölüyor."

"Bir iblis ve Avcı mı?" Sıraç tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "O şekilsiz yaratıklara aşık olan bir Avcı sadece kurgular da olabilir." Soya gülerek başını salladı. "Haklısınız çok çirkin yaratıklar, tanrılarınıza dua edin de onlardan biriyle karşılaşmayın." Gözlerini korkmuş gibi muzipçe irice açtı. "Aksi takdirde boom!" Sıraç, Soya'nın yüzünü soktuğu garip şekillere gülmeden edemedi. "Tanrılarınız dediniz Soya Hanım?" Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bu sözlerden ne çıkarmalıyım?"

"Zeus ve onun yanındaki kölelerinden bahsediyorum. Onlara inanmadığım için beni darağacına çıkarıp yakmazsınız değil mi?" Gülerek başını iki yana salladı. "Ne haddime." Kendisi de onlara inanmıyordu.

Soya tekrar gözden kaybolunca yaklaşık on dakikanın sonunda elindeki kocaman tepsiyle içeri girdi. Orta masayı koltuğa doğru çekmesi için Sıraç'a gözleriyle işaret etti. Kısa sürede elindeki ağır tepsiyi masanın üzerine koymuştu. Her ikisi koltukta yan yana oturunca Sıraç, tepsideki yemeklere baktı. Tost ve kola mı? "Üzgünüm yemek hazırlayacak yeterli zamanım yoktu, ama dilerseniz dışarıdan bir şeyler sipariş edebilirim." Soya'nın mahcup dolu bakışları daha fazla devam etmesin diye uzanıp kendi

tabağındaki tostı aldı. "Tost iyidir." Onu rahatlatmak için söylediği şeylerin gerçeklik payı yoktu. Nefret ettiği kahvaltı türünün başında tost geliyordu.

"Soaireya hakkında neler biliyorsunuz?" Sıraç'ın sorusuyla Soya kolasından bir yudum alarak ona döndü. "Neden önce tanışmıyoruz? Bana hâlâ adınızı söylemediniz?"

"Adım Sıraç."

"Işık, meşale, kandil, anlamları içeriyor ve aynı zamanda nur saçan kişi olarak bilinir. Peki bir soyadınız var mı?" Sıraç, sebepsiz yere bu kadının her konuda bir bilgisi olabileceğini düşündü ve bu kanıya nasıl vardığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Sıraç Akay," diyerek ona istediği cevabı vermişti.

"Soaireya hakkında çok fazla şey duydum." Önüne dönüp tosttan kocaman bir ısırık alırken Sıraç tarafından izlendiğini biliyordu. "Gorgonlar'ın ilk kızı, yani Gorgonlara dönüşen üç kız kardeşten olan Sthenno'nun kızı. Soaireya hakkında uydurulmuş birçok kaynak var ama ben içlerinden sadece birine inanırım."

"Hangisine?"

Gülümseyerek Sıraç'a döndü. "Tanrıça Athena'yı bile dize getirecek güçte olan tek Gorgon olduğuna." Bunları söylerken fazlasıyla kendi söylediğine inanıyor gibiydi.

"Onu fazla büyüttüğünü düşünüyorum."

"Boyü bir yetmişlerde olan kadını fazla küçültemem ama." Kendi esprisine gülerek yemeğini yemeye devam etti.

"Boyunu bilecek kadar onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?" Sıraç'ın gözlerini kısarak ona baktığını görünce omuz silkti. "Onun boyunu biliyorum çünkü ben çocukken tüm ailemi gözlerimin önünde katlederek iblislerin varlığına inanmamı sağladı." Sertçe yutkunan Sıraç, başından beri kendi hâlindeki bir dedektifin nasıl iblislerin varlığından haberdar olduğunu sorguluyordu, ama bu şekilde öğrenmesini beklemiyordu.

"Çocukken başıma gelen o trajik olaydan sonra bir dedektif olmaya karar vermiştim. Tıpkı benim aileme olanlar gibi iblislerin gazabına uğrayan insanlara yardım ediyor ve elimden geldiğince kayıp yakınlarını kurtarmaya çalışıyorum." Sıraç, onun gibi çıtı pıtı bir kadını iblislerle savaşırken hayal edemiyordu.

"Onu gördüğünü söyledin, nasıl biriydi?" Hangi ara resmiyeti bıraktığının farkında değildi.

"Korkunç biri." Sanki komik bir şey söylemiş gibi Soya kıkırdadı. "Gözlerinin bebeği kan renginde kıpkırmızı ve azı dişleri tıpkı bir vampir gibi uzundu." Ürkmüş olmalı ki elleriyle kollarını sıvazladı. "Kumral saçları canlıymış gibi kafasında uçuşarak hareket ediyordu ve saçlarında yüzlerce yılanın tıslama sesi geliyordu. O bir Gorgon kızı, bu şekilde görünmesi normal bir durum. Annem ve babamı önce taşla çevirdi ve hemen sonrasında taştan bedenlerini parçaladı. Evet, gözlerinin değdiği her canlıyı taşla çevirdiği doğru." Sıraç'ın ona inanmadığını görebiliyordu. Neden inansın ki? Herkes sadece Medusa'yı tanıyordu ama çok az kişi Medusa'nın yeğeni Soaireya'yı biliyordu.

"Peki siz onu neden arıyorsunuz?" Sıraç'ın öylesine tehlikeli bir Gorgon'u neden aradığını merak ediyordu çünkü Soaireya'nın peşine düşmek büyük bir cesaret isterdi. "Kız kardeşlerim için." Bardaktaki tüm kolayı birkaç yudumda içerek masaya koydu. "Kardeşlerimi bulmam için Medusa'nın Ölü Kumları adında saçma bir büyüyü yapmak için o yaratığa ihtiyacım var!" Sıraç ayağa kalkarak koltuğun üzerindeki ceketini aldı. "Yemek için teşekkürler." Bunları söyledikten sonra evden çıkan adamın arkasında öylece bakakalmıştı.

"Neden bir geçit büyüüne ihtiyacı var ki? Ayrıca hiç detaycı değil ona söylediğim şeyleri doğru düzgün sorgulamadı." Kendi kendine konuşarak çantasını aldı ve yatak odasına girdi. "Bazı fâniler fazla meraksız Safir." Çantasındaki kavanozu çıkartıp kavanozun içindeki beş ölü kurbağayı fayansın üzerine döktü. "Ona ailemin katledildiğini söyledim, ama bir iblisin neden ailemi öldürdüğünü sorgulamadı. Üstelik beni teselli edecek hiçbir şey de söylemedi." Sıraç'ın duygusuz bir avcı olduğunu düşündü. Belki de Soya'nın çirkin görüntüsü yüzünden Sıraç, onu kendi ilgisine layık görmemiş olabilirdi.

"Hey! Yemek zamanı buraya gel Safir." Yatağın altında sürünerek çıkan engerek yılanı, beyaz pullarını fayanslara sürterek kurbağalara doğru geldi. "İşte böyle benim küçük vampirim, gel ve yemeğini al." Soya, onun pullu derisini okşayıp evcil hayvanının karnını doyurmasına izin verdi.

Makyaj aynasının karşısına oturunca önce kocaman, kalın gözlüklerini çıkardı ve hemen ardından gözlerindeki kahverengi lensleri çıkartarak kutuya koydu. Yüzündeki çirkin ve sivilce gibi görünen plastik benleri sökerek onları da bir kutuya koymuştu. Kahverengi peruğundaki tüm çıtçıtları sırasıyla açarak peruğu da aynanın önüne bırakmıştı. Kafasındaki fileli boneyi çıkartınca kumral saçları salınarak omuzlarından salındı.

Uçuşan saçlarından yılanların tıslayan sesleri geliyordu. Aynadaki yansımasına bakarken olağanüstü güzellikte bir kadın gördü ve bir o kadar da tehlikeli. Beyaz teninde dikkat çeken kırmızı gözleri ışıltıyor, kumral saçları dalgalanarak bukleler oluştuyordu. Pürüzsüz teni tüm maskelerden arınmışken her erkeğin düşlerini süsleyecek güzellikteydi. "Soaireya..." Aynaya bakarak adını fısıldadı. "Veya Soya mı demeliyim?" Uzun zamandır gerçek adının kısaltmasını kullanıyordu. Yıllardır kendi güzelliğini gizleyerek çirkin bir yüzle insanların arasındaki varlığını sürdürüyordu. En çok rahatsızlık duyduğu şeylerden biri de gözlerine takmak zorunda olduğu lenslerdi, ama birilerini taşa çevirerek dikkat çekmek istemiyorsa bunu yapmalıydı. On üç şamanın kanını kullanarak büyü yaptığı bu özel lenslere ihtiyacı vardı. En azından gözlerindeki tehlikeden insanları koruyordu değil mi?

Tüm kurbağaları yutan Safir, onun koluna dolanarak omuzuna çıkınca, Soya hemen başını başka tarafa çevirmişti. "Lensler yokken bana yaklaşmaman gerektiğini söylemiştim Safir." Aksi takdirde onun da sonu daha önceki evcil hayvanları gibi olurdu. Taşa dönüşmüş otuz yedi yılanı yenisini katmak istemiyordu.

Ayağa kalkınca hızlıca pijamalarını giyip odanın köşesinde duran taş heykele tebessüm etti. "İyi geceler Bayan Gilbert." Gözlerini irice açıp, çığlık atar gibi dudaklarını sonuna kadar aralayan heykele gülümsemişti. Duvardaki raflarda duran yılanlardan oluşan taş heykel koleksiyonuna da tebessüm etti. "Size de iyi geceler Safir'ler." Tüm evcil hayvanlarına aynı ismi vermek yaptığı en akıllıca şeydi, çünkü hiç birinin ismini yanlış söylemiyordu.

Işıkları kapatınca tehlikenin geçtiğini anlayan yılan, ona sarılırken tebessüm ederek gözlerini yumdu. "Uyuyalım Safir, yarın sabah ilk gün ışıklarıyla araştırmam gereken bir Avcı var." Sıraç'ı öldürüp öldürmesi tamamen yapacağı araştırmanın sonucuna bağlıydı. Parmakları boynundaki tılsımını buldu. Avcılar tüm yaratıkları hissedip görebilirdi, ama bu tılsım boynunda olduğu sürece kimse onun enerjisini hissedemez ve maskelerin ardına gizlediği gerçek yüzünü göremezdi

Bunca zamandır bir Avcıyla komşu olduğuna inanamıyordu.

"Şimdi git ve o afetle sohbet et Yavuz." Uraz, Yavuz'u kadınlar konusunda cesaretlendirmeye çalışırken şu ana kadar pek ilerleme kaydettiklerini söyleyemezdi.

Barın gürültücü müziği Süreyya dışında kimseyi rahatsız etmezken, oturdukları özel suite aşağıda dans eden insanları izliyorlardı. Yavuz, yan masadaki kadının bakışlarından kurtulmak için başını yerden kaldırmıyordu. "Yapamam ben öyle şeyler." Bir kadınla konuşamayacak kadar korkuyordu.

"Oğlum az biraz erkek olsana." Kenan masadaki içki şişesini ona doğru uzattı. "Hepsini içerek kafayı bul ve git onunla konuş. Ona sadece merhaba demeyi başar bu bile bize yeter." Renkten renge giren Yavuz, bir deve kuşu misali utangaç bakışlarını yerden kaldırmıyordu. "Alkol tüketmiyorum ben ve bir kadına merhaba demek istemiyorum." Buradaki kimse Yavuz'u anlamıyordu.

"Ya abi rahat bıraksana çocuğu." Süreyya, Kenan'ın yanından kalkarak Yavuz'un yanına oturdu. "Onu korkutuyorsunuz." Masadaki erkeklere çıkışarak elini Yavuz'un koluna koydu. "Sen üzülme Yavuz'cuğum, ben her konuda senin yanındayım." Aynı şeyleri Süreyya'ya da yaptıkları için Yavuz'u çok iyi anlıyordu.

"Uraz haklı dostum." Destan gülerek Kenan'a bakıp Yavuz ve Süreyya'yı gösterdi. "Sıraç'la ikiniz evlendirin bunları." Kısık bir sesle arkadaşının kulağına söyledikleriyle Kenan yüzünü buruşturdu. "İkisini aynı evin içinde düşünebiliyor musunuz? Küçük bir böcek görseler bu ikisi evi terk eder ve sabaha kadar kapının eşiğinde uyurlar." İki korkağı bir araya getirerek büyük bir felakete yol açacak değildi.

Bir köşede sessizliğini koruyarak arkadaşlarını izleyen Sıraç, her zamanki gibi kafasındaki düşüncelere dalıp gitmişti. Garsonlardan biri masaya yaklaştı ve Sıraç'a küçük bir not kağıdı uzattı. "Efendim üst katta sizi beklediğini söyleyen bir hanım bunu size gönderdi." Uraz ve Kenan, sırtarak ona bakarken notu alıp açtı ve okuduklarıyla tek kelime etmeden yerinden fırladı. **"Beni aradığımı duydum... Soaireya."**

Gerçekten o, olabilir mi?

Âdeta koşarcasına kalabalıktan çıkmış ve üst kata gelmişti. Odaların olduğu koridorda doğru odayı bulmaya çalışırken beş numaralı odanın kapısını iterek açtı. Kapının aralıklı olması yüzünden bu odada olduğunu anlamamıştı, Soaireya'nın güçlü enerjisi bu kapının arkasından geliyordu. Odaya girince kapı kendiliğinden kapanmıştı. Onun olduğu yeri bulmak için enerjisini takip ederek yatak odasına girince aradığı kadını bulmuştu. Işıkları açacağı esnada iblis onu durdurdu. "Bunu yapmak istemezsin Avcı. Beni görenlere neler olduğunu tahmin etmek zor değil." Aynı anda üç kişi

konusuyor gibi kadın ve erkek sesleri birbirine karışarak konuşmuştu. Sıraç, bunun bir aldatmaca olduğunu düşündü. Sesini özellikle değiştiriyor olabilirdi.

Onu dinlemedi ve ışıkları açınca karşısında gördüğü kadın ile yutkunmuştu. Yüzünü gizleyen siyah bir tülü kafasına atmıştı. Tıpkı bir gelin duvağı gibi kalın ve siyah tül onu görmesini engelliyordu. Ancak tülün ardından bile kırmızı gözleri puslu bir şekilde görünüyordu. Üzerinde Roma'lı kadınlara özgü zarif bir elbise vardı. Elbisenin askıları omuzlarında kurdele şeklinde bağlıydı ve birçok yeşil tül den oluşan elbise bir sarmaşık gibi bedenini sarıyordu. Düz göbeği ve bacaklarının büyük bir bölümünü açıkta bırakıyordu. Bileğinde yapraklardan oluşan bir bileklik vardı. Ayaklarındaki ayakkabılar bile gladyatör terlikleriydi. Terliğin bağcıkları dizlerinin altında düğümlüydü. Sıraç, sebepsiz yere tülü kaldırıp yüzünü görmek istedi.

"Avcılardan Sıraç Akay." Gülererek ona doğru yürüdü. "Büyüyle yeteneklerin kapatıldı sanıyordum?" Anlaşılan karşısına çıkmadan önce Sıraç'ı araştırmıştı.

Sıraç, alayla gülererek ona doğru bir adım attı. "Avcılara hiçbir büyü işlemez. Aptal olmak ve aptalı oynamak arasında ince bir sınır vardır." Soaireya, yüzünü gizlediği tüllerin arkasında sebepsiz yere gülümsedi. Çok güçlü bir Gorgon ile yalnız başınaydı ama korkusunu hissedemiyordu. Ya fazla cesurdu ya da ölüme meyilliydi.

"Seni, bana getiren nedir Avcı?" Neden burada olduğunu zaten bildiğini tahmin ediyordu.

Ve Sıraç'ın cevabı çok hızlı geldi. "Ben ve arkadaşlarım için kapıyı aç!" Tarih yeniden tekerrür ediyordu çünkü Avcılar geri dönmenin bir yolunu bulmuştu. Anlaşılan Sıraç, kız kardeşlerine zarar vermek neymiş hepsine gösterecekti.

"Peki benim bu işten ne çıkarım olacak?" Aslında Sıraç'tan hiçbir beklentisi yoktu ama bu işi onun için kolaylaştırırsa bundan şüphelenebilirdi.

"Ne istiyorsun iblis?" Soaireya yüzünü buruşturdu çünkü o bir iblis değildi. O, Gorgon'du ama fâniler iblis ve Gorgon'un arasındaki farkı anlayamazdı.

"Ailen iblislerle yaptığı her anlaşmada zararlı çıktı Avcı." Soya, onunla ilgili her şeyi şu bir haftada araştırdığı için tüm gerçekleri biliyordu. "Aynı hatayı yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

Sıraç'ın kaybedeceği hiçbir şeyi yoktu. Ailesi yeterince parçalanmıştı, kız kardeşlerini kaybetmekten daha kötüsü olamazdı. "Ne istediğini söyle."

"Bir yemin istiyorum Avcı." Soya, Sıraç'ın verdiği tüm yeminleri hayatı pahasına tuttuğunu öğrenmişti. "Zamanı geldiğinde ve benim için bir şey yapman gerekirse sorgusuz sualsiz bunu yapacağına bana yemin edersen senin için hemen şimdi kapıyı açabilirim." Soya, bu yemini aslında öylesine istiyordu. Hiçbir konuda bir Avcının yardımına ihtiyacı olamazdı, fakat Sıraç bir anlaşma yaptığına inanmalıydı.

"Bu yeminin ucu ailemden birilerine veya yakınlarıma dokunacak mı? Seninle yapacağım anlaşma benden olacak çocukları etkileyecek mi?" Soya neden tebessüm ettiğini bile bilmiyordu. Aslında çok zeki bir Avcıydı değil mi? Ailesinin yaptığı hatalardan kaçınıyordu.

"Hayır." Soya, asla bir fâniye iyilik yapmazdı ama Sıraç, karşılık beklemeden iyilik yaptığı tek fâni olacaktı. "Vereceğin yemin, ne seni ne de soyundan gelecek olanları etkileyip lânetlemeyecek." Bunları söylerken onu kandırmıyordu çünkü gerçekten karşılık beklemeden yaptığı bir iyilik olacaktı.

"Senin söylediklerine neden inanayım?" Avcı fazlasıyla tedbirliydi, annesiyle aynı hataya düşmek istemiyor olmalıydı.

"Bana güvenmekten başka seçeneğin var mı? Burada benim yardımına ihtiyacı olan sensin."

"Bana bir teminat vermelisin." Sıraç, aralarındaki son adımı da kapatarak Soya'nın üzerine eğildi. "Ben bir yemin edersem ne olursa olsun tutarım onu ve yerine getireceğim yeminin kimseye zarar vermeyeceğine emin olmalıyım." Soya iyilik yapmanın berbat bir şey olduğunu ve çok uğraştırdığını düşündü. Sadece kabul etse olmaz mı?

"Pekâlâ öyle olsun." Elini tülün altına sokarak kumral saçlarından bir tel kopardı. "Elini uzat." Sıraç onun dediğini yapınca saç telini Sıraç'ın avuçlarına bıraktı. "Şimdi söylediklerimden sonra avucundaki saç teline iyice bak." Başını kaldırıp tülün ardından Sıraç'ın gözlerine baktı. "Şu zamana kadar gördüğüm en korkak Avcısın." Bunları söyleyince Sıraç başını eğdi ve avucundaki kumral saç teline baktı. İlk başlarda bir şey olmadı ama birkaç saniyenin ardından saç teli siyaha dönüşünce afalladı. "Yalanın rengi siyahtır Avcı." Soya, elini yine tülün altına soktu ve bu sefer çiçekli bir toka çıkardı. Tokanın sivri ucunu boynuna biraz bastırınca, çok az kanayan boynu ile siyah saç teli bu sefer de griye dönüşmüştü. "Acı ve ölümün rengi gridir." Tokayı yeniden saçlarına taktı ve kanayan boynunu

umursamadan elini uzatıp Sıraç'ın dudaklarına dokundu. Narin parmakları Sıraç'ın dudaklarına sürtünürken avucundaki saç telinin kırmızı rengini aldığını gördü. "Tutkunun rengi kırmızıdır." Elini Sıraç'ın dudaklarından çekti ve kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Vereceğin yemin ne aileni ne de yakınlarını kötü şekilde etkilemeyecek," dedikten sonra Sıraç, saç telinin beyaza dönüştüğünü gördü ve Soya gülümsedi. "Masumiyetin rengi ise beyazdır Avcı..."

Sıraç şaşkındı. Tek bir saç telinin farklı renkler alarak duyguları nasıl yansıttığına ilk kez şahit oluyordu. "Bunu nasıl yaptın?" Az önce tanık olduğu şey bir ilizyon gösterisi gibiydi.

"Düşündüğün gibi ben bir iblis değilim." Soya, onun avucundaki saç telini alıp geriye çekildi ve odada yanan mumlardan birine yaklaştı. Saç telini yakarak ondan kurtulurken, Sıraç onun acı çeken iniltisini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Eğer elinde bir Gorgon'un saç teli varsa onun duygularını çok rahat öğrenebilirsin." Sıraç, aynı zamanda onu öldürmenin yolunun saçlarından geçtiğini de anlamıştı, ama bunu ona söylemedi. Az önce tek bir saç telini yakarken dudaklarından çıkan belli belirsiz iniltisi, Sıraç'ın onun zayıf noktasını yakalamasını sağlamıştı.

"Ne yani duygularına göre kafandaki saçlar renk mi değiştiriyor?"

Gülerek başını iki yana salladı. "Kafamda oldukları sürece hayır, ama bir başkasında olunca evet."

"Öyle mi? Pekâlâ benden istediğin bir şeyi yerine getireceğime yemin ediyorum." Sıraç o kadar hızlı bir şekilde ona yaklaştı ki, daha Soya ne olduğunu anlamadan belinden tuttuğu gibi onu göğsüne çekmişti. Soya, şaşkınca başını kaldırıp onun yüzüne bakarken, Sıraç hızlı bir el çabukluğuyla cebinden bıçağı çıkardı. Ellerini Soya'nın sırtına getirip beline doğru uzanan saçlarından küçük bir tutam kesmeyi başarmıştı.

Soya'nın attığı çığlık penceredeki camların paramparça olarak yere savrulmasını sağlamıştı. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki, buradaki tüm aynalar kırılmış ve odadaki eşyalar yere saçılmıştı. Bacakları titreyerek yere düşmek üzere olan kızı son anda sıkıca tutarak düşmesine izin vermedi. "Bu-bunu neden yaptın?" Genç kadının titreyen sesiyle bir an yaptığı şey için pişmanlık duydu ama bu çok kısa sürmüştü. "Bir yemin ettiysem bu ileride birgün mutlaka karşılaşacağımızı gösterir. Sana ait bir şeyler olmalıydı benden ve bu sadece saçların olabilirdi." Onun gibi güçlü bir yaratığın oyunlarına aldanmamak için saçlarından bir tutama ihtiyacı vardı.

Soya ondan uzaklaşarak Sıraç'a sırtını dönünce, elindeki kumral saç tutamına baktı. Sadece saniyeler içinde saç tutamının rengi değişmiş ve sarı rengini almıştı. "Sarı ne demek?" Soya'nın kısık sesini duydu. "Hayal kırıklığı..."

Yutkunan Sıraç, bir şeyler söylemeye hazırlandığı esnada Soya ondan önce davranmıştı. "Arkadaşlarını alıp evine git ve arabana bıraktığım büyü sözlerini orada sesli bir şekilde söyleyin. Ben yanınızda olmayacağım ama uzaktayken bile gereken büyü sözlerini sizden sonra tekrarlayacağım. Kapı açılınca istediğin gibi kardeşlerinin yanına gidersin." Soya, kırılgan bir sesle konuştuktan sonra hızlıca Sıraç'ın yanından geçip dışarı çıktı. "Neden suçluluk duyuyorum!" Homurdanan Sıraç, avuç içilerindeki saçları sertçe sıktı ve koşarak onun peşinden odadan çıktı. Ancak koridora bakınca onu bulamadı, üstelik enerjisi de bir anda yok olmuştu. Bu kadar hızlı nasıl ortadan kayboldu ki?

Her neyse, şimdi bunu düşünmeyi bırakmalı ve aşağıya inip her şeyi çocuklara anlatarak eve gitmelilerdi.

"Fâniler bir Gorgon'un iyiliğine layık değil Safir." Burnunu çekince kesilen bir tutam saçı çok canını yakmıştı. "Hâlâ ona neden yardım ettiğimi bile bilmiyorum!" Boynuna dolanan engerek ile konuşurken, karşı dairesinde Sıraç ve arkadaşlarının söylediği büyü sözlerini zihninde duyuyordu. Medusa'nın Ölü Kumları büyüğü Soya'ya ait olduğu için nerede olursa olsun bu büyüü yapan kişilerin seslerini zihninde duyardı.

Tohadors'un melezi bu büyüü yapmak için her elli yılda bir ortaya çıkan kanlı ayı beklemek zorunda kalmıştı. Soya dışındaki herkes kanlı ay çıkmadan bu büyüü yapamazdı. Bu Soya için geçerli değildi çünkü büyü ona aitti ve dilediği her an dört Avcı bularak geçiti açabilirdi. Sıraç daha eve gelmeden önce onun evine gizlice girip gereken tüm hazırlıkları yapmıştı. Avcıların tek yapması gereken halkanın içine girip büyü sözlerini tekrarlamaktı. Zihnindeki seslerin kesildiğini fark edince sıranın Soya'ya geldiğini anladı. "Gitme vakti dostum." Eski dilde büyü sözlerini mırıldanırken, Safir'i sırt çantasının içine koydu.

Aralıksız büyü sözlerini söyleyerek aynanın karşısına geçti. Peruğu gayet düzgün görünüyordu ve gözlükleri de gözlerindeydi. Çirkin et benleri aynı yerinde, iğrenç görüntüsünde bir şeyler kaybetmemişti. Üzerindeki tişört ve pantolonu kontrol ederken tek dileği Araf'ta şu anda kış olmamasıydı. Yeterince fânilerin sıkıcı dünyasında kalmıştı, biraz eğlenmek için

ölümsüzlerin dünyasında küçük bir geziye çıkmak kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Sırt çantasını takıp dairesinden çıkınca hâlâ büyü sözlerini söylemeye devam ediyordu. Avcılar geçitten atladıktan hemen sonra içeri girecek ve o da peşlerinden gidecekti. Tamam, itiraf ediyordu! Saçlarını geri almak için Avcıların peşinde gidiyordu, çünkü bir Gorgon'un saçları ölümsüzlerden birinin eline geçerse Soya için çok kötü sonuçları olabilirdi.

"Be-ben gelmek istemiyorum." Yavuz ağlayarak ensesini Uraz'dan kurtarmaya çalışırken, Uraz bir türlü gitmesine izin vermiyordu. "Sıraç yerine benim kardeşim olsaydın dünya üzerindeki tüm eşekleri yok eder ve eşek sudan gelene kadar seni döverdim Yavuz!" Büyü sözlerini Yavuz'a okutana kadar Uraz sinir krizleri geçirmişken, daha fazla şansını zorlamamalıydı.

"Ab-abı bende gelmek istemiyorum." Süreyya kolunu Kenan'dan kurtarmaya çalışırken etrafında gördüğü şeylerin şokundan çıkamıyordu. Sıraç barda tekrar onların yanına gelince Kenan, Destan ve Uraz'ı alıp başka bir masaya geçmişlerdi. Ne konuştuklarını bilmiyordu ama on dakikanın sonunda Kenan ve Uraz sırtarak onların yanına gelmiş ve eğlenmeye Sıraç'ın evinde devam edeceklerini söylemişti. Sıraç'ın evine gelince salonun ortasında kanla çizilmiş garip desenler görmeyi beklemiyorlardı. Her yerde yanan mumlar ve tütsüler varken, üçü tehditler yağdırarak Yavuz'a zorla bir şeyler okutmuşlardı. Çemberi andıran kandan dairenin içine Sıraç, Uraz, Kenan ve Yavuz girmişken, gittikçe yükselen alevler etrafını sarıyordu. Destan'ı güçlkle ikna edip evine göndermişlerdi. Yarın sabah hepsi ortadan kaybolunca Destan burada kalıp ailelerini bu konuda bilgilendirmeliydi. Ateşler iyice yükselirken Kenan kardeşini de halkanın içine çekmişti. "Rahat dur Süreyya." Kız kardeşini iyice göğsüne bastırdı. "Benim gittiğim her yere benimle gelmek zorundasın." Kız kardeşini buradaki ruhların yanında savunmasız bırakıp gidemezdi. Süreyya'yı korumak için onu yanından hiç ayırmamaya kararlıydı.

"Başladı." Sıraç'ın sesiyle hepsi susmuştu. Zeminde açılan delik süratle büyürken Sıraç, Soaireya'nın sözünden durup büyüü tekrarladığını anladı.

Sadece saniyeler içinde zeminde her şeyi içine çeken bir kara delik oluşmuştu. Yavuz ve Süreyya çılgık çılgıla kaçmaya çalışırken arkadaşları ilk bu ikisini kara deliğin içine itmişti. Hemen sonrasında üçü atlayınca kısa süre sonra Soya kapıyı kırarak içeri girmişti. Geçitin kapanmak üzere olduğunu görünce acele ederek onların peşinden atlamayı başarmıştı.

Bakalım bir grup Avcıyla Araf'a olan macerası nasıl sonuçlanacaktı?

Evet sonunda Avcılarımız da Araf'a gitmeyi başardı. İki kadın ve dört erkekten oluşan bir grup nihayetinde Araf'a gitti diyebiliriz.

Peki Soaireya, yani Soya'nın da onlarla birlikte gitmesini bekliyor muydunuz?

Bu bölümde hikâyeye dahil olan yeni karakterleri okudunuz. Peki Sıraç'ın arkadaşlarını nasıl buldunuz?

Sıraç, kapı komşusunun ne denli tehlikeli biri olduğunu anlamadı. Peki yıllarca her ikisinin aynı yerde birbirinden habersiz yaşamalarına ne demeli?

Soya'da kurguya dahil olan karakterlerden biri. Peki onu nasıl buldunuz?

Bu bölümde dünyada kalanları okuduk. Ragıp Beyi susturan sebeplerden biri Meliz'in yalanlarına inanmış olmasıydı. Bir nevi o da tıpkı karısı gibi bir iblise inanmanın cezasını çekti diyebiliriz.

Peki Munure Hanımın tüm bu süreçte bir klinikte olmasını bekliyor muydunuz? Sıraç, annesine karşı fazla acımasız davranıyor olabilir mi?

Mara'nın babası kızına olanlardan sonra karısını terk etmiş ve Berna Hanımın sağlığından ciddi problemler oluşmaya başlamış. Evet Mara'nın tüm ailesi iki kişiden oluşuyordu ve onun ailesi hakkında bildiklerimiz bu kadar.

Doğa'nın bir ailesi olmadığını zaten hikâyenin başında belirttiğim için bu bölümde onun yakınlarını yazmaya değer bulmadım. Sadece ona eziyet eden bir babası vardı ve onun dışında Doğa kimsesiz büyümüş biri.

Şimdilik bu kadar, yeni bölümde Araf'ı okuyacağınız. Bakalım oradakiler neler yapmış değil mi?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(39) İktidar Yarışları.

SULAKKAR (Muhafızların Toprakları)

Sıraç ve arkadaşları düştükleri yerden ayağa kalkarak şaşkın gözlerle bulundukları yeri izliyorlardı. Ankara'da sonbaharın son günlerini yaşıyorlardı, ancak şimdi kışın göbeğine düşmüşlerdi. Hepsi yolun ortasına savrulmuş tüm bunların ne anlama geldiğini sorguluyorlardı. Yoldan geçen at arabalarına afallayarak bakıyorlar ve kaldırımda yürüyen insanların kıyafetleriyle şoke oluyorlardı. Bütün bunlar gerçek miydi? Tüm bu insanlar, garip dekorasyona sahip evler ve şahit oldukları bu manzara gerçek miydi? Her biri kaldırım kenarında durmuş bu olanları sorguluyorlardı. Ortaçağda oldukları çok açıktı, çünkü bulundukları yer modernliğin uğramadığı yozlaşmış bir kabileyi andırıyordu. Hepsi birbirine bakarak bir cevap arıyordu ama ortaya çıkan tek sonuç; her şeyiyle farklı bir dünyada olduklarıydı. İşin garip yanı buradaki herkes de onlara bakıyordu. Avcılar şu anda lânetlilerin arasında olduklarını onların enerjilerinden anlıyorlardı. Aynı şeyleri karşı tarafta hissetmiş olmalı ki, düşman gözlerle Avcılara bakıyorlardı. Sıraç ve arkadaşları ezelden beri düşman oldukları ırkın enerjisi ilk kez bu kadar yoğun hissettikleri için her biri saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı gibiydi.

"İçimdeki bu öldürme tutkusu da neyin nesi?" Uraz şaşkındı, daha önceki kayıp ruhlara duyduğu nefretten çok daha ötesini yaşıyordu. Sanki bu dünyaya ayak bastıkları an farklı birilerine dönüşmüşlerdi.

"Çok garip." Süreyya havayı koklayarak kendi etrafında döndü. "İç güdülerim olağanüstü bir hızla açılıyor ve farklı hissediyorum." Her biri benzer şeyler hissediyordu. Atalarının topraklarına gelmek Avcı yönlerini tam anlamıyla uyandırmış olmalıydı.

"Bir kişi eksik gibiyiz, siz ne düşünüyorsunuz?" Sıraç bunları söyleyince, arkadaşları da birbirlerine bakıp eksik olan kişiyi bulmaya çalışıyordu.

Kenan elini havaya kaldırdı. "Ben buradayım." Uraz'da onu taklit etti. "Bende öyle." Son olarak Süreyya elini kaldırmıştı. "Bende buradayım." Uraz gözleriyle yanında duran arkadaşını gösterdi. "Sıraç'ta burada olduğuna göre eksik olan kimse yok." Dördü bu konuda hemfikir olunca, bu

yer hakkında bilgi edinmek için yürümeye başladılar. Evet, bunu gerçekten yaptılar.

Duvarın arkasına saklanarak giden çocukları izleyen Soya, her birine ters bakıyordu. "Gerçekten Yavuz'u bırakıp gidiyorlar mı?" Bir hafta boyunca Sıraç'ı araştırdığı için tüm ailesini biliyordu ve geçiti açarken duyduğu seslerden birinin Yavuz'a ait olduğuna emindi. "Bu fâniler inanılır gibi değil Safir." Koluna dolanmış yılanı yere bıraktı. "Git ve bana o korkak Avcıyı bul benim küçük vampirim." Böyle sorumsuzca davranan bir grup Avcıyla ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Acaba kardeşini bulması karşılığında Sıraç, ona saçlarını geri verir miydi?

Açılan geçit kapısı Yavuz'u diğerlerinin yakınına savurmuştu. Soya, Safir'i takip ederek on dakika sonra kendisini bir sokakta bulmuştu. Çürük sebze atıklarının olduğu bir sokağa girince eğilip Safir'i kucağına aldı. "Paslanmış olabilir misin? Gururunu incitmek istemem ama burada bir Avcı dışında her şey var Safir." Bundan sonra onu kurbağalar yerine farelerle beslemeyi düşündü, çünkü hep aynı şeyleri yemekten eskisi gibi iyi koku alamıyordu.

Safir, başını kaldırıp ona tıslayınca güldü. "Yeterince korkunç değilsin dostum, şunu izle." Dudaklarını aralayıp Safir'in gözlerine baktı. Bir anda uzayan sivri, azı dişleri ve ağzındaki dilinin ucu ikiye ayrılınca sırttı. Kükremeyi andıran korkunç bir tıslama sesi çıkarınca, Safir hemen yere atlayınca güldü. "Korkak." Soya'nın çıkardığı sestten sonra sokaktaki her bir delikten ve taşların altından toplam beş yılan çıkıp ona doğru sürünmeye başlamıştı. "Çok güzelsiniz." Diz çöküp yılanlara elini uzatınca, her biri onun bedenine sürünerek tırmanıyordu. "Safir bak yeni Safir'ler buldum. Hepsi benim olabilir mi?" Safir korkudan bir kenarda dururken, Soya tüm bu yılanları nasıl çantasına sığdıracağını düşünüyordu. Evet, hepsini çok sevmişti.

"Bu yakınlarda bir Avcı gördünüz mü?" Bir kobra tıslayarak Soya'nın boynuna dolanınca kıkırdadı. "Demek burada." Kobra çatallı dilini onun boynuna değdirince tebessüm etti ve onu yere bıraktı. "Teşekkür ederim." Diğer yılanları da bedeninden ayırıp kendi korkak yılanını yeniden koluna doladı. "Gidelim Safir. Bu arada arkadaşlarına merhaba dememen çok uygunsuz bir davranış." Safir bazen çok düşüncesiz olabiliyordu.

Eski bir yük arabasının yanından geçtiği esnada duyduğu erkek çığlığıyla hemen Safir'i çantasına koydu. "Sanırım onu bulduk." Sırt çantasını aceleyle taktıktan sonra sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Terk edilmiş bir evin arkasında Yavuz'u iki büküm otururken bulmuştu. Etrafını saran beş kişiye korku dolu gözlerle bakıyordu. Soya onların Bilgelerden oluşan bir grup serseri olduğunu hemen anladı. Uzun zaman sonra ölümsüzlere ait bölgede bir Avcıyla karşılaşmışlardı ve onun korkaklığıyla alay ediyorlardı. "Avcıları bize yanlış anlatmış olabilirler mi?" İçlerinden biri ayağının ucuyla Yavuz'a vurdu. "Şuna bak korkudan ağlayacak gibi." Lânetlenen herkes bir diğerinin enerjisini tanır ve Avcılar da Avcı olmakla lânetlendikleri için kendilerine göre enerjileri vardı. Bu yüzden onun bir Avcı olduğunu hemen anlamışlardı.

"Bir zavallı olmalı." Bir diğer kişi kılıcını çıkartıp Yavuz'un boynuna yaslayınca, ağlamaya başlayan çocuk hepsini güldürmüştü. "Ayağa kalk ve bizi eğlendir," diyen kişi, açık açık Yavuz'a meydan okuyordu.

"Sanırım onun yerine ben sizi eğlendirebilirim." Soya'nın sesini duyunca hepsi ona dönmüştü. Baştan ayağa genç kadını süzen Bilgelerin hepsi yüksek sesle gülmeye başladı. "Sen mi?" Kılıcını Yavuz'un boynundan çekmeyen sakallı adam bunu komik bulmuştu. "Kılıç kullanmayı bildiğinden bile şüpheliyim. Nesin sen?" İğrenerek Soya'nın yüzüne bakıyordu. "Bataklik canavarı falan mı?" Soya bu sözlerle alınmadı. Yüzündeki maskelerden arındığı an hepsini güzelliğiyle mest edecek bir kadın olduğunu biliyordu.

"Aslında kılıç kullanmayı biliyorum." Sırt çantasını çıkartıp yere bıraktı ve ona doğru yürüdü. "Veya bildiğimi sanıyorum, neden bana nasıl kullanılır öğretmiyorsun?" Soya, savaşçı bir Gorgon'du. Henüz çocukken kılıçlarla oynamaya başlamıştı. Araftakiler savaş eğitimi alarak büyüyordu, lakin Soya tüm eğitimleri zihninde barındırarak doğmuştu. Birçok orduyu bozguna uğratmışken kimse onun dengi olamazdı.

"Öyle olsun bakalım." Sakallı adam, Yavuz'un boynundaki kılıcını indirip Soya'nın karşısında durdu. "Şu ucubeye bir kılıç verin çocuklar." Birkaç saniye içinde Soya'yı öldürüp, arkadaşlarına gövde gösterisi yapmak istediği çok açıktı. Soya ise çok rahattı çünkü birkaç dakika içinde hepsini kendi kanında boğacağını biliyordu.

Biri ona kendi kılıcını uzatınca, Soya'nın kılıç tutuşu bile acemice değildi. Rakibi ona doğru ilk hamlesini yapacağı esnada, adamın boğazına saplanan bıçak ile hareketsiz kalmıştı. Sakallı adamın elindeki kılıç düştü ve

boynunu tutarak garip sesler çıkarmaya başladı. Parmaklarının arasında kanlar fışkırarak yere düşünce, Soya korkmuş gibi numara yaparak çığlık atmaya başladı. Elindeki kılıcı yere atarak bağırarak kadın, hemen arkasında Avcıların olduğunu yoğun enerjilerinden anlamıştı. Korkağı oynayarak sıradan bir fâni gibi davranmalıydı. Soya başını arkaya doğru çevirince Sıraç ve arkadaşlarını görmüştü. Onu burada gören Sıraç'ın yeşil gözlerinden şaşkınlığı okunurken, "Nasıl burada olduğunu konuşacağız, ama önce sizi şuradan çıkaralım!" dedi. Hızlı adımlarla yürüyüp Soya'nın yere düşürdüğü kılıcı almıştı. Ne yani kılıç kullanmasını biliyor muydu?

Adamlar Sıraç'ın üzerine yürüyünce Kenan ve Uraz'da kavgaya dahil olmaktan gecikmemişti. Şimdi şaşırma sırası Soya'daydı çünkü Sıraç elindeki kılıçla usta manevralar yaparak kendisini savunurken, Uraz bileğini kırdığı adamın elindeki kılıcı alıp onun karnına saplamıştı. "Şaka mı bu?" Üç arkadaşın kılıçlarla yaptıkları küçük gösteri Soya'yı afallatmıştı. Bu üçünü her kim eğitmişse onu tebrik etmek istiyordu, çünkü fânilerin dünyasında uzun zamandır kılıç kullanılmıyordu.

Tabii Soya, çocukların eğitmeni olan Yahya Bey'in, en çok kılıçlarla çalışmayı sevdiğini bilmiyordu. Bildiği her şeyi kendi öğrencilerine öğretmek, belki de yaptığı en iyi şeydi. Soya, onlardaki değişikliği çok çabuk fark etti. Avcıların öldürme tutkusu bu topraklarda çok hızlı uyanmıştı. Bilgelerin güçleri Avcılara etki etmezken dakikalar içinde tüm Bilgeler yerdeydi. Sıraç'ın yere serdiği adamın boğazını nasıl kestiğini gördü. Süreyya başını çevirirken, "Bunu ne yapacağız?" diyen Uraz, hayatta kalan son adamı sürükleyerek yere fırlatmıştı. Bunlar gerçekten dünyadan mı geldiler? Soya afallamıştı, çünkü buradaki barbarlardan bir farkları yoktu.

Bu kadar hızlı uyum sağlamaları inanılır gibi değildi.

"Bana bırak." Gülümseyen Sıraç, yerdeki adamın üzerine eğildi. "Şimdi git ve Araf'taki herkese şunu söyle; Avcılar geri döndü!" Yaralı adam âdeta emekleyerek geriye çekilmişti ve hemen sonrasında koşarak uzaklaştı.

"Fark ettiniz mi? Sıraç ve Uraz, egoistlik konusunda yarışır." Homurdanan Süreyya'ya abisi Kenan, gülerken cevap verdi. "Bu yüzden yakın arkadaşlar. Yavuz nerede?" Kenan etrafına bakındı ama bu kargaşanın içinde onu bulamadı. Az önceki yerinde yoktu.

Soya hepsinden önce onu bulmuştu. Çürük sebzelerin olduğu yığının arkasına saklandığını görmüştü ve hıçkıran sesleri hâlâ kulağına geliyordu.

Eliyle Yavuz'un olduğu yeri işaret etti. "Ağlamakla meşgul." Yavuz bunu çok sık yapıyor olmalı ki kimse pek şaşırmasıı.

"Çık şuradan Yavuz." Sıraç elindeki kılıcı yere atıp onun yanına gitti ve kardeşini saklandığı yerden çıkardı. "Beni unuttunuz sandım." Yavuz ıslak gözlerini silerken, "Kardeşimi unutacak değilim," diyen Sıraç, yumruk olan sağ elini cebine saklayıp homurdanmıştı.

"Aslında attığın çığlığı duyana kadar kısa süreliğine seni unuttuğumuz doğru-" Uraz'ın sözlerini Süreyya koluna vurarak kesmişti. "Bilerek ortalığı karıştırıyorsun doktor!" Zavallı çocuğun dışlanması istemiyordu. Zaten onu unutarak daha ilk günden yeterince hata yapmışlardı.

"Bu şey kim?" Kenan eliyle Soya'yı gösterince Soya ona ters ters bakıyordu. "İnsan! Her şeyden önce bir insanım değil mi?" Çirkin görüntüsünden dolayı ona ucube muamelesi yapmasına gerek yoktu.

"Pekâlâ bu insan kim?"

"Abi sen neden susmuyorsun?" Süreyya onu da azarlayınca Sıraç'ın bakışları Soya'yı bulmuştu. "Senin burada ne işin var?" Soya rolüne devam ederek ürkmüş gibi titremeye başladı. "Eve yeni dönmüşüm ama sizin dairenizin kapısı açıktı ve içeride korkunç sesler geliyordu." Ağlamaklı gözlerini kırptırdı. "İyi olup olmadığınızı kontrol etmek istedim, ancak tek hatırladığım içeri girince gördüğüm korkunç bir çukur." Şimdi ise suçlar gibi Sıraç'a bakıyordu. "O şey beni içine çekti ve gözlerimi açınca kendimi burada buldum. Evinizde olan bir çukur yüzünden buradayım ve beni evime geri götürme sorumluluğunu almak zorundasınız!" Sıraç bu konuda suçlu olduğunu düşünürse geri dönene kadar Soya'yı yanından ayırmazdı. Böylelikle ondan aldığı saçlarını geri alabilirdi.

"Kapısını açık bulduğun her eve girer misin sen?" Sıraç, Soya'yı azarlarken fazlasıyla sinirliydi. Yavuz'un sorumluluğu yetmezmiş gibi başına bir de Soya çıkmıştı. Bu kadın bir Avcı bile değildi! Hiçbir meziyeti olmayan sıradan bir insanı bu yaratıkların içinde korumak hiç kolay olmayacaktı. Üstelik dairesinin kapısını kapattığına emindi. Belki de zeminde açılan geçit bir şekilde kapıyı da açmıştır.

"Onun kim olduğunu bize söyleyecek misin?" Uraz'ın sorduğu soruyla isteksizce Soya'yı göstermişti. "Karşı dairemde oturuyor, adı Soya."

"Yani komşun?" Uraz gülmeye başladı. "Bir komşun olduğunu bilmiyordum. Birlikte komşuculuk oynarken ne yapıyorsunuz? Altın günü düzenleyip benim dedikodumu mu yapıyorsunuz?" Neden Uraz'ın dedikodusunu yapma gereği duysun ki!

"Ben acıktım hadi gidip yemek yiyecek bir yer bulalım." Bunu söyleyen Uraz, sırtarak yine Sıraç'a bakıyordu. "Bakarsın buranın harika yemekleri vardır, böyle bol soslu. Soya sosu sever misin Sıraç?" Rahat durmaya hiç niyeti yoktu.

"Kapat çeneni Uraz!" Sıraç'ın sert çıkışıyla arkadaşı gülerek yürümeye başladı. Soya'nın varlığı daha ilk günden olay olmaya başlamıştı!

Elümhan (Azınlıkların Toprakları)

Azınlıkların kalesinde son günlerde olaylar hiç bitmiyordu. Afra'nın dönüşünü klanlar hiç hoş karşılanmadığı için hepsi Cihangir'e baskı yapmaya devam ediyordu. Tarih yeniden tekerrür ediyor olmalı ki, Cihangir ve ailesi ikinci kez aynı şeyleri yaşıyordu. Afra'nın bulunması için tüm adamlarına emir vermişti ve aynı şeyleri diğer klanlar da yapıyordu. Bir baba olarak kızının infaz emrini vermek Cihangir için hiç kolay değildi, ancak buna mecburdu. Araf'ta Aykırılar barınamazdı ve Cihangir'de buna inanıyordu. Tek sorun bu değildi, çok daha fazlası vardı. Savcı'nın itirafından sonra Afra'nın infazına dört oğlunun dahil olduğunu öğrenmişti. Sadece Gediz değil, diğer üç oğlu da bu olayın içindeydi. Bu duyurulursa klanlar rahat durmayacak ve oğulları için bir mahkeme kurulmasını talep edecekti. Cihangir ne yapması gerektiğini bilmiyordu, çocuklarının hayatı söz konusuydu ve o, hepsini nasıl koruyacağını bilmiyordu!

"Savcı'ya kızgın mısınız?" Cihangir, karısı Leyla'nın sesini duyunca camdan dışarıyı izlemeyi bıraktı. "Oğullarımın hiç birine kızgın değilim." Artık Savcı'nın yıllardır neden onlardan uzak durduğunu anlıyordu. Bir takas yaparak Afra'yı ölümler diyarına gönderdiği için suçluluk duygusu onu ailesinden uzak tutmuştu.

"Buna sevindim." Leyla Hanım onun yanına giderek pencerenin yanında durdu. "Afra bizden oğullarımızı alacak diye endişeliyim." Kızını çok iyi tanıyordu. Erkek kardeşlerinin ona olan sevgilerini kullanıp iç savaş çıkarmaya meyilliydi.

"Artık onlar çocuk değil hatun." Karısına bakarak elini onun omuzuna koydu. "Afra'nın gerçek amacını onlar da anlayacaktır." Bir zamanlar kalenin göz bebeği olan kızı, şimdi herkes için bir tehlikeden ibaretti.

"Ya hepsini telkin ederse?" Leyla Hanımı en çok bu korkutuyordu. Afra'nın çok tehlikeli bir yeteneği vardı ve bunu kardeşlerinin üzerinde kullanırsa aileyi birbirine düşürebilirdi.

"Bu olmadan onu durdurmalıyız." Saklandığı yer sürekli değiştiği için onu bulmak hiç kolay değildi.

"Liderler seni bekliyor." Cihangir bunu biliyordu. Son zamanlarda çok fazla olay olduğu için klan liderleri şikâyetlerini sıralamak için çok sık Azınlıkları ziyaret eder olmuştu. "İkizler nerede? Savcı ve diğeri de geldi mi?" Diğerinden kastı Gediz'di ama küçük oğlu, babasının koyduğu ismi herkese yasaklamıştı.

"O, akademide ama Savcı ve ikizler burada." Şaşırmadı, çünkü Gediz genelde ortalığı yatıştırmak yerine tam tersi şeyler yapardı. Burada olup babasına destek olmak yerine, yeni sorunlar çıkarmakla meşguldü.

"İki misafirimiz daha var." Leyla Hanım derin nefes alarak kocasına baktı. "Kalkanlardan Mara ve İtır'da burada. Bu sabah geldiler çünkü Mara, Afra'nın İtır'ın etrafında dolaşmasından rahatsız olmuş. Takastan dolayı Afra, Elzem'in yakınlarının peşine düşmüş olmalı." Cihangir bunu bekliyordu. Kızı Afra hiçbir zaman akıllıca kararlar vermezdi. İntikamını bile masumlardan almaya çalışacak kadar kör biriydi.

"Kızlarla yakından ilgilen Leyla. Kapımıza gelen iki genç kızı mağdur etmek bize yakışmaz." Kızının sebep olacağı sorunların bedelini iki masum ödememeliydi.

Karısı Leyla Hanım ile birlikte büyük salona girdiklerinde dikdörtgen masanın etrafını saranları gördü. Klan liderleri, onların generalleri ve kendi oğulları buradaydı. Cihangir en baştaki yerine alınca karısı yine sol tarafına oturmuştu. Onu ilk sorgulayan yine Ayvaz olmuştu. "Afra hakkında bir gelişme var mı?" Cihangir hepsinin bunun için kalesine geldiğini biliyordu.

"Aykırı kızın iyi saklanıyor Cihangir." Bilgelerin kadın lideri Revan, alay ederek güldü. "Belki de iyi saklanmıyordur, belki de birileri onu iyi saklıyordur?" Gözleri Cihangir'i bulurken onu suçladığı çok açıktı.

"Onu saklamadığımı hepiniz iyi biliyorsunuz. Beni neyle suçladığına dikkat et Revan, çünkü kendi kızının ölüm emrini ikinci kez veren bir baba var karşında. Hanginiz böyle bir şeyi ikinci kez yapardı?" Oğlu Savcı, Afra'yı geri getirerek kabuk bağlayan bir yarayı ikinci kez kanatmıştı.

"Kimsenin seni suçladığı yok." Bu konuşan Muhafızların klan lideri Feti'ydi. "Afra'nın gelişinin üzerinde iki ay geçmesine rağmen hâlâ onu bulamadık Cihangir. Telkin yeteneği olan biri içimizde geziyor, hâliyle bu hepimizi endişelendiriyor. Üstelik ölen biri nasıl geri döndü? Bu hepimizin aklını kurcalıyor?" Bunun cevabını Cihangir ona veremezdi. Eğer oğulları

ifşa olursa en doğru şekilde adaleti sağlamaktan başka şansı yoktu. Bu dört oğlunun hayatına mal olsa da bunu yapardı.

"Buradaki tek sorun Afra değil." Koruyucuların lideri Ayvaz, önünde duran kâğıt yığını gösterdi. "Fânilerin bölgesinde yaşayan casuslarımdan bu sabah bir rapor aldım. Sokaklarda bir tane bile parazitin olmadığını söylüyorlar."

"Hepsi ölmüş mü?" Tenebrisli lideri Abraham güldü. "Zamanı gelmişti, bunca zaman dayanmaları mucize."

"Cesetleri nerede peki?" Ayvaz başını çevirip ona baktı. "Bir orduya bedel sayıdaki parazitlerden bahsediyoruz. Eğer öldülerse neden hiç birinin cesedi ortada yok?" Ayvaz onların öldüğüne inanmıyordu. Bunun altında yatan gerçeğin bambaşka olduğunu düşünüyordu.

"Hepsi mi kayıplarda?" Revan'da Ayvaz gibi bunu küçük bir sorun olarak görmüyordu. "Gazi'nin parazite dönüşen klanı bir anda ortadan kayboluyorsa bilmediğimiz bir şeyler olmalı."

"Ne gibi?" Efendi Feti bunu fazla ciddiye almıyordu. "Belli ki o yaratıklar beslenmek için farklı topraklara göç ettiler." Fâniler onlara karşı tedbirliydi ve bu parazitlerin açlık çekmesine neden oluyordu. Beslenmek için göç etmeleri olasılıkların içindeydi.

"Belki de Avcıların dönüşü onların gitmesini sağladı." Abraham tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Avcılar konusunda neden harekete geçmediğimizi biri bana açıklayabilir mi?" Bir haftadır tüm söylentiler bir grup Avcının Araf'a döndüğüyle ilgiliydi. Bir avuç Avcının icabına hâlâ neden bakmadıklarını merak ediyordu.

Cihangir başını iki yana salladı. Bunu yapmalarına rızası yoktu ve doğru bulmuyordu. "Onlara dokunmayacağız."

"Benim klanıma ait bir grup çocuğu öldürdüler!" Revan kaşlarını çatarak Cihangir'e döndü. "Hepsi bunun bedelini ödeyecek ve bu konuda kimse beni durduramaz." Bir klandan birilerini öldürmek doğrudan savaş başlangıcıydı ve Revan buna sessiz kalmayacaktı.

"Onlar kuralları bilmiyorlar Revan." Feti sağduyulu olmaya çalışıyordu, çünkü birilerinin böyle olması gerekiyordu. Kendisi de Avcılardan hoşlanmıyordu ama bu kez aynı hatayı yapmak doğru değildi. "İlk Avcıları öldürdüğümüzde fâniler büyük bir isyan başlattı, bunu unutmuş olamazsın."

"Bu kimin umurunda! Onlar sadece fâni, bize karşı bir şansları olamaz." diyen Revan'ı, başından beri sessizliğini koruyan Savcı susturmuştu. "Avcıların sayısı az olabilir, ama şu bir haftada onların dönüşünü duyan tüm

fânilerin desteğini aldılar. Avcıların gelişi onlar için umut demek ve o umudu ellerinden alırsak isyan çıkarabilirler. Fânilerle gireceğimiz bir savaşı biz kazanabiliriz ama tanrılar masumların yanında. İkinci kez lânetlenmeyeceğimizin bir kanıtı var mı? Atalarımızın yaptığı hatalardan ders çıkarmalıyız, çünkü yeni bir lânetin bize neler yapacağını bilemeyiz." Israrla aynı hataları yapmanın lüzumu yoktu. İki bölge arasında savaş olmadan yıllarca yaşanmışken sulhu bozmayı doğru bulmuyordu.

"Peki ne yapacağız? Bir grup Avcının kafasına estiği gibi adamlarımızı öldürmesine seyirci mi kalacağız?" Ya Savcı bazı şeyleri anlatamıyordu, ya da Revan ısrarla anlamak istemiyordu. "Bir süre daha konuğumuz olun ve bu sürede babam onları buraya davet etsin. Hiçbiri Araf'ta ki kuralları bilmiyor, bunları onlarla konuşup ortak bir karara varabiliriz." Avcılardan kurtulmak onlar için zor değildi, fâniler de onlar için tehdit olamazdı, ama yok yere kan dökülmesine de gerek yoktu. Her iki taraf birbirini dinlemeyi denerse uzlaşabilirlerdi.

Savcı'nın teklifine hepsi onay verince, Cihangir bir pusula gönderip onları kaleye davet edeceğini söylemişti. Hepsi salondan ayrılacağı esnada kalenin çanları çalmaya başladı. "Kalen tehdit altında mı?" Ayvaz gülerek Cihangir'e bakarken, bir asker koşarak salona girmişti. "Efendim Keng askerleri sınırlarımıza girmek üzere." Şimdi kimse gülmüyordu, çünkü Keng şehrinde yaşayanlar hepsinin ortak düşmanıydı. Kale kırmızı alarm vermişken, her biri Araf'ın sınırları dışında olan Keng şehrindeki askerlerin buradaki amacını sorguluyordu. Tapınak Rahipleri daha önce onların topraklarına hiç girmemişti.

Abraham hemen generaline döndü. "Buradaki tüm askerlerimizi kalenin surlarına dikin, hiçbir Keng askeri girmemeli!" Aynı emirleri diğer liderler de komutanlarına vermeye başladığı esnada Cihangir onları durdurdu. "İlk kez bize ait topraklara geliyorlarsa bunun bir sebebi olmalı. Onları dinlemeden savunmaya geçmek doğru değil." Keng şehrindekiler daha önce asla Araf'a gelmemişti, bu gelişleri hayra alamet değildi.

"Burada düşündüğümüz sen ve halkın değil Cihangir!" Ayvaz sesini yükselterek öne çıktı. "Araf'ta kendilerine feth edecek bir toprak bulurlarsa bir daha asla onları içimizden atamayız! Bunun olmasını engellemek için yıllardır savaş veriyoruz." Tapınak Rahipleri kara büyüde ustaydılar ve büyü yapmak için belli sınırları yoktu. Araftakiler büyü yaparken sınırı geçerlerse birer yaratığa düşünüyorlardı. Gazi ve klanına olduğu gibi ama

aynı şeyler Tapınak Rahipleri için geçerli değildi. Bir kere Araf'ta kendilerine yer bulurlarsa feth etmedik toprak bırakmazlardı.

"Burası benim kalem ve benim sınırlarım. Herkes kendi topraklarında istediği şeyi yapmakta özgür, ama benim sınırlarımın içinde sadece benim emirlerim geçer. Kimse bir şey yapmayacak dediysem yapmayacak." Cihangir hepsini susturup askerine döndü. "Giriş izni verin. Ne istediklerini öğrenmeliyiz." Nöbetçi geldiği hızda dışarı çıkarken, Cihangir'in bu kararı kimsenin hoşuna gitmemiştir.

Yaklaşık yarım saat sonra kalenin büyük kapıları Keng'li askerler için açılmıştı. Liderler avluda toplanıp gelenleri izlerken yirmi kişilik küçük bir konvoy gelmişti. En önde atını süren kadını gören herkes afallarken, Leyla Hanım'ın eli göğsüne gitti. "Afra?" Evet Azınlıkların kızı Keng'li askerlerin en önünde atını sürüyordu. Tüm atlar avluya girince kısa sürede hepsi atlardan inmişti. Afra, arkasındaki askerlerle liderlere doğru yürürken babasının önünde durdu. "Kızına hoş geldin demek yok mu baba?" Gülümseyerek arkasındaki askerleri gösterdi. "Müstakbel eşim düğüne kadar güvende olmamı istediği için yalnız gelmeme müsaade etmedi." Başta babası olmak üzere tüm liderlerin kaskatı olmuş yüzlerine bakarak gülümsedi. Sırf Aykırı diye kovulduğu bu toprakları sırasıyla feth etmeden hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Keng şehrinin desteğini almışken kimse ona zarar vermeye cesaret edemezdi.

"İnanmıyorum ya, ben kadından korunmak için buraya gelmeyi kabul ettim, ama kadın kraliçe adayı olarak peşimizden geldi!" Mara çıldırmak üzereydi. Itır'la birlikte buraya gelmesinin tek sebebi Afra'ydı, ama farkında olmadan o sinsi yılanın inine gelmişlerdi. Azınlıkların klanına gelmeye cesaret edemez diye düşünmüştü, fakat Keng şehrindekileri kullanması ona kötü bir sürpriz olmuştu.

"Mara sen sakın olacak mısın artık? Kraliçe derken neyi kast ediyordun?" Itır, arkadaşının bu telaşını anlamıyordu. Afra'dan neden kaçtıklarını da bilmiyordu, ama Mara'nın aksine kimseden korkmadığı için oldukça rahattı.

"Krallığın var olduğu tek şehir Keng şehri Itır. Bilirsin işte kral, kraliçe gibi unvanların hâlâ var olduğu tek yer."

Itır burukça tebessüm etti. "Keşke bu bilgiyi Elzem hâlâ hayattayken onunla paylaşılsaydı. Onun gibi bir asilzade kraliçelik için Afra ile kapışabilirdi." Öyle de olacaktı zaten, ama Keng şehrindeki taht için değil.

Mara gördüğü rüyalarından Itır'a bahsetmiyordu, ancak Elzem ve Afra çok fazla kan dökecekti ve ikisinden biri gerçek anlamda ölmedikçe aralarındaki savaş asla bitmeyecekti.

İki farklı kader görmüştü. Birinde Elzem Afra'yı öldürüyordu, diğerinde ise ölen Elzem ve öldüren Afra oluyordu.

Bunlardan biri gerçekleşecekti, ama hangisi bilmiyordu.

"Odada kal ve ben gelene kadar dışarı çıkmıyorsun." Mara neler olduğunu anlamak için dışarı çıkmıştı ve Itır, depresyonda olduğu için hiçbir şeye itiraz edecek durumda değildi.

Böyle söz dinleyecekse Mara, sonsuza kadar onu depresyonda tutabilirdi.

Mara yarım saat kalenin içinde gezerek hizmetçilerden yeterince bilgi almıştı. Afra Keng kralını telkin etmemişti çünkü yaşlı kral çok önceden de Afra'yı istemişti. Afra daha önce sırf macera olsun diye Tapınak Rahiplerinin olduğu şehre gitmişti ve orada yaşlı kral ile tanışmıştı O yıllarda nişanlısına delice aşık olan Afra, onun evlilik teklifini reddetmişti. Şimdi ise sırf güç için yaşlı adamın dördüncü eşi olmayı kabul etmişti. İlk karısı olan kraliçesi çok önceden ölmüştü ve Afra dördüncü eş olsa bile büyük bir törenle kraliçenin yerini alacaktı. Düğüne kadar burada kalacaktı ve evlenip Keng şehrine gidene kadar bir nevi dokunulmazlığı vardı. "Kadın koskoca kralın desteğini almış, sıkıysa ona zarar verin." Mara homurdanarak yürürken, kaleden çıkmış ve bahçede dolaşıyordu. Azınlıklar ve diğer klanlar çıldırıyor olmalıydı. Gülererek başını iki yana salladı, Elzem'in Afra'yla çok fazla işi olacak gibi görünüyordu.

Askerlerin talim yaptığı eğitim sahasına kadar yürüdüğünü fark etmemişti. Gitmeye hazırlandığı esnada Dehliz'i gördü. Ablasının son yaptığı şeye çok sinirlenmiş olmalı ki, elindeki kılıçla acımasızca samandan heykelleri parçalıyordu. Çetin geçen kışın içinde üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Çok uzun zamandır burada olmalıydı çünkü terli vücudu üşüyormuş gibi görünmüyordu. Kılıçla yaptığı hareketleri gördükçe gitmek yerine onu izlemeye devam ediyordu. Kuzgunu bir ağacın üzerine tündüğü için Mara, kuzgunu sürekli kontrol edip duruyordu. O kuş ona doğru uçmaya başladığı an koşarak kaçabilirdi. "Bakalım ne kadar iyisin?" Sessizce konuşup pelerinin cebindeki kart destesini çıkardı. Dehliz'e yakalanmadığı sürece biraz eğlenebilirdi değil mi?

Bir ağacın arkasına saklandı ve kağıt destesinin içinden rastgele bir tane Tarot kartı seçti. "Ruhların kılıcı mı?" Karttaki çapraz kılıçlara bakıp güldü.

Bundan daha iyi bir kart seçemezdi.

Tarot kartını havaya attığı an Dehliz'in arkasında duran raftaki kılıçlardan biri hareket etmeye başlamıştı. "Sağır olman ilk kez işime yaradı." Sessizce fısıldadıktan sonra ellerini öne doğru uzatınca, raftaki kılıç süratle Dehliz'e doğru savrulmuştu. Elindeki kılıcı tekrar öne doğru savuran Dehliz, bir anda arkasını dönerek kılıcını kendisine siper etti. Uçuşan kılıcın varlığıyla şaşkındı. Sanki karşısında görünmez askerlerden biri varmış gibiydi. Bilgelerden biri onunla oyun oynuyor olmalı, çünkü Tarot kartlarını bir silah gibi kullanmak sadece Bilgelerin yapabildiği bir şeydi.

Kalbine doğru gelen kılıç darbesinden hiç zorlanmadan kurtuldu. Kendi etrafından dönerek havadaki kılıcı kendi kılıcıyla yere savurdu. Mara farkında olmadan dudaklarındaki tebessümle onu izliyordu. Sahanın ortasında ki adam hiç zorlanmadan ona saldıran kılıcı geri püskürtmüştü. "Vay canına bu konuda gerçekten iyisin değil mi?" Kısık bir sesle konuştuktan hemen sonra Dehliz başını çevirince göz göze geldiler. Mara'nın gülüşü solarken yakalanmış olmanın mahcubiyetini yaşıyordu.

"Bunun için özür dilemeyeceğim." Yakalandığı için mecburen saklandığı ağacın arkasından tamamen çıkmıştı. "Zaten dilesem bile bunu duymayacak kadar özürlüsün." Ve Dehliz bunu duymuştu. Her otuz saniye de kulağındaki çanlar durduğu için Mara'nın son söylediklerini duymuştu.

Yerdeki gömleğini hızlıca giyindi ve ceketinin cebindeki bir keseyi çıkartıp Mara'ya yaklaştı. Kuzgun onlara doğru uçuşunca Dehliz kaşlarını çatarak kuşu uzaklaştırdı. Mara'yla olan yakınlığı canını yaksa bile bunu umursamadı. Altın kesesini Mara'nın sol eline tutuşturdu ve onun sağ elini tutup avucuna bir şeyler yazdıktan sonra gitti. Mara onun yazdıklarını eksiksiz okuduğu için giden adama yutkunarak bakıyordu. **"Senin için her şey para ve altın değil mi? Bu altınlar karşılığında bir şey istiyorum; bana hakaret etmeyi bırak."** Evet, Dehliz ona bir kese altın vererek bunları avucuna yazmıştı.

"Hey bekle!" Mara koşarak ona yetişti ve kolunu tutarak Dehliz'i durdurdu. "Beni duyuyor musun?" Dikkatli bir şekilde Dehliz'e baktı, ama onu duyduğunu gösteren herhangi bir ize rastlamadı. "Ne bekliyordum ki, sonuçta sen bir özürlüsün." Mara nasıl yapıyordu bilinmez, ama tüm hakaretlerini çanların sustuğu zamana denk getirmeyi başarıyordu. Evet, Dehliz yine onun son söylediklerini duymuştu.

Dehliz kaşlarını çatarak ona dönünce, korkarak bir adım geriye gitti. Ancak uzun eteğine takılınca düşmemek için Dehliz'in elini tutmuştu.

Refleks olarak kendini korumaya çalışırken, Mara'nın tırnaklarından biri Dehliz'in elini çizdi ve tırnağına bulaşan bir damla kan her ikisini bambaşka bir yere götürmüştü. "Bu da ne?" Mara, güçlükle konuşarak Dehliz'e dönünce, genç adam en az onun kadar şaşkındı.

Az önce ikisi bahçedeydi ama şimdi her ikisi bir odanın içindeydi. Şoka giren ikili daha odayı doğru düzgün inceleme fırsatı bulamamıştı ki, kapı açıldı ve içeri giren iki kişiyle iyice şoke oldular. Mara ve Dehliz mi? Evet odaya giren onlardı. "Geleceği görüyoruz!" Mara dehşete kapılarak Dehliz'in elini tuttu ve aceleyle onun anlaması için bir şeyler yazmaya başladı. "Ben bir kâhinim ama ilk kez gördüklerimi biriyle paylaşıyorum. Eline tuttuğum an göreceğim bir gelecek şekillendi ve bana bulaşan kanınla senin de bunu görmeni sağladım." Dehliz onun kâhin olmasına şaşırmadı, çünkü daha önce merdivenlerde ondan kaçmak için söylediklerinin çoğunu duymuştu. Mara o gün yaşanacak bazı şeylerden korkmuştu ve devamında yaşananlar çoğu şeyi açıklıyordu. Bir Bilgenin kâhin çıkması ilk kez yaşanmadığı için bu şaşıracığı bir olay değildi.

Mara'nın elini tutma sırası şimdi Dehliz'deydi. **"Biz şimdi gelecekte küçük bir kesit mi görüyoruz?"** Bunları Mara'nın avucuna yazınca Mara hızlıca başını salladı. **"Yani gördüğümüz bu şey yaşanacak?"** Mara yine başını sallayınca gülümsedi. **"O zaman gelecekte bir özörlünün karısı olmaya kendini şimdiden hazırla."** Gözleriyle Mara'nın arkasındaki bir yeri işaret edince, Mara önce okuduklarını idrak etmeye çalıştı ve hemen sonrasında arkasını döndü. "Yo-yok artık ama ya!" Gelecekteki hâli Dehliz'i öpüyordu ve her ikisinin parmağında yüzük mü var?

"Aman tanrım!" Mara bağırarak gözlerini kaçırmaya çalışırken, Dehliz gülerek yatağın yanındaki bir yeri gösterdi. Küçük bir beşikti ve içinde bir bebek uyuyordu. Mara'nın nutku tutulmuşken Dehliz yine onun elini tutarak bir şeyler yazdı. **"Küçük bir detayı kaçırmışım. Sadece bir özörlünün karısı olmayacaksın aynı zamanda onun çocuğunu da doğuracaksın."** Bilerek özörlü kısmına vurgu yaparak Mara'yı çıldırtıyordu! Bir dakika çocuk mu dedi o?

Ne çocuğu tanrı aşkına!

Gözlerini irice açarak beşikte ki bebeğe bakarken kaşlarını çatarak Dehliz'e döndü. "Çok beklersin ortaçağ sapığı!" Yazma sırası Mara'ya geçtiği için âdeta Dehliz'in avuç içini tırnağıyla deşmişti ve hızlıca söylemek istediklerini yazdı. "Parmağımızda yüzük olması bizi evli yapmaz ve o bebek ikimizin değildir!" Ünlemi bile avuç içine çizen kıza güldüğü

esnada gelecekteki Mara'nın sesini duydular. "Sessiz ol onu uyandıracaksın. Uyanırsa onu avutma sırası sende, çünkü çok huysuz bir oğlumuz var ve annesini hiç uyutmuyor!" Mara renkten renge girerken Dehliz yüksek sesle gülmeye başladı. Gelecekte ki Mara bunu kocasına söylemişti, yani gelecekteki Dehliz'e.

Gelecekteki hâlleri yeniden yakınlaşmaya başladığı esnada Mara'nın çığlığı her şeyin normale dönmesini sağlamıştı. Yeniden bahçedeydiler ve Mara hâlâ bağırıyordu. "Bu asla olmayacak!" Az önceki pozisyonlarında olduklarını gördü. Hâlâ düşmemek için Dehliz'in elini tutuyordu. Hemen elini çekerek ondan uzaklaştı. "Gördüğümüz o lânet şeyin gerçekleşmemesi için her şeyi yapacağım!" Bağırarak kaleye doğru koşan kadının arkasında bakarken gülümsedi. Demek geleceğinde bu paragöz kızıl vardı öyle mi?

Belki de gelecek, Dehliz'in düşündüğü kadar sıkıcı değildir.

Savcı bugün içinde yeni bir toplantıyı daha kaldıracığını sanmıyordu. Babası ve klan liderleri Afra'nın son atağı karşısında çıldırmış bir hâldeyken, onları büyük salonda bırakıp dışarı çıktı. Afra'yı buradan çok uzakta yeni bir başlangıç yapması için kurtarmıştı, fakat ablası çok değişmiş ve bambaşka birine dönmüştü. Kendi ailesini zor durumda bırakacak kadar düşüncesiz ve intikamdan başka bir şey düşünmeyecek kadar kalpsiz biri olmuştu. Ölüler diyarından gelen Afra ve gitmeden önceki Afra arasında çok fark vardı. Savcı hep onun değişmiş olacağından endişe ediyordu ve şimdi korktuğu her şey gerçekleşiyordu. Araf'tan gitmesi için Savcı ve Gediz defalarca onunla konuşmuştu ama Afra, yaşlı bir adamın nişanlısı olarak kaleye geri dönmüştü.

Odasına girince terasın açık kapısından içeriye soğuk rüzgarlar esiyordu. Terasa çıktı ve ona sırtı dönük bir hâlde gökyüzünü izleyen kadını gördü. "Odamda ne işin var Afra?" Evet, davetsiz misafiri Afra'dan başkası değildi.

Afra keyifli bir şekilde içkisini yudumlarken, babası ve diğer liderler hâlâ toplantı odasında çıkmamıştı. Afra'yı öldürmeye çalışan tüm liderler şimdi Keng belasıyla nasıl mücadele edeceklerini düşünüyorlardı. Doğduğu topraklarda yirmi altı yıl boyunca bir suçlu gibi saklanarak yaşamıştı. Geriye kalan yirmi dört yılını bir cehennemde geçirmişti. Tek suçu Aykırı olarak doğmaktı ve ondan çalınan elli yılın hesabını sormadan bir yere gitmeyecekti. Sırf Aykırı diye dışlandığı bu topraklar onun eviydi ve ne olursa olsun öyle kalmasını sağlayacaktı. Mademki bir Araf'lı olarak bunu

başaramıyor, o vakit Keng şehrinin kraliçesi olarak bu toprakları alır ve kendi mülkü kılarıdı.

Son derece neşeli bir hâlde kardeşine döndü. "Düğünüm için beni tebrik etmeyecek misin?" Savcı'yı kızdırdığını görebiliyordu. Aybars az önce odasına gelmiş ve bu konuda Afra'yı bir güzel azarlamıştı. Dehliz suskunluğunu koruyordu ve Gediz, olanları duyunca en az Aybars kadar sert bir tepki verecekti. Olaya kayıtsız kalmayı seçen Savcı'nın düşündüklerini merak ediyordu.

"Kendi hayatını bitirmek için bu çaban niye?" Savcı onun yanında durarak tıpkı onun gibi bulutlu gökyüzünü izlemeye başladı. "Seni infazdan kurtarmak hiç birimiz için kolay olmadı, ama sen elindeki tek şansı heba etmekte ısrarcısın."

"Bana, kalan hayatını uzakta ve yalnızlık içinde geçir diyorsun Savcı." Ailesi onu gözden çıkarmış olabilir ama Afra'nın sevdikleri buradaydı, çünkü dört erkek kardeşi hâlâ onu seviyordu.

"Seninle gelirim." Savcı, rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını onun kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yalnız olmana gerek yok, ben seninle gelirim Afra. O yaşlı adamın karısı olmaktan vazgeç, bırak bu intikam tutkusunu ve ikimiz birlikte gidelim buralardan." Araf'ın dışında da farklı şehirler vardı ve Afra'yı saçma intikama kurban vermek istemiyordu. Onu kendi hırslarından kurtarmak için onunla birlikte burayı terk edebilirdi.

"Peki ya Zülûf teyze?"

"O burada mutlu ve güvende."

"Benim için anneni ve buradaki konumunu bırakıp benimle geleceğini mi söylüyorsun?" Savcı başını salladı. Hiç tereddüt yoktu gözlerinde ve Afra'nın içi acıdı. Savcı her zaman fazla merhametli olmuştur ve bu bir abla olarak Afra'yı üzüyordu. Bir Aykırıyla kaçmak demek, sahip olduğu her şeyi bırakmak demektir ve Savcı, sevdikleri için her şeyden vazgeçecek biriydi. Zaten bu yüzden onun anılarını zihninde gizlemişti ya, çünkü kardeşini Elzem'den kurtarmanın tek yolu buydu. Savcı, Elzem'i isim olarak hatırlıyordu çünkü ne yüzünü, ne de onunla yaşadığı şeyleri hatırlanmayacak kadar tüm anıları zihnine saklanmıştı. Aslında Afra, kardeşinin anılarında tamamen Elzem'i silmek istemişti. Sildiği bir anı bir daha asla geri gelmezdi, hatta Afra bile onları geri getiremezdi. Elzem'i sonsuza kadar Savcı'nın zihninde silmeyi çok istemişti ama yapamamıştı. Elzem'i silerse onunla ilgili her şey silinirdi. Savcı'nın zihninde Elzem'den sonra oluşacak boşluk, Savcı'nın eski ruhsuzluğuna geri dönmesine sebep

olabilirdi. O yüzden Elzem derinlerde bir yerde kalmalı ve Savcı, onsuz bir hayatı üzülmeyen yaşamalıydı.

"Her ne olursa olsun ve ben senin onaylamadığın şeyler yapsam bile beni sevmekten hiç vazgeçme olur mu?" Afra bunları söyledikten sonra kardeşi ona gülümsedi. "Evlenmekten vazgeçersen bu konuda söz verebilirim." Afra gülerek Savcı'ya sarılırken, sarılışına karşılık alması uzun sürmemişti. Afra onun ablasıydı ve Savcı istese de ondan nefret edemezdi.

"Ben şömineyi yakacağım sende oyalanmadan içeri gir." Savcı ondan ayrılıp odaya girince, Afra yeniden gökyüzünü izlemeye başladı. Soğuğu seviyordu, hep sevmiştir.

Aradan sadece birkaç dakika geçmişti ki, Savcı'yı yeniden yanında buldu. Tek sorun; gözleri bomboş bakıyordu ve elinde bir bıçak vardı. "Neden elinde bir bıçak var kardeşim?" Savcı'nın ela gözlerindeki donuk ifade, bir şeylerin yolunda gitmediğini gösteriyordu.

"Savcı mı?" Soğuk bir sesle konuşup kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bir düşün bakalım ben kim olabilirim? Sana küçük bir ipucu; Savcı beyaz gülleri pek sevmez ama ben severim." Beyaz güller mi? Bu lânet çiçekleri seven birini iyi tanıyordu çünkü onun hakkında öğrendiği birkaç şeyden biriydi! "Elzem!" Dişlerinin arasında tiksiniyor onun adını söylediğinde, ölümler diyarında bu kadar erken nasıl kurtulduğunu merak ediyordu.

"Doğru, sana küçük bir iyilik yapmak için buradayım." Elindeki bıçağı kaldırdı ve çaldığı bedeninin omuzuna bıçağı geçirdi. "Savcı!" Afra bağırarak ona doğru atılınca, omuzunda kanlar akarken onu durdurdu. "İyilik dedim Afra, ne olduğunu sormayacak mısın? Ah tamam, ben söyleyeyim; sana kardeşinle vedalaşman için bir dakika veriyorum." Bıçağı sapladığı yerden çekti. "Çünkü bir dakikanın sonunda ölmüş olacak, tabii telkini kaldırırsan bu değişebilir."

"Blöf yapıyorsun." Elzem'in Savcı'yı ne kadar çok sevdiğini iyi biliyordu, ona zarar vermeye cesaret edemezdi. "Hadi yap." Afra omuz silkerek geriye çekildi. "Hadi öldür onu, ama telkini kaldırmamı sağlayamazsın."

Savcı ona gülümsedi, ama bunu yapanın aslında Elzem olduğunu iyi biliyordu. "Sana benim hakkımda küçük bir bilgi; Elzem Akay asla blöf yapmaz. Bir ölümsüzü öldürmenin sadece iki yolu vardı değil mi? Ya kalbine hedef alacaksın, ya da boğazını keseceksin," dedikten sonra bıçağı kaldırdı ve hiç tereddüt etmeden kalbine sapladı. Afra, "Hayır!!" diye bağırınca, ikinci kez bıçağı kalbine saplamıştı.

Baştan ayağa titreyen Afra, kanayan Savcı'ya baktıkça aklını kaçıracaktı gibi oluyordu. Ağır yaralıydı fakat buna rağmen terasın korkuluklarından destek alarak Afra'ya baktı. "Sana kardeşinle vedalaşman gerektiğini söylemiştim," dedi ve kalan son gücüyle bıçağı boynuna yaslayıp boğazını kesti. Çığlık çığlığa haykıran Afra, boğazında kanlar fışkırarak yere yığılan kardeşine baktı. Onu öldürmüştü...

"Savcı..." Güçlkle ayakta dururken ona doğru sarsakça birkaç adım attı. "Kardeşim?" Afra diz çöktüğünde Savcı çoktan ölmüştü. Göğsünde ve parçalanmış boğazında kanlar akıyordu ve ölmüştü. Gözleri açıktı ama artık bu dünyada değildi. Afra ağlamaya başladığında bu olanlara inanmak istemiyordu. Elzem bu kadar ileri gitmiş olamazdı, bunu yapmasını beklemiyordu.

"Acı veriyor değil mi?" Savcı'nın sesini duyunca başını kaldırdı ve onu hemen yanında buldu. Afallayarak önüne dönünce yerdeki ceset de Savcı'ya aitti. "Halüsinasyon!" Tıslayarak ayağa kalkınca kardeşi hâlâ aynı boş gözlerle ona bakıyordu. "Evet, o halüsinasyondur çünkü sana olanları önceden göstermek istedim." Elindeki bıçağı yukarı kaldırdı. "Ama bu gerçek." Güldü. "Ya da değildir neden bunu anlamıyoruz?" Bıçağı kendi kalbine saplayacağı esnada Afra öne atıldı. "Telkini kaldıracağım! Tamam, sen kazandın!" Bağırarak onu durdurdu. Savcı'nın hayatı üzerine riske giremezdi. Az önce yaşadığı acıdan sonra bunu göze alamazdı.

Peki bir Oyunbaz ona nasıl halüsinasyon gösterebilirdi ki?

"Sen bir Oyunbazsın, halüsinasyon yeteneklerinin arasında yok!"

"Ölüler diyarında bana yardım edecek çok fazla arkadaş edindim diyelim." Gülerken elindeki bıçağı gösterdi. "Şimdi kardeşinin bedeninden çıkacağım ama siz beni göremezsiniz. Bir dakika içinde telkini kaldırmazsan onun bedenini alır ve az önceki sahneyi sana bizzat yaşatırım!" dedikten sonra Savcı'nın gözleri kapandı ve bedeni yere yığıldı. "Savcı!" Afra ona doğru koşarken, Savcı gözlerini açmadan buradaki ruh hemen terastan çıkmıştı. Afra onun gittiğini bilmediği için istediği şeyi yapacaktı, ama Savcı'nın onu görmemesi gerekiyordu.

"Savcı uyan lütfen." Afra onun yüzünü avuçlarının içine aldı. "Ne olur uyan kardeşim..." Afra'nın bu hayatta canından çok sevdiği kişiler dört erkekten oluşuyordu ve onlar da kardeşleriydi.

Savcı gözlerini açtığı esnada, yerde ve neden terasta olduğunu sorgulamasına fırsat vermeden üzerine eğildi. "Hatırla..." Savcı'nın gözlerine baktı. "Elzem'i hatırlamanı istiyorum, onunla yaşadığın her şeyi

hatırla. **Aperi ex animo fores et memorias mortuorum ad vitam.** Açılsın zihninin kapıları ve hayat bulsun ölü anılar." Yaptığı büyüü ikinci kez tekrarlayınca Savcı'nın gözlerinde oluşan fırtınayı gördü. Sadece telkin gücü olanlar zihindeki anılar için büyü yapabilirdi ve Araf'ta bu yetenek sadece Afra'da vardı.

Savcı kız kardeşine bakıyordu ama aslında onu görmüyordu. Şu anda zihninin saldırısına uğramıştı ve anılarına istila eden kadını düşünüyordu. Kulaklarında sesi, gözlerinde hayalî vardı.

"Eğitim sisteminiz yanlış, bu akademi, hatta bu kasaba ve içindeki herkes yanlış. Buradaki tek doğru olarak bu saçmalığa daha fazla tahammül edemem." Bir erkeğin bedeninde ona karşı çıkan bir kadının ruhu gözlerinin önünde canlanmıştı.

"Bana ne istediğini söyle."

"Günde sadece iki ders. Doğa ve benim için hergün için iki ders ayarlamanızı istiyorum. İlk ders büyü için, son ders ise savunma dersi için."

"Başka bir şey iste."

"Pekala o zaman ölümsüz olmak istiyorum. Beni ölümsüz yapın."

"Yapabileceğim bir şey iste."

"Efsun'un yerine akademiye ben yönetmek istiyorum."

"Sana yapabileceğim bir şey iste dedim!"

"Pekala akademi sizin olsun ben Araf'ı yönetmek istiyorum."

"İlk söylediğin kabul edildi!" Şimdi ise laf cambazı olan bir kadının onu nasıl oyuna getirdiğini hatırlamıştı.

"Siz şimdi beni bedenime geri göndermiyor musunuz?"

"Hayır."

"Güzel! Ben değil siz isteyeceksiniz beni geri göndermeyi. Şimdi izninizle ben oynamaya gidiyorum."

"Oynamak?"

"Evet oynamak! Hani bir çocuğum ya ben, haliyle oyun da oynayabilirim!" Küçük bir çocuğun bedeninde Savcı'yı peşinde koşturduğu anıları hatırladı ve tebessüm etti. Onu peşinden koşturan ilk kadın olmayı başarmıştı.

"Klan liderimi baştan çıkardığına inanamıyorum!"

"Rica ederim çirkinleşmez misiniz? Özellikle sizde aynı kişinin kızını ayartmışken!"

"Ayartmak?"

"Siz Araf'takilerin deyişiyile baştan çıkarmak. Ne güzel işte ben babasını alırım sizde kızını. Böyle olunca siz benim damadım mı olursunuz?"

"Kapat o lânet çeneni!"

"Sizi medeniyet görmemiş barbar adam! Benim gibi bir hanımefendiye kabalık yapacak kadar çağdıışısınız!" İlk kez bir kadını o gün kıskandığını hatırladı. İlk kez o gün kıskançlık duygusunun ne olduğunu öğrenmişti ve bunu ona öğreten ıslak, yeşil gözleri olan bir kadındı.

Hatırladı, Elzem ile ilgili olan tüm anılarını hatırladı. Bazı anılar onu gülümsetti, ama bazı anılar da onu hüzne boğdu. Onu deli eden sarışın bir kadının güzelliğiyle büyülendi, veda ederken nemli gözlerinin buğusunda binlerce defa öldü. Savcı onu nasıl unutabilirdi? Bu mümkün müydü? Afra'nın varlığını fark etmesiyle büyük bir hiddetle ayağa kalktı. "Sen beni telkin ettin Afra!" Elzem'i unutmasın başka bir sebebi olamazdı!

Afra'da ayağa kalkınca, yaptığı şey için pişmanlık duymuyordu. "Ve Elzem'de telkini kaldırmam için seni öldürmeye kalkıştı!" diye bağırdı. Afra az önce yaşananların şokundan çıkamıyordu. "O kadın hasta Savcı! Sevdği adamı öldürmeye teşebbüs edecek kadar hasta!" Eğer telkini kaldırmayı kabul etmeseydi belki de kardeşi şu anda yaşamıyor olacaktı. Hayatını kurtardığı için Savcı ona kızamazdı.

"Bunu biliyorum!" Elzem'in neler yapabileceğini Savcı'dan iyi kimse bilemezdi. "Onu kışkırtma çünkü kendi kanında olanları bile çok kolay harcayacak biri!" Bu söylediği gerçek değildi. Fakat Afra'nın Elzem'e karşı olan bu saldırgan tutumunu değiştirmek için böyle bir yalanı söylemek zorunda kaldı. Evet, Elzem istediğinde çok tehlikeli olabilirdi ama sevdiklerine asla zarar vermeyeceğini biliyordu.

"Sana karşı diğer herkes gibi olmamı mı istiyorsun?" Afra'nın kollarını tutarak onu sarstı. "Söyle Afra, bende diğerleri gibi bir vebalıymışsın gibi senden kaçayım mı? Ablamın telkininden korktuğum için onun gözlerine bakmayı bırakayım mı? Yaparım! Eğer istediğin buysa yaparım!" Gözleri dolan Afra, aceleyle başını iki yana salladı. Korkmadan onunla göz teması kuran sadece Dehliz ve Savcı vardı. Diğer iki kardeşi bile Afra'nın yüzüne bakmazken, telkin yeteneği yüzünden Savcı'nın da onlar gibi Afra'nın yanında temkinli olmasını istemiyordu. Aybars ve Gediz bile ablasının yüzüne bakmazdı, çünkü konuşurken hep farklı yerlere bakıyorlardı.

"Bu ilk ve sondu." Afra yalvararak Savcı'nın elini tuttu. "Sana yemin ederim bir daha ne olursa olsun seni telkin etmeyeceğim." Ağlamaklı gözlerini kardeşine çıkardı. "Ben sadece ölen biri için acı çekmeni

istemedim Savcı. Ben senin ablanım, küçük kardeşimi düşündüğüm için beni suçlayabilir misin?" Gözlerinden süzülen o bir damla gözyaşı, Savcı'yı kandırmasına yetmişti. Elzem'in canını yakmak için yaptığı şeyin tam tersine Savcı'yı inandırmayı başarmıştı. Erkek kardeşlerinin ona olan sonsuz sevgisini nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Ve Elzem Akay! Bugün telkini kaldırtarak kazandığını düşünebilirdi, ama küçük kardeşi hâlâ kalededi değil mi?

Afra gidince Savcı bir konuya açıklık getirmek için Takva'yı çağırmıştı. "Elzem hâlâ ölümler diyarında mı Takva? Az önce biri bedenimi aldı ve bunun kim olduğunu öğrenmeliyim." Takva'da bir ruh olduğu için ölümler diyarına gidebilirdi ve bu sorunun cevabını ondan iyi kimse bilemezdi. Savcı en son şömineyi yakmak için odasına girmişti, ama daha sonra kendisini terasta ve yerde bulmuştu. Bedeni ele geçirilmişti ve sahibinden izin almadan bir bedeni sıradan ruhlar alamazdı. Elzem bir aykırı olduğu için bunu yapabiliyordu. Elzem gerçekten geri dönmüş olabilir mi?

"Hayır efendim." Takva, Savcı sonunda her şeyi hatırladığı için mutlu olmuştu. "Siz beni çağırmadan hemen önce Elzem'in yanındaydım ve bedeninizi alan o değildi. Şu ana kadar ölümler diyarından hiç çıkmadı, çıkması da mümkün değil." Savcı'nın tüm umutları yıkılırken, yenilgi içinde koltuğa oturdu. "Sanırım kimin yaptığını biliyorum Takva." Elzem'den başka bedenleri izinsiz alan biri daha vardı. Hatta bu kişi Savcı'ya her daim sadık olan birisiydi.

Sana borçlandım Meliz.

Meliz, ruh formunda olduğu için kimseye görünmeden kaleden çıkmıştı. Afra'ya küçük bir oyun oynadıktan sonra hemen oradan kaçmıştı. Eğer Savcı onu görseydi adını söylerdi ve Afra'da onun Elzem olmadığını anladığı için telkini kaldırmazdı. Afra, Meliz'i çok iyi tanıdığı için onun Savcı'ya asla zarar vermeyeceğini iyi biliyordu. Ancak Elzem'i tanııyordu ve tanımadığı birinin neler yapacağını kestiremezdi. Karşısında bir yabancı varken kardeşinin hayatı üzerine kumar oynamaya cesaret edemezdi.

Meliz nihayet Azınlıkların klanından çıkıp ormana girince, kısa sürede buluşma noktasına gelmişti. Kırım, sırtını bir ağaca yaslamış Meliz'in uyuyan bedenini bekliyordu. Uyuyan bedenine doğru süzülen kadın, kısa sürede yerdeki beden ile bütünleşip gözlerini açmıştı. Meliz gülerek Kırım'ın yanına oturunca Kırım, "Her şey yolunda gitmiş olmalı değil mi?" dedi. Meliz başını sallayarak onun gibi ayaklarını uzattı. "Siz Oyunbazların

zekâsı olağanüstü." Savcı'nın Elzem'i unuttuğunu duyunca çok üzölmüşü. Her ne kadar Elzem'den nefret ediyor olsa da, Elzem unutulacak bir kadın değildi. Kırım, Meliz'in günlerce üzgün geçen hâlini görünce yanına gelip ona ne olduğunu sormuştu. Meliz ona olanları anlatınca Kırım gülmüşü. 'Sorun bu mu? Eğer bir Oyunbaz olsaydın bunun çok basit bir olay olduğunu anlardın,' demişti ve Meliz'i Elümhan'a getirmişti. Daha sonra ona yaptığı planı hızlıca anlatıp Meliz'i kaleye göndermişti.

"Mademki senin yüzünü güldürmeyi başardık..." Kırım ayağa kalkarak ona deri eldivenli elini uzattı. "Şimdi daha fazla oyalanmadan Sicim'e gidiyoruz. Unuttun mu? Beslememiz gereken bir klan dolusu Oyunbaz var." Meliz ağlamak istiyordu. Elzem, onu bu adamın insafına bıraktığı günden beri hergün Meliz'i çalıştırıyordu. Artık avlanmaktan usanmıştı!

"Ama onlar çoktan iyileşmeye başladı, neden artık avlanmalarına izin vermiyoruz." Somurtarak Kırım'ın elini tutarak ayağa kalkınca, aldığı cevap onu deli ediyordu. "Bir hafta sonra onların avlanmaya gitmesine izin verebilirim, ama daha erken değil." İyi ama o aç yaratıkları beslemek işkence gibiydi!

"Bir hafta daha dayanamam buna!"

"Senin şu iki ayda yaptığını ben elli yılı geçkin bir süredir yapıyorum. Şimdi surat asmayı bırak ve yürü." Kendi klanındaki kadınlar asla Meliz gibi huysuzluk çıkarmıyordu.

Her ikisi atlara binip yola koyulduklarında Meliz'in rahat durmaya niyeti yoktu. "Oyunbazlar yeniden eski saltanatına kavuştuğunda verdiğim tüm emeklerin karşılığında iyi bir konum istiyorum." İki aydır sürünüyordu bunun bir karşılığı olmalıydı.

Kırım güldü. "Hizmetçiliğe ne dersin?"

"Ben Ayvaz'ın yanına geri dönüyorum!" İkisi her zamanki gibi tartışmaya devam ederek Sicim'e doğru yol almıştı.

SULAKKAR. (Muhafızların Toprakları)

"Süreyya'yı o kadının yanında bırakmakla hiç iyi etmedik." Kenan kız kardeşi için endişeleniyordu. Bir haftadır Araf'ta yaşıyorlardı. Bu bir haftada burası hakkında biraz araştırma yapmışlardı. Araf'ın insanları hakkında bilgi edinmeden kimlerle karşı karşıya olduklarını anlayamazlardı. Şimdi ise Kalkanların akademide olduklarını öğrendikleri için onları almaya gidiyorlardı. Onların parası Araf'ta geçmediği için bir haftadır kaldıkları hanın parasını ve yedikleri yemeklerin masrafını Soya

ödüyordu. Soya'nın çantasında hiç çıkarmadığı mücevherleri onların kurtuluşu olmuştu. Neyse ki geçitten geçerken çantası yanındaydı, aksi takdirde büyük sıkıntılar yaşayabilirlerdi. Akademiye olan yolculuk kızları acıktırdığı için kamp kurmuşlardı. Erkekler avlanırken kızları kampta bıraktıkları için Kenan'ın akıllı kız kardeşinden kalmıştı.

"O kadın mı?" Uraz elindeki ok ve yayı gösterdi. "Bunlar ve senin belindeki kılıcın parasını bile o kadın dediğin kişi ödedi dostum. Neden ona biraz güvenmeyi denemiyorsun?" Kenan'ın Süreyya'ya olan düşkünlüğünü biliyordu, ama Soya bir haftadır onlarla birlikteydi ve şu ana kadar en küçük bir yanlışını görmemişlerdi.

"Sen onun hakkında ne düşünüyorsun Sıraç? Sence de rahatsız edici bir tarafı yok mu?" Kenan'ın sorusuyla Sıraç güldü. "Bana verdiği tek rahatsızlık benim yerime tüm harcamalarımı ödüyor olması." Soya'yla ilgili en çok bu konu Sıraç'ı rahatsız ediyordu. Onun sattığı tüm mücevherleri geri alıp ona vermeliydi, ama bu kahrolası yerde beş kuruşu yoktu. Bir holdingin sahibiyken burada dilenciden farkı yoktu. Aklına gelen kişiyle güldü çünkü Sıraç böyle hissediyorsa, acaba lüks düşkünün sarışın kardeşi haftalardır burada neler çekmiştir.

"Artık dönelim mi?" Uraz, oku tutan donmuş ellerini gösterdi. "Biraz daha devam edersek parmaklarım felç geçirecek."

"Ellerimiz boş mu dönelim?"

"Gururuna küfrettirme Sıraç, dondum oğlum burada. Kabul edelim biz avlanmaktan anlamıyoruz. Geri dönüp kızlara vurduğumuz geyikten ve onu bizden çalan vahşi bir ayıdan bahsedelim. Bak ayıların sayısını arttırabiliriz. Onlardan nasıl ustaca kurtulduğumuzla ilgili sağlam bir hikâye uydurursak kahraman bile ilan ediliriz." Kenan ve Sıraç gülmeye başlarken, Uraz çoktan kafasında onları kahraman gibi gösterecek bir hikâye düşünmeye başlamıştı.

Kenan, onun omuzuna hafif vurarak geri dönüş yolunu tuttu. "Ayı yerine kurtları kullan daha inandırıcı olur." Sıraç ise oyunbozanlık yaparak güldü. "Onlara Avcı olduğumuz hâlde küçük bir tavşanı bile vuramadığımızı anlatacağım." Olmayan bir zaferin kahramanı olmak gibi bir amacı yoktu.

"Öyle mi Sıraç? O çok övündüğün gururuna ne oldu?"

"Gururum yalanlar üzerine kurulu değil Uraz."

"Tamam onlara senin kurtlardan kaçtığını ve bizi nasıl bıraktığını anlatacağım."

"Sadece doğruları söylemeyi dene."

"Benim de bir gururum var ve hiçbir konuda kendimi kötü gösteremem. Hipokrat yeminim var benim, her konuda iyi olmalıyım."

"Uraz sen o yemini çok yanlış anlamışsın kardeşim." Üçü gülererek geldikleri yoldan geri döndüler. Uraz'ın çok neşeli bir karakteri vardı, ama bunu genelde sadece arkadaşlarının yanında gösterirdi. Hastanede işini ciddiye alan ve ilkelerinden asla taviz vermeyen iyi bir doktorken, arkadaşlarının yanında haylaz bir çocuktan farkı kalmıyordu.

Ateş yakıp kamp kurdukları yere gelince, Yavuz ve kızları bulamadılar. Kız kardeşi için iyice endişelenen Kenan, "Size Yavuz ve Süreyya'yı birkaç gündür tanıdığımız bir kadının yanında bırakmayalım demiştim!" İki korkak Avcıyı hiç tanımadıkları birine emanet etmişlerdi ve şimdi hiçbiri yerinde yoktu.

"Soya gibi zayıf bir kadın onlara ne yapabilir ki? Belki özel ihtiyaçlar için bir yerlere gitmişlerdir. Biraz bekleyelim eğer dönmezlerse onları aramaya çıkarız." Sıraç bunları söyledikten sonra ateşi tutuşturmak için kuru odunları seçerken, Kenan'ın içi hiç rahat değildi.

"Aaaa!!!" Süreyya ve Yavuz birbirine sıkıca sarılıp diz çöktükleri yerden bağırmaya devam ediyordu. Soya'nın avladığı sülün ve tavşanların kan kokusuna gelen iki kurt, onların etrafını sarmıştı. Soya ise elindeki ok ve yay ile ayakta duruyordu. "Lütfen daha az bağırır mısınız? Sizin yüzünüzden odaklanamıyorum." Kurtları vurmak için doğru anı kolluyordu, ama Yavuz ve Süreyya bağırıldığı için odaklanamıyordu.

"Keşke kamp yerinde hiç ayrılmasaydık Süreyya." Yavuz burnunu çekerken, Süreyya ağlayarak ona daha çok sarıldı. "Sana ağacın üstüne çıkalım demiştim Yavuz'cuğum, böylelikle bu kadın bizi peşinden sürükleyemezdi." Soya, çocukların hiçbir şey avlamadan geri döneceğine çok emindi. Bizde ava çıkalım demişti ve onunla birlikte gitmezlerse Yavuz ile Süreyya'yı öldürmekle tehdit etmişti. Yaşamak için onunla gitmeyi kabul etmişlerdi, ama şimdi de kurtlar onları öldürecekti!

"Hadi ama bu çok eğlenceli değil mi?" Soya gülererek atakta bulunan ilk kurda doğru okunu attı. Hedefini boynundan vururken, hemen arkasını döndü ve onlara doğru koşan diğer hayvanı karnından vurdu. Yaraladığı hayvanlara üst üste ok atarak tamamen ölmelerini sağlamıştı. "Bu av belki sizi biraz cesaretlendirir diye düşündüm ama siz hâlâ mızıkçılık yapıyorsunuz." Yayını omuzuna takıp eğildi ve Yavuz ile Süreyya'nın ensesini kavrayıp onları ayağa kaldırdı. "Merak etmeyin avladığım her

şeyle ilgili diğerlerine hava atmanıza izin vereceğim." Eğilip yerdeki iki tavşanı bacaklarından tutarak Yavuz'a uzattı. "Bunları sen vurdun ve artık bir konuda Sıraç'tan daha iyi olduğunu söyleyebilirsin." Üç sülünü de Süreyya'ya uzattı. "Kenan'ın canına oku kızım." Bıçağını çıkartıp ölü kurtlardan birine yaklaştı ve kurdun kuyruğunda ki tüylerden biraz kesti. "Bende bununla sürekli bana Soya sosu diyen Uraz'ı çıldırtacağım." Süreyya ve Yavuz, ağlamayı bırakıp gülmeye başladılar. Bu kadın çoğu zaman ikisini korkudan deli ediyor olabilirdi, ama sevimli bir yönü de yok değildi. Kaçık ve sevimli, evet bu tabir Soya için uygundu.

"Daha fazla yırtıcı hayvan kan kokusuna gelmeden geri dönelim benim cesur yoldaşlarım." Üçü gülmeye başlayınca, Soya onları güldürdüğü için nihayet rahat bir nefes almıştı. Şaka gibi ama şu ana dek grupta en iyi anlaştığı kişiler sadece Yavuz ve Süreyya olmuştu.

Sıraç ve arkadaşları artık onların geri dönmeyeceğini kabul etmişlerdi. Başlarına bir şey gelmiş olma ihtimali üçünü deli etmişti. Daha fazla vakit kaybetmeden onları bulmak için ayağa kalktılar. Aramaya koyulacakları esnada ağaçların arasında gelen çıtırtı seslerini duydular. Kısa süre içinde Soya ve diğerleri ortaya çıkınca üçü rahatlamıştı. Hepsinin elinde tuttuğu şeyler ise üç arkadaşı şaşkınlığa uğratmıştı. "Sizi beklerken sıkıldık ve biraz avlanalım dedik." Yavuz bir şeyler arar gibi Sıraç'ın etrafına baktı. "Senin vurduğun şey nerede?" Elinde tuttuğu tavşanları havaya kaldırdı. "Neyse ki ben senin için de bir tane avladım." Göğsünü kabartarak abisinin yanında geçerken, Sıraç'ın yüz ifadesi Soya'nın kahkaha atmasını sağlayabilirdi.

Şimdi ise sıra Süreyya'daydı. Kenan'a bakıp sırtarak elindeki sülünleri gösterdi. "Avcı bir kardeşin olduğu için çok şanslısın." Abisine yaklaştı ve onun sırtını sıvazladı. "Hadi yine iyisin koç." Kenan'ın yanından geçip ateşe doğru yürürken, geride bıraktığı adam hakarete uğramış gibi renkten renge girmişti.

"Ben yiyecek bir şeyler avlayamadım." Soya dudaklarını sarkıtıp Uraz'a yaklaştı ve elindeki kurt tüylerini Uraz'ın avucuna tutuşturdu. "Ama bize saldıran tüm kurtları büyük bir kahramanlık göstererek öldürmeyi başardım," dedikten sonra şoke ettiği adamı bıraktı ve o da ateşe doğru yürüdü.

"Neler oluyor oğlum böyle?" Kenan, ona sırtarak bakan kardeşini gösterdi. "Süreyya az önce sırtımı sıvazlayarak bana koç mu dedi?" Bunu

öyle garip bir ruh hâlinde söylemişti ki, uzun süre kendisine gelemeyecek gibiydi.

"Uraz?" Sıraç gülmemeye çalışarak elindeki kurt tüylerine bakan arkadaşına yaklaştı. "Sen o hikâyeyi kurt yerine, tüyü, kılı olmayan bir hayvanla değiştir. Böylece senden kanıt olarak bir tüy istemezler." Uraz'ın hikâyeye uyduracak hâli mi kalmıştı. İki korkak ve bir kadın yüzünden tüm karizmaları yerlerdeydi.

"Üzerime gelme Sıraç, Hipokrat yeminim var adam öldüremem!" Yine ettiği yeminden dem vurup, söylenerek diğerlerinin yanına gitmişti.

Sıraç'ın gözleri Soya'yı bulunca, genç kadın masumca gülümsedi. Yavuz ve Süreyya bir böceği bile öldüremezdi, yani Sıraç o ikisine inanmamıştı. Her ne yaptıysa Soya yapmış olmalı. Peki sıradan bir dedektif nasıl bu kadar iyi avlanabilirdi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı Soya?" Bu kadınla ilgili gözden kaçırdığı bir şeyler olmalı.

"Ne gibi?" Soya ayağa kalkarak onun yanına geldi. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsunuz Sıraç Bey?" Evet, bir de bu Bey saçmalığı vardı. Ona izin verilmeden resmiyeti kaldırmıyordu.

"Bu kadar iyi avlanmayı nasıl bildiğini anlatmakla başlayabilirsin?"

"Babam avlanmayı sevdiği için ne zaman ava çıksa beni de yanında götürürdü. Orada bir şeyler öğrenmiş olmalıyım."

"Ailen sen çok küçükken ölmüştü." Sıraç kollarını göğsünde birleştirdi. "Bana böyle söylememiş miydin?"

"Beni evlatlık alan babamdan bahsediyorum. Birilerinin beni büyütmesi gerekiyordu değil mi? Bilirsiniz karnımı doyurup bana masal anlatarak uyutması gerekiyordu." Son günlerde çok fazla yalan söyler olmuştu.

"Masal mı?"

"Dolabımda bir canavar olmadığını bana unutturacak kısa hikâyeler."

"Dolaptaki canavar mı? Konuyu nereye getirdin Soya? Dolapta canavar mı olmuştur?"

"Eğer beş yaşında altını ıslatan bir çocuksanız bence bal gibi de olabilir."

"Beş yaşındayken altını mı ıslatıyordun?"

"Her normal çocuk gibi evet!" Onu azarlayıp diğerlerinin yanına giden kadına gülümsedi. Onu konuşturdukça kendisini daha fazla utanç verici durumlara sokuyordu.

Soya ateşin yanına oturup tavşanlardan birini temizlerken, somurtmaktan başka bir şey yapmıyordu. Saçlarını almak için onların peşinden gelmişti, ama şu bir haftada saçlarını almak dışında her şeyi yapmıştı. Araftaki para

birimini bildiği için buraya gelmeden önce çantasını mücevherlerle doldurmuştu. Avcılar için harcadığı paralar umurunda değildi, gitmeden önce hepsini onlara verebilirdi. Ancak hâlâ saçlarını alamamıştı, çünkü Sıraç onun saçlarını boynunda taşıyordu. Evet, kasabada bir dükkâna girmişti ve gümüş bir madalyon kolye almıştı. Soya'nın saçlarını küçük bir iple bağladıktan sonra madalyonun içine koymuş ve kapağını kapatmıştı. Neyseki Soya'nın saçları madalyonun içindeydi ve Sıraç, sürekli madalyonu açmıyordu. Aksi takdirde Soya'nın ruh hâline göre saçlarının rengi değışirdi ve Sıraç her şeyi anlardı.

Bir saat sonra karnını doyuran ekip ayağa kalkarak atlarına bindiler. "Hava kararmadan akademiye varmalıyız, o yüzden başka mola yok." Herkes Sıraç'ı onaylayınca, atları dört nala koşturdular.

Akademiye doğru yol alan Sıraç, hâlâ Elzem'e olanları duymamıştı.

Evet, bu bölüme sığdırabildiklerim bunlar oldu. Aslında Sıraç ve arkadaşlarının akademiye gidince orada Doğa ve Asil ile olan karşılaşmalarını da bu bölüme sığdırmak istedim, ama bölüm zaten çok uzun olmuştu. Onları da bir dahakine okuruz artık.

Afra'nın Keng şehrinin desteğini almasını bekliyor muydunuz? Artık Araf'ta kimse ona dokunmaya cesaret edemez, çünkü bu iki bölge arasındaki savaşı tetikleyebilir.

Peki Afra'nın telkini kaldırmasına sebep olan kişinin Meliz olmasını bekliyor muydunuz?

Ama Afra bunu yapan kişinin Elzem olduğunu düşünüyor, bakalım karşı atak olarak neler yapacak?

Ve bu bölümde Mara ile Dehliz'den küçük bir kısım okuduk. Sizce Mara'nın gördüğü gelecek gerçekleşecek mi? Yoksa Mara söylediği gibi bunu değiştirmeyi başaracak mı?

Mara'nın gördüğü şeylerin %50 gerçekleşme ihtimali var, yani yarı yarıya. Yanılgı ihtimali de bir o kadar var diyebiliriz.

Peki Mara'nın Elzem ve Afra için gördüğünü söylediği rüya hakkında ne düşünüyorsunuz? İki farklı kader gördüğünü söyledi ve her ikisinde de ya Elzem ölüyordu, ya da Afra. Aynı şekilde bir diğerini öldüren de onlardı.

Hayır Meliz'de olduğu gibi Afra'yı hiçbir zaman iyi rolde göremeyeceksiniz çünkü hikâyemizin adı Medusa'nın Ölü Kumları olduğu için aslında başından beri Meliz'in sonradan iyi biri olması kurguda vardı, lakin Afra bu hikâyede değişmeyen kötülerden biri olmaya devam edecek.

Kısacası Elzem'in en büyük sınavı Afra'nın dönüşüyle başlıyor diyebiliriz.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(40) Asıl Suçlu Kim?

Doğa, bazen hâlâ neden akademide kaldığını sorguluyordu. Burada onu tutan hiçbir şey yoktu. Hayatı bir cehenneme dönüşmüşken tüm bu işkencelere neden katlanıyordu ki? Elzem, ölmüştü ve diğer iki Kalkan gitmişken burada yalnız başına kalmıştı. Hepsi bu kadar da değildi, çünkü bir de Asil ile olanlar vardı. Afra'nın telkini yüzünden Asil'e en kötü şekilde evli olduğunu söylemişti ve Asil, artık Doğa'nın yüzüne bile bakmıyordu. Hayır, nasıl yaptı bilmiyor ama Asil, Afra'nın onu telkin etmesini engellemiş olmalı ki Doğa'yı unutmamıştı. Evet, Doğa'yı hâlâ hatırlıyordu, ama olanlardan sonra unutmış gibi soğuk davranıyordu. Doğa'yı gördüğü yerde yolunu değiştirecek kadar ona karşı ilgisizdi. Hani bazen olur ya biri size karşı hep sevgi doludur. Nereye baksanız oradadır ve her daim siz istemeseniz bile yanınızdadır. Bir şekilde sizi kendisine alıştırmıştır ve bir anda her şey tersine dönüyor. Artık o yoktur ve siz, bıraktığı boşluğu yaşamaya başlıyorsunuz.

Bunları düşünerek temizlik kovasıyla Asil'in odasına girmek üzereyken, Elif kahyaya küfretmek istiyordu. Asil ile olan tartışmalarını öğrendiği için her gün bilerek Asil'in odasını temizleme işini Doğa'ya veriyordu. Asil, Doğa'nın canını yaktıkça, sadist kahya bundan zevk alacaktı. Son bir haftadır odasını temizlerken Asil'e yakalanmamıştı, umarım yine şansı yaver giderdi. "Lütfen içeride olmasın..." Derin nefes alarak kapıyı açacaktı ki, daha Doğa bunu yapmadan kapı açıldı ve bir genç kadınla karşılaştı. Bu kadının Asil'in odasında ne işi vardı?

Sarışın kadının buradaki Tenebrisli öğrencilerden biri olduğunu biliyordu, çünkü onu daha önce birkaç kez görmüştü. Kadın önce Doğa'nın elindeki kovaya baktı ve hemen sonrasında kibirli bir gülümseme takınıp odadan çıkmıştı. Doğa'nın içi kırgınlıklarla dolarken, yine de işini yapmak için odaya girmişti. Kapıyı sertçe kapatarak odanın içine doğru yürürken, "Yavaş kapat şunu Yaren!" diyen Asil'in sesini duydu. Yaren mi?

Üzerinde pantolon dışında hiçbir şey olmayan adam, dolaptan kendisine kıyafet seçtiği için sırtı Doğa'ya dönüktü. "Kapıyı kapatan Yaren değildi!"

Doğa farkında olmadan sesini yükseltince, neden sinirli olduğunu bile bilmiyordu.

Asil ona doğru dönünce Doğa, aynı sinirle dağınık yatağı gösterdi. "Kusura bakmayın rahatsız etmek istememiştim. Gerçi Yaren gittiğine göre rahatsız edilecek bir durum da kalmamış görünüyor." Saat sabahın yedisiydi ve bu saatte derste olmak yerine hâlâ odasında olduğuna göre ne halt yediği ortadaydı. "Yaren tüm gece odandaydı değil mi?"

Asil tam şu anda onu öldürebilirdi! Son olanlardan sonra bu kadın hangi akla hizmet ondan hesap soruyordu? "Bu seni ilgilendirmez, şimdi çık dışarı." Günlerdir onu görmemek için elinden geleni yapıyordu ve Doğa'yla aynı odada olmaya tahammül edemiyordu.

"Ben neden çıkıyormuşum?" Doğa yürüyüp dağınık yatağa yaklaştı ve yorganı yere attı. "Bana bu odayı temizlenmem söylendi ve işimi yapmadan bir yere gitmiyorum." Eliyle kapıyı gösterdi. "Sen çık dışarı!" Neden bağırarak konuştuğu hakkında en küçük bir fikri yoktu.

Asil iyice sinirlenmeye başlarken, hemen arkasında duran dolabın kapısını kırarcasına kapattı. "Burası benim odam ve odamdaki bir hizmetçi ben ne dersem onu yapmak zorunda!"

"Benimle düzgün konuş Asil Kılıç, aksi takdirde sonuçlarına katlanırsın!" Burada sinirli olan sadece o değildi ve kendi iyiliği için Doğa'nın üzerine gelmemeliydi.

"Demek sonuçlarına katlanırım öyle mi?" Kaşlarını çatan adam, hızlı adımlarla yatağın etrafından dönerek Doğa'nın üzerine yürüdü. "Sen daha bana ne yapabilirsin ki!" diye bağırdı. Ona vereceği en büyük zararı zaten vermişti, bu saatten sonra yapacağı hiçbir şey canını yakamazdı.

"Ne mi yaparım?" Sinirleri bozulan kadın güldü. "Haklısın senin yaptığın şeyleri yapamam. Mesela ilk tartışmamızda soluğu bir başkasının koynunda alamam." Onu aldatmıştı ve Doğa, geceyi birlikte geçirdikleri yatağı toplamak için buradaydı! Aslında bir ilişkileri hiç olmadığı için aldatmış sayılmazdı, ama aldatılmış hissediyordu.

"Sen ne biçim bir kadınsın?" Asil hayretler içinde ona bakıyordu. "Evlisin lânet olası! Sadece bir yalancı değil, aynı zamanda sadakatsiz de olamazsın değil mi? Senin dünyanda işler nasıl yürüyor bilmiyorum, ama benim dünyamda bir kadın kocasından başkasına hesap soramaz!" Daha bir hafta öncesine kadar aşık olduğu kadın aslında böyle biri miydi? Ona olan aşkı gerçek yüzünü görmesini engellemiş miydi?

"Biliyor musun sen her şeyi hak ediyorsun." Hayal kırıklığına uğrayan sadece Asil değildi. "Günlerdir sana bazı şeyleri açıklamak için doğru zamanı bekliyordum." Gözleri dolarken yine yatağı gösterdi. "Ama sen hiçbir açıklamaya değmezsin." Asil'in yanından geçerek gitmek için yere bıraktığı kovayı aldı. İlk kavgada başka bir kadının kollarına koşan birine söyleyecek bir şeyi olamazdı.

Asil yumruklarını sıkarken, kendisiyle savaş hâlindeydi. Bırak gitsin diyordu, bırak istediğini düşünsün ve yaktığı kadar yansın diyordu. Lakin duygularına yine yenik düşen adam, "Ona elimi bile sürmedim!" diye bağırdı. Doğa'ya karşı bu kadar zayıf olduğu için kendinden nefret ediyordu. Neden onun da acı çekmesine izin vermiyordu ki? Neden dolan gözleri hâlâ Asil'in içini delip geçiyordu!

"Yaren, benim arkadaşım ve sen gelmeden on dakika önce odama gelmişti." Doğa'nın yanına gidip onun karşısında durdu. "Yapamıyorum artık!" Canı öyle çok yanıyordu ki, buna rağmen onun da canını yakmak için başka bir kadınla olamıyordu. "Bir haftadır kafamdaki düşünceler beni deli ediyor!" Yumruk yaptığı elini kendi şakağına geçirdi. "Çıkmıyor burada ki lânet görüntülerin! Gözlerimi ne zaman kapatsam bir adam sana dokunuyor, sarılıyor ve öpüyor! Aklımı kaçırıyorum ve seni tanıdığım güne lânet ediyorum!" Asil hiç bu kadar kötü olmamıştı ki. Ne sarhoş abileri, ne ailesinden bağımsız yaşayan annesi, ne de metresleriyle düşüp kalkan babası bu kadar canını yakmamıştı. Sahip olduğu her şeyi iki arkadaşından ibaretti. Mutluydu, kendi rezil ailesine rağmen bir şekilde arkadaşlarıyla mutluydu. Ta ki Doğa hayatına girene kadar. Önce ona yalancı bir mutluluk yaşatmıştı ve hemen sonrasında sahip olduğu her şeyi elinden alarak ona kıyameti yaşatmıştı.

Doğa konuşmak için Asil'in elini tutunca, Asil birleşen ellerine acı içinde baktı. "Eskiden bana yasak değilken sana dokunmama kalkanın engel oluyordu, şimdi ise kalkan yok ve ben sana dokunamam çünkü daha büyük bir yasakla geldin bana." Elini çekerek dolabı tekrar açtı ve kendisine bir kazak aldıktan sonra odadan çıktı.

Doğa onun arkasından koşarak koridora çıktı. "Beni dinlemeden gidemezsin." Cesaretini yeni toplamışken şimdi gidemezdi. Ona tüm gerçekleri anlatmadan böyle çekip gidemezdi.

Asil durdu ve ona doğru döndü. "Uzatma artık çünkü bu saatten sonra senin bana anlatacağın hiçbir şey olamaz." Evli olduğunu saklayarak onunla yeterince alay etmişti, daha fazlasına lüzum yoktu.

"Sana evli olduğumu hiç hak etmediğin şekilde söyledim." Koridorda yürüyüp onun yakınında durdu. "Beni dinlemek zorundasın." Başını kaldırıp yalvararak ona baktı. "Sana karşı hislerim olana kadar beni rahat bırakmadın." Asil'in elini tutup kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Kalbim artık sana atıyorken beni dinlemeden gidemezsin."

"Ama evlisin!" diye bağırdı Asil. "Evlisin Doğa, evlisin..." Elini çekip kendi yoluna giderek Doğa'yı arkasında bıraktı. Eskiden olsa Doğa'nın ona küçük bir tebessümüyle mutluluktan ne yapacağını şaşırırdı, şimdi ise Doğa onu sevdiğini söylüyordu ama mutlu değildi.

Doğa onun arkasından bakarken ne konuşabiliyordu, ne de peşinden gidebiliyordu. Daha fazlasını yapmak istiyordu ama korkaklığı yine elini kolunu bağlamıştı. Doğa'yı dinlemeyecek kadar ondan nefret ediyordu. Asil'i kaybetmişti değil mi? Eskiden hep istediği gibi sonunda Doğa'nın peşini bırakmıştı, fakat Doğa artık bunu istemiyordu ki. Asil'in onu bırakmasını son günlerde hiç istememişti ki.

İnsan bazen gerçekten de ne istediğine dikkat etmeliydi.

Hava kararmaya başlayınca Asil arkadaşıyla çardakta oturuyordu. Oğuz her zamanki gibi ona can sıkıcı şeyler anlatıyordu ve o da dinliyormuş gibi yapıyordu. "Babanın sabrı tükenmek üzere Asil. Şu Işıktan Gelen kıza olan tutkunu duyduğundan beri delirdi. Hergün akademiye ulak gönderiyor seni kaleye çağırdığını biliyorsun." Asil onu duymazdan geliyordu ama babasının öfkesini hafife alamazdı.

"Asil sen beni dinliyor musun?" Derin nefes alarak başını salladı. "Kaleye gidersem sırf üzerimdeki gücünü kanıtlamak için beni klandan sürgün edecektir Oğuz." Klanın başına geçmek için kendi kardeşlerini katleden biriydi babası ve otoritesini herkese göstermek için Asil'i gözden çıkarabilirdi.

"Bu kadar ileri gitmez sen ileride onun yerini alacak tek oğlusun."

"Benden başka iki oğlu daha var ve ben onun en küçük oğluyum." Küçük kardeşler daima gözden ilk çıkarılanlar olurdu.

"İkisi de işe yaramaz bunu biliyor. Baban sana bakınca kendi gençliğini görüyor Asil." Oğuz'un sözleri onu güldürdü. "İşte sırf bu yüzden ona karşı çıktığım ilk anda benden kurtulur Oğuz. Abraham Kılıç liderliği almak için kendi babasını zehirleyip kardeşlerini öldüren biri. Onun sözlerinden çıktığım an babasına ve kardeşlerine yaptığı şeyi, benim de ona ve kardeşlerime yapacağımı düşünecektir." Yaşattığını yaşamaktan korktuğu

için Asil'i içten içe bir tehdit olarak görüyor olabilirdi veya Asil yanılıyor da olabilirdi. Şu zamana dek emir vermek dışında Asil'i hiç huzuruna çağırmadığı için babasını iyi tanıımıyordu.

"Başlarım senin olmayan kurallarına it herif!" Hafız'ın gürleyen sesini duyunca, Asil başını kaldırdı ve arka bahçeden bu tarafa doğru gelen arkadaşını gördü. Sağ omuzu kanıyordu ve dudağı patlamış görünüyordu. Onu bu hâle getiren Gediz olmalıydı çünkü en son ikisi kılıçlarla oynuyordu.

"Senin kuralların hangi cehennemdeydi!" Sadece bir dakika içinde aynı öfkeyle onun peşinden Gediz'de ortaya çıkmıştı. Beyaz gömleğin karın kısmı kan olmuştu ve onun da alnı kanıyordu. Anlaşılan her ikisi birbirini bir güzel benzetmişti.

Oğuz yüzünü buruşturarak gelen ikiliyi gösterdi. "Baban bu ikisiyle arkadaşlık etmemen konusunda seni defalarca uyardı. Şunların hâline bak her an birbirinin boğazına yapışacak gibi görünüyorlar." Asil gülmeye başladı çünkü bu tür şeyler üçünün en iyi anlaşma şekliydi. Daha geçen gün Gediz'in yerine orada öfkeyle dönen kendisiydi ve Hafız'la sıkı bir kapışma yaşamıştı. Ondan bir gün öncesinde ise burada oturup izleme sırası Hafız'daydı.

Hafız ve Gediz'in çardağa girmesi Oğuz'u kaçırtmaya yetmişti. Her ikisi birbirine ters ters bakarken, sessizliği bozan Asil oldu. "Bu sefer kuralı ilk kim bozdu?" Üçünün dövüşlerinde tek bir kural vardı; kan dökmeden ve centilmence bir müsabaka yapmak. Ancak her üçü de bu kurala uzun süre sadık kalmadığı için günün sonunda bu hâle geliyorlardı.

"Bilmiyoruz!" Gediz'in kaşlarını çatmasıyla Asil kafası karışmış bir şekilde Hafız'a döndü ve aynı öfkeyle karşılaştı. "Saçmalık! Berabere kaldığımıza inanabiliyor musun? Onun karnı ve benim omuzum aynı saniye içinde yara alıp kanadı." Evet, üçünün maçlarında kan dökmeyen kişi kazanıyordu. Her üçü dövüş esnasında fazla agresif olduğu için şu zamana kadar bir kazanan hiç olmamıştı. Oysaki tek yapmaları gereken maç bitene kadar karşı tarafı kanatmamak.

"Sen nasıl oldun?" Hafız'ın sorusu Asil'i düşündürdü. Nasıl olduğunu bilmeyecek kadar kayıp durumdaydı. "Sevmek berbat bir duygu. Aklın varsa hiçbir kadını kalbine almazsın." Gözleriyle Gediz'i gösterdi. "Kadınlar konusunda belki de içimizde en akıllıca kararlar veren bu serseri." Gediz kadınları günü birlik severdi ve hevesi geçtikten sonra hiç zorlanmadan yaşadığı ilişkiyi geride bırakırdı.

"Ben demiştim demek istemem..." Alnındaki kanı silen Gediz, kirli mendili masaya bıraktı. "Ama ben demiştim." Bir kadın çok sevilmemeliydi, aksi takdirde her şekilde gitmenin bir yolunu bulurdu.

"Senin yaşadığın şey ve Asil'in yaşadığı şey aynı değil Azınlık."

"Ne farkı var Muhafız? Bende bir kadını delice sevdim ve o beni bırakıp gitti. Üstelik ona ulaşamayacağım bir yere gitti!" Ölmüştü, bu ayrılıkların en beteriydi.

"Sinirlerimi bozuyorsun." Hafız gülmek ve ağlamak arasında bir yerdeydi. "Onu severken daha ocuktuñ ve o da amcanın karısıydı." Aşk ve sevgiyi birbirinden ayırt edemeyecek kadar deneyimsizdi. Küçücük yaşta ona anne şefkatiyle yaklaşan kadına aşık olduğunu düşünecek kadar çocuktu.

Akademnin kulelerinde gözcülük yapan nöbetçilerden biri, elindeki dürbünü bıraktı. Koşarak kuleden inen nöbetçiyi fark eden Gediz, gözleriyle onu gösterdi. "şu yukarıdaki nöbetçi, her ne gördüyse iyi bir şey olmamalı." Nöbetinin Efsun Hanım'a bilgi vermek için gittiğini tahmin ediyordu.

Hafız'ın gözleri akademnin bahçe kapısını buldu. "Birileri yaklaşıyor olmalı." Birazdan devasa kapılar açılınca kimin geldiğini anarlardı.

Sadece beş dakika sonra Efsun Hanım yanında sağ kolu Omar ve bir grup muhafızla bahçeye çıkmıştı. "Kapıları açın," diyen kadının emriyle, bahçedeki herkes gelenleri görmek için kapıya dönmüştü.

Akademnin ift kanatlı büyük kapıları açılınca, içeri giren bir grup atlı herkesi hayretler içinde bırakmıştı. Avcılar mı? Evet, herkes gibi akademde ki çoğu kişi de bazı Avcıların Araf'a döndüğünü duymıştı, ama onları akademde görmeyi beklemiyorlardı. "Avcıların bize ait bölgede ne işleri var?" Asil'in sorusunu Gediz bilmiyordu ve bilen tek kişi sessizliğini korudu. Evet, Sıraç ve Yavuz'u Hafız hemen tanıdı. Daha önce Elzem'in zihnine girdiğinde onları görmüştü, ama Elzem'in anılarında Doğa'nın evliliğini görmemişti. Bu yüzden hangisinin Doğa'nın eşi olduğunu bilmiyordu. Elzem zihnini çok iyi gizlediği için bu konuda da Hafız'a yeterince bilgi vermemişti.

"Asil..." Birazdan kopacak fırtınayı bildiği için Hafız, daha fazla sessiz kalmadı. "En önde atını süren şu sarışın Avcı ve en arkada olan şu esmer Avcı, onlar Elzem'in abileri." Asil duyduklarıyla yutkunurken bedeni kaskatı kesilmişti. şimdi düşman gözlerle Sıraç ve Yavuz'a bakıyordu. İkisinden biri Doğa'nın eşiymişti öyle mi?

Her biri atını durdurup inince, kalabalıkta meraklı fısıltılar yükseliyordu. Altı kişilik grup onları bekleyen Efsun Hanım'a doğru yürürken, "Sıraç!" diye bağırarak bir ses herkesi susturmuştu. Şimdi ise herkes akademide koşarak çıkan Doğa'ya ve onu izleyen Asil'e bakıyordu.

Doğa az önce mutfakta bulaşıkları yıkarken, kızlar koşarak mutfağa girmiş ve ona Avcılar'ın buraya geldiğini söylemişti. Doğa kendi dünyasına ait bazı Avcılar'ın buraya geldiğini duymuştu, ama onların kim olduğunu bilmiyordu. Merak edip mutfaktan çıkınca, akademinin kapısının önünde durmuştu. Sadece gelenlere bakacaktı ve kahyaya yakalanmadan yeniden işinin başına dönecekti. Ancak atlardan inen grubu gözleri bulunca, en önde korkusuzca yürüyen kişiyle soluğunu tutmuştu. Akşam güneşi sarı saçlarına düşerken, yüreğine korku salan bu yeşil gözleri nerede olursa olsun tanırdı. Farkında olmadan, "Sıraç!" diye bağırarak onun da Doğa'yı görmesini sağlamıştı. Doğa mutluydu, çünkü o kadar uzun zamandır kendi dünyasına ait tanıdık birilerini görmemişti ki, bu kişi Sıraç bile olsa onu çok mutlu etmişti. Acaba Elzem ona neden Sıraç'ın Araf'ta olduğunu söylemedi ki?

Sıraç ile göz göze gelince, belki de ilk kez o gözlerde kendisine yönelik öfke görmedi. Aksine Sıraç ona sıcacık gülümsemiş ve adım atmayı bırakmıştı. "Buraya gel Doğa." Ve Doğa ona doğru koşarak Sıraç'ın boynuna atladı. İzlediğinin farkında olmadan bunu yapmıştı.

"Şükürler olsun ki iyisin." Sıraç onu kollarının arasına alırken, yüreğindeki korkulardan biri dağılmıştı. Doğa'nın düşündüğü gibi Sıraç ondan hiç nefret etmemişti. Doğa, Elzem'in sahip olduğu tek arkadaşıydı istese bile kız kardeşinin değerlisinden nefret edemezdi. Evet, Doğa'yı kırmıştı ama bunu yapmaktan başka şansı yoktu. Evlilikleri boyunca Doğa'yı sadece birkaç kez görmüştü ve bu kısa ziyaretlerinde onu konaktan çıkarmaya çalışmıştı. Önce ona güzel bir iş ve güvenli bir ev bulmuştu. Doğa'ya karşı gayet kibar bir yaklaşım sergilemiş ve konaktan ayrılması gerektiğini söylemişti. Ancak Doğa bunu kabul etmemişti. Belki gururunu incitirse o zaman konaktaki tehlikeden kendisini kurtarmak için gider diye düşünmüştü ve onu aşağılayarak para teklif etmişti. Lakin Doğa, çok kırılmış olsa da yine de konakta kalmak için inat etmişti. Böylelikle Sıraç, sadece kardeşlerini değil Doğa'yı da koruyamamıştı.

"İyi misin Doğa?" Sıraç onun üzerine eğilip Doğa'nın yüzünü avuçlarının içine aldı. "Kimse sana zarar vermedi değil mi?" Sıraç'ta gördüğü ilgiyle Doğa ağlamaya başladı. "Evet, ya sen?" Sıraç onun geçmişiyle ve aralarında ne yaşanırsa yaşansın burada olmasından çok mutluydu. "Sen

iyiysen bende öyleyim." Onun gözyaşlarını sildi ve dudaklarını Doğa'nın alnına bastırdı. Kızlardan birinin iyi olduğunu görmek haftalar sonra rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Doğa, Sıraç'ın onun alnına kondurduğu küçük öpücüğe farklı anlamlar yüklememişti. Sıraç ile aralarında duygusal anlamda hiç özel hisler olmamıştı. Ne Doğa onu farklı anlamlar da sevmişti, ne de Sıraç.

Gediz ve Hafız, her an tetikte olarak Asil'i göz hapsine almışlardı. Kontrolünü kaybettiği an bir çılgınlık yapmaması için temkinli olmaya çalışıyorlardı. Ancak Asil, onlara bakmak dışında tepkisizdi. Oysa ki içinde ne depremler kopuyordu. Asil öylece bakıyordu, her saniye içinden bir şeyler öldürerek izliyordu. Doğa'nın o adama sarılışını, onun Doğa'yı öpüşünü ve hâlâ birbirinden ayrılmamış oluşlarını. Dizindeki ellerinin yumruk olduğundan habersiz öylece izliyordu. İçini saran kıskançlık hissi tüm hücrelerine işlerken, izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Oysa ki ne çok istiyordu Doğa'ya dokunan o elleri söküp atmayı! Doğa'nın tebessüm ederek baktığı adamın yerinde değildi ve Doğa'nın gülümsediği o adamın da orada olmasına engel olmak istiyordu! Yumruk olan parmaklarının arasında simsiyah dumanlar çıkarken, karanlık onu kuşatmış ve hiç olmadığı kadar çok kan dökmek istiyordu. Doğa'ya dokunan adamın kanını akıtarak bunu Doğa'ya izletmeyi düşünecek kadar şuurunu kaybetmişti. Ama ne hakla! Bir başkasının karısı olan birini ne hakla kendisine isteyebilirdi ki? "Saçmalık oğlum bu, saçmalık! Ben onu başka bir erkeğin olsun diye sevmedim ki!" Dişlerinin arasında tiksiniyerek bunları söyledikten sonra yerinden kalktı ve hızlı adımlarla akademiye girdi. Biraz daha onları izlemeye devam ederse tüm kontrolünü kaybedebilirdi.

"İyi dayandı." Gediz giden arkadaşının intikamını almak istercesine ayağa kalktı. "Bakalım kız kardeşinin öldüğünü duyunca bu Avcı ne kadar dayanacak?" Avcılar'dan nefret ediyordu ve onların canını yakmak, gün içindeki tek eğlencesi olabilirdi.

"Otur şuraya Azınlık." Hafız onun kolunu tutarak yeniden oturmasını sağladı. "Onlardan bende hoşlanmıyorum, ama kimse bir yakınının ölüm haberini düşmanından almak istemez. Bu adilik olur dostum." Gediz gülerek tıpkı yaramaz bir çocuk gibi omuz silkti. "Benden daha adi birini bulmayacağını iyi biliyorsun." İyi biri olmak gibi bir niyeti yoktu. Her türlü kötülük ona cezbedici geliyordu.

"Ama bu adil olmaz."

"Ben Azınlıkların yüz karasıyım dostum. Bana adaletten bahsetme çünkü o iş bende ters işliyor. Bu yüzden kendi klanımdakiler bile benimle konuşmaktan korkuyorlar."

"Çünkü kötü biri gibi davranarak senden korkmalarını sağlıyorsun."

"Kötü biri gibi davranmıyorum Hafız, olduğum gibiyim." Sırıttı. "Yani kötü." Hafız gülerek başını iki yana salladı. Öyle olmadığını iyi biliyordu ama tek sorun; bunu sadece Hafız ve Asil biliyordu.

Sıraç'tan sonra Yavuz'a sarılan Doğa, gruptaki herkesle tanışmıştı ve geriye sadece gözlüklü kadın kalmıştı. "Ve bu da Soya." Sıraç eliyle Doğa'yı izlemekten başka bir şey yapmayan kadını gösterdi. "Karşı dairemde oturuyordu ve bir kaza sonucu buraya gelmek zorunda kaldı." Doğa onun bir Avcı olmadığını hemen anladı, ama fânilere özgü bir enerjisi de yoktu. İşin garip yanı bu kadının salgıladığı herhangi bir enerjisi yoktu. "Merhaba, ben Doğa." Tebessüm ederek tanışmak için kadına elini uzattı, ama o sadece bakıyordu.

"Soya?" Sıraç kaşlarını yukarı kaldırıp alaycı bir üslup takındı ve Doğa'nın elini gösterdi. "El sıkışmak bir nezaket örneğidir." Soya'nın şu anda nezaket kurallarını düşünecek hâli mi vardı? Sürpriz bir eş beklemiyordu, daha detaylı bir araştırma yapsaydı şimdi bu kadar şaşırmazdı. Ne yani bu kadın Sıraç'ın karısı mıydı? Onlar sarılırken Uraz sırtarak Soya'ya yaklaşmış ve müjdeli haberi vermişti. Uraz'dan nefret ediyordu.

"Bende Soya." İsteksizce Doğa'nın elini sıkıp hemen ondan uzaklaştı ve Sıraç'a döndü. "Oldu mu? Beni tanıştırmak istediğiniz başka eşleriniz var mı Sıraç Bey?" Sıraç'a ters ters bakıp Süreyya'nın yanına gitti. Sıraç ise derin nefes alarak Uraz'a döndü. "Yine onu bana karşı kıskırtmış olamazsın değil mi?" Uraz gülerek başını iki yana salladı. "Özel gününde olabilir, bir süre alttan alalım bir hafta sonra normale döner." Soya duyduklarıyla iyice sinir krizleri geçirmeye başlamıştı. Uluorta ne biçim konuşuyordu bu adam.

"Özel günümde falan değilim."

"Bu daha kötü ya, demek ki normal hâlin bu Soya sosu." Eğer bir daha ona sos derse Soya, Uraz'ın kanından sos yapıp Safir'e yedirmeyi düşünüyordu.

"Avcılar?" Efsun'un sesiyle hepsi ona doğru dönmüştü. "Sizi buraya getiren sebep nedir?"

"Kalkanlar için buradayız." Sıraç yürüyüp onun karşısında durdu. "Kız kardeşim Elzem ve Itır nerede? Mara'yı da görmek istiyorum." Annesinin

sağlığı gittikçe kötüye gidiyordu ve Mara'yı bir an önce ona götürmeliydi.

Efsun, Akay kardeşlerden birini daha karşısında görmeyi beklemiyordu. Sıraç haddinden fazla ona yaklaşmıştı ve Elzem'in ölmesini sağlayan kişilerden birinin Efsun olduğunu bilmesi iyi sonuçlanmazdı. Daha muhafızları ne olduğunu anlamadan Efsun'a zarar verirdi ve gücü bir Avcı'ya işlemiyordu. "Azınlıkların kalesinde olduklarını duydum. Uzun zaman önce buradan ayrıldılar." Akademiden bir olay çıkmadan onları bir an önce göndermenin peşine düşmüştü.

"Bana yalan söylüyorsun!" Sıraç kılıcını çıkardığı gibi Efsun'un boynuna yasladı. Efsun'un adamları ona kılıç çektiğinde bunu umursamadı. "Daha onlar bana bir şey yapmadan boğazını keseceğimi biliyorsun değil mi?" Kılıcı biraz daha Efsun'un boynuna bastırdı. "Gerçekleri bilmek istiyorum çünkü yalan söylüyorsun! Elzem, Doğa'yı burada bırakıp bir yere asla gitmez ve Itır'ın da ondan uzağa gitmesine izin vermez! Şimdi son kez soruyorum kardeşlerim nerede?" Eğer Elzem'i bu kadar iyi tanımıyor olsaydı ona inanırdı, ama Doğa buradayken Elzem en yakın arkadaşını bırakıp hiçbir yere gitmezdi!

Efsun boynundaki kılıcın varlığıyla ürperirken, Sıraç'ın ona bu kadar yaklaşmasına izin verdiği için kendisine kızıyordu. "Doğru söylüyorum Kalkanlar Azınlık'ların klanında," deyince Doğa kaşlarını çatı. Tam Sıraç'a Elzem'in katillerinden birinin de Efsun olduğunu söyleyecekti ki, Elzem'in sesini duydu. "Aklından bile geçirme aptal Işık. Sıraç bana olanları öğrenirse Efsun'u öldürür ve akademide ki askerler de Avcılar'ı öldürür. Onlar altı kişilik bir grup, neyine güvenerek herkese kafa tutuyorlar aklım almıyor. Aptal cesareti dedikleri bu olsa gerek." Homurdanan arkadaşına gülmeden yapamadı. Bulunduğu yerde kişi başına kaç asker düştüğünü hesapladığına adı gibi emindi.

"Şimdi benim söylediklerimi harfiyen yapıyorsun Doğa hatun. Sıraç'a ikimizin tartıştığını ve benim kızları da alıp Azınlıklar'a gittiğimi söyle. Vazgeçtim sen Sıraç'ın yanına git ben sana söyleyeceklerini tek tek söyleyeceğim. Sen şimdi oraya gidene kadar unutursun." Doğa gülmemeye çalıştı ve onun dediklerini yapmak için Sıraç'a doğru yürüdü.

"Efsun Hanım doğru söylüyor. Kızlar şu anda Azınlıklar'ın klanında. Elzem buradan ayrılmak istiyordu ve bende dışarısını güvenli bulmadığım için kalmak istedim. Tartıştık ve Elzem kızları da alıp ayrıldı." Arkadaşının söylediklerini aynen tekrarlayınca, Sıraç kılıcını Efsun'un boynundan çekmişti.

"Şimdi üçü başka yerde mi?" Doğa başını sallayarak onu onaylarken, Efsun hemen geriye çekilmişti.

"Toparlan gidiyoruz." Sıraç tüm Kalkanları eve götürmeye kararlı olduğu için Doğa'yı burada bırakamazdı.

Doğa ise tereddüt içindeydi çünkü gittikleri yerde her şeyi öğrenecekti ve ona yalan söylediği için Doğa'ya kızabilirdi. "Ne bekliyorsun Doğa?" Yine Elzem'in sabırsız sesini duydu. "Sıraç bana olanları etrafında bir ölümsüz yokken öğrenmeli. Onlarla git ve yolu yarı ettiğinizde her şeyi anlat." Böylelikle ilk öğrendiği anda öfkesi tazeyken saldıracak birilerini bulamazdı.

"Birazdan gelirim." Doğa çantasını hazırlamak için koşarak uzaklaşırken, Sıraç ona düşman gözlerle bakan Efsun'a döndü. "Burada dikilmenize gerek yok, kardeşlerim güvende olduğu sürece kimseye bir şey yapacak değilim." Son sözünü söyleyip arkadaşlarına doğru yürüdü.

Efsun ise şimdilik herhangi bir tehlike olmadığına kanaat getirip, tüm muhafızları görev yerine gönderdi. Nasıl olsa Doğa'yı aldıktan sonra gidecekleri için daha fazla beklemek yerine akademiye girdi. Merdivenleri çıkarken onu takip eden Omar'a yaklaştı. "İkinci kez gelirlerse sakın kapıyı açmayın," diye kısık bir sesle fısıldadı. Eli hâlâ boynundayken ikinci kez hangi sebeple gelecekleri ortadaydı.

Doğa hazırlığını bitirince Avcılar'la birlikte akademiden ayrılmıştı. Hafız ve Gediz ise Asil'in odasına gelmişlerdi. Pencereden gidenleri izleyen Asil'e yaklaştılar ve Gediz sinsice güldü. "Duyduğuma göre Afra kaleye yaşlı bir adamın nişanlısı olarak dönmüş. Neden ne halt yediğini sormak için bizde kaleye gitmiyoruz?"

"Ben Doğa'dan uzak durmaya çalışıyorum ve sen peşinden oraya gitmemi mi istiyorsun?" Bu asla yapmayacağı bir şeydi. Daha fazla onun eşiyle olan yaklaşmasını izleyecek değildi.

"Bunu Doğa için değil, İtır için yapmalıyız. Kardeşleri gerçeği öğrenince onu incitebilir ve bu orada olmamız için yeterli bir sebep." Gediz, İtır'ı neredeyse haftalardır görmüyordu, ama iyi durumda olmadığını tahmin etmek zor değildi.

"İtır mı?" Asil alayla gülerek ona döndü. "Ondan gerçekten hoşlanıyor olamazsın değil mi?"

"Hayır tabii ki." Bunu söylerken hiç tereddüt etmemişti. "Ama ona üzülüyorum. Elzem'den sonra kardeşleri de onu bırakırsa iyice dağılır." Canından çok sevdiğin birinin ölümüne sebep olmak nasıl bir acı olduğunu

Gediz çok iyi biliyordu. Amcasının karısı Gediz'i kurtarıırken onun yüzünden ölmüştü ve Gediz onun ölümünü izlemişti. Tıpkı Itır, Elzem'in ölümünü izlediği gibi. O yüzden Gediz onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Ona hak vermekten nefret ediyorum ama haklı." Hafız'da Gediz ile aynı fikirdeydi. "Elzem kardeşini çok seviyordu ve Itır'ı yalnız bırakmamız doğru değil." Hafız, Elzem'i özliyordu. Özlem duygusundan nefret ettiği için uzun zaman önce bu duyguyu hayatından çıkardığını düşünüyordu. Ancak ilk gördüğü andan itibaren bir arkadaş olarak Elzem'den hoşlanmıştı ve yokluğu özlem olarak ona dönüyordu.

"Sadece Itır için orada olacağım." Asil bu söylediğine kendisi de inanmıyordu, ama kendisini kandırmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı değil mi?

İki saatlik bir yolculuktan sonra atları bir ağaca bağlayıp dinlenmeye karar verdiler. Hâlâ Sulakkar topraklarındaydılar ve Elümhan'a daha dört saatlik yol vardı. Kârın içinde kuru odun bulmak hiç kolay olmamıştı, ama nihayet ateş yakmışlardı. Hepsi ateşin etrafında daire oluşturup ısınmaya çalışırken, Doğa konuşmak için doğru an olduğunu anladı. "Bilmeniz gereken bir şey var." Yavuz ve Sıraç'a bakarken bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"En baştan başla Doğa, klanlar ve güçleri hakkında bilgi ver onlara. Her klanın sembolünü ve Aykırıları anlat." Elzem'in sesini duyunca rahat bir nefes aldı. En azından bunu yaparken yalnız olmayacaktı.

"Önce size buradaki klanlar hakkında kısa bir özet geçeyim." Ateşin başındaki herkese sırasıyla baktı. "Araf'ta yaşayan bilindik klanlar var. Azınlıklar; sembolleri terazi ve lânetleri adalet. Onlar burada adaleti sağlıyor, bir nevi Araf'ın yargıçları. Tenebrisli; sembolleri hilal şeklindeki siyah ay. Onlar da karanlığa hükmediyor, yani gündüzü geceye bile çevirebilirler. Işıktan Gelenler ise Tenebrisli'lerin tam tersi ışığa hükmediyorlar ve onların da sembolü güneş. Bilgeler ise doğuştan bilgi sahibiler. Her konuda her şeyi bilmek onların yeteneği ve küreye benzeyen bir sembolleri var. Ayrıca Tarot kartlarına büyü yaparak farklı objeleri hareket ettirmekte onların güçlerinin içinde. Aynı zamanda nadiren de olsa ortaya çıkan tüm kâhinler sadece Bilgeler'den çıkar. Muhafızlar; zihinlere sızarak, tüm anıları ele geçirirler ve asla şüphe etmeyeceğiniz halüsinasyonlar gösterebilirler. Muhafızlar'ın sembolü kılıç ve kalkan. Size

özellikle her klanın sembolünü söylüyorum, çünkü birinin tenindeki dövmeye bakarak da onun hangi klana ait olduğunu öğrenebilirsiniz. Koruyucular; ölen herkesin ruhunu çağırıp onu köleleri yapabilirler. Ruhların gücünü kullanarak onlara istedikleri her şeyi yaptırırlar ve her Koruyucu sadece kendi çağırdığı ruhu görebilir. Son olarak Oyunbazlar. Onlar ise ruhlarla beslenir, kendi ırklarında olmayan herkese karşı bir açlık duyarlar ve onların sembolü de pusula." Doğa bildiği kadarıyla hızlıca onlara klanları anlatmıştı.

"Bir de Aykırılar var." Burukça tebessüm etti. "Bazı klanlar da çok ender de olsa Aykırılar çıkabiliyor. Onlara Aykırı denilmesinin sebebi; kendi klanlarının özellikleri dışında da yetenekleri olması. Klanlar Aykırıların ortaya çıkacak gizemli yeteneklerini bir tehdit olarak gördüğü için burada Aykırı olmak büyük bir suç sayılıyor. O yüzden buldukları tüm Aykırıları mahkemeye bile gerek kalmadan öldürüyorlar." Bildiği temel şeyleri onlara anlatmıştı, bu en kolay olanıydı.

"Peki sen hangi klanın lânetini taşıyorsun?" Bu soruyu soran Uraz'dı. Bu tür farklı klanlarla ilk kez karşılaştığı için hâliyle merak ediyordu.

"Ben bir Işıktan Gelen'im. Etrafıma beni diğer ölümsüzlerden koruyacak kalkan çekebilir ve yıldırımlar çıkarabilirim." Kimse doğrudan böyle bir şeye tanık olmadığı için hâliyle ona inanmakta güçlük çekiyorlardı.

"Peki Itır?" Bu soru ise Yavuz'dan gelmişti. "O bir Tenebris. Fiziksel gücü bizim, hatta sizin bile on katı ve karanlığı kontrol edebiliyor." Itır'ı tanıyan herkes buna inandı çünkü karanlığı saymazsak Itır, kendi dünyasında da yeterince güçlüydü.

"Sarışın?" Doğa güldü. "Elzem mi?" dedi Sıraç'a. "O bir Oyunbaz. Ruhlarla beslenen bir ırkın lânetini taşıyor ve Oyunbazlar doğuştan zeki olurlar." Sıraç ve Yavuz sadece Elzem'i tanıyorlardı ve işgüzar kardeşlerinin çok zeki olduğunu biliyorlardı. Fakat ruhlar konusu kulağa fazla ürkütücü geliyordu.

Kimse sormamıştı ama son Kalkanı Doğa onlara anlattı. "Mara ise bir Bilge. O da her konuda her şeyi doğuştan biliyor."

Kenan güldü. "Yani Elzem ile aynı yetenekleri var?" Doğa başını iki yana salladı. "İkisi arasında çok fark var. Mara sadece her şeyi biliyor, hepsi bu kadar. Bildiklerini nasıl veya neye göre kullanacağını düşünmüyor. Elzem ise Mara'nın bildiği hiçbir şeyi bilmiyor, ama inat ederek zor yoldan öğreniyor. Şüphe ediyor, peşini bırakmadan araştırıyor ve kafasında ihtimaller fırtınasını başlatıp doğru sonuca ulaşıyor. Hemen sonrasında

bulduğu şeyleri kendi çıkarları için kullanmasını biliyor. Demek istediğim; Mara'da bildiği şeyleri kullanacak zeka yok ve Elzem'de bilgi olmadığı hâlde stratejik bir zeka var." Biraz karışık anlattığı için onlar Doğa'nın ne demek istediğini anlamamış olabilirdi.

"Bir şey daha var; Mara aynı zamanda bir kâhin." Herkes afillarken Süreyya gözlerini irice açtı. "İzlediğimiz şu fantastik filmlerde ki gibi bir kâhin mi? Yani yaşanmış ve yaşanmamış her şeyi önceden gören türden bir kâhinlik mi?" Doğa başını sallayınca şimdi daha çok heyecanlanmıştı. "Vay canına bu muhteşem bir yetenek. Keşke bende Mara gibi olsaydım." Kenan ona ters ters bakınca güldü. Süreyya'nın düşman ırka mensup olma fikri bile onu çıldırtmak için yeterliydi.

"Şimdi en önemli kısmı anlatacağım." Doğa derin nefes alınca gözleri Sıraç ve Yavuz'un üzerinde oyalanıyordu. "Daha düne kadar sizi buraya getirmek istiyordum. Burada ki Avcılar'dan birini bularak kapıyı sizin için açmayı düşünüyordum." Elzem ile bunun harika bir çözüm olduğunu düşünmüşlerdi, fakat Elzem daha sonra öğrendikleriyle bunun bir işe yaramayacağını söylemişti.

"Başarısız olurdun." Başından beri sessizliğini koruyan Soya, ilk kez izlediği ateşten gözlerini ayırıp konuşmuştu. "Geçiti açacak büyü, yani Medusa'nın Ölü Kumları büyüü Soaireya ait ve herkesin istediği an yapacağı bir büyü değil. Soaireya'dan başka bu büyüü yapacak kişiler onunla aynı soydan gelmeli ve kendi Kalkanlarını onlar daha doğmadan seçmeli. Sizi buraya getiren iblis neden onca yıl bekledi sanıyorsun? Büyü bu kadar basit olsaydı neden sizin doğumunuz ile uğraşsın ve büyümenizi beklesin ki? Ailelerinizi kullanarak kapıyı açması daha kolay olmaz mıydı? Ama bunu yapamazdı çünkü Soaireya kendi büyüüne birçok yasak koydu. Ondan başka bu büyüü yapacak kişiler önce kendi Kalkanlarını Avcılar'dan sıfırdan oluşturmaları ve elli yılda bir ortaya çıkan kanlı ayı beklemeli." Herkesin kolayca boyut değiştirmemesi için Soya, kendi büyüüne bu şartları koymuştu ve istese de artık kendi koyduğu kuralları değiştiremezdi. Eğer Avcılar'ın peşinden buraya gelmeseydi hiçbirisi bir daha geri dönemezdi. Çünkü işleri Meliz'e kalırsa elli yıl daha beklemek zorunda kalırlardı.

Doğa ona inandı çünkü yakın zamanda Elzem'den bunları duymuştu.

"Bir dakika!" Yavuz'un korkudan rengi attı. "Madem öyle biz nasıl geri döneceğiz?" Şimdi tüm Avcılar endişe içinde yutkunmuştu, çünkü kimse işin bu boyutunu bilmiyordu. Hepsi geçitten atlarken buradaki iblisi, yani

Meliz'i düşünerek bunu yapmıştı. Önce kızları, daha sonra ise kızları buraya getiren iblisi bulacaklardı ve iblis onlar için kapıyı açacaktı. Kahretsin hiçbiri büyüde ki şartları bilmiyordu!

"Burada mı kaldık oğlum biz? Elli yıl sonra yaşlı biri olarak geri döneceksem ne anladım onca yıl okuduğum meslekten!" Uraz çıldırmıştı, çünkü onca yıl kitap başında doktor olmak için dirsek çürütmüştü ve kariyerinin en güzel çağında tüm hayatı burada heba olacaktı!

"Kenan?" Süreyya hayal kırıklığı içinde kardeşine bakıyordu. "Ben gelmek istemedim ama beni buraya sen getirdin. Eğer bir daha annem ve babamı göremezsem bu senin yüzünden olur!" Kenan sürekli onu gittiği her yere peşinden sürüklediği için Süreyya'nın kendisine ait bir hayatı hiç olmamıştı ve şimdi ona kalanlar da bitmişti!

"Dönmenin bir yolunu bulacağız." Sıraç ima dolu bakışlarını karşısında oturan kadına çıkardı. "Belki de Soya bizim için çıkış yolunu bulur, ne de olsa bir fâniye göre bilmediği hiçbir halt yok." Sıraç ve arkadaşları Avcı oldukları için tüm hayatları garip ölüleri görerek geçmişti. Bu yüzden Araf'ta ki tuhaflıklar onları pek şaşırtmıyordu. Peki Soya'nın olayı neydi? Sıradan bir fâni nasıl olurdu da buraya bu kadar kolay uyum sağlar ve tanık olduğu şeylere şaşırmazdı?

"Ben mi?" Soya abartılı bir şekilde eliyle kendisini gösterdi. "Ben sıradan biriyim. Ne anlarım çıkış yolundan?"

"Peki ben neden tam tersini düşünüyorum?"

"Bence siz bu düşünme işini başka birine bırakın Sıraç Bey, çünkü benim hakkımda yanlış şeyler düşünüyorsunuz."

"Öyle olsun bakalım." Sıraç'ın kuşku dolu bakışları hâlâ onun üzerindeydi.

"Size Medusa'nın Ölü Kumları büyüünden bahsetmemin bir sebebi vardı." Doğa sonunda devam etme fırsatı buldu. "Munure Hanım'ın bedenini alan iblisin adı Meliz'di ve Meliz'in kendi Kalkanlarını oluşturması için hepsinin yaşaması gerekiyordu. Fakat Oyunbazlar gibi güçlü bir klanın lânetini taşıyan melez, buna dayanamadı ve ölü doğdu." Doğa anlatırken gözlerini Akay erkeklerinden ayırmıyordu. "Evet, ölü doğan bebek Elzem'di."

"Bu mümkün değil." Sıraç bunu bilmediği için inanmadı. "Elzem yaşıyor, ölü doğsaydı hiç yaşamazdı."

"Yaşamayacaktı da, Elzem'in kaderinde yaşam yoktu. Doğduğu gece Munure Hanım, Meliz ve Azınlıklar klanını yöneten lider Cihangir'in

oğullarından biri olan Savcı, tanrıların yasağını çiğnediler. Munure Hanım bebeğini kurtarmak için Meliz'i çağırdı ve Meliz'in büyüü Elzem'i geri döndürmek için yetersiz kalınca o da Savcı'dan yardım istedi. Savcı'nın ablası Afra bir Aykırıydı ve klanlar tarafından aranılıyordu. Savcı, Elzem'i kurtaracak büyüü yaparken ölümler ondan bir takas istediler. Verdikleri hayata karşılık bir hayat şartını koydular ve Savcı kız kardeşini onlara vererek Elzem'i kurtardı. Ancak bu takasın belli bir günü vardı. Elzem yirmi dört yaşına girince olması gerektiği gibi yeniden ölecekti ve Afra'da Ölümler Diyarından kurtulacaktı. Tabii çoğu şey planlandığı gibi gitmedi. Munure Hanım bebeğini kurtarmıştı ama karşılığında bedeni Meliz tarafından ondan alındı. Dahası var; Elzem o gece bedenine dönerken korkunç bir canavar, Elzem'in ruhuna karıştı. Bu da tanrıların Elzem'e cezasıydı, çünkü yaşam ve ölüm arasındaki denge onun yüzünden bozulmuştu. Kısacası Elzem'e yaşadığın hayatı hak etmelisin dediler. Eğer Elzem yirmi dört yaşına girene kadar üç gözyaşı dökmezse, o zaman takas yeniden olduğunda Elzem ölmeyecekti. Elzem yirmi dört yıl boyunca bedeninde bir canavarla yaşadı ve en küçük hatasında canavar dışarı çıkıp ona zarar verdi. Evet, canavar da bu şekilde lânetlenmişti. Yirmi dört yıl boyunca Elzem üç gözyaşı dökene kadar onun yaptığı hataların cezasını ona ödetecekti." Doğa sustuğunda hepsi buz gibi olmuş bir yüzle ona bakıyordu, çünkü hiçbirisi böyle korkunç bir şey duymayı beklemiyordu.

"Na-nasıl?" Sıraç belki de ilk kez konuşmakta güçlük çekiyordu. "Elzem? Benim kardeşim olan Elzem? Yirmi dört yıl boyunca bedeninde ona acı veren bir yaratıkla yaşadı ve ben bunu hiç fark etmedim mi?" Bu mümkün değildi çünkü Sıraç hissedirdi. Nasıl annesinin içindeki iblisin enerjisini hissettiyse, küçük kardeşini de hissedirdi değil mi? Belki de hissetti ama Elzem lânetlilerden biri olduğu için hissettiği yoğun karanlığı buna yordu. Sıraç ne düşüneceğini bilmeyecek kadar dağılmış durumdaydı, çünkü bilmediği birçok şeyle yüzleşiyordu. Elzem'in ölü doğduğunu bilmediği için annesine büyük bir haksızlık yapmıştı. Sıraç ve Yavuz'un Avcı yönünü kapatmak için o iblisi başına sardığını hep düşünmüştü. Lakin annesi bunun için değil, Sıraç'ın kardeşini kurtarmak için kendisini feda etmişti. Kahretsin onu bir akıl hastanesine kapatmıştı! Oysaki onun tek yaptığı Elzem'i kurtarmaktı! Peki babası olacak adam neden oğullarına bu gerçeği anlatmamıştı? Sıraç, öz annesine onca kötülüğü yaparken babası bir korkak gibi neden susmuştu!

"Demek bu yüzden öyleydi." Yavuz yanaklarından süzülen yaşlara engel olamadı. "Demek bu yüzden Elzem kusursuz biri olmaya çalışıyordu. Kim bilir o yaratık nasıl canını yakıyordu ki, hata yapmaktan korkuyordu. Ve biz evden ayrılarak onu kendi kaderine terk ettik. Biz ne yaptık Sıraç?" Elzem'in hep rol yaptığını düşünen Yavuz, şimdi ise kardeşinin hayatının rolünü yapmak zorunda kaldığını öğreniyordu. Güçlü olmalıydı çünkü herkesin bir hiç uğruna heba ettiği yaşamı, o tırnaklarıyla kazıyarak hak etmeliydi!

"Ama kaybetti." Doğa ağlayarak başını salladı. "Yirmi dört yıl boyunca kazanmak için uğraştı, ama doğum gününe bir hafta kala kaybetti. Elzem ve ben, buradaki klanların suç saydığı bir özellikle doğduk. Evet, ikimiz de Aykırıyız ve Elzem benim kadar şanslı olamadı çünkü sırrı açığa çıktı." Sıraç'ın gözlerine baktı. "Üzgünüm Sıraç, ama Araf'ta kardeş kardeşin katili oldu ve Itır ablasını ifşa ederek Elzem'in infaz edilmesini sağladı. Gideceğimiz yerde sadece Itır ve Mara var, ama Elzem yok çünkü o öldü. Sen haklıydın Elzem beni bırakıp asla başka bir yere gitmezdi." Doğa daha fazla dayanamayıp hıçkırdı. "Ama buna mecbur kaldı çünkü onu öldürdüler. Bir kardeşin diğer kardeşinin sebebi oldu. Üzgünüm ama ölen de, öldüren de senin kanından geliyor. Kurban da katil de bir Akay kızı..." Doğa nihayet işin en zor kısmını tamamlamayı başarmıştı. Doğa anlattı ve herkes sustu, bitirdiğinde ise sessizliğin içinde bir ölüm vardı. Onlardan biri ölmüştü ve öldüren de onlardan biriydi.

Hani bazı anlar olurdu ya, göğsünüzde sıkışan kalbinizin çırpınışlarından başka hiçbir şey duymazsınız. Kulaklarınızda dehşet verici bir basınç, hızlanan nefesleriniz ve hareketsiz kalan bedeniniz. Güneş geriye çekilip yerini kara bulutlara bırakınca, masmavi gökyüzü karanlığın rengini alırdı. Sonra kopan fırtınaya dayanamayan bir çiçek, bükerdi boynunu ve veda ederdi bağlı olduğu toprağa. Yavuz ve Sıraç'ın aklında tam da böyle bir manzara canlanıyordu, çünkü bir çiçeğe benzettikleri küçük kardeşlerinin öldüğünü öğreniyorlardı. Elzem ölmüş müydü? Ölen onların Elzem'i miydi? Ve buna Itır mı sebep olmuştu? Hani canından daha çok ablasını seven Itır mı? Ne geçmişti ikisinin arasında? Kardeş kardeşin katili olacak kadar ne yaşadılar! "Yalan!" İlk tepki Sıraç'tan gelmişti. "Itır ölür, ama söz konusu Elzem ise öldürmez! Yapmaz Doğa, yapmaz benim kardeşim!" diye bağırdığında, hangisi onun için daha zordu? Elzem'in ölümü mü? Yoksa buna sebep olanın Itır olması mıydı? "Elzem ölmüş olamaz..." Güçlkle ayağa kalkınca, omuzları çökmüş ve bir kaybın yası yüreğine yerleşmişti.

"Benim sarışınımı öldürmek o kadar kolay olamaz." Hepsini bırakıp hızlı adımlarla onlardan uzaklaşırken, kimse onu durdurmak için bir şey yapmadı. Yalnız kalmalıydı ve bununla tek başına yüzleşmeliydi.

Sıraç ve Yavuz birbirinden zıt yönlerle gittiler. Akay kardeşlerinin arasında olan uçurum, bir ölümle bile kapanmayacak kadar büyüktü. Her ikisi de herkesten uzaklaşarak acısını yaşayacak تنها bir yere gitmişti.

"Bir saate yakın oldu ama hâlâ dönmediler." Uraz ayağa kalktı. "Ben Sıraç'ın nasıl olduğuna bakacağım, siz de Yavuz'u bulun." Doğa ve Uraz, Sıraç'ın gittiği yöne doğru giderken, Kenan ve Süreyya ise Yavuz'un peşinden gitmişti.

Onlardan bağımsız bir şekilde ateşin başında oturan Soya, derin nefes alarak çantasını açtı. "Buraya gel Safir." Beyaz yılanı çıkartıp tıpkı onun gibi beyaz kârın üzerine bıraktı. "Git ve karnını doyuracak bir şeyler bul. Kimseye görünmeden çabuk dön." Safir, beyaz örtünün üzerinde sürünerek gözden kaybolmuştu.

Soya, yanan ateşe doğru dalgın bir şekilde elini uzatırken iç çekti. Bugün berbat bir gündü. "Ateş bir Gorgon'u bile yakabilir Soaireya." Hemen arkasında duyduğu sesin kime ait olduğunu biliyordu. Zaten gölgesi de ateşe yansıdığı için o, daha konuşmadan bir ziyaretçisi olduğunu anlamıştı.

"Ölümler Diyarında ki bir gardiyan tek bir sebeple yaşayan birine gelir." Ateşi izlerken arkasını dönüp ona bakmadı. "Ölüm için."

Gülerek bir dal alıp ateşi karıştırmaya başladı. "Doğan nice bebek gördüm dostum. Büyüdüler, yaşlandılar ve öldüler." Buruk bir tebessüm kondu dudaklarına. "Ölümsüzler bile bin yaşına girdiklerinde çoktan yaşlanıp ölmüş oluyorlar. Fakat ben hiç yaşlanmıyorum. Bu dünya üzerindeki en yaşlı canlıyım ama bir o kadar en genç olmayı hep başarıyorum. Bir yerlerde bir bebek doğuyor ama benden daha genç değil, çünkü o bile yaşlanıp ölecek ve ben hep böyle kalacağım. Lütfen uzun zamandır arzuladığım şey için burada olduğunu söyle." Yaşam hakkında öğrenmesi gereken her şeyi fazlasıyla öğrenmişti. Şimdi ise bilmediği bir şeyi hissetmek istiyordu...ölüm.

"Henüz değil Soaireya." O kadar uzun ve yalnızlık içinde geçen bir hayatı olmuştu ki, tek başına geçen bir hayat ölümden beterdi.

"Peki seni bana getiren sebep nedir?"

Onun gülen sesini duydu. "Beni düşünüyordun."

"Ölümü düşünmediğim bir saniye olabilir mi? Ama madem ki buradasın bana Elzem Akay hakkında bilgi verebilirsin."

"Ebrar'a sürekli sorun çıkaran şu fâni'den mi bahsediyorsun? Tam olarak neyi bilmek istiyorsun Soaireya?"

"Aslında kızın gerçekten ölüp ölmediğini merak ediyordum, ama onu tanıman bana bilmek istediğim cevabı veriyor." Ölüler Diyarında olduğuna göre gerçekten de ölmüştü.

"Kız yaşıyor ama Ebrar bunu gizlemeye çalışıyor." O fâni fazlasıyla sorunlu ve asi olduğu için kendisini ele vermesi uzun sürmeyecektir.

"Ölüler Diyarında olan yaşayan biri mi?" Soya gülerek ayağa kalktı. "Yaşlanıyor musunuz Garez?" Alay ederek ona doğru döndü. "Küçük bir fâni sizi kandırdı mı?" Beyaz pelerinle kuşanmış arkadaşının sadece dudakları görünüyordu. Gardiyanlar kolay kolay kimseye yüzünü göstermezdi.

"Sana çok benziyor." Garez, elini uzatıp onun çirkin ve sahte benlerine dokundu. "Güzelliği ve zekâsı seninle yarışır Soaireya. Karakteristik özellikleriniz o kadar çok benziyor ki, bazen ona bakınca seni görüyorum." Soya'ya benzeyen bir kadın mı? Bu milyonda bir ihtimal bile değildi.

"Peki hangimiz daha güzeli?"

Karşısındaki şımarık kadına bakıp güldü. "Kıyaslayamam."

"Hangimiz daha zekiyiz?"

"O, ama ondan sonra sen." Soya huysuzca kaşlarını çatınca, Garez'in gülüşü büyüdü. "Onun zekâsı taşıdığı lânetten geliyor."

"Benden daha zeki öyle mi?" Garez'in parmakları Soya'nın yüzünden gezinirken, Soya bundan rahatsızlık duymadı. Onun umutsuz bir aşık olduğunu düşündü, ama Garez'in aşkı Soya'ya zarar vermediği sürece bunu sorun etmiyordu.

"Madem benden daha zeki olduğunu düşünüyorsun, o vakit benim yerime ona bir bilmece sor. Bakalım doğru cevabı bilecek kadar zeki mi?"

Garez güldü. "Kıskançlık mı seziyorum?"

"Bu söylediğine kendin inanıyor musun? Ben yaşayan tek Gorgon'um, bu bile beni eşsiz yapıyor." Güldü. "Gerçek anlamda eşsiz, çünkü bir fâni'den yüzlerce var ama bir Gorgon'dan hiç yok."

"Ona soracağın şu bilmeceyi sor."

Soya bir süre sessiz kaldı. Aklında herhangi bir bilmece yoktu aslında, ama Elzem'in hâlâ yaşadığını öğrenmişti. Bir bilmece sorarak Garez anlamadan ona Ölüler Diyarında çıkmanın yolunu göstermeliydi. Eğer

Garez'in dediği gibi çok zeki biriyse bilmecede ki şifreleri anlayıp kendisini oradan çıkarabilirdi. Lâkin öyle bir bilmece olmalıydı ki, Garez hiç şüphelenmeden bunu Elzem'e sormalıydı. **"Diyelim ki bir kafestesin ve kafes onu açamayacağın kadar iyi korunuyor. Aynı zamanda kafesin içinde de bir kafes var ve sen, her gün belli saatlerde o kafese de girmek zorunda kalıyorsun. Seni hapseden büyük kafesin içinde sadece iki şey var; bir balta ve diğer kafes. Baltayla büyük kafesi kırmaya çalışıyorsun işe yaramıyor, küçük kafes ise yerinde hareket etmeyecek kadar ağır. Seni kurtaracak tek silahın bir balta, ama büyük kafes kırılmıyor. Peki bu durumda ne yapardın?"** Soya, Garez'in gözlerinin içine bakarak Elzem'in kurtuluşu olacak bilmeceyi ona söylemişti.

"Peki cevap ne?"

Soya gülüşünü saklamaya çalıştı. "Eğer Elzem Akay'ın duyduğum gibi keskin bir cevabı varsa merak etme sana cevabı o verecektir." Tabii Garez'in beklediği gibi sözlü bir cevap olmayabilir. Biri Soya'ya böyle bir soru sorsaydı konuşarak cevap vermek yerine, eline baltayı daha sağlam bir şekilde alırdı ve bir yıkım yaparak doğru cevabı herkese gösterirdi.

Soya, farklı eğlence anlayışı olan bir deliydi, bakalım Garez'in ona benzettiği kız ne kadar usluymdu?

Garez'in arkasında sisli kapı açılırken, başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. Fakat aklına bir şey gelmiş gibi durup Soya'ya baktı. Soya'nın etrafındaki gri dumanı bir kez daha görünce mutlu oldu. Bu dumanı sadece ölümle görevlendirilen gardiyanlar görürdü ve yakın zamanda ölecek olanların etrafında olurdu. Soya'yı yanına almak için o kadar uzun zamandır bu dumanı görmeyi bekliyordu ki, bir an o hiç ölmeyecek diye endişelenmişti. Fakat bir Avcı, Soya'nın saçlarından küçük bir tutam aldığı gün Soya, ölüm tarafından kuşatılmıştı.

Soya saçlarını alarak kendisini ölümden kurtarmasın diye sustu ve sessizce kapıdan geçip gitmişti.

Uraz ve Doğa onu nerelerde arıyor bilinmez, ama Sıraç tek başına dönmüştü. Soya onu izlerken parmak boğumlarının hep yara bere içinde olduğunu gördü. Büyük ihtimalle ağaçlara yumruk atarken elleri bu hâle gelmişti. Parmaklarının arasında sızan kan, kârın üzerine damlıyordu. Sarı saçlarında da biraz kan vardı. Ellerini hırsla saçlarına geçirirken bulaşmış olmalı. Ve yeşil gözlerindeki kızarıklık ise kız kardeşi için döktüğü gözyaşlarını simgeliyordu. Yorgun görünüyordu Sıraç, ama daha çok umutsuz. Evet, tüm umudunu kaybetmişti çünkü kız kardeşlerinin yaptığı

şeyi beklemiyordu. Omuzları çöken adam âdeta yığıldı yere, Elzem'in ölümü onu bitirmişti. "İyi olacaksınız, lütfen daha fazla kendinizi heba etmeyin." Soya, onun kardeşini Ölüler Diyarından kurtaracak mesajı az önce göndermişti.

"İyi mi olacağım?" Sıraç yumruğunu yerdeki soğuk kârâ geçirdi. "Bir kardeşim diğerinin katili olmuş ve sen bana iyi olacağımı mı söylüyorsun? Kapat çeneni bu konuda bir şey duymak istemiyorum!" Soya'nın naif kalbi sızlayınca susarak bakışlarını kaçırdı. Ona yardım edecekti, ama ikinci kez onun tarafından uyarılıyordu. Başka biri ona bu şekilde davransa Soya, onu taş a çevirirdi. Lakin Sıraç'a karşı neden bu kadar sabırlıydı bilmiyordu.

"Geçecek." Soya, susmaya karar vermişti ama bunu daha fazla yapamadı. "Şu anda hiç geçmeyecek gibi geliyor ama zamanla acısı hafifleyecek." Kendi ailesinin tanrılar tarafından katledildiğini izlerken hiç geçmeyecek gibi gelmişti, ama zamanla her acı hafifliyordu.

"Babam İtır'a karşı hep mesafeliydi..." Sıraç kısık bir sesle başını kaldırıp Soya'ya baktı. "Ama ben İtır'ı çok sevdim çünkü o da benim kardeşimdi." Gözlerini yumduğunda bununla nasıl yaşanır bilmiyordu. "Peki ben neden şimdi babama hak veriyorum? Babamın hep korktuğu gibi İtır, o iblisin kızı olduğunu kanıtladı! Ama kahretsin ki o hâlâ benim kardeşim!" Aynı şeyleri Elzem, İtır'a yapsaydı öfkesinden değişen hiçbir şey olmazdı. Kardeş kardeşin canına kıyacak kadar ne yaşanmıştı! Onun İtır'ı öfkeliydi, kontrolsüzdü, ama Elzem'i severdi. Kendi canını verecek kadar çok severdi. Peki ne değişmişti aralarında?

Ya Elzem? Gözlerinde süzülen bir damla gözyaşıyla haykırıp defalarca yumruğunu yere geçirmeye başladı. Elzem, onun sarışını, kendi öz kardeşinin ihanetiyle mi ölmüştü? *Abi* diyen neşe dolu sesi kulaklarına geliyor, içi yanıyordu. Dolu dolu bakan yeşil gözlerini hatırlıyor ve kahroluyordu. Bir de gülüşü vardı hiç aklından çıkmayan, buruk ama içten. *Korkuyorum* diyen fısıltısı Sıraç'ı deli ederken, susmamalıydı! Kahrolası bir yemine tutunup kalmamalıydı ve onu korumalıydı! Hangisi daha acı veriyordu? Elzem'in ölümü mü? Yoksa buna sebep olan kişinin İtır olması mı?

Soya, yerdeki beyaz kârı kendi kanıyla kirleten adama bakıp derin nefes aldı. "Belki de hiçbir şey görüldüğü gibi değildir." Elzem'in ölmediğini biliyordu ama bunu Sıraç'a söyleyemiyordu. Ne söyleyecekti ki? Ölüler Diyarında bulunan ruhların yarısını ben öldürdüğüm için bazı gardiyanlar beni iyi tanıyor. Geçmişimde ki kanlı hesaplaşma yüzünden orada çok fazla

tanıdığım var ve aldığım bilgilere göre kardeşin hâlâ hayatta mı? Bunları söylerse Sıraç her şeyi anlamaz mıydı? Ama söylemek de çok eğlenceli olabilirdi.

Yanında taşıdığı çirkin ve korkak kadının, aslında ne denli tehlikeli bir yaratık olduğunu öğrenince acaba Sıraç'ın tepkisi ne olurdu?

İtır terasta oturmuş ve omuzlarına attığı şala sarılırken, hep olduğu gibi yine fazla durgundu. Rüzgâr tenine soğuk dokunuşlar yapıyordu ve o, rüzgâr da bile Elzem'i hatırlıyordu. Kışın doğmasına rağmen Elzem soğuktan nefret ederdi. "O kadar kimsesizim ki Elzem, yokluğunda sığınacak kimsem yok." Hep yaptığı gibi yine yalnız kalınca ablasının hayaliyle konuşuyordu.

"Olanların tek suçlusu sen değilsin." Afra'nın sesini duyunca, son günlerde hep olduğu gibi yine soluğu İtır'ın yanında almıştı. "Neden suçu birazda Elzem'den aramıyorsun?" İtır'ın yanındaki sandalyeye oturdu. "O, seni hiç anlamadı İtır."

"Peki bundan sana ne?" Gittiği her yerde Afra'yı karşısında bulmaktan sıkılmıştı. "Gerçekten ne istediğini anlamayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Üzgün, zavallı, sefil durumdaki kıza yaklaş ve onu teselli et! Yakınlık kur ve sana güvenmesini sağla, öyle mi? Bu suskun hâlime aldanıp etrafımda dolanma, çünkü tersim çok pistir! Ben o hatayı bir kez yaptım ve ikinci kez yaptığım hata, hata olmaz aptallık olur. Ve Akay'lar da kolay kolay aptal çıkmaz." Terasın kapısını gösterdi. "Daha fazla canımı sıkmadan neden gitmiyorsun?" İkinci kez hiçbir güç Elzem'e ihanet etmesini sağlayamazdı.

Afra sinirlenmişti çünkü bu İtır'dan beklemediği bir çıkış olmuştu. Buna rağmen yüzündeki gülümsemeyi koruyup ayağa kalktı. "Düşündüğün gibi Elzem'e zarar vermeye çalışmıyorum. Tanımadığım birini neden üzmeye çalışayım ki?" İtır'ın gözlerine bakınca, İtır'ın hemen bakışlarını kaçırmış olmasından hoşlanmamıştı. "Tüm gün uyumuş olmalısın ki, kaledeki misafirlerimizi duymadın sanırım. Avcılar şu anda kalede ve seni görmek istediklerini söylemeye geldim. Duyduğuma göre içlerinde senin erkek kardeşlerin de varmış. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, ama senden nefret ediyor gibi görünüyorlar." Afra kötü haberi büyük bir zevkle verdikten sonra keyifli bir şekilde terastan çıkmıştı.

İtır kireç gibi olan bir yüzle ayağa kalktı. Sıraç ve Yavuz burada mıydı? Nasıl? Araf'a gelmek de çıkmak da hiç kolay değildi. O, ikisi bunu nasıl başarmıştı? Hayır, onların geldiğini öğrenince mutlu olmamıştı. Nasıl olsun ki? Elzem'e yaptıklarından sonra onların karşısına çıkacak yüzü kalmış mıydı? "Benden nefret ediyorlar..." Sendeleleyen adımlarla odasına girince, odada yalnızdı. "Medusa'nın kızı diyecekler bana." Hıçkırarak dolaptaki çantasını çıkardı. "Beni aileden biri olarak hiç görmediler ki." Çantasının içindeki zehir şişesini çıkardı. Elzem öldüğünden beri defalarca bunu içmeyi düşünmüştü, ama cezasını yaşayarak çekmek için bunu yapmamıştı. Fakat şimdi onu seven son kişileri de kaybetmişti. Zaten kimsesizdi ve hep öteki kardeş olmuştu, şimdi ise tamamen yalnızdı.

"Özür dilerim abla..." Elzem'e nadiren böyle hitap ederdi. Genelde korunmaya ihtiyacı olduğu zamanlarda bunu yapardı. "Özür dilerim ama buna daha fazla dayanamıyorum. Söz veriyorum gittiğim yerde asla beni görmemeni sağlayacağım. Asla çıkmayacağım karşına Elzem, ama kendi kardeşinin katili olarak daha fazla yaşamamı bekleme benden. Yapamıyorum Elzem, yapamıyorum..." Şişenin kapağını açtı ve içindeki tüm zehri içti. Kardeşleri bunu yapmadan Medusa'nın kızı kendi sonunu getirmişti. Onlar için asla Munure'nin kızı olmamıştı ki, çok istemişti ama hiç olmamıştı.

Çocuk yaşta anneannesi tarafından yüzüne değen her tokatla bu gerçeği öğrenmişti.

Gözlerindeki yaşları silerek odadan çıktı. Kapıdaki hizmetçi onu kardeşlerine götürmek için eşlik ederken, en azından Sıraç ve Yavuz'u son kez görmüş olurdu. Cihangir onları büyük salonda ağırlıyor olmalı ki, bir alt kata inince hizmetçi onun için kapıyı açmıştı. İtır içeri girdiğinde Mara'yı onlarla konuşurken gördü, fakat İtır'ın gelişi hepsini susturmuştu. Gözleri bir köşede oturan Yavuz'u buldu. "İtır..." Yavuz büyük bir özlemle ayağa kalkmıştı ki, hatırladığı gerçekler onu durdurdu. İtır, Yavuz ona gelsin istedi. Abisi ona sarılsın ve geçti desin istedi. Fakat Yavuz durdu ve başını eğerek İtır'ın yüzüne bakmadı. Elzem için ağlamaktan kızaran gözlerini İtır'dan kaçırmıştı.

"Bana bakmayacak kadar çok mu nefret ediyorsun Yavuz?" İçi acıyarak ona doğru bir adım attı, lakin Yavuz elini kaldırarak onu durdurdu. "Olmaz İtır, bu yaptığının bir affı olamaz..." Kısık çıkan sesi her an yine ağlayacağını gösterirken İtır, dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Olmazdı, artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı.

Terlemeye başlayınca, zehir tahmin ettiğinden daha hızlı yayılıyordu. Başını çevirip ıslak gözlerle Sıraç'a baktı. Salonda Mara, Doğa ve diğer Avcılar dışında kimse yoktu. Tabii bir de şöminenin yanında duran gözlüklü bir kadın vardı. Onlar İtir'ı izliyordu, İtir ise Sıraç'ı. Pencerenin yanında durarak ona bakan Sıraç, Yavuz gibi bakışlarını kaçırmıyordu. Aksine gözlerindeki nefreti göstermek için onları hiç çekmiyordu. "Buraya sen ve Elzem'i bulmak için gelmiştim." Sıraç fazla sakindi. İtir'ı öfkesine bile layık görmüyor olmalıydı. "Buraya kardeşlerimi almak için gelmiştim." İğrenç bir mahlukata bakar gibi tiksinererek İtir'a bakıyordu. "Ama boş yere gelmişim çünkü benim kardeşlerimden biri ölmüş ve karşımda duran bu kişiyi tanımıyorum." İtir'ın gözyaşları yanaklarında süzülürken, bağırıp çağırsaydı bu kadar acıtamazdı.

"Hazırlanıp gel Mara, gidiyoruz." diyen Sıraç, İtir'a son kez baktı. "Buradaki işimiz bitti." dedikten sonra camdan dışarıya bakmaya başlamıştı. İtir'ı kendisiyle birlikte götürmeyi düşünmüyorlardı.

Mara başını olumsuz anlamda salladı. "İtir'ı bırakıp hiçbir yere gitmiyorum." Herkes tarafından dışlanan birini kendi kaderine bırakmayacaktı.

İtir'a kızgın olanlardan biri de Uraz'dı. "Gidelim o zaman, burada daha fazla kalmanın lüzumu yok." Tüm Avcılar onunla aynı fikirde olduğu için Doğa'yı da alıp dışarı çıktılar. Kardeşleri son bir kez olsun dönüp İtir'a bakmamıştı. Sıraç salondan çıkıp yürürken, tuttuğu nefesini içi yanarak verdi. İtir'ı burada bırakıp gidiyordu, ama dönüp onu kollarına da alamazdı. İtir öyle bir şey yapmıştı ki, ne oluru vardı ne de affı!

Daha koridoru yeni yarı etmişlerdi ki, "İtir!!" diyen Mara'nın haykırışını duydular. "Yardım edin! İtir sen ne yaptın..." Mara'nın bağırın sesiyle Sıraç ve Yavuz, korku içinde nasıl koştuklarının farkında değillerdi.

İkisi koşarak salona girince gördükleri manzara kan dondurucuydu. Mara ağlayarak İtir'ı uyandırmaya çalışıyordu, ama dudaklarında kanlar akan kız, yerde gözleri kapalı yatıyordu. "İtir!" Sıraç koşarak kardeşinin yanında diz çöktü ve hemen onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "İtir bana bak..." Onu uyandırmaya çalıştı lâkin en küçük bir tepki vermiyordu! "Zehir içmiş!" Mara hıçkırıklarla ağlarken, Sıraç'ı sertçe iterek İtir'dan uzaklaştırdı. "Artık mutlu olabilirsiniz çünkü size sorun çıkaran kardeşiniz de ölmek üzere! Ya da ölsün umurumda değil." Ağlayarak ayağa kalktı. "Ne de olsa o Medusa'nın kızıydı değil mi? Ölsün de hepimiz rahat bir nefes alalım!"

Bunları söyledikten sonra ağlayarak salondan çıkmıştı. İstedikleri başından beri buydu, şimdi bir mezar da İtır için açsınlar!

Sıraç aceleyle İtır'ı kucaklayıp koltuğa yatırırken, "Uraz!" diye bağırdı. "Bir şey yap Uraz!" Onu kaybedemezdi. İsteddiği bu değildi, İtır'ın bu kadar ileri gideceğini tahmin etmiyordu.

Uraz onu hızlıca kontrol ederken yutkunarak Sıraç'a döndü. "Nabızı yok denilecek kadar az, vücudunu zehirden arındırmalıyız." Kenan hemen dışarı koştu. "Ben gidip ona yardım edecek birilerini bulacağım," deyip gitmişti. Fakat Mara çoktan Cihangir'e haber vermişti ve Cihangir en iyi şifacılarına emirler yağdırarak buraya doğru geliyordu.

İtır öksürerek yine kan kusmaya başlayınca güçlükle gözlerini araladı. Sıraç'ı başucunda görmeyi beklemiyordu. Abisi ona bakıyordu ve gözlerindeki korkuyu gizleyemiyordu. "Sakın İtır sakın..." diye ona yalvardı. "Bana bunu yapamazsın." Sıraç, küçük kardeşinin baygın bakan gözlerini ve dudaklarından süzülen kanları görünce, yaşadığı korkuyu gizleyemiyordu.

"Acıyor abi." Kesik kesik nefesler alırken, titreyen parmakları Sıraç'ın elini tuttu ve kalbinin üzerine bastırdı. "Hep acıdı..." dedikten sonra önce Sıraç'ın elini tutan eli yan tarafına düştü, hemen sonrasında gözleri kapanmıştı. Artık Sıraç'ın, "İtır!!" diyen sesini duymuyordu.

Medusa'nın kızı olmayı o istememişti ki, ama herkes onu öyle olmaya itmişti.

Aynı anne babadan iki kardeş doğdu. Biri onların kızıydı, diğeri bir iblisin. Biri mükemmeldi, diğeri kusurlu. Biri güneşti, diğeri ay. Birbirlerinden farklı iki kardeş, ama ortak acılar.

Ve buna sebep olanlar kendi ailelerinden başkası değildi. Bugün geldikleri nokta; ay, güneşi söndürdü ve hemen sonrasında kendi karanlığını yok etti.

Evet, bunun da sorumlusu aileleriydi, çünkü çocuk yaşta yaşadıklarımız geleceğimizde ki karakterimizi şekillendirirdi.

Şimdilerde ise Elzem gitti, İtır katil bilindi ve asıl suçlular, vicdanlarını susturarak suçladılar.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. İtır, hep deli fişek bir karakterimiz olmuştur. Peki bu son yaptığını ondan bekliyor muydunuz?

Bölümün sonunda da yazdığım gibi İtır ve Elzem'in çekişmeli ilişkisinde en büyük suçu ailelerinde görüyorum. Evet İtır'ın suçlu olduğu birçok şey var, ama birazda onu böyle olmaya iten sebepler yüzünden böyle.

Aynı evde büyüyen iki kardeşi birbiriyle kıyaslamak önce kıskançlığı getirir, sonra ise düşmanlığı. Aslında gerçek hayatta da bu çok sık

yapılıyor, özellikle annelerin çoğu bunu hep yapar. Kardeşler arasında yapmasa bile dışarıdaki çocuklarla kendi çocuklarını kıyaslar.

Ve bu en gıcık olduğum şey çünkü benim annem de yapardı. Bizi birbirimizle kıyaslamazdı, ama komşuların baş belası kızları bir tane değil ki, hangi birinden nefret edeceksin.

Neredeyse köydeki tüm kızları överdi ve şansa bak ki koca köyde övmediği birkaç kız vardı. Ben ve kız kardeşlerim. Çıldırılmamak elde değil.

Onlar kızlarını bizimle kıyaslardı, annem ise bizi onların kızlarıyla. Sonra her yakar top oynarken, anneler dayak yiyen kızları yüzünden birbirlerine şikâyetle gidip dururlardı. Çünkü sayelerinde köydeki tüm kız çocukları birbirinden nefret ettiği için hep kavga hep kaos. Sonra bu kızlar neden böyle de, erkekler çok uslu. Ah bir rahat verseler bence bizde uslu olurduk.

Tabii bir de yukarı mahalle, aşağı mahalle vardı. Ben yukarı mahallede olan gruptaydım ve akşama kadar komşu kızlarıyla sürtüşmeli bir ilişki yaşarken, ne zaman birlikte suya gitsek aşağı mahallede olanlardan önce biz bidonlarımızı doldurmalydık.

Neden? Çünkü annelerimiz aşağı mahallelerdeki de övdüğü için ortak düşmanlarımızdı. Hangi ara aşağı mahalledeki kızları arı gibi çalışırken gördüler orası da tam bir muamma.

Allah aşkına o muhtar da koskoca köydeki tek çeşmeyi neden köyün tam ortasına yaptıysa o da ayrı bir konu. Sanki bir çeşme yukarıya bir çeşme de aşağıya yapılsa olmuyor.

Ama yok, o çeşme köyün tam ortasında olmalı ki, annelerimiz suya gelen kızları görüp beğenmeli. Sanki evdeki kız değil. Hayır anlamıyorum bana niye övüyorsun kurban olduğum, git oğluna öv bakarsın gelinin olurdu.

Gerçi gelinlerimiz de yukarı mahalleden itinayla seçildi. Kendi asil mahallemize başka mahallenin kanları asla karışamaz.

Hayır, benim kocam neyseki yukarı mahalleden değildi. Allah'a şükür o aşağı mahallede oturuyordu da, büyüyene kadar kavga etmek için bir sebep bulmadık.

Bakmayın böyle isyan ettiğime annemi her şeyden çok seviyorum ama deli dolu bir ilişkimiz olduğu da gerçek.

Şimdi gelelim bölümdeki olaylara. Soya bu bölümde Elzem'e bir bilmece sordu. Peki bilmecenin doğru cevabını içinizden bilen biri var

mı?

Doğa ise bu bölümde de bir türlü Asil'e gerçekleri anlatamadı. Ashnda beni dinle diye lafı uzatana kadar, evliliğim sahteydi diye pat diye söyleyebilirdi, ama yok illa lafı uzatsın.

Tıpkı eşimin çok sevdiği Kuruluş dizisinde olduğu gibi. Geçen çarşamba günü azıcık izleyeyim dedim. Bölüm sonunda Ertuğrul o kadar şey söyledi, ama beyliği Osman'a bıraktığı kısmı söyleyeceği yerde öldü. Yemin ederim o esnada televizyona ters ters bakıyordum. O kadar şey söyleyeceğine araya beş harfli bir ismi sığdırsana!

Kendimi kaybettiğim nadir anlardan biri de sanırım televizyon izlerken oluyor. Gerçi ben ve büyük oğlum film izlerken o esnada kurgudaki mantık hatalarını bulup, bir sonraki sahneyi tahmin etmek için yarışırız ve eşim genelde o esnada ikimizi de odadan kovar. Oğlum ve ben asla sessizlik içinde bir şeyleri izleyemiyoruz.

Her neyse yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(41) Zehirli Elmayı Bir Tek Pamuk Prenses Yemezdi.

Bazı zaferler yenilgiden geçiyordu.

Aldığım her galibiyet ses getirir, ama yenilğim bile bir zaferin başlangıcıydı... Onlar bilmiyor.

Bana cehennem sorsalar sanırım onlara Ölümler Diyarını anlatırdım. Araf bile buranın yanında cennet kalırdı. Sanırım ruhların buradan kurtulmak için neden yaşayanların kölesi olduğunu artık anlıyorum. Kim böyle bir cehennemde kalmak ister ki?

Burada güneş hiç doğmuyordu hava hep sisli gri. Baktığınız her şey gri ve gökyüzünde hiç bulut yoktu. Alışık olduğum mavinin yerini sisli bir grilik almıştı. Her yer ve her şey o kadar kasvetli ki, kendimi siyah, beyaz bir filmin içine girmişim gibi hissediyorum. Canlı renkler yok, solgun ve kasvetli renkler her yeri kuşatmıştı. Gökyüzü, ağaçlar, nehirler, içinde yaşadığınız ev, yürüdüğünüz sokak ve siz, hepsi grinin hükmü altındaydı. Bu yerin farklı bir büyüğü vardı, içine aldığı her şeyi tek bir renge tâbi tutuyordu. Neyse ki içindeki ruhların fiziki özelliklerini griye çevirmiyordu da hâlâ sarışın olmayı sürdürüyorum.

Diğer her şey normal bir dünyada olması gerektiği gibiydi. Yollar var, sığınacağınız kulübeler, dostluklar ve akraba ilişkileri. Evet, bu bakımda neyse ki alışık olduğum şeylere sahipti. Topluluklar vardı burada, bu yönüyle bana Araf'ı hatırlatıyordu. Her klanın kendi sembolünü taşıdığı ve sadece kendi klanıyla yakın olduğu topluluklar. Ve yağmur yoktu. Kar, tipi, rüzgar, soğuk veya sıcak yoktu... Hava hep ılık olurdu. Bazen kül yağardı tepemize, yağmur veya kar değil, gerçek küller. Ve o gün anlardık ki biri daha öldü. Ölen herkes için burada kül yağardı. O küllerin içinde ruhu buraya ilk adımını atardı. Benim geldiğim gün de kül yağdı ama o küller aslında benim için yağmamıştı. Kapıdan geçip buraya geldiğim esnada biri daha ölmüştü ve Ebrar, ikimizin buraya gelişini aynı zamana denk getirerek dikkatleri benim üzerimden çekmişti.

Yakalanmamak için her şeyi yapıyordu.

Ruhların arasında yaşamak çok zordu. Uyku ihtiyaçları yoktu hiç uyumuyorlardı. Acıkmıyorlardı, acı hissetmiyorlardı ve kanamıyorlardı, çünkü ruhlar kanamazdı. Onların ait oldukları dünya burası olduğu için ruhlar başka boyutlarda şeffaf görünürken, burada ete kemiğe bürünmüş biri gibi görünüyorlardı. Diğer boyutlarda havada süzülüyorlardı, eşyaların içinden geçiyorlardı ve şeffaf bir şekilde görünürlerdi. Ancak kendi dünyalarında bu saydıklarımın hiçbirini yapamıyorlardı. Burada sıradan insanlardan farkları yoktu.

İşin korkutucu tarafı ölü gibi görünebilirim, ama hâlâ yaşıyorum. Acıkıyorum, tuvalete gitme ihtiyacı duyuyorum, regl oluyorum ve Savcı kalp ritimlerimi en aza düşürse de hâlâ nefes alıyorum. Göğüs kafesim hareket edip dikkat çekmesin diye kısık nefesler almak hiç kolay değildi. Ruhlar sadece çiğ damlası gibi küçük bir ruh özüyle beslendiği için onlar acıkmıyordu. Ebrar'ın gizlice bana fânilerin bölgesinde getirdiği birkaç şeyle yetinmek çok zordu. Bütün bunlar fiziksel olarak halsiz ve yorgun olmamı sağlıyordu.

Artık hayvanların ölünce ruhlarının yok olduğunu biliyorum ve buradaki hayvanlar sıradan hayvanlar değildi.

"Ne düşünüyorsun?" Nehrin suyunu izlemeye daldığım için anneannemin yanıma geldiğini fark etmemiştim. "Hiçbir şey ve her şey anne." Nehrin suyu bile griydi. Burada nasıl hayatta kalabilirim ki, içecek su bulmak bile mümkün değil.

"En zor olanı bu değil mi?" Yanıma oturdu ve tıpkı benim gibi o da suyu izlemeye başladı. "Her şeyi uzaktan izlemek ve hiçbir şey yapamamak." Bunun nasıl bir duygu olduğunu en iyi o biliyordu.

"Sende on yıl boyunca beni böyle izledin değil mi?" Nereye baksam hep geride bıraktığım insanları görüyordum. Duvarda, yerde, suda ve gökyüzünde. Gözlerimin değdiği her yerde beni düşünen birinin yansıması belirirdi.

"Tek bir farkla." Bana doğru döndü. "Sen onlarca kişiyi görüyorsun ama ben yıllardır bir tek seni gördüm." Hâlâ o kadar genç ve güzel ki, her yönüyle onun torunuyum. Öldüğü yaşta görünüyordu yani elli yaşların ortasında. At kuyruğu yaptığı sarı saçları buranın soluk renklerine tezat düşüyordu. Yeşil gözleri hâlâ canlılığını koruyordu ve geçmişte olduğu gibi yine bana sevgi dolu bakıyordu. Kendine güvenen tavrı, başını her daim bir asilzade gibi dik tutması ve asla bükülmeyen omuzları. Kendimin ellili yaşlarındaki hâline bakıyor gibi hissediyorum.

"Sana da aynı şeyler olacak." Elini uzatıp dağınık saçlarımı düzeltti. "İlk zamanlar acın hâlâ taze olduğu için birçok kişinin aklındasındır, ama zaman geçtikçe herkes seni unutacaktır. Zaman tüm acıları gizler Elzem. Bir gün gelecek sevdiklerini özleyeceksin ve onları göremeyeceksin çünkü artık seni düşünmüyor olacaklar." Yaşadığı tam olarak buydu değil mi? Özlem ve yalnızlık içinde geçen koskoca on yıl.

"Belki haklısın unutulacağım ama sen bana göre daha şanslısın. On yıl boyunca seni hep düşündüğümü biliyorsun." Her ikindi, bir dakika bile gecikmeden on yıl boyunca mezarına gidip onunla sohbet ederdim.

"Beyaz güller ve sen." Gülerek başını salladı. "Seni görür ve duyardım." O zamanlar bilmiyordum ama artık ölülerin bizi gördüğünü biliyorum.

"Bir yolunu bulsan senin de beni bırakıp gideceğini biliyorum Elzem."

"Bir yolunu bulsam bana engel olacağını bilecek kadar seni tanıyorum anne." Her ikimiz de suskunluğumuzu koruyarak önümüze döndük. Bu hayatta beni durduracak tek kişiydi çünkü beni eğiten akıl hocam oydu.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak kolaydı, bakalım büyük fırtına ne zaman kopacaktı.

Korkuyorum ve en büyük korkumun yanında oturacak kadar aptal cesaretliyim.

"Elzem, artık ne zaman geri döneceksin?" Doğa'nın sesi kulaklarımda çınlarken, gülerek Macit'in yumruğunu havada yakaladım. "Burada her konuda kendimi eğitmeden dönemem Doğa. Afra'ya karşı büyü konusunda eşit olmalıyım." Ve en önemlisi savunma dersleri konusunda iyi olmalıyım.

Doğa yüzünden dikkatim dağıldığı için boynuma doğru gelen kılıcı son anda fark etmiştim. "Korkarım ki Afra'ya olan bu takıntının sonu hiç iyi bitmeyecek." Belimi yay gibi geriye bükerek kılıcın yüzümün yakınında geçmesini sağladım. "Ucunda ölüm bile olsa durmayacağım!" Doğrularak Macit'e ikinci bir hamle şansı vermeden sağ elimdeki frizbi bıçağı boynuna yasladım. "Afra, yanlış Akay'a bulaştı ve sahip olduğu her şeyi elinden alacağım!" Bunları Doğa'ya söyledikten sonra Macit'e dudaklarımı oynatıp sessizce, "Öldün," deyince güldü ve göğsümü işaret etti. Başımı eğince kalbimin üzerindeki bıçağı görmek kaybettiğimi gösteriyordu. "Doğa! İki dünya arasında telefon görevi görmeyi kes ve çık aradan!" Onun yüzünden bir türlü odaklanamadığım için sürekli kaybediyordum.

"Aşk olsun Elzem, beni hiç özlemiyor musun?"

"Seni özlüyorum, bunu biliyorsun." Macit karşımda sırtarak yakasını düzeltince kıkırdadım. "Doğa'dan bahsediyordum." Burada hatlar sürekli karışıyor.

"Sanırım kalbimi kırdın," dedi ve tekrar kılıcına sarılınca diğer bıçağımı da çıkardım. Kim derdi ki frizbi bıçaklarını bu kadar iyi kullanacağımı. "Senden bir şey isteyeceğim Doğa hatun." Macit kılıcını bana doğru savurunca, her iki elimdeki frizbi bıçaklarıyla kendimi koruyordum. Her defasında onun kılıcı ve benim çengel bıçaklarım çarpışıyordu. Kollarımı o kadar hızlı hareket ettiriyordum ki, üst üste elimi kaldırarak bıçakları kılıca siper ediyordum.

"Seni dinliyorum Elzem."

"Meliz'i bul ve bana Keng şehrinin kralı hakkında bilgi topla." Bakalım kimmiş Afra'nın müstakbel nişanlısı.

"Neden?"

Macit'in son hamlesi kolumda keskin bir yara açarken, dişlerimi sıkarak bir adım geriye çekildim. "Adam koskoca kral Doğa ve kraliçelik tahtı boş. Neden Afra yerine o tahtta ben oturmuyorum," dedim ve kendi etrafımda dönerek elimdeki bıçağı rakibimin boynuna fırlattım. Son anda kılıcını siper ederek havada daireler çizerek giden bıçağı durdurdu. "Sen gerçekten çıldırmışsın!" Doğa'nın şaşkın sesini duyarken şimdi rakibime karşı şiddetli ataklarda bulunan bendim.

Macit hiç zorlanmadan saldırılarımı bertaraf ederken güldüm. "Ben gelin adaylarını ikiye çıkartıyorum son söz kralın," dedim ve geriye doğru ters takla atarak ikinci kez bıçağı fırlattım. Macit'in boynunu keserek arkasındaki kolona çarpan bıçak, süratle bana doğru geldi. Göğsümün tam hizasında yuvarlak bıçağı yakaladığımda kıkırdadım. "Az önce seni öldürerek kazandım yaşlı dostum." Eğer bir ölü olmasaydı kesilen boğazındaki yara hızla kapanmak yerine kanlar fışkırırdı.

"Lanetlenmiş olman büyük kayıp küçük kız." Onlarca kuşak öncesinde yaşayan Avcı'ların ilk kurucularından olduğu için bana hep böyle hitap ederdi. "Senden çok iyi bir Avcı olabilirdi." Evet, ama daha ben doğmadan Oyunbaz olmakla lanetlendiğim için Avcı yönüm yok olmuştu.

Ben ter içinde nefes nefese kalmışken, bir ölü olduğu için o hiç yorulmamıştı. Yaşlı ruhu benimle kıyaslanınca yorulmak bilmiyordu. Yetmiş yaşında vardı ama bu sonsuzluğun içinde çok daha çevik ve bilgeydi. Ak düşmüş saçları kısacıktı sanki hergün onları özenle kesiyormuş gibi hep aynıydı. Yüzündeki kırışıklıklar ne eksiliyordu ne de çoğalıyordu.

Burada zaman kavramı yoktu çünkü zamanın durduğu tek yerde olduğumuz için öldüğü hâliyle tam karşımdaydı. Bana eğitim veren Avcı'ların ilk kurucularından biriydi ve bu bana avantaj sağlıyordu.

Birgün yine Afra'nın adamları etrafımı kuşattıklarında Macit tesadüf eseri bunu görmüştü. Onların yetenekleri Avcılara işlemediği için beni kurtarmıştı. Biraz utanç verici ama kurtarıcıma sakız gibi yapıştığım için bir süreden sonra onun kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Bir türlü peşini bırakmayıp beni eğitmesi için inat ettim. İlk başlarda bir lânetliyi eğitmeyeceğini söyleyip durmuştu. Ona Araf'lı olmadığımı anne karnında lânetlendiğimi söylemiştim. Bu ilgisini çekmiş ve ailemi sormuştu. Sadece dört kuşak öncesini bildiğim için ona benden önceki Akay'ların ismini vermiştim. Uzun süre ortadan kaybolmuştu ve döndüğünde ona verdiğim tüm isimleri araştırdığı için eski bir Avcı olduğumu öğrenmişti. Ailemin Avcı olması beni himayesine almasını sağlamıştı ve Avcıları bana anlatan oydu.

Sadece bu kadar da değildi. Diğer Avcılar lânetli olduğum için benden nefret ediyordu, ama Macit benden nefret etmiyordu. Aslında hâlâ yaşadığımı ona söyleyince benim için daha da korumacı olmuştu. Beni Oyunbazların olduğu bölgeye götürmüştü. O gün ilk kez bana işkence eden Azınlıklar dışında kendi klanımdan birilerini görmüştüm. Hepsi beni o kadar sevecen bir şekilde karşılamıştı ki, bana kurtarıcı diye hitap ederek korumaları altına aldılar. Oyunbazların varlığı Afra'nın dostlarını benden uzak tutuyordu. Oyunbazlar bana büyüleri öğretirken, Macit dövüşmeyi öğretiyordu.

Beni fazlasıyla yorduğu için yere oturduğumda yanımdaki yerini almıştı. "Arkadaşına söylediğin şeyler konusunda ciddi miydin?" Beyaz elbisemin kalın, bez kuşağını çıkartıp kolumdaki yaraya sarmaya çalıştım. "Keng kralı hakkında olanları mı?" Başını sallayınca güldüm. "Doğa sinirlenip konuşmayı kessin diye öyle söyledim. Ben bir erkeğin korumasına ihtiyaç duymayacak kadar bağımsız ve güçlüyüm." Şu zamana kadar başardıklarımı hep tek başıma yaptım. Bir erkek tarafından korunmaya ihtiyacım yoktu ve birinin gölgesi altında yükselecek biri değilim.

"Kral ile yaptığın evlilik sana güç ve mevki sağlayabilir evlat." Yere uzanarak gökyüzünü izlemeye başladı. "Arkadaşını kızdırmak için söylediğin şeyler, aslında uzun zamandır aklında yer edindiği için bunları söyledin." İhtimallerimin içinde yer almadığını söyleyemem ama çok zayıf bir ihtimaldi.

"Özlediğim ve yolumu bekleyen bir adam var sevgili dostum." Ayağa kalkarak üzerimdeki toprağı silkeledim. "Aramızda yeterince engel varken ikimizi de yasak bir ilişkiye sürükleyecek kadar ahmak değilim." Güç istediğim doğru ama bunu sevdiğim adama ihanet ederek yapmayacağım.

"Evine kadar sana eşlik edeyim." Ayağa kalkarak bana ceketini uzatınca itiraz etmedim. Yara aldığım için elbisemin kolu kanamıştı kimse bu kanı görmemeliydi. Malum ruhlar kanamazdı.

Macit ile Avcı'ların kasabasında yürürken, her bir Avcı yüzünü buruşturarak bana bakıyordu. Bir lânetliyi kendi bölgelerinde görmek istemiyorlardı. Annem de bir Avcı olduğu için burada kalıyordu ve hâliyle bende öyle. "Savcı'ydı adı değil mi?" Macit'e başımı salladığımda ilk kez Savcı hakkında sorular soruyordu. "Sana istediğin gücü verecek biri mi? Yoksa sana göre fazla mı pasif kalıyor?"

"Bana istediğim mutluluğu veren tek kişi. Savcı'dan güç gibi bir beklentim olsaydı aramızdaki şeyin çıkar ilişkisinden farkı kalmazdı." Savcı, keşfedilmek istemeyen güçlü bir silahtı. Ölümcül silahlar bir başkasının ellerinde olunca güçlü olurlar. Savcı tam olarak bundan kaçıyor çünkü güç ordudan geçer ve her orduyu yöneten biri vardır. Ayvaz'ın komutanı veya damadı olmak onu yenilmez kılabılır, ama kendi isminden önce hep Ayvaz'ın ismi gelecektir. Birinin tebaası olmaktansa sıradan bir hayat seçmesi bile onun gücünün kanıtı. Araf gibi gücün ön planda olduğu bir şehirde kendi iradesini ortaya koyan birini bulmak çok zor ve Savcı onlardan biri. Ben hırslıyım, o sağduyulu. Ben yakarım, o söndürür. Ben öldürürüm, o iyileştirir. Savcı beni tamamlıyor çünkü beni benden koruyacak tek kişi. Daha ne isterim ki? Asla bana göre pasif biri olduğunu düşünmedim hatta benden daha güçlü olduğunu biliyorum. Aksi olsaydı bile benim için değişen bir şey olmazdı çünkü aşk zıtlıkları severdi. Her konuda aynı olsaydık çok sıkıcı bir ilişkimiz olurdu ama birlikteyken çok eğleniyorduk. Sebebi ise birbirimizin açıklarını kapatıyor olmamızdı.

"Onun doğru kişi olduğundan nasıl bu kadar eminsin evlat? Aynı klandan değilsiniz?" Herkes gibi Macit'te farklı klanların ilişkisini onaylamıyordu.

"Hiçbir konuda Savcı ile aynı fikirde olmuyoruz, işte bu doğru kişi olduğunu anlamamı sağlıyor."

"Anlamadım."

Gülümseyerek ona döndüm. "Ben güç derim, o ise sen der..." Onu özlediyim, hemde çok fazla.

Macit bahçe kapısına kadar bana eşlik ederek gitti. Annemin küçük kulübesine girince annem ve bir Gardiyan'ı sohbet ederken buldum. Ölüm Gardiyan'ları genelde ruhları buraya taşırdı ama pek dost canlısı olduklarını söyleyemem. Yerlerde sürünen pelerini yüzünden dudakları dışında hiçbir yeri görünmüyordu. Kendi pelerininimden biliyorum şapkasını takınca bile ön taraftaki katman daha ince olduğu için her şeyi görebiliyorsunuz. O beni görüyordu ama ben onu görmüyorum. "Elzem'de geldi sonunda." Annem bana tebessüm ederek ayağa kalktı. "Misafirin var tatlım. Ben sizi yalnız bırakayım," dedi ve odadan çıktı. Aslında kapının arkasında bizi dinliyordu çünkü ruhunu soluyorum.

"Demek Ebrar'ın sorunlu emaneti sensin?" Macit'in ceketini çıkartıp kendimi yorgunlukla koltuğa attım. "Peki ben şu anda kiminle konuşuyorum?" İçimden bir ses beni ilk kez görmediğini söylüyordu. Ebrar olacak nankör Gardiyan, genelde tüm arkadaşlarına beni şikayet ettiği için merak edip önceden beni izlemiş olabilirdi.

"Adım Garez." Pekâlâ buradakilerin garip isimlerini sorgulamayı bırakıyorum.

Şu zamana kadar bir tane Ali, Ayşe, Fatma karşıma çıkmadı.

Biz genelde Dehliz, Kırım, Garez, Aker diye yuvarlanıp gidiyoruz.

"Evet," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Bir Gardiyan'ı bana getiren sebep nedir? Eğer Ebrar'ın şikayeti üzerine buradaysanız baştan söylüyorum ki, henüz ruh orucumu bozmadım. Aylardır ruhlarla dolu bir evrende sürünmek gibisi yok. Bu tıpkı bir tilkiyi içi tavuk dolu bir kümese atmak gibi bir şey. Tilki dışarı çıkmasın diye kümesin kapısını kilitlediler ve ondan hiç tavuk yememesini bekliyorlar. Evet bayım, burada tilki ben oluyorum." Homurdanarak hızlıca söylediklerimle bir an gülecek gibi olmuştu.

"Sabırlı bir tilki olduğunu söyleyebilirim." Dalga mı geçiyordu!

"Kafamın içinde kaç tavuk yediğimi bilmek istemezsiniz."

"Kafanın içinde kaldıkları sürece sorun yok."

"Eyleme dökmek büyük haksızlık." Bu sefer kendisini tutamayıp gülümsedi. "Ebrar bu konuda sevgilinin sana kefil olduğunu söyledi."

"Ve bu da sevgilimden nefret etmem için güzel bir sebep." Savcı ruhlarla beslenmeyeceğim konusunda bana kefil olduğu için hâlâ bedenim hayattaydı. Verdiğim sözleri tutmadığım doğru, ama bana güvenen insanları asla hayal kırıklığına uğratmadım.

"Kız kardeşinin zehir içtiği günü hatırlıyor musun?" Ciddileştiğinde başımı salladım. Nasıl unutabilirim ki? Bir ay önce İtir'ın o zehri içtiğini görünce çıldırmıştım. Benim Ebrar ile konuşmama gerek kalmadan Uraz ve diğer şifacılar onun bedenini zehirden arındıracak doğru panzehri yapmayı başarmışlardı. Tabii en büyük teşekkürü Mara hak ediyordu çünkü İtir'ın odasındaki zehir şişesini o bulmuştu. Hangi tür zehir aldığını anladıklarında daha çabuk panzehiri yapmışlardı.

"O gün bir arkadaşım sana iletmem için bir bilmece sormuştu."

"Ve siz bir ay önceki bilmeceyi bana yeni mi söyleyeceksiniz?" Kınarcasına kaşlarımı yukarı kaldırdığımda, en küçük bir mahcubiyet hissi yaşamıyordu. "Aklımdan çıkan önemsiz bir soruydu."

"Sizin için önemsiz olabilir ama belki de benim için hayati önem taşıyor."

"Beni yargılamayı bırakırsan soruyu söyleyip işimin başına döneceğim."

"Mesajımı bana bir ay geç getiren birini yargılamak ne haddime."

"Gardiyan'lardan nefret ediyorsun değil mi? Bu küstah tavrının başka bir açıklaması olamaz."

"Bilakis Ebrar dışında hiçbirini tanımıyorum. Bu tavrım size yönelik değil çünkü genelde insanlar benim hakkımda iki şeyi çok sık söylemeyi sever," dediğimde sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Güzel ve küstah mı?" Yok artık gerçekten de bildi.

Kısa bir sessizliğin ardından nihayet soruyu sorma fırsatı buldu. "Sana bir kez soracağım umarım ikinci kez duymak için ısrar etmezsin." Her şeyi tek seferde anladığım için bu konuda ona itiraz etmedim.

"Diyelim ki bir kafestesin ve kafes onu açamayacağın kadar iyi korunuyor. Aynı zamanda kafesin içinde de bir kafes var ve sen, her gün belli saatlerde o kafese de girmek zorunda kalıyorsun. Seni hapseden büyük kafesin içinde sadece iki şey var; bir balta ve diğer kafes. Baltayla büyük kafesi kırmaya çalışıyorsun işe yaramıyor, küçük kafes ise yerinde hareket etmeyecek kadar ağır. Seni kurtaracak tek silahın bir balta, ama büyük kafes kırılmıyor. Peki bu durumda ne yapardın?" Soru bu muydu? Bu ne saçma bir soru böyle.

"Evet?" Sesindeki merakı gizleyemiyordu. "Bir cevabın var mı?" Tabii ki de vardı. Eğer bir kafesin içindeysem ve kurtuluşum bir baltaya bağlıysa çözüm çok kolaydı. Balta büyük kafesi kıramıyordu, ama kafesin içinde küçük bir kafes daha vardı değil mi? O zaman büyük kafesin anahtarı içinde, yani küçük kafeste. Baltayla büyük kafesi kırmaya çalışarak zaman

kaybetmek yerine, küçük kafesi paramparça eder ve anahtarı bulup kafesten çıkarım.

Bekle! Ne? Kafesi kırmak mı?

Kahretsin! Bunca zamandır çıkış yolu gözümün önünde miydi?

Heyecanımı gizlemeye çalışarak derin nefes aldım. "Siz doğru cevabı bulamadınız mı? Fazla kolay bir soru." Onca zamandır yanlış yerlere bakarak çıkış yolunu aradığıma inanamıyorum.

"Bir Oyunbaz için öyle olduğuna eminim," dedi. "Şimdi bana cevabını söyleyecek misin? Arkadaşım Araf'ta ve ona verdiğin cevabı götürmeliyim."

"Bu soruyu soran arkadaşınız kim?" Beni kurtarmak isteyen kimdi?

"Söyleyemem."

"Sanırım sizden nefret ediyor, yoksa böyle bir mesajı bana bir Gardiyan ile neden göndersin ki?" Bu soru Gareze ait olamazdı çünkü benden tapınağı yıkmamı isteyecek kadar çıldırdığını sanmıyorum. Evet, sorunun cevabı tapınağı yıkarak buradan çıkmamdı. Büyük kafes aslında Ölüler Diyarını temsil ediyordu. Hergün belli saatlerde içine girmek zorunda kaldığım küçük kafes ise Ölüler Diyarında ki Ruhlar Tapınağıydı. Tüm ruhların belli saatlerde oraya gitmesi zorunluydu. Çünkü hergün gidip dua ettiğimiz tapınak, aslında Ölüler Diyarını ruhların dua ve enerjisiyle hayatta tutuyordu değil mi? Ölüler Diyarının kalbi Ruhlar Tapınağıydı.

Araf'taki biri bana çıkış kapısını gösterdi, hemde bir Gardiyan'ı kullanarak. İşte bunu beklemiyordum.

En az benim yapacağım kadar zeki bir taktik uyguladığını itiraf ediyorum.

Garez, son söylediklerimle tedirgin olmaya başladı. Arkadaşının bana gizli bir mesaj göndermiş olması iyice endişelenmesini sağlıyordu. "Cevap; küçük kafes." Onu rahatlatmak için gülümsedim. "Arkadaşınız sanırım zekâmı küçümsemek için böylesine çocukça bir soru sordu. Büyük kafes kırılmıyorsa herkes şansını küçük kafesi kırarak dener. Altı yaşındaki bir çocuğa sorsanız eminim aynı cevabı verecektir." Ama çok az kişi böylesine basit bir sorunun ne denli değerli bir bilgiyi gizlediğini anlardı. Arkadaşı her kimse onu şimdiden sevdim, çünkü masum bir sorunun içine tehlikeli bir bilgi sığdırmak çok zekice bir hareketti.

Garez bana inanmış olmalı ki rahat bir nefes almıştı. Tehlikenin geçtiğine inanarak ayağa kalktı. "Aptalca bir soruyla bile beni strese sokmayı başaran bir kaçık o!" Homurdanarak dışarı çıktı ve gitti. Birazdan annemle

vedalaşıp tapınağın yolunu tuttuğumda asıl o zaman doğru cevabı almış olacaktı. Sanırım bahçede bir baltamız vardı.

Geldiğim günden beri beni gitmeye zorladıkları o tapınağı hep yıkmak istememe ne demeli?

"O Gardiyan neden seni görmeye gelmiş?" Annem elinde bir tepsi yemekle yanıma geldi. Yemekten kastım bir bardak şerbet ve küçük bir parça ekmekti. Meyve olarak da elma vardı. Burada sıcak yemek bulmak imkansız çünkü her şey fazla ölü. "Kapı dinlemek hoş bir davranış değil anne." Gardiyan'ın neden buraya geldiğini tüm konuşmalarımızı dinleyerek zaten öğrenmişti.

"Beni neyle suçladığına dikkat et, sizi dinlemedim."

"İnsanların ayıbını yüzüne vurmak gibi bir alışkanlığım hiç olmadı." Ekmekten küçük bir parça aldım. "Ama mahremiyet sınırlarını geçmedikleri sürece." Şerbetten bir yudum alınca yüzümü buruşturdum. "Bunun içinde ne var?" Her zaman içtiğim elma şerbetinden çok farklı bir tadı vardı. Her bir hücremde elma akıyordu resmen.

"Birkaç karanfil Elzem." Haftada sadece iki kez Ebrar bana içecek küçük bir testi ve bütün bir ekmek ile bir çanta dolusu elma getirirdi. O tekrar gelene kadar getirdiği şeylerle idare etmeliydim.

Bakır kupayı tepsiye bıraktım. "Sanırım bunu içmeyeceğim." İçinde ne olduğunu bilmediğim bir şeyi tüketmeyi doğru bulmuyorum. Şerbeti bırakıp tepsideki elmayı alınca, annem tepkisizliğini koruyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var anne." Bugün gideceğimi bilmeliydi. Hatta hemen şimdi gideceğimi bilmeli.

"Önce karnını doyur." Ayağa kalkarak dışarı çıkınca mecburen elmaya geri döndüm.

Elmayı yeni yarı etmiştim ki, boğazım yanmaya başladı. Tenim karıncalanıyordu ve kalp atışlarım müthiş bir hızda atıyordu. Aklıma gelen korkunç senaryoyla elmaya bakınca yutkundum. "Lânet cadı!" Beni zehirlemişti!

Bilerek şerbetin içine bir şeyler katarak elmayı nazarımda masum kılmıştı. Beni asıl tehlikeye yönlendirerek oyuna getirmişti!

"Anne!" Bağırarak ayağa kalktığımda ilk adımında yere düştüm. "Bana bunu yapamazsın!" Öfkeyle bağırduğımda nefes alamıyordum. Ellerimi boynuma bastırıp öksürmeye başlayınca dudaklarımdan sızan kanı gördüm. Garez'in sorduğu sorudaki gizli cevabı anlayacak kadar zekiydi. Biz içeride

konusurken o hemen elmaya zehir enjekte etmişti! Gitmeyeyim diye her şeyi yapacak biriydi.

Adım sesleri kulaklarıma gelirken, kan kusmakla meşguldüm. "Masalın sonunda Pamuk prenses zehirlenerek ölüyor Elzem." Nefes nefese başımı kaldırıncı onu gördüm. Sırtını kapıya yaslamış büyük bir keyif alarak kıvranan halimi izliyordu.

Nefes almaya çalışırken ona tersçe baktım. "Hayır, prens onu kurtarıyordu."

"Bir erkeğin kurtarmasına ihtiyacı olan bir prenses olmak mı istiyorsun?"

"Zehirli elmayı cadıya yediren bir prenses olacağım anne! Zehirlenmezsem kurtarılmaya da ihtiyacım kalmaz." Beni Pamuk prensese benzettiğine inanamıyorum.

Güldü. "Ama zehirlendin." Şimdilik evet.

"Pamuktan bir prenses olsaydım bu benim için ölümcül olabilirdi anne." Kan kusarken inadına güldüm. "Onlar gibi değilim ve kurtarılmaya ihtiyacım yok. Tüm prensesler zayıftı, o yüzden hepsinin kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Külkedisi bir ayakkabı sayesinde kurtuluşu prens de buldu. Pamuk prenses bir prensin öpücüğünde ve Uyuyan Güzel'de aynı şekilde kurtuldu." Ellerimi göğsüme bastırarak daha fazla güldüm. "Rapunzel bile saçları aracılığıyla bir prens tarafından kurtarıldı." Başımı kaldırıp nefes nefese ona baktım. "Ama benim masalımda prenses Ari, bir prens tarafından kurtarılmıyor çünkü bizzat kendisini kurtaracak kadar güçlü biri. Üvey annesini ve kötü kalpli cadıyı cehenneme gönderecek kadar güçlü biri!" Bir zamanlar birileri tarafından kurtarılmaya ihtiyacım vardı ama beklediğim yardım hiç gelmedi. Bende diğer tüm prenseslerin hiç yapmadığı şeyler yaparak kendimin kurtarıcısı oldum. Onca şey yaşamışken bir elmadaki zehire boyun eğmem. Bir şekilde yaşayacağım ve buradan kurtulacağım.

Başım zemine düşünce gözlerim kapanmadan hemen önce söylediklerini duymuştum. "Bu kadar erken konuşma Elzem, çünkü prenses Ari'nin masalı henüz mutlu sonla bitmedi..."

Bana yazık ama ya! Bu masalda bir tane cadı yok ki hangisiyle uğraşayım! Bu nedir arkadaş.

Acı neydi? Tende ki acı mı daha çok kanatırdı yoksa ruhtaki mi? Bu sorunun cevabını bilmiyorum çünkü şu zamana kadar her ikisini de en yoğun şekilde yaşadım. Tenim kanadı, ruhum acıdı ve aklım acıttı. Bana ait

her şeyim bana acı vermekten başka bir şey yapmadı. Nefret ve sevgiyi aynı anda yaşadığımı söylüyorlar ve beni garip buluyorlar. Oysaki nefret ettiklerim ve en çok sevdiklerim hep beni kanatmıştır. Bende bir yerden sonra her ikisini de sevmeyi öğrendim. Aslında bunu kendi başıma öğrenmedim, çok iyi bir öğretmenim vardı... Anneannem. Bir anne, baba ve kardeşlerim vardı. Kimsesiz değildim ama aslında kimsesizdim. O da tam buradan vurdu beni. Yalnızlık çeken küçük bir çocuğun yanında oldu ve yalnızlığını dindirdi. Beni çok sevdi ve kendisini çok sevdirek usul usul beni zehirledi. Ders çalış Elzem, görgü kurallarına uy Elzem, sınıfın birincisi ol Elzem ve daha birçok emir kipi. Hepsini yaptım. Onu o kadar çok seviyordum ki, benden istediği her şeyi yaparak tüm beklentilerini en iyi şekilde yerine getirdim.

Onu dinlemediğimde bana psikolojik ve fiziksel şiddet uyguları ve ben hemen ona boyun eğdim. Tüm çocukluğum annem için en iyisi olmakla geçti diyebilirim. Onu seviyordum ve beni sevmeyi bırakacak diye korkuyordum. O yüzden hatalarım karşısında beni cezalandırdığında bile ondan nefret edemiyordum. Nefret ettiğim her şeyi hayatımda tutup sevmeyi anneannem bana öğretmişti. Ona olan sevgim en büyük zayıflığım ve beni zayıflığımdan vurmayı çok iyi biliyordu.

O beni hastalıklı birine çevirmişti.

Ve benden daha beter bir hastaydı.

Mahzenin kapısı açılınca gülümseyerek içeri girdi. "Bugün nasıl hissediyorsun Elzem?" Şaka gibi bir şey bu kadın!

Panik yapmamalıyım. Beni kendi oyunumda yenecek tek kişiye bakıyordum. Ona karşı dikkatli olmalıydım çünkü bana bildiğim her şeyi o öğretmişti. "Teşekkür ederim, daha iyiyim." Elimin tersiyle dudaklarımdaki kanı silerken, ayak bileklerimin bağlı olduğu zincirlerden sesler çıkmıştı. Evet, beni kulübenin mahzenine kilitlemişti. Kulübenin altında böyle bir yer olduğunu bile bilmiyordum.

"Ebrar uğradı." Elindeki tepsiyle bana doğru yürürken, oturduğum hücrede yorgun gözlerle onu izliyordum. "Son zamanlarda seni görmediği için endişeli." Yanımda diz çöktü. "Mabette olduğunu söyledim. Senin için bir sepet yiyecek getirmiş. Bende yemen için bir şeyler getirdim." Tepsiyi bana doğru uzatıp kucağıma bıraktı. Gümüş tepsi en az beş defa silinmiş gibi ışıldıyordu çünkü onun da hijyen kuralları vardı. Böğürtlen mi? Benimle dalga geçiyor olmalı.

Bana bir tabak elma ve böğürtlen getirmişti.

"Son zamanlarda fazla zayıfladın ye hadi." Neden acaba? Günlerdir beni bir hücrede tuttuğu için olabilir mi?

Elimi uzatıp tabaktaki elmayı alınca bileğimden tuttu. "Sen elmadan nefret edersin Elzem."

İnadına elmadan kocaman bir ısırık aldım. "Bağışla, Pamuk prenses olmak gibi çocukça hayallerim var." Sonuçta bir elmadaki zehir yüzünden bu hâllere düştüm değil mi?

"Kendinle çelişiyorsun."

"Kendim bunu sorun etmiyor."

"Benimle alay etme cüretinde bulunma! Normal davranmıyorsun."

"Çelişkiler bizi gerçeğe götürür Suzan Hanım. İyi ve kötü, iki farklı zıt ve çelişkili seçenek. İçlerinden birini seçersin yanlış ve doğruluk, seçtiğin ilk seçenekte ortaya çıkar. Çelişkiler hayatımızın bir parçası ve bu bizi anormal yapmaz. Beni neyle suçladığına dikkat etmelisin, çünkü kendi özeleştirimi yapınca ortaya senin arzuladığın gibi bir deli çıkıyor. Senin kırk yaşında sahip olduğun bilgileri ben on yaşlarında çözüyordum ve zekâ testim delilik sınırlarının dışında kalıyor." Kıkırdayarak zehirli elmadan bir ısırık daha aldım. "Halk dilinde bana konulan teşhis deli değil, dahi ve her dahi kendi içinde bir delidir. Bak bir çelişki daha." O istese de yeterince aklımı karıştıramazdı, ama ben aynı şeyleri hiç zorlanmadan ona yapabilirim.

"İyi değilsin Elzem. Bunu anlamayı sağlayacağım." Neden sürekli bunu söylüyordu ki!

"İyi olmadığımı anlayıp kabul edersem bu beni deli yapmaz anne." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Çünkü akıl hastaları asla hasta olduklarını kabul etmezler." Tıpkı onun gibi. Acaba bu doktorluk işini ben mi üstlensem? Şu an ki durumumuz bir akıl hastasının psikiyatristini tedavi etmeye çalışmasına benziyordu.

Beni hiç duymuyormuş gibi gözleri büyük bir sevgiyle bana bakarken, bu sevgisi yalan değildi. "Solgun görünüyorsun." Elini uzatıp terli yüzüme dokundu. "Senin için endişeleniyorum." Bunu biliyorum, ruhundaki endişeyi soluyorum.

"Be-ben iyiyim anne. Şu ışıkları biraz açar mısın lütfen?" Bana yemem için getirdiği her şeyin içine zehir katıyordu. Şifacı bedenim yüzünden zehir beni öldürecek kadar güçlü değildi ama iyi süründürüyordu. Özellikle beni zehirliyordu çünkü kendimi kurtarmak için ruh formuna geçtiğim an bedenim hemen öldü. Kendimi zincirlerden kurtarmayayım diye beni zehirliyordu.

Bütün bunların hepsine alışabilirim, ama annemin üzerimde oynadığı oyunlara alışacağımı sanmıyorum. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu, ama aramızda çok şey yaşanmıştı. "Benden nefret ediyor musun Elzem?" Diz çöktüğüm yerde yorgunca başımı kaldırdım. "Hayır..." Yine öksürmeye başladığımda ağızımdaki kanı yere tükürdüm. Ciğerlerim göğsümde sökülüyor gibiydi. "Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun anne." Yalan söylemiyorum onu gerçekten çok seviyorum.

"Normal insanlar gibi davranmıyorsun Elzem." Ruhu bana ağlıyordu. Gözlerinden yaş akmazdı çünkü o bir ölüydü, ama ruhu benim için kandan gözyaşları döküyordu. "Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor ama benden gitmene izin veremem. Son zamanlarda aklında olan tek şey geri dönmek." Ben Araf'tayken beni kurtarmak için bana mektup yazan kadın, yıllar sonra beni yanında bulunca kaybetmekten korkuyordu.

"Bu yanlış anne, sende biliyorsun. Beni zorla yanında tutamazsın."

"Herkes seni incitiyor kızım, ama benim yanımda zarar görmezsin."

"Kaba olmak istemem ama damarlarımda senin verdiğin zehir varken bu hiç inandırıcı gelmiyor."

"Çünkü sen hastasın." Kahretsin! Yine aynı şeyleri söylüyordu. "Neyin senin için doğru ve yanlış olduğunu anlamayacak kadar hastasın Elzem." Bunları inanarak söylemiyor mu, çıldırma sebebim.

"Ben olduğum kişiden memnunum." Bedenim acıdan kıvrılırken bu daha fazla acı çekmesini sağlıyordu. "Bunu sana benim yaptığımı düşünüyorsun, değil mi?"

Zaten o yaptı!

Bir de soruyor mu? "Düşünmüyorum anne, çünkü bunu bana senin yaptığını biliyorum." Çıkmak istiyorum bu lânet yerden!

Dudaklarını oynattı ama onu duymadım. Daha sonra da, "Artık bana cevap verecek misin?" dedi. Ne sordu ki?

"Kabalığımı bağışla lütfen, ama tekrar sorabilir misin?" Kaşlarını çatarak bana bakınca yutkundum. Koyulaşan yeşil gözleri âdeta beni kınıyor, yüzündeki kırıksıklıklar hoşnutsuzluk içinde belirginleşti.

"Sana bir soru sordum?" Pardon, ama soru neydi?

"Lütfen sorduğun soruyu tekrar sorar mısın?" Son günlerde aklım o kadar karışık ki, sanki odaklanma sorunu yaşıyorum.

"Üçüncü defa soruyorum ve bu sonuncusu olacak." Âdeta kulaklarımı kabartıp soruyu duymaya çalıştım. Yine dudakları hareket ettiği halde bir şeyler duymadım. "Affına sığınyorum ama yine duymuyorum. Belki de

zehrin etkisi yüzündendir. Senden bir şey isteyebilir miyim? Lütfen şu ışığı biraz daha açar mısın?" İçerisi loş karanlık olduğu için daha fazla ışığa ihtiyacım vardı.

"Zehir mi?" Kaşlarını şaşkınlık içinde yukarı kaldırdı. "Hangi zehirden bahsediyorsun?" Bu kadın beni çıldırtıyordu!

Sonunda onu duymaya başlamıştım. "Beni zehirledin ya anne?" Neden hiçbir şey yapmamış gibi davranıyordu?

"Sen neler diyorsun Elzem?" Hayal kırıklığı içinde bana bakarken oldukça afallamış görünüyordu. "Ben senin annemim. Gerçekten sana zarar verdiğimi mi düşünüyorsun? Tanrı aşkına sana neler oluyor?" Annem değildi, anneannemdi.

"Benimle oyun oynama." Yüzüme yapışan saçlarımı çektim. Ter içinde kalmıştım ve geçirdiğim nöbetlerden kurtulamıyordum. "Kendime unutturduğum şeyleri hatırlamıyorum, ama bir şeyi çok iyi biliyorum. Sen hastasın..." Onun bana yaptığı onca şeyi sağlıklı bir insan yapamazdı.

"Yanılıyorsun Elzem." Şu kontrolcü tavrı beni çıldırtıyordu. "Hasta olan sensin, hep öyleydin. Sana olan sevgim bunu görmezden gelmemi sağladı. Neden seni zehirlediğimi düşünüyorsun?" Sakin olmalıyım, ama o böyle yaptıkça bu mümkün değildi!

"Neden mi?" Bağırarak dudaklarımda ki kanı elimin tersiyle silip ona gösterdim. "Kan kusmamın başka sebebi olamaz!" Önce dudaklarıma baktı hemen sonra da kanımı sildiğim elime. "Ben hiç kan görmüyorum Elzem." Endişelenmiş gibi görünüyordu. "Aman tanrım yoksa sen gördüğünü mü sanıyorsun?" Aynı şeyleri yine yapıyordu! Yine olmayan şeyleri gördüğümü ve duyduğumu savunuyordu. Bana bunu yapmasın artık.

"Anne lütfen bunu bana yapma." Ağlayarak ona yalvardım. "Elimde ki kanı görmüyor musun?" Elime baktım ama hiç kan görmeyince yutkundum. Bu nasıl olur? Az önce kan vardı? Yoksa hiç kan yok muydu? Artık neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt edemiyorum.

"İyi değilsin." Bana doğru temkinli bir şekilde elini uzattı. "Sen hastasın Elzem, hep böyleydin." Değilim ama annem beni deli etmeye çalışıyordu. Belki de gerçekten öyleyim, kahretsin sağlıklı düşünemiyorum!

Mahzende yeterince ışık olmaması beni kötü etkiliyor olabilirdi. "Şu ışığı açar mısın? Karanlıktan korktuğumu biliyorsun." Evet, böyle olmamın sebebi yetersiz ışık olmalı. Burada sadece iki kandil olduğu için gereken ışığı sağlamıyordu.

Etrafına bakarak yutkundum. "Işıklar açık Elzem."

"Hayır değil!" Bağırarak bağlı olduğum zincirleri çekiştirdim. "Yine aklımla oynuyorsun! Burada kalayım diye beni delirtiyorsun!" Başımı kaldırıp saçlarımın arasından ona yalvardım. "Anne artık bitmeli bu işkence..." Birbirimize yeterince zarar vermiştik. Yirmi dört yıllık bir tutsaklıktan sonra beni kendisinden azat etsin artık.

"Ne hakkında bahsettiğini bilmiyorum ama bir terslik var sende."

"Seni ben öldürdüm!" On yılın ardından avazım çıktığı kadar bağırdım. "Ben seni öldürdüm anne! Kendime unutturamadığım tek şey bu oldu!" Artık dayanacak gücüm kalmadığı için ellerimi yere bastırıp yüksek sesle ağlamaya başladım. "Neden katilin ben değilmişim gibi davranıyorsun? Anne ben yıllardır kardeşimin yüzüne bakamadım. Itır, gör beni Elzem, diye yalvardıkça ben onu görmezden geldim. Yaşarken bizi ayıramadın ama ölümün öz kardeşimle arama aşılmaz bir uçurum koydu. Her ikimizde bir türlü o uçurumu kapatıp ulaşamıyoruz birbirimize. Çünkü ben Itır'a baktıkça hep kendi günahımı gördüm." Konuşmalıydı artık. Bana kin kusup içindeki zehri akıtmalıydı. Böylece bununla yüzleşme cesareti bulabilirdim çünkü ben artık daha fazla bununla yaşamak istemiyorum. Bana o günü hatırlatan nefret ettiğim şeyleri hayatımda tutmak istemiyorum. Ben artık Suzan'ın torunu Elzem olmak istemiyorum ki. Bu yüzleşme olmadıkça kendimi ondan kurtaramam.

Bir ölüm benden her şeyimi almıştı ve almaya da devam ediyordu.

"On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava zifiri karanlık, dışarıda giz ve gizin içinde bir çocuk."

Ben bu şarkıyı öyle bir gece de besteledim ki, tanık olduğum şeyler akla hayale sığmazdı ve sığmadı...

"Bu kadar kolay değil Elzem." Dudakları kıvrıldığında ruhundaki acımasızlığı soluyorum. "Benim yerime bir iblisin kızını seçmenin bedeli bu kadar basit değil. Seninle bu konuyu konuşarak huzur bulmanı sağlamayacağım." Vicdan azabı çekerek sürünmeye devam et diyordu bana. Suçluluk çek ki, kardeşinle aranda olan o uçurumu hiç kapatma diyordu.

"Üzgünüm ama Itır için gözden çıkarmayacağım kimse olamaz. Tüm ailem bir yana ve Itır bir yana olsun, ben hepsini bırakıp Itır'ı seçerim anne." Belki kardeşime sevgimi gösteremiyordum. Belki Itır gibi bunu sevgimi çok sık söyleyemiyordum, ama Itır benim sahip olduğum her şeydi. Annem bedenini bir iblise satmıştı. Babam ve erkek kardeşlerim her şeyi

bilmelerine rağmen kendilerini kurtarıp bizi bırakmıştı. Yanımda kalan bir tek İtır olmuştu. Anneannemin ona yaptıklarına rağmen ve hep öteki kardeş olmasına rağmen beni hiç bırakmamıştı. Konakta kalmak ona hep acı vermişti ama beni o kadar çok seviyordu ki, bırakıp gidemiyordu. Benim prensesler gibi büyüdüğüm konakta, benimle kıyaslanıp bir zavallı gibi yaşamasına rağmen gidemiyordu. İşte bu yüzden İtır benim değerlim. Aynı konakta farklı hayatlar yaşadığımız kardeşimi herkesten çok seviyorum.

Evet, o yıllarda her şeyin farkındaydım. Ama konağın hakimiyetini ele alıp kardeşimi herkesten korumam için biraz daha büyümem gerekiyordu. Bir süre daha üç maymunu oynayıp doğru anda atağa geçmem gerekiyordu. Ve ben on dört yaşına girince kaderimi kökünden değiştiren bir ölüm yaşandı. Oysaki planlarımın arasında birini öldürmek hiç yoktu ki...

"O günü hatırlamaktan hep kaçırıyorsun değil mi?" Annemin alay eden sesi beni düşüncelerimden çıkarmıştı. "Yüzleşmek istediğini söylüyorsun ama kendi düşüncelerinde bile o günden hep kaçırıyorsun." Yaşadığımız travmalardan kurtulmak kolay değildi.

"Beni çöz lütfen ve bunu konuşalım artık." Hatırlamak istemiyor oluşum hatırlamayacağım anlamına gelmiyor. "Çöz artık beni anne."

"Bunu benden sen istedin!" diye bana bağırdı. "Ebrar yemek getirmek için gecikmişti ve ruhlara olan açlığın yüzünden bunu benden sen istedin!" Ne yani kimseye zarar vermeyeyim diye ben mi istedim zincirlenmeyi? Hayır! Böyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum. En son Gardiyan gidince onun verdiği elmayı yemiştim ve kendimi burada buldum.

"Gitmemi istemiyorsun anne." Dudaklarım titredi, ağlayamadım. "Beni buraya kapattın ve deli ederek yanında tutacaksın!" Günlerdir beni çıldırttığını neden görmüyordu.

"Sana olan şeylerle bir ilgim yok." Ayağa kalkarak omuzlarını dikleştirdi. "Sen hastasın ve ben seni iyileştireceğim. Nefret ettiğin şeyleri benimsemen ne denli bir hasta olduğunu kanıtıyor. Meliz'e bile sevgi duyacak kadar hastasın!" Mahzenden çıkarak kapıyı üstüme kilitleyince, "Asıl hasta sensin!" diye peşinden bağırdım. "İkimizi bu hâle getiren sadece sensin..."

"Anne gitme!" Ayağa kalkarak yürüdüm ama bileklerimdeki zincirin uzunluğu kapıya yetişmiyordu. "Burası çok karanlık!" Dizlerimin üzerine düşünce ağlayarak yumruklarımı yere geçirdim. "Ben karanlıktan çok korkarım anne..." Kısık fısıltım hıçkırıklarımın içinden kaybolurken, beni öldürüyordu farkında değildi.

Nefret ettiğim her şeyi hayatımda tutmam ona göre delilikti. Oysaki bana nefreti sevdirmeyi de o öğretti! Karanlık beni korkutuyor ve uzun süre karanlıkta kalırsam bu korkudan kurtulacağımı düşünüyordu. Saçmalık! Karanlıkta kalmak ondan daha fazla korkmamdan başka bir işe yaramıyordu. Artık her karanlıkta kaldığımda bu mahzende yaşadıklarımı hatırlayıp daha fazla korkacağım! Beni zehirliyordu ve gördüğüm halüsinasyonları aklımı kaçırdığıma yoruyordu. Bu kadın beni tedavi etmek isterken iyice çıldırtıyordu ama haberi yoktu! Zaten amacı da tedavi etmek değildi ki.

Bende hastalıklı bulduğu her şeyin sebebi oydu. Şimdi neyin tedavisi!

15 yıl önce.

"Elzem yakala!" İtır'ın bir anda bana doğru attığı top, göğsüme çarpıp yere yuvarlanmıştı. Yağmur yağdığı için bahçe ıslaktı ve çamurlu topu bana fırlatan kardeşim, elbisemin çamur olmasını sağlamıştı.

"Sen ne yaptın İtır?" Üzülerek daha bu sabah giydiğim kırmızı tişörtüme bakıyordum. "Üzerim kirlendi."

"Şunu keser misin Bayan Kontrol Delisi." Yine bana taktığı lakabı söyleyerek yanıma gelmişti. "Dokuz yaşındasın ve bu yaştaki çocuklar temiz olmaz." Kendisini gösterince erkek gibi olan kısıcık saçlarının dağınıklığına ve çamur içinde kalmış kıyafetlerine tiksinererek baktım. "Fidan Hanım'a seni yıkamasını söyleyeceğim. Bir sıçana benziyorsun."

"Ve bu sıçan senin kardeşin."

"Ne yazık ki öyle."

"Dedi: konağın prensesi." Yere uzanıp çamurda yuvarlanınca tiz bir çığlık attım. "İtır! Domuz gibi çamurdan yuvarlanarak ne halt ediyorsun?" Beni dinlemeden yüzü dahi çamur olana kadar yuvarlanmaya başladı. "İtır kes şunu!" Ona bağırdığımda gülerek daha fazla yuvarlanmaya başladı. "Ben senin gibi bir korkak değilim Elzem. Çocuk olmanın hakkını veriyorum." Ayağa kalkarak yanıma gelip bana elini uzattı. "Hadi Elzem, birazcık çamur seni öldürmez." Kir içindeki elini tutmamı bekliyor olamazdı değil mi?

"Üzerimi değiştirmek için odama gidiyorum ve sende bu davranışın yüzünden cezalısn. Bugün seni ben çalıştıracam ve tüm ödevlerin bitecek." Ona sırtımı döndüğüm esnada kolumdan tutarak beni yere savurdu. Kalçalarımın üzerine çamurun içine düşünce, sinir krizleri geçirerek bağırdım. "Beni çamurun içine ittin İtır! Sabaha kadar ders

Çalışmanı sağlayacağım!" Ona ceza vermemden rahatsız oluyordu ama ceza almak için elinden geleni yapıyordu!

Kalkmaya yeltendiğimde gülerek üzerime atlayınca beni altında ezdi. "Cezayı kabul ediyorum, ama öncesinde kardeşimle biraz oynayacağız." Omuzlarıma bastırarak sırtüstü yere düşmemi sağladı ve karnımın üzerine oturdu. Yerdeki amurları avuçlayıp yüzüme ve saçlarıma sürünce bağırarak onu itmeye çalıştım. "Kes şunu!" Benden güçlü olduğu için onu üzerimden atamıyordum ve her yanım çamur olmuştu!

"Bunu sen istedin İtır!" Bu sefer onu itmeyi başardım. Daha doğrusu omuzlarını kavrayıp yere düşmesini sağlayınca, üstüne çıkmayı başarmıştım. "Bu nasıl bataklık canavarı?" amuru avuçlayıp ben onun yüzüne sürünce gülerek benden kurtulmaya çalışıyordu. "Sen hiç bymeyeceksin İtır." Sinirlerimi bozduğu için güldüğüm esnada beni üzerinden atmıştı. Birbirimize amur fırlatırken onun neşeli gülüşleri beni güldürüyordu ve farkında olmadan eğlenmeye başlamıştım.

"Elzem Akay! Bu ne sorumsuzluk!" Anneannemin kızgın sesini duyunca her ikimizin de gülüşü kaybolmuştu. İtır'a uymam büyük hataydı. Benim bu tür eğlence anlayışım olamazdı.

Kardeşim ve ben yavaşça ayağa kalkarak anneanneme doğru döndük. Her ikimizde çamur içinde kalmıştık ama onun kızgın gözleri sadece İtır'ın üzerindeydi. "Sonunda kardeşini de kendine benzettiğin için mutlu musun?" Doğrudan İtır'a kızılıyordu.

İtır'ın geriye doğru attığı adımı gördüm. "Onu korkutuyorsun anne." Anneannemin yanında fazla ürkek davranıyordu.

Yüzünü buruşturarak üzerimdeki çamurlara baktı. "Sana yaptığı bu şeyden sonra korkması da gerekiyor!"

"Yanlış, benim olduğum yerde korkması gerekmiyor." Küçücük boyumla yürüyüp karşısında durdum ve başımı kaldırıp ona baktım. "Benim hatamdı. Onu çamura iten bendim." Buna inanmadığını biliyorum ama aksini savunacak delilleri yoktu.

"Demek senin hatandı." Tebessüm etti. "Hadi gel seni temizleyelim." Uzattığı eline yutkunarak bakıyordum, ama yanımda İtır olduğu için tebessümüne karşılık verdim. "Gidelim anne." Onun elini tuttum ve annemin yanında duran kahyaya döndüm. "İtır'a odasına kadar eşlik edin ve banyo yapmadan odadan çıkmasına izin vermeyin." Bunları söylerken İtır, imrenerek annemin elimi tutan eline bakıyordu. Ne denli bir şeyi arzuladığından haberi yoktu.

Konağın güneşi olmak da kolay değildi ki, herkes karanlığını seninle besliyordu.

Odama girince içeriden kapıyı kilitleyen anneannem, derin nefes almamı sağladı. Sandalyeye çıkarak eteğimi dizlerime kadar topladım. Dolabın üstüne koyduğu ince değneği alması uzun sürmedi. Kavak ağacından yapılmış bir değnek ama çok fazla acıtan bir şey işkence aletiydi. Sırf bu yüzden hep pantolon veya uzun etek giyerdim, çünkü hatalarım için beni cezalandıran çok fazla şey vardı hayatımda. "Onu korumak için yine bana yalan söyledin." Arkama geçtiğinde soluğumu tutmuştum. "Bunu sana yapmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun değil mi?" Çıplak bacaklarımın arkasına kamçı gibi değen değnek ile inledim. "Bana cevap vermedin Elzem." İkinci kez vurdu. "Cevapsız kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun." Tekrar vurdu, hep vururdu...

"Bana zarar vermekten hoşlanmıyorsun." Darbelerini hafifletsin diye ona duymak istediği şeyi söyledim. "Bir dersini kaçırdın," dedi ve daha şiddetli bacaklarımın arkasına vurdu. Günün yarısı okulda geçiyordu ve kalan yarısı ise evde özel hocalardan ders alarak geçiyordu. Kendim için eğlenerek yaptığım hiçbir şey yoktu ki...

"Telafi edebilirim. Ah!" Her defasında daha sert vurduğu için dizlerim titriyordu. Tırnaklarımı avuçladığım eteğime geçirmiştim ve nefes nefese bunun bitmesini bekliyordum. Dizlerim bükülüyordu heran sandalyeden düşebilirim.

"Hata yaptın Elzem. Ortada bir hata varsa cezası da olmalı." Bunu o kadar sık söylüyordu ki, artık bende buna inanıyorum. Ben ne zaman hata yapsam ya canavar, ya da annem beni cezalandırırdı. Demek ki bu dünyanın kuralı buydu; hatalar cezasız kalmamalı.

İleride bunu hayatımın merkezine koyacağımı şimdilerde bilmiyordum.

Ter içinde kalana kadar bana vurdu. Gözlerim defalarca doldu ve ben her defasında ağlamamak için dişlerimi sıktım. Nihayet on beş değnek cezasından sonra bitince artık daha fazla dayanamadım ve sandalyeden yere düştüm. Beni kucağına alıp banyoya taşıdı ve kıyafetlerimi çıkardı. Hemen sonrasında ise buz gibi suyu üzerime açmıştı. Çılgılık atmamak için ellerimle dudaklarımı kapatırken, burnumdan nefes aldıkça burun deliklerimden garip sesler çıkıyordu. Anlaşılan cezam henüz bitmemişti. Saçlarımı sabunlayıp tüm bedenimi keselerken, en çok yara bere içinde bıraktığı dizlerime keseyi bastırıyordu. Köpüklü keseyi kanatırcasına yaralarım

sertçe sürüyordu. O kadar çok titriyordum ki, Itır ile oynadığım küçük bir oyunun bedeli çok ağır olmuştu.

Bir daha Itır ne yaparsa yapsın onunla oynamayacağım. Ne zaman kardeşime yakın olsam mutlaka kapalı kapılar ardında bunun cezasını çekiyordum.

Kapıdan dışarı çıkınca da bedenimdeki yaraları gizleyip, herkesin tahammül etmediği Elzem'e dönüşüyordum.

Bir çocuk olmak nasıl bir şey bilmiyorum, ama Itır bunu bilerek büyümeliydi.

Ben Itır'dan uzak durdukça anneannem onun canını yakmıyordu.

Banyodan çıktıktan sonra cezam bittiği için öfkesi geçmişti. Beni bir güzel kurularıp pamuklu pijamalarımı giydirmişti. Şimdi yatağın üzerine oturup kuruladığı saçlarımı tarıyordu. "Benden nefret mi ediyorsun Elzem?" Onun yanında oturmuş saçlarımı taramasını beklerken, "Evet," dedim. "Senden nefret ediyorum anne ve korkarım ki hep nefret edeceğim." Saçlarımı tarayan eli hareketsiz kaldı çünkü bunu duymaktan hoşlanmamıştı.

"Bunu nasıl söylersin? Sen nankörsün Elzem."

"Bağışla, ama sana yalan söyleyince beni cezalandırıyorsun."

"Hayatında hoşlanmadığın çok fazla şey olacak. Henüz çocuksun, anlamıyorsun ama nefret ettiğin tek kişi olmayacağım."

"Sorun değil, hepsinden nefret edebilirim."

"Nefret de zayıflıktır Elzem." Omuzlarımdan tutarak ona dönmemi sağladı. "İnsan nefret ettiği şeylerden korkar ve kaçır, ama sen bir korkak olamazsın. Bugün sana vereceğim ders; nefret ettiğin her şeyi sevmeyi öğretmek olacak. Bu günden sonra sevdiğin her şeyi hayatından çıkartıyorsun ve nefret ettiğin her şeyi sevmeyi öğreniyorsun. İnan bana bu seni daha güçlü yapacak." Çocuktum, henüz dokuz yaşında bir çocuktum ve ona inandım. Daha güçlü olmak için ona inandım çünkü inanmaktan başka seçeneğim yoktu. Üç gözyaşı dökmek için güçlü olmalıydım ve anneannem, bir çocuğun körpecik zihnini yıkamayı iyi biliyordu.

O günden sonra anneannemi sevmeyi öğrendim.

O günden sonra sevdiğim her şeyi hayatımdan çıkardım ve geriye bana sadece acı veren şeyler kaldı. Ve ben acıyı sevmeyi öğrendim.

Ama sevdiğim bir şeyi hayatımdan çıkaramadım. Bana bir tek onlar kalmıştı... Beyaz güller.

Aslında bölüm burada bitmiyordu. En az bu bölüm kadar devamı vardı ve çok önceden yazmıştım. Fakat yaşadığım sağlık sorunları yüzünden bir türlü düzenlemek için fırsat bulamadım.

Bölüm bunun iki katıydı ve onca ağrının içinde bugün hepsini düzenleyemezdim çünkü çok uzundu. Bende yarısını bugün düzenleyip sizin için atmak istedim. Bunu yapmamı sağlayan bugün hastanede ağrılarım için yaptırdığım iğne oldu. Etkisi yarına geçer büyük ihtimalle ama bugünlük rahat bir nefes almamı sağladı diyebilirim.

Ayın on sekizinde cerrahi bölümünde randevu aldım. Büyük ihtimalle o gün ameliyat için bana bir gün verirler ve ameliyattan sonra uzun süre bölüm atamayabilirim. O yüzden bu bölümün devamını da

bir an önce sizin için yayınlamak istiyorum. Çünkü asıl olay bölümün devamında yaşanıyordu.

Şimdi gelelim sorularımıza. Bu bölümde Elzem ve anneannesinin karmaşık ilişkilerini okuduk. Böyle garip bir anneanne ve torun ilişki bekliyor muydunuz?

Sevginin de tehlikeli boyutları vardır tıpkı Elzem ve Suzan Hanım da olduğu gibi. Elzem'i saplantılı bir şekilde seviyor ve onu yanında tutmak için yaptığı şeyleri yanlış bulmuyor.

Aynı şekilde tüm olanlara rağmen Elzem, hâlâ onu sevdiğini söylüyor ve Suzan Hanım'ın onu zehirlemesi bile Elzem'in ondan nefret etmesini sağlamıyor.

Her ikisinden birinde bir dengesizlik var ama cevabı bulmayı size bırakıyorum.

Bu arada Elzem'in ne zihinsel ne de bedensel bir rahatsızlığı yok. Evet garip alışkanlıkları var ama bunların hepsi çocukken edindiği alışkanlıklar. Benim bile normal bir çocukluğum olmasına rağmen farklı takıntılarım var. Elzem'in yaşadıklarını yaşasaydım kim bilir daha ne gibi takıntılarım olurdu. Neyseki benimkiler bir bardakta dudak payı bırakmamak gibi küçük şeyler. Bir şey içeceksem fincan veya bardağımda hiç boşluk kalmamalı. Sonuna kadar dolu değilse hayatta içmem. Neyseki herkes bu alışkanlığımı biliyor da, bardak taşma noktasına gelene kadar dolduruyorlar. Emin olun diğer takıntılarımı bilmek bile istemezsiniz.

Şimdi gelelim bu bölümde öğrendiğimiz bir diğer şeye. Suzan Hanım'ı öldüren kişinin Elzem çıkmasını bekliyor muydunuz?

Peki sizce çok sevdiği birini neden öldürdü?

Sık sık söylediği şarkı aslında bu ölümle bağlantılı. Eminim hepiniz o anı Elzem'in anılarında okumak istiyorsunuzdur. Öyle de olacak, Elzem anneannesiyse gerçek anlamda yüzleştğinde o günü hatırlayacak ve sizler neyin nasıl geliştiğini daha iyi anlamış olacaksınız.

Yeni bölüm bu bölümün devamı olduğu için şu anda hazır duruyor ama hemen atarsam bu bölüm yeterince oy ve yorum almaz. O yüzden bölümler ve oylar belli bir miktara yaklaştığında bölümü atacağım.

Şimdi gidip evdekilere biraz zorluk çıkartacağım. Hasta psikolojisi beni depresyona soktu ve sürekli değişen ruh halim çekilir gibi değil.

Sürekli çocuk gibi mızızlanmak kendime olan tahammülümü tüketmişken, rabbim eşime bol sabır versin.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. (Alırım bir tutam şifa duası)

(42) Kovulmadım, İstifa Ettim!

Ve ben anladım ki yanlış kalplerde sevgi bile uzun süre saflığını koruyamazmış.

Bir zamanlar her şeyim olan insana sesleniyorum. Ben aslında seni hiç sevmedim... Sevemedim.

14 Yıl Önce.

Gittikçe değişiyordum. Kendimdeki değişikliğin farkındayım ama bu değişimi yanlış bulmadığım için sorun etmiyordum. Eskisine göre daha katı kuralları olan ve her şeyi kontrol etme arzusuna sahip birine dönüşüyordum. Bu değişim tıpkı bir salgın gibi bedenime yayılıyor ve bana ait her şeyi alıp götürüyordu. Artık aynaya bakınca sadece içimdeki canavarın karanlığını görmüyordum. Aynaya bakınca kendi yansımamın dışında bir kişiyi daha görüyordum... Anneannem. Ona mı dönüşüyordum yoksa o mu beni kendisine benzetiyordu bilmiyorum, ama eski Elzem büyük bir hızla ölüyordu. O Elzem'i öldürüyorlardı ve ben buna seyirci kalıyordum. Canavar onun mezarını kazmış, anneannem ilk kurşunu sıkmış ve benden bir zamanlar olduğum Elzem'i gömmemi istiyorlardı. Öyle de yaptım... Kendi cesedimin üzerine ilk toprağı atan ben oldum. Şimdilerde olduğum kişi bana bile yabancı, ama şikayetçi değildim. Çünkü dönüştüğüm kişi daha az hata yapıyor ve acı çekiyordu. Tüm hataların bir cezası olduğunu bana öğretmişlerdi ve artık hataları karşısında ceza alan biri değildim. Aynı şekilde bana yapılan hatalar konusunda da cezalandıran kişiydim.

Bir tek İtır'ı bütün bunlardan muaf tutuyordum. O hata yapsa bile ne benim tarafımdan ne de bana zarar verenler tarafından cezalandırılmamalı. İtır, benim gibi hatalardan korkmadan büyümeliydi. Düşse kalka her şeyi öğrenerek olması gerektiği gibi bir hayat yaşamalıydı. Bende ki değişimin en büyük sebebi İtır'dı, çünkü daha güçlü olursam onu herkesten koruyabilirim. Şimdi Mara ile bahçede top oynuyordu. Ben ise oturduğum çardakta yüzümdeki tebessümle kardeşimi izliyordum. Neden bu konaktan

gitmiyor ki? Neden babam ve oğulları onu yanına almak için ısrar etmiyordu? Itır'ın buradaki varlığı elimi kolumu bağılıyordu çünkü anneannem beni onunla tehdit ederek her istediğini yaptırıyordu. Itır'a olan sevgim her geçen gün beni daha fazla incitiyordu.

Topu kaleye göndermek için çok hızlı koştuğu için düştüğünü gördüm. Yaz aylarında olduğumuz için yine askılı bir atlet ve kısacık bir şort giymişti. Düştüğü için diz kapağı yere sürtündü ve acıdı. Tam ona doğru koşacaktım ki, anneannemin terasta izlediğini görünce yeniden ödevlerime döndüm. Itır'a karşı olan bu nefretinin sebebini anlayamıyorum ama bu tavrı hiç hoşuma gitmiyordu. Kardeşime karşı olan davranışı hatalıydı ve onun da cezalandırılması gerektiğini düşünüyorum.

"Anne!" Aradan sadece on dakika geçmişti ki, Mara'nın ağlayan sesini duydum. Başımı kitaplardan kaldırıncı bu seferde Mara'nın yere düştüğünü gördüm. Kolunu tutarak ağlıyordu ama Itır hiç ağlamamıştı. "Anne çok acıyor!" Küçük bir yara için feryatlar kopararak ağlayan kızıl şeytan, yine çok abartıyordu. Arada Berna Hanım olmasaydı bu kızı hemen konaktan atardım. Her fırsatta benimle kavga eden hadsiz biriydi.

Bana karşı bir kıskançlık içindeydi ama neyse ki kardeşimle daha iyi anlaşıyorlardı.

"Anne Itır beni yere itti!" Ağlayarak bağırınca izlemek dışında müdahale etmedim. Hangi sıfatla Itır'a adıyla hitap ederdi? Itır bu konağın hanımlarından biriydi ve Mara, sadece bir hizmetçinin kızıydı. Kardeşimle oynamasını bile doğru bulmuyorum ama konakta Itır ile oynayacak tek çocuk oydu.

"Ben mi seni ittim?" Itır, yumruklarını sıkarak yerdeki kızın üzerine yürüdü. "Şimdi seni dövdüğümde yalan söylemek neymiş görürsün!" Bu kadar şiddet canlısı olması hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ona elini bile sürmeyeceksin Itır." Kalemi masaya bırakıp arkama yaslandım. "Bu kadar oyun yeterli. Eve gir ve sana banyo yaptırması için Fidan Hanım'ı bul."

"Ama bana iftira atıyor Elzem!"

"Sana açıklama hakkı sunmuyorum Itır, içeri gir dedim." Homurdanarak bana tersçe bakmasını sorun etmiyorum. Büyüdükçe her ikimiz de değişiyorduk. Ben daha kontrolcü olurken, kardeşim şiddetten zevk alan bir asiye dönüşüyordu. Neyse ki onun bu yanını sadece ben törpülüyordum.

Itır konağa gideceği esnada konaktan Berna Hanım çıktı. Yerde ağlayan kızını görünce, "Mara!" dedi ve ona doğru koşmaya başladı. Benim

annemin aksine kızı için endişelenmiş görünüyordu. Mara'nın yanında diz çöktü ve onun kolunu tuttu. "Ne oldu sana canım?" Berna Hanım sadece iyi bir aşçı değil, aynı zamanda Mara için sevgi dolu bir anneydi.

"İtir beni itti ve kolum acıdı anne," diye ağlayan Mara, ciddi anlamda sinirlerimi bozuyordu. Oyun oynarken olan küçük bir kazaydı ve on yaşındaki bir çocuğa göre çok fazla abartıyordu.

Berna Hanım onları izleyen kardeşime baktı. "Bu doğru mu İtir Hanım?" Bu kadına en çok bu yüzden saygı duyuyorum çünkü birilerini yargılamadan önce her iki tarafı dinlerdi. Tabii biliyordu kızının ne kadar işgüzar olduğunu o yüzden onun ipiyle kuyuya inmiyordu.

"Yalan söylüyor Berna teyze çünkü bana çarparak kendisi düştü. Gerçekten bu sefer ben bir şey yapmadım. Tamam dün onu dövdüğümü kabul ediyorum ama bugün ona elimi bile sürmedim." İtir'da en çok nefret ettiğim şey buydu. Konaktaki çalışanlarla fazla samimi ve hep onlara abla, teyze, amca gibi sıfatlar kullanırdı.

"Sana inanıyorum canım." Berna Hanım İtir'a gülümseyip Mara'ya döndü. "Gördün mü bak sen yanlış anlamışsın," dedi ve Mara'nın incinen kolunu öptü. "Şimdi geçti mi?" Mara hızlıca başını sallayınca, annesi onu kucağına alıp konağa doğru yürüdü. İtir ise onların arasında yutkunarak bakıyordu. Başını eğip dizindeki yaraya bakınca titreyen dudaklarını gördüm. Çocukların canı yanınca sanki annelerinin dudaklarında merhem varmış gibi o öpünce iyileşeceğini düşünürlerdi. İtir'ın da canı yanmıştı ve ağlayıp, *anne* diye sızlanacağı birileri yoktu.

Çimenlerin üzerine oturdu ve kollarını göğsünde birleştirip somurtması içimi acıttı. Anne sevgisini özliyordu çünkü bu hiç sahip olmadığımız bir şeydi. Başıma gelecekleri çok iyi bilmeme rağmen dayanamayıp ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Surat asınca hiç çekilmiyorsun İtir." Yanına oturduğumda ağlamaklı bir hâli vardı. "Annem neden bizi sevmiyor Elzem?" Cevabı bende olmayan bir soru sormuştu.

"Annem bizi seviyor İtir, sadece zor bir süreçte geçtiği gibi bizimle yeterince zaman geçiremiyor." Belki de ben buna inanmak istiyordum.

"Yetişkinler gibi konuşuyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Genelde hep yetişkinler gibi konuşursun." Görmeyi arzuladığı ve gördüğü Elzem arasında çok fark vardı.

Dizindeki yarayı gösterdim. "Acıdı mı?" Dudakları titreyince, kara gözleri dolu dolu bana bakarken başını salladı. "Çok acıdı..."

Eğilip yaralı dizine tüy gibi küçük bir öpücük kondurup doğruldum. "Şimdi?" Önce dizine baktı hemen sonrasında ise bana. Duygusal ruh hali o kadar hızlı değişmişti ki, ruhu gülücükler saçıyordu. "Artık acımıyor." Bana kocaman gülümseyip sımsıkı sarılınca güldüm. "Hâlâ banyo yapacağını biliyorsun değil mi? Bekle! Üzerindeki tozlarla bana sarıldın mı sen?" Homurdandığımda gülerek yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Ve sende az önce dizlerimin pis olmasını umursamadan yine ve yine yaralarımından öptün. Seni çok seviyorum Elzem." Yanağıma yine sulu bir şekilde öptü ve ayağa kalkıp konağa doğru koştu.

Elimin tersiyle yanağıma silerken, kaşlarımı çatarak arkasından bağırdım. "Lama gibi yüzümü tükürük yaptığına inanmıyorum!"

Koşmaya devam ederken yüksek sesle güldü. "Fazla huysuzsun Elzem. Korkarım ki on yaşında yaşlılık sendromu geçiren tek kişi oluyorsun."

"Odana geldiğimde banyonu yapmış ve uslu uslu ders çalışırken seni görmek istiyorum!" İlkokulda sınıfta kalan tek öğrenci olmayı başarmıştı.

"Banyo ve ders çalışmaktan nefret ediyorum." Bana doğru döndü. "Banyomu sen yaptırırsan ve derslere sen çalıştırırsan kabul ederim. Aksi takdirde bir ay boyunca ne banyo yaparım ne de ders çalışırım!" Bunları söyleyerek konağa girince ofladım. İtir bana yakın olmak için her yolu deniyordu, ama terasta kaşlarını çatarak beni izleyen kadından haberi yoktu.

"Yukarı gel Elzem." Anneannem terastan seslenip içeri girince derin nefes aldım. Anlaşılan yine canımı yakacak bir şeyler bulmuştu...

Annemden yaratamadığı kusursuz evlat figürünü benden yaratmaya çalışıyordu.

Çünkü bana hep, "Annen gibi zayıf ve aptal olamazsın!" derdi. Annem ne yaptı bilmiyorum, ama kendi kızının yaptığı hataları yapmamı istemiyordu.

"Annem yine canımı yaktı..." Aynadaki yansımama bakarken o kadar çok ağlamak istiyordum ki, ama bu bile yasaktı.

"Şunlara bak." Boy aynasına sırtımı döndüm ve eteğimi yukarı kaldırıp ona bacaklarımı gösterdim. Bacaklarımın arkasında hep değnek izleri vardı. Beyaz tenimde tıpkı bir kamçı gibi izler bırakmıştı.

"Sana niye bunları anlatıyorum ki?" Aynanın karşısına diz çökerek oturdum. "İkiniz de canımı yakıyorsunuz." Ama anneannemin aksine canavar beni dinliyordu. Ruhumda yaşadığı için çektiklerimi biliyor ve beni anlıyordu.

"Kim efendi kim köle?" Emekleyerek aynaya yaklaşıp kısık sesle konuştum. "Bedenim senin kafesin, ama senin tarafından acı çeken benim ve benim acım ile acıyan da sensin." Yansımama güldüm. "Çok karışık bir durum değil mi? Kim efendi kim köle? Bu sorunun cevabını sende bilmiyorsun." Bizi bir kısır döngüye mahkûm ettikleri için sorunun cevabı henüz yoktu.

"Aynanın karşısına oturmuş ne yapıyorsun?" Anneannemim sesini duyunca gözlerimi aynadan çekmedim. "Birinin özel alanına girmeden önce haber vermelisin anne," dediğimde adım seslerini duydum. "Bana görgü kurallarını öğretme küçük hanım. Bu konuda bildiğin her şeyi sana ben öğrettim," dedi.

"Ve bu seni kötü bir öğretmen yapar." Ayağa kalkarak odama destursuz giren kadına döndüm. "Öğrencisine bir şeyler öğreten bir eğitmen, söylediği şeyleri kendisi yerine getirmiyorsa saygıyı hak etmiyordur anne." Bana öğrettiği şeyleri kendisi çiğnememeliydi.

Odamdaki pencereyi açarken beni dinlediğini sanmıyorum. "Dadın hakkında konuşmalıyız Elzem. Ona ne yaptın?" İçeriye sızan günışığı saçlarına yansırken, saçlarını açık bırakınca çok daha güzel görünüyordu.

"Bu konuyu konuşabiliriz." Yürüyüp odamın kapısını açtım. "Tabii öncesinde odamdan çıkmalı ve girmek için benden izin almalısın." Bu tavrım karşısında afallamıştı. Onu odadan çıkarmamı beklemiyordu.

Eliyle şaşkın bir hâlde kendisini gösterdi. "Beni kovuyor musun?"

"Ne haddime." İçten bir şekilde tebessüm ettim. "Sana unuttuğun kuralları hatırlatıyorum. Senin öğrettiğin şekilde hareket etmem sence yanlış mı? Bunun için beni suçlayabilir misin?" Meydan okur gibi doğrudan gözlerine baktığımda, çok şey söylemek istiyordu ve söyleyecek bir şeyler bulamıyordu.

"Gittikçe hadsiz bir çocuğa dönüşüyorsun Elzem! Bu küstahlığın canımı sıkmaya başladı!" dedi ve dışarı çıktı. Bunun için beni cezalandıramazdı çünkü onun bana öğrettiği şekilde hareket ediyorum.

Tek sorun; ondan öğrendiğim her şeyi sadece başkalarına değil ona da uyguluyorum.

Bu her defasında onu çıldırtıyordu.

"Girebilir miyim?" Kapının dışında öfke krizleri geçiren kadına gülümsedim. "Tabii ki anne, sorman hata," dediğimde, yemin ederim her an bana tokat atacakmış gibi bakıyordu. Şiddet hayatımın merkezinde olduğu için açıkçası vursa bile sorun etmezdim.

"Bakıcımdan bahsediyordun, değil mi?" dedim. "Klinikte tedavi olduğunu duydum anne." Zarifçe sandalyeye oturdum ve çok sevdiğim böğürtlen tabağını önüme çektim. "Bana bakması için tuttuğun kadının bir akıl hastası çıkması seni üzmüş olmalı. Belki de dadı konusunda daha seçici olmalısın." Detaylıca araştırmadan herkesi konakta işe alırsa olacağı buydu.

"O iyiydi Elzem." Sırtını duvara yaslayınca hesap sorar gibi bana bakıyordu. "Seninle tanışmadan önce gayet iyiydi."

"Aslında benimle tanıştıktan sonra da iyiydi." Bir tane daha böğürtlen aldım. "En azından ilk altı ay iyiydi. Peki daha sonra ona ne oldu dersin?" Böğürtlenleri yerken aldığım lezzetli tat gülümsememi sağladı. Bu meyveyi çok seviyorum.

"Buna sen cevap vereceksin?" Neden suçlarcasına bana bakıyordu bilmiyorum.

"Ben küçük bir çocuğum anne." Balkonun cam kapısına bir şey çarpınca ayağa kalktım. "Beni neyle itham ettiğini anlayacağım şekilde söylemelisin." Bir çocuk olmama rağmen çocuk gibi davranmaya çalışmak çok garip değil mi?

Çıplak ayaklarla yürüyüp balkonun kapısını açınca, kapıya çarpan şeyin küçük bir kuş olduğunu gördüm. Beyaz bir muhabbet kuşuydu fakat yaralıydı. Eğilip onu yerden alınca yumuşak tüyleri kan içindeydi. Ruhundaki ölümü ve acıyı soluyorum. Nasıl yaralandı bilmiyorum ama onu kurtarmak için geç kalındığını biliyorum. Bunu nasıl bildiğim hakkında bir fikrim yoktu ama bazen yakınımıdaki tüm canlıların ruhlarını soluyordum. En karanlık dürtülerini ruhları ele veriyordu ve ben çoğunlukla çıplak ayaklarla gezerken bunu hissediyordum. Ölüm vardı bu kuşun ruhunda ama yoğun bir acı da vardı. Çok fazla titriyordu sanki acısını dindirmem için özellikle beni seçmiş gibiydi. Avucumdaki kuşu hafif sıkarak derin nefes aldığımda parmaklarıma bulaşan siyah şeyleri gördüm. Tıpkı bir sarmaşık gibi gözeneklerimin içine sızınca, küçük bir acı hissettim. Anneanneme sırtım dönük olduğu için bunu görmemişti. Acısı dinince hemen sonrasında huzurlu bir şekilde avuçlarımda ölmüştü.

Bazen bu tür gariplikler yaşıyordum, ama hemen sonrasında normalleşmek adına kendime unutturuyorum.

Anneannem yanıma gelince kuşu benim öldürdüğümü düşündü. "O kuşu bırakmalısın Elzem, artık yaşamıyor. O öldü, sen öldürdün." Son günlerde karşısında tehlikeli bir katil varmış gibi bana davranıyordu. Dadımın aklını kaçırmaması onu böyle düşünmeye itiyordu.

"Hayır o ölmeyi istedi ve ben sadece gerekeni yaptım." Küçük kuş bunun için bana gelmişti. Acısını alınca ruhu huzur bulmuş ve ölmüştü. Başımı kaldırıp anneanneme baktım. "Ortada bir hata varsa cezası da olmalı." Ve bu sözlerim endişesini bir tık daha arttırdı.

Onu ürkütüyordum ve bunu çoğu zaman gizlemiyordu. "Bir çocuğa göre fazla büyük sözler bunlar, bazen beni korkutuyorsun." Bir çocuğa bunları aşıl原因an ta kendisi değil miydi? Şimdi neden kendi eserinden korkuyordu?

"Bende anne," dedim iç çekerek. "Bende bazen çok korkuyorum ama kendimden değil." Ondan korkuyordum ve canavardan. Ona göre benim korkularım en azından yersiz değildi.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kısarak aptalı oynamıyor mu, cinnet geçirme sebebim! "Elzem bir şey var değil mi? Seni böyle değiştiren, çocuk olmaktan çıkaran bir şey var ve benden gizliyorsun?" Hiçbir şey gizlediğim yoktu çünkü bana olanların tek suçlusu oydu! Çocuk olmama izin vermeyen kadın, çocuk gibi davranmadığım için sebebi başka yerlerde arıyordu.

Hastaydı! Gerçekten hastaydı çünkü değişken tavırları normal değildi.

"Neden turta yapmıyoruz?" Bu konuyu değiştirmek için tebessüm ettim. "Bahçede böğürtlenleri toplayabilirim."

"Sık sık ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun Elzem?" Nereye mi? Çalışıyorum! Yakın korumam Sadık Bey, beni çiftlik evine götürüyordu ve en iğrenç işleri öğrenmeye çalışıyordum. Böylelikle tanıdıklarım herhangi bir şeyden şüphelenmezdi ve bende katı şartlarda bile hayatta kalacak deneyimi edinirdim.

Her konuda iyi olmak tek arzum. Bu konuda olan çabalarımı anlamayan Sadık Bey, sırrımı koruyordu.

Anneannemin hâlâ benden cevap beklediğini görünce esnedim. "Sanırım uykum geldi turtayı daha sonra yapsak sorun olur mu?" Bir adım atmıştım ki duraksadım. "Ah! Bu arada geceleri uyurken odanın kapısını kilitlemelisin anne. Dün gece kapın açıldı." Odasını kapısını hep açık bırakıyordu. Bunu doğru bulmuyorum. İçimde karanlık bir ruh varken o kapıyı açık bırakmamalı. Tek bir yenilğimle canavar özgür kalabilirdi.

"Kilitlemem için bir sebep mi var? Ve sen dün gece odama mı geldin?" Benden şüphe etmesi gerçekten yersiz bir endişe.

"Su içmek için kalktığımda açık olduğunu gördüm." Solgun yüzünü görünce kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Tanrım bu yüzünün hali de ne Suzan Hanım? Ah! Hayır, seni korkutuyor muyum? On yaşındaki bir çocuk korkutucu olamaz anne, yoksa olabilir mi?" Onunla biraz eğlenmek için

hafif alay ettiğimde sinirlenmişti. "Odana git Elzem, derhal!" Zaten odamdayım sadece balkona çıkmıştık. "Bence sende odana gitmelisin anne." Yanından geçerek içeri girdim. Ev işlerini öğrenmek için sürekli ortadan kaybolmam ve aklını kaçırmış dadım yüzünden bende şüphe ediyordu.

Pekâlâ itiraf ediyorum, o kadını azıcık çıldırtmak için fazladan birkaç şey yapmış olabilirim. Ama bu beni suçlu yapmazdı.

Şimdiki Zaman.

İki ay daha geçmişti. Bir suçlu gibi mahzenden geçirdiğim koskoca altmış gün daha! Tuvalet ihtiyacım için bahçeye çıkmama izin veriyordu, ama zehrin dozunu kaçamayacağım kadar arttırarak. Buraya ilk geldiğimde Macit benim için bahçede kabin şeklinde küçük bir tuvalet yapmıştı. Etrafına küçük ve kapalı bir çardak yaparak buradaki ruhların şüphelenmemesini sağlamıştı. Malum ruhlar acıkmadığı için bu tür ihtiyaçları olmuyordu. Ben zehir yüzünden acıdan kıvranırken anneannem koluma girerek beni bahçeye çıkartır ve işim bitince tekrar mahzene indirerek zincirlerdi. İki aydır banyo yapmadım ve iki aydır üzerimde hep aynı kıyafet vardı. Kustuğum kanlar beyaz elbisemde kururken, bu hücrede eski bir yatak dışında hiçbir şey yoktu. Ebrar her yemek getirdiğinde ona benimle ilgili farklı bahaneler üreterek gönderdiğini biliyorum. Aynı şeyleri Macit ve Takva'ya da yapıyordu. Anneannem usta bir yalancıydı.

Şimdi ise tükenmiş bir hâlde Savcı'yı izliyorum. Yansıması tam karşımdaki duvardaydı. Odasında endişeyle dönüp dururken sebebini anlıyorum. Takva hergün beni ziyaret eder ve nasıl olduğumu Savcı'ya anlatırdı. Fakat şimdi uzun zamandır benden haber alamadığı için Savcı'ya söyleyeceği bir cevabı yoktu. Beni merak ediyordu.

"Neredesin..." Sessizce söyledikleri kulaklarımda çınlarken, en az benim kadar kötü bir haldeydi. Keşke onun yüzünü bu kadar puslu görmeseydim ama yansımasıyla yetinmek zorundayım. Hologram gibi hiçbir şey net değildi.

Bazen çağrısına cevap vermeyi çok istiyorum fakat bu beni onun kölesi yapardı. Yeniden birilerine bağlı olmamak için hiçbir çağrıya cevap vermiyordum. Sadece köle ve efendi ilişkilerimdeki bağlar değil, aynı zamanda pusulamdaki mühür de kırılmıştı. Artık Savcı'nın kölesi değilim

ve Gediz'de benim kölem değildi. Aynı zamanda Ammamet ile olan bağımız da kopmuştu. Artık ruhlarımız birbirine acıyla bağlı olmadığı için o da özgürdü. Dilediği her şeyi yiyebilirdi çünkü ona söz verdiğim gibi buraya gelerek onun üzerindeki lâneti kaldırmıştım. Tüm bağları koparan yaşarken Ölüler Diyarına gelmemdi. Geri dönsem bile o bağlar artık yeniden eski düzenine dönmezdi. O yüzden kimsenin çağrısına cevap vermiyorum çünkü bu sonsuza kadar o kişinin kölesi olmamı sağlardı. Yeni ve kalıcı bir bağ istemiyorum.

Duyduğum adım sesleriyle hemen Savcı'yı düşünmeyi bıraktım ve böylece görüntüsü kayboldu. Anneannem yukarı çıkan merdivenlerden inerek yanıma geldi. "Uzun uzun düşündüm Elzem." Bir eli neden arkasındaydı? Ne saklıyordu? "Ne yaparsam yapayım hastalıklı zihnini tedavi edemeyeceğimi anladım." Asıl sorun onun beynindeydi ama bunu anlamak istemiyordu.

"Seni sonsuza kadar yanımda tutacak bir yol buldum." Yanımda diz çökünce ruhunda soluduğum bu tehlike de neyin nesiydi? "Anne sen mümkünse düşünme işini bana bırak..." Cümlemin devamını getirmemi engelleyen şey, bir anda arkasında çıkardığı hançeri kalbime doğru savurmasıydı. Evet, bulduğu çözüm beni öldürmekten geçiyordu.

Başıma ne geldiyse hep çok sevdiklerim tarafından geldi.

Mümkünse bir süre kimse beni sevmesin.

Savcı, anneannem ve Itır! Bu üçü beni çok sevdiği için bu haldeyim.

Son anda bileğini tutarak kalbime doğru yol alan bıçağı durdurmayı başarmıştım. "Anne dur artık!" Ona bağırdığım esnada yüzüme attığı tokatla dikkatimi dağıtmıştı. Daha ben ne olduğunu anlamadan bileğini kurtarıp ikinci kez saldırdı. Keskin bıçak koluma saplanırken, bu kadar ileri gideceğini beklemiyordum.

"Sana dur dedim!" Yüksek sesle bağırarak onu ittim ve kendimden uzaklaştırdım. Tekrar üzerime atılacağı esnada elimi yere bastırdım. "Ruhunu emmek için sana dokunmama gerek yok!" Parmaklarımın olduğu zeminde çatlaklar çıkmaya başladı. Bu çatlaklar zemini yararak onun ayağının altında durmuştu. Düştüğü yerde ayağını çekeceği esnada, "Sakin!" diye onu uyardım. "Kımıldadığın an beslenmeye başlayacağım ve altı ayın açlığını çekerken beni zorlamamanı tavsiye ederim. Seni bir kere öldürdüm yine yaparım anne!" Beni öldürmeye teşebbüs edecek kadar aklını kaçıran birine karşı daha fazla sabırlı olamam.

Koluma sapladığı bıçak hâlâ dururken, kanlar akan kolum çok acıyordu. "Bunu istesen de yapamazsın." Benimle alay ediyordu. "O iblisin kızı söz konusu olmasaydı ilkinde de yapamazdın." Leş gibi olan hücrenin içini gösterdi. "Hani nerede Itır? Seni bir ölüme teşvik edecek Medusa'nın kızı nerede?" Itır, Medusa'nın ruhunu taşıyor olabilirdi ama annemin rahminde yaşam buldu. Babamın genlerini taşıyor ve bu onu benim kardeşim yapmak için fazlasıyla yeterliydi.

"Hayvan eğitmenleri vahşi bir hayvanı nasıl terbiye eder bilir misin Elzem?" Umarım bahsettiği eğitmen kendisi ve hayvan dediği de ben değilimdir.

"Lütfen," dedim. "Aydınlat beni." Kahretsin! Kolumdaki yara dayanılacak gibi değildi.

Gözlerime bakarak sırttı. "Sirkte çalışan bir hayvan terbiyecisi yavru fili kalın bir direğe bağlar. Zavallı hayvan günlerce uğraşır ama kendisini bağlı olduğu zincirlerden kurtaramaz. Arada yıllar geçer ve yavru fil artık bir yetişkindir. Tüm bu süreçte eğitmeni ona birçok şey öğretmiş ve onu eğitmiştir. Daha sonra eğitmeni koskoca fili ince bir bambu sopasına bağlar ama fil kurtulmak için hiçbir şey yapmaz. Oysaki küçük bir çabayla bağlı olduğu bambu sopasını kırıp özgür kalabilirdi ama bunu hiç denemez. Peki neden?"

"Çünkü hâlâ geçmişte yaşadıklarıyla hareket ediyordur."

"Evet," dedi gözlerime bakmaya devam ederek. "Tıpkı senin gibi..."

"Beni bir file benzettiğini mi söylüyorsun?" Dayanamayıp güldüm. "Araf'ta beş kilo verdiysem Ölüler Diyarında bunun iki katını sayende verdim. Bu mahzende artık kaburgalarım bile sayılırken bence fil iyi bir benzetme değil." Burada geçirdiğim altı aylık bir sürede haddinden fazla zayıflamıştım.

"Hâlâ anlamadın, değil mi?"

"Benim anlayamayacağım bir şey olamaz anne." Nefes nefese kısık bir sesle konuştum. "Eskiden senden kurtulmak için her şeyi yaptım ama başarısız oldum." Dişlerimi sıkarak çektiğim acıya dayanmaya çalışıyordum. "Şimdi ise her şeyi başaracak kadar güçlüyüm, fakat iki ayı geçkin bir süredir mahzende olmama rağmen bir şey yapmıyorum." Doğa'ya sesimi duyurabilir ve nerede olduğumu Savcı'ya söylemesini isteyebilirdim. Savcı hiç vakit kaybetmeden Takva ve Ebrar'ı buraya göndererek beni kurtarabilirdi. Savcı'nın yardımına gerek kalmadan anneannemin ruhunu emerek de buradan çıkabilirdim. En basitinden tuvalet

bahanesiyle dışarı çıktığımızda bağırarak birilerine sesimi duyurur ve yardım isteyebilirdim. Hatta üst katta yemek getirmek için gelen Ebrar'ın sesini duydukça burada gürültü yapıp onun dikkatini çekebilirdim. Evet, ondan kurtulmak için çok fazla seçeneğim vardı.

"Ama yapmadın ve asla yapamayacaksın." Kendini beğenmiş bir gülümseme sergiledi. "Çünkü sen henüz bebekken kafanın içinde yer edindim. Bunu çok istediğin hâlde asla benden kurtulamayacaksın. Ben değil, sen bunun olmasına izin vermeyeceksin." Haklıydı, beni daha çocukken zehirlemişti ve onu zihnimden söküp atmak hiç kolay değildi. Bu benim elimde olan bir şeydi ama bir o kadar da kurtulmak imkânsızdı.

Elimi yerden çektim ve kolumdaki bıçağı kavrayıp sertçe çıkardım. Dudaklarımdan dökülen inilti eşliğinde bıçağı yere koydum ve ona doğru ittim. "Ama bir konuda yanılıyorsun. Ben burada geçirdiğim günlerde kendimi kurtarmadıysam bunun sebebi üzerimdeki etkinden dolayı değildi." Şimdi onunla olan göz temasını kesmeyen bendim. "Ne kadar ileri gideceğini görüp üzerimdeki etkini bitirmek içindi. Hayatımın en korkunç iki ayını bana yaşattığın için teşekkür ederim. Bu son olanlar sana olan takıntımdan beni kurtardı anneanne..." Yirmi dört yılın ardından ilk kez ona anne demek yerine olması gerektiği gibi anneanne demiştim.

Herkes haklıydı o benim annem değildi.

Ve ben yıllarca içimdeki anne özlemini canımı yakan birinden bulmaya çalışmışım.

"Elzem..." Tüm kelimeler tükenmiş gibi susmuştu. Yeşil gözleri titreşiyor, mümkün olsa hüngür hüngür ağlayacak gibi bakıyordu. Ona *anneanne* diye hitap etmemin anlamını iyi bildiği için bu haldeydi. Ben onu annem yerine koymuş ve özelleştirmiştim. Her defasında bana acı verse de çok sevmiştim. Evet, bir hata yapmış ve onu öldürmüştüm, ama o gün ölen aslında sadece bendim. Anneannemi kendi kafamda öyle bir yere koymuştum ki, o bile yıkamamıştı bende ki yerini. Fakat şu iki ayda sustum ve yapacaklarını izledim. Hergün bana canımı yakacak zehirler içirdi. Hergün benim kan kusarak acılar içinde kıvranmamı izledi. Yetmedi beni öldürmeye kalkıştı ve bu bende ki yerini yıkmak için yeterliydi. Çünkü ben onu öldürmeye mecbur kaldım ama o, beni öldürmeyi bencilliğinden dolayı istiyordu.

Kesik bir soluk içime çektiğim de onun gözlerine bakarken buruk bir tebessüm dudaklarıma kondu. "On yıllık bir esaret işte bugün son buldu anneanne..." Son söylediğim kelime belki de ilk kez bir ruhun ağladığını

görmemi sağladı. Ruhlar ağlar mıydı? O bana ağlıyordu. Yeşil gözlerinden bir damla gözyaşı akarken, "Seni bırakamam, bana kalan sadece sensin," dedi. Beni kendisine mahkum edip yalnızlaştırmak istiyordu. Yıllarca yaptığı gibi...

Ellerimi kanayan koluma bastırırken hıçkırdım. "Bana sadece acı verdin..." Dudaklarımdan sızan kanlarla iç çektim. Bu son yaptığıyla annem olmaktan çıkmıştı. "Annem bir iblise kanacak kadar zayıf biriydi ve sen kaybettiğin kızının yerine beni koydun. Annemin yaptığı hataları kendi suçun bildin ve aynı şeyleri tekrar yaşamamak için hayatımı cehenneme çevirdin. Bir çocuk hata yapmaktan korkarak büyürse o çocuk, çocuk olmaz ki anne. Çünkü sadece yetişkinler yaptıkları şeylerin sonuçlarını düşünürler, ama çocuklar ilerisini görmeyecek kadar masumlar. Senin bencilliğin benden her şeyimi aldı. Sen anneanne, sen ruhumdaki canavardan daha fazla acı verdin bana. O mecbur kaldığı için kanattı ve kanattıkça o da acı çekti. Fakat sen bencilliğin yüzünden beni kanattın ve acım seni hiç acıtmadı. Asıl canavar hep sendin..." Kendi kanından olan birini öldürmek kolaydı, zor olan bununla yaşamaktı. Ben bunu mecbur kaldığım için yaşadım ama o, bile isteye bununla yaşamayı arzuluyordu.

Kendisini toparlayıp ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bıçakta zehir vardı ve sana verdiğim diğer zehirlerden daha güçlü. Dakikalar içinde öleceksin Elzem. Dışarıda küçük bir işim var ama döndüğümde ruhun için kapıyı açacağım." Acı çekercesine gözlerini kaçırды. "Bedenini kimse görmeden arka bahçeye gömeriz." Bunları söyledi ve gitti. Beni öldürmeyi aklına koymuştu.

Beni sonsuz gibi bir evrene hapsedmeye kararlıydı, ama burada hiç güneş doğmuyordu ki. Hep gri ve karanlık...

Çok değil sadece on dakika geçmişti ki tünelin sonundaki ışığı görür gibi oldum. Kalp atışlarım büyük bir hızla yavaşlarken artık çok acı hissetmiyorum. Sadece kolumdaki yara değil aynı zamanda bedenimdeki zehir de beni sınıra getirmişti. Bir yanım ölüme teslim olmak istiyordu ama diğer yanım geride bıraktığım kişiler için yaşamak istiyordu. Direnmeyi bırakıp kendi kanımın içinde boğulurken ölümü bekledim. Vücut ısım gittikçe daha hızlı düşüyordu ve ben acılar içinde kıvranarak teslim oldum. Belki de benim kaderimde sevdiklerimi yeniden görmek yoktu. Gözlerimin önünde kara gözlü küçük bir çocuğun hayali canlandı, içim acıdı. Zihnimin puslu duvarları arasında sıkışan benliğimle mücadele ederken dudaklarımda

tek bir isim döküldü. "İtır..." Seni affettim kardeşim peki sende beni affeder misin?

Gözlerim kapanmak üzereyken mahzenin kapısı âdete savrulurcasına içeriye fırladı. Mentşeleri sökölüp duvara çarpan kapının şaşkınlığını yaşarken bilincimi tamamen kaybettim. Kapıyı öyle bir güçle kıran anneannem olamazdı. Zaten içeri girmek için de kapıyı kırmasına gerek yoktu çünkü anahtarı vardı.

Sayıklayarak gözlerimi açınca kendimi yine hafif karanlık mahzende bulmuştum. Ellerimi yere bastırarak ayağa kalkınca neler olduğunu anlayamıyorum. Başımı eğip vücudumu kontrol ettim ama hâlâ yaşıyordum. Çok garip bıçaktaki zehir yüzünden ölmem gerekirken yaşıyorum. Duvarın dibinde duran kapı iyice kafamı karıştırırken, acıyan boynuma tutarak mahzenden çıktım. Ağzımdaki bu iğrenç tat da neyin nesiydi? Her an kusmamı sağlayacak kadar farklı bir tat vardı. Üst kata çıkınca aylar sonra ışığı görmek sinirlerimi bozduğu için kendimi ağlarken buldum. "Çok korkunçtu," diye hıçkırdım. Tek bir kandilin cılız ışığıyla mahzende geçirdiğim iki ayı kimse bana unutturamazdı. Anneannem bende büyük bir travma daha bırakmayı başarmıştı.

O bana işkence etmeyi hiç bırakmıyor ama son yaptıklarını hak etmemiştim ki.

Kulübenin içine hızlıca göz gezdirince henüz dönmediğini anladım. O gelmeden hemen buradan çıkmalıyım. Kapıya doğru koşarken boynumdaki acıyı tekrar hissedince, baskı uyguladığım elimi boynumdan çektim. Parmaklarıma bulaşan kan beni şaşkına çevirince hemen pencereye doğru koştum. Yansımama bakınca boynumdaki kanlar beyaz elbiseme doğru akmıştı ama şimdi kanamıyordu. Koltuğun üzerindeki bezi aldım ve boynumdaki kanı silip tekrar baktım. Aman tanrım boynumda diş izleri vardı! Sanki biri kanımı emmiş gibi küçük delikler vardı! Ne yani bu kahrolası yerde vampirler de mi var? Yansımama dikkatli bakınca dudaklarımin çevresindeki kanı görünce yutkundum. "Bu da ne demek oluyor?" Dilimdeki o rahatsız edici tat aslında kan mıydı? Boynumda diş izleri var ve kan içmiş gibi dudaklarımda kan var. Lanet olsun! Bütün bunların anlamı nedir?

Kendi kanımı içmiş olamam çünkü boynumdaki izleri açacak kadar sivri dişlerim yok!

Geriye son bir ihtimal kalıyordu. Biri kanımı emerek vücudumdaki zehri aldı çünkü şu anda hiç zehirlenmiş gibi hissetmiyorum. Ve hemen ardından bana kendi kanını içirdi.

Peki bana kanını içirmesinin amacı neydi?

"Bunları sonra düşünürsün Elzem. Şimdi o cadı gelmeden hemen çık buradan!" Kendimi azarlayıp aceleyle bahçeye çıktım. Hiç vakit kaybetmeden bahçedeki baltayı aldım ve tapınağa doğru koşmaya başladım. Bana olanları daha sonra düşünebilirim çünkü şu anda önceliğim bu lânet yerden çıkmaktı!

Burada bitmedi Suzan Hanım. Kendimi senin anılarından kurtarmayı başardığımda yemin ederim bu yaptıklarının hesabını soracağım!

Kendime bir iyilik yapacağım ve birgün cesaretimi toplayıp kaçtığım her şeyle yüzleşeceğim!

Buradaki ruhların şaşkın ve sorgulayıcı bakışları eşliğinde koşmak hiç kolay değildi. Ruhlar kanamazdı ve ben kanlar içinde bir zombiye benziyordum. Herkes benim aslında bir ölü olmadığımı çoktan anlamıştı ve yarına bu haber hızlıca yayılacaktı. Yarın burada olmayacağıma göre olacaklar umurumda değil. Ölüler Diyarında onlarca tapınak vardı ve herkes ona en yakın olana giderdi. Bende öyle yaptım. Anneannemin kulübesine en yakın olan tapınağın bahçesine nefes nefese girdim. Devasa bahçede yürürken dua saati olmadığı için tapınağın koruyucu ruhlarından başka kimseler yoktu. Bir sarayı andıran tapınağın merdivenlerini çıkarak giriş kapısının önünde durdum. Çift kanatlı kapıyı bekleyen nöbetçiler yolumu kestiği için ilerleyemedim. "O bir ruh değil." Nöbetçilerden biri endişeyle yanındaki adama döndü. "Muhafızları topla hemen!" Beni durduramazlardı.

"Bence de çağır." Gözlerimi kapatıp açtığımda şimdi her şeyi kırmızı görüyordum çünkü gözlerimin yeşili Oyunbaz kırmızısına dönüşmüştü. "Böylelikle açlığımı hepsiyle dindirebilirim!" Ruhları bana doğru çekilirken son anda kontrolümü sağladım. "Bir an önce buradan çıkmazsam ruhlardan kendime ziyafet çekeceğim. Şimdi çekilin yolumdan!" Kapıları iterek tapınağa girdim. Bu saatten sonra kimse beni durduramazdı! O kadar öfkeliydim ki, anneannemin bana yaptıklarının acısını tapınaktaki her şeyden çıkarmaya başladım. Elimdeki baltayla gördüğüm her şeyi parçalamaya başladım. "Tanrılara saygılarını sun Elzem." Annemi taklit ederek yan yana duran tanrıların büstlerine yaklaştım. "Alın size saygı!"

Ateş tanrısını paramparça ettim. "Lânet putlar!" Yanındaki tabiat tanrısını da yıktım. "İnanmıyorum hiçbirinize!" Bağırarak baltayı her birine geçirdim. Sonunda beni gerçek anlamda çıldırtmayı başardıkları için haykırarak her birini parçaladım.

"Hadi durdursanıza beni!" Bir heykelin boynuna baltayı geçirip kafasını uçurdum. "Daha kendinizi koruyamıyorsunuz bana ne yapabilirsiniz ki! Bu arada dua etmek için beni zorla buraya getirdikleri hergün içimden size küfrediyordum!!" Evet, çıldırmıştım! Son bir yıldır yaşadıklarım nihayet sabrımı taşırdığı için tüm kontrolümü kaybetmiştim. Kınadığım barbarlar gibi elimde bir baltayla gördüğüm her şeyi parçalıyordum.

Ben bu tapınağı yıkarım! Varsa beni durduracak olan biri, buyursun gelsin!

Yarım saat sonra.

Nefes nefese kaldığımda buradaki muhafızların şaşkın bakışları eşliğinde her şeyi yıkmıştım. Ruhların oturduğu minderleri baltalamış, duvardaki tüm portre ve heykelleri kırmıştım. Sarmaşık çiçeklerini koparıp sunakları paramparça etmiştim. Muhafızlar bana bir şey yapamıyordu çünkü daha onlar harekete geçmeden ruhlarıyla besleneceğimi iyi biliyorlardı. Ben bu kadar öfkeliyken rahat durmaları onların açısından iyi bir şeydi. Şimdi baltanın metal ucu zemine sürtünürken yarattığım enkazın içinde yürüyordum. Dümdüz şekilde yürürken çıplak adımlarla attığım her adım öfkemi daha da körüklüyordu. Kiliseyi andıran tapınakta düz bir şekilde ilerlerken her adımım daha güçlü ve yenilmez hissediyordum. Çiçeklerle bezenmiş kürsüye çıkarak altı ruh ateşine doğru yürüdüm. Geriye yıkmadığım sadece bunlar kalmıştı. Sunaktaki yedi ölümcül günahı temsil eden ateşlere yaklaştım. Her bir günahın rengindeydi bu ateşler. Gurur için menekşe, kıskançlık için yeşil, öfke için kırmızı, tembellik için açık mavi, açgözlülük için sarı, oburluk için turuncu ve şehvet için maviydi. Her bir ateş, onların temsil ettiği günahın şeklini alan heykellerin birleştirdiği avuçlarında yanıyordu.

Elimdeki baltayı sıkıca tutarak gurur ateşine yaklaştım. Onu avuçlayan kadının heykeli gerçekten de gururun şeklini almıştı. Kibirli kaşları, büzdüğü dudakları ve herkese üstten bakan gözleriyle gururu iyi yansıtıyordu. Baltayı kaldırıp kadının öne doğru uzattığı kollarına geçirdim. Menekşe rengindeki ateşi tutan elleri yere düşünce ateş sönmüştü. Ateş

söndüğü an tapınakta ortaya çıkan sarsıntıya rağmen gurur heykelini paramparça ettim. Deprem etkisi yaratan sarsıntı, her balta darbesiyle büyüyordu. Böyle devam ederek tam altı heykeli parçalamış ve ateşi söndürmüştüm. Tapınakta ki kolonlar yıkılıyordu ve her şey sallandığı için tavandaki taşlar düşüyordu.

Sarsıntıdan dolayı güçlkle ayakta dururken, son heykel olan şehvete yaklaştım. Çırılçıplak heykele doğru baltayı savurmuştum ki, "Dur!!" diyen bir ses duydum. Başımı çevirince yıkılmaya başlayan tapınağın içine giren Ölüm Gardiyanlarının bir kısmını gördüm. Ebrar'da onların içindeydi.

"Son ateşi söndürürsen tapınak yıkılır!" Tüm Ölüm Gardiyanların'ın yüzü pelerin tarafından gizlenmişti ama bir adım öne çıkan bu konuşan kişi, hem kısa boyluydu hemde daha yaşlı. Sesi genç birini andırmıyordu ve bir kadın sesiydi.

"Benim de istediğim bu." Baltayı tekrar havaya kaldırdığım esnada, "Bunu yaparsan ruhların öfkesini üzerine çekersin!" diye bağırınca güldüm. "Ruhlarınızın canı cehenneme! Çoklu tanrılarınızın da canı cehenneme ve sizin de canı cehenneme!" diye bağırdım. Yeter be! Bir yıldır ne bu çektiğim! Başıma ne geldiyse hep onların kutsal ruhları ve tanrıları yüzünden geldi! Kendi kafalarında kurdukları onlarca hayalî tanrılara inanmıyorum!

Yaşlı kadın yumruklarını sıkarak bana bağırdı. "Bunun için en ağır şekilde cezalandırılacaksın!" Ciddi olamazdı.

"Öyle mi dersiniz?" Alay ederek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Peki ödülüm neydi? Yirmi dört yıl boyunca tanrılarınızı kızdıracak hiçbir şey yapmadım. Ruhlarınıza hep saygı duydum ve inançlarınızı yargılamadım. Kimseye zararım olmadı ki benim..." O kadar yaralıydım ki, gözlerim sızladı ve ağlayamadım. "Ben iyi biriydim. İnsanlara karşı katıydım ama iyi biriydim. Ruhumda bir canavar, ensemde farklı bir canavar ve etrafımdaki herkesin kaprislerine rağmen iyi biriydim. Çalıştım! Yıllarca en iyisi olmak için çalıştım ama hepsinden önce iyi bir insan olmak için çalıştım. Ya ben canımı yakanlara karşı bile iyi biriydim. Peki karşılığında ne aldım? İhanet, acı, hayal kırıklığı ve bolca gözyaşı! Şimdi bana cezalandırılmam gerektiğini söylüyorsunuz. Peki neden? Tapınağı yıktığım için mi? Bu kötü bir şey değil mi? Kötü bir şey yaptım ve cezalandırılmam gerekiyor." Elimdeki baltayı sıkıca tutarak başımı kaldırdım. "Peki söyler misiniz bana? Öncesinde ben ne yaptım da cezalandırıldım? Henüz yeni doğmuş bir bebekken ben ne yaptım da tanrılarınız beni bir canavarla lanetledi?" Bana

bunun cevabını verirse yüzyıl sürse bile yıktığım her şeyi yeniden inşa ederim. Ama bana vereceği bir cevabı olamazdı.

Ben aslında iyi biriydim ve herkes beni tam da buradan vurdu. Ve ben anladım ki iyi olmak bile çözüm değildi.

Bir sessizlik olduğunda kimse konuşmamıştı hatta yaşlı kadın bile. "Herkesin kolayca sahip olduğu ve heba ettiği bir hayatı ben neden bedeller ödeyerek hak etmeliydim?" dedim cevap bekleyerek. "Neden tek bir gözyaşı yüzünden yirmi dört yıllık savaşım sonuçsuz kaldı? Söyleyin lütfen bana? Ben bu günden öncesinde tanrılarınızı kızdıracak ne yaptım da bütün bu cezalara katlandım? Hayır, Bayan tanrılarınıza inanmıyorum çünkü hiç adil değiller ve korkarım ki asla inanmayacağım." Birileri bana cevap vermeliydi. Başkalarının yaptığı hataların cezası neden bana kesildi bunu açıklamaları gerekiyordu. Çünkü yaşadıklarım hiç adil değildi.

Bir süre bekledim herhangi bir açıklama duymak için ama kimse bunu yapmadı. Daha fazla bekleyecek zamanım olmadığı için bende yeniden harekete geçtim. "Ruhlarınızı buraya çağırın aksi takdirde bu tapınağı yıkmakla kalmaz, dışarıdaki herkese bildiklerimi anlatırım." Tek elimle baltayı çevirerek açık bir şekilde onları tehdit ettim. "Tapınakların asıl amaçları onlarla beslenmek olduğunu bilseler eminim hepsini onlar yıkardı. Değil mi?" Ebrar şoklara girerek bana bakıyordu çünkü bu kadar ileri gideceğimi hiç düşünmemişti. Evet, sadece bu kızıl kadının yüzü açıktı çünkü herkes beni öldüren Gardiyan'ın o olduğunu sanıyordu.

"Ölü olman gerekiyordu," dedi benimle konuşan yaşlı Gardiyan. O kadar şey söyledim ve karşılığında bana söylediği tek şey bu mu?

Yemin ederim çıldırmamak elde değil!

"Ölmeyi pek sevmiyorum ondandır." Evet, alay ettim çünkü ciddiyeti bile hak etmiyorlar. Kendimi tutamayıp gülerek berbat halimi gösterdim. "Ama gördüğünüz gibi ölüm hiç peşimi bırakmıyor. Şimdi nasıl yapalım bu işi? Önce tapınağı mı yıkmalıyım yoksa zavallı ruhlarınızla beslenmeli miyim?" Bu kadar aşağılayıcı konuşabildiğimi bilmiyordum. Garip ama öfkelenince ben olmaktan çıkıyordum. Yirmi dört yıllık hayatımda gerçek anlamda öfkeyi hissettiğim ikinci anım diyebilirim. Bunun dışında hep sakin ve soğukkanlı biri olmuşumdur.

Beni dinlemek istemeyen yaşlı kadının farklı uğraşları vardı. "Ebrar!" dedi. "Kurallara karşı çıktığın için silineceksin!" Hemen onun yaptığını anlamışlardı. "Yaşayan bir Oyunbazı buraya getirdin. Bu hatanın bedelini sadece sen değil tüm ailen silinerek ödeyecek!" Ebrar yutkunarak başını

eğince soğukkanlı tavrımı bozmadım. Onun için endişelenirsem asıl o zaman bana yardım eden kişinin Ebrar olduğunu kanıtlamış olurum.

"Evet her şey onun suçu," dediğimde, Ebrar afallayarak bana döndü. Gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum çünkü ihanete uğradığını düşünüyordu. "Bence de silinsin hatta tüm Gardiyan'ları silebilirsiniz." Sıkılmış gibi baltanın keskin ucundan parmağımı gezdirdim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bana yardım eden o değildi. Bir Koruyucu vücut ısıyı düşürdü ve Ebrar geldiğinde beni ölü sandı. Eğer Muhafız'lardan biri Gardiyanınıza halüsinasyon göstererek yerde bedenimi göstermeseydi, baktığı kişinin bir ruh olmadığını anlardı." Gülerek omuz silktim. "Her klanda tanıdıklarımın olması çok iyi değil mi? Ama bu önemsiz bir bilgi çünkü ne kadar çok silinen Gardiyan, o kadar çok kolaylık. Lütfen siz şu silme işine devam edin." Bunları söylerken olağanüstü bir rol sergilediğim için hiçbirisi Ebrar'ı kurtarmaya çalıştığını anlamadı.

Bir süre beni yok sayarak her biri söylediklerimi iyice kafasında tarttı. Ve nihayetinde yine yaşlı Gardiyan öne çıkmıştı. "Bize ne istediğini söyle!" Ebrar'ı masum bulmuş olacak ki yeniden bana dönmüştü.

"Buradan çıkmak istiyorum."

"Mümkün değil!"

"O vakit dışarı çıksanız iyi olur çünkü son ateşi de söndürüp burayı zeminden yıkacağım!" dedim ve baltayı havaya kaldırdım. Tapınağın içini bir anda sis kaplamaya başlayınca durmak zorunda kaldım. Her yerde yangın çıkmış gibi dumanlar etrafımı sarmıştı. Sis o kadar yoğunlu ki artık hiçbir şey görmüyordum. "Efendim, ruhlar teşrif etti." Sisin içinden Ebrar'ın sesini duyunca hepsi susmuştu. "Diz çökerek saygılarınızı sunun!" diyen yaşlı kadının sesini duymuştum. Bu sisin içinden hiçbirini göremiyorum ki! Ayrıca kimseye de saygılarımı sunacak değilim.

Yoğun sis yüzünden bir adım ötesini bile göremezken bir ses duydum. "Ölümden doğan fâni... Elzem Akay." Tam arkamdan bir fısıltı duyunca ürkererek geriye döndüm. Kimseyi göremiyorum ama tüm ruhların etrafımı sardığını yoğun enerjilerinden hissediyorum. "Tanrıların cennetinden kovulan bir günahkâr ve bir o kadar da masum." Başka bir ruhun sesiyle kaşlarımı çattım. Bu şeyler sisten faydalanıp etrafımdan uçuşuyorlardı.

Daireler çizerek dönerken onları bulmaya çalışıyordum. "Cennet derken?" Alay ederek güldüm. "O çok övündüğünüz tanrılarınızın şu zamana kadar bana yaşattığı tek şey cehennem oldu!" Cennetmiş! Yirmi

dört yıl boyunca bir canavarın işkencelerine katlanmak kendimi cennetteymiş gibi hissettirmedii.

"Tanrı tanımaz bir günahkâr!"

"Yanlış, çünkü inanmadığım sizin tanrılarıңыз."

"Silinmeyi hak ediyorsun!" Kaç kişiler? Her defasında farklı biri konuşuyordu.

"Beklediğiniz kabahat," diyerek alay ettim. Garip ama anneannemin bana yaptığı şeyden sonra içimdeki korku duygusu en aza inmişti. Hiçbiri beni korkutmuyordu.

"Bunu isterdin değil mi? Silinmeyi?" Arkamdaki bir ruh kulağıma doğru fısıldadı. "Ama bu kadar kolay değil. Yaşayacaksın." Sinsilik akan gülüşünü duyabiliyordum. "Hemde o kadar uzun yaşayacaksın ki tıpkı diğerleri gibi sende tanrılardan af dilenir olacaksın. Bugün yaptığın saygısızlığın cezası olarak uzun bir hayat seni bekliyor Oyunbaz. Tanrıların mabedini yıktın ve onlar da seni lânetlediler." Ne saçmalıyordu? Kahretsin ben neden bu kadar aptal hissediyorum! Beynim için bir otopsi talep ediyorum!

"Şimdi git!" Adeta kulağımın dibinde yılan gibi tısladı. "Tanrıların cennetinden ve buradan kovuldun! Seni bekleyen sonsuz hayatında tanrıların evinde yaptığın rezaletin bedelini fazlasıyla çekeceksin."

"Hey!" Daha fazla onları dinlemeye dayanamadım. "Burayı yıktığıma dair elinizde bir kanıtınız var mı? İçeri girdiğimde tanrılarıңыз hararetli bir şekilde tartışıyor ve bütün bu yıkımı onlar yaptı. Bana inanmıyorsanız hepsinin taşlarını birleştirip onlara sorabilirsiniz," dediğimde adeta her biri kükrercesine "Küstah!!" diye bana bağırdı. Sadece insanlar değil ruhlar bile bana bu sözü söylüyor ve bu çok onur kırıcı.

"Git buradan Oyunbaz, çünkü kovuldun ve tekrar buraya gelmemen için seni koruyacak bir ruhu seninle gönderiyoruz!" Şaka mı bu? Kovuldun diyerek bana hakaret edemezler. Ayrıca ölmeyeyim diye bir refakatçi vermek de nedir! İstedğim zaman giderim ve istediğim zaman ölürüm onlara soracak değilim!

"Bu ne biçim bir küfürdür!" Kaşlarımı çatarak sisin içinde onları bulmaya çalıştım. "Sizler beni kovmak gibi bir cürette bulunamazsınız çünkü ilk ben gitmeyi istedim. Kovulmadım sizin dünyanızın bir vatandaşı olmaktan istifa ettim!" Ne demek kovuldun? Kimse benim gibi saygın birini kovamaz ben kendim giderim.

Bir cevap bekledim ama önce etrafımdaki ruhların enerjisi yok oldu ve hemen ardından sis dağıldı. Tapınakta ki tüm sis tamamen yok olunca tüm

Gardiyan'ları diz çökmüş bir hâlde buldum. "Affedersiniz." Hafif öksürerek onların dikkatini kendi üzerime çektim. "Gittiler." Saçlarımı savuran rüzgar yüzünden ürperdim çünkü altı aydır burada hiç rüzgar olmamıştı. Başımı sol tarafa doğru çevirince portalı benim için açtıklarını gördüm. Gerçekten de beni gönderiyorlardı.

"Ruhlar sana ne söyledi?" Yaşlı Gardiyan'dan sonra diğerleri de ayağa kalkmıştı. Sorduğu soru tüm keyfimi kaçırmıştı. "Ölüler Diyarından kovuldun, artık gidebilirsin dediler. Ah bir de ölmeyeyim diye yanıma görünmez bir ruh verdiler." Etrafıma bakındım. "Buralarda bir yerde olmalı." Evet, onun yakınımdaki enerjisini hissediyorum.

Bunları söylediğimde Ebrar'ın şaşkın sesini duydum. "Kovuldun mu? Bu daha önce hiç olmamıştı." Oradan bakılınca hergün bir yerden kovulan biri gibi mi görünüyorum?

"Onlar beni kovmadı ben gitmeyi istedim. İkisi arasında çok fark var," diye homurdandım. Bir yerden kovulmayacak kadar seçkin biriyim.

"Ve seni, onca yaptığın şeyden sonra rahatsız eden tek şey kovulmuş olman mı?" Sanırım bu ses Garez'e aitti. Neden hepsi yüzünü gizliyor ki?

Onun olduğu yere bakarak gülümsedim. "Küçük kafes aslında tapınak oluyordu." Elimdeki baltayı gösterdiğimde, "Bunu az önce anlamış oldum," diyen kısık isyanını duymuştum.

"Kovulan birini burada istemiyoruz." Yaşlı kadın eliyle yan tarafımdaki geçit kapısını gösterdi. "Cennetimizden kovulduğun için artık burada kalamazsın!"

"Özellikle mi sürekli kovuldun diyorsunuz?" Evet, şu anda takıldığım tek şey buydu. Ben kovulmadım ki, bir nevi buradaki hayatımdan istifa ettim.

"Bugün yeterince bize sorun çıkardın!" Yaşlı Gardiyan git dercesine bakıyordu.. "Git hadi ve mümkünse uzun süre ölme!"

"Bakın Bayan, benden bir bela gibi bahsetmeniz hiç hoşuma gitmiyor..." demiştim ki, girdaptan çıkan hortum beni içine çekmeye başladı. "Anneannem!" diye bağırdım geçite direnerek. "O da tapınağın sırrını biliyor!" Aynı taktiği uygulayarak peşimden gelmesini istemiyorum. "Git artık! Senden kurtulduktan hemen sonra onun zihnindeki tapınağa ait bilgiyi sileceğiz." Girdap beni içine çektiğinde yaşlı kadının bu sözlerini duymuştum. Benden kurtulmak için bu kadar aceleci olmaları şahsıma büyük hakaretti.

Kovulmadım, ben istifa ettim!

Kapıdan geçtikten sonrasını hatırlamıyorum. Buz gibi kârın içinde yüzüstü yatıyordum. Titreyerek gözlerimi açtığımda sağ ayak bileğimde keskin bir sızı vardı. Sanki ayak bileğime kor ateş koymuşlar gibi yanıyordu. Ellerimi soğuk kara bastırıp ayağa kalkmaya çalıştım ama omuzumdaki ağrı bana hiç yardımcı olmuyordu. Güçlkle oturmayı başarınca beyaz kârı kirleten kanı gördüm. Başımı hafif eğince anneannemin bıçakladığı kolumdaki kanları gördüm. Portaldan geçerken yaşadığım sarsıntıdan dolayı yeniden kanamaya başlamıştı. Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu aşırı kan kaybından her an yeniden ölüp Ölüler Diyarına tekrar gidebilirim. Tapınaktayken yaşadığım öfke ve adrenalin yüzünden yaramı unuttuğum için acı hissetmemiştim, fakat şimdi canım o kadar çok yanıyordu ki ayakta zor duruyorum.

Ormanın içinde olduğumu görünce yakınimdaki ağaçtan destek alarak ayakta durmayı başardım. Etrafıma bakınca, bir gölün yanındaydım. Gölün mavi suyu, ağaçlara tüneyen rengarenk kuşlar ve gökyüzünün duru güzelliğini gördüm. Çektiğim acıya rağmen gülümsedim. "Sonunda özlediğim canlı renkler!" Ölüler şehrini özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Aylarca her şeyin gri rengini aldığı kasvetli bir yerde kalınca, insan burayı bile özlüyordu.

İşte şimdi Elzem Akay tam anlamıyla dönmüştü.

Hiç vakit kaybetmeden enerjimi Meliz'in bana öğrettiği şekilde gizlemiştim. Savcı ve diğerleri bir süre daha döndüğümü bilmemeliydi. Ölüler Diyarının hep ılık bir havası olurdu fakat Araf'ta hâlâ kış vardı o yüzden üşümüştüm. Özlemediğim tek şey soğuk hava. Bu gölü hatırlıyorum. Evet, burası fânilerin bölgesinde ki kulübenin yakınında olan göldü. Buradaki son günümde Ölümsüzlerin topraklarında kış vardı ve fâniler baharı yaşıyordu. Fakat şimdi fânilerin bölgesine kış gelmişti. Bu da demek oluyor ki mevsim değişikliği olacak süre kadar Ölüler Diyarındaydım. Nereden bakarsan altı ayı bulmuştu! Eğer fânilerin bölgesinde kış varsa o zaman Ölümsüzlerin topraklarında bahar vardı.

Önce bir han bulup güzel bir banyo yaparak üzerimdeki kirlerden arınmalıyım. Hemen sonrasında bir at bulup Sicim'e doğru yol alarak kendi klanıma gitmeliyim. Buradaki son günümde çantamı kulübenin yakınlarına saklamıştım. Çantanın içinde mücevherlerim ve büyü kitabı vardı. Çantadaki mücevherler sayesinde kendime yeni kıyafetler ve at alabilirdim. Handa temizlenip karnımı doyurduktan hemen sonra hiç vakit kaybetmeden

yola koyulacağım. Oyunbazların lânetini kaldırdıktan sonra ne durumda olduklarını görmeliyim.

Meliz beni yeniden karşısında bulunca acaba ne tepki verecekti?

Ama hiçbirisi Afra'nın vereceği tepkiyle kıyaslanamazdı. Bekle beni Afra Gevher'i, çünkü senin için geliyorum!

Yaralı koluma tutarak buz gibi kârın içinde yürümek çok zordu. Bedenimdeki zehir yok olmuştu ama bıçak yarası hâlâ duruyordu ve ben bir saate yakın bu yarayla duruyorum. Haddinden fazla kan kaybettiğimi biliyorum ve hâlâ kanadığına göre bir an önce tedavi edilmezsem belki de dakikalar içinde öleceğim. Üstelik ayak bileğimde ki acı da hâlâ yerini koruyordu. Tenime onlarca iğne batıyor gibi bileğimde garip bir acı vardı. Lakin o kadar kötü durumdayım ki başımı eğip bakamıyorum. Birkaç adım daha atınca nefes nefese durmak zorunda kaldım. "Yapamam..." Daha fazla devam edemiyorum. Bedenimdeki tüm güç çekilmişti.

Artık daha fazla dayanamadığımda ağaçların içinden gelen çıtırtı seslerini duydum. Gelen kişi kim bilmiyorum ama kendimi koruyamayacak kadar kötü durumdayım. Üşüyorum ama bu soğuğa rağmen terliyordum. Soluk soluğa kalmışken ayakta durmak için kendimi zorluyordum. Korku içinde gelen kişiyi bekledim ve ağaçların içinden çıkan devasa yaratıkla gözlerim doldu. "Aylardır burada beni bekliyordun değil mi?" Onunla altı ay önce bu gölün yanında vedalaşmıştık ve şimdi hâlâ bıraktığım yerdeydi. Evet, canavar benim için buradaydı.

İki tane kor ateşi andıran gözleri bana bakınca, baştan ayağa beni süzdü ve lavlar gözlerinden süzülünce hıçkırdım. "Çok kötüydü orası..." Ağlayarak ona doğru sarsakça bir adım attım. Üçüncü gözyaşını döktüğüm günden beri ne çok ağlar olmuştum. "Ama buradayım ve sende buradasın. Neden gitmedin?" Oysaki özgür kalmıştı artık gitmeliydi.

O kadar iri ve büyüktü ki, onun yanında cüce kalıyordum. Yanıma gelip karşımda diz çökünce onunla aynı boyda olduk. Üstteki kollarını bana doğru uzatınca ruhundaki özlemi soludum. Beni çok özlemişti ve şimdi kanlar içindeki halime baktıkça o da ağlıyordu. "Güzel de canavarı çok özledi." Ağlayarak onun kollarının arasına girdiğimde dört koluyla bana sıkıca sarılmıştı. Ağaç kabuğunu andıran pütürlü göğsüne sığındığım da o kadar sıcaktı ki, gevşeyen bedenim onun kollarında gözlerini kapatmıştı. Bilincimi kaybederken ölmekten korkmuyordum çünkü Ammamet'in yanında güvende olduğumu biliyorum. O bir şekilde beni korur ve hayatta tutardı.

"Sakla beni eski dostum." Bu bayılmadan önce ona söylediğim son şeylerdi. "Tamamen iyileşene kadar kimsenin beni bulmasına izin verme..."

Elzem Akay'ın dönüşü bu kadar berbat bir hâlde olmamalıydı. Aksine uzun süre adımdan söz ettirecek kadar muhteşem olmalıydı ve öyle de olacak.

İyileştikten sonra yanımda klanımla birlikte çıkacağım herkesin karşısına.

Dedim ya Araf'taki kimse adımlı unutmayacak. Ve sen Afra? Gardını çeksen iyi olur çünkü aylar önce bana okuduğun meydan okumanın hesabını sormak için geliyorum!

Bu bölümü tubaguldalii arkadaşımıza ithaf ediyorum ve bunu benden rica eden kişi piyerde arkadaşımız oldu. Umarım keyifli bir

bölüm olur sizin için kızlar.

Aslında bir ithaf daha vardı ama onu yorumlarda bulamadım. Her ikisinin de adını hatırlıyorum fakat yanlış nick girmekten korktuğum için bu sefer yapamadım. Bunun için gerçekten üzgünüm bölümü attıktan sonra özele girip tekrar arayacağım.

Şimdi sırada sorularımız var.

Ve Elzem Akay nihayet yeniden sahalarda. Ne yaptı etti ve nihayet Ölüler Diyarında da kurtulmayı başardı. Tabii kovularak kurtulması en çok onu şaşırttı. Peki siz de böyle bir şey bekliyor muydunuz?

Suzan Hanım'ın bu kadar ileri gidip Elzem'i öldürmeye çalışacağını bekliyor muydunuz? İlk bölümlerde Elzem'in bize anlattığı kadından çok farklı değil mi?

Peki Elzem yaralandıktan sonra uyanınca olan garipliklere ne diyorsunuz? Boynunda ısırılmıştı ve dudaklarında kan vardı. Hayır, bunu Elzem yapmadı ama biri ona yardım ederek hayatını kurtardı. Aslında onu tanıyorsunuz ama kimlerin doğru tahminde bulunduğunu merak ettiğim için ben söylemeyeceğim. Evet, sizce o kişi kimdi?

Elzem tapınağı yaktıktan sonra ruhlar ona uzun bir yaşamla lanetlendiğini söylerken sizce ne demek istediler?

Elzem o konuşmadan hemen sonra kapıdan geçip Araf'a geldi ve ayak bileğinde bir acı hissettiğini söyledi. Peki sizce bunun sebebi ne olabilir?

Aslında yeni bölümde bütün bunların cevabını almış olacaksınız ama ben yine de tahminlerinizi merak ediyorum.

Ve canavar? Altı ay boyunca Elzem'in ona veda ettiği göl başında Elzem'i beklediğini tahmin ediyor muydunuz?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(43) Ölümsüz Olmak Mı?

Özlemek de garip bir duygu. Özlüyorsun fakat yanında değilsindir. Hemen sonrasında derin bir iç çekersin ve kalp bir damla kan kaybeder. Ona sahip olamazsın ama özlediğin için bir yudum yaşam yitirirsin...

Bir gariplik vardı bende. Tam olarak ne olduğunu bulamıyorum ama hissediyorum bir gariplik vardı. En son Ammamet'in yanında bayılmıştım fakat gözlerimi açtığımda kolumdaki yara tamamen kapanmıştı. Tamam, bir şifacı olduğum için normalde de yaralarım çok hızlı kapanırdı. Fakat bu güne kadar en kısa sürede kapanan yara bile birkaç günü bulurken, koskoca bıçak yarası nasıl üç saat içinde kapandı? Evet, çok az bir süreyi baygın geçirmiştim ve yaranın açıldığı süreyle birlikte üç saat ediyordu. Bu kadar hızlı kapanması iyiye işaret değildi. Tapınakta ruhların uzun yaşamla ilgili söyledikleri ve kapanan yara aklıma bir ihtimal getiriyordu. Ancak beni deli gibi korkutan bir ihtimal olduğu için üzerinden durmak bile istemiyorum. Düşündüğüm şeyi bana yaptılarsa asıl o zaman hepsinin canına okurum! Kahretsin! Bir ölümsüze dönüşüyor olamam değil mi?

"Hazır mıyız?" Karşımda oturan canavara bakarak konuştum. Mağaranın içinde otururken sağ bacağımı ikimizin göreceği şekilde ortaya uzattım. Eteğimi yukarı sıyrıp bileğime bakmaya korkuyorum. "Bunu yapmadan önce bir şey öğrenmeliyim. Araftaki lânetli insanlardan olan dövme doğuştan mı? Yoksa sonradan kendileri mi yapıyorlar?" Savcı'ya dövmesini sorduğumda bana ezelden beri var demişti. O gün fazla sorgulamadım ama ölümsüz olma tehlikesi yaşarken ayak bileğime bakmaya korkuyorum.

Cevap bekleyerek canavara bakarken, "Ne?" diye tiz bir ses çıkardım. "Doğuştan mı?" Evet, konuşmasa bile bakışlarından ne demek istediği kendiliğinden anlıyordum. Aramızdaki bağ kopmuş olabilir ama ben neredeyse doğduğum günden bu yana aynaya bakıp onunla konuştum. Haliyle bu bağımız tüm lanetlerden daha güçlü olduğu için konuşmadan da anlaşabiliyorduk.

"Ama benim tenimde ölümsüz olduğuma dair bir simge yok," dediğimde gözleri eteğimin gizlediği ayağımı bulunca yutkundum. "Yok değil mi?" Aç

artık şunu dercesine bakan canavar, benim için bunun ne kadar zor olduğunu nereden bilecekti.

Ne de olsa ölümsüz olacak o değildi! Pardon o zaten bir ölümsüzdü!

"Pekâlâ açıyorum." Derin nefes alarak gözlerimi sımsıkı kapattım. "Eğer bir dövme varsa bana söylemeden derimin o kısmını söküp at. Hemen sonrasında dövme yoktu dersin inanırım." Güler gibi bir ses çıkarınca homurdanarak eteğimi biraz yukarı sıyırdım. Tanrım lütfen herhangi bir dövme olmasın. Oyunbazların gücü en çok çıplak ayaklarla kaldıklarında aktif oluyordu ve bir sembollerini varsa bu ayak bileğinde olurdu. İşte beni en çok korkutan buydu çünkü ayak bileğimdeki acı hâlâ geçmemişti!

"Eee?" dedim. "Var mı bir şey?" Gözlerim kapalı ondan bir cevap bekliyordum.

Çıkardığı keyifli homurtuları iyiye yordum ve gözlerimi açıp bileğime baktım. Gördüğüm pusula dövmesi ise soluğumu kesmişti. "Aman tanrım..." Kalbim hızlanırken başımı eğerek yakından baktım. Bileğimin iç tarafında kan kırmızısı bir dövme vardı. Diğer tüm klanların dövmesi farklı şekillerde olsa da rengi hep siyah, lacivert veya koyu maviye yakın olurdu. Fakat benim dövmem beyaz tenimde kıpkırmızı bir şekilde ışıltıyordu. Sanki kandan bir mürekkeple özenle çizilmiş gibi göz kamaştırıcı bir pusula vardı. Biraz hayranlık ve bolca korkuyla dövmeye dokundum. Parmaklarım ürkekçe pusulanın çizgileri üzerinde gezinirken, öyle yuvarlak bir pusula değildi. Aksine kutup yıldızını anımsatır gibi dört farklı yöne hırçın uzantıları vardı. Yıldızdan bir pusulaydı. Yıldızın sekiz farklı rotası vardı fakat en belirgin rotalar, alt, üst, sağ ve soldaki uçlarıydı. Bu dördü daha uzun ve daha koyu kırmızıydı. Dört ucunda da gösterdikleri yönlerin Latincesi yazıyordu. Fakat bir bütün olarak yazmak yerine her yönün sadece baş harfi vardı.

Tanrılara saygısızlık yaptım diye gerçekten lanetlenmişim!!

"Sakinim." Vereceğim tepkiyi merakla izleyen canavara başımı salladım. "Çok sakinim..." Yavaşça ayağa kalkarak omuzlarımı dikleştirdim ve derin nefes aldım. "İki dakika içinde dönerim." Saçlarımı omuzlarımdan savurarak mağaranın çıkışına doğru yürüdüm. Her adımında ayrı bir asalet akarken son derece sakın bir şekilde dışarı çıktım.

Ben onlara yapacağımı bilirim!

Mağaradan yeterince uzaklaşınca soluğum kesilene kadar bağırarak yerdeki kara tekme attım. "Bana bunu yapamazsınız!" Çıldırılmış gibi başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Beni bir ölümsüz yapıp yanıma bir koruma

vererek benden kurtulamazsınız!" Sinir krizleri geçirerek etrafımdaki tüm kârı tekmelemeye başladım. "Kırk yıl içinde yaşlanıp yaşlı bir kadına dönüşmezsem o zaman bilirim size yapacağımı!" Karşımda muhatap olacağım kimseyi bulamamak beni iyice çıldırtıyordu!

Beni ölümsüz yapmışlardı!

"Duydunuz mu beni!" Yeniden gökyüzüne bakarak bağırdım. "Sizi lânet ruhlar! Ne cüretle bana sormadan beni bir ölümsüz yaparsanız! Ölemem mi sanıyorsunuz? Hatırlatırım ölümsüzlerin kafası kopunca ve kalbi delik deşik olunca onlar da ölüyor! Kendimi birilerine öldürtmek hiç zor değil! Yaptığınız yanlış derhal düzeltmezseniz ilk işim ölerек oraya gelmek olur! O lânet tapınaklarınızın hepsini yıkacağım ve asla beni bu hâle getiren tanrılarınıza inanmayacağım!" İnanmayacak ne kalmıştı ki! Beni bu hâle getiren her şey gerçektir ama inadına inanmadığımı söyleyeceğim! Asla benden bekledikleri saygıyı görmeyecekler.

"Bu arada tapınakta yaptığım hiçbir şey için pişman değilim!" diye bağırdığımda, gökyüzünde bir anda şimşekler çaktı ve tam ayağımın önüne bir yıldırım düştü. "Tamam!" Korkuyla bağırp geriye çekildim. "Azıcık pişman olmuş olabilirim," diye homurdandım. Nasıl olmam ki beni ölümsüzlükle lânetlediler. Gel de pişman olma!

Yemin ederim ellerinin bir ayarı yoktu. Ya öldürüyorlardı ya da ölümsüz yapıyorlardı!

Sicim'e doğru yol aldığım için canavarla yine yollarımızı ayırdık. Önce çantamı sakladığım ağaç ovuğundan onu almış ve hemen ardından kasabaya gitmiştim. Mücevherlerimden birini daha satarak kendime kolları tamamen tülден oluşаn beyaz bir elbise almıştım. Elbise çok pahalı olduğu için ikinci bir elbise alamadım fakat kırmızı bir pelerin almayı başarmıştım. Temiz iç çamaşırı ve yeni bir gecelik de almıştım. Bağcıklı çizmeler, tarak, saç tokası, uzun tül eldivenler gibi ihtiyacım olan küçük şeyleri de almıştım. Fânilerin bölgesine ulaşmam ve alışveriş yapmam akşamı bulmuştu. Handa kendime bir oda kiralamıştım ve ilk iş olarak bir saat boyunca sıcak suyun altında kendimi yıkadım. Mahzende kaldığım iki ay boyunca hiç banyo yapmadığım için tenimin üzerinde kalın bir kir tabakası oluşmuştu. Tüm o kirleri keseleyerek çıkarmam hizmetçilerin odama tam on iki kova sıcak su taşınmasıyla sonlandı.

Anneannem olacak ihtiyar cadı beni daha fazla izlemesin diye bugünden itibaren onu düşünmeyi bırakıyorum!

Korsemin bağcıklarını sıkıca bağlayıp elbiseyi giydim. Uzun elbise ayak bileğime kadar uzanırken yeni taradığım saçlarıma taktığım çiçekli tokalar beyaz elbiseyle uyum içindeydi. Saçlarımin arasına çıtçıtlı küçük kır çiçeği tokaları takmıştım. Aynada kendime bakınca kirlerden arınmış ve adeta yeniden doğmuş bir meleği andırıyordum. Ölümsüz olmak sadece fiziksel olarak beni güçlü kılmamıştı aynı zamanda solgun tenime bambaşka bir güzellik getirmişti. Ölümler Diyarında kuruyan tenime şimdi yeniden canlılık gelmişti. Gözlerimin yeşili daha da koyu bir renk almış ve saçlarımin sarısı güneşi bile kışkandıracak bir renge ulaşmıştı.

Kemik torbasına dönen bedenime tek bir günde dolgunluk gelmiş ve vücudumdaki kıvrımlar eskisinden daha çok göz alıcı olmuştu. İnce bir bel, dik göğüsler ve yuvarlak sıkı kalçalar. Artık eskisinden daha fazla ilgi çekici olduğumu biliyorum. Ölümler Diyarında sönen güzelliğim ölümsüz olunca iki katıyla bana dönmüştü. Fiziksel olarak da çok enerjik ve dinç hissediyorum. Çıplak ayaklarla artık ruhların kokusunu daha uzun mesafede soluyorum.

Ölümsüz olmanın faydalarını şimdiden görmeye başladım ama hâlâ bunu bir ödül olarak görmüyorum.

Bir yolunu bulup yeniden ölümlü olmalıyım. Sevdiklerim gözlerimin önünde yaşlanıp ölürken ben hep genç kalamam! "İtır'da ölümsüz." Kendimi tutamayıp güldüm. Anlaşılan İtır'dan asla kurtulamayacağım çünkü hep istediği gibi ikimizi bekleyen koskoca bir sonsuzluk vardı.

Kırmızı pelerinimi taktım ve çantamı alıp odadan çıktım. Yola çıkmadan önce bir şeyler atıştırıp hemen Sicim'e doğru yola çıkacağım. Sicim, Sulakkar'dan çok uzak olduğu için hava kararmadan orada olmalıyım. Bir geceyi handa geçirip sabah erkenden bu yüzden kalkmıştım. "Umarım beni özlemişsindir iblis, çünkü daha seninle yapacağımız çok işimiz var." Daha şimdiden Meliz ile ikimiz için birçok tehlikeli planlar yaptım.

İddia ediyorum Medusa hiç dönmemiş olmamı dileyecek.

Sicim/ Kızıl Dağlar.

Tam da planladığım gibi havanın kararmasına iki saat kala Sicim'in birnevi başkenti olan Kızıl Dağlara gelmeyi başarmıştım. Fânilerin bölgesinde olan kâr, ölümsüz topraklarına girince bir anda yok olmuştu. Ağaçlar yemyeşil ve çiçek açmıştı. Yerdeki otlar dikkat çekiyor ve kuş cıvıltıları kulağıma doluşurken etrafta uçuşan rengarenk kelebekler vardı. Daha önce Meliz ile buraya geldiğimizde sonbaharın sonlarında olduğumuz

için çöl havası yaratan bu topraklar, ilkbaharın başlarında olunca yeşil bir vadiyi andırıyordu. Atımı nehir kenarında durdurup su içmesini sağladım. Daha sonra onu ağaca bağladım ve yerdeki büyük otlarla karnını doyurmasına izin verdim. Çantamı alıp yönümü dağlara doğru çevirince derin nefes aldım. Doğru düzgün mola vermeden saatlerdir yolda olduğum için çok yorulmuştum ve şimdi de dağa tırmanmalıyım.

Umarım karanlığa kalmadan zindanlara varmış olurum.

Çok fazla terlediğim için nehrin suyuna yaklaşıp yüzümü yıkamaya başladım. Üçüncü kez avucumu su doldurmuştum ki, yaklaşan atlıları soludum. Sicim toprakları Koruyucular tarafından feth edildiği için Oyunbazlar buradaki varlığını gizli tutuyordu. Birden fazla at ve insanın ruhunu solurken bunlar Oyunbazlar olamazdı. Diz çöktüğüm yerde ayağa kalkarak kırmızı pelerinin şapkasıyla yüzümü gizledim. Gelenler Koruyucular değildi çünkü soluduğum enerji, şu zamana kadar Araf'taki diğer ruhların içinde yer almıyordu. Farklı bir klan daha mı?

Artık bir fâni olmadığım için Oyunbaz enerjimi gizlesem bile lanetlilere özgü yeni bir enerjim olduğunu hatırladım. Muhtemelen hangi klana ait olduğumu soracaklardı ve Oyunbaz kimliğim henüz açığa çıkmamalıydı. Koşarak çalılıkların arkasına geçip gizlendim. Yakalanmadan onların kim olduğuna bakabilirdim. Birkaç dakika saklandığım yerde hiç kımıldamadan bekledim. Daha sonra atların nal sesleri çoğaldı ve neredeyse otuz kişilik bir konvoy görüş açıma girdi. Çalıların dikenine dikkat ederek onları biraz çektim ve daha iyi görmeye çalıştım. Zırhlı askerlerden oluşan bir gruptu ve içlerinden bazıları bayraklarını elinde tuttuğu için kurt sembolü dikkatimi çekti. Evet, geldikleri klanın bayrağı griydi ve içinde lacivert bir kurt simgesi vardı. Askerleri kontrol edince omuzlarına attıkları kalın kürkler, örgülü uzun saç ve sakallarla bana izlediğim filmlerdeki Vikingleri anımsattı. Atları sulamak için buraya gelmiş olmalı ki, her biri atından inip suya doğru atları çekmişti.

"Hâlâ gelmedi efendim. Onu yalnız bırakmak iyi bir fikir değildi." Askerlerden biri başındaki miğferini çıkarıp atını bağlayan kişiye konuştu.

"Bize yetişir dostum. Yalnız kalıp Sicim topraklarını keşfetmek istedi." Atını bağlayan bu kişi ise tüm saçlarını kazıtmıştı ama tepe kısmında bıraktığı saçları kalın bir örgü yapmıştı. Sakallarını toplu bir şekilde çenesinde tutan yüzük gibi metal bir halka vardı. "Bilirsin," dedi eliyle etrafındaki güzelliği gösterip gülerken. "Sicim'i Keng topraklarına katmak gibi yıllardır süren bir hayali var efendimizin. Koruyucular bizden önce

davranmasaydı bu cennet şimdiye bizim olmuştu." Duyduklarımın kaşlarını çatıttım. Bunlar Keng şehrindeki askerledi ve az önce ne demişti? Feth etmek mi? Sicim, Araf'taki en uç bölgedeydi. Keng şehrini ve Araf'ı birbirinden ayıran sınır görevi görüyordu. Keng şehrindekiler Araf'a sızmak için önce Sicim'den geçmelilerdi ve bu adamlar doğrudan feth etmekten bahsediyordu.

İşin trajikomik tarafı bende Sicim'i istiyorum ve hemen sonrasında Araf'a ait olan ama Keng halkının bizden aldığı Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü!

Evet, Araf'a ait olan ama madenler için Keng'e vergi ödediğimiz o iki köyü de istiyorum ve alacağım da.

Eskiden ölmek üzere olduğumu düşündüğüm için bu sadece benim için bir düş görevi görüyordu. Fakat madem ki şimdi önümde sonsuz gibi bir hayat var; o zaman Vel nehrinin suyunu keser ve madenleri feth ederek üçü için tüm klanları vergiye bağlarım. Gazi ya beni ordunun başına geçirir ya da ben onu yıkarak yerine geçerim. İkisinden birini yapmak zorundaydı çünkü daha azı için onu iyileştirmedim. Ben bu topraklarda eşi benzeri görülmemiş bir savaş çıkarmaya kararlıyım ve kimse beni durduramaz. Son bir yılım bu insanlar yüzünden aşağılanarak geçti ve Araf'ı kana boğmadan durmayacağım!

Afra kraliçe olursa zaten ilk iş olarak benim klanıma ait olan toprakları almak isteyecektir. Ben neden ondan Sisli Tepe ve Yasaklı Köprüyü almayayım ki?

Bu ikisini alırsam Araf, Keng'den bağımsız bir şehir olabilirdi.

Kendi düşüncelerime o kadar çok dalmıştım ki, arkamda bana yaklaşan ve kılıcını boynuma yaslayan tehlikenin farkına varamadım. "Kimsin sen ve neden askerlerimi gözetliyorsun?" Boynuma kılıcını yaslayan kişinin gür sesini duyunca diz çöktüğüm yerde yutkundum. Beni öldürmek gibi bir amacı olsaydı ruhların bana atadığı koruyucu ruhu etrafımda hissederdim, ama olmadığına göre demek ki ölüm riskim yoktu.

"Eğer kılıcınızı çekerseniz size kim olduğumu söyleyebilirim," dedim arkamdaki kişiye. Ölümsüz olduğumdan beri çok az korktuğumu fark ettim.

"Ölmek istemiyorsan sorumu cevapla!" Yüksek bir sesle konuşunca tüm askerlerin dikkatini çekmişti. Dikkatli bir şekilde ayağa kalkarak ona döndüğümde bile kılıcı boynumdaydı. Askerler koşarak yanımıza gelip etrafımı sarmışlardı. "Gözetlendiğinizi anlamayacak kadar beceriksiz misiniz?" Askerlerini azarlayan adamı yüzümü kapatan pelerinin şapkasının altında izliyordum. Nereden bakarsan bak elli yaşında vardı ama bu fiziksel

olarak gösterdiği yaşıydı. Gerçek yaşı gösterdiği yaştan çok daha fazla olmalıydı.

Evet, elli yaşında görünüyordu ama kesinlikle çok yaşlı da değildi. Uzun saçlarını birçok örgü yaparak geniş alnını ortaya çıkarmıştı. Alnındaki çizgiler bile sertliğini simgelerken, kalın gür kaşlarının altında bana bakan delici gözleri beni korkutuyordu. Kaşlarını çattıkça mavi gözleri koyulaşıyordu. Öyle ki hırçın bir okyanusu andıran gözlerindeki asi dalgaları görür gibiyim. Kemerli burnu ve düz çizgideki dudakları onu fazlasıyla kızdırdığımı gösteriyordu. Kumral saçlarının aksine sakalları daha koyu renkte ve kısaydı. Altın sarısı zırhın içinde fazla ürkütücü ve bir o kadar da karizmatikti. Evet, yaşı benden daha büyüktü ama yaydığı otorite ve görünüşü kesinlikle onu çirkin biri yapmıyordu. Kılıcı boynumda tutan elinin baş parmağında gümüş bir yüzük taşıyordu ve yüzüğün üçgen şeklindeki kehribar taşı hoşuma gitmişti.

Askerler onun yanında saygı duruşuna geçmişken, sabrının sonuna gelmiş gibi kılıcı pelerininim üzerinden biraz daha boynuma bastırdı. "Konuş!" Sesi bile beni ürkütürken konuşmak hiç kolay değildi.

"Konuşmakla ilgili bir sıkıntım yok bayım." Derin nefes alarak kendimi cesaretlendirdim. "Ama boynumda bir kılıç varken korktuğumu kabul ediyorum." Ellerimi yavaşça kaldırıp pelerinin şapkasını çıkardım. "Kimsiniz bilmiyorum ama savunmasız bir kadının boynuna kılıcınızı yaslamanız kabul edilir gibi değil." Yüzüm tamamen açığa çıkınca başımı kaldırıp ona baktım ve sertçe yutkunuşunu buradaki herkes duymuştur. Evet, yüzümü gördüğü an verdiği ilk tepki yutkunmak olmuştu.

Öfkeyle bana bakan mavileri o kadar hızlı değişmişti ki, az önceki kızgınlığından eser yoktu. Yüz hatları gevşemiş ve gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Nasıl desem büyülenmiş gibi bana bakıyordu. Tamam, erkeklerin yaşlı genç fark etmez beni görünce buna benzer tepkiler vermesine alışığım, ama daha önce bu kadar yoğun bakışlara maruz kaldığımı hatırlamıyorum. Görünüşüm konusunda mütevazı olmayı bende isterdim ama bu konuda kendimin farkındayım.

Kılıcı boynumdan usulca çeken adamı kendisine getiren şey, etrafımızdaki askerlerin bana bakarak iç çekmesi olmuştu. Kaşlarını çatarak onlara dönünce tüm askerler hemen başını eğmişti. Neden beni kıskanmış gibi böyle sahiplenici bir tepki verdiğini anlamıyorum. "Kimsin sen hatun?" Sesi şimdi daha yumuşak ve ürkütmekten korkar gibi çıkmıştı.

İçimden bir ses derhal bu adamdan uzaklaşmam gerektiğini söylüyor.

Eteğimin kenarlarını tutarak dizlerimi hafif büktüm ve ona selam verdim. "Beni yanlış anladınız lordum, maksadım sizi gözetlemek değildi." Biraz ilerideki atımı gösterdim. "Burada dinlenmek istedim lakin sesleri duyunca korktum ve saklanma gereği duydum." Gayet sakin bir dille kendimi ifade ettim lakin gözlerindeki şüphe hâlâ yerini koruyordu. Bu tür adamlar tüm hayatını savaşlarda geçirdiği için fazla şüpheli olurdu. Casus olma ihtimalimi göz ardı edeceklerini sanmıyorum.

"Sizler Keng askerlerisiniz değil mi?" Kolay kolay gitmeme izin vermeyeceklerini anlayınca bende kurtulmak için farklı bir taktik uygulamaya karar verdim.

"Evet," dedi gözlerini dahi kırpmadan beni izlerken. "Peki, burada askerlerimi gözetlemekte ki maksadın?" Bana olan bakışlarına bakılırsa artık bununla ilgilenmiyordu ama hemen gitmeyeyim diye beni oyalıyordu. Üstelik zaten bu soruya cevap vermişim!

"Demek Keng askerlerisiniz? Peki kralı tanıyor musunuz?" Eğer iyi bir rol sergilersem birazdan hepsinden kurtulacağım.

Az önce boynuma kılıç yaslayan adam, "Çok iyi tanırım," dedi.

"Müstakbel nişanlısı Afra'yı da tanır mısınız?"

Tam cevap verecekti ki duraksadı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamak istercesine düşünmeye başlamıştı. "Hayır," dedi. "Kralın nişanlısını tanımıyorum."

"Daha önce hiç görmediniz mi?"

"Kral dışında çok az kişi onu görmüştür ve ben onlardan biri değilim." Bu cevap karşısındaki memnuniyetimi gizlemeye çalıştım. "Ya siz?" Askerlere döndüğümde hepsi cevap vermek için karşımdaki adama bakıyordu. Gözleriyle konuşuyor olmalı ki onlar da, "Kraliçemizi henüz görmedik," demişlerdi. Güzel, istediğim tam olarak buydu.

"Artık görmüş bulunuyorsunuz." Omuzlarımı dikleştirip saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Ben Afra Gevher'i ve eminim burada beni alıkoymanız majestelerinin hoşuna gitmeyecektir." Nasıl olsa hiçbirisi daha önce o illet kadını görmemişti. Neden onun yerine geçip kendimi bu durumdan kurtarmayayım ki?

Söylediklerim bir an onu bozguna uğratmıştı ama çabuk toparladı. "Demek gelecekteki kraliçemiz Afra sensin?" Karşımdaki adamın mavilerinde muzurluk akarken özellikle gülüşünü saklamak ister gibiydi.

"Bana inanmıyor musunuz?" Soğukkanlı tavrımdan ödün vermeden ona doğru bir adım attım. "Beni yalancı olmakla mı suçluyorsunuz lordum?"

"Ne haddime majesteleri." Yumruğunu göğsüne bastırarak önümde eğilince, yanındaki askerler şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Kraliçemize saygısızlık yaptıysam bağışlayın." Şimdi bu adam böyle yapınca Afra'nın yerinde olmadığım için çıldırıyorum. Tüm bu ilgi sahte kraliçe içindi ama ben gerçek bir kraliçe olmayı hak ediyordum.

Adam doğrulunca askerlere kısa bir bakış attı. "Ne duruyorsunuz? Majestelerine saygılarınızı sunun." Zavallı askerler şoka girmiş gibi önce birbirlerine baktılar ve hemen sonrasında aynı selamı onlar da bana vermişti.

"Az önce olanları müstakbel nişanlıma bahsetmeyeceğim." Geriye doğru küçük bir adım attım. "Şimdi izninizle." Afra'nın varlığı bir işe yaramıyor ama yokluğu ilk kez işime yaramıştı.

Sırtımı dönüp daha birkaç adım atmıştım ki, "Bir dakika," diyen adam beni durdurdu. Yanıma geldi ve ruhundaki sinsilikle karşımda durdu. Birazdan söyleyeceği şey onu çok eğlendirecekmiş gibi bana bakıyordu. "Keng kralı Hazer, şu anda Elümhan'da olmalı ve nişanlısının başına bir iş gelmeden onu Azınlığa götürmeyi kendime borç bilirim. Bizimle Elümhan kalesine geliyorsunuz." Ne? Ciddi olamazdı! Beni Afra ve diğerlerinin olduğu bir yere götüremez!

Lânet olası bir yalan yüzünden Elümhan'a gidecek değilim.

"Davetinizi reddetmek zorunda kalacağım." Çenemi yukarı kaldırıp ona baktım. "Gitmem gereken farklı bir yer var."

"Ve orası da kralın olduğu yer." İtiraz kabul etmeyen bir hâli vardı. "Kral bekletilmekten hoşlanmaz ve şansa bak ki Elümhan'a giderken sizi bulduk." Fazlasıyla eğleniyormuş gibi bir hâli vardı!

"Majestelerine gün içinde orada olacağımı iletin lütfen." Oraya gidemem! Kral beni görünce Afra olmadığımı anlar ve kellemi nişanlısına düğün hediyesi olarak altın tepside sunardı!

"Üzgünüm kraliçem ama işimi yapmak zorundayım. Benimle geliyorsunuz." Bunları söylerken beğeni dolu gözlerle beni izliyordu. Bu sahiplenici bakışları hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ama..."

"Ama ne?" dedi. "Kralın karşısına çıkmaya tereddüt ettiğinizi görüyorum. Yoksa gizlediğiniz bir şey mi var? Belki de Afra değilsiniz? Umarım yanıyordumdur çünkü bir Keng askerini kandırmak ölümle sonuçlanır." Eli kılıcına gidince yutkunarak ürperdim. Beni korkuttuğunu

görünce elini hemen kılıcından çekmişti. Garip ama beni ürkütmekten korkar gibiydi. Sanki bunu yaparsa kaçıp gitmemden endişe duyuyordu.

Kaçmanın yollarını ararken gözlerim arkasındaki askerleri bulunca titredim. Kahretsin! Kendimi düşürdüğüm bu duruma inanamıyorum. Titremelerimi gören adam, bunun sebebi olarak askerlerini gördü. "Sizi korkutuyorlar mı? Bu yüzden mi konuşmaktan çekiniyorsunuz?" Askerlere dönüp, "Uzaklaşın," dedikten sonra bana yaklaştı. "Nehir kenarında küçük bir gezinti için bana ayıracak vaktiniz var mı? Siz hazır olunca yola çıkabiliriz." Bana karşı fazlasıyla anlayışlı ve sıcaktı. Yanlış bir şey yaparak beni korkutmaktan çekiniyordu.

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor." Teklifini reddettiğimde bu hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çatmıştı. Bu hâli beni daha fazla korkuttuğu için geriye doğru attığım tek bir adım, hemen bakışlarını yumuşatmasını sağlamıştı. "Bir kadını nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum ve buna hiç gerek duymadım." Bunu itiraf ederken istediği her kadın ayağına geliyormuş gibi bir tavır takınmıştı. "Ama siz karşımda tıpkı bir su perisi gibi ürkekçe dururken bildiklerimi de bana unutturuyorsunuz." Homurdanarak söylenmesi gülümsememi sağlayınca gözleri bu seferde gülüşümde takılıp kalmıştı. "Gülerken gözlerinin buğusu artıyor. Gözlerinin yeşili hep böyle ıslak mıdır?" Mest olmuş bir hâlde bunu sorunca kalbim sızladı. Bir tek Savcı gözlerimi böyle tarif eder ve en çok gözlerime bakardı. Bu adam da aynısını yapıyordu.

"Benimle böyle konuşma cüretini nereden bulduğunuzu sorabilir miyim? Bana *sen* diye hitap edecek konumda mısınız?" Kibirli bir kraliçeye bürünmem uzun sürmedi. "Belki öyleyimdir kraliçem." Elimi tuttu ve koluna koyarak yürümemi sağladı. Eğer gerçekten kralın nişanlısı olsaydım o zaman ona haddini bildirirdim. Resmen bana asılıyordu!

Askerler herhangi bir tehlike karşısında tetikte olarak bizi uzaktan izliyordu. "Hep böyle suskun musunuz?" Başını çevirip bana bakınca surat asmamak için kendimi zor tutuyorum. Tanımadığım biriyle sohbet edemem ki.

"Yabancıların yanında evet."

"Peki ya sevdiklerinizin yanında?" diye sordu. Suyun şırıltılı sesi huzur verirken iç çektim. "Onların yanında da çoğu zaman suskunumdur. Gereksiz yere cümle kurmak hoşuma gitmiyor." Bu yalan değildi çünkü boş konuşmam ve yanımda boş konuşanlara da uzun süre tahammül etmem.

"Peki ne hoşunuza gider?" Atıma atlayıp Sicim'deki zindanlara gitmek hoşuma giderdi mesela!

"Böyle sorunca da bilemedim ki."

Güldü. "Mücevherler?" Neden evet dersem önüme bir servet yığacakmış gibi bakıyor ki! Gitmek istiyorum ya ben artık!

"Pek değil." Yalan, çünkü en sevdiğim şeylerin başında geliyordu pahalı aksesuarlar. Ama şimdi birazcık alçak gönüllü olmaktan fayda vardı.

Üzerimdeki kıyafetleri süzdü. "Sanırım buldum her kadın gibi güzel kıyafetler?" Bildi. "Pek değil." Birazdan pinokyo gibi burnum uzarsa hiç şaşırmam.

"Benim sevdiğim ve arzuladığım şey güç." Bu konuda dürüst oldum. "Araf'ta erkek egemenliği var gerçi çoğu yerde öyle, ama burada daha fazla. Beni aşağıladılar, hakarete uğradım ve en berbat işlerde çalıştım. Hepsinin intikamını en ağır şekilde almak için istediğim tek şey güç. Aynı zamanda beni mutlu edecek şey de güç. Naif ve kırılgan biri olabilirim ama her şeyden önce ben bir kadını ve kadınlar kendilerine yapılanları asla unutmazlar." Ben birilerine boyun eğmek için yıllarca kendimi eğitmedim. Onca sıkıntıyı emir almak için çekmedim ve tüm o eziyetlerin karşılığını mutlaka alacağım.

"Araf'taki her kadının güç tutkusu vardır." Küçümsercesine güldü. "Güç istiyorsanız adımlarınızı doğru ve daha sağlam atmalısınız."

"Öyle mi?" Durduğumda o da durmuştu ve ben gözlerine bakarak ona doğru bir adım attım. "Sizce adımlarımı doğru şekilde atmıyor muyum?"

Ona üstünlük taslayacağım diye neden ona doğru adım attım ki!

Umarım yanlış bir izlenim yaratmamışımdır.

Önce ona doğru attığım adıma baktı ve hemen sonrasında gözlerindeki duygu karmaşasıyla bana baktı. "Belki de asıl şimdi doğru adımlar atmaya başlamışsınızdır." Kahretsin yanlış anladı işte! Korktuğum tam olarak buydu yanlış mesaj vermek!

"Pekâlâ oldu o zaman ben gideyim artık." İyice panik olduğum için gitmeye yeltendiğim sırada gülerek kolumu tuttu. "Gökkuşığı gülü gibisiniz kraliçem, konuştukça rengarenk açıyorsunuz. Daha yeni yeni açılırken benden kaçmayı bırakın." Ama kaçılmayacak gibi değil ki. Bıraksam şuracıkta nikah kıyacakmış gibi bakıyordu! Ayrıca kraliçesiyle flört ettiğinin farkında mı?

"Gökkuşığı gülü mü?"

Beni yeniden yürümeye teşvik ederken başını salladı. "Sadece Keng kralının sarayında yetişen çok ender bir gül. Her katmanı farklı bir renk taşır ve her on yılda sadece bir kez çiçek açar." İşte şimdi merakımı cezbetmişti. Rengarenk bir gül ha? Daha önce ne duydum ne de gördüm.

"İyiki de Keng'de yaşamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü saraya gizlice girip o gülü kendim için alabilirdim," dediğimde yüksek sesle gülmeye başladı. "Kralın sizi infaz etmesinden korkmuyor musunuz? Kral Hazer'in acımasızlığını duymamış olamazsınız, değil mi?" Eğlenmeye başlamıştı.

"Bence kral, nişanlısına karşı acımasız olamaz." Yanından geçtiğimiz söğüt ağacına doğru yürüdüm. "Yoksa bana kıyacak kadar acımasız olur mu?" Başımı çevirip ona baktığımda beni izlerken iç çekti. Sarı saçlarıma taktığım küçük çiçekler, beyaz elbisemin üzerindeki kırmızı pelerinin ve kırılğan ürkek tavırlarımla onu etkilediğimin farkındayım. "Siz böylesine peri kızı gibi ışık saçarken mi?" dedi büyülenmiş gibi. "Sanmıyorum..."

"Dikkat edin lordum." Geriye doğru adımlar atarken onu uyardım. "Kraliçeye olan bu sözleriniz yanlış anlaşılabilir ve bunlar kralın kulağına giderse hayatınızdan olabilirsiniz." Acaba gerçek Afra'yı görseydi ona karşı da böyle ilgili olur muydu? Belki de kraliçelerle yasak aşk yaşamak gibi kötü alışkanlıkları vardı.

Güldü. "Uyarınızı ciddiye alacağımdan emin olabilirsiniz." Ruhunda soluduğum bu mutluluğu neye yormam gerektiğini bilmiyorum. Burada yanlış bir şeyler olduğunu hissediyorum.

Söğüt ağacının dalına uzanmış sarmaşık çiçeğini koparmak istedim ama boyum yetişmedi. Parmak uçlarıma basıp ikinci kez uzandığımda, "İzin verin," dedi ve uzun boyunun avantajını kullanıp benim için pembe çiçeği kopardı. "Sever misiniz?" Elindeki çiçeğe bakarken neyi sevip sevmediğimle yakından ilgileniyor gibi görünüyordu.

"Evet." Bana uzattığı çiçeği alarak yürümeye başladım. "Bu da ne?" Söğüt ağacının kökünde açan iki yapraklı çiçeğe uzandım. "Hayır dur!" Daha o beni engellemeden yerdeki çiçeği kopardım. Çiçeğin yeşil yapraklarındaki çiğ damlası gibi olan kabarcıklar elime damladı. "Ah!" Dudaklarımda bir inilti koparken avucumdaki çiçeği sertçe alıp yere attı. "Neden söz dinlemezsin ki! Zehirliydi!" Beni azarlayınca şimdi neden elimin bu kadar acıdığını anlıyorum.

Avuç içimdeki kızarıklığa baktım. "Üzgünüm ama çok güzeldi." Bileğimi tutarak telaşlı bir şekilde beni nehre doğru çekti. "Güzel olan her şey genelde zehirlidir." Diz çökmemi sağladı ve elimi nehrin suyundan yıkadı. "Tıpkı senin gibi." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sizce ben zehirli miyim?" Elimi zarif bir şekilde yıkarken temas eden ellerimiz açlığını tetikliyordu. Altı aydır ruhlarla beslenmediğim için eldivenlerin çantamda olması çok kötüydü.

"Öyle olmadığınızı söyleyebilir misiniz?" Bana baktığında rüzgardan dolayı saçlarım yüzüne doğru savrulurken, saçlarımın kokusunu solumak ister gibi derin nefes almıştı. "Çok gençsin..." Beni izlemeye kendisini kaptırdığı için bunları sesli söylediğinin farkında değil gibiydi. "Neden bu kadar genç ve güzel olmak zorundasın ki?" Bu da neydi şimdi!

Sanki hipnoz olmuş gibi elini uzatıp yüzüme dokundu. "Sen gerçekten var mısın?" Kılıç tutmaktan nasırlı parmakları ürkütmekten sakınır gibi yüzümde gezindi. "Yoksa..." dedi gözleriyle nehri işaret ederek. "Kâinatta ki tüm erkeklerin düşlerini süsleyen bir su perisi misin?" Üçüncü kez bana peri dediğine göre beni gerçekten öyle görüyordu.

"Konuş..." diye fısıldadı. "İçimden bir ses ele avuca sığmaz biri olduğunu söylüyor." Parmakları dudaklarıma sürtününce ruhundaki arzuyu soludum. "Konuş ve bana kendinden bahset." Acaba ışık hızıyla gittiğini düşünmüyor mu? Beni öpmeyi deli gibi arzuluyordu!

"Konuşacağım tek kişi sadece gelecekteki eşim, yani majesteleri olabilir." Bu bahanenin arkasına sığınarak hemen ondan uzaklaştım ve temasından kurtuldum. "Bende beğendiğiniz her şeyin tek sahibi kral ve sizi uyarıyorum hareketlerinize dikkat edin!" En sonunda dayanamayıp sert bir dille onu uyardım. Fakat ayağa kalkan adam, hiç bozulmuş gibi görünmüyordu. Aksine söylediklerim onu mest etmiş gibi şimdi daha büyük bir ilgiyle bana bakıyordu. "Haklısın," dedi beni baştan ayağa incelerken. "Kraldan başka hiçbir erkek böylesine bir güzelliğe sahip olmamalı." Bunu neden yemin edercesine söylüyor bilmiyorum ama çok garip davranıyordu!

Haklısın diyordu ama emrinde olduğu kralın nişanlısından gözlerini ayırmıyordu!

"Efendim bir sorun var." Askerlerden biri ona seslenince bana, "Burada bekle," deyip onlara doğru yürüyünce rahat bir nefes aldım. Tabiki de beklemeyeceğim. Ondan kurtulmak için elime geçen son şansı heba edecek değilim!

"Onun yanına gidin ve kaçmasına sakın izin vermeyin!" Askerlere doğru yürürken iki kişiyi bana doğru gönderince kaşlarımı çattın. Afra'nın yerine geçmek hayatımda verdiğim en kötü karardı!

Askerler bana doğru gelirken, beni taciz eden adam ona seslenen askere yetişmiş ve onunla konuşuyordu. Daha askerler bana yetişmeden hemen elbisemin eteklerini tuttum ve koşmaya başladım. "Dur!" Arkamdaki askerlerin sesini duyunca daha hızlı koşarak atıma yetiştim. Hemen atıma binip atı dört nala koşturduğumda arkamda o adamın sesini duydum. "Kaçmasına izin verirsiniz hepiniz kendinizi ölü sayın!" Kükreyerek bağırınca atı daha hızlı koşturdum. Başımı çevirince tüm askerlerin atlarına doğru koştuğunu gördüm. Ve o, çoktan atına binmiş son sürat peşimden geliyordu. "Nereye gidersen git bulurum seni!" Hasta! İlk kez gördüğü bir kadına tutulacak kadar hastaydı! Tamam, bende ilk görüşte aşka inanıyorum çünkü daha Savcı'yı görmeden portresine vurulmuştum. Ama ben Savcı'yı bu kadar kovalamadım! Kahretsin bende ilk günlerde onun peşinden az koşmamıştım!

Umarım bu adamın kararlılık seviyesi benim gibi değildir çünkü ben eninde sonunda istediğim kişiye sahip olmuştum!

"Tanrının cezası adam!" Bağırarak yerdeki taşlara tekme attım. Saatlerdir izimi kaybettireceğim diye canım çıkmıştı. Onun yüzünden güneş batmıştı ve her an karanlık çökebilirdi.

Zindanlara açılan dağa ulaşmam çok zamanımı alacağı için şimdilik oraya gitmeyi ertelemiştim. İyice karanlık bastırmadan geceyi geçirecek güvenli bir yer bulmalıyım. Tanıdık bir çığlık sesi duyunca duraksadım. "Meliz?" Evet bu imdat çığlıkları onun sesine çok benziyordu.

Sesleri takip ederek beş dakika boyunca ağaçların arasında ilerledim. Sonunda açık alana çıkınca gördüğüm manzara karşısında kendimi tutamayıp güldüm. Henüz güneş yeni battığı için gökyüzündeki yeri kızılığını koruyordu ve bu, Meliz'i çok iyi görmemi sağlıyordu. Bir bataklığın içinde çırpınıyordu ve karnına kadar çamura batmış durumdaydı. Saçlarını at kuyruğu yapan kadının yeşil gözleri tedirginlik içinde etrafına bakınıyor ve onu kurtaracak bir yol arıyordu. "Tarih kendisini tekerrür ediyor olmalı, değil mi iblis?" Gülerek çamura dikkat ederek etrafından döndüm ve onun karşısına geçip yerdeki otların üzerine oturdum. "Sana da bu anı daha önce yaşamışsınız gibi gelmedi mi?"

Sesimi duyunca o kadar hızlı bir şekilde bana doğru döndü ki, bu inanılacak gibi değildi. "El-Elzem?" Kekeleyerek ismimi güçlükle söyledi. Görmeyi beklediği son kişi olmalıyım ki dehşete kapılmıştı. Sesli bir şekilde yutkunarak gözlerini irice açıp bana bakıyordu. Yeşil gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünüyordu. Ruhundaki afallama ise kaskatı olmuş bedenine yansıyor. "Sen? Ama bu? Yani nasıl?" Konuşmaktan güçlük çeken kadın kelimeleri toparlayamıyordu. "Kahrolası yaratık Ölümler Diyarından da mı kurtulmayı başardın?" Evet, tam da ondan beklediğim gibi bir tepki vermişti.

Çantamdan bir elma çıkartıp kocaman bir ısırık aldım. "Rica ederim iblis bana hakaret etmeyi kes. Sence beni tutacak herhangi bir boyut olabilir mi?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır." Hâlâ şoktaydı. İlk birkaç dakika şaşkın bir halde gözlerini kırıştırarak bana bakmaya devam etti. Fakat daha sonra nihayet döndüğümü idrak etmiş olmalı ki, ruhundaki afallama yerini kocaman bir mutluluğa bırakmıştı. "Elzem..." diye fısıldadı gözleri dolarak. "Gerçekten bu sen misin?" Ne kadar bocaladığını çok iyi görüyorum.

"Tüm kâinatta benden bir tane daha dünyaya gelemeyeceğine göre evet, bu benim." Ayaklarımı rahatça uzatarak elmadan ikinci kez ısırık aldım. "Tanrım ne kadar da kabayım." Elmayı gösterdim. "İster misin?"

Nihayet duygusal ruh hâlimden çıkmış olmalı ki kaşlarını çatı. "Tanrının cezası yaratık! Öldün dirildin ama hâlâ aynısın! Çıkar beni buradan!" Daha önce çıkardım mı? Hayır, o hâlde şimdi neden çıkarayım?

"Sanırım bu sözler elmayı istemediğin anlamına geliyor." Omuz silkerek gözlerinin içine baktım ve elmayı büyük bir keyifle yedim.

"Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmeyecek." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Oradan kurtulmayı nasıl başardın?" Anlaşılan ona bazı şeyleri en başından anlatsam daha iyi olacaktı.

"Tanrılarınızın tapınağını yıktım ve onlar da benden kibarca gitmemi istediler. Ah! Yanıma bir tane de beni koruması için görünmez bir ruh verdiler."

Afallayarak gözlerini büyüttü lakin aklına her ne geldiyse kıkırdadı. "Kovuldun mu?" Şimdi de kahkaha atmaya başladı. "Ve tekrar ölme diye yanına bir koruma mı verdiler." Onu mu dedim ben şimdi!

"Sen beni dinlemiyor musun?" Gülmeyi bıraksın diye elimdeki elmayı kafasına fırlattım. "Kovulmak ve istifa etmek arasında çok fark var! Neden kimse bunu anlamak istemiyor? Ayrıca bundan birine bahsedersen seni o

bataklığın içinde boğarım." Her defasında kovulmadığımı birilerine kanıtlayacak değilim.

"Yani gerçekten kovuldun? Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Gülmeye devam et iblis, tâbii geceyi çamurun içinde geçirmeyi istiyorsan!" Yüksek sesle gülmesi sinirlerimi bozuyordu.

"Tamam." Güçlkle gülüşünü durdurmaya çalıştı. "Sen anlatmaya devam et. Bu arada kovulduğunu bizzat görmek isterdim. Kraliçe ruhunu çok incitmiş olmalı."

"Meliz dedim!"

"Tamam, gülmüyorum."

"Ama hâlâ gülüyorsun!"

"Çünkü her gün bir yerlerden kovulmuyorsun. Şu kovulma sahnesini detaylıca anlatsana." Yerdeki taşı aldığında gülerek tamam anlamında başını salladı. En sonunda kafasını kıracağım o olacak!

"Sesi bu taraftan geliyordu." Ağaçların içinden Kırım'ın biriyle olan konuşmalarını duyduk. Birkaç dakika sonra yanında biriyle açık alana çıktı. Yanındaki kişi bana frizbi bıçağı yapan Aker'di. Kırım'ın gözleri neredeyse boynuna kadar bataklığın içinde batan kadını buldu. "Ciddi olamazsın!" Kaşlarını çatarak Meliz'e doğru bir adım attı fakat hemen sonrasında beni görünce duraksadı. "Elzem?" Sadece Kırım değil yanındaki kişi de şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

İki erkeğin karşısında ayaklarımı uzatarak oturmayı doğru bulmadığım için ayağa kalktım. "Sizi yeniden görmek güzel beyler." Dizlerimi bükerek selam verdiğimde, her ikisi selamıma karşılık vermeyecek kadar şaşkıındı.

"Bu gerçekten sen misin?" Kırım'ın yutkunan sesine tebessüm ettim. "Uzun hikâye ama sonuç odaklı düşünürsek evet, benim ve hâlâ yaşıyorum."

"Ölüler Diyarından kovulmuş ve artık biri beni çıkarabilir mi?" Bataklık çenesine kadar yükselirken kaşlarımı çatarak Medusa'ya döndüm. "Böyle devam et iblis. Birkaç dakika içinde tamamen çamura gömüldüğünde artık sesini duymayacağım." Kıskançlığından beni küçük düşürmenin peşindeydi.

"Ölüler Diyarında kovulmak mı?" Kırım'ın şaşkın ama güler gibi çıkan sesi şimdiden beni deli etmeye yetmişti. "Kovulmadım diyerek daha fazla kendimi savunmayacağım. Kutsal tapınağı yıkmak belki de o kadar iyi bir fikir değildi." Homurdanarak söylediklerim Meliz dahil üçünün yüksek sesle gülmesini sağlamıştı.

"Burada olduğuna göre iyi bir fikir olduğunu söyleyebiliriz leydim." Kırım gülerek bulduğu bir dalı alıp Meliz'e uzattı. "Bataklıklara karşı bir tutkun olduğunu düşünmeye başladım çünkü bununla iki etti." Aslında üç etmişti daha önce bir kez de benim yanımda düşmüştü.

Beni izleyen demirci çocuğa gülümsedim. "Nasılsın Aker? Peki ya kardeşin Üzüm nasıl?" Yumruğunu göğsüne bastırarak bana saygıyla selam verdi. "Sizi yeniden gören biri kötü olamaz leydim ve Üzüm'de gayet iyi." Bana karşı hep saygılı olması ona olan sempatiyi arttırıyordu.

Kırım, Meliz'i çamurun içinden çıkarmayı başarınca bana döndü ve gözlerinde yine aynı sıcak ifade oluştu. "Burada olman gün içinde beni mutlu eden tek şey. Efendimiz ve diğerleri de seni görmekten mutluluk duyacaktır." Bana doğru yürüyüp karşımda durdu. "Ailenin arasına hoş geldin şifacı." Bir anda beni kollarına alıp sarılmasını beklemiyordum. Aileden kastı Oyunbazlar olmalı çünkü her klan kendilerinden olanı aileden sayıyordu.

Sarılışına karşılık verdikten sonra hatırladıklarım yüzünden hemen ondan ayrıldım. "Bir sorunum var." Sağ ayağımdaki çizmeyi çıkardım. Hiç vakit kaybetmeden ayağımı ona doğru uzattım ve eteğimi biraz yukarı çekerek ona dövmeği gösterdim. "Tapınağı yıktığım için ceza olarak beni ölümsüzlükle lânetlediler. Bundan nasıl kurtulabilirim?" diye sorduğumda diz çökerek ayak bileğime elini uzattı fakat dokunmadı. "İzin verir misin?" Benim iznim olmadan dokunmayan adama yukarıdan bakarken başımı salladım. Ayağımı kendi dizinin üzerine koydu ve başını eğip bileğimin iç tarafındaki dövmeği kontrol etti. "Kırmızı bir mühür mü? Bu daha önce hiç görülmemiş bir şey buraya gel Meliz," diyerek ona döndü. "Kırmızı mühür ne anlama geliyor?" Ne yani Oyunbazların mührünün rengi de benimkisi gibi kırmızı değil mi?

"Bence de gelmeliyim." Meliz sinsice sırıttı. "Ne de olsa senden daha büyük olduğum için daha bilgiliyim." Ve Kırım onu bir kaşık su da boğmak ister gibi bakıyordu.

Meliz yanıma gelip eğilerek bileğimdeki mührü baktı. Dokunmak için elini uzatınca daha ben karşı çıkmadan Kırım onu engellemişti. "Şifacımız hakkında öğrendiğim şeylerden biri de aşırı titiz olması. Çamurlu ellerinle dokunmandan hoşlanmayabilir." Çok doğru çünkü az kalsın Meliz'i azarlayıp uzaklaştıracaktım.

"Çünkü şifacınız doğuştan akıl hastası." Meliz homurdanarak elini çekti ve gözlerini kısarak dövmeği inceledi. "Kırmızı mühürü daha önce

duymuştım ve bununla lanetlenen tek kişi ilk atalarımđan biri olan Sthenno'nun kızı Soaireya." Bu ismi daha önce duydım dahası Sıraç, bizzat onunla görüştü.

"Yani?"

"Ne anlama geldiğini bence bilmek istemezsin," deyince kafam karışmıştı.

"ldü mü bu kadın?" Bunu soran bendim ama yaşadığını biliyorum ve sanırım şu anda nerede olduğunu da biliyorum. Ölüler Diyarındayken zehir yüzünden sık sık hafıza kaybı yaşıyordum ama zihnim daha yeni eski sağlığına kavuştuğu için bazı şeyleri hatırlıyorum. Ateş başında beni düşünerek Garez'e bana mesaj gönderen Soya'yı hatırladığım gibi. Ya da Soaireya mı demeliyim?

Bana neden yardım ettiğini öğreneceğim.

"Umalım ki Soaireya ölmüş olsun ve hiç ortaya çıkmasın," dedi Meliz. "ünkü Soaireya'nın yeniden ortaya çıkması büyük bir kıyametin başlangıcı olur. Onu daha önce hiç görmedim ama her boyutta yüzlerce düşmanı var. Mezarlıkları dolduran biri ve yeniden ortaya çıkarsa ne düşmanları ne de Soaireya rahat durur. Umalım ki yüzyıllardır olan sessizliğini korusun." Neden tedirgin olduğunu anlamıyorum. Soaireya'yı öldürmek çok kolaydı. Sıraç'ın boynundaki saçları alıp güçlü bir büyü yaparak öldürebilirdi. Ölüler Diyarında olmak bazı küçük sırları uzaktan izlememi sağlamıştı.

"İlgilendiğim kişi Soaireya değil Meliz." Eğilip izmeme giydim. "Neden onunla aynı kırmızı mührü taşıyorum?"

"ünkü ikiniz de inansızsınız!" Meliz elini kaldırıp etrafını gösterdi. "Şuraya bir baksana? Araf'tasın Elzem, Araf'ta! Ruh emiyorsun, büyülere tanık oluyorsun ve lüler Diyarına gidip geldin! Fakat buna rağmen tanrıların varlığını kabul etmiyorsun ve Soaireya'da tıpkı senin gibi yapıyor. Binlerce kanıt var ama tanrılara inanmıyorsunuz çünkü içinizde inanç yok. İkiniz başkadırıyorsunuz ve bu tanrıları kızdırıyor. İkinizi kırmızı mührle lânetlediler böylece iki asinin mührünü herkes görecek. Tanrılar tarafından kovulduklarını herkes görüp ibret alacak." Saçmalık böyle yaparak asla bana boyun eğdiremezler. Ayrıca onlar beni kovmadı ben istifa ettim!

Gördüğüm kanıtlar umurumda değil. Onlar beni böyle cezalandırdıka Araf'taki hiçbir tanrıya inanç göstermeyeceğim.

"Her neyse." Bu konu canımı sıktığı için şimdilik kapatmaya karar verdim ve Kırım'a döndüm. "Efendi Gazi ve diğerlerini görmek istiyorum."

Derhal bana bir yetki ve emrime tüm orduyu vermeliydi. Böylece büyük bir kaos başlatabilirim.

"Efendimiz ve seçkin adamları Lut halkını bulmaya gittiler," dedi. Lut? Işıktan Gelenlerin klanı değil miydi? Daha ben sormadan Kırım beni yanıtladı. "Casuslarımızdan aldığımız haberlere göre bugün Keng kralı Hazer, Elümhan'a davetli. Nişan çoktan yapıldı ama düğün iki ay sonra. Efendimizin Işıktan Gelenlerle birlikte dönmesi ve son hazırlıkları yapmamız da iki ayı bulur. Azınlıkların tek kızı evlendiği için diğer tüm klanlardaki en seçkin ve soylu aileler orada olacaktır. Oldukça kalabalık bir düğün olacak bizim de istediğimiz bu. Araf'taki herkes bir araya gelmişken Oyunbazlar ve müttefiklerimiz Işıktan Gelenlerin dönüşü düğüne ve Araf halkına damgasını vuracak." Bana yaklaşıp gülümsedi. "Taruz ailesiyle birlikte en önde yürüyenlerden biri olacaksın. Dönüşümüz en az bizim kadar çok ses getirmeli şifacı." İşte duymak istediğim sihirli sözcükler. Afra'nın düğünü dönüşümüzü herkese göstermek için harika bir fırsat.

Düğünde ortaya çıkmak tam da Oyunbazların yapacağı bir hareket çünkü Afra'nın düğününü kendi lehimize kullanacağınız.

"Harika." Gülümseyerek başımı salladım. "Ben şu iki ayda yakınlarımın yanında olacağım, yani Elümhan'da. Efendi Gazi döndüğünde Meliz'e haber uçurursanız onunla birlikte döneriz." Meliz ve ben Azınlıkların kalesinde olmalıyız.

Kırım bunu onaylamadı. "Meliz kalede görünse bile Savcı ile olan yakınlığından dolayı sorun olmaz, ama senin iki ay daha gizlenmen gerek. Sevdiklerini iki ay sonra görebilirsin burada bizimle kal." Benim iki ay daha bekleyecek sabrım yoktu. Doğa, sahte evliliği yüzünden Asil'e karşı sürekli çuvallıyordu ve bu konuya açıklık getirmem gerekiyor. Üstelik zehirlenen kız kardeşim ve babamın oğullarını görmeliyim.

En önemlisi Afra'nın daha neler planladığını öğrenmeliyim.

"Sen onu merak etme istediğinde çok iyi görünmez olmayı başarıyor." Bunları söyleyen Meliz'in ne demek istediğini benden başka kimse anlamamıştı. Evet, kaleye ruh formundayken gireceğim.

"Her ikiniz de dikkatli olacaksınız?" Kırım bu konuda söz ister gibi kaşlarını yukarı kaldırınca Meliz övünürcesine güldü. "Senden daha uzun yaşadığımı düşünürsek ben hep dikkatliyim. Bu arada sen henüz anne karnındayken gittiğim bir baloda annenin de olduğunu söylemiş miydim? Hatta doğum sancısı tutmuştu ve diğerlerine ben haber etmiştim. Evet, o gece kapı aralığında doğduğunu gördüm. Hayatımda gördüğüm en çirkin

bebektin." Kıkırdayan kadın beni de güldürünce Kırım öfkeden küplere binmişti.

Kırım, Meliz'den daha büyük gösteriyordu ama demek ki tam tersiydi.

Meliz'i göstererek bana döndü. "Gittiğiniz yerde onun ölmesini sağlarsan benden istediğin her şeyi yaparım!"

"Her şeyi mi? Oldu bil."

"Sanmıyorum çünkü kolay kolay ölen biri değilim." Hiç rahat durmayan kadın sırtıttı. "Ayrıca Elzem çocukların lafıyla hareket etmiyor." Özellikle mi Kırım'ı delirtiyor bu kadın?

"Demek çocuk?" Kaşlarını çatan Kırım, hızlıca onunla olan mesafeyi kapattı. "Beni çıldırtma Meliz." Onun kollarını tutarak sert bir hareketle kendisine doğru çekti. "Aksi takdirde bir çocuk olmadığımı sana kanıtlarım!" Dişlerinin arasında uyarırcasına söyledikleriyle Meliz susmuştu. Meliz ile olan yakınlığını yeni fark eden Kırım'da şimdi susmuştu. Bu ikisinin arasında tam olarak ne vardı? Birbirine olan bakışları hiç de öylesine değildi.

İtir'a üvey baba gelme ihtimali acaba kaç?

Usulca Aker'e yaklaşarak ikisini gösterdim. "Hızlı bir özet geçer misin bana?" Fısıldayarak söylediklerim fazlasıyla meraklı çıktığı için güldü. "Son bir haftadır hep böyle tartışıyorlar. Bir hafta önce general klandaki bir kıza on saniyeden daha uzun bakmak gibi bir hata yaptı ve sonuç bu." Kendimi tutamayıp güldüğümde gülüşüm onların birbirinden hemen uzaklaşmasını sağlamıştı.

"Siz ikiniz..." dediğimde, "Asla!" dedi Meliz. "Çocuklarla işim olmaz," diye ekledi. Ve Kırım'da, "Benim de yaşlılarla!" deyince güldüm. "Siz ikinizin yanında içme suyu var mı diye soracaktım, ama gördüğüm kadarıyla aklınızda farklı şeyler var," dediğimde ikisinin bozulan suratını gören Aker, yüksek sesle kahkaha attı. "Bu iyiydi." Gülerek yumruğunu bana doğru uzatınca, ikimizin yumruk tokuşturması diğer ikiliyi deli etmişti.

Yaşlı ve çocuk burada fark etmiyor ki, çünkü hepsi aynı yaşlarda gösteriyordu.

Ona bakarsan Savcı ile kıyaslanınca ben çocuk değil bebek konumuna düşüyorum.

Elümhan(Azınlıkların Klanı.)

"Hazır mısın iblis?" dedim kalenin devasa kapılarıyla bakışırken. Sabah ilk gün ışıklarıyla ikimiz yola çıkmıştık. Sekiz saatlik yorucu bir yolculuktan sonra Elümhan'a gelmeyi başarmıştık. Kırım'ın bize verdiği altınlarla kasabada kendimize küçük bir kulübe kiralamış ve iki aylık parasını peşin ödemiştik. Bedenlerimizi kulübede bırakıp ruh olarak kaleye geldik ama kaleye girmek için Meliz'in cesaretini toplamasını bekliyoruz.

"Elzem sen neden geberip gitmiyorsun ki!" Ürkmüş gözlerle kaleye bakıyordu. "Savcı ve Avcılar beni ruh formundayken görür ve Avcılar seni de görür! Ölmeyi seviyor olabilirsin ama abin olacak psikopatın olduğu bir yere beni niye peşinden sürüklüyorsun!" Savcı'nın kölesi olduğu için Savcı sadece onu görebilirdi ama beni değil. Avcılar ise lanetleri gereği her ikimizi de görürdü çünkü tüm ruhları görmek onların işiydi.

"Koskoca kale Medusa." Saçlarımı bileğimdeki lastik tokayla sıkı bir at kuyruğu yaptım. Saçlarımın renginin tonu kimsede yoktu ve beni tanıyanlar bunu görmemeli. Kırmızı pelerinin şapkasını yüzüme kadar çektim. Şapkanın ön katmanı daha ince olduğu için şimdi her şeyi ince bir perdenin arkasından görüyordum. "Avcılar bizi görse bile yüzümüz kapalı olduğu sürece tanıyamaz çünkü enerjilerimizi gizledik. Enerjilerimiz gizliyen kendimize yeni bedenler alırsak onları bile atlatabiliriz. Acaba Afra'nın bedenini mi alsam?" Gülererek askerlerin nöbet tuttuğu büyük kapıdan geçip kaleye girdim. Meliz ise siyah pelerinin şapkasını takarken hâlâ homurdanıyordu.

Kalenin bahçe kapısından içeri girince her adımımı daha önce burada yaşadıklarımı hatırladım. Sırf yitik bir klanın lanetini taşıdığım için Zülûf ve Leyla Hanım bana neler yapmıştı. Oyunbazlarla geri döndüğüm gün bakalım aynı muameleyi yine yapabilecekler mi?

Avluya yaklaştığımızda, "Bırak beni Süreyya, aksi takdirde Sıraç Bey'e olan öfkemi senden çıkarırım!" diyen gözlüklü bir kadın öfkeyle içeriden çıktı. "O kadın sürekli çirkin diyerek bana hakaret ediyor ama kimse onu susturmuyor. Fakat ben onun elbisesini tutuşturdum diye Sıraç Bey benden özür diletmeye kalkıştı! Afra'yı bu kadar beğendiyse alabilir ama ben daha önce kimseden özür dilemedim ve dilemem!" Çantasını toparlamış bağırarak dışarı çıkmıştı. Kaleyi terk etmeye hazırlandığı çok açık. Evet, bu Soya'dan başkası değildi, yani Soaireya.

"Soya lütfen böyle yapma." Süreyya yalvararak onun kolunu tuttu. "Bak bende Afra'dan hoşlanmıyorum ama bir süre daha burada kalmalıyız. Geçit kapısını bize açacak iblisi bulur bulmaz hemen ait olduğumuz yere

döneceğiz." Kapıyı açacak olan anahtarı bence çok uzakta aramasın çünkü şu anda onun kolunu tutuyordu.

"Bana kızdığı için Sıraç Bey, benden özür dilemediği sürece burada kalmam!" Kollarını göğsünde birleştirip çocuk gibi inat etmişti.

"Tamam!" Süreyya hızlıca başını salladı. "Onu buraya getireceğim ama sende gitmeyip bizi bekleyeceksin?" Soya başını sallayınca Süreyya koşarak içeri girmişti.

Sıraç ve Afra'ya ağır hakaretler eden Soya, etrafına bakınırken gözleri bizi bulunca tüm öfkesi kaybolmuştu. "İnanmıyorum!" Bize bakarak gülümseyince Meliz ile kaskatı kesilmişti. Bu da ne demek oluyor? O bir Avcı bile değil ama bizi görüyor mu?

Küçük bir çocuk gibi koşarak yanımıza gelen kadın, fazla heyecanlı görünüyordu. "Yüzyıllar sonra ilk kez bir iblis enerjisi soluyorum ama çok net değil çünkü enerjini gizlemişsin." Kuş gibi cıvıdayarak Meliz'e baktı. "Teyzeye sarılmak yok mu Meliz?" Peki bunları söyleyen kadının Meliz'den en az on yaş küçük göstermesine ne demeli? Zavallı Meliz şoklarda.

Şimdi ise bana doğru döndü. Kocaman çirkin gözlükleri ve yüzündeki iğrenç et benleriyle korkunç görünüyordu. "Yüzleriniz şapka yüzünden kapalı ama seni daha önce Ölüler Diyarında gördüm. Elzem'sin değil mi? Senin yüzünden oradaki lânet ruhlar tarafından az kalsın ölüyordum." Ve bu sözlerle şoka giren artık sadece Meliz değildi. Karşımızda bir kadın vardı ve kuş gibi cıvıtlı bir sesle neşe saçarak konuşuyordu. Biz ise ne duyduklarımıza ne de gördüğümüze tepki verebiliyoruz.

Tam olarak neyden bahsediyordu? Ölüler Diyarında onu hiç görmedim.

"Elzem?" Meliz nihayet konuşmayı başarmıştı. "Bu çirkin şey az önce teyzem olduğunu mu söyledi? Hemde benden daha küçük gösterirken?"

"Bilemiyorum Meliz, ama çirkin diyerek onu kızdırmamak mı?" Kadın bildiğin Sthenno'nun kızı bizi tek bir hareketiyle yok ederdi!

"Ama çok çirkin Elzem ve bu kadar çirkin bir teyzem olduğunu hatırlamıyorum."

"Sana aile kökeninizi daha sonra anlatacağım ama rica ederim çirkin deyip durma. Kime baktığın hakkında en küçük bir fikrin yok."

"Onun ne kadar çirkin olduğunu sadece ben mi görüyorum Elzem?"

"Bize ne Meliz? Oğlumuz yok ki kız beğenelim!"

"Ama ben sizi duyuyorum." Üzülmüş gibi dudaklarını sarkıttı ve sırt çantasını çıkartıp açtı. "Sanırım Safir'de duymuş." Elini çantaya daldırdı. "Teyzelere merhaba de Safir," dedi ve çantanın içinde kocaman beyaz bir

yılan çıkarıp bize doğru uzatınca, Meliz ve ben bağırarak bir adım geriye kaçtık. Çantasından yılan mı taşıyor?

Ne biçim bir hasta bu!

"Hadi ben neyse de, sen neden yilandan korkuyorsun Medusa!"

"Kadın çantasından yılan çıkardı Elzem! Kim çantasından yılan taşır ki? Refleks olarak kaçtığım için kusura bakma artık!"

"Hey! Safir'e merhaba demediniz?" Yılanı burnumuzun ucuna kadar uzatmıştı. "Safir çok hassas bir yılan." Safir bunları duymasın diye fısıltıyla konuşmuştu. "Üzülünce biraz saldırgan olabiliyor ve şu anda kalbi kırıldı." Meliz ile aynı anda o kadar hızlı bir şekilde, "Merhaba Safir!" demiştik ki, görülmeye değermişti. Şimdi onun kalbini kırıp saldırı altında kalmayı istemeyiz değil mi?

"Elzem." Meliz iyice bana doğru yaklaştı ve kısık bir sesle, "Birden üçe kadar sayıyoruz ve kaçıyoruz bu kadın ve Safir'inden." Hızlıca başımı salladım ve aynı anda, "Üç!" deyip kaleye doğru koşmaya başladık.

"Hey!" diye bağırdı peşimizden. "Bir ve ikiyi söylemeyi unuttunuz ama? İkisi de saymayı bilmiyor olabilir mi Safir? Neden gidip onlara sayı saymayı öğretmiyoruz?" Peşimizden gelmeyi düşünüyor olamaz değil mi?

Kaleye girince son sürat hemen merdivenleri çıkmaya başladık. "Geliyor! Daha hızlı koş Elzem!"

"Neden peşimizden geliyor ki!"

"Bir ve ikiyi söylemeliydik!" Şaka mı bu!

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Meliz ve Elzem'in daha kaleye attıkları ilk adımlarında Soya ve Safir'le tanışmasına ne demeli?

Gördüğünüz gibi Soya ikisini de tuhaf hareketleriyle ürkütmeyi başardı. İki ay boyunca bir kalenin içinde Soya'dan kaçmayı başarırlar mı dersiniz?

Bölümün sonlarında anladığımız kadarıyla bu geçen günlerde Afra ve Soya arasında da pek iyi şeyler yaşanmamış. Detayları yeni bölümde daha iyi göreceğiz.

Aynı şekilde Soya'nın Elzem için Ölümler Diyarına gitmesini de daha ayrıntılı bir şekilde onlara anlatırken okuyacağız. Çünkü kızları şoka uğrattığı için ikisi de kaçmaktan başka bir şey düşünecek hâlde değillerdi.

Peki Elzem'i kurtaran kişinin Soya çıkmasını bekliyor muydunuz? Evet onu mahzende kurtaran Soya'ydı. Aslında o olduğu çok açıktı çünkü Ölümler Diyarında tanıdığı bir Gardiyan vardı ve Garex, onu doğrudan Elzem'in kulübesine getirebilirdi. Üstelik Soya aynı zamanda bir yılanın genlerine sahip olduğu için bir insanın yaydığı kokusundan mahzeni çok kolay bulabilirdi.

Oyunbazların Afra'nın düğününde ortaya çıkmayı planlıyor olmalarına ne demeli? Afra için unutulmaz bir düğün olacak gibi, peki siz ne düşünüyorsunuz?

Peki Elzem'in ormanda karşılaştığı Keng askerleri konusunda tahminleri olan var mı? İçlerinden biri Elzem'i gördüğü an vuruldu ve şu anda kalede Keng askerleri de var.

Evet, yeni bölümde ortalık feci hâlde karışacak gibi görünüyor.

Elzem ve Meliz'in kalede olması her ikisini birçok konuda sinir krizlerine sokacak diyebilirim. Ama sizin için oldukça eğlenceli bölümler olacağını söyleyebilirim. Özellikle bu düşman ikiliye Soya ve Safir'in de katıldığını düşününce neler olur kim bilir.

Şimdilik bu kadar, yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(44) Bir Nefes Kadar Yakınındayım.

Ve nihayet buradayım, yakınında ve yanında. Hissetmedi beni, görmedi ve kim olduğumu anlamadı. Onun yabancıısı değildim ama bir yabancıya bakar gibiydi bakışları.

Çocuk olmanın da bazı avantajları vardı. İstedğin her odaya girebilirsin ve istediğin her yeri karıştırabilirsin çünkü sen çocuksun kimse sana kıyamazdı. İşte sırf bu yüzden Elümhan kalesine gelince kendime ödünç beden olarak bir çocuğun bedenini seçtim. İstedğim gibi rahatça hareket edebilirim çünkü ben bir süreliğine on yaşında küçük bir çocuk olmuştum ve çocuklar genelde kurallardan muaftı. Çaldığım kız çocuğunun adı Sare'ydi küçücük bir şeydi. Tahminimce on yaşına yeni girmişti lakin bir çocuğa göre oldukça şişmandı. Daha şimdiden otuzu geçkin kiloya sahip olduğunu tahmin ediyorum. Kısa boylu hantal biri olduğu için kiloları daha da göze çarpıyordu. Kocaman yanakları ve iri gözleri olan bir çocuktur. Ne yazık ki Sare sarışın değil esmer bir çocuktur. Asla düzene girmeyen mısır püskülünü andıran kıvrıkcık saçları sıcakta enseme yakıyordu. Kaledeki casusluk işim için şimdilik bu bedenle idare edeceğim çünkü Sare'den başka kalede bir çocuk daha bulamadım.

"On yaşında şişman bir çocuğa dönüştüğüne inanamıyorum." Meliz bir ruh olarak yanımda yürürken aldığım bedenden hiç memnun değildi.

"Sana söyledim Sare'nin bedeni harika bir kamuflaj işi görecek." Boyum fazlasıyla kısaldığı için her defasında kafamı kaldırıp ona bakmak garip hissettiriyordu.

"Asıl Sare'nin bedenini alman bizi riske atıyor Elzem."

"Neden?" Başını eğip tereddüt ederek bana bakıyordu. Sanki bir şeyleri söyleyip söylememekte endişe duyuyordu. "Neden dedim Meliz?" Bahçede güneşin altında yürürken sürekli kafamı kaldırıp ona bakmak kolay mı sanıyordu. "Neden bir çocuğun bedenini almam bizi riske atsın?" Bir süre sadece bana baktı fakat ısrarlarım karşısında daha fazla sessiz kalamadı. "Çünkü sen bir çocuk nasıl olunur bilmiyorsun ve bilmediğin bir konuda rol yapamazsın," deyince adım atmayı bırakmıştım. Bu sözler neden bu kadar çok acıtıyor?

İçimdeki bu saklı ukte hep acıtacaktı değil mi?

"Kim demiş ki bilmiyorum?" Hızlıca kendime çeki düzen verip güldüm. "Benim bu hayatta bilmediğim bir şey olamaz iblis." Onu bırakıp yürümeye devam ettiğimde beni takip etmediğini biliyorum çünkü arkamda öylece bakıyordu. "Dedim ya bilmiyorsun çünkü bir çocuk az önce yaptığın gibi gururuna sarılıp alaycı bir tavır takınmaz." Yürümeyi bıraktığımda karşımdaki ağaca boş gözlerle bakıyordum. Neden ısrarla üzerime geldiğini bilmiyorum fakat bu can sıkıcı olmaya başladı.

"Sesini duymak başımı ağrıtıyor Meliz. Neden bana bir iyilik yapıp bir süre beni yalnız bırakmıyorsun?" Soğukkanlıydım her zaman olduğu gibi fazlasıyla sakin ve ılımlıydım. Dedim ya nadiren öfkelenirim ve kırgın hissederken her zamankinden daha fazla sakin birine dönüşüyordum.

Soğukkanlı tavrım genelde zaafılarımı herkesten gizlerdi.

Meliz gidince küçük çocuğun bedenini çardakta bırakıp oradan geçen on sekiz yaşındaki genç bir kızın bedenini aldım. Her ne kadar kızsam da Meliz haklıydı bir çocuk gibi rol yapmayı bilmiyordum. Şimdi ise kahverengi düz saçları olan ergen bir kız olmuştum. Çekik gözleri vardı ve şansa bak ki Sare'den daha kiloluydu. Bugün ki şansım hep şişmanlardan yana olduğu için bunu sorun etmedim. Acaba adı neydi? Üzerimdeki kıyafetlere bakılırsa soylulardan birinin kızıydı ama Azınlık değildi. Kızın elinin üzerinde siyah hilal dövmesi olduğuna göre Tenebris'lilerden biriydi. Elma ağacının altına oturup iç çektim. "Anne..." Munure Akay'ın yüzü zihnimde canlanınca gözlerim sızladı ama ağlayamadım. "Bir çocuk olsam yeniden büyütür müsün beni?" Ama bu sefer olması gerektiği gibi bir çocuk gibi.

İmkansız istemekte düş kırıklığı yaratırdı.

"Orada tek başına oturmuş ne halt ediyorsun ufaklık?" Asil'in sesini duyunca başımı kaldırdım ve bana doğru geldiğini gördüm. Berbat görünüyordu Doğa ile yaşadığı şeyler onu çok kötü etkilemişti. Acaba aldığım bedenin Asil ile olan yakınlığı ne boyuttaydı? Her ikisi de Tenebris'ti.

"Üzgün hissediyorum," dediğimde yorgunca yanıma oturdu ve yukarı toplanan eteğimi tutup aşağıya çekerek açılan bacaklarımı kapattı.

"Baban yüzünden mi?" Tıpkı benim gibi sırtını ağaca yaslayarak ayaklarını uzattı. "Ortadan kaybolman onu korkuttuğu için sana kızdı Naren." Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. "Abim içince hep kızacak bir

şeyler bulur. Seni yanımdan buraya neşelenmen için getirdim değil mi?" Bu sözlerden anladığım kadarıyla Asil, Naren'in amcasıydı..

"Sende üzgün görünüyorsun Asil," dediğimde burnumu iki parmağının arasına sıkıştırıp sıktı. "Babana kızgınsın diye bana amca demeyi bırakamazsın." Acıyan burnuma tutarken bu şartlar altında ona nasıl amca diyebilirim ki.

"Benimle gel." Ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Seni neşelendirecek bir yol biliyorum." Elimi tutarak beni ayağa kaldıran adama tebessüm ettim. Doğa yüzünden kendisi de çok üzgündü ama buna rağmen küçük yeğenini mutlu etmenin peşindeydi.

Eğitim sahasına gelene kadar Asil'in eğlence anlayışının dövüşmek olduğunu bilmiyordum. Fakat beni sahanın ortasına koyup elime bir kılıç tutuşturunca anlamış oldum. O da kılıcını çıkartıp karşımdaki yerini alınca yutkundum. "Sence de kötü bir eşleşme olmadı mı?" Tenebrisler kılıç ustasıydı ve bu konuda kimse onlarla yarışamazken bu hiç adil değil.

Hadi ama rakibimin soyadı bile Kılıç iken bu konuda ona karşı hiç şansım yoktu.

"Sana öğrettiklerimi hatırladığın sürece sorun yok ufaklık." Ne öğretmesi? Bu barbar on sekiz yaşındaki yeğenine kılıç kullanmayı mı öğretiyordu? Burada ergenken bile rahat yüzü yok!

Kılıcını bana doğru savurunca hemen elimdeki kılıcı kaldırarak kendime siper ettim. Bir yetişkinin bedenindeyken bile kılıç fazla ağır gelirdi bana ama Naren'in bedenindeyken kılıç fazla hafifti. Tenebris'lerin fiziksel gücü gerçekten muazzam.

Asil'in tüm saldırılarını savunma da kalarak engellemeye çalıştım ama karşı atağa geçemiyordum. Uzun boyunun avantajını kullandığı için ona karşı dezavantajlıyım. Neyseki karşısında bir ergenin olduğunun farkında olduğu için gücünün onda birini bana karşı kullanıyordu. Karnıma hafifçe attığı tekmeye beni geri püskürtüp kılıcını tekrar bana savurunca, nefes nefese kendi etrafımda döndüm ve havadaki kılıca sertçe vurdum. "Çok iyi ufaklık." Gülerek tekrar saldırmaya başlayınca ağlamak istedim. Naren çok şişman ve hantal biri olduğu için daha şimdiden yorulmuşken hareketlerim kısıtlıydı. Annesi bu kıza neden diyet yaptırmadı ki? Bu sıcakta çok çabuk terliyor ve yoruluyordu.

Bu sefer Asil'in kılıcı boynuma doğru gelince bedenimi arkaya doğru yay gibi bükttüm. Saçlarım sahadaki sarı kumlara değecek kadar bükülmüştüm ve kılıç beni es geçip gidince doğrulup onun karnına küçük bir çizik açtım.

Kesilen bez gömleğine bakıp keyifli bir şekilde güldü. "Bu kiloyla yaptığın hareket fazlasıyla güçlü" Geriye doğru bükülmemden bahsediyordu ama Ölüler Diyarında ters taklaya kadar çok fazla şey öğrenmişim. Ne yazık ki Naren'in bedeni yeteneklerimi uygulamam için müsait değildi çünkü belini incitmiş olmalıyım ki ağrıyordu.

"Belim ağrıdı amca." Bu sefer onun yeğeni gibi davranmayı unutmadım fakat isyanımı dinleyecek durumda değildi. "Bahanelerin arkasına saklanıp kaçmayı unut." Lânet adam tekrar saldırıya geçti.

"İlk kez birini öldürdüğümde henüz sekiz yaşındaydım ve o gün babanı kurtarmasaydım şu anda sen olmayacaktın. Senden dolayı alkolik babanı kurtardığım için pişman olamıyorum." Ağzının içinde homurdanması hoşuma gittiği için gülüşüm gardımı düşürmemi sağlamıştı. Tabii bir anda kılıcımı yere indirmem Asil için beklenmedik bir darbeydi çünkü kılıcını bana doğru çoktan savurmuştu. "Naren çekil!" diye bağırdı fakat daha o kontrolünü sağlamadan kılıç çoktan boynuma doğru gelmişti.

Ve tam o esnada daha kılıç boynumu kesmeden dört ok aynı anda Asil'in kılıcına değerek kılıcı geriye doğru itmişti. "Naren!" Asil kılıcını yere atarak yanıma gelip üzerime eğildi. "İyi misin?" Omuzlarımı tutmuş endişeyle beni kontrol ediyordu. "Yaralandın mı?" Korku içinde çıkan sesi içimi acıttığı için ona tebessüm ettim. "Merak etme ben çok iyiyim." Sanırım onun yeğeni olmaya çok hızlı alışmışım.

Beni kollarına alıp sımsıkı sarılınca ruhundaki korkuyu hissetmemek mümkün değil. "Bir Tenebris asla gardını indirmez Naren, bunu bir daha sakın yapma!" Beni azarlayınca başımı salladığım esnada her ikimiz de okları hatırlayınca benden ayrıldı. Okların geldiği yöne bakınca biraz ilerideki ok sahasında duran ve beni kurtaran adamı gördük. Tanrım gerçekten de oydu.

Aylar sonra ilk kez onu çıplak gözlerle görmek demek ki böyle bir duyguydu.

Gözlerim hızlıca Savcı'yı bulurken soluğum kesilmişti. Onu görünce az kalsın ona doğru koşup boynuna atlayacaktım. Ne çok özlemiştim ruhumun sürgününü. Şimdi ona yakından bakınca taşıdığım aşkın büyüklüğünü daha iyi anlıyorum. Yorgun gibiydi çünkü o her daim dik omuzları çökmüş öylesine yaşar gibiydi. Sıkıntılıydı ve sıkıntısını ok atarak gidermeye çalışmış olmalı ki parmaklarından ince bir kan akıyordu. Onu altı ay boyunca Ölüler Diyarında izlediğim için tüm gün parmakları yara olana kadar ok attığını biliyorum. Hedefi hiç ıskalamazdı ama tamamen yorgun

düşene kadar da bunu defalarca yapardı. Bu yüzden kol kasları eskisinden daha güçlü ve sıkı görünüyordu. Kendisini tamamen bırakmıştı sarhoşlar gibi beyaz gömleği salaş bir şekilde pantolonun üzerinde duruyordu. Hatta gömleğine elindeki kanlar bulaşmış ama o nasıl göründüğünü umursamıyordu.

Saçları neredeyse boynuna kadar uzamıştı ve itiraf etmeliyim ki uzun saç bile ona çok yakışıyordu. Altı aydır sakallarını hiç kesmemiş olmalı ki onlar da uzamıştı. O özenli halinden eser yoktu. İlk gördüğüm öğretmen yerine gerçek anlamda bir barbar vardı karşımda. Artık her haliyle buradakilere benziyordu ama o benim nazarımda hâlâ çok yakışıklıydı. Ela gözleri canlılığını yitirmiş bir şekilde öylesine bakıyordu. Asil'in kılıcını tek bir ok durduramazdı o yüzden basıncı yükseltmek için dört oku kullanmak tam da ondan beklediğim bir çeviklikti. Bir saniye bile tereddüt etseydi veya oyalansaydı kim bilir Naren şu anda ne durumda olurdu. Bu adamın düşünme ve uygulama hızı muazzamdı.

"Savcı?" Asil rahatlayarak dövüş sahasından atlayıp ona doğru yürüyünce bende onu takip ettim. Halatın altından geçip ok sahasına girdiğimde amca yeğen onun karşısında durmuştuk. "Sana borçlandım," diyen Asil'i onayladım. "Teşekkür ederim genç efendi Savcı." Eteğimi tutarak dizlerimi büküp ona selam verdiğimde sadece başını salladı. "Büyütülecek bir şey değil önemsiz bir müdahale." Onu ilk tanıdığımda olduğu gibi yine soğuk ve mesafeli birine dönüşmüştü.

"Söz konusu yeğenimin hayatıysa önemsiz değildir," diyen Asil, "Bunu unutmayacağım ve mutlaka borcumu ödeyeceğim," dedi. Bu insanların en rahatsız olduğu şey birine borçlanmaktı.

"Borcunu ödemek istiyorsan beni yalnız bırakın." Yeniden ok atmaya devam edince ben ve Asil tersçe ona bakıyorduk. Evet, gerçekten de Elzem'den sonra eski çekilmez adama geri dönüşmüştü.

"Ne kaba bir davranış." Duysun diye bilerek sesimi yükselttim ama beni hiç umursamadı.

"Asil!" Gediz'in sesini duyunca Hafız ile birlikte ona seslendiklerini gördüm. "Kasabaya gidiyoruz geliyor musun?" Bizden uzakta oldukları için Gediz bağırınca başını salladı ve bana döndü. "Birkaç saat sonra dönerim o zamana kadar odanda sorun çıkarmadan uyuduğunu düşünebilir miyim?" Bir an önce Savcı ile yalnız kalmak için hızlıca başımı salladım. "Söz veriyorum sen gelene kadar odamda uyuyor olacağım. Zaten çok yoruldum dinlenmeliyim." Hızlıca konuştuğumda gülerek saçlarımı karıştırdı.

"Dönerken senin için sevdiğin meyveli şekerlerden alırım, ama sende uslu duruyorsun." Beni yalnız bırakmak içine sinmediği için Savcı'ya baktı. "Odasına kadar eşlik etmeyi unutma," dedi ve Savcı'nın itiraz etmesine fırsat tanımadan ok sahasından atlayıp hızlı adımlarla arkadaşlarına doğru ilerledi.

Üç Silahşörler gözden kaybolana kadar bekledim daha sonra ise Savcı'ya döndüm. "Şimdi ne yapıyoruz?" Gözleriyle kaleyi işaret etti. "Amcana söz verdiğin gibi odana gidip uyuyorsun." Henüz öğle saatlerindeyken mi? Asla olmaz ayrıca kim verdiğim sözleri tuttuğumu söyledi ki?

"Ama benim uyukum yok."

"Gidip yaşlılarınla vakit geçirebilirsin."

"Kalede hiç yaşıtım yok."

"Kalede senden başka hizmetçilerin dokuz çocuğu daha var ve hepsi de seninle yaşıt." Henüz hiçbirini görmedim ayrıca onlarla vakit geçirmek istemiyorum.

"Ben saygın biriyim ve hizmetçilerle vakit geçirerek saygınlığıma gölge düşüremem." İnatçı bir çocuk gibi ısrar ettim. "Ben sizinle vakit geçirmek istiyorum." Sırtındaki çantadan bir ok daha alarak hedefe attı. "Meşgulüm." Yine hedefi tam on ikiden vurmuştu.

"Odama kadar eşlik edebilir misiniz?"

"Meşgulüm dedim." Fazla ilgisizdi oysaki daha önce akademideyken bir dakika bile beni yalnız bırakmamıştı.

Onu kendi haline bırakıp sahadan çıktığımda gittiğimi fark ettiğini sanmıyorum. Üzgün hissettiğim için durgun bir şekilde kaleye başım eğik bir şekilde girmiştim. Bu yüzden alnım birinin göğsüne çarpana kadar bunun farkında olmadım. Başımı iyice kaldırdım ve gördüğüm kişiyle burnumun direği sızladı ağlamak istedim. "Yavuz?" Ölüler Diyarında ki günlerimi de sayarsak toplam da bir yıla yakın ondan uzaktım.

"Beni tanıyor musun?" diye sorduğunda konuşacak durumda değildim. Beni tanıyor musun diye sormuştu değil mi? Görünürde çok basit bir soru gibi görünüyor ama derin anlamları vardı. Biz Akay çocukları meğerse birbirimizi hiç tanımamışız. Ölüler Diyarına gidip herkesi uzaktan izleyince bazı şeyleri daha iyi anladım. Sıraç'ı işlerinden başka bir şey düşünmeyen bir işkolik sanıyordum ama meğerse düzenli bir şekilde gittiği bir eğitim alanı ve yakın olduğu Avcılar vardı. Yavuz'un korkak ve çapkın olduğunu düşünürdüm çünkü ne zaman yanyana gelsek bize hayatındaki kadınlardan bahsederdi. Biz de onun yalanlarına inanırdık lakin Yavuz, kadınlardan bile

korkan ürkek biriydi. Itır'ın güçlü ve sert olduğunu düşünürdüm oysaki o bile kendi içinde fazla kırılgan biriydi. Onlar da Elzem'i kuralcı çekilmez biri olarak tanımıştı fakat artık buna mecbur olduğumu biliyorlardı. Biz Akay ailesi birbirinden kopuk ve gerçek kişiliğimizi birbirimizden saklayarak büyümüştük. Dağılmış bir ailenin yitik çocuklarıydık ve bunu başta kendimiz olarak herkesten gizlemiştik.

Tarihin en iyi oyunculuk ödülü bence Akay ailesine gelmeliydi. Ne büyük kayıp ama.

Kendimi toparlayıp Yavuz'a başımı salladım. "Avcıların hepsini kaledeki herkes tanır ve bende onlardan biriyim," dedim.

"Neden bir başkasının bedenini alıkoyuyorsun?" Gözlerini kısarak sorduğu soruyla tedirgin oldum. O bir Avcıydı ve kim olduğumu enerjimi gizlediğim için bilmese de Naren'in içindeki ruhun varlığını hissetmişti.

"Kız hasta," diyerek ona yalan söyledim. "Annesinin yakın arkadaşımı ve bizzat kendisi beni çağırdı. Şifacı bir ruh olduğum için bir süre kızın içinde kalırsam ruhumdaki şifa bedenini iyileştirebilir." Naren'in bedenini alırken bu yalanı Avcılara karşı önceden düşünmüştüm. Diğerlerinin aksine Avcılar ele geçirilmiş bir ruhu hemen anlayacağı için önceden her şeyi düşündüm. Üstelik bir faninin bedenini almadığım için bunu sorun etmezlerdi çünkü hepsi lanetlilerden nefret ediyordu ve onlara olanları umursamıyordu.

"Uzaklaş ondan Yavuz, bu bizi ilgilendiren bir konu değil." Duyduğum tanıdık sesle başımı çevirdim ve Sıraç ile arkadaşlarını merdivenlerden inerken gördüm. Sanırım söylediğim yalanı hepsi duymuştu. Sıraç'a kırgın olduğum için çok özlemiş olsam da ona yönelik bir yaklaşımda bulunmadım. Yavuz gölgesinden bile korktuğu için susmasını bir yerden anlardım ama kalbim Sıraç'a küsmüştü.

Babamın oğulları yüzünden ben canlı bir şekilde mezara gömüldüm ve yaşarken Ölüler Diyarına gittim. Onları kolay kolay affedemem.

Yanlarında Soya'da vardı ve onların aksine Soya, Naren'in bedenindeki ruhun kime ait olduğunu biliyordu. Hepsi merdivenlerden inince, "Gidelim," dedi Sıraç. "Lanetlilere olan şeyler bizi ilgilendirmez."

"Sanırım genel olarak konuşuyorsunuz," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. Birazdan onu çok kötü bozacağım tek yapması gereken tuzağıma düşerek bana cevap vermesi.

"Hayır," diyerek yanımdan geçince, "O hâlde kız kardeşlerinizi bundan muaf tutuyorsunuz." Ona doğru döndüm. "Yanılıyor muyum?"

"Evet," deyip kestirip attı. Fakat gitmek üzereyken söylediklerimle durmuştu. "Peki sözlerinizi doğrulayabilir misiniz? Kız kardeşlerinizi biz lanetlilerden muaf tuttuğunuzu bana kanıtlayabilir misiniz?" Bana doğru döndüğünde meydan okuyan bakışlarım onun üzerindeydi. "Pekâlâ kanıt istemiyorum ama bana onları bizden ayrı tuttuğunuzu gösteren tek bir örnek verebilir misiniz? Duyduğuma göre bir iblis tarafından annenizin bedeni ele geçirilmiş ve Akay kızları yıllarca onunla aynı evin içinde yaşamış. Peki sen babasının oğlu," deyip gözlerine baktım. "Sen bu süreçte ne yapıyordun?" Bedeni gerilip yerinde kaskatı kesilirken koridoru bir sessizlik kaplamıştı.

"Lanetliler ruhları göremez ama bir Avcı görebilir." Ona doğru bir adım attım. "Annenizin bedenindeki iblisi gördüğünüz hâlde kardeşlerinizi onun insafına bırakarak mı onları lanetlilerden muaf tuttunuz? Bir şeyi merak ediyorum." Göz temasını kesmeden elimle onu gösterdim. "Geceleri nasıl uyuyorsunuz? Hiç mi sızlamıyor vicdanınız? Bir kardeşiniz öldü ve katili diğer kardeşiniz ilan edildi. Peki ellerini kirletmeyen asıl katiller neden bu kadar rahat? Bana masum olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Hep birlikte küçük kardeşinizi suçlayalım değil mi? Böylesi daha kolay değil mi? Asıl katilleri alkışlayıp onu taşıyalım değil mi? Ne de olsa kardeş kardeşin katili olurken sizler seyirci kaldığınız için suçlanamazsınız değil mi?" Sözlerimi bitirdiğimde boğazında bir düğüm oluşmuş yutkunamamıştı. Sözlerimin ağırlığı altında ezilirken kendisini savunacak tek kelime edememişti. Edemezdi de zaten çünkü çoğunlukla susardım ama konuşmaya başladığımda herkesi susturmasını da iyi bilirdim.

"Aşırıya kaçtıysam bağışlayın sadece iddia ettiğiniz şeylerdeki çelişkiyi düzeltmek istedim." Yüzüme alay dolu bir tebessüm kondurarak merdivenleri çıkmaya başladım. Arkamda bıraktığım grup ise büyük bir bozguna uğrarak beni izliyordu.

Kan bağı umurumda değil hata yapan cezasını çekmeliydi!

Onların buraya gelmesini kendim için değil Itır için istemiştim çünkü benim kimseye ihtiyacım yok.

Çok gergin bir ortamda kaskatı bir şekilde sandalyemde oturuyor olmam çok sıkıcı. Akşam yemeği için hepimiz büyük salonda masanın etrafındaki yerimizi almıştık. Dikdörtgen masa çok uzundu ve masanın başında Azınlıklar lideri Cihangir otururken, devamında diğer klan liderleri ve komutanlar oturuyordu. Uzun masanın sonunda ise biz gençler vardık yani

Avcılar ve klan liderlerinin çocukları. Meliz, Sıraç'tan ölesiye korktuğu ve Savcı'ya yakalanmak istemediği için kim bilir nerede saklanıyordu. Yemek masasındaki yerimi Abraham'ın torunu olarak alırken özellikle Savcı'nın karşısına oturmıştım. Aynı şekilde Soya'da planlı bir şekilde benim yanıma oturarak Afra'nın karşısındaki yerini almıştı. Neyseki sağ tarafımda Doğa var da uzun süre Soya'ya maruz kalmayacağım. Üç Silahşörler ve Avcılar karşı karşıya oturuyordu. Masada bir tek Itır eksik olduğu için gözlerim sürekli kapıda kardeşimi arıyordu.

Herkes sessizlik içinde yemeğini yerken Soya kulağıma doğru yaklaştı. "Elzem, bana bir iyilik yapar mısın? Safir'in karnı acıktı biz karnımızı doyururken onu aç bırakamam." Geri çekilince kucağındaki çantayı gösterince ürktüm. Lânet olsun hadi yanıma oturdu ama Safir'i neden yanında getirdi? Bu sefer de gözleriyle Savcı'nın önündeki tabağı gösterdi. "Onu Safir için almalısın." Kısık bir sesle konuşunca, "Saçmalama," dedim. "Tavuk Savcı'nın tabağında duruyor onu alamam." O kadar kişi varken neden benim yanıma oturdu ki!

"Ama ben sana daha önce yardım ettim." Eliyle ağzını kapatıp bana yaklaştı. "Garez ile sana mesaj gönderen bendim ve aynı şekilde sen dönmeyince Garez'i kandırıp senin için Ölüler Diyarına gelen de bendim. Oradaki çoğu ruhun katiliyken zehir yüzünden senin kanını emmek ve sana kendi kanımı vermek kolay mıydı sanıyorsun?" Bir yılanın genlerine sahip olduğu için ısırtığı zehirliydi ama aynı zamanda zehirleri de emebilirdi değil mi? Bana kanını içirdiğine göre kanında iyileştirici özellikler taşıyordu.

Sanırım şimdi Ölüler Diyarında yaşadığım garipliği anlıyorum. Garez, Soya'nın arkadaşıydı ve bana çıkış kapısını söylediği hâlde mahzende olduğum için kurtulamadım. Aradan iki ay geçince ve ben dönmeyince Soya bir terslik olduğunu anlamıştı. Bir şekilde Garez'i kandırıp onun için kapıyı açmasını sağladı ve benim için gizlice Ölüler Diyarına geldi. Önce bedenimdeki zehri emdi ve tamamen iyileşmem için bana kendi kanını içirdi. Fakat uyanmamı bekleyemezdi çünkü Ölüler Diyarında ki çoğu ruhun katiliydi ve yakalanırsa onu öldürürlerdi. O yüzden işini bitirir bitirmez hızlıca geri dönmüştü.

Bu kadın dost mu yoksa düşman mı anlayamıyorum.

Hadi dercesine bana bakınca başımı olumsuz anlamda salladım. "Uluorta birinin tabağında ki yemeği almam çok yakışsınız. Sen neden bunu yapmıyorsun?" Sofrada herkesin uyması gereken bazı görgü kuralları vardı ve onları çiğneyen kişi olamam.

"Zaten hep yapıyorum," diye sessizce homurdandı. "Safir benim tabağımdaki etle hiç doymuyor o yüzden sürekli başkalarının etini alıyorum ama bu son zamanlarda fazla dikkat çekmeye başladı." Bu benim umurumda değil asla ama asla savunduğum kuralları çiğnemeyeceğim.

"Sofrada konuşulmaz Soya, lütfen daha fazla beni meşgul etme." Önüme döndüğümde, "Öyle mi?" dedi ve bu dört gözlü çirkin yaratık çantanın fermuarını açıp çantayı bacaklarımın arasına yere koydu. "Elzem teyzen seni doyurmazsa onu ısırabilirsin Safir." Alçak sesle konuşup yemeğine devam edince başımı eğdim ve korku içinde çantadan çıkan yılanı baktım. Pullu derisiyle ayak bileğime dolanınca, "Hayır lütfen!" diye bağırıp oturduğum sandalyeden ayağa kalktım.

Kaçsam nereye kaçacağım ki bileğime dolandığı için o da benimle gelir!

"Naren?" Başımı kaldırıncı masadaki herkesin bana baktığını gördüm ve Asil'in babası Abraham hesap sorar gibi bana bakıyordu. "Bir sorun mu var?" Şu anda onun torunu konumunda olduğum için sanırım onu utandırmıştım.

"Ha-hayır." Ayak bileğimdeki yilandan dolayı ürkmüş bir şekilde kalktığım sandalyeye usulca oturdum. Bundan daha kötü bir sorun olamazdı!

Bir süre herkes yeniden yemeğine dönsün diye bekledim ve hemen sonra eğilerek başımı masa örtüsünün altına uzattım. "Safir lütfen orada bir çılgınlık yapma." Bileğime dolanmış beyaz kobraya yalvararak baktım. "Sana hemen şimdi tavuk vereceğim ama lütfen beni ısırarak gibi bir delilik yapma." Kısık sesle konuşup kafamı masanın altında çıkarınca Savcı ile göz göze geldik. Ne işler karıştırdığımı öğrenmek ister gibi bana bakınca yalandan öksürerek omuzlarımı dikleştirdim. "Bir sorun mu var efendi Savcı?" Başımı iki yana sallayarak önüne dönünce rahat bir nefes aldım.

Savcı tam bir etobur olduğu için etsiz asla yemek yemezdi ve diğerleri başlangıç yemeği olarak çorba içerken sadece onun tabağında et vardı. Ben şimdi o tavuğu ondan nasıl alacağım!

"Öhööm." Yine yalandan öksürüp onun dikkatini çektim. Karşımda oturduğu için mahcup bir ifadeyle diğerlerine belli etmeden tabağını işaret ettim. "Yemekleri değiştirelim mi?" Bunu istediğime inanamıyorum. Daha önce bu kadar utandığımı hatırlamıyorum.

Önce benim tabağımdaki hiç tatmadığım çorbaya daha sonra ise kendi tabağında ki ete baktı. "Sizin için de aynısını getirmelerini isteyebilirim." Çorba da et yok ya tabii kabul etmez et canavarı!

Safir ayağıma dolanmışken bana yemek getirmelerini bekleyemem!

"Olmaz, yani sizin tabağınıızı istiyorum," dediğimde gözleri tekrar benim çorba kâsemi buldu. "İçinde et var mı?" Tam da ondan beklediğim bir soru sorunca kıkırdarak başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum henüz tadına bakmadım ama sanırım çorba sebzeli." Yüzünü buruşturdu. "Sebze sevmem." Hadi ama alt tarafı bir yemek neden uyuzluk yapıyor ki!

Safir dolandığı bacağıma tıpkı boğa yılanı gibi sıkınca inledim. Ayak bileğimin iç tarafında tik vardı ve Safir oraya baskı uyguladıkça gıdıklanıyordum. Pulları hassas dokuya tekrar sürtününce kıkırdadım. Hain yılan hangi bölgeye baskı uygulayacağını çok iyi biliyordu. Tekrar aynısını yapınca gülmemek için ellerimi masaya bastırarak inlediğimde masadakilerden artık çatal ve bıçak sesi gelmiyordu. Başımı kaldırıncı herkesin yemeği bırakıp bana baktığını gördüm. Safir yine ayak bileğime sürtününce nefesimi sesli bir şekilde verip gülüşümü engellemek için inledim. "Asil?" Gediz'e sıcak basmış gibi gömleğinin yakasını çekti. "Senin bu yeğenin fazla tahrik edici sesler çıkartıyor sustur şunu," deyince utançtan yerin dibine girdim. Herkesin içinde böyle de konuşulmaz ki!

Aklı fikri tek bir noktada olan sapıktan ne bekliyorum ki!

"Naren!" Masadaki erkeklerin bana bakıyor olması Asil'i rahatsız ettiği için masadaki eli yumruk olmuş parmak boğumları gerilmişti. "Rahat dur!" Dişlerinin arasında beni uyarınca Safir yüzünden kahkaha attım. "Düşündüğünüz gibi..." Dudaklarımdan bir kıkırtı çıkınca başımı iki yana salladım. "Karnım acıkınca garip davranıyorum ve canım et çekti," dedim gülüşlerimin arasında. Ve Savcı o kadar hızlı bir şekilde tabağını bana doğru uzatmıştı ki, garip sesler çıkartarak masadaki erkekleri tahrik etmemden rahatsız olmuş gibiydi.

Neyse bir şekilde onun tabağını almayı başardım ya gerisi Naren'in rezilliği.

Haşlanmış sebzelerle süslenmiş kızartılmış tavuğu alıp kendi önüme koydum. Bir süre sonra herkes yeniden yemeğine dönünce çatalı alıp tavuktaki halkalı soğanları ayırmaya başladım. Soğanlara alerjim olduğu için görmeye bile dayanamıyorum. Tüm soğanları tabağın bir köşesine toplayıp tavuktan bir but kopardım ve kimsenin bakmadığına emin olunca masanın altına attım. Safir eti görmüş olmalı ki şükürler olsun bacağıma rahat bırakmıştı. "Hey!" Başımı masanın altına uzattım. "Tüm bir şekilde yutmayı unut. Sindirmen için onu parçalamalısın." Kısık bir sesle onu uyarıp başımı eğdiğim yerden kaldırıncı Soya kıkırdadı. "O bir yılan ona

bir şeyleri çiğnemesini öğretemezsin." Koluna sert bir şekilde tırnaklarımı geçirdim. "Bir daha benim yanıma otursan çiğneyerek sindirdiği ilk kişi olmanı sağlayacağıma emin olabilirsin." Bu akşamdan sonra mümkünse bir daha karşıma çıkmasın.

Yaklaşık beş dakika sonra Safir tekrar ayağıma dokununca oflayarak diğer tavuk butunu da masanın altına attım. "İşkence gibi bir durum." Homurdanarak elimi çeneme koyup işkenceye dönüşen yemeğin bitmesini bekliyordum.

"O kızcılık şarabı Soya." Afra'nın sesini duyunca somurtmayı bırakıp başımı kaldırdım. "İçmesini bilmiyorsan dokunabilir. Yine rezillik çıkartıp birilerini yakmanı istemeyiz değil mi?" Sanırım Soya içki içecekken ona engel olmuştu. Badem gözleri karşısındaki Soya'ya tebessüm ediyor olabilirdi ama ruhunda ona karşı bir hissizlik gizliydi. Dudakları gülümsüyordu fakat bunun yalancı bir tebessüm olduğunu herkes anlayabilirdi. Buğday teni biraz daha bronzlaşmış buradaki erkeklerin hoşlandığı bir tene bürünmüştü. Dağınık topuz yaptığı kıvrıkcık saçlarına taktığı gösterişli taç bile şimdiden kraliçeliğini duyurur gibiydi. Bu gece yemekte Keng kralının bize eşlik etmemesi ne kötü çünkü onun üzerinden daha çok kibirlenebilirdi.

"Her zamanki gibi fazla düşüncelisiniz." Aynı şekilde yalandan tebessüm eden Soya, bir dikişte elindeki kadehi içti. "Ama ben sarhoş olmam."

"Öyle mi Soya?" Sıraç kaşlarını yukarı kaldırarak ona döndü. "Yanılmıyorsam geçen akşam olay çıkardığında ertesi gün sarhoş olduğunu iddia etmiştin?" Hangi olaydan bahsediyordu? Eline bir mum alıp Afra'nın elbisesini yaktığı olay mı? Evet, buna benzer bir şeyler duymuştum.

Soya ona karşı tavırlı olmalı ki hiç Sıraç'a bakmadan ayağa kalktı. "Benim iştahım kaçtı size afiyet olsun," deyip giden kadın acaba bir şey unutmadı mı? Adı Safir olan bir şey mesela!

Çantayı ve yılanı burada bırakıp gittiğine inanamıyorum!

Tavuğun kalan kısmını yine kimseye göstermeden çantaya koydum ve masanın altına eğildim. "Çantaya gir Safir." Neyse ki bana zorluk çıkarmadan çantaya girince korkudan hızlı bir şekilde fermuarı kapattım. Çantayı Soya'nın sandalyesine koyarken sonunda rahat bir nefes almıştım. "Meliz'den bir haber var mı?" Hafız bunu Sıraç'a sormuştu. "Hâlâ arıyoruz." Birbirlerine karşı mesafeli gibiler.

"Savcı ve Meliz yakındı." Gediz içkisini yudumlarken herkese karşı ilgisiz görünen Savcı'yı gösterdi. "Sorarsanız belki söyler." Avcılar artık

kendi dünyalarına gitmek istiyordu ve bu konuda kapısını çalacakları tek kişi şimdilik Meliz'di. Aslında Soya'dan başka kimse onları götüremezdi ama Soaireya'nın burada olduğunu bilmiyorlardı.

Savcı'nın bahsi geçince Sıraç'ın kaşlarını çatarak önüne döndüğünü gördüm. Takastan dolayı her ikisi de birbirine patlamaya hazır bomba gibi duruyordu. "Konuşmayı biliyor mu ki? Tam bir yabani gibi görünüyor." Uraz'ın sözlerine Gediz gülererek başını salladı. "Ve ben o yabaninin kardeşiyim. Benim açımdan bakmayı dene," deyince ikisi gülmeye başlamıştı. Sanırım Uraz ve Gediz'in karakteri şen şakrak olduğu için birbirleriyle daha iyi geçiniyorlardı.

Asil yemeğinden başka hiçbir şey ile ilgilenmezken Doğa'nın kaçamak bakışları onun üzerindeydi. "Doğa?" Afra bunu yakalamıştı. "Bir şeyi merak ediyorum." Arkasına yaslanarak dikkatleri üzerine çekti. "Sizin dünyanızdaki evlilikler nasıl işliyor? Burada kadınlar eşlerine tam sadakat gösterirler, ama sanırım senin geldiğin yerde aynı şeyler geçerli değil." Doğa'ya karşı oldukça ağır bir ithamda bulunurken, neyse ki masanın diğer ucunda olan liderler kendi aralarında sohbet ettikleri için bizim konuşmalarımızla ilgilenmiyorlardı.

"Ne demek istiyorsun?" Doğa'nın rengi atarken herkesin ona bakması onu ürkütmüştü.

"Diyorum ki..." Afra masadaki salatadan bir tane yeşil zeytini çatalına takıp ağzına attı. "Sen eşine ne kadar sadıksın?" Bunu sorgulamak ona düşmezdi. Doğa'yı böyle rencide edemezdi özellikle Doğa kendisini bile savunamayacak kadar ürkek biriyken.

"Peki siz?" Dayanamayıp araya girerek okları kendi üzerime çektim. "Merak ediyorum siz ne kadar eşinize sadık olacaksınız? Duyduğuma göre kral oldukça yaşlı biriymiş ve insan ister istemez yanına yakışanı ister değil mi? Ah bu arada..." Yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. "Biriyle konuşmadan önce lütfen ağzınızdaki lokmayı bitirin ortaya çıkan görüntü beni rahatsız ediyor." Zeytini yedikten sonra da Doğa ile uğraşabilirdi.

İkinci kez salataya doğru uzattığı çatalını masaya bırakıp bana baktı. "Aşk Naren," dedi soğukkanlı halinden ödün vermeden. "İnsan aşık olunca yanına yakışanı değil kalbine yakışanı istiyor. Sence haksız mıyım?" Haklıydı ama haklı olan sözleriydi fakat kendi söylediklerini yapmıyorsa bu onu haksız yapardı.

"Haklısınız." Uzanıp masadan bir elma alarak ısırardım ve lokmam bitene kadar bekledim. "Üzgünüm söylentilerden yola çıkarak sizin hakkınızda

yanlış bir fikre kapıldım." Herkesin içinde geri adım atmam keyfini yerine getirdiği için içki kadehini alıp dudaklarına doğru götürdüğünde tekrar konuştum. "Herkes sırf mevki ve konum için kral Hazer'in dördüncü eşi olmayı kabul ettiğinizi konuşunca insan ister istemez yargılıyor. Ah! Yoksa beşinci eşi miydi? O kadar çok eşi olunca doğru sayıyı bulmak mümkün olmuyor," dediğimde sözlerim masada bomba etkisi yaratmıştı. Üstelik bunu o kadar masum bir ifadeyle söyledim ki, sanırsın hiç kötü bir amacım yok.

Kadehi tutan eli dudaklarının yakınında duraksayınca bana yönelik öfkeyi çok rahat soluyorum. "Ne?" dedim şaşırmış bir şekilde. "Sözlerim sizi kızdırdı mı? Başkalarının konuştuklarını size ilettim diye sizin nazarınızda suçlu muyum? Bunun için özür dilemeli miyim?" Bana karşı hiç şansı yoktu çünkü öfkesini çok çabuk belli etti.

Hiçbir insanoğlu benim karşımda uzun süre sakinliğini koruyamazdı. Özellikle benimle konuşuyorsa bunu uzun süre yapamazdı. Tıpkı Afra'da olduğu gibi çünkü kadehi sertçe masaya vurarak, "Küstah!" diye bağırdı. "Benimle bu şekilde konuşamazsın!"

Artık sadece bize yakın olanlar değil klan liderleri de bakıyordu. "Neden?" O kadar sakindim ki sanki her an üzerime atlayacak biri yokmuş gibi. "Yakın zamanda Keng kraliçesi olacak olmanız için mi susmalıyım? Bunun için mi size saygı göstermeliyim? Yoksa bir Aykırı olduğunuz için korkup sessiz mi kalmalıyım?" Yavaşça sandalyeden kalkarak omuzlarımı dikleştirdim. "Başkalarını yargılamak kolay," deyip Doğa'yı gösterip yeniden ona döndüm. "Zor olan kendi yanlışlarımızla yüzleşmek. Konumunuz umrumda değil ortada bir hata varsa bu bana ait değil. Ayrıca her şeyden önce siz hâlâ Gevher'i ailesinin kızısnız ve masanızda ki insanları rencide edip küçük düşürerek ailenizi utandırılmazsınız. Görgü kurallarından ADAB I MUAŞERET nedir bilir misiniz Afra Hanım? Toplumda insanın bencil ve kaba düşüncelerden sıyrılarak başkalarına karşı duyarlı ve nazik olması demektir." Eğilip Soya'nın çantasını alarak doğruldum. "Hepsinden noksan olmanız ne büyük kayıp," dedim ve saçlarımı elimin tersiyle geriye doğru savurarak masadan ayrıldım. Arkamda ise Afra için büyük bir aşağılanma ve utanç bırakmıştım.

Ben varken benim yanımda sevdiklerimle uğraşamazdı.

Salondan çıkınca hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Safir!" Elimdeki çantayı yukarı kaldırdım. "Salondan çıkarken sende Savcı'nın ruhunu soludun mu? Sanki gönlünün kışına bir anda bahar gelmiş gibi bir neşe

sezdim." Havalı bir çıkış yapmak için dönüp bakmamıştım ama buna benzer bir şeyler soluduğuma eminim.

Onu boşver de Soya'nın odasını bilmiyorum ben şimdi Safir'le ne halt yiyeceğim!

"Elzem uyan artık!" Meliz tepemde bağırırken sanki uyumak mümkün!

"Elzem dedim! Kalk çabuk kaledeki herkes Naren'i konuşuyor. Dün bu şişman kızın bedeninde ne yaptıysan Afra hâlâ burnundan soluyor. Tanrı aşkına hani dikkat çekmeyecektik? İki dakika herkesin bildiği o sinir bozucu Elzem olmayı bırakamıyorsun değil mi?" Sinir bozucu Elzem mi? Ne yani herkes beni sinir bozucu olarak mı görüyordu? Bu saçmalık insanların bam teline basmak ve sinir bozucu olmak arasında çok fark vardı.

"Elzem uyan dedim!" Kafama yastıkla vurunca oflayarak gözlerimi açtım. "Tüm kötülüğün neden bana iblis? Tanrı aşkına sabahın köründe bana işkence etmek yerine neden gidip diğer insanlara kötü bir iblis nasıl olunur göstermiyorsun? Lânet kadın beni bu kadar hor kullanma artık!" Bir de iblis olacak ama şu zamana kadar kötülük yaptığı tek kişi benim.

"Sende kanatsız bir melek değilsin hani." Meraklı bir şekilde yatağa oturdu ve omuzlarımdan tutarak zorla beni de kaldırdı. "Tüm detayları istiyorum anlat hadi." İblislerin yüz karası bu kadın! Kendi kötülük yapamıyor resmen benim yaptığım kötülüklerle besleniyordu.

"Afra, Doğa'yı küçük düşürmeye çalıştı ama ters tepti."

"Devam et."

"Devamı yok hepsi bu kadar."

"Ne demek devamı yok? Sen bunun neresindesin? Ben farklı şeyler duydum ama?" Madem duydu bana niye soruyordu?

"Rica ederim şunu kes iblis." Battaniyeyi iterek yataktan çıktım. "Dedikodu yapmayı hiçbir zaman kendime yakıştırmadım aynısını sana da tavsiye ederim." Banyoya doğru yürürken arkamda ne kadar sıkıcı olduğumla ilgili şeyler saydırıyordu ama hepsini görmezden gelmek benim için zor olmadı.

Banyoya girmekten vazgeçip yeniden yatağa girerek Naren'in bedeninden çıktım. Dün akşam yemeğinde fazlasıyla kendim gibi davrandığım için Savcı şüphelenmişti. Ruhundaki mutluluğun sebebi bu olmalı şimdilik risk alamam. Doğrudan Naren'e kim olduğunu sormazdı ama onun Elzem olup olmadığından emin olmak için bir süre onu göz hapsinden tutacağına eminim. Tek sorun Naren'di çünkü herkes akşam yemekte olanları

konusuyordu fakat Naren hiçbir şey hatırlamıyordu. "Meliz fazladan birkaç anı onun zihnine ekleyebilir misin?" Uyuyan Naren'i gösterdim. "Dün gece yemekle ilgili birkaç anı."

Başını iki yana salladı. "Bu imkansız." Önce beni hüsrana uğrattı ama aklına her ne geldiyse daha sonra sinsice sırttı. "Ama Naren'i korkutup kaleden kaçırabilirim. Elümhan'dan ayrılınca kimse ona soru soramaz ve dün akşam olanlar hakkında dedikodu duyamaz." İtiraf etmeliyim ki ondan beklenmeyecek kadar iyi bir plan.

Gözlerim koltuğun üzerinde duran Soya'nın çantasını bulunca dudaklarım kıvrıldı. "Meliz'cim..." Ona doğru yürüyünce ürkmüş gibi geriye doğru gitmeye başladı. "Cim? Senin gibi burnu havada biri bana bunu söylüyorsa altında mutlaka bir şeytanlık vardır. Şimdi bana sevimlilik yapmayı bırak ve benden ne istediğini söyle işgüzar kadın." Ne diyebilirim ki beni tanımaya başlamıştı.

Dün gecedен sonra birinden almam gereken küçük bir intikam vardı.

Bu sefer bir hizmetçinin bedenini almıştım. Orta yaşların sonunda normal bir kiloya sahipti ve evet bu da şansına sarışın değildi. Herkes kahvaltıya çoktan başladığı için acele ederek yürürken elimdeki tepsiyi dikkatlice tutuyordum. Açık kapıdan içeri girdiğimde herkes masanın etrafındaki yerini almış sessizlik içinde kahvaltısını yapıyordu. Avcıların etrafında dolanarak Soya'nın yanında durdum ve tepsideki çorba kâsesini onun önüne bıraktım. "Bu ne?" Başını kaldırıp bana bakınca hizmetçinin bedenindeki asıl kişiyi hemen anlamıştı. Gorgon'ların yetenekleri fazlasıyla güçlü ve karışık olduğu için Avcıların aksine bir ruh enerjisini gizlese bile onun kim olduğunu anında anlıyordu.

"Çorba hanımım." Ona içten bir şekilde tebessüm ettim. "Bu sabah sizi biraz solgun gördüğüm için bizzat sizin için yaptım."

"Gerçekten mi?" Ruhunda çiçekler açarken hoşlandığı adamın kız kardeşinden gelen bu jest onu mutlu etmişti. "Çok teşekkür ederim." Gülücükler saçarak kaşığı çorbaya daldırıp bir yudum alınca, "Yılan çorbası," dedim. "Beyaz kobra çorbası cilde iyi gelir ve aynı zamanda bağışıklık sistemini güçlendirir." Gerçekte böyle mi bilmiyorum ama söylediklerimle aldığı bir yudumu püskürterek çıkarmıştı.

Dün akşam beni Safir'le korkutmak neymiş şimdi göreceksin.

"Ne?" Yutkunarak çorbaya baktı. "Be-beyaz kobra mı?" Çorbaya bakarken Safir'i görmüş olmalı ki sesi titremişti. "Safir..." Sessizce

fısıldayıp kaşığı çorbaya daldırdı ve yılan çorbasındaki yılan etine baktı. "Bu canı sana ne yaptı?" Çorbaya öyle bir bakıyordu ki dokunsan ağlayacak gibiydi.

Safir'i bu kadar çok sevdiğini tahmin etmemiştim.

"Çorbayı sevmedin mi?" Onun yanında oturan Uraz, kâseyi önüne çekti. "Ben yerim." Uraz bir kaşık alıp yılan etini çiğnemeye başlayınca Soya kocaman gözlerle ona bakıyordu. "Ne?" dedi Uraz. "Yiyecek miydin?" Adam ne yapsın konuyu bilmiyor ki.

"Onu yedin mi?" Soya'nın gözlükleri buğulanırken dehşete kapılmış bir şekilde Uraz'a bakıyordu. "Sen benim oğlumu yedin mi?"

"Oğlun mu?" Zavallı Uraz ürkmüş bir şekilde çorbaya baktı. "Yılan çorbası yerine fetüs mü pişirdiniz? Soya ne ara hamile kaldın? Sıraç burada neler oluyor!" Eyvahlar olsun ortalık karışacaktı.

"Katiller!" Soya bağırarak ben ve Uraz'a bakıp masadaki bıçağı alınca, "Lan! Ne yapıyorsun ruh hastası o bıçak da nedir!" diyen Uraz, panik yaparken hemen koşarak dışarı çıktım.

Uraz'ın işini bitirip sıra bana gelene kadar çoktan kayıplara karışırım.

Gördüğü her haltı yerse böyle olur. Sanki ben ona dedim Soya'nın çorbasını iç.

Hizmetçiye Soya'dan kurtarmak için bedenini aldığım yere yani mutfığa bıraktım. Çok kısa süre onun bedeninde kaldığım için uyumamıştı aksine küçük çaplı bir şaşkınlık geçirerek yeniden işinin başına dönmüştü. Mutfakta çıkınca merdivenlerden inen Üç Silahşörleri görünce sırtıttım. İyi ki bu sabah kahvaltıya katılmadılar çünkü Asil ile konuşmalıyım. Onları takip ederek bahçeye çıktım. Eğer Soya beni yakalarsa üçünden birinin bedenine girmeyi düşünüyorum çünkü onlara saldıramazdı. Üçü ahırların olduğu tarafa yönelince uslu bir çocuk gibi peşlerinden gittim. Zaten Asil ile konuşmam gerektiği için bu fırsatı kaçıramam. Ata binen üçlü ile gözlerimi yumdum ve ruhum Hafız'ın bedenine doğru süzüldü. Birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda kendimi Hafız'ın bedeninde atın üstünde bulmuştum. Asil ve Gediz atını koşturunca dikkat çekmemek için nereye gittiğimizi sormadım ama onları takip ettim.

Bu üçü nereye gidebilir ki en fazla ormanda avlanırlardı.

"Kadınların gazabına gelesin İnsan Yıkımı!" Ağzımın içinde homurdanırken Asil ile birlikte şoka girmiş bir hâlde Gediz'in bizi getirdiği yere bakıyorduk. Araf'takilerin deyişiyle iskele evi ama benim

dünyamdakilerin tabiriyle fuhuş evi! Hiçbir güç bu yere girmemi sağlayamaz!

Böyle iğrenç bir yerde saygınlığımı lekeleyemem!

"Hafız." Asil sessizce konuşup bana yaklaştı. "Bizi buraya getireceğinden senin haberin var mıydı? Bahsettiği sürpriz bu mu?" Gediz'in sürpriz anlayışı da ancak bu kadar olurdu.

"Üç kadar sayıyorum Asil ve hemen kaçıyoruz," dedim fısıltıyla. "Üç!" Arkamı dönüp kaçacağım esnada Gediz gülerek kolumu tuttu. "Buraya Asil'i neşelendirmek için geldik Muhafız, yine sorun çıkarma." Bence bu sapık bizi buraya getirirken en son düşündüğü kişi bile Asil değildi.

Bir insanın aklı fikri nasıl hep tek bir konuya çalısır anlamıyorum!

Gediz'in yoğun ısrarları yüzünden ne yazık ki büyük eve girmiştik. Daha kapıdan içeri adım atınca birçok kadın Gediz'in yanına gelip ayaküstü onunla sohbet edince küçük çaplı bir kriz yaşadım. Bu tür yerlere çok sık geliyor olmalıydı çünkü bu evde onu tanımayan kadın yoktu. Canlı renklerle süslenmiş evin merdivenlerini çıkarken merdiven trabzanında bile kırmızı süslemeler vardı. Ürkümüş bir şekilde Asil'in yanından ayrılamazken Gediz bizi üst kata çıkardı ve tek bir sözülle adeta kuş sütünün eksik olduğu bir yer sofrasını bizim için hazırladılar. Saçları abartılı bir şekilde yapılmış ve kabarık etekleri ince astardan oluşan kızlar etrafımızda pervaneydi. Öyle aklımdaki gibi mini etekli değillerdi aksine oldukça hanım hanımcık giyinmişler açık olan tek yerleri korseden fırlamak üzere olan göğüsleri ve omuzlarıydı. Bir kadın yerdeki zengin sofraya oturmam için kolumu tutunca hemen geriye çekildim. "Rica ederim dokunmayın." Hafız sayemde bu rezillikten kurtuluyordu ama zavallı ruhumu kim kurtaracak!

Benim gibi elit birinin geleceği son yer bile değildi! Gediz yüzünden kendimi hakarete uğramış hissediyorum.

Üçümüz masadaki yerimizi alınca bu rezilliğe daha fazla dayanamadığım için hemen Hafız'ın bedeninden çıktım. Bu iğrenç yerde bir dakika daha duramam! Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlediğimde, "Burası da neresi?" diyen Hafız'ın şaşkın sesiyle duraksadım. Başını kaldırmış afallayarak etrafındaki manzaraya ve kıkırdayarak onlara eşlik eden kızlara bakıyordu. Önce, "Ben buraya nasıl geldim?" diye sorguladı fakat daha sonra yutkunarak, "Elzem..." deyince gözlerimi irice açtım. Kahretsin hemen anlamıştı! Daha önce Turgut'un bedenini aldığımı biliyordu ve Araf'ta

bedenleri çalan tek Aykırı bendim. En son kaledeyken bir anda kendisini fuhuş evinde bulunca parçaları çabucak bulması uzun sürmemişti.

Gediz'in bir kızın boynunu sömürdüğünü görünce yumruğunu masaya geçirdi. "Burada ne haltlar dönüyor bilmiyorum Azınlık, ama kes şunu Elzem burada olabilir!" Hafız tanıdığım herkesten daha fazla mahremiyete önem verdiği için böyle bir yerde olma ihtimalim bile onu çıldırtmıştı.

Gediz benim adımı duyduğu an ateşe dokunmuş gibi yanında oturan kadından uzaklaşmıştı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" Gözleri etrafında gezinip beni arıyordu. "O öldü burada olamaz." Bence bu kadar emin konuşmasın.

"Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ve bunu yapacak tek kişi Elzem." Hafız'ın söyledikleriyle bu sefer öfkelenen Asil olmuştu. "İtır'ın ablasını böyle bir yere mi getirdik?" Düşman gözlerle Gediz'e bakıyordu. "Bunu öğrendiğinde seni öldürürken ona yardım edeceğimden emin olabilirsin!" Ne yazık ki İtır konusunda haklıydı çünkü bunu öğrendiği an altı aydır devam eden suskunluğundan eser kalmazdı.

"Siz ikiniz sakın olacak mısınız?" Gediz yanındaki esmer kadının ona uzattığı içki kupasını aldı. "Hafız bir yerlerde hata yapıyor olmalı Elzem'in geri dönmesi mümkün değil," deyince derin nefes alarak yanındaki kadına doğru ruhum süzüldü. Kadının bedenini alınca, "Merhaba İnsan Yıkımı," dedim ve küfürler havada uçuşurken üçü de hızlıca ceketini çıkartıp üzerime fırlattılar. Başka bir kadının bedenindeyken bile dekolteli olmama katlanamıyorlardı.

"Ne hoş bir karşılama ama." Gülerek içlerinden Hafız'ın ceketini seçip giydim. "Eee?" dedim yaratık görmüş gibi bana bakan çocuklara gülerek. "Bir hoş geldin yok mu?"

Peki bu üçü ne yaptı dersiniz? Gediz odadaki tüm kızları kovdu, Asil aceleyle dışarıdan birileri beni görmesin diye perdeleri çekti ve Hafız ise üzerimdeki ceketin düğmelerini kapatıp işini sağlama aldı. "Şunu keser misiniz? Bu beden bana ait olmadığı için sorun yok," dedim ve aynı anda, "İçindeki sensin!" diye üçü bağırınca somurtarak sustum. Sanki ben dedim beni buraya getirin diye!

"Sen nasıl burada olabilirsin?" Gediz'e tersçe baktım. "Beni sen getirdin! Ama genel olarak soruyorsan Ölümler Diyarından kovulduğumu sizden saklamayacağım. Yakın zaman önce geri döndüm ve hâlâ bedenim yaşıyor, yani arada bir hortlak gibi gezmiyorum." Onlardan gerçeği saklayacak değilim her ne olursa olsun üçü benim Araf'taki ilk arkadaşlarımdı.

Üçü de bıyık altından gülerken neyseki canımı sıkacak bir yorumda bulunmadılar. "Hiç şaşırmadım sana Araf'takilerden başka kimse uzun süre katlanmaz." Tabii Gediz gülüşünü sahte öksürükler ardına gizleyip bunları söylemeseydi daha iyi.

"Bedenin nerede?" Hafız fuhuş evinde çalışan bir kadının bedeninde olmamdan rahatsız olduğunu gizleyemiyordu. "Kasabada bir evde ama lütfen Savcı dahil bir süre kimse döndüğümü bilmesin. Umarım bu konuda size olan güvenim sarsılmaz." Üçünün sır saklamakta usta olduklarını çok iyi biliyorum. En basitinden Savcı'nın yaptığı takası bile iyi gizlemişlerdi.

"Madem geri döndün bunun şerefine kadeh kaldıralım." İçmek için bahane arayan Gediz, hepimizin önüne içkileri bırakmıştı. Onlarla kadeh kaldırdım ama içmedim çünkü alkole karşı dayanıklı değildim.

Bir saat sonra.

"Günüşığı..." Asil körkütük sarhoş olmuş bir vaziyette bu ismi fısıldayınca sabah sabah içerse böyle olurdu.

"Hâlâ mı o kız?" Sarhoş olan bir diğer kişi de Gediz'di ve içmeye devam ediyordu. "Burada istediğin kadar kız var illa aşık olmak istiyorsan seç birini." Arkadaşlarına fuhuş evinde çalışan kadınları öneren düşünceli insan.

Sarhoş olduğu için benim Elzem olduğumu unutmuş olmalı ki, "Bak mesela bu hatun." Kolumdan tuttuğu gibi beni yakınına çekti. "Fena değil." Bana doğru uzanınca Hafız belimden tuttuğu gibi beni kendi yanına çekmişti. "Elzem o, it herif!" Gediz'den mümkün olduğunca uzak durmamı sağlamıştı. Burada içmeyen sadece ben ve Hafız vardık sanırım artık sebebini anlıyorum. Birilerinin bu ikisine göz kulak olması gerekiyordu.

"Elzem?" Çok fazla içtiği için bu İnsan Yıkımı kim olduğumu sorgularcasına bana bakıyordu. "Neden kardeşine görünmüyorsun?" Keyfi kaçmış gibi bu sefer şişeyi kafasına dikip içti. "Senden sonra çok değişti fazla sessiz ve sakın. Artık hiç sinirlenmediğini biliyor musun? Ölü gibi görünüyor tüm gün kendisini odasına kilitliyor. Sence bu kadarını hak etti mi?" Etmemişti ve etmişti. Bilemiyorum İtir konusunda sık sık kendimle çelişkideyim.

"Sen neden İtir'ı bu kadar önemsiyorsun?" diye sorduğumda güldü. "Önemsemiyorum, aklımı meşgul ediyor." Mümkünse onun gibi birinin aklını meşgul eden kişi benim kardeşim olmasın!

Gözleriyle Asil'i gösterdi. "Ben onun gibi değilim er veya geç gidecek birini önemsemem. Sen ve Kalkanlar fırsatını bulduğunuz ilk anda kendi dünyanıza döneceksiniz ve geride bıraktıklarınızı düşünmeyecek kadar bencilsiniz." Sarhoşlar ve çocuklar asla yalan söyleyemezlerdi Gediz fazla sarhoştı. Kime kızıyor kime sitem ediyor belirsizdi.

"Gidecek mi?" Asil alayla güldü. "Şimdi var mı ki gitsin?" Doğa'dan bahsediyordu. "Ne yapmaya çalıştığınızı anlamıyorum. Neden benimle hâlâ oyun oynuyor? Evli ama kocasının yanında mutlu değil gibi. Onun yanında ancak her defasında gözleri benim üzerimde! Onu unutmama bile izin vermiyor sanki bu mümkünmüş gibi!" Doğa aptalı iki kelimeyi bir araya getirip ona gerçeği anlatana kadar millet torun torba sahibi olurdu. Neyse ki bunun için buradayım.

"Ayrı odalarda uyuyorlar." Asil başını kaldırıp bana baktı. "Sizin dünyanızda evliler ayrı odalarda mı kalır?" Gülerek başımı iki yana salladım. "Onlar evli olduklarında bile hiç aynı odada kalmadı." Sanırım her şeyi anlatmam için doğru zaman gelmişti.

Hafız bana anlamaz gözlerle bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Çok fazla şey ama ben her şeyi anlatmadıkça anlayacaklarını sanmıyorum.

Uzanıp Asil'in elindeki içki şişesini aldım. Anlatacaklarımı yarın hatırlayacak kadar ayık olmalıydı gerçi Hafız hiç içmediği için Asil unutsa bile ona anlatırdı. "Doğa kimsesiz bir kız olmuştur hep, yani bizler gibi bir ailesi hiç olmadı. Hepimiz Avcı soyundan geliyoruz ama lanetlendiğimiz için Avcı yönümüzü sonsuza kadar yitirdik. Bu bizim için hiç sorun olmadı çünkü ailelerimiz bizi böyle de sevdi ama Doğa için bu geçerli değildi." İçki testisini kafasına diken Asil, yine içecek bir yol bulmuştu. Burada önemli bir şey anlatıyorum karşıma geçip içemezdi!

"Kendi hatası olmasına rağmen annesi bile Doğa'yı kabul etmedi. Babası ise Avcılara körü körüne bağlı olduğu için çoğu zaman Doğa kendinden geçene kadar onu döverdi." Bir anda içmeyi bırakıp kararan bakışlarıyla bana dönünce nihayet ciddiyeti takınmıştı.

"Babası onu dövüyor muydu?" Gediz bile elindeki kadehi sıkarak sinirlenmişti. "Senin dünyanda bir kadına vurmak olağan mı karşılanıyor?"

"Hayır, ayrıca bazı istisnalar dışında herkes öyle değil. Araf'ta da kadınları taşılayıp asıyorlar değil mi?"

"Sadece Aykırı olanları," dedi. "Araf'ı nasıl bir yer olarak düşünüyorsun bilmiyorum fakat biz kadınlarımıza şiddet uygulamayız." Bir kadın olarak burada geçirdiğim günleri düşününce bu pek inandırıcı gelmiyor.

"Onu bırakıp Günişığını anlatacak mısın?" Asil'in sabırsız sesiyle başımı salladım. Sarhoşken eskisi gibi Günişığı diyordu.

"Kalkanlar'dan biri olduğu için Meliz onu buldu. Doğa'nın hayatını cehenneme çevirdi ne bir iş bulmasına izin verdi ne de kalacak bir ev. Uzun uğraşlar sonucu Doğa'yı konağa getirmeyi başardı." Evet, ne yazık ki tüm o sancılı süreci çok iyi hatırlıyorum.

"Babasının ona yaptıklarından sonra Doğa fazlasıyla ürkek biri olmuştu," diyerek anlatmaya devam ettim. "Konakta ki herkesten korkuyordu ve sürekli kaçmaya çalışıyordu. Sırf kaçmasın diye Meliz onu ve Sıraç'ı bir şekilde evlendirdi ama bu gerçek bir evlilik olmadı. Sadece bir ay evli kaldılar ve bu süreçte Sıraç hep kendi evinde kalırken Doğa konakta kaldı. Zaten daha sonra hızlı bir şekilde boşandılar yani evlilikleri boyunca aralarında hiçbir şey geçmedi." Nihayet anlatmayı bitirdiğimde Asil'in omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi sesli bir şekilde nefesini koyverdi. Ölü bakan gözlerine ışıltılı bir canlılık gelirken ruhundaki ölü toprağından nasıl adım adım kurtulduğuna şahit oldum. Acı çeken kalbi huzura ermişti ve uzun zaman sonra dudaklarına ilk kez gerçek bir gülümseme kondu. "Evli değil öyle mi? O Avcıyla aralarında hiçbir şey olmadı?" Başımı sallayınca yeniden doğmuş gibi huzur içinde gözlerini yumdu. "Peki iki aydır bunu bana niye söylemedi!" Gözlerimi devirerek ona tersçe baktım. "O aptalı benim dışımda kimse konuşturamaz. Sana bunu daha önce akademideyken hani Sıraç yeni gelmişken anlatmaya çalıştı ama onu dinlemedin." O günü hatırlayınca nihayet tüm gerçeklerin farkına varmıştı.

"Onu görmeliyim!" Hızlıca ayağa kalkınca aşırı sarhoş olduğu için aynı hızla kalktığı yere yığılmıştı. "Neden her şey dönüyor?" Belli belirsiz konuşup kendinden geçince gülerek Hafız'a döndüm. "Baştan söyleyeyim bu ikisini taşımayacağım. Bu konuda bir çözümün var mı?" Ayağa kalkarak kapıyı içeriden kilitledi. "Genelde sarhoş olana kadar içerler ve onlar ayılana kadar beklerim." Odanın köşesinde duran kanepeye uzandı. "Ayıldıklarında ise yola çıkarız bu hep böyle olmuştur." O yüzden içmemişti değil mi? Arkadaşları sarhoşken herhangi bir tehlikeye karşı onları korumak için birinin ayık olması gerekiyordu. Kim bilir bunu daha önce kaç kez yaptı ki sitem bile etmiyordu.

Ağrıyan başımı ovuştururken ayağa kalktım. "Ben kaleye dönüyorum Hafız, siz daha sonra dönersiniz." Tam itiraz edecekti ki ondan önce konuştum. "Ruh formundayken kaleye döneceğim yolda kimse beni göremez ve zarar veremez." Bu onun içini rahatlatmıştı için başını salladı.

"Dikkatli ol." Tebessüm ederek kapıyı açacağım esnada, "Elzem," diyerek beni durdurdu. "İyi ki döndün..." Beni özlediğini biliyorum.

Umarım ilerleyen günlerde de böyle düşünmeye devam ederdi.

Elmadan bir ısırık alarak etrafımdaki renkli kalabalığa bakarken kasabaya gelmiş ve kiraladığımız kulübede bıraktığım bedenimin içine geri girmiştım. Uzun süre bedenimden uzak kalamazdım bu yüzden uyuşan kaslarım açılсын diye pazarda yürürken karnımı doyuruyordum. Ne yazık ki Elümhan'daki elmalar Sulakkar'dakiler gibi lezzetli değildi. Açık saçlarıma güneşin ışıkları vururken kendi bedenimde olmayı özlemiştim. Her yerde tezgahlar vardı halk bağırarak kendi ürününü satmanın derdindeydi. Bir tezgahta gördüğüm taraklı yakut tokayla ona doğru yaklaştım. Mavi kadife kutunun içinden çıkartıp yakından bakınca daha da güzeldi. Taşları gösterişli ve ince taraklardan oluşuyordu. "Bunun fiyatı nedir acaba?" Satıcı kadın kafasındaki eski boneyi düzelterek bana yaklaştı. "Hakiki yakuttan o toka küçük hanım, değeri beş altın para." Giyim kuşamım son derece zengin gösterdiği için beni akıllı bir karış havada ve para harcamaktan başka bir şey bilmeyen biri olarak görmüş olmalı. Bu toka taklitti çünkü taşları gerçek yakuttan oluşmuyor ve tarak saf altından değil altın kaplamaydı.

Mücevherlere ilğim olduğu için gerçeğini ve sahtesini ayırt edebilirim.

"Bu toka üç gümüşten fazla etmez bayan, ama hoşuma gittiği için size değerinin üstünde on gümüş verebilirim." Her şeyi kredi kartıyla hallederken böyle doğrudan pazarlık yapmak bana göre değil.

Tokayı beğendiğimi görünce daha fazla para koparmanın peşine düşmüştü. "Üç altından daha azı olmaz," deyince omuz silkerek tokayı tezgaha bıraktım. "Ürünlerinizin satılmasını istiyorsanız insanlara dürüst olun. Eğer taklit ise öyle deyin ve beş kuruşluk bir ürüne fazladan otuz kuruş değer biçmeyin. Pazarlık sünnettir ama sizin yaptığınız dolandırıcılık. Bir ürünü satmak istiyorsanız onu aldığınız fiyatın üzerine dört katın. İkisi pazarlık esnasında düşer ve geriye kalan ikisi sizin karınız olur, ama değerinin çok daha üstünde satmaya kalkışırsanız elinizde kalır," dedikten sonra yürümeye başladım. Burada yanımda çok az para varken böyle hunharca harcayamam.

Biraz daha ilerleyince küçük bir kalabalık gördüm. İnsanlara değmemeye çalışarak kalabağın arasına karışınca küçük bir yarışma yaptıklarını gördüm. İki kişi ortada taburelerin üzerinde oturuyordu ve masanın üzerine koydukları elleriyle bilek güreşi yapıyorlardı. Biri yenilerek ayağa kalkınca

kalabalıktan biri, "Bende denemek istiyorum!" diye bağırp onun karşısına geçti. Sadece saniyeler içinde o da yenilmişti ve yenilen kişi karşısındaki kişiye para veriyordu.

"Ödül sadece para mı?" Yanımdaki kadın başını hayır anlamında salladı. "Şu dükkânı görüyor musun?" Herkesi yenen iri kırımlı adamın arkasındaki dükkânı gösterdi. "Yarışan kişi dükkânın sahibi. Eğer onu yenersen dükkânda istediğin bir şeyi para vermeden alabilirsin ama yenilirsen ona para vermek zorundasın."

"Peki ona yenilerek ödeme yapıp sıfır kazanç elde etmek yerine o parayla dükkânda bir şeyler almak daha mantıklı değil mi?" diye sorduğumda birkaç kişi bunu daha önce düşünmemiş gibi bana bakınca kıkırdadım. "Emin olun ona verdiğiniz para dükkânda ki ürünlerden daha az değerlidir. Ayrıca hile yapıyor." Adamı gösterdim. "Bileğini düz tutmuyor ve boşlukta bırakıyor bu şekilde yenilmesi mümkün değil. Bilek güreşinin de bazı kuralları var ve bu adam hepsini çiğniyor ama haberiniz yok." Onlara küçük bir nasihat vererek kalabalıktan uzaklaştığımda, "Hey! Hile yapıyorsun!" diye arkamdan yükselen sesleri duyunca tebessüm ettim. En azından verdiğim nasihatler boş bir konuşmadan ibaret kalmamıştı.

Etrafıma bakınarak yürümeye devam ederken bu seferde kafesteki hayvanları satan bir tezgâha yaklaştım. Kafesinde uyuklayan tilkinin bedenindeki hastalığı iki adım öteden hissettiğim için satıcı adama döndüm. "Sevmeme izin var mı?" Kamburu çıkmış yaşlı adam başını sallayınca elimi kafesin içine uzatıp tilkinin yumuşak tüylerini okşadım. Parmaklarımı tüylerine daldırınca satıcıya yansıtmadan onun vücudundaki hastalığı çekmeye başladım. Parmaklarıma sızan siyah zift derimin altına sızarken, "Sadece nefes borunda oluşan küçük bir enfeksiyon," dedim. Uyuyan tilkiye göz kırpıp yoluma devam ettim. Ölümsüz olduğum günden beri şifacı yönüm müthiş bir hızla açıldığı için bu konularda çoğu bilgi kendiliğinden beynimin içinde yer alıyordu.

İki gün boyunca bedenimde değildim ve bedenime geri dönünce haliyle çok acıkmıştım. Pazarda gezerken yediğim üç elma dışında bir şey yemedim o yüzden sepetteki ay çöreklerini görünce yutkundum. Onları almak istiyorum ama hangi şartlarda hazırlandıklarını bilmediğim için yiyemem. "Neden almıyorsun?" Ay çöreklerine bakarken arkamda duyduğum sesle tüm bedenim gerildi. Lânet olsun yakalandım!

Bu nehir kenarında beni alıkoyan komutanın sesi değil miydi.

Yerimde taş kesilirken adım adım bana yaklaştığını biliyorum. "Adamlarım şu iki günde Sicim topraklarının altını üstüne getirerek küçük su perisini ararken seni Elümhan'da görmeyi beklemiyordum." Bende koskoca pazarda beni tanıyan birine rastlamayı beklemiyordum!

Eğer kaleye gitmişse çoktan benim Afra olmadığımı anlamıştır ama şu iki günde henüz kaleye gitmemişse hâlâ beni Afra olarak biliyor olabilir.

Kalede onu hiç görmedim.

Hemen arkamda durduğunu saçlarıma çarpan sıcak nefesinde anlamıştım. "Elmayı seviyor olmalısın ama yerken yüzünde neden nefret gibi garip bir duygu oluştuğunu anlamıyorum." Gözlerimi irice açarken aslında şu anda beni görmedi değil mi? Pazara ilk girdiğim sıralarda beni görmüş olmalı çünkü o zaman hemen bir elma almış ve belli aralıklarla diğer elmaları da almıştım. Aldığım tek şeyin elma olması ona böyle düşündürmüştü.

Ne yani bunca zamandır beni mi takip ediyordu?

"İlk seferinde yanılmamıştım gösterişli şeylere ilgin var." Omuzlarımdan tutarak beni kendisine çevirdi ve cebinden yakut taraklı tokayı çıkarınca afalladım. Tokayı dikkatli bir şekilde saçımın yan tarafına geçirirken elleri gereğinden fazla saçlarımda oyalanmıştı.

"Detaycısın." Ellerini saçlarımdan çekerken bunu yaparken zorlanmış gibiydi. "Bilek güreşindeki hileyi herkes kolayca anlayamaz." Konuşurken sesinde hayranlık akarken göz temasını asla bozmuyordu. Sanki gözlerini kırpsa yine ortadan kaybolacakmışım gibi korkuyordu.

"Ve bir şifacısın." Tilkinin hastalığını aldığımı görmüştü. "Kalabalıkta eldiven takıyorsun." Dantelli tül eldivenlerimi işaret etti. "Çıplak ellerle birine dokunmaya korkuyorsun değil mi? Enerjin gizli tıpkı nehir kenarında olduğu gibi ve sadece iki ırk ruh enerjisini gizleyebilir. Bunlardan biri iblisler diğeri ise Oyunbazlar." Gözleri tekrar eldivenli ellerimi bulmuştu. "Sanırım sen bu durumda ikinci gruba giriyorsun." Büyük bir bozguna uğramış bir hâlde ona bakıyordum. Aslında bunları beni ilk gördüğünde fark etmişti değil mi? Daha o an Afra olmadığımı biliyordu ama buna rağmen yalanımı ifşa etmemişti!

"Madem gerçeği biliyordunuz o vakit nehir kenarında neden bu konuda bir şey söylemediniz?" Sonunda konuşmayı başardığımda gülümsedi. "Genç bir hanımı utandırmak çok sık yaptığım bir şey değil."

"Ama gerçeği bilmenize rağmen beni alıkoydunuz?"

"Korkarım ki bu konuda pişman değilim." Gözleriyle arkamdaki ay çöreklerini gösterdi. "Sevdiğin şeyler olmalı alalım." Tezgâha doğru

yürüyünce önüne geçip onu durdurdum. "Çok sevdiğim doğru ama yiyemem. Nasıl ve ne şartlarda yapıldığını bilmediğim şeyleri yiyemiyorum." Bu itirafım karşısında şaşırarak doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak ister gibi yüzüme bakıyordu. Yalan söylemediğimi anlayınca güldü. "Onları yapmasını biliyor musun?" Başımı sallayınca elimi tutup koluna koydu. "O vakit karnını doyuralım." Beni yürümeye teşvik ederken yine aklından ne geçiyor anlamak bile istemiyorum!

"Ben bir Oyunbazım."

"Bunu biliyorum."

"Demek istediğim ruhlarla beslenirim bu sizi korkutmuyor mu?" Başını çevirip bana bakınca, "Hayır," dedi. "Nehir kenarında zehirli çiçek yüzünden ellerini yıkarken özellikle elini tuttum. O esnada ruhundaki açlığı hissettim. Uzun zamandır ruhlarla beslenmeyen bir Oyunbazın açlığı fakat buna rağmen kendini kontrol etmeyi başardın. Sen kayıp klanındakilerden farklısın değil mi?" Kahretsin bu hiç iyi olmadı! Erkekler Oyunbaz olduğum için bana yaklaşmakta korkuyorlardı. Sadece Savcı bunun bir engel olmadığını biliyordu ve şimdi de bu adam!

"Şimdi hatırladım benim yetişmem gereken bir yer vardı." Kolundan çıkarak gitmek üzereyken yolumu kesti. "Seni bulmuşken tekrar kaçmana izin verir miyim sanıyorsun? Seni yanımda Keng şehrine götüreceğim." Ne dedi şimdi bu! Ne demek Keng şehri? Burayı hallettim de orası eksik kaldı!

Derhal kaçmanın bir yolunu bulmalıyım çünkü gerekirse beni zorla yanından götürüp nikâh kıyacak biri karşımda duruyor.

Savcı ancak kalede depresyona girip dursun. Burada birileri çoktan beni almanın peşine düştü adamın ruhu duymuyor!

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik arkadaşlar. Gördüğünüz gibi Elzem için sorunlar bitmek bilmiyor. Sizce Savcı, Elzem'e ilgi duyanın sadece kendisi olmadığını anladığında tepkisi ne olur?

Elzem kaleye girdiği an farklı bedenler alarak yine herkesi kızdırmayı başardı ve başta kendi kardeşlerine bunu yaptı. Sıraç'a söylediklerinde haksız mıydı?

Peki ya Doğa'yı korumak için Afra ile yaşadığı küçük tartışmaya ne demeli? Daha şimdiden böyleyse ikisi yüz yüze gelince neler olur kestirmek güç.

Peki Elzem ve Meliz'in Soya'yı deli etmelerine ne demeli. Evet, o yılan çorbasını Meliz'e yaptırdı peki bu ikisi gerçekten Safir'i pişirmiş olabilir mi?

Savcı bu bölümde Elzem çok yakınında olduğu hâlde onun kim olduğunu anlamadı fakat Afra ile olan tartışma masada sadece Savcı'nın şüphelenmesini sağlamıştı.

Doğa bir türlü gerçeği itiraf edemeyince yine Elzem müdahale ederek Asil'e gerçeği anlattı. Asil artık her şeyi biliyor bakalım yeni bölümde ikisi için neler olacak?

Bu bölümde Mara ve İtir yoktu fakat yeni bölümde onları da okuyor olacağız. Ne yazık ki tek bir bölüme tüm karakterleri sığdıramıyorum.

Son bir şey; Instagram'da bir grup kurmayı düşünüyorum böylelikle tek bir mesajla çoğu kişiye cevap verebilirim. Gruba katılmak isteyenler orada bana yazabilirler ama baştan uyarıyorum gruplar da genelde çok fazla konuşulduğu için sürekli bildiri gelir. Eğer bundan rahatsız olacak varsa pek tavsiye etmem arkadaşlar.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(45) Küçük Zararsız Yalanlar.

Küçük bir yalan başıma nasıl bela oldu aklım almıyor ama an itibariyle bir adet sapığım olmuştu! İşin garip tarafı bana karşı oldukça kibardı. İlerleyen yaşından mı bilmem ama her hareketi önceden düşünülmüş gibi saygı çerçevesindeydi. Tek kusuru aşırı sahiplenici olması özellikle kalbimde biri varken bu sahiplenici tutumu beni ürkütüyordu. Onunla Keng şehrine gitmeyi düşünmüyorum bir yolunu bulup kaçacağım ama yabancılar gibi bağırıp çırpınmak yerine bunu kendi bildiğim yollarla yapacağım. Hemen şimdi değil çünkü hazır kasabaya gelmişken burayı terk ederek onun yüzünden günümü tatsız bir şekilde sonlandırmak istemiyorum. Bu yüzden şimdilik hiçbir şey düşünmeden uzun zamandır yaşadığım açlık sorununu çözmeyi düşünüyorum. İçim rahat ederek sadece kendi pişirdiğim şeyleri yiyebilirdim ve şimdi de tam olarak bunu yapıyordum. Sorduğum hâlde bana adını ısrarla söylemeyen Keng komutanı beni küçük bir ekmek fırınına getirmişti. Fırıncıya oldukça cömert bir ödeme yapınca fırıncı dükkânını kullanmama izin vermişti. Askerlerinden birini benim emrime verince kısa sürede gereken tüm malzemeler benim için bulunmuştu. O ve yanındaki yirmiye yakın askeri sivil bir şekilde giyinmişken, sanki gerçek kimliklerini gizliyorlardı. Oysaki Sicim'de onları askeri zırhların içinde görmüştüm. Çevremizdekiler onların Keng şehrinde olduğunu yaygın enerjilerinden anlarken tam olarak sakladıkları şey neydi?

Fırından çıkardığım çörekleri hasır sepete dizmeye başladığım esnada adsız komutan tadına bakmak için elini uzattı. Lakin sepeti kendime doğru çekerek buna izin vermedim. "Daha yeni fırından çıktı sıcakken yerseniz kârın ağrısı çekebilirsiniz," dediğimde arkasındaki askerlere bakıp bana dönerek güldü. "Mutfakta bir şeyler yaparken fazla otoriter ve titizsin." Aslında sadece mutfakta değil yaptığım her işte öyleydim ama beni tanımadığı için bunu bilmiyordu.

Fırından çıkınca kolumda bir sepet çörekle öylece yürüyordum. Bir tanesini yerken ona da ikram etmiştim. Birlikte kasabada yürürken kaçmak için doğru zamanı kolluyordum. "Yine kaçmanın yollarını aramıyorsun değil mi?" Bal gibi de bunu yaptığımı biliyordu.

"Kaçmamı gerektiren bir durum yok çünkü beni zorla alıkoyamazsınız. Sizi tanımıyorum ve tanımadığım biri beni bir şeyler için zorlayamaz." Aslında tanıdıklarımda zorlayamazdı çünkü bir insan kendi hür iradesi dışında bazı kararlar vermeye zorlanmamalıydı.

"Tanışalım," diyerek bana döndü. "Bana adını bahşeder misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Evet."

"Karar ver evet mi hayır mı?" Sinirlerimi bozuyordu!

Sustuğumda beni bir yere yönlendirince ortada duran yuvarlak ve ince boruyu andıran bambu çubuğunu gördüm. İnsanlar okları yay kullanmadan elleriyle onun içine atmaya çalışıyordu. "Buradaki amaç ne?" diye sorduğumda benim için de üç tane uçsuz ok aldı. "Eğlenmek." Okları bana uzattı. "Denemek ister misin?"

"Sıkıcı bir uğraş. Amaçsızca olan aktiviteleri zaman kaybı olarak görüyorum." Bu okları bambu çubuğunun içine geçirmek nasıl eğlenceli olabilir ki?

"Aktivite ne?" Onun anlamını bilmediği bir kelime telaffuz ettiğimi anlayınca küçük bir düzeltme yaptım. "Bir diğer adıyla etkinlik. Bilirsiniz spor yapmak, resim çizmek, dans ve müzik gibi birçok grupları kapsayan eğlence veya rahatlama tarzında yaptığımız şeylere verilen isim." Bana olan bakışlarından anlaşıldığı üzere pek bir şey anlamamıştı.

Israrla bana okları uzatınca, "Zaman kaybı," diye homurdandım ve elindeki üç oku aldım. Hedef benden on beş adım uzaktaydı çok uzakta olduğu için henüz kimse tam olarak isabet ettirememişti. Önce bir oku alıp fırlattım ve beş saniye arayla kalan ikisini de fırlatınca küçük çaplı bir uğultu çıkarak tüm gözler bana kitlenmişti. Yanımdaki adam afallama ve hayranlık karışımı bir duyguyla bambu çubuğunun içine giren oklara bakıp bana dönmüştü. Aynı şekilde buradaki küçük kalabalıkta onun gibi bakıyordu. "Bunu çok sık denemiş olmalısın." Düz bir şekilde ona bakarken, "Hayır," dedim. "İlk kez denedim." Bu yalan değildi.

Tüm olay hedef ile arandaki mesafeyi doğru şekilde hesaplamaktan geçiyordu. Kolunu tutuş şeklin ve okların havadaki hızını hesaplayınca çok basit bir olaydı aslında. Güya ben yapamayınca o yapacak ve hayranlığımı kazanacaktı ama tam tersi oldu. Yürümeye başlayınca kısa süre sonra bu sefer ben onu durdurdum. Raflarda duran beş vazoyu gösterdim. "Sondakini vurun ama en baştaki kırılınsın. Bunu yapabilir misiniz?" Cevap vermeden

nce bir süre beş vazoyu inceledi ve daha sonra arkasında duran askerden ok ve yay alınca nasıl yapacağını merak ettim.

Yayı gerdi ve oku fırlatınca en baştaki vazo paramparça olmuştu. "Sondakini vurun demiştim?" Başını sallayarak vazoları gösterdi. "yle de yaptım. Benim sağımda duruyorsun ve sen sağdan sıralandırdın. Sondaki olarak adlandırdığın vazo benim için en baştaki."

"Ama bir uçtaki vazoyu vururken diğerk uçtaki kırılmalıydı."

"Bu kısım sadece şaşırtmadan ibaret değıl miydi?" Kaşlarını yukarı kaldırıncasomurtarak başımı salladığımda güldü. "Başarısız olmam seni mutlu edecekse ikinci kez deneyip yanlış vazoyu vurabilirim." Kendimi tutamayıp güldüğümde başımı iki yana salladım. "Buna gerek yok." Çantamda ki para kesemi çıkardığımda bileğimi tuttu ve askerlerden birine işaret verince onlar kırılan vazoun parasını satıcıya ödemişti.

Tekrar kalabalığın içine karışıp yürümeye başladığımızda aramızda gizli bir rekabet başladığı için birbirimizi sınavacak yeni uğraşlar arıyorduk. Bu sefer on dakikayı geçkin yürüdük ve gözleri bir noktada sabit kalınca kolumu tuttu. "Benimle gel." Beni test edecek bir şeyler bulmuştu değıl mi?

Kocaman bir tezgâhın üzerinde birbirinden farklı bitkiler vardı. "Bitkiler mi?" Gülererek saçlarımı savurdum. "Bir şıfacıyı bitkilerle sınamak size yenilgi olarak dönebilir bence farklı bir şey bulun." Bitkiler doğuştan gelen yeteneklerimin arasında olduğu için bana karşı hiç şans yoktu.

"Çok erken konuşuyorsun kraliçem." Bana böyle ithaf etmesi beni kraliçelik tutkumdan soğutuyordu!

Büyük cam fanusu bana doğru çekince içi su dolu fanusun içinde dört tane yıldız tohumu vardı. Bu egzotik bitkinin benim dünyamda adı bile geçmiyordu fakat Araf'ta çok yaygın bitkilerden biriydi. Nehrin sularında yetişen saçaklı bir bitkinin tohumlarıydı. Zeytin büyüklüğündeki tohumların dış tabakası ince ve şeffaf olduğu için tohumun içindeki mavi jel görünüyordu. Hassas zarı yırtınca tıpkı bir yumurta gibi tohumun içi dışarıya akardı. Yıldız bitkisi bir işe yaramazdı ama tohumlarındaki sıvılarla balık ve etleri kuruturlardı. Tohumdaki özler sinekleri astıkları etten uzak tutardı. Tohumlar soyun içindeyken mavi olurdu ama sudan çıkarınca havaya temas ettiği için bitkinin rengini alırdı, yani sarı. İşin gizemli tarafı suyla buluşunca tekrar mavi oluyordu.

"Dört tohum sana fazladan dört seçenek verir," dedi. "Dört tohumdan en az birini sudan çıkarınca rengi maviliğini korumalı bunu yapabilir misin?" Çok kolay bir bardağı akvaryumun içine daldırıp suyla birlikte tohumu

ıkarınca rengi aynı kalırdı. Aklımdan geçenleri anlamış gibi ek kural getirmeyi ihmal etmedi. "Herhangi bir eşya kullanmadan bunu yapmalısın. Tohumu çıkardığında en az yirmi saniye boyunca mavi rengini korumalı." Harika!

İki elimi fanusun içine daldırdım ve suyu avuçlayıp tohumlardan birini çıkardım. Ancak saniyeler içinde avucumdaki su gittikçe parmaklarımla arasında sızınca yıldız tohumu sarıya dönmüştü. "Bu saçmalık!" Güldüğünü görünce kaşlarımla çatarak saçlarımla topladım ve bana daha önce verdiği yakut taraklı tokayı saçlarımla tepesine geçirip dağınık topuz yaptım. "Tohumu çıkardığımda lütfen yirmi saniye boyunca sayın." Fanusun zerine eğilip ellerimi kenarlarına bastırıp kafamı suyun içine gömdüm. Suyun içinde yüzen tohumlardan birini ağzıma alıp dudaklarımla birbirine bastırarak kafamı sudan çıkardım. İşte bu kadar basitti.

Islanan saçlarımla ve yzmdaki sular elbiseme akarken şişirdiğim yanaklarımla ona döndüm. Yirmi saniye boyunca ağzımda bir tohum varken nefesimi tuttuğım için, "Süre doldu," deyince fanusa yaklaştım. Suyu tekrar avuçlayıp ona döndüm ve eğildim. Dudaklarımla avucumdaki suya değince tohum hiç havaya maruz kalmadığı için avucumdaki suya bıraktım. Mavi tohumu kıkırdayarak ona doğru uzattım. "Yirmi saniye boyunca hep mavi kaldı ve bu süreçte fanusun içinde değildi. Üstelik herhangi bir nesne de kullanmadım," dediğimde bu yaptığım çok hoşuna gitmiş gibi yüksek sesle gülmeye başladı. "zm üretmek için fazladan beş dakika bile düşünmüyorsun değil mi? Sen gerçekten sıradışısın," dedi gülüşlerin arasında.

Su tükendiği için çoktan rengi sarıya dönen tohumu yeniden fanusun içine attım. Nasıl olsa az önce kazandığım için rengi değişse bile sorun değildi. Kolumu tutarak beni kumaş satan bir dükkâna yaklaştırdı. Yumuşak kadifeden küçük bir mendil alıp bana yaklaşınca daha ben itiraz etmeden yüzümü kurulamaya başlamıştı. Yaşça ondan çok ama çok küçük olduğum bir için yaramazlık yapan bir çocuğun yüzünü siler gibi davranınca haliyle bu sitem etmemi sağlamıştı. "Kendim yapabilirim." İtirazımı kulak ardı edip yüzümü özenle silerken içten bir şekilde tebessüm etti. "Kendin yapabileceğini biliyorum." enemdeki suyu silerken gözleri kısa bir an dudaklarımda oyalanmıştı. Derin nefes alarak bakışlarını güçlükle gözlerime çıkarırken kırılacak hassas bir şeye bakar gibiydi bakışları. "Senin yapacağın her şeyi senin yerine yapmak ve yaptırmak istiyorum." Evet, fazladan bana tahsis edilen birak hizmetçi fena olmazdı.

Yine de elimde olanlarla yetinmeyi bilmeliyim yani sıfır hizmetçi!

Saatler sonra.

"Kadının yüzünü gördünüz mü?" Onu kızdırdığımı bilerek kahkaha attım. "Onu etkilediniz, sanırım sizden hoşlandı." Bu onu rahatsız etmiş gibi bana tersçe bakıyordu. "Etkilemek istediğim satıcı kadın değildi." Daha fazla gülmeye başlamam onu deli ediyordu. Hoşuma giden topuklu ayakkabıları bana almak için ısrar edince satıcı kadının onunla flört etmesinden rahatsız olmuştu.

Çatık kaşları gittikçe düz bir hâle gelirken artık o kadar da kızgın görünmüyordu. Gözlerinin gülüşümde takılı kaldığını görünce hafif öksürerek kendime çeki düzen verdim. Bu hoşuna gitmemiş olmalı ki kısa bir an kaşlarının kavisi tekrar çatılmıştı. Başımı kaldırıncı güneşin batmak üzere olduğunu gördüm. Tüm günümü pazarda onunla birlikte geçirmiştim. Düşündüğümünden daha fazla eğlendiğimi inkar edemem ve bu süreçte o da çok eğlenip mutlu olmuştu. Geride bıraktığım saatlerde bunu sorun etmedim fakat bir gününü benimle geçirip bu kadar eğlenmişken artık bırakacağı varsa da beni bırakmazdı. Ne zaman kaçmanın yollarını arasam tüm askerlerin çember şeklinde etrafımızı sardığını görmüştüm. Tedbiri elden bırakmadığı için aklımda olan tek şey kaçmayacağıma onu ikna edip önlemleri düşürmesini sağlamaktı. Fakat onu buna inandırayım derken rekabet hâlinde geçen küçük oyunlarımız bana her şeyi unutturduğu için hangi ara akşam saatlerine yaklaştığımızı bilmiyorum. Tüm günü benimle eğlenerek geçirdiği için şu anda her zamankinden daha çok beni Keng şehrine götürmeyi istiyordur. Artık kaçmamın zamanı gelmişti.

Tüm gün beni ürkütmekten korktuğu için bu konuyu açmamıştı çünkü ona alışıp tanımamı istemişti. Şimdi ise günün sonuna geldiğimiz için birazdan gitmekten bahsederdi. "Bana o eldivenleri alabilir misiniz?" Satıcılar tezgâhlarını toplamaya başlamışken askıda ki siyah kısa eldivenleri gösterdim. Ondan bir şey istemem onu mutlu ettiği için tebessüm ederek başını salladı.

Komutan, satıcıya eldivenleri gösterip askıdan indirmesini söylerken etrafımızdaki nöbetçilere baktım. Tüm gün onlara pek zorluk çıkarmadığım için tedbirleri biraz düşürmüşlerdi. Birkaç asker dışında diğerleri komutanlarına baktığı için karşıdaki tezgâha doğru yürüdüm. Aynalara bakar gibi yaptıktan sonra onun arkasındaki tezgâha geçtim ve kapısı açık

dükkânlardan birine girdim. Beni göz hapsine alan askerler buraya girdiğimi gördükleri için sorun etmediler. Fakat gün içinde gezerken bu dükkânda ki ipek kumaşlara baktığım için arka kapısı olduğunu biliyorum. "O nerede?" Komutan sesini duyunca hızlı adımlarla tavandan sarkan kumaşların arasından geçtim. "Şu dükkâna girdi efendim." Son duyduğum askerin rapor veren sesiydi çünkü hemen sonrasında arka kapıdan çıkarak koşmaya başladım.

Benimle dolu dolu bir gün geçirmişken kaçtığım için bu sefer ilkinde göre daha şiddetli sinir krizleri geçirecekti.

"Ağlıyor mu o?" Kaleye dönünce Soya'nın korkusundan rahat rahat gezemediğimiz için odasına gidene kadar onu göz hapsine almıştık. Saklandığımız duvarın arkasında bakarken kolonlardan birinin dibine oturmuş ve elindeki kavanoza bakarak ağlıyordu.

"Meliz?" diye fısıldadım. "Elindeki kavanozun içinde ne var?"

"Ay hiç sorma Elzem." Fenalık geçirir gibi eliyle kendisini serinletti. "Kavanozda Safir'den kalanlar var yani yılan çorbası." Yok artık tencereden kalan tüm çorbayı kavanoza mı boşaltmıştı?

"Bu iğrenç."

"Asıl iğrenç olan ne biliyor musun? Sabah elinde bir bıçakla Uraz'ı kovalayıp tehditler eşliğinde ona Safir'in parçasını kusturmaya çalışması. Zavallı doktor travma geçiriyor olmalı ki tüm gün hiçbir şey yemedi ve uzun süre yiyecek gibi de görünmüyor." Kıkırdadığımda Uraz'a acımadan edemedim.

"Demek buradasın?" Sıraç'ın sesini duyunca Soya'ya doğru yürüdüğünü gördüm. Meliz hiç ses çıkarmadan sessiz adımlarla kaçarken ben hiç kımıldamadım. Ne kadar kaçarsa kaçsın er veya geç Sıraç onu bulacaktı.

Abim Soya'nın yanına oturup elinde tuttuğu kavanoza baktı. Bugün Soya'nın evcil hayvanını öğrenmişken şimdi onu kavanozun içinde çorba olarak görmek onun için şaşırtıcı olmalı. "Biraz abartmıyor musun? Sadece bir yılan Soya, eğer yılan beslemeyi seviyorsan sana yenisini alabilirim." Hayır anlamıyorum bir tek ben mi birinin evcil hayvan olarak yılan seçmesini garipsiyorum? Sıraç bile bunu çok olağan karşılıyor gibi görünüyordu.

Tanrı aşkına kedi ve köpekler varken sevmek için neden yılan?

"Safir sadece bir yılan değildi Sıraç Bey." Sesi titrerken gözlerini kavanozdan ayırmıyordu. "Diğer Safir'ler de sadece bir yılan değildi onlar

benim arkadaşımdı." Diğer Safir'ler derken? Bu kadının tam olarak kaç tane Safir'i vardı?

"Diğer Safir'ler mi dedin sen? Hepsini çantanda mı taşıyorsun?" Sıraç'ın şu anda verdiği tepkilerin aynısını yaşıyorum.

"Hayır onlar öldü." Çocuk gibi dudaklarını sarkıttı. "Safir benim son Safir'imdi. Yeni bir Safir'e alışmak ne kadar zor biliyor musunuz?" Sıraç'ın yüz ifadesine bakılırsa bilmek istemiyordu. Eminim şu anda bir kadının neden bu kadar çok yılanı olduğunu ve hepsinin neden öldüğünü sorguluyordu. Özellikle Sıraç yılanlardan nefret ederken Soya'yı Safir konusunda teselli etmesi onun için hiç kolay değildi.

"Belki de şansını kedilerden yana denemelisin Soya. Normal bir kadının yaptığı gibi, olmaz mı?" Tabii abim bilmiyor ki karşısında normal bir kadın olmadığını.

"Kötü hissediyorum sanırım yine ağlayacağım." Soya acı çeken bir sesle Sıraç'a döndü. "Daireme geldiğinizde gördüğünüz o filmlerde kadın kötü hissedince adam teselli etmek için ona sarılıyordu. Eğer bana sarılmak isterseniz bence bunun için ortam çok müsait çünkü oğlum öldü ve ben acılı bir anneyim," deyince Sıraç'ın şaşkın yüzünü gördüm. Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçarken gülüşümü durdurmaya çalıştım. Böyle bir şey duymayı kesinlikle beklemiyordu.

Ölüler Diyarındayken Sıraç hep beni düşündüğü için onu ve o esnada etrafında olanları görüyordum. Ta o zamanlar Soya'nın Sıraç'a olan bakışlarından her şeyi anlamıştım.

Tam da kalpsiz abimden beklediğim gibi hemen ayağa kalkarak Soya'dan uzaklaştı. "Yavuz'u kontrol etmeliyim," deyip gitti. Kalpsiz işkolik!

"Üzgün olan Afra olsaydı sarılırdınız ama!" Duyduğunu bildiği hâlde bu manyak kadın onun arkasından bağırdı. "Tabii ben çirkinim ya kim neden bana sarılsın ki!" Duyguları konusunda fazla berraktı ve hiç çekinip utanmadan bunu çok rahat belli ediyordu.

"Uyumaya gidelim Safir." Kavanozu göğsüne bastırıp ayağa kalkınca tek endişem o çorbayı uzun süre yanında taşımasıydı.

"Merak etme sana bunu yapan ikiliden çok kötü intikamını alacağım." Buna ne şüphe kesin alırdı. Açıkçası onu bu kadar üzerek hak etmiştik de.

Eden bulurmuş umarım intikamı fazla canımızı yakmaz.

Soya'nın gittiğinden emin olduktan sonra yukarı çıktım. Savcı'nın odasına doğru giderken elindeki sapanla etrafını kontrol eden ve kendi odasının yolunu tutan Mara'yı gördüm. Saçlarını sıkı bir topuz yapan kız

yüzüne neden savaş boyaları sürdü ki? Evet, gerçekten sağ ve sol yanağına iki çizgi şeklinde kendi klanının rengi olan mavi boyalar sürmüştü. Kendi odasını es geçip İtir'in odasına yönelince fırsattan istifade daha o kapıyı kapatmadan içeri girmeyi başarmıştım. Gözlerim aceleyle İtir'ı arayınca pencerenin yanında ayakta durduğunu gördüm. Sırtını cama yaslamış elinde tuttuğu kitabı okumaya dalmıştı. Hep balık sırtı yaptığı örgülü saçlarını açmış siyah tutamları düz bir şekilde omuzlarından salınıyordu. Çocukluktan bu yana hep pantolon ve tişört tarzı giyinen kız bu sefer elbise giyinmişti. Kısa kollu siyah elbisesi gösteriştense çok uzak İtir'in tarzını yansıtırçasına sadeydi. Fakat uzun zamandır onu elbiseyle görmediğim için gerçekten çok yakışmıştı. Yakası açık elbisede esmer teni dikkat çekerken ince belinde zarif bir gümüş kemer vardı. Elbise düz bir şekilde çıplak ayaklarına kadar uzanırken o kadar güzel ve farklı görünüyordu ki, sıradan bir elbise bir kadına ancak bu kadar yakışırdı.

"Hey! Geldiğimi her defasında nasıl fark etmezsin?" Mara sitem ederek yatağın üzerine oturdu. "Biri odana girince ruhun bile duymuyor."

Okuduğu kitaptan başını kaldırınca gözleri âdete bomboş ve ölü bakıyordu. "Senden başka kimse odama gelmiyor benim için endişe etme." Sesi bile fazla sakın ve hayattan kopuk çıkıyordu. Onu böyle görmek derin bir acı duymamı sağlıyordu. Benim tanıdığım İtir bağırmandan bile konuşmayı bilmezken karşımda bambaşka bir İtir vardı.

"İki ay boyunca kendini bu odaya hapseden biri için endişelenmeden duramıyorum İtir." İki ay? Yani Sıraç ve Yavuz'un Araf'a geldiği süre. Onlara görünmemek için odadan hiç çıkmıyordu değil mi?

Elindeki kitabı kapatırken Mara'nın sıkıca tuttuğu sapanı işaret etti. "Onunla ne yapacaksın ve neden yüzünü boyadın?" diye sorunca Mara güldü. "Şu özürlü adamın kuzgununu avlayacağım. Dün yine bana saldıracak kendi sonunu getirdi." Özürlü diye bahsettiği ne yazık ki Dehliz'di. Ayrıca kuzgunun ölmesi büyük bir faciaya sebep olabilirdi. Dehliz'e yapılan kara büyü kuzgun vasıtasıyla yapıldığı için büyüyü bozmak için kuzgun hayatta olmalıydı.

"Hangi özürlü?" İtir koltuğa oturup derin nefes aldı. "Dün odamı temizleyen hizmetçiler kendi aralarında konuşuyorlardı Mara. Sırf duymuyor ve konuşamıyor diye ondan yakışıklı ama işe yaramaz diye bahsettikleri için ikisini de dövmekten beter ettin. Hizmetçilere karşı savunduğun o özürlüden mi bahsediyorsun?" deyince alınganlık yapmadan başını salladı. "Evet, acıdığım için savunduğum o kişi."

Mara'nın patavatsız biri olması ondan nefret etmem için fazlasıyla yeterliydi. Lakin şu altı ayda İtir'ı yalnız bırakmayan tek kişi olduğu için bir yanım ona saygı duyuyordu. Birbirimizden nefret ediyorduk zaten haklı bile olsam illa herkes beni sevmeli diye bir şey yoktu. Mara doğduğundan beri hep benden nefret etmiştir ve hiçbir zaman onun sevgisini kazanmak için bir şey yapmadım. Nefreti sadece bana yönelik olduğu için ucu sevdiklerime hiç dokunmadı. Herkes herkesi sevmeli diye bir kanun yoktu ve Mara genel olarak tüm insanlardan nefret ederken İtir'ı seviyordu. Çocukken de böyleydi sürekli annesine İtir'ı şikayet eder fakat buna rağmen sadece İtir ile oynardı. Nasıl ki Kalkanlar'dan ben ve Doğa birbirimize bağlıysak Mara ve İtir'da böyleydi. Aradaki tek fark ben ve Doğa birbirimize değer verdiğimizizi kimseden gizlemezdik. Bu ikisi ise bizim tam tersimizdi. Birbirine verdikleri değeri en başta kendilerinden saklıyorlardı. Garip bir eşleşme ama bir o kadar uyumlu. Aslında her ikisi birbirinin en yakın arkadaşydı fakat ısrarla bunu kabul etmiyorlardı.

"Yalnız kalmak istiyorum Mara." İtir yeniden elinde tuttuğu kitabı okumaya başlayınca, "Zaten hep yalnız kalıyorsun," diye homurdanan kız dışarı çıkmıştı. Sanırım dışarı çıkma şansını kaçırdım çünkü kapıyı açan kişi olup İtir'ı ürkütemezdim.

Yatağa oturduğumda kitap okuyan kız usulca başını kaldırdı. Gözleri benim oturduğum yeri bulunca soluğumu tuttum çünkü oturduğum kısım aşağıya doğru çöktüğü için birinin varlığını çok belli ediyordu. İtir yavaşça ayağa kalkarak bana doğru yürüyünce kıpırdamaya cesaret edemedim. Gözleri yatağın çöken yerindeyken üzerime eğilip elini uzatınca ne yapacağımı bilemedim. Parmağının ucu yanağıma dokununca daha fazla elini ilerletmedi. Bedenim hâlâ yaşadığı için görünmez olmak dışında bedeni olan bir insanın meziyetlerine sahiptim. Birileri bana dokunabilir ve onlara dokunabilirim. Beni görmüyordu ama görmediği birine şu anda parmağıyla dokunmuştu. "Az önce yalnız kalmak istediğimi söylerken bu tüm varlıklar için geçerliydi," dedi ve elini çekip kalktığı koltuğa doğru yürüdü. Korkusuz olduğunu biliyordum ama bu kadarı da yok artık! Odamda bir hayalet olacak ve ben sessizce kitap mı okuyacağım? Çılgılık çılgılığa camdan atlamak varken o an kitap okumak seçeneklerimin arasında olmazdı!

Kainat üzerinde İtir'ı korkutacak hiçbir şey olamazdı.

İtir kitabı rafa koyup pencereden dışarıyı izlerken, gittiğimi düşünmesi için ayağa kalktığım sıralarda odanın kapısına hafifçe vuruldu. Bir süre

sonra kapı açıldı ve içeri giren Gediz ile kaşlarını çatıttım. Onun gibi bir sapığın gecenin bir vakti kardeşimin odasında ne işi vardı? İtir hâlâ dışarıyı izlediği için gelen kişiye bakmadı fakat, "Dışarı çık Azınlık," dediğine göre gelenin kim olduğunu biliyordu.

Tam tersini yapıp odaya giren Gediz, "Benim olduğumu nasıl anladın?" diye sordu.

İtir ondan beklemediğim bir sakinlikle onu yanıtladı. "Daha sen odaya girmeden üzerine sinen içki kokusu senden önce geliyor."

Elinde üç kitap tutan Gediz, onları İtir'in yatağının yanında duran küçük dolabın üzerine bıraktı. "Merak ediyorum sana getirdiğim bu kitapları okuyor musun?" İtir'in odasındaki kitapları o mu getiriyordu?

"Birini bile okumadım." Kardeşim ona doğru dönüp yeni getirdiği kitaplara baktı. "Onları da okumayacağım. Bana kitap getirmekten vazgeç artık." Ama az önce okuyordu!

"Tüm gün odandasın belki bunları okumak sıkılmanı engeller."

"Senden gelen hiçbir şeye ihtiyacım yok Azınlık."

Gediz derin nefes alarak başını salladı. "Sen bu odadan çıkmadığın sürece kitap getirmeye devam edeceğim." Bu sapık neden benim kardeşimle bu kadar yakından ilgileniyordu!

"Sorun ne?" İtir ona doğru yürüdü ama Gediz getirdiği kitaplardan birini karıştırıyordu. "Odaya girdiğinden beri tıpkı bir suçlu gibi benimle göz teması kurmaktan kaçınıyorsun Azınlık. Bugün canımı sıkacak bir şey yapmış olamazsın değil mi?" Yok canım yapar hiç öyle şeyler. Alt tarafı ablasını iskele evine götürdü hepsi bu.

"Dışarıda senin canını sıkacak bir şeyler olsaydı yapardım." Gediz gülerek koltuklardan birine oturdu. "Ama yok." En azından benimle ilgili bir şeyler söylememişti.

İtir kapıyı onun için açarak dışarı çıkmasını bekledi. "Bir daha yanında kadın refakatçi olmadan odama gelme. Şu anda istediğim son şey bile değil adımın seninle birlikte anılması. Bir gören olmadan hemen dışarı çık." Görmeyeli Tenebris kardeşimde gerçekten olumlu bir gelişme vardı.

"Benimle anılmak bu kadar korkunç mu? Araf'ta kaç kadın benimle anılmak ister haberin var mı senin?" Bu çocuğun kaygı derecesi sıfırdı.

"Bu Araf'taki kadınların sorunu. Acaba Araf'ta yirmi kadına bir erkek düşecek kadar erkek kıtlığı olabilir mi? Bunu bir araştırmak gerek büyük ihtimalle bu yüzden rağbet görüyorsun." Meliz kızından bir şeyler öğrenmeli o hiç böyle zekice cümleler kuramıyor.

Ama ona da kızamıyorum sonuçta bir Akay değil.

İtir'ın söylediklerini Gediz ciddi anlamda düşünmüş olmalı ki, "Hayır," dedi. "Araştırsak bence Araf'ta erkek sayısı daha fazladır. Peki senin dünyandaki kadınlar nasıl?" Gitmek yerine sohbet konusu açarak İtir'ın kafasını dağıtıyordu.

İtir'ın hâlâ açık kapıyı tuttuğunu görünce ayağa kalkarak kapıyı iyice açtı ve sırtını kapının menteşelerine yaslayıp oturdu. "Şimdi oldu mu? Ne içerideyim ne de dışarıda. Biri görse bile kapı açık olduğu için dedikodu yapamaz." İtir başını sallayarak onun yanına oturacağı esnada hızlıca yanına gittim ve kolundan tuttuğum gibi onu kenara çektim. Gediz'in yanına asla oturamaz!

"Senin ölü bir aşığın falan mı var?" Kolunu sertçe çekerek Gediz'i azarladı. "Odamda bir hayalet var ve az önce oturmamı engelledi!"

"Öyle mi?" Gediz gün içinde döndüğümü öğrendiği için hayaletin kim olduğunu anladığı için sırtıttı. "Benimle bir ilgisi yok zararsız bir hayalettir." Eliyle yan tarafındaki zemine birkaç kez vurdu. "Otur hadi." Kaşlarını çatarak üzerine yürüdüm ve ayağımı kaldırıp tüm gücümle bacak arasına tekme attım. Ağız dolusu küfrederken inleyerek öne doğru eğilmişti. İtir şaşkın gözlerle dişlerini sıkkan adama bakıyordu. "Zararsız olduğuna emin misin?"

"Evet!" dedi acı çeken kıpkırmızı bir suratla. "Benden uzak bir yere oturduğun sürece zararsız olacağını umuyorum!"

"Bana neden bağıırıyorsun şimdi?"

"Bağırdığım kişi sen değilsin." Beni göremediği için gözleriyle odayı inceleyip nerede olduğumu bulmaya çalışıyordu. "Şu anda kendimi hiç güvende hissetmiyorum." Sinirleri yıpranmış gibi güldü. "Her ihtimale karşı aramızdaki mesafeyi koruyalım Tenebris. Baştan söyleyeyim sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum yani güvendesin." Bunları etrafına bakarak yüksek sesle söylediğine göre mesajın sahibi bendim.

"Dün beni öperken öyle demiyordun ama?" İtir'ın söyledikleriyle kan beynime sıçradığı için yemin ederim şuurumu kaybetmişim.

Kapının hemen yanında duran ayaklı askılığı alıp Gediz'in kafasına geçirdiğimde, "Yalan söylüyor!" diye bağırdı. Oturduğu yerden aceleyle ayağa kalkarak kafasını tuttu. "Seni sevgilim sandığı için kışkırtıyor!" Askılığı ikinci kez havaya kaldırdığımda aceleyle İtir'a döndü. "Yalan söylediğini itiraf etsene hatun!" İtir kaşlarını yukarı kaldırıp, "Yalan mıydı yani?" Kollarını göğsünde birleştirerek bana doğru döndü. Askılık havada

olduğu için hayaletin nerede olduğunu tahmin ediyordu. "Evet beni bir kez öptüğü konusunda yalan söyledim," dedi ve Gediz rahat bir nefes alınca, "Çünkü beni birden fazla öptü," deyince askılığı tüm gücümle Gediz'in kafasına geçirdim.

Kanayan kafasına tutarken bana ağız dolusu küfürler ediyordu ama buna rağmen ismimi vermiyordu. "Demek seni öptüm öyle mi? O vakit aldığım darbeler yerini bulsun!" Kan olmuş elini çekip Itır'ın üzerine yürüdü ve Itır'ın belini sertçe kavrayıp üzerine eğildi. Bir anda Itır'ı öpünce cinnet geçirmek üzereyim! Gözlerimin önünde kardeşimi öptü mü?

Birkaç saniye süren kısa öpücüğünden sonra şaşkınca ona bakan kıza güldü. "İşte şimdi öpmüş bulundum," deyip odadan çıktı.

Bu geceyi sağ çıkamayacak!

Itır'ın zamansız şaşkınlığını çekecek durumda olmadığım için kapıyı çarparak dışarı çıktım. Gediz'in merdivenlere yöneldiğini görünce koşarak ona yaklaştım ve bir saniye bile tereddüt etmeden onu ittim. Düşerek merdivenlerden yuvarlanmaya başlamasını izlemek o kadar keyifliydi ki, her saniyesinden büyük keyif aldım. Yukarıdan onu izlerken son basamaktan sonra kanlar içinde yere yığılan çocuğun son sözleri, "Elzem!" Olmuştü çünkü hemen sonrasında sırtüstü düştüğü yerden bilincini kaybetti.

"Umarım kırılmadık kemiğin kalmaz!" Onu düştüğü yerde bırakıp arkamı döndüm ve mutlu bir hâlde yürümeye başladım.

Ben varken Itır'a yaklaşamayacağını er veya geç öğrenecek.

Ertesi gün.

"Gerçekten onu merdivenlerden mi ittin?" Meliz yüksek sesle gülmeye başladı. "Kızını sevdiği adamdan ayıran kalpsiz anneler gibisin."

"Sözlerine dikkat et İblis çünkü kardeşim o sapığı sevmiyor ve senin yapmadığın anneliği yaptığım için beni suçlayamazsın."

"Hiçbir anne bence damat adayına suikast düzenleyip onu merdivenlerden itmiyordur."

"Ben kendi kızımı kolay büyütmedim İblis ve kimse onu benden alamaz."

"Aman tanrım çift taraflı bir hastalık sizinkisi." Meliz bir şeyi yeni fark etmiş gibi hızlıca bana döndü. "Şu zamana kadar sadece seni tüm erkeklerden kıskandığı için bir tek Itır'ı sorunlu bilirdim. Böyle düşündüm

çünkü İtir'ın etrafında hiçbir erkek uzun süre kalmıyordu ve senin hastalıklı potansiyelini görecektir bir neden yoktu. İkiniz de normal değilsiniz kardeşlik sevgisi birbirinizin etrafındaki erkeklere işkence etmek değil!" Düşündüğü saçma şeylere gerçekten inandığı için dayanamayıp gülmeye başladım.

Yanlış düşünüyordu çünkü ben İtir'ın sevgilisi olmasına karşı değilim benim karşı olduğum tek kişi Gediz'di. Benim yerime hangi abla olsa gözünden sakındığı kardeşini öyle bir sapıktan uzak tutmaya çalışırdı. Beni bir iskele evine götürüp gözlerimin önünde bir kadının boynunu sömürmüşken, o günün akşamında kardeşimi öpüyorsa zaten kendi sonunu hazırlamıştır. Bu gidişle zaten er veya geç ölümü bir kadının elinde olacaktı. İtir söz konusu olunca o kadın olmaya adaylığını koyabilirim.

Bahçede yeterince zaman geçirdiğimiz için kaleye girince Üç Silahşörleri aşağıya inerken gördüm. Hayret ediyorum çünkü dün çok kötü düşmüşken bu sabah ayağa kalkmayı başarmıştı. Tabii aldığı hasarları gizleyemiyordu çünkü kafası bandajla sarılıydı. Aynı şekilde kolunda ciddi bir hasar olmalı ki sol kolu sargılı bir şekilde boynuna asılıydı. Çok orantılı bir şekilde onu itmiş olmalıyım çünkü sağ kolunda herhangi bir hasar yoktu. İyi ki de yoktu aksi takdirde bir sopanın yardımıyla yürümeyi başaramazdı. Evet, sağ ayağında da ciddi bir sorun olmalı ki üzerine basamıyordu. Dedim ya nasıl başardıysam çok orantılı bir şekilde hasar almasını sağlamıştım. Kol sağlamsa bacak sıkıntılı ve bacak sağlamsa kolda arıza var. Kafasını zaten İtir'ın odasındaiken halletmiştim.

Mest olmuş bir şekilde sekerek merdivenleri inen çocuğu gösterdim. "Aradaki denge ve uyumu sende görüyor musun İblis?"

"Ona bakarken nasıl bir şahaser görüp böyle mutlu oluyorsun bilmiyorum Elzem, ama o kadar bakıyorum fakat mutlu olacak şeyi bulamıyorum."

"Kol ve bacaklarda ki dengeyi diyorum, sence de yaratıcılığımı konuşturmamış mıyım?"

Ürkerek benden uzaklaştı. "Son zamanlarda beni korkutmaya başladın Elzem. Lütfen artık kendine gel, bir silkelen toparla kendini. Bak sen seviyorsun diye lütfen bile dedim!"

Üç Silahşörler gittikçe yaklaştığı için hararetli sohbetimize son verdik. Hafız arkadaşının inmesine yardım ederken aynı zamanda merakını gidermeye çalışıyordu. "Tatil bir hafta önce bitti daha fazla dersleri erteleyemeyiz ve bugün akademiye dönecekken kendini sakatladın mı?"

Bunun nasıl olduğunu söyleyecek misin?" Ben söyledim de görünmez olduğum için yeni bir beden almakla uğraşmak istemiyorum.

"Sabaha kadar aileme yeterince hesap verdim zaten Muhafız." Homurdanarak dikkatli bir şekilde inmeye çalışıyordu. "Dedim ya dün gece canım sıkıldığı için ahırdaki atlara bakmak istedim. İnatçı bir kısrak beni tekmeledi." Ayağım kaydı merdivenlerden düştüm demek yerine bu yalan hiç olmamış.

Asil bıyık altından gülerек Hafız'a kaş göz işareti yaptı. "Nasıl bir atsa öyle bir tekme atmış ki bizimki ahırdan kalenin içine girmiş ve oradan da merdiven boşluğuna uçmuş."

"Öyle deme Tenebris." Hafız yüksek sesle gülmeye başladı. "Belki de at ahırdan sıkılıp kalede turlamak istemiştir. Tabii Azınlık o esnada su içmek için odasından dışarı çıkınca çiftmeyi yedi." Bu ikisi sürekli at diyerek canımı sıkmaya başladı!

Tabii adamlar da haklı bilmiyorlar ki Gediz'i bu hâle getirenin ben olduğumu. At tekmelemiş! Daha güzel bir yalan bulabilirdi!

"Yeterince eğlendiğinize göre artık yola çıkalım mı?" diye homurdandı Gediz. "Kardeşlerim uyanmadan kaleden ayrılıp akademiye gitmek istiyorum bir de onların alay konusu olmak istemiyorum!" Savcı ve Dehliz'i bilmem ama Aybars'ın çok eğleneceğine eminim.

"Savcı'da bugün yola çıkacakmış. Sen bu haldeyken Sulakkar'a yetişmemiz biraz zaman alabilir. Arabayla gidelim en azından akşama orada oluruz böylelikle yarın kardeşinin derslerini kaçırmamış oluruz." Hafız'ın söyledikleri tüm keyfimi kaçırmıştı Savcı'da mı gidiyordu?

Asil başını salladı. "Elzem ortalarda olmadığı için sinirini çıkaracak yer arıyor. Bu aralar onun derslerini kaçırmak iyi bir fikir olmaz."

"Bir süre kimse bana Elzem demesin! O baş belasının ismini lanetleyeceğim böylelikle asla duymayacağım!" Gülüşümü zor durdurdum evet bu isyan eden kişi Gediz'den başkası değildi.

"Yoksa seni bu hâle getiren..." Hafız gülmeye başlayınca, "Hayır!" diye gürledi. "At yaptı dedim ya!" Asil ve Hafız'ın gülüşüne bakılırsa bence gerçeği çoktan anladılar.

Onu daha fazla kızdırmamak için ikisi de gülüşünü durdurmaya çalıştılar. "Henüz Günışığıyla konuşamadım," diyen Asil etrafına bakarak onu aradı. "Siz arabayı hazırlatana kadar size yetişirim." Gediz ve Hafız onu onaylayıp dışarı çıkınca biz Asil'in peşine takılmıştık. Doğa ile barışmayı başaracak mı merak ediyorum.

Her yere bakmıştı ve Doğa'yı mutfakta çay yaparken buldu. Mutfağın buharında terlediği için pembelik kazanan cildi ve dağınık topuz yaptığı saçlarıyla fazla sevimli görünüyordu. Mutfaktaki alışanların bakışlarını görmezden gelen çocuğun gözleri bir tek Doğa'nın üzerindeydi. Kapının hemen yanında duruyor Doğa'nın bitki ayı yapmasını izliyordu. Mutfaktaki sessizliği fark eden Doğa, elinin tersiyle alnına yapışmış saçlarını çekerek arkasını dönünce onu gördü. Asil ile göz göze gelince onun için burada olduğunu düşünmediği için etrafına bakındı. "Naren'i arıyorsan dn kaleden ayrıldı." Asil'e kırıgın olmalı ki bunları söyleyip önüne dönmüştü. "Sana bakıyordum Günışığı." Asil'in son söyledikleriyle adı gibi ışık hızıyla yeniden ona dönmüştü.

"Günışığı mı?" Kısık bir sesle sorduğu soru Asil'in tebessüm etmesini sağladı. "yle değil misin?" Yürüdü ve Doğa'nın elini tutup onu peşinden çekerek afallamış kızı mutfaktan çıkardı. Ben ve Meliz ise mahremiyet kurallarının içine ederek takibe devam.

Kimsenin zel hayatını merak ettiğim yok ve bu yaptığım şeyi kendime konduramıyorum.

Bu ikili bensiz bir adım bile ilerleyemediği için yardımına ihtiyaç duyulduğunda müdahale etmek için orada olmalıyım.

Asil onu terasa çıkarana kadar elini bırakmamıştı. "Neden bana evliliğinin gerçek olmadığını söylemedin?" Lafı uzatmadan doğrudan konuya giren insanları hep sevmişimdir. "İki ay boyunca bana kestiğin bu ceza mübah mı hatun?" Daha ilk dakikada Doğa'yı azarlaması hiç iyi bir fikir değil çünkü Doğa kaplumbağa misali korkunca hemen kabuğuna saklanıyordu.

Öyle de yaptı Asil'den uzaklaşarak geriye çekildi. "Beni dinlemeyen sendin Asil." Bu kııda ki sıfır merak beni deli ediyordu. İnsan bir sorar sen bunu nasıl öğrendin diye değil mi? Ama yok armut piç ağzıma dş kafasında olduğu için çaba göstermek yerine başkalarının onun için bir şeyler yapmasını bekler ve kimin yardım ettiğiyle ilgilenmezdi. İki aydır görüldüğü üzere kendi mutluluğu için parmağını bile kıpırdatmazdı. Her şey onun için hazır olsun isterdi şenge İşık.

Hayattaki tüm şansını benden yana kullanmış haberi yok.

"Yani duyduklarım gerçek!" Ne demek gerçek? Sorguluyor muydu? Yalan söylemeyi alışkanlık hâline getirmiş biri olarak mı görüyordu beni? Ben sylediysem her şekilde doğrudur.

"Bildiğin dürüstlüğümü sorguluyor." Homurdandığımda bizi duymasınlar diye Meliz sessizce gülerek dudaklarımı kapattı. "En heyecanlı yerinde araya girme Elzem." Gören de film izliyoruz sanırdı ne bu heyecan? Alt tarafı kendi ilişkimde başarısız olurken başkalarının ilişkisini izliyordum.

Asil'in ruhundaki kırılganlığı gözlerine yansıyor. "Ben dinlemedim ama sende anlatmaya çalışmadın Işığın kızı." Doğru söylüyordu çünkü onun yerine Asil olsaydı Doğa dinleyene kadar kendini anlatmaya çalışırdı fakat Doğa çok kolay vazgeçti. Evet haklıydı çünkü Doğa'yı gördüğü ilk günden bu yana onun sevgisini kazanmak için uğraşıyordu ve Doğa fazladan hiç çaba sarf etmiyordu.

Aşk dediğimiz duygu da sadece tek bir taraf savaştırmamalıydı. Örneğin ben, Savcı için tüm taliplerimi geri çeviriyorum bence bu da kayda geçmeli.

Doğa'da ona hak vermiş olmalı ki hep yaptığı gibi suskunlaştı. "Sebebi vazgeçmem değil." Sesinde gizli bir ısırap saklıydı. "Benim yüzümden her şeyini kaybedebilirsin. Baban ve klanın beni asla onaylamaz Asil, şu anda sahip olduğun zenginliği ve mevki kaybedebilirsin." Ne yazık ki Doğa'da haklıydı çünkü Savcı'da Asil'in durumunda olduğu için Doğa'nın ne hissettiğini çok iyi anlıyorum.

"Zaten her şeyimi kaybettim." Asil basit bir şeyden bahseder gibi güldü. "Dün akşam babamla görüştüm ve ona senden bahsettim. Beni vazgeçirmeye çalışmadı bunun yerine iki seçenek sundu. Ya senden vazgeçecektim ya da klanımdan. Babam dün akşam klana geri döndü şu anda tüm klana benim artık Kılıç ailesinin bir üyesi olmadığımı duyuruyordur." Mahcup bir ifadeyle ensesini kaşdı. "Sanırım artık yoksul biriyim." Neyseki aşık olduğu kadın Mara değildi yoksa büyük olay çıkardı.

Doğa'nın gözleri dolarken suçluluk çekerek ona yaklaştı. "Beni mi seçtin?"

"Aksi mümkün mü?"

"Şimdi böyle düşünüyorsun fakat gelecekte ya bu seçimin için pişmanlık duyarsan?" Sanki gelecekte onunla olacak! Ankara'ya döndüğünde Asil'de klanına geri dönerdi ve sorun ortadan kalkardı. Ne yazık ki buradakilerle Kalkanların bir geleceği olamazdı.

"Gelecek?" Asil'in gözlerinin içi gülerken, "Benimle ilgili bir gelecek mi düşünüyorsun?" Doğa'nın yanakları kızarınca bakışlarını kaçırıldı. Karşısındaki utangaç kıza gülümseyip, "Benimle gel Günışığı," dedi. Doğa'yı peşinden çekip hızlıca terastan çıkarınca, onları takip etmek isteyen Meliz'in kolunu tutarak ona engel oldum. "Sen nereye meraklı İblis?"

Meliz hâlâ kolunu kurtarmanın derdindeydi. "En heyecanlı yerinde beni niye durduruyorsun Elzem. Belki Asil onu öpecekti ve senin yüzünden bunu kaçırdım." Bu kadın beni çıldırtıyor!

"O ikisine hiç güvenmiyorum. Evliliği düşündükleri an derhal ikisini ayırmanın bir yolunu bulacağız İblis."

"Önce kavuşturduk sonra da ayıracak mıyız? Elzem karar ver artık biz iyi miyiz kötü müyüz? Sen böyle değişken hareketler sergiledikçe hangi tarafta olduğumuzu kestiremiyorum."

"Ben iyi olanım sende kötü, o yüzden gerektiğinde onları ayırma işini sana bırakacağım."

"Tıpkı Safir konusunda elini kirletmediğin gibi mi? Neden tüm pis işlerini ben yapıyorum?"

"Ben mi kötü olayım Meliz? Bunu istiyorsun? Nasıl ki bir şeytan melek olamazsa bir melek de şeytan olmamalı."

"Ha şimdi de şeytan oldum öyle mi? Bravo Elzem çok iyi gidiyorsun aynen böyle devam et, kuzu postu giymiş sinsi kurt!"

"Rica ederim alınganlık yapmaz mısın İblis. Şeytan deyince ne olmuş yani sonuçta o da senin bir akraban."

"İnsanlar haklı sen gerçekten çekilmez birisin!"

"Konuyu nerelere getirdin yürü hadi." Onu sürüklemeye başladığımda ağzının içinde söylene söylene beni takip ediyordu.

Merdivenlere yöneldiğimizde üst basamağa oturarak dudaklarını sarkıtan Mara'yı gördüm. Kızaran gözlerine bakılırsa ağlamıştı, çok garip çünkü Mara kolay kolay ağlamazdı. Asıl garip olan ise basamağın diğer ucunda oturan kişinin Dehliz olmasıydı. Mara'dan dolayı kuzgunu göndermiş ve somurtan kızın sakinleşmesini bekler gibi bir hâli vardı. "Kâhin olmaktan nefret ediyorum! Bazı şeyleri önceden bilmek ve olacaklara engel olamamak çok kötü." Onu ağlatacak dereceye getirecek kadar ne görmüş olabilir ki?

Huysuzluk içinde Dehliz'e baktı. "Sana niye anlatıyorum ki malum anlatınca da duymuyorsun." Fenalık geçirir gibi bir hareket yaptı. "Şaka gibi bir talihim olmalı ki kırk yılın başı ağlayasım tuttu ve yanımda kala kala bir bu kaldı." Homurdanan kız nefret dolu bakışlarını yanındaki adama atarak önüne döndü. "İstenmeyen ot gibi ya her yerde karşıma çıkıyor. Şurada doğru düzgün üzülemiyorum bile!"

"Mara çok garip biri." Meliz sesini kısarak bana yaklaştı. "Para için dedesi yaşındaki birine bile nikâh kıyar ama çok zengin olmasına rağmen

Dehliz'i koca adaylarının içine hiç almıyor." Eskiden olsa evet derdim ama Doğa konusunda endişelerim olduğu için mümkünse Dehliz'i listesine hiç almasın. Geri döndüğümüzde Doğa'yı aşk acısı yüzünden nasıl teselli edeceğimi düşünürken başıma bir de Mara çıkmasın. Zaten kızın normal hâli bile yeterince arızalıydı.

Dehliz'in yüzünde mimik oluşmaksızın bakıyor olması Mara çıldırdı. "Bu mu yani? Böyle donuk bir suratla oh olsun dercesine bakmak öyle mi?" Öfke krizleri geçirerek ayağa kalktı. "Gün içinde sen ve o aptal kuşun karşıma çıkmıyor!" Sinirli bir şekilde basamakları inmeye başlayınca kenara çekilerek ona yol verdik. Dehliz ise onun son söylediklerini duyduğu için güldü ve başını iki yana sallayıp yukarı çıkmıştı. Bilerek Mara'yı kızdırıyor olamazdı değil mi?

Gözlerimle yukarıyı gösterip Meliz'e döndüm. "Ne dersin bu sefer Savcı'yı görmeyi başarır mıyım?" Onun dışında herkesi görmüştüm ama adam asosyal olduğu için odasından hiç çıkmıyor ki bir yerlerde karşılaşalım.

Elin kırk kat yabancısı Keng'den çıkıp geldi ve koskoca kasabada karşılaştık, ama aynı kalenin içinde olmamıza rağmen Savcı ile yollarımız hiç kesişmiyor!

Meliz küskün bir tavır takınarak hıh dercesine başını başka bir tarafa çevirdi. "Kendini çok kaptırma kötü bir iblis olarak bir de sizi ayırmakla uğraşmayayım." Ona kötü dedim diye trip mi atıyor bana?

"Tüm gün bana bunu hatırlatacaksın değil mi?"

"Tabiki de hayır o kadar da kötü biri değilim. Pardon ya ben zaten kötü olandım değil mi?"

"Hiç uğraşma asla benden iyi bir şey duymayacaksın tripli İblis." Hızlıca merdivenleri çıkararak onu geride bıraktım. Sanki süttten çıkmış ak kaşıkmiş gibi ona kötü dediğim için alındı. Hadi ama hergün bunu söylüyordum ve hiç sorun etmiyordu.

Koşarak Savcı'nın odasına geldiğimde içeri girince Zülûf Hanım'ı gördüm. Kapıyı açarak içeri daldığım için açılan kapı hemen dikkatini çekince kapıyı sertçe kapattım. Böylelikle kapının aralıklı kaldığını düşünen kadın, açık balkona bakarak cereyandan dolayı kapının açılıp kapandığını sandı. Kahvesini içiyordu lakin Savcı görünürde yok gibiydi. Gitmeyi düşündüğüm esnada banyonun kapısı açıldı ve Savcı dışarı çıktı. Onu görür görmez gülümsememin sebebi yeniden doğmuş gibi görünen haliydi. Uzayan saçlarını eskisi gibi kısaltmış ve sakallarından eser kalmamıştı.

Yüzü tüm çekiciliğiyle sonunda açığa çıkarken yeni banyodan çıkmış olmalı ki saçları nemliydi. Pantolonunun üzerine lacivert bir gömlek giymiş ve gömleğin düğmelerini kapatarak banyodan çıkmıştı. Bu hazırlığının sebebi akademide derslerin başlamasıydı. Bugün akademiye geri dönecekti ve öğrencilerinin karşısına dağınık bir şekilde çıkamazdı.

"Anne?" Zülûf Hanım'ı odasında görmeyi beklemiyordu. "Ziyaretini neye borçluyum." Annesinin yakınındaki koltuğa oturunca ses çıkarmadan onları izliyordum.

"Klan liderleri bu sabah kaleden ayrıldı Savcı." Kahveyi höpürdeterek içerken yemin ederim annem olsa sevinecek türden değil. "Dün babanın Ayvaz ile kızı Berrak hakkında konuştuğunu biliyor musun? O konuşmayı sen ayarladın değil mi? Cihangir, Ayvaz'a kızıyla evlenmeyeceğini söyledi çünkü öncesinden babanla konuştun!" Aylar sonra nihayet Berrak konusu kapandığı için rahat bir nefes aldım. Bu konu haddinden fazla uzamıştı.

"Bu evlilik iyi sonuçlanmayacaktı anne." Masadaki peçeteyi Zülûf Hanım'a uzattı çünkü kahve içerken bile dudağına taşırılmıştı. "Sadece ben değil Berrak'da mutsuz olacaktı her ikimize de haksızlık yapamazdım." Doğru söylüyordu çünkü Berrak'da Savcı ile evlenmeye gönüllü değil gibi davranıyordu.

"Bu evlilik bir taraf seçmeni sağlayacaktı Savcı. Azınlıklar'da büyümüş olabilirsin ama senin klanın Koruyucular. Ayvaz'ın damadı olmak seni Karsins'de hayalini kurduğum gibi güç sahibi yapacaktı." İyi de Savcı'nın buradakiler gibi güç tutkusu yoktu ki. Savcı sükunet dolu sakin bir hayat yaşamak istiyordu güç ve savaş arzusu yoktu.

"Beni istemediğim bir hayata zorluyorsun anne." Haklıydı bir anne olarak oğlunun seçimlerine saygı duymalıydı.

"O kız yüzünden değil mi?" Bende Zülûf Hanım ne zaman bana karşı saldırıda bulunacak diye merak ediyordum. "Kaleye geldiğinde ona nasıl baktığını gördüm. Farklı bir klana ait biriyle olamazsın ve o kız sıradan bir klana ait değil. Gazi'nin lanetini taşıyan bir Oyunbaz!" Ölünün arkasında konuşmak doğru değil derler ama bu kadın mezarda bile kemiklerimi sızlatırdı.

"Elzem, Gazi veya diğer Oyunbazlar gibi değil." Beni aklımdan canlandırmış olmalı ki derinden bir iç çekti. "Kimse gibi değil."

"Sonuçta kontrolü olmayan bir Oyunbaz değil mi? O ruh emiciye olan duyguların gözlerini kör etmiş senin."

"Belki öyle belki de değildir bunun kararını sadece ben verebilirim."

"O kız öldü Savcı!" Fincanı masaya bırakıp ayağa kalktı. "Bir ölüyü sonsuza kadar sevemezsin," deyip gittiğinde Savcı'nın moralini bozduğu için ona olan nefretim katlandı.

"Madem öyle ben neden son zamanlarda onun varlığını hissediyorum." Kendi kendine konuşan adam başını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu. "Elzem..." diye adımı fısıldadı. "Sana olan özlemim yüzünden mi o gece Naren'e bakarken seni görür gibi oldum? Yoksa baktığım her kadından senden bir parça mı arıyorum?" Acı çekerek yüzünü ovuşturdu. Ölüler Diyarında onu duyduğumu bildiği için benimle konuşuyordu ama ihtimallerinin içinde geri dönmem yoktu.

Naren'i göndererek iyi bir şey yapmışım çünkü yanılmamışım Savcı o gece benden şüphe etmişti.

Odadan çıkmak için en az on dakika boyunca bekledim. Savcı balkona çıktığında bu fırsatı değerlendirmek için nihayet ses çıkarmadan dışarı çıkmayı başarmıştım. Kapıyı usulca kapatıp önüme dönünce tam karşımda bulduğum kişi ile az kalsın çığlık atacaktım. "Meliz! Beni korkuttun." Onu azarladığımda elindeki küçük kağıdı gösterdi. "Kırım pusula göndermiş bizi çok acil Kızıl Dağlara bekliyor." Elümhan'a geleli daha bir haftayı bulmazken bu aciliyetin sebebi neydi?

Önemli bir şeyler olmalı ki bizi çağırıyordu.

"Gidelim o vakit." Buradaki işim zaten bittiği için gönül rahatlığıyla ayrılabilirdim. Doğa ve Asil'in sorununu çözmüştüm. Gediz akademiye doğru yola çıktığı için Itır için de endişe etmeme gerek yoktu. Ve Savcı'da akademiye gideceği için kalmamı gerektiren bir husus yoktu.

Meliz ile birlikte hızlıca yürürken aniden kolunu tutarak onu durdurdum. "Safir'i unuttuk Meliz, onu sahibine verip öyle gidelim." Safir'in konusu açılınca beni hiç duymamış gibi duvardaki taploları inceleyen kadına yaklaştım. "Safir'i iyi saklaman gerektiğini özellikle sana söylediğimi hatırlıyorsun değil mi?" Tebessüm etmeye çalışırken dişlerimin arasında güçlkle konuştum. "Lütfen bana Safir'in hâlâ yaşadığını söyle!"

Özellikle benden tarafa bakmayan kadın, "Geç kalacağız hadi gidelim," deyip yürümeye başlayınca, ensesinden tutarak onu yanıma çektim. "Çorbada ki gerçek Safir mi?" Çorba için farklı bir yılan kullanmasını özellikle belirtmişim!

Ensesini benden kurtarmaya çalışırken daha sert tutmam ile çırpınmaktan vazgeçti. "Bahçede beyaz bir kobra yaşamıyorsa bu benim suçum değil Elzem."

"Sende elindekini kullandın öyle mi?"

"Çözüm üretmek konusunda iyi olduğum söylenemez."

"Pişirdin mi onu?"

"Ve sende servis ettin."

"Sinirlenmeye başlıyorum İblis." Onu bırakıp tebessüm ettim. "İkinci kez sinirlendiğimde çok sevdiğim bir yakınımı kaybettim. Üçüncü kez sinirlendiğimde Ölüler Diyarında ki tapınağı yıktım ve şu anda dördüncü kez sinirlenmek üzereyim." Üzerine yürüyüp kolundan tuttuğum gibi sırtını sertçe duvara çarptım. "Son kez soruyorum Safir yaşıyor mu yoksa öldü mü? İyi düşün çünkü vereceğin cevaba bağlı sinirlenmem!" Ben ki kimseye zarar vermemek için acı çektiğim hâlde ruhlara olan açlığıma direniyorum, keyfi bir şekilde bir hayvana zarar vermiş olamam! Benim aptal şakam yüzünden Soya'nın evcil hayvanını öldürmüş olamaz!

"İkiden sonra ki öfke nöbetlerini anlattın peki ilki neydi?"

"Meliz!!"

"Ay tamam hâlâ yaşıyor!" Benden uzaklaşarak tersçe baktı. "Araf'ı kana boğmak isteyen birinin küçük bir hayvanı önemsemesi çok saçma." Homurdanarak yürümeye başlayınca o Safir'i getirene kadar bende Soya'nın odasına gitsem iyi olacak. Araf'takiler beni aşağıladığı için onlara zarar vermek istiyorum, ama bana zararı dokunmayan hiçbir canlıyı da incitmeyi doğru bulmuyorum.

Soya'nın kapısının önünde beklerken birkaç dakika sonra Meliz elinde Soya'nın çantasıyla gelmişti. "Havada uçuşan bir çantayı kimse görmeden hemen içeri geçelim." Haklı olduğu için kimseye yakalanmadan ne yazık ki kapıyı çalmadan içeri girdik. Bu asla onaylamadığım bir davranış şekliydi.

Odada gördüğüm şeyler de herhangi bir gariplik yoktu normal bir odada olması gereken şeyler. Fakat tüm garipliği üzerine toplayan biri vardı...bir kadın! Pencereden dışarıyı izlediği için yüzünü görmüyorduk lakin buğday başağı gibi uzun kumral saçları uçuş uçuştı. Balkon ve camlar kapalı olduğu için odaya hiç rüzgar sızılmıyordu ama buna rağmen saçları dalgalanarak uçuşuyordu. Suyun altındaymış gibi ahenkle dans eden saçları muhteşem güzellikteydi. Onları daha önce hiç kesmemiş gibi saçlarının uzunluğu diz kapaklarına kadar uzanıyordu. Destursuz odaya girdiğimiz için yakalanma korkusuyla bize doğru döndüğünde ise yüzünü görmek soluğumu kesmişti. "Aman tanrım..." Gördüğümüz güzellik karşısında Meliz ile aynı anda fısıldadık.

İlk gördüğüm göz bebekleri kan kırmızısı olan bir çift göz oldu. Evet gözleri kandan olan bir kadına bakıyordum. Bu nasıl mümkün olabilir aklım almıyor ama gözleri gerçekten de kan kırmızıydı. Yüzündeki ince ve yumuşak hatlar göze çarpan elmacık kemikleriyle birleşince onu hem çocuksu hemde olgun gösteriyordu. Rönesans tablosu gibi hangisini görmek istiyorsanız onu görüyordunuz sanki. Yay gibi kaşları ve uzun kirpiklerinin altındaki bakışları bizi bile etkilerken erkekleri düşünemiyorum bile. Uzun, sarı bir elbise giymişti ama elbise ince askılı olduğu için kolları açıktaydı. Bu vesileyle sol kolundaki kırmızı dövmeyle görmüştüm. Dövmesi kırmızı bir yılanın oluşuyordu. Yılan dövmesi kolunun başlangıcında oluşuyordu ve tıpkı bir sarmaşık gibi koluna dolandığı için yılanın kafası dirseğinin hemen üstünde duruyordu. Tıpkı antik bir bilezik gibi kolunda oluşan bu dövme muazzam güzellikteydi. Evet bir yılanın sembolüydü ama buğday teninde olan bu kan kırmızısı dövme ona çok yakışıyordu. Sol kolundaki simgenin aynısı olan bir bileziği sağ bileğinde taşıyordu. Tek fark bu derisine işleyen bir dövme değil gerçek bir bilezikti.

"Soaireya," diye fısıldadım. Boynundaki küçük iksir kolyesini daha önce Soya'nın da boynunda görmüştüm.

Soya aslında Soaireya olduğuna göre bu demektir ki çirkin görüntüsü olağanüstü güzelliğini saklamak için kullandığı bir maskeydi.

"Soaireya mı?" Meliz gözlerini irice açarak ona bakıyordu. "Soya aslında çirkin değil mi?" Tüm kanıtlar gözünün önündeyken hâlâ sorguluyor mu?

Aceleyle arkamızda ki kapıyı kapatarak gizliliğini güvenceye aldı. Gözleri beni bulunca soğukça gülümsedi. "Beni izlerken aklında geçen her şeyi erkekler de seni izlerken düşünüyor bunu biliyorsun." Evet bunu biliyorum çünkü benimle yarışır bir güzelliği vardı. Açıkçası hangimiz daha güzeliz ne o söyleyebilirdi ne de ben veya bir başkası.

"Ruh formunda olduğunuz için şanslısınız." Buz gibi bir sesle konuştu ve kafesteki küçük serçeyi çıkartıp yüzüne yaklaştırdı. "Çünkü gözlerimin zehri bir tek ruhlara işlemiyor." Küçük kuşun gözlerine bakınca zavallı hayvandan tiz bir ses çıkmıştı. Daha sonra olanlar ise aklımızı kaçırmamızı sağlayacak türdendi. Önce kuşun canlı renkleri soldu ve hemen ardından çıtırta sesleri çıkartarak gri bir taşa dönüşmüştü. Meliz ile dehşete kapılmış bir hâlde kapıya doğru bir adım atmıştık ki, Soya'nın dudakları kıvrıldı. "Ruh formunda olmanız sizi sadece gözlerimden korur ama benden koruyamaz," dedi sırtarak. Safir'i ölü sandığı için canımızı okumaya hazırlanıyordu.

Elindeki taşlanmış kuşu sakince masanın üzerine bıraktı. "Üzülmeyi sevmiyorum kızlar çünkü üzülünce üzüyorum." Şimdi ise bir çocuk saflığına bürünüp masumca bize bakıyordu. "Ağlamaktan ise nefret ediyorum çünkü gözyaşı dökmekle ilgili sıradışı bir alışkanlığım var." Sağ kolundaki bileziğin hareket etmeye başlamasıyla Meliz yutkunarak koluma yapıştı. "Gazap silahı o Elzem. Sıradan bir aksesuar gibi görünebilir ama tılsımlı bir silah." Bunu görebiliyorum çünkü bileziğin yılan başı hareket ederek Soya'nın avucuna doğru uzandı.

Başını kaldırıp buz gibi gözlerle bize bakan kadın korkudan aklımızı alıyordu. "Ağlamaktan nefret ediyorum çünkü kim beni ağlatırsa ondan bir hayat almadan duramıyorum." Avucundaki yılanın metal başını kavrayıp elini yere doğru savurunca, bilezik altın sarısı bir kırbaça dönüşüp zeminde şak diye bir ses çıkardı. Bilezik aynı zamanda kırbaça dönüşüyordu!

"Hey! Bekle!" Vakit kaybederek yanlış bir şey yapmasını göze alamadığım için Meliz'den çantayı alıp ona uzattım. "Safir burada." Bir anda kırbacı bana doğru savurunca kırbacı çantaya dolandı ve iki saniye içinde çanta artık ondaydı.

Aceleyle çantayı açınca tıslayarak dışarı çıkan yılanı görünce rahatlamıştı. "Safir..." Sesi titreyerek onu çantadan çıkarıp boynuna doladı. "Seni de diğer herkes gibi kaybettim sandım." O yılanı sarılırken bir tek ben mi bunu ürkütücü buluyorum?

Yılanın tıslayan sesinden her ne anladıysa kaşlarını çatarak bize döndü. "Safir'i rehin aldığınız sürede ona marul vererek işkence mi ettiniz?" deyince Meliz nefret dolu bakışlarını Safir'e çıkarmıştı. "İspiyoncu!" Ne yani bir yılanı yemek olarak gerçekten marul mu vermişti?

"Meliz'in kötü bir ebeveyn olduğunu herkes bilir," dedim gülerek. "Ona Safir'i emanet etmek benim hatam. İleride çocuğum olursa onu bırakmayacağım tek kişi Meliz."

"Yerinde bir karar olur." Soya dudaklarını sarkıtarak Safir'in başını okşadı. "Oğlumu aç bırakmış. Sen kötü bir teyzesin Meliz."

"Ben o aptal yılanın teyzesi değilim!"

"Ama ben senin teyzenim." Soya tehlike dolu bir gülümsemeyi ona sundu. "Seni ve yanındaki işgüzarı çeşitli işkencelerle cezalandırmak en büyük arzumdur." Gözleriyle Safir'i gösterdi. "Lakin o bunu istemiyor. Sanırım Elzem'i sevmiş o yüzden bu seferlik bu tatsız konuyu kapatıyorum." Kıkırdarak bana doğru yürüdü. "Sende Safir'i sevmek ister misin?" Hiç sanmıyorum!

"Yılan sevmiyorum ben." Hemen Meliz'in kolunu tutup onu peşimden dışarı çektim. Araf'ta her türlü çılgınlığı yapmış olabilirim ama yılan dokunacak kadar aklımı yitirmedim.

"Elzem! Safir'in kalbini kırdın!" diye bağırınca peşimizden gelemeyeceği için acele etmeden uzaklaştık. Güzelliğini herkesten sakladığı için kendini çirkinleştirmeden odadan çıkamazdı.

Kalenin dışına çıkıp yürümeye başladığımızda nasıl olsa yakından tekrar geleceğim için dönüp arkama bakmadım. "Yine yollara düştük İblis." Kasabada olan bedenlerimizi almak için uzun bir yol yürüyecektik. Devamında atları kullanabiliriz ama şimdilik tek ulaşım aracımız bacaklarımız.

"Yol arkadaşşımdan nefret ediyorum." Başını kaldırıp gökyüzüne bakarak iç çekti. "Belki de yol arkadaşşıım sen olduğun için nefret ediyordumdur."

"En azından bana olan hislerin platonik değil." Gülerek ona döndüm. "Çünkü hislerimiz karşılıklı." Nefreti tek yönlü olmadığı için çok şanslı.

"Sence Kırım bizi neden çağırdı dersin?"

"Tahmin yürütmek bana göre değil ben anı yaşarım Elzem."

"Fazladan beynine biraz egzersiz yaptırısaydın şu anda Araf bizim olmuştu."

"O işi sen çok güzel yapıyorsun ama hâlâ Araf bizim değil." Her şey hemencecik olup bitsin istiyordu ama hedeflerimizin zamanı vardı.

Az kaldı, hem de çok az. Buraya tekrar geldiğimde kendim olarak gelecek ve herkese ölmediğimi göstereceğim.

Evet bir bölümü daha geride bıraktık. Yeni bölümde Elzem'in Oyunbazlarla dönüşünü okuyor olacaksınız.

Şimdi gelelim bu bölümde olanlara. Nihayet Asil ve Doğa barıştı ama bu Asil'e biraz pahalıya patladı çünkü sahip olduğu her şeyi Doğa'yı seçtiği için kaybetti.

Gediz ve Itır cephesinde olanlar ise tıpkı daha önce akademide olduğu gibi yine yanlış anlaşılmalara ve öfke sonucu ikinci kez yaşandı. Gediz sırf yediği darbelerin hakkını vermek için Itır'ı öptü. Böyle bir şey yapacağını bekliyor muydunuz?

Peki Elzem'in onu merdivenlerden iteceğini kimler bekliyordu? Sanırım kolay kolay Gediz'i kabul etmeyecek gibi görünüyor siz ne düşünüyorsunuz?

Kırım neden bu kadar erken kızları geri çağırmış olabilir? Kaleye geleli çok olmadı ama onları bu kadar kısa sürede çağırdı. Sebebi ne olabilir sizce?

Şu anda burada elektrikler gitmiş durumda o yüzden kalan şarjımla hemen soruları yazıp bölümü atıyorum. Düzenledikten sonra bölümü atacaktım ama son anda giden elektirikler yüzünden sadece bir bölümünü düzenledim. Elektriğin gelmesini beklersem ya bölüm gecikecekti ya da yarına kalacaktı. O yüzden yazım hatalarını görmezden gelin lütfen.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(46) Büyük Sürpriz.

"Beni gören gözlerindeki o duyguyu izlemekte varmış..."

Sicim(Kızıl Dağlar)

Kırım yaklaşık iki ay önce bir pusula göndererek Elümhan'dan ayrılmamızı sağlamıştı. Acil bir durum var diye gelmiştik ama bizi kandırmıştı. Herhangi önemli bir gelişme olmamıştı fakat kaledeyken kendimizi açık edeceğimizden korktuğu için bizi geri çağırmıştı. Elümhan'a yeniden dönmek için bir sebebim kalmadığı için bende kendimi klanımdaki çocuklara adamıştım. Asıl mesleğim öğretmenlikti ve bu küçük Oyunbazlar eskiyi yâd etmemde bana yardımcı oluyorlardı. Yıllar önceki büyük katliamda kurtulan 280 çocuk vardı ve çocuk yaşta lanetlendikleri için hep o günde kalmışlardı. Lanetliler yirmili yaşlarının ortasına kadar normal insanlar gibi büyürdü. Ataları o yaşlarda lanetlendiği için yirmi beşine giren herkesin yaşlanması dururdu. Bu çocuklar canavara dönüştüğünde sekiz veya on iki yaşların arasındaydı. Henüz çok küçük oldukları için aradan geçen yıllar insanken sahip oldukları tüm anıları onlara unutturmuştu. İşin garip tarafı parazit olarak geçirdikleri süreci de hatırlamıyorlardı. Onlar için zaman yaratığa dönüştüklerinde durmuştu ve zihinleri silinerek uzun yıllar sonra zamanın akışı yeniden başlamıştı. Konuşmayı bile unutan çocuklara iki aydır bir şeyler öğretmek çok zor lakin bir o kadar da kolaydı. Yaramazlığı bıraktıklarında aslında çok hızlı öğreniyorlardı ama sorun şu ki onlar çocuk ve kolay kolay yaramazlık yapmaktan vazgeçmezlerdi. Tüm günümü sığınakta ki çocuklarla geçirmek dışında bir şey yapmıyordum. Öğrencilerimin içinde Raven'in on yaşındaki küçük oğlu Sümer'de vardı. Evet, Gazi'nin torununa kök söktürdüğüm bir gerçek.

Sığınak fazla sıcak ve boğucuydu belki de yeraltında olduğu için böyledir. Gece çöktüğü için buradaki herkes uyuyordu. Lânet ortadan kalktıktan sonra hepsi için sancılı bir süreç başlamıştı. Canavarlaşan kemiklerin kırılarak düzelmesi ve derilerindeki kalın tabakadan kurtulmak çok sancılı ve zaman isteyen bir süreçti. Neyse ki ben Ölüler Diyarından kurtulmaya çalışırken onlar da tüm bu süreci atlatmayı başarmışlardı. Yine de tamamen düzeldiklerini söyleyemem hâlâ biraz daha zamana ihtiyaçları

vardı. Bedenleri eski haline dönmüş olabilir ama fiziksel olarak çok zayıflardı. Yeniden insanlaştıkları bu süreçte yiyeceğe ihtiyaçları vardı ama sığınakta yeteri kadar yiyecek olmuyordu. Eskiden her biri yaratık olduğu için Kırım onları çiğ et ile besliyordu fakat şimdi öyle değillerdi. Sicim işgal altındaydı ve onlar sıcak yemek pişirip yiyemiyorlardı. Onlara ait toprakları denetleyen işgalciler yüzünden sığınakta et bile pişiremiyorlardı. Ya kokusu yukarı gider ve yerleri ifşa olursa? Sırf bu nedenden dolayı lânet kalktığından beri buldukları meyve ve şifalı otları yemek dışında hiç besin kaynakları yoktu. Bu da onları kemikleri sayılan sıska ve acınası insanlar yapıyordu.

Böyle saklanmaya devam ederlerse Koruyuculara gerek kalmadan açlıktan öleceklerdi.

"Hanımım." Üzüm elinde bir tas lapayla yanıma geldi. "Tüm gün elma dışında hiçbir şey yemediniz." Kokusu en az olan şeyleri pişiriyorlardı ve bunun başında pirinç lapası geliyordu.

"Yiyemem onu Üzüm." Sığındaki suyu idareli kullandıkları için yemek pişirdikleri kazanı doğru düzgün yıkamıyorlardı. "Yeterince temiz olmayan şeyleri yiyemiyorum." Derin nefes alarak başını salladı. Yemekler konusunda çok seçici olmam buradakileri rahatsız ediyordu. Hayır, bana karşı bir yanlışları yoktu aksine her biri kahraman gözüyle bana bakıyordu. Onları rahatsız eden şey yeterince beslenemediğim için hasta olmamdı.

Elimdeki meşaleyle kendi hücreme girdiğimde Üzüm peşimden gelmişti. Herkesin hücrelerini bir meşale aydınlatırdı ama benim kaldığım yerde hep beş meşale vardı. Minder şeklindeki kürklerin üzerine oturduğumuzda içeriye Üzüm'ün kardeşi Aker girdi. "Müsade var mı?" Başımı salladığımda o da kendisine küçük hücremde oturacak bir yer bulmuştu. Hücre arkadaşım Meliz hangi cehennemdeydi?

Üçümüz zindanda oturmuş susmak dışında hiçbir şey yapmıyorduk. Üzüm elindeki lapayı karıştırıyordu ve Aker kılıcını parlatıyordu. Ben ise duvardaki meşaleden gözlerimi ayırmıyordum. "Neden karanlıktan bu kadar çok korkuyorsunuz?" Meşaleye uzun süre bakmam Üzüm'ün soru sormasına sebep olmuştu.

"Korkutucu olan karanlık değil Üzüm." Ellerimi şakaklarıma bastırıp ağrıyan başıma masaj yapmaya başladım. "İçinde gizledikleri."

"Peki karanlık sizin için neleri içinde gizliyor?"

"Anıları." Tebessüm ederek ona döndüm. "Anılardan büyük düşman yoktur." Başımdaki ağrı stresten dolayı bugün her zamankinden daha

şiddetli varlığını belli edince masaj yapmayı bıraktım. "Ne çok can sıkıcı anılarım var kendimle ilgili ama onlar bile bana *keşke* dedirtip pişmanlık yaşatamıyor." Geçmişimde bana ait hiç pişmanlık yoktu lakin göz yummak zorunda kaldığım birçok şey vardı.

Aker sessizce bizi dinlerken Üzüm'ün bana yönelik merakı bitmiyordu. "Geçmişiniz nasıldı?" Çok zor bir soruydu bu.

Bir geçmişim olmadı ki benim, benden alındı. Bugünü yaşıyorum ve geleceğimi ben yazacağım.

"Güzeldi." Ona gülümseyerek başımı salladım. "Kendi küçük şatomda emrimde birçok hizmetçim olan bir prenestim. Tüm gün gez toz ve eğlen. Ah o güzel günler şimdi ise zindanlarda sürünüyor asil ruhum." Gösterişli hayatımın karanlık gerçeğini çok iyi gizlemiş olmalıyım ki gülmüştü.

"Siz kadınlar," diyen Aker homurdandı. "Tek düşündüğünüz rahat ve gösterişli bir hayat."

"Ve zengin bir koca." Mara gibi davrandığımda Aker bana tersçe bakarken Üzüm kahkaha atarak, "Ve aşk," diye eklemişti.

"Aşk ve zenginlik mi? Ne yani yoksullara aşık olunmuyor mu?" Aker bunları söyleyerek ikimize düşman gözlerle bakıyordu.

"Ortaokulda beş kişiye aşık olmuştum ve hepsi de yoksuldu." Saçlarımı geriye doğru savurdum. "Hepsi tarafından terk edilen kişi olduğum için bu sefer kendi dengim olan bir zengine aşık oldum ve hâlâ terk edilmedim." Aker'i delirttiğimi bilerek kıkırdadım. "Sanırım parayla saadet olunduğunu deneyimleyerek kanıtlamış bulunuyorum."

"İki adam tanımıştım." Şimdi anlatma sırası Üzüm'deydi. "İkisi de aynı kadına aşıktı."

"O kadın sen miydin?"

Aker gülerek kardeşi yerine bana cevap verdi. "Hayır, Üzüm o iki adama aynı anda aşık olan kişiydi."

"Yani o kadın Üzüm'dü?"

"Anlamıyorsun." Kendisini tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladı. "İki adam farklı bir kadına aşıktı ve Üzüm ise o iki adama aşıktı." Durumun absürtlüğü karşısında bende gülmeye başladığımda şimdi sinirlenme sırası Üzüm'deydi. İki kişiye birden aşık olmak büyük başarı.

"Peki sonuç?" diye sorduğumda yine Aker cevap verdi. "Kadın farklı biriyle evlenerek aşıklarını hüsrana uğrattı ve Üzüm ise kısa süre sonra farklı adamlara aşık olmayı başardı. Neyse ki şu anda kimseye aşık değil."

Gülüşmelerimiz Üzüm'ün utançtan renkten renge girmesine neden oluyordu.

"En doğrusunu yapmışsın." Gülüyor olmamı yanlış anlamasın diye ona içtenlikle tebessüm ettim. "Birçok kez sevmiş olman seni kötü veya aşağılık biri yapmaz. Sevmek dile kolay ama kalbi yorar. Önemli olan gerçek aşkı bulana kadar denemek." Utanç duygusundan yavaş yavaş kurtulurken söylediklerim ona daha iyi hissettirmişti.

Onu yargılayamam dedim ya sevmek dile kolay ama kalbi yorardı.

Ortaokulda yaşadığım beş başarısız ilişkiden sonra Savcı ile karşılaşana kadar gönül defterini kapatan bir korkaktım. Üzüm bu konuda benden daha cesaretliken onu yargılayamam.

"Peki sen Aker," dedim gözlerimi kısarak. "Sen hiç aşık oldun mu?"

"Az önce iki adam bir kadına aşıkta demiştim ya, işte ben o kadına vuruldum."

"Yok artık sende mi? Kadın evlendi demiştin?"

"Evlenmesi kötü bir şey değil ki."

"Aşık olduğun kadın evlenmiş neresi iyi bunun?"

Güldü. "Evlendiği kişi benim."

Küçük bir şaşkınlığın ardından gülmeye başladım. "Bu çok iyiydi." Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadığımda o da benimle gülmüştü. Aker ve Üzüm ile şu iki aydır gerçekleştirdiğimiz gece sohbetlerimiz hep çok neşeli geçiyordu.

"Bu çok can sıkıcı bir durum." Meliz sitem ederek hücreye girdiğinde peşinden Kırım'da gelmişti. "Yarın düğün başlıyor ama Gazi ve diğerlerinden hâlâ ses soluk yok." Bu beni de endişelendiriyordu.

"Vaktinde gelmezlerse ne olacak?" Kırım'ın bana bakmasıyla güldüm. "Beni iyice danışmanın yaptın general." İki aydır her konuda fikrimi alması aslında benim için gurur duyulacak bir şeydi.

"Sizin düğünleriniz bir hafta sürmüyor mu? Düğün yarın başlayacak bir hafta içinde gelirler elbet." Bana daha önce buradaki düğünlerin daha uzun sürdüğünü söyleyen oydu.

"Ya bir haftada da gelmezlerse?" Aker'in söyledikleriyle her birinin yüzüne baktım. Ne kadar da umutsuz ve yenik görünüyorlardı. Hayatları boyunca bir liderden emir alarak yaşayan bu insanlar başsız kalınca çaresizliği kuşanmışlardı. Onlar askerdi ve kendi başına karar vermek yerine emirler doğrultusunda yaşamaya alışmışlardı. Gazi olmayınca her biri çobansız bir sürüye dönüşmüştü.

"Herkesi uyandır general," dedim ayağa kalkarak. "Bu sığınaktaki herkesi nehir kenarına bekliyorum. En yaşlısından en gencine kadar herkesi topla!" dedim ve dışarı çıktım. Bu işi ele almamın zamanı gelmişti.

Gazi yoksa ne olmuş, ben hâlâ buradayım!

Yaklaşık iki saat sonra Kızıl Dağlardaki sığınaklarda saklanan tüm Oyunbazlar nehir kenarına toplanmıştı. Hepsi gecenin bir vakti neden uykularından uyanıp buraya geldiklerini sorguluyordu. Bir kasaba dolusu insanı sığınaklara nasıl sığdırmışız hayret ederek izliyorum. Üstelik bu insanlar sadece Kızıl Dağlardaki zindanlarda olanlardı ve Sicim'deki sığınaklarda kim bilir bunun kaç katı vardı. Hepsi kendi aralarında konuşup neler olduğunu sorguluyordu. Böylesine kalabalık bir nüfusu dışarı çıkartmam büyük riskti. Özellikle karanlıkta her birinin elinde yanan meşaleler dikkat çekebilirdi. Benim elimde bile bir tane varken varlığımız birileri tarafından her an görülebilirdi. Bu yüzden hemen işimi halledip yeniden sığınağa dönmelerini sağlamalıyım. Herkes beni rahatlıkla görsün diye büyük bir kayanın üzerine çıkarak aşağıdaki insanlara baktım. "Lütfen herkes sussun ve beni dinlesin," dedim ama hâlâ yanındakilerle konuşan sevgili halkım beni duymadı.

"Birkaç dakika sessiz olabilir misiniz?" Yine kimse beni ciddiye almamıştı. Kırım gülmemeye çalışarak taşların üzerine atladı ve yanıma çıkarak onlara döndü. "Herkes buraya baksın!" Gür bir sesle konuşunca susan insanlar sonunda bize dönünce ben homurdanırken Kırım sırtarak eliyle onları gösterdi. "Senindir." Şaka mı yapıyordu! Ben hepsini lanetten kurtardım ama bu nankörler beni görmezden gelirken klan liderlerinin oğlu diye ona itaat ediyorlardı.

"Öncelikle bir konuda anlaşalım yanımdaki bu adam yıllarca sizi koruyup beslediyse bende lanetinizi kaldırdım. Aynı saygıyı istemek hakkım!" diye sitem ettiğimde kalabalıktan yükselen kıkırtı sesleri bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Sizi buraya toplamamın sebebi..." demiştim ki, "Canı sıkıldı ve patronluk taslayacak birilerini aradı," diyen Kırım ile kahretsin ki tekrar gülüşmeler çoğaldı.

"Gördüğünüz gibi generalimiz bu gece pek şakacı. Her neyse konuya gelirsek..."

"Bence kimse bir hatunun konuşmasını dinlemek istemiyordur. Değil mi beyler?" Erkeklerden yükselen seslerle yanımdaki adi herifi öldürebilirim!

Bilerek benimle uğraşıyordu!

"Bu gecenin sonunda soluğu hatunlarınızın koynunda alacakken kesin şu saçma erkek egemenliği." Şimdi ise kadınlardan bana yönelik destekleyen sesler çoğalmıştı.

"Bu kadının arsız olduğunu düşünen bir ben miyim?" diye sordu Kırım. "Kadınlarımıza kötü örnek oluyor." Gittikçe sabrım tükeniyor haberi yok!

"Kötü örnek dediğin kadın buradaki herkesi kurtardı general." Omuzlarımı dikleştirip saçlarımı savurdum. "Rica ederim araya girip durmayın."

"Size demiştim buraya üstünlük taslamak için sizi topladı."

"Sabrımı zorluyorsun ama." Yüzümdeki sahte tebessümü koruyup dişlerimin arasında konuştuğumda güldü. "Farkındayım." O vakit ne halt etmeye beni deli ediyordu!

"Bunu yapmaya devam edeceksin değil mi?" Muzurluk akan gözleri evet dercesine bakınca başımı salladım. "Benim dünyamda kadınlar nasıl geziyor bilmek ister misiniz?" Kalabalığa dönerek elbisemin bağcıklarını çözmeye başladığımda, Kırım küfürler savurarak hemen beni durdurdu. "Konuşman bitene kadar tek kelime etmeyeceğim!" deyince uzun zamandır kalabalığı böyle neşe içinde gülerken görmemiştim. Generalle olan atışmalarımız ve ona geri adım attırmam hoşlarına gitmişti.

Buradaki erkekler çok garip. Soyunmaya kalkışınca seni senden daha çok düşündükleri için hemen pes ediyorlardı.

Kırım bana kızgın gözlerle bakmaya devam ederken keyfim yerine geldiği için bir adım öne çıktım. "Lütfen beni ciddiyet içinde dinleyin. Gazi ve diğerleri hâlâ dönmediği için hepinizin tedirgin olduğunu biliyorum." Tanrıya şükürler olsun ki sonunda eğlenmeyi bırakıp tüm dikkatlerini bana verdiler.

"Yarın için bir planım var ama anlatmadan önce size biraz kendimden ve geldiğim topraklardan bahsetmek istiyorum." Her ne kadar aynı klandan olsak da ben onlar için farklı bir dünyadan gelen bir yabancıydım. Laneti kaldırmam bir işe yaramaz çünkü saygılarını kazanmak istiyorsam beni tanımalılardı.

"Benim ülkemin adı Türkiye." İç çekmeden duramadım. Hani derler ya bülbülü altın kafese koysan illa da vatanım der, işte benimkisi de o hesaptı. "Ne ülkem ne de içindeki insanların kolay bir hayatı olmadı. Bayrağım rengini şehitlerimizin kanıyla almıştır. O bayrağı indirmek isteyen niceleri çıktı ama öyle bir ulustan geliyorum ki, yedisinden yetmişine kadar bir avuç

toprağını vermektense, *Ya İstiklal Ya Ölüm* diyenlerle dolu. Biz Türkler bir kavgaya girerken alacağımız darbeyi düşünmeyiz, bir ordu dolusu adamın içine dalar ne kadar vurursam yanıma kar kalır diyecek kadar deliyiz. Kadınıımız erkeğimiz ve gencimiz yaşlıımız son nefesine kadar savaşmayı iyi bilir. Bizler Fatih'in torunlarıyız, 'Onlar boğazı zincirleyecek kadar zekiyse, biz de gemileri karadan yürütecek kadar deliyiz,' diyen birinin izinden yürüyoruz." Bunların hiçbirisi yalan değildi çünkü Türklerin deli olduğunu herkes bilirdi.

"Bunları size niye mi anlatıyorum? Çünkü şimdi gemileri karadan yürütme sırası bizde. Gazi yok değil mi? Ve sizler de daha fazla aç susuz saklanarak yaşamak istemiyorsunuz değil mi?" Susup nefes alarak onlara baktım. "O vakit gidip Sicim'i alalım! Beni tanımadığınızı biliyorum ve benim önderliğimde hayatlarınızı tehlikeye atmaktan korkuyorsunuz. Size geldiğim yeri ve insanları anılatım ve bende o insanlardan biriyim. Sizden istediğim birkaç şey var eğer onları yaparsanız yemin ederim ki hiç kan dökmeden ve Gazi olmadan Sicim'i alınız. Diğer sığınaktaki Oyunbazlarla değil, Gazi ve Işıktan Gelenlerin yardımıyla değil. Sadece ben, general ve sizlerle Sicim'i alınız!" Evet, bunu yapabilirim. Bana gereken desteği ve yardımı sağladıklarında bu mümkün.

Hepsi soluğunu tutarak susunca bu onları korkuttuğu kadar heyecanlandırmıştı da. "Nasıl?" diye bağırdı içlerinden biri. "Buradaki sayımız binden az ve çoğu yaşlılardan ve çocuklardan oluşuyor. Nasıl alacağız?"

"Farkındayım," dedim. "Henüz savaşacak durumda değiliz ve bunun için de savaşmadan almalıyız."

"Peki bu nasıl olacak?" Kırım nihayet ciddiyeti takındığına göre bu onun da ilgisini çekmişti.

"Hiçbiri henüz bizi görmedi!" Bağırarak kalabalığa sesimi duyururken aynı zamanda Kırım'a da cevap vermiş oldum. "Ne kadar zayıf olduğumuzu biz biliyoruz ama onlar bilmiyor. Bizler Oyunbazlar aldatmacalar bizim işimiz. İzinizden fiziksel olarak en güçlü iki yüz adama ihtiyacım var. Hepsi en iyi şekilde zırhlarla kuşatılmalı ve atlara sahip olmalı. General Kırım bir lider gibi giyinmeli ve ben de danışmanı olarak yanında yer almalıyım. Yanımıza yirmi hizmetçi ve sahip olduğumuz tüm altınları alacağız. Bir haftalık düğünde etrafa saçtığımız tüm paralar onlara bizde daha fazlası olduğunu düşündürecek. Zırhlı askerlerimiz diğer tüm Oyunbazların da öyle güçlü olduğunu düşündürecek. Düğünde ki tüm yarışmalara ben ve Kırım

katılacağız ve hepsini kazanarak onları kendi sahalarında yeneceğiz. Bir hafta boyunca biz Oyunbazlardan söz ettireceğiz. Zaten sadece benim dönmem bile Arafta büyük yankı yaratacaktır. Genç lider babasının tahtını devralarak yanında bir Aykırıyla geri dönüyor, bu bile günlerce konuşulacak. Bir hafta boyunca mümkün olduğunca çok göz boyayacağız. Bir haftanın sonunda blöf yaparak Ayvaz'ı köşeye sıkıştırıp bize Sicim'i kendi elleriyle vermesini sağlayacağız." Basit gibi görünebilirdi ama oldukça riskli bir plandı.

"Koruyucuların lideri Sicim'i savaşmadan bize vermeye yanaşmaz!" diye bağırdı farklı biri.

"Onu tuzağa düşüreceğiz!" diyerek sesimi yükselttim. "Keng kralı da Sicim'i istiyor ve Ayvaz ile Keng kralı Hazer'i karşı karşıya getireceğim. Ayvaz hem Keng şehriyle hem de Oyunbazlarla savaşa girecek kadar aptal biri değil. Kral Hazer gerçek niyetini ona doğrudan söyleyecek ve ona savaş açacak. Hazer'den hemen sonra Kırım devreye girecek ve Ayvaz'a üç gün içinde Sicim'den geri çekilmezse Oyunbazların saldırıya geçeceğini söyleyerek blöf yapacak. Keng kralı düğünden hemen sonra Sicim'e saldırmaya hazırlanırken Ayvaz Sicim'i bize verecek. Neden mi? Çünkü onların yerine Oyunbazların Keng şehriyle savaşıp her iki tarafın kayıp vermesini isteyecek. Böylelikle her iki taraf zayıflarken Ayvaz hiç zorlanmadan Sicim'i ikinci kez feth edebilir." Doğru stratejilerle ilerlersek planım kusursuz bir şekilde bize Sicim'i verebilirdi.

"Keng ile savaşa girecek güçte değiliz!" Bu insanlar beni çıldırtıyordu! Ne söylesem mutlaka içlerinden biri bağırarak itiraz ediyordu.

"Keng ile savaşa girmeyeceğiz Ayvaz öyle düşünecek!" diye bağırdım. "Tanrı aşkına siz beni hiç dinlemiyor musunuz? Kral Hazer Koruyuculara savaş açmayacak Ayvaz öyle düşünecek!" Kralın bedenini alıp Ayvaz'ı tehdit edebilirim ve kral Hazer düğün telaşında olduğu için benim yaptığım konuşmayı hatırlamayacaktı.

"Peki bu nasıl olacak?"

"Bu kısmı ben halledeceğim." Henüz Kırım bile bedenleri çaldığımı bilmezken bunu onlara söyleyemem.

"Bize bunun nasıl olacağını söylemedin!"

"Az önce söyledim ya nasıl olacağını!" Sinirden bir ayağımı sertçe yere vurarak bağırdım. "Bana sadece iki yüz asker temin edin ve köşenize çekilip Sicim'i nasıl aldığımı izleyin tembel insanlar!"

"Bize tembel dedi!"

"Tanrım çıldıracağım!" Sinir krizleri geçirerek çılgılık attığımda, ağaçların arasında gür bir kahkaha yankılandı ve onu takip eden farklı bir kahkaha daha. Hepimiz atışmayı bırakıp sesin geldiği yöne doğru dönünce, davetsiz misafirlerimizin olduğunu anladık.

Koruyuculara yakalandık diye soluğumuzu tutarak beklemeye başladık. Erkeklerin elleri kılıçlarına doğru giderken, kadınların meşale tutan elleri titriyordu. Yanan meşaleler yüzünden bizim olduğumuz kısım aydınlıktı ama gelenler gölgedeydi. Birçok adım sesi duyuyorduk ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Kırım kılıcını çekti ve bileğimi tutup beni arkasına çektiği esnada, "Küçük melezeimize çok fazla yükleniyorsunuz," diyen bir erkek sesi duyduk ve insanlar, "Efendim!" diye bağırıp hemen diz çökmüştü. Bu gelen Gazi miydi?

Soluğumu tutarak beklemeye başladım ve bir süre sonra gelenlerin hepsi karanlığın içinden çıkarak aydınlığa doğru yürümüştü. İnsanlar saygıyla onların önünde eğilip gelenlere yol verirken kalabalığı yararak bize yaklaştılar. Ben ve Kırım'ın üzerinde durduğu büyük kayanın önünde durdular. Her biri başını yukarı kaldırıp bize bakınca, Kırım ve ben şaşkınlıktan tepki veremiyorduk. En öndeki yaşlı adam güldü. "Ne düşünüyorsun Sare? Oğlum babasına yüksekte bakıyor ve kılıcını çekmiş bir hâlde melez kızı benden korumak istercesine arkasına saklamış." Bu sözlerde ciddi değildi çünkü şaşkınlıktan donup kaldığımızı iyi biliyordu.

"Bir zamanlar sende böyle değil miydin Gazi?" Yanındaki kadının söyledikleriyle tebessüm ederek başını salladı. "Az önce şahit olduklarımdan sonra diyebilirim ki çocuklar çok hızlı büyüyor." Yeniden başını kaldırıp bize baktı ve güldü. "Siz ikiniz aşağıya inmeyi düşünüyor musunuz?" Kendimize geldiğimizde neden olmasın.

Hadi telefonunuz yok anladık, ama insan dönüşünü bir güvercinle bildirir değil mi?

Kırım ile hafif öksürerek kendimize çeki düzen verdik. Kırım aşağıya atladı ve bana doğru kollarını uzattı. Ona doğru eğildiğimde belimi tutarak beni yere doğru indirince, Sare denilen kadının dudaklarında manidar bir gülümseme oluşmuştu. Karşımızda elli kişilik bir grup vardı ve Kırım yumruğunu göğsüne bastırarak onlara selam verdi. Aynı şekilde dizlerimi bükerek ben de selam vermiştim. Kırım tam konuşmaya hazırlanıyordu ki, Sare Hanım beni gösterdi. "Önce bizi tanıştır ki kafası daha fazla karışmasın." Onunla aynı fikirdeyim çünkü henüz onların kim olduğunu bilmiyorum.

Kırım başını sallayarak en öndeki yaşlı adamı gösterdi. "Babam Gazi Taruz." Evet, nihayet klan liderim ile tanışma fırsatı buldum ve evet az önce bizimle dalga geçen kişinin ta kendisiydi. Altmış yaşların ortasında olduğu çok açık ama tıpkı liderlerin içinde Asil'in babası Abraham gibi iri ve güçlü bir fiziği vardı. Uzun boyluydu ve yıkılmaz bir duruşu vardı. İlerleyen yaşına rağmen gür saçları vardı ve siyahlarının içinde tek tük aklara sahipti. Saçlarını arkaya doğru taradığı için sert yüz çizgileri daha belirgindi. Üzerindeki pardesü gibi uzun bir ceketle ve belindeki kemerde göze çarpan kılıcıyla o canavar hâinden eser yoktu. Gözlerinin elası bir çocuğun haylazlığıyla bana bakarken, onu incelediğimi gördüğü için gizlediği enerjisini özgür bıraktı. Ruhunda fışkıran yoğun güç ile hayran olmuş bir şekilde iç çektiğimde yanındaki kadın kıkırdadı. "Benim yanımda bile rahat duramıyorsun değil mi?" Ona beni göstererek çapkınca gülümsedi. "Böylesine bir güzelliği her erkek etkilemek ister hatun." Bunları söylerken ruhunda bana karşı bir arzu yoktu. Aksine şakacı bir mizahla söylediği için ne ben huzursuz oldum ne de yanındaki kadın.

"Annem Sare," dedi Kırım o kadını göstererek. Gazi'nin eşiydi değil mi? Kocasından nereden bakarsan bak yirmi yaş daha genç gösteriyordu, fakat genç göstermesine rağmen kocasının heybetli görünüşünün yanında sönük kalıyordu. Uzun boyluydu ama fazla zayıftı belki de tıpkı buradakiler gibi insana dönüşünce yeterince beslenemedi. Kestane rengini anımsatan uzun saçlarını küçük örgüler yaparak tüm örgüleri at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Kaşık kadar bir yüzü vardı ama kahverengi gözleri fazlasıyla sevgi dolu bir şekilde bana bakıyordu. Gözlerindeki sevginin daha büyüğünü ruhunda soluyordum. İncecik dudakları bana içten bir şekilde tebessüm ediyordu ve tebessümü büyüdükçe dudaklarının çevresindeki kırışıklıklar belirginleşiyordu. Öyle ahım şahım bir görünüşü yoktu ama bana olan sıcak bakışlarından mı bilmem ona bakarken çirkin birini görmüyordum. Bir liderin karısı olmasına rağmen oldukça sıradan giyinmişti. Düz kahverengi uzun bir elbise ve omuzlarına attığı basit bir şal hepsi bu.

"O kadar uzun zamandır seni bekliyorduk ki." Bir adım öne çıkarak nemli gözlerle elini uzatıp yüzüme dokundu. "Teşekkür ederim Elzem, yıllarca bir yaratığın içinde kısılp kaldım ve bir anne olarak oğlumun çırpınışlarını izlemek hiç kolay değildi. Çoğumuz olanları anlıyorduk ama bir insan gibi tepki veremiyorduk." Yanaklarından süzülen yaşları umursamadı. "Bir şifacının Araf'a gelişini duymak bizim bayramımız olmuştu, ama korkuyorduk da. Sahip olduğumuz tüm şifacılar yaratığa

dönüşmüştü ve farklı bir dünyadan gelen bir şifacı bizi umursamaz diye çok korkuyorduk." Kendimi onların yerine koyduğumda boğazımda oluşan düğüm yutkunmama izin vermedi. "Teşekkür ederim," dedi bana sımsıkı sarılarak. "Halkımı kurtardığın için ve hâlâ yaşadığın için çok teşekkür ederim." Kahretsin böyle duygusal anlarda ne yapacağımı bilmediğim için kilitlenip kalıyordum. Genelde etrafımdaki herkesle mesafeli bir ilişkim olduğu için kolay kolay kimse bana sarılıp ağlamazdı.

"Lütfen böyle yapmayın beni mahcup ediyorsunuz. Bu ilginize layık değilim çünkü yaptığım şeyler sadece diğerlerinden intikam almak içindi. Bencilce isteklerim sizin kurtuluşunuza sebep oldu, yani düşündüğünüz kadar iyi biri değilim." Ona karşı dürüst oldum ya da bana olan sıcak davranışlarına son vermek için fazla açık sözlü davrandım. Öz kardeşim olan İtır'a bile onu sevdiğimi söylerken zorlanırken, insanlarla sıcak ilişkiler kuramıyordum. Özellikle bir anneyi kandırıp kendimi iyilik meleği gibi gösteremezdim.

Tebessüm ederek benden ayrıldı. "Buradaki tek Oyunbaz sen değilsin ve duyguların ruhlara yansımaları sadece sen solumuyorsun," deyip bana göz kırpınca çıkarıcı ruhumda tam olarak neler soludu bilmiyorum. Üstelik ona gerçek niyetimi açık açık anlatmışken.

"Abim Raven." Kırım tanıştırmaya devam edince Sare Hanım'ın sol tarafındaki genç adamı gördüm. Abisinin çok yediğini söyleyen Kırım haklıymış çünkü karşımda en az Ayvaz'ın sağ kolu Ceza kadar bir dev vardı. Buradaki herkesten daha uzun ve iriydi. Abartısız söylüyorum kafam kadar şişkin kasları vardı. Neyse ki sıkı bir bedene sahip olduğu için yedikleri ona sarkık bir göbek olarak dönmek yerine sıkı göğüs kasları olarak dönmüştü. Kırım'ın ondan daha yakışıklı olduğunu söyleyebilirim çünkü Raven'in dolgun bir yüzü vardı ve çekik gözleri yüzünde küçücük kalıyordu. Güldüğünde kısılan gözlerinin daha da kaybolduğuna eminim. Kırım'ın aksine sakallarını uzatmayı seviyor olmalı ki sakalları göğsüne kadar uzundu. "Merhaba," dediğinde ona tebessüm ettim. "Merhaba ve üzgünüm." Laneti kaldıracağım gün az da olsa onun ruhuyla beslenmişim. **"Hissetmediğim bir acı yüzünden benden özür dileme."** Dudaklarını hiç oynatmamışken son söylediklerini zihnimde duyunca gülerek başımı salladım. O da bir Aykırıydı ve yeteneği Doğa'nın yeteneğine benziyordu. Tek fark Doğa boyutlar arası iletişim kurarken Raven sadece yakınındakilere sesini duyurabiliyordu. Evet, şu iki ayda farklı bir Aykırıyı

merak ettiğim için Kırım bana Raven'in yeteneği hakkında gereken bilgiyi vermişti.

"Raven'in eşi Gazel." Kırım bu sefer de bana abisinin yanında küçücük kalan bir kadını göstermişti. Oğulları Sümer annesinin elini tutarken kadın ve kocası görünüş olarak çok uyumsuzdu. Raven bir devi andırırken Gazel narin ve ufak tefek bir şeydi. Çenesinin hizasında kestirdiği kumral saçları ona bir kadının çekiciliğini katarken, uzun kirpiklerinin sardığı bal sarısı gözleri bile fazla kışkırtıcıydı. Kalp şeklindeki dolgun dudaklar ve uzun boynunu süsleyen inci kolye. Turkuaz ipek elbisenin içindeki bu kadının cüretkar gerdanı ve kıvrımlı kadınsı hatları tam puan alırdı. Raven gibi bir dev onu terk koluyla sarsa hiç güç uygulamadan tüm kemiklerini çok rahat kırardı. Sürekli Raven ve ona bakıp kıyaslama yaptığımı anlamış olmalı ki kıkırdadı. "Merak etme," deyip kocasını işaret etti. "Bu koca adam görüldüğünden daha insancıl olduğu için şu zamana kadar tek parça halinde kalmayı başardım." Bana yaklaşarak kimse duymasın diye dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Tabii bazı anlar da bir ölümsüz olmak en büyük şansım oluyor." Savcı sayesinde edindiğim lânet deneyim neyden bahsettiğini anlamamı sağladı. Kahretsin şimdi bana bunu niye hatırlattı ki! Nasıl olsa öleceğim diye tüm gemileri yakmıştım! Ah çok utanıyorum!

Taruz ailesi bu kadarıyla sınırlı değildi çünkü diğer elli kişi onların akrabasıydı. Kırım her birini bana tek tek tanıştırdıktan sonra daha fazla dikkat çekmemek için hep birlikte sığınaklara geri dönmüştük. Benim topladığım Oyunbazlar uyumak için hücrelerine çekilmişti. Biz ise Gazi'nin hücresinde oturuyorduk. Hücrenin başındaki yerini alıp bize bakıyordu çünkü neler olduğunu merak ettiğimizi biliyordu. "Işıktan Gelenleri buldunuz mu efendim?" Tıpkı Asil gibi Kırım'da babasına herkesin içinde baba diye hitap etmiyordu. Oysaki hücrede sadece ailesi ve üç yoldaşı vardı. Onlar da beni ilk kez buraya getiren Aker, Üzüm ve yaşlı katip Hızır vardı. Tabii ben ve Meliz'i de unutmamak gerek.

"Biraz zamanımızı aldı ama bulduk evlat," dedi oğluna cevap vererek. "Neyse ki Mihrimah'ın nerede olacağını tahmin ediyordum. Araf'ın dışına çıkmak uzun bir yolculuktu ve tüm Işık halkının taşınmasına yardım etmek günlerimizi aldı. Koskoca klandan oluşan bir kervanı sağ salim yeniden Araf'a getirip Lut'a yerleştirmek hiç kolay olmadı." Şu iki ayda aralıksız oradan oraya yolculuk yapmış olmalı ki gerçekten yorulmuş gibi görünüyordu. Neyse ki Doğa'nın klanı yeniden Lut'a taşınmıştı.

"Peki onlar neden sizinle gelmedi?" Meliz'in sorusu onu güldürdü. "Tüm Lut klanının düğüne gitmesini beklediğin çok açık ama bu bizi gülünç duruma düşürürdü. Dönüşümüzü duyurmak için Oyunbazlar ve Işıktan Gelenlerin hepsiyle düğüne gitmemize gerek yok Meliz. İki klanın liderleri aileleri ve yakın dostlarıyla Elümhan'a gidince zaten herkes iki kayıp ırkını yeniden döndüğünü anlayacaktır." Haklı olabilirdi çünkü baskın yapar gibi onca insanla gitsek orada onları sığdıracak yer bulamayıp komik duruma düşeriz. Ama dediği gibi iki aile gidersek hem dönüşümüzü duyururuz hem de Azınlık klan lideri Cihangir bizi daha iyi kalede konuk edebilir. İki lideri kovacak kadar düşüncesiz biri olmadığı için davetsiz misafirlerini ağırlamaktan başka şansı yoktu.

"Ama lider Mihrimah ve ailesi burada değil," dedi Meliz. Bu kadın gerçekten fazla sabırsız ve meraklı.

"Bir klanın taşınması oldukça zahmetli Meliz." Sare Hanım ona cevap vermişti. "Uzun zamandır yaşadıkları bir yerden göç etmek halkı oldukça huzursuz etti. Mihrimah hâlâ onları yatıştırıyor. Yarın erken saatlerde Elümhan'a doğru yola çıkacağız ve Mihrimah ile kasabada buluşup öyle kaleye geçeceğiz." Bu iyiydi ama üzerimdeki bu eski şeylerle nasıl düğüne giderim ki? Orada Afra'dan daha güzel olmalıyım fakat yanımda hiç yeni kıyafetim yoktu.

"Sen neden hiç konuşmuyorsun?" Gazi'nin bunu bana sormasıyla hepsinin gözleri beni bulmuştu. "Oysaki nehir kenarında oldukça konuşkandın." Aslında en başından beri oradaydılar ve tüm konuşmaları duydular değil mi?

"Karakteri bu," dedi Meliz. "İlk kez tanıştığı kişilerin yanında fazla suskun olur. Susar ve etrafındaki insanları izleyerek onları tanımaya çalışır. Kanı ısındıysa onlarla mesafeli bir ilişki kurar, ama nefret ettiyse onlarla oldukça samimi olur. Bunun en büyük kanıtı ben ve elmalar. İkimizden de nefret ediyor ama son zamanlarda en çok gördüğü kişi benim ve en çok yediği şey elmalar. Evet, garip ve anlaşılmaz biri olduğu doğru." İki dakikada tüm özgeçmişimi ortaya döken kadının ağzına bir tane çarpasım vardı.

"Bu onu garip göstermez." Gazi, bir şey hoşuna gitmiş gibi güldü. "Normalin de dışında bir zekası olduğunu gösterir. Çok az kişi hasmını yakınında tutabilecek sabrı ve stratejiyi uygulayabilir. Daha ölümsüzlüğü bile bu kadar tazeyken bir fâni olarak ve en önemlisi bir Aykırı olarak tüm bu insanların içinde nasıl hayatta kaldı sanıyorsun?" Başını kaldırıp

doğrudan gözlerimin içine baktı. "Klanımda olman benim için gurur kaynağı."

"Meliz abarttığı için beni yanlış değerlendiriyorsunuz lordum. Elmayı sevdiğim için yiyorum ve Meliz ile olan ilişkimiz karşılıklı çıkarlara dayandığı için birbirimize tahammül ediyoruz." Kendi hakkımda küçük bir düzeltme yaparak bir nevi kendimi pasif gibi göstermeye çalıştım. Bu mütevazilikten kaynaklanmıyordu çünkü karşımdaki kişinin beni tanımasını geciktiriyordum.

"Peki Aykırı yeteneğin nedir?" diye sorunca Meliz yine konuşacaktı ki kolunu tutarak ona engel oldum. "Kendi hakkımdaki şeyleri ifade edecek yaştayım Meliz." Ona bakarken dudaklarımdaki tebessüm yerini koruyor olabilir ama çaktırmadan tırnaklarımı koluna geçirince somurtarak susmuştu. "Lanetleri ve büyüleri hem şekliyle hem de rengiyle görebiliyorum," diyerek Gazi'ye küçük bir açıklama yaptım.

"Hepsi bu mu?" Başımı sallayarak onayladım. "Evet, aynı zamanda tüm o büyüleri de emebiliyorum. Bunun dışında henüz ortaya çıkan farklı bir yeteneğim yok." Ruh formuna dönüşüp istediğim her bedeni çaldığımı söylemedim çünkü benim en sağlam yeteneğim buydu.

"Planım hakkında ne düşünüyorsunuz? Hiç kan dökmeden Sicim'i alabiliriz." Tüm konuşmaları duyduğuna göre planımı değerlendirebilirdi.

"Çok uğraştırır ve oldukça tehlikeli," dedi.

"Aslında sadece beni uğraştırır."

"İşte bu yüzden olmaz," diyerek kabul etmedi. "Klanımdaki herkes ailemin bir parçası evlat ve tüm yükü tek bir kişinin omuzuna yükleyemem." Kırım ve bana bakarak derin bir nefes aldı. "Siz ikiniz klana fazlasıyla yardım ettiniz Sicim'i yeniden aldığımızda mükâfatlandırılacaksınız." Meliz'e döndü. "Sende öyle."

"Ben ödül istemiyorum." Evet, bunu söyleyen bendim. "Mevkii talep ediyorum."

"Elzem!"

"Lütfen sus artık Meliz." Onu ikinci defa susturarak Gazi'ye döndüm. "Sicim ve Keng'i birbirinden ayıran sınırdaki üç köyü istiyorum. Her köyü koruması için iki yüz asker istiyorum ve bu üç köyün generali olarak atanmak istiyorum. Bana verdiğiniz bu üç köyde tam yetkim olacak ve bir ferman yazarak Meliz'in artık Oyunbazların bir parçası olduğunu herkese duyuracaksınız. Bu isteğimi kabul etmeniz mümkün mü?" Bunları

söylediğimde herkesten küçük çaplı bir afallama belirmişti. Üç köyün generali olursam kendime ait küçük bir ordum olabilir.

"Üç köy mü?" dedi Raven. "Bunun mümkünü yok."

"Mümkün." Kırım ise bana destek çıktı. "Sınırdaki üç köy sürekli Keng şehrinin tehdidinde olduğu için orada yaşam daha az. Hasat yapılamıyor ve eskiden beri o köylerde sürekli göç yapılıyor. Elzem'in istediği topraklar Sicim'deki en pasif topraklar. Ona vermekle bir şey kaybetmeyiz sonuçta üç köyün generali olsa bile o ve köyler efendimizin emri altında. Herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum." Şimdilik öyle düşünebilirler ama benim sınırdaki köyler ve bana verilecek askerlerle ilgili farklı planlarım vardı.

"Bunu düşüneneğim." Tam da tahmin ettiğim gibi Gazi etraflıca düşünüp bir karar vermeden köyleri hemen bana vermezdi.

"Peki Meliz için istediğim taleplerime ne olacak? Bu bekleyemez lordum." Benim isteklerim büyük olduğu için düşünmek için zaman isteyebilirdi ama Meliz için istediğim şeyler basit şeylerdi.

"Arkadaşın için olan talebin kabul edildi." Meliz'e bakıp tebessüm etti. "Sicim'i geri aldığımızda Araf'taki herkese bir fermanla Oyunbazlar'ın himayesi altında olduğunu duyuracağım." Meliz gülümserken ben itiraz ettim. "Oyunbazların himayesi altında değil lordum, fermanla Oyunbazlarla aynı haklara sahip olduğu ve artık onların bir parçası olduğu yazılmalı." Sürekli sorun çıkardığımı düşünen aptal kadın bana tersçe bakıyor olabilirdi, ama ben burada onu sığıntı yapmak yerine ona eşit haklar vermek için uğraşıyordum.

"Sıkı pazarlık yapıyorsun değil mi?" Gazi gülerek başını salladı. "Pekala öyle olsun."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkarak ona ve ailesine selam verdim. "Yol yorgunu olmalısınız ben ve Meliz sizi daha fazla meşgul etmeyelim." Gözlerimle kapıyı gösterdiğimde Meliz isteksizce peşimden geldi. Onunla aynı hücreyi paylaşırken başka şansı da yoktu.

Bizim hücremiz en uç noktada kaldığı için beş dakika yürüdükten sonra kendi hücremize girmiştik. "Senin sorunun ne?" Bana kızmak için fazla beklememişti. "O senin klan liderin ve isteklerin fazla abartılı." Küçük düşündüğü için zaten bunca yıldır liderlerin elinde oyuncak olmadı mı?

"Benim sorunum ne biliyor musun? Beni evimden Yurdumdan eden birine yuva vermeye çalışıyorum!" dediğimde yutkunarak susmuştu.

"Otur Meliz, biraz konuşalım." Yerdeki minderin üzerine oturduğumda karşımdaki yerini almıştı. "Bazı insanlar lep demeden leplebinin ana

vatanını bilir." Elimle onu gösterdim. "Ama bazı insanlar leplebinin üretildiği yerde yaşadığını bile anlamayacak kadar aptal olurlar. O yüzden ilk ve son kez sana şimdi bazı şeyleri tane tane anlatacağım." Onu aptal yerine koyduğum için surat asması umurumda değil. Testi kırıldıktan sonra akıl veren çok olurdu. Ben her şeyi önceden söyleyerek hata yapma lüksünü en aza indirmek istiyorum.

"Ayvaz'da seni himayesine almıştı peki sonra ne oldu? Koruyucular'dan kovuldun değil mi? Ondan önce de Tenebrisliler seni himayesine almıştı ve Abraham tarafından klandan kovulmuşsun. Peki Gazi'nin aynı şeyleri sana yapmayacağını bir garantisi var mı? O ferman benim istediğim şekilde yazılırsa seni himayesi altına aldığı bir sığıntı yapamaz. Ben senin garanti belgenim aptal kadın ve beni yıkmadıkça seni yıkamazlar. O yüzden bu gece olduğu gibi ben konuşurken araya girme ve en önemlisi nasıl biri olduğumu Kırım'a bile anlatma." Benim hakkımda Meliz'den daha fazla kimse bir şey bilmiyordu ve bildiklerini en yakınına bile anlatmamalıydı. Sahip olduğu tek teminatı bendim ama bu kadın beni nasıl kullanacağını bilmiyordu.

"Nefret ettiğin ve sevdiğin şeylere karşı olan tutumundan bahsettim diye mi bozuldun? Onlar çok sıradan bilgilerdi Elzem." Ah tanrım bu kadın beni anlamıyordu! Kendimi daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum!

"O sıradan bilgiler Gazi'ye zeki ve stratejik biri olduğumu düşündürttü Meliz."

"Ne var bunda? Tüm Oyunbazlar zaten çok zeki değil mi?"

"Ama hiçbir klan lideri kadar zeki değildir, değil mi aptal İblis?"

Sonunda ne demek istediğimi anlamış olmalı ki gözlerini irice büyüttü. "Aman tanrım seni bir tehdit olarak görme ihtimali olduğunu mu söylüyorsun?" Akıllı olan herkes beni bir tehdit olarak görmeliydi, benim gayem bunu geciktirmektir.

"Böyle bir ihtimal var o yüzden benimle ilgili her şeyi sadece kendine sakla."

"Sen ve can sıkıcı ihtimallerin." Benden usanmış gibi bakıyordu. "Bitip tükenmeyen ihtimallerin kimseye güvenmemeni sağlıyor Elzem. Neden arada birilerine güvenmeyi denemiyorsun?"

"Ben kendime bile güvenmem hangi güvenden bahsediyorsun? Aykırı olduğumu öğrendikten sonra öz kardeşim bile beni sırtımdan vurmuşken sence körü körüne klanıma güvenebilir miyim? Aynı kandan geldiğim kişi bana ihanet etmişken aynı ırktan geldiklerim neden yapmasın?" Bu hayatta

gözüm kapalı güvendiğim kimse yoktu. Zaten bu tür şeyleri hayatıma kolay kolay almadığım için kimse beni yıkamıyordu. Itır ile olan şeyler insanlara olan son inancımı da yıkıp bitirmişti.

O günü hatırladıkça hâlâ ara ara sızlar içim.

"Bana ihanet etme Meliz." Çok istesem de sesimdeki burukluğu gizleyemedim. "Karşıma geç yarala, hatta öldür ama sakın sırtımdan vurma." Bir ihaneti daha kaldıracak ne gücüm kalmıştı ne de takatim.

Güldü. "Merak etme benim veya bir başkasının ihaneti Itır kadar canını yakmaz." Doğru öldürmezdi ama ağır yara verirdi.

"Kendi iyiliğin için bunu yapmamayı tavsiye ederim." Uykum geldiği için uzanarak gözlerimi kapattım. "Çünkü beni kaybedersin ve beni kaybeden biri her şeyini kaybetmiş demektir."

"Bugün hiç çekilmiyorsun Elzem." Homurdanarak o da yere uzandı. "Gerçi doğuştan çekilmez birisin."

"Benim planım kusursuzdu." İyice uyku bastırdığı için esnedim. "Ama Gazi planımı uygulamama izin vermeyecek."

"Çünkü adam senden daha bilgili ve ileri görüşlü. Daha önce hiç savaşa katılmadın Elzem, o hayır diyorsa eminim ki senin gözden kaçırdığın birçok tehlikeyi görmüştür." Haklı olabilirdi ama ben yaptığım planda hiç açık bulamadım. Belki de her konuda kendime olan güvenim verdiğim kararlardaki eksikleri görmemi engelliyordur.

"Kabul etmemesinin altında bir ihtimal daha olabilir aslında."

"Beni gerçekten sinir ediyorsun Elzem. Kendi kafanda kurduğun saçma ihtimallere inanıyorsun. Rezil ve riskli bir plan olduğu için kabul etmedi. Kendini bu kadar büyük görmeyi bırak artık."

"Çünkü fazla küçük düşünen bir beynin var aptal! Daha fazla sinirlerimi bozmadan uyu artık." Düşündüğü gibi kendimi fazla büyük görmüyordum, ama yaptığım kusursuz planı kabul etmemekte ki sebeplerini de kurcalamadan duramıyorum.

Kimse bana inanmıyor ama bana gereken şeyleri temin ettiklerinde planladığım şekilde Sicim'i alırdım!

Bir bıraksalar dünyayı feth edecek biriyim ama illa birileri yoluma taş koysun!

"Madem Gazi B planımı baltaladı bende C planını devreye sokarım."

"Ne? C planı mı? Onu hangi ara buldun?"

"Her konuda A'dan sonra yedek olarak Z'ye kadar plan ürettiğimi söylememek benim hatam, affedersin."

"Senden gerçekten nefret ediyorum, ama en çokta kafanın içinde taşıdığın o lânet beyninden! Biz bu işe karışmayacağız ve her şeyi Gazi halledecek anladın mı?"

"Tamam, öyle olsun ben karışmıyorum asabi İblis."

"Söz ver bana, hiçbir şeye karışmayacaksın?"

"Söz verirsem kesin karışırım beni bilirsin."

"Of Elzem, of!"

Çok fazla bağıırıyor bu kadın. Biri ona kulaklarımda herhangi bir sorun olmadığını söylemeli.

Sabah ilk gün ışıklarıyla hepimiz hazırlanmıştık ve Elümhan'a doğru yola çıkacaktık. Elümhan, Sicim'den çok uzak olduğu için şimdi yola çıkarsak planlandığımız gibi öğle saatlerinde orada olurduk. Şafakla birlikte kalkıp Meliz'i peşimden nehre kadar sürüklemiştim. Her ikimiz de bir güzel yıkanmıştık fakat düğünde giyecek hiç yeni kıyafetimiz olmadığı için aynı şeyleri giyindik. Ölüler Diyarında döndüğümde aldığım beyaz elbiseyi iki aydır sürekli yıkayıp ıslak bir şekilde geri giyiyordum. Hava sıcak olduğu için üzerimde çok hızlı kuruyordu. Neyseki saçlarım için kasabada aldığım tarak hâlâ çantamda olduğu için saçlarımı bir düzene koyabiliyordum. Temiz ve düzenliydik ama eski kıyafetlerin içinde bu bir işe yaramıyordu. Sığınağın koridorunda yola çıkmak için Kırım'ı bekliyorduk çünkü nereye gittiyse hâlâ ortada yoktu. "Sabah uyandığımda yerinde olmadığını gördüm." Annesi Sare Hanım endileliydi. "Nereye gitmiş olabilir?" Bugüne özel giydiği kırmızı elbisesi ona çok yakışmıştı. Kadife kumaştan gösterişsiz bir elbiseydi ama taşlı boyun detayı hoşuma gitmişti.

Raven'in eşi Gazel'e baktığımda onun da benzer bir renkte olan ateş kızılı bir elbise giydiğini gördüm. Kısa kollu elbisesi o kadar kabarıktı ki, elbisenin altına kafesli korse giydiğine eminim. Kadınların aksine erkekler her zamanki gibi giyinmişti ve bu konuda kadınlarla yarışamazlardı. Bizi bekleyen yüz asker en güçlülerden seçilmiş ve zırhlarla kuşatılmıştı. Bu askerler bir nevi her liderin etrafında olan korumaları oluyordu. Çünkü daha önce gördüğüm tüm liderler yüze yakın askerle seyahat ediyordu. Ormanın çeşitli yerlerindeki mağaralarda sakladığımız atların sayısı kadar asker seçilmişti. Omuzumda çantam ve elimde pelerinim sabırsızca Kırım'ı bekliyordum. Çok erken uyandığımız için çoğu kişi hâlâ hücrede uyurken, bu adam sığıntıktan gece mi çıktı yoksa sabah mı bilmiyorum.

"General döndü efendim." Bir askerin koşarak bizden tarafa gelmesiyle Raven'in oğlu Sümer'i alıp yürümeye başladık. Umarım bu sığınağa son gelişim olurdu.

İki saat sonra.

Nefes nefese kendimi çıkışa attığımda bacaklarımda derman kalmamıştı. "Girişi ayrı dert çıkışı ayrı. Neden labirent gibi olmak zorunda ki?" Dakikalardır yerin altında dön, yürü, çık ve in derken canım çıkmıştı. Tanrıya şükürler olsun nihayet çıkmayı başarmıştık.

"Elbisem!" Gazel yeraltındaki engebeli yol yüzünden elbisesinin tülünü yırttığı için aralıksız aynı şeyleri söylüyordu. "Heba oldu."

"Daha basit bir şey giyebilirdin." Raven ona yaklaşıp tülün yırtılan kısmını tutarak yukarı çekti ve iyice yırttı. Altta kalın astarı olduğu için görülen hiçbir yeri yoktu. "Terzi böyle dikti zannederler." Oğlunu kucağına alıp mağaradan çıkınca, Gazel çıldırmış bir şekilde daha kötü bir hâle gelen elbisesine bakıyordu. "Bu mağara adamıyla evlenirken aklım neredeydi!" Söylenerek kocasının peşinden çıktı. Elbisesinin toz toprak olan eteklerinden bahsetmek bile istemiyorum.

Sığınaktan çıkıp dağdan inmek hiç kolay olmadı ama nihayet hepimiz düz alana çıkmayı başarmıştık. Yüze yakın atlı asker tüm görkemiyle bizi beklerken içlerinden Kırım da vardı. "Gelmeniz çok uzun sürdü." Sanki sığınağa giden dolambaçlı yolu bilmiyormuş gibi böyle konuşması yok mu çıldırma sebebim.

"Sen neredeydin?" Gazi'nin sorusuna, "Kasabada küçük bir işim vardı," diye cevapladı. Herkes atlara binerken Kırım, ben ve Meliz'e yaklaşıp iki atı gösterdi. "O atlara binin." Bu konuşmayı yapmak onu uğraştırıyor olmalı ki hafif öksürdü. "Sizin için giyecek bir şeyler aldım atın heybesinde. Neden bu işi kendiniz halletmiyorsunuz ki! Bir generalin kadın kıyafeti aldığı nereden görülmüş. Bunu bir yerden duyarsam ölümlerden ölüm beğenin!" Kimse duymasın diye sessizce bizi azarlayıp çekip giden adamın arkasında öylece bakıyorduk.

"O utandı mı?" Meliz kıkırdarak başını salladı. "Bizi ölümle tehdit ettiğine göre evet." Gülerek atlarımıza doğru yürüdük. Kırım'ın erkenden yollara düşüp bizim için kıyafet alması bence çok tatlı bir hareketti.

Kasabaya girmeden hemen önce mola verip üzerimizi değiştirebiliriz. Böylelikle elbiselerimiz Gazel'in elbisesi gibi harap olmazdı.

Elümhan (Azınlıkların klanı)

"Daha bitmedi mi?" Kırım'ın sabırsız sesiyle gizlendiğimiz büyük kayanın arkasında giyinmeye çalışıyorduk. Üzerimi değiştirmek istediğimi söyleyince Gazi atları durdurmuştu. Şimdi ise Kırım bize gözcülük yaparken herkesten uzaklaştığımız bu noktada giyiniyorduk.

"Benim elbisem neden bu kadar açık renkli! Ben bir Tenebrisim ve siyahtan başka bir renk giymekten hoşlanmıyorum!" Meliz isyan ederek bana sırtını dönünce elbisesinin fermuarını çektim.

"Peki benimki neden bu kadar koyu renkli? Meliz ne kadar karanlıksa ben o kadar aydınlığım onun elbisesini bana almalıydın." Evet, isyan eden bir diğer kişi bendim.

Kayanın diğer tarafında Kırım'ın öfkeli sesini duyduk. "Ben ne anlarım hatunların kıyafetinden? Minnet edeceğinize hâlâ nankörlük ediyorsunuz!" Bizi azarlamaya devam ederken işimiz bittiği için gizlendiğimiz yerden çıktık. Başını kaldırıp Meliz'i görünce hayran olmak ve çıldırmak arasında gidip geldi. Ceketini çıkartıp Meliz'in üzerine fırlattı. "Git çıkar şunu." Anlaşılan aldığı kıyafeti göz ucuyla bile incelememişti.

"Sen aldın bana bunu farkında mısın?" Meliz elbisenin eteklerini tutarak kendi etrafında döndü. "Güzel olmamış mı?" Güzel olmasına güzeldi de pek buradaki kadınların giyeceği türden değildi. Açık pastel tonlarındaydı ve tam da benim tarzımdı. Kalın tül den oluşan çiçekli bir elbiseydi. Aslında elbisede herhangi bir sorun yoktu fakat üst kısmı tül den oluşuyordu. Göğüsleri dahil ön tarafı abartısız çiçek desenleriyle dolu olduğu için göze çarpan bir şey yoktu. Lakin sırt kısmı sadece tül den oluştuğu için bu küçük detay Kırımın hoşuna gitmemişi. İnce belini saran ipek kemerden sonra elbise genişliyordu. Sert tül den eteği yere kadar uzanarak çiçekten desenleri içinde barındırıyordu ve elbisenin ipek astarı elbiseye farklı bir zerafet katıyordu. Şahsen ben çok beğendim bence Kırım'da çok beğendi ama sırt kısmından dolayı sorun çıkarıyordu.

"Terziye bana hazır dikili iki elbise ver dedim ve beden ölçünüzü tarif ettim." Yürüyüp çıkardığımız kıyafetlerin içinde Meliz'in siyah pelerini alıp ona yaklaştı. "Ne verdiğine bakmadım." Pelerini Meliz'in omuzlarına bırakıp öndeki kurdelesini bağladı. "Böyle daha güzel oldu." Kendince sırt kısmındaki dekolteyi kapatmıştı uyanık.

"Elbiseyle çok uyumsuz bu." Meliz pelerini çıkarmaya çalışınca, "Onu çıkarırsan tüm gün istesem de değmez gözlerim sana," diyen Kırım ile duraksadı. "Sana hep yüzüm dönük olursa sorun olmaz." Zaten böyle bir fikirde ancak bu kadından çıkardı.

"Peki sırtın kime dönük olacak?" Kırım sinirlice konuşunca güldü. "Çocukluk yapıyorsun diyeceğim de sen zaten çocuksun. Sana ne sırtımdan?" Al işte yine başladı.

"Bende kabahat ki seni düşünüp bu lânet şeyi aldım!" Kırım onun eski kıyafetini alıp uzattı. "Al giy kendi elbiseni. Üzerindeki şey fazla genç işi ve sen onu giyemeyecek kadar yaşlısın!" Bu ikisi sinirlerimi bozuyordu.

Meliz onun uzattığı elbiseyi sertçe çekip aldı. "Annen seni doğururken yardım çağırmak yaptığım en büyük hataydı! Bıraksaydım da ölü doğursaydı seni!" Asıl çocukluğu şu anda kendisi yapıyordu.

"Daha el kadar bebektim o zaman, ben mi dedim git yardım çağır diye!" Haklı.

"Hayatımda gördüğüm en çirkin bebektin işte!" Şimdi öyle değil ama.

"Şunu söylemeyi kes artık! Senden daha büyük gösteriyorum şimdi git çıkar şu elbiseyi!"

"Bunu bana almadın mı?"

"Evet."

"Çıkarmıyorum o vakit!" Meliz eski elbisesini onun yüzüne fırlatıp gidince, elindeki elbiseye bakıp güldü. "Pelerin hâlâ üzerinde." Ciddi miydi? Kadını deli etti ve tek düşündüğü bu mu?

Benim hâlâ yerimde durduğumu görünce kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sen ne bekliyorsun?" Araf'taki erkeklerin genelinde nefret ediyorum!

"Birkaç iltifat fena olmazdı hani." Kendi etrafımda dönerek ona küçük bir gösteri yaptım. "Nasıl olmuşum?" Başımı iki yana sallayarak sesli güldü. "İnanılmazsın." Bunu elbiseye değil iltifat beklememe söylemişti!

Meliz'e göre benim elbisem daha sadeydi. Koyu mavi rengini sevmiştim aslında ama en çok omuzlarının açık olması hoşuma gitmişti. Öyle göğüs dekoltesi verecek kadar çok açık değildi omuz kısmı ama bu küçük dekolteyi bile özlemiştim. Uzun, dantelli kolları çok zarifti. Elbise bedenime uymuştu özellikle bel kısmı tam olmuştu. Belime kadar daracak olan elbise, belden sonrasında genişliyordu. Beyaz ve küçük taşlarla süslenmiş hoş bir kemeri vardı. En sevdiğim detayı ise elbisenin renginin gece mavisi olmasıydı. Bizzat kendi seçtiğim bir elbise olmamasına rağmen beğenmiştim aslında. "Sence bu elbiseyle Savcı'nın aklını başından alabilir

miyim?" Etkilemek istediğim tek kişiye doğru giderken heyecanım gittikçe artıyordu.

Baştan ayağa beni izlerken dudakları kıvrıldı. "Güzel elbiselere gerek duymadan da herkesi kolayca etkileyeceğini iyi biliyorsun." Evet biliyorum ama benim istediğim sadece Savcı'yı büyülemektir.

Çıkardığım kıyafetleri çantama koydum ve pelerinimi takarak Kırım'ı takip ettim. Kırmızı başlıklı kız gibi bir süre daha gezebilirim düşüne gidince belki orada pelerini çıkarırdım. Mola verdiğimiz yere geldiğimizde ayağım bir taşla takılınca, Kırım kolumu tutarak düşmemi engelledi. "Teşekkür ederim." Ona gülümseyerek başımı kaldırıncaya Sare Hanım'ın tebessüm ederek ben ve Kırım'a baktığını gördüm. Ah şu anneler her boyutta aynıydı.

"Annen bizi çok pis yakıştırıyor general." Kısık bir sesle sesimi ona duyurup yanında yürümeye devam ettim. "Bu Meliz'in kulağına giderse ikimiz için mezar kazma işi senin," dediğimde güldü. "Annem beni güzel bulduğu her kadınla yakıştırır ama merak etme Sicim'deki mezarlıkların manzarası çok güzeldir. Kalacağımız yer için oldukça seçici davranacağım."

"Doğa manzaralı olsun lütfen."

"Ve uzun süre güneşe maruz kalmamalı."

"Nehir kenarı nasıl?"

"Sen bu işten anlıyorsun." İkimiz de gülerek atlarımıza yöneldik. Sare Hanım bize böyle bakmaya devam ederse yakında gerçekten bir mezarımız olacaktı.

Elümhan'ın sınırları içine girdiğimizde klanın dört bir yanı Çin Seddi gibi büyük duvarlarla çevrili olduğu için klana açılan devasa kapının önünde durduk. En önde bizler vardık ve arkamızda bize eşlik eden yüz atlı asker. Haliyle kapıyı koruyan muhafızlar şaşkındı. Hepimizin Oyunbaz enerjisi açıldı ve uzun yıllar sonra bu kadar çok Oyunbazı ilk kez karşılarında görüyorlardı. Bizim sayımıza çok diyorlarsa bir de sığınaktakileri görsünler. "Tam vaktinde gelmişiz." Kapının önünde dururken arkamızda duyduğumuz sese doğru döndüm ve bize yaklaşmakta olan Işık halkını gördüm. Vay canına bu müthişti...

En önde atını süren kadını takip eden atlıların sayısı en az bizimki kadar vardı. Bize yaklaştılar ama ne onlar ne biz acelemiz olduğu için atlardan

inmedik. Liderler karşılıklı durup birbirine içten bir şekilde selam verdikten sonra aynı şeyi aileler de yapmıştı. Ben ise onlardan biraz uzakta durarak hepsini izliyordum. Lut halkı kesinlikle giyim tarzıyla hayranlığımı kazanmışlardı. Askerlerin hepsi kavruk tenli ve çelikten yapılmış gibi güçlüydü. Erkek askerlerin üzerinde sadece pantolon vardı. Evet, pantolon dışında hiçbir şey yoktu ve güneşte yanan kaslı bedenleri yok artık dedirten türdendi. Onların klanı Araf'ta güneşi en yoğun alan topraklardaydı. Lut çölün ortasındaiken halkının tıpkı Mısırlılar gibi yarı çıplak giyindiğini daha önce duymuştum. Onların giyim tarzı bu olduğu için kimse onları yadırgamıyordu ama ben gecelikle gezmeye kalkışsam söylemediklerini bırakmazlardı. Kadınları bile yarım atlet gibi kısacık bir üst giyip göbeğini açmışken, ben neden mini etekli bir dünyadan çıkıp geldim ve burada rahibe oldum!

Askılı bir tişört ve mini şortla gezdiğim günleri içim yanarak arıyorum!

Her iki aile kendi aralarında kısa bir sohbet yaptıktan sonra lider Mihrimah'ın gözleri birini arar gibiydi. "Şu herkesin dilinde olan melezini nereye sakladın Gazi?" Namım Araf'ın dört bir yanına yayılmışken bir ordum olmaması büyük kayıp.

"Orada." Gazi beni göstererek gülümsedi. "Şu ana kadar fazla sessiz biri oysaki fazla sivri dilli biri olduğunu duymuştum." O söylentileri çıkaranlar sakın karşıma çıkmasın! Sivri dilli olmak ve tatlı dille insanlara ters köşe yaptırmak arasında çok fark vardı!

"Yerinde konuşmayı seven biriyim diyelim." Küçük bir açıklama yaparak onlara doğru atımı sürdürdüm ve hepsine başımla küçük bir selam verdim. "Döndüğünüzü görmek güzel."

"Güzelliğin dillere destan," dedi Mihrimah. "Sana bakıyorum ve abartmadıklarınızı görüyorum." Sesindeki hayranlığı gizlemeden güldü. "Koskoca Araf'ta böylesine bir varlığın kalbini çalan kişinin Koruyucular'dan biri olması ne büyük kayıp. Halkının en büyük düşmanlarından biri farkında mısınız?" Herkesin içinde bunu söylemekteki maksadı neydi? Anlaşılan Işıktan Gelenler Araf'tan uzakta olsalar da Savcı ile olan ilişkimi bile öğrenecek kadar her yere casuslarını yerleştirmişlerdi.

Sare Hanım'ın yaşlarında gösteriyordu ama ruhunda soluduğum enerji en az Gazi kadar yaşlı olduğunu gösteriyordu. Açık yeşil gözleri beni analiz eder gibi bakarken, gerilmek yerine bunu yapmasına izin verdim. Kumraldı ve uzun saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Yüzüne botoks yaptırmış gibi gergin hatlara sahipti. Sivri çenesinin altında başlayan güneş dövmesi

boynuna kadar yayılmıştı. Kulaklarında halkalı kocaman küpeleri olan kadının üzerinde sadece ince askılı ve fuşya rengi bir elbise vardı. Düz elbisenin her iki yanında olan derin yırtmaçları bacaklarını gözler önüne seriyordu.

"Özel hayatım sadece beni ilgilendirir." Yüzümdeki sahte tebessümü koruyarak ona bakmaya devam ettim. "Kalbim birini seçmişse hangi klandan olduğunu sorgulamak kimsenin haddine değil. Kaldı ki yeni tanıştığım biri herkesin içinde bunu sohbet konusu yapamaz." Her iki klanın önünde söylediklerimle kaşlarını hafif çatınca üzölmüş gibi yaptım. "Ah tanrım ne kadar da kabayım." Etrafımızdaki insanları gösterdim. "Bu kadar insanın içinde bir liderle böyle bir üslupla konuşmamalıyım değil mi?" Doğrudan gözlerine baktım. "Her ne kadar o lider herkesin içinde beni alay konusu yapmaya çalışsa da..." dediğimde yemin ederim her iki taraftan da yükselen gerginliğin kokusunu soludum.

Kendi klanım veya bir başkası bana fark etmez, haksızlığa uğrarsam iki cihanın sultanı da olsa lafımı esirgemem.

"Gidelim mi artık?" Kırım'ın annesi gerginliği dağıtmak için araya girince, böylelikle Mihrimah'ın ailesiyle tanışma olayım başka zamana kalmıştı. Bu kadın kaostan korkan naif biriydi ve oğluna gelin olarak beğendiği kişi gittiği yerde kaos çıkarıyordu.

"Neyi bekliyorsunuz?" dedi Raven kapıdaki nöbetçilere. "Ne zamandır klan lideriniz Cihangir konuklarını kapıda bekletiyor?" Bizi gördükleri için adamların rengi atmışken devasa kapıyı sonuna kadar açmışlardı. Cihangir düşmanını bile kapıda çevirecek biri değildi ve bunu bildikleri için bize zorluk çıkarmadılar.

Kapıdan geçerek klana girdiğimizde kasabada atlarımızı yavaş bir şekilde sürüyorduk. Bizi gören halk elindeki işi bırakıyordu ve irice açtıkları gözleriyle bize bakıyordu. Yüzümü gizlemediğim için özellikle beni görenler Gazi'nin dönüşünden daha büyük tepkiler veriyordu. Pazarın içinde hareket ederken tüm kalabalık kenara çekilip korkuyla bize yol veriyor ve hemen dedikodumuzu yapmaya başlıyorlardı. Söyledikleri her şeyi duyuyorduk ama duymazdan geliyorduk.

"Bu o kız değil mi?" Biri beni göstererek yanındakine dönmüştü. "İnfaz edildiğini kendi gözlerimle gördüm, nasıl geri dönebilir?" Evet, beni görenler çoğunlukla bu tepkiyi veriyordu. Kaleye doğru ilerledikçe ne yazık ki söylentiler daha da artıyordu.

"Gazi değil mi bu? Evet ta kendisi! Oyunbazlar yaşıyor mu?"

"Aman tanrım kayıp ırk onca yıldan sonra geri döndü!"

"Laneti kaldırmayı nasıl başardılar?"

"İşıktan Gelenler Araf'a geri dönmüş!"

"İki müttefikin böyle bir günde ortaya çıkmasının sebebi ne olabilir?"

"Oyunbazlar bunca zamandır yaşıyorlar mıydı?"

"Bu uğursuz ırk yine herkese felaket getirecek!"

"İki kayıp ırkın aynı anda ortaya çıkması iyiye işaret değil!"

"O kızın asıldığını gördüğüme eminim!" Ve buna benzer daha birçok şey.

Onlarca meraklı bakışlar eşliğinde kaleye doğru yol aldık. "Elzem! Senin klan liderleriyle ne alıp veremediğin var?" Meliz yanımda atını sürerken yine sinir krizleri geçiriyordu. "Bir kere de şu aptal gururundan ödün versen ölmezsin ya! Birine değil ki tüm liderlere böylesin. Doğruyu söyle seni lider yapmıyorlar diye hepsinden nefret ediyorsun değil mi?" Neden sürekli benim hakkımda yanlış fikirlere kapılıyor ki!

"Kadın daha ilk dakikada beni Savcı ile vurmaya çalıştı Meliz. Savcı benim kutsalım ve benim dışımda kimse onun hakkında konuşmamalı."

"Kutsalın batsın Elzem! Bu ani çıkışların birgün sonumuzu getirecek. İnsanların yüzüne sevimlice gülüp onları yerden yere vurmayı bırak artık!"

"Rica ederim İblis, her fırsatta bana kızmayı bırak. Ben hepsinden daha tehlikeliyim ama sen benim dışımda herkesten korkuyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bundan sonra ben yanında olduğum sürece sana korkmayı yasaklıyorum." Öfke nöbetleri geçirirken kendisini tutamayıp güldü. "Beni de bu korkutuyor ya zaten. Senin yanındayken adeta kelle koltukta geziyorum çünkü gittiğin her yerde olay çıkarmadan rahatın gelmiyor." Bana haksızlık yaptığını birgün anlayacak çünkü söylediği her şey şahsıma atılan bir iftiraydı.

Nihayet kalenin büyük kapısının önünde durduğumuzda içerideki yoğun müziği duyabiliyordum. Tıpkı diğer muhafızlar da olduğu gibi bizi gören nöbetçiler ecel terleri dökse de nihayetinde kapıları açmışlardı. Çift kanatlı devasa kapı sonuna kadar açılmadan hemen önce pelerinin şapkasını çekerek yüzümü gizledim. Atları kaleye doğru sürünce düğün alayı tam karşımdaydı. Bahçe en güzel şekliyle rengarenk süslenmişti ve sıra sıra dizilmiş onlarca masada konuklar yerlerini almıştı. Atlardan indiğimiz esnada asıl şenlik başladı çünkü müziğin gürültülü sesi bir anda durmuştu. Tüm gözler o kadar hızlı bir şekilde bizi bulmuştu ki, daha önce görülmemiş bir şeydi. Masalarda oturan klan liderlerinin gözleri Gazi ve Mihrimah'ı bulunca adeta hepsinin nutku tutulmuştu. "Bir davet var ve biz

davetli değiliz, öyle mi?" Mihrimah alay ederek güldü. "Görmeyeli tüm adetler unutulmuş gibi." Kadının korkusuzca sarfettiğı sözler hoşuma gitmedi desem yalan olurdu.

İlk dakikada onunla atışmış olmam ondan nefret ettiğim anlamına gelmiyordu.

Koskoca bir klanı susturmuş olmamızın şokunu yaşıyordum. Müzik durmuştu hatta arada hizmet etmek için koşuşturan hizmetçiler bile susmuştu ve geriye kalan tek şey bize bakan şaşkın gözler. Fısıltılar gittikçe çoğalıyordu hepsi Oyunbazlar ve Işıktan Gelenlerin dönüşünü kısık seslerle konuşuyordu ve bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu. Yüzüm hâlâ pelerinin tarafından gizlendiğı için henüz hiç kimse beni tanımamıştı. Bir masada oturan Avcıları gördüm. Hepsi de bu olayın dışında kaldığı için meraklı gözlerle neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Başımı çevirdim ve farklı bir masada oturan Üç Silahşörleri gördüm. Üçü de kırmızı pelerinin altında olan kişinin kim olduğunu biliyordu, lakin Oyunbazlar ve Işıktan Gelenler onlara da büyük sürpriz olmuştu.

Gözlerim Savcı'yı ararken Afra'yı buldu. Onu bir kuğu gibi gösteren zarif gelinliğin içinde ışıldarken, ona sürpriz yapayım derken damadı görünce asıl sürprizi ben yaşadım. Kahretsin nasıl bir şaka bu? Yanında tüm görkemiyle duran bu adam bana musallat olan komutan değil miydi? "Lanet olsun!" Dudaklarımdan kısık bir isyan çıkarken bir Oyunbaz olarak oyuna geldiğimi anladım. En başından beri Keng kralı o muydu? Lânet girsin ben bu adama nişanlısıymış gibi rol yapmıştım! Ah tanrım kendimi düşürdüğüm rezil durumu şimdi daha iyi fark ettikçe öfkem ve utanç duygum çığ gibi büyüyordu. Onu kandırmaya çalışırken başından beri tuzağa düşen kişi sadece benmişim! Umarım yüzümü açtığımda bir rezillik çıkarmaya kalkışmazdı. Acaba muhteşem dönüşümü erteleyip hemen kaçsam mı?

Savcı, ablasının nişanlısıyla bir günü dolu dolu geçirdiğimi öğrenirse bunu ihanet sayabilirdi.

Hakkı da vardı! Resmen aile içi entrikanın baş karakteri olup çıkmıştım!

Ama ben bu adamın Afra'nın nişanlısı olduğunu bilmiyordum ki ve o Savcı'nın ablasıyla nişanlıyken beni iki kez kaçırmaya kalkıştı!

Lânet olsun Bihter bile yanımda kanatsız melek kalırdı! Şimdi gel de en az hasarla bu işten kurtulmanın yollarını ara!

İçeriden çıkan adamı görmem ile kafamdaki tüm kargaşa dağılıp gitmişti. Siyahın asaletini kuşanmış ve elinde bir kadeh içkiyle dışarı çıkmıştı. Gördüğü davetsiz misafirler diğer herkes gibi onu da dumura uğratarken,

onu gerçek anlamda afallatan sadece bendim ve bu manzara da bir nevi benim eserimdi.

"Gazi..." Lider Cihangir gülkle kendisini toparlayıp ayağa kalkmayı başarınca gözlerini Savcı'dan çekmek zorunda kaldım. "Bu nasıl-" deyip sustu ve devamını getiremedi. Yaşadığı afallamayı buradaki herkes yaşıyordu.

"Nasıl mümkün mü?" Gazi gülerek beni gösterdi. "Bunu neden ona sormuyorsun? Ben ve halkımı kurtaran ondan başkası değildi." Bu sözlerle şimdi herkes merakla gizli kurtarıcıyı görmek ister gibi bana bakıyordu.

Hadi bakalım başlıyoruz.

Gözlerini ruhumun sürgününden ayırmadan pelerininin şapkasını tuttum ve onu çıkardım. Beni gören herkesten yükselen uğultulara gülerek önümdeki saçlarımı elimin tersiyle arkaya doğru savurdum. Savcı'ya bakarken muzur bir şekilde ona göz kırptım. "Bir merhaba demek yok mu?" Ve Savcı Gevher'inin elinde tuttuğu kadeh yere düşüp yuvarlanırken konuşacak durumda değildi.

Ne kadar da kaba bir adam. İnsan önce merhaba der sonra şoka girer değil mi?

Evet nihayet Elzem ve kayıp iki ırk Araf'a dönmeyi başardı. Hepiniz asıl eğlencenin bundan sonraki bölümde yaşanacağını biliyorsunuz değil mi? Merak etmeyin yeni bölüm için bu sefer sizi çok bekletmeyeceğim.

Dün attığım alıntıdan sonra bana gelen yorumların çoğunda bölümün burada bitmemesiydi. Bunu bende çok isterdim ama 8440 gibi kelimedenden oluşan bölüm bu aslında ve istesem de devam ettiremezdim. Çünkü zaten yeterince uzun bir bölüm olmuştu.

Işıktan Gelenleri bölümün sonunda çok kısa bir şekilde gördünüz ama yeni bölümde onları daha iyi tanıyacağız.

Şimdi gelelim düğündekilere. Sizce Afra, Elzem'i kendi düğününde görünce ne hissetmiştir?

Peki ya Savcı ve diğerleri? Sadece Elzem'i görmekle kalmadılar aynı zamanda Elzem'in Gazi ve diğer Oyunbazları kurtaran kişi olduğunu öğrendiler.

Sürpriz yapayım derken Elzem'de orada küçük bir sürprizle karşılaştı. Afra'nın nişanlısı aynı zamanda Elzem'in daha önce karşılaştığı komutan çıktı. Sebep olduğu onca kargaşanın içinde bakalım Keng kralıyla neler yaşayacak?

En önemlisi Kralın Elzem'e olan yaklaşımı karşısında bakalım Savcı nasıl tepki verecek?

Daha Doğa'nın kendi klanıyla tanışması da var tabii.

Elzem'in kardeşleriyle yüzleşmesi falan derken yeni bölümde çok fazla olay var diyebilirim.

Burada sonlandırmadan önce küçük bir şey söylemek istiyorum. Instagram'da ki grup alımı çoktan doldu arkadaşlar. Zaten sadece sınırlı sayıda kişi eklememe izin veriyordu ve ne yazık ki herkesi ekleyemiyorum. Bunu burada söylemekteki amacım hâlâ bu yönden mesajların geliyor olması.

Ah son şey. Elzem'in kıyafeti olarak aslında sizin attığınız elbise resimlerinden bir tane kırmızı olanı seçmiştim. Ama biri dün son anda mavi bir elbise atınca elbise seçimim değişti. Kahretsin kırmızı gören boğa gibi mavi görünce kendimi kaybediyorum. Yok böyle bir tutku.

Yeni bölümü hemen yazmaya başlayacağım ama lütfen sizde oy ve yorumlarınızla desteğinizi eksik etmeyin olur mu?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(47) Hayal Kırıklığı.

Unut dedim kendime. Her şeyi unutuyorsun ya sil at bunları da zihninden. Yaşadıklarını ve sana yaşatılanları unut ve yeniden umut et dedim. Ve ben güzel şeylerin olmasını umdum, fakat çok geçmeden yine umut yok unut dedim kendime.

Koskoca sekiz ayın sonunda nihayet tam anlamıyla onu görüyorum ve beni görüyordu. Ben bu adama ruhumun sürgünü demiştim çünkü gerçekten öyleydi. Önce ruhumu pusulama mühürleyip sürgün etmişti ve daha sonraki sürgün yerim Ölümler Diyarı olmuştu. Şimdi ise ona aşık olmamı sağlayarak ruhumu kendisine sürgün etmişti. Bu adam doğduğumdan beri hayatımda büyük bir rol oynuyordu fakat ben bunu çok geç fark etmişim. Akademide daha onu görmeden portresine vurulmuş olmam ve beni ilk gördüğü anda benden kaçmasının bir sebebi vardı değil mi? Resmine baktığımda gördüğüm tarihle onun geçmişte yaşayan biri olduğunu sanmışım ve bu devirde olsaydı çok canlar yakardı diye düşünmüştüm. En çok benim canımı yakacağını bilmeden bunları aklımdan geçirmişim. Beni ilk gördüğü an farklı bir dünyadan onun için çıkıp geldiğimi ve onu canından bezdireceğimi bir şekilde hissetmişti, değil mi? Bu yüzden benden kaçmaya çalışmıştı. Ama gel gör ki her ikimizin kaderi birbirine kördüğüm olmuşken ne o benden kurtulmayı başarmıştı ne de ben ondan. Şimdi ise cehennemin taşlarını sevdiği kadın için bizzat dizmişken ve onu cehenneme gönderen ta kendisi olmuşken, o kadını cehennemden bile kurtulmuş bir hâlde karşısında görüyordu.

Ah o gözler nasıl da hayretler içinde bakıyordu.

Savcı ile olan ilişkimi sadece kızlar ve Üç Silahşörler biliyor diye düşünüyordum, ama ne zaman yanyana gelsek birbirimize olan davranışlarımız sanırım bizi ele vermişti. Bundan dolayı buradaki herkesin gözleri Savcı ve benim üzerimde gidip geliyordu. İnsanlar daha Işıktan Gelenler ve Oyunbazların şokundan çıkamamışken yeni bir darbe de ben vurmuşum. Herkesin içinde ilk konuştuğum kişi Savcı olmuşken haliyle onun ne söyleyeceği merak konusuydu. Ancak bu adam dilini yutmuş gibi hiç konuşmadığı için şu anda beni zor durumda bırakıyordu! Tanrı aşkına o

kadar kişinin içinde şimdi travma yaşamamanın zamanı mı? Ne güzel hortlayıp geldim hiç olmazsa en azından bir sarılsın.

"Ah ne kadar da kaba bir davranış!" Kısık bir sesle homurdandım. Adım sürekli Savcı ile anılmışken bu tepkisizliği insanların bunun tek taraflı bir ilişki olduğunu düşünmesini sağlıyordu.

Baştan ayağa beni izlerken soluğu kesilmişti. Ölümsüz olduktan sonra evrim geçirdim diyebilirim ve bu Savcı'nın aklını başından almıştı. Geri döndüğümü yeni yeni idrak ederken, ayların kasvetini yaşayan ruhu gittikçe ışığa kavuşuyordu. Ela gözleri her detayına kadar beni incelerken, beğeniden daha büyük bir duygu adeta bedeninde fışkırıyordu. Evet, bu duygu bana olan büyük ve sonsuz aşkıydı. Sesli bir şekilde nefesini içine çekerken, "*Bu sen misin?*" dercesine bana bakıyordu. Geri döndüğümü artık anlamıştı, zaten bu sebeple kaskatı olan bedeni gevşedi.

Savcı tam bana doğru bir adım atmıştı ki, "Elzem!" diyen Sıraç ondan önce davrandı. "Sarışınım..." Bunları sessizce mırıldanınca gülerek ona doğru yürüdüm. "Çok mu özledin beni?" dedim. Cehennemi yaşayıp ölümün kollarından çıkıp geldiğimi sonunda idrak etmişti.

Pişmanlığı dört bir yandan beni sararken geçmişte yaptığı hatayı çok hızlı fark etmişti. Sıraç aslında bizi gerçekten seviyordu. Şu zamana kadar ben ve İtir'i görmezden gelmeyen tek kişiydi. Şu anda bana bakarken bile kendisine kızdığını görürken aksini hiçbir güç bana söyletmezdi. Abim kız kardeşlerini uğruna canını verecek kadar çok seviyordu, lakin sözler konusunda sinir bozucu bir tutumu vardı. "Soruyor musun?" Beni kollarına çekmek için fazla beklememişti. Sıraç'ın sarılışına verdiğim karşılık biraz mesafeli olunca iç çekmişti. "Bana kırgın olduğun için mi bu soğuk tepkin?" dedi. "Öylesine bir karşılık verecek kadar çok mu büyük nefretin?" Benimkisi nefret değildi ki, keşke nefret olsa ama değildi.

"Senden nefret etmiyorum ve sana kızacak kadar çocukça kaprislerim yok bunu biliyorsun." Etrafımızda bu kadar insan varken ona ters bir şeyler söyleyemezdim. Bana göre aile içinde olan sorunlar dışarıya yansıtılmamalıydı. Düşmanlarımın eline yeni bir koz vermek istemiyorum. Kırılan kalbimin aksine aklım aptalca hareketlerde bulunmama izin vermiyordu. Böyle anlarda hiçbir şeyi düşünmeyen biri olmayı her şeyden çok istiyordum, lakin aldığım nefesin hesabını bile tutarken bu çok zordu.

En az benim kadar o da çok özlemişti değil mi? Bu yüzden soluğu kesilmişti ve kaybetmekten korkarcasına sarılıyordu. "Kızdığında adımla hitap edersin, mutlu olduğunda abi dersin ve kırıldığında babasının oğlu

diye seslenirsin." Buruk çıkan sesini duyunca gerilmiştim. "Tıpkı iki ay önce farklı bir kadının bedenindeyken söylediğin gibi..." Gözlerimi irice açtığımda hüznü gülüşünü duydum. "Biliyordum." Ne yani en başından beri Naren'in bedenini aldığımı biliyor muydu? Ah tabii ki de biliyordu çünkü o Sıraç Akay'dı! En az benim kadar kurnazdı ve aptalı oynamayı iyi bilirdi.

"Ama hiçbir şey söylemedin?" Sızlanarak huysuzluk çıkardığımda dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. "Çünkü sen bilmemi istemiyordun." O an anlamıştı fakat benim kendiliğinden ortaya çıkmamı istediği için bir şey söylememişti. İşte bunu beklemiyordum. Duygularını düşündüğümde daha iyi gizlemeyi biliyordu. Acaba Soya'ya karşı da aptalı oynuyor muydu? O gün öz kardeşinin kimliğini bildiği hâlde susmuşken, ister istemez Soya ihtimali de aklımı kurcalıyordu. Aptalı oynayarak Soya'nın ona aslında kim olduğunu itiraf etmesini bekliyor olabilir mi? Sıraç saf biri değildi özellikle Soya bu kadar çok açık verirken.

"Bana o gün söylemeliydin." Sorun çıkarmaya devam ettiğimde iç çekerek beni daha fazla göğsüne bastırdı. "Eğer bunu isteseydin kendin olarak bana görünürdün. Bana düşen kardeşimin ortaya çıkacağı günü sabırla beklemek. Masada soğanları ayırt etmen ve elmayı yeme şeklin bile sen olduğunu haykırıyordu. O esnada ruh olarak döndüğünü sanmıştım, ama hâlâ yaşadığını görmek bir ömre bedel." Ne diyeyim peygamber sabrı varmış çünkü ben olsaydım hemen onu ifşa ederdim.

"O gün söylediklerim..."

"Her kelimesinde haklıydın," dedi. "Geçmiş geride alamam ama bazı şeyleri düzeltmem için bana izin ver."

Eliyle başımı göğsüne bastırdı ve kollarını bana sardığında gözlerim dolmuştu. Onu özlemiştim ama beni çok incitmişti. Her şeyden önce kardeşimdi, istesem de o bu kadar pişmanken ona kin güdemezdim. "Üzgünüm." Acı çeken sesi en az benim kadar ızdırap içinde olduğunu gösteriyordu. "Biliyorum beni kolay affetmeyeceksin ama ben seni hiç yok saymadım bunu biliyorsun." Ona da kızamıyordum ki, anne ve babamızın hataları yüzünden hepimiz bir yere savrulmuşken, herkes kendince haklı olduğu için kızacak kimseleri bulamıyordum. Şöyle bir baksan herkes suçlu, ama dinleyince herkes masum ve yanan sadece ben oluyordum. Bu saatten sonra ben kime neden kızayım ki? Kimin pişmanlığı yaşadıklarımı unutturacaktı? Ben yine hiçbir şey olmamış gibi davranırdım ve bana

yaşattıkları kırgınlıklarla devam ederdim yoluma. Öfkem ve kırgınlığım hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Sıraç'tan ayrıldıktan sonra İtır, güçlükle yanıma gelmişti. Sanki adım atacak hâli yok gibiydi. Karşımda durduğunda ise kirpikleri titreşiyordu. "Elzem..." dedi son nefesini teslim edencesine. "Affettin mi beni? Affetmeseydin dönmezdin, geri döndün o halde affettin değil mi?" Neden bu kadar masum ve korunmasız görünüyordu ki. O kadar kırılgan görünüyordu ki, alacağı son bir yanılgı onu yerle bir edecekmiş gibi bakıyordu.

Benim kardeşim üzülmesin istiyorum.

İçim yanarken başımı salladım. "Affettim İtır." Elimi uzatıp yüzüne dokundum ki beni hissetsin. "Buradayım." Akıp giden gözyaşlarını silerek ellerimi yüzüne koydum ve alnını alnıma yasladım. "Ne Ölüler Diyarı ne de başka bir yer, hiçbir şey sana gelmek için beni durduramaz biliyorsun," dediğimde başını sallayarak ağlamaya başladı. "Buradasın, benim için geldin." Hıçkırınca sanki burada olduğuma kendisini inandırmaya çalışıyordu. "Çünkü sen beni hiç bırakmazsın, bırakmazsın değil mi Elzem?" Islak gözlerle yalvarırcasına bana bakınca yapabilseydim dolu dolu ağlardım. Onu böyle çaresizce görmeye katlanamıyorum. Bana her ne yaparsa yapsın onun acısından zevk alacak biri değilim.

"Bırakmam İtır, bırakamam," deyip küçük kardeşimi kollarımın arasına aldım ve ona sıkıca sarıldım. Canımdan bir parçayı çok istesem de bırakamazdım. Her ikimiz de birbirimize çok yara vermiştik. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı değil mi?

Kollarımda ağlayan kardeşimi sakinleştirmek için uzun süre ona sarılmak dışında bir şey yapmadım. Sadece sarılırken bile içim kederle doluyordu. Nasıl unutabilirim ki geçmişi? O ablasına kavuştu mutlu, fakat ben ona sarılırken kendime ve yaşadıklarına ihanet etmiş gibi hissediyorum. Bir kadın görüyorum yılların sürgünüyle kendi bedeninde esaret. Bir kadın görüyordum özgürlüğüne sadece birkaç gün kaldığı için yıllar sonra çocuk gibi heyecanlı. Ve sonra bir kadın daha görüyordum bileklerinde demir zincirler ve öylece kız kardeşine bakarken. Hayalleri yıkılmış, umutları tükenmiş ve yenilgi içinde ona ihaneti yaşatan öz kardeşine bakıyordu. Evet, ben kardeşime sarılırken her şeye olan güvenini yitirmiş bir kadın görüyordum. Mantıken affettim onu ama kalbim hâlâ kırgın ve hâlâ küskün.

İtır sırtımı yasladığım bir dağdı benim için ama şimdi o dağ yıkılmıştı. Onu affedebilirim lakin bir daha eskisi gibi güver miydim bilmiyorum.

"Tamam, ağlama artık." İçimden ne yangınlar koparken yine onun için sahip olduğum tüm maskeleri kuşanıp tebessüm ettim. "Bir daha seni hiç bırakmayacağım kardeşim." Son dediğim kelimeyi söylemek bile acıttı. Kardeş kardeşin kanını akıtınca demek ki böyle oluyormuş. Keşke unutabilsem boynuma sarılan urganı ve canlı canlı soğuk toprağın altına girdiğimi. Nasıl bir yazgı ki ölmeden gerçek anlamda mezara girmekte varmış nasipte.

Ölen sen öldüren sen, katil dışarıda değil.

Itır'dan ayrıldıktan sonra Yavuz'u gördüm, ne çok sevinmişti. Her an küçük bir çocuk gibi boynuma atlayabilirdi. Gözlerim umutsuzca üç kardeşimin üzerinde gezinip durdu. Bir şeyler arıyordum umuta dair, ama aradığım şeyi bulmama küskün kalbim izin vermiyordu. Kalbim hepsini affetsin istiyordum lakin kalbe söz geçmiyordu ki. Sıraç ve Yavuz yıllarca gerçeği bilmelerine rağmen susmuşlardı ve beni Araf'ın cehennemine itmişlerdi. Itır ise o cehennemde yakmıştı kendi kardeşini. Annem ve babam ise ayrı bir olaydı ve anneannem zaten hep kanatırdı. Parçalanmış bir aile olduğumuzu hep biliyordum, fakat acı gerçekleri kendime unutturarak bir gün normal bir aile olacağımızı umut ediyordum. Son olanlardan sonra kendimi kandırdığım tüm yalanlar artık inandırıcı gelmiyordu. Evet, artık hiç umut olmadığını içim yana yana kabul ediyordum. Bende unut dedim kendime. Tüm umutlar tükendi unut dedim kendime.

Yavuz'a doğru bir adım attığımda her an düşecekmiş gibi sarsılmıştı. "Elzem." Titreyen elini bana uzatıp yüzüme dokundu. "Bu gerçekten sen misin?" Bizi izleyen insanları umursamadan gözyaşlarını özgür bırakmıştı. "Elzem sen yaşıyorsun..." Aramızdaki son adımı kapattığında mutluluğu hissettiğim kadar korkusunu da yaşıyordum. "Eğer," deyip hıçkırdı. "Bana olan kırgınlığın sana engel olmayacaksa kardeşime sarılabilir miyim?" Kırgınlığım ona olan sevgimden daha büyük değildi ki. Onca zaman sonra karşımda dururken ona nasıl hayır diyebilirdim ki.

Tebessüm ederek başımı salladım. "Hiç değişmiyorsun abi." Onu kollarımın arasına çektiğimde, bu hassas çocuk kimseyi umursamadan omuzuma akıtmıştı gözyaşlarını. Ben ne kadar ağlamayı bilmiyorsam Yavuz bir o kadar kolay yapıyordu bu işi.

"Öldü dediler Elzem." Boğuk çıkan sesi içimi acıtıyordu. "Kardeşin öldü dediler." Ve ben tüm o anları içim yana yana uzaktan izlemiştim.

"Kolay değildi." Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözyaşlarını sildim. "Ama üstesinden gelemeyeceğim kadar zor da değildi."

"Yavuz'a karşı bu kadar sıcak davranırken bana karşı neden böyle buz gibisin!" Sıraç'ın sitem etmesiyle ona tersçe baktım. "Çünkü ikiniz aynı değilsiniz." On yaşındaki bir çocuk bile Yavuz'u korkutup susturabilirdi ama Sıraç'ı hiçbir şey korkutamazdı. Susmak onun kendi kararıydı ancak aynı şeyleri Yavuz için düşünemem. Yavuz'a sert bir dille konuşma desen o gün akşama kadar ağzını açmazdı.

"Demek Elzem sensin." Yavuz'dan ayrıldığımda Uraz büyülenmiş gibi bana bakıyordu. "Sıraç'ın artık seni neden bizimle tanıştırmadığını daha iyi anlıyorum." Sıraç'a bakarak sırttı. "Kız kardeşin bu cehenneme gelmeden önce ikimizi tanıştırsaydın şimdi enişten olmuştum." Sıraç dişlerini sıkarak ona bakarken güldüm. Şu zamana kadar beni hiçbir arkadaşıyla tanıştırmamıştı.

Sıraç, Savcı ile olan ilişkimi biliyor mu emin değilim, fakat bilmesi bir şeyi değıştirmezdı çünkü karışmasına izin vermeyeceğimi iyi biliyordu. Oldum olası bağımsız ve kendi kararlarını veren biri olmuştum. Sıraç bu yönümü çok iyi biliyordu ve özel hayatım hakkında kimseye söz hakkı vermediğimi de biliyordu. Ortaokulda da sevgililerim olduğunu biliyordu, ama ta o zamanlar karışmaması gerektiğini öğrenmişti. Çünkü beni tanıyordu ve asla aptalca kararlar vermediğimi biliyordu. Aşırı kıskanç olmasına rağmen bu konuda kendisini dizginlemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Karşısında şu zamana kadar birçok şeyi başarmış yirmi dört yaşında bir kadın vardı ve hayatımla ilgili kararları alabilecek güçteydim. Bana çocuk muamelesi yaparak Savcı konusunda bana sorun çıkarırsa buna izin vermeyeceğimin bilincinde. Özel hayatım konusunda benimle herhangi bir tartışmaya girilmeyeceğini bilecek kadar beni iyi tanıyordu.

Bir diğer Avcıya gülümsedim. "Merhaba Süreyya." Bana çekingen gözlerle bakan kıza elimi uzattım. "Seninle de hiç tanışmadık değil mi? Aslında altı ay boyunca Ölüler Diyarında kaldığım sürede kim beni düşünüyorsa onu ve yanındaki kişileri görüyordum. Sıraç sayesinde hepinizi biraz tanıyorum." Utangaç bir şekilde elimi sıkarak iç çekti. "Ama sen neden bu kadar güzelsin?" Bunu söylerken bile renkten renge giren kıza tebessüm ettim. Keşke biraz da talihim güzel olsaydı, değil mi?

Süreyya'dan sonra Kenan'a döndüm. "Abim olmasını istemeyeceğim tek kişisin," dedim Süreyya'ya yaptığı eziyetleri hatırlatarak. Gülerek beni baştan ayağa süzdü ve bana elini uzattı. "Kız kardeşim olmasını

istemeyeceğim tek kişisin. Sıraç'ın işi çok zor özellikle sen böyle görünürken." Eğer kardeşi olsaydım etrafımdaki erkekleri nasıl uzak tutacağını düşünüyor olmalıydı.

Kenan'ın elini sıktıktan sonra Soya ile göz göze geldik. Onunla zaten tanışmıştık ama diğerleri bunu bilmiyordu. "Merhaba ben Elzem," deyip ona elimi uzattığımda gülmemek için dudaklarının içini ısırıldı. "Bende Soya Gizel," diyerek elimi sıkmişti. Şimdi inadına Safir ile de tanıştırmak ister diye hemen elimi çekmiştim. Bu kadına hiç güvenmiyorum.

Ve gözlerim Doğa'yı buldu. Sandalyesinden kalkmış yüzünde gülücükler açarak bana bakıyordu. "Doğa hatun!" Sesim beklemediğim bir heyecanla çıkarken, küçük bir çocuk gibi mutluluktan tepindi. "Sonunda döndün Elzem!" Bana doğru koştuğunda gülerek aramızdaki son adımı da kapattım. "Dönmem için çok fazla ısrar ettin Doğa." Birbirimize sarıldığımızda o kadar mutluydum ki, bunu anlatacak doğru kelimeleri bulamıyorum. Bakarken acı ve kederi bana yaşatmayan tek kişi Doğa'ydı. "Çok özledim." Aynı anda konuşmamız birbirimize daha sıkı sarılmamızı sağlamıştı. Doğa benim sahip olduğum tek arkadaşımı ve her konuda bana destek olan tek kişiydi. Hizmetçiliğe bile sırf benim için katlanmıştı. Mara ve İtir bana üstünlük taslarken, Doğa yanımda olan ve her türlü zorluğu benimle çeken tek kişiydi. Doğa'nın bendeki yerini anlatamam çünkü benim için çok değerli bir arkadaştı.

"Gömüldüğünü görmüşken ve cenazene katılmışken nasıl böyle canlı kanlı bir şekilde döndün?" Boğuk çıkan sesi yine ağladığını gösteriyordu. "Ya da boşver sonra anlatırsın önemli olan tek parça halinde dönmeyi başarman." Hıçkırığında tebessüm ederek başımı salladım. Bu kız ağlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Tabii bilmiyordu uzaktayken bile daha fazla acı çekmesin diye Asil konusunu hallettiğimi. Doğa yirmi dört yıllık bir mazinin içinde beni üzmeyen tek yakınımı. İşte bu yüzden bendeki değeri azımsanmayacak kadar büyüktü.

Son olarak Mara ile göz göze gelince, aynı anda yüzümüzü buruşturmamız birkaç kişiyi güldürdü. "Sana da merhaba." Ne sarıldım ne de gülümsedim. Bu kıza karşı olan tutumumdan bir türlü vazgeçemiyordum. Onu sevmek zorunda değilim.

Aynı isteksizlik içinde karşılık verdi. "Merhaba." Sonuçta o da beni sevmek zorunda değildi.

"Efendim." Hemen arkamda bir ses duyunca o tarafa döndüm ve Aker'i karşımda buldum. "Siz ve arkadaşlarınız klan lideri Cihangir'in masasına

davetlisiniz." Çocukların yanında bana karşı mesafeli bir tutum sergileyen Aker'e tebessüm ettim. Ben bizimkilere sarılana kadar Cihangir şoktan çıkarak Gazi ve Mihrimah'ın ailelerini masalarına buyur etmişti. Onlarla gelenlere ise farklı masalarda yer vererek her birine servis yapılmasını emretmişti. Azınlıkların laneti adalet olduğu için herkes en küçük sorunda soluğu burada alırken, hazineleri ne durumda merak ediyorum. Bir haftalık düğünde bu kadar insanı doyurmak ve kalacak yer vermek bir hayli masraflı olacaktır.

Hepimiz liderlerin masasına doğru yürüdüğümüzde klan lideri Cihangir ayağa kalktı. "Davetime icabet etmenizden şeref duydum." Masadaki boş yerleri gösterdi. "Oturmaz mısınız?" Öyle de yaptık. Her birimiz kendimize boş bir yer bulup rastgele oturduk. Tesadüfe bak ki karşımda Savcı vardı ve Keng kralı Hazer'de onun yanında oturuyordu. Peki yanımda kim oturuyor dersiniz? Evet, Afra.

Bizler için de servis açılınca Cihangir kutlamaları kaldığı yerden yeniden başlatmıştı. Müziğin yoğunluğu daha ilk dakikada migrenimi tetiklemiş olmalı ki, başımın ağrısı yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. "Merak ediyorum bunca zamandır nerelerdeydin?" Ayvaz'ın klan liderime sorduğu soruyla Gazi güldü. "Beni özlemiş olmalısın. En son bıraktığımda hararetli bir ilişkimiz vardı, değil mi?" Duyduğum kadarıyla lanetlenmeden önce her ikisi de birbirine savaş açmaya hazırlanıyordu.

"Öyleydi." Ayvaz kaşlarını fazla anlam içeren bir şekilde yukarı kaldırdı. "Tabii sen kuralların dışına çıkmaya karar verene kadar." Bu da ne demekti şimdi?

"Efendi Gazi'nin bazı kuralları çiğnediğini mi söylüyorsunuz?" Kendi klan liderim hakkında soru sormam masadaki Oyunbazların hoşuna gitmemişti. Lakin Ayvaz'ı güldürdü. "Efendi veya lordum?" Beni taklit etmişti. "Anlaşılan sadece bizlere değil kendi klan liderine bile, '*efendim*,' diye hitap edemiyorsun, değil mi?" Benim bir efendim yoktu ve kimse benim efendim olamazdı.

"Köleliğe karşıyım diyelim." Küçük bir açıklama yaparak önüme döndüm ancak Afra'nın sesini duymam uzun sürmedi. "Efendim diye hitap etmek kölelik anlamına gelmez, bir saygı şeklidir."

Başımı sallayarak ona döndüm. "Afra'ydı adınız değil mi?" Gerçek duygularımı gizleyip tebessüm ettim. "Daha önce tanıştırılmadık ben Elzem." Zaten her ikimiz de birbirimizin kim olduğunu çok iyi biliyorduk ama nezaketi elden bırakmadım. "Evliliğinizi kutlarım gelinliğin içinde

muhteşem görünüyorsunuz." Bu bir iltifat değildi çünkü gerçekten güzel görünüyordu.

"Teşekkür ederim." Ruhunda bana yönelik nefretini korurken tebessümüne karşılık verdi. "Sizden daha güzel göründüğümü sanmıyorum. Geri dönüşünüzü kalpten kutladığımı bilmenizi isterim." Eminim öyledir.

"Çok incesiniz. Nikah kıyıldı mı? Şimdiden kraliçelik ünvanınızı kutlamalı mıyım?"

"Düğünün son günü nikah kıyılır Araf'ta." İçtenlikle bana bakarken dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. "Ve burada ünvanlar sözle kutlanmaz," deyip gözlerime baktı. "Diz çöküp saygılarını sunarlar." Asla yapmayacağım bir şey desene.

"Saygı anlayışımın sizlerle aynı olmaması ne büyük kayıp." Üzölmüş gibi yaparak iç çektim. "O zaman size saygılarımı sunabilirdim."

"Her zaman istisnalar vardır değil mi?"

Başımın ağrısı gittikçe şiddetlenirken Afra'ya bunu yansıtmadan hemen konuyu kapatmalıydım. "Ben kendim başlıca bir istisnayım zaten, o yüzden bende yok." Ona göz kırparak geri önüme döndüm. Saniyeler içinde sahte tebessümünün kaybolduğuna eminim.

Diz çöker miyim yoksa diz çöktürür müyüm bunu zaman gösterecek.

İlk seçenek bana ters olduğuna göre ikinci seçenek favorilerim arasında.

Yağlı yemeklerin hepsinde soğan kullanıldığını görmek tüm iştahımı kaçırmıştı. Yanımda nefret pompalayan Afra'nın ruhunu solumak ise bunun üzerine tuz biber ekliyordu. Masada yiyeceğim bir şeyler ararken gözlerim meyve sepetini buldu. Fakat şöyle bir sorun vardı; hepsi benden çok uzaktı. Meyve sepeti kral Hazer ve Savcı'nın ortasında bir yerdeydi. "Şaka gibi!" Kısık bir sesle isyan ederken çıldırmak üzereydim.

Her ikisinin bakışlarını üzerimde hissediyorum ama korkumdan başımı kaldıramıyorum!

Kendimi cesaretlendirmek adına derin nefes alıp elimi sepetteki meyvelere doğru uzattım fakat yetişemeyince iç çekerek önüme döndüm. Yine aç kaldım değil mi? Tabağımdaki yağlı yemeğe somurtarak bakarken bana doğru uzatılan iki elma gördüm. Başımı kaldırdığımda ise Savcı ve Hazer'in bana elma uzattıklarını gördüm. Her ikisi hoşnutsuz bir şekilde birbirine tersçe bakarak yeniden bana döndüler. Bu da ne demek! Yasak elmayı hangisinin elinden alacağımı merak ediyorlardı. "Neden ben!" Evet, bir sessiz isyan daha dudaklarımdan döküldü.

*Sakin ol ve bunu en az hasarla atlatmanın bir yolunu bul derhal!
Savcının uzattığı elmayı alırsam Hazer olay çıkarabilir.
Hazer'in uzattığı elmayı alırsam Savcı bu masayı başıma geçirebilir.
Evet, harika gidiyorum!*

"Teşekkür ederim." Yüzüme küçük bir gülümseme kondurup ellerimi onlara doğru uzattım ve aynı anda iki elmayı da aldım.

Hayır Elzem, iki erkeği aynı anda idare ediyormuşsun gibi hissetmeyi bırak.

Elmaları masaya bıraktığım esnada kralın sesini duydum. "Neden yemeklerden yemiyorsun?" Bunu yapma! Beni tanıdığını belli etme!

"Çünkü..." diyen Savcı benim yerime ona cevap verdi. "Elzem hangi şartlarda piştiğini görmediği yemekleri yiyemiyor." Nasıl bir altıncı hissi varsa daha ilk dakikada kıskandı ruhumun özlemi.

"Biliyorum." Hazer'in söyledikleri adeta masada bomba etkisi yaratmıştı. "Onunla daha önce tanıştığımız için yemek alışkanlıklarını az çok biliyorum." Afra başta olmak üzere herkes yemek yemeyi bırakıp gerginlik içinde bize döndü. Panik içinde hemen ayağa kalktım. "Sanırım aç değilim biraz dinlensem iyi olacak." Kaçmaya hazırlandığım esnada, "Otur şuraya!" diyen Savcı ile mecburen kalktığım gibi hızlıca oturdum. Bu adamın üzerimdeki kontrolünden nefret ediyorum!

Yardım ister gibi Sıraç'a dönünce, keyfi yerine gelmiş gibi arkasına yaslanıp olacakları bekliyordu. Anlaşılan Savcı ile olan ilişkimi çoktan öğrenmişti ve iki lanetliye yaşatacağım kıskançlık krizi hoşuna gitmişti! Tabii onlar lanetli ya hepsine ne yapsam ona göre müstahaktı değil mi? Ah daha normal bir abi istiyorum!

"Demek daha önce tanıştınız?" Savcı ölüm sakinliğini kuşanırken ruhunda soluduklarım tam aksini gösteriyordu. "Nerede ve nasıl olduğunu sorabilir miyim?" Herkesin içinde kıskandığını fazla belli ediyordu.

Daha kötü olan ise Hazer'in de ruhunda kıskançlık tohumları filizlenmeye başlamıştı. "Bu konuyla neden bu kadar ilgili olduğunuzu sorabilir miyim?" Çünkü asıldığın kadın onun sevgilisi!

"Öğretmenim!" Hızlıca konuşup başımı salladım. "Savcı hoca benim öğretmenim."

"Öyle mi?" Savcı kaşlarını çatarak elindeki kaşığı usulca masaya bıraktı. "Demek öğretmenin? Hepsi bu mu?" Biri beni bu masadan alsın!

"Değil." Onu kızdırmamak için bunu söylemeye mecbur kaldım.

Bu sefer de kral Hazer kaşlarını yukarı kaldırdı. "Daha fazlası mı var?" Tanrı aşkına ona ne ki!

"Yok." Evet, sırf Hazer olay çıkaracak bir şey yapmasın diye panik halinde bunu söyledim.

Savcı'nın çenesi seğirirken yemin ederim bana bakan gözlerinden ateşler fışkırıyordu. "Demek yok?" Bana bunu yapmayı bıraksınlar artık! Kapana kısılmış hissediyorum.

Kaçış çaresini elmadan bulmuş olmalıyım ki, hemen masadaki elmadan bir ısırık aldım. "Ah ekşi bu!" Elmayı masaya bırakıp ayağa kalktım. "İzninizle mutfaktan daha olgun elmalar var mı diye bakacağım." Savcı ve Hazer'e itiraz şansı tanımadan masadan uzaklaştım. Tanrım ben bittim! Bu bir haftalık düğünde canıma okuyacaklar gibi görünüyor.

Savcı'yı anlarım ama masada gelini varken Hazer nasıl böylesine pervasızca davranır!

Kaleye daha yeni girmişken, "Elzem!!" diye kükreyen Savcı'nın sesini duyunca ağlamak istedim. Peşimden geliyordu! Kimin ne düşüneceğini umursamadı ve hesap sormak için peşimden geliyordu!

Artık ilişkimizi bilmeyenler de öğrenmişti.

Hemen merdivenlere yönelip basamakları aceleyle çıkmaya başladım. "Nereye kaçtığını sanıyorsun kahrolası kadın!" Sekiz aydır beklediğim karşılaşma kıskançlık krizi geçiren bir adam değildi!

Başımı çevirince adeta bastığı yeri yıkarcasına hızlı adımlarla merdivenleri çıktığını gördüm. "Rica ederim bu fevri hareketlerinize bir son verin." Artık merdivenleri koşarak çıkıyordum. "Hiçbir şey düşündüğünüz gibi değil."

"Madem öyle neden kaçıyorsun?"

"Siz böyle saldırganlık gösterirken aksi mümkün değil!"

"Kaçmayı bırak çünkü bana arkamda ne işler karıştırdığını anlatacaksın!"

"Vahşi bir barbara anlatacak hiçbir şeyim yok benim!"

"Söylediklerini tekrar et ve sana neler yapacağımı gör!"

"Ne münasebet! İstedğim her şeyi defalarca söyleyebilirim."

"Sana tekrar et dedim!"

"Ama siz böyle bağırдықça edemem ki!" Neden dövecekmiş gibi bağırıyor ki bu hiç hoş değil.

Koridoru çıkınca kalede harıl harıl çalışan hizmetçilerin arasında koşarak geçtim. Hepsi elindeki işi bırakmış ve kalenin beylerinden birinin bir kadının peşinden nasıl koştuğunu meraklı gözlerle izliyordu. Rastgele bir

odaya daldım ve hemen kapıyı içeriden kilitledim. Sırtımı kapıya yaslayınca nefes nefese kaldığım için elimi göğsüme bastırıp derin bir oh çektim. "Bu kapı beni engeller mi sanıyorsun?" Kapıya sertçe vurulmasıyla ürkerek kapıdan uzaklaştım. Hadi ama her şeyi yanlış anlamıştı!

Canıma okuyacak!

"Açın şunu!" Dışarıdan gelen sesini duyunca hemen masanın arkasına koştum. Kahretsin, Tenebrislilerin ruhunu çağırmıştı çünkü onların enerjisini hissediyorum. Adam kapıyı açmak için parmağını bile kıvıldatmayacak kadar keyfinden ödün vermiyor!

Birkaç saniye içinde koskoca kapı menteşelerinden sökülerek içeriye savrulunca afalladım. "Bir Tenebris olmak vardı," diye fısıldadım. Onlar da ki fiziksel güç kimsede yoktu. Ölüler bile fazla formunda.

İçeriye doğru bir adım atan adamın elleri her iki yanında yumruk olmuştu. Peşimden koştuğu için aldığı sık nefeslerden dolayı göğüs kafesi hareket ediyordu ve omuzları inip kalktıkça ortaya korkutucu bir manzara çıkıyordu. Dişlerini sıktıkça yüz hatları geriliyor kıskançlık ateşi dört bir yanını sarıyordu. Tek kelimeyle çıldırmıştı çünkü tanıdığım o sakinliğiyle bilinen adamdan eser yoktu. "Konuş!" diye beni uyardı odaya girerken. "Ben daha fazla kontrolümü kaybetmeden konuş! Afra'dan intikam almak için onun nişanlısını baştan çıkarmadığını söyle!" Lânet olsun benim de korktuğum tam olarak buydu işte. Olayın iç yüzünü bilmeyen herkes böyle düşünecekti.

"Eğer sakın olup beni dinlerseniz mantıklı bir açıklamam var." Aramızda beni güvenli bölgede tutan bir masa varken masanın diğer tarafında durdu. "Konuş!" Fazla emrivaki bir kelime.

O, bu kadar sinirliyken öfkesini harlamak iyi bir fikir değildi. "İki ay önce Ölüler Diyarından döndüm." İyice sinirleniyordu fakat gerçekleri bir başkasından duymak onu daha fazla incitebilirdi. "İlk kez nehir kenarında onunla karşılaştım ama beni alıkoymak isteyince kaçtım. Daha sonra kasabada karşılaştık ve tüm günü onunla geçirmem için beni zorladı. Akşama kadar birlikte kasabada gezmek dışında bir şey yapmadık. Bu yüzden yemekler ile ilgili olan tutumumu biliyor. Akşam yine kaçtım ve bu akşama kadar onun Afra'nın nişanlısı Keng kralı olduğunu bilmiyordum. Bana kendisini bir kral olarak tanıtmamıştı." Hazer ile yaşadığım her şeyin özeti buydu. Bunu Savcı'ya anlatmayı düşünmüyordum, lakin kral olayları ona farklı şekilde anlatmasın diye bu açıklamayı ondan önce ben

yapmalıydım. Tamam, bazı şeyleri eksik anlatmıştım fakat genel olarak yaşadığımız buydu.

Duydukları karşısında öfke dışında yeni bir duygu daha içini sarmaya başlamıştı... Hayal kırıklığı. Çatık kaşlar eşliğinde bana bakarken korktum fakat bana zarar vermesinden dolayı değil, bizi bitirmesinden korktum. "İki ay önce döndün öyle mi?" Ela hareleri belki de ilk kez bana bakarken sıcaklığını yitiriyordu. "Benim sensiz geçirdiğim şu son iki ayda aslında dönmüştün?" Ne yazık ki bu konuda kızmak da haklıydı. Ben olsaydım bende çok incinirdim.

"Takva seni hiçbir yerde bulamadığı için ben endişeden aklımı kaçıırken sen buradaydın, öyle mi? Benimle değil bir başkasıyla birlikteydin!" Bağırarak aramızdaki masayı tutup odanın ortasına doğru fırlattı ve üzerime yürüdü. "Bu bana ihanet Elzem, ihanet!" Beni sarsmak için bile olsa dokunmadı. Bana dokunmak artık içinden gelmiyormuş gibi bakıyordu. "Ben Berrak'a annemin ısrarıyla sadece çiçek bahçesine kadar eşlik etmişken bana sorun çıkaran kadın, bir gün boyunca başka bir erkekle birlikteydi, öyle mi?" Başımı iki yana salladım ama yaptığım şeyin de savunulur bir yanı yoktu ki! Kilitlenmiş bir şekilde tıpkı bir suçlu gibi ağır bir sessizliğin esiri olmuştum. Evet, hatalıydım ama onu aldatmadım.

"İsteseydin günün başında ondan kurtulurdun! Neden biliyor musun?" Üzerime eğildiğinde ruhu neden veda eder gibi bir enerji salgılıyordu. "Çünkü sen Elzem Akay'sın! Benim tanıdığım kadına kimse istemediği bir şeyi zorla yaptıramazdı!" Haklıydı, zaten bu yüzden kendimi savunacak tek kelime edemiyordum çünkü haklıydı! Fakat yanıldığı noktalar vardı. Evet, isteseydim günün başında kurtulurdum lakin Araf cehenneminden sadece tek bir gün uzaklaşmak istemiştım. Kasabada doya doya eğlenmek istemiştım ve bunun Hazer yüzünden bozulmasını istememiştım.

"Ben..."

"Kalmak istedin!" Bağırarak beni susturunca ürkerek sıçradım. "Sen onunla kalmak istedin! Onunla birgün geçirmek istedin bana ihanet ettiğini umursamadan bunu yaptın!" Geriye doğru adımlar atarak benden uzaklaştı. "Ben sözlerini tutmayan bir kadına vuruldum." Geldiğimiz durumla alay edercesine güldü. "Beni aldatan bir kadına değil!" Bizi bitiriyordu değil mi? Hiç yaşanmamış gibi bir kalemde silip atıyordu.

Bana bunu bir kez de o yaşatmazdı değil mi? Tıpkı diğer ilişkilerimde olduğu gibi yine terk edilmezdim değil mi?

"Kaldım ama onun için değildi."

"Yalan söylemeyi kes!" Olaylar benim aleyhime olduğu için kendimi haklı çıkarmamın hiçbir yolu yoktu. "Kaldın çünkü arzuladığın güç için yeni kurbanını bulmuştun!" Düş kırıklığı yaşıyarak bana bakıyordu. "Güce olan bu arzun bize zarar verir demiştin." Çok fazla soğuk ve hissiz bakıyordu. O bana hiç böyle bakmazdı ki, şimdi herkese bakar gibi bakıyordu. "Artık istediğini yapmakta özgürsün sadakatsiz bir kadını hayatımda istemiyorum!" Son derece kararlı bir şekilde gözlerime baktı. "Benim şehrim hiç gelmemiş olmanı dilerdim..." Gözlerim dolarak yutkunurken bunları söyledikten hemen sonra çıkıp gitmişti. Evet, yine ve yine terk edilmiştim. Bu lanetim peşimi asla bırakmayacaktı.

Sanırım hayatta ki başarılarımı kendi ilişkilerim de gösteremiyordum.

İlk birkaç dakika beni bıraktığı yerde öylece kalakaldım. "Hiçbir şey olmadı." Derinden sarılırken sarsakça terasa çıktım ve sırtımı duvara yaslayarak oturdum. "Sorun yok, hiçbir şey olmadı." Başımı sallayarak kendimi onayladım. "Acı çekmiyorsun." Gözlerim dolarken dudaklarım titremişti. "Canın yanmıyor ilk kez bunu yaşıyorsun ki." Ama canım çok yanıyordu çünkü herkes yakmanın bir yolunu buluyordu.

"Haklı çıktığın için mutlu musun anne?" Bir daha ona böyle hitap etmemeye kararlıydım. Kendimi ondan kurtarmaya kararlıydım ama sığınacak kimsem yoktu ki! Ne kadar kaçarsam kaçayım yine kendimi onda buluyordum. "Herkesin beni inciteceğini söyledin ve haklı çıktın. Mutlu musun anne?" Hıçkırırken nemli gözlerimden tek bir damla yaş akmıyordu.

Atlatırım, ben ki neleri atlattım bu da yıkmazdı beni.

Ellerimi soğuk zemine bastırırken eğdiğim başım yüzünden yere damlayan bir damla kanı gördüm. Burnum kanıyordu. "Harika zamanlama." İçim acırken çantamdaki mendili çıkarttım ve burnuma bastırarak güldüm. "Onun şehrine hiç gelmemiş olmamı diledi." Tamam anlamında başımı sallayıp ayağa kalktım. "Ben de giderim onun şehrinden."

Soya ile bu konuyu konuşup en kısa zamanda eve döneceğim.

Pencereden dışarıyı izlerken bugün düğünün ikinci günüydü. Dün akşam Savcı ile olanlardan sonra kahyanın bana tahsis ettiği odada kalmıştım. Kapımı kilitlemiş gelen kimseyi içeri almamıştım. Klan liderleri neler konuştu, insanlar ne tür dedikodular yaptı hiçbirini düşünmeden kendimi odama kilitlemiştim. Bugün buradaki son günüm çünkü günün sonunda kızları da alıp bu cehennemden ayrılacağım. Artık ne Sicim'i almak umurumdaydı ne de buradaki iktidar savaşları. Savcı için çok kolay gözden

çıkarılan biri olmuşken, yabancı olduğu bu topraklar da olanlar benim meselem değildi. Dün gece çok düşünmüştüm, son günlerde yaşadıklarımı çok düşündüm. Neredeyse sabaha kadar uyumayıp bu konuyu düşündüm. Benim buradaki tek amacım çıkışı bulup gitmekti, fakat hangi ara amaçlarım rotasını değiştirmişti? Gitmeyi isterken hangi ara Araf'ı işgal etmeyi arzulamıştım? Saçmalık! İntikamım, bana yapılanlar ve arzuladığım iktidar başlı başına bir saçmalıktan ibaretti! Kendi dünyamın huzurlu dinginliğine dönmek varken buradaki aptalca hırslarımın peşinden koşmayı bırakıyorum.

Başta Savcı olmak üzere Araf'ta ki her şey benim için bitti.

Terk etti beni ya, bu konudaki yaralarımı bildiği hâlde hiç düşünmeden beni terk etti!

"Elzem Akay'ı terk etmek neymiş görecektir!" Bu saatten sonra o istese bile artık ben istemiyorum. Uzun yıllar sonra yeniden sevme cesaretini göstermişken bana bunu yapmayacaktı.

"Adi herif!" Söylenerek kapı çarpıp dışarı çıktım. Kalenin içi düğünden dolayı bu kadar kalabalıkken, gördüğüm herkes yanındaki kişiye beni gösterip kısık sesle konuşuyordu. Anlaşılan dün gece Savcı yüksek sesle beni terk ederken bunu duyan hizmetçiler dedikoduyu yaymak için çok beklememişti.

Omuzlarımı dikleştirerek merdivenlerden inmeye başladım. Oldum olası herkes mutlaka benim hakkımda konuştuğu için üzerimdeki acınası bakışları umursamıyorum. "Bir dakika Elzem Hanım." Afra'nın sesini duyunca yüzümdeki bezginliği gizleyip ona doğru döndüm. Hızlı bir şekilde merdivenleri inerek benim yanıma geldi. Bugün omuzları açık altın sarısı bir elbise giymişti ve tesadüfe bak ki benim elbisemin de omuzları açıktı. "Hayırlı sabahlar." Ona başımı salladım. "Günaydın." Eliyle yolu gösterdi. "Sizi daha yakından tanımak isterim. Bahçede küçük bir yürüyüş için bana eşlik eder misiniz?" Gider ayak bakalım canımı sıkacak neler söyleyecekti.

Gülümsedim. "Memnuniyetle." Zaten bir konuda da altta kalsam olmuyordu.

Birlikte kaleden dışarı çıkınca beni arka bahçeye doğru yönlendirdi. "Buraya alıştırınız mı?" Dindik karşısına bakıyordu. "Araf'tan olmayanlar kolay kolay Araf'a uyum sağlayamazlar." Farkındayım.

"Uyum sağlayan asla ben olmam Afra Hanım. Genelde gittiğim yerdekiler bana uyum sağlar." Gülümseyerek temiz havayı içime çektim.

"Demek istediğim ben değil Araf bana uyum sağlamalı."

"Peki Araf size uyum sağladı mı?"

"Bir yıldan fazladır buradayım ve hâlâ hayattaysam Araf bana uyum sağlamıştır demektir."

"Her zaman böyle fazla iddialı mı konuşursunuz?"

"Hayat başlı başına bir kumar değil midir? İddia eder, kendi bahsimi koyar ve kazanırım." Bu bir yalan değildi.

"Ama kumarda kaybetmekte vardır değil mi?" Omuzuna attığı şalına sarılırken bana doğru döndü. "Dün gece olanları duydum." Üzölmüş gibi sahte bir ruh haline bürünüp teselli eder gibi omuzuma dokundu. "Savcı'nın sizi o şekilde bırakması doğru değildi. Merak etmeyin bu konuda onunla konuşacağım." Bedenim gerilirken sanırım artık bu yürüyüşün sebebini anlıyorum.

O lânet adam beni herkesin maskarası yaptı!

Ona cevap vermeye hazırlandığım sıralarda yine konuştu. "Yaşadığınız utanç duygusunu anlayabiliyorum." İyi de herhangi bir utanç duygusu yaşamıyorum ki. Terk edilmek neden utanılacak bir şey olsun?

Belki de öyledir ama ben bu konuda uzmanlık belgemi aldığım için utanmayı geride bırakmıştım.

Elini kalbine bastırıp dostane bir şekilde bana bakıyordu. "Her kadın için fazlasıyla onur kırıcı. Ne olursa olsun bu konuda yanınızda olduğumu bilmenizi isterim. Kardeşimin sizi böyle aşağıladığına inanamıyorum." Asıl aşağılamayı şu anda iyilik timsali adı altında kendisi yapıyordu. Savcı yüzünden güne bu kadına 1-0 yenik başlamıştım!

"Desteginiz için size minnettarım." Tıpkı onun gibi sahte bir tebessümü dudaklarıma kondurdum. "Lütfen nişanlınızı kontrol altında tutun çünkü aynı aşağılanmayı bir kadın olarak sizin de yaşamanızı istemem." Bozulan suratından büyük bir keyif alarak geriye çekildim. "Temiz hava çok iyi geldi bunu daha sık yapalım," deyip onu bırakarak kaleye doğru yürüdüm. Gitmiyorum hiçbir yere! Evet, beni aşağılamak neymiş ona göstermeden hiçbir yere gitmiyorum!

Kendi arandı çünkü benimle bu konuşmayı yapmasaydı çocukları da alıp hemen dönecektim!

Kutlamalar devam ederken kendimi kütüphaneye hapsetmiş kitap okuyordum. Evet, dün olanlardan sonra herkesten kaçtığım bir gerçek, fakat kardeşlerim beni yalnız bırakmamaya kararlıydı. Dördümüz bir masanın

etrafında oturarak sessizlik içinde kitap okuyorduk ama aslında hiçbirimiz kitap okumuyordu. "Ama yeter artık!" İlk isyan eden Itır olmuştu. "Daha yeni dönmüşken bu söylentiler kimin umurunda! İstersen konuşan herkesi dövebilirim." Anlaşılan dönüşümden sonra çok hızlı bir şekilde eski haline dönmüştü.

"Hani karışmayayım diyorum ama..." Sıraç elindeki kitabı kapatıp bana baktı. "Hata sende," dedi. "Bir lanetliden başka gönül verecek adam mı bulamadın? Seni terk ettiği için onun canına okuyabilirim." Kendisini tutamayıp güldü. "Yalnız bu ilk kez olmuyor farkında mısınız?" Yaramı deşmek zorunda değildi!

"Kıza yüklenmeyi bırak Sıraç." Neyseki Yavuz abim benden yanaydı. "Herkes tarafından terk edilmek onu yeterince üzüyordur zaten." Ağlamak istiyorum!

"İyi yönünden bakalım." Itır kıkırdadı. "En azından kısa bir mesaj atarak onu terk etmedi. İyi ki de burada telefon diye bir şey yok." Üçü gülmeye başlayınca aklımı kaçırmak üzereydim. Kardeş dayanışması dedikleri böyle mi oluyordu?

"Rica ederim bu tatsız konuyu kapatın artık. Gördüğünüz gibi ben çok iyiyim."

"Sorun da bu ya sarışın," dedi Sıraç. "Her zamankinden daha iyi davranıyorsun ve sen genelde acı çektiğinde böyle davranırsın."

"O vakit Elzem tüm hayatı boyunca acı mı çekiyordu?" Yavuz'un kafası karışmıştı. "Çünkü hep böyle davranıyordu."

"Ben ve acı çekmek mi?" Güldüm. "Ne münasebet? Lütfen artık biraz yalnız bırakın beni."

"Çok acı çekiyor değil mi?" Itır beni çıldırtıyordu.

"Öyle görünüyor ama bozmayalım." Acaba Sıraç burada olduğumun farkında mı?

"Belki de ağlamak için yalnız kalmak istiyor? Hadi gidelim de acısını yaşasın." Yavuz'u dövebilirim!

Üçü ayağa kalktıktan sonra Itır sırtımı sıvazladı. "İlk kez terk edilmiyorsun Bayan kontrol delisi, merak etme atlatırsın," deyip kenara çekildi. Beni teselli ettiğini düşünüyor olamazdı değil mi? Bildiğim kadarıyla teselli böyle yapılmıyordu.

"Bu konuda başışıklığın güçlü sarışın." Sıraç'ın gülüşünü saklamaya çalıştığı halleri beni bitiriyordu. "Çok koymaz sana." Kardeşlerimin hepsi adinin teki!

"Biz gidince doya doya ağlayıp dök içini Elzem'cim." Biri Yavuz'a herkesin onun gibi sulu göz olmadığını söylemeli!

Nihayet üçü kütüphaneden çıkıp gidince oflayarak kafamı masadaki kitaba gömdüm. Alnımı açık kitaba bastırırken tüm gün böyle kalabilirim. "Ağlamakmış! Sanki çok kolay!" Gözlerimi kapatıp kendimi sessizlikten gelen huzurun kollarına bıraktım. Akay kardeşlerin tesellisi ne kadar iyi geldi anlatamam.

Geri dönmem sadece Itır'ı melankolik ruh halinden çıkarmadı aynı zamanda üçünün aralarında ki buzların erimesini sağlamıştı.

Burada her defasında yanan sadece ben oluyordum!

Neredeyse yarım saat boyunca kafamı masaya gömmüş bir şekilde öylece kaldım. Dün akşam hiç uyumadığım için uykunun gazabına uğramaya başlamışken kütüphanenin kapısından gelen sesleri duydum. Sanırım birileri gelmişti. Yarı uykulu bir şekilde başımı kaldırıncı kapıdan içeri giren Savcı'yı gördüm. Ben ne kadar gerildiysem o da beni görünce kaskatı bir hâlde öylece kalmıştı. İnsanlarla fazla samimi olmaktan nefret ettiği için anlaşılan kaledeki kalabalıktan kaçıp kütüphaneye gelmişti. "İstenmeyen ot misali." Kısık bir sesle homurdanıp ayağa kalktım. Onun olduğu yerde bir dakika bile durmam artık.

Kimseye beni yenilgi içinde görme şansı vermediğim için omuzlarımı dikleştirip yürümeye başladım. Düz bir şekilde karşıma bakarken yanından geçeceğim esnada yolumu kesmesini beklemiyordum. "Sen az önce bana ot mu dedin?" Demek duymuştu.

"Size bir şey söylemek ne haddime lordum." Önüme gelen saçlarımı elimin tersiyle omuzumun arkasına doğru savurdum. "Bu arada bizi konuk ettikleri için ailenize teşekkürlerimi iletin lütfen." Kenara kayıp gideceğim esnada bu sefer kolumu tutarak beni durdurdu. "Neden kendin iletmiyorsun?" Amacı neydi bu adamın? Dün gece beni kovmaktan beter etmişken bugün konuşmak için bahane arıyor gibiydi.

Anlaşılan tüm gece onun hayatında olmazsam neler hissedeceğini uzun süre düşünüp durmuştu.

Ruhsuz tavrımdan ödün vermeden gözlerimle kolumu tutan elini gösterdim. "Rica ederim kolunuzu derhal çekin bir gören olabilir ve adımın sizinle daha fazla anılmasını istemiyorum." Son söylediklerimle dün gece ki öfkesi yeniden harlanmıştı. "Peki kiminle adın anılsın isterdin? Keng kralıyla mı?"

"Evet veya hayır bunun cevabı sizi ilgilendirmez." Kolumu çekerek ondan kurtuldum. "İzninizle." Kapıya yöneldim lakin kapıyı sertçe içeriden kapatarak çıkmamı engelledi! Evet, bunu gerçekten yaptı! "Ona mı gidiyorsun?" Aklını yitirmiş olmalı!

Terk ettiği kadını kıskanmaya hakkı yoktu!

Ona cevap vermediğimi görünce kaşlarını çatı. "Sana bir soru sordum! Daha dün benden ayrılmışken teselliye onun kollarında mı arayacaksın!"

"Haddinizi aşıyorsunuz! Benimle bu şekilde konuşma cüretinde bulunamazsınız." Onu kesin bir dille uyarıp kapının önünden çekilmesini bekledim fakat bunu yapmıyordu.

"Demek haddimi aşıyorum? İnan bana daha haddimi aşacak hiçbir şey yapmadım!" Neden şimdi yine üzerime yürüyor bu!

Tam olarak ne yapacağını bilmediğim için geriye doğru adımlar atarken etrafıma bakındım. "Ne o?" dedi alayla. "Seni korkutuyor muyum? Burada benimle yalnız olmak seni korkutuyor mu?" Kendi gibi davranmıyor, daha çok şuurunu yitirmiş biri gibi hareket ediyordu.

"Gitmek istiyorum."

"Sanmıyorum."

"Dışarı çıkmayı talep ediyorum!"

"Reddedildi!" Hiç şaşırmadım!

"Şu anda beni korkutarak psikolojik baskı uyguluyorsunuz. Hemen şimdi buradan çıkarak arkadaşlarımı da alıp kendi dünyama döneceğim!"

"Gerçekten gitmene izin verir miyim sanıyorsun?"

"Beni bırakan sizsiniz!"

"Senden kurtulmak o kadar kolay değil!"

"Bu benim sorunum değil." Omuz silkerek kapıyı kontrol ettiğim esnada, "Aklından bile geçirme!" diye beni uyardı. Buradan çıkmama kolay kolay izin vermeyecek değil mi?

"Bir konuda anlaşalım." Hâlâ deli gibi benim aşkımla yanıp tutuştuğunu görmek keyfimi yerine getirmişti. "Biz artık ayrıldık ve ben istediğim her erkekle birlikte olacak kadar özgür biriyim artık." Gülümseyip gözlerimi kapattım ve bedenim bir elbise gibi yere yığıldı. Hiç vakit kaybetmeden koşarak yanından geçip dışarı çıktım. "Elzem! Buraya gel lânet kadın!" Peşimden gürleyen sesi beni güldürdü, çünkü olayı kavrayana kadar ben çoktan görünmez bir şekilde dışarı çıkmıştım.

Beni terk ettiği güne lanetler yağdıracaktı çünkü ona asla huzur vermeyeceğim.

Ruh formunda duvarın yanında durarak beklemeye başladım. Neyse ki kısa süre sonra kucağında uyuyan bedenimle dışarı çıkmıştı. "Beni çıldırtıyor!" Evet, bir yandan da bana söylenmeyi ihmal etmiyordu. Artık eskisi gibi hayalete dönüşünce beni görmemesi çok iyi bir şeydi.

Savcı bedenimi odama götürürken bende görünmez olmanın keyfini çıkartarak aşağıya indim. "Bu düğün olmayacak! Ne yapacağını anladın mı?" Kralın sesini duyunca ses çıkarmadan sesin geldiği yöne doğru yürüdüm. Az önce düğün olmayacak mı demişti?

Kral ve komutanlarından birini kolonların yanında konuşurken görünce, onları duyacağım bir mesafede durdum. "Anladım majesteleri." Komutanı onun önünde eğilerek yeniden doğruldu. "Derhal komutlarınızı yerine getireceğim," deyip gidince hangi komutlar aldığını merak ettim.

Yalnız kalınca gözleri duvarın yanındaki büyük saksıyı buldu ve saksının içindeki çiçeğe bakıp gülümsedi. "Elzem..." Adımı mı fısıldadı o?

"Demek adın Elzem, peri kızı." Parmakları küçük kırmızı çiçeklerin üzerinde gezindi. "Vazgeçilmez..." Güldü. "Dünya üzerindeki hiçbir kadın adının manasını böylesine yansıtamazdı." Bu adam bir şeyler yapmayı planlıyordu değil mi?

Çiçeklerden birini kopartıp burnuna yaklaştırmak için dudakları kıvrıldı. "Hassas, naif ve kırılgan bir peri kızı, fakat bir o kadar cüretkar ve güzel." Merak ediyorum bunu çok sık yapıyor mu? Sürekli beni düşleyip böyle kendi kendine konuşuyor mu?

Aklına her ne geldiyse gülüşü yavaşça solarken çiçeği tutan eli yumruk olmuştu. "Demek kalbin bir başkasında olduğu için beni reddediyordun!" Dün gece Savcı'nın yaptıklarından sonra herkes gibi o da öğrenmişti. "O Koruyucu ile bir geleceğin olmadığını yakında sen de anlayacaksın!" Avuçlarında sıkı sıkı çiçek ölmüştü.

Biri beni terk ederken diğeri sadece kendisine istiyordu. Ne garip bir çelişki ama.

Keng kralı çekip gittiğinde bende gitmek üzereyken bu tarafa doğru gelen Mara ve Dehliz'i gördüm. Az daha kahkaha atacaktım çünkü biri duvarın sağ tarafında yürürken, diğeri sol tarafta yürüyordu ve aralarında beş adım gibi bir boşluk vardı. "Hayır anlamıyorum bu mesafe şart mı?" Mara somurtarak aralarındaki boşluğu gösterdi. "Sana yaklaşmanın meraklısı değilim ama hem peşimi bırakmıyorsun hem de bir aydır aramıza bu kadar mesafe koyuyorsun." Kâhindi lakin gördüklerinin içinde Dehliz'e yapılan kara büyü yoktu anlaşılan.

Dehliz ona doğru dönünce, "Ne?" dedi Mara. "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" Muzurca sırtıttı. "Bunun için elime yazman gerekiyor ve bunun için de bana yaklaşmalısın." Ona doğru bir adım atınca Dehliz duvara doğru bir adım uzaklaştı ve Mara sinirden çılgılık attı. "Senin sorunun ne? Ya uzak dur ya da yaklaş ama bu nedir tanrı aşkına!" Bağırarak onu bırakıp merdivenleri çıkınca, peşinden bakan Dehliz iç çekmişti.

"Anlaşılan yine kızıl hatunu kızdırmışsın kardeşim." Aybars kalenin kapısından içeri girerek sinirli bir şekilde giden Mara'yı gösterdi. "Ona gerçekleri söylemelisin. Belki de kara büyüü bozacak kişidir." Şu anda kafasının üzerinde çanlar çaldığı için Aybars'ı duymamıştı. Çıplak ayaklarla olduğum için ona işkence eden kara büyüü görebiliyorum.

Aybars elini yukarı kaldırınca ona hayır anlamında başını salladı. Her ikisi bir süre beklediler ve çanlar durunca Dehliz başını evet der gibi salladı. "Bilgeye gerçekleri söylemelisin." İkizi işaret verince Aybars hızlıca konuşmuştu. Sıradaki çanı bekleyip sustu ve Dehliz tekrar işaret verince yine konuştu. "O sana yakın olunca acı çekiyorsun bunun sebebi büyüü kaldıracak kişi olması olabilir." Tekrar sustu ve otuz saniye sonra tekrar konuş işareti geldi. "Benim hatırım için konuş onunla Dehliz. Yıllardır diğer kardeşlerimizin bile sana zavallı muamelesi yapması beni üzüyor." Tüm konuşmalarını çanların sustuğu o beş saniyelik kısacık süreye sığdırmaya çalışması beni üzdü. Savcı bile Dehliz'e yapılan büyüü benden öğrenmişken anlaşılan gerçeği sadece ikizine söylemişti.

İki kardeşin bu şartlarda konuşmaya çalışması gerçekten büyük haksızlıktı.

Onlar tek yumurta ikiziydi birinin acısını diğeri hissederken, bunu onlara yapan kadın umarım cehennemde sürünüyor.

Daha fazla onların özel konuşmalarına kulak misafiri olmak istemediğim için kaleden çıktım. Meliz nereye kaybolmuştu? Kesin yine Sıraç'a yakalanmamak için bir yerlere saklanmıştı. Kutlamalar tüm hızıyla devam ederken bazıları kalenin içinde eğleniyordu bazıları ise bahçede. Zavallı çalışanlar gece gündüz demeden kocaman tepsilerle yemek ve içecek taşıyıp duruyordu. Bahçedeki masalardan birine oturarak sohbet eden Üç Silahşörleri görünce onlara doğru yürüdüm. Masalarının yanında durdum fakat birileri üzerime oturmasın diye boş sandalyeleri kullanmadım. "Şunlara bakın." Asil homurdanarak kendisine içki doldururken diğer masalarda oturan Tenebrislileri gösterdi. "Babam çoktan klana duyurmuş

olmalı ki hepsi beni görmezden geliyor." Kendi halkının ona olan soğuk tutumu içermesine sebep oluyordu.

"Ne var bunda?" Gediz gülerek diğer Azınlıkları gösterdi. "Benim halkım elli yıldır bana bunu yapıyor ama hiç sorun etmiyorum." Hepsini korkuttuğu için olabilir mi? Hafız ve Asil'den başka yanına kendi ailesini bile yaklaştırmazken diğerlerinin hiç şansı yoktu.

"Sizce klan liderleri ne konuşuyorlar?" Hafız'ın ilgilendiği şey farklıydı. "Dün gecedan beri hiçbir hâlâ toplantı salonundan çıkmadı." Şimdi neden herhangi bir lideri görmediğimi anlıyorum.

"İlgilenmiyorum." Gediz masadaki üzümlerden birini ağzına atarken güldü. "Yalnız şu baş belası Oyunbaz tam bir dehşet. Hatun tek başına Oyunbazları geri getirdi. Ne dersiniz? Hazır Savcı'dan ayrılmışken bir şansımı deneyeyim mi?" Asil ve Hafız ona küfürler yağdırırken az kalsın yüksek sesle gülecektim. İki dakika sululuk yapmadan duramıyordu değil mi?

"Savcı'nın seni cehenneme göndermesini istiyorsan hiç durma. Elzem ile araları kötü olabilir ama onu başka bir erkeğe bırakacağını sanmıyorum." Hafız haklıydı çünkü Savcı az önce bunu kütüphanede çok güzel kanıtlamıştı.

"Günışığı geliyor onun yanında Elzem hakkında konuşmayı bırakın." Asil'in baktığı yere döndüğümüzde gerçekten de Doğa'nın bu tarafa doğru geldiğini gördük. "Bu hatundan hâlâ hoşlanmıyorum," dedi Gediz. "Kafası atınca çok pis çarpıyor." Asil gülerek başını iki yana salladı. "Hak ediyorsun it herif." Bence de.

Doğa masaya yaklaşp Asil'in yanına oturdu ve daha ilk saniye de Gediz'e tersçe bakınca güldüm. "Anlamıyorum ki bu Kalkanların benimle soru ne? Her biri birbirine tahammül edemiyor ama tek ortak noktaları benden nefret etmek." Neden acaba? Uçan kuşa bile yatağına alacak kadın muamelesi yaptığı için olabilir mi?

"Arkadaşın da döndü." Asil yemesi için onun önüne kendi tabağını koydu. "Hâlâ neden üzgünsün?"

Doğa'nın delici bakışları Gediz'in üzerindeydi. "Çünkü birilerinin kardeşi dün gece benim arkadaşımı çok üzmüş!" Havada ansızın çakan şimşekle Gediz yüz kızartıcı bir küfür savurdu. "Bundan benim ne suçum var hatun? Sırf kardeşim diye beni arada kızartamazsın. Şimşeklerini neden Savcı'ya saklamıyorsun?"

"Bulsam yapacağım herhalde!"

"Sen de onu bulana kadar benimle idare etmeye karar verdin öyle mi? Asil bak sonra bana kızılıyorsun, ama ışığınla son zamanlarda fazla ateşli bir ilişkimiz olmaya başladı."

"Düzgün konuşmazsan sana yapacaklarımı anlatmama gerek var mı?"

Gediz her zamanki gibi arkadaşına güldü. "Sürekli seni reddettiğinde yanında ben vardım. Yarın birgün yine aynısını yapınca bu sefer korunaklı kollarımı senin için açmayacağım." Bunları söyleyince Hafız yüksek sesle gülmeye başladı. "Beni utandırılıyorsun Azınlık. Demek korunaklı kolların?" Tekrar gülmeye başlayınca bu üçünün konuşmaları her defasında fazla eğlenceli geçiyordu.

"Klan liderin Mihrimah ile tanıştın mı?" Asil'in sorusuna Doğa başını hayır anlamında salladı. "Onunla değil ama bazı Işıktan Gelenler ve Mihrimah'ın oğluyla tanıştım."

Asil'in kadehi dudaklarına yaklaştırdığı eli hareketsiz kaldı. "Tam olarak hangisiyle?" Elindeki kadehi usulca masaya bırakıp Doğa'ya dönmüştü.

"Büyük oğluyla tanışmıştır." Doğa yerine Gediz ona cevap verdi. "Nazım'ın en az benim kadar kötü bir şöhreti olduğunu bilmeyen yok. Kendi üvey kız kardeşiyle bile adı anılmışken Doğa'yı boş bırakmayacağını tahmin etmek zor değil." Bir detaya değinmek ister gibi elini yukarı kaldırıp güldü. "Sanırım benden daha kötü bir şöhreti var çünkü ben öz veya üvey hiçbir akrabama sarkıntılık yapmadım. Amcamın karısını bu konunun dışında tutuyorum." Yengesinden bahsediyor olmalı. On yaşındayken aşık olduğunu düşündüğü ve ölümüyle kadınlara olan tutumunu değıştirdiği o kadından bahsediyor olmalı.

Asil, Nazım ismini duyunca oturduğu yerden sinir küpüne dönüştü, fakat Doğa'yı korkutmamak için bunu gizlemeye çalışılıyordu. "Seninle tanışan kişi Nazım mıydı?"

Doğa bilmiyorum dercesine omuz silkti. "Aklım Elzem ile meşgul olduğu için adını hatırlamıyorum, ama beni yakından tanımak istediğini söyledi ve dün gece beni odasına davet etmişti." Asil bunu duyduğu an bedeninde yoğun bir karanlık yayılmaya başladı. Simsiyah dumanlar dört bir yanından yükselirken gözlerinin akı tamamen karanlığın rengini almıştı. Kahretsin, Tenebris gücünün karanlığını kuşandığını ilk kez görüyorum. Elinde sıkıldığı bakır kupa yamulurken parmaklarının arasında dumanlar çıkılıyordu. Büktüğü kupayı sertçe masaya bıraktı ve sandalyesini iterek ayağa fırladı. "Onun işini bitireceğim!" diye bağırdı. Lânet olsun adeta

koşarak kaleye doğru gitmişti. Ben, Hafız ve Gediz ise şoka girerek Doğa'ya bakıyorduk. Bu kız az önce ne dedi böyle?

"Sen ciddi misin?" dedi Hafız afallayarak ona bakarken. "Daha yeni klanından kovulan birine az önce ne dedin? Kalede onca insan varken Mihrimah'ın oğluna zarar verirse onu savunacak kimsesi yok Doğa!" İşte ben de bu yüzden Doğa'ya şaşkınca bakıyordum çünkü erkeklere her şey söylenmezdi.

"Yürü Hafız!" Gediz hemen ayağa kalktı. "Bir çılgınlık yapmadan onu durduralım." Arkadaşları koşarak Asil'in peşinden giderken oflayarak aptal ışığa baktım. Bu kız hiç akıllanmıyordu!

"Beni daha yakından tanımak için odasına çağırmışsa ne olmuş yani?" Kafası karışmış bir şekilde olanları anlamaya çalışıyordu. "Neden böyle tepki verdi ki alt tarafı odasına çağırdı..." Bir anda duraksayınca gözlerini irice açtı. "Aman tanrım o anlamda mı odasına çağırdı?" Nihayet az önce söylediği şeylerin ciddiyetini anlayınca, "Ah hayır ya!" dedi ve hemen ayağa kalkıp o da diğerlerinin peşinden koştu. Neden her şeyi bu kadar geç anlıyor ki?

"Harika!" Homurdanarak bedenimi almak için ben de kaleye doğru koştum. Bir an önce bedenime kavuşmalı ve Asil bir delilik yapmadan yanlarına gitmeliyim. "Tek arkadaşımın bu kadar aptal olması hiç adil değil!"

Ayrıca o Meliz hangi cehennemdeydi! Dün gece terk edilmişken şimdiye alay etmek için bile olsa mutlaka karşıma çıkardı!

Başına bir iş gelmiş olabilir mi?

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. İlk olarak Elzem ve Savcı cephesini konuşalım. Elzem her şeyi ondan öğrensin diye Savcı'ya kralla ilgili olan şeyleri kısaca anlattı. Fakat Savcı tarafından terk edildi bunu bekliyor muydunuz?

Lakin bunların ayrılıkları bile normal değil çünkü Savcı akşam onu terk etmişken ertesi gün Elzem'le yine konuşacak bir şeyler buldu. Sizce de tutarsız hareketler göstermiyor mu? Sanırım Elzem etkisi bu olsa gerek.

İşin trajikomik yanı Savcı farkında olmadan Elzem'in eline büyük bir koz verdi. Çünkü Oyunbaz kızımız terk edilmenin intikamını almak için onu her fırsatta kışkındırmaya kararlı görünüyor.

Sanırım beklediğiniz romantik kavuşma anıyla yakından uzaktan alakası yok, değil mi?

Afra ise ayrı bir olay. Elzem'i Savcı üzerinden vururken yemekte Hazer'in hareketlerini görmezden geliyor. Oysaki aklı başında olan herkes kralın Elzem'e olan ilgisini anlamıştır bence.

Kral Hazer ise Elzem'i bulduktan sonra düğünü iptal etmenin peşine düştü. Tam olarak ne planlıyor olabilir?

Ve Işıktan Gelen saf kızımız Doğa. Daha ilk dakikada farkında olmadan büyük bir olayın pimini çekti. Kız göz göre göre Asil'in başını belaya sokacak yolu ona gösterdi.

SİZDEN GELEN SORULAR!

Şimdi ise sizden gelen sorulara cevap vereceğim. Itır sadece bir Tenebris, yani Meliz gibi hem Muhafız hem de Tenebris değil. Neden mi? Itır Meliz'in biyolojik kızı değil sonuçta o yüzden Meliz'den sadece ölümsüzlük kısmını aldı. Aslında Tenebris olmasının bile Meliz'le bir alakası yok çünkü bu şekilde lanetlenmesi bir tesadüftü. Bu yüzden Meliz'in iblis güçlerine sahip değil.

Kulübede Elzem'e ok atan kişiyi de merak ettiğinizi biliyorum. Yeni bölümde bunu okuyacaksınız ama altında çok basit bir olay var.

Klan liderlerinin nasıl seçildiğini merak edenler var. Hemen bu konuya da değineceğim. Araf'ta liderlik babadan oğula geçer herhangi bir seçimle olmuyor arkadaşlar.

Bugün panomda gördüğüm sorular bunlardı. Ama gözden kaçırdığım sorular için hemen altta bir paragraf açacağım tüm sorularınızı oradan sorabilirsiniz.

Merak ettiğiniz sorular için bu kısma yazın yüzde doksan cevap alma şansınız var.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(48) Ruh Kapanı.

Bazen en büyük çözüm en aptalca olanıdır. Gediz ve Hafız'da buna benzer bir şeyler yapmışlardı. Hiç normal olmayan bir yola başvurarak bu soruna kısa süreliğine bir çözüm bulmuşlardı. Doğa'dan öğrendiğime göre Asil'den önce Nazım'ı bulmuşlar ve onu kalenin depolarından birine kilitlemişlerdi. Neyse ki benim yardımına gerek kalmadan bu sorunu hallettiler. Ellerini ve ağzını bağlayıp zavallı adamı depoya kilitlemek tam da onların bulacağı bir çözümdü. Her neyse en azından düşün bitene kadar onu Asil'den korurlardı zaten daha sonra kendi klanına döneceği için bu konu kısa sürede unutulurdu. Nazım sorunu da ortadan kalktığı için gönül rahatlığıyla çiçek bahçesine gelmiştim. Beyaz güllerin olduğu yere oturup iç çekerek onları izliyordum. Burası kalenin kasvetinden kaçtığım tek huzurlu yerdi. Elimi uzatıp güllerden birinin kadife yaprağına dokununca gözlerim doldu. Artık eskisinden daha çok kendi dünyama dönmek istiyorum. Teselliği bir başka erkeğin kollarında arayacağımı düşünmüştü. Beni ısrarla başka kollara ittiği hâlde bunu yapmayı kendime yakıştırmıyordum.

Dayanamayıp beyaz güllerden birini kopardım. "Pişman," diye fısıldadım. "O, bu tür çocukluklar yapmayacak kadar olgun biri. Onu tanıyorum böyle biri değil ki." Gülü burnuma bastırıp kokusunu içime çektim. Herkesin bir Eşref saati olurdu sanırım Savcı'nın ki de böyle bir şeydi çünkü ben çocukça kaprisleri olan bir adamı sevmemiştim.

Gülü burnumdan çektiğimde beyaz yapraklarına damlayan kanı gördüm. Anlaşılan yine burnum kanamıştı. "Beni beslenmeye zorlayamazsın..." Son günlerde artan baş ağrılarımın sebebi aslında migren değildi, değil mi? Nasıl bir ölümsüzün migreni olabilirdi ki? Lanetime direndikçe bana bunu yapmaya devam edecekti ve ben sekiz aydır beslenmiyordum.

Gülü kenara bıraktım ve elbisem kirlenmeden hemen çantamda mendil aradım. Sahip olduğum son mendili dün gece ki kanama da kullandığım için bulamadım. "Harika!" Sinirli bir şekilde elimle burnumu sıkacağım esnada güneşimi kapatan bir gölge önümde belirdi. Daha sonra bir ayağının üzerine diz çöküp cebinden çıkardığı mendili burnuma bastırdı. "Sekiz

aydır hiç beslenmiyorsun değil mi?" Evet, bu gelen Savcı'dan başkası değildi.

Benimle konuşmak için deli gibi bahane arıyordu.

Ondan uzaklaşmak için ayağa kalkacağım esnada omuzlarıma bastırarak kalkmamı engelledi. "Kanaması durana kadar kıpırdama." Bir eli omuzlarımdayken diğer eli mendili burnumda tutuyordu.

"Sizinle burada karşılaşmak ne garip tesadüf?" Büyük bir kinaye taşıyan sözlerimden sonra sıkıntıyla soludu. "Tesadüf değildi seni arıyordum." Bunu biliyordum fakat itiraf etmesini beklemiyordum.

"Neden? Yeni hakaretler mi aklınıza geldi? Gördüğünüz gibi hâlâ teselliği farklı kollarda aramadım." Ruhu pişmanlık içinde kavrulurken, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve utanç içinde bakışlarını kaçırdı. "Fazla fevri davrandım beni affetmen mümkün mü?" Kendince benden özür mü diliyordu?

"Affetmem için önce kırılmalı ve üzölmeliyim." Burnumun kanaması durunca başımı geriye çektim. Elindeki mendili alıp kalan kanları sildikten sonra mendili avucuna tutuşturdum. "Her ikisi de olmadığına göre affedecek bir şey yok." Yerdeki gülü aldım ve onu diz çöktüğü yerde bırakıp kaleye doğru yürüdüm. Doğru düzgün özür bile dileyemiyor!

"Senin için bu kadar güç mü?" Arkamdaki sesini duyunca adım atmayı bırakmışım. "Üzöldüğünü, incindiğini kabul etmek bu kadar zor olmamalı!"

"Size olan duygularım beni incitir mi sanıyorsunuz?" Gülererek ona doğru döndüm. "Ben Elzem Akay'ım ve bu dünya üzerinde beni sarsacak bir şey olamaz." Omuzlarımı dikleştirip gözlerine baktım. "Bir deprem olacaksa bu benim tarafımdan olur ve enkaz altında kalan ben olmam." Saçlarımı savurup ona sırtımı dönerek yoluma devam ettim. Evet, kahretsin ki çok incinmişim!

Bir anda belime dolanan kolları hareket etmemi engellemişti. Arkadan bana sarılırken beni göğsüne çekmişti. "Üzgünüm ama seni bir kez daha kaybedemem!" Bedenim kaskatı kesilirken ondan kurtulmak için herhangi bir harekette bulunmadım. Öylece düz bir şekilde karşıma bakarken arkamdan bana sarılan adama direnmedim. Çok istedim lakin özlemim ruhumun katiline direnmeme engel oluyordu.

"Olanların acısını çıkaracağımı biliyorsunuz değil mi?" Yüzünü boynuma bastırarak kokumu içine çekti. "Hak ettim." Kollarını daha sıkı sardı ve burnunu çıplak boynuma sürttü. "Kokunu özledim." Nefesini sesli bir

şekilde içine çekti. "Seninle ilgili her şeyi özledim." Omuzlarımdan tutarak beni kendisine çeki ve gözlerime büyük bir hayranlıkla baktı. "Ama en çok ıslak yeşillerini özledim." Bana böyle bakarsa ona karşı olan tavrımı koruyamam ki. Bu adama karşı kararlılık seviyem sıfırdı. Daha bu sabah benim için bittiğini savunurken şimdi kendime verdiğim sözleri sorguluyorum.

Lânet olsun bir sözümü de tutayım değil mi?

Çenemi tutarak başımı yukarı kaldırdı. "Bir şey söylemeyecek misin?" Küfretmeyi kendime yakıştırmadığım için çok şanslı.

"Sanırım skor 1-1," dedim. Ben iki ay önce döndüğümü ondan gizlemiştim ve bir gün boyunca yabancı bir erkekle vakit geçirmiştim. Bunlar onu gerçekten yaralamıştı ve o esnada tüm kontrolünü kaybedip aynı şekilde beni yaralamıştı. Tek bir günde şartlar eşitlenmişken süttten çıkmış ak kaşık gibi nasıl üste çıkabilirim ki? Karşılıklı hatalarımız olmuştu ve ilk adım ondan gelmişken daha fazla uzatarak yeni sorunlara merhaba demek istemiyorum. Özellikle Afra ve Keng kralı etrafımızda köpekbalığı gibi kulaçlar atarken, Savcı ile konuşamayacak kadar dargın olmamız onların işine yarardı. Hazer bana yakın olmaya çalıştıkça Savcı farklı şeyler düşünürdü ve aramız kötü olduğu için ona açıklama yapamazdım. Olanları geride bırakmazsam bu sefer gerçekten de her ikimizin arasında kapanmayacak uçurumlar açılabilirdi.

Kaşlarımı kibirli bir edayla yukarı kaldırdım. "Bir özür talep ediyorum." Asla kabul etmez.

Sonunda normale döndüğümü görünce rahat bir nefes alıp güldü. "Reddedildi!" Sanırım bizim normalimiz taleplerimi reddetmekten geçiyordu!

"Birgün taleplerimden birini size kabul ettireceğim." Ellerimi omuzlarına koyduğumda gülümseyerek üzerime eğildi. "Öyle bir gün asla gelmeyecek." Aramızdaki mesafeyi iyice kapatacak şekilde üzerime eğildi. "Şimdi seni öpebilir miyim? Bana izin verir misin?" Soluğum kesilirken sanırım buna asla alışamayacağım. Onu arzuladığımı bu kadar çok belli etmeme rağmen sözlü bir şekilde iznimi almadan harekete geçmiyordu.

"Hayır dersem öpmeyecek misiniz?"

"Evet demeni umuyorum."

"Sanırım cevap vermeden önce biraz düşüneceğim."

"Bilerek mi sınırlarımı zorluyorsun?"

"Evet," dediğim an yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni öptü. Az önce beni oyuna getirdiğine inanamıyorum. Evet cevabını almak için farklı bir soru yöneltti ve beni öptü! Hadi ama burada Oyunbaz olan bendim!

Gülüşümü durduramayıp homurdanarak ona karşılık verdim. Parmak uçlarımdan yükselip ellerimi omuzlarına bastırdım ve ona olan özlemim dudaklarımın arasından akıp gitti. Bu ilk kez olmayacaktı değil mi? Bundan daha az veya daha fazla kavgalarımız mutlaka olacaktır. Önemli olan hiç tartışmamak değildi ki, asıl önemli olan günün sonunda hiçbir şey olmamış gibi yine bir arada olmaktı. Savcı'ya olan hislerim dudaklarımız birleştiği anda büyük bir şehvete dönüştü. Ona olan tutkum sekiz aydır süren açlığımı tetikledi ve tüm kontrolümü kaybettim. Ona yakın olmak baskın olan tehlikeli yönümü körüklüyordu. Bir yanda ondan kaybolurken diğer yandan içimdeki canavar yönümün iplerini ellerimde tutamıyordum. İki taraftan biri mutlaka baskın geliyordu ve şu anda baskın gelen ruh emici tarafımdı. Tüm bedenim büyük bir açlık içinde kıvrılırken ruhunun kokusu dört bir yanıma sarmıştı. Uyuşan vücudum sadece bir gram bunu tatmak istedi ve bu olursa devamının geleceğini biliyordum. Ensesini kavrayıp onu iyice kendime doğru çektim ve özgür kalan açlığım ruhunu emmeye başladı.

Dudaklarımız arasında bana ulaşan ruhuyla inleyerek daha hoyratça onu öpmeye başladım. Bu o kadar büyüleyici bir haz ki, daha fazlasına sahip olmak için çıldırıyorum. Ancak onun acı çeken iniltisi beni gerçek dünyaya uyandırmıştı. Rüya âleminden çıkıp gerçeklere gözlerimi açar açmaz onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Her ikimiz de nefes nefese kalmışken, "Be-ben çok üzgünüm..." deyip ona doğru bir adım attım. Lakin onu kırmızı bir tülün ardından görür gibi her şeyin rengi kırmızıya bürününce durdum. Kahretsin, şu anda yeşil gözlerim kanın koyu kızılına bürünmüş olmalı!

Korktuğumu fark etmiş olmalı. "Sorun yok Elzem." Bana doğru yaklaşacağı esnada ruhunun kokusu ondan önce bana ulaştığı için iniltime engel olamadım. "Uzak durun benden... Lütfen." Geriye doğru adımlar atarak aramıza belli bir mesafe koydum ve ona sırtımı dönüp kaleye doğru koştum. Ben kendimi toparlayana kadar bana yaklaşmamalıydı.

"Elzem!" Peşimden bağırsa da durmak yerine daha hızlı koştum. Şimdi durursam annesi Zülûf Hanım'ı haklı çıkarır ve ona zarar verirdim.

Kaleye girince kimse gözlerimi görmesin diye başım önde koştüğüm için birine çarptım. "Üzgünüm." Panik halinde başımı kaldırıncı karşımda Keng kralını gördüm. Gözlerimi görünce önce irkildi fakat çabuk toparladı kendisini. "Benimle gel." Şu anda elimi tutmak büyük risk olduğu için

bileğimi tutarak beni peşinden çekiştirirdi. Düğünden dolayı adım başı birileri karşına çıkarken beni nereye götürüyordu! Hizmetçilerden birkaçı durmuş bize bakıyordu!

"Bırakın beni!" Bu sefer sessiz kalmayıp ona bağırdım kurtulmak için lakin beni hiç dinlemedi!

Alt kat hizmetçilere ait olduğu için beni rastgele onlardan birinin odasına çekti. Banyoya koyup yüzümü yıkamam için kovada ki suyu gösterince itiraz etmedim. Eğilip ılık suyla yüzümü yıkayınca rahatlamıştım. Yüzümde sular akarken doğrulduğumda bana askıdan aldığı havluyu uzattı. "Teşekkür ederim, ama başkalarının kullandığı havluyu kullanamam." Gözlerimi işaret ettim. "Eskisi gibi yeşiller mi?" Tebessüm ederek başını salladı. "Eskisi gibi yeşiller." Rahatladım çünkü kıpkırmızı gözlerle ortalarda gezmek fazla korkutucu olurdu.

"Üzgünüm, beni o hâlde görmenizi istemezdim." Hiç vakit kaybetmeden önce banyodan daha sonra ise odadan çıktım. Onunla bir odada tek başıma olmam hiç yakışık almazdı.

Peşimden gelirken yanımda yürümeye başladı. "Beslenmen gerekiyor." Bunu biliyorum fakat onaylamıyorum.

Koridorda durup yanımdan geçen ve bize meraklı gözlerle bakan insanları gösterdim. "Rica ederim peşimi bırakın. Daha fazla Savcı ile sorun yaşamak istemiyorum." Savcı'nın adını duyması bile mavi gözlerinde öfkeli bir parıltının geçmesini sağlamıştı. "Sana güvenmeyen biri için bu çaban yersiz değil mi?"

"Güvenmemek konusunda hakkı var! Size karşı tavrımı en başından koymamak benim hatamdı." Savcı bana karşı kırıncı şeyler söylemiş olabilir fakat hiçbir zaman duruma tek taraflı bakmadım. Tek suçlu o değildi çünkü en başında bu adamı istemediğimi açık bir dille belirtseydim durum bu noktaya gelmezdi. Evet, Savcı haklıydı çünkü onu aldatmıştım. İhanet sadece tensel olmazdı sevdiğim adam benim yasımı tutarken ben başka biriyle akşama kadar gülüp eğlenmişim. Ve evet bunun adı sadakatsizlikti.

Sinirlenmeye başlıyordu çünkü ruhundaki durgunluk gittikçe yerini kızgınlığa bırakıyordu. "Onu affetmek için kendi nazarında böyle mi haklı çıkarıyorsun?"

"Bana karşı olan tutumunun çoğunu hak ettim. Ben birini yargılamadan önce iki kez düşünürüm ve burada suçlu olan sadece bendim. Siz beni kandırdınız! Eğer Afra'nın nişanlısı olduğunuzu bilseydim..." Etrafımızda ki insanları umursamadan kolumu tutarak beni yakınına çekti. "Bilseydin ne

değişecekti? Benim yanımdayken mutlu olduğunu inkar edebilir misin?" Aklını kaçırmış olmalı! Ah hayır tüm suç onun değil çünkü ona bu cüreti ben vermiştim!

"Şimdi beni iyi dinleyin!" Kolumu sertçe çekerek ondan uzaklaştım. "Ne konumunuz umurumda ne de bana sağlayacağınız ayrıcalıklar!" Son derece kararlı bir şekilde gözlerine baktım. "Benim tek istediğim Savcı, onun dışında kimse ilgimi çekmiyor. Evet, sizinle daha önce karşılaştık fakat tüm gün boyunca etrafımda kaçmayayım diye askerlerinizin olduğunu inkar edemezsiniz! Buna rağmen sizden kaçtım! Tanrı aşkına sizi istemediğimi neden anlamak istemiyorsunuz? Kendi düğününüzde başka bir kadını rahatsız etmeyi bırakın artık!" Yaşadığım öfke yüzünden farkında olmadan sesimi yükseltmiş olmalıyım ki, koridordaki sessizliği yeni fark ediyorum. Yutkunarak başımı çevirdim ve toplantıları biten liderlerin hepsini merdivenlerin üstünde gördüm. Birini daha gördüm; Afra! Cihangir'in yanında duruyordu ve patlamak üzere olan bir volkan gibi bize bakıyordu. Kahretsin, her şeyi duymuşlardı!

"Savcı." Cihangir'in gözleri Keng kralının üzerindeyken, "Kadınına odasına kadar eşlik et evlat," dedi. Savcı mı? Lânet olsun o da mı buradaydı? Bekle! Cihangir az önce kadının mı dedi? Ne kaba bir tabir.

Soluğumu tutarak arkamı döndüm ve Savcı'yı kalenin kapısının tam önünde gördüm. Sinirden çıldırmış bir adam beklerken beni bozguna uğratmıştı çünkü içini kemiren tüm şüphelerden kurtulmuştu. Ah tabii ya güce olan tutkumu çok iyi bildiği için kral Hazer'in ilgimi çektiğini düşünmüştü. Fakat az önce duydukları onu tüm korkularından kurtarmıştı. "Elzem?" Gülümseyerek bana bakınca homurdanarak ona doğru yürüdüm. Krala karşı kazandığı zafer egosunu okşamıştı. "Cidden mi?" Somurtarak yanına gittiğimde elimi tuttu ve dudaklarını avucumun içine bastırdı. "Sanırım sana birden fazla özür borçluyum." Bu yaptığıyla ilişkimizi herkese açık bir şekilde duyurmuştu.

Birden fazla özür dilemeyeceğini biliyoruz, değil mi?

Savcı beni liderlerin olduğu merdiven yerine diğer merdivene yönlendirdi ve birlikte yukarı çıktık. Saldırganlık gösterip Hazer'e bir şey yapmayacağını bekliyordum çünkü ona gereken cevabı zaten ben vermiştim. Üstelik ne olursa olsun Hazer onların konuğuydu ve kendi evlerinde ona zarar vermek savaş demek olurdu. Savcı bu tür şeyleri göz ardı edecek biri değildi. Peşimden odama geldi fakat kapıyı kapatmadı çünkü gündüz vakti odamda olması yeni söylentiler çıkarabilirdi. O yüzden

açık kapının yanında durarak içeri girmedi. "Evet," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Sizi affetmem için tam olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Düşünüyormuş gibi elimi çeneme koydum. "Sanırım sizin için birkaç tavsiye verebilirim. Az önce güçlü bir talibimi reddettim o yüzden isteklerim konusunda cömert olmalısınız." Henüz bana hiç hediye almamıştı kendi hediyelerini sıralamak da bir sorun bulmuyorum.

Sırtını kapıya yaslayarak başını salladı. "Ne istiyorsun?" İşte duymak istediğim sihirli sözcükler.

"Araf'ı istiyorum."

Yüksek sesle güldü. "Beni hiç şaşırtmıyorsun. Daha küçük şeyler iste."

"Azınlıkların lideri olabilir miyim?"

"Hiç şansın yok."

"Peki ya Koruyucuların?"

"Elzem!"

"Bari Oyunbazların lideri olayım, olmaz mı?"

"Daha küçük şeyler istemeyi dene."

"İyi de bunların hepsi küçük istekler."

"Büyük isteklerini düşünmek bile istemiyorum." Yanıma gelip boynumdaki pusulamı çıkartıp aldı. "Uyu biraz," dedi ve gitmek için kapıya doğru yürüdü.

"Peki ya isteklerim?" Kapıyı kapatmadan hemen önce gülerek bana baktı. "Şansını kaybettin," deyip kapıyı kapatarak gitti. İsteklerimi kabul etmediği gibi pusulamı da benden almıştı!

Neyse zaten mühür kırılıp ruhum pusuladan kurtulduğu günden beri hiç çalışmıyordu.

Savcı daha önce ruhunda bir parça içinde kalırsa çalışır demişti ama çalışmadığına göre demek ki hiç kalmamıştı.

Boynuma sürtünen kaygan bir soğukluk yüzünden bir şeyin varlığıyla homurdanarak kıpırdandım. Bu şey her neyse beni rahat bırakmamaya kararlı olmalı ki, bu sefer de çeneme sürtünmüştü. Huysuzluk çıkartarak elimle onu ittim lakin aynı huysuzluğu o da çıkardı ve tıslayarak göğsümün üzerine ağırlığını verdi. "Rahat bırak beni..." Gözlerimi açmayı başarinca göğsümün üzerinde olan şeyi gördüm ve çığlığıma engel olamadım. "Sa-Safir?" Aman tanrım bu devasa yılan neden üzerimdeydi? "Safir!" Bağırarak o an ki refleksle onu iterken kendimi yataktan aşağıya attım. Tanrım bir yılan odamda, hatta yatağımdaydı!

Soya aptalı bu şeye neden sahip çıkmıyor ki!

Düştüğüm yerden sürünerek geriye çekilerek sırtımı duvara yasladım. Lakin Safir'de yere inmiş ve sürünerek üzerime geliyordu! "Bak bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama bu senden korkmama engel değil. Lütfen uzaklaş." Beni dinlemeyip bacaklarıma sürünerek kucağımda durunca yeni bir çılgılık yoldaydı. Yüzüme kadar uzandı ve gözlerimin hizasında durunca soluğum kesildi. "Bi-biraz mesafe Safir." Titrek çıkan sesimle kendisini geriye doğru çekince rahat nefes aldım. İyi en azından söz dinliyordu.

"Soya hangi cehennemde?" Evcil hayvanını böyle başıboş bırakamazdı. Sonra birilerinin odasına girip aklını alıyordu!

"Buradayım." Soya'nın sesini duyunca köşedeki koltukta oturup bizi izlediğini yeni fark ettim. "Şu şeyi... Pardon Safir'i üzerimden almayı düşünüyor musun?" Şimdi durduk yere bir yılanı kızdırmanın gereği yoktu, değil mi?

"Anneye gel Safir." Elini uzatınca neyse ki Safir ona doğru süründü de rahat bir nefes aldım. "Odamda ne işin var?" Ayağa kalkarak üzerimi silkeledim. Her yerimde Safir geziniyormuş gibi rahatsız olmuştum.

"Eve dönme vakti Elzem," dediğinde olduğum yerde taş kesilmiştim. Evet, bu beni mutlu eden bir haber değildi.

Gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Sevineceğini sanıyordum?" Ben de öyle, fakat şu anda mutluluk dışında her duyguyu hissediyorum.

"Savcı yüzünden değil mi?" Derin nefes alarak ayağa kalktı. "Sıraç'ın isteğiyle iki gündür seni uyutuyorum. Neden mi? Kaledeki kargaşadan seni uzak tutmak için. Cihangir düğünü iptal etti ve Keng kralı tüm adamlarını toplayıp dün sabah Araf'tan ayrıldı. Üzülmüş gibi görünmüyordu. Büyük ihtimalle seninle ilgili olan planlarının önündeki bir engel kalktığı içindir. Bitti mi? Hayır. Ayvaz ve Gazi'nin iki gündür süren toplantısı nihayet son buldu. Her iki lider de birbirine savaş açmış durumda. Şu anda Cihangir'in kalesinde oldukları için sakinliklerini koruyorlar, fakat Elümhan'dan ayrıldıkları an savaş hazırlıkları başlayacak. Ve Afra? Düğünü bozulan bir geline göre şaşırtıcı bir şekilde iyi görünüyor." Peki ben hangi birine şaşırmalıyım? Düğünün iptal olmasına mı yoksa Sicim'i almak için çok yakında kan dökecek olmamıza mı? Peki Sıraç bana sormadan ne cüretle beni uyuturdu?

"Gazi ile görüşmeliyim." Kapıya doğru bir adım atmıştım ki, başım dönünce yerimden sendeledim. "İki gündür uyuduğun için bir şey yemedin." Masanın üzerinde duran kahvaltı tepsisini gösterdi. "İtir senin

için bizzat kendisi hazırladı. Önce bir şeyler ye, daha sonra bela peşinden koşarsın." İtir takıntılarımı bildiği için her şeyi en temiz haliyle hazırlamıştır.

Hemen masaya oturup aceleyle karnımı doyurmaya başladım. Sıraç sırf ortalıkta görünmeyeyim diye beni nasıl uyutabilirdi ki! Keng kralı düğünü iptal edecek bir şeyler zaten planlamıştı, fakat onunla konuşurken liderlere yakalanmış olmamız ekmeğine yağ sürmüş olmalı. Peki Afra'nın iyi görüldüğünü söylerken ciddi miydi? Düğünü bozulmuşken çıldırmış olması gerekiyordu. Ayvaz neden Sicim'i geri vermeye yanaşmadı? Oyunbazlar şu anda zayıf bir klan olabilir lakin Işıktan Gelenler, Koruyuculara denk sayıda ve güçteydi. Ayvaz'ın işi yokuşa sürmesi bile bile lades demek gibi bir şeydi. Kahretsın Sıraç yüzünden iki günümü yatakta geçirdiğim için son gelişmeleri kaçırmıştım! Şimdi aklımda birçok cevapsız soru kalmıştı!

Karnımı doyurduktan sonra hemen ayağa kalktım. Soya'yı odadan bırakarak adeta koşarak dışarı çıkmıştım. Koridorda hızlı adımlarla yürürken Gazi'yi arıyordum lakin Cihangir ile karşılaştım. Yumruğunu göğsüne bastırıp, "Elzem," diyerek bana selam verdi.

Başımla selamını alıp, "Saygılarımı sunuyorum lordum," dedim. Bana yaklaştı ve girmem için kolunu uzattı. "Klandaki köylerden birini ziyaret etmeyi düşünüyorum. Bana eşlik eder misin?" Aslında gezi bahaneydi değil mi? Benimle konuşmak istiyordu ve kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yerde bu konuşmayı yapmak istiyordu.

"Sizinle küçük bir gezi mi?" Tebessüm ederek koluna girdim. "Size nasıl hayır diyebilirim ki?" Kahretsın, şimdi bu gezinin hiç sırası değildi!

Cevap beklediğim onca soru varken nereden çıkmıştı gezi!

Cihangir ile birlikte kaleden çıktığımızda kısa sürede bizim için atları hazırlamışlardı. Atlara bindikten sonra hareket edeceğimiz esnada, "Baba?" diyen Savcı kaleden çıktı. Gözleri soru sorar gibi beni bulunca bilmiyorum dercesine omuz silktim. Cihangir'e yaklaşıp beni gösterdi. "Onu nereye götürüyorsun?" Ailesinin beni istemediğini bildiği için babasının bana zarar verecek bir şeyler yapmasından korkuyordu.

Cihangir başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Benim yanımda güvende olmadığını mı düşünüyorsun?" Bunun cevabını zaten biliyordu.

"Hayır," diyen Savcı'nın gözleri tekrar beni bulunca iç çekti. "Onu çok uzun zamandır bekliyorum." Yeniden babasına döndü. "Belki de doğduğu ilk günden beri..." Sertçe yutkunduğumda ilk kez duygularını tüm çıplaklığıyla ailesinden birine anlatıyor olmalıydı.

Cihangir'in gözleri her ikimizin üzerinde gezinirken yüzünde hüznü bir ifade geçti. "Oğlumun tüm hayatı boyunca misafir bir ruhu beklediğini bilmek bir baba olarak keşke beni mutlu etseydi evlat." Onların dünyasına ait olmadığımı değinmişti. "Merak etme emanetin emanetimidir. Hava kararmadan onu sana getirmiş olacağım," deyip atını sürdü.

Atımı Savcı'ya yaklaştırdığımda başını kaldırıp bana bakınca gülümsedim. "İçimde kötü bir his var. Eğer geri dönemezsem bunun sebebi babanızdır." Sır verir gibi atın üzerinden ona doğru eğildim. "Ailenize hiç güvenmiyorum benim için bir suikast hazırlamış olabilirler." Abartılı bir ifadeyle gözlerimi büyüttüğümde gülerek bana doğru uzandı. "Babam için endişelenmeli miyim?" Bu iyiydi!

"Tek parça halinde geri döneceğine söz veriyorum."

"Kahretsin, şimdi tüm orduyu babamı koruması için harekete geçirmeliyim."

"Hey! Ona bir şey yapmayacağım konusunda söz verdim ya!"

"Sıkıntı da bu ya hatun." Muzurluk akan gülüşünü gizleyemiyordu. "Bu sözü veren sensin."

"Bakıyorum da yokluğumda espiyi yeteneğiniz bir hayli gelişmiş doğrusu. Neden öğretmenliği bırakıp stand up yapmıyorsunuz?"

"Stand ne?"

"Komedyenlerin sergilediği canlı performans. Bilirsiniz insanları güldürmek için yaptıkları gösteri." Gülerek atımı hareket ettirdim. "Bir ara size bu konuda küçük bir gösteri yapabilirim."

"Sen mi?" diye arkamda seslendi. "Bunun için fazla ciddi ve otoriter değil misin?"

"Ve bu halimle bile sizi güldürmeyi başarıyorum değil mi?" Başımı çevirip ona gülümsedim. "Sanırım tanrılar sahip olduğum yetenekler konusunda bana karşı fazla cömertler. Ah her konuda çok iyi olmak bazen sıkıcı." Ağzının içinde, "Ne kadar da mütevazı," diye homurdanırken gülerek önüme döndüm.

Onunla daha yeni kavuşmuşken geri dönmenin sırası mıydı?

Burada yapmak istediğim o kadar şey varken nereden çıktı eve dönmek!

Kalmak için kendime bahaneler arıyorum değil mi?

Cihangir ile klandaki köyleri gezeceğimizi sanıyordum fakat beni köy büyüklüğünde bir mezarlığa getirmişti. Atlardan indiğimizde klanın surları dışında olan mezarlığın büyüklüğü karşısında afalladım. Koskoca bir

arazinin tamamı mezarlardan oluşuyordu. Bizimle gelen on asker atlarımızı bağlarken Cihangir'in peşinden yürümeye başladım. Mezarların içinden geçerek yürümek hiç kolay değildi çünkü her adım başı karşınıza bir mezar çıkıyordu. "Burada kaç mezar olduğunu sayabilir misin Elzem?" Mümkün değil çünkü tek sıra halinde değillerdi. Gece gündüz saymaya kalkışsam bitiremediğim gibi doğru sayıyı bulamazdım.

"Kilometrelerce uzaklıktaki şeylerle aramdaki mesafeyi yanlışsız hesaplayabilirim, fakat burada sayamayacağım kadar çok mezar var."

Başını salladı. "Her klanda böyle bir mezarlık vardır. Bu mezarlar önceki liderlerden bizlere kaldı." Kılıcını çıkarıp yolumuzu kapatan yabancı otları biçti. "Lider babalarımızın bizlere bıraktığı tek şey bu gördüğün uçsuz bucaksız mezarlıklar oldu." Güldü. "Ne eşsiz bir miras değil mi?" Sanırım artık neden buraya geldiğimizi anlıyorum.

"O yıllarda şimdiki liderler henüz toy bir çocuktu." Özellikle benim yolumdaki otları temizliyordu. Uzun eteğimden dolayı rahat yürümemi sağlıyordu. "Savaş hiç bitmiyordu hem de hiç!" Kılıcını hırsla otlara doğru savurmuştu.

"Her hanede çılgınlık, cesetler ve ölümler hiç eksilmiyordu. Klanlar birbiriyle savaş halindeydi fakat en çok halk kanıyordu. Her klan Araf'ın tek sahibi olmak ve gücü ellerinde tutmak istiyordu. Adaleti sağlamak isteyen Azınlıklar bile aynı şeyleri istiyordu. Diğerleri hırsları için isterken, Azınlıklar Araf'a huzur getirmek için istiyordu. Farklı sebepler ama aynı katliam. Liderlerin güç tutkusu yüzünden birçok kadın eşini kaybetti. Onlarca çocuk anne ve babasını yitirip kimsesiz kaldı. Kundaktaki bebeğin bile canına kast ettikleri için birçok anne baba yitirdikleri evlat acısıyla yandılar." Durup soluklanarak bana baktı. "Gelinlik çağındaki kızlarımıza zorla sahip olup onları düşman masalarında eğlence yaptılar." Anlattığı her şeyin sahneleri gözümün önünde canlanır gibi olunca içim sızladı. O anlattıkça ben yanan evler düşledim. Beşikte ki bebeğinin ölüsüne sarılan anneler, çocukların kanlı bedenleri üzerinde hıçkıran aileler düşledim. Kimsesiz çocukların anne ve babalarının cansız bedenlerini sarstığı sahneler. Kollarından sürüklenerek bir köşeye çektikleri çocuk veya genç kızlara zorla sahip oldukları korkunç sahnelerden kurtulamadım. Hayal gücümün canlandırdığı her sahne bir diğerinden daha korkunçtu.

"Arzuladığın savaş tam olarak böyle bir şey Elzem," dedi eliyle etrafımızdaki mezarları göstererek. "Ve bütün onları yaşayanlar şu anda burada yatıyorlar. Düşündüğün gibi savaşta sadece askeri güçler savaşmaz,

bir kez sulh bozulursa en çok bedel ödeyenler masumlar olur." Bana arzularımın diğer yüzünü göstermek için beni buraya getirmişti. Güç ve intikam istediğimi bilmeyen yoktu.

"Bizler sulhu nasıl getirdik biliyor musun?" Gülümsedi, fakat bu acı dolu bir gülümsemeydi. "Her birimiz kendi ailemizi katlettik. Baba, kardeş ve akraba! Hanemizdeki tüm erkekleri katlederek lider olduk." Gözlerimi irice açtığımda evet dercesine başını salladı. "Şu an ki liderler kendi ailesi içinde savaşı durdurmak isteyen tek kişilerdi. Hepimiz bir araya gelip buna karar verdik ve bir yıl boyunca büyük katliamımız için gereken hazırlıkları yaptık. Ve bir gece kendi ailelerimizin kanıyla kirlendi ellerimiz. Hiçbirimiz için kolay değildi fakat bunu yapmasaydık bu mezarlara yüzlercesi eklenecekti. İşte sulh böyle başladı." Aman tanrım Araf hakkında ne çok yanılmışım. Buradakilerin kadınlara ve çocuklara olan iyi davranışlarını gördükçe ezelden beri böyle sanmıştım. Lakin Araf'ta ki bu düzen aslında şimdi ki liderlerin eseri idi.

"Ayvaz neden Sicim'i Gazi'ye vermiyor sanıyorsun?" Beni yeniden yürümeye teşvik etti. "Şimdi sana anlatacağım şeyi biz liderler dışında kimse bilmiyor." Yürümeye devam ederken başını çevirip kısa bir an bana bakmıştı. "Oyunbazların lanetlenmesi Gazi'nin günahıydı. Tıpkı ataları gibi hırslarına yenik düştü ve kendi klanını Araf'ta ki en güçlü klan yapmak için defalarca yasaklı büyülere başvurdu. Yaptığı büyülerden birinde otuza yakın yeni doğmuş bebek kullandı. Kundaktaki masumları öldürerek onların kanıyla halkını yenilmez kılacak bir büyünün peşine düşmüştü. Ayvaz bunu öğrendi ve durması için Gazi'yi ikaz etti, lakin Gazi'nin gözleri hırsları yüzünden kör olmuştu. İki komşu klan arasında başlayan sürtüşme savaş çağrısıyla son buldu. Gazi, Ayvaz'ı yasaklı büyüyle yenmeye karar verdi ve o gece yeni bebekler kaçırarak defalarca başarısız olduğu büyüü tekrar denedi. Lakin yine başarısız olmuştu çünkü yasaklı büyü ters teperek onu ve halkını helak etmişti." Böyle olunca da bir parazite dönüştüler ve herkes bunu Koruyucular'dan bildi. Her iki klan savaş hazırlığı yaparken Oyunbazların lanetlenmesi tüm okları Ayvaz ve Koruyuculara yöneltmişti. Oysaki onlar suçsuzdu fakat olayın iç yüzünü sadece liderler ve birkaç kişi biliyordu. Ayvaz o yüzden yemekte Gazi'ye kural ihlali yaptığını söylemişti. Bahsettiği ihlal tam olarak buydu.

Savcı'da gerçekleri biliyordu, o yüzden bana Gazi ve Oyunbazların dönmemesi gerektiğini söylemişti.

"Oyunbazları geri getirerek hata yapmış olabilir miyim?" Yeni bir şüphe beni sarsmışken başını iki yana sallayarak tebessüm etti. "Gazi'nin hatasından dolayı diğerlerini suçlayamayız değil mi?"

"Peki ya Gazi'yi geri getirerek hata yapmış olabilir miyim?"

"O gün hepimiz ilk kez Gazi'yi karşımızda gördüğümüzde düşündüğümüz tam olarak buydu." Kılıcını kınına koyarak güven vermek ister gibi bana gülümsedi. "Fakat görüyorum ki Gazi'de eski Gazi değil. Hatalarından ders almış ve tövbe etmiş biri. Zaten sırf bu nedenle iki gündür Ayvaz'ı ikna ederek Sicim'i kan dökmeden almak istedi." İkna çabaları bir işe yaramadığı için geriye kalan tek seçenek kan dökmektir.

"Bana neden bunları anlatıyorsunuz?"

Güldü. "O kadar çok şey gördüm ve yaşadım ki, edindiğim deneyimler etrafımdaki insanları daha iyi tanımamı sağlıyor. Sana bakınca Gazi'nin gençliğini görüyorum. Aynı hırs ve aynı güç tutkusu. Güç ateşten bir kadehtir Elzem. Sadece onu ellerinden tutanı yakmaz, bakanı da ısıltısıyla kör eder. Sulhun bozulması yakındır bu mezarlara yenilerini ekleyen kişilerin içinde sen de olmak ister misin? İstedğin gerçekten bu mu?" Elini omuzuma koyarak üzerime eğildi. "Bizlere Aykırların kötü olmadığını bu şekilde mi kanıtlayacaksın? Bu savaşta yer alarak senden sonra gelen Aykırıların da infaz edilmesini sağlayarak mı? Yaşadığın utanç duygusunu onlarca masuma sebep olarak mı ödeteceksin?" İstedğim son şey bile bu değildi. Bugün bana gösterdiği ve söylediği şeyler isteklerim konusunda çelişkiye düşmemi sağlıyordu.

"Aykırı olarak doğmayı bizler istemiyoruz, ama sizler her birimizi öldürüyorsunuz!"

"O vakit yanıltın bizi. Liderlerle yaptığımız toplantıda Aykırılık da vardı. Afra'nın başımıza Keng belasını sarması ve senin tek başına tüm Oyunbazları geri getirmen kendimizi sorgulamamızı sağladı. Belki de tüm Aykırıları kötü değildir, belki de onları kötü olmaya bizler zorladık. Her bir lider klanına dönünce Aykırıları için özgür bir yaşam sağladıklarını gösteren bir ferman duyuracak. Umarım bizleri hayal kırıklığına uğratmazsınız çünkü sizin yapacağınız hatalar sizden sonra doğacak olan Aykırıların'da geleceğini etkileyecek. Evet Elzem Akay, senin gelişin Araf'ta birçok şey değiştirdi." Duyduklarımdan sonra belki de ilk kez gerçek anlamda kendimle gurur duyduğumu hissettim. Geldiğimden beri benden sonra Araf'ta hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylüyordum ve şimdi görüyorum ki bir şeyleri değiştirmeyi başarmıştım. Oyunbazların çağını

yeniden başlatmışım ve Aykırı doğanlar artık korku içinde gizlenerek yaşamayacaktı.

Aslında buraya gelme amacım buydu değil mi? Bu yozlaşmış topraklarda halkıma ve benden sonra doğacak olan yeni nesillere huzur vermek.

Evet, ben Elzem Akay, ölümler şehrine karşı zafer kazanmayı başarmışım.

"Sana bunları neden anlattım biliyor musun?" İç çekerek havadaki rüzgar esintisini kokladı. "Oğlum için. Savcı şimdiye kadar savaşlardan hep kaçındı, fakat sen Oyunbazların safında yer alırsan o da kendi klanının yanında olacaktır."

"Ona zarar vermemden mi endişe ediyorsunuz? Bana karşı savaşmak zorunda değil."

"Sana karşı olmak için karşında olmayacaktır. Oğlumu tanıyorum senin güvende olman için bu savaşın içinde yer alacaktır. Savcı gibi biri için kendi klanında ki birine zarar vermek hiç kolay olmayacaktır. Sana duyduğu derin sevgi kendi ilkelerini ezip geçmesini sağlarsa en büyük zararı sen ona vermiş olursun. Hiç onaylamasam da seni sevmiş bulundu ve aranızdaki bu şeyi kendi hırsların için tüketme. Şimdi kararını ver evlat," dedi benden uzaklaşarak. "Asıl istediğin güç mü yoksa onunla birlikte huzur mu? İyi düşün ve bunun kararını ver." Geri dönme vakti gelmiş olmalı ki atlara doğru yürüyünce arkasından öylece bakıyordum. Gerçekte asıl istediğim neydi benim? İktidar mı yoksa Savcı mı? Geri döndüğümde insanlar arkamdan nasıl bahsetmeliydi? Teşekkür ederek mi yoksa küfrederek mi?

Cihangir Gevher'i aklımı karıştırmayı başarmıştı!

Birlikte kaleye döndüğümüzde düğünden dolayı oluşan kalabalık gittikçe daha çok dağılıyordu. Üç gündür aynı kıyafetin içinde olduğum için doğrudan İtir'in odasına girdim. Doğru düzgün giyeceğim bir elbise olmadığı için bende onun dar pantolonlarından birini giydim. Omuzları açık beyaz gömleğin üzerine taktığım siyah korse yakışmıştı. Saçlarımı at kuyruğu yaptım ve İtir'in çizmelerinden birini giydim. Çantamı yeniden takarak kardeşimin odasından çıkmışım. Gözlerim koridorda bizim çocuklardan birini ararken bir hizmetçi bana yaklaştı. "Afra Hanım bu pusulayı size gönderdi efendim," deyip elime bir mektup tutuşturdu ve gitti. Aynı kalenin içindeyken Afra bana neden bir mektup göndersin ki?

"Elzem!" Merdivenlerden çıkan Üç Silahşörler hızlıca yanıma geldi. "Afra'yı gördün mü?" Gediz'in telaşlı sesine başımı hayır anlamında salladım. "Neler oluyor?" Ellerini sinirli bir şekilde saçlarından geçirirken

fazla endişeli görünüyordu. "Casuslarımız az önce babama haber göndermişler. Keng kralı kalesinde uğradığı bir suikastten dolayı öldürülmüş! Onu öldüren en sadık komutanlarından biri! Bunun arkasında Afra olabilir!" diye bağırdığında afallayarak gözlerimi irice açtım. Kral Hazer öldürüldü mü? Kahretsin, tabii ya! Şimdi herkesin Afra'nın çok iyi görüldüğünü neden söylediğini anlıyorum. Düğün iptal edilince Afra onun sadık adamlarından birini kralı öldürmesi için telkin etmişti! Kralın onun yerine beni kraliçesi yapmasından endişe duydu ve böyle bir yola başvurdu! Neyse ki arada bir de olsa aklını kullanmayı başarıyormuş çünkü kralın ölümü Araf'ta olsaydı iki şehir birbirine girerdi. Kral kendi şehrinde ölmüştü ve onu öldüren katil de onlardan biriydi. Bu yüzden yaşanan ölümden dolayı Araf halkı sorunlu tutulamazdı. Neyse ki Afra bütün bunları düşünmeyi başarmıştı. Yine de bu kral Hazer'i öldürtmesini haklı çıkarmıyordu!

Bu ölüm haberine mutlu olamıyorum, çünkü krala bunu yapan bana neler yapardı.

"Peki Günişığı'nın nerede olduğunu biliyor musun?" Asil'e başımı olumsuz anlamda salladığımda, "İtir'da yok," dedi Hafız. "Meliz ve Avcı arkadaşlarıyla gelen gözlüklü kadın da kayıplarda. Bugün Mara'yı gördüğümü de hatırlamıyorum." Ne demek yok? Hepsi birden mi ortadan kayboldu?

Yine burada ne haltlar dönüyordu!

"Mektup!" Aklıma Afra'nın bana gönderdiği pusula gelince hemen açarak onlara gösterdim. "Az önce bir hizmetçi verdi. Afra'nın gönderdiğini söyledi." Dördümüz hızlıca mektubun üzerine eğildik ve okumaya başladık.

"Seni nehir kenarında bekliyorum... Afra." Pusulada yazanlar sadece bunlardan ibaretti. Ne eksik ne de fazla, sadece bunlar yazıyordu.

"Ben onunla görüşmeye gidiyorum belki bir şeyler biliyordur. Siz de kızları aramaya devam edin," deyip hızlıca merdivenleri inmeye başladım.

Umarım kızların kaybolmasıyla bir ilgisi yoktur!

Atımı bir ağaca bağladığım esnada bana yolu gösteren uşak geri kaleye dönmüştü. Elümhan'da ki nehirin nerede olduğunu bilmediğim için bana eşlik etmişti. Tarif ettiği şekilde düz yürürken suyun şırıltılı sesini duyabiliyordum. Yaklaştıkça korkunç bir büyüün enerjisini daha yoğun hissediyordum. Öylesine güçlü bir büyüydü ki, bu uzaklıkta bile onu solumak beni rahatsız ediyordu. Sadece bu da değil kızların da ruhlarını

soluyordum. Evet, hepsi buradaydı. Daha önce Aker'in benim için yaptığı frizbi bıçağı çantamdan çıkartıp pantolonumun kemerine taktım. İşin içinde Afra varsa mutlaka bir tuzak olmalıydı. "Demiştım içimden kötü bir his var diye." Neden böyle garip hissediyorum? Bugün çok kötü şeyler olacaktı, değil mi? Biliyorum çok tuhaf ama sanki kendi ayaklarımla kabusu gider gibiyim. Bilmiyorum ama böyle garip bir duygu sarmıştı etrafımı.

Yeni dönmüşken bu kadar erken bir son olamazdı, değil mi?

Ayaklarımda oluşan ısı inilti sesleri çıkarmamı sağladı. Evet, kırmızı alarm! Hayatım tehlikede olduğunda ayak tabanlarım yanardı ve şimdi ateşin üzerinde yürür gibi canımı yakıyordu. Çizmeleri çıkartıp kenara koydum ve bastığım yere dikkat ederek yola devam ettim. Ağaçların arasından çıkıp açık alana girdiğimde gördüğüm ilk kişi Afra olmuştu. Bana sırtı dönük bir şekilde akıp giden suyu izliyordu. Daha sonra kızları gördüm. Kalkanları ve Meliz ile Soya'yı. Hepsi belli aralıklarla durmuş bir çember oluşturmuştu. Beni ilk fark eden Mara olmuştu. Geleceğimi bekliyor olmalı ki şaşırmadı ancak beni gördüğü için mutlu da olmamıştı. "Git!" diye bağırdı. "Elzem ne olur hemen git!" Nemli mavi gözleri bana yalvarıyordu. "Bunu gördüm Elzem, sen Ölüler Diyarındayken bunu gördüm ve ikinizden biri ölüyordu!" Yalvararak bana bağırdı. Ben ve Afra ile ilgili bir gelecek mi görmüştü? Kâhinlerin gördüğü şeyler de yüzde elli yanılğı payı vardı. Tam tersi de olabilirdi değil mi?

Ben hâlâ hepimizin neden buraya toplandığını anlamaya çalışıyorum.

"Neden hepiniz orada duruyorsunuz?"

"Telkin edildik!" Itır bağırarak onlara sırtı dönük olan Afra'yı gösterdi. "Bu şirret kadın bize kıpırdamayın dedi ve çok istediğimiz hâlde onun sözlerinin dışına çıkamıyoruz!" Sanırım şimdi neden kukla gibi hiç kımıldamadan çember oluşturdıklarını anlıyorum.

"Merhaba İblis." Gülerek onlara doğru yürümeye devam ettim. "Görüyorum ki hâlâ başını belaya sokmayı beceriyorsun."

"Bizi neyle telkin ettiğini bilmiyorsun aptal!" Gözleri dolarak bana bağırdı. "Üç Kalkan, Soya ve bana karşı hiç şansın yok! Hemen uzaklaş buradan!" Ne? Bana zarar vermeleri için onları mı telkin etmişti? "Bu arada," deyip gözlerini kaçırdı. "Belki bir daha bunları söylemek için fırsatım olmaz, o yüzden iyi dinle. Hücrede sana saldırması için Yıkım'a halüsinasyon gösteren bendim. Aynı şekilde sana zarar vermek için Suzan'ın hayalini gösterip seni ormana çekmeye çalışan kişi de bendim. Kendini ne kadar geliştirdiğini öğrenmek istedim ve sen kulübenin önündeyken birini

bulup sana ok atmasını da ben sağladım." Hiç şaşırmadım çünkü zaten onun yaptığıı ta o zamanlar da tahmin ediyordum. İyi halt etmiş ne diyeyim.

"Sen şimdi niye bana günah çıkartıyorsun İblis?"

"Ne günahı Elzem? Belki bir daha görüşemeyiz diye gizli kalan güzel anılarımızı anlatıyorum." Bu kadının güzellik anlayışı beni benden alıyordu.

Kendimi tutamayıp somurtan kadına güldüm. "Neden saçmalamayı bırakıp ben gidince sizlere ne olacağını anlatmıyorsun?"

"Hepsini öldüreceğim," dedi Soya. "Öldürmek istediğim tek kişi Afra, ama gidersen kızların hepsini kendi rızam dışında öldüreceğim." Evet, çok iyi gidiyoruz.

"Peki ben Afra'yı öldürürsem ne olur?"

"Bizler üzerindeki etkisi kalkar," dedi Doğa. "Ama bu imkansız Elzem çünkü bunun için önce bizi geçmen gerekiyor. Ah tanrım bu günün sonunda neden bir daha Asil'i görmeyecekmişim gibi hissediyorum?" Ne yazık ki yine ağlamaya başladı.

Evet, sanırım büyük gün gelip çatmıştı. Kızları tek parça halinde bu tuzaktan kurtarmalıyım. Fakat her biri şu anda rakibim konumundayken bu hiç kolay olmayacaktı. Afra bana doğru dönüp tebessüm ederek kızların oluşturduğu çemberin içine girdi. "Neden yaklaşıyorsun Elzem? Korkuyor olamazsın değil mi?" Kendim için hayır, kızlar için evet.

"Senden mi?" Gülerek çemberin dışında durup resmiyeti bir kenara attım. "Beni korkutan çok az şey vardır ve sen içlerinden yer almıyorsun." Kızların oluşturduğu halkadan hiç iyi şeyler solumuyorum. Büyü olduğu kesin ancak göremediğime göre açıkta olan bir büyü değildi.

"Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

"Bazı tahminlerim var. Keng kralını öldürtmen ile aynı sebepten dolayı olabilir mi? İptal olan saçma bir düşün?"

Gülerek başını iki yana salladı. "Onu Savcı için öldürdüm. Seni elde etmek için er veya geç Savcı'yı öldürtmeye kalkışacaktı." En azından kardeşlerine olan sevgisi yalan değildi.

"Peki benden ne istiyorsun Afra?" Sıkılmış gibi nefesimi vererek gözlerine baktım. "Bu oyunun amacı ne?"

"İşte tam da bu yüzden senden nefret ediyorum," dedi bana bakmaya devam ederek. "Kendi ailem bile gözlerime bakmaya korkarken sen bunu yaparken çekinmiyorsun. Ben de bir zamanlar senin gibiydim cüretkar ve sevmeyi bilen. Peki şu anda geldiğim nokta nedir?" Aslında takastan dolayı benden nefret etmiyordu değil mi? İkimiz de Aykırı olmamıza rağmen Afra

Ölüler Diyarında yirmi dört yıl kalırken ben sadece altı ayda kendimi kurtarmıştım. Onun sevdiği adam Aykırı olduğunu öğrendiğinde ona ihanet ederken, Savcı beni korumak için sırrımı saklamıştı. Aykırı olduğu için yıllarca tüm liderlerden kaçmışken, ben kendi ölümümü planlamış hepsini aptal yerine koymuştum. Afra dönüşünü Keng kralının arkasına saklanarak duyururken, ben koskoca bir klanı dirilterek duyurmuştum. Keng kralını evliliğe ikna etmek için uğraşmışken ben doğrudan kralı peşinden koşturmuştum. Afra bu yüzden benden nefret ediyordu çünkü onun çok isteyip de başaramadığı her şeyi ben başarmıştım. Bana olan kıskançlığı nefrete dönüşüyordu.

"Senin hakkında yeterince bilgi edindim Elzem." Küçümsercesine baştan ayağa beni süzdü. "Bedenimi almak için kendi bedeninden çıktığın an beden ölür. Bunun bilincinde olarak hareket etmelisin." Kısa bir duraksamadan sonra yeniden devam etti. "İkimiz de Aykırıyız, ama benim uğraşarak yapamadığım her şeyi sen hiç emek vermeden sahip oldun!" Emek vermediğimi de kim söylemiş? Hayatımda olan hiçbir şey kolay ve emek verilmeden olmadı.

"Ne yani bütün bu saçmalığın sebebi kıskançlık mı?" İtır put gibi dururken kaşlarını bile çatamıyordu. "Evet, imkansız oldurmak gibi kötü bir alışkanlığı var Elzem'in, ama onun da zorlandığı birçok konu vardı. Tanrı aşkına ben neden bu kadar sakın konuşuyorum? Oysaki içten içe çıldırıyorum." Telkin edildiği için Afra izin vermediği sürece bazı şeyleri yapamazdı.

"Belki de asıl zorluğu görmemiştir henüz." Bunları söyleyen Afra... Eliyle tam karşısını gösterdi. "Neden yaklaşıyorsun?"

Üzülmüş gibi yaptım. "Bağışla, davetini reddetmek zorunda kalacağım." Bile bile onun tuzağına düşecek değilim.

"Korktuğunu bu kadar belli etmemelisin Elzem. Belki de senin hakkında duyduğum tüm o söylentiler sadece söylentiden ibarettir. Belki de cesaretin çok kolay kırılıyordur."

"Benim hakkımda çok fazla söylenti var, lakin kimse aptal olduğumu iddia etmemiştir. Sen neden benim yanıma gelmiyorsun. Ah tanrım korktuğum için yanına gelmediğimi sanma." Dudaklarımı büzdüm. "Ama kimsenin ayağına gidemiyorum. Bilemedim ki şimdi ne yapsak? Sen mi bana gelsen?" Aklınca beni kışkırtıp oyuna getirecekti. Böyle çocukça aptal cesaretlerim hiç olmamıştır.

"Sanırım seni bu konuda ikna etmeliyim." Tebessüm ederek İtir'a döndü. "Neden belindeki o kılıcı alıp kalbine geçirmiyorsun? Hadi yap bunu." İtir'in eli anında kılıcını kavrayınca gözlerini irice açtı. "Bunu yapmayacağım..." demişti ki, kılıcı kaldırıp göğsünün hizasına dengeledi. Bedeni ondan bağımsız Afra'nın isteklerine itaat ediyordu. Kılıcı yukarı kaldırıp göğsüne doğru çekeceği esnada, "Dur!" diye bağırıp hiç düşünmeden kızların oluşturduğu çemberin içine aceleyle girdim. Lânet olsun!

Afra, İtir'ı durdurunca sevinecek hâlde değildim çünkü çemberin içine girdiğim an, toprağı delip çıkan kalın kökler ayaklarıma dolandı. "Bu da ne?" Ayaklarımı kurtarmaya çalıştım fakat tıpkı bir sarmaşık gibi bacaklarıma dolanan kökler beni aşağıya çekti. Dizlerimin üzerine düşünce kemerimdeki frizbi bıçağını çıkarıp siyah köklere doğru savurdum. Ben onları kestikçe ikiye bölünüyorlardı ve içinde zift gibi yapışkan bir sıvı akıyordu. Asıl korkutucu olan ise hücre gibi bölünen kökler, koptukları yerden uzuyor ve çoğalarak bana saldırıyordu. Belimden aşağısı köklerin hükmü altına girmişken, çırpınışlarım kendimi onlardan kurtarmam için yeterli değildi. "Bu ne çeşit bir büyü!" diye bağırdım. Evet, bunlar normal kökler değildi çünkü bir büyü'nün şekil bulmuş haliyle cebelleşiyordum! Onları kesmek için harekete geçtikçe kalın köklerden hışırtılı tiz sesler çıkıyordu ve daha hırslı şekilde beni sıkıştırıyordu.

"Başlayın artık!" Afra'nın sesini duyunca nefes nefese başımı kaldırdım. Kökler beni onların tam ortasına doğru savurunca, yuvarlanarak düştüm. Ellerimi yere bastırıp kalkacağım esnada yine ayak bileğime dolanan lanet kökler beni yerime çivilemişti! Onları parçamalaktan yapış yapış olan ellerimi yere bastırarak güçlkle oturdum. Kahretsin, bu şeyler sürekli toprağı delip beni sarıyordu! Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü ayağa kalkmama izin vermiyordu. Afra dahil tüm kızlar el ele tutuşarak etrafımda etten bir çember oluşturmuştu. Hepsi aynı anda gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldanınca işte şimdi gerçek anlamda korkmaya başlamıştım.

Umarım bir ritüele kurban olarak verilmiyordumdur.

Aynı anda gittikçe daha yüksek sesle büyü sözlerini söyleyen grubun hangi büyü'yü yaptığını anlamaya çalıştım. Hangi dilden konuşuyorlardı? Söyledikleri şey benim daha önce hiç duymadığım bir büyü'nün garip sözleriydi. Baharın ortasında olmamıza rağmen güneşin önüne geçen bulutlar gökyüzünde oluşmaya başlamıştı. Şimşekler çıkartarak çoğalan bulutlar büyük bir fırtınanın habercisi gibilerdi. Çıkan rüzgar saçlarımız ve

kıyafetlerimizi uçuşturuyordu. Ağaçların ince dalları salınıp içinde sakladıkları kuşların uçarak kaçmasını sağlıyordu. Yerdeki yapraklar havalanıp etrafımızda uçuşarak daire çizmeye başlayınca, el ele tutuşan kızların bileklerini gördüm. Ne çeşit bir büyü yaptıklarını bilmiyorum, fakat yerdeki sarmaşıklar onlara doğru uzanıp bileklerini birbirine bağlamıştı. Hepsi gözleri kapalı hararetle bir şekilde aynı sözleri tekrarlıyorlardı. Hangi dil bu?

"Tapınak Kâhinlerin yasaklı büyü de kullandıkları bir dil." Aklımdan geçenleri anlamış gibi konuşan kadına afallayarak baktım. Soya usulca gözlerini açtı ve Itır ile Doğa'nın ellerini tutan ellerini gösterdi. "Beni şu sarmaşıklardan kurtarabilir misin?" Gözleriyle hâlâ büyü yapanları gösterdi. "Merak etme hepsi şu anda transa girdi. Büyü bitene kadar bizi duyamazlar."

"Sen de telkin edilmemiş miydin?"

Güldü. "Telkin edilmem için Afra'nın doğrudan gözlerime bakması gerekmiyor mu?" Ve bunu yapan kişi hemen taşla dönüşürdü. Soya'nın kan kırmızısı gözlerine bakan kişi uzun süre yaşayamazdı. Afra hâlâ yaşıyordu çünkü aslında Soya'nın gözlerine bakmamıştı. Lensler Afra'yı Soya'dan kurtarmıştı. Soya aslında neler olacağını görmek için telkin edilmiş gibi rol yapmıştı, değil mi?

Belimden aşağısı köklerin gazabına uğramıştı fakat bu şeyler hareket etmeyi bıraktığım için üst kısmıma tırmanmayı bırakmıştı. Kolumu kaldırıp yuvarlak bıçağımı Doğa ve Soya'nın arasına fırlattım. Frizbi bıçak onların ellerini birleştiren kökleri keserek hemen arkalarında olan ağaca çarptı. Daireler çizen bıçak ağaca çarpıp tekrar bana ulaşınca, bu seferde Itır ile birleşen eline doğru bıçağı savurdum. Tekrar ağaca çarparak bana gelen bıçağı yakaladığımda Soya hemen öne atıldı. Kökler ondan kalan boşluğu kapatmak için Itır ve Doğa'nın elini birleştirmişti. Yanımda diz çöken Soya, beni saran siyah kökleri gösterdi. "Bunun adı ruh kapanı kökü. Kızlar büyü yaptıkcâ daha da güçlenecek ve ruhları çağırarak. Şu anda görünen şekli en masum olanı. İlk evresinde olduğu için bebek konumunda diyebiliriz fakat dakikalar içinde bir yetişkin olacak." Şu ana kadar bacaklarımı sarması dışında herhangi bir pürüz çıkmamıştı, lakin birazdan neler olurdu kestiremiyorum.

"Ruh kapanı tam olarak nasıl bir şey?" Eliyle gökyüzündeki ürkütücü bulutları gösterdi. "Başlıyor," deyip derin nefes aldı. "Ruh kapanı her boyuttaki ruhları çağırır. Kapanın içinde kaç kişi varsa o sayıda yaratık veya

ruh, kapanın içine çekilir. Bizleri öldürürlerse özgür kalıp kapandan kurtulurlar. Birazdan hepimizin gücüne eşdeğer bir şeyler buraya gelecek ve korkarım ki en çok zorlanan ikimiz olacağız." Çünkü şu anda burada en güçlü ikimizdik ve rakiplerimiz de bir hayli bizi zorlayacaktı. Biz hayatımız için savaşırken onlar özgürlükleri için savaşacaktı. Vay canına bu oldukça ilginç olacaktı.

"Peki Afra? Onun için de birileri gelecek mi?"

"Evet," diyerek beni onayladı. "Ruh kapanı birnevi gönüllü intihar demektir. Kapanın içindeki herkes için birileri mutlaka gelir. Son olanlardan sonra Afra herkese senden daha iyi olduğunu kanıtlamak istiyor. Sen rakibine yenilirsen ve o, kendi rakibini alt ederse bunu kanıtlamış olur." Bu kıskançlıktan da öte hastalıklı bir duyguydu. Oldukça tehlikeli ve aptalca bir plandı çünkü bu işin sonunda onun da kaybetme ihtimali vardı.

"Peki gelecek olan rakipler hangi boyutlardan gelecek?"

"Seni yenecek kişi hangi boyuttaysa rakibin oradan çıkar gelir. Cehennemden, Ölümler Diyarından, sanrı veya yaratıklardan." Bakalım ne tür bir yaratık benim için gelecekti.

Gök yarılıp yer titrerken kızlar daha yüksek sesle bağırmaya başladı. "Söyledikleri şeyi bana çevirir misin?" dediğimde Soya başını salladı. **"Meydan okuyorum tüm ruhlara. Özgürlük vadediyorum tanrıların kölelerine. Çağırma cevap verin bu bir zorlama değil gönüllü intihar! Açılsın tüm kapılar, kulak verin ölümün çağrısına! Sönsün güneş, yıkılsın ay ve hayat bulsun sevgiden doğan nefret! Ben, biz, onlar, yıkılsın bugün zihinlerdeki tüm oyunlar. Işık, karanlık, bilge, iblis, taşısın her bir ruh içindeki cehennemi. Özgürlük vadediyorum tanrıların kölelerine! Çağırma cevap verin bu bir zorlama değil gönüllü intihar! Açılsın tüm kapılar kulak verin ölümün çağrısına!"** Kahretsin, bu gerçekten de hepimizi kapsayan yasaklı büyülerden biriydi. Doğrudan karşıma çıkmak yerine Afra'nın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum!

"Elzem!" Hemen arkamda duyduğum seslerle sesin geldiği yöne döndüm. Süratle bu tarafa doğru gelen atlılardan oluşan kalabalık bir grup gördüm. Savcı ve Sıraç en önde atını koştururken, onları takip edenler Avcılar ve Üç Silahşörlerdi. Sadece bu kadarı da değil çünkü gelenlerin içinde Aybars, Dehliz ve Kırım'da vardı. Hepsi bu mu? Hayır! Savcı'nın iki annesi, Cihangir ve diğer liderler de bu tarafa doğru geliyordu. Kalkanların bir anda ortadan kaybolması yeterince şüpheli bir durumdu. Tabii Afra'dan

bana gelen pusula da bir o kadar dikkat çekiyordu. Üç Silahşörler buluşma yerimizi bildiği için diğerlerine haber vermiş olmalı.

Hepsi atlardan atlayıp bu tarafa doğru koşturdu ve Asil, "Günüşığı!" deyip Doğa'nın yanına gideceği esnada, Doğa'nın kadın lideri Mihrimah onu durdurdu. "Kızların etrafında kalkan örülü içeri giremezsin." Ama ben girdim çünkü Afra, Doğa'ya zorla yaptırdığı kalkana sadece benim içeri girmeme izin vermişti.

"Bu saçmalık da ne oluyor Afra?" Savcı kaşlarını çatarak bağırdı. "Her ne planlıyorsan derhal durdur şunu!" Benim hayatım pahasına geri getirdiği kardeşinin gerçek yüzüyle birazdan tanışacaktı.

"Bizleri duyamazlar." Gazi eliyle gökyüzünde bulutların oluşturduğu girdabı gösterdi. "Ruh kapanı! Büyü çoktan başlamış ve davet edilen ruhlar yola çıkmış!" Şiddetli bir yağmur başlamışken dakikalar içinde burada olacaklardı.

"Siz kalkanı kıramaz mısınız?" Savcı'nın telaşlı sorusuna Mihrimah başını hayır anlamında salladı. "Bir Işıktan Gelen'in açtığı kalkanı bir diğeri kıramaz. Doğa'nın en az Elzem kadar yoğun bir enerjisi var kimse onun kalkanını kıramaz. Aynı zamanda güçlerimiz kalkandan dolayı içerideki kızlara ulaşamaz." Bu da demek oluyordu ki dışarıdan hiçbir şekilde olacıklara müdahale edemezlerdi. Kızlar birazdan büyüü tamamlayacak ve tıpkı benim gibi onlar da kendi rakipleriyle tanışacak. Fakat biz içeride ölüm kalım savaşı verirken dışarıdan bizim için hiçbir yardım gelmeyecekti. Ne yazık ki her biri şu anda seyirci konumundaydı.

Afra'nın onları duymadığını bildiği hâlde Cihangir bağırdı. "Benim topraklarımdasın ve kapanın içindeki herkes benim konuğum. Biri bile senin yüzünden zarar görürse senin infazını bu sefer bizzat kendim yaparım!" Evet, yapardı çünkü Cihangir sözünün eri ve haksızlığa asla tahammül edemeyen adil bir yöneticiydi.

Afra'ya baktıkça Gediz'in gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı oluşuyordu. Ablasının böyle bir şeye kalkışacağını beklemediği çok açıktı. Sıraç üst üste yumruklarını kalkana geçirdi lakin kalkanı kıramadığı gibi elinin üstü yanmıştı. "Elzem!" Bağırarak bana sesini duyurmaya çalıştı. "Her ne olursa olsun İtır ile birlikte oradan çıkmalısınız!" Bende bunu istiyorum ama bedenime dolanan bu kökler hareket etmeme izin vermiyordu.

Savcı ile göz göze geldiğimizde aynı anda yutkunmuştuk. Kim içindi bu korkusu? Afra için mi yoksa benim için mi? Ela hareleri endişe içinde

bakarken büyük bir yol ayrımında olduğunu görüyorum. Kız kardeşi ve sevdiği kadın arasında gidip geliyordu. Her ikisini canından çok severken bugün ikisinden birini kaybedeceğinin bilincindeydi. "Geliyorlar!" Hafız'ın sesini duyunca başımı usulca yukarı kaldırdım ve gökyüzünde açılan portalın içinden çıkan karaltıları gördüm. Hepsi ışık hızıyla içinde bulunduğum kapana doğru süzülüyordu.

Evet, geliyorlardı...

MUTLAKA OKU BU KISMI! ÖNEMLİ!

Arkadaşlar kurgumuzun yakında final olacağını buradan sizlere duyurmak istedim. Biliyorum daha önce birçok kez daha işlenecek çok konusu olduğunu hatta belki ikinci seri kitabı geleceğini söylemiştim. Fakat geçenlerde bir şey fark ettim; aslında kurgunun sonlarına geldiğimi, lakin farkında olmadan yeni senaryolar yazarak kurguyu uzattığımı.

Normalde kafamdaki kurguda Elzem, Ölüler Diyarına gidene kadar tüm o süreci yazmak vardı ve yaptım da. Elzem döndüğünde ise birkaç bölüm sonra final olacaktı ve Elzem döndü. Kurgunun kemik sistemi Elzem'in Ölüler Diyarına gitmemek için verdiği mücadeleyi anlatmaktı. Lakin ben asıl kurgudan gittikçe uzaklaşmaya başladığımı fark ettim. Yeni senaryolar eklemeye başladım ve emin olun bunlar hikâyeyi hiç bitmeyen bir öykü hâline getirirdi.

Artık yavaş yavaş final hazırlıkları yapmaya başladığımı bilmenizi isterim.

Biliyorum diğer karakterlerin aşk hayatını okumak istiyorsunuz, lakin MÖK şu ana kadar yazdığım en kalabalık kadrodan oluşan bir hikaye. Bazı kesim Doğa ve Asil diyor, bazıları ise Mara ve Dehliz, Meliz ve Kırım, Itır ve Gediz, Savcı ve Elzem diyerek uzayıp gidiyor. Emin olun her birinin aşk hayatını tamamlamaya çalışsam her biri için farklı bir kitap çıkar. Ben zaten Asil ve Doğa arasında bir ilişki başlattım, Meliz ve Kırım'ın birbirinden hoşlandığını yansıttım, Mara'nın gördüğü gelecek vasıtasıyla ileride Dehliz ile evleneceğinin mesajını verdim. Itır ve Gediz ise başından beri bir belirsizlik içindeydi. Kısacası çoğu karakterin ilişkileri hakkında küçük ipuçları vererek ileride ne olacağının sinyallerini verdim. O yüzden çoğu şey

yine sizin hayal gücünüze kalacak. Benim bundan sonra yapacağım şey kurguyu toparlayıp final yapmak.

Fakat bu değil ki alelacele bir final yapacağım. Hayır, hikayemize yakışan bir final olacak ve tüm sır perdesi aralandıktan sonra final olacak. Bu süreçte sevdiğiniz karakterlere daha çok yer vereceğim.

Arkadaşlar MÖK başından beri hep uzun bölümlerden oluşan bir kurgu oldu. Emin olun şu anda bile normal bir kitaptan kaç tane çıkar tahmin edemiyorum. Eğer biraz daha uzatırsam kaç kitaba denk bir kurgu olduğunu artık hesaplayamam. İkinci bir serisi gelirse garanti on kitaba denk gelirdi artık. Bölümler parça parça geldiği için size kısa gelebilir lakin şu zamana kadar yazdığım en uzun kurgu.

Çoğu kişi Asil ve Doğa için de bir kitap yazmamı istiyor, fakat yapamam çünkü o da bu kurgunun devam serisi olurdu. İleride belki kitaplaştırmayı düşündüğümde on veya daha fazla kitaptan oluşan bir seri çıkarmak istemiyorum. Kitabı sevenler bu final kararının çok erken olduğunu düşünebilir, ama aslında yerinde bir karar.

Artık final hazırlıkları yapılmalıydı ki, yarım kalan kurgum olan Fısıltı'ya başlayayım.

Geriye yazılmayan neler mi kaldı?

Elzem'in geçmişine olan son bir yolculuk.

Ammamet'in sırrı.

Ve Dehliz'in laneti.

Bütün bunları yazdıktan sonra final yapacağım.

ŞİMDİ BÖLÜM HAKKINDAKİ SORULAR!

Keng kralı zaten kurgumuzda konuk oyuncu gibi bir şeydi ve bu bölümde de ölerək kurgudan çıktı. Sırf Elzem'e ilgisi var diye Afra'nın onu öldürteceğini tahmin ediyor muydunuz?

Afra ve Elzem arasındaki savaşın biraz daha uzamasını beklediğinizi biliyorum. Lakin burada okuduğunuz tek bir bölüm normal bir kitabın 15 sayfasını geçtiğinizi bilerseniz aslında uzun bile sürdüğünü anlarsınız. Afra'nın ortaya çıktığı ilk günden bu yana normal bir kitapta en az iki yüze yakın sayfayı okudunuz aslında. Yani düşündüğünüz gibi aslında bu karşılaşma için erken değil.

Peki kızlar kalkanın içinde kendilerini korumayı başarırlar mı dersiniz?

Rakipleri kimler olur, var mı bir tahmininiz?

Çoğu kişi panoda Afra'nın telkinini merak etmiş. şöyle anlatayım Afra insanları bir şekilde hipnoz ediyor. Beyinlerine belli komutlar yerleştiriyor ve kurbanları rahat gibi davransa da onun komutlarının dışına çıkamıyorlar.

Son bir şey; Instagramı olanlar beni oradan da takip edebilir mi lütfen? Oradaki hesabımı daha yeni açtığım için henüz yeterli takipçim yok ve bu benim orada link paylaşmama engel oluyor. Örneğin geçen gün Sportify'de ki şarkı listelerimin linkini sizlerle paylaşmak istedim, lakin on bin takipçiye ulaşamadığım için buna izin vermedi. ♀

Oradaki ismim de maral_atmaca olduğu için kolay bulursunuz. Zaten Wattpad profilimde de Instagram hesabımın linki var, bulamayanlar oradan bakabilir. Hadi ama burada ki takipilerimin yarısı orada olsa link paylaşma sorunun ortadan kalkmıştı şimdiye.

♀

Aslında sınır çoktan geçilmişti ama arşamba günü başıma gelen bazı talihsizlikler yüzünden bölümü anca şimdi atabildim. Gece amaşır makinesinin borusu patladığı için evi su bastı. Sabah yarı uykulu çıplak ayaklarla yataktan indiğimde şıp diye buz gibi suyun içinde kendimi bulmak nasıl hissettirdi anlatamam. Sabaha kadar süren su sızıntısı yüzünden evdeki her oda su altında kalmıştı. Kaç gündür evi eski düzenine getirmeye çalışıyorum fakat hâlâ kurutmam gereken çok şey var. Neyse televizyonda görünce hep nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum artık öğrenmiş oldum.

Aynı günün öğlen saatlerinde bir yakınımın ameliyat olduğunu öğrendim ve çok sevdiğim biri. Allah'a şükürler olsun ki şimdi daha iyi.

Aynı kahrolası arşamba gününde bulaşık makinem bozuldu. Çamaşır makinesinin zaten borusu patlamıştı. Ve ben onları daha geçen yıl almıştım. Allah'tan buzdolabında bir sorun yok. Gerçi tesisatılar evdeki tüm hasarlı ürünleri tamir ettiler, ama bu arşamba gününü uğursuz gün olarak ilan etmeme engel değil. şaka gibi bir gündü. Tek bir günde başıma gelmeyen kalmadı! Hatırladığı hâlâ isyan ediyorum ama çıldırmamak elde değil.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(49) Geçmişin Enkazı.

Bazı şeyleri hayatımda istemediğim hâlde onlardan bir türlü kurtulamıyordum. Hayatımda öyle bir yer edinmişler ki, kovsam bile gitmiyorlardı. Belki de yüzleşmek yerine onlardan kaçtığım içindir. Peki bu yüzleşmeyi herkesin içinde yaşayacak cesaretim var mıydı? Buradaki herkesin karanlık geçmişi bilmesini istiyor muydum? Hayır, istemiyorum fakat sona gelmişken seçim şansım yoktu. Artık kaçmak gibi bir lüksüm yoktu. Ona bakarken kaçmanın mümkün olmadığını görüyorum. Ah Suzan Hanım, ah... Geçmişimin katili ve geleceğimin enkazı. Ne o unutabilirdi yaşadıklarını ne de ben unutturabilirdim ellerimdeki kanı. Evet, Itır için gelen ruh anneannemden başkası değildi. Ruh kapanının içinde kardeşim Itır, yakın arkadaşım Doğa varken, kapanın dışında erkek kardeşlerim ve Savcı vardı. Hepsi birazdan katil olduğumu öğrenecekti. Bundan nasıl kaçabilirdim ki? Hiçbir sır uzun süre gizemini koruyamazken aslında çok bile dayanmıştım. Benden intikam almaya kararlıydı ve korkarım ki bunu Itır'ı öldürerek yapmak istiyordu. Itır'ı öldürüp özgür kalacaktı ve kalan tüm hayatımı cehenneme çevirecekti. Gelen tüm ruhlar, ruh kapanı tarafından çağrıldığı için buradaki herkes onları görüyordu. Zaten sırf bu yüzden anneannem ile olan ilişkimizin gerçek yüzünü bilmeyen herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu. Birbirimizi o kadar çok severken onun neden kardeşime rakip olarak geldiğini sorguluyorlardı.

"Anneanne?" Yavuz afallayarak kalkana yaklaştı. "Neden Itır'ın rakibi sensin?" Çünkü Itır'dan nefret ediyordu.

Gözlerini benden ayırmayan kadın gülümsedi. "Neden bunu Elzem'e sormuyorsun? Bakalım verecek güzel bir cevabı var mı?" İlk darbe psikolojik şiddet. Evet, çok iyi gidiyordu.

"Elzem?" dedi Sıraç. "Neler oluyor?"

"Verecek bir cevabım yok Sıraç." Abime dönerek kaşlarını yukarı kaldırdım. "Bu sorunun muhatabı olduğumu sanmıyorum çünkü o, benim değil Itır'ın rakibi." Ne şimdi ne de birazdan öğrenecekleri konusunda beni yargılayamazlar. Bizi bu kadının hasta ellerine bırakarak onlar da en az anneannem kadar suçluydu.

Kızlar nihayet ritüeli bitirdiği için hepsi kendi rakibine şaşkınlık içinde bakıyordu. "Anneanne?" Itır tam da ondan beklediğim gibi korkusuzca kendi rakibine gülümsedi. "Yeniden karşılaşmayı sabırsızlıkla bekliyordum." Koskoca mazinin kini vardı üzerinde. Benim aksime ondan hiç korkmamıştı.

"Bu kadın kim?" Mara afallayarak kendi rakibini gösterdi. "Daha önce onu gördüğümü hatırlamıyorum." Asıl şaşırtıcı olan neydi biliyor musunuz? Rakibi ile olan fiziksel benzerliği. Evet, aynı kıvıllı saç ve aynı mavı göz. Tek fark kadının daha sert hatları vardı ve yüzü daha uzundu. Üstelik Mara'ya öyle bir bakıyordu ki, ona duyduğu nefreti azımsanamayacak kadar büyük olduğunu düşündüm.

"İkra?" Aybars'ın sesini duyunca hepimiz başımızı kalkanın dışında kalanlara doğru çevirdik. "Dehliz'in ölen eşi," dedi ve tüm gözler Dehliz'i buldu. Her zamanki gibi sessizliğini koruyarak eski karısına bakıyordu. Ruhunda ne bir özlem vardı ne de öfke, sadece hissiz bir şekilde onu izliyordu.

"Senin eşinle mi dövüşeceğim?" Mara kendisini tutamayıp sinirden bağırđı. "İyi! Bu kadın beni öldürüp özgür kaldığında artık mutlu mesut kaldığınız yerden devam ederseniz!" Bu fikir Dehliz'in hoşuna gitmemiş olacak ki kaşlarını çatması uzun sürmemişti.

Hazır İkra'yı bulmuşken laneti kaldırmanın bir yolunu da bulabiliriz, değil mi?

"Baba?" Doğa'nın titrek sesini duyunca aceleyle başımı onun rakibine doğru çevirdim. Çatık kaşlar altında ona bakan bu adam Doğa'nın babası mıydı? Babasının öldüğünü bile hatırlamıyorum ama buraya ruh olarak geldiğine göre ölmüş olmalı. Sinirden dişlerini sıkan adam, Doğa'ya baktıkça gri gözlerinden tiksinti oluşuyordu. Karşısında kıvı yerine sefil bir mahlukat varmış gibi bir yüz ifadesi takınmıştı. Çizgilerden oluşan yüzü öfkeden gerilmişti ve babamla aynı yaşlarda olan bu adam, yarım bıraktığı işi tamamlamak için gelmişti. "Baba mı?" Asil'in şaşkın sesini duydum. Doğa'nın geçmişini tam olarak bilmediği için neden babasının onun için geldiğini sorguluyordu.

Doğa ona karşı güç olarak avantajlı değildi çünkü lanetlilerin yetenekleri Avcılara işlemiyordu. Kahretsin Itır'da aynı konumdaydı!

"Baba?" Bir baba sesi de Meliz'den gelince afallayarak onun karşısında duran kadın rakibine baktım. Tam olarak neydi bu kadın? Enerjisi bu güne kadar gördüğüm klanlara ait değildi. Daha doğrusu bu şey bir kadın mı? Bir

kadının hatlarına sahipti lakin derisi tamamen yanmış durumda olduğu için korkunç bir görüntüsü vardı. Saçları yoktu çünkü kafa derisi yandığı için buruşuktu. Kaşları dahi yanmış, yanık derisinin altında ki katmanlar görünüyordu. Üzerinde hiç kıyafet yoktu fakat bedeni üçüncü derece ağır yanıklarla dolu olduğu için kadınsı hatları doğru düzgün belli olmuyordu. Kan kırmızısı yanık teninde bir tek gözlerinin akı belli oluyor ve bu onu daha korkunç yapıyordu. "İblis?" Yutkunarak onun rakibini gösterdim. "Bu şey mi senin baban?" Annesi bile olabilirdi ama babası olduğunu sanmıyorum.

"O, Sit şeytanlarından Giirit," deyip karşısında olan yanmış kadın rakibini gösterdi. "Bir kadın nasıl benim babam olsun Elzem?" Beni kınadıktan sonra Soya'nın karşısında duran adamı, yani Soya'nın rakibini gösterdi. "Biyolojik babamın bedenini alıp anneme tecavüz eden ruhani babam o!" Ruhani babası mı? Yani Soya'nın kuzeni Tohadors mu?

"Euryale teyzenin oğlu Tohadors?" Soya kuzenine bakıp gülümsedi. "Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum. Tanrılar tarafından ruhun silinmemiş miydi?" Soya'nın rakibi tıpkı onun gibi bir Gorgon'du! Soya'yı bir hayli zorlayacağını biliyorum!

Bir Elf'i andıran uzun boylu adamın her hücrelerinde yoğun bir güç fişkınyordu. Saçlarını kazıtmıştı lakin tepesinde bıraktığı saçlarını eski Moğollar gibi tek örgü yapmıştı. Sivri kaşları yukarı doğru şekillenmişti ve kahverengi delici bakışları Soya'nın üzerindeydi. Bronz kasları tüm çıplaklığıyla gözler önündeydi çünkü üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Belindeki kılıcı ve deri kırbacı ürkütücüydü. "Soaireya," diye fısıldadı sırtarak. "Silinmiş olmamı ummuyordun, değil mi?" Sesindeki bu kin de nedir? İki kuzenin büyük devrimlerini duymuşken onları dost sanıyordum.

Soya hiç korkmadan gülerek başını salladı. "Evet, fakat madem ruhun silinmemiş o vakit seninle ilgilenmek zorundayım." Acaba aralarındaki bu düşmanlığın sebebi neydi?

"Soaireya mı?" Sıraç'ın kısık fısıltısını duyunca gözlerini yumarak inledi. "Berbat zamanlama!" Ne yani Sıraç gerçekten onun kim olduğunu bilmiyor muydu? Başımı çevirdiğimde kalkanın dışındakiler şaşkınlık içinde uzun zaman sonra gördükleri iki Gorgon'a bakıyordu. Özellikle Sıraç'ın yeşil gözleri karmaşık bir ruh haline büründüğünü gizleyemiyordu. Baştan ayağa Soya'yı inceliyordu ve saçlarını aldığı kadından bir parça bulmaya çalışıyordu. Fakat gördüğü çirkin kadın kafasını daha fazla karıştırıyordu.

Soaireya'nın yüzünü daha önce görmediği için tülün ardındaki kadını biraz daha güzel hayal ettiğine eminim. Şu anda Soaireya'nın gerçek yüzünü gördüğünü düşünüyordu. Yüzünü gizlediği çirkin maskesinin sahte olduğunu düşündüğünü sanmıyorum.

"Soaireya mı?" Asil'in babası Abraham, güçlükle konuşmuştu. "İlk savaşçı Gorgon mu?" Anlaşılan herkes onu tanıyordu.

"Ta kendisi," diyen Soya, Sıraç'tan çekindiği için o tarafa bakmıyordu. "Elzem senin rakibin kim?" Uyanık kadın dikkatleri kendi üzerinden dağıtmak için hemen beni araya sürmüştü. Sahi kimdi benim rakibim?

Diğerlerinin rakiplerini incelemeyi bırakıp kendi önüne döndüğümde ürkerek geriye çekildim. "Bu şey de nedir?" Karşımda uçuşan siyah bir gölgeden başka bir şey görmüyorum. Sanki birinin üzerine uzun, siyah bir örtü atılmış gibi hayaleti anımsatan bu karaltının bir şekli yoktu.

"O bir taklitçi sanrı," dedi Savcı. "Şu anda kendi formunda bizlere görünüyor ama istediği her şeyin şekline bürünüp sesini taklit edebilir. Onu nereden tanıyorsun?" Bana mı soruyordu? Bu şeyi ilk kez görüyorum benimle ne sorunu var bilmiyorum.

"Onu tanımıyorum."

"Kendi formunda olduğu için şu anda konuşamıyor ama sana yönelik büyük bir tehdit seziyorum. İyi düşün gerçekten onunla daha önce karşılaşmadın mı?" Dikkatli bir şekilde karşımdaki şekilsiz karaltıya baktım fakat hiçbir şey anımsamadım.

"Sanmıyorum." Onu hatırlamıyorum neden benim için geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Afra'nın karşısındaki bu şey de nedir?" Zülûf Hanım'ın korkan sesiyle tüm gözler Afra'ya dönmüştü. Bedeni titreyerek karşısına bakıyordu. Badem gözleri dolu dolu olmuştu ve sarsılan kadın her an yere düşebilirdi. Çıplak ayaklarla olduğum için ruhunu soludum ve korku beklerken derinden bir üzüntüyü içime çektim. Acı çekiyordu, rakibine bakmak canını yakıyor olmalı ki ruhu acıdan kırılıyordu. "Gölge cini," diye fısıldadığında gözlerinden süzülen bir damla yaşa engel olamadı. "Birgün yeniden karşılaşacağımızı biliyordum..." Onu böyle üzen rakibini merak ettiğim için ona doğru döndüm ve gördüğüm yaratıkla ürkerek geriye çekildim.

"Savcı hoca," deyip Afra'nın rakibini gösterdim. "Bu şey tam olarak nedir?" Bilemiyorum insan desem insan değil, hayvan desem hayvan değil. Nedir bu tanrı aşkına? Yarım metre boyu vardı daha çok cüceleri andırıyordu. Uzun sivri kulakları kafasında taşarken, pirana gibi keskin

dişleri ağzından fışkırıyordu. Kafasının tepesinde başlayan beyaz tüyler alnından burnunun üzerine kadar uzanıyordu. Sarı gözleri irice ve pörtlek, bedeni bir insanı andırırken uzun tırnakları tam tersini haykırıyordu. Bıçağı andıran tırnakları pençeden farklı değildi. "Gölge cini kabuslarda yaşar," dedi Savcı. "Şu zamana kadar kimse onları çağırılmamıştır. Haddinden fazla kurnazlar ve onlarla yapılan bir anlaşma da kaybeden hep karşıdaki taraf olur." Afra'ya geldiğine göre geçmişte onunla bir anlaşma yapmıştı değil mi? Bize gelen rakiplerin çoğunluğu düşmanlarımızdan oluşuyordu, o vakit bu şey de Afra'nın düşmanıydı.

"Neden üzüldün?" Kaşlarımı yukarı kaldırıp Afra'ya baktım. "Onu görmek seni korkutmadı lakin üzdü. Bu da demek oluyor ki onu tanıyorsun ve onu tanıman için anlaşma için onu çağırılmış olman gerekiyor." Başımı eğerek alay edercesine güldüm. "Seni üzen şey onunla yaptığın anlaşma olabilir mi? Bir düşünelim bakalım bu anlaşma ne üzerine olabilir?" Ciddi anlamda düşünmeye başladım. Bu kadın böyle bir yaratıkla ne tür bir anlaşma yapabilir ki? Aykırı olduğu ortaya çıkmadan önce gayet rahat bir hayat geçiriyordu değil mi? Ama Aykırı olduğu ortaya çıkınca birçok zorluk yaşamıştı. Rahatlık sürerken değil sıkıntı çekerken Gölge cinini çağırması olmalı. Durum böyle olunca tüm dikkatim çektiği sıkıntıların kaynağına gidiyordu. Peki bu kaynak neydi? Ah buldum! Nişanlısı değil mi? Sonuçta o adam Afra'nın Aykırı olduğunu ifşa etmeseydi onca sıkıntıyı çekmeyecekti.

Şimdi test etme zamanı. Bakalım yaptığım beyin fırtınası sonucunda bulduğum tahmin ne kadar doğru?

"Afra? Söylesene nişanlın nerede? Öldü mü hayatta mı nerede bu adam?" Nişanlısından bahsettiğim an soluğunu tutan kadının bedeni taş kesilmişti. Kaskatı bir hâlde bana bakarken ruhunda soluduğum bu derin keder de neyin nesi? Pişmanlık mıydı?

Onu bırakıp kalkanın dışında olanlara döndüm. "Afra'nın Aykırı olduğu ortaya çıkınca nişanlısı ortadan kayboldu, değil mi?" Gediz başını salladı. "O korkak izini kaybettirmeyi iyi biliyor!"

"Yanlış cevap İnsan Yıkımı, çünkü sizden korktuğu için kayıplara karışmadı." Elimle Afra'nın karşısında duran yaratığı gösterdim. "Gölge cininin işiydi çünkü ondan bunu isteyen Afra'ydı!"

"Elzem!" Annesi Leyla Hanım'ın uyarıcı sesiyle son derece kararlı bir şekilde ona döndüm. "Beni azarlayacak konumda değilsiniz hanımefendi. Eski damadınızın kaçmadığına ve Afra'nın ona bir şeyler yaptığına adım

gibi eminim." Elimle içinde bulunduğumuz ruh kapanını gösterdim. "Tüm bu şaheser kızınıza ait ve bugün olacıklardan dolayı suçlu tutulamam." Kendisiyle birlikte hepimizi yakmışken olacıklardan dolayı kimse beni veya kızları sorumlu tutamazdı.

Acaba nişanlısına ne yapmıştı? Hayır bu konuyu eşeleyip öğreneyim diyorum ama her kafadan beni uyaran bir ses çıkıyordu.

"Artık başlayalım mı?" Dehliz'in karısı İkra, belindeki kılıcı çıkardı. "Bir an önce bu işi bitirmek ve özgür kalarak aileme dönmek istiyorum." Son kısmı Dehliz'e bakarak söylemişti. Yaşarken aklını yitirdiğini duymuştum fakat öldükten sonra aklî dengesi yerine gelmiş olmalı ki gayet sağlıklı görünüyordu.

"Başlayalım," dedi Mara onun meydan okumasını kabul ederek. "Bugün işini bitirerek eski kocana büyük bir iyilik yapacağım ve bunun için de bana ödeme yapmak zorunda," dediğinde hepimiz homurdanırken Dehliz, başını iki yana sallayarak gülümsedi. Evet, Mara'nın parayı düşünmediği bir saniyesi bile olmuyordu.

Hepimiz daha fazla oyalanmak yerine başlamak üzereyken, "Hiç şansınız yok!" diye bağırdı Hafız ve bizi durdurdu. "Ruh kapanına göre mekan seçimi çağrışı seçenlere düşüyor. Rakiplerinizin ödülü özgürlük ama sizin bir kazancınız yok. Bu yüzden savaşacağınız yeri seçme şansınız var!" Hızlıca eliyle beni gösterdi. "Elzem'in zihnini seçin! O labirentin içine giren kimse sağ çıkamaz, ama Elzem sizi kendi zihninde koruyabilir!" Çıldırması olmalı! Arena olarak kendi zihnimi onlara sunacak değilim!

"Bu asla olmaz!" İtiraz ederek bağırdığımda Savcı öne çıktı. "Müşabaka yeri olarak birinin zihni seçilirse hakemlik yapsın diye her aday yanında birini götürebilir. Bunu kabul et ve beni yanına al!" Anlamıyorlardı, benim zihnim bir ölüm tuzağı. Bir kez oraya ruhlarımız giderse kimse sağ şekilde çıkamazdı!

İlla bir zihin seçilecekse bu neden benimki oluyordu!

"Ben kabul ediyorum!" Itır kılıcıyla kendi elini keserek kanını kapanın içine akıttı. "Elzem'in zihnini seçiyorum ve yanımda Yavuz'u götürüyorum!" Ama ben kabul etmiyorum!

"Ben de kabul ediyorum!" Mara hemen çizmesinde ki bıçağı çıkartıp aynı şekilde kanını akıttı. "Ve yanımda Dehliz'i götürüyorum." Kaşlarını çatarak Dehliz'e döndü. "Orada sorunlu karın ile sen uğraşsın artık çünkü orada bizi hapsedecek bir kalkan yok!" İkra'nın rakibi çıkması onu fazlasıyla kızdırmıştı.

"Kabul ediyorum." Doğa, Mara'nın elindeki bıçağı alıp kendi kanıyla mekan seçimini onayladı. "Yanımda Asil'i götürüyorum!" Zihnimde ölen herkesin burada da öleceğini neden anlamıyorlardı.

"Bir Oyunbazın zihni mi?" Soya gülerek kendi bıçağını çıkardı. "Hem de Elzem gibi birinin zihni? Orada bizi bekleyen tehlikenin buradan daha fazla olduğunu düşünen sadece ben miyim?" Tıpkı kızlar gibi avucunun içini kesti. "Sırf merakımdan kabul ediyorum ve yanımda Sıraç Bey'i götürüyorum." Zihnim mühürlüydü fakat adaylar bizzat oraya ruh olarak ışınlanacağı için geçmişte yaşadığım her şeyi görme ihtimalleri vardı!

"Bu bilerek ölüme gitmek." Meliz homurdanarak kuşağındaki bıçağı çıkardı. "Ben de kabul ediyorum!" Elini keserek kanını akıtırken kalkanın dışına baktı ve kendi şahidini aradı. "Beni seç!" Kırım öne çıktığında Gazi kolunu tutarak onu durdurdu. "Gideceğin yer sıradan bir yer değil evlat. Bir Oyunbazın zihni ölüm çukurudur." Bunu biliyordu çünkü o da bir Oyunbazdı.

Kırım'ın gözleri Meliz'i bulunca başını salladı. "Yol arkadaşımı seçtiysem gideceğim yerin bir önemi yoktur efendim." Ve bu sözlerle Meliz'i kendisine eş olarak seçtiğini herkese duyurmuştu. Evet, sözlerinde ki yol arkadaşı aslında bir ömrü paylaşacağı hayat arkadaşı manasına geliyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" Itır kaşlarını çatarak Meliz'e döndü. "Bu adam benimle yaşıt!" Evet, kardeşim Kırım'ı onaylamadı. "Her defasında beni çileden çıkarmak zorunda değilsin Medusa!"

"Pardon da seni ne ilgilendirir Itır?" Evet dayanamayıp konuşan kişi bendim. "Daha ona anne bile diyemiyorsun, ama kendinde onu eleştirme hakkını buluyorsun."

"Çünkü o benim annem değil Elzem!"

"O vakit kimi seçtiğine karışamazsın."

"Bu şeytani bana karşı koruyor musun?" diye bağırdı. "Bazı konularda o hastalıklı zihnin hiç sınır tanımıyor! Bu kadın tüm ailemizi parçaladı!"

"Ailemiz de pek masum değildi kardeşim." Tam itiraz edecekti ki elimi kaldırarak onu susturdum. "Bana ikinci kez kendimi tekrarlatma ve sus Itır." Otoriter bir tavır sergileyip onu susturduğumda kaşlarını çatarak önüne döndü. Herkesin burada onu savunacak birileri vardı fakat Meliz kimsesiz konumundaydı. O yüzden onu savunma işini hiç istemesem de üstlenmek zorunda kalmıştım.

Meliz'de kendi tanığı olarak Kırım'ı seçince sıra Afra'ya gelmişti. Sırtarak bana döndü. "Bakalım herkesten sır gibi sakladığın anılarında ne

var?" Elini keserek kanını akıtıp kendi kabul mührünü onayladı. "Kabul ediyorum ve yanımda kardeşim Yıkım'ı götürüyorum," diyen kadın, bakalım tek parça halinde zihnimin sokaklarında çıkmayı başaracak mı?

Madem hepsi zihnime girmeye pek bir meraklı o vakit benden günah gitti. "Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz ve orada olacaklar konusunda sorumluluk kabul etmiyorum," deyip bu konuda daha fazla itiraz etmedim. Elimde sıkıca tuttuğum frizbi bıçağı sol avucuma geçirerek kestim. "Tanık olarak Savcı hocayı seçiyorum." Kesilen elimden dolayı dudaklarımdan çıkan iniltimi gizleyemezken, kanım yere damladı ve son aday ben olduğum için zihnime olan yolculuk başlamıştı.

Ellerimde akan kan toprağa düştüğü an gökyüzünde büyük bir patlama meydana gelmişti. Kara bulutlar kaos oluşturarak birbirine sürtündükçe, yıldırımla birlikte üzerimize yağın şiddetli yağmur hızlandı. Ruh kapanının etrafında süratle oluşan altın sarısı ışık, parladıkça parladı ve bir anda yükselip yok oldu. Hemen sonrasında bulutlar sustu ve yağmur durdu. Etrafımızı ağır bir sessizlik kaplayınca, "Eee?" dedim. "Bir şey olmadı..." Daha sözlerimi yeni bitirmişken bir anda ayaklarımın altındaki toprak kayar gibi oldu ve başım dönerek yere yığıldım. Kafam sertçe yere çarparken gözlerim kapanmadan hemen önce Savcı'nın bedenini gördüm. Bedeni yere yığılmış ve bedeninden çıkan beyaz bir ışık bana doğru süzölmüştü. Hemen sonrasında Asil, Gediz, Yavuz ve Sıraç'a da aynı şeyler olduğunu gördüm. Kapanın içindeki herkesin de yere düştüğünü hissettiğim esnada gözlerim kapanmıştı ve ruhum bedenimden çıkarak zihnimin kuytularına doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkmıştı.

Hepsi bana güvenerek bunu kabul ettiler fakat kendi zihnim beni bile korkutuyordu.

"Elzem..." Yüzüme küçük dokunuşlar yapan ellerin sahibi Savcı olmalı ki onun sesini duydum. "Elzem uyanır mısın artık? Burada birileri beni görmekten pek hoşlanmamış gibi." Kimden bahsettiğini bilmiyorum ama güçlölkle gözlerimi açınca üzerime eğilen adamı gördüm. "İyi misin?" Omuzlarımı kavrayıp uzandığım yerden ayağı kalkmama yardım etmişti. Bir süre daha iyi olacağımı sanmıyorum. Özellikle zihnimin içinde olduğumuzu bilirken.

Savcı'nın desteğıyle ayakta dururken kar beyaz bir koridorda olduğumuzu gördüm. Koridorun her iki yanında sırasıyla olan kapılar bile beyazdı. Yerdeki fayanslar bile kar beyazıydı ve en küçük bir toz zerresi

bulamazdınız. Sanki her yer yeni yıkanmış gibi ıslıl ıslıldı. Başımı yukarı kaldırdım tavan bile beyazdı ve tavanın her yerinde ışık saçan avizeler vardı. "Fazla temiz ve aydınlık," diyen Savcı güldü. "Senin zihninde olduğumuz çok açık." Zihnimin koridorlarının benim arzuladığım şekilde olması aslında şaşırtıcı değildi.

"Diğerleri nerede hocam?"

"Bilmiyorum, insan zihninde birçok katman ve oda vardır. İnsanların zihnini bir kale gibi düşün; her katta birçok o da ve gizem saklıdır. Biz şu anda en masum anılarının olduğu en alt kattayız. Onlar da belki üst katlardadır." Savcı'yı yanımda getiren ben olduğum için aynı yere savrulmuştuk. Acaba rakibim hangi kattaydı?

Başımı salladığım esnada omuzlarımdan tutarak tam karşımıza doğru beni çevirdi. "Bu sen misin?" diye sorduğunda kimden bahsettiğini anlamadım, fakat başımı yere doğru eğince altı yaşlarında küçük bir kız çocuğu gördüm. Sarı saçlarını her iki yanından kırmızı bir kurdele ile bağlamış ve yeşilleri sorgularcasına bana bakıyordu. Üzerinde beyaz bir tişört ve kırmızı bir etek vardı. Kıyafetine uygun olan kırmızı papuçlarıyla fazla sevimli görünüyordu. "Altı yaşındaki çocukluğum ve aynı zamanda bu koridoru koruyan gardiyan," dediğimde Savcı onu küçümsercesine baktı. "O mu? Bir gardiyan olmayacak kadar küçük ve masum." Bence buna karar vermek için çok erkendi.

Kenara çekilerek Savcı'ya yol verdim. "Onu geçmeyi deneyin ve bu kapılardan birine girin." Sanırım beni çocukken diğer sıradan çocuklar gibi sanıyordu.

Omuz silken Savcı, hemen yanımda olan kapının kolunu kavradı. Kapıyı açacağı esnada ne oldu bilmiyorum lakin canı yanmış gibi inleyerek kapıdan uzaklaştı. "Bu da neyin nesi?" Acıyan eline tutarak hemen çocukluğuma döndü. "Açıkla!" Kahretsin! O yaşlarda emir almaya şimdikinden daha fazla tahammülsüzdüm ve Savcı'nın kullandığı üslup çok yanlıştı.

"Açıkla?" Çocukluğum alay ederek başını kaldırıp gözlerini ona dikti. "Açıklama olmadan bir şeyleri idrak edecek zekanızın olmadığını mı söylüyorsunuz?" Tamam anlamında başını salladı. "Ben açıklamasına açıklarım da..." deyip işaret parmağıyla iki kez kendi şakağına vurdu. "Siz de bunu anlayacak kapasite var mı? Bilirsiniz zekâ meselesi," deyince Savcı'nın bozulan suratına bakıp kıkırdadım. Bu çok iyiydi.

"Zeka meselesi?" Homurdanan Savcı bana döndü. "Bu gerçekten senin çocukluğun." Daha önce ona buna benzer birkaç şey söylediğim için aradaki benzerliği hemen fark etmişti.

"Bana bırakın lütfen." Daha fazla hakarete uğramasın diye küçük çocuğun karşısında diz çökerek onunla aynı hizaya geldim. "Kapılara tuzaklar yerleştirdin, değil mi? Dokunan herkesin ruhunu emiyor?" Başını sallayarak Savcı'ya bakıp beni gösterdi. "Demiştin zekâ meselesi diye." Savcı çıldırmak üzereyken gülerек elimi çocukluğuma doğru uzattım, fakat aklıma gelenlerle elimi hemen çektim. Ona çocuk muamelesi yapıp saçlarını karıştıran insanlardan nefret ederdi.

"Bize geçiş izni verebilir misin?" diye sorduğumda başını olumsuz anlamda salladı. "Beni alt etmeden bu kapılardan hiçbirini açamazsınız. Şöyle düşün; burası bir bilgisayar ve siz sisteme sızan virüslersiniz, ben ise tüm virüsleri yok edecek bir programım." Kenara çekilerek bana yol verdi. "Koridoru geçip üst katlara çıkabilirsiniz, lakin bu odalardan birini bile açmaya çalışırsanız her ikinizi de yok etmek zorunda kalırım." Kendi çocukluğum tarafından tehdit edilmişken onu hafife alacak değilim. Malum ben her yaşta çok tehlikeliydim ve onun işi anılarımı korumaktı.

"Ama tüm kapılar yasaklı değil, değil mi?" diye sordum. Sonuçta daha önce Hafız'da zihnime girmişti ve bazı bilgileri çalmayı başarmıştı.

"Sadece mühürlü kapılar korunuyor ve bu koridordaki tüm kapılar mühürlü."

Kapılara göz gezdirdiğimde hepsinin beyaz mühürle korunduğunu görünce tebessüm ettim. "Zararsız anılarım olmalı." Evet, öyle olmalı çünkü tehlikeli anıların mührü beyaz olmazdı.

"Öyle ya da değil," diyen küçük kız, meydan okur gibi bana bakıyordu. "Sonuçta benim işim onları korumak." Elinin tersiyle önünde olan bir saç tutamını omuzunun arkasına doğru itti ve gözlerime baktı. "Hem de herkesten." Kısacası bu anıların tek sahibi olmama rağmen bana bile geçiş izni yoktu.

"Ne sinir bozucu bir çocuk ve bir o kadar kibirli." Bunları söyleyen Savcı'ya aynı anda kaşlarımızı kaldırdığımızda ne dercesine bana baktı. "Ona söyledim." O dediği çocuğun ben olduğumu unutmuş olmalı.

"Gidelim artık." Kolumu tutarak beni koridorda peşinden çekti ve çocukluğuma döndü. "Endişelenme buradaki kapıları açmayacağız." Çocukluğum başını yan tarafına eğerek küçümsercesine onu süzdü. "Burası benim kontrolüm altında ve endişelenecek kişi ben değilim," deyip

Savcı'nın gözlerine bakınca, yanımdaki adam altı yaşındaki bir çocuk tarafından tehdit edildiği için sinir krizleri geçiriyordu. "Gördüğüm en küstah çocuk!" Bunu çok sık duyduğumuz için çocukluğumun pek alındığını sanmıyorum.

Küçük gardiyanı daha fazla kızdırmamak için bu sefer Savcı'yı peşinden sürükleyen bendim. Birlikte bir üst kata çıktığımızda görünürde herhangi bir gardiyan yoktu. Kapıların üzerinde hiç mühür görmeyince Savcı vakit kaybetmeden bir kapıyı açtı. "Hey! Bana sormadan anılarıma bu şekilde giremezsiniz!" Beni hiç umursamadı ve içeri girince oflayarak peşinden gittim. Umarım banyo yaptığım bir anının içine destursuz dalmıyoruzdur.

Kapıdan içeri girdiğimizde kendimizi bir bahçede bulduk. Güneş tüm kızıllığıyla gökyüzünü süslüyor ve sebze bahçesi yeşilin en güzel tonuna bürünmüştü. "Burası çiftlik evinin bahçesi." Savcı'nın bileğini tutarak peşimden çekiştirdim. "Konaktan ne zaman boğulduğumu hissetsem hep buraya kaçırdım." Gülerek böğürtlen çalılarına yaklaştım ve birkaç tane koparıp ona uzattım. "Bu bahçenin bakımını anneannem ile ikimiz yapardık. Böğürtlenlenleri denemek ister misiniz?" Heyecanlı çıkan sesimle tebessüm ederek uzattığım böğürtlenleri aldı. "Bunları çok seviyor olmalısın?"

"Eskiden severdim, ama uzun zamandır hiç yemedim."

"Neden?"

"Tadına hâlâ bakmadınız?"

"Sanırım yasaklı bir soruydu." İç çekerek böğürtlenleri avucunun içinde sıkarak ezdi. Parmakları arasında suyu akarken yaptığı şeye üzüldüğümü görünce hemen küçük bir açıklama yaptı. "Zihnindeki anılar bir halüsinasyondan ibaret Elzem, buradaki yiyecekleri yiyemezsin."

"Saçmalık!" Bir tane koparıp ağzıma attım ve çiğnedim. Aldığım tat ile gülümseyerek yutkundum. "Tadı hâlâ çok güzel."

"En azından uzun zaman sonra yeniden bunları tattın." Beni tuzağa düşürdüğü için kaşlarını çatınca dudağının kenarı kıvrıldı. "Buradaki her şey bir yanılgı. Tadını almak istedin ve aldın hepsi bu." Olabilir ama sonuç olarak düşünürsek her şey fazla gerçekçiydi.

Yeni böğürtlenler kopartıp ona uzattım. "Tadını almak isteyin ve tat alın lütfen."

"Neden bunları yemem konusunda bu kadar ısrarcısın?"

"Burası benim zihnim, yani benim evim ve ben evime gelen birine mutlaka ikramda bulunurum." Her ne kadar onun evinde her defasında aç

kalmış olsam da.

Uzanıp elimdeki böğürtlenleri aldığı esnada, "Hadi Elzem!" diye bağırarak küçük bir çocuğun sesini duyduk. Sesin geldiği yöne doğru dönünce yedi yaşlarında küçük bir kız çocuğu koşarak bahçeye girdi. "Sıraç veya Yavuz mu?" Savcı'nın sorusu beni güldürdü. "Hayır Itır," dediğimde emin misin der gibi bana bakıyordu. Itır saçlarını erkekler gibi kısacık kestirmiş ve üzerinde kuru kafa olan siyah tişörtünün altına zincirli erkek pantolonu giymişti. Küçük boyuyla bu tarafa doğru koştururken oğlan çocuklarını andırıyordu.

Itır ikimizin yanında süratle geçince bizi görmemişti. "Sadece gardiyanlar bizi görebilir kapıların ardında olan anılar değil." Daha ben sormadan Savcı bu konuda beni yanıtlamıştı.

"Küçük hanım koşmayı derhal bırakın!" Aradan yıllar geçse de dadımın sesini hemen tanımıştım. Sekiz yaşındaki Elzem, elindeki hasır sepetle koşarak bahçeye girdi ve onu azarlayan Suat Hanım peşinden geliyordu.

Savcı'nın gözleri sekiz yaşındaki kız çocuğunu bulunca dudaklarında içimi eriten bir gülümseme oluştu. "Garip," diye fısıldadı. "Sana bakarken sevgi hissediyorum ama ona bakarken içimde olan tek duygu merhamet." Çocukların böyle sihirli bir özelliği vardı. Herkesin içindeki gizli merhameti uyandırırlandı.

Yanımıza geldi ve sepeti yere koyup böğürtlenleri toplamaya başladı. "Son zamanlarda hiç söz dinlemez oldunuz!" Suat Hanım'ı görmezden gelerek böğürtlenleri toplamaya devam etti.

Küçük bir çocuk tarafından görmezden gelinmek dadımı kızdırdığı için onun kolunu sertçe tutarak kendisine bakmaya zorladı. "Biri sizinle konuşurken ona sırtınızı dönemezsiniz." Kısık gözleri kolunu sıktığı çocuğa karşı fazla tahammülsüzdü. Tel tokalarla saatlerce şekil verdiği kıvrıkcık saçları yine güneş görünce koyun yünü gibi kabarmıştı. Her gün cenazeye gider gibi giyinen kadın, yine siyahlara bürünerek sıksa bedeniyle karşımdaydı.

"Neden işi bırakmıyorsunuz?" Çocuk Elzem'in gözleri kolunu sıkarak parmakları buldu. "Bana şiddet uygulayarak beni disiplin edemezsiniz. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz değil mi?" O kadar sakindi ki, şu anda canı yandığı hâlde bunu çok iyi gizliyordu. "Bir çocuğa şiddet uygularsanız ya içine kapanık ürkek biri olur ya da şiddete meyilli."

"Ama sen de her ikisi de olmuyor değil mi?"

"Siz diyeceksiniz bana." Suat Hanım'ı ikaz ederek başını kaldırıp ona baktı. "Bana *sen* diye hitap edecek konumda değilsiniz. Evet, bende her iki belirti de görülmüyor ama..." deyip tehdit eder gibi kadının gözlerine baktı. "Bu görülmeyecek anlamına gelmiyor. Şimdi kolumu derhal bırakın." Suat Hanım bırakmak yerine kaşlarını çatarak daha fazla sıkınca, "Son kez uyarıyorum," dedi. "Kendimi tekrarlamaktan nefret ederim ve bunu çok iyi biliyorsunuz!"

"Elzem!" Anneannemin sesini duyunca Suat Hanım hemen onun kolunu bırakmıştı. Anneannem her ikisinin yanına gelerek onlara baktı. "Burada neler oluyor?" Sanki çok umurundaydı.

Suat Hanım elini karnında birleştirerek az önce şiddet uyguladığı çocuğu gösterdi. "Hep olduğu gibi bana yine işi bırakmamı söyledi efendim. Sanırım küçük hanım onun için yeterli bir eğitmen olmadığımı düşünüyor."

"Bu doğru mu Elzem?"

"Evet, ona işi bırakmasını söylediğim doğru ama..."

"Yeterli bu kadar."

"Henüz bitirmedim ama."

"Sana daha fazla konuşma hakkı vermiyorum Elzem. Sus dediğimde susmasını bilmelisin." Ve sustu. Evet, hiç itiraz etmeden susmuştu.

"Neden susacakmış?" İtir tişörtünün eteğini domateslerle doldurmuş bir hâlde onların yanına geldi. "Bu kadının Elzem'in kolunu acıttığını gördüm ama sen benim kardeşimi susturuyorsun!" diye anneanneme bağırdığında, "Bu ne cüret!" dedi anneannem ve İtir'a zarar vermek için bahane arayan kadın, ona vurmak için elini kaldırdı. Fakat çocukluğum İtir'ın önüne geçince anneannemin tokadı onun yüzünden patladı.

Savcı gördüklerine daha fazla dayanamayıp öne atılınca kolunu tutarak onu durdurdum. "Yaşananlara müdahale edemezsiniz." Buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma. "Acımamıştı." Acımıştı, hem de çok.

"Elzem?" Anneannem afallayarak vurduğu çocuğa bakarken, yüzüne dağılan saçlarını yavaşça düzeltti ve derin nefes alarak ona baktı. "Sanırım turtayı başka zaman yapmalıyız anne." İtir'ın kolunu tuttu ve ona güven vermek istercesine gülümsedi. "Hadi gel domatesler ezilmeden onları mutfağa bırakalım." İtir'ı anneannem ile yalnız bırakmaktan korktuğu için onu da yanında götürmüştü.

Savcı tek kelime etmeden giden çocuğun arkasında bakıyordu. Üzülmüştü çünkü beklediği böyle bir çocukluk değildi. İşin gülünç tarafı bu anı en zararsız olanlardan biriydi. "Sen-" deyip bana dönünce bu konuda

yorum yapmasın diye kıkırdayarak bileğini tuttum. "Kazaydı çünkü o tokadın sahibi ben değildim. Hadi gelin size çiftliğin içini göstermek istiyorum." Bir şekilde yasaklı anılarımı görmemesini sağlamalıyım, ama zihnime girmişken onu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Birlikte çiftlik evine girdiğimizde buranın dekorasyonu eski olduğu için pek yabancılik çekmedi. Duvardaki eski tabloları yaklaşıp onları incelerken, şöminenin yanında olan ayaklı sehpadan sesler yükseldi. Daha doğrusu sehpanın üzerinde duran ahizeli ev telefonu çalıyordu. Savcı telefona çok yakın olduğu için bir anda telefon çalınca irkilerek arkasını döndü. Telefon ahizenin üzerinde titreşerek sesler çıkarttıkça Savcı'nın endişesi arttı. "Bu ne çeşit bir büyü!" Daha ben açıklama yapmadan saldırıya uğradığını düşünmüş olmalı ki, kılıcını çekip çıkarttı. "Ah! Hayır lütfen durun..." Ona doğru koştum fakat tehdit altında hissetmiş olmalı ki, kılıcını kaldırıp telefona geçirdi. Üst üste defalarca zavallı telefona kılıçla saldıran adama hayretler içinde bakıyordum. O, ev telefonuna kılıçla mı saldırdı?

Sonra ben barbar deyince kızıyor ama!

"Korkmana gerek yok," deyip paramparça ettiği telefonu gösterdi. "Büyü yok oldu." Söyleyecek tek kelime bulamıyorum.

"Size minnettarım." Homurdanarak elini tutup onu çiftlikten çıkardım. Evdeki her şeyi parçalamadan bu anının içinden çıksak iyi olacak.

"Nereye gidiyoruz? Hani bana evin içini gösterecektin."

"İçinde çok fazla büyü var."

"Hepsini senin için yok edebilirim."

Yüksek sesle gülerken ona doğru uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Zaten bu yüzden gidiyoruz çünkü hepsini yok edeceğinize olan inancım tam."

"Onları yok etmem iyi bir şey değil mi?"

"Hangi açıdan baktığınıza göre değişir."

"Neden benimle alay ettiğini düşünüyorum Elzem?" Bu aptal halleri hoşuma gittiği için gülerken koluna girdim. "Buna asla cüret etmem. Siz benim koruyucu kahramanımsınız. O kötü büyüü kılıcınızla nasıl parçaladığınızı hep hatırlayacağım." Demek ki kendi dünyasının dışına çıkınca sudan çıkmış balığa dönüyordu. Hiç sorun değil ben ruhumun şapşalını her yerde korurum.

Ona parçaladığı şeyin büyü olmadığını söyleyebilirdim ama bu onu hem utandırırdı hem de mahcup ederdi. Bir erkek sevdiği kadının yanında

kendisini yetersiz hissetmemeliydi.

Kendimizi nefes nefese başka bir kapıdan dışarı attığımızda çıldırmak üzereydim. Şu ana kadar dört odaya girmiştik ve Savcı her kapıyla sürekli sorun çıkartıyordu. Üstelik alt kattaki çocuk gardiyan az önce bizi kontrol etmek için buraya gelmişti ve yine Savcı'yı kızdırıp öyle gitmişti. "Derhal çıkar bizi bu labirentten!" Yanılmıyorsam bu adam zihnime girmeye pek istekliydi, değil mi?

"Rica ederim üzerime gelmeyin hocam. Çıkışı bulsam çıkartacağım bizi ama burada onlarca kapı var." Diğerleri ne durumda bilmiyorum ve hâlâ onları bulamadık!

"Çocukluğunla tanışmak çok garip bir duygu," diye homurdandı. "Az önce beni çok ağır bir şekilde rencide etti!"

"İftira atmayın lütfen yaptığı şey rencide değil eleştiriydi."

"Ben varken onu mu savunuyorsun?"

"Kendimi savunuyorum ve her kapının ardındaki kişi benim..." demiştim ki kapılardan birini açıp içeriye kafasını uzatınca, yüz kızartıcı küfürler ederek bana döndü. "Bu odada bir deniz var ve içinde onlarca çıplak insan var. Sanırım Yıkım'ı bulduk, çünkü şu anda kızlara asıldığı için kız kardeşin tarafından öldürülmek üzere." Peki Gediz gibi bir sapığı plaja gittiğim anılarımdan birine sızmış bir hâlde bulmama ne demeli?

"Bence bırakalım Itır onu öldürsün ve biz şansımızı başka kapılarda deneyelim." Bu kapıdan içeri girerse beni bikinili bir hâlde bulacağı için onun kıskançlık krizlerine dayanır mıyım bilmiyorum.

Zaten anılarım sayesinde Ankara'ya gitmiş gibi oldular. Hadi ama ev telefonu çaldı diye adam onu kılıcıyla parçaladı!

"Neden bu odaya girmemi istemiyorsun?" Gözlerini kısarak bana yaklaştı. "Ne saklıyorsun?" Sorun da bu ya, içeri girince hiçbir şey saklamadığımı görecektim. Buna kıyafetlerimi çıkarmak da dahil.

"Öncelikle bir konuda anlaşalım hocam. Burada medeni olan benim çağdışı olan sizsiniz."

"Yani?"

"Yanisi medeni bir kadının zihnindesiniz."

"Yani?"

"Göreceklerinize hazırlıklı olmalısınız." Ben böyle gizemli konuşunca daha fazla dayanamayıp içeri daldı. Ne diyeyim tanrı yardımcım olsun!

Peşinden içeri girdiğim an bir anda kendimizi Bodrum sahilinde bulmuştuk. Yazın tatil için bir haftalığına Itır ve Doğa ile yaptığımız küçük bir kaçamaktı. Gözlerimi Savcı'dan ayırmadan verdiği tepkileri izlerken, etrafındaki yarı çıplak insanlara hayretler içinde bakıyordu. El kadar bikiniyle salına salına yürüyen insanları görünce hemen başını yere eğdi. "Elzem!" Adım adeta dişlerinin arasında öfkeyle çıkmıştı. "Anılarının içinde iskele evinin ne işi var!" Ne? Sahili fuhuş evi mi sanmıştı?

"Hayır hocam burası o tür bir yer değil. Buradaki insanlar fuhuş, yani cinsellik yapmıyorlar."

"Hepsi soyunmuş ne halt ediyor o vakit hatun!"

"Denize giriyorlar."

"Soyunarak mı?"

"Kıyafetlerle girmek biraz garip olmaz mıydı?"

"Elzem?" Diğerlerine bakmamaya çalışarak tehditkâr bakışlarını bana çıkardı. "Sen nasılsın giriyorsun denize?" Öyle bir bakıyordu ki insan cevap vermeye korkuyordu.

"Ben mi?" Gülmek için kendimi zorladım fakat delici bakışları bana hiç yardımcı olmuyordu. "Pantolon ve kazakla." Hızlıca başımı salladım. "Evet, evet pantolon ve kazakla!" Kahretsin! Zaten birazdan görecektim ne diye yalan söyledim ki!

Rahatlayarak nefesini verdiği esnada yine kızacak bir şeyler bulmuştu. "Elalemin çıplak heriflerine ne bakıyorsun Elzem!" Ensemin kavrayıp yüzümü göğsüne bastırınca çıldırmak üzereydim. Bu adam benim dünyamda bir gün kalsa katil olup çıkardı.

"Ama ben böyle bir şey görmüyorum."

"Görmen de gerekmiyor!"

"Itır ve sapık kardeşinizi nasıl bulacağız? Bari siz bakının olmaz mı?"

"Etrafta onca çıplak kadın varken mi? Asla olmaz!" Bana hiç yardımcı olmuyordu!

"Ne olmuş yani? Daha önce beni çıplak görmediniz mi? Ha bir tane çıplak kadın ha onlarca çıplak kadın. Ne farkı var?"

"Kendini onlarca kadınla kıyaslayıp asabımı bozma hatun! Kendi kadınımdan başka diğer kadınların mahremi ilgimi çekmiyor!" Ne desem karşı çıkıyordu!

"Itır!" Onun göğsündeyken yüksek sesle bağırdım. "Itır yanındaki sapığı da al buraya gel!!" Madem hiçbir şey görmem yasak bari bağırarak onlara sesimi iletim.

Birkaç kez daha yüksek sesle bağırınca neyse ki Itır'ın sesini duymuştum. "Elzem!" Aynı şekilde bağırıp koşarak yanımıza gelmişti. "Siz ikiniz neden sarmaş dolaş olmuşsunuz?" Romantizmden değil herhalde!

Savcı'dan ayrılıp sadece Itır'a baktım ama başımı diğerlerine doğru çevirmem yasaktı. "Sen neden o sapık Azınlığı kıskanıyorsun?" Kaşlarımı çatarak üzerine yürüdüm. "Kime baktığı seni neden ilgilendiriyor!"

"Kıskanmak?" Yüzünü buruşturup güldü. "Onu kıskanmam için bir sebep yok, hatta ona fazladan birkaç kadını ayarlamayı bile sorun etmem." Bu söylediklerinden gerçekten ciddi olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Neyse ki Itır'ın ruhunda Gediz'e yönelik en küçük bir duygu yoktu.

"Peki sorun ne?" diye sorduğumda kolumdan tutarak beni yakınına çekti ve Savcı duymasın diye kulağıma doğru eğildi. "Doğa ve sen de burada bikinili bir haldesiniz ve bu sapığın size asıldığını görürsem bu sefer kimse onu elimden alamaz!" Demek ki bu yüzden Gediz'i çıkarmaya çalışıyormuş.

"Elzem!!" Doğa bağırarak kalabalığın içinden çıkıp bize doğru koştu. Hayır bu anılarımda ki Doğa değildi, çünkü bu bağırın anılarıma sızan Doğa'ydı. "Asil!" deyip nefes nefese karşımızda durdu. "Asil çıldırdı hemen bir şeyler yapın! Ona bir türlü anılardaki kişilere müdahale edemeyeceğini anlatamıyorum. Ceketini geçmişte ki Doğa'ya girdirmeye kararlı!" Bir bu eksikti! Daha Gediz sapığını durdurmadan şimdi bir de Asil çıkmıştı başımıza! Hepsi nasıl becerdi bu anıda toplanmayı aklım almıyor!

"Ben Yıkım'ı getiririm siz Asil'in yanına gidin," dediğimde Itır ve Savcı itiraz etmeden Doğa'yı takip etmeye başlamıştı.

Onların aksi yönüne giderek Gediz'e doğru yürüdüm. Boş bir şezlonga oturup arkasına yaslayarak bikinili kızları dikizliyordu. Savcı başını kaldırıp bakmaya cesaret edemezken bu sapık, kardeşinin tam tersiydi. Tam önünde durdum ve bakış açısını kapatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne halt ettiğini sorabilir miyim İnsan Yıkımı?" dediğimde sırtarak etrafındaki kadınları gösterdi. "Düştüğüm cennetin keyfini sürüyorum Oyunbaz. Kafanın içinde böylesine bir yer vardı ama bana hiç çaktırmadan, öyle mi?" Kınarcasına bana bakıyordu. "Bana olan garzini daha sonra konuşacağız, şimdi önümden çekil manzaramı bozuyorsun." Eğer bir hanımefendi olmasaydım üzerine atlayıp saldırmadık yerini bırakmazdım.

"Kalk şuradan Azınlık!" Kolunu tutarak onu zorla ayağa kaldırıp peşimden sürükledim. "Yeterince anılarımın ırzına geçtin daha fazla sorun çıkarmıyorsun!"

"Bu iskele evinde senin dünyanda çok var mı?" Neden anlamak istemiyorlar burası iskele evi değil!

"Burası o biçim bir yer değil, benim dünyamda ki insanların normali bu!"

"Yani senin dünyadaki herkes böyle mi geziyor?"

"Sadece denize girerken."

"Deniz dışında nasıl giyinirler?"

"İsteyen açık isteyen kapalı, herkesin kendi seçimi."

"Peki çoğunluk nasıl giyinir?"

"Açık." Ona doğru döndüm. "Neden soruyorsun?" Gülerek bana yaklaşip kolunu omuzuma attı. "Kendi dünyana dönerken bana haber vermezsın bozuşuruz. Araf'tan taşınmamın zamanı gelmişti." Duyduklarımınla öfke nöbetleri geçirerek onu sertçe iterek kendimden uzaklaştırdım. "Sırf kadınlar için seni yanımda götürmeyeceğim!" İtir bana yeterince sorun çıkarıyordu bir de bununla uğraşamam.

"Günlerdir sen ve kardeşlerin benim ailemin evinde yiyip içiyorsunuz, ama beni kendi dünyana götürmeyecek kadar nankörsün."

"Senin dışında herkesin sorumluluğunu alırım ama sen olmaz."

"Neden? Bana karşı neden bu kadar tepkilisin? Araf'ta ki en uslu insanlardan biriyim farkında mısın?"

"Her gün karakoldan İtir sayesinde yeterince telefon alırken bir de seni fuhuş evlerinden toplayamam. Şimdi yürü artık."

"Telefon?"

"Kara büyü!"

"Kara büyü?"

"Telefon!"

"Ne diyorsun sen Elzem?"

"Bilmiyorum!"

"Sen iyi misin?" Korkmuş gibi benden uzaklaştı. "Biraz garip görünüyorsun." Araf'ta ki her çeşit insan zihnimin içine girmişken istesem de iyi olamıyorum!

Beş dakika boyunca Gediz ile atışarak nihayet Asil ve diğerlerinin olduğu yere gelmiştik. Ve tam bu esnada Gediz beni afallatan bir şey yapmıştı. Yol boyunca gözlerini etrafındaki kadınlardan ayırmayan sapık, artık ne gördüyse hızlıca başını yere doğru eğmişti. Ona bunu yapan sebebi merak ettiğim için başımı kaldırıncı Doğa ve benim bikinilerle şezlonga uzanmış halimizi gördüm. "Seni anlamakta güçlük çekiyorum Azınlık,"

diye homurdandım. Diğer kadınlara bakan adam, bizim çıplak bedenlerimize bakmayı kendisine yakıştırmayacak kadar garip biriydi.

"Asil lütfen artık sakın olur musun?" Doğa, Asil'in kolunu çekiştirirken, Asil çıldırmış gibi etraftaki erkekleri gösterdi. "Senin böyle bir yerde ne işin var Günışığı?" Elindeki ceketini beyaz mayo giyip güneşlenen kıza doğru fırlattı. "Git söyle şuna hemen bunu giysin!" Peki bunu söylerken ne Doğa'ya ne de bana bakmıyor olmasına ne demeli. İnat etti ya bir kere, illa o ceketini giydirecek.

"Elzem!" Savcı'nın sinirli sesini duyunca yutkunarak ona doğru döndüm. Gözleri öfkeyle kumları aşındıran ayaklarına bakarken, elini kaldırıp kırmızı bikini ile uzandığı şezlongda dergi okuyan Elzem'i gösterdi. "Pantolon ve kazak, öyle mi? Bu ne hal hatun!" diye bana bağırınca güldüm. "Aradaki kültür farkından dolayı bizi suçlayamazsınız. Lütfen artık şuradan çıkalım."

"Bir şartla!" dedi Asil. "Bu anıyı beyninden söküp atıyorsun!" Hızlıca başımı salladım. "Derhal imha edeceğim." Bu barbarlarla ters düşüp beynimde darbe çıkarmalarına izin veremem.

Güçlkle kendimizi Bodrum anılarımdan dışarı attığımızda hemen kapıyı sıkıca kapattım. Savcı ve Asil hâlâ burnundan solurken Gediz'in keyfine diyecek yoktu. "Afra nerede?" deyip İnsan Yıkımı'na baktım. "Sen onun tanışsın aynı yere düşmeniz gerekmiyor muydu?" Hemen sonrasında İtır'a döndüm. "Senin tanışın nerede?" Yavuz'u tanık olarak seçmişken o neredeydi?

"Afra'nın nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Gediz. "Burası labirent gibi kim bilir hangi anının içine düştü."

"Doğa'nın bu kapıdan içeri girdiğini gördüm." İtır az önce çıktığımız kapıyı gösterdi. "İçeri de ne olduğunu bilmediğim için Yavuz'u başka bir anıya sakladım." Hemen arkasındaki kapıyı açarak içeri girdi. Yavuz'u o kapının ardına saklamış olmalı.

On dakikaya yakın İtır'ı bekledik fakat daha sonra kucağında Yavuz ile birlikte çıkınca hepimiz gülmek ve ağlamak arasında kalmış bir hâlde birbirimize bakıyorduk. "İtır ne yapıyorsun sen?" Güçlkle konuşup gördüğüm manzarayı idrak etmeye çalışıyordum. Evet, İtır sanki kız arkadaşını kucağına alan bir erkek gibi Yavuz abimi kucağına alarak odadan çıkmıştı. Kendisinin iki katı büyüklüğünde ki birini taşıırken Tenebris olduğu için hiç zorlanmıyordu.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum Elzem?" Kucağındaki Yavuz'u gösterdi. "Sana zorla korku filmi izlettiğim anılardan birine onu sakladığımı fark etmemek benim hatam. Dolabın içine saklandığı için onu taşımaktan başka şansım yoktu." Başını eğip ona sıkıca sarılan Yavuz'a baktı. "Onların hepsi efekt abi, eğer ağlamayı bırakmazsan bak döverek sustururum seni!" diye bağırınca Yavuz korkudan kesik kesik nefesler alırken hemen susmuştu.

Her defasında Yavuz'a fiziksel ve psikolojik şiddet uygulamak zorunda değildi.

Yavuz sonunda ayaklarının üzerine yere inince yanına gittim. "İyi misin?" Uzanıp ıslak gözlerini sildim. "Hangi film seni bu kadar korkuttu?" Çok korkunç olmalı ki zavallı çocuğun rengi atmıştı.

Burnunu çekerek derin nefes aldı. "Oz Büyücüsü." Ne? Oz Büyücüsü mü dedi? Ciddi olamazdı!

"Yalnız o animasyon bir film Yavuz?"

"Biliyorum Elzem, ama oradaki aslan çok gerçekçiydi."

"Hangisi? Hani şu cesaretini yitiren korkak olan aslan mı? Hani şu zararsız olan mı? Hani film boyunca bir kez bile kükremeyen? Tanrı aşkına abi sen onun nesinden korktun?"

"Bahsettiğim aslan o değildi ki Elzem." Eliyle Itır'ı gösterdi. "Bu psikopat içeride seninle film izliyordu ve tüm film boyunca aslanın çıktığı her sahnede ona kükremeyi öğretmeye çalıştı. On iki yaşındaki bir çocuğun tüm film boyunca kükreyişlerine maruz kaldım!"

Itır kaşlarını çatarak ona bakarken Yavuz'un arkama saklanması beni güldürdü. Haklı olabilirdi çünkü Itır genelde filmleri izlemez yaşırdı. "Nankör! Sıkıysa Elzem'in arkasına saklanmadan bunları söyle!"

"Çocukken çok korkunç olduğunu inkar edemezsin. Gerçi hâlâ öylesin."

"Şimdi seni dövdüğümde bakalım böyle konuşacak mısın?" Itır ona saldırınca gülerek araya girip ikisini birbirinden uzak tuttum. "O senin büyüğün Itır ve kendi büyüğüne şiddet uygulamayı bırak." Çocuk zaten yeterince korkmuştu üstüne bir de dayak yerse artık Yavuz'u vinç yardımıyla buradan taşırdık.

"Ne garip bir aile," diyen Gediz'in kafası karışmıştı. "Burada bir terslik olduğunu düşünen sadece ben miyim? Kız çocukları ağlayıp erkek kardeşlerinin arkasına saklanır diye biliyorum." Söz konusu Yavuz olduğu sürece biz de durum tam tersi işliyordu.

"Yavuz hakkında konuşma lütfen çünkü en az Itır kadar senden de korkuyor," dediğimde güldü. "Bence onun korkmadığı hiçbir şey yoktur."

Ne yazık ki haklıydı.

Onun söyledikleriyle Itır yumruklarını sıkıyordu. "Sen benim abimle alay mı ediyorsun?" Onun üzerine yürüyünce Gediz hemen ellerini yukarı kaldırıp teslim oldu. "Amacım alay etmek değil, aksine her koşulda kendi gibi davrandığı için onu takdir ediyorum. Bizler henüz çocukken bir şeylerden korkup ağladığımızda, sırf ağladık diye en kötü şartlarda cezalandırılırdık. Özgürce duygularını ifade ediyor olması alay edilecek bir durum değil aksine cesaret ister, çünkü bir erkek için bunu yapmak hiç kolay değil." Belki de ilk kez mantıklı bir şey söyleyerek hepimizin takdirini kazanmayı başarmıştı. Ne yazık ki erkekler bu konuda dezavantajlı doğuyordu çünkü toplumda erkeklere yönelik böyle bir baskı vardı. 'Erkek adam ağlamaz,' saçmalığını daha çocukken işitiyorlardı. Oysa ki onlar da insandı ve onların da canı acırdı ama gözyaşlarını sadece biz kadınlara özgü kılmuşlardı.

Hepimiz susarak koridorda yürürken Itır aklındaki soruyu sesli dile getirmişti. "Buranın bir çıkışı olduğunu sanmıyorum etraftaki tüm kapılar farklı anılara açılıyor. Sizce çıkışa açılan bir kapı var mıdır?"

"Hafız zihinler konusunda usta olduğu için ondan birkaç şey öğrenmiştik." Onu cevaplayan Gediz olmuştu. "Ruh kapanında arena olarak birinin zihni seçilirse dışarı çıkmanın tek yolu rakibini öldürmek." Endişesini gizlemeden ona baktı. "Anneanneni öldürebilecek misin?" Ona neden rakibin o diye sormamıştı. Belki de onu utandırmaktan korkuyordu bu yüzden çok merak etse de soramıyordu.

"Rakiplerimizin hangi anılarda olduklarını bilmiyoruz." Rastgele bir kapıyı açtı. "Onları bulmak için anıları kontrol etmeliyiz." Açtığı kapıdan içeri girdiğinde diğerleri beni takip ediyordu. Kapı mühürlü olmadığı için endişeleneceğim bir şey olamazdı. Mühürsüz kapılar genelde basit anıları içinde barındırıyordu.

İçeri girdiğimizde kendimizi benim yatak odamda bulduk. Duvardaki takvim çizelgesine baktığımda Araf'a geldiğim bir yılı saymazsak iki yıl öncesini gösteriyordu. "2019," dedi Itır. "Burada 22 yaşında olmalısın Elzem." Öyle görünüyordu.

"Ne toplu bir oda?" Gediz kendi etrafında dönerek düzen içinde olan odayı inceledi. Kitaplar rafta alfabetik sıraya göre dizilmişti, yatağın örtüsünde tek bir kırıksık dahi yoktu ve dolaptaki bibloların hepsi aynı çizgideydi. "Bu kadar düzgün olması rahatsız edici." Benim içinse huzur vericiydi.

"Elzem odasına kimsenin girmesine izin vermez." Itır gülerek masanın üzerinde duran kalemlerin cetvel yardımıyla nasıl bir sıraya dizilmiş olduğunu gösterdi. "Takıntıları olduğu için odasının temizliğini bile kendisi yapar."

Sadece Savcı'yı izlediğim için dolaptaki kitaplardan birini alıp karıştırdığını gördüm. "Senin dünyanın dilinde yazılmış." Okuyamadığı için onu geri yerine koymuştu. Ortak bağımız lanetlenmek olduğu için birbirimizi anlıyorduk, fakat bizler onların bazı kitaplarını okurken onlar bizimkileri okuyamıyordu. Çünkü onların kitaplarını yazanlar da lanetli kişilerdi fakat bizim kitapları yazanlar öyle değildi.

Banyonun kapısı açılınca içeriden ıslak saçlarıyla yirmi iki yaşında ki halim çıkmıştı. Elindeki havluyla saçlarını kurutuyordu ve banyo yaptığı için bedenine sadece havlu sarılıydı. Erkekler hemen arkasını dönünce güldüm. "Endişe etmeyin asla yatak odasında giyinmez." Öyle de oldu. Dolapta kendisine yeni kıyafetler aldıktan sonra banyoya yeniden girdi.

Banyo kapısının sesiyle hepsi yeniden başını kaldırmıştı. "Neden?" Savcı'ya boy aynasını gösterdim. "Şu anda yirmi iki yaşında, yani hâlâ ruhunda bir canavarla yaşıyor. Aynalar başta olmak üzere tüm yansımalarında canavar onu izler." Bu yüzden aynalar karşısında asla soyunmazdım.

Yeniden banyodan çıktığında üzerinde kalın askılı sporcu atlet ve mini şort olması erkeklerin tekrar küfrederek başını eğmesini sağlamıştı. "Giyinmemişsin!" Sürekli sorun çıkaran Savcı beni güldürdü. "Bu giyinmiş halim, burada böyle giyiniriz." Alışmaları biraz zaman alacaktı.

Saç kurutma makinesini çıkartıp aynanın karşısına geçti ve makineyi çalıştırdı. Makinenin sesiyle Savcı, Asil ve Gediz hemen kılıçlarına davranınca, koşarak onlara engel oldum. "Büyü değil! Şu anda modern çağdayız ve bu alet sıcak hava üfleyerek saçları kurutuyor." Üçü bedenimin alt kısmına bakmamaya çalışarak kafama bakınca şaşkınlıkları arttı. Uçuşan saçlarıma hava üfleyen cihaz onlar için inanılmaz bir buluştu.

"Ateş olmadan sıcak buhar mı çıkarıyor?" Doğa gülerek Asil'e başını salladı. "Elektrik ile çalışır." Parmağının ucundan küçük bir kıvılcım elektrik çıkartınca, Asil kaşlarını çatarak bana döndü. "Saçlarını kurutmak için Güneş'ini kaynak olarak mı kullanıyorsun?" Doğa kıkırdarken bu kaniye nasıl vardı aklım almıyor. Bahsettiğimiz elektrik Doğa değildi ki!

"Kablolardan sızan elektrik Asil ve bunun için Doğa'ya ihtiyacımız yok." Daha detaylı bir açıklama yapardım ama bu kafasını daha fazla karıştırdı.

Elzem saçlarını kuruttuktan sonra elleriyle onları geriye savurup aynaya tebessüm etti. "Günaydın, sence bugün sorunsuz bir gün olur mu?" Saç kurutma makinesini düzgün bir şekilde çekmeyece koyarken kimse onun kiminle konuştuğunu sormadı çünkü az önce canavardan bahsetmişim.

Elzem odadan çıkınca biz de peşinden çıkarak onu takip ettik. Alt kata indiğimizde Araf'ta ki erkekler salondaki eşyalara garip bakışlar atıyordu. Elzem koltuğa oturup dergileri karıştırırken Asil büyük ekran TV'ye yaklaştı. "Bu ne?" Eğilip parmaklarını televizyonun siyah camından gezdirmeye başlamıştı.

"Of! Çok sıkıldım Elzem!" İçeri giren Itır'ın yirmi bir yaşında ki hali, ablasının yanına oturdu ve koltuğun üzerinde duran kumandayı aldı. "Ah hayır!" demiştim ki, Itır kumandanın düğmesine bastı ve televizyon bir anda açılınca Asil irkildi. En son kaldığı kanalda bir film oynuyordu ve sandalyeye bağlı bir kadın çığlık atıyordu. "Yardım edin!" diye kadın bağırınca Savcı, Gediz ve Asil dehşete kapılmış bir şekilde ekrana bakıyordu.

"Elzem?" Savcı irice açtığı gözleriyle bana döndü. "Kadını bu kutunun içine mi hapsettin?" Kahretsin, yine başlıyoruz!

"Aslında öyle değil," demiştim ki, kadın ağlayarak çığlık atınca Asil, "Bu trajediye daha fazla kayıtsız kalamam!" dedi ve hiç zorlanmadan duvardaki devasa TV'yi söküp yere attı. "Onu çıkarmalıyız!" Gediz kılıcıyla ekranı parçalayınca ben ve kızlar hayretler içinde onlara bakıyorduk. Çıldırarak üzülmeye başladık!

"Eee?" diyen Gediz, başını eğmiş kırdığı televizyonu inceliyordu. "Kadın yok?" Çünkü televizyonu parçaladıkları için artık bir şey göstermiyordu!

"Acaba bu gizli bir kapı olabilir mi?" Asil çenesini kaşırken Itır yüzünü buruşturarak onlara baktı. "Sizden utanıyorum."

"Oradakiler gerçek değildi Asil." Doğa ona yaklaşıp koltukta oturan Akay kızlarını gösterdi ve Itır hâlâ kanal değiştiriyordu çünkü anılara müdahale edemezdik. Biz şu anda parçalanmış bir televizyon görüyoruz ama onun için hiçbir şey değişmemişti. "Gördün mü buradaki şeyleri değiştiremezsin. Sizler de tiyatro var değil mi? Bu da onun gibi bir şey. Oyuncular, yani aktrisler gösterisini çeker ve modern teknoloji sayesinde onların sergilediği oyunlar bu parçaladığınız aletler sayesinde evlerimize gelir." Onun anlayacağı şekilde anlatmaya çalışmıştı ama bence üçü de bir şey anlamadı. Alışık olmadıkları bir dünyada ki şeyleri birkaç açıklamayla anlayacaklarını sanmıyorum.

"Efendim?" İçeriye Sadık Bey girince Itır televizyonu kapatmıştı. "Bir şey mi oldu Sadık abi?" diye sordu ama yakın korumam ona cevap vermeden koltukta dergisini okuyan kıza doğru yaklaştı.

Geçmişteki Elzem kafasını hiç dergiden kaldırmadan sayfaları karıştırmaya devam etti. "Elzem!" Itır onun kolunu sertçe kavradı. "Sadık abiyi bekletiyorsun!"

Hepimiz onları izlerken Elzem bir diğer sayfaya geçti. "Bunun için ona ödeme yapıyorum Itır, beklemek de işinin bir parçası," diyen kız ile şimdi herkesin ayıplayan bakışları benim üzerimdeydi.

"Ne kadar da küstahça!" Asil ve Gediz aynı anda konuşunca onları umursamadım. Bu tür eleştirileri ilk kez duymuyordum.

Elzem nihayet dergiden kafasını kaldırıp korumasına baktı. Burada bizden sadece iki yaş küçük oldukları için şimdiki halimizden farklı değillerdi. "Söyle," dediğinde yine birçok kınayan bakışların esiri olmuştum.

"Anneniz konağa yanında bir misafirle geldi efendim," diyen korumaya başını salladı. "Ona salonda olduğumuzu bildir." Koruma onaylayarak dışarı çıkınca, her iki kardeş misafirin kim olduğunu merak ettiği için beklemeye başladı.

Sadece birkaç dakika içinde Munure Akay salona girince, "Anne!" deyip anılarda olduğumuzu unutup ona doğru atıldım. Gerçeklere çok çabuk uyanınca yutkunarak durdum. Siyahlar içinde ki bu soğuk bakışlı kadın benim annem değildi ki, içi boş bir kabuktan ibaretti. Dolan gözlerimi gizleyip başımı kaldırınca herkesin üzümlere bana baktığını gördüm. Omuzlarımı dikleştirip kendime çeki düzen verdim. "Gerçek olmadığını zaten biliyordum." Saçlarımı savurup umursamaz bir tavır takındığımda Savcı yanıma geldi. "Anneni özlemen yanlış bir şey değil Elzem." Beni göğsüne çekerek saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. "Duyguların konusunda kendine yaptığın bu şey hiç hoşuma gitmiyor." Nasıl olsa anılarımdaydı ve ister istemez çok yakında sebebini öğrenecekti.

Meliz, annemin bedeniyle kızların karşısında durdu. "Sizlerle tanıştırmak istediğim biri var ve bundan sonra bizimle burada yaşayacak." Doğa yutkunurken Itır ile birbirimize baktık çünkü bu anıyı hatırlamıştık. Doğa'nın konağa geldiği ilk günün anısıydı.

"Gelebilirsin," dediğinde yeşil gözleri ürkekçe etrafına bakan genç bir kız içeri girdi. Şu anda bulunduğum yaştaydı, lakin yirmi dört yaşındaki birine göre çocukça bir ürkekliği vardı. Saçlarını tek örgü yapmış ve yıkanmaktan

rengi solmuş kıyafetlerin içinde bir deri bir kemik kalmıştı. Doğa'nın şimdiki hâline göre çok ama çok zayıftı. "Vay canına," dedi İtir. "Elzem dünyadaki iki yılda sana resmen evrim geçirtmiş eski halini görünce fark ettim." Haklıydı çünkü şu anda salona giren kızın giydiği şeyler ve zayıf bedeni berbat durumdaydı.

Doğa tepkisizce eski haline bakarken Asil gülümsedi. "O zamanlarda bile fazla güzel." Sesli bir şekilde düşünüyor olmalıydı çünkü bunları söylerken öyle bir hâli vardı.

"Işığının sefil bir durumda olduğunu görmüyor sanırım." Gediz'in homurdanarak söylediklerini duyduğunu sanmıyorum.

Meliz eliyle Doğa'yı bizlere, yani geçmişte ki bizlere gösterdi. "Adı Doğa Kanık, bundan sonra konakta yaşayacak."

"Peki ne sıfatla?" Evet, bunu söyleyen Elzem'di. Kendimden başka biri gibi bahsetmek berbat bir duygu. "Sokaktan birini kolundan tutup eve getiriyorsun ve burada kalacağını söylüyorsun. Öyle mi?" Elindeki dergiyi usulca koltuğa bırakıp ayağa kalktı ve Meliz'in karşısına dikildi. "Benim niye bu kararından haberim yok?" O kadar sakın ve kontrolcüydü ki, dışarıdan böyle kibirli göründüğümü bilmiyordum.

"Kararlarım konusunda ne zamandır sana danışıyorum?" Meliz'in eski hali de şimdikinden çok uzaktı. Buz gibi donuk bir suratla bakıyordu ve şimdi ki Meliz ile yakından uzaktan alakası yoktu.

Sanırım sadece yakınlık duyduğu kişilerin yanında kendi gibi oluyordu.

"Şu zamana kadar evle ilgili bir karar vermediğin için olabilir mi?" dedi Elzem. "Bu kızı konakta istemiyorum." Başını çevirip tepeden tırnağa Doğa'yı inceledi. Tiksinti dolu bakışları karşısındaki kızı daha fazla utandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Ne idüğü belirsiz birini kardeşimin yaşadığı bir eve getiremezsin." O an aklında olan tek şey İtir'in güvenliğiydi, fakat şu anda dışarıdan bu olaya tanık olan herkes için ben bir kalpsizim.

"Yakın arkadaş olduğunuza emin misiniz?" Asil hoşnutsuz bir şekilde Doğa'ya beni gösterdi. "Şu anda sana olan davranışları tam tersini gösteriyor!" Kızmakta haklıydı çünkü hâlâ dışarıdan böyle bir izlenim yarattığımı biliyorum.

"Elzem kötü biri değil." Doğa hep olduğu gibi yine beni savundu. "Sizlere gösterdiği Elzem ve benim tanıdığım Elzem çok farklı." Beni tanması koskoca iki yılını almıştı. Araf'ta geçirdiğimiz bir yılın toplamıyla bu sayı üç yıla çıkıyordu.

"Kardeşin için tehdit oluşturduğunu mu düşünüyorsun?" Meliz'in tekrar konuşmasıyla susarak yeniden onları izlemeye başladık. "Asıl tehdidin kardeşin olduğunu iyi biliyorsun," deyip hizmetçilerden birini çağırıp Doğa'yı gösterdi. "Müştemilattaki boş odalardan birine onu yerleştirin," deyip her zamanki gibi kendisini çatı katına kapatmaya gitmişti.

Doğa suspus bir hâlde hizmetçiye takip ederek dışarı çıkınca Itır, ablasına doğru döndü. "Kıza karşı bu kadar acımasız olmak zorunda değildin, Bayan Kontrol Delisi! Tüm gün senin kibirli yüzünü görmek yerine konakta farklı birilerini görmek bence iyi bir şey," dedi ve o da dışarı çıktı.

Itır gittikten sonra yakın koruması içeri girmişti. "Sanırım yine herkesi kızdırmayı başardınız efendim." Bu benim en iyi yaptığım şeydi.

"Öyle görünüyor Sadık abi." Ona abi demesiyle Itır ve Doğa gözlerini irice açarak bana döndü. "Sen ona abi mi dedin?" Itır şaşkındı. "Evdeki çalışanların yüzüne bile bakmazsın Elzem?" Ona cevap vermek yerine tırnaklarımın kontrolden çıkan hâline bakınca Savcı güldü. "Anlaşılan burada geçirdiğimiz süreçte bizden sakladığı Elzem'i daha yakından tanıyacağız." Bu onun hoşuna gidebilir fakat benim için berbat bir durumdu. Düşünsenize birileri tüm hayatınızı film izler gibi izleyecekti!

Herkes rakibini bulup bu işi bitirerek zihnimi hemen terk etmeliydi!

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" Yalnız kalınca yakın korumasına olan samimi tavrımı herkes garipsiyordu. "Şu kızı, yani Doğa Kanık'ı araştır. Kimdir, kimin nesidir, annem ile ne tür bir bağı var, kısacası ailesi ve yakın çevresine kadar her şeyi bilmek istiyorum," deyince Sadık Bey başını sallayarak dışarı çıkmıştı. Kendisini koltuğa bırakan kız, başını geriye atarak gözlerini yumdu ve ağrıyan başına masaj yapmaya başlamıştı. Migreni çoğu zaman ona hep böyle sıkıntılar çıkartıyordu.

Etrafımızdaki her şey değişmeye başlayınca, "Neler oluyor?" diye sordum. Salondaki eşyalar yok oluyor ve salon küçülerek yerine farklı bir oda ve eşyalar geliyordu.

Savcı etrafında değişen eşyalara bakarak sorunun cevabını vermişti. "Doğa ile olan en önemli anıların bu kapının ardında olduğu için şimdi bize farklı bir sahneyi gösteriyor." Etrafımızdaki kargaşa durulunca şimdi çalışma odasıydık ve masasında oturan Elzem, kafasını dosyalara gömmüş çalışıyordu. Üzerindeki atlet ve şort değişerek yeşil bir elbiseye dönüşmüştü. Kapı tıklandı ve gir komutundan sonra Sadık Bey elinde bir dosyayla içeri girmişti. Bu sahneyi hatırladım, ona en son verdiğim görevin üzerinden dört gün geçmişti ve Doğa'nın dosyasını bana getirmişti. Tüm bu

süreçte Doğa'yı hiç görmemiştim, çünkü bana görünmemek için hizmetçilerle birlikte yemeğini yer ve tüm gün odasından çıkmazdı.

"Doğa Kanık'ın dosyası efendim." Sadık Bey dosyayı ona uzatırken Gediz huysuzca bana döndü. "Sana ne söyledi? Lanetli olmayanların dilini anlamıyoruz." Aramızdaki lânet dil sorunumuzu kaldırıyordu, ama Sadık Bey ve onun gibi lanetli olmayanlarla ortak noktaları olmadığı için onları anlamıyorlardı.

"Doğa'nın dosyası," dedim. Sadık Bey kapıyı kapatarak dışarı çıkınca dosyayı açan kızı gösterdim. "Sanırım birazdan Itır içeri girecek ve Itır dosyayı benden alıp sesli okuyacak. Doğa sorun etmezse dosyada yazanları dinleyebilirsiniz." Dosyada yazanlar Doğa'nın tüm geçmişiymiş ve ne yazık ki içindeki şeyler birazdan her iki kardeşin kanını donduracak türdendi.

Zaten bu dosyadan sonra Doğa'ya olan tutumum değişmişti.

Devam edecek...

Evet, en son ki bölümü cumartesi attığımı düşünürsek bu sefer ki bölüm çok hızlı geldi değil mi?

Gördüğünüz gibi herkes Elzem'in zihninde toplanmaya başladı. Geçmişe olan yolculuğumuzu detaylı bir şekilde yazmak istediğim için anılara olan yolculuğumuz birkaç bölüm sürebilir.

Belki bazılarınız bu anıların hemen bitmesini istiyordur, lakin neredeyse tüm sırlar Elzem'in anılarında çözülecek diyebilirim. Üstelik henüz rakiplerini bile bulamadılar ve bu sahneleri hızlı bir geçiş yaparak atlatmak istemiyorum. Çünkü başından beri merak ettiğiniz sırları öğrenmek üzereyiz.

Doğa'nın geçmişini merak edenler yeni bölümde bunu öğrenmiş olacak. Bakalım Işıktan Gelen kızımızın hikayesi nedir?

Peki Doğa'ya rakibi olarak babasının geleceğini kimler tahmin etmişti? Üstelik babası bir Avcı ve Doğa'nın güçleri ona işlemez. Fiziksel yetenekleri ne boyutta babasıyla olan müsabakasında anlarınız artık.

Elzem'in anneannesi ise İtır'a rakip olarak geldi. İtır'da aynı şekilde güçlerini onun üzerinde kullanamaz, bakalım onların yüzleşmesi nasıl geçecek? Elzem, anneannesini gerçek anlamda hayatından çıkarmaya karar vermedikçe Suzan Hanım'dan kurtuluş yok gibi görünüyor.

Paragöz kızımız Mara'ya rakip olarak Dehliz'in karısı İkra gelmesine ne demeli? Onların çekişmesini de daha detaylı yazacağım. Zaten yeni bölümde buldukları bir diğer kişilerin içinde Dehliz ve Mara'da olacak.

Tabii bir diğer iki kişiyi daha bulacaklar ve onlar da Sıraç ile Soya. Bu bölümde Sıraç, Soya'nın aslında Soaireya olduğunu öğrendi fakat daha önce Soaireya ona yüzünü göstermediği için hâlâ onu çirkin sanıyor. Şu anda ise Soya bir ruh olarak Elzem'in zihninde olduğu için

gözleri başta olmak üzere gerçek haliyle görünüyor. Bakalım bu ikili arasında ne tür şeyler geçecek?

Peki Soya'ya rakip olarak neden kuzeni geldi dersiniz? Rakibi de onun gibi bir Gorgon ve belki de Soya'yı yenecek tek kişi. Bakalım bu işin altından kalkmayı başaracak mı?

Afra'nın rakibi bir Gölge cini ve Elzem'in bu konuyla ilgili bazı tahminleri oldu. Sizce gerçekten de tahmin ettiği gibi Afra geçmişte eski nişanlısı yüzünden rakibiyle bir anlaşma yapmış olabilir mi?

Elzem'in rakibi ise bir sanrı. Elzem onu daha önce hiç görmediğini savunuyor fakat çoğu şeyi kendisine unutturan biri olarak bakalım bu konuda ne kadar haklı?

Tüm bunları hızlı bir geçiş yaparak bir bölüme sığdırmak yerine detaylıca yazacağım için biraz uzayabilir. Fakat tüm bu süreçte Elzem'in zihninde birçok olay olacak aslında.

Üstelik Araf'takiler henüz sadece konağın içini gördü, daha dışarıdaki şeylerden bihaberler. En basitinden arabaları bile görmediler. Televizyonu parçalamışken araba görünce tepkileri ne olur birlikte okuyup göreceğiz artık.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(50) Aradığımız Masumiyet.

"Beyaz gül de artık beyaz değildi, kan bulaşmıştı..."

Bazı insanlar sır küpü gibidir. Bir tane herkese gösterdikleri yüzü vardır bir de sadece kendilerine sakladıkları. Herkesin kendisine sakladığı bazı şeyleri vardır değil mi? Kimse çıkıp aksini iddia edemez çünkü küçük veya büyük mutlaka gizledikleri bir şeyler vardır. En basitinden banyo ettikleri bir mahremi vardır değil mi? İnsanların gözleri önünde değil, kendilerini rahat ve güvende hissettikleri bir yerde yıkandıkları andan bahsediyorum. Diğer sakladıkları her şeyi bir kenara itelim ve sadece bu basit örneğe odaklanalım. Kimse tarafından izlenmediğine eminsin ve rahat rahat sıcak suyun keyfini çıkarıp yıkıyorsun. Peki sonra ne mi oluyor? Birileri elinde bir CD ile geliyor ve çırılçıplak yıkandığın tüm görüntülerin CD'de olduğunu söylüyor. Tüm dünyaya görüntülerini dağıtmaktan bahsediyor? Böyle bir şey karşısında ne hissederdi insan? Şu anda içinde bulunduğum durum da aynı bu örnekteki gibi, hatta daha fazlası. Dostum, düşmanım, ailem ve tanıdıklarım şu anda tüm anılarıma sızmış durumda ve beni banyo ederken görmek en sıradan korkulardan biriydi. Yaşadığım her şeyi ama her şeyi görme ihtimalleri vardı ve bu, benim ecel terleri dökmem için yeterliydi.

Hadi ama Ölüler Diyarına gitmeden önce Savcı ile yaşadıklarım bile bu kapılardan birinin ardındaydı!

Korkuyorum, anılarım halka açık bir şekilde herkesin kolayca ulaşacağı bir hâle gelmişken çok korkuyorum.

"Ne düşünüyorsun? Dalgın gibisin?" Itır'ın koluma dokunmasıyla kendime gelip derin nefes aldım. "O kadar çok şey düşünüyorum ki Itır, bazen sadece birkaç dakikalığına da olsa düşünmeyi bırakmak istiyorum." Fakat çok istesem de yapamıyordum çünkü Oyunbaz olmam zihinsel olarak beni yorsa da düşünmeyi bırakmama izin vermiyordu.

Her şeyi önceden hesaplayıp planların doğrultusunda yaşamak berbat bir duygu. Bazen hayatımda doğaçlama adımlar atmak isterdim.

"Cevap vermedin?" Asil'in sorduğu soruyla kendi sıkıntılarıma bir kenara ittim. Doğa'ya bakıyordu ve dosyasının okunmasını isteyip istemediğini

sormuştu. O dosya her şekilde okunacaktı ama İtır'ın geçmişte ki hâli içeri girmeden biz çıkarsak bir şey duymazdık.

"Bilemiyorum," dedi Doğa. "Yaşadığım şeyleri dinlemek mi daha güç yoksa dinlediğim her şeyi yaşamış olmak mı?" Buğulu gözleri çalışma masasında oturan ve elindeki dosyaya bakan Elzem'deydi. "Dinleyelim," diyerek başını salladı. "Elzem'in ilk gün görüntüsünden dolayı aşağıladığı, ne idüğü belirsiz bir kızın hayatını öğrendikten sonra verdiği tepkiyi merak ediyorum." Tüm bedenim gerilirken bunu hak etmişim, değil mi? Her ne kadar daha sonra aramızda güçlü bir yakınlık oluşsa da bu ilk gün onu kırdığım gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bu sözlere karşı kendini savunacak bir şeylerin var mı, Bayan Kontrol Delisi?" İtır'ın kollarını göğsünde birleştirmesiyle burukça tebessüm ettim. "Yok." Nasıl ki haklı olduğum konularda susmuyorsam haksız olduğum yerlerde de konuşmuyorum.

"Elzem!" Tıpkı onlara söylediğim gibi İtır büyük bir hiddetle çalışma odasına girmişti. "Kız geldiğinden beri senin korkundan odadan dışarı çıkıyor! Söylediklerin için gidip ondan özür dilemelisin." Tebessüm ederek başımı iki yana salladım. Kardeşim aslında hep fazla yufka yürekli olmuştur fakat öfkesi bunu gizlerdi.

Elzem elindeki dosyayı usulca masaya koydu ve soğuk tavrından ödün vermeden gözleriyle açık kapıyı gösterdi. "İçeri girmeden önce izin istemelisin. şimdi dışarı ık ve çalışma odama girmeden önce mücade iste." Yanımdaki kardeşim bana tersçe bakarken omuz silktim. İçeriye destursuz dalmak onun hatasıydı.

Geçmişteki İtır'ın kaşlarını çatması uzun sürmemişti. "Sen ve saçma kuralların. Bana bunu yaptıramazsın!"

"Bu konuda bana meydan mı okuyorsun?" Hepimiz sessizce onları izlerken Elzem, koltuğuna yaslandı. "Sana istediğim her şeyi yaptırabilirim ve bana itaraz etmemen gerektiğini iyi biliyorsun. şimdi dışarı ık ve izin iste."

"Ama-"

"Sana konuş demedim İtır, sus dediğimde susmasını bilmelisin. Dışarı ık ve izin iste diyorum." Savcı'nın gözleri anında beni bulurken, tepkisizliğimi koruyarak dümdüz bir şekilde karşıma bakmaya devam ettim.

şu anda ne düşündüğünü ve bana bakarken kimi gördüğünü çok iyi biliyorum.

İtir homurdanarak dışarı çıkıp girmek için izin istedi ve bir süre sonra yeniden içeri girdi. Az önce zoraki bir şekilde yaptığı şey için surat asarak oturmaya başlayınca, Elzem gülümsedi. "Somurtmak dışında beni görmeye gelmenin sebebi nedir?"

"Senden gerçekten nefret ediyorum Elzem, bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet, başka bir şey yoksa işlerim var beni meşgul etme lütfen," deyip masadaki dosyayı aldı. "Bazen senin de benden nefret ettiğini hissediyorum." İtir'in kısık çıkan sesiyle dosyayı tutan parmakları hareketsiz kalmış ve hiç kıpırdamadan öylece durmuştu. "Sana bunu düşündüren sebep nedir?"

"Sadece bir his." Alay edercesine gülerek ablasına baktı. "Artık sana bakarken Elzem'i görmüyorum, Suzan Akay'ı görüyorum. Bir zamanlar onun sana yaptığı her şeyi bana yapıyorsun. Gittikçe daha fazla ona dönüşüyorsun kardeşim." Eskiden bunu hep inkar ederdim fakat yeni yeni bazı şeyleri anlıyorum.

"Bana yaptığı şeylerin aynısını sana mı yapıyorum?" Güldü. "Şu ana dek sana hiç el kaldırmadım İtir." Bu aslında her şeyin cevabıydı ama ne İtir ne de buradaki kişiler bu sözlerle ne demek istediğini anlamadı.

"Ne var bunda? Anneannem de sana hiç el kaldırmazdı, ama tıpkı bana yaptığın gibi o da seni kısıtlardı."

"Bu kadar yeterli." Doğanın dosyasını açıp ilk sayfaya göz gezdirdi. "Bitirmem gereken işler var. Neden beni biraz yalnız bırakmıyorsun?"

"Sen neden şu saçma işlere ara vermiyorsun?" İtir uzanıp onun elindeki dosyayı aldı. Onu Elzem'den kaçırmak üzereyken dosyanın üzerinde Doğa'nın resmini görünce kaşlarını çatarak ablasına döndü. "Bunu yapmadığını söyle! Çevremdeki herkese yaptığın gibi onu da araştırmadığını söyle!" Kimlerle arkadaşlık kurduğunu öğrenmek için daha önce arkadaşlarını araştırmama çok kızmıştı.

"Annemin sürpriz bir şekilde eve getirdiği kişiyi araştırmaktan bir sakınca görmüyorum."

"Ne bekliyorsun? Azılı bir suçlu çıkmasını mı? Elzem her gün bu konağı havaya uçurmaya çalışıyorum! Sen tüm delilleri yok etsen de adam yaralamaya kadar birçok sabıkam var. Bir katil arıyorsan bu ben bile olabilirim ama o kız olamaz."

"Kendinden bu şekilde bahsetmenden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ama bu gerçek. Sen uzlaşmacı olabilirsin fakat benim uzlaşma şeklim yumruklarım. Daha önce birine tokat bile atmayan biri anlamaz kanamaktan

ve kan dökmeekten." Başını eğip Doğa'nın dosyasını okumaya başladığı için Elzem'in yutkunuşlarını görmemişti. Her gün kanı bedeninden ilmek ilmek aktığını düşünmüştü ve sebep olduğu cinayetin izlerini görmek ister gibi ellerine bakıyordu.

Ne garip değil mi? Itır karanlığını gizlemeden ona kim olduğunu söylüyordu. Fakat Elzem, sığındığı güneşin ardından tüm pis işlerini halledip herkese sadece güneşi gösteriyordu. Kimse o güneşin gerçek yüzünü bilmiyordu...

"Doğa Kanık." Sessizce mırıldanan Itır, onun dosyasını okumaya başladı. "Bakalım Bayan Kontrol Delisini haklı çıkartacak bir şeyler dosyanda var mı?"

Itır bir süre sessizce dosyayı okumaya başlamışken Elzem tarafından izlendiğini biliyordu. "O da bizim gibi Ankara doğumlu. Annesine hamileliğin ikinci aylarında pankreas kanseri teşhisi konulmuş. Fakat doğumdan birkaç hafta sonra kadının hastalığı gizemli bir şekilde yok olmuş." Meliz'den istediği şey bu olmalıydı. Eminim eski kitapları karıştırıp onu iyileştirecek bir büyü bulmuştur.

"Annesi doğumdan kısa süre sonra lohusa sendromu geçirmiş olmalı ki, bebeği kabul etmemiş. Hastalığı bile iyileşmişken, kadın yaşadığı ruhsal sorunlardan sonra Doğa henüz üç yaşlarındayken kendi canına kıymış." Bir Avcı olarak lanetli bir çocuk doğurunca bununla yüzleşemedi, değil mi? Belki de bütün bunlara sebep olduğunu bilmek vicdanına ağır gelmiştir.

"Aman tanrım bu da ne?" Itır irice gözlerini açarak Elzem'e doğru döndü ve dosyayı gösterdi. "Buradaki hastane kayıtları ve polis tutanaklarına bakılırsa babası defalarca Doğa'yı öldürmeye çalışmış. Onu verdikleri çocuk esirgeme yurdunda bile zavallı kızın peşini bırakmamış. Adam ifadesinde sürekli o ölmeli diyormuş!" Beklediği şeylerin tam tersini duymak onu afallatmıştı çünkü bir aile dramıyla daha yüzleşiyordu.

Doğa sessizliğini korurken ifşa olan hayatı aslında onun için hiç kolay değildi. Herkesin duymasına izin vermesini gerçekten takdir ediyorum, çünkü ben geçmişim hakkında bu kadar cesur olamıyorum. Asil ise sadece izliyordu çünkü bu kadarını zaten daha önce benden dinlemişti. "Dışarı çık Itır ve yarım saat sonra Doğa'yı odama gönder." Hiç etkilenmemiş gibi soğuk tavrından ödün vermeden Itır'ın elindeki dosyayı aldı ve çekmeceye sakladı. Itır sorun çıkarmadan dışarı çıkınca yine parmaklarıyla kafasına masaj yapmaya başlamıştı. "Kendi öz kızına biri bunları neden yapar ki?"

Sessiz fısıltısını hepimiz duymuştuk ve aynı şekilde artık bunun cevabını biliyorduk.

Yeniden dosyayı çıkartıp okumaya başladığını gördük. Sessizlik içinde Doğa'nın dosyasını okurken her satırda kaşlarını çatıyordu. Neredeyse yarım saat boyunca dosyayı sonuna kadar okumuştı. "Saçmalık." Kısık bir sesle konuşup dosyayı çekmeceye fırlattı. Kızdığı şey aslında Doğa'nın babasından çok, Doğa'nın yaşamak zorunda kaldıklarıydı.

Bir süre sonra Doğa odanın kapısını tıklatıp ürkek adımlarla içeri girdi. Elzem eliyle masanın karşısında duran tekli koltuğu gösterdi. "Otur." Yine herkesin bakışları beni bulunca içten içe sinir krizleri geçiriyorum. Eskiden insanlara karşı bu kadar sık emrivaki cümleler kurduğumu yeni fark ediyorum.

Doğa onun karşısına oturunca bir süre her ikisi de sessiz kaldı. Doğa başını eğmiş kucağındaki elleriyle oynuyor, Elzem ise konuya nasıl giriş yapacağını düşünüyordu. "Bir şey içer misiniz?" Fazla resmi değil mi? Genelde kolay kolay resmiyeti kaldırmazdı.

Doğa utangaç bir tavırla, "Sadece su," deyince, ayağa kalktı ve boş bardağı alıp masadaki sürahidenden onun için su doldurdu. Suyu Doğa'nın önüne koyup tekrar yerine oturmuştu.

Ürkekçe içtiği birkaç yudum su, Elzem'in bakışları altında zavallı kızın boğazına dizilmişti. "Sizi korkutuyor muyum?" diye sorduğunda Gediz'den, "Bir de soruyor mu?" diye bir ses çıkmıştı.

"Ha-hayır." Bunun evet anlamına geldiğini herkes anlamıştı.

"Aslında korkulması gereken biriyim." Bunları söylerken sevimlice gülümsemesi yok mu, izledikçe kendime hayran kalıyorum. "Size bir sır vereyim mi?" Ellerini masaya bastırıp Doğa'ya doğru eğildi ve yeşil gözlerini ona dikti. "Görüp görebileceğiniz en tehlikeli kadına bakıyorsunuz." Doğa'nın boğazında bir düğüm oluşurken, her an çığlık atmak üzere olduğuna yemin edebilirim ama kanıtlayamam.

"Bana bunu neden söylüyorsunuz?" Göz teması kurmaktan bile korkuyordu. Sürekli kucağındaki parmaklarıyla oynuyordu ve başını yerden kaldırmıyordu.

"Hayatta ki tek şansınızı iyi tanımanız için." Elzem geriye çekilerek rahatça koltuğuna yaslandı. "Şans neye benzer bilir misiniz? Saçsız bir insana, daha doğrusu sadece kafasının arkasında bir tutum saç olan kel bir insana. Çoğu zaman bazı kişilerin ayağına kadar gelir fakat herkes onu elinden kaçırır. Oysaki tek yapmaları gereken ellerini uzatıp onu saçından

yakalamak. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" diye sorunca kafası karışan Doğa, onun altın sarısı gür saçlarına bakınca güldü. "Mecazi anlamları atanmayı başarırsam küçük öğrencilerime anlatmayı düşünüyorum. Fakat anladığım kadarıyla sizin de bu konuda bilinçlenmeye ihtiyacınız var." İnceden göndermeler hep en sevdiğim şeyler olmuştur.

"Öğretmen misiniz?"

"Olma yolundayım henüz atanmam gerçekleşmedi."

"Neden? İsteddiğiniz her şeye kolayca sahip olacak bir aileye sahipsiniz." O zaman da anlamıştım şimdi de anlıyorum Doğa'nın sesindeki iğretiği. "Annenize istediğiniz okulun ismini söylemeniz yeterli, eminim atanmanızı bir gün içinde halleder."

"Kendi işimi kendim hallederim ve çok istediğim mesleğime kolay yollardan ulaşırsam benim için ne değeri kalır?" Her şeyi zor yollardan kazanmaya alışık olduğu için her türlü kolaylıktan kaçınıyordu. Sahi benim için hangi kazanç kolay oldu ki?

"Zorluk nedir bilir misiniz?"

Doğa alay edercesine güldü. "Siz bilir misiniz?" Ne de olsa zenginim ve bir elim yağda diğer elim balda değil mi? Ben ne anlardım ki zor şeyleri.

"Aslında pek bilmem." Yalan söyledi. "Ama zorbalığı bilirim. Size küçük bir anımı anlatmak isterim. Ortaokuldayken bir yıl boyunca bana zorbalık eden bir kız grubu vardı. Bir seferinde o kadar ileri gittiler ki, beni kızlar soyunma odasının dolabına kitlediler." Hatırlamak istemediğim berbat bir andı. Karanlık dolapta panik atak ve karanlık korkum hiç iyi bir ikili değildi.

Sonunda Doğa'nın ilgisini çekmeyi başarmıştım. "Kurtulmayı başardınız mı?" Geçmişteki Elzem başını salladı. "Başaramayacağım hiçbir şey yoktur benim. Peki devamında ne oldu biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Ertesi gün hepsini okulun kazan dairesine kitledim. O günden sonra ben onlarla uğraşmaya başladım ve hepsi okuldan ayrıldı."

"Bu korkunç! Sana yapılmasını istemediğin şeyleri başkalarına yapmamalısın." Sinirlendiği için resmiyeti bir kenara atmaktan çekinmemişti.

Elzem ise onun aksine çok sakindi. "Hangi açıdan baktığınıza bağlı bu kavram Doğa Hanım," diyerek ayağa kalktı. "Onlar kendilerine yapılmasını istemedikleri şeyleri bana yaptılar ve bunun karşılığında aynı şeyleri onlara yapmam beni korkunç biri yapmaz." Omuz silkerek pencereye doğru

yürüdü. "Bir şeyleri başlatan hiçbir zaman ben olmam ama bitiren daima ben olurum."

"Fazla iddialı sözler."

"Karakteri henüz oluşmamış kişi beni anlayamaz." Yavaşça Doğa'ya döndü. "Amacım sizi rencide etmek değil fakat gerçekten bir karakteriniz olduğunu düşünmüyorum." Evet, bu sözlerle yine yanımda olan kişilerin öldürücü bakışlarına maruz kalmıştım.

"Bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin." Savcı'nın bana tersçe bakmasıyla umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Söylediklerim onu küçük düşürmek için değildi aksine özeleştiriydi."

"Eleştirini daha yumuşak cümlelerle yapabilirdin."

"Bu ona acımak olurdu. Bazen sözlerin keskinliği bizi gerçeklere uyandırabilir." Doğa ile bu odada olan konuşmalarımızdan sonra kendisine çeki düzen vermeye başlamıştı. Aksi takdirde kendi hayatının ipleri hep başkalarının elinde olmaya devam edecekti.

Doğa üzülmüştü zaten yeşil gözleri kırılgan bir şekilde Elzem'e bakıyordu. "Beni küçük düşürmekten zevk alıyor olmalısın." Her şeye duygusal anlamda yaklaşmaya bayılıyordu.

"Bunlar sadece size bakarken gördüğüm şeyler." Elzem yürüyüp çekmecedan onun dosyasını çıkartarak önüne attı. "Bir karakterinizin olmadığını düşünüyorum çünkü karakter sahibi biri bu kadar haksızlık karşısında kendi tepkisini ortaya koyardı. Babanız size onca işkenceyi yaparken neden sustunuz? Ben susmazdım peki siz neden sustunuz? Susmanız sizi benden daha saf, masum veya iyi biri mi yapar? O hâlde hakkını arayan herkese kötü mü demeliyiz?"

"Hayır!" Dosyasını görünce onu önceden araştırmış olmama kızmıştı. "O benim babam!" diye bağırınca Elzem'de kaşlarını çatmıştı. "İşte tam da bu sebeple bir karakteriniz olduğunu düşünmüyorum! Babanız diye size her şeyi yapabilir, öyle mi? Dünyaya gelmenize vesile oldu diye sizi öldürme hakkına sahip, öyle mi? Dosyanızı okudum ve size babalık yaptığı tek bir detay bulamadım. Size acı bir gerçeği söyleyeyim mi?" Yürüyüp Doğa'nın üzerine eğildi ve ellerini onun koltuğunun kenarlarına bastırdı. "Sizi hiç önemsemedi. Varoluş sebebiniz bile onun kendi cinsel tutkusunu tatmin ettiği bir gecenin eseri. Siz onun için sadece bir gecenin sonunda ortaya çıkan bir hatasınız ve o hatayı ortadan kaldırmaya çalışan birine baba diyecek kadar karakersizsiniz! Babamdır ne yapsa haklıdır öyle mi? Saçmalık! Ondan şikayetçi olduğunuzu gösteren tek bir evrak yok!" Ona

karşı sert bir üslup kullandığım için herkes beni yargılayabilir, fakat ne o gün ne de şimdi pişman değilim. Aksine söylediklerimin hâlâ arkasındayım. Şiddet karşısında susması onu benden daha masum kılmıyordu çünkü bu onu bana göre daha aptal yapıyordu.

Çok fazla üzerine gittiğim için gözleri dolmuştu. "Beni yargılamak kolay!" Önündeki dosyasını gösterdi. "Burada yazan şeylere göre beni değerlendirmek kolay. Annem bile doğumumdan dolayı kendi canına kıymışken, küçük bir şikayet dilekçesi beni babamdan koruyabilir miydi? Defalarca kaçtım ondan ve her defasında beni bulup eve getirdi. Kaçtığım için verdiği cezalar bir diğerinden daha ağırdı!" Eli karnını bulduğunda hıçkırdı. "Henüz sekiz yaşındayken ben ölümü yaşadım." Dudakları titreyerek başını sallarken kendisini korumak ister gibi elleri karnındaydı.

"O gün çok fazla dövmüştü. Peki suçum neydi biliyor musun?" Başını kaldırıp ıslak gözlerle bana baktı. "Tüm yaşitlarım gibi ben de okula gitmek istemiştim. Hep evdeyim ya, sokağa çıkmam bile yasak ya, hiç arkadaşım da yok tabii. Henüz okumam bile yok ve ben eğer okula gidersen evdeki kitapları okuyarak yalnızlığımı dindiririm diye düşünmüştüm. Hani çok zor ama..." Bir suçlu gibi başını eğip gözlerini yumdu. "Belki okulda arkadaşlarım olur ve birileri beni sever diye düşünmüştüm." Asil yumruklarını sıkarak çaresizlik içinde bir küfür savururken, bu sözler hepimizi derinden sarsmıştı. Kimseler tarafından hiç sevilmemiş bir kadının küçük sitemi bile kendisini suçlarcasına çıkmıştı.

Doğa ise içi acıyarak geçmişteki Doğa'yı izliyor ve gözyaşlarını içine akıtıyordu.

Geçmişteki Elzem'in gözleri zaten hep ağlamaklı bakardı, fakat gözyaşları ona da saldırınca hemen arkasını dönmüştü. Doğa görmeden akmayan yaşlarını durdurup pencereye doğru yürümüştü. "Sen hiç hayalet olmayı istedin mi?" Doğa gözyaşlarını silerek ona sırtını dönen kadına baktı. "Ben çok istedim. Babam tarafından görülmeyen biri olmak için bir hayalet olmayı çok istedim." Dudaklarını birbirine bastırırken konuşmaktan güçlük çekiyordu. "Ben yürürken hiç adım seslerim çıkmaz biliyor musun? Henüz çocukken parmak uçlarıma basarak evde hareket ederdim. Eski fayanslardan ses çıkmasın diye bunu hep yapardım çünkü küçücük evde babam beni bulmasın isterdim. Çok değil sadece bir gece için kan revan bir hâlde yatağa girmeyeyim isterdim..." Doğa konuştu ve Asil onun her kelimesinde acılar içinde kıvrandı. Doğa konuştukça geçmişe gidip onu

babasından korumayı her şeyden çok ister gibi bakıyordu. Hangisi için daha zordu? Anlatmak mı yoksa sadece dinlemekle yetinmek mi?

"O gece hiç ses çıkarmamıştım ki." Yeşilleri geçmişi tekrar ve tekrar yaşar gibi yerdeki fayanslara dalıp giderken iç çekti. "Sabahında okuldan bahsetmek zaten ölümü göze almaktı benim için. O an beni öldüresiye dövmesini bekliyordum ama yapmadı." Güldü lakin bir gülüşün içine onlarca acıyı sığdırmayı başarmıştı. "Yapmadı çünkü tüm gün okulla ilgili hayaller kurmama izin verdi. Gece sekiz yaşındaki bir çocuğu tokatla uyandırmak onun için daha etkili bir işkence yoluydu. Saçlarımdan sürükleyerek beni odadan çıkartıp koridora fırlatması okul talebime en güzel karşılıktı. Defalarca vurdu, çığlıklarım ve yalvarışlarım onu durdurmak için yeterli değildi. O kadar çok dövdü ki, öldü diye bıraktı beni." Gözyaşları akarken dudaklarındaki buruk tebessümle başını salladı. "Düşünebiliyor musun? Öz babam öldü sandığı için bana vurmayı bırakmıştı. Demek istediğim ölesiye dövmüştü beni..." En çok bu yakıyordu ya canını. Ona bütün bu acıları yaşatan kişinin başkası değil de öz babası olması.

"Ama ölmemiştin ve kısıp iniltim bunu doğruluyordu. Beni bırakıp gittiğini güçlkle araladığım gözlerle gördüm. Tamam dedim, yoruldu bu gece artık daha fazla beni kanatmaz dedim ve gözlerimi yumdum." Başını eğip ellerini bastırıldığı karnına baktı. "Ama yanılmışım çünkü daha bitmemişti. Odasına gitmemişti ki mutfığa gitmişti."

Hıçkırarak başını kaldırıp bana baktı. "Bir bıçak alıp yarım bıraktığı işi tamamlamak istemişti. Karnıma sağladığı bıçak acıtmamıştı, çünkü zaten aldığım darbeler yüzünden hiçbir şey hissetmiyordum. Fakat gözlerinde bana yönelik gördüğüm o nefret çok acıtmıştı," dediği an Asil'in yumruk yaptığı parmakları arasında siyah dumanlar yükselmeye başlamıştı. Dişlerini sıkarken yüzü seğiriyordu. Ben bile duyduklarım karşısında ikinci defa bu kadar kötü olmuşken, onun ne durumda olduğunu düşünmek istemiyorum.

Doğa onun her an patlamaya hazır volkana dönüştüğünü görünce endişeyle elini tuttu. "İstersen çıkabiliriz bu anıdan." Onu sakinleştirmek ister gibi parmaklarından sızan ışık Asil'in karanlığına bulaştı. "Hepsi geçmişte kaldı Asil," deyip diğer elini kaldırıp onun göğsüne bastırdı ve aynı ışık onun göğsüne doğru süzüldü. "Beni duyuyor musun?" Sessizce fısıldadığında ellerinde yükselen saf ışık daha yoğun bir şekilde Asil'in bedenine akın edince, Asil acı içinde inleyerek hemen ondan uzaklaştı.

"Bana karşı ışığını kullanma Doğa!" Kaşlarını çatarak onu azarlamıştı. "Ben karanlığım ve ışıktan nefret ederim!"

"Ben de ışığım!" Doğa'nın da sinirleri bozulmuş gibi ona bağırdı. "Ve karanlıktan nefret ederim!"

"Anlamıyorsun hatun, ışığın bedenime sızarsa bu beni öldürür! Bir daha sakın bunu yapma."

"Senin karanlığın da benim bedenime sızarsa beni öldürür, fakat ben bunun için sana bağırıyorum!" Şu anda bağırان tek kişinin kendisi olmasına ne demeli.

"Ben senin gibi kontrolsüz müyüm Doğa? Şu zamana kadar karanlığımı asla sana yansıtmadım."

"Ben de az önce bilinçli bir şekilde bunu yapmadım! Bir ışığa gönül verirken bütün bunları düşünmeliydin. Kontrolümü kaybettiğim her an bana kızacak mısın?" Doğa'nın sinirleri bozulmuş olmalı ki dolu dolu gözlerle Asil'e baktı. "Tamam, sen de karanlığınla benim canımı yak ödeşelim." Kısık sesle söyledikleri Asil'i daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. "Bunu asla yapmam!" Hızlı adımlarla Doğa'ya yaklaşıp çenesini tuttu ve başını kaldırdı. "Senin nazarında bu kadar acımasız biri miyim?" Doğa ağlayarak başını salladı. "Evet öylesin çünkü az önce bana yine isimle hitap ediyordun ve sen bana kızdığında adımı söylersin!" Doğa'nın bu ani çıkışı onu güldürdüğü için çok çabuk sakinleşmişti. "Kızgın olduğum sen değilsin geçmişte yaşamak zorunda kaldıkların." Gülüşü solduğunda pişmanlık içinde Doğa'ya baktı. "Seni üzmemek istemediğimi biliyorsun." Başını çevirip Itır'a baktı. "Benim adıma Günışığı'ndan özür dile küçük Amazon." Itır gülerek başını iki yana salladı. "Elzem'den bile hiç özür dilemedim." Asil onun da bir Tenebris olduğunu unutmuş olmalı.

Bana döndüğünde aptalı oynadım. "Neden bana bakıyorsun Asil?" Gözleriyle Doğa'yı işaret edince olmaz dercesine bir hareket yaptım. "Bilerek mi damarıma basıyorsun?" diye sordu. "Gün içinde senden çok özür dileyen ve teşekkür eden başka kimse yok. Gördüğüm en sinir bozucu kibar kadınsın ve benim adıma özür dilemiyorsun!" Herkes kendinden sorumlu ve ben kendi yaptıklarım için özür dilemeyi sorun etmiyorum.

"Her tartışmanızda senin adına özür dileyecek birilerini bulamazsın değil mi?" Bunları söyledikten sonra olmaz dercesine başımı salladım. "Bence artık bir yerden başlamalısın."

"Ne sinir bozucu bir kadın." Homurdanarak Doğa'ya döndü. "Sen söyledim farz et." Doğa gülerek başını sallayınca ben olsam inadına özür

diletmeye çalışırdım.

"Az önce bir şey fark ettim." Gediz, Asil ve Savcı'ya bakıp ben ve Doğa'yı göstererek güldü. "Kendi hayatınızın sonunu bu kadar iyi getiremezsiniz. Endişe, korku ve en önemlisi tutku lanetimizi tetikler ve böyle anlarda yanlış eşleşmeler de öldürücü olabiliriz. Asil ve Doğa'nın ilk yakınlaşmasında olacakları sadece ben mi merak ediyorum? Ya ışık karanlığı yok eder ya da karanlık ışığı." Eliyle beni gösterdi. "Savcı'nın ilişkisinde ise yok edici taraf bu baş döndürücü yaratık." Unuttuğu bir diğer Ayrıntı ise ben ve Doğa'nın Aykırı olduğuydu. Bizler kendimizi kontrol edebiliriz ve aynı şeyleri Asil'de başarırса ortada bir sorun kalmazdı.

Doğa'nın yanakları kızarıırken, "Zaten akli başka bir şeye çalışmaz bu adamın," diye söylenince Gediz güldü. "Senin yüzünden arkadaşımın yatak hayatı bitmiş durumda. En basitinden seni öpmeye kalkışınca az önce ki gibi ışık yayarsan, ona daha işe yarar bir kadın bulacağımdan emin olabilirsin." Ne düşünceli bir arkadaş(!)

Tartışacağız diye geçmişte ki Doğa'nın birçok konuşmasını kaçırmıştık. "Hastaneden çıktığımda komşuların gürültüden eve gelip beni kurtardığını ve babamın hapiste olduğunu öğrendim," dedi. "Sonrasında kimsesiz çocukların olduğu yurda verildim ve babam her defasında karşıma çıkıyordu." Gözyaşlarını silerek güldü. "Her defasında beni öldürmeye çalışıyordu ve ben her defasında gözlerimi bir hastaneden açıyordum. Babam ise yine birkaç yıl ceza alıp hapis yatıyordu. Bir şekilde büyüdüm işte." Omuz silkerek ayağa kalktı. "Bir mesleğim olmadı ama kendime küçük bir ev ve bir iş bulmayı başarmıştım. Ben yıllar sonra tam düzenimi kurmuşken babam hapisten çıktı ve annen beni işimden ederek tehditler eşliğinde buraya getirdi. Evet, en az senin kadar bende burada olmaktan hoşlanmıyorum!" dedi ve kapıyı çarparak odadan çıkıp gitti.

Peki tüm bu duyduklarına rağmen gelecekteki Elzem'in kapıya bakıp, "Ne kaba bir davranış," deyip kapıyı çarptığı için onu kınamasına ne demeli.

Yürüyüp masadaki telefonu aldı ve hepimizin bakışları eşliğinde birini aradı. "Ne yapıyor?" Savcı'nın garipseyen bakışlarına ben cevap verdim. "Yardımcısını arıyor. Elinde tuttuğu o şey bir telefon ve sesinizi dünyanın öbür ucundan aradığınız kişiye duyurur." Peki bana inan dı mı? Tabii ki de inanmadı. Onların atlı ulakları varken telefonun varlığı onlar için hayal güçlerinin ötesindeydi.

"Sadık abi," diyerek Elzem konuşmaya başladı. "Doğa Kanık'ın babasını benim için bul ve ortadan kaldır," deyince, Doğa başta olmak üzere herkes bana dönmüştü. Yutkunarak başımı hayır anlamında salladım. "Bu doğru değil!" Az önce birinin ölüm emrini vermiş gibi bana bakıyorlardı. Kahretsin, gerçek değildi ki bu!

"Elzem?" Doğa hayretler içinde bana bakıyordu. "Babamın ölümünden sen mi sorumlusun?" Ne demekti şimdi bu? Gerçekten böyle bir şeye teşebbüs edeceğimi düşünüyor olamazdı değil mi? Başımı çevirip diğerlerine baktım, fakat hepsi tıpkı Doğa gibi bakınca hayal kırıklığına uğradım. "Bu gerçek değil!" Elimle hâlâ telefonla konuşan kızı gösterdim. "Bu konuşmayı tam olarak hatırlamıyorum ama cinayet emri vermediğime eminim." Savunmam karşısında herkes susup yeniden geçmişteki Elzem'e döndü. "Hayır, adamı öldürmeyeceksin sadece Türkiye'den çıkışını yapmasını sağla," deyip telefonu kapatınca, Asil dışında herkes rahat bir nefes almıştı. Evet, Asil ondan nefret ettiği için ölüm emrini vermemi isterdi.

Onlar için gerçekten korkutucu biri olmalıyım!

Bu anı da görecektik bir şey kalmadığı için hepsi benimle birlikte dışarı çıktı. Koridorun sonunda sinirli bir şekilde bir odadan çıkan Sıraç ve Soya'yı gördüm. Soya'nın yüzü görünmüyordu çünkü tıpkı bir çuval gibi Sıraç onu omuzuna atmış bu tarafa doğru getiriyordu. "Size gerçek kimliğimi açıklayacaktım ama hiç fırsatım olmadı! Ayrıca bir Gorgon'u zorla bu şekilde bir yerlere götüremezsiniz!" Soya bağırdıkça Sıraç'ın ruhunda yükselen öfke daha da çoğalıyordu.

"Ne tür bir yaratık olduğun umurumda değil!" Kaşlarını çatarak Soya'yı koridorun ortasına kabaca fırlattı. Oturur pozisyonunda yere düşen kadının üzerine yürüdü. "Keyfimden senin gibi bir sahtekarı yanımda taşımıyorum. Bizi kendi dünyamıza götürene kadar ölemezsin ve o ana dek yanımdan ayrılmıyorsun!" Şimdi neden Soya'yı omuzuna atıp zorla buraya getirdiğini anlıyordum. Tohadors tarafından öldürülmesi elli yıl boyunca burada kalmamıza sebep olurdu.

"Bu..." Yavuz yutkundu. "Soya mı?" Karşımızda tam bir afet durduğu için haliyle herkes ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Kumral saçları canlı olduğu için suyun altındaymış gibi büyük bir ahenkle dans ederek dalgalanıyordu. Sanki her daim saçlarına ılık nefesiyle üfleyen bir rüzgar varmış gibi saçları tatlı bir esintiyle uçuşuyordu. Kan kırmızısı gözleri ürkütücü görünmeliydi, fakat ona marjinal bir tarz veriyor ve çocuksu

yüzünde çok güzel duruyordu. Cildi tüm o sahte maskelerden arınmış göz kamaştırıyordu. Savcı başta olmak üzere buradaki herkesin bakışları Soya ve benim aramda gidip geliyordu. Sırasıyla önce yerdeki kadına sonra ise bana bakıyorlardı. Eminim hangimizin daha güzel olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ve Savcı'nın gözleri dudaklarındaki gizli tebessümüyle bende durunca onun kendi kararını çoktan verdiğini anladım. Ne demişler; seven sevdiğini dünyanın en çirkin kadını bile olsa tüm kadınlardan daha güzel görürmüş. Kaldı ki onun sevdiği kadın gerçekten tüm kadınlardan daha güzeldi.

Soya'nın varlığı tacımı sallandırıyordu çünkü ikimiz arasında seçim yapmak çok zordu.

Hayır Elzem, ona karşı suikast girişiminde bulunmak yok.

"Sizce hangisi?" Gediz şaşırmış bir şekilde önce beni sonra Soya'yı gösterdi. "Ben bir türlü karar veremiyorum."

"İkisi de," diyen Itır güldü. "Ve anlaşılan sen her iki güzelliğe de sahip olamayacaksın, çünkü birileri senden önce onların kalbini feth etmiş."

"Yazık oldu."

"Senin için mi?"

"Hayır onlar için."

"Neden?"

Başını çevirip Itır'a baktı. "Çünkü ikisi de yanlış seçimler yaptıkları için asla bana sahip olamayacaklar. Itır, "Ne büyük kayıp," diye homurdanınca güldü.

Sıraç'ın sadece portalı açmak için onu yanında istediğini öğrenmek Soya'yı üzmüştü. "Öyle mi? Demek kapıyı açmak için bir süre daha yakınınızda olmalıyım?" Düşüğü yerden başını kaldırıp saçlarının arasında üzerine eğilen adama baktı. "O vakit korkarım ki kurtarıcınız ben değilim, Meliz. Ve o da ancak elli yıl sonra Medusa'nın Ölü Kumlarını yapabilir!"

"Sen varken neden ona ihtiyaç duyayım?"

Soya güldü. "Çünkü ben ruh kapanından sağ çıkamayabilirim. Tohadors uzun yıllar önce tanrılarınız tarafından silindi!" diye bağırdı. "Bunun olmasını bizzat ben sağlamışken bu gelen kişi gerçekten benim kuzenim mi sandınız?" Ne demek kuzeni değil? Madem öyle kimdi rakibi ve Soya neden onu ifşa etmek yerine ona inanmış gibi yapmıştı? Bu kadın telkin edilmiş gibi davranarak Afra'yı bile kandırmışken çok güzel aptal rolü oynuyordu.

Duydukları Sıraç'ın hoşuna gitmemişti. "Ne demek istiyorsun?"

Sevimlice gülümseyerek kollarını Sıraç'a doğru uzattı. "Beni yere attığınız gibi kaldırmazsanız tek kelime etmem." Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri ışıldadı. "Kucağınıza alarak kaldırın." Sıraç sinir krizleri geçirirken gülüşümü zor durdurdum. Bu kadının cüretkarlığı onu deli ediyor olmalıydı.

"Eğer hemen şimdi ayağa kalkmazsan..." Sıraç dudaklarındaki adi gülüşünü saklamadan iyice onun üzerine eğildi. "Bu sefer saçlarının hepsini keserim." Adi derken şaka yapmıyordum.

"Bunu yapamazsınız çünkü yaparsanız ölürüm ve siz de Araf'ta ki hayatınıza alışmak zorunda kalırsınız. Ayrıca saçlarım herkesin onlara dokunmasına izin vermez."

"Bunu neden test etmiyoruz?" Abim tek kaşını kibirli bir ifadeyle yukarı kaldırıp elini onun saçlarına doğru uzattı. İpek kumaşı gibi parlak saçlar dalgalanarak Sıraç'ın eline doğru süzüldü. Kumral saç tutamı Sıraç'ın parmaklarına sürtündü ve avuç içini okşayarak bileğine doğru uzanmıştı. Soya afallayarak sağ omuzundan toplanan saçlarının Sıraç'a nasıl gittiğine bakıyordu. Sıraç ise ona kendisini sevdiren saçlara farkında olmadan gülümsedi. Baş parmağıyla ondan beklenmedik bir kibarlıkla avuçlarındaki saçı okşadı. "Gerçekten canlılar..." Sesi mest olmuş gibi çıkmıştı.

"Daha önce kimsenin onlara dokunmasına izin vermediler." Soya'nın aklı karışmıştı. "Size geleceklerini nasıl anladınız?"

Sıraç avuçlarındaki saçları izlemeyi bırakıp başını kaldırdı ve onun kan kırmızısı gözlerine baktı. "Çünkü duyguların saçlarına yansıyor. Bunu unutmuş olamazsın değil mi?" Soya'nın gözleri Sıraç'ın boynundaki madalyonu bulunca yanakları kızardı. Saçlarının sırrını daha önce kendisi ona söylemişti ve Sıraç onun hislerinin farkındaydı. Gerçi Soya'da abimden hoşlandığını pek saklamıyordu.

"Şimdi," dedi Sıraç. "Kendin kalkıyor musun yoksa gerçekten ikinci defa keseyim mi bunları?" Avuçlarındaki saçı gösterince Soya güldü. "Artık istesenez de kesemezsiniz çünkü sizinle bir bağ kurdular. Onları sevdiğinizi inkar edemezsiniz?"

"Kendini böyle mi kandırıyorsun?"

"Saçlarıma dokunmak hoşunuza gitti."

"Kes sesini! Bir yarattığın saçları ilgimi çekmiyor!"

"O hâlde neden hâlâ onları tutuyorsunuz?" Sıraç başını eğip avuçlarında tuttuğu saçı görünce hemen elini çekti ve Soya'dan uzaklaştı. "Kalk artık

yerden!" Konuyu değiştiriyor olabilir ama ruhunda soluduğum şeyler, Soya'nın saçlarına dokunurken mutluluk gibi hislerdi.

Soya ağzının içinden homurdanarak ayağa kalktı. "Güzelliğim bile sizi etkilemezken saçlarımdan etkilenmeniz küfür gibi bir şey." Bize doğru yürürken peşinden gelen abim, kendi için sabır dileniyordu.

"Siz üçünüz?" diyen Sıraç'ın gözleri Itır, Yavuz ve benim üzerimde oyalandı. "İyi misiniz?" Onu onaylayıp Soya'ya döndüm. "Rakibin Meliz'in babası değil mi?"

"Hayır." Sesi fazla düşünceli ve sıkıntılı çıkmıştı. "Tohadors hep fazla işe yaramaz biriydi. Birlikte katığımızda ben insanları tanrılara karşı kışkırtıp savaş çıkartırken, onun hedefinde sadece kadınlar vardı. Tohadors'ın dünyaya gelişiyle erkek egemenliği başlamıştı ve bu durum benim hoşuma gitmiyordu. Onu defalarca uyardım ama hiç durmadı. Tecavüzler patlak vermeye başlayınca Tohadors ile artık karşı saflardaydık. Kendi ailesine olan şeyleri başka kadınlara yaşatıyordu. Nihayetinde her ikimiz de birbirimiz için tehdit oluşturmaya başladığımızda beni öldürmeye çalıştı. Lakin başarısız olmuştu çünkü onu çok ağır bir şekilde yaralamıştım. O yıllarda son uğrak yerimiz Araf'tı ve benden kurtulmak için Meliz'e sığındı. Meliz'i merak edip görmeye hiç gitmemiştim ama Tohadors'ın bir kızı olduğunu biliyordum. Sırf kızı için Tohadors'ın hayatını bağışladım lakin benim tarafımdan ölümcül bir yara alan Tohadors, tanrıların yardımıyla Meliz tarafından öldürüldü. Biz Gorgon'lar tıpkı Işıktan Gelenler gibi birbirimizi hissederiz ve o gün Tohadors'ın silinen ruhunu hissettim." Bir nevi kendi sonunu kendisi getirmişti çünkü teyzesi Medusa'ya olanlardan sonra kadınları hedef alması fazla düşüncesizce bir hareketti.

"Peki bu gelen kim?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. "Tanrıların benim için gönderdiği karanlık ruhlardan biri olmalı. Beni kırmızı mühürle lanetleyip sonsuz bir hayat sundular. Bu benim cezamdı çünkü bir yerden sonra yaşam katlanılmaz bir acı olmaya başlıyordu. Ölmek için diz çöküp onlardan af dilenmemi bekliyorlardı. Ancak Zeus'un sarayındaki kimse bana bunu yaptıramadı ve bu onları daha fazla kızdırdı. Bu sefer de beni öldürmeye çalıştılar. Her defasında farklı bir savaşçı gönderdiler ama hepsinden kurtuldum. Bu da onlardan biri." Bu açıklaması her şeyi daha iyi anlamamı sağlamıştı. Umarım bu sefer de başarısız olurlardı çünkü bu kadına ihtiyacımız vardı.

"Senin için onu alt etmek zor olmasa gerek." Sıraç'ın sesindeki bu iğreti hoşuma gitmemişti. "Ne de olsa dünya üzerinde yaşayan en yaşlı yaratıksın.

Onun deneyimlerinden daha fazlasına sahip olmalısın." Soya'ya yaşlı diyordu ama kadın ondan daha genç gösteriyordu.

"Neden ona karşı bu kadar kabasın." Kendimi tutamayıp Sıraç'ı azarladım. "Ölümsüzlerin de bir kalbi var tıpkı Itır ve..." deyip devamını getiremedim. Fakat Savcı kaşlarını yukarı kaldırıp bana baktı. "Ve senin gibi mi?" deyince yutkunarak geriye doğru bir adım attım. Ne demişti benden için? Senin gibi mi? Biliyor muydu?

Ela hareleri bilmişlik taslayarak bana bakarken başımı çevirdim ve diğerlerine baktım. Kardeşlerim başta olmak üzere hepsi fazla tepkisizdi ve bu da onların da gerçeği bildiğini gösteriyordu. "Siz de mi biliyordunuz?" dedim hayretler içinde. "Peki nasıl?"

Hepsi adına Savcı beni yanıtladı. "Geri döndüğün günden beri fânilere özgü enerjin yok Elzem." Kahretsin tabii ya! Bileğimdeki mührü saklayabilirim ama kendimde olmayan bir enerjiyi geri getiremem.

"Neden bu konuda sustunuz?"

"Birçok olay oldu," dedi Sıraç. "Bunu konuşacak vakti bulamadık diyelim."

"Veya hiçbiriniz nasıl olduğuyla ilgilenmiyordu." Soya alay ederek güldü. "Sonuçta geri döndü ya neler yaşadığı neden umurunuzda olsun ki." Eliyle beni gösterdi. "Daha önce hiçbiriniz ona nasıl olduğunu sormadı değil mi?" Bana döndü. "Sormazlar da, bana da hiç sorulmadı çünkü güçlü olanlar hep iyidir," deyip yürümeye başladı. İşin acı tarafı söylediklerinden haklı olmasıydı çünkü bana da nasılsın diye sormazlardı. Tıpkı Ölüler Diyarında neler yaşadığımı sormadıkları gibi.

"Sıraç ile olanlar yüzünden kızgın olduğu için fazla duygusal. Sormanıza gerek yok benim hep iyi olduğumu herkes bilir." Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup üst kata çıkmak için Soya'yı takip ettim.

Merdivenleri çıkarken en arkada ben ve Savcı yürüdüğümüz için kolumu tutarak beni durdurdu. "Bu ne onların suçu ne de benim. Sana neden nasıl olduğun veya neler yaşadığın sorulmuyor biliyor musun?" Bu konuda ki sıkıntısını gizleyemiyordu. "Çünkü doğru cevaplar almayacağımızı biliyoruz Elzem. Kendinle ilgili her şeyi güçlü görünmek için saklıyorsun ve bizler kâhin değiliz. Kendi etrafına ördüğün duvarlar o kadar sağlam ki, hiçbirimiz o duvarları yıkıp sana ulaşamıyoruz. Zayıflık sandığın kadar kötü değildir Elzem." Bu konuda hep şikayetçiydi. Yaralarım olduğunu biliyordu ve onları çok iyi gizliyor olmamdan nefret ediyordu. Zaten bu

sebeple hiçbirine kızamıyordum ki, çünkü ben kendimle ilgili şeyleri kendimden bile saklarken onların hiç şansı yoktu.

Haklıydı sonuçta hiçbiri kâhin değildi ki gerçekleri görsünler.

Ama bu yine de etrafımdakileri fazla sahte görmeme engel değildi.

Üst kata çıktığımızda daha ilk adımımızda, bir odadan yuvarlanarak koridora fırlayan birini gördük. Dehliz'in karısı İkra değil miydi bu? Burnundan kanlar fışkırarak yere düşmüştü ve hemen ardından aynı odadan Mara çıktı. "Demek yıllardır gördüğüm tüm kabuslar senin yüzünden!" Bağırarak yerdeki kadına yaklaştı ve onun saçlarını eline dolayıp yüzünü üst üste yere vurmaya başladı. "Bakalım şimdi seni kim benden kurtaracak!" Kocaman gözlerle karşımızdaki manzaraya bakarken hiçbirimiz şaşkınlıktan konuşacak durumda değildik. Mara kendi rakibini çoktan bulmuş hatta kadına yapmadığını bırakmamıştı. Tabii en az İkra kadar ağır hasar almıştı çünkü omuzunda kanlar akıyordu. Sadece bu da değil alnından akan kanlar yüzünün bir bölümünü kırmızıya boyarken, dudağı patlamış ve sağ boynunda derin bir kesik vardı. Sarı elbisesi ise aldığı yaralardan dolayı kan içinde kalmıştı. Ancak buna rağmen mavi gözlerinde yakıcı bir öfke vardı ve bu öfkeyi İkra üzerinden kullanıyordu.

İkra dirseğini onun karnına geçirip saçlarını Mara'dan kurtardı ve onu yere sermeyi başardı. "Sen benim dengim bile olamazsın!" Gırtlğından çıkan bir sesle bağırarak Mara'nın üzerine atladı ve karnının üzerine oturup onun yüzüne tüm gücüyle yumruk attı. "Mara!" Itır ona doğru koşarken, "Sakin!" diye bağırdı Mara. "Benim dışımda biri rakibime müdahale ederse bu müsabakaya gerek kalmadan onu özgür bırakır!" Bir yumruk daha yiyince kan kusarak öksürdü. "Yanımızda getirdiğimiz tanıklarımızın müdahalesi ise ruhumuzun silinmesini sağlar ve bedenimizi rakibimize sunar!" Aldığı darbelere rağmen güçlükle bizi uyarınca hepimiz durduğumuz yerden kaskatı kesildik. Mara Bilgelerdendi ve o bunları söylüyorsa yanılğı payı sıfırdı. Malum bu kızın beyni her konuda bilgi türetiyordu.

"Sözlü uyarılar için de geçerli mi?" Telaşa kapılarak bunu sorduğumda İkra'yı güç bela üzerinden atmıştı. "Ha-hayır." Ayağı kalkmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. "Dışarıdan gelen sesli müdahaleler ruh kapanına etki yapmaz." Mara duvara sırtını yaslayıp soluklanırken, İkra'da çok yorulduğu için o da Mara'nın karşısındaki duvara yaslanmış nefesini düzene koymaya çalışıyordu.

"Peki nasıl kanıyorsunuz?" Doğa kafası karışmış gibi her ikisine baktı. "Ruhlar kanamaz ve acı hissetmezler sanıyordum?"

"Ne zavallica bir soru." İkra elinin tersiyle dudaklarındaki kanı sildi. "Ruh kapanına giren her ruh sıradan insanlar gibi kanar ve acı çeker ahmak! Aksi takdirde nasıl bir müsabaka olurdu? Şu anda buradaki herkes bir fani, ölümsüz değil!" Haklı olabilirdi çünkü ruh kapanında bir ölümsüz ve faninin müsabakası adil olmazdı. Ruh olsakta aslında müsabaka bitene kadar sıradan bir faninin özelliklerine sahiptik.

"Ama avantajlı olan bizleriz." Mara çektiği acıyı umursamadan güldü. "Rakiplerimizin bir bedeni yok ama bizim var. Onlar ruh kapanında ölürsen silinirler, lakin biz burada ölürsen ruhumuz Ölüler Diyarına gider ve Araf'ta ki bedenimiz ölür." Bunu az çok zaten tahmin ediyordum ve evet, bir bedenimiz olması bize bu yönden bir avantaj sağlıyordu. En azından silinmekten daha iyidir değil mi?

"Her neyse bitirelim artık bu işi!" İkra tekrar Mara'ya saldıracağı esnada hemen ona doğru koşup araya girdim. "Mara'dan ben de nefret ediyorum ona istediğin şeyi yapabilirsin." Aceleyle kolunu tutarak onu durdurdum. "Ama Dehliz'in lanetini çok merak ediyorum." Ona hayran kalmış bir şekilde bakıyordum. "Aykırı yeteneğim kara büyü ve lanetleri görmek, lakin Dehliz'in kara büyüünde hiçbir açık bulamadım." Mest olmuş gibi iç çekerek ona gülümsedim. "Böyle bir büyüü yapan birine hayran olmamak elde değil. Sizce aynı şeyi ben de nefret ettiğim insanlara yapabilir miyim?" Gerçekten etkilenmiş bir şekilde ona bakıyordum çünkü yaptığı şey hafife alınmayacak kadar büyüktü.

"Onu takdir mi ediyorsun?" Mara duydukları karşısında çıldırmış bir hâlde bana bakıyordu. "Bu kadının Dehliz'i lanetlediğini daha yarım saat önce öğrendim! Daha doğduğumda Dehliz'in kaderine yazılmışım! Bu yüzden her gece yüzü görünmeyen bir adam ve kuşlar görüyordum, çünkü o adam Dehliz'di! Her defasında rüyamda benden yardım istiyordu fakat kuşlar bana saldırdığı için ona yardım edemiyordum!" Üzerime yürüyüp beni sertçe göğsümden itince, daha fazlasını yapmamak için kendisini zor tutuyordu. "Yıllardır gördüğüm rüyaların ve kuşlara olan korkumun ne anlama geldiğini daha yeni anlıyorum ve sen bu kadını mı haklı buluyorsun?" Sonunda Dehliz ile olan bağını anlamıştı. Mara doğduğunda Dehliz'in kaderine yazılmıştı ve sürekli onu rüyasında görmesi aslında Dehliz'in uzun zamandır onu Araf'ta beklediğini gösteriyordu. Kaderine yazılan kadın farklı bir dünyadaydı ve o, kurtarıcısının kim olduğunu

sürekli düşündüğü için Mara'nın rüyalarına giriyordu. Belki de aralarındaki derin bağ farklı bir dünyada olsalar da birbirlerini rüyalarda görmelerini sağlıyordu. Kim bilebilir belki de Dehliz'de Mara'yı hep rüyasında görmüştür, çünkü tanıştıkları ilk günden beri Mara ne yaparsa yapsın onun peşini hiç bırakmamıştı.

Mara'yı ve diğerlerini iyice kızdırdığını bilerek İkra'ya olan sıcak yaklaşımını sürdürdü. "Bir şeyleri başaran insanlar takdir edilmeli." Mara'ya bakarak İkra'yı gösterdim. "Ve o, senin aksine bir şeyleri hakkıyla yapan biri," dediğimde kaşlarını çatarak bana vurmak için elini kaldırmıştı ki, arkasında beliren biri onun elini havada yakaladı.

Mara başını çevirip ona engel olan kişinin Dehliz olduğunu görünce, dişlerini sıkarak kolunu ondan kurtardı. "Sen de mi onu haklı buluyorsun? Tabii ya eski karını savunan herkes senin için haklıdır!" diye ona bağırды. Dehliz hiçbir şey duymadı, çünkü kafasının üzerinde çalan çanları görebiliyorum.

"Uzaklaştır şu hadsizi benden," dediğimde herkes sabrının sonuna gelmek üzereydi. "Yeter artık Elzem!" Sıraç yanıma gelerek canımı yakarcasına kolumu sıktı. Kontrolünü kaybettiği için çok şiddetli kolumu acıtıyordu. "Meliz ile arkadaş olursun ve bir ölümsüzün karısı için Mara'ya sataşırın! Senin sorunun ne? Gittikçe çığrından çıkıyorsun!" Beni sarsarak bana bağırınca, "Ona dokunma!" diye hırlayan Savcı, ne yazık ki müdahale etmek için fazla beklemedi. Hızlı adımlarla yanımıza geldi ve Sıraç'ın kolumdaki elini sökercesine benden uzaklaştırdı.

Şimdi her ikisi düşman gözlerle birbirine bakıyordu. "Kız kardeşimle olan şeylere karışamazsın!" Sıraç ona doğru atıldığında Gediz hemen koşarak onu durdurmuştu. Savcı ise zerre korku duymadan ona bakıyordu. "Elzem'in abisi olman çok mu umurumda sanıyorsun? Bir daha ona böyle bir yaklaşımda bulunduğuna tanık olursam..." deyip ona doğru bir adım attı. "Seni Elzem bile benden kurtaramaz." Peki bunları söylerken son derece sakin ve rahat duruşu yok mu, sanki gözlerimin önünde hiç abimi tehdit etmemiş gibiydi.

"Sen onu tehdit mi ettin?" Soya kaşlarını çatarak Sıraç'ın önüne geçti ve Savcı'nın karşısında durdu. "Canına susamış olmalısın çünkü daha gözlerini kırpmadan seni öldürebilirim!"

"Aynı şekilde sen de daha gözlerini bile kırpmadan ruhunla kendime ziyafet çekebilirim!" Savcı'nın önüne geçerek Soya'nın karşısında durdum.

"Kimi tehdit ettiğine dikkat et çünkü kimse beni geçmeden ona ulaşamaz!" Herkesin içinde Savcı'yı tehdit edeceğini sanıyorsa yanılıyordu.

"Öyle mi?" Soya hızlıca başını salladı. "O hâlde ben de seni geçerim!"

"Lütfen, durma dene bunu!" Aynı anda birbirimize doğru atıldığımızda, arkamızda bulunan erkeklerin savurduğu küfürleri duymuştuk. Savcı belimi kavrayıp beni ondan uzaklaştırmaya çalışırken, Sıraç'ta yüz kızartıcı küfürler ederek Soya'nın belini tutmuş ve onu benden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Bırakın beni!" diye bağırdı Sıraç'tan kurtulmaya çalışırken. "Herkes gördü ilk o başlattı!" Sıraç gülererek onu daha sıkı tuttu. "İlk o mu başlattı? Çocuk musun sen?" Sıraç'ın gülüşü onu anında sakinleştirdiği için homurdanarak çırpınmayı bırakmıştı.

"Lütfen siz de beni bırakır mısınız?" Savcı'ya bakarak belimdeki ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Tamam, onun canını bağışlıyorum." Bu sözlerle Soya tekrar delirirken, Savcı gülererek beni daha fazla göğsüne bastırdı. "Sen nasıl bir şeysin?" Ona olan korumacı tavrım hoşuna gitmiş olmalı ki, ruhundaki mutluluk gözlerine yansıyor.

Her iki tarafta sakinleşince bizi tutan erkekler, nihayet ellerini çekerek özgür kalmamızı sağladılar. Fakat her ikisi de her an birbirimize saldıracakız diye tetikteydi. "Burada olma amacım sizin tartışmalarınızı izlemek değil." İkra'nın daha fazla bekleyecek sabrı kalmamış olmalı ki, Mara'ya doğru yürürken bana gülümsedi. "Seni sevdim, bu zavallıyla işim bittiğinde birlikte daha çok vakit geçirebiliriz." Bana göz kırptı. "Belki çok merak ettiğin lanetin açıklarını sana öğretebilirim." Çocuksu bir heyecan takınıp ona yaklaştım. "Gerçekten büyüünün bir açığı var mı? O kadar profesyonelce hazırlanmış ki ben bulamadım." Egosuna oynadığımda övünürcesine güldü. "Tabii ki de var." Diğerleri duymasın diye bana doğru eğilip dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Kara büyü kuzgun üzerinden Dehliz'e yapıldı ve kuzgun bana bağlı, çünkü benim kuşum. Büyü benim dışımda onun bir başkasına yakın olmasına izin vermez. Mara'yla konuşamaz, onu duyamaz ve ona yakın olamaz. Büyüyü bozmak ise çok basit; ben gerçek anlamda yok olduğumda büyü de yok olur." Sırtarak Mara'yı işaret etti. "Ve büyüü ortadan kaldırmak için başka biri değil yalnızca Dehliz'in kaderine yazılmış bu acınası yaratık beni yok etmeli. Bu da imkansız." Bu kadar mıydı? Nihayet istediğim bilgiyi almanın sevinciyle gülümsedim. Az önce İkra'ya yakın davranarak herkesi sinirlendirmiş olsam da istediğim cevabı aldım.

Demek bu yüzden Mara rüyasında hep Dehliz'in yardım çağrısını duyuyordu çünkü onun kurtuluşu gerçekten Mara'ydı.

Sadece sevdiği kadının İkra'yı öldürmesiyle özgür kalacaktı. İkra'nın yok oluşu eğer bir başkasının elinde olursa sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

İkisinin müsabakasına karışmaya hakkımız olmadığı için kenara çekilerek onlara yeterli alanı sağladık. Eğer biz müdahale edersek Mara Ölümler Diyarına bile gitmeden doğrudan silinirdi. Bu yüzden ne yazık ki izlemekten başka bir şansımız yoktu. Her ikisi karşı karşıya durduklarında Dehliz'in endişe dolu bakışları Mara'nın üzerindeydi. Biz gelmeden önce birbirlerine yeteri kadar zarar verdikleri için biri sadece birkaç darbeye rakibini nakavt edebilirdi. İlk atak İkra'dan gelmişti ve Mara son anda kendisini ondan kurtarmayı başarmıştı. Onlar kozlarını paylaşırken yavaşça Dehliz'e yaklaştım. Başımı kaldırıp tepesinde çanları çalan hayaletin durmasını bekledim. Otuz saniye sonra durunca hemen parmak uçlarımdan yükselip kulağına doğru konuştum. "Bu ikisi kendilerini bu hâle getirirken sen nereye kaybolmuştun?" Cümlemi beş saniyeye sığdırmak hiç kolay değildi fakat başardığımı umuyorum.

Eliyle koridorun bitişiğindeki üçüncü odayı gösterdi ve elimi tutup parmağıyla avucuma yazmaya başladı. **"Oradaki odada kayboldum. Gökyüzünde uçan devasa boyutlarda metalik bir şey gördüm ve onun etkisinden çıkmam çok uzun sürdü."** Sanırım havaalanında olan anılarımdan birine girmişti ve uçak görmek kolay sindireceği bir şey değildi.

Yeniden Mara'nın müsabakasına döndüğümde İkra'nın karnına attığı tekmeyle gördüm. Sarsak adımlarla geriye sendeleyerek kadına bakıp kılıcını çıkardı. "Rakibim olarak gelmekle hayatının hatasını yaptın!" Hızlı adımlarla İkra'ya yaklaşp kılıcı onun boynuna doğru kaldırdı. Fakat her ne olursa kılıç elinde havada kalmıştı. "Se-sen..." Konuşmakta güçlük çekerken kazanmaya bu kadar yaklaşmasına rağmen kılıç elinden düşmüştü.

Neler olduğunu anlamak için gözlerimi kısarak Mara'ya bakıyordum. Yüzü şişmeye başladı ve yüzündeki damarlar ortaya çıkmıştı. Yanakları havayla dolmuş gibi şişince, karnını tutarak eğildi ve ağız dolusu kan kustu. Lânet olsun İkra ona karşı Azınlık gücünü kullanıyordu değil mi? Dehliz, Mara'ya doğru atılınca kolunu tutarak onu durdurdum. "Bizim yardımımız onu yok eder." Beni duydu mu bilmiyorum fakat uyarımı dikkate alması gerekiyordu.

Mara karnını tutarak sesli bir şekilde öğürerek kan kusarken, İkra güldü. "Saniyeler içinde ölmüş olacaksın." Başını çevirip Dehliz'e baktı. "Sana söylemiştim bu hayatta benim dışımda kimseyle olamazsın!" Bu sevgi değildi. Hastalıklı bir takıntı bile olabilirdi ama sevgi değildi.

İkra'nın mavi göz rengi kırmızıya dönüştüğü an Mara dizlerinin üzerine düştü. Ona ne tür bir acı veriyor bilmiyorum fakat Mara ellerini başına bastırıp haykırdı. Çığlığı hepimizin kulağında yankılanırken, "Kalk!" diye bağırdı Itır dolu dolu gözlerle. "Ona karşılık ver!"

Bu mümkün değildi çünkü bir Azınlığın yaşattığı fiziksel güç ölümcüldü. Zindanda Gediz tarafından buna maruz kalmıştım ve az kalsın ölüyordum. O kadar kötü olmuştum ki, ruhum bedenimdeki tehlikeyi hissederek vücudumdan çıkmıştı. Mara'ya da aynısı oluyordu ve bunu daha önce yaşamayanlar onu anlayamazdı. Dudaklarından akan kanlar çenesine ve boynuna doğru yol alırken, hiçbirimiz müdahale edemiyorduk. Nefesi kesilmiş olmalı ki elini göğsüne bastırdığı an gözlerinden yaşlar yerine kan gelmişti. Onu bu hâlde daha fazla izlemeye dayanamayan Dehliz, koşarak Mara'nın yanına gitti ve onun karşısında bir ayağının üzerine diz çöktü. Elini uzatıp Mara'nın kalbine bastırdığı elinin üzerine koydu ve beni taklit et dercesine ona bakarak nefes aldı. Göğsünü havayla doldurup bıraktı daha sonra bunu birkaç kez daha yaptı. "Se-sendene." Mara onun istediği şekilde nefes almaya çalışırken konuşmak için kendisini zorladı. "Nefret ediyorum," dedi ve İkra ona verdiği acıyı çoğaltınca çığlık atarak ellerini Dehliz'in omuzlarına bastırdı. Peki daha sonra ne mi yaptı? Acıdan dolayı attığı haykırıışların içinde bir anda Dehliz'i öptü. Evet, kız bildiğin ölümcül bir müsabakanın içinde ve en önemlisi kanlı dudaklarıyla onu öptü.

Aynı durumda olsaydım birini öpmek için defalarca ağzımı yıkardım.

Hepimiz kafası karışmış bir hâlde birbirimize bakıyorduk, çünkü bizler çember şeklinde durmuş Mara ve İkra'nın müsabakasını izliyorduk. Fakat bir anda Dehliz halkanın içine girmiş ve Mara onu öpmüştü. Hem de kan kustığı dudaklarıyla. Dehliz beklemediği bu hareket karşısında hiç karşılık vermeden ani bir refleksle Mara'yı hafifçe iterek kendisinden uzaklaştırmıştı. Ancak Dehliz'i öptüğü için kaşlarını çatan İkra, ona hat safhada daha fazla acı verince Mara'nın iç acıtan yeni çığlığını duydu. Belki de sırf onun acısını duymamak için yaptı, fakat şimdi onu kendisine doğru çekip öpen kişi Dehliz'di. Mara gözlerinden kanlı yaşlar akıtarak ona karşılık verirken, bu ikisi ne yapmaya çalışıyor hiçbirimiz bilmiyoruz. İkra, Mara üzerindeki gücünü arttırdıkça ikisinin öpüşü daha hararetili olmaya

başlamıştı. Mara için gerçekten çok üzüliyordum çünkü belki de bu onun için hayatının en acı öpüşüydü. Ne yapmaya çalışıyor bilmiyorum fakat canı yandıkça daha büyük bir tutkuyla Dehliz'e karşılık veriyordu.

Bunu yapmak için ölümcül bir dövüşü mü beklediler? Ve biz hâlâ buradayız, izliyoruz.

Onların bu sıcak yaklaşmasıyla İkra'nın kan beynine sıçradı. "Benim olana dokunamazsın!" Bağırarak kılıcını çıkardı ve hızlı adımlarla Mara'ya doğru yürüdü. Bundan sonra olanlar ise hepimizin aklını başından almıştı. Daha İkra onlara yaklaşımadan Dehliz bir anda Mara'yı öpmeyi bıraktı ve hızlıca aradan çekildi. Mara ise İkra'nın ona doğru savurduğu kılıçtan sağ tarafa doğru yuvarlanarak kurtulmuştu. İkra ona doğru dönüp bir adım atınca, Mara yerdeki kılıcını aldı ve sırt üstü yattığı yerden öne doğru büküldü. Hemen sonrasında ise elindeki kılıcı tıpkı bir mızrak gibi tüm gücüyle bağırarak İkra'ya fırlatmıştı. Kılıç İkra'nın boğazına saplanınca hepimiz nihayet az önce olanları anlamıştık. İkra acı vererek Mara'yı öldürmeye konsantre olmuştu. Mara kurtuluşu olmadığını anlayınca İkra'nın konsantrasyonunu bozmak için onun eski kocasını öptü. Dehliz ilk bunu anlamadığı için herkesin içinde ona karşılık veremedi ve onu itti. Lakin Mara'nın acıdan dolayı attığı çığlık ona Mara'nın ne yapmak istediğini anlatmıştı. Hiç vakit kaybetmeden Mara'yı öptü ve ikisi bu şekilde devam ederek İkra'nın dikkatini dağıtmayı başarmıştı. İkra o kadar sinirlenmişti ki Mara'ya verdiği acıyı kesmişti çünkü onu bizzat kendi elleriyle öldürmek istemişti. Lakin akli Dehliz ve Mara'nın yaklaşma sahnelerinde olduğu için yavaş hareket etmişti ve bu da Mara'nın son darbeyi vurmasını sağlamıştı. Gerçekten zekice bir taktik olduğunu itiraf ediyorum. Üstelik Dehliz her ikisinin müsabakasına karışıp iki taraftan birine zarar vermediği için kural ihlali olmuyordu. Aksine Mara kurallardaki açıklardan birini yakalamış ve bunu kullanmıştı.

Mara'dan beklenmedik bir plan, üstelik onca acıyı çekerken Dehliz ile yaklaşması hiç kolay değildi.

İkra boynuna saplanan kılıç yüzünden gözlerini irice açarak sırt üstü yere düşünce Mara ayağa kalktı. "Senin olana dokunamam öyle mi?" Koluyla çenesindeki kanları silerek yerde yatan İkra'ya doğru yürüdü. "Eskiden senindi!" Kılıcın kabzasını iki eliyle kavrayıp sertçe onun boynundan çıkardı. Kılıçtan açılan boşluktan kanlar akarken, yerde son nefeslerini tüketen kadının üzerine eğilip Dehliz'i gösterdi. "Ama şimdi benim!" dedi ve kılıcı havaya kaldırıp tüm gücüyle İkra'nın boynunu kesti.

Dehliz için benim mi dedi o?

İkra'nın ruhundan kabarcıklı buharlar çıkmaya başladı ve saniyeler içinde ruhu silinip yok olmuştu. Mara ağır bir müsabakadan çıktığı için nefes nefese ayakta dururken, elindeki kılıç yere düşmüştü. Kanlar içinde kalan kız daha fazla dayanamayıp yere yığılacağı esnada, Dehliz koşarak onu yakaladı ve kucağına aldı. "Beni öptüğün her saniye için..." diyen Mara, başını yorgunlukla onun göğsüne yasladı. "Bana ödeme yapmak zorundasın. Seni psikopat karından kurtardığım için de yüklü bir ödeme istiyorum." Dehliz acılar içinde kıvranan kadına gülümseyip onu göğsüne bastırdı. "Sa-sana olan borcum gün geçtikçe çoğalıyor," dediğinde hepimizden bir uğultu yükselmişti. Evet, sesi yıllar sonra kısık ve hırıltılı çıksa da bu konuşan kişi Dehliz'den başkası değildi.

Mara başını aceleyle kaldırıp ona bakarken, çektiği acıyı unutmuş gibiydi. "Sen az önce konuştun mu?" Hemen onun kucağından atlayıp karşısına dikildi. "Sen mi konuştun yoksa aldığım darbelerin şiddetiyle kulaklarımda bir hasar mı oluştu?" Çok fazla heyecanlandığı için onun sesini ikinci kez duymak için çıldırıyordu.

Dehliz onun bu çocuksu heyecanını duyunca içten bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Sadece konuşmuyorum aynı zamanda artık seni duyuyorum." Mara yutkunurken kurtarıcısı olan kadına büyülenmiş gibi bakıyordu. Uzun yıllardır hiç konuşmadığı için sesi çatallı ve pütürlü çıkıyordu. Fakat konuştukça paslanan ses telleri açılacak ve eski sesine yeniden kavuşacaktı.

Gediz başına masaj yaparak olanları anlamaya çalıştı. "İkra sana büyü mü yapmıştı? O yüzden mi duyamıyor ve konuşamıyordun? Bütün olanlar fazla anlamsız sanırım beynim durdu!" Itır gülerken elini onun omuzuma koydu. "Beynin konusunda endişe etme Azınlık, çünkü zaten hiç çalışmayan bir şey duramaz." Sonuna kadar haklı.

"Ordudan arkadaşım mısın sen Tenebris?" Gediz hoşnutsuzca omuzunda duran elini gösterdi. "Kız muhabbeti de yapalım tam olsun. Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Yalnız ben sarışın severim ahbap." Itır sırtarak gözleriyle beni gösterdi ve baştan ayağa beni süzerken ıslık çaldı. Gediz ise tersçe Itır'a bakıyordu. "Sinirlerimi bozuyorsun!"

Savcı kardeşine doğru yürüdü ve Dehliz'in karşısında durdu. "Şimdi her şey normale döndü mü?" Dehliz başını sallayınca rahat bir nefes almıştı. Kardeşinin özgür kalması şu an için onu mutlu eden tek şeydi. Dehliz'in

başına baktım ve kafasının üstünde ona işkence eden büyüünün artık olmadığını gördüm.

"Kazandın Mara!" Itır gülücükler saçarak Mara'nın yanına gidince, birbirlerine sarılmaları uzun sürmemişti. "Bana öğrettiğin tüm o dövüş teknikleri sayesinde bu kadar uzun süre dayandım." Mara ona sınıksı sarılınca aralarındaki dostluğu sevmeye başladığını itiraf ediyorum.

"Elzem." Doğa yanıma geldi. "Biz neden hiç sarılmıyoruz?" Ne? Ciddi olamazdı.

Hemen ondan bir adım uzaklaşıp, "Aklından bile geçirme," dediğimde, birkaç kişi gülerken Doğa kafama bir tane geçirip yeniden Asil'in yanına gitmişti. Onlar sarılıyor diye biz de bunu yapmak zorunda değiliz.

Mara, kardeşimden ayrıldıktan sonra nefret dolu bakışlarını yine bana çıkarmıştı. "Kazandığım için üzölmüş olmalısın ne de olsa İkra'yı pek sevmiştin."

Omuz silktim. "Bu konudaki duygularım nötr."

"Sen gerçekten kalpsiz birisin!" Bana bağırdığında Dehliz yine ona müdahale etti. "İkra'yı konuşturup büyüü nasıl bozacağını öğrenmeye çalışıyordu." Bu küçük detayı yeni fark eden herkes bana dönünce, "Sadece Dehliz için," dedim. Mara'ya yardım etmeye çalıştığımı düşünmelerini istemiyorum çünkü bu gerçek değildi.

"Gereksiz bir bilgi için uğraşmış," dedi Mara. "İkra'yı öldürerek zaten büyüü kaldırdım."

"Ama büyüü bozmanın yolu İkra'nın ölümünden geçmiyor da olabilirdi, değil mi? Ve sen onu öldürdüğünde aradığımız cevap onunla yok olabilirdi. Fakat Elzem önceden ondan doğru cevabı aldığı için yine bir kurtuluş şansım olacaktı. Bir de bu yönden bakmayı dene." Nedense Dehliz'in aramızı yapmaya çalıştığını düşünmeye başladım. "Ona olan nefretin gerçekleri görmeni engelliyor ama o, kötü biri değil." Garip değil mi? Savcı ilk kez televizyonu görünce bir kadını oraya hapsedtiğimi düşündü. Demek onun için bir kadını hapsedecek kadar acımasızdım. Doğa ise babasını öldürdüğümü kısa bir anlığına düşünüp bunu bana sormuştu. Sıraç ise nedenini sorgulamadan Mara'ya olan tavrım yüzünden üzerime yürümüştü. Aslında herkes için çok tehlikeli biriydim değil mi? Fakat şu zamana kadar hiç konuşmayan ve doğru düzgün duyamayan biri beni savunuyordu. Onların aksine yaptığım her şeyin bir sebebi olduğunu düşünüyordu.

Bu konuyu fazla uzatmayıp üst katın merdivenlerine tırmanmaya başladık. Fakat yukarı çıkan her basamakla merdivenlerden oluşan kanlar

herkesin fısıltıyla konuşup bana bakmasını sağlıyordu. "Elzem?" Sıraç bana bakarak yerdeki kanları gösterdi. "Bunlar da nedir?" Sonuncu kata doğru çıkıyorduk. En karanlık anılarımın olduğu anılara doğru yürüyorduk.

Ona cevap vermedim merdivenleri bitirip yukarı çıktığımızda ise gördüğümüz manzara ürkütücüydü. Bu koridor zihnimin diğer koridorlarına göre daha pisti. Beyaz duvarlardan kanlar süzülüyordu. Kanın kaynağı yoktu sürekli duvar ve tavanın bitişiğinde kan akıyordu. Tavandaki avizeler yeteri kadar ışık sağlamıyordu ve kanın kırmızıya boyadığı koridor loş ışık altındaydı. Avizeler cızıltılı ışıklar çıkartarak sönecek gibi oluyordu ama sönmüyordu. Her kapı kan ile yıkanmıştı ve kapıların ötesinde acı dolu çığlıkların sesleri geliyordu. "Elzem?" Herkes hayretler içinde bulunduğumuz yeri incelerken Itır bana doğru yaklaştı. "Korku evini anımsatan bu yerin zihninde ne işi var?" Ne işi mi var? Bu benim tek gerçeğimdi.

Herkes beni izlerken çıplak ayaklarla pıhtılaşmış yapışkan bir hâle gelen kanlara basarak yürüdüm. "Bu koridor benim gerçeğim." Etrafımdaki kapıları gösterdim. "Gerçek Elzem Akay bu kapıların ardında." Madem iş bu boyuta geldi o vakit her şeyi öğrensinler. Herkesin beni yargılamasından artık yorulmuştum.

Tüm hayatım iki canavarın ellerinde can vermekle geçti, ama kime sorsan asıl canavar bendim...

Duyduğum adım sesleriyle başımı kaldırıncaya, koridorun karşısında bize doğru yürüyen on dört yaşındaki bir kız çocuğunu gördüm. Evet bu bendim ve burada ortaokul çağlarında ergen biriydim. Hep olduğu gibi altın sarısı saçları yine açık ve yine güneşi kuşanmış gibi pırıltılıydı. Küçük beyaz güllerden oluşan bir taç takmıştı. Üzerinde dizlerine kadar uzanan ince, askılı beyaz bir elbise vardı. Aynı şekilde sandaletleri de beyazdı ve beyazın saflığını kuşanan bu çocuk bir meleği andırıyordu. Buğulu ıslak yeşilleriyle göz göze gelince dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Burada olmamalısın." Arkamda bizi izleyen kalabalığı işaret etti. "Onlar da öyle..." En büyük kabuslarımı koruyan gardiyan gelip karşımda durmuştu.

"Bu kız çocuğu senin geçmişin mi?" Asil'in hayranlıkla çıkan sesi Savcı'yı güldürdü. "O bir gardiyan ve sakın onu hafife alma çünkü Elzem'in çocukluğu çok fena bir şey." İlk kattaki küçük gardiyanın ona olan davranış şekline iyi bir ders almıştı.

"Gardiyan bu mu?" Itır gülerek öne çıktı. "Onu atlatmak fazladan bir dakikamı bile almaz," deyip tıpkı daha önce Savcı'nın yaptığı gibi

kapılardan birine doğru yürüdü. Kapı kulpuna doğru elini uzatmıştı ki, karşıdaki gardiyanı bir anda kendi karşısında buldu. İtir'ın bileğini yakalayıp ters yöne doğru bükte. İtir acıdan inlerken gardiyanın dudakları usulca kıvrılmıştı. "Hiçbir zaman beynini kullanmayı öğrenemedin," dedi ve İtir'ın karnına attığı tekmeyle onu karşı duvara doğru savurmuştu.

İtir yerdeki kanların üzerine düşünce, aynı şeyleri diğerleri de yapmaya kalkışmasın diye her birine baktı. "Sadece en masum olanınız kapıları açabilir, onun dışındakiler kapıya dokunduğu an silinir." Başını çevirip küçümsercesine İtir'a baktı. "Az önce hayatını kurtardığımı anlamayacak kadar ahmak olduğumu bildiğim için bu açıklamayı yapıyorum." İtir'ı iyice çileden çıkarttığını umursamadan gelip yanımdaya durmuş ve diğerlerine kapıları göstermişti. "Masum olduğunuza inanıyorsanız kapıları açmayı deneyin, ama öyle değilseniz dokunduğunuz an silineceksiniz." Bu ölümcül kurala hiç şaşırmadım çünkü bu şartı zihnime ben eklemiştim. Biri karanlık anılarımın olduğu kapıları açacaksa, öğrendiklerini bana karşı kullanmayacak kadar iyi biri olmalıydı.

Şimdi ise hepsi endişeyle birbirine bakıyordu ve onlar için kapıyı açacak masumiyeti arıyordu.

"Doğa kapıyı açsın," dedi Yavuz ve Asil başta olmak üzere birkaç kişi onu onaylamıştı. Bence de doğru seçim Işığın Kızı olabilirdi.

"Hayır bu onun için intihar olabilir." Soya itiraz ederek Yavuz'u gösterdi. "Bence Yavuz denesin." Bu da doğru seçim olabilir çünkü şu anda grupta Yavuz ve Doğa kadar masum kimse yoktu.

Kararsız kalmışlardı çünkü bazıları Doğa'yı seçerken, kalanlar Yavuz'dan yana oy kullanıyordu. Yanımdaki gardiyan gülererek kapılardan birini gösterdi. "Buradaki güvenlik sistemi benim işim, yani masum olanı seçmek kolay. Herkes sırasıyla kapıya yaklaşsın fakat ona dokunmasın. Günahkâr olana kapıdaki mühür tepki verir ve uzaklaşması için ona uyarı göndererek daha fazla kanamaya başlar. Kim kapıyı kanatmazsa aradığınız masumiyet odur. Yalnız sizi uyarıyorum aceleci davranıp kapıya dokunmayın." Bu herkesin aklına yatmıştı. Yapılacak küçük test doğru karar olduğu için herkes en masum olanını bulmak için sırasıyla denemeye karar vermişti.

Bakalım Doğa mı yoksa Yavuz mu bize kapıyı açacaktı?

Peki sizce onlara kapıyı açacak olan doğru kişi kim?

Şu anda Elzem'in karanlık anılarının olduğu koridordalar ve yeni bölümde içlerinden biri kapıyı açacak. Bakalım kapalı kapılar ardından bizi bekleyen neler var?

Bu bölümde Doğa'nın geçmişini ondan duyduk. Aslında geride bıraktığımız bölümlerde her defasında babasından şiddet gören biri olduğunu vurgulamıştım. Fakat çoğu kişi farklı bir gizem bekliyor olacak ki sürekli bana Doğa'nın geçmişini sorduğu için daha detaylı yazayım dedim.

Bilmediğiniz konularda sorularınıza cevap vermeyi seviyorum fakat bölümlerde açık açık anlattığım hâlde her defasında aynı sorular gelmeye devam ediyor ne yazık ki. Örneğin; "İlk bölümlerde Elzem'in duyduğu o seslere ne oldu? Neden onlara değinmiyorsun? Mara neden Elzem'den nefret ediyor? Elzem'in ruhu pusulaya mühürlü değil miydi? Pusulası olmadan nasıl ruh formuna dönüşebiliyor? Dehliz neden konuşmıyor? Doğuştan mı yoksa bir travmaya bağlı mı böyle oldu? Elzem daha önce bir konuda kararlı bir şekilde o konuyla bir ilgisi olmadığını savunurken, diğer bölümlerde hepsiyle bağlantılı olduğunu görüyoruz. Buradaki mantık hatalarının farkında mısınız?" Ve daha buna benzeyen birçok soruyla karşılaşıyorum arkadaşlar. Hayır bu beni kızdırmıyor sadece çoğu kişinin detaylı okumadığını fark ediyorum çünkü aslında bölümlerde hepsinin cevabını vermişimdir. Bölümlerde sürekli bu konulara değinmek ise kendimi tekrarlamak olur çünkü zaten önceki bölümlerde hepsini yazmışım.

#Elzem'in duyduğu sesler Meliz ve Elzem'in gelecekte gelmiş haliydi ve gerçekler ortaya çıkınca onları da tekrar duymadık.

#Mara'nın Elzem'den nefret etmesinin tek sebebi aralarındaki patron ve hizmetçi ilişkisi.

#Elzem'in ruhu pusulaya mühürlüydü ama Ölüler Diyarına gidince ruhu özgür kaldı. Aykırı yeteneği ruh formuna dönüşmek olduğu için bunu yapmak için pusulaya ihtiyacı yok. Evet daha önceleri bedeninden çıkmak için pusulasından yardım alıyordu, fakat o günlerde deneyimsizdi ve pusula üzerinden kendisini motive ediyordu.

#Dehliz karısı tarafından lanetlendiği için konuşmıyordu.

"Elzem'in durumunda aslında yaptığım bir mantık hatası yok çünkü ilk bölümlerde kendisine her şeyi kolaylıkla unutturduğuna çok değindim. Hatırlamadığı konularda herkes gibi şaşkınlık belirtileri göstermesi normal. Daha sonra ise konunun kendisiyle olan bağlantısını fark edince unuttuğu şeyleri hatırlıyor.

Ama ben zaten bütün bunları defalarca yazmıştım değil mi ama. ♀

Bu bölümde sadece Mara'nın müsabakasını okuduk. Her ne kadar akla gelmeyen garip bir yöntem denemiş olsa da sonuçta kendi rakibini yendi, değil mi?

Evet, Mara İkra'yı yenerek Dehliz'in lanetini kaldırdı. Bunun dışında yeni anılara hiç girmediler çünkü bölümlerin çoğu Doğa ve Mara'yla geçti. Fakat yeni bölümde ne yazık ki hiç istemeseler de birçok şeye tanık olacaklar.

Çok uzun bir bölümdü daha fazla soru sorarak bölümü iyice uzatmak istemediğim için burada kesiyorum.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(51) Benim Şarkım.

"En acısı da kimse beni aramadı çünkü onlar, kaybolduğumu bile anlamadı."

Bir çeşit masumiyet testine girmek zorundaydık. Açıkçası buradakilerin o testi geçeceğini sanmıyorum. Benim mühürlü kapılarımı geçecek kişi saf iyi olmalıydı ve böyle birileri dünya üzerinde yoktur. Zaten bunu bildiğim için zihnimin yasaklı kapılarına böyle bir şart koşmuştum. Sırlarım konusunda fazla ketum biriydim ve herkesin onlara kolayca sahip olmasına izin veremezdim. Rakiplerimizi bulmak için zihnin koridorlarında olan bu arayışımız bir anda benim geçmişime olan merakla yerini değiştirmişti. Şimdi kimse rakipleri aramıyordu. Herkes amacından saparak mühürlü kapıların ardında olan şeyleri öğrenmek istiyordu. İlk başlarda buna şiddetle karşıydım lakin artık öğrensinler istiyorum. Ben bir şeyleri anlatamıyordum onlar bizzat seyirci olarak öğrensinler. Neden zayıflık gösteremediğimi, neden kontrolcü olmam gerektiğini ve en önemlisi neden böyle olduğumu öğrensinler istiyorum. En yakınımıdakiler tarafından o kadar çok yargılandım ki, artık bitsin istiyorum. Hani diyorlar ya, "Sormuyoruz çünkü doğru cevaplar almayacağımızı biliyoruz," diye, ama kimse de gerçek anlamda sormadı ki. Ben cevapları onlara veremiyordum lakin onlar da hiç ısrarcı olmamıştı.

Ben öğrenirdim. Sevdiklerim bana içinin yangınını anlatamıyorsa ben ne yapar eder bir yolunu bulur öğrenirdim.

Fakat kimse beni öğrenmek istememişti. Anlatmıyorsa gerçekten birilerinin merak etmediğini bildiğimdendir.

"Yine daldın." Yavuz elini omuzuma koyunca bana yönelik endişesini gizleyemiyordu. "Zihnine girdiğimizden beri fazla durgun gibisin." Kendimle yüzleştığım için bu olağan bir durumdu. Doğrularımı ve yanlışlarımı film izler gibi uzaktan izliyor ve kendi eleştirimi yapıyordum. Hayatım film olmuş gibiydi ve ben seyirci konumundaydım. Dışarıdan bir bakış açısıyla her şeyi daha iyi anlıyordum.

O gün geldi çattı Suzan Hanım. Zihnime olan bu yolculukta yıllardır kaçtığım yüzleşme yaşanacak ve sadece birimiz çıkacak buradan.

Bakalım ikinci kez kardeşimi senden korumayı başarabilecek miyim?

"Film gibi geliyor Yavuz," dedim. Itır'ın kapıya yaklaşip kendi masumiyet testini yaptığını izlerken iç çektim. "Uzun yıllar sonra hayatım bana film gibi geliyor ve finali beni korkutuyor."

Güldü. "Bu senin filminse korkmana gerek yok kardeşim."

"Neden?"

"Çünkü başrol ölürse film biter."

"Peki ya filmin son dakikalarına girdiysek?"

Bu soru onu rahatsız etmiş gibi bana döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerim dolduğunda ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Peki ya başrol finalde ölüyorsa?"

Yutkunarak bakışlarını kaçırdı. "Ben mutsuz son sevmem."

"Ben de mutlu son bilmem..." Mutluluk hiç sahip olmadığım bir duyguydu. Çok garip değil mi? Hayatımda arzuladığım her şeye bir şekilde sahip oldum, ama asla sahip olamadığım tek şeyin adı mutluluktu. Evet, gerçekten de çok garipti.

Itır'ın elini uzatmasıyla kapının menteşelerinden kanlar akmaya başlayınca hemen uzaklaştı. "Saçmalık!" diyerek kaşlarını çatı. Masumiyet testinden başarısız olmak onu kızdırmıştı.

Erkekler önceliği kadınlara verdiği için sıra Doğa'ya gelmişti. O da yürüyüp kapıya yaklaştı. Derin nefes alıp elini kapıya uzatınca aynı belirtiler görüldü ve kapı kanadı. Doğa'nın başarısız olması herkesi şaşırtmıştı çünkü kadınlarda masum gördükleri tek kişiydi. Asil, "Kapı bozuk olabilir mi?" deyince güldüm. Kapıya tuhaf bakışlar atıyordu çünkü Doğa'dan çok emindi.

"Anlaşılan Işığın görüldüğü kadar masum değil." Gediz sırtarak Doğa'yı gösterdi. "Yıldırımlar çıkartıp çarptığı kişilerin ahını almıştır." Kendisini kastediyordu çünkü Doğa en çok onu çarpıyordu.

Doğa'dan hemen sonra Soya denemişti. Ancak Soya daha kapıya yaklaşmadan kapının gösterdiği kanlı tepkilerle durdu. "Öldürdüğüm insanların ahı peşimi bırakmıyor," deyince gözleri Sıraç'ı buldu. "Çok değil canım." Sırıttı. "Bir ülke edecek kadar," dedi. Neyseki çok değilmiş. Alt tarafı bir ülke edecek kadar insan öldürmüş(!)

Soya'da başarısız olunca, Yavuz dahil herkes sırasıyla denemişti fakat hepsi başarısız oldu. Kapı Yavuz'a bile geçit izni vermemişti. Geriye kalan kişiler ben ve Gediz'di. Tüm gözler Gediz'e dönünce, "Ciddi misiniz?" dedi. "Görüp görebileceğiniz en adi insanım. Masumiyetin kelime anlamı bile

midemi bulandırır," deyince güldüm. İnsanın kendisini bilmesi iyi bir şeydi. Gediz en azından nasıl biri olduğunu inkâr etmiyordu.

Asil gülerek onu kapıya doğru sürükledi. "Kapıyı açan kişi sen olursan tüm Araf'a masumiyetini duyururum Azınlık," deyince Gediz durdu. "Bu testi yapmayı reddediyorum!" dedi ve geriye çekildi. "Araf'taki saygınlığıma gölge düşüremem." Bu çocuğun saygınlık anlayışı şerefsiz biri olmaktan geçiyordu. Yaptığı rezilliklerden sonra adının yanına masumiyet kelimesini getirmek ona küfür gibi geliyordu.

"Uzatma İnsan Yıkımı," deyip onu kapıya doğru ittim. "Endişelenme kötü şöhretine zeval gelmeyecektir."

Tereddüt ederek kapıya bakıyordu. "Eğer açılırsa kapının bozuk olduğunu teyit edeceksin, Elzem," deyince başımı salladım. "Söz veriyorum."

Duraksayıp bana baktı. "İyi de hatun, sen verdiğin sözleri tutmazsın ki!"

"İftira!" diyerek başımı iki yana salladım. "Kim söylediye yalancının teki."

"Savcı söyledi," deyince kaşlarımı çatarak Savcı'ya döndüm. "Şu zamana kadar tutmadığım tek bir sözü söyleyin lütfen!" dediğimde sıkıysa söyle der gibi ona bakıyordum.

Yüzünde muzurluk akarken tebessüm ederek başını salladı. "Yıkım'a böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum," dediğinde büyük bir imayla bana bakıyordu. "Sen genelde verdiğin tüm sözleri tutarsın." Bu söylediklerine zerre kadar inanmıyordu, değil mi?

Kazanmış olmanın mutluluğuyla Gediz'e döndüğümde, yüzünü buruşturarak kapıya doğru yürüdü. "Siz kadınlar korkunç yaratıklarsınız. Savcı'nın daha önce yalan söylediğini hiç duymamıştım." Her şeyin bir ilki vardır. Savcı bu kadar insanın içinde benim duymak istediğim şeyleri söylemezse başına gelecekleri biliyordu.

Hepimizin meraklı bakışları eşliğinde Gediz kapıya yaklaşp elini uzattı. Fakat kapı Gediz'de de kanayınca, nefesini sesli bir şekilde vermesi hepimizi güldürdü. Bu çocuk gerçekten de masum çıkmaktan korkuyordu. "Araf'ta şeytan olmak moda olmalı," diye homurdandım. Gediz ise trendlere girecek kadar bu işte iyiydi.

Şimdi geriye kalan tek kişi bendim. Mara, "Elzem mi?" deyip güldü. "Bize açılmayan kapı ona hiç açılmaz. Anlaşılan hiçbirimize geçit yok," dedi. Savcı dışında herkesten onaylayan mırıltılar çıkınca içim acıdı. Onlar için bu kadar mı kötü biriydim?

Savcı yanıma gelip, "Sende dene," dedi. Bileğimi tutarak beni kapıya yaklaştırdı. "Hadi." Bu kapı bana açılmazdı. Ellerimde birinin kanı varken hiç açılmazdı.

Derin nefes alarak elimi kapıya doğru uzattım. Herkes beni izlerken parmaklarım kapıya doğru süzüldü. Diğerleri daha dokunmadan kanayan kapı, bende kanamadı. Parmaklarım kapıya değmek üzereyken kapının menteşelerinden sadece bir damla kan süzülmişti. Evet, sadece bir damla kanla bana da geçit izni vermedi. Mara, "Bu da ne demek?" dedi afallayarak. "Elzem'e verdiği tepki sadece bir damla kan mı?" Hepsi onlara göre en masum çıkmamın şaşkınlığını yaşıyordu.

On dört yaşındaki gardiyan, "Büyük hayal kırıklığına uğramış olmalısınız?" diyerek alay etti. "En günahkar gördüğünüz sizlere göre kapıyı neredeyse hiç kanatmadı sayılır." Bu konuda onları suçlamıyorum. Onlara ne yansıtıysam beni öyle gördüler.

"Pekâlâ," deyip konuyu hemen değiştirdim. "Görünüşe göre hiçbirimiz mühürlü kapıları açamayız. Neden alt katlara inerek rakiplerimizi aramıyoruz?" Böylelikle biran önce zihnimden çıkardık.

Hepsi geçmişimi öğrenmek için fazla hevesli olduğu için teklifim onları memnun etmedi. "Aslında bir yolu daha var," diyen Savcı gülümsedi. "Hemen dönerim," dedi ve hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Bu adam şimdi nereye gidiyordu?

Sıraç sıkılmış gibi bir ayağını yere vurarak ofladı. "Elzem ne saklıyor olabilir ki? Bu kapıların ardında göreceğimiz hiçbir şey yok. Beklemek yerine bence de rakiplerinizi arayalım," dedi. Tabii bilemezdi bu kapıların ötesinde neler olduğunu.

Soya sırtarak onun yanına gitti. "Sıkıldınız mı?" deyip Sıraç'ın elini tuttu. "Bu arada size artık sen diye hitap edebilir miyim? Kim olduğumu öğrendiğinize göre bu resmiyeti kaldırmak istiyorum." Onunla resmi bir şekilde konuşurken bile elini tutacak kadar samimiydi.

Sıraç elini çekerek Soya'dan uzaklaştı. "Bana dokunmadığın sürece istediğin gibi konuşabilirsin," deyip kestirip attı.

Soya, "O vakit bundan sonra sana Sıraç derim, olur mu?" dedi. Çok hızlı resmiyeti bırakmıştı.

Canından bezen Sıraç, "Önceden farklı bir isimle mi hitap ediyordun, Soya?" dedi. "Sanki değişen bir şey var." Doğru söylüyordu çünkü önceden de abimin peşinden ayrılmıyordu.

"Seni vahşi barbar!" diyen tanıdık bir ses duyunca hepimizin gözleri merdivenleri bulmuştu. "Derhal beni bırakıyorsun!" Duyduğum çocuk sesiyle Savcı'nın nereye gittiğini anladım. En alt kattaki çocuk gardiyanı getirmeye gitmişti, değil mi?

Beklediğim gibi de oldu. Saniyeler içinde Savcı, çocuk Elzem'i tıpkı bir sepet gibi kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde merdivenleri çıktı. Yüzü yere bakan çocuk öfke içinde bağırarak kurtulmaya çalışıyordu. Savcı onu yukarı çıkartıp yere fırlatınca küçük çocuk çıldırdı. "Bu ne cüret!" diye bağırarak düştüğü yerden ayağa kalktı. "Bir hanımefendiye kabalık yapacak kadar çağdıışsınız!" diye bağırınca herkes gülüşerek küçük çocuğa bakıyordu. Sıraç, "Sanırım bazı şeyler hiç değişmemiş," deyince ona tersçe baktım. Çocuk gardiyana yapılan saygısızlık kimsenin dikkatini çekmiyordu anlaşılan. Onu yere atması çok kaba bir davranış şekli!

Küçük gardiyan üzerini düzelterek Savcı'nın karşısında durdu. "Az önce bana yaptığınız saygısızlık için bir özür talep ediyorum!" dedi. Zoraki bir şekilde onu buraya getirdiği için istediği özür onun hakkıydı.

Talebi kesin reddedilir!

Özür talebini duyan Savcı'nın gözleri ben ve küçük çocuğun üzerinde oyalandı. Daha sonra gülümseyerek küçük çocuğa baktı ve, "Reddedildi!" dedi. Bana yaptığı şeyi çocukluğuma da yapıyordu! Bu adam her şekilde taleplerimi reddetmek için doğmuştu.

"Çok da umurunda," diyen küçük kız, saçlarını geriye savurarak Savcı'ya meydan okudu. "Bir dakika içinde zaten kendi isteğinizle benden özür dileyeceksiniz," dedikten sonra gelip yanımda durmuştu.

Küçük gardiyan sağımda, ergenliğim solumda duruyordu ve bende bir yetişkin olarak tam ortalarındaydım. Buradaki herkesin gözleri sırasıyla üçümüzün üzerinde oyalanıyordu. Yavuz bize bakarken, "Çok garip hissettiriyor," dedi. "Çocukken neyse şimdi de o. Sanki hiç değişmemiş." Gözleri küçük Elzem'i bulunca gülümsedi. "Hâlâ aynı güçlü tavırlar. Demek ki bir insan yedisinde neyse yetmişinde de o oluyor."

Bende değişmeyen tek şey yaşadıklarımıdır.

Savcı, küçük çocuğa bakarak kapıyı gösterdi. "Kapıyı bizim için açar mısın?" deyince çocukluğum ona sevimlice gülümsedi ve, "Reddedildi!" dedi. Savcı'nın değişen yüzünü görmek gülmemi sağladı. Bunu yapmayı hep istemiştim, küçük Elzem'e kısmetmiş.

Çocuklar en masum olanlarımızdı. Bizim açamadığımız kapıyı çocuk Elzem açabilirdi. Sıraç, "Ben hallederim," deyip küçük çocuğun yanına

geldi ve onun karşısında diz çöktü. Ellerini onun omuzuna koyup gülümsedi. "Elzem? Hadi abicim, inadı bırak ve bize kapıyı aç," deyince yine güldüm çünkü işe yaramayacaktı.

Tam da beklediğim gibi küçük Elzem, Sıraç'a gülümseyip, "İyi denemeydi," diyerek onun ellerini itti. "Ama sahte sevgi gösterileri bende işe yaramıyor," dedikten sonra ondan da uzaklaştı.

Sıraç'da onu ikna edemeyince gülerek Savcı'ya döndüm. "Çocukken şimdi olduğumdan daha fazla inatçıydım. Eğer özür dilemezseniz bu kapıyı açmayacaktır," diyerek küçük bir uyarıda bulundum.

Savcı, "Hanginizden?" dedi ve üçümüze baktı. "Şuanda karşımda üç Elzem var."

Ben ve on dört yaşındaki Elzem bir adım geriye çekilince şimdi karşısında tek bir Elzem vardı. Küçük gardiyana bakarak kaşlarını çatı. "Bu baş belası çocuktan özür dilemeyeceğim! Çocuk halin hiç çekilmiyor Elzem," deyince güldüm. Acaba benden bir kızı olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeye başladım. Kızım bana benzerse büyük ihtimalle her gün baba kız kavgasına maruz kalırdım.

Küçük gardiyan kollarını göğsünde birleştirerek Savcı'ya meydan okudu. "Bak kapıyı açmam ona göre," deyince Savcı ona öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Özür dilerim!" dediğinde herkes gülmeye başladı. Kimse ne bana karşı ne de benim farklı versiyonlarıma karşı kazanamazdı.

Savcı özür dilediği halde kapıyı açıp açmamak konusunda tereddüt yaşıyordu. Küçük gardiyan koridordaki kalabalığa bakarak bana döndü. "Yorulduğunu anlıyorum Elzem, ama bu insanlar bencil. Ne sanıyorsun? Geçmişini öğrendiklerinde seni anlayacaklarını mı?" Başını iki yana sallayarak gözlerine baktı. "Asıl ruh emici olan onlar. Senden geriye bir şey kalmayana dek ruhunu tükettiler ve görecekları şeyler bunu değiştirmeyecek. Kötü olan asla sen olmadan, kötü olan başından beri onlardı. Bu insanlar için kapıyı açmayı doğru bulmuyorum!" diye bağır. Gardiyanların varoluş sebebi benim hislerimdi ve küçük kız çocuğu her şeyi biliyordu.

"Biliyorum," diyerek ona başımı salladım. "Hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum, ama sona geldiğimi hissediyorum," dedim kısık bir sesle. "Daha fazla akıllarda soru işareti olarak kalmak istemiyor. Anlamıyorsun değil mi? Bunu onlar için değil kendim için istiyorum. Geçmişimle yüzleşmedikçe yitirdiğim Elzem'e asla sahip olmayacağım." Ben artık hayatımda huzur olsun istiyordum. Kendimle ve başkalarıyla olan savaşım bitsin geriye

sadece huzur kalsın istiyordum. Yaşadıklarım hiç kolay şeyler değildi. Ben kendimle olan harbe yenilerini eklemek yerine durmak ve nefes almak istiyordum. Yirmi dört yıl süren yolcuğumda küçük bir molaya ihtiyacım vardı.

Belki de istediğim şey tüm sırları açığa çıkardıktan sonra yok olmaktı. Ruhum yüzlerce toz zerresine dönüşürken hiçliğin içinde hayatımı noktalamaktı.

Uzun yıllardır kendimle ne kavgam bitti ne de ben, fakat şimdi durmak istiyorum. Kendimle birlikte her şeyi durdurmak istiyorum. Zamanın bile varolmadığı bir sonsuzlukta küllerim savrulmalı ve ben yeniden doğmalıyım. Farklı bir zamanda, farklı bir yerde ve farklı bir ailede doğmak istiyorum. Hayır, bir başkası olarak değil, yeniden Elzem olarak doğmak istiyorum. Kendim büyümek zorunda kalmayacağım bir hayat istiyordum. Yeniden doğmalı ve bu kez annem beni büyütmeli. Biliyorum çok şey istiyorum, ama istiyorum işte.

"Pekâlâ," diyen küçük çocuk başını salladı. "Sırf senin için bunu yapıyorum." Ona tebessüm ettiğimde kapıya doğru yürüdü. Hiç tereddüt etmeden elini kaldırıp kapıya bastırdı. Silinecek olmasını umursamadan kapıya dokunmuştu çünkü gerçekte sadece benim zihnimindeki bir kurgu olduğunun farkındaydı. Hepimiz nefesimizi tuttuğumuzda kapıdaki kanlı mühür parçalanarak kırılmıştı. Küçük kız çocuğu kapıyı iterek geçmemiz için bize izin verdi. "Göreceklerinize hazırlıklı olun," dedikten sonra merdivenlere doğru yürüdü. Aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve bana doğru döndü. "Diğer kapılar için beni düşünmen yeterli. Yeniden gelir ve senin istediğin kapıyı açarım," deyip kendi bölgesini korumak için gitmişti.

Herkes birbirine baktıktan sonra içeriye ilk giren Sıraç olmuştu. Sıraç'tan sonra hepsi içeri girince Savcı yanıma geldi. Bileğimi tuttu ve dudaklarını avucumun içine bastırdı. "Biliyorum korkuyorsun ama ben yanıdayım," deyince, doğrudan elini tutamamak içimi acıtırıyordu.

"Biliyorum," dedim. "Lütfen bugün tanık olacağınız şeyler yüzünden beni yargılamayın."

"Ben seni hiç yargılamadım, Elzem," dedi. "Sana kızdığım zamanlarda bile bunu hiç yapmadığımı biliyorsun."

"Bir kez dışında."

"Hatırlatma bunu," diye homurdanınca gülerek açık kapıya doğru yürüdüm. Keng kralı yüzünden beni bir kez yargılamış ve kırmıştı. Fakat bu konuda karşılıklı hatalarımız olduğu için onu affetmem uzun sürmemişti.

Birlikte içeri girince kendimizi konakta bulmuştuk. Yemek salonundaydık ve Akay ailesi akşam yemeği yiyordu. Annem, yani Meliz'in nadiren bize eşlik ettiği yemeklerden birindeydik. Anneannem masanın başındaki yerini almıştı ve masanın diğer ucunda Meliz vardı. Ben ve İtir ise karşı karşıya oturuyorduk. Burada on yaşlarındaydım. Bizi görmedikleri için masaya yaklaşıp beklemeye başladık. Yemek çok sessiz geçiyor olabilir fakat bu anıda bir şeyler olmalı ki kapı mühürlüydü. Çocuk Elzem peçeteyle dudaklarını silip anneanneme döndü. "Yemeğim bitti izin verirsen odama çekilmek istiyorum," dedi.

Tabağındaki yeşil fasülyeyi yemeyi bırakan anneannem, "Son zamanlarda çok az yiyorsun, Elzem," dedi ve ona gülümsedi. "En azından biraz meyve yemelisin. Vitamine ihtiyacın var." Sıraç ve Yavuz iç çekerek anneanneme bakıyordu. "Sana karşı hep bir ilgisi olmuştur," diyen kişi Yavuz'dan başkası değildi. "Kıskanmamak elde değil."

Gülerek başımı salladım. "Bana karşı hep fazla düşünceli olmuştur." Hemde haddinden fazla.

Elzem meyve tabağını önüne çekerek içlerinden böğürtlenleri ayırdı. Farklı bir tabağa ayırdığı bölürtlenlere gülümseyip bir tane almıştı ki anneannem, "Böğürtlenden başka meyvelerde tüketmelisin," deyip ona bir tane elma uzattı. "Elmayı dene."

Elmaya tiksinen gözlerle bakan küçük çocuk huysuzluk çıkartarak onu almadı. "Üzgünüm anne ama elma midemi bulandırıyor," dedi ve bir tane böğürtleni ağzına attı.

Tıpkı herkes gibi Doğa'da şaşkın gözlerle bana bakıyordu. "Elma mideni mi bulandırır?" deyip güldü. "Şimdi ise elmaya aşıksın. Sanırım çocukluk alışkanlıklarının çoğu geçmişte kalmış." Oysaki alışkanlıklarım dahil bende her şey eskisi gibiydi.

"Sanırım öyle," dediğimde bir tek Savcı gözlerini kısarak bana bakıyordu.

Elzem ikinci kez böğürtlenlere uzandığında anneannem böğürtlen tabağını kendi önüne çekmişti. "Sana farklı meyveleri tüketmen gerektiğini söyledim," diyerek onları yemesine izin vermedi. "Tüm meyvelerden vitaminini almalısın."

İtir elindeki çatalı sertçe masaya bırakıp anneanneme döndü. "Elma yemek istiyorsan kendin ye ama onu zorlamayı bırak. Kardeşimden bir Suzan daha yaratmayı bırak artık!" Sesini haddinden fazla yükselterek yine anneannemi kızdırmayı başarmıştı.

Anneannem kaşlarını çatarak ona döndü ve yine aynı tiksintiyle İtir'a baktı. "Asla sofra adabını öğrenemeyeceksin. Keşke sende az da olsa Elzem'in meziyetlerine sahip olsaydın." Küçümsercesine güldü. "Ama onun tek bir saç teli bile olamazsın," dedi. İşte yine aynı şeyleri yapıyordu. İkisini birbirine kıyaslayıp İtir'ın küçücük kalbine kıskançlık tohumları ekiyordu.

Meliz, "Yeni taktiğin bu mu?" deyip anneanneme baktı. "İçlerine nifah tohumları ekerek onları böyle mi ayıracaksın?" Gülererek İtir'ı gösterdi. "Sen ne yaparsan yap ablasını bırakmaz," dedikten sonra şimdi de beni gösterdi. "İtir bıraksa bile Elzem bırakmaz. İki kardeşin arasındaki bağı göremeyecek kadar kör olamazsın, değil mi?" Meliz'in konakta konuştuğu nadir anlardan birine tanık oluyordum.

Yavuz ve Sıraç'ın kafası karışmıştı. "Bu iblis neler diyor? Anneannem neden sizi ayırmak istesin ki?" diyen Sıraç'a her ikimizde herhangi bir cevap vermedik. Bu soruyu şimdi değil yıllar önce sormalıydı. Geç kalmış bir sorunun cevabı olamazdı.

İtir, anneannemin önündeki böğürtlen tabağını alıp ablasına uzattı. "İstedığın kadar yiyebilirsin," deyince Elzem tebessüm ederek tabağı aldı ve yemeye başladı. Anneannemin ona yönelttiği öfkeli bakışlardan habersizdi.

Salondaki eşyalar silinmeye başlayınca zaman geçişi yaptığımızı anladım. Etrafımızdaki tüm eşyalar değişmeye başlamıştı ve bir anda kendimizi yatak odamda bulduk. Yemekten sonra yatak odama çekilmiştim ve burada İtir'a kitap okuyordum. Yerdeki halının üzerine oturup sırtımı yatağa yaslamıştım. Elimdeki kitabı sesli bir şekilde okurken İtir, başını dizlerime koymuş bir halde yere uzanmıştı. Ben on, İtir ise dokuz yaşındaydı. "Genç kız kapıya yaklaştı," diyen Elzem okumaya devam etti. "Kapının arkasında onu bekleyen canavardan habersiz kapının kolunu kavradı. Ürkek kalbinin çırpınışları kulaklarına geliyor, aldığı hızlı soluklar koridorda duyuluyordu. Bir sır perdesini aralamak üzereyken korktuğunu gizleyemiyordu," deyip nefes almak için duraksadı.

İtir güldü. "Keşke konaktada canavarlar olsaydı," dedi. Siyah gözleri heyecanla ışıldadı. "Çok eğlenceli olurdu, değil mi?"

Elzem iç çekerek başını iki yana salladı. "Eğlenceli olmazdı." Kitabı yan tarafa koyup elini uzatarak İtir'ın saçlarına dokundu. "Öyle olsa bile ben seni konaktaki tüm canavarlardan korurdum," dedi. Yutkunarak iki çocuğa baktım. Elzem dizlerine başını koyan İtir'ın saçlarını okşuyordu ve konaktaki canavarlardan konuşuyorlardı.

İtir, "Sen mi?" dedi alay ederek. "Sen fazla nahifsin Elzem. Eğer konakta canavarlar olsaydı hepsini senin için döverdim."

"Sandığın kadar güçsüz ve zayıf değilim."

"Sandığım kadar güçsüz ve zayıfsın ama sorun değil. Ben seni tüm canavarlardan korurum."

"Şuanda tanıdığım tek canavar dizlerimde uyuyor. Şimdi bu canavar odasına gidecek ve erkenden uyuyacak."

"Of Elzem! Annem gibi davranmayı bırak," dedi ve bu sözlerle tüm neşesi kaçmış bir halde ablasına baktı. "Anneler böyle mi davranır?"

Çocuk Elzem kardeşi için üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak gülümsedi. "Annemize biraz zaman ver İtir. O sadece bunalımda ama birgün iyileşecek. Derslerin için sana yardım edecek. Okula giderken beslenme çantası bizzat o hazırlayacak. Sen kirlendikçe banyo için seni zorlayacak ve her düştüğünde büyük bir şefkatle yaralarını saracak," diyerek her zamanki gibi kardeşini teselli etti. Ne yazık ki bu saydıklarımın hiçbirisi olmamıştı.

"Bana masal da okuyacak mı?" İtir'in gözleri dolmuştu. "Dizlerinden uyutup saçlarımı da okşayacak mı?" Gözlerinden bir damla gözyaşı süzülürken, "Elzem," dedi. "Bu saydıklarını sadece sen yapıyorsun. Annemin rolünü üstlenmiş gibisin, peki kim senin için aynı şeyleri yapıyor?" Hiç kimse aynı şeyleri yapmamıştı. Ben kardeşime anne olmaya çalışırken kimse bana anne olmaya çalışmamıştı.

Daha on yaşında olmasına rağmen duygularını çok iyi gizliyordu. "Geç uyumak için konuyu değiştirmeye çalıştığımı anlamadım sanma," deyip İtir'ı zorla ayağa kaldırdı. "Yarın okul var şimdi doğru yatağa İtir," dedi ve gülümseyerek onu odasından dışarı attı. Kapıyı kapatınca sahte tebessümü silinmişti. Gözleri fazla durgun bakıyordu çünkü odada yalnızdı ve rol yapmak zorunda değildi.

Yerdeki kitabı alıp komodinin üzerine koydu ve boy aynasının önüne geçti. "Bir annem var," dedi yansımasını izlerken. "Ama yok gibi."

Uzun süre aynadaki yansımasıyla konuştu. Bir arkadaşıyla sohbet eder gibi yansımasıyla konuştu. Yalnızlığını yansımasıyla paylaşmak ister gibiydi. Saat geç olmaya başlayınca odasından çıkan çocuğu takip etmeye başladık. Herkes çoktan uyumuş olmalı ki konak sessizliğin hükmündeydi. Doğa, "Nereye gidiyor?" diye sorunca derin nefes aldım. "Susadı." Hizmetçilerin odama girmesi yasak olduğu için odama içmem için su bırakmıyorlardı. Bu saatlerde mutfığa giderdim ve kendi suyumı alırdım.

Alt kata inmek için merdivenlere yöneldiği esnada durdu. Etrafına bakınan çocuk havayı koklamaya başlamıştı. "Bu koku da nedir?" diyerek kaşlarını çatı. "Berna Hanım bu saatte yemek yapıyor olamaz, değil mi?" Sessizce konuşup merdivenleri inmeye başlayınca onu takip ettik.

Alt kata indiğinde mutfağa girip ışıkları yaktı. Sürekli havayı kokluyor burnuna gelen kokunun kaynağını bulmaya çalışıyordu. Mutfakta kimsenin olmadığını görünce bir tabure alarak ocağa yaklaştı. Kısa boyundan dolayı taburenin üzerine çıkan çocuk, eğilip ocağı kokladı. Savcı, "Ne yapıyor?" deyince güldüm. "Henüz Oyunbaz olduğunu bilmediği için aldığı kokunun kaynağını bulmak istiyor. Herhangi bir gaz sızıntısı var mı diye kontrol ediyor. Ocağa yöneldiğine göre yanık kokusu gibi bir şeyler almış olmalı," diyerek ona küçük bir açıklama yaptım.

Küçük Elzem ocağı kontrol etti ve gaz sızıntısı olmadığını anlayınca geriye çekildi. Tabureden aşağıya inmeye çalışırken yere düşünce ayağındaki terliklerden biri çıkmıştı. "Şaka gibi!" Homurdanarak ayağa kalkıp terliği alacağı vakit yutkunarak durdu. Başını kaldırdığında gözlerinin yeşili değişmeye başlamıştı. Çıplak ayakla olması aldığı kokuyu daha yoğun solumasını sağlamıştı. Başını eğince çıplak ayağını gördü. Bir şeyi test etmek için diğer terliği de çıkarınca gözleri kan kırmızısına dönüşmüştü.

Mara yutkunarak geriye çekildi. "Daha çocukken laneti ortaya çıkmış ama bunu çok iyi gizledi," dedi. Her defasında yaşadıklarını kendime unutturarak gizlemeyi başarmıştım.

Çıplak ayakla yürürken kırmızıya dönüşen gözlerinin farkında değildi. Başını kaldırıp tavandaki lambaya kısık gözlerle baktı. Aynı şekilde Gediz'de tavana bakıyordu. "Meşaleleriniz çok garip," dedi. "Neden onlara bakıyor?"

"Şuanda her şeyi kırmızı görüyor," diyerek onu yanıtladım. "Çıplak ayakla olduğu için açlığı baskın geliyor ve bu gözlerinin değişmesini sağladı." Her şeyi kırmızı bir tülün ardından görüyordu ve neler olduğunu bilmediği için lambadan kaynaklandığını düşünüyordu.

Çocuk Elzem tavana bakmayı bırakıp başını iki yana salladı. Hâlâ kırmızı görüyor olmalı ki su almadan korkarak mutfaktan çıkmıştı. Onu takip etmeye devam ederken odasına gitmek için birkaç adım attı. Fakat her ne oluyorsa yine durdu. Gözleri yeniden normal rengine dönmüştü. Az önceki gibi burnunu kırıştırarak havayı kokladı. Etrafına bakınca aldığı kokuyu arıyordu. "Bu da ne?" deyip elimle çocukluğumun önünde durduğu duvarı

gösterdim. "Sizde görüyor musunuz? Duvara yansıyan gölgesi farklı." Küçük bir çocuğun gölgesine göre oldukça dağınık bir gölgesi vardı. Fazla biçimsiz ve dağınık.

Kaşlarını çatan Savcı, "Bu bir sanrı," diye fısıldadı. "Şekil değiştiren sanrılardan biri," dediğinde bir şeyi fark etmiş gibi hızlıca bana döndü. "Bu sanrı senin rakibin. Geçmişinde var olduğunu tahmin etmiştim!" deyince şaşkınlık içinde ona bakıyordum. Bu mümkün değil. Geçmişimde bir sanrı olsaydı mutlaka hatırlardım. Unuttuğum her şeyi tekrar hatırlamak için kendime küçük ipuçları bırakıyordum.

Küçük Elzem'in arkasındaki gölge duvardan ayrılarak ona yaklaştı. Şekli olmayan gölge şuanda onun tam arkasındaydı. Küçük çocuk ensesinde bir soğukluk hissetmiş olmalı ki ürkererek arkasını döndü. Fakat gölge hızlıca kaybolmuş ve yeniden onun arkasına geçmişti. "Ay-ayaklarım..." deyip korku içinde kekeleydi. "Ayak tabanlarım yanıyor," dedi ve koridorda kendi etrafında dönmeye başladı. Gölge ise şuanda onun kafasının üzerinde uçuşuyordu. "Bana yönelik bir tehlike var," diye fısıldadı. O tehlike başucunda süzülüyor ve ona saldırmak için doğru zamanı kolluyordu.

Yukarıdaki gölge ona doğru süzülünce küçük çocuk bir anda başını yukarı kaldırdı. Onu görünce bağırarak geriye çekildi ve kendi ayağına takılıp yere düştü. "Elzem?" diyen ses kurtarıcısı gibiydi. Merdivenlerin en üstünde annem, yani Meliz duruyordu. Meliz'in ortaya çıkmasıyla sanrı kaybolmuştu.

Basamakları inerek yerdeki çocuğa yaklaştı. "Sorun ne?" dediğinde gözleri yine fazla boş bakıyordu.

Çocukluğum elini kaldırıp yukarıyı gösterdi. "Be-ben," deyip yutkundu. Çok fazla korktuğu için titriyordu. "Az önce bir şey gördüğümü sandım. Fazla gerçek gibiydi anne."

Meliz başını kaldırıp tavanı kontrol etti. "Gördüğünü sandığın şey neye benziyordu?" Bir şey gördüğümü biliyordu fakat bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Bir karaltı, daha çok gölge," diyen çocukluğum ayağa kalktı. "Yanık ve kül kokan bir gölgeydi. Onu gördüğüm an sanki büyüyordu veya..." deyip sustuğunda Meliz, "Veya?" diyerek onu konuşması için teşvik etti.

"Sanki-" deyip yine sustu. "Güçleniyordu. Biliyorum bu çılgınlık ama onu görünce korktum ve tam o esnada güçlendiğini hissettim."

Meliz gözlerini kısarak onun üzerine eğildi. "Demek istediğin korkularınla beslendiğini mi hissettin?"

"Ne münasebet!" Çocukluğum bir anda agresifleşip geriye çekildi. "Ben hiçbir şeyden korkmam." Ah şu lanet gururum.

Meliz, "Suzan'ın küçük versiyonu," diye homurdandı. "Az önce korktuğunu itiraf ettin, Elzem."

On yaşındaki çocukluğum omuzlarını dikleştirince Sıraç güldü. "Birazdan saçlarını savuracak," deyince ona tersçe baktım. Bu komik değil bence.

Küçük Elzem annesi sandığı kadına alayla baktı. "İlk değil son söylediklerim kayda geçmeli. Polis soruşturmalarında daima bir suçlunun son söyledikleri işe yarar," deyip elinin tersiyle saçlarını arkaya doğru savurunca Sıraç sesli bir şekilde gülmüştü.

Dehliz bana dönerek, "Neden?" dedi. "Soruşturmada neden son söylenenler dikkate alınır?"

"Çünkü ilk verdiği ifadeler kendini kurtarmak için tamamen yalanlar üzerine olur," deyip ona göz kırptım.

Bu seferde Meliz aynı soruyu küçük Elzem'e sormuştu. "Neden son söyledikleri işe yarar?" deyince çocukluğum güldü. "Çünkü ilk verdiği ifadeler kendini kurtarmak için tamamen yalanlar üzerine olur," deyip annesi sandığı kadına göz kırptı ve odasına gitmek için merdivenlere yöneldi.

Savcı gülerek başını iki yana salladı. "Gerçekten hiç değişmemişsin," dediğinde sitem eder gibi bir hali yoktu.

Küçük Elzem gidince Meliz düşünceli bir halde etrafını kontrol etti. "Bir sanrının konakta ne işi var?" diyerek sessizce konuşmuştu. Bana yansıtmamıştı ama gördüğüm şeyin bir sanrı olduğunu anlamıştı.

Bu anıdan çıkarak kendimizi yine kanlı koridorda bulduk. Küçük gardiyan, bu koridorun sorumlusu olan gardiyanla bizi bekliyordu. Savcı gülerek on yaşlardaki gardiyana yaklaştı. "Az önce senin anılandıydık minik cadı," deyince çocuk gardiyan yanaklarının içini havayla doldurdu. "Benim değil Bay Üstün Zekâ," deyip beni gösterdi. "Elzem'in anılandıydınız. Tanrım siz erkekler bazen fazla aptal oluyorsunuz," dedi ve yine Savcı'yı kızdırmayı başardı.

Savcı eğilip onu kabaca tutarak omuzuna attı. "Bana karşı özellikle bu kadar tepkili olduğunu düşünmeye başladım!" diyerek sıradaki kapıya doğru yürüdü.

Omuzuna attığı çocuk ise yine çırpınıp bağırmaya başladı. "Ben sadece bir zihin gardiyanıyım aptal adam! Bir nevi his canavarıyım! Elzem kime

karşı ne hissediyorsa biz gardiyanlar da aynı şeyleri hissederiz. Şimdi düşünün bakalım neden sizden nefret ediyorum?"

Savcı yürümeyi bırakıp, "Neden?" diye sorunca az kalsın gülecektim. Çocukla çocuk oluyordu.

"Önce düzeltin beni! Sürekli sırtınızla bakışmak hoşuma gitmiyor!" diye bağırdı. Savcı tek bir hareketle onu kucağına aldı ve yüzüne bakarak, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü..." diyen küçük baş belası eliyle beni gösterdi. "Onun içinde size karşı bir nefret var ve bu da biz gardiyanlara yansıyor."

"Elzem'in benden nefret ettiğini mi söylüyorsun?" Alay ederek güldü. "Bu mümkün değil."

Şimdi, "Neden?" diye soran çocuk gardiyandı.

"Çünkü bana yakın."

"Meliz'e, hatta canavara bile yakın. Elzem en çok nefret ettiği kişilere yakın olur," deyip sinsice sırıttı. "Az önce size yakın olduğunu söylemiştiniz, değil mi?" deyince Savcı'nın endişeli gözleri beni buldu. "Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu. Evet, çıldırmak üzereyim.

"Kollarınızda tuttuğunuz küçük canavarın sizi tuzağa düşürmesine izin veriyorsunuz," deyip ona doğru yürüdüm ve uzanıp çocuk gardiyanı kucağıma aldım. "Sen!" diyerek küçük çocuğa baktım. "Daha fazla ortalığı karıştırmıyorsun!"

Kollarını boynuma sararak güldü. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Biraz daha konuşursan seni aşağıya atacağım."

"Kendine kıyamayacak kadar vücuduna aşıksın ve bil bakalım ben şuanda kimim?"

"Sinirlerimi bozuyorsun!"

"Senin diğer herkesin sinirlerini bozduğun gibi mi?"

"Kendimden nefret etme sebebim olacaksın sus artık."

"O vakit asla çocuk yapma."

"Neden?"

"Senden doğacak bir çocuk büyük ihtimalle senin çocukluğun, yani benim gibi olacak."

"Bu da asla anne olmamam için güzel bir sebep," dediğimde Savcı, "Ne demek asla anne olmayacağım?" diyerek araya girdi. Kahretsin, bu adamın benimle ilgili çocuk hayalleri yok, değil mi?

İkinci bir Elzem vakasına ne ben hazırım ne de bu dünya!

Konuştuklarımız diğerlerini güldürürken Sıraç'ı kızdırmıştı. "Kesin şu lanet konuşmayı!" diyerek yanıma geldi ve küçük gardiyanı kollarımdan aldı. "Özellikle burada bir çocuk varken!" deyip bizi azarladı.

Lanet olası küçük yaratık kollarını bu seferde abimin boynuna dolayıp, "Zamani gençleri işte," deyince onu boğarak susturmayı istedim.

Soya ise hülyalı gözlerle Sıraç ve kucağındaki çocuğa bakıyordu. "Kollarına çocuk çok yakışıyor," dedi iç çekerek. "Belki de baba olma zamanın geldi." Bu kadın yürümüyor bildiğin koşuyordu.

Sıraç gülerek başını iki yana salladı. "Çocuklardan hoşlanmam," dedi ve başını eğip küçük gardiyanın saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ama Elzem hep sevilesi bir çocuk olmuştur."

Kıskanan İtır, "Peki ya ben?" deyince Gediz güldü. "Genelde erkek çocukları pek sevilmez," diyerek İtır'ın erkek gibi giyinen çocukluğuna dem vurdu.

Daha fazla oyalanmak yerine yeni bir kapı daha seçtik ve küçük gardiyan bizim için kapının mührünü kırdı. Derin bir nefes alarak diğerlerinin peşinden içeri girdim. Kendimizi bu sefer konağın bahçesinde bulmuştuk. Yerler beyaz örtünün hâkimiyeti altına girmişti ve üzerimize kar yağıyordu. "Hadi Elzem!" diyen anneannemin sesini duydum. Sıkıca montuna sarılmış arabanın yanında bekliyordu. Saçlarındaki beyaz gül desenli tokayı görünce yutkundum. "Kahretsin!" diyerek İtır'a döndüm. "Bu anıdaki tarihi hatırlıyor musun?" Yanına giderek kolunu tuttum. "İtır, hangi ayın hangi günündeyiz?" Şubat'ın beşinde olamayız, değil mi? Anneannemin taktığı tokayı o gün ilk kez o lanet günde görmüştüm!

"On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava sisli karanlık, dışarıda kırmızı kar ve karın içinde bir çocuk!"

İtır başını iki yana sallayarak, "Bilmiyorum Elzem," dedi. "Henüz anının başında olduğumuz için hatırlamıyorum." Ama ben biliyordum!

"Burada bekleyin," diyerek konağa doğru koştum. Hemen mutfağa girip Berna Hanım'ın genelde duvara hep astığı takvimin önünde durdum. Gördüğüm tarih yüzünden, "Şubat'ın beşi..." diye fısıldadım. Evet aylardan Şubat'tı ve beş Şubat'tayız!

Bugün beni bekleyen büyük bir cehennem vardı. Karanlıktan gerçek anlamda korkmamı sağlayan bir cehennem!

Yenilgi içinde bahçeye çıktığımda on bir yaşındaki Elzem ve ondan bir yaş küçük İtir'ı gördüm. Benim elimde küçük bir bavul vardı ve anneanneme doğru yürüyordum. Soğuktan dolayı kırmızı bir kaban ve yün şapka takıyordum. "Ben neden sizinle gelemiyorum," diye huysuzluk çıkartan İtir'in çocukluğuuydu.

İki kardeş arabanın yanında durunca Elzem, İtir'a dönerek tebessüm ettim. "Anneannem sadece ikimizin geçireceği iki günlük bir tatil planlamış. Senin de gelmeni çok isterdim ama yine onu kızdırmak istemiyorum," dedi. İyi ki de İtir onlarla birlikte gitmek zorunda kalmamıştı.

Dudaklarını sarkıtan İtir, küskün bir tavırla anneanneme baktı. "Beni bu ailenin bir parçası olarak görmediği için gelmemi istemiyor." Böyle düşünmekte hakkı vardı.

Elzem gülümseyerek elini uzatıp onun koluna dokundu. "Böyle düşünme lütfen. Eğer istediğin bir tatilse döndüğümde seninle ikimiz bir yerlere gideriz," deyip İtir'a sımsıkı sarıldı. "Ben dönene kadar beladan uzak duruyorsun. Eğer bunu yaparsan dönünce seninle top oynarım."

İtir kıkırdayıp kollarını ablasına sardı. "Hani bir hanımefendi barbarca top peşinden koşturmazdı?"

"Seni mutlu eden şeyleri yapmaktan gocunmam kardeşim," deyip İtir'dan ayrıldı. "Şimdi hasta olmadan gir içeriye."

İki kardeşin vedalaşmasını izleyen İtir, yutkunarak bana döndü. "Eskiden beni severdin Elzem," dediğinde ruhundaki hüznü soluyorum. "Bana sarılırken bedeninin gerilmezdi. Bana emirler verip soğuk bir tavır takınmak yerine tebessüm ederek bazı şeyleri anlatırdın. Ben sana ne yaptım ki bana olan sevgin bir anda yerini hissizliğe bıraktı? Çok yakınken neden bir anda iki yabancı olduk? Neden Elzem? Neden bu kadar değiştin?" diye sorunca söyledikleri herkesin merakını cezbettiği için hepsi bana bakıyordu.

Ben onun için birini öldürdüm. Onun için canımdan bir parçayı koparıp atmışken hiçbir şey eskisi gibi olamazdı.

Ne İtir bana yaşattıklarını unutturabilirdi, ne de ben ona baktıkça o günü defalarca yaşamaktan kurtulabilirdim.

Ortada benim sebep olduğum bir günah vardı ve ikimizi de yakıp kül ediyordu.

İçimde can çekişen benliğime inat boş gözlerle İtir'a baktım. "Büyüdük kardeşim. Artık iki çocuk değiliz ve bunları konuşmak çok yersiz," diyerek

kestirip attım. Nasıl olsa yakında tüm sorularının cevabını alacaktı. Ben şimdi ona ne söylersem söyleyeyim bana inanmazdı.

Anneannemi bu kadar çok severken kim onu öldürdüğüme inanır ki?

Anneannem ve çocukluğum arabaya binince, yanımdaki Araf erkekleri şaşkınlık içinde arabaya bakıyordu. Savcı, "Yine rezil olmamak için susuyorum ama..." diyerek eliyle arabayı gösterdi. "Bu şey nedir?"

Doğa gülererek siyah arabayı işaret etti. "Sizdeki at arabasının gelişmiş versiyonu."

Asil ciddi bir şekilde arabaya yaklaşip başını eğdi. "Çok açıklayıcı oldu Günişiği," deyip kafasını kaldırdı. "Atlar nerede?"

Açıklama konusunda berbat olan Doğa, "İçinde," dedi. "Buradaki atlar küçülmüş durumda. Şey biz onlara motor diyoruz." Asil'in akıl sağlığı için bence Doğa susmalıydı.

Gözlerini irice açan Asil, eğilip tekrar arabaya baktı. "Atları küçülttünüz mü? Hangi büyü bu?" diye sorunca gülüşümü zor durdurdum. Doğa yüzünden iyice kafası karışmıştı.

Aklıma gelenlerle kızlara döndüm. "Neden onlara küçük bir Ankara gezisi düzenlemiyoruz? Anneannem çocukluğumu çiftliğe götürecek. Oradaki olaylar zaten akşam başlayacak. İsteyen şimdiden gözlerini kapatıp kendisini orada bulabilir ama ben..." deyip Savcı'nın bileğini tuttum. "Ben Savcı hocayla küçük bir yolculuk yapacağım," dedim ve Savcı'yı peşimden garaja doğru çektim.

Benim dünyama gelmesi imkânsıza yakın olduğu için ona her şeyi göstermek istiyorum.

Garaj kapısından içeri girdiğimizde bu fikir Sıraç, Yavuz ve Soya'nın ilgisini çekmediği için onlar çiftliğe gitmişti. Fakat Kalkan kızları ve Araf erkekleri bizi takip ederek garaja gelmişti. Bir zihinde hayal ve gerçeklik vardı ve biz şuanda ikisini aynı anda yaşıyorduk. Zihnimde yaptığımız hiçbir şey buradaki yaşanmışlıklara müdahale etmezdi. Nasıl ki daha önce Asil televizyonu parçaladığı halde aslında televizyon hala eski yerinde duruyorsa, bizim aldığımız arabalar aslında gerçekliği etkilemiyordu. Zihnimin hayal kısmını kullanıp arabalarla buradan ayrılacağız ve biz bir hayali yaşarken, aslında arabalar hâlâ bagajda duruyor olacaktı.

İtir, Kerim'in motorunu garajdan çıkardı. Kerim, Sadık abinin yurtdışında okuyan oğluydu. Sadık abi ve ailesi müstemilatta yaşadığı için oğlunun motoru garajdaydı. Bir yıl sonra Kerim abi Türkiye'ye dönecekti ve annesiyle tartışacaktı. Gecenin bir yarısı motora atlayıp evden çıkan

çocuğun haberini polisler bize getirecekti. Alkollü bir halde motor kullanırken kaza yapacaktı ve bizlere ölüm haberi gelecekti. Sadık abi oğlunun motorunu tamir ettirip yine garaja koymuştu. Sanki oğlu hiç yurtdışında dönmemişti ve buraya gelip ölmemişti. Birgün onu havaalanında alıp evine getirecekmiş gibi bu motora bakardı. Evlat acısını anlatacak bir kelime yok sanırım.

İtir, kendi kaskını takarken diğer kaskı Gediz'e uzattı. "Benimle yolculuk yapmaya cesaretin var mı?" deyince Gediz gülerek ona yaklaştı. "Bu şey beni korkutur mu sanıyorsun?" dedi ve İtir'in tarif ettiği şekilde kaskı takıp kardeşimin arkasına oturdu. O motoru kullanan kişi eğer İtir gibi bir hız delisiyse bence korkmalı.

Hepimiz onları izlerken İtir başını çevirip arkasında oturan çocuğa baktı. "Sıkı tutun," dedi ve motoru çalıştırıp gaza yüklendi. Gözden kaybolmadan hemen önce Gediz'in bağıarak İtir'in beline sarıldığını gördüm. "Bu da nedir? Durdur şu şeyi hemen!!" Evet, son duyduğumuz şey Gediz'in bağırıslarıydı.

Asil yutkunarak tozu dumana katarak giden motoru gösterdi. "Günüşiği ben bu şeylere binmem. Yok mu burada dört ayaklı bir atınız?" derken sesi o kadar masum çıkıyordu ki, Doğa gülerek onun elini tuttu. "Merak etme benim hız korkum var. Kaplumbağa hızıyla akşama ancak çiftliğe varmış oluruz," diyerek Asil'i korumalardan birinin arabasına doğru çekti.

Duvardaki küçük dolapta arabanın yedek anahtarını alıp Asil için kapıyı açtı. Asil'i uzun uğraşlar sonucu ön koltuğa oturmaya ikna ettikten sonra nihayet kendisi de şöför koltuğuna geçmişti. Arabanın camlarını açtığı için konuştukları her şeyi duyuyorduk. Asil kaskatı bir şekilde koltuğa otururken Doğa arabayı çalıştırdı. Motorun çıkardığı sesle Asil kılıcına davranınca, Doğa hemen müdahale etti. "Hayır Asil, arabayı parçalamak yok. Bu sadece ileri teknolojinin bizlere sağladığı bir araç. Atlar yerine her yere bunlarla gidiyoruz," diyerek başını çevirip Asil'e baktı. "Hazır mısınız? Şimdi hareket edeceğiz. Bak o kılıcı çekmek yok Asil. Elini çek şu kılıçtan diyorum!" Kendimi tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladım. Umarım Asil arabayı kılıçtan geçirmeden önce çiftliğe gitmeyi başarırlar.

Doğa arabayı hareket ettirince Asil yine yaptı yapacağını. "Durdur şunu Günüşiği, midem bulandı!" diye bağırdı. Evet, kılıcını da çoktan kınından çıkarmıştı.

Zavallı Doğa arabayı minimum hızda kullanırken şoke olarak yanındaki çocuğa bakıyordu. "İyi de daha garajdan bile çıkmadık, Asil!"

"Ben at istiyorum, bu şey midemi bulandırıyor!"

"Tamam! Yol üzerinde bir oyuncakçıya uğrayıp sana at alırsın. Tanrı aşkına Asil, o kılıcı sok yerine!"

"Bu şey hareket ederken mümkünatı yok kılıcımı indirmem. Bize ne zaman saldıracağını bilemeyiz!"

"Elzem haklı! Hepiniz çağdışı kalmış mağara adamlarısınız!" diye bağırarak kız, sinirden arabayı hızlandırdı ve Asil'in ettiği küfürler eşliğinde gittiler. Çiftliğe ulaşana kadar o araba Asil tarafından parçalanmazsa bende hiçbir şey bilmiyorum.

Mara'nın gözleri beni bulunca güldüm. "Ne?" dedim aptalı oynayarak. "Benim mülkümde olan ve bana ait olan arabalardan birini kullanmak mı istiyorsun?" Artık eve dönme zamanı gelmişken çok yakında bu küstah hizmetçiye kimin patron olduğunu göstereceğim.

Yüzsüzce, "Evet," demesi yok mu, çıldırma sebebim. Ben olsam gurur yapar asla kabul etmezdim.

Onunla uğraşıp sinirlenmek istemediğim için geriye kalan üç arabayı gösterdim. "Anneannemin arabası dışında diğerlerini alabilirsin," dedim. Dehliz'in yanında üzerine giderek onu utandırmak istemedim. Her ne kadar ilgimi haketmiyor olsa da.

Tüm arabaların genelde yedek anahtarı garajdaki gömme dolapta olduğu için Mara'da rastgele bir anahtar aldı. Neyseki anneannemin arabasını almamıştı çünkü Suzan Hanım benim dışımda kimsenin arabasına binmesine izin vermiyordu. Sırf şoför kullanacak diye çiftliğe giderken bile arabasını almamıştı. Mara arabanın kapısını açarak Dehliz'e döndü. "Lütfen bana arabaya binince Gediz ve Asil gibi tepki vermeyeceğini söyle?" diye sorunca güldüm. Araf erkekleri hepimizin psikolojisini bozmuştu.

Dehliz gülerek Mara'nın açtığı kapıdan arabaya bindi. "Uçan devasa bir şey gördükten sonra sanırım bu şeyin üstesinden gelebilirim," dedi. Bir ara ona gördüğü devasa şeyin uçak olduğunu anlatırdım artık.

Mara arabayı çalıştırınca Dehliz irkildi ama diğerlerine göre daha olgun olduğu için hemen kendisini toparladı. Araba hareket edip garajdan çıktığında bile Mara'ya herhangi bir zorluk çıkarmamıştı. Geriye sadece ben ve Savcı kalmıştık. Anneannemin arabasının anahtarını alıp ona döndüm. "Şu siyah araba," diyerek elimle bineceğimiz arabayı gösterdim. "Kızların az önce yaptığı gibi bir erkeğe arabanın kapısını açmayı doğru bulmuyorum. Kendiniz binmeyi başarsınız mı?" diye sordum. Genelde

erkekler tarafından hep benim kapım açılırdı. Bu yüzden bir ilki yapmaya hiç niyetim yoktu.

Arabaya yaklaşıncı elimdeki anahtarın düğmesine basarak onun için kapıların kilidini açtım. Direksiyonun olduğu tarafa yöneldiğinde gülerek onu durdurdum. "Ben kullanacağım siz lütfen diğer koltuğa binin," dedim. Daha hangi tarafta oturacağını bilmiyordu.

Homurdanarak arabanın etrafında döndü ve kapıyı açıp ön koltuğa oturdu. Şoför koltuğuna geçtiğimde alışkanlık bu ya, "Bir dakika lütfen," deyip ona doğru uzandım ve emniyet kemerini taktım.

Emniyet kemerine bakıp kaşlarını çatarak bana döndü. "Neden beni bağladın?" deyince afalladım. Bağlamak? Şaka yapıyor olmalı, değil mi?

Gayet ciddi olduğunu görünce kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Sizi bağlamadım." Ona göstermek için kendi kemerimi de taktım. "Bu sadece güvenlik amaçlı önceden aldığımız bir önlem. Herhangi bir kazaya karşı bizi koruyor," dedim. Daha önce hiç arabaya binmediği için bu tür önlemleri bilmiyordu.

Arabayı çalıştırdığımda tepkisizliğini korudu fakat ruhundaki gerginliği soluyorum. Gülümseyerek ona döndüm. "Eğer benim yanımdaysanız endişe etmeyin lütfen."

"Neden?" diye sorduğunda konaktan çıkarken omuz silktim. "Çünkü ben yanımda olanları korurum."

Yolculuk boyunca farklı yerlerde durarak ona yabancısı olduğu şeyleri göstermeye çalıştım. Son uğrak yerimiz bir antikacıydı. Birçok şeyin kırılmasına sebep olsa da genel olarak çok eğlenmiştik. Şimdi ise çiftliğin yakınlarında arabayı durdurup onu çok sık geldiğim dağlık obaya peşimden sürüklemiştim. Karın içinde dağa tırmanırken çok huzursuzdu. "Elzem hava soğuk ve ayağında ayakkabı yok," diyerek yine bana kızdı. "Hasta olacaksın!" Ruh formundayken hasta olmam mümkün değildi.

En tepeye çıktıktan sonra eğilip elini tuttum ve onu da yukarıya çektim. "Yaşlı insanlar gibi sürekli huysuzluk yapıyorsunuz," deyip buz gibi karın üzerinde yürüdüm. Üşüme hissini şu anda çok az hissediyordum.

Çıktığı tepenin üzerinde kendisini silkelerek doğruldu. "Seninle kıyaslanınca oldukça yaşıyım," dediğinde güldüm. "O halde ben sizin yanınızda bir çocuk kalıyorum huysuz adam," diyerek uçurumun kıyısında durdum ve ona doğru dönüp elimi uzattım. "Lütfen yaklaşın."

Yanıma gelip uzattığım elimi tuttu. "Ellerin üşümüş," dedikten sonra avuçlarına aldığı ellerimi dudaklarına yaklaştırdı ve nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Ruh formundayken bile bu küçük temasımız ruhuna karşı acıkmamı sağlıyordu.

Yüksek uçuşumun en tepesinde dururken ona aşağıdaki manzarayı gösterdim. "Nasıl?" dediğimde gözlerime bakarken, "Çok güzel," deyince kıkırdadım. "Bana değil..." Kolunu tutarak yönünü manzaraya doğru çevirdim. "Oraya bakmalısınız."

Gözlerime bakarken hissettiği heyecan, beyaz karın süslediği manzaraya bakarken hiç yoktu. Uçuşumdan biraz uzakta oturduğumda yanımdaki yerini almıştı. "Bu yerin senin için özel bir anlamı var mı?" diye sorduğunda başımı salladım. "Ne zaman çiftliğe gitsem buraya gelir ve atlamayı düşünürdüm," dedim. Defalarca kez intihar etmeyi düşünerek kendimi burada bulmuştum. Yorgun düştüğüm her an soluğu burada alır, fakat bir süre sonra geri dönerdim. Bir türlü intiharı kendime yakıştıramadım.

"Atlamak?" Başını eğip sonsuz gibi gelen uçuşuma baktı. "Buradan atladığında ölürdün, Elzem."

"Bu yüzden atlamayı istiyordum."

Benim için endişe ederek bana doğru döndü. "Ölümü arzuluyor olamazsın, değil mi?" Hemde eskisinden daha fazla.

"Hayır," diyerek alay ettim. "Ölümler Diyarını gördükten sonra ölüm kulağa korkunç geliyor ama..." deyip ayağa kalktım. "Yok olmayı istedim." Ona bakarken arkamdaki uçuşuma doğru bir adım attım. Bu hareketimle kaşlarını çatarak hemen ayağa kalktı. "Elzem bu tarafa gel!" diyerek farkında olmadan sesini yükseltti.

Ona gülümseyip geriye doğru bir adım daha attım. "Dünya üzerinde silinmeyi istedim," dedim. "Bir yıldız tozuna dönüşüp onlarca parçaya bölünmek istedim." Üzerimize yağan karı gösterdim. "Her bir parçam gökyüzüne yağmalı sonra yere düşüp yok olmalı," diyerek gözlerine baktım. "Önce hiçliği tatmalı daha sonra yeniden doğmalıyım," dedim ve geriye doğru son adımımı attım. Bir adım ötesi uçuşumdu. "Ölümden doğmak mümkün müdür?" dediğimde korku dolu gözleri arkamdaki uçuşumdaydı.

Bana doğru temkinli bir adım attı. "Sen zaten ölümden doğan tek fanisin! Bu saçma merakını anlamıyorum!" Bana doğru attığı ikinci adımı beni

ürkütmekten korkar gibiydi. "Sana neler olduğunu anlamıyorum. Zihnine girdiğimizden beri kendin gibi davranmıyorsun!"

"Siz bana bağırdıkça daha fazla atlamak istiyorum." Gülerek arkamdaki boşluğu gösterdim. "İkinci kez ölümden doğup doğmayacağımı test etmek istiyorum!" dediğimde gerçekten atlayacağımı düşünmüş olmalı ki, "Aklından bile geçirme!" diye bağırdı. "Zihninde ölürsen gerçekte de ölürsün!"

"Harika, o vakit atlıyorum."

"Beni çıldırtma hatun! Gerçekten atlamana izin verir miyim sanıyorsun?"

"Benimle ölmeye ne dersiniz?" Gülerek başımı kaldırıp ona baktım. "Birlikte atlamayı talep ediyorum."

Ve her zamanki gibi, "Reddedildi!" deyince ona tersçe baktım. "Ciddi anlamda beni deli ediyorsunuz!" dediğimde aramızdaki son adımı da kapatarak kolumu tuttu ve hızlıca beni göğsüne çekti. "Sende beni kahrolası kadın!" deyip korku içinde bana sımsıkı sarılınca gülümsedim. Gerçekten atlayacağımı düşünmüştü.

Beni göğsüne hapsederek uçurumdan uzaklaştırdığında çok korkmuştu. "Bunu bir daha sakın yapma!" Korkudan sesi titriyordu. Onu bırakıp kendi dünyama nasıl döneceğimi hiç bilmiyorum. Daha önce kimseler onun kadar beni sevmemişti.

Er veya geç ikimiz için bir ayrılık olacaktı ne yazık ki, çünkü birbirimizin dünyasına yabancıydık.

Çiftliğin bahçe kapısından içeri girerken yine, "İyi misin?" diye sorunca sinirden çığlık atabilirdim!

"Bu soruyu tekrar sorarsanız size gerçek bir kötü nasıl olunur zevkle gösteririm!" dediğimde gülerek omuzumu tutup beni göğsüne çekti. "Senin için endişe ettiğim için beni suçlayamazsın," dedi ve saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu. Uçurumun tepesinde ona yaptığım küçük şakayı fazla ciddiye almıştı. İntiharı daha önce düşündüğüm doğru fakat asla denemedim.

Arabayı bahçe kapısının önünde bırakmıştım. Çiftliğe girdiğimizde çoktan hava kararmaya başlamıştı. Kapıya hafifçe vurunca Doğa bizim için kapıyı açmıştı. Her ikimize baktıktan sonra geçmemiz için kenara çekildi. Savcı içeri girerken Doğa hemen kolumu tutup beni kenara çekti. "Nerede kaldınız Elzem?" Gözlerini kısarak iyice bana yaklaştı. "Şu saate kadar ne yaptınız?" Gerçekten bilmek istediğine emin değilim.

Kapıyı kapatarak oturma odasına doğru yürüdüm. "Siz Asil ile ne yaptınız?" dediğimde gülerek peşimden geldi. "Yolun geri kalanını yürüyerek gelmek zorunda kaldık çünkü dikkatimi dağıttığı için kaza yaptım. Neyseki araba yoldan çıkıp bir ağaca çarparak durdu," diyerek yüksek sesle gülmeye başladı. "Ama Asil arabanın bize saldırmak üzere olduğunu düşündü. En son gördüğümde arabanın aynasına doğru savurduğu kılıcıydı ve bunu yaparken arabanın üzerinde duruyordu," deyince bende gülmeye başladım. Asil'i arabanın üstüne çıkmış bir şekilde hayal edemiyorum. Özellikle kılıcını rastgele arabaya doğru savururken ki halini.

"Sana büyük travma yaşatmış olmalı."

"Hiç sorma Elzem. O görüntüyü zihnimde sileceğimi sanmıyorum," diye söylenirken ikimizde gülerek salona girdik.

Herkes bulduğu boş yerlere oturmuştu. Kimisi koltuktaydı kimisi ise şöminenin yanındaki minderlerde. "Neyi bekliyorsunuz?" diye sorduğumda anneannemin sallanan sandalyesinde oturan Sıraç, "Onları," diyerek gözleriyle yemek masasını gösterdi. Anneannem ve çocukluğum akşam yemeği yiyordu.

Duvardaki büyük guguklu saati kontrol ettim. Saatin sekiz olduğunu görünce derin nefes aldım. "Şuanda içtiğim mantar çorbasının içinde uyku ilacı var. On dakika içinde çocukluğum uykuya dalacak ve gözlerini açtığında hiç iyi şeyler yaşanmayacak," diyerek onları önceden birazdan olacaklara hazırlamak istedim.

Yavuz ayağa kalkarak, "Anneannem neden sana uyku ilacı verdi?" diye sorunca cevap vermedim. Kendi izlemeli ve tüm cevapları almalıydı.

Küçük Elzem çorbadan bir kaşık daha alarak anneanneme döndü. "Çiftliğe geleceğimizi önceden söyleseydin Itır'ı da getirirdim. Ayrıca şoförü neden konağa gönderdiğini anlamış değilim," dedi. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu.

Anneannem kendi çorbasını içerken ona uyarıcı bakışlarını çıkardı. "Ne zamandır yemek yerken sohbet eder olduk? Son zamanlarda sana öğrettiklerimin dışına çıkıyorsun."

"Bağışla ama şuanda sohbet etmiyoruz anne. Merak ettiğim bir soruyu sordum."

"Yemeğin bittiğinde sorabilirsin."

"Sende beni azarlamak için harcadığın cümlelerin içine küçük bir cevabı sığdırabilirsin."

Anneannem sinirli gözlerle ona baktı. "Bu küstah tavrından hiç hoşlanmıyorum Elzem. Büyüdükçe annene benziyorsun!" Annem gibi olmamam için elinden geleni yapıyordu.

"Ne fiziksel olarak ne de karakter olarak anneme benzediğimi sanmıyorum," dedi. "Annemin yaşayan bir ölüden farkı yok."

"Bir zamanlar öyle değildi." Anneannemin yeşil gözleri üzgünce bakıyordu. "Munure hayat dolu biriydi fakat tıpkı senin gibi kural tanımaz bir asiydi. Onu iyi eğitemedim," diye fısıldadı. O yıllarda anlamamıştım ama artık annemin yaptığı hata yüzünden kendisini suçladığını biliyorum. "Eğer ona gereken eğitimi verseydim bu kadar zayıf biri olmazdı. Kızımı kaybetmezdim Elzem."

"İyi ki de onu eğitmemişsin anne," diyen çocukluğum iç çekti. "Bana yaptığın şeyleri anneme de yaptığını bilmek canımı yakardı."

Duydukları karşısında anneannem yaşadığı hayal kırıklığını gizleyemedi. "Sana işkence yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Çocukluğum burukça tebessüm ederek başını salladı. "Eğer bana yaptığın şeyin doğru adı işkenceyse evet anne, sen bana işkence yapıyorsun."

"Ben ne yapıyorsam senin iyiliğin için!" diyen kadın kontrolünü kaybedip ona bağırmıştı.

Uyku ilaçları etkisini göstermeye çalıştığı için esneyen küçük çocuk, "Hayır anne," diyerek çorbadan bir kaşık daha içti. "Sen ve bazı dış etkenler beni tüketiyorsunuz. Bazen kimsenin benim iyiliğimi düşünmediğini hissediyorum." Gözleri dolarak anneanneme döndü. "Ben bile anne," dedi. "Ben bile kendi iyiliğimi düşünmüyorum. Tıpkı bir kukla gibiyim. Kim iplerimi nereye çekerse o yöne savruluyorum."

"Bir çocuğa göre bunlar fazla büyük sözler, Elzem."

Burukça güldü. "Bir çocuğa göre belki, ama ben çocuk olamıyorum ki anne. Çok istiyorum ama olamıyorum," dediğinde gözlerim doldu ve saçlarımı yüzüme çekerek bunu herkesten gizledim. Haklıydı çünkü çok istediğim halde bir türlü çocuk olamamıştım.

Oradaki masada oturan benim çocukluğumdu, ama bir yetişkin gibi oturuyor ve bir yetişkin gibi konuşuyordu.

Oysaki o, burada daha on bir yaşındaydı.

Elzem'in gözleri kapanmaya başlayınca önündeki çorba kâsesini son anda kenara çekmişti. "Çorbanın içinde ne vardı anne?" diye fısıldadığında başı masaya düşmüş ve gözleri kapanmıştı. Uyandığında kendisini korkunç bir

kâbusun içinde bulacaktı ve geriye kalan tüm hayatında bir şarkının aynı sözlerini mırıldanacaktı.

"On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava zifiri karanlık, dışarıda giz ve gizin içinde bir çocuk!"

Evet, nihayet yeni bölüm geldi. Biliyorum bu sefer bölüm biraz gecikti ama bu elimden olmayan sebeplerden dolayı yaşanan bir gecikme.

Açıkçası bu yoğunluğun içinde bu bölümü de nasıl yazdım bilmiyorum, fakat sizleri daha fazla bekletemezdim.

Peki oruçla aranız nasıl? Eminim bazılarınız çok zorlanıyordur, değil mi?

Elzem'in söylediği şarkının sırrı nihayet açığa çıkmak üzere. Sizce o şarkının nasıl bir hikâyesi var?

Suzan neden Elzem'i çiftliğe getirmiş olabilir? Çiftlikte neler olacağıyla ilgili tahmini olan var mı?

Peki Elzem'in konakta gördüğü sanrı? Rakibini kendi geçmişinde gördü fakat yine onu tanımadığını savundu. Elzem gerçekten onu tanımıyor olabilir mi?

Elzem ile ilgili kalan tüm sırları yeni bölümde okuyacaksınız, zaten bir sonraki bölümde ise hepsinin rakipleriyle olan savaşı başlayacak.

Evet yeni bölümde şarkının sırrı ve Elzem'in neden anneannesini öldürdüğünü okumuş olacaksınız. Artık gerçekleri öğrenmenin zamanı geldi, değil mi?

Siz bölümü okurken ben biraz uyuyacağım çünkü yarım saattir odama gelmek için can çekiştim. Çocuklarla her akşam süren rutinimizi devam ettirmek bu sefer hiç kolay değildi. Her birini tek tek öpüp vedalaşır gibi onlarca sevgi sözcüğü söylemek hiç bitmeyecek gibi geldi. Normalde en azından sarıldıktan sonra bende seni seviyorum oğlum veya kızım deyip kendimi odama uğurluyordum. Fakat bu sefer beni bırakmak bilmediler. Bazılarıyla iki kez uzun uzun sarıldığımız bile oldu. Alt tarafı uyumak için odama gittiğimi bir türlü anlamak istemiyorlar. Oysaki sabah yine birlikteyiz ve Ali sabaha kadar defalarca kapıma gelip çeşitli bahanelerle beni uyandıracak. Sorsan asla karanlıkta korktuğunu kabul etmez ama.

Zaten kolundaki alçıyı da silah olarak kullanıyor. Çocuklardan biri bir şey yapsa hemen alçılı kolunu kaldırıyor. Bıraksak taş niyetine evdeki herkesin kafasını kıracak.

Eşim bu seferde iş için Bodrum'a seyahat etti. Yirmi gün sonra gelecek ve bir haftaya yakındır çocuklarla tek başıma harika gidiyor. En azından şuana kadar bir vukuatımız olmadı. Ali'yi kontrol ettiğim sürece diğer üçü pek sorun olmuyor. Ne yazık ki ortalığı hep Ali

karıştırıyor. Daha şimdiden evde kendi saltanatını kurdu küçük adam. Kolunu kendisi kırdı ama acısını hepimizden çıkartıyor. Çocuklar alçının bir ay sonra çıkacağını duyunca Ali'den daha fazla üzüldüler, çünkü sevgili oğlum nefret ettiği derslerden kurtulup kırılan kolunun keyfini sürüyor evde. Eşim gittiğinden beri kumanda zaten bize hiç geçmez oldu. Çocuklar çizgi film diye tutturur ama içimiz dışımız Uyanış ve Kuruluş oldu. Sadece bu olsa iyi, ama çocuk TRT1'deki tüm tarih ve savaş filmlerini izliyor. Daha geçen yarısında uyudu diye sabah bana Türkiye'nin maçı kaç kaç bitti diye soruyor. Allah aşkına sen daha on yaşındasın, on!

Günlük stresimi de buraya attığıma göre ben artık kaçıyorum.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(52) Sessiz ıgllıklar.

Hani derler ya, "Ah şu duvarların bir dili olsa da konuşsa," diye. Benim kanımın sıçradığı duvarlarım konuşuyordu, ama güzel şeyler söylemiyordu.

Benim bile yapamayacağım şeyler vardı ve geçmişimi değıştirmek de bunlardan biriydi. Ortada bir yaşanmışlık vardı ve benim payıma düşen tüm yaşananlara seyirci kalmaktı. Daha on bir yaşımdaydım burada. Bir tas çorbayla uyutulduğumda henüz on bir yaşımdaydım. Anneannem ayağa kalktığında herkes merakla neler olacağını bekliyordu. Ben ise anneannemin saçındaki tokayı gördüğüm andan beri neler olduğunu hatırlamıştım. Tıpkı toka detayındaki beyaz gül gibi unuttüğüm her anıda kendime küçük ipuçları bırakırdım. Karanlık, beyaz güller, elmalar, şarkı ve daha birçok şey. Şimdilerde hayatımda olan çoğu şey aslında anılarımdaki küçük ipuçlarıydı. Her biri zihnimin yasaklı kapıları için bir anahtar görevi görüyordu. Ve ben kalan tüm hayatımda o anahtarlara sıkıca sarıldım. Hepsini hayatımın merkezine koyarak geçmişimdeki kasveti bugünüme taşıdım. Bir tek şeye çok üzüldüm... Beyaz güllere. Ben onları gerçekten çok seviyordum fakat anneannem sevdiğim gülleri böyle bir gecede saçına takarak onları da kanatmıştı. Nefret ettiğim her şeyi sevmeye çalışıp hayatımda tutarken hepsinin kötü bir mazisi vardı. Çok sevdiğim çiçekleri hayatımda tutmaya devam ettiysem bunun tek sebebi güllerin de mazisi kirlenmişti. Böyle olmasaydı belki de tıpkı böğürtlenler, piyano ve sevdiğim diğer her şey gibi bunu da hayatımdan çıkaracaktım. Lakin beyaz güller korkunç bir geceye tanık olmuştu ve onları hayatımda çıkarmama izin vermemişti.

Oysaki benim beyaz güllerime böyle bir gecede kan sıçramıştı... Benim kanım.

Anneannem bir sandalyeyi alıp şöminenin yakınına koydu. Daha sonra uyuyan küçük kızı kucağına aldı ve sandalyeye oturttu. Küçük çocuğun başı önüne doğru eğik bir halde dururken, anneannem yavaşça onun yüzünü tuttu ve başını sandalyenin arkasına yasladı. Salondan çıktığında küçük adımlarla çocukluğumun yanına gittim. Üzerine eğilip yüzündeki saçları

çektim. "Uyan," diye fısıldadım içim acırken. "Lütfen uyan ve çok geç olmadan çık bu yerden," dedim ama beni duyamazdı. Ağlamak istiyorum, şöyle dolu dolu gözyaşı dökmek istiyorum. Fakat yapamıyorum çünkü etrafım kalabalık.

Anneannem içeriden kalın bir iple gelmişti. Elindeki ipi sandalyede uyuyan bedenime sıkıca sarıp onu bağlarken, Yavuz öne atılmıştı. "Ne yapıyorsun anneanne?" diye bağırdı. Gözleri irice açılmış neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Kardeşimi neden bağlıyorsun?" Unutmuştu değil mi? Şu anda bir geçmişi izlediğimizi unutmuştu.

Anneannem sıkıca bağladı onu, fakat biz devamında neler olduğunu izleyemedik. Geçmişe yolculuk yapsaydık belki ben uyuduğumda neler olduğunu görürdük, fakat şu anda zihnimin geçmişindeydik. Sadece bilincim açıkken tanık olduğum şeyleri görebilirdik ve şu anda bilincim açık değildi. Bu yüzden ben uyurken yaşadığım şeyleri göremezdik. Evet masada bayılınca sandalyeye getirilip bağlandığını görmüştük çünkü bu kısım aslında benim hayal ürünümdü. Uyandığında kendisini bir sandalyede bulan çocuk, o esnada masada uyuduğunu ve anneannemin onu sandalyeye taşıyıp bağladığını düşünmüştü. Bu kısımları kafasında canlandırdığı için bir anı olarak görmüştük. Tıpkı merdivenleri çıkarken Meliz'in sanrı hakkında söylediklerini duyduğu gibi. Bu yüzden Elzem giderken biz Meliz'i görmüş ve söylediklerini duymuştuk. Elzem gittiğinde ise arkasında bıraktığı her şey siliniyordu çünkü olmadığı bir yerde anıları olamazdı. Böyle olunca bizlere de görecekt hiçbir şey kalmıyordu. Tıpkı şu anda anneannemin onu bağladıktan sonra her şeyin silinmesi gibi.

Önce anneannem silindi daha sonra ise buradaki her şey. Bir deprem olmuş gibi her şey yıkılarak yok olmuştu. Bizler ise daha önceki zaman geçişlerinde yaşandığı gibi bir fırtınanın içinde kalmış gibiydik. Sanki bir hortumun içinde öylece duruyorduk. Hiç rüzgar yoktu, saçlarımız bile uçuşmuyordu. Fakat etrafımızdaki tüm eşyalar havada uçuşup bizi çemberin içine alıyordu. Her şey etrafımızda süratle dönüyordu ve hemen sonra her şey duruyordu. Farklı bir yerde kendimizi bulacağımız zaman etrafımızda uçuşan eşyalar değişerek kendi yerini alıyordu. Böylelikle salondayken bir anda kendimizi yatak odasında bulduğumuz oluyordu. Şimdi ise yine her şey uçuşup silinmeye başlamıştı ve saniyeler içinde eski düzenine dönmüştü. Yine aynı yerdeydik ama az önceki belirtiler aslında birkaç saat zaman geçişi yaptığımızı gösteriyordu. Elzem'in uykuda geçirdiği saatleri geride bıraktığımızı artık biliyordum.

Küçük çocuk sayıklayarak gözlerini açmaya başladığında, anneannem onun karşısındaki sandalyede oturuyordu. Elinde ise bir fincan sıcak kahve vardı. Yüzsüzce, "Uyandın mı?" diye sormasına ne demeli?

Gözlerini tamamen açan çocukluğum, bağlı olduğunu görünce hiç şaşırmadı. "Bu tatilin farklı bir amacı olduğunu tahmin etmiştim," deyip yarı uykulu gözlerle anneanneme baktı. "Saat kaç? Uyku saatimi geciktirmekten hoşlanmıyorum." Evet, gerçekten onu bağlayan birine oldukça sakın bir şekilde bunları söylemişti.

Küçük Elzem'in bu sakinliği anneannemin yine onun akıl sağlığından şüphe etmesine sebep olmuştu. "Sen gerçekten hastasın Elzem," dediğinde bunu inanarak söylüyordu.

Sadece baktı onu endişeyle izleyen kadına. "Böyle düşünmene sebep olan şeyi bana da söyleyebilir misin?"

"Sana ilaç verdim ve seni bağladım. Bunun farkında mısın?"

Çocukluğum masumca başını salladı. "Evet anne farkındayım. Ellerimi kullanamadığıma göre beni bağladığın çok açık."

"Hepsi bu mu?"

"Bağışla ama seni anlamakta güçlük çekiyorum. Lütfen daha açık konuşur musun?"

Küçük Elzem'in bu soğukkanlı tavrı gittikçe onu çileden çıkartıyordu. "Özellikle böyle davranıyorsun, değil mi?" dedi dişlerinin arasından. "Özellikle beni çıldırtmaya çalışıyorsun!" diye bağırdığında çocukluğum onu küçümsercesine güldü. "Emin ol sana karşı özellikle bir şeyler yapsaydım şu anda farklı konumlarda olurduk. Pekâlâ, sana görmek istediğin sahneyi yaşatacağım," dedi ve kendini iplerden kurtarmaya çalıştı. Bacaklarını hareket ettirmeye çalışıyor ve onu tutan ipleri çekiştiriyordu. "Anne!" diye bağırıp daha fazla çırpındı. "Beni neden bağladın?" Korku içinde kurtulmaya çalışırken, "Yardım edin!" diyerek bağırdı. "Anne lütfen çöz beni!" Deli gibi çırpınıyor, yeşil gözleri ürkekçe etrafına bakıyordu. Çırpındıkça saçları yüzüne savrulurken ıslak gözlerle anneanneme yalvardı. "Korkuyorum," dedi fısıltıyla. Çenesi titrerken heran ağlayabilirdi. "Anne çöz beni!" Çığlık çığlığa bağırarak ipleri çekiştirmeye devam etti. Savcı ve Sıraç daha fazla dayanamayıp ona doğru atıldığında, çocukluğum bir anda çırpınmayı bıraktı. Çığlık atan kız susarak başını yan tarafa eğdi ve gözlerini anneanneme dikti. "Nasıl? Bu yeterli oldu mu?" diye sorunca yanımdaki herkes ağız dolusu küfretmişti. Evet, az önce hepsini kandırmayı başarmıştı.

Gediz hayretler içinde sandalyedeki küçük çocuğa baktı. "On bir yaşında olduğuna emin miyiz? Bu kız çocuğu fazla ürkütücü," deyince güldüm. Asla normal bir çocuk olduğumu savunmadım, değil mi?

Anneannem az önce tanık olduğu gösteriyle kaşlarını çatı. "Küstah!" diye bağırarak elindeki sıcak kahveyi onun dizlerine doğru fırlattı. "Aklınca benimle alay mı ediyorsun?" Öfkelendiğinde gözleri hiçbir şey görmezdi. Tıpkı şu anda olduğu gibi!

Kahve fincanı dizine çarptığı için sıcak kahve bacağına dökülmüştü. Canı yanan çocuk acıyla haykırdığında Itır, "Elzem!" deyip hemen onun yanına koştu. Beyaz eteğini sıyrıp bacağına dokunmak istedi fakat son anda gerçeği fark etti. Geçmişi değiştiremezdi.

"Şaka mı bu!" diye bağırarak bize döndü. "Sadece izleyecek miyiz?" İnleyerek bacağına bakan küçük kıızı görünce gözleri doldu. "Canı yanıyor..."

"Bırak yansın," dedim acımasızca. "O alışık." Sözlerim Itır dahil herkesi susturmaya yetmişti. Sonuçta daha kötüsünü tatmış biriydim, değil mi? Küçük bir kahve yanığı çok dokunmazdı.

Hızlı hızlı nefesler alan küçük Elzem, acısını kendi içinde yok etmeye çalışıyordu. Anneannem onun canını yaktığını görünce yutkundü. Öfkesi çok hızlı yerini pişmanlığa bırakmıştı. "Hastasın Elzem," diye fısıldayınca gözleri dolmuştu. "Seni iyileştirmeliyim." Kahretsin, yine başlıyoruz!

Yanan bacağına bakmayı bırakan küçük kız, "Çoklu kişilik bozukluğu veya şizofreni," dedi anneanneme bakarak. "Bunlardan hangisi? Bence de bir tedavi şart."

Anneannem sonunda istediğini almanın mutluluğuyla ona yaklaşp gülümsedi. "Seni her ikisinden de kurtaracağım."

Güldü. "Sanırım yanlış anlaşıldım. Senin için konuşuyordum," dedi. Anneannem bozulan suratıyla ona güçlü bir tokat atınca kendimi tutamadım ve güldüm. Aynı şekilde küçük Elzem'de kıkırdamaya başlamıştı. Evet, yediği tokada rağmen o da gülmüştü.

Sıraç'ın gözleri fal taşı gibi açılırken bana döndü. "Gülüyor musun?" dedi. "Sana vuruyor Elzem, vuruyor!"

Gülerek omuz silktim. "Karşıdakine daha beterini yaşattığım sürece aldığım darbelerin bir önemi yok," deyip elimle kıkırdayan küçük çocuğu gösterdim. "Bak o da gülüyor. Neden biliyor musun? Çünkü asıl şiddeti o uyguluyor. Psikolojik şiddet en etkili olanıdır." Eğer gerçekten isteseydim anneannemi bir akıl hastanesine kapatacak kadar onunla uğraşırdım.

Ona vurmasına rağmen gülen çocuğu görmek anneanneme hiç yardımcı olmuyordu. "Aslında sorun sende değil," dedi. "İçindeki karanlıkta."

"Seni anlamıyorum anne."

"Doğduğundan beri etrafında karanlık bir enerji var kızım." Hızlıca başını sallayarak kalktığı sandalyeye geri oturdu. "Ne olduğunu bilmiyorum ama hep hissettim. Seni bundan kurtarabilirim," dediğinde küçük Elzem alayla güldü. "Ah sen beni bir rahat bıraksan ben zaten kendimi kurtaracağım da, bir durmuyorsun ki," diye iç çekerek başını eğdi. Şu anda aklında olan tek şey hangi birinden kendisini kurtaracağıydı. Malum dert bir tane değildi ki.

Biraz kırgınlık biraz da yenilmişlikle başını kaldırıp yorgunca gülümsedi. "Etrafımdaki tek karanlık sensin anne. Farklı şeyler düşünerek ikimizi de yorma."

"Bir seferinde bana sürekli bir şeylerin sana zarar verdiğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Ve sende bir yıl boyunca beni psikiyatristlere götürmüştün. Evet, hatırlıyorum."

"Şu anda bana hiç yardımcı olmuyorsun, Elzem."

"Sende bana."

"Elzem!!"

"Ses tonuna dikkat et lütfen çünkü ben hâlâ bir çocuğum ve sen bir çocuğa bağıyorsun. Aynı zamanda bir çocuğu bağladın, üzerine sıcak kahve döktün ve ona vurdun. Anne ben daha on bir yaşında bir çocuğum."

"O vakit bir çocuk gibi davran!"

"Çocuk olmak mı?" deyip dolu dolu gözlerle ona baktı. "Bana öğretmediğin tek şey bu anne." Ne haklı bir isyan. Herkesi sessizliğe boğan ve düşündüren bir isyan.

Peki anneannemin üzerindeki etkisi ne oldu dersiniz? Zerre kadar etkili olmadı. Az önce üzgün bakan yeşilleri şimdi yine hissiz bakıyordu. Ucu kendisine dokunan şeylerden hemen sıyrılırdı. Asla durup kendisini sorgulamazdı. Nerede hata yapıyorum demezdi çünkü hiçbir zaman yaptığı hataları görmezdi. O kendini her konuda haklı çıkarmayı iyi biliyordu. "Bu kadar konuşmak yeterli," deyip ayağa kalktı. "Ben ne yapıyorsam senin iyiliğin için yapıyorum. Birgün bu gerçeği sende göreceksin."

Küçük çocuk güldü. "Teşekkür ederim, bunun için sana minnettarım."

"Yine ukalalık yapıyorsun, Elzem."

"Ne haddime, böyle hissettirdiysem bağışla. Amacım sana saygısızlık yapmak değildi. Lütfen çocukluğuma ver ve bugün söylediğim her şeyi unut," deyip alttan aldı. Eğer üzerine giderse daha kötü şeyler yaşanacağını biliyordu.

Anneannem rahatlayarak nefesini koyuverdi. "İşte şimdi benim torunum gibi davranmaya başladın," deyince içim acıdı. İsteddiği torun figürü her daim itaatkar bir köleydi.

"Ruhunu arındırmanın bir yolu var," diyerek geriye çekildi. "Bugün seni hasta eden her şeyden kurtulmanı sağlayacağım," dedikten sonra bana güven vermek ister gibi gülümsedi. "Annen yanında Elzem. Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Birazdan göreceğin şey için endişelenme," dedi ve iyice geriye çekilip etrafına baktı. "Ortaya çıkabilirsin zaman geldi," deyince soluğumu tuttum. Evet, zaman gelmişti.

Film izler gibi sessizlik içinde onları izlerken, anneannemin arkasındaki duvarda bir karaltı belirdi. Önce duvara sıçrayan siyah boya gibiydi fakat gittikçe daha koyu bir renk aldı. Bir kova boyanın duvara savrulması gibiydi. Akışkan bir şekilde yere doğru süzüldü ve zeminde balçık gibi birikti. Yerdeki yapışkan şey gittikçe yukarıya doğru yükseldi. Siyah bir çamurun yerden yükselmesi gibiydi. Anneannemin boyuna kadar uzadığında ise yoğun bir sis tabakası yayıyordu. Şimdi yapışkan şekli kaybolmuş tamamen bir gölgeye dönüşmüştü. Yanımdaki herkes artık bunun bir sanrı olduğunu biliyordu. Fakat küçük Elzem bilmiyordu ve ona baktıkça rengi atıyor, gözleri büyüyüp nefese sıklaşıyordu. "Bu-bu da ne?" dediğinde kuruyan boğazı yüzünden doğru düzgün konuşamadı. Doğru kelimeleri bir araya getirmek şöyle dursun o, şu anda adını bile hatırlamayacak durumdaydı. Korktuğunu biliyorum çünkü gerçekten çok korkmuştum.

Anneannem yanındaki şekilsiz karaltıyı gösterdi. "Bu bir sanrı Elzem. Ondan korkmana gerek yok," deyince sinirlerim bozulduğu için güldüm. Hayır, çocuk Elzem gülmüyordu bu sefer gülen sadece bendim. Küçük bir kız çocuğunu bağlayıp ona bir yaratık takdim ediyor ve korkmana gerek yok diyordu. Bu komik değildi ama bir o kadar gülünç.

"Sen..." deyip yutkunan çocuk bu sefer gerçekten kendini iplerden kurtarmaya çalıştı. "Sen bana uyku ilacının yanısıra ne verdin. Be-ben bir şeyler görüyorum anne." Korkudan sesi fısıltıyla çıkarken gözlerini sanrıdan ayırmıyordu.

Bunu komik bulmuş gibi gülen kadın, "Gördüğün Şey gerçek Elzem," dedi. "Bir yıl önce ruhunu kötü enerjiden arındırsın diye onu  ağırđım. Fakat bir yıldır bir türlü sana ulaşmayı başaramadı." Sandalyeye bağlı olan çocuğu baştan ayağa sözde. "Bana seni bağlamaktan başka bir Şans bırakmadın. Birazdan seninle bütünleŐecek ve tıpkı bir s l k gibi ruhundaki karanlık enerjiyi emecek." Bunları ne kadar da kolay söylüyordu. Tanrı aşkına muhatabı henüz bir  ocuk,  ocuk!

B t nleŐmek kelimesini duyan çocuğun gözleri irileŐti.  rkerek başını iki yana salladıkça açık saçları yüzüne yapışıyordu. "Hayır, bu olmayacak! Karanlık bir enerjim yok benim, bu bana zarar verir!" diye bağırdığında çok fazla çırpındığı için her an sandalyeyle birlikte düşebilirdi.

"Karanlık bir enerjin yok, öyle mi?" diyen kadın sorgularcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ama bir Şeyler var, değil mi? Benden gizlediğin bir Şeyler?" deyip cevap bekledi. Evet, bir Şeyler vardı fakat küçük  ocuk uzun süre ona sıkıntısını anlatmaya çalışmıştı. Yardıma ihtiya ı olduğu anlardı o anlar.  stesinden gelemiyordu ve yardım bekliyordu. Anneannem onu dinlememiş deli olmakla suçlamıŐtı. Ben, yani  ocukluğum ise bir süre sonra bununla yaşamayı öğrenmişti. Uzun uğraşlar sonucu bir düzen tutturmuŐken artık kimsenin yardımına ihtiya ı yoktu. Çünkü artık yardım beklemeden yaşamayı öğrenmişti ve bu da sorunlarını kendisine saklamasına sebep oluyordu.

Sıkıca sandalyeye bağladığı küçük çocuktan cevap alamayınca, onun çenesini sertçe sıktı. "Konuş Elzem!" diye bağırdı. "Benden ne gizliyorsun?"

Başını geriye çekip anneannemden kurtulmaya çalışan  ocuk, "Zaten biliyorsun," diye fısıldadı. "Sen, babam, Sıraç ve Yavuz en başından beri bendeki sorunu biliyordunuz! Hadi inkâr et Suzan Hanım," dedi hayal kırıklığı içinde. "Hiçbir Şey bilmiyorum de! Baban ve kardeŐlerinde bilmiyor desene!" Kaşlarını çatarak anneanneme baktı. "Bir Avcı nasıl hissetmez içimdeki karanlığı? Evet, hepinizin ne halt olduğunu biliyorum!" diye bağırdığında yüzüne yediği Şiddetli tokatla susturulmuŐtu. Ne zaman sesini duyurmaya çalışsa hep böyle susturulurdu.

*Onca yıl gözden kaçırdığım bir gerçeğe  ocukluğum beni uyandırmıştı.
Avcılar tüm ruhları hissederdi, değil mi?*

Annemin içindeki ruhu hisseden ailem, nasıl benim içimdeki ruhu hissetmedi?

Hepimizin bakışları erkek kardeşlerimi buldu. "Sıraç?" diye fısıldadım. "Doğru mu söylüyor?" Gözlerinin içine baktım. "Başından beri biliyor muydunuz?" dedim fakat alacağım cevaptan ölesiye korkuyordum. Bunu da yapmış olamazlar, değil mi? Bu kadarı da olmazdı, değil mi?

Sıraç eliyle çocukluğumu gösterip kahrolmuş bir halde bana döndü. "Bilmiyordum Elzem!" dedi güçlkle konuşurken. "İnandığım her şeyin üzerine yemin ederim ki bilmiyordum be kızım." Yenilgi içinde küçük Elzem'in yanağındaki tokat izine baktı ve gözleri doldu. "Kahretsin, seninle ilgili hiçbir şeyi bilmiyordum! Bu izlediklerim gerçekten yaşanmış olamaz!" diye bağırdığında ayakta güçlkle duruyordu. Bu anıda gördüklerini kaldıramamıştı oysaki ben hepsini bizzat yaşadım. En acısı da neydi biliyor musunuz? Bu izledikleri aslında hiçbir şeydi. Evet, her şey asıl şimdi başlıyordu. Henüz canavar bile ortaya çıkmadı ki.

Birazdan çok daha fazlası yaşanacaktı ve küçük bir çocuk, kanlar içinde bir şarkıyı mırıldanarak söyleyecekti.

Duydukları karşısında afallayan kadın, "Biliyor muydun?" dedi. "Nasıl?" Avcı olduklarını nasıl bildiğini merak ediyordu.

"Anlatıyor bana," diyen çocuğun gözleri durgunca yerdeki fayansta oyalandı. "Konuşuyor benimle. Yansıma baktığımda kafamın içinde sesini duyuyorum. Ben ona kendimi anlatıyorum, o da bana kendisini. Bana öğretiyor her şeyi. Nasıl güçlü olmam gerektiğini öğretiyor çünkü o da acı çekiyor. Yaratık değil ki o, aslında bir insan. Zaman geçtikçe lanetimiz güçleniyor biz zayıflıyoruz ve o, daha fazla insanî yönünü kaybediyor. Korkuyorum, ya birkaç yıl sonra tamamen bir yaratığın içgüdülerine sahip olursa? Ya lanetimiz yüzünden artık bir insan gibi konuşmayı unutup bir canavara dönüşürse? O da bundan korkuyor," dedi ve hıçkırarak başını salladı. "O gün geldiğinde ona karşı direnecek kadar güçlü olmamı istiyor. Beni öldürmek isteyen canavar yönü, ama geriye kalan insanlığı beni hayatta tutmak için çok uğraşıyor," deyince şaşkınlık içinde birbirimize bakıyorduk. Canavar aslında bir insan mıydı? Onu yaratığa çevirip bir Ammamet yapan şey lanetlenmiş olması mıydı? Kahretsin, bu mümkün! Yaratıkların insanî yönü olmaz içgüdüsel olarak saldırgan olurlardı. Fakat ben kaybettiğimde bile ölümü göze alıp kalbimle beslenmemişti. Özgür kalmıştı ama açlık çekiyordu. Yıllarca tuttuğu açlık orucunu benim kalbimle açmadığı sürece diğer şeyleri yiyemezdi. Buna rağmen kalan son iradesine tutulmuş ve bana zarar vermemişti. Çünkü bunu yaparsa acıların en büyüğünü yaşayacaktı. Ben ölmediğim sürece lanetimiz tam olarak

kırılmayacaktı. Acıyla bana bağılıydı ve son kez acı çekip kalbimle beslenerek laneti bitirebilirdi. Fakat o bunu yapmadı çünkü her şeye rağmen bir zamanlar o da insandı. Daha sonra ben Ölüler Diyarını gidince zaten lanetimiz bitmiş ve bizi birbirimize mecbur kılan tüm bağlar kopmuştu.

Ama o buna rağmen beni bırakmadı. Aylar boyunca vedalaştığımız nehir kıyısında beni bekledi. Ölüler Diyarında yaralı bir şekilde döndüğümde ise bıraktığım yerdeydi.

Anlattıklarım anneannemin ilgisini çektiği için yaşadığı hastalıklı heyecanı gizleyemiyordu. "İçinde bir canavar mı var? Eskiden insan mıydı?" Yeşil gözleri şaşkınca küçük çocuğa bakıyordu. "Peki nasıl yaratığa dönüştü ve senden ne istiyor?"

"Bilmiyorum!" diye bağırarak çocuk artık iplerden kurtulup gitmek istiyordu. "Aptal bir kadının cezasını ben çekiyorum!" dedi yüksek sesle. "Nişanlısı bir Gölge Ciniyle anlaşarak onu lanetleyip cehenneme sürgün etmiş! Bana söylediği tek şey bu!" diyerek haykırınca beynimdeki şimşekler çaktı. Fark ettiğim küçük detay aslında tüm sorularımın cevabıydı. Gölge Cini mi? Afra'nın rakibi de bir Gölge Cini değil miydi?

Canavar aslında Afra'nın kayıp nişanlısı olabilir miydi?

Bu yüzden Gölge Cini ona rakip olarak gelince gözleri dolmuş ve çok üzölmüşü çünkü eski nişanlısını hatırlamıştı!

"Ben o kadına yapacağımı bilirim!" diye söylenerek bizimkilere döndüğümde çocukluğuma üzölmek dışında herhangi bir tepki yoktu. "Etrafımdaki herkesin bu kadar aptal olması tanrıların bana bir cezası olmalı," diyerek homurdandım. Evet, hiçbirisi benim yakaladığım detayı fark etmemişti. Ah hayır şimdi bir şey söylemeyeceğim çünkü zamanı geldiğinde kayıp birini onlara bizzat tanıtacağım! Afra şeytanı daha ben doğmadan farkında olmadan hayatımı karartacak en büyük adımı atmıştı! İleride birbirimizden nefret edeceğimizi bilmeden hayatımın içine etmişti!

Kadın bu oyuna 1:0 önde başlamıştı ben ise o yıllarda daha doğmamıştım bile!

"Ben bilirim skoru eşitlemeyi! Kalpsiz şeytan, rastgele attığı taş bile gelip kafama düşmüş!"

Son söylediklerimi duyan Savcı, "Hangi taş?" deyince genelde hiç hazzetmediğim bir şey yapıp ona göz devirdim. "Yirmi dört yıllık bir cehennemi yaşattığına göre çakıl taşı değil Bay Gevheri. Ama siz durun, kaya olup hepinizin başına yağmazsam..." dedim. O kadar sinirliyim ki şu

anda duvarlara yumruk atabilirim! Belki bile isteye yapmadı ama bu, bana yaptığı şeyi değiştirmiyordu.

Savcı kafası karışmış bir halde, "Seni anlamıyorum," deyince umarsızca omuz silktim. "Anlaşılmak gibi bir derdim de hiç olmadı zaten," dedim. Önce buradan çıkayım daha sonra yapacaklarım benim yerime her şeyi anlatırdı.

Aklım Afra ile meşgul olduğu için anneannem ve küçük Elzem arasındaki çoğu konuşmayı kaçırmıştım. Şimdi ise anneannem çocukluğuma, "Seni ondan kurtaracağım," diyordu. Sanrıya dönüp, "Başla," deyince çocukluğum itiraz ederek bağırdı. "Hayır! Bu asla işe yaramaz anne! Buna kalkışırsanız sonuçları çok daha kötü olur!" Kaşlarını çatarak sanrıyı gösterdi. "Bu işte onun ne çıkarı var?" Güzel bir soru.

Anneannem, "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir çıkarı yok." Yalan söylüyordu çünkü sanrıya vadettiği şeyi bundan üç yıl sonra öğrenecektim ve bu her ikisinin bu dünyadaki ilişkisini bitirmemi sağlayacaktı! Evet, sanrıya vadettiği şeyin bedelini yıllar sonra kendi canıyla ödeyecekti. Şu anda ne anneannem biliyordu üç yıl sonra öleceğini, ne de ben biliyordum onu öldüreceğini.

"Demek hiçbir beklentisi yok?" diyen küçük çocuğun gözlerinde büyük bir öfke vardı. "Ben aptal biri değilim Suzan Dilzah!" diyerek bağırdı. "Karşılıksız hiçbir kazanç olmadığını sen bana öğrettin," dedi ve son derece kararlı bir şekilde anneannemin gözlerine baktı. "Benden ne gizliyorsun bilmiyorum ama ucu bana veya sevdiklerime dokunursa söz veriyorum sana farklı bir Elzem tanıtırım. Ve beni bilirsin anne, verdiğim tüm sözleri hep tutarım!" deyince herkes yutkunarak bana döndü. Evet, bir zamanlar verdiğim tüm sözleri tutardım.

Tuttuğum son söz hayatımı bitirmişti. Bende o günden sonra her şey gibi sözleri de bıraktım.

Ben kendimle ilgili o kadar şeyi geride bırakmıştım ki, hangi birini sayayım.

Sıraç gözlerini kısarak bana baktı. "Bir zamanlar sözlerini tutar mıydın?" dedi. Şaşkınlığını gizleyemeyen adama burukça gülümsedim. "Beni tanımak için beni bana mı soruyorsun? Ve ben senin kardeşinin abi," deyip önüme döndüm. Bir insan kendi kardeşini tanımaz mıydı? Biz Akay'lar birbirimizi tanımıyorduk.

Bu anıyı görmeden önce her şeyi unuttuğum için ben bile doğduğumdan beri sözlerimi tutmadığımı sanıyordum. Aslında anlamalıydım. Israrla her

sözümü çiğnemeye çalışmam bunun en büyük kanıtıydı. Bir şey sizi korkutursa o şeyin yakınından bile geçmezsiniz. Bende tutulan sözlerin yakınına bile uğramamıştım. Yaptığım her şeyin bir sebebi, bir mazisi vardı değil mi? Elzem deyince insanların aklına şunlar geliyordu: elmalar, beyaz güller, tutulmayan sözler, karanlık ve güç. Oysaki bu saydıklarımın hepsi kaçtığım ve sıkı sıkı tutunduğum şeylerdi. Bir seferinde Savcı bana , "Anlaşılmazsın," demiş ve beni bir labirente benzetmişti. Haklıydı, ben gerçekten anlaşılmazdım ve bir o kadar da anlaşılır. Ama doğru açıdan bakmasını bilene.

Hep derim ya, ben bir şey yapıyorsam mutlaka bir sebebi vardır. Tıpkı tutmadığım sözlerde olduğu gibi. Tutmuyorsam verdiğim bir sözü, illaki vardır bir sebebi.

Küçük Elzem'in çığlıklarını duyunca aklımı meşgul eden şeylerden uzaklaşıp hemen ona doğru döndüm. Sanrı onun etrafını sarmış bedenine girmeye çalışıyordu. Dumana dönüşen yaratık onun ağzından ve burnundan içine sızıyordu. Çığlık çığlığa bağırarak küçük çocuk acılar içinde kıvranıyordu. Kardeşlerim bu görüntü karşısında çıldırmıştı. Itır, "Acı çekiyor!" diye bağırırken, sesimi duymamak için kulaklarını kapatıp diz çöktüğü yerde ağlamaya başladı. "Anneannem severdi Elzem'i," deyip hıçkırdı. "Ona böyle şeyler yapmazdı ki." Yalvararak ıslak gözlerini Sıraç'a çıkardı. "Abi bir şey yap, kardeşimin canı yanıyor. Sana yalvarıyorum bir şey yap!" deyip bağırırken ağlamaktan konuşmakta güçlük çekiyordu. Belki de en çok Itır yanıyordu bana. Geçmiş izlediğimizi bile bile dayanamayıp en çok o kanıyordu bana. "Abi ben koruyamıyorum onu, sen bir şey yap..." deyip ellerini yere bastırdı ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

Sıraç'ın en çaresiz kaldığı anlardan biriydi. Gözlerinden bir damla gözyaşı süzülürken başını eğdiğini gördüm. O her zaman dik duran omuzları yenilgi içinde düştü ve başını eğdi tüm gerçeklere. Bakamadı çığlık çığlığa bağırarak küçük çocuğa. Pişmanlık dört bir yanını sararken bir gecede on yıl yaşlanmış gibi çekildi tüm yaşam enerjisi. "Hepsi benim suçum," dediğinde bunu bize değil kendisine söylediği için sesi kısık çıkmıştı. "Sizi konakta bırakmak benim suçum," dedi ve babamın günahını üstlendi. Evet, Sıraç'ta suçluydu ama babam kadar değil.

Yavuz ise yoktu ortalarda. Gözlerim onu aradı ama bulamadım. Derin nefes alan Savcı, "Dışarı çıktı," dedi çocukluğuma acı çekerek bakarken. "Dayanılacak bir manzara değil!" O da çekip gitmeyi istiyordu, değil mi?

Sanrı çocuk bedenime girmek için saldırılarına devam ederken, korku dolu çığlıklarımı duymamak için o da kaçıp gitmeyi istiyordu.

Sanrı küçük çocuğun içine doğru süzülürken çocukluğum direniyordu. Yüzündeki kaslar seğiriyor, dişlerini sıkarak ona karşı koyuyordu. Anneaannem, "Elzem karşı koyma," diye bağırarak onu sarsmaya başladı. "Bırak işini yapsın!"

Küçük Elzem'in yüzü balon gibi şişerken, "Git!" dedi. Gözlerinin yeşili gittikçe daha da koyulaşıyordu ve yüzünde çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Direniyordu ama sadece sanrıya değil. Sanrıyı bedeninden atmak ve canavarı bedeninde tutmak için direniyordu. Acılar içinde haykırıp, "Anne git!" dedi. "Anne zarar göreceksin, derhal uzaklaş benden!" diye bağırduğunda boğazında kükremeyi andıran bir ses çıktı ve göğüs kafesi şişerek onu tutan tüm iplerden kurtuldu. Evet, öyle bir veryansın etmişti ki küçücük bedeni iplerin kopmasına sebep olmuştu.

Hızlı hızlı nefesler alırken attığı son çığlıkla anneannem ve sanrının duvara doğru savrulduğunu gördüm. Sanki bir patlama olmuş gibi buradaki tüm eşyaların her biri bir yere savrulmuştu. Küçük Elzem bu patlamanın içinde nefes nefese ayakta duruyordu. Sanrı ortadan kaybolmuştu ve anneannem düştüğü yerde bayılmıştı. Şu anda bilinci açık olan tek kişi çocukluğumdu. Önce bir patlama olmuş ve hemen sonrasında büyük bir sessizlik. Tavandaki lamba cızırtılar çıkartarak yanıp sönerken, ter içinde başını kaldırıp ışığa baktı. "Hayır, hayır, hayır, lütfen," diye fısıldayıp telaşa kapıldı. "Be-benim suçum değildi," dedi ve hıçkırdı. Her hıçkırığı gözlerinden akmayan yaşların kuru isyanıydı. "Bunun için beni cezalandırma. Bu gece için yapma," deyip ona yalvardığında tam arkasında tüm kainatı yerinden sarsacak bir kükreme duydu. Büyük hata çünkü birilerine yalvaramazdı. Bu zayıflıktı ve canavarı daha fazla kızdırırdı.

Evet, canavar şu anda tam arkasında duruyordu.

Neredeyse tavana değecek devasa vücuduyla bir anda ortaya çıkan yaratık herkesin aklını başından almıştı. Her uzvundan yoğun bir güç fışkırırken, onu gören herkes korku içinde geriye doğru bir adım attı. Ateşten bir lav canavarından kim korkmazdı ki? Ağaç kabuğunu andıran pütürlü ve sert derisi taştan yapılmış gibiydi. Bedenindeki çatlaklardan görünen kor ateş akıllara durgunluk verecek türdendi. Özellikle iri kolları, sadece bir koluyla bir insanın tüm kemiklerini kırabilirdi ve onun dört kolu vardı. Her bir kolu şişkin, ateşten kaslardan yapılmışken, sivri pençeleri ürkütücüydü. Ateşten gözleri küçük Elzem'in üzerindeydi. Bu sefer

haddinden fazla öfkelenildiği için sivri dişlerinin arasından hırlayarak nefes alıyordu ve içindeki yangının dumanı her uzvundan fışkırıyordu. Başını kaldırıp odaya sığmayan devasa yaratığa bakan Savcı, "Bu şey gerçek mi?" diye sordu. Sesi şaşkın çıkıyordu lakin ruhunda herhangi bir korkunun emaresi yoktu. Sadece şaşkındı belki de ilk kez böyle bir yaratık görüyordu.

Sıraç ise küfrederek geriye çekildi. "Küçücük bedenine böylesine bir yaratığı nasıl sığdırdın?" dedi hayretler içinde. "Fazla korkunç!" En azından korktuğunu gizleyemiyordu.

Başımı çevirdiğimde Mara ve İtır'ın titreyerek sıkıca birbirine sarıldığını gördüm. Mara, "Bize saldırmaz, değil mi?" diye fısıldarken İtır, "Bilemiyorum Mara. Beni bile korkutmayı başardı. Düşünebiliyor musun beni bile!" diyerek isyan etti. Evet, İtır'ı kolay kolay bir şeylerden korkmuş göremezsiniz ve şu anda o bile korkmuştu.

Doğa ise titreyerek başını Asil'in göğsüne saklamış, canavara sırtını dönmüştü. "Asil bu yaratık gidince haber ver lütfen," deyince Asil gülerek kollarını ona sardı ve Doğa'yı iyice göğsüne çekti. "Sen bana böyle sarıldıkça bu yaratık hiç gitsin istemiyorum, Günışığı," dediğinde Doğa homurdanırken o, sevdiği kadını kollarında tutmanın keyfini sürüyordu.

Gediz'e baktığımda gayet rahat bir şekilde Ammamet'i izlediğini gördüm. "Hep böyle bir arkadaşım olsun istemiştım," deyince akıllardaki tek soru; neden? Oluyordu.

Beklediğiniz soru İtır'dan gelmişti. "Neden? Normali sana yetmiyor mu?"

Gediz sırtarak baştan ayağa onu süzdü. "Seni bile korkuttuğuna göre diğer kadınların üzerindeki etkisini düşünemiyorum. Hatunlar ondan korkup bana sığındığında bir centilmen olarak her birini yakından teselli edebilirdim," deyince hepimizi yine kızdırmayı başarmıştı. Akıllı fikri yatakta olmak zorunda mı?

İçeriye yeni giren Yavuz, kendisini yeni toparlamış gibiydi. Fakat başını kaldırıp yaratığı görünce, "Aman tanrım," diye fısıldadı ve yere düşüp bayıldı. Evet, gerçekten bayıldı. Ruh formundayken bayılmayı başaran tek insan olmak büyük bir başarıydı. Bunun için bir madalyonu hakettiği su götürmez bir gerçek.

Gediz ona bakıp gülerek başını iki yana salladı. "Anlaşılan sadece kadınları değil erkekleri de korkutuyormuş," dedi. Hemen sonrasında ise abime yaklaştı ve onu sırtlanıp köşedeki koltuğa bıraktı.

Soya ise tebessüm ederek Sıraç'a yaklaştı ve onun elini tuttu. "Korktun mu? Benim yanımdayken korkmana gerek yok ki, ben seni her şeyden

korurum," dediğinde gülümsedim. Bu kadın tam bir çılgın.

Soya'nın söylediklerini gurur meselesi yapan Sıraç, hemen elini çekerek ondan uzaklaştı. "Bu şey beni korkutmuyor!" deyip onu azarladı. "Aptalca düşüncelerini kendine sakla!"

"O vakit ben korkuyorum," diyen kadın ona gülümsedi. "Sen beni koru." Zerre kadar korkmazken rol yapıp tekrar abime yaklaştı. "Bana sarılırsan belki korkum geçer," deyince Sıraç sinir krizleri geçirirken ben dayanamayıp kıkırdadım. Soya ile başı gerçekten dertteydi.

Ne kadar kaçsam da dayanamayıp kendi çocukluğuma doğru döndüm. Sırtı canavara dönüktü ve dolu dolu gözlerle karşısındaki duvara bakarken titriyordu. Biliyordu arkasında duran tehlikeyi ve ona doğru dönüp onunla yüzleşemiyordu. "Işıklar..." diye fısıldadı ürkek bir sesle. "Bu sefer ışıkları söndürmeyecek kadar çok mu kızdın bana?" Aslında canavarı ilk kez zindanlarda görmemiştim, değil mi? Onu ilk kez tam burada görmüştüm.

Derin bir nefes alıp kendisini cesaretlendirmek istedi. Işıkların sönmeyeceğini anladığında, "Seni göremem, eğer görürsem karanlığa her baktığımda seni hatırlar daha çok korkarım," dedi. Karanlıktan hoşlanmıyordu çünkü karanlıkta ona gelen bir canavarın varlığını biliyordu. Fakat ne tür bir yaratığın ona saldırdığını görmediği için karanlık en büyük korkularının başında gelmiyordu. Henüz gelmiyordu, ta ki bu geceye kadar. Canavar bunu bildiği için hep karanlıkta bana gelirdi çünkü canını yaktığı kızı korkunç görüntüsüyle daha fazla ürkütmek istemiyordu. Fakat bu gece canavar da kontrolünü kaybetmişti. Sanrı sadece bana değil ona da işkence etmişti ve bunun sebebi olarak benim zayıf olmamı görüyordu. Zayıf olmam ise bana işkence etmesine sebep oluyordu.

Işıklar sönmedi fakat laneti baskın gelen yaratık ilk darbesini küçük çocuğun sırtına geçirdi. Pençeleri küçük Elzem'in sırtını yarıp geçtiğinde, çocukluğum haykırırken Savcı gözlerini yumdu ve başını eğdi. Tüm bedeni gerilirken yumruklarını sıkıyordu. Bir an önce bu işkencenin bitmesini bekliyordu çünkü küçük çocuk bendim ve benim acıma dayanamıyordu. "Lanet olsun! Burada daha çocuksun!" diye isyan ettiğinde bile başını yerden kaldırmamıştı.

Canavarın pençesiyle yere düşen küçük çocuk, daha ayağa kalkmadan ikinci darbe omzuna geldi. "Yapma!" diye bağırıp kanayan omzuna tuttu. "Acıyor, yapma!" diye hıçkırdığında onun dökemediği gözyaşlarını dökmek istedim, ama yapamadım. Yapma acıyor demeyi başardığım nadir anlardan biriydi. Oysaki şimdilerde acısı da yapma diyemiyordum.

Elzem ona doğru dönmedi ama canavar da durmadı. Onun küçük bedenini duvara fırlattığında bile durmadı. Çocukluğumun yaralı sırtı duvara çarpınca dudaklarında acı dolu bir inilti dökülmüştü. Yere yığıldığında ise duvarda kendi kanının izi vardı. Başını kaldırıp dağınık saçlarının arasından biraz ileride baygın yatan anneannemi gördü. "An-anne yardım et," deyip kısık bir sesle konuştuğunda canavarı daha fazla kızdırdığını unutmuştu. "Anne lütfen bana yardım et. Canım yanıyor anne, birileri bana yardım etsin," deyip hıçkırdığında Sıraç'ın dizlerinin üzerine yere yığıldığını gördüm. Küçük kardeşinin acı dolu yakarışları elini kolunu bağlamış ve onu bitirmişti. Acıyı yaşamak mı daha zordu yoksa çekilen acıya seyirci kalmak mı?

Diğerleri bilmem ama ben şu anda her ikisini de yaşıyorum. Acıyan ben, bu acıya seyirci kalan ben. Ne büyük çelişki değil mi?

Çocukluğum anneanneme ulaşmak istedi. Kanlar içinde ona doğru süründü fakat anneanneme dokunamadı. Bunun yerine anneannemin saçlarından düşen beyaz gül tokasını avuçladı. Tokayı avucunda sıkarken, "Anne," diye fısıldadı. "Yardım et, canım çok yanıyor," dedi ve kaderine boyun eğerek direnmeyi bıraktı.

Canavar Elzem'in ensesini sertçe tutarak onu havaya kaldırıncı onu görmüştü. Küçük bedeni havada sallandıkça başını kaldırıp ayaklarını yerden kesen yaratığa bakıyordu. Nefesi kesilmiş korkusu çığ gibi büyümüştü. Canavarı aklında farklı şekillerde defalarca canlandırmıştı. Fakat böylesine bir yaratıkla karşılaşmak hayal gücünün ötesindeydi. Göz göze geldiklerinde küçük çocuğun çığlığı her yerde yankılandı. Korkan çocuk canavarın yüzüne doğru sesi kısılana kadar bağırınca, canavar tuttuğu kızı yemek masasına doğru fırlattı. Masanın üzerinde yuvarlanarak yere düşünce, akşam yemeğine dair her şey üstüne dökülmüştü. Asıl sorun bu değildi. Yere düşerken kafasını sehpanın köşesine çarpmıştı. Kırılan eşyaların içinde sayıklayarak iki büküm yatarken kendisini savunacak güçte değildi. Güçlkle ayağa kalkmayı başarınca merdivenlere doğru koştu. Fakat daha basamakları yeni yarılamıştı ki, ayak bileğinden yakalandı. Merdivenin tırabzanlarını sıkıca tutarak onu çeken canavara direndi. Lakin öfkeyle kükreyen yaratık sivri pençelerini bıçak gibi kullanıp onun bacağına sapladı. Bu darbe kalan son iradesini kırarken tırabzanları tutan parmakları gevşedi. Canavar onu tuttuğu gibi kendisine doğru çekti ve pencereye doğru savurdu. Korkulukların olmadığı cama çarpınca cam paramparça olmuş ve küçücük bedeni kırılan camdan dışarıya savrulmuştu.

Koşarak kapıyı açıp dışarı çıktığımızda buz gibi havada karın içinde yatıyordu. Camlar bir bıçak gibi her yanını kesip kanatmıştı ve o, beyaz karı kendi kanının rengine boyamış bir şekilde yerdeydi. Canavar pencereden baktı ve onu perişan halde görünce öfkesi dindi. Siyah bir dumana dönüşen yaratık geldiği yere, yani küçük Elzem'in bedenine süzülüp yok olmuştu. Fakat çocukluğum bunu anlamadı. Canı o kadar çok yanıyordu ki canavarın artık gittiğini anlamamıştı. Sırt üstü yattığı yerde anlından kanlar akarken oturmak için kendisini zorladı. Burnunda aldığı hızlı nefeslerin buharı karanlığa karışırken dudağı kanıyordu. Yüzü çizikler içindeydi ve canavarın pençesini geçirdiği bacağına büyük bir cam parçası vardı. Sürekli çiftliği kontrol ediyordu ve acıyla karışık titremelerini durduramıyordu. Bacağındaki büyük cam parçasını görünce gözleri doldu. "Ac-acımayacak," diyerek kendisini kandırdı ve küçük elleri camı iki yanından tuttu. Bir anda camı çekince bağırarak başını gökyüzüne doğru kaldırıp gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Çılgılığı karanlık havayı delip geçerken sürekli yukarı bakıp gözyaşlarını geldiği yere göndermeye çalışıyordu.

Kıyafetleri yemek atıkları ve kan içindeydi. Sırtında derisini yaran pençe izlerinin acısını taşıırken, kanayan omuzu ve bacağı içler acısıydı. Beyaz karı kirleten kanına yorgunca baktı. "Hi-hiç bir şey olmadı," dedi kısık bir sesle. Elindeki tokayı sıkarken, "Ben iyiyim, hiçbir şey olmadı," dedi ve bu geceye dair her şeyi kendisine unutturmaya başladı. "Sorun yok Elzem, sorun yok." Kanlı avuçlarının içindeki tokayı acısını dindirmek ister gibi sıkıyordu. "Geçti," dedi. "Ama çok acıyor..." Kanlı elini dudaklarına bastırarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Çok acıyor, çok!" diye bağırıp başını salladı. "Yapma dedim anne, yapma." Gözlerime biriken yaşlarla buna dayanmaya çalıştım. Canım yanıyordu ve burada daha çoktumdum.

Başını kaldırdı karanlık gökyüzüne ve bu karanlığın içinde yaralı bir şekilde tek başına olmak onu korkuttu. Bu gece çok fazla karanlık tanımıştı. Sanrının karanlığı, kendi karanlığının korkunç silueti ve gökyüzündeki karanlık. Kalkıp ışığa gidemeyecek kadar yitilmiş bir haldeydi. Kar taneleri üzerine yağarken acılar içinde bir şarkı mırıldandı. Hastalıklı zihni ona bu geceye dair her şeyi unutturmaya başlamışken, bir şarkıyla bu gece için kendisine bir ipucu bırakmıştı. "On iki ay, aylardan iki.

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı.

Hava sisli karanlık, dışarıda kırmızı kar ve karın içinde bir çocuk." Kırmızı kar onun kanının rengini alan kardı.

"On iki ay, aylardan iki.
İki ay, günlerden beş.
Beş gün, günlerden salı.
Hava puslu karanlık, dışarıda korku ve korkunun yanında bir çocuk." Yalnız ve kendisini koruyamayacak kadar yaralı olması şu anda tek korkusuydu.

"On iki ay, aylardan iki.
İki ay, günlerden beş.
Beş gün, günlerden salı.
Hava zifiri karanlık, dışarıda giz ve giznin içinde bir çocuk." Giz diye bahsettiği sanırdı ve tekrar ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordu.

"On iki ay, günlerden iki.
İki ay, günlerden beş.
Beş gün, günlerden salı.
Hava ürkütücü karanlık, dışarıda bir uğultu ve yatağının altına saklanan bir çocuk." Rüzgârın uğultusu ve bir yerlere saklanma ihtiyacı.

Hemen sonrasında başı yere düşmüş ve kendi kırmızı karının içinde gözlerini yummuştu. Aldığı derin yaralar onu öldürmezdi çünkü bir şifacı olduğu için çok geçmeden yaraları kapanmaya başlayacaktı. Fakat bu, o yaraları alırken acı çekmediği anlamına gelmiyordu. Birazdan anneannem uyanırdı ve onu içeri taşıyıp yaralarını sarardı. Sabah uyandığında Elzem'in bu geceye dair her şeyi unuttuğunu fark edecek ve artık her şeyi bildiği için sorularla onu bunaltmayacaktı. Hatta unutmuş olmam işine gelecekti ve bu gece bana yaşattığı şeyler hiç olmamış gibi davranacaktı. Diğerlerini ise vahşi bir hayvanın saldırısına uğradığım yalanıyla kandıracaktı. Bir nevi yalan değildi bu.

Buz gibi havada titreyerek yerde sayıklayan küçük çocuğa doğru yürüdüm. Herkes beni izlerken çocukluğuma yaklaştım ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Ona bakınca dudaklarım titredi, gözlerim sızladı. Bir ruh acı hissetmez ve ağlayamazdı. Fakat benim gözlerim doluyor ve canım yanıyordu. Belki de bedenim hâlâ yaşadığı içindir bilmiyorum ama acıyı hissediyorum. "Unut," dedim onun küçük ellerini tutarken. "Sen geçmişim olan küçük çocuk, gelecekte sana geldim," deyip elini sıktım. "Bana bir iyilik yap ve bu gece yaşayacağın her şeyi unut." Zaten öyle de yapmıştı, değil mi? Her şeyi unutmuştu. Unutursa geçer sanmıştı ama hiçbir şey geçmemişti.

"Büyüyünce de geçmiyor çocuk," dedim. "Şimdi unut ki bir süre daha beni kurtar. Üzgünüm ama ben şimdilerde senin kadar güçlü değilim çünkü

şimdilerde hayatımda daha fazla canavar var." Keşke ona sesimi duyurmamın bir yolu olsaydı. Keşke geçmişe müdahale etmemin bir yolu olsaydı. O zaman tutardım çocukluğumun ellerinden. Alıp götürürdüm ki onu buralardan. Gelecekte gelerek geçmişimi yeniden büyütürdüm. Ben kendimin annesi olur büyütürdüm onu.

Geçmiş ve gelecek neden birbirinden bu kadar uzaktaydı? Neden böyle olmak zorundaydı?

Oysaki geçmişteki çocuk Elzem'in, gelecekteki Elzem'e ihtiyacı vardı.

Kurtulmak için büyümek istemiştim. Tüm sıkıntıları büyümek için çekmiştim. Fakat gözden kaçırdığım bir şey vardı: ben büyümüşüm ama küçük bir kız çocuğunu geride bırakarak.

Oysaki o çocuk, beni şimdiki günlerime getirmek için neler çekmişti.

"Özür dilerim..." diye fısıldayıp avuç içine dudaklarımı bastırdım. Evet ben Elzem Akay, kimsenin önünde eğilmeyen o güçlü kadın, kendi çocukluğumun önünde diz çöküp ondan özür diledim. Ben bugün kendimden çok özür diliyorum çünkü ben kendimi bitirdim. Kendi çocukluğumu bitirdim.

Hani dedi ya, "Kimsenin benim iyiliğimi düşünmediğini hissediyorum. Ben bile anne," demişti, "Ben bile kendi iyiliğimi düşünmüyorum. Tıpkı bir kukla gibiyim. Kim iplerimi nereye çekerse o yöne savruluyorum," demişti ya, doğruları söylemişti. Ben asla kendimi düşünmedim. İşte bu yüzden yıllar sonra ilk kez kendimden özür diledim.

Oysaki benim tüm özürlerim kendime olmalıydı...

"Ben çok özür dilerim," dedim onun kanlı elini tutarken. "Bize yaşattığım her şey için özür dilerim..." Değmedi ki, ne sevdiklerime değdi ne de çektiğim acılara. Bir hiç uğruna tükettim hayatımın en güzel yıllarını.

Elimi uzatıp yüzündeki saçları çekerken içim acıdı. Sarı saçlarının bir kısmı kanın kırmızı rengini almıştı. "Keşke..." diye fısıldadım. "Mümkün olsaydı da ben kendimin annesi olsaydım." Ne çok keşke vardı hayatımda. Göğsündeki sol eli güçsüzce yan tarafına düşmüştü ve elindeki kanlı toka göründü. Benim beyaz güllerime ilk kez bu gece kan sıçramıştı. Her şey gibi güllerde mazimdeki günaha bulanmıştı. Hayatımda güzel olan her şey kanıyor ve kanatıyordu.

Bu anıdan gitme vaktimiz geldiği için geçmişime son kez bakıp ayağa kalktım. Başımı çevirdiğimde herkesin bana yönelik üzgün ve pişman bakışları tekrar gardımı çekmemi sağladı. Mara bile bana bakarken kederliydi. Her birine bakarken güldüm. "Sanırım böyle bir mazi görmeyi

beklemiyordunuz, değil mi?" Yüzüme dâhi doğru düzgün bakamayan Sıraç ve Yavuz'u gördüm. En azından Yavuz ayılmayı başarmıştı. Pişmanlık ne denli ağır bir yükü değil mi?

Söyleyecekleri ve söyleyeceğim çok fazla şey vardı. Fakat burası yeri ve zamanı değildi.

Bu anıdan gitme vaktimiz geldiği için herkes giderken geriye sadece Savcı kalmıştı. "Ne o?" dedim. "Beni teselli mi edeceksiniz?"

İç çekerek derin bir nefes aldı. "Senden daha fazla teselliye ihtiyacım olduğunu söylersem bencillik etmiş olur muyum?" deyince gülerек ona doğru yürüdüm. Gördükleri benden daha çok canını yakmış gibi.

Karşısında durduğumda kederli bir şekilde gözlerime bakarken, "İyi olduğunu söyle," dedi. "Biliyorum değilsin, ama yine kandır beni... İnanırım." Duymak istediklerini söylememi istiyordu. Yalan olmasına rağmen benim sesimden yalanlarla avutulmaya ihtiyacı vardı.

"İyi olduğumu söylersem daha iyi hissedecek misiniz?"

"Hayır."

"İyi olduğumu söylersem iyi olduğumu düşünecek misiniz?"

"Hayır."

"Peki ya kötü olduğumu söylersem?" dediğimde üzerime eğilerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Buradan çıkmanı sağlar ve Bülbül'ü bulup zamanı senin için geriye alırım! Sana yeni bir geçmiş vermek için bunu yaparım, Elzem!" dedi kararlı bir sesle. "Şimdi bana nasıl olduğunu söyle?" Gerçekten söylediği çılgınlığı yapacakmış gibi bakarken gel de ona duymak istediklerini söyleme.

Bülbül'ün kim olduğunu en başından beri biliyor muydu?

"Bana yeni bir geçmiş verirsiniz geleceğimde siz olmazsınız. Hâlâ bunu istiyor musunuz?"

Hiç düşünmeden, "Evet," dedi.

Aldığım cevap beni memnun etmediği için kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. "Ne yani, beni hayatınızda istemiyor musunuz?"

Gözlerime bakarken, "Her şeyden çok istiyorum," dedi ızdırap içinde. "Tüm hayatım seni beklemekle geçmiş gibi."

"O vakit gelecekte size gelmeyeceğim bir geçmişi neden bana vermek istiyorsunuz?" diye sordüğümde gözleri yerde kanlar içinde yatan küçük çocuğu buldu ve nefes alamadı. Boğulur gibiydi. "Daha iyi bir çocukluğu hak ediyorsun. Eğer çocuk olmayı başaracaksan varsın gelecekte yolun benim yolumla kesişmesin," dedi. "Sen bir yerlerde mutlu olacaksan ben,

seni beklediğimden habersiz yine beklerim," deyince gözlerim doldu. Ah be ruhumun sessiz isyanı, bizi bekleyen bir gelecek var mıydı sahiden? Gittikçe yaklaşan ayrılığı bir ben mi hissediyordum?

"İstemem yeni bir geçmiş," dedim ve başımı göğsüne koyup ona sarıldım. "Yolum sizin yolunuzla kesişmeyecekse istemem daha güzel bir geçmiş." Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Ben iyiyim," dedim dolu dolu gözlerle. "Şimdi iyiyim, sizinle iyiyim," dedim ve dudaklarını saçlarıma bastırırken derin bir nefes aldı. "Bende iyiyim," dedi. "Seninle iyiyim..."

Oysaki ait olduğumuz dünyalar bizi bize bırakmazdı. Fakat şu anda birbirimizle olurken iyiydik.

İlk yasaklı anıdan en son biz çıkmıştık. Koridorda bekleyenler gördükleri şeylerden sonra bu sefer yeni bir anıya girmeye pek istekli gibi değildi. Beklentilerin üstünde bir geçmişle karşılaşmışken benzer şeyler görmeye korktuklarını görebiliyorum. Sıraç bana bakıp, "Elzem..." dedi ama devamını getiremedi. Bekledim bir şeyler söylesin diye fakat içinin yangını dilinden dökülmedi. Yeşil gözleri pişmanlık içinde bana bakıyordu. Lakin bir şeyler diyemiyordu. Çok istiyordu ama söyleyemiyordu. Daha fazla dayanamayıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve ensemden tutarak başımı göğsüne bastırdı. Kollarını bana doladığında tüm bedeni gerginlik içinde kıvranıyordu. "Göremedim sarışın," diye fısıldadı. "Anneanneme kandım sana yaptıklarını göremedim," derken sesi her an ağlayacakmış gibi boğuk çıkıyordu. "Bilemedim Elzem, bilemedim," dedi bana sıkıca sarılırken. Yıllarca bizi anneannem ve Meliz ile tek başına bırakmış olmanın pişmanlığını bir ömür çekecek gibi görünüyordu.

Meliz'in sesini duyunca abimden ayrıldım. İblisin sesi merdivenlerin orada geliyordu. Hepimizin bakışları merdivenleri bulunca Meliz biriyle tartışıyor gibiydi. "Az kalsın ikimizin de silinmesine sebep olacaktın! Senin yüzünden o lanet yarattığı kaçırdım!" dediğine göre kendi rakibiyle karşılaşmış ve onu elinden kaçırmıştı.

Saniyeler içinde Meliz ve Kırım yukarı çıkarak görüş açımıza girmeyi başardı. Yaralı kolunu tutan kadını tek parça halinde görmek beni mutlu etti. Şu anda ruh formunda olduğu için kendi görünüşüyle karşımızdaydı. Sarı saçları tıpkı Soya'nın saçları gibi uçuşurken, yanındaki Kırım'ı ne denli etkilediğinin farkında değildi. Yeşil gözleri herkesi hızlıca kontrol ederken birini arar gibiydi. Onunla göz göze geldiğimizde ise, "Elzem!" deyip bana doğru koşunca güldüm. "Seni görmek de güzel İblis," dedim ve yanıma

gelip bana sımsıkı sarılınca gülüşüm büyüdü. Kim derdi ki bu baş belası kadınla birbirimizi tek parça halinde görünce bu kadar sevineceğimizi.

"Sit şeytanyla karşılaştım, Elzem!" dedi heyecanlı bir sesle. "Derisi yanmış o yaratık gerçekten çok korkunçtu!"

Gülerek ondan ayrıldım. "Senden daha mı korkunç?"

Hızlıca başını salladı. "İnanır mısın evet," deyince ikimiz de gülmeye başladık. Bu konuşmayı çok sık yapıyorduk.

Kırım bize bakıp Meliz'e, "Şimdi gülüyor musun?" dedi. "Rakibinle dönüşürken bile aklın Elzem'de olmasaydı şimdiye kazanmıştın!" deyince Meliz'e bakarak kaşlarını alayla yukarı kaldırdım. "Benim için endişelenmiş olamazsın, değil mi?" dediğimde yüzünü buruşturarak benden uzaklaştı. "Zindanda birlikte cehenneme gideceğimizi söylemiştik. Her şeyde olduğu gibi yine bu konuda da aceleci olup olmadığını görmek istedim diyelim!" Benim için korktuğunu daha iyi ifade edemezdi.

Meliz'e az önce sarıldığımı gören kardeşlerim kaşlarını çatmıştı. Sıraç, "Bu kadına tebessüm mü ediyorsun?" dedi. "Yaşadığınız her şeyin tek suçlusu bu iblis!" diye bağırınca Meliz onu yeni fark etmişti. Her an üzerine atlamak üzere olan öfkeli bir Avcı'yla karşılaşınca ürker bir adım geriye çekildi. Onun korktuğunu gören Kırım, kolundan tuttuğu gibi Meliz'i arkasına çekti ve aynı öfkeli gözlerle Sıraç'a baktı. "Kız kardeşlerinin başına gelenlerin tek suçlusu Meliz değil! Şu ana kadar birçok kapıdan geçtik ve geçiti açmak dışında Meliz'in onlara herhangi bir zararı dokunmamış." deyip Sıraç'ın karşısında durdu. "Elzem'in bir anısını gördüm. '*Koru beni baba, korkuyorum,*' diyen bir anısını gördüm." Başını kaldırıp abimin gözlerine baktı. "Sende oradaydın Avcı! Bir yemine bağlı kalıp kardeşlerini ateşe atacağına çekip alsaydın ya onları konaktan! Buraya bir suçlu aramak için gelmedik. Önce buradan çıkalım daha sonra konuşursunuz," deyip abimi susturmuştu. Sıraç her ne kadar yumruklarını sıkarak ona baksada haklı olduğunu bildiği için susmak zorunda kalmıştı.

Soya, Meliz'in yanına giderek onun yaralı kolunu kontrol etti. "İyi misin?" dediğinde teyze yeğeni yan yana görmek biraz garipti. Özellikle her ikisinin canlı ve uçuşan saçları.

İtir durgun gözlerle annesine bakarken alayla güldü. "Munure Akay'a göre fazla genç," diyerek homurdanmıştı. Benim dışımda herkes ilk kez Meliz'i gerçek haliyle görüyordu. Evet, Meliz annemden daha genç görünüyordu hatta Kırım'dan bile küçük gösteriyordu. Oysaki her ikisinden

de yaşça büyüktü. İşin garip yanı teyzesi Soya'da Meliz'e göre daha küçük gösteriyordu.

"Bu katta son bir anı daha var görmenizi istediğim," dedim. "Ona baktıktan sonra aşağıya iner rakiplerimizi buluruz." Yıllardır içimde tuttuğum son bir anı daha, onun dışında diğerlerini görmeseler de olurdu. Buraya tüm geçmişimi öğrenmeye gelmemiştik ama onca yıl omuzlarıma yük olan bir anıyı görmeli herkes. Eğer şimdi görmezlerse bir daha ne göstermeye cesaretim olurdu ne de anlatmaya.

Kendimi anneannemden kurtarmam için o anıyla yüzleşmeliydim.

Kimse itiraz etmeyince on dört yaşındaki gardiyana yaklaştım. "Anneannemin öldüğü günün anısını görmek istiyorum," dedim. Hep kaçtığım ama artık köşeye sıkıştığımı hissettiğim tek anı.

Başını çevirip koridorun sonundaki kırmızı kapıyı gösterdi. "Orada," dediğinde küçük gardiyanla birlikte kapıya doğru yürüdük. Hepimiz kapının önünde durduğumuzda içeriden hıçkırıklarla ağlayan sesim geliyordu. Kapının önünde durmak bile insana yas dolu bir kasveti yaşatırken, içeri girmek hiç kolay değildi.

On yaşındaki gardiyan elini kapıya bastırarak kanlı mührü kırdı. Kapıyı bizim için açıp kenara çekildi. Herkes derin nefesler alarak içeri girince on yaşındaki çocuk gardiyan Savcı'yı durdurdu ve beni gösterdi. "Belli etmiyor ama korkuyor. Bu kapıdan girdiğinizde sakın onu yalnız bırakma," dedi ve buradaki işi bittiği için kendi bölgesine gitmek için yanımızdan ayrıldı.

Savcı giden çocuğun arkasında bakarken bileğimi tuttu. "Seni hissediyor," dedi. "Bende öyle." Tebessüm ederek başımı salladım. En azından birileri hâlâ beni hissediyordu.

Birlikte içeri girdiğimizde kendimizi okulda bulmuştuk. Burada ortaokul son sınıftım ve öğretmenler odasıdaydım. Matematik öğretmenimiz Faik Bey'in karşısındaki sandalyede gergin bir şekilde oturuyordum. Gediz etrafına bakınıp, "Burası neresi?" diye sorunca Itır ona cevap verdi. "Okul, sizdeki akademiyle aynı işlevi görüyor."

Beyaz gömlek ve çizgili etekle öğretmenin karşısında oturan kıza bakan Mara, "Sen hep okul birincisi olmuştun, öğretmen odasında ne işin var?" deyince omuz silktim. "Kendim için burada değilim." Çoğu zaman Mara ve Itır için öğretmenlerle konuşmak için gelirdim.

Faik Bey başını olumsuz anlamda sallayıp, "Olmaz Elzem," dedi ve masadaki sınav kâğıtlarından birini ona gösterdi. "Bu onun sınavı ve bir tane bile doğru yok. Böyle bir öğrenciye kurtarma sınavı yapmam vakit

kaybı olur," deyince Itır homurdanırken Mara kahkaha attı. "Şimdi Elzem'in neden burada olduğunu anladım. Her zamanki gibi Itır için," dedi. Itır'ın dersleri berbat olduğu için böyle düşünmekte hakkı vardı.

Alınganlık yapan Itır, "Bu komik değil Mara," demişti ki, aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini irice açtı. "Bu adam matematik öğretmeni değil mi? Elzem'in konaktaki işkenceleri yüzünden matematik notlarım hep iyiydi diye hatırlıyorum!" diyerek Mara'ya çıkıştı. "Benim yüzümden burada olamaz."

Mara gülererek beni gösterdi. "Elzem'in benim için bir şeyler yapacağına inanıyor musun? Ben olmayacağıma göre kesin senin için burada. Hem itiraf et pek de örnek bir öğrenci değildin."

"Okulu kırmak ve okulda başarısız olmak arasında çok fark var, Mara."

"Her ikisi de sende mevcuttu. Elzem'in yardımları olmasaydı üniversiteyi bile bitiremezdin."

"Yanlış hatırlamıyorsam sende onun baskısıyla üniversiteyi güçlkle bitirmiştin. Burada sınıf tekrarı yapan sadece ben değilim!" Haklıydı çünkü aynı yaşta olmamıza rağmen Mara üniversiteyi Itır ile aynı yılda bitirmişti. Üstelik Itır ilkokulda sınıfta kalmayı başararak ilk rekorunu kırmıştı. Diğer rekoru ise üniversitede kırılmıştı!

Bu anıdaki Elzem'in, "Hocam lütfen," demesiyle ikisi tartışmayı bırakıp sustu. "Haklısınız Mara son zamanlarda derslerde gereken verimliliği gösteremiyor, ama ona bir şans daha verirseniz düzeleceğini umuyorum," dedi. Adını duyunca yanımdaki kızıl şeytan afallayarak bana döndü. "Benim için mi buradasın?" Mavi gözleri yuvalarında fırlayacakmış gibi bakarken, bunu kesinlikle beklemiyordu.

Onu düşündüğümü sanması hoşuma gitmemişti. "Berna Hanım için," deyip kestirip attım. "Sana ne olduğu umurumda değil ama annenin üzülmelerini istemedim." Bu gerçek değildi çünkü kendi hayatını kurmasını her şeyden çok istemiştim. Fakat okul konusunda ne yazık ki Mara'da en az Itır kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşatmıştı.

Bu ikisi bir konuda başarılı olsunlar diye az uğraşmamıştım. Evet, Mara için de çok uğraşmıştım. Evimde bir hizmetçi olmasına rağmen tıpkı ben ve Itır gibi en iyi okullarda okumuştum.

Peki buna değdi mi? Hayır! Mara çalışmak yerine tüm hayatını beni kıskanmakla geçirmeyi daha çok sevmişti.

Matematik öğretmenimiz Faik Bey, "Arkadaşın için olan bu çabanı takdir ediyorum, Elzem," dedi. "Lakin sınav konusunda senin kadar istekli değil.

Kurtarma sınavını yapsam bile sonuç değişmeyecek."

"Çok şey değişecek hocam," diyen Elzem, pes etmeyi bilmiyordu. "Eğer dersinizde geçemezse sınıfta kalacak. Mara gerçekten zeki biri," dediğinde bunu inanarak söylüyordu çünkü gerçekten öyleydi. "Benim gece gündüz çalıştığım konuları sadece bir kez okumakla ezber yaptığını fark ettim." Çünkü Mara Bilgeler'den biriydi. O yıllarda bunu bilmiyordum fakat aylıklık yapmak yerine derslerine ağırlık verseydi istediğı her bölümü kazanacağını artık biliyorum. Lakin Mara'nın para dışında bu dünyada bir hedefi yoktu ve çalışarak para kazanmak hedeflerinin içinde yer almıyordu. Bu yüzden hiçbir zaman başarılı olamamıştı.

Ben doğuştan Bilgeler'den olsaydım o bilgilerle neler yapardım. Evet, Oyunbazlar'da doğuştan zekiydi fakat bilgiler doğrudan beynimizde oluşmuyordu, biz o bilgileri kovalayarak yakalıyorduk.

"Bu sefer başarılı olacak," dedi geçmişteki halim. "Ben onu çalıştıracağım ama dersinizde kalırsa iyice amaçsız biri olup çıkacak."

"Bu kız senden nefret etmiyor mu?" diyen adam onun için uğraşmamı anlamıyordu. "Defalarca seni küçük düşürdüğünü gördüm. Bu çaban neden Elzem?"

"Mara'nın asıl nefret ettiğı şey sahip olduğum şeyler," dedi. "Ona istediğı kadar para verebilirim ama nasıl kullanacağını bilmediğı bir paranın ona faydası olmaz hocam. Ben Mara'ya bir konum vermek istiyorum. Okusun ve kendi mesleğini edinsin istiyorum. Gerekirse ilk parasını benim yüzüme çarpsın, ama dönüp arkasına baktığında nefretle tükenmiş bir hayat bulmasın istiyorum." Tırnaklarıyla oynamayı bırakıp öğretmene burukça gülümsedi. "Herkes benden nefret ediyor ama bu, benden nefret eden herkesten nefret ettiğim anlamına gelmiyor," dedi ve Mara'nın sertçe yutkunuşunu duydum. Bu sözler benden duymayı beklediğı son sözler bile değildi.

Faik Bey kolay kolay pes etmeyeceğimi anlayınca manidar bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ, bu sınavı onun için yapacağım," deyince Elzem gülerek ayağı kalkmıştı. "Çok teşekkür ederim hocam, buna pişman olmayacaksınız." Olmamıştı da çünkü bir hafta boyunca Mara'yı çalıştırıp sınavdan geçmesini sağlamıştım.

Kapıdan çıkmak üzereyken Faik Bey onu durdurdu. "Bazı şeylerin oluru yoksa zorlama, Elzem," dedi. "Bu seni daha fazla yorar." Beni en iyi tanıyan öğretmenlerden biri olduğu için kendimi yormamı istemiyordu. Genelde okulda öğretmenler tarafından hep sevilen bir öğrenciydim.

Başını sallayarak öğretmenine tebessüm etti. "Bunu dikkate alacağım hocam," dedi ve öğretmenler odasından çıktı.

Onun peşinden bizde koridora çıkmıştık. Kısa eteğiyle yürüyen öğrenciye bakan Savcı, rahatsızlığını dile getirmemek için kendisini zor tutuyordu. Etraftaki öğrencilerin de benim gibi giyiniyor olmasını umursamıyordu. Oysaki bu okul üniformasıydı yani kasıtlı olarak böyle giyinmemiştim. Bahçeye çıktığımızda ben, yani geçmişteki Elzem, çimlerin üzerine oturan Mara'ya doğru yürüdü. Onu takip ederek Mara'nın yanına geldik. Elindeki dergiyi karıştıran kız modayı yakından takip ediyordu. "Yeni katalog, öyle mi?" Elzem eğilip onun elindeki dergiyi çekip aldı. "Benden aldığın paraları bunlara harcamak yerine daha yararlı şeyler için kullanabilirsin," dediğinde her iki Mara'da aynı anda bıkkınlıkla solumuştu.

Geçmişteki Mara söylenerek ayağa kalktı. "Bana bedavadan para veriyormuşsunuz gibi davranmayın," deyip onun elindeki dergiyi aldı. "Çalışıp kazandığım parayı nereye harcayacağımı size soracak değilim."

Yanımdaki kızıl şeytan onu destekledi. "Haklı."

Sarı saçlarını geriye savuran kız, "Evet, beni ilgilendirmez," diyerek onu onayladı. "Ama kazancının fazlasını sana veriyorsam bu beni ilgilendirir," deyince başını çevirip Mara'ya baktım ve, "Haklı," diyerek bende kendimi destekledim.

Ergenliğini hat safhada yaşayan Mara, yanaklarının içini havayla doldurup yanaklarını şişirdi. "Neden benden ne istediğinizi söyleyip beni rahat bırakmıyorsunuz?" derken bana olan tahammülsüzlüğünü gizleyemiyordu.

Aynı şekilde bende ona tahammül edemediğim için fazla uzatmadım. "Az önce Faik Bey ile koridorda karşılaştık. Bir hafta sonra matematikten kurtarma sınavın var," dedi. Lakin kaşlarını çatan kız buna itiraz etti. "Ben ondan kurtarma sınavı falan istemedim. İkinci kez sınava girmeyeceğim!"

"Hayır, gireceksin Mara ve seni ben çalıştıracam."

"İtir'a yaptığınız gibi bana da işkence yapacağınızı mı söylüyorsunuz? Hayır, Elzem Hanım bunu kabul etmiyorum!"

"Sana fikrini sormuyorum gireceksen dediysem konu kapanmıştır. Faik Bey rica etmeseydi senin gibi bir aptalı çalıştırmakla değerli zamanımı harcamazdım," dedi ve uzanıp onun elindeki dergiyi aldı. "Sınavdan geçene kadar bu tür saçmalıkları sana yasaklıyorum," diyen kız Mara'nın aksine fazlasıyla sakın ve kibardı.

Mara tek kaşını alayla yukarı kaldırıp, "Demek Faik Bey rica etti, öyle mi?" deyince tepkisizliğini korudum. Az önce öğretmenler odasında olduğumuz için bu konuda gönüllü olduğumu biliyordu. Geçmişteki Mara bunu bilmiyor sonuçta.

"Elzem!" Duyduğumuz sesle yutkunarak başımı çevirdim ve Selim'in bu tarafa doğru geldiğini gördüm. Henüz on dört yaşlarında olan bu çocuk benim beşinci sevgilimdi. Bir hafta önce çıkmaya başlamıştık ve bu ayın sonunda son sevgilim olmayı başaracaktı. Tıpkı eski sevgililerim gibi bu ayın sonunda onunla olan ilişkim de bana gelen bir mesajla sonlanacaktı.

Hızlı adımlar attıkça dalgalanan siyah saçlarına tebessüm ederek baktım. Öğretmenler defalarca uyarsa da saçlarını kesmeye yanaşmıyordu. Güldüğünde kısılan gözleri saçlarıyla aynı renkteydi. Beyaz gömleği her zamanki gibi ütülü ve pantolonun paçasında toz vardı. Yine top oynamış olmalıydı. Yanında en yakın arkadaşı Furkan ile birlikte buraya doğru geliyordu. Geçmişteki Mara, "Yine geldi," dedi. "Bu aptalda ne buluyorsunuz anlamıyorum. Üstelik burslu."

Elzem ona doğru gelen çocuğa gülümserken, "Sevgilim hakkında konuşmaktan seni men ederim. Ders notları senden daha iyi olan birine aptal diyemezsin. Ayrıca bursluysa ne olmuş? Ona bakarsan sende hizmetçisin, ama ben bunu her saat başı sana hatırlatmıyorum, değil mi?"

"Aslında her yarım saatte bir hatırlatıyorsunuz."

"Bak her saat başı hatırlatmıyormuşum."

"Sinirlerimi bozuyorsunuz!"

"Sende benim Mara, sende benim."

Selim ve Furkan gelince her ikisi de susmuştu. Selim elindeki ay çöreğini ve sıcak kahveyi bana, yani geçmişteki bana uzattı. "Yine kahvaltı etmedin, değil mi?" deyince Elzem ona gülümsedi. "Sen bana bunları al diye kahvaltı etmeden çıkıyorum," dedi ve Selim'in uzattıklarını aldı. Fakat Mara, "Zaten sana sadece üç kuruşluk bir çörek ve kahve alabilir. Bunun dışındaki şeyler onu aşar," diye kısık sesle konuşmuştu. Neyseki söylediklerini sadece ben duymuştum.

Mara'ya bakıp zoraki bir şekilde gülümserken, "İşte tam da bu sebeple tanrılar kime ne vereceğini bizden daha iyi biliyor," dedi fısıltıyla. "Birbirimizin konumunda olsaydık şimdikinden daha çekilmez biri olurdu. Şimdi bizi yalnız bırak lütfen." Mara'yı kibarca kovmuştu çünkü biraz daha kalırsa Selim'i kıracak bir şeyler söylemesinden endişe ediyordu.

Mara giderken Furkan onun arkasından bakıp, "Bir hizmetçi olmasına rağmen fazla burnu havada biri," dedi ve bu Elzem'in savunmaya geçmesine sebep olmuştu. "Bir hizmetçi olması karakter sahibi olmadığını göstermiyor. İsteddiği gibi davranabilir ve kimse hizmetçi diye onu küçümseyemez," diyerek Furkan'a döndü. "Ona bakarsan sende burslusun. Kendi tavrını ortaya koyduğunda sana, '*bir burslu olmasına rağmen burnu havada biri,*' mi demeliyiz?" deyip Furkan'ı susturunca Mara'nın bana olan bakışları görülmeye değerdi. "Sen nasıl bir şeysin?" dedi hayretler içinde. "Onları bana, beni de onlara savundun ve bunu arkamızda yaptın." Ne vardı bunda? Yüzünüze karşı herkes sizi savunurdu. Önemli olan yanınızda ağır bir şekilde sizi eleştiren fakat arkanızda hakkınızı arayan birilerinin olmasıydı.

Tepkim karşısında rahatsız olan Furkan'da gidince Selim güldü. "Israrla herkesin senden nefret etmesini ister gibisin."

Elzem ona yaklaşıp sevimlice gülümsedi. "Peki ya sen? Sende benden nefret ediyor musun?" diye sorarken bakışları fazla kışkırtıcıydı.

Ve korktuğum oldu. Durumu daha yeni idrak eden Savcı, ateş saçan gözlerle bana döndü. Kaşlarını korkutucu bir şekilde çatan adam, alacağı cevabın gazabıyla bana bakıyordu. "Bu çocuk!" dedi dişlerinin arasından. "Senin eski aşıklarından biri mi?" deyince gel de şimdi işin içinden çık. Ayrıca aşığım değil eski sevgilimdi. Bence ikisi arasında çok fark vardı.

Neden doğrudan katil olduğum kısma gelmedik anlamıyorum. Savcı uzun süre Selim'i unutmayacak gibi bakıyordu!

Ve bir bölümün daha sonuna geldik. Bölümün sonunda Elzem'in eski sevgililerinden birini görmeyi bekliyor muydunuz?

Sizi bilmem ama Savcı'nın beklemediği çok açık. Üstelik her biri sürekli geçmişte olduklarını unutup müdahale etmeye çalışıyorlar.

Bu bölümde çok fazla şey öğrendik aslında. Örneğin Elzem ilk kez Ammamet'i çiftlik evinde görmüş ve bu gerçek anlamda karanlıktan korkmasını sağlamış. Onu gördüğünü unutsa bile psikolojik olarak bu onda büyük bir enkaz olarak kaldı diyebiliriz.

Sadece bu da değil. Ammamet'in aslında bir zamanlar insan olduğunu öğrendik. Peki Afra'nın kayıp nişanlısı çıkmasına ne demeli? Elzem'in de dediği gibi kızın rastgele attığı taş bile gelip onun kafasını düşmüş birnevi.

Üstelik Afra dahil henüz kimse Afra'nın nişanlısının yıllardır Elzem'in hayatında olduğunu bilmiyor.

Şimdi Afra'nın Gölge Cini olan rakibini görünce neden gözlerinin dolduğunu daha iyi anlıyoruz. Çünkü nişanlısını hatırlamıştı.

Bu bölümde öğrendiğimiz bir diğer şey ise Elzem'in eskiden verdiği sözleri tutması. Aslında kurgunun başından beri özellikle bazı şeylere değindiğimi fark ettiniz mi? Karanlık, beyaz güller, elmalar, şarkı ve tutunmayan sözler bunlardan sadece bazılarıydı. Elzem'in ısrarla yaptığı veya yapmadığı her şeyin bir sebebi olduğunu aslında ilk bölümden beri size göstermeye çalışıyordum.

Sözlerini tutmayı neden bırakmış bunu yeni bölümde okuyacaksınız. Aslında anneannesini öldürdüğü anıyı da bu bölüme sığdırmaya çalıştım, fakat olmadı.

Suzan Hanım sanrıya ne vaadetmiş ve Elzem onu neden öldürmüş, bütün bunlar ve daha fazlası yeni bölümde. Kalan sırların açığa çıktığı son bir bölüm kaldı diyebiliriz.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(53) Bazı Günahların Affı Olmuyordu.

Vedalaşırken, "Kendine iyi bak," derlerdi. En son ne zaman kendime bakmayı bıraktığımı hatırlamıyorum.

"Kendine iyi bak," demelerinden nefret ediyorum. Hayır, ben kendime iyi bakamıyordum işte. Gel ve sen bana iyi bak demek istiyordum.

Ayrılırken veya telefonu kapatırken kimseye, "Kendine iyi bak," diyemiyorum. Benim ona baktığım gibi o, kendisine bakabilir miydi?

Ben, "Kendime iyi bak," demek istiyorum çünkü bir parçamı seninle bırakıp gidiyorum.

Eski ilişkilerimde bir terslik olduğunu hep hissettim ama hiç sorgulamadım. Uğraştığım o kadar şey vardı ki bunu düşünecek zamanım yoktu. Fakat yıllar sonra zihnime yaptığım yolculukta Selim'i görünce ister istemez bunu sorguluyordum. Neden beni terk ettiler? Biri tarafından değil, neden beşi tarafından terk edildim. Üstelik hep aynı yolla terk edilmiştim. Beş kişi tarafından terk edilmeyi bir yerde anlarım, fakat beşi de bir ayın sonunda kısa bir mesajla beni terk etmişse ben burada bir gariplik ararım. Tesadüf deyip geçemeyeceğim kadar garip bir olaydı. Bunu o yıllarda da anlamıştım şimdi de. Tek fark o dönemlerde birçok sorunum olduğu için gururuma sarılmış ve sevgili defterini kapatmıştım. Hâlâ aynı gurura sahibim ve hâlâ birçok sorunum vardı. Lakin artık sorunlarımı görmezden gelmeyecek kadar yetişkin biriydim. Kaçmak yerine durup savaşmayı öğrenmişken bazı şeyleri ister istemez sorguluyordum. Ezelden beri erkekler için ulaşılmaz ve vazgeçilmez biri olmuşken eski sevgililerim neden beni bırakmıştı? Şu anda bile etrafımdaki her erkeği kolayca kendime bağlayacak biriyken o yıllarda bende ne eksikti? Belki de karşı konulamaz cazibem sadece Araf erkekleri için geçerlidir. Belki de benim dünyamdaki erkeklerin üzerinde hiç büyüm yoktur. Olamaz mı? Hayır, olamaz çünkü benim farkıma varmayacak erkek ya aptaldır ya da kördür! Hiçbir şekilde sorunun benden kaynaklandığını sanmıyorum!

Hadi ama, ben tüm erkeklerin hayalini kurduğu kadını. Zekiyim, güzelim, yetenekliyim, azimli ve kararlıyım. Bir kadında olması gereken her

şey bende mevcut. O vakit ne halt yemeye bunlar beni terk etti!

Acaba Savcı benim hakkımda ne düşünüyordu? Gerçi şu anda Savcı'nın da duyguları tartışılırdı. Gözlerini Selim'e dikmiş benden bir cevap bekliyordu. Bir anıda olduğumuzu çoktan unutan adam, her an kılıcını çekip Selim'i dünya üzerinde silebilirdi. Tabii ilk kez beni bir erkekle flört ederken görüyordu. Aslında daha önce de birkaç kez görmüştü fakat o anlarda aklımda ve kalbimde olduğunu biliyordu. Lakin bu anıda henüz hayatımda Savcı yoktu ve kalbim onun yerine başka bir erkeğe atıyordu. Bu bile çıldırması için fazlasıyla yeterliydi. Savcı, "Elzem?" dedi Selim'i göstererek. "Kim bu?" Kim olacak ki eskiden değerli şimdi ise önemsiz biri.

"Ah o mu?" deyip gülümsemeye çalıştım. "Beşinci sevgilim. Sizin deyişinizle beşinci aşığım," dedim ve ettiği küfürleri duydum. "Beş mi?" Afallayarak Selim ile konuşan kızı gösterdi. "Daha çocuksun burada! Ne beşi? Kaç yaşındasın bu anıda? On üç mü?" diye sorunca bende şaşkınca ona bakıyordum. Ne yani bu yaşlarda beş sevgili yapılmaz diye bir kural mı vardı? Bir yıl içinde beş kişiyle çıkmam gayet olağan bir durumdu.

"Burada on üç yaşında değilim," diyerek konuya bir açıklık getirdim. "On dört yaşındayım."

Bunu duymak onu iyice delirtti. Tersçe bana bakarken şu anda Selim'in hayali için mi yoksa benim için mi tehlike arz ettiği sorgulanırdı. "On dört yaşında olunca beş kişiyle ilişki yaşamak normal yani? Öyle mi Elzem?" Bana hiç yardımcı olmuyordu.

Diğerleri duymasın diye ona yaklaştım ve yüzümdeki tebessümü korurken kısık sesle rahatsızlığımı dile getirdim. "Geçmişim konusunda beni yargılayamazsınız. Hayatımda siz yokken yaptıklarım sadece beni ilgilendirir. Lütfen şu anda yalnız olmadığımızın farkına varın," dedim. Toplum içinde bana yönelik her hareket ters teperdi. Yalnız kaldığımızda ona gereken açıklamayı yapabilirim fakat etrafımızda birileri varken üzerime gelinmesinden hoşlanmıyorum.

Söylediklerimi onaylamadığını biliyorum fakat bu kadar insanın içinde benimle tartışmayı o da doğru bulmuyordu. Bu yüzden hoşuna gitmese de kendisini kontrol etmeye çalıştı. Selim ve Elzem çimlerin üzerinde oturup sohbet ediyordu. Elzem kahvesinden bir yudum alınca yüzünü buruşturdu, fakat Selim görmesin diye kendisine çeki düzen verdi. Kahveyi kenara bıraktı ve ay çöreklerden bir tanesini ona uzattı. Selim çöreği alırken, "Bu hafta sonu sinemaya gidelim mi?" diye sordu.

"Derslerim var Selim."

"Haftasonu mu?"

"Evet, evde de yatılı özel hocalar var."

Bunu bilmediği için şaşırdı. "Okul birincisisin Elzem," dedi kafası karışmış bir halde. "Özel derslere ihtiyacın yok." Gel de bunu anneanneme anlat.

Ay çöreğini bitiren Selim'e yenisini uzatırken gülümsedi. "Bugün okul çıkışı bir şeyler yapabiliriz. Kütüphaneye gidebiliriz mesela," dedikten sonra çörekten sonra içmesi için ona kahveyi uzattı.

Kahveden bir yudum alan çocuk, "Okul çıkışı arkadaşlarla top oynayacağız," dediğinde tereddüt ederek ona baktı. "Senin de orada olmanı isterdim." Neyseki Selim bir lanetli olmadığı için Savcı onun söylediklerini anlamıyordu. Ne yazık ki bu onu daha fazla rahatsız ediyordu.

Elzem ona başını salladı. "Seni izlemeye gelebilirim."

"Bizim mahalleye mi?" Güldü. "Bu olmaz Elzem."

Yeni bir çörek daha uzattı ve bu sonuncusuydu. "Neden?" diye sorduğunda aslında sebebini tahmin ediyordu.

Ensesini kaşıyan çocuk mahçup gözlerle ona bakıyordu. "Senin yaşadığın gibi bir yer değil, Elzem. Alışık olmadığın bir yerde rahatsız olursun," dedi fakat en büyük rahatsızlığı kendisi yaşıyordu.

Eliyle kendisini gösteren kız, "Ben mi rahatsız olacağım?" deyip ona güven vermek istercesine tebessüm etti. "Senin olduğun bir yerde rahatsızlık hissetmem, Selim. Bugün seni izlemeye geleceğim," deyince Savcı bana tersçe bakıp, "Ne kadar da düşüncelisin!" dedi. Gülerек başını salladım çünkü gerçekten öyleyimdir.

Ders zili çalınca ayağa kalkan çocuk biten çörekleri ve boş kahve bardağını görünce kaşlarını çatı. "Ya da gelme Elzem!" deyip okula doğru yürümeye başladı. Fark ettiği şeyler onu kızdırmıştı.

Hemen ayağa kalkan kız koşarak kolunu tuttu ve onu durdurdu. "Sorun ne?" deyince Selim boş kahve bardağını gösterdi. "Yine aynı şeyi yaptın! Yine bir sohbet başlatıp beni oyaladın ve sana aldığım şeyleri benim yememi sağladın!" deyip kolunu sertçe çekip ondan uzaklaştı. "Daha aldığım şeyleri yemeye tenezzül etmeyen biri benim doğduğum yerde rahat edemez! Aramızdaki sınıf farkını her defasında hatırlatmak zorunda değilsin!" diyen çocuk şu anda bunu kendisi yapıyordu fakat farkında değildi.

Savcı, Selim'in ne söylediğini anlamamıştı, fakat bu öfkeli tavrını görünce rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Bana şu anda terk edildiğini

söyle?" deyince bu sefer ben ona öldürecekmişim gibi bakıyordum. "Bunu çok isterdiniz değil mi?" diye sorduğumda dudakları kıvrıldı ve, "Evet," dedi. Bu adam ciddi anlamda beni deli ediyordu!

Selim'in öylece çekip gitmesine izin vermeyen kız, "Yanlış düşünüyorsun," dedi ve ona yaklaşıp derin bir nefes aldı. "Bana getirdiğin kahveler hep şekerli oluyor fakat ben şekersiz içerim. Ay çöreklerini seviyorum ama dışarıdan alınan şeyleri yiyemiyorum. Ne şartlarda hazırlandığını bilmediğim şeyleri yiyemem," diyerek Selim'den uzaklaştı. "Daha yeni çıktığımız için bilmiyorsun tabii, ama bazı garip alışkanlıklarım var. Bunun için benden ayrılmak istersen anlayışla karşılarım," diyerek aralarındaki bu soruna küçük bir açıklama getirdi.

Ayrılık sözünü duyunca Selim'in rahatsızlığı çok net görünüyordu. "Ayrılmak?" dedi kaşlarını çatarak. "Seni gördüğüm ilk andan beri aklımdan çıkaramıyorum, Elzem. Hangi ayrılıktan bahsediyorsun? Seni tanıdıktan sonra bir erkeğin senden vazgeçmesi mümkün değil," deyince sırtarak yanımda sinir krizleri geçiren Savcı'ya döndüm. "Benden ayrılmayacağını söylüyor. Zeki insanın hali bir başka oluyor tabii. Daha bu yaşta vazgeçilmez biri olduğumu anlamış," dediğimde aldığım tek karşılık, "Kapat çeneni!" oldu. Sanırım en rahatsız olduğu anlardan birini yaşıyordu.

Selim elimi tuttuğunda ise Savcı iyice kontrolünü kaybetti. Birleşen ellerimize baktıkça çenesi seğiriyor, dişlerini korkutucu derecede sıkıyordu. "Elzem," diyen çocuk avuçlarındaki eli sıktı. "Bilmem gereken başka garip alışkanlıkların var mı?" Munzurluk akan bakışlarla sevgilisini süzdü. "Bu güzelliğin altında geceleri yaratığa dönüşen bir canavar varsa bilmeliyim," deyince geçmişteki Elzem gülerken ona doğru uzandı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Bu güzelliğin altında kana susayan biri var, ama sevgilimi yaşarken daha çok seviyorum," dediğinde ikisi gülerken okula doğru gitti. Savcı buradayken onu öpmeseydi daha iyiydi ama neyse artık.

Giden ikiliye bakmayı bırakıp Savcı'ya döndüğümde kelimenin tam anlamıyla küplere binmişti. Ela gözlerinde yakıcı bir öfke vardı ve bunu gizlemeden bana bakıyordu. "Anlıyorum, geçmişin konusunda seni yargılayamam!" dedi dişlerinin arasından. "Ama onu öptün kahrolası kadın!" diye hırlayınca korkmadım desem yalan olurdu. Böyle anlarda şuurunu kaybeden birine dönüşüyordu.

Diğerlerini kontrol ettiğimde bizden uzakta kendi aralarında sohbet ettiklerini gördüm. Kardeşlerim eski sevgilimle olan geçmişi görmekten rahatsız oldukları için uzaklaşmıştı. Diğerleri ise onlara eşlik ettikleri için

aramızda bir hayli mesafe vardı. Yanımdaki deli adama şirinlik yaparak ona yaklaştım. "Yanaktan öptüm. Dudaklarımın değdiği ilk dudaklar size ait," dedim. Aslında Selim'i dudaktan öpmüş olsaydım bile bunu sorun etmezdim çünkü geçmişte olan geçmişte kalmalıydı. Hayatımdaki erkeğin de sorun etmesine izin vermezdim fakat durum şu anda farklıydı. Bir erkek sevdiği kadının geçmişinde başka erkekler olduğunu duyunca bunu sorun etmeye hakkı yoktu. Savcı'da zaten rahatsız olsa da bu konuda bana bir şey dememişti. Fakat bilmek ve bizzat görmek arasında çok fark vardı ve Savcı şu anda bizzat görüyor hatta yaşıyordu. Bunun için tepki vermesi normal zaten aksi olsaydı sıkıntı olurdu. Çünkü seven sevdiğini sahiplenir ve kıskanırdı. Ki herkes benim gibi bir kadına sahip olmak isterdi.

"Sadece bir gençlik aşkı," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Şu anda hayatımda sizden başkası yok."

Selim gözden kaybolunca mantıklı düşünmeye başladığı için, "Biliyorum!" dedi fakat bu konudaki sıkıntısını gizleyemiyordu. "Biliyorum Elzem, ama..." duraksayıp bana baktı. "Hayatımda senden başka hiç kadın olmadı. Hayatımda olan tek kadını ise kimseyle paylaşamam. Geçmişini değiştiremem lakin geleceğinde benden başkası olamaz, buna izin vermem!" Gözlerime bakıp yemin eder gibi söylediği sözler belki beni rahatsız etmeliydi. Fakat kalp atışlarım delicesine hızlandığına göre mutlu olmamı sağlamıştı.

"Tamam," deyip başımı salladım. "Söz veriyorum sizden başkası olmaya..." demiştim ki, kaşlarını çatarak, "Sakın o sözün devamını getirme!" diyerek beni azarlayınca gülerek sustum. Anlaşılan sözler konusundaki tutarlılığım onu deli ediyordu.

Soya, "Hey!" diyerek bize seslendi. "Aranızdaki kıskançlık muhabbeti bittiyse artık yanınıza gelebilir miyiz?" İlkokul öğrencisi gibi elini kaldırıp Sıraç'ı gösterdi. "Bende birilerini kıskanırken görmeyi çok isterdim ama şu anda kıskandığı kişi ben değilim," dedi ve gözlerini kırptırarak Sıraç'a baktı. "Buradaki işimiz bitince benim anılarıma da girebilir miyiz?" deyince insan neden diye sormaya korkuyordu.

Bıkkınlıkla burnundan soluyan Sıraç, "Neden?" deme cesaretini gösterdi. "Senin anılarında da mı eski sevgili vukuatı var?"

Sıraç'ın kıskanma ihtimali karşısında heyecanlanan Soya, "Aslında sen benim ilk vukuatım oluyorsun, ama işe yarayacaksa bir koşu gidip birkaç sevgili yapabilirim," dediğinde söylediği şeyi gerçekten yapacakmış gibi bakıyordu. Onun bu heyecanı belki de ilk kez gerçek anlamda abimi

güldürdü. "Kendi hemcinslerimden nefret etmiyorum mümkünse onların da başına bela olma."

Soya, "Peki ya senin?" dedi. "Senin başına bela olabilir miyim?"

"Zaten öylesin!" diyen abim onu susturmanın peşindeydi. "Sanki git desem gideceksin!" dediğinde Soya başını iki yana sallayınca, "Ya sabır!" deyip kendisi sustu.

Ancak bir türlü rahat durmayan kadın, uçuşan saçlarını parmağına dolayınca Sıraç'ın gözleri onun saçlarını buldu. Birbirlerine çok yakın oldukları için Soya'nın saçları kıvrılarak abime doğru uzandı. Öfkesi anında yatışan Sıraç, sanırım gerçekten onun saçlarını sevmiştir. Uzun saçları abimin koluna sürtünerek boynuna tırmanırken gülümsedi. "Rahat dur," dedi fakat Soya'yı uyarırken ona gülümsediğini fark edince hemen kaşlarını çatı ve ondan uzaklaşıp saçlarının büyüünden kurtuldu. İnandırıcı gibi değil ama bu deli kadın böyle devam ederse Sıraç gibi inatçı bir Avcı'nın kalbini kazanacak gibi görünüyordu.

Etrafımızdaki şeyler değişmeye başlayınca yine zaman geçişi yaptığımızı anladım. Önce okulun bahçesi değişti hemen sonrasında ise her şey silindi. Bahçenin küçülüp yeni bir mekâna dönüşmesini izledik. Saniyeler içinde kendimizi konağın avlusunda bulmuştuk. Bu anı Selim'i görmemizin sebebi anneannem öldükten kısa süre sonra onun tarafından terk edilecek olmamdı. Her iki kötü anı da birbirine yakın tarihlerde gerçekleştiği için aynı kapının ardındaydı. Şimdi ise Selim yoktu ve Elzem elindeki telefonla avluda sabırsızca dönüp duruyordu. Üzerinde yeşil bir elbise vardı ve elbisenin uzun etekleri ayak bileğini gizliyordu. Hep aynı yerde dönüp duruyordu. "Sadık abi," diyerek onu izleyen korumasına döndü. "Hava kararmak üzere neden kardeşim hâlâ evde değil? Son zamanlarda eve çok geç geliyor!" Sinirli adımlarla korumaya doğru yürüdü. "Evden çıkarken benden izin almadı ve sizler onun gitmesine izin verdiniz! Kovulmak istemiyorsan derhal bana kardeşimi bul!" diye bağırarak elindeki telefonu yere fırlattı. "Ona ulaşamıyorum!"

Sadık abi mahcubiyet içinde ona bakarken arkasındaki korumalar suspus olmuş başını yerden kaldırmıyordu. "Biz izin vermedik efendim fakat..." deyip susmuştu.

Elzem, "Fakat?" diyerek devam etmesini bekleyince konaktan çıkan kadın, "Ben izin verdim," dedi. Evet, bu anneannemden başkası değildi.

Beyaz şalını omuzlarına atan kadın, tüm görkemiyle sınırdan yerinde duramayan kıza yaklaştı. "Benden izin aldı ve bende dışarı çıkmasında

herhangi bir sakınca görmedim." Meydan okur gibi bana bakıyordu. "Bir sorun mu var?" derken konaktaki tek yetkili olduğunu vurguluyordu.

Etraftaki korumalara bakan kız, "Çekilebilirsiniz," diyerek onları gönderdi. Çalışanların önünde anneannemle tartışmayı doğru bulmuyordu.

Korumalar gidince başını kaldırdı ve boy olarak ondan uzun olan kadına baktı. "Bana sormadan akşam vakti kardeşimin dışarı çıkmasına izin verdiğini mi söylüyorsun? Sebep?" diyerek ondan cevap bekledi.

Anneannem umarsızca omuz silkti. "Sıkılmıştı ve arkadaşları arayınca gitmek istedi. Kendi kararlarını verecek yaşta, onu bu şekilde kısıtlayamazsın." Bunu gerçekten söyledi mi?

İyice çileden çıkan kız, "İtir daha on üç yaşında!" diye bağırdı. "Hangi karardan bahsediyorsun sen?"

Bu çıkışımdan rahatsız olan kadın, "Ses tonuna dikkat et!" diyerek bir uyarıda bulundu. "Kardeşin hakkında bir karar verirken bir çocuğa danışacak değilim."

"Kardeşin?" Alay ederek anneanneme yaklaştı. "Torunum hakkında demediğim sürece karar veremezsin anne. İtir hakkındaki tüm kararları ben veririm. Son zamanlarda İtir'a karşı fazla tolerans gösteriyorsun ve bu benim hoşuma gitmiyor." İtir'ı her konuda özgür bırakarak iyice sorumsuz biri olmasını sağlıyordu. İşin acı tarafı İtir bunu anlamadığı için anneannem tarafından şımartıldıkça aramızda daha büyük sorunlar oluşuyordu. Onu anneannemden kıskandığım için sürekli sorun çıkardığımı düşünmeye başlamıştı.

İtir gelmişti fakat Elzem ona sırtı dönük olduğu için onu görmemişti. Lakin anneannem onu gördü. "İtir'a çok yükleniyorsun Elzem," derken bana bakıyordu ama arkamdaki kızdan haberi vardı. "Sen istediğin tüm kararları vermekte özgürsün, peki İtir neden aynı haklara sahip değil?" Burada oynadığı oyunu sanırım o yıllarda sadece ben görüyordum. İkimizin arasına nifak tohumları ekerek bizi ayırmaya çalışıyordu.

On adım uzağındaki çocuk tarafından izlendiğinden habersiz olan kız, "Çünkü İtir daha çocuk," dedi. "Ergenliğini doruklarda yaşadığı bu dönemlerde yanlış kararlar verebilir."

Anneannem güldü. "Hatırlatırım aranızda sadece bir yaş var. Benzer yanlış kararları sende verebilirsin ama İtir karşına geçip sana yasaklar koymuyor, değil mi?"

"Koyamaz da!" diyerek sesini yükseltti. "Ben ne yapıyorsam onu düşündüğüm için yapıyorum." Kaşlarını çatarak anneanneme baktı. "Senin

de ne yapmaya çalıştığını görüyorum. Dur artık anne. İtır'a saçma hediyeler almayı bırak lütfen. On sekiz yaşını doldurmadan aldığın o motora binmesine izin vermem. Ne idüğü belli olmayan arkadaşlar edinemez ve onlarla buluşamaz. Ödevlerini yapması gereken saatlerde dışarıda olamaz. Tanrı aşkına kardeşime zarar vermeyi bırak!" dediğinde anneannem büyük bir rol sergileyip gözleri dolarak ona baktı. "İtır'ı mutlu etmeye çalışmam sence ona zarar mı veriyor? Beni suçladığın şeylerin farkında mısın? Elzem o benim torunum. Sana sağladığım şeyleri ona da sağlamam seni neden rahatsız ediyor?" dediğinde torunum kelimesini duyan kız inleyerek gözlerini yumdu. Evet, İtır'ın burada olduğunu anlamıştı çünkü anneannem son zamanlarda sadece İtır varken torunum derdi. Bu sahte sevgisinin bir göstergesiydi.

Elzem usulca arkasını döndüğünde İtır hayal kırıklığı içinde ona bakıyordu. "İtır bak..." deyip ona doğru bir adım attı fakat İtır, "Sen korkunç birisin Elzem!" dedi ve onun omuzuna sertçe çarparak konağa girdi.

"İtır bekle!" diyen kız onun peşinden konağa doğru koşunca onları takip ettik. İtır odasına girince geçmişteki Elzem ile birlikte bizde odaya girdik. "Şu saate kadar neredeydin?" dedi fakat İtır çantasını rastgele odaya fırlatırken ona cevap vermemişti.

Banyoya girmek üzereyken, "İtır," deyip kolunu tuttu. "Nereye gittiğini sordum? Ayrıca kıyafetin neden pislik içinde?" Üstü başı toz toprak içindeydi.

"Pislik içinde mi?" İtır kolunu sertçe çekerek ondan uzaklaştı. "Toz bu Elzem! Pislik diye adlandırdığın şey sadece toz!"

"Pekâlâ, kıyafetlerin neden toz içinde?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Bağırmadan konuşmanı tavsiye ederim. Şimdi lütfen bana nerede olduğunu ve kıyafetlerinde neden toz olduğunu söyle?"

Benim sakinliğim karşısında daha fazla öfkelenen çocuk, "Seni ilgilendirmez sözünün nesini anlamadın? Bana hesap soracak konumda değilsin!" diyerek ona hiçte kibar olmayan bir şekilde karşılık verdi.

İtır'a karşı doğuştan sabırlı olan geçmişteki ben, "Endişeleniyorum İtır," diyerek ona yaklaştı. "Kardeşim için endişeleniyor olmamın nesi yanlış?" deyip onun koluna dokundu lakin İtır onu kabaca itti. "Beni düşünüyormuş gibi rol yapmayı bırak artık!" derken sabrının sonuna gelmiş gibiydi. "Sen kendinden başka kimseyi düşünmeyecek kadar bencilsin!" Çok çabuk

öfkelenen bir çocuk olduğu için yine kontrolünü kaybetmiş ve agresifleşmişti. "Kimsenin beni sevmesini istemiyorsun! Herkes seni sevmeli, değil mi?" Ablasının üzerine yürürken gözlerinde yakıcı bir nefret vardı. "Mutlu olmamı hiç istemiyorsun!" diye bağırınca o an ki kırgınlığımı şu anda bile hissediyorum.

Dolan gözlerini gizlemeye çalışan kız, "Sana böyle mi hissettiriyorum?" dedi kısık bir sesle. "İtir ben seni çok seviyorum ve tek istediğim mutlu olman," dediğinde yanındaki İtir yutkunarak dolu dolu gözlerle bana döndü. "Bunu senden duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki, Elzem," dedi iç çekerek. "Belki de en son bu odada ve tam burada söylemiştin..." Onu çok üzdüğümün farkındaydım ama bu olayın devamında kolay şeyler yaşamamıştım. Ve yaşadığım şeyler bir daha eskisi gibi olmama izin vermedi.

Geçmişteki İtir sevgimi sorgularcasına güldü. "Sen kendinden başkasını sevemezsin Elzem. Herkes seni sevmeli, herkes seni saymalı!" derken anneannemden bahsediyordu. "Ama ben hep dışlanan olmalıyım, öyle mi?" Burada İtir'a da kızamıyorum ki. Tüm hayatı sevgisizlikle geçen biriydi. İtir sevgiye aç bir çocuktı ve anneannemin ona olan sahte sevgisinin altında herhangi bir art niyet aramayacak kadar ilgiye muhtaçtı.

Elzem onu anneannem konusunda uyarmak için İtir'a yaklaştığı an bir anda duraksadı. "Bu koku da nedir?" Burnunu kırıstırıp İtir'ı koklayınca aldığı kokuyla kan beynine sıçramıştı. "Sigara mı içtin sen?" derken kalan son sabrı da tükenmişti.

İtir özellikle onun canını yakmak ister gibi, "Evet," diyerek başını salladı. "Bu konuda ne yapabilirsin ki?"

Onun kolunu sertçe sıkarak kız, "Daha on üç yaşındasın!" diye bağırdı. "Özellikle beni kızdırmak için kendine zarar vermeyi bırak!"

"Anla artık sen umurumda bile değilsin!"

"Bir daha o illeti içtiğini görmeyeceğim, İtir! Gittikçe kontrolden çıkıyorsun ve durmazsan..."

"Ne? Durmazsam ne yapacaksın?"

"Durdurmasını bilirim!" deyip onun çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Bir hafta boyunca odanda çıkmıyorsun." Kaşlarını çatarak İtir'a döndü. "Madem güzellikle olmuyor bende senin anlayacağın dilde konuşurum. Odanda çıkman yasak! Bundan sonra sadece okuldan eve, evden okula gidip geleceksin. Tüm bu süreçte korumalardan biri yakınında olacak. Arkadaşlarını unut çünkü bundan sonra hiçbirisiyle

görüşmeyeceksin!" Son derece kararlı bir şekilde kardeşinin gözlerine baktı. "Bu yasakların dışına çıkarsan bir saniye bile düşünmem seni konaktan uzaklaştırırım. Belki de babam kendi sorunlu kızıyla uğraşmalı çünkü ben artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum!" deyip kapıya doğru yürüdüğünde İtir yutkunarak ona bakıyordu. "Beni babamın yanına mı göndereceksin?" Sesindeki korku onu ele veriyordu çünkü istediği son şey bile değildi benden ayrılmak.

Bu sefer ona karşı gardını indirmeyen Elzem, ruhsuzca ona doğru döndü. "Bunun için uğraşmıyor musun? Eğer koyduğum yasaklardan birini bile çiğnersen kendini kapının önünde bulursun."

"Beni kendinle tehdit etme!"

"Ben tehdit etmem, İtir," dedi üzerine basa basa. "Yaparım!"

İtir hissettiği hayal kırıklığıyla gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. "Beni bu kadar kolay mı gözden çıkartıyorsun? Babam beni sevmiyor bile Elzem! Sana bakarken gözlerinde oluşan sevgi bana bakınca yok oluyor!" diye bağırarak isyan edince Elzem acımasız bir tavır takındı ve, "Böyle anlarda benim gözlerime baksaydın seni gerçek anlamda seven tek kişiyi ısrarla ezmezdin!" dediğinde yorgunca onun çantasını yatağın üzerine attı. "Az önce koyduğum tüm yasakları unut. Bu sefer sana kural koymayacağım çünkü bu sefer de kendi bildiğini okursan seni babamın yanına göndereceğim. Son zamanlarda kendine fiziksel, bana ise psikolojik zararlar vermeye başladın. Bu sefer ne istediğine sen karar vereceksin!" dedikten sonra kapıyı çarparak dışarı çıktı. Belki İtir'ı çok kırdım ama daha fazla kontrolden çıkmadan önce kendisine gelmeliydi.

Onun peşinden bizde dışarı çıktığımızda koridorda bekleyen anneannemi gördük. Anlaşılan kapıyı dinleyerek tüm konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Yüzündeki o keyifli ifade bunu gösteriyordu. "Doğru karar," diyerek Elzem'e doğru yürüdü. "Son zamanlarda kendini iyice kaybetti," dedi ve sevecen bir şekilde onun saçlarını okşadı. "Sen onun sorumluluğunu alacak yaşta değilsin. Bırak baban uğraşsın." İtir'a ayrı bana ayrı oynuyordu. Aslında istediği yalnızca bendim. İtir beni etkilediği için onu hayatımda istemiyordu. İtir ise şu anda şaşkınlık içinde anneanneme bakıp gerçekleri idrak ediyordu.

Ona istediği mutluluğu vermemeye kararlı olan çocuk, "Blöf yapmıştım anne," dedi meydan okuyarak. "İtir'ın tek zayıflığı benim. Sırf benden ayrılmamak için onu yönlendirdiğin her şeyi geride bırakacak. Bırakmasa bile kardeşimden asla vazgeçmem ve onun için savaşırım," diyerek

anneannemin yüzündeki gülümsemesinin silinmesini sağladı. İtir ise tuttuğu nefesini rahatlayarak vermişti.

Küçük bir hanımefendiye yakışır bir şekilde ona selam verdi ve, "İzninle," deyip odasına doğru yürüdü. Doğuştan bir savaşçı olduğu için bu tür oyunlarla mücadele etmesini iyi biliyordu.

Elzem'i takip ederek odasına girdiğimizde anneannem de içeri girdi. "Müzik dersini kaçırdın," derken sesi sakın çıkabilir lakin öfkesi gözlerine yansıyor. "Piyona hocan seni bir saat boyunca bekledi, Elzem," dediğinde ders aslında bahaneydi. İtir konusundaki kararlılığım onu kızdırmıştı ve bir şekilde öfkesini çıkartacaktı.

"İtir'ı bekliyordum anne."

"Bu bir bahane değil. Dersine girmeyerek hata yaptın."

Elzem'in dudaklarında buruk bir tebessüm oluşurken, "Ve tüm hataların bir cezası olmalı, değil mi?" dedi. Kapıya doğru yürüyüp içeriden kilitledi. Daha sonra ellerini uzatıp elbisesinin fermuarını açtı. Elbisenin yaka kısmını aşağıya doğru biraz çekerek sırtını açtı. Dizlerinin üzerine oturunca herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. İtir, "Neden sırtını açtın?" deyince derin nefes aldım. "Senin yüzünden," dedim. Evet, bu sefer ona gerçekleri söylemişim. "Seni özgür bırakarak onaylamadığım şeyler yapmanı sağlıyordu. Anneannem evden gitmeni istiyordu ve sende ona istediği şeyi veriyordun. Ben sana karşı sabırlı oldukça onun sabrı taşıyordu bu da öfkesini benden çıkarmasına sebep oluyordu," deyip güldüm. "Anneannemle olan ilişkimize hep imrendin. Şimdi iyi izle çünkü ilişkimizin gerçek boyutu hep kapalı kapılar ardında yaşandı." Tüm hayatı boyunca gıpta ettiği ablasının gerçekleriyle nihayet yüzleşiyordu.

Anneannem dolabın üzerinde duran kavak ağacından yapılmış sopayı aldı. Elzem'in arkasına geçti ve, "Yirmiye kadar say!" deyip elindeki sopayla onun çıplak sırtına sertçe vurdu.

Bu görüntü karşısında yerinde sendeleyeyen İtir, "Aman tanrım," diyerek fısıldadı. Anneannemin bana şiddet uyguladığı aklının ucundan bile geçmezdi fakat çiftlik evinde ve burada şahit olduğu şeyler onu bozguna uğratmıştı. Sırtıma yediğim her darbeye hıçkırmamak için ellerini dudaklarına bastırıyordu. İtir en azından izleme cesaretini gösteriyordu çünkü bu sefer Yavuz ile birlikte Sıraç'da dayanamayıp dışarı çıkmıştı. Ben hepsini bizzat yaşamışken onlar bırak yaşamayı izlemeye bile dayanamıyordu.

Altıncı darbeyle çığlık atmamak için dudaklarını birbirine bastıran geçmişim, burnundan hızlı hızlı nefesler alarak bu işkencenin bitmesini bekledi. Anneannem ona vurdukça öne doğru bükülüyordu ve tırnaklarını zemine bastırıp sesli nefesler alıyordu. Başını öne eğen Itır, "Dur artık, dur, dur!" diyerek isyan etti. "Onu öldüreceğim!" Ağlayarak başını sallayan küçük kız kardeşim, "Bana rakip olarak geldiği için dua ediyorum çünkü kainat üzerinden silinmesini sağlayacağım!" diye bağırarak o da kapıya doğru yürüdü ve çekip gitti.

Benim dışımda odada kalan herkes başını eğerek izlemeyi reddetti. Asil, "Bu kadın insan değil!" diyerek yüz kızartıcı küfürler etti. "Kendi torununa bunu yapması akıl işi değil!" Zaten anneannem de pek akli başında biri değildi.

Gediz daha başını yeni kaldırmıştı ki kısık iniltimi duyunca yumruklarını sıkarak yeniden başını eğdi. "İlk kez gerçek anlamda bir kadının canına okumak istiyorum! Cehennem zebanileriyle bir yakınlığı olmalı gerçi şeytan bile onun yanında melek kalır!" Kaşlarını çatarak Meliz'e döndü. "Bütün bunlar olurken sen ne halt ediyordun? Anne sevgisinden mahrum ettiğin iki çocuğu bu kadının ellerine bırakmamalıydın!" diyerek öfke içinde bağırdı. "Sen bu işin neresinden Meliz! Neden şu lanet kapıdan içeri girip bu kadını durdurmadın!" Gediz gibi kadın düşkünü birisini belki de ilk kez ciddi bir halde görüyorduk.

Meliz, "Neden herkes üzerime geliyor?" diye kısık bir sesle homurdandı. "Bedenim farklı bir boyutta olduğu için her gün güçten düşüyordum. Bu kadar zayıfken Suzan gibi bir Avcı'ya karşı hiç şansım yoktu." Bahaneler de hiç bitmezdi zaten. İnsan yeter ki istesin mutlaka kendisini haklı çıkartacak bir bahane bulunurdu.

Savcı onun açıklamasını yetersiz bulduğu için, "Bu bir mazeret olamaz," dedi. "Kızlar senin yüzünden annesiz kaldı. En azından anneleri gibi rol yapıp onları avutabilirdin." Bu benimde hep aklımı kurcalıyordu. Evet, Meliz bir amaç uğruna ailemize gelmişti. Fakat o kadar da kalpsiz biri değildi. Yıllar boyunca kendisini çatı katına kapatmak yerine annemiz gibi davranıp bizi kandırabilirdi. Geçiti açacağımız güne kadar bize anne sevgisini tattırabilirdi ama bunu yapmamıştı.

Meliz cevap vermeyince kimse üstelemedi. Geçmiş konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yirminci sopadan sonra dayanmayı bırakan kız yere yığılınca her şey silinmeye başladı. "Yine ve yine zaman geçişi," diyerek

ofladım. Her değişiklik bir diğerinden daha kötüyken bakalım bu sefer neyle karşılaşacaktık.

Yatak odam dışında kendimizi oturma odasında bulunca hemen büfenin üzerinde duran dijital takvime baktım. On beş gün gibi bir zaman geçişi yapmıştık ve yarın sabah bu evde bir cenaze çıkacaktı. şu anda öğle vaktiydi ve Elzem pencerenin yanındaki koltuğa oturmuş kitap okuyordu. Anneannem ise keyif kahvesini içiyordu. "Elzem?" diyen İtır içeri girdi. "Dışarı çıkabilir miyim?" Son konuşmadan sonra yeniden izin almalar başlamıştı.

Anneannem kahvesinden bir yudum alırken, "Tabii," diyerek ona izin verdi. "İki haftadır okul ve ev arasında mekik dokumak seni bunaltmış olmalı. Biraz hava almak hakkın," deyip ona sevecenlikle gülümsedi. Asla pes etmeyecekti.

İtır gitmedi, aksine kapının yanında durup kitap okuyan kıza bakıyordu. Anneannem, "Neden orada bekliyorsun? Sana gereken izni verdim," deyince kitap okuyan kızın dudakları kıvrıldı. "Ama ben vermedim ve İtır benim iznim olmadan dışarı çıkamaz," dedikten sonra başını kaldırıp İtır'a baktı. "Öyle değil mi İtır?" diye sordu ve İtır başını sallayıp, "Evet, senin iznin yoksa dışarı çıkmıyorum. Ben odamdayım Elzem," dedi ve gitti. Son konuşmamız gerçekten işe yaramıştı.

Giden çocuğun ardından bakan İtır, "Resmen futbol topu gibiymişim. Elzem ve anneannem arasında kaleyi bulmayan şut gibiyim," diye homurdanınca gülerek itiraz ettim. "Yanılıyorsun çünkü topu en son ben aldım ve bir daha anneanneme geçmesine izin vermedim."

"Yani harbiden ben bir futbol topuyum, öyle mi Elzem?"

"Bu konuda bana kıyamazsın. Kendini bir topa benzeten sensin."

"Ve sende futboldan zerre kadar anlamazsın. şimdi arada neden helak olduğum anlaşılıyor."

"Futboldan anlamadığım halde attığım tüm goller hedefi tam on ikiden vuruyorsa bence konu kapanmıştır."

"Çektiğin sert şutlar yüzünden ayağında patlamışım, Elzem. Hangi golden bahsediyorsun sen?"

"En azından elimden patlamadın, değil mi İtır? Kardeşine uzattığın ellerin yanmadıysa, boynuna bir ip asılmadıysa, canlı canlı mezara girmediyse ve aylarca Suzan Dilzah ile aynı yerde kalmadıysan ne demek istediğimi anlayamazsın," deyip ona döndüm. "Ben elimdeki o topu hiç yere düşürmedim, ayaklarımın altında ezmedim. Ben onu alıp sardım sakladım

ama hiç yere düşmesine izin vermedim." Dolan gözlerime inat alay ederek güldüm. "Sen ise seni el üstünde tutan birini yere düşürdün ve ilk tekmeği attın," diyerek pişmanlık dolu gözlerine baktım. Ben susuyorsam suçlu olduğumdan değil. Evet, susuyorum çünkü bir kez konuşursam geride kimseyi bırakmam. Buradaki kimse öfkemi bilmiyor ve mümkünse bilmesin. Üzerime gelmesinler artık çünkü bir kez gözümü karartırsam hayatımdaki herkesi bir çırpıda silerim ve bunun için zerre kadar pişman olmam. Özellikle etrafımdaki herkes tarafından bir darbe yemişken onları hayatımdan çıkarmam hiç zor olmazdı.

Sözlerimin Itır üzerindeki etkisini görünce hiç konuşmamayı diledim. Onu üzme hoşuma gitmiyordu fakat eskisi gibi sabırlı biri de olamıyorum. Yaşadıklarım artık bazı şeyleri sineye çekmeme izin vermiyordu. Elimi tuttu fakat bunu küçük bir çocuğun ürkekliğiyle yapınca içim acıdı. "Sen hatırlatmasan da ben hiç unutmuyorum ki," dedi kısık bir sesle. "Seni tanıyorum birgün beni affedeceksin çünkü uzun süre kin gütmüyorsun." Gözleri nemli bir halde bana baktı. "Fakat ben kinciyim Elzem. Senin aksine ben hiçbir şeyi unutmam. Ben kendimle ne yapacağım? Kendime olan bu kinim sen affetsen bile bitmeyecek," deyince aldığım nefes boğazımı yakıp geçerek havaya karışmıştı. Doğru söylüyordu Itır hiçbir şeyi unutmazdı. Özellikle konu ben olunca asla unutmazdı.

Ama unutmamasını isterdim. Tüm olanlara rağmen unutup mutlu olmasını istiyorum.

"Elzem Hanım," Mara'nın annesi Berna Hanım'ın sesini duyunca Itır ile meşgul olmayı bırakıp ona doğru döndüm. Mara boş bulunup, "Anne!" diye ona doğru atılınca Dehliz kolunu tutarak onu durdurdu. "Burada değil," diyen adama acı içinde baktı. "Hasta," dedi kısık sesle. "Birkaç gün önce annemi gördüm. Hastaydı ve beni sayıklıyordu." Mavilerine keder yerleşirken, "Öldüğü günü de gördüm," dediğinde ağlamamak için kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyorum. "Korkuyorum ya son anında yanında olamazsam? Annem hasta yatağında beni sayıklıyor ama ben..." deyip Berna Hanım'ın odadaki hayaline baktı. "Ona gidemiyorum."

Berna Hanım hasta mıydı?

"Gördüğün şeyler değişkendir, Mara," deyip ona tebessüm ettim. "Ölümler Diyarında şifacı yönümü çok geliştirdim. Artık açılan yaraların bazılarını kapatabiliyorum ve hastalıkları emiyorum. Zamanında orada olursak onu iyileştirebilirim." Ben güçlendikçe yeteneklerim de büyüyordu. Vaktinde geri dönmeyi başarırsak annesi için bir şeyler yapabilirdim.

Mara acı içinde annesinin hayalini izlerken, Berna Hanım elindeki bir tabakla Elzem'e yaklaştı. Denediği yeni bir tarifi test etmem için bana getirmişti. "Eşimin annesinin bana öğrettiği eski bir tarif," deyip tabaktaki lahana kavurmasını gösterdi. "Eğer beğenirseniz akşam yemeğinde servis edeceğim," dediğinde kaşlarını çatan anneannemi görmemişti. O dururken bana sorması hoşuna gitmemişti.

Anneannem elindeki kahve fincanını kabaca sehpaye bırakıp ayağa kalkmıştı. "Evin hanımı dururken ne zamandan beri küçük bir çocuğa danışılır oldu!" deyince Berna Hanım korkuyla başını eğerek birkaç adım geriye çekilmişti. Önce Itır'ın benden izin alması hemen sonrasında Berna Hanım'ın yemek konusunda fikrimi istemesi otoritesine ağır bir darbeydi.

"Yanlış bir şey yapmadı anne," diyen genç kız elindeki kitabı koltuğa bıraktı ve gayet sakince ayağa kalktı. "Bir konuda evin hanımına danışmasının nesi yanlış?" derken o kadar kibar ve sevimliydi ki, karşısındaki insanı deli ederdi.

"Çalışanlar bile farkında ama sen küçük bir detayı hep unutuyorsun anne," deyip ona gülümsedi. "Bu konak babama ait, çalışanların maaşlarını ödeyen kişi de babam. Birkaç yıl sonra da hepsi benim olacak," dedikten sonra doğrudan anneannemin gözlerine baktı. "Sana ait değil anne, çatı katındaki kızına da ait değil. Babam annemi boşamıştı, değil mi? Demek istediğim eski damadının evinde kalıyorsun ve üstüne kendini evin hanımı mı görüyorsun? Hayır, anne yanıyorsun çünkü bu evin sadece iki hanımı var ve onlar da ben ve Itır. Sen sadece bu evde misafirsin." Belki ileride sıkılıp kendi evine gideceksin ama ben ve Itır hep burada kalacağız." Sözlerindeki gizli mesaj anlaşılmayacak gibi değildi. Kısacası biraz daha büyüdüğümde seni kendi evine göndereceğim demeye çalışmıştım.

Kovsam bile gitmiyordu ki. Bize bakan merhametli kadın tavırlarıyla babamı kandırdığı için yıllarca konağı kendi evi gibi sahiplenmişti.

Tatlı diliyle karşısındaki kadına öfke nöbetleri geçirten kız, uzanıp Berna Hanım'ın getirdiği yemeğin tadına baktı. "Parmaklarınızda gerçekten bir sihir olmalı," deyip aşçısına gülümsedi. "Yaptığınız tüm yemekler gibi bu da çok güzel olmuş. Neden akşam yemeğine bunu pişirmiyorsunuz?" Berna Hanım aldığı övgü karşısında bana bir anne sıcaklığıyla gülümseyip gitmişti.

Anneannemin öfkeli yüzüne bakan kız, "Ne?" dedi şaşkınca. "Seni kızdırdım mı? Aman tanrım doğruları söyleyerek seni gücendirmiş olamam, değil mi?" Telaşa kapılmış gibi rol yapıp ona doğru yürüdü. "Doğruları

söyleyince de ceza alıyor muyduk anne? Odama çıkalım mı? Bana vurunca yine sakinleşirsin," dedi ve daha fazla dayanamayan kadın, "Küstah velet!" diye bağırıp tüm gücüyle yüzüne sert bir tokat attı. Dizlerinin üzerine düşen kızı yerde bırakıp öfkeli adımlarla salonu terk etmişti.

Yerde yüzüne düşen saçları çeken genç kız, sesli bir şekilde güldü. "Bana vurmak için bu sefer odama gitmemi bile beklemedi," diyerek kıkırdadı. "Bazen gerçekten çok düşüncesiz olabilir. Ya çalışanlardan biri içeri girseydi?" Kendi kendine konuşurken saçlarının bir kısmını annemin vurduğu yanağına çekti. "Daha etkili kapatıcılara ihtiyacım var," dediğinde kimse görmeden yanağındaki izleri kapatmak için salondan çıktı.

Onu takip ederken Elzem'in mutlu tavrı yanımdaki herkesi deli ediyordu. Yavuz dayanamayıp, "Sana vurdu farkında mısın?" dediğinde akıl sağlığımdan endişe eder gibi bakıyordu. "Üzgün olman gerekirken neden bu kadar mutlusun?"

Bu sefer benim yerime Savcı cevap vermişti. "İlk gördüğümüz o kız çocuğuna göre daha özgüvenli. Büyüyor ve büyüdükçe kendi bağımsızlığını ilan ediyor. Az önce belki de ilk kez anneannesine karşı kendi haklarını savundu. Bu küçük zafer bile onun için büyük bir adım," diyerek başını çevirip bana baktı. Gözlerinde yoğun bir endişe, ruhunda ise onlarca sorunun ağırlığını taşıyordu. "Fakat bir şeyler eksik, değil mi? O öldü, aradan yıllar geçti, lakin hâlâ onun tutsağı gibisin. Daha önce konusu birkaç kez geçmişti ve her defasında ondan, 'annem,' diye bahsettin. Sana bunca acıyı yaşatan bir kadına bir yanın ölesiye bağlı," dediğinde söyleyecek tek kelime bulamadım. Ne yazık ki haklıydı çünkü anneannem beni önce kanatıyordu hemen sonrasında ise tüm yaralarımı büyük bir sevgiyle sarıyordu. Beni hastalıklı duygularla çok sevmiştii ve beni kendisine benzeterek aynı zehirli hisleri ona karşı duymama sebep oldu. Ondandır nefret ediyorum ama bir o kadar da çok seviyorum.

Ondan gördüğüm sevgiyi de acıyı da kimseden görmedim. O sevgiye olan açlığım verdiği acıyı görmezden gelmeme sebep oluyordu.

Sevgiye aç olan sadece Itir değildi ki, bende çok fazla yokluğunu yaşadım.

Belki de bu yüzden sevdiklerim bana yanlış yapınca onları hemen affediyorum, çünkü bana kalan son sevgi kırıntısını da kaybetmek istemiyordum.

İşte bu yüzden aileler çocuklarına gereken sevgiyi vermeliydi, çünkü büyüdüklerinde ailelerinde görmedikleri sevgiyi yanlış kişilerde arıyorlardı.

Üst kata çıkan Elzem, odasına giderken anneannemin odasının önünden geçerken bazı sesler duymuştu. Hiç adeti olmasa da koridoru kontrol etti ve kapıya yaklaştı. Hiç ses çıkarmadan kapıyı biraz aralayınca onun arkasına geçtim. Bende onunla birlikte içeriyi gözetlemeye başladığımda bunu yapan sadece ben ve geçmişteki halimdi. Diğerleri kapıya yakın bir yerde durdukları için odadaki sesleri zaten duyuyordu, fakat benim dışımda kimse kapı aralığından içeriye bakmıyordu. Savcı bana bakarak güldü. "Senin gibi nezih bir hanımefendi kapı dinlemekle kalmıyor içeriyi mi gözetliyor?" deyince alay eden sözleri beni utandırmıştı. Bir seferliğe mahsus görmezden gelebilirdi!

"Ne münasebet," deyip önüme gelen saçlarımı sertçe geriye ittim. Hemen savunmaya geçtiğim için elimle önümdeki küçük kızı gösterip aklıma gelen ilk yalanı söyledim. "Geçmişteki Elzem'in saçına kelebek konmuştu onu kovaladığım için arkasında durdum." Kahretsin! Kelebek yerine örümcek daha inandırıcı bir yalan olurdu sanki.

"Kelebek?" dediğinde gülmek için yanaklarının içini ısıırıyordu. "Sinek olmasın o?" Lanet olsun sinek daha inandırıcı olurdu. Bu neden benim aklıma gelmedi ki.

"Sinek mi?" deyip kibirli bir tavır takınarak elimle kendimi gösterdim. "Benim gibi temiz ve hijyenik birine sinek konmaya utanır. Rica ederim bana hakaret etmeyi bırakın," dedikten sonra önüme döndüm. Bence durumu gayet iyi kurtardım.

Herkes kulağını kapıya yapıştırmış kadınlı erkekli içeriyi dinliyor ama Savcı yüzünden ben bunu yapamıyordum. Neden mi? Çünkü kapıyı dinlemek yerine beni izleyen sadece oydu! Böyle olmayacak derhal bir şeyler yapmalıyım. İçeride olan konuşmaları zaten biliyordum fakat anılarımı yenilememin sakıncası yoktu. "Ne çirkin bir görüntü," deyip kapıya yapışanları itinayla kınadım. "Kapı dinlemek görgü kurallarının dışında," dediğimde hepsinin gözleri kapıyla bütünleşmiş çocuk Elzem'i bulunca içimden kendime küfrettim. "Hadi ama, o daha bir çocuk. Sırf bu rezilliğe daha fazla katlanmamak için size bir iyilik yapacağım," dedikten sonra yürüyüp kapıyı sonuna kadar açtım. "İçeri geçerek daha rahat dinleyebilirsiniz. Elzem kapı aralığında her şeyi görüp duyuyor ve bütün bunlar onun zihninde anı olarak oluşuyor. Yani siz içeri girince herhangi bir şey değişmeyecek," dediğimde hepsi ilkokul çocuğu gibi adeta koşarak içeri dalmıştı. Bu sayede bende içeri girebilirim.

Geriye kalan tek kişi Savcı'ydı ve bana olan munzur bakışlarına bakılırsa ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Gülerek başını iki yana salladı. "İnanılır gibi değilsin," diyerek o da içeri girdi.

Krizi avantaja çevirmek suç olmamalı.

Bende içeri girdiğimde anneannemi sanrıyla konuşurken görmek beni şaşırtmadı çünkü bu anıyı hatırlıyorum. "Büyüdükçe ipleri eline alıyor!" dediğinde odanın içinde öfkeli adımlar atıyordu. "Kendi için doğru kararlar veremez, bana ihtiyacı var ama o, beni evden göndermenin peşinde!" diyen kadın bağırarak makyaj masasının üzerindeki tüm ürünleri elinin tersiyle yere savurdu.

"Bana olan sevgisi eskisi gibi değil!" Nefes nefese sanrıya doğru döndü. "Elzem benim her şeyim onu kaybedemem. Ben olmazsam annesinin izinden gider ve kendisini bitirir!" Annemin yaptığı hataları tekrarlayacağıma canı gönülden inanıyordu.

"İtır hayatta olduğu sürece Elzem bana teslim olmaz! İtır için bana dış bileyip aramıza mesafe koyuyor. İtır olmazsa kimsesiz kalır ve bana sığınır." Kararlı bir şekilde sanrıya yaklaştı. "Bu gece yarısı İtır'ın işini bitir! Sana vadettiğim gibi sonunda bir Tenebris'in karanlığını emerek bu dünyada kendine yer edinebilirsin!" dediğinde buradaki herkes aklını yitirmiş kadına şaşkınlık içinde bakıyordu. Kendi öz torunundan kurtulmayı düşünecek kadar hastaydı.

Anneanneme bakan Sıraç, "Onu hiç tanımamışım gibi hissettiriyor," diye fısıldadı. Yakından tanıdığını sandığı birinin karanlık yüzüyle tanışırken farklı hissedemezdi.

Bu sefer korkmak yerine Yavuz güldü. Hayır, öyle küçük bir gülümseme değildi çünkü resmen kahkaha atmıştı. Yavuz'un gülümsemesi İtır'ı rahatsız ettiği için sus dercesine abime bakıyordu. "Kadın benim ölümümü planlamış Yavuz abi! Nesini komik buldun?" dediğinde abim gülüşünü güçlkle durdurmuştu. "Sinirlerim bozuldu üzerime gelme İtır. Anneannem ve Elzem yıllardır hepimizi aptal yerine koymuş. Biri iyilik meleği pozlarıyla şeytan yönünü gizlemiş, diğeri ise gururuna sarılıp aldığı yaraları gizlemiş. Bu normal değil, en az anneannem kadar Elzem'de normal değil." Haksız da sayılmazdı çünkü bana göre anneannem hastaydı fakat anneanneme göre de ben hastaydım. Belki de ikimiz kendi sorunlarımızı görmeyecek kadar anormallik sınırlarını zorluyorduk.

Doğa, farklı bir konuya değinerek başından beri merak ettiğim soruyu dile getirdi. "Bir sanrı Tenebris olan birinden beslenirse ne olur?" dediğinde

bunu bende çok merak ediyordum. İlk duyduğumda da anlamamıştım şimdi de.

Asil anneannemin karşısında duran gölgeye bakarken, "Sanrılar ve Tenebrisliler karanlıktan beslenir," dedi. "Tenebrislilerin hayatta kalması için güneşin batması yeterlidir. Tek bir gecede ona birkaç gün yetecek karanlığa sahip olurlar. Fakat sanrılar sülük gibidir ve evrenin sahip olduğu karanlıkla beslenemezler. Bunu yapanlarla beslenirler, yani karanlığın çocukları olan biz Tenebrislilerle. Biz bir hafta boyunca hiç karanlığa maruz kalmazsak ölürüz. Sanrılar ise doğrudan evrenin sağladığı karanlığı emmediği için bize göre daha dayanıklılar. Uzun yıllar boyunca karanlık olmadan yaşayabilirler fakat bir yere ait olamazlar. Uzun süre aynı yerde barınamazlar," deyip anneannemin emirlerini dinleyen sanrıyı gösterdi. "Sadece Suzan çağırdığında cehennemden çıkıp buraya geliyor, ancak uzun süre sizin dünyanızda kalamıyor. Bir Tenebris'in karanlığıyla beslenirse o da bu dünyanın bir parçası olur. Lakin bir Tenebristen beslenmesi bu kadar kolay değil. Nasıl ki ruhların bir bedene girmek için o bedenin sahibinden izin alması gerekiyorsa, bir sanrı da beslenmek için kurbanının kanla bağlı olduğu bir yakınından izin almalı." Bu da demek oluyordu ki Itır'a zarar vermesinin tek yolu Itır'la aynı kanı taşıyan birinin rızasıydı. Ve anneannem bugün ona gereken izni vermişti.

Anneannem ve sanrı silinmeye başlayınca Elzem'in onları dinlemeyi bıraktığını anladık. Hepimiz dışarı çıkarak odasına doğru sessiz adımlarla giden kızı takip ettik. Odama girdiğimizde Elzem kapıyı içeriden kilitleyip hemen boy aynasına doğru koşmuştu. "Hatırlıyorum!" dedi aynaya bakarak. "Annemin odasındaki yarattığı görünce çiftlikte olanları hatırladım." Bu döngü hep böyle işlerdi. Önce bir şeyi unuturdu ve unuttuğu olayla benzer şeyler karşısına çıkınca her şeyi yeniden hatırlardı.

Yutkunarak yansımasına baktı. "Seni de hatırlıyorum. Bana gücendin mi? O yüzden mi üç yıldır sesini duymuyorum?" Elini aynaya bastırarak iç çekti. "Canavar çirkin değil sadece Güzel o gece çok korkmuştu." Onu çiftlikten gördükten sonra canavar bir daha benimle konuşmamıştı çünkü hep korktuğu gibi ondan öğrendiğimi düşünmüştü. Hata yapınca ışıkları söndürüp beni cezalandırır ve giderdi. Eskiden olduğu gibi yansımana bakınca bana bir şeyler öğreten sesini duymazdım.

"Hadi ama, şu anda bana kırılman için uygun bir zaman değil. Itır'ı nasıl koruyacağımı bana anlatmalısın," diyen küçük kızın canavarı ikna etme çabaları beni güldürürken, diğerleri bir deliye bakar gibi ona bakıyordu.

Gediz fenalık geçirir gibi eliyle kendisini serinletmeye çalışırken bana döndü. "Bir yaratıkla çocukluk arkadaşınmış gibi böyle rahat konuşmanı neye yormalyım?" deyince güldüm ve, "Zaten çocukluk arkadaşım," dedim.

Mara alay ederek beni onayladı. "Evet, fark ettik. Malum normal bir arkadaşlık anlayışın yok. Sana işkence eden yaratıklar, annenin bedenini çalan iblisler daha çok ilgini çekiyor."

"Hayır, normal olan arkadaşlarım da var," deyip Doğa'yı gösterdim. "Işığın Kızı da arkadaşım ve o normal."

Doğa hemen alınganlık yaptı. "Aşk olsun Elzem! Ben senin için sıradan bir arkadaş olamam beni neden yaratık ve Meliz ile kıyaslıyorsun?" Kaşlarını çatarak Meliz'i gösterdi. "Zaten son zamanlarda hep bu kadınla vakit geçiriyorsun! Bir arkadaşta olan tek beklentin sana kötülük yapması mı? Mazoşist misin sen Elzem?" deyince kendimi tutamayıp güldüm. Kıskanç Işığın bu hali fazla sevimliydi.

"Meliz'in arkadaşım olduğunu hiç söylemedim Doğa hatun," deyip ona göz kırptım. Mara'nın ortaya attığı bir şey yüzünden bana sitem ediyordu.

Bu sefer de alınganlık yapan Meliz olmuştu. "Sırf merak ettiğimden soruyorum Elzem," dedikten sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Biz tam olarak ne halt oluyoruz seninle?" Gerçekten konumuz şu anda bu mu?

"İyi ve kötü oluyoruz İblis."

"Öyle mi artık fâni bile olmayan nankör insan evladı! Peki burada kötü olan kim? Ben miyim?"

"Benim kötü olacak halim yok ya Meliz, herhalde sensin. Rica ederim artık kendinle barışık ol," dediğimde üzerime atılan kadını Kırım gülererek durdurmuştu. Bu kadın bazen fazla saldırgan oluyordu.

Onları kendi haline bırakıp canavarı ikna etmeye çalışan Elzem'e döndüm. "Senden korktuğum için bana kıyamazsın çünkü insanlar korkunç bir şey görünce genelde korkar," dediğinde kendisine kızar gibi eliyle hafifçe kafasına vurmuştu. "Yani sen korkunç olduğun için şey etmedim orada insanlara özgü bir tepki verdim. Yanlış anlama lütfen sana insan değilsin de demiyorum ama..." İnleyerek aynaya baktı. "Ben bu konuşmayı nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum," dediğinde kıkırdadım. Konuştukça batırmak bu olsa gerek.

"Klişeleri sever misin?" deyip yansımasına sevimlilik yaptı. "Önemli olan dış görünüş değil iç güzellik desem işe yarar mı? Gerçi bende pek işe yaramazdı çünkü içim dışım güzel benim. Ancak çoğu kadın da işe

yaradığını duydum." Tam bu esnada zihninde bir kükreme sesi duyduğu için ürkmüştü. "Hadi ama, ben sana şimdi kadın mı dedim? Susayım ya ben en iyisi!" Bağdaş kurarak yere oturan somurtkan kız buradaki herkesin gülümsemesini sağladı çünkü fazla sevimli görünüyordu. Özellikle dik dik aynaya bakarken.

Aynanın karşısına oturmuş kollarını küskün bir tavırla göğsünde birleştirmişti. "Tamam konuşma benimle!" dediğinde tersçe yansımasına bakıyordu. "Kardeşimin başına bir şey gelsin ben bilirim sana yapacağımı!" Küçükük boyuyla devasa bir yaratığı tehdit ettiğine inanamıyorum.

"Her gün bir yerimi keserim. Mazoşiste bağlar ciletlerim kendimi. Bundan sonra da ben sana acı veririm ve sana acı verirken de acırım. Sonra sen buna kızar bana acı verirsin, acıtırken acırsın ve bu şekilde kısır bir döngünün içine gireriz!" diye bağırduğunda sonunda canavarı ikna etmişti. Biz şu anda duyamıyoruz ama gözlerini irice açan kız onun sesini duymuştu.

Sanrıyı geldiği yere göndermenin tek yolu, onu bu dünyaya çağıran kişinin ölümünden geçiyordu. Evet, canavar şu anda bana tam olarak bunları söylemişti.

Yutkunan kız, "Ne?" dediğinde duydukları karşısında yüzü kireç gibi solmuştu. "Onu durdurmanın farklı bir yolu olmalı."

Herkes bir terslik olduğunu anlamıştı ve ilk konuşan Sıraç oldu. "Neler oluyor Elzem?" dediğinde derin bir nefes aldım. "Canavarın sesini kafasının içinde duydu. Ona sanrıdan nasıl kurtulacağını söyledi."

Sıraç, "Nasıl?" deyince iç çektim. "Yakında cevabını alacaksın," dedim. Şimdi açıklayamam ama çok yakında istediği tüm cevapları alacaktı.

"Bu saçmalık!" diyen kız başını iki yana salladı. "Farklı bir yolu olmalı. Annemi duyurmanın farklı bir yolu olmalı ama bu olmaz," dediğinde yeşillerine yaşlar birikmişti. "Ben onu çok seviyorum. Annem o benim!" dediğinde onu öz annemden daha çok sevdiğimi gizlememiştim. Hatta onu İtir'dan bile çok sevmişim. Biliyorum hakketmiyordu ama bir zamanlar benim tarafımdan çok sevilmişti. Nefret ve sevgiyi bana doruklarda yaşatan tek kişiydi.

Neredeyse bir saate yakın kara kara ne yapacağını düşündü. Kendi iç savaşında yaralı bir halde çıkmıştı. Yorgunca ayağa kalktığı anda odada boğulur gibi olduğu için dışarı çıktı. Tam bu esnada İtir'da odasından çıkmıştı. "Nereye gidiyorsun İtir?" diye sorduğunda onu gözünün önünde ayırmaya korkuyordu.

İtir'dan aldığı cevap ise, "Seni ilgilendirmez Elzem," olmuştu. Bahçede top oynayacaktı ama beni kızdırmak için doğru düzgün cevap vermemişti.

İtir koşturarak aşağıya inerken annem, yani Meliz yukarı çıkıyordu. Merdivenlerin başında duran Elzem, "Nereden geliyorsun anne?" diye sordu ve aldığı cevap, "Seni ilgilendirmez," olmuştu.

İkinci kez aynı cevapla karşılaşan kız isyan etti. "Bugün biz Akay'ların seni ilgilendirmez günü falan mı?" dedi.

Yukarı çıkmaktan vazgeçen Meliz, basamakların en üstüne çıkıp onun karşısında durdu. "Her zamanki gibi seni anlamıyorum, Elzem," dediğinde bile fazla ruhsuzdu.

Başını kaldırıp annesi sandığı kadının donuk gözlerine baktı. "Bende anlamadığım için soruyorum anne."

"Neyi soruyorsun?"

"Anlamadığım şeyleri."

"Anlamadığın şey nedir?"

"İlk sorduğum soru."

"İlk sorduğun şey neydi?"

"Bir soru."

"Elzem! Benimle alay mı ediyorsun?"

"Siz yetişkinler bana bağırmadan da iyi duyuyorum anne. Tam olarak neyi anlamadığınızı bana söylersen sana bir cevap verebilirim."

İki dakikada çıldırttığı kadın, "Bir şeyleri anlamadığınızı söyleyen sendin!" diye bağırınca, ben gülerken yanımdaki Meliz ikinci kez sinirden küplere binmişti. "Hayatımda gördüğüm en sinir bozucu çocuktu," diyerek yüzüme karşı bana iftira attı.

Küçük Elzem ise delirttiği kadına gülümsedi. "Tamam, en başından başlayalım. Her gün hep aynı saatlerde dışarı çıkıyorsun. Nereye gidiyorsun anne?" dediğinde ondan intikam alma fırsatı yakalayan kadın sırtıttı. "Merak mı ettin küçük bilmiş?" dedi ve Elzem'in üzerine eğildi. Dudaklarını küçük kızın kulağının yakınana getirdi ve, "Seni ilgilendirmez!" diyerek yoluna devam etti. Burada tam olarak hangimiz daha çocuktuk acaba?

Yanımdaki iblis zafer kazanmış gibi gülünce yüzümü buruşturdum. "Nesini komik buldun Meliz? Az önce yaptığın şey çok kabaydı," deyip önüme döndüm. Aynı şekilde küçük Elzem'de başını kaldırıp çatı katının merdivenlerine tırmanan kadına bakıp, "Ne kadar da kaba," dedi. "Bu yetişkinlerin kibarlıkla hiç arası yok." Kesinlikle aynı fikirdeyim.

Aklıma gelenlerle Meliz'e baktım. "Sahiden, hep aynı saatlerde nereye gidiyordun İblis?" Her gün hep aynı saatte dışarı çıkardı.

Umarsızca omuz silkti. "Mezarlığa gidip düzenli olarak ayin yapıyordum. Ruhların enerjisiyle aldığım bedeni genç tutuyordum. Eminim ben içinden çıkınca Munure olması gerektiği gibi yaşlanmıştır." Ne yani bunun için mi evden çıkıyordu? Tek nedeni daha güzel görünmek mi? Bu kadın inanılır gibi değil. Şimdi annemin neden yaşından daha genç gösterdiğini anlıyorum. Acaba şimdilerde nasıl görünüyordu?

"Hadi ya," diyen İtır'ın yaşadığı hüsrana çok komikti. "Bende seri katile bağlayıp birilerini öldürdüğünü düşünüyordum. Öyle olsaydı daha havalı olurdu." Kız kardeşimin havalı olma anlayışı akıllara durgunluk verecek türdendi.

Meliz güldü. "Birilerini öldürmek mi? Bu hiç eğlenceli değil."

"Bu yüzden hep sıkıcı bir kadın olacaksın," diyen sadist kardeşim bulduğu her fırsatta onu eleştirmeden duramıyordu. "Neyseki Soya senin gibi değil. Geldiğim soydan birileri katliam yapmayı seviyor," deyince Soya kıkırdadı. "Milattan önce olmalıydın İtır, seninle harika bir ikili olurduk. Bir seferinde büyük bir orduya veba bulaştırmış ve hepsinin ölmesini..." demişti ki son anda Sıraç'ı fark etti. Ona canı biri gibi görünmek istemediği için yalandan gülüp, "Hepsini kurtarmıştım," dedi. "Kazayla salgın başlatmış ama daha sonra onları iyileştirmiştim." Peki biz buna inandık mı? Tabii ki hayır. Kadın Ölüler Diyarındaki tüm ruhların kara listesindeydi.

Daha fazla oyalanmadan Elzem'i takip ederek bahçeye çıktık. Top oynayan İtır'ı kontrol ettikten sonra Sadık Bey'in yanına gitti. Etrafına bakıp yakın korumasına yaklaştı. "Senden bir şey isteyeceğim Sadık abi, fakat bu konu hakkında bana hiç soru sormayacaksın. Hatta daha sonra hiç hatırlatmayacaksın ve en önemlisi bunu kimseyle konuşmayacaksın," dediğinde yanımdaki herkes ne söyleyeceğini merak etmişti.

Sadık Bey ellerini önünde birleştirerek başını salladı. "Bu konuda hiç şüpheleniz olmasın küçük hanım. Bana ne istediğinizi söyleyin," diyen adamın koşulsuz hizmet ettiği tek kişi bendim. Eskiden babamın yakın korumasıydı fakat bana gösterdiği bağlılığı babama bile göstermemiştir.

Derin nefes alan kız, "Biraz yürüyelim mi?" deyince her ikisi bahçede küçük bir gezi yapmaya başlamıştı.

"Tarih ilgini cezp ediyor mu Sadık abi?"

"Hayır efendim."

Güldü. "Ceddini bilmeyenin ötesi olmaz derler. Hiç duydun mu?"

"Hayır, kim söylemiş bunu?"

"Ben," deyince koruması güldü. "Her defasında bir çocuğa göre fazla iddialı cümleler kuruyorsunuz. Pekâlâ," deyip başını eğdi ve küçük kıza baktı. "Beni tarih hakkında bilgilendirin."

Sadık abiyle her zaman verimli bir sohbet gerçekleştirdiği için onunla her şeyi konuşabilirdi. "Tarihte bazı krallar vardı. Hanedanlığa zulüm getiren, halkı sömüren krallar, fakat kimseler onları tahtından indirmeye cesaret edemezdi. Neden Sadık abi?" deyip başını kaldırdı. "Neden biri de çıkıp kralı tahttan indirmiyordu?"

Arka bahçeye geldiklerinde Sadık Bey bir ağacın altına oturdu ve yanına oturması için yere birkaç kez vurdu. Elzem oturunca, "Çünkü halk korkuyordu," dedi.

"Kraldan mı?"

"Hayır, kralın kötü şöhretinden," diyerek derin bir nefes aldı. "Biri tahtta oturuyorsa masum değildir küçük hanım. O tahtı elde etmek için birçok kan döker, hatta hanesindeki tüm erkekleri bile çoğu zaman katleder. Kendilerine rakip olacak herkesten kurtulurlar. Böyle kötü bir şöhreti olan birine kim karşı koymaya cesaret edebilir?" dediğinde ne demek istediğini anlamıştım. Kendi ailesine bile acımayan biri diğerlerine neler yapardı, değil mi?

"Peki ya bir tahtta iki kişi varsa? Her ikisi tahtta sahip olmak için kendi kanında olanı harcayarak raddeye gelmişse?" dediğimde burada bahsettiğim ben ve anneannemdi. O, İtir'ı öldürerek tahtın sahibi olmak ve bana hükmetmek istiyordu. Ben ise tahtı ondan alıp kardeşimi korumak istiyordum ve bunu yapmamın tek yolu kan dökmekten geçiyordu.

Başka bir çözüm yolu yoktu çünkü anneannem durmayacaktı. Diyelim ki onu öldürmeden İtir'ı kurtarmanın bir yolunu buldum, lakin bu uzun vadeli bir çözüm olmayacaktı. Ben büyüyecektim ve büyüdükçe kendimi anneannemden kurtarmaya çalışacaktım. Ben ona itaat etmedikçe bunun sorumlusu olarak daha çok İtir'ı görecektim ve ondan kurtulmak için yeni planlar yapacaktı. Bu sefer tesadüf eseri korkunç planını öğrenmiştim. Peki ya daha sonra? İtir'ı öldürmeyi isteyecek kadar gözünü karartan kadının diğer planlarından haberim olur muydu? Her defasında önceden öğrenip ona göre bir önlem alacak kadar şanslı olur muydum? Ne kadar düşünürsem düşüneyim kardeşimi korumanın tek yolu anneannemden kurtulmaktan geçiyordu. Üstelik akşam olmasına ne kalmıştı ve benim uzun uzun düşünecek vaktim yoktu. Anneannem geceyarısı kardeşimi öldürtecekti.

Sadık Bey, "Bir tahtın iki sahibi olmaz küçük hanım," dedi. "Birinden biri diğerini yıkar."

Başını öne eğen kız, "Anladım," dedi kısık bir sesle. Artık her şey zihninde netleştiği için derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Bana çok güçlü bir zehir temin et fakat sıradan bir zehir olmamalı. Vücuda karıştığında hiçbir test sonucunda çıkmamalı. Aynı zamanda vücutta zehirlendiğine dair herhangi bir belirti de görülmemeli. Tamamen doğal yollardan gerçekleşen bir ölüm izlenimi bırakmalı," dedikten sonra soğukkanlı bir şekilde korumasına baktı. "Bir tahtın iki sahibi olmaz demedin mi? Yıkılan taraf ben olamam," dedikten sonra arkasında şaşkınlıktan dilini yutan bir adam bırakıp gitmişti.

Giden kızın son söyledikleriyle artık herkes ne yapmak istediğini anlamıştı. Her birinin rengi atmışken doğrudan onlara bakamıyordum. Savcı bile bana hayretler içinde bakarken tepkisizliğimi korumak için kendimi zorluyordum. Sıraç güçlkle, "Elzem," deyince, "Sakin," dedim. "Şimdi olmaz." En kötüsünü yaşamama bu kadar az kalmışken şimdi onların bana yönelik sözlerini duyarsam bu anıdan çıkar giderim. Bu kadar yaklaşmışken kendimle olan savaşımı bitirmeliydim.

Savcı gözlerimdeki korkuyu görünce benim için ne kadar zor olduğunu anladı. Ela gözleri çaresizliğimle yanıp tutuştu ve kıyamadı bana. Yanıma gelip belimden tuttuğu gibi beni kollarına çekti ve başımı göğsüne bastırdı. Hayatımdaki tüm karabasanlardan beni korumak ister gibi sahipleniciydi tutuşu. "Özür dilerim," diye fısıldadı içi acırcasına. "Sana gelen ben olmadığım için özür dilerim. Seni daha önce bulmadığım ve bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok özür dilerim, Elzem," dediğinde ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırarak göğsünde saklandım. Belki de ilk kez Savcı açık bir şekilde benden özür diliyordu ve bunun sebebi kurtaramadığı geçmişimdi. Canımdan çok sevdiğim birini öldürmek zorunda kaldığım için bir başkası değil Savcı benden özür diliyordu. Beni yargılamadan, kırmadan, katil olmakla suçlamadan sadece özür diliyordu. Beklediğim şeylerin tam tersini yapıyordu ve bu, tüm hayatım boyunca ilk kez bir yere ait olduğumu hissettiriyordu. Ona, güven veren kollarına, huzur veren sesine, sığındığım göğsüne. Evet, ben bu adama aittim. Evim diyeceğim tek yer onun sıcaklığıydı.

Elzem gittiği için çoktan zaman geçişi yapılmıştı. Savcı'dan ayrılınca artık bahçede olmadığımızı görünce bunu anladım. Akşam yemeği çoktan yenilmiş, herkes odasına çekilmişti ve saat gece yarısını bulmak üzereydi.

Ben ise yatağında uyuyan İtir'ın başucunda oturuyordum. On dört yaşındaki kızın gözleri sürekli doluyordu. Fakat her defasında başını yukarı kaldırıyor ve kirpiklerini kırıştırarak gözyaşlarına direniyordu. "Canım yanıyor İtir," diye fısıldadı uyuyan kardeşinin saçlarını okşarken. "Çok canım yanıyor ama ağlayamıyorum. Canımdan can gidiyor ama benim ağlamaya bile hakkım yok," dediğinde o kadar masum ve korunmasız görünüyordu ki, ben nasıl bütün bunlara dayanmışım dedirtiyordu. Ona baktıkça ben o yaşta bütün bu acıları nasıl çocuk bedenime sığdırmışım diye sorguluyordum. Ben hâlâ nasıl yaşıyordum? Bunca yaşanmışlıktan sonra hayatta kalma şansım imkânsıza yakındı ve şu anda imkânsızı başardığımı fark ediyorum. Belki de yaşamak için onca sıkıntıyı çekmek yerine en başından beri hiç doğmamam gerekiyordu.

Çıplak ayakla durduğu için duvarda beliren sanrının gölgesini gördü. Sanrı çiftlikte olduğu gibi kendisini bana göstermemiştı, fakat çıplak ayakla onu görebildiğimi henüz bilmiyordu. Oysaki daha önce onu ilk kez merdivenlerde görmüştüm. Bu detayı gözden kaçırdığı çok açık. Ne anneannem biliyordu çocuk yaşta Oyunbaz yeteneklerimin ortaya çıktığını ne de sanrı. Bu yüzden Elzem ona belli etmeden başını eğip İtir'ın saçlarıyla oynamaya devam etti ve sanrıyı görmezden geldi. Tamamen ortaya çıkan yaratık ben varken İtir'a yaklaşmaya cesaret edemedi çünkü bir Oyunbaz olduğumu biliyordu. Ben o yaşta sanrılar da dahil tüm ruhları emebildiğimi bilmiyordum, ama o biliyordu. Eğer bilseydim anneannemi öldürmek yerine sanrının ruhunu emip ondan kurtulurdum. Lakin canavar beni kandırmıştı. İtir'ı sanrıdan kurtarmanın tek yolu olarak anneannemin ölümünü göstermişti. Beni kandırarak anneannemi öldürtmüştü ve böylece hayatımda ondan başka bana acı veren bir diğer şeyi çıkarmıştı.

Sanrı bir Oyunbazın yanında kardeşine zarar vererek kendisini riske atmak istemiyordu. Onu görmediğimi sandığı için odanın bir köşesinde durup gitmemi bekliyordu. Derin nefes alan kız eğilip kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. Zaman geldiği için ayağa kalkıp odadan çıktı. Kapıyı özellikle biraz aralık bırakıp gitmişti. Sanrı bir süre bekleyip onun gittiğinden emin olunca İtir'a yaklaştı. Oysaki Elzem koridordaki kolonun arkasında biraz beklemiş ve kapıya yaklaşmıştı. Elzem kapı aralığında gizlice baktığı için sanrının odada yaptıklarını görüyorduk. İtir'ın üzerine eğilen yaratığın şekilsiz gölgesi kardeşimi sömürmeye başlamıştı. Saniyeler içinde İtir'ın bedeninde yükselen karanlık duman sanrıya doğru süzölmeye başlamıştı. İtir, "Aman tanrım," deyip atlattığı badireyi izlerken afallamıştı.

Onun bedenindeki tüm karanlığı emmeden Elzem uzaklaşınca bu odadaki şeyler silinmeye başladı. Geçmişte görmediğim şeyleri göremezdik sonuçta.

Koridora çıkıp Elzem'i aradığımız sırada kendi odasında bir tabak elmayla çıktı ve yürüyüp anneannemin kapısını tıklattı. Anneannemin uyanık olduğunu biliyordu çünkü Itır'ın öldüğünü duymadan uyumazdı. İçeriden *gir* komutu gelince kapıyı açarak odaya girmişti. Onu takip ettiğimizde sanrı diğer odada kardeşini sömürürken oldukça rahat görünüyordu. Aslında deli gibi korkuyordu fakat anneannemi şüphelendirmemek için soğukkanlı davranıyordu. Anneannem beyaz geceliğiyle aynanın karşısında durmuş uzun ve sarı saçlarını tarıyordu. "Elzem?" deyip odaya giren çocuğa doğru döndü. "Hâlâ uyumadın mı?"

Kapıyı kapatan kız, "Biraz korktum anne," dedi. "Bu gece seninle uyuyabilir miyim?"

Itır'dan kurtulmak üzere olduğu için fazla neşeli olan kadın gülümsedi. "Buraya gel hayatım." Yatağın üzerine oturunca Elzem ona doğru yürüyüp yanına oturmuştu. "Benim de saçlarımı tarar mısın anne?" deyip elindeki tabakla ona sırtını döndü. "Ben yanındayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok, Elzem," dedikten sonra saçlarındaki tokayı çıkartıp taramaya başladı. "Asla korkma Elzem, çünkü yaşadığım sürece seni tüm kötülüklerden korurum." Görmemişti ama bu sözleri küçük çocuğun burun direğini sızlattı. Gerçekten bunu yapacak mıydı? Gerçekten onu ölesiye seven tek kişiye bu kötülüğü yapacak mıydı? Bir kez daha Itır ve anneannem arasında kararsız kaldı. Kimin kurtulmasını daha çok istiyordu?

Anneannem onun yumuşak tutamlarının her birini büyük bir özenle taradıktan sonra usulca ona doğru döndü. Elzem'in elindeki tabağı gören kadın, "Bana elma mı getirdin?" deyip gülümsedi. Konuşmak bile ona acı verirken söylediği tek şey, "Sen seversin," olmuştu. Elmaları çok severdi.

Anneannem tabaktaki iki elmadan birini alıp ısırıldı. "Bugün biraz durgunsun, Elzem?" derken hiç şüphelenmeden elmayı yiyordu. "Sorun ne canım?"

Gülümsemeye çalıştı fakat yapamadı. Böyle bir durumda rol bile yapmakta zorlanıyordu. "Özür dilerim anne," diye fısıldayınca her an ağlayabilirdi. "Çok özür dilerim."

Torununu dolu gözlerle üzgün bir şekilde gören kadın güçlükle lokmasını yuttu. "Ah Elzem," deyip onun yanağını okşadı. "Bugün aramızda yaşanan tatsız olay yüzünden mi böylesin?" Çenesini kavrayıp ona bakmasını sağladı. "Ben sana kızgın değilim Elzem. Çoktan unuttum sende unut,"

dediğinde bu sevecen tavırları bana hiç yardımcı olmuyordu. Her zamankinden daha ilgili olması beni kahrediyordu.

Elmanın hepsini yemişti. Tabaktaki iki elmadan birini bitirmişti şimdi tabakta sadece bir tane elma vardı. Tabağı sehpanın üzerine bırakıp battaniyeyi açtı. "Hadi gel biraz uyuyalım," dedikten sonra yatağa girdiğinde Elzem'de yatağa girdi. Anneannemin göğsüne sokulup ona sarılınca anneannem güldü. "Ah Elzem, hiç büyümeyeceksin," diyerek ona sarıldı. Büyümüştü, tam bugün, böyle bir gecede büyümüştü.

"Pamuk prenses masalı nasıl bitiyordu anne?" diye fısıldadığında gözlerini kapatan kadın, "Pamuk prenses zehirlenerek ölüyor," dedi. Bu masalın sonunu hep eksik anlatırdı çünkü devamında Pamuk prenses kurtuluyordu. Fakat anneannemin bana anlattığı tüm masallar hep mutsuz sonla biterdi. Toz pembe masallara aldanıp hayatın gerçeklerini göz ardı etmemi istemiyordu.

Uykusu gelen çocuk, "Hayır anne," diye fısıldadı. "Masalın sonunda ölen kötü kalpli cadıydı," dediğinde ister istemez Ölüler Diyarında annemle olan bir konuşmamız aklıma gelmişti.

"Masalın sonunda Pamuk prenses zehirlenerek ölüyor Elzem."

"Hayır, prens onu kurtarıyordu."

"Bir erkeğin kurtarmasına ihtiyacı olan bir prenses mi olmak istiyorsun?"

"Zehirli elmayı cadıya yediren bir prenses olacağım anne! Zehirlenmezsem kurtarılmaya da ihtiyacım kalmaz."

Gözlerim kapalıydı ama ben uyumamıştım. Lakin on dakikanın sonunda anneannem bana sarılırken uykuya dalmıştı. Hiç acı çekmedi. Hani derler ya uykuda ölüm diye, onunkisi böyle bir şeydi. Gözleri kapalı bir şekilde bedeni titreyince ona daha sıkı sarıldım. Titremeleri çok kısa sürdü ve son bir iç çekişle ruhu bedeninden söküldü. Başımı yasladığım göğsünün içindeki kalbi durmuş artık nefes almıyordu. Sarı saçları ipekten tutamlar halinde yastığa dağılmıştı. Beyaz geceliğinin açık yakasında porselen teni görünüyor, bir tutam saçı yüzüne düşmüştü. Uzun kirpikleri sonsuz uykuya teslim olan kadının yeşil gözlerini gizliyordu. Dudakları hafif aralıktı sanki solumadığı yarım kalmış nefeslere küskündü. Ölürken bile o kadar güzeldi ki, hiçbir ölüm şekli bir kadına böylesine yakışamazdı.

Onun artık öldüğünü anlayan küçük kız usulca yataktan çıktı. Üzerinde bir katilin soğukluğu varken yatakta uyuyan kadına buz gibi gözlerle baktı. "Sana demiştim anne ben verdiğim tüm sözleri tutarım," dedi kısık bir sesle.

"Sevdiklerime dokunmamalıydın. Artık sözlerin de canı cehenneme!" dediğinde ayakta zor duruyordu. Serseme dönmüş bir halde sarhoş adımlarla sehpaye doğru yürüdü ve tabaktaki son elmayı aldı.

Yataktaki kadını izlerken ilk kez nefret ettiği elmadan bir ısırık aldı. "Taht başkalarının olsun anne," dedi dolan gözlerle. "Ben seninle geliyorum." Elmanın zehirli olduğunu bile bile annemin cesedine bakarak hepsini yedi. Tam böyle bir gecede nefret ettiği elmaları hayatına almıştı ve aynı zamanda sözlere olan bağlılığını yitirmişti.

Meçhul bir ölüm olmalıydı. Kimse arkamda anneannemi öldürdüğümü söylememeliydi. Fakat nasıl öldüğümüz de hiç bilinmemeliydi.

Yeniden yatağa girerek sarıldı anneannemin cansız bedenine. Başını onun göğsüne koyarken, "Gidelim buradan anne," diye mırıldandı. "Sadece ikimizin olduğu bir dünyada yeniden başlayalım," dedikten sonra bedenindeki zehrin etkisiyle gözlerini yumdu. Hayır, hiç ağlamamıştı çünkü o da öleceğini sanıyordu. Evet, bir seçim yapıp İtır'ı kurtarmıştı ama planının içinde sadece anneannemi öldürmek yoktu. Planı en başından beri anneannemle ölmekti çünkü onun ölümüyle yaşamak istemiyordu. Fakat henüz bilmediği bir şey vardı ve bu tüm planlarını sekteye uğratacaktı. O bir şifacıydı ve bedeni içine aldığı tüm zehirleri yavaş yavaş arındırırdı. Sabaha kadar bedeni zehirden arınmış olacaktı. Sabah gözlerini açıp ölmediğini görmek ve anneannemin buz gibi cesediyle karşılaşmak en büyük kâbusu olacaktı. Oysaki o da ölmeliydi. Kurtulacağını bilseydi kendisine böyle bir acıyı yaşatmazdı ki.

Ve yıllar sonra ilk gözyaşı düşecekti anne dediği kadının toprağına.

Bu bölüm diğerlerinden daha da uzun oldu ama nihayet bu bölüme sığdırmak istediğim her şeyi yazdım.

Nihayet Suzan Hanım'ın nasıl öldüğünü de okuduk. Peki Elzem'in onunla birlikte kendisini de öldürmeye çalışacağını tahmin etmiş miydiniz?

Itır kurtuldu çünkü sanrı daha onu tüketmeden Suzan öldüğü için sanrı da geldiği yere dönmek zorunda kaldı.

Fakat bunun için Elzem'e kızgın çünkü uzun uğraşlar sonucu istediği şeyi almak üzereyken Elzem tüm planlarını altüst etti. Ve bunun intikamını almak için de malum yıllar sonra Elzem'e rakip olarak geliyor.

Lakin bu bölümde bir şey daha öğrendik ve bu da canavarın Elzem'e oynadığı küçük oyun. Elzem bir Oyunbazdı ve Itır kurtarmak için tek yol Suzan'ın ölümü değildi. Sanrının ruhunu emerek kardeşini kurtarmanın bir yolu vardı fakat Elzem Oyunbaz olduğunu henüz

bilmiyordu. Canavar bunu ondan gizledi ve onu kandırıp Suzan'ı öldürmesini sağladı. Böyle bir şey bekliyor muydunuz?

Sizce Ammamet ona anneannesini öldürterek yardım mı etti yoksa zarar mı verdi? Çünkü anneannesinin ölümüyle Elzem'in o elmayı yemesi bile aslında değişmeye başladığını gösteriyor. Sebep olduğu ölüm aslında Elzem'i de öldürdü ve onu Suzan gibi olmaya itti diyebiliriz.

Evet, sırlarla ilgili olan son bölümü okudunuz diyebilirim çünkü bu bölümle birlikte Elzem'in hayatındaki tüm sırlar açığa çıktı.

Bölümün sonlarında Suzan öldüğünde diğerlerinin tepkisini yazamadım çünkü zaten uzun bir bölüm olmuştu onları da yazarsam daha da uzardı. Onların neler hissettiğini ve verdikleri tepkiyi yeni bölümde göreceksiniz.

Aynı zamanda yeni bölümde artık rakipleriyle olan savaşları başlayacak.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(54) Medusanın Kızı.

"Günün başında aldığım güzel kararlar, günün sonunda yıkılmaya mahkûmdu."

Son yaptığım şey belki de hepimizi ağlatma derecesine getirmişti. Bir cesede sarılıp uyumak akıl işi değildi, değil mi? Şimdi düşününce bile fazla ürkütücü geliyordu. İşin trajik yanı şimdi olsaydı yine aynı şeyleri yapacak olmamdı. Bunu izleyenler, şu anda bu odada benimle olanlar beni anlamıyorlardı. *Mutlu olmalısın* der gibi bakıyorlardı. Bana zarar veren biriyle ölmeye çalışmamı anlamıyorlardı. Onu sevmemi anlamıyorlardı. Hiçbiri farkında değildi bendeki sorunun ama ben farkındayım. Özellikle bu anıları izlememin bir sebebi vardı. Ben iyi değilim ve benim kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Belki o yıllarda farkında değildim, belki de yirmi dört yıl boyunca hiç farkında olmadan. Lakin Ölüler Diyarına gidip anneannemi tekrar görmek hastalıklı düşüncelerime beni uyandırdı. Ben aslında uzun zamandır iyi değildim ve uzun zamandır kurtarılmayı bekliyordum. Beni kurtaracak kimse çıkmayınca zihnime olan bu yolculukta bunu da ben üstlendim. Dışarıdan bir göz olarak izledim geçmişimi. Kendimin doktoru olup bendeki sorunu bulmaya çalıştım ve buldum da. Anneannem haklıydı, ben gerçekten hastaydım. Ona olan duygularım normal değildi. Bağlılığım hastalıklı bir boyuttaydı. Fakat bende haklıydım çünkü hasta olan sadece ben değildim. Anneannem de hastaydı ve bana olan duyguları normal değildi. Biz ikimiz birbirimizi tüketmiştik. Evet, bunu yapmıştık çünkü yöntemlerimiz farklı lakin amaçlarımız aynıydı.

İki kadın tanıdım ben. Suzan Dilzah ve Elzem Akay! Tehlikeli bir sevginin takıntılı kollarında can çekişen iki kadın. Şimdi herkes bana, *"Böyle bir kadını neden seviyorsun?"* diyecekti. Neden sevmeyeyim? Hastalıklı düşüncelerimden kurtulmak sandıkları kadar kolay mıydı?

Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır ve ben o çizginin tam üzerinde duruyorken neden sevmeyeyim? Onlar bilmiyor ki hangi psikolojide olduğumu. Tedaviye ihtiyacım vardı ve bunu kabul etmem bile benim için büyük bir adımdı. Yaşadığım onca şeyden sonra sağlıklı düşünebilir miydim? Bunca yaşanmışlıktan sonra sağlam bir psikolojim

olabilir miydi? İyi değilim! Kahretsin, ben hiç iyi değilim ve en başından beri çırpınıyordum. Lakin kendimi anneannemden kurtaramıyorum! Bu o kadar basit bir şey değildi! Bana onca kötülüğü yaptı ondan nefret edeyim demekle olmuyordu! Doğduğum günden beri beni, zihnimi, ruhumu usul usul zehirleyen bir kadındı Suzan Dilzah ve kurtulmak hiç kolay değildi.

Geçmişteki Elzem zehrin etkisiyle uyumuştı. Hâlâ sıkıca sarıldığı kadının göğsünde uyuyordu. Sıraç dayanamayıp yatağa yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. "Uyan," diye fısıldadı küçük kardeşine. "Henüz bitmedi kâbusun," dediğinde gözlerinden bir damla gözyaşı süzüldü. "Uyan abim," deyip onun saçlarını okşayınca gözlerimi yumdum. Yapamayacaktık, hiçbirimiz bu anının ağırlığı altında kalkamayacaktık.

"Sıraç," dedim güçlkle. "Bana bir şey söylemeyecek misin?" Titreyen elimi kaldırıp bir cesedin kollarında uyuyan küçük kızı gösterdim. "Ona değil bana konuş abi." Ağlamamak için kendimi zor tutarken, "Anneannemi öldüren benim," dedim. "Hani sormuştun ya canavar sana ne dedi diye, İtır'ı kurtarmanın tek yolu anneannemin ölümü dedi." Kuru bir hıçkırık dudaklarımda firar ederken, "Kolay gibi görünebilir ama değildi," dedim. Hiç kolay değildi.

Yorgunca ayağa kalktığında uzun süre gözlerime bakamıyordu. Yeşil gözleri bana bakmaya çekiniyordu. "Ben sana ne diyebilirim ki Elzem?" dediğinde bir cinayete tanık olan odayı gösterdi. "Sen bu odada intihar etmişken ben kime ne diyebilirim? Ya lanetlenmeseydin?" deyip gözlerime baktı. "Ya bir şifacı olmasaydın? Ben bu odadan iki cenaze çıkaracaktım. Beni öyle bir hale getirdin ki ben kardeşimin lanetlenmiş olmasına bile şükreder oldum be kızım. Ben artık kime ne diyeyim, Elzem?" dedikten sonra köşedeki koltuğa yığılıp başını eğdi. Elleriyle yüzünü ovuştururken hep korktuğum gibi beni bir katil olmakla suçlamıyordu. Şu anda birçok şeyi suçluyordu ama içinde ben yoktum.

Durgun gözlerle yine yataktaki kızı izlemeye başladığında bu ona acı veriyordu, ama ona bakmadan da duramıyordu. "Sen bir cesetle sabahı etmişken ben şu anda yurtdışında belki de dördüncü derse giriyorum," diye fısıldadı. "Okul bitecek ama sen hâlâ bu odada bir cesede sarılıyor olacaksın." Uzaklara dalıp gitmişken gözlerini çocukluğundan ayırmıyordu. "Okul bitecek ve ben arkadaşlarımla eğleniyor olacağım. Babamdan bir telefon gelecek ve diyecek ki, *"Bir terslik var. İtır aradı Elzem, Suzan'ın odasına kitlemiş kendisini,"* diyecek. *"Konaktayız ama kardeşin kapıyı açmıyor,"* diyecek." Isdırap içinde başını sallayarak burukça

güldü. "Peki ben babama ne diyorum biliyor musun?" Başını çevirip bana baktı. "Rahat bırakın kızı, mutlaka vardır mantıklı bir sebebi! Ne de olsa benim kardeşim çok güçlü neden kötü bir şey düşüneyim ki? Kardeşim odada bir cesetle kalırken ben o telefonu kapatmalı ve eğlenmeye devam etmeliyim!" diye bağırarak kendisine olan öfkesini kustu. Bir ölüm hepimizi toprağın altına gömmüş gibiydi. Bir anı hepimizi esir almış gibiydi. Kapana kısılmış gibi kurtulamıyorduk.

"Bu odadan seni ben çıkardım," dediğinde belki de en çok canını yakan buydu. "İtir arayıp, *"Elzem iyi değil, içeriden anneannemin sesi de gelmiyor,"* deyince ilk uçakla geldiğimde burada akşamdı. Kardeşim bir gece ve bir gün boyunca bir cesede sarılı kalmışken ben yine ona çok geç kalmıştım. Zorunluluktan değil keyfi bir şekilde geç kalmıştım! Etrafındakilere nasıl gözdağı vermişsen babam bile senden çekiniyordu. Ne polisi arıyorlardı ne de kapıyı kırıp içeri giriyorlardı. Daha on dört yaşındaydın Elzem," dedi ateşler içinde yanarcasına. "Tek bir sözünle herkesi durdurduğunda daha on dört yaşındaydın. Kapıyı içeriden kilitleyip, *'Kimse odaya girmeyecek!'* dediğinde daha on dört yaşındaydın. Böyle bir çocuğun acı çektiğini kim düşünebilir? Ben düşünemedim, belki düşünmem gerekiyordu ama düşünemedim!" dediğinde parmaklarını kızgınlıkla saçlarından geçirdi. Evet, ortada benim tarafımdan işlenen bir günah vardı. Fakat Sıraç şu anda o günahı benim yerime tek başına üstleniyordu.

Gözleri odanın kapısını buldu. "Neden beni aradılar biliyor musun? Çünkü o kapıyı bir tek ben açabilirdim. Bir tek bana sesini çıkarmazdın. Öyle de oldu zaten," dedikten sonra içini yakan havayı sesli bir şekilde dışarıya verdi. "Kapıyı kırıp içeri girdiğimde hâlâ bu pozisyonda yatıyordun. Anneannemin cesedi kaskatı kesilmiş, teni solmuş ve dudakları morarmıştı." Yutkunarak küçük kardeşine döndü. "Sen ise ona sıkıca sarılmıştın. O ölmüştü ama sen bunu anlamak istemiyordun. Odaya girdiğimde diğerleri de peşimden girmişti ve sen başını kaldırıp bana baktın. Kimseye değil sadece bana baktın." Yumruklarını sıkarken, "Gözlerin dolu doluydu ama ağlamıyordun," deyip gözlerime baktı. "Zaten senin gözlerin hep ıslak bakar ama orada dokunsam ağlayacak gibiydin," dediğinde benim yerime onun gözlerinden ikinci kez bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bana baktın ve, *'Abi anneme uyanmasını söyler misin? Bana kızdığı için uyanmıyor ama belki seni dinler. Abi ne olur annemi uyandır,'* dedin ya ben orada öldüm be kızım. Uyanmayacaktı ki sen bana yalvarırken ben sana ne

diyecektim?" dediğinde susmalıydı artık. Benim abim bu değildi ki, benim kalpsiz abim bu değildi. Böyle acı çekmezdi. Kahretsin, hiç mi birbirimizi tanımadık? Sıraç'ın bizi gerçekten sevdiğini bugün mü fark ediyordum? Benden daha fazla acı çekeceğini düşünmezdim ama çekiyordu işte. Bu odada, bu yaşanmışlıkta, en az benim kadar yanıyordu.

Birbirimizi bu kadar severken biz çok güzel bir aile olabilirdik, ama başaramadık. Kopuk hayatlar yaşayarak tükettik birbirimizi.

Derin bir nefes alarak yanıma gelip karşımda durdu. "Belki bunu söylemek için çok geç kaldım ama senin suçun değildi. Gördüklerimden sonra benim nazarımda suçlu olan sen değilsin," dediğinde yalvarırcasına bana bakıyordu. "Sal kendini artık Elzem. Yetmedi mi hasta bir kadına tutuklu kalman? Kopar artık zincirlerini anneannemden." Yüzümü ellerinin arasına alıp üzerime eğildi. "Tutunma onun hayaletine, bırak gitsin artık. Her şeyden önce artık kendini affetmeyi öğrenmelisin. Sen bunu yapmadıkça ondan kurtulamayacaksın. Evet, ortada bir cinayet var ama katili sadece sen değilsin. O kendi kendisinin katili. Anla artık şunu be güzelim," dedikten hemen sonra bana sarılınca, yüreğimde büyük bir ağırlık kalktı sanki. Abim bugün ilk kez benimle acımı paylaştı ve beni korumak ister gibi sarılıyordu. Yabancıysa olduğum bu sevgi beni korkutacak kadar bana iyi geliyordu. Ve ben anladım ki sevgiyi yanlış kollarda aramışım. İhtiyacım olan sevgi, anneannemin hastalıklı sevgisi değildi. Ben en başından beri ailemden sevgi dilenmiş bunu belli edememiştim.

Sıraç'tan ayrıldığımda yeni zaman geçişi bizi bir mezarlığa getirmişti. Hava bulutluydu ve anneannemin cenaze töreni vardı. İç çektiğimde biri elimi tuttu başımı çevirince İtır'ı gördüm. Büyük bir kalabalık anneannemin cenazesine katılmışken İtır, elimi tutarak beni herkesten uzaklaştırdı. Bu kalabalıkta geçmişteki Elzem ve İtır'ı görmeme bile izin vermeden beni bir ağacın yanına çekti. "Biz burada bekleyelim, Elzem," dediğinde elini kaldırıp kalabalıktan ayrı duran iki çocuğu gösterdi. "Tıpkı o günkü gibi bugünde karışmayalım kimseye," dediğinde gösterdiği çocuklar bizdik. Gözyaşı döken herkesten uzaklaşıp acısını içinde yaşayan iki çocuk.

Anneannemin mezarı kazılırken, "Onu ben öldürdüm," dedim ruhsuzca. "Ve ikinci kez cenazesine katılıyorum." Güldüm. "Sanki buna hakkım varmış gibi."

"Seni de ben öldürdüm," diye fısıldadı. "Ama hâlâ yanıdayım, sanki buna hakkım varmış gibi," dediğinde sözlerime misilleme yaparak tüm okları kendi üzerine çekti.

Ayağıyla yerdeki toprağı eşelerken bu sefer ağlamıyordu. "Beni kurtarmak için onu öldürdün şu anda bana nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezsin." Başını kaldırıp kasvetli havayı içine çekti. "İçine girdiğimiz kısır döngünün farkında değilsin, değil mi? Sen o gün beni kurtarmak için anneannemi öldürdün peki ya sonra?" dedikten sonra yorgunca bana baktı. "Hemen sonrasında sen Suzan oldun bende Elzem. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Asla büyümeyen küçük kardeşimden ilk kez duyduğum bu cümleler bir tokat gibi yüzüme çarptı ve beni bir gerçeğe uyandırdı. Anneannemin bana yaşattığı her şeyi ona yaşatmıştım! Kahretsin, farklı yöntemlerle aynı acıyı gerçekten yaşatmış olabilir miyim? Anneannem bana ne yaptıysa beni sevdiğini düşünmüş ve kendince korumak için yapmıştı. Ondan farklı olarak Itır'a şiddet uygulamak dışında anneannemin izinden gitmiş ve ondan öğrendiğim her şeyi kardeşime yapmıştım. Defalarca kendimle tehdit ederek psikolojik şiddet uygulamak da buna dahildi.

"Sus Elzem! Sana konuşma hakkı vermedim," derdi anneannem.

"Sus Itır! Senden açıklama istemiyorum. Sus dediğimde susacaksın," derdim.

"Dışarı çıkmak yok Elzem! Derslerine çalışmalısın!" deyip beni kısıtlardı.

"Ben izin vermediğim sürece hiçbir yere gidemezsin Itır! Bu ödevler bitecek!" diyerek benden izinsiz nefes bile almasına izin vermezdim.

Ben bütün bunları yaparken hep kardeşimin iyiliği için demiştim. İşin acı tarafı anneannem de bana yaptığı her şey için hep bu bahaneye sığınırdı.

Ben farkında olmadan yaşadığımı yaşattım, değil mi?

"Kendimi haklı çıkarmıyorum," dedikten sonra dolu gözlerle bana baktı. "Ama bende günahkar olan değildim Elzem. Canavarın ruhuna karışması benim suçum değil. Bunu anlamamak ise hiçbirimizin suçu değildi. Anneannemin sana yaptıklarını göremediğimiz için de suçlu değiliz. Neden biliyor musun? Sen görmemize izin vermedin," dedikten sonra cenazedeki kalabalıktan rastgele bir yabancıyı gösterdi. "Bana o kadının içinde bir canavar olduğunu söyleyebilir misin? Veya birilerinin ona vurduğunu, işkence ettiğini söyleyebilir misin?" dediğinde kadına baktım. Orta yaşlarda esmer biriydi. Ne üzgündü ne de mutlu. Öylesine bir cenazeye katılmış gibi belirsiz duygularla duruyordu.

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. "Bir yabancının neler yaşadığını bilemem."

Dudaklarında buruk bir tebessüm oluşan İtir, "Bizde bilemedik çünkü bizler için o yabancından bir farkın yoktu," dedi.

Nefesini sesli bir şekilde verirken bu konuşmayı yapmak onu yıpratıyordu. "Grip olduğunu bile inkar edip bizi azarlayan birinin neyle mücadele ettiğini bilemezdik. Sen kabul etmek istemiyorsun ama biz seni tanımak için çok uğraştık, fakat sen buna hiç izin vermedin. En azından ben çok uğraştım diyebilirim. Neden karanlıktan bu kadar korktuğunu, anneanneme karşı neden itaatkar olduğunu, neden her konuda bu kadar iyi olduğunu çok sorguladım. Bir cevap bulamayınca sana sordum, hemde defalarca sordum. Lakin sen beni azarlayıp hep susturdun. Kendim araştırıp bir cevap aradım fakat sen bulduğum en küçük ipucuyu yok ettin. Ben seni anlamak için uğraştıkça sen ardına saklandığın duvarlara yenilerini ekleyip beni uzaklaştırdın. Kimse beni görmedi diye düşünme Elzem, çünkü sen görünmeyi hiç istemedin," dediğinde buna itiraz etmedim çünkü haklıydı. Bunu hiç inkâr etmedim ki, zaten bu yüzden bir yanım onlara kızamıyordu. Ben kendimi bu kadar iyi gizlemişken, kimse yaralarımı görmedi deyip onları suçlayabilir miydim? Her şeye tarafsız bakan ben, bu konuda onları haksız çıkarabilir miydim? Yaşananlardan en az onlar kadar ben de hatalıydım. Yardım istemeye hakkım yoktu fakat susmak benim tercihimdi.

Ben yaşadığım şeyleri birilerine anlatsam beni haklı bulurlardı. Lakin İtir anlatsa onu da haklı bulurlardı çünkü her ikimizin de haklı ve suçlu yönleri vardı.

"Karmaya inanır mısın?" dediğinde bana bakıyordu. "Sen anneannemi öldürdün ve o gün sen Suzan, ben ise Elzem oldum. Sen, anneannemin sana yaşattıklarını bana yaşattın ve yıllar sonra tıpkı bir zamanlar senin anneanneme yaptığın gibi bende senin Ölüler Diyarına gitmeni sağladım. Anneannem en sevdiği kişi tarafından ölümü tattı ve sende en sevdiğin kişi tarafından ölümü tattın. İnsan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş diyenler çok haklıymış, değil mi?" dediğinde gözlerim dolarak başımı salladım. Biraz geç olmuştu ama ne demek istediğini anlamıştım.

Benim anneanneme yaptığım ihanet olmuyorsa neden İtir'ın bana yaptığı ihanet olsun? Evet, ben İtir'ı korumak için onu öldürmüştüm, ama İtir'da ona yaşattıklarından sonra anlık bir patlama yaşayıp bana ihanet etmişti. Tüm ailesi tarafından bir iblisin kızı olmakla dışlanan kız, ölesiye sevdiği tek kişiye sesini duyurmaya çalışmıştı. Ben onu susturup anneannemin hayaletine sarıldıkça kardeşimi adım adım kaybetmiştim. Anneannemin başaramadığı şeyi ben yaparak onu hayatımdan çıkarmıştım. Belki bunun

için sebeplerim vardı ama Itır'ın da vardı. Babası bile onu sevmezken sahip olduğu tüm sevgi benim ona arada gösterdiklerimdi. Gel deyince gelen git deyince giden bir kuklaya çevirdiğim kardeşim, yıllar sonra elimde patlayıp beni yakmışsa bunun tek suçlusu Itır mıydı? Tek bir hatası tüm doğrularını silebilir miydi? Peki benim ona karşı olan hatalarım ne olacaktı?

Anneannemi onun için öldürmemi isteyen Itır değildi ki, bu benim seçimimdi.

Kendi seçimim olan bir şeyin bedelini ona ödeten ben değil miydim?

Kimsesiz bir çocuğun elinde onu seven ablasını alan kişi de ben değil miydim?

Oysaki bir zamanlar Itır'ın sevgi gördüğü tek kişi bendim ve ben o sevgiyi de ellerinden almıştım.

Anneannem öldükten sonra aramızdaki tüm engeller kalkmıştı. Kardeşime sarılıp onun sevgisiyle mutlu olmak ve onu mutlu etme şansım varken ben bunu yapmamıştım. Itır benim için konakta kalıyordu. Babamın yanına gitseydi babam belki onu çok sevmezdi ama incitmezdi de. Benim yaptığım gibi ona yasaklar koymazdı, anneannem gibi hor görmezdi. Itır babamın yanında mutlu bir çocukluk geçirebilirdi ama beni bırakmadı. Acı çektiği bir yerde sırf benim için kaldı. Ben bile ona acı verirken benim için kalmıştı. Meliz büyüüyü yaptığında bile benim sebebim annemi kurtarmak olmuşken, Itır benim için büyü çemberine girmişti. Itır hayatı boyunca sadece beni seçmişken, yaptığı tek bir hatayla bütün bunları nasıl yok sayabilirdim?

Affedilmeyi en çok hak eden kişilerin başında geliyordu.

"Ben infaz edilirken okla vurulunca ölmemiştım," dedim. Öldüğümü sandığında bile o acı çekerken ben Oyunbazları geri getirmenin peşindeydim. Tanımadığım insanları bile kardeşimden daha çok düşünmüşken, daha fazla kendi hatalarımı görmezden gelemem. "O olaydan sonra Ölüler Diyarına gittim, Itır," diyerek kendi suçumu itiraf ettim.

Şaşırmasını bekliyordum fakat hiç tepki vermedi. Gözyaşlarını hızlıca silerek başını salladı. "Geri döndüğünüzde Meliz bana anlattı." Ne yani, o iblis yemedi içmedi hemen beni kardeşime mi ispiyonladı?

"Nasıl ölümsüz olduğunu da anlattı. Bana ve diğerlerine, bu yüzden sana hiçbir şey sormadık," dediğinde o lanet kadının ağzından bakla ıslanmadığını anladım. Demek bu yüzden kimse bana ölümsüzlüğüm hakkında soru sormamıştı çünkü zaten öğrenmişlerdi.

"Ona kızma Elzem," dedikten sonra gözleri diğerlerinin yanında duran annesini buldu. "Seninle sevmeyi öğreniyor. İlk duyduğumda neden sana gelip kızmadım sanıyorsun? Ben senin öldüğünü düşünürken her şeyin senin bir planın olduğunu öğrenince çok üzıldüm. Fakat Meliz seni anlamamı sağladı." Gözleri titreyişirken alay ederek güldü. "Bir başkasından duymadan o bana anlattı ve bunu senin için yaptı. Evet Elzem, herkes gibi ruhunu aldığım kadının bile ilk seçimisin. Herkes onun annem olduğunu savunuyor, ama onun için bile ben ikinci plana atılan kişiyim." Canı yanarcasına bana baktı. "Biliyor musun eğer beni sevseydi ben bir iblisin kızı olmaktan mutlu olurum, ama o bile beni sevmiyor. Bendeki sorun ne bilmiyorum ama kimseler beni sevemiyor. Bir tek sen sevdin, ama bana yetmiyor. Belki yetmeli ama yetmiyor Elzem," deyince gözlerimdeki yaşlarla ona sarıldım.

"Özür dilerim Itır, çok özür dilerim," dedim. Eğer daha önceleri onu susturmak yerine dinlemeyi seçseydim bu konudaki yaralarını çok önceden görürdüm. Itır'ın kendisini anlatmasına hiç izin vermedim ki. O konuşamadıkça, derdini anlatamadıkça yaralı yırtıcılar gibi saldırganlaşmıştı.

"Şimdi iyi dinle beni," dediğimde yüzünü ellerimin arasına aldım. Onun gözyaşlarını silerken kendim ağlamamak için direniyordum. "Ben seni çok seviyorum Itır. Belki bunu söylemek için çok geç kaldım ama ben kardeşimi çok seviyorum. İyi ki benim kardeşimsin. İnan bana senden başka kardeş istemezdim," dediğimde daha fazla ağlayıp hıçkırdı. "Özür dilerim, Elzem. Sana yaptığım her şey için çok özür dilerim," dediğinde uzun zaman sonra beni yeniden ağlatan Itır olmuştu. Evet, gözlerimden bir damla gözyaşı süzölmüşü. Daha fazlası değil sadece bir damla. Öyle dolu dolu ağlayamazdım ki ben. Bunu yapmak benim için hiç kolay değildi, ağlamak hep zorlanarak yaptığım bir şeydi. Gerçek anlamda canım yanınca gözyaşı dökerdim ve Itır ile olan bu konuşmamız gerçek anlamda canımı yakmıştı. Onun yaptıklarına hep değinirken ona yaptıklarımı hiç göremedim. Haklıydı, anneannemi öldürünce ben Suzan olmuşum Itır, Elzem. Anneannem bana fiziksel şiddet uygulardı ben ise kardeşime psikolojik şiddeti yaşatırdım. Benim yaptığım daha ağırdı çünkü tendeki yaralar kapanırken ruhtakiler hep kanardı.

Kimseler tarafından seilmeyen bir çocuğu kendi sevgimle tehdit edip durmam vicdansızlığın en büyüğüdü.

Daha birkaç anı öncesinde onun odasından çıkarken bile onu babamın yanına göndereceğimi söylermiştim. Belki de ona kurallar koymak yerine onunla daha çok vakit geçirseydim ne sigara içerdi ne de diğer kötü alışkanlıkları edinirdi. İtir aslında her ne yaptıysa dikkat çekmek için yapmıştı, değil mi? Uslu durunca onun varlığının farkında olmuyordum ve o da bu şekilde ben buradayım demek istemişti. Çünkü kötü bir şey yapmadıkça ben kardeşimle muhatap olmuyordum.

Bende kendime göre haklıydım. Ona yakın olunca anneannem canımı yakıyordu. Burada suçlu olan ben değildim, İtir'da değildi. Bize bunu yaşatan anneannem ve bizi onun ellerine bırakan anne ve babamdı. Abilerim bile suçlu değillerdi aslında çünkü sadece bizden birkaç yaş büyüklerdi ve o yıllarda derdimizi anlayacak olgunlukta değillerdi. Biz Akay kardeşlerin tek günahı anne ve babamızdı. Onların çocukları olmak bizim en büyük günahımızdı.

"Affettim İtir," dedim tüm samimiyetimle. "Aramızda her ne yaşandıysa ben seni kalpten affediyorum. Peki sen beni affedebilecek misin?" diye sorduğumda gözyaşları akarken mutluluk içinde başını salladı. "Bende affediyorum Elzem. Zaten ben uzun süre sana gönül koyamam ki," dediğinde bana sarılan kıza hiç tereddüt etmeden sarıldım. Affetmeyi bile birbirimizle öğrenirken, bugün geleceğimiz için bir karar vermiştim. Anılarıma yaptığım bu yolculukta geçmişimle yüzleşmiş ve tüm gerçekleri görmüştüm. Benim artık Elzem olmam gerekiyordu. Suzan Dilzah'ın hayaletinden kurtulup İtir ve kendim için Elzem olmam gerekiyordu.

Yıllarca süregelen bir tutsaklığı bitirip özgür kalmamın zamanı gelmişti. Bunu hem kardeşime hem de kendime borçluyum.

Bu anıdan çıkmamızın zamanı gelmişti. Bunu bildiğim için aramızdaki bu duygusal yakınlığı alay ederek bitirdim. "Senin gibi bir Tenebris'in özür dilediği ilk kişi olmanın gurunu taşımak güzel," dediğimde yüzünü buruşturarak hemen benden uzaklaştı. "Bunu birine söylersen inkâr ederim!" dediğinde dayanamayıp güldüm. Ah şu Tenebrisli, asla kibar olmayı öğrenmeyeceklerdi.

Gitmeye hazırlandığı esnada aklına bir şey gelmiş olmalı ki sırtarak bana döndü. "Madem tüm sırlar ortaya çıktı o vakit benim de bir şey itiraf etmem gerekiyor. Seni kıskandığım için beş sevgilini ölümle tehdit eden benim," dediğinde gözlerimi irice açtım. "Evet," dedi başını sallayarak. "Her birinin yakasından tutup ayağını yerden kesmem onları ikna etmek için yeterli oldu. Özellikle bir mesajla seni terk etmelerini istedim çünkü yüz yüze

konuşmak senden ayrılmayı imkânsız haline getirirdi. Selim'den sonra sen çok üzülmüce yeni sevgililerini rahat bırakmaya karar verdim, fakat bu sefer de sen erkeklere küsmüştün. Ancak kararına sadık kaldım ve Savcı'ya hiçbir şey yapmadım. Bana ceza verirken bunu göz önünde bulundurursan bence cezadan indirim olur," dedikten sonra bana kocaman gülümseyip diğerlerine doğru koştu. Bombanın fitilini çekmiş ve tek kelime etmeme izin vermeden kaçıp gitmişti!

Neden şaşıyorum ki? Tam da Itır'ın yapacağı bir şeydi!

Derin nefes alarak kendimi sakinleştirdim. Evet, mesaj üzerinden terk edilmeme sebep olduğu için geçmişte bana bir travma yaşatmayı başarmıştı. Fakat Itır ile ilgili o kadar sorunu geride bırakmışken bu küçük sorunu artık umursamıyorum. O dönemlerde öğrenseydim belki tepkim farklı olurdu lakin artık her konuda olgunlaşmışken çocukluktan kalan bir şeyi sorun etmiyorum. Aslında farkında olmadan Itır bana bir iyilik yapmıştı çünkü onlardan ayrılmasaydım bir süre sonra her birine zarar verebilirdim. Oyunbaz olduğumu en kötü şartlarda öğrenebilirdim. Zaten onlar beni terk edince de çok üzülmemiştim. Bir yıl içinde beş sevgili yapmıştım. Çorap değiştirir gibi partner değiştirmem aslında hiçbirine aşık olmadığımı gösteriyordu. Hoşlantı vardı ama aşk yoktu çünkü hislerim aşk olsaydı bu kadar kolay atlatamazdım. Kabul ediyorum sonuncu ilişkimden sonra kimseyi hayatıma almadım. Fakat bunun sebebi Selim'e körkütük aşık olmam değildi. Erkeklerden sıkılmış ve ilişkilerin bana göre olmadığını anlamıştım. Ta ki şu anda bana doğru gelen adamla tanışana kadar. Evet, bana gerçek aşkı iliklerime kadar hissettiren bir tek Savcı olmuştu.

Biz Itır ile konuşurken çoktan cenaze töreni bittiği için kalabalık dağılmaya başlamıştı. Savcı tüm töreni izledikten sonra nihayet soluğu benim yanımda aldı. Bana bakınca her ne gördü bilmiyorum ama bundan memnun kalmış gibi tebessüm etti. "Farklı görünüyorsun," dediğinde ne demek istediğini anlamadım.

"Ne gibi bir farklılık?"

"Gözlerindeki ıslaklık hâlâ duruyor ama yeşillerini esir alan gölgeler dağılmış gibi," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım. "Uzun zaman sonra ilk kez huzurlu hissediyorum. Sırların ağırlığı altında eziliyordum ve onları birileriyle paylaşmaya yanaşmıyordum. Şimdi hepsi gitti ve yerini bir huzura bıraktı," dedikten sonra rahat bir nefes aldım. Kendimle olan bu yüzleşme süreci canımı çok yakmıştı fakat bundan da kurtulmuştum. Itır,

Sıraç ve Savcı'nın desteğiyle bu sancılı geçmişten de çıkmayı başarmıştım. Belki de birilerinin yardımını almak zayıflık değildi.

"Sana zulm eden sırlar değildi," dedikten sonra arkama geçti ve beni göğsüne çekerek arkadan sarıldı. "Yargı ve suçluluk hissiydi," dedi. "Ailen öğrenirse seni yargılarlar diye korktun ve yaşadığın suçluluk hissi sessiz kalmaya sebep oldu." Haklıydı, neyseki korktuğum gibi olmamıştı. Kardeşlerim bu konuyla ilgili beni suçlamamıştı.

Ellerimi karnımdaki elinin üzerine koyup anneannemin mezarına baktım. "Peki siz? Gördüklerinizden sonra siz benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?" dedim. Bu küçük maceramız ona bambaşka bir Elzem tanıtmıştı.

Çenesini kafamın üstüne yaslayınca bu hareketi aramızdaki boy farkını gözler önüne seriyordu. "Senin hakkında ne mi düşünüyorum?" deyip bir süre duraksadı. "Ölüm ve düğüm olduğunu düşünüyorum."

"Ölüm ve düğüm mü?"

"Evet," dedi. "Ölüm ve düğüm. Hayatına attığın düğümlerin her biri çözülürken ölümü daha çok kendine çeker gibisin. Bu beni endişelendiriyor Elzem."

"Öleceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Burada gördüklerimden sonra hâlâ hayatta olman mucize gibi geliyor. Ölümünden doğan bir kadın defalarca ölümü bozguna uğratmış, fakat peşini bırakmıyor gibi."

"Belki de kaybetmem gerekiyor." Rakibim ölümse hep ona karşı kazanamam ya. İllaki bir yerde kazanan olacaktı.

Beni tutan kolları gerilirken, "Bunu kabullenmiş olman hoşuma gitmiyor," dediğinde sanki gerçekten ölecekmişim gibi bu sefer beni daha sıkı tutuyordu. "Yapman gereken her şeyi yapmış ve artık veda ediyormuş gibi davranma. Bana karşı da borçlusun ve bunu yaşayarak ödemelisin!" dediğinde sesindeki sitem tebessüm etmemi sağladı.

"Farkında olmadan ve olarak çok fazla kişiye zarar verdim," dediğimde gözlerim anneannemin mezarındaydı.

"Aldığın zararları düşünürsek yapman gereken şeyleri yaptın. Belki de o kadından çok daha önce kurtulmalıydın."

"Siz barbarlar için birini öldürmek olağan bir durum olmalı," diye homurdandım. Sıcak nefesini saçlarımda hissederken gülüşünü duydum. "Sende bir hanımefendiye göre fena değilsin. Bir ölüye sarılıp uyumak biz

barbarlar için bile ürkütücü." Şimdi gülmüyordu hatta bu konudaki sıkıntısını gizleyemiyordu. "Ciddi anlamda sorunların var Elzem."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Ben kendimin farkındayım, siz değilsiniz. Yani deli olan ben değilim sizlersiniz," diyerek sustum.

"Seni anlamıyorum," deyince güldüm. Kendimi normal bir psikolojide gördüğümü sanıyorlardı fakat ben, bendeki sorunu zaten biliyordum. Bunu kabul etmem bile beni onlara göre daha akıllı yapıyordu.

Bu konuyu uzatmak yerine omuzlarımı tutup ona doğru dönmemi sağladı. "Ruh kapanıyla ilgili bilmen gereken bir şey var," dediğinde rüzgârın yüzüme savurduğu saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Biz hakemlerin buradaki amacı sadece izlemek değil çünkü aynı zamanda sizlerin tanıgıyız," deyince ne demek istediğini anlamadım.

"Sizleri biz seçtik, yani tanık ve hakem olduğunuzu biliyoruz."

"Evet, biliyorsunuz fakat bilmediğiniz şeyler de var. Tanıkların amacı Elzem, bunu bilmiyorsunuz. Ruh kapanında biri kendisine bir tanık seçerse bunun amacı istediğinde kendi müsabakasını tanığına devredecek olmasıdır. Bu zorunluluk değil fakat savaşçı müsabakaya katılmadan önce yerine tanığını çıkartabilir. Bunun için de bazı kurallar var. Müsabakanın ortasında geri çekilip arenaya kendi tanığını sunamaz çünkü bu rakibi için dezavantaj olur. En başından ya kendi savaşmalı ya da yerine tanığını çıkarmalı," dediğinde bunu bilmiyordum fakat mantıklıydı. Onları yanımızda sadece seyirci olarak getirmiş olmamız asıl saçmalık olurdu. Yarışmanın başındaki partner değişikliği de çok mantıklıydı çünkü rakibini yorduktan sonra eş değiştirmek karşıdakine haksızlık olurdu.

Sanırım bana bunları neden söylediğini anlamıştım. "Benim yerime geçmek istiyorsunuz, değil mi?" Başımı iki yana sallayıp teklifine itiraz ettim. "Şu zamana kadar hiçbir meydan okumadan kaçınmadım. Oraya ben çıkacağım."

Onu geri çevirmem sinirlenmesini sağlamıştı. Kaşlarını hoşnutsuzluk içinde çatarken tuttuğu omuzlarımı sıktı. "Hâlâ anlamadın değil mi? Yardım almak zayıflık değil. Tanrı aşkına bu konuda neden bu kadar inatçısın! Anneannen ve o yaratığın sana dayattığı kuralların dışına çık artık! Eskiden böyle olmak için zorunluluğun vardı ama artık yok! Bırak sana yardım edeyim. Bir sanrıya karşı kazanman sandığın kadar kolay değil. Benim içinse çok basit bir uğraş!" diyerek beni azarlayınca sessiz kaldım. Yerime onu çıkarmayı düşünmüyorum lakin o zamana kadar kabul ettiğimi düşünmesinden bir sakınca yoktu.

Bir sanrıya karşı kaybedecek değilim ya. Sonuçta geçmişte onu bir kez alt etmiştim yine yapabilirim.

Tüm bu kaostan sıkılmış gibi, "İzin ver senin yerine ben halledeyim bunu," dedi. "Elzem ben artık seninle huzurlu bir hayat istiyorum. Yakında ikimizin klanı arasında büyük bir savaş çıkacak. Senin bu savaşta yer almanı istemiyorum. Artık durmalısın, ikimizi çetin bir savaşın içine sürüklemekten dur Elzem," dediğinde hiç düşünmeden başımı salladım. Eskiden olsa kimse beni savaş kararından vazgeçirtemezdi. Fakat Cihangir ile olan konuşmamız ve zihnime olan bu yolculuk bazı şeyleri daha iyi anlamamı sağladı. Affetmeyi öğrenmeliydim, bana kalan sevdiğim birkaç kişi için bunu denemeli ve hırslarımdan arınıp mutlu olmaya çalışmalıyım.

"Tamam," dediğimde bunu beklemediği için şaşırdı. "Tamam mı?" diye sorarken bu şaşkın hali çok komikti.

İkinci kez başımı salladım. "Tamam, daha fazla savaş yok. Karşı saflarda olmak da yok. Buradan çıkınca ikimiz için hep düşlediğiniz o hayatı yaşayalım." Kendi dünyama dönme zamanı gelmişken bu nasıl olacaktı bende bilmiyorum. Fakat belki de onu benimle gelmeye ikna edebilirdim.

Gözlerini kısarak bana baktığına göre bana inanmamıştı. "Araf'ı kana bulamayı her şeyden çok isterken bu kadar kolay kabul etmeni neye yormalıyım? O lanet aklından yine ne tür oyunlar geçiyor?"

"Aklıma olan hayranlığınız göz yaşartıcı Bay Gevheri. Lakin bu sefer oyun yok."

"Neden sana inanmakta güçlük çekiyorum acaba?"

"Kendinize göre haklı sebepleriniz olduğuna eminim."

"Geldiği ilk günden beri bir işgalci gibi davranan bir kadın tanıyınca böyle düşünmek hakkım."

"Bu sizi deli ediyor olmalı."

Güldü. "Ona deli olduğum doğru."

Tebessüm ettiğimde daha fazla oyalanacak vaktimiz yoktu. Artık gitme zamanımız geldiği için bizi bekleyen grubun yanına geldik. "Hadi çıkalım artık," dediğim esnada duraksadım. Mezarlıkta kalan tek kişi durmamızı sağlamıştı. Bu benden başkası değildi. Evet, geçmişteki Elzem herkes gidene kadar durduğu yerden hiç kıpırdamadı. Babam ve kardeşlerim bile onu eve gitmeye ikna edememişti. Aksine hepsini gönderen o olmuştu.

Ona doğru yürüdüğümüzde üzerinde hâlâ o gün giydiği pudra tonlarındaki elbisesi vardı. Yarım kollu elbise kısa olduğu için üşüyordu ama buna rağmen üzerine hırkasını almamıştı. Hava bugün soğuktu ve o,

incecik elbiseyle öylece duruyordu. Anneannemi öldürürken giydiği kıyafeti çıkarmamıştı. Sarı saçları rüzgârdan ötürü yüzüne uçuştukça gözlerinin altındaki morluklara sürtünüyordu. Solgun teni ve kuruyan dudaklarından oluşan çatlaklar iki gündür hiçbir şey yemediği gibi uyumadığını da gösteriyordu. Ayakta bile zor dururken perişan haldeydi. Bu görüntü herkes için derin bir kederin sembolü gibiydi. Anneannemin ölümü onu yıkmıştı çünkü tanıdığımız Elzem'den çok farklıydı.

Kendisini zorlayıp sarsak adımlarla mezara doğru yürüdü. Her adımıyla yerinde sendeliyor her an düşecekmiş gibi duruyordu. Onu takip ederek mezarın başında durduk. Yeşil gözleri dolu dolu mezara bakarken, "Ben geldim anne," diye fısıldadı. "Hakkım yok ama sana geldim," dediğinde gözlerim sızladı. Şu anda yaşadıkları dayanılacak şeyler değildi.

Dizleri titreyip büküldü ve mezarın yanına yığıldı. Yumruk olan sol elini sıkarken diğer elini kaldırıp anneannemin toprağına dokundu. "Saçlarımı dağınık görmekten hoşlanmıyorum ama iki gündür onları tarayamıyorum," dediğinde ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Saçlarımı en son anneannem taradığı için uzun süre onlara dokunmamıştım. "Saçlarımdaki izin silinsin istemiyorum. Tenimdeki kokun gidecek diye banyo yapıp üzerimi değiştiremiyorum ama..." deyip hıçkırdı. "Korkuyorum ya kokunu kaybedersem?" Hâlâ gözyaşlarına direniyordu. Oysaki şu anda çığlık çığlığa ağlamayı ne çok isterdi.

İsyan etti sebep olduğu ölüme. "Böyle olsun istemedim ki." Başını yukarı kaldırıp gözlerine istila eden yaşlardan kurtulmaya çalıştı. "Neden böyle oldu? Anne ben neden kurtuldum? Neden ben bir türlü ölemiyorum!" Bağırarak yenilmişlik içinde başını eğdi. "Ben kendimden kurtulamıyorum anne. Yokluğun neden bu kadar acıtıyor? Kimsesiz hissediyorum ben şimdi ne yapacağım?" Sığındığı kişiden cevap alamamak onu kahrediyordu. Konuşsun istiyordu, gerekirse ona yine kızsın ama kulaklarında sesi hiç kesilmesin istiyordu.

"Unutacağım," dedi ağlamaklı bir sesle. "Unutmak zorundayım yoksa kendi sonumu getirmem an meselesi. Ben kendi günahımı kendimden bile saklayacağım anne. Lakin buna izin vermeyeceğini de biliyorum çünkü söküp atamıyorum seni içimden." Hiç unutmamıştı. Çok istemişti ama unutmadığı şeylerden biri de buydu. Unutmak mümkün olmayınca bir süre sonra hiçbir şey olmamış gibi rol yapıp kendisini kandırmıştı. Sanki anneannemi öldüren o değilmiş gibi her gün onu ziyarete gelip uzun uzun sohbet etmişti.

"Başardın anne," dediğinde avuçlarındaki toprağı sıkıyordu. "Yaşarken yapamadığın şeyi ölümünle başardın. Kalbim buza dönüşmüş gibi artık hiçbir şey hissetmiyorum." Sol yumruğunu açınca avucundaki şeyi gördüm. Çiftlikte anneannemin düşürdüğü kanlı gül tokasını ellerinde tutuyordu. Evet, beyaz gülün üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. "Birgün olur da yine karşılaşsak..." dediğinde tokayı mezarın üzerine bıraktı. "Beni affetme ama öncesinden bana sıkıca sarıl," dediğinde hıçkırdı. Bu sefer tutamadı kendini ve gözlerinden bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. "Çünkü ben seni çok özliyorum." Bu şekilde ilk gözyaşını kendi sebep olduğu ölüme veryansın ederek dökmüştü.

Elini kaldırıp parmağıyla yanaklarından süzülen yaşı sildiğinde parmağındaki ıslaklığa baktı. "Ah be anne," dedi içi acıyarak. "İlklerim olmayı bırakmıyorsun. Bunun için de payıma büyük bir ceza düştüğünü bilmek belki seni mutlu eder." İlk gözyaşını dökmüştü ve canavar tarafından en ağır şekilde işkence görecekti.

Ona veda edip güçlkle ayağa kalktığında, arkasını döndü ve karşısında Sadık Bey'i buldu. Korumasına burukça tebessüm etti. "Ben yaptım abi," dedi başını sallayarak. "Annemi ben öldürdüm. Hadi durma git beni ihbar et, bunun için sana gücenmem çünkü hak ettim," dedikten sonra yerinde sendeleyerek kızı Sadık Bey son anda tuttu.

Kolundan tutarak ona destek olurken, "Odanızdaki zehir şişesi ve şırıngadan kurtuldum. Aynı zamanda tabak ve elma atıklarından da," diyerek onun gözlerine baktı. "Ben hiçbir şey görmedim ve bilmiyorum küçük hanım," dediğinde bu konuda son derece kararlıydı. "Sizde bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Yıkılmayacağım diyen siz değil misiniz? O halde toparlayın kendinizi çünkü ben hâlâ buradayım ve hâlâ tek amacım sizi korumak. Polis soruşturmasından da bir şey çıkmayacak. Öyle olsa bile sizin aleyhinize bulunan tüm kanıtları yok etmek de işimin bir parçası," dediğinde bir kez daha tarafını belli etmişti. Sadık Bey her işime koşturan ve benim için tüm sorunları kolaylaştıran tek kişiydi.

Yavuz gördükleri karşısında şaşkıındı. "Sana olan bağlılığı müthiş," deyince Sıraç güldü. "Sadık gibi adamlar işi gereği kimseye bağlanmazlar çünkü tek bir patronları olmaz. Fakat o, Elzem'i hep sevdi. Garip şekilde ikisi eskiden beri iyi anlaşıyorlar." Sadık Bey ile düşünce yapımız aynıydı. Aradaki yaş farkına rağmen derin bir dostluğumuz vardı.

Elzem ve Sadık Bey gidince biz de bu anıdan çıkarak kendimizi koridorda bulduk. Mühürlü kapıları koruyan gardiyanla vedalaşarak bir alt

kata indik. Bu sürede Savcı kızlara eğer isterlerse kendi yerlerine tanıklarını çıkaracaklarını anlatıyordu. Merdivenleri bitirdiğimizde çocuk gardiyan bizi bekliyordu. Eliyle koridorda karşılıklı duran kapıları gösterdi. "Rakiplerinizin mesajını size iletmek için buradayım. Hepsi bu koridorda olan odalarda fakat aynı yerde değiller. Ne yazık ki birbirinizin müsabakasını izleyemeyeceksiniz çünkü farklı odalarda aynı anda savaşıyor olacaksınız. Hazırsanız sizleri rakibinizin olduğu odalara yönlendireceğim," dediğinde hepimiz aynı anda yutkunduk. Bu iyi değildi çünkü dışarıdan birbirimize destek veremeyecektik. Rakiplerimiz bunun için farklı odalara gizlenmiş olmalı. Dövüş esnasında motivasyonumuzu yükseltecek şeyler işlerine gelmezdi.

Sırasıyla dövüşmekle zaman kaybetmek yerine hemen kendi sıralarını atlatıp özgür kalmak istiyorlardı.

Kızlara bakıp, "Dikkatli olun," dedikten sonra Doğa'ya yaklaştım. "Bir Avcı'ya karşı yeterli eğitimin yok ve yeteneklerin ona işlemez," dedikten sonra kollarını tuttum. "Sakın risk alma Doğa, çünkü babana istesen de zarar veremezsin. Lütfen kendi yerine Asil'i çıkar," dedim. Doğa'nın dövüş sanatları konusunda alt yapısı çok zayıftı. Aksi olsa bile babasına karşı koymayacak kadar nahif biriydi. Fakat Asil kılıç kullanmakta Araf'ın en iyilerinden biriydi. Üstelik Doğa'nın geçmişini öğrendikten sonra rakibine asla acımazdı.

Doğa, "Tanıklar konusunda bir detayı atlıyorsun, Elzem," dedikten sonra derin nefes aldı. "Tanığın senin adına dövüştüğü için onun kaybetmesi her ikinizin ölmesi demek. Savaşçı ve tanığı bunu göze alarak bir karar vermeli. Ben kendim çıkıp kaybedersem sadece ben ölürüm. Lakin Asil çıkıp kaybederse benimle birlikte o da ölür," dediğinde kaşlarını çatarak Savcı'ya döndüm. Umarsızca omuz silkmesi beni daha fazla kızdırdı. Bana bu küçük ayrıntıyı anlatmamıştı. Merdivenleri inerken bana duyurmadan kızları bu detay hakkında bilinçlendirmişti. Bunu bilirim kendi yerime onu çıkarmayacağımdan endişelenmiş olmalı.

Savcı'yla uğraşmak yerine Doğa'ya odaklandım. "Asil, ucunda senin hayatının olduğu bir müsabakayı kaybetmeyecektir. Lütfen ona bu konuda güven ve risk alma," dedim. Asil'e baktığımda bu müsabakaya dünden gönüllü olduğunu gördüm. "Günüşığı için endişelenme," dedi. "Kendisini tehlikeye atmasına izin vermem," dediğinde rahat bir nefes aldım. Asil onun yanında olduğu sürece gözüm arkada kalmazdı.

Şimdi ise Meliz'e bakıp iç çektim. "Cehennem konusunda henüz bir tarih belirlemedik İblis. Oraya bensiz gitmek için acele etme," dediğimde gülümsedi. "Umarım bu kararımıza sende sadık kalırsın," deyince bende güldüm. Bu kendi aramızda birbirimize, '*Dikkatli ol ve hayatta kal,*' deme şekliydi.

Son olarak Itır'a yaklaştım. "Yukarıda gördüğün her şeyi unut. Anneannen seni çok iyi tanıyor Itır ve seni öfkenle vurmak isteyecektir. Bunu benim üzerimden yapacaktır. Bana yaptıklarını sana anlatırsa kontrolünü kaybetmek yerine tek bir şeye odaklan." Ellerimi yanaklarına bastırarak kömür karası gözlerine baktım. "Bize Itır, sadece ikimize odaklan. Aramızdaki tüm sorunlardan nihayet kurtulduğumuz için birlikte geçireceğimiz günlere odaklan. İkimizi düşün ve bir kez daha bunu elimizden almasın diye mücadele et," dediğimde bana güven vermek istercesine gülümsedi. "Benim için endişelenme çünkü ruhunu öldürerek silinmesini sağlayacağım," deyince başımı salladım lakin bir yanım onun için ölesiye korkuyordu. Karşısında sıradan bir kadın yoktu ve bunca zaman Ölüler Diyarında boş durmamıştı. Kılıç kullanmak da dahil her konuda ustalaştığını biliyorum.

Birbirimizle vedalaştıktan sonra çocuk gardiyan sırasıyla her birimizi farklı bir kapıya yönlendirdi. Burada çok fazla kapı olduğu için onun yardımı olmadan rakiplerimizi bulamazdık. İlk Asil ve Doğa'nın sol taraftaki bir odaya girmesini sağladı. Daha sonra koridora yakın bir kapıyı gösterip Gediz'e döndü. "Senin savaşçın rakibiyle o odada ve ikisinin müsabakası çoktan başladı," dedi. Gediz, Afra'ya destek olmak için gitmeden hemen önce Itır'a endişe dolu gözlerle baktı. "Kendine dikkat et," dedi ve isteksiz adımlar atarak ablasının yanına gitti.

Anneannemin olduğu odayı çocuk gardiyan gösterince Itır, kendi tanıdığı olan Yavuz ile birlikte odaya doğru yürüdü. Mara ve Dehliz'de ona destek olmak için yanında gittiler çünkü Mara kendi sırasını atlatmıştı. Itır kapıdan girmeden önce durup bana doğru döndü. "Elzem," dedi gülümsemeye çalışarak. "Eğer olur da kaybedersem ikinci kez o kadının hayatını cehenneme çevirmesine izin verme," deyince sertçe yutkundum. Neden veda eder gibi konuşuyordu? Öfkesini dizginlemeyi başarırsa kazanma şansı vardı.

"Böyle konuşma," diyerek onu azarladım. "Bana geri döneceksin," dediğimde koşarak yanıma geldi ve bana sımsıkı sarıldı. Tüm bedenim

korku içinde gerilirken, "İtir bana geri dönmelisin," diye fısıldadım. Kollarımı ona sarıp kokusunu içime çekerken ondan ayrılmak istemiyorum.

"Ben olayım veya olmayayım çok mutlu ol abla..." dedi ve benden ayrılıp kendi kapısından geçti. İtir bana kolay kolay abla demezdi. İçimdeki bu sıkıntı da neyin nesiydi?

Hayır, kazanmalıydı. Anneannem bu sefer başarıp benden kardeşimi almamalıydı.

Sıraç'ın endişeli gözleri İtir'ın girdiği kapıdan oyalanınca Soya onun kolunu tuttu. "Benim tanıgım olman benimle geleceğini göstermez. Git ve kardeşine destek ol. Karşısında Suzan gibi hasta bir Avcı varken hepimizin desteğine ihtiyacı var," dediğinde abim teşekkür eder gibi ona baktı. "Sen iyi olacak mısın?" diye sordu. Soya'yı yalnız bırakıp onun vicdan azabını yaşamak istemiyordu.

Soya bu durumdayken bile işi munzurluğa vurdu. "Sen iyi olmamı istiyor musun?" diye sorduğunda güldüm. Bu kadın iki dakika rahat durmuyordu.

Sıraç'ın verdiği cevap ise insana sinir krizleri geçirecek türdendi. "Portalı açmak için hâlâ sana ihtiyacım var. Bu durumda iyi olmanı tercih ederim." Ona sadece dikkat et diyerek beklediği desteği verebilirdi!

Kaşlarını çatan Soya, "Sana da bol şans!" diyerek kendi kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda durdu ve eliyle Sıraç'ın boynundaki madalyonu gösterdi. "Acı ve ölümün rengi gridir Avcı. Boynundaki kumral saçlar griye dönüşürse bu acı çektiğim anlamına gelir. Koyu gri olursa bana olanları tahmin etmek zaten zor değil," dedikten sonra içeri girdi. Saçlarındaki koyu grilik ölüm demekti, değil mi?

Meliz ve Kırım'da kendi odalarına girdikten sonra abim bana sıkıca sarılmıştı. İtir'ın durumu bana göre daha riskli olduğu için onun yanında olmalıydı fakat beni de bırakmak istemiyordu. "Ne olursa olsun kazan," dedi ve zor olsa da benden ayrıldı. Benimle kalmak isteseydi bile buna izin vermezdim çünkü İtir'ın tek zayıflığı sevgisizlikti. Anneannemle ölümüne dövüşürken kardeşlerinin yanında olduğunu hissetmeliydi.

Geriye sadece ben ve Savcı kaldığı için çocuk gardiyan sağdaki dördüncü odayı gösterdi. "Bu oda," deyince daha fazla vakit kaybetmeden kapıyı açıp içeri girdik.

Kapı arkamızdan kapanırken kendimi zifiri karanlık bir odada bulunca sertçe yutkundum. Savcı karanlıktan korktuğumu bildiği için hemen kolumu tuttu. "Sakin ol ben yanıdayım," deyince sinirden güldüm. Sakin olmak mı? Karanlığın içinde olduğum için her an kriz geçirebilirim. Üstelik

sanrının hangi anıyı arena olarak seçtiğini de bilmiyoruz. Ya bir uçuşumun kenarında duruyorsak? Tek bir adımla yere düşüp parçalanırız ve burada ölürsek gerçekte de ölürüz. Rakibim ise hiç yorulmadan kazanmış olurdu!

Zihnimde böyle zifiri karanlık kaç anı vardı. Kim bilir hangisindeyiz!

Hızlı hızlı nefesler alırken, "Işık," dedim. "Işığa ihtiyacım var." Birkaç dakikadan daha uzun karanlıkta kalırsam zaten mağlup olurdum.

"Pekâlâ," dedikten sonra omuzlarımdan tutarak ona doğru dönmemi sağladı. "Kıpırdama," dedi fakat bedenime akın eden titremeleri durduramıyorum.

Her ne yapıyor bilmiyorum lakin elleri kafama sürtündü. Birkaç saniye sonra kolye gibi bir şeyi kafamdan geçirdiğini hissettim. Yüzüme bir anda yansıyan ışıkla başımı eğince pusulamı tuttuğunu gördüm. "Aman tanrım çalışıyor mu?" dedim hayretler içinde. Pusulamın kapağını açtığı için ışığı yüzüme yansıtıyordu ve ok hızlıca dönüyordu. Ruhum pusuladan kurtulduğundan beri oku hiç hareket etmiyordu. Daire şeklinde hızlıca dönen ok benim kalbim yerine Savcı'yı gösterip durunca afalladım. "Neden sizi gösteriyor?" dedim. Beni göstermesi gerekiyordu.

Pusulanın ışığını ikimizin arasında tutarken gülümsedi. "Çünkü içinde artık senin değil benim ruhumdan bir parçayı taşıyor. Bu pusula çok değerli bir ustanın eseri ve sadece ruhla çalışır," dedikten sonra munzurluk akan gözleri beni buldu. "Pusulan artık sadece beni gösterecek," dediğinde içtenlikle gülümsedim. Ondan bir hediye istediğimde pusulamı alıp gitmişti ve kendi ruhuyla onu tamir edip bana hediye vermişti.

"Bir şey denemek istiyorum," dedikten sonra açık pusulayı onun elinden aldım ve pusulayı yüzüme yaklaştırdım. "Sanrı şu anda burada mı?" diye sordum. Ok hızlıca dönüp tekrar Savcı'da durunca bunun evet olduğunu anladım. İçinde benim ruhum varken de evet için beni gösterip hayır için hiç hareket etmezdi. Lakin asıl öğrenmek istediğim bu değildi. Bu soru çalışıyor mu diye test amaçlı sorulmuştu.

Bu sefer ona farklı bir soru yönelttim. "Bize kapıyı göstermeni talep ediyorum," dedim. Kapı hemen arkamızdaydı lakin talepler karşısında da çalışıyor mu merak ettim. Malum içinde Savcı'nın ruhunu taşıyordu. Mesala içinde benim ruhum varken ondan kabaca bir şeyler istesem veya emir versem inat edip çalışmıyordu. İlla kibarca rica etmem gerekiyordu.

Merakla pusulanın talebim karşısında ne cevap vereceğini beklerken ok hiç hareket etmedi. Evet, hâlâ Savcı'nın kalbini gösteren ok hiç kıpırdamadı. "İnanılır gibi değil!" dedim öfkeli bir halde. "İçinde sizin ruhunuz olduğu

çok açık çünkü taleplerimi kendi çapında reddetti!" diye isyan ettiğimde Savcı içimi ısıtan gür bir kahkaha koyuverdi. Bu adamın ruhu yüz parçaya bölünse taleplerim karşısında yüzü de red cevabı verirdi.

Umarım eskiden olduğu gibi zekâ konusunda pusulada bir gerilik yaşanmazdı çünkü içinde benim ruhum yok artık.

"Işığına da kavuştuğuna göre artık gidebilir miyiz?" dediğinde onu durdurdum. "Teşekkür ederim. Bundan daha anlamlı bir hediye olamazdı."

Yüzünü ekşiterek beni bırakıp yürümeye devam etti. "Senden teşekkür istemiyorum. Bu kadar kibar olma." Yok arkadaş, bunların hepsi kibarlıktan yoksun mağara adamı.

Pusulanın ışığını burnumun ucuna kadar yaklaştırıp yürümeye çalıştım. Gözlerimi bir saniye bile ışıktan ayırmadığım için nerede olduğumuzu anlamıyorum. "Lütfen beni bekleyin," dedim hızlı yürümeye çalışarak. "Neredeyiz?" Yüzüme esen sert bir rüzgârı yeni fark ediyordum. Ağaçların hışırtısı ve kulağıma gelen vahşi hayvanların sesleri. Pusulayı yüzümden biraz uzaklaştırıp etrafıma bakınca bir küfür savurdum. "Orman mı?" dedim şaşkınlık içinde. Evet, gerçekten karanlık bir ormanın içindeyiz! Hangi lanet anıydı bu?

Anılarımın içindeki tüm karanlık ormanlar genelde Araf'ta yaşanmıştı.

İzlerimi bırakmadığım hiçbir şey zihnime kazınmazdı. Demek ki daha önce bu ormandan geçtim. Etrafıma bakıp tanıdık bir şeyler görmeye çalıştım lakin her yer bu kadar karanlıkken bu çok zordu. Doğa'nın çığlığı ağaçların ötesinde yankılanınca Savcı ile göz göze geldik. "Muhafızlara ait Sulakkar topraklarındayız," dedi. "Neler olduğuna bakalım," dedikten sonra seslerin geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Doğa'nın sesi geldiğine göre pusulamı almak için Meliz'in tuzağına düştüğümüz anıdaydık. Hani Doğa'nın deyişiyle Meliz'in beni içi boş bir çuval gibi salladığı o lanet anı!

Bunu hatırladıkça Meliz'e olan nefretim harlanıyordu!

"Sakin olmalısın," diyerek kendimi teselli etmem bu durumda hiç işe yaramıyordu. Kayboldum! Evet, Savcı önde yürürken ben arkasında pusulanın ışığına yüzümü gömdüğüm için kayboldum! O çok hızlı yürüyordu ve ben gözlerimi ışıktan ayırmadığım için küçük adımlar atıyordum. Nereye doğru yürüdüğümü bile bilmezken kaybolmam zaten an meselesiydi. "Tanrının cezası adam!" diye bağırarak ona sesimi duyurmaya çalıştım. "İnsan yanındaki kadını sürekli kontrol eder! Pardon yanında mı dedim ben? O esnada on üç adım arkanızdaydım!" dedikten sonra

somurtarak önüme döndüm. "Karanlıkta beni yalnız bırakmamalıydı," dediğimde gözlerim dolarak pusulanın ışığını burnumun ucuna kadar yaklaştırdım. Kafamı bile ışıktan kaldıramazken ben burada yönümü nasıl bulacağım?

Karanlığın içinde tamamen savunmasız biri olduğumu biliyordu!

Tüm hakaretlerimi Savcı'ya sıralamaya hazırlandığım esnada önümde süratle bir şey geçmişti. Saçlarımı uçuşturacak kadar hızlıydı. "Kahretsin!" deyip yutkundugumda başımı yavaşça pusuladan kaldırdım. Burada yalnız değildim.

Pusulayı sıkıca kavrayıp ışığını etrafıma çevirdim. Yansıyan cılız ışık sayesinde etrafımı kontrol edebiliyorum. Ağaçların korkunç gölgesiyle bakışırken ensemde soğuk bir ürperti hissettim. Hemen arkamı döndüğümde herhangi bir tehlike görmeyince rahatladım. Tuttuğum nefesi koyuverdiğim sırada sanki yine bir şey hızlıca arkamdan geçmişti. Durduğum yerde sürekli sıçrayarak kendi etrafımda dönüyordum çünkü şu anda bir şey etrafımda daire çiziyordu. Pusulanın ışığını çenemin altına tuttuktan sonra yutkunarak başımı yukarı kaldırdım. Belki de aradığım tehlikeli tam üstümdeydi. Yukarıda da bir şey bulamayınca başımı eğmiştim ki, yine ensemde bir ürperti hissettim. Bedenim kaskatı kesilip gerilirken şu anda arkamda bir şey vardı. Kalbim çıldırmış gibi göğsümü tekmelerken hızlı hızlı nefesler almaya başladım. Felç geçirir gibiydim çünkü arkama tekrar dönecek mecalim kalmamıştı.

Sakin ol ve arkanı dön!

Karanlıktayım lanet olası, karanlıkta!

Kendi iç savaşımı yarıda kesip son bir cesaretle bir anda arkamı dönünce, gördüğüm kişiyle boş bulunup çığlık attım. "Aman tanrım!" diye bağırıp elimi göğsüme bastırdım ve nefes almaya çalıştım. "Beni çok korkuttunuz!" dedim. Bana yaşattığı korku yüzünden hemen Savcı'ya sarıldım. Kahretsin, böyle sinsice yaklaşmayı bırakmalıydı!

Kollarını bana sıkıca sararken, "Seni yalnız bırakmamalıydım," dedi. Evet, beni yalnız bırakmak onun hatasıydı. Neyseki tam zamanında geldiği için daha korkunç şeyler yaşanmadı.

Onun göğsünde sakinleşmeye çalışırken hemen arkamda, "Elzem?" diyen Savcı'nın sesini duyunca sertçe yutkundum. Savcı'nın sesi mi? Eğer bana seslenen kişi Savcı'ysa ben şu anda kime sarılıyorum?

Başımı yavaşça kaldırıp beni kollarında tutan adama baktım. Ben ona bakarken o da kaşlarını çatarak arkamdaki kişiye bakıyordu. Hemen ondan

uzaklaşıp geriye çekildim. Başımı çevirdiğimde arkamda da bir Savcı görünce afalladım. Şu anda her iki adamın tam ortasıydım ve ikisi de Savcı'ya benziyordu! Aslında sadece biri Savcı'ydı değil mi? Diğerinin onunkine bürünen sanrıydı. Birbirine bu kadar çok benzerken onları ayırt etmek mümkün değildi. Her ikisi birbirine ölümcül gözlerle bakarken ateş hattında kalmış gibiydim. Sonradan gelen Savcı, gözlerini ona benzeyen adamdan ayırmadan, "Buraya gel Elzem!" dedi. Bu şartlar altında hiç sanmıyorum.

"Üzgünüm," dedim her ikisini kontrol ederken. "Bu durumda yapacağım yanlış bir seçim bana pahalıya mal olur." Gerçek Savcı'yı bulmadan her ikisine de gidemem.

Onu geri çevirince büyük bir hiddetle kaşlarını çatı. "O yaratığa gitmeyi mi tercih edersin?" dediğinde şu anda her ikisi için de nötr duygular içinde olduğumu anlamıyordu.

İlk gelen Savcı, "Kime gitmesi gerektiğini bilecek kadar zeki," diyerek ona meydan okumuştı. Kim konuşursa ışığı ona doğru tuttuğum için eliyle bir ağacı gösterdiğini gördüm. "Oraya geç ve bekle Elzem. Ortada durarak şu anda kendini tehlikeye atıyorsun," deyince rahat bir nefes aldım. Gerçek Savcı kesinlikle bu olmalı çünkü beni yanına çağırmak yerine aradan çekmeye çalışıyordu.

"Şükürler olsun," deyip ona doğru bir adım atmıştım ki hemen arkamda diğer Savcı'nın gürleyen sesini duydum. "Bir yaratığa giderek ne halt ediyorsun kahrolası kadın!" diye bağırınca hemen durdum. Lanet olsun bu da gerçek Savcı olabilirdi çünkü bana kahrolası kadın demeye bayılıyordu!

Bu sefer de ona doğru yürüdüm lakin diğer Savcı, "Karanlıkta bu kadar korkarken karanlığa doğru gidecek kadar aptalsın!" diye bağırınca yine durdum. Karanlık korkumu bildiğine göre bu da Savcı olabilirdi. Ama ben böyle işin var ya!

"Pekâlâ," deyip her ikisine baktım. "Böyle olmayacak! Gerçeği anlamak için küçük bir test talep ediyorum," diyerek ikisine de meydan okudum.

İlk gelen Savcı başını salladı. "Kabul edildi," diyerek beni onayladı.

Sonradan gelen Savcı ise gözlerimin içine bakarken kaşlarını çatı ve, "Reddedildi!" diyerek teklifimi geri çevirdi.

Teklifimi reddeden adama bakıp yüzümü buruşturdum. "Eğer gerçek Savcı siz olsaydınız testten korkup reddetmezsiniz," dedikten sonra elimle diğerini gösterdim. "Ben ona gidiyorum."

"Ben izin verirsem gidersin!"

"Sanki sizden izin aldım."

"Beni oraya getirtme Elzem! Çocukluğu bırak ve aklını başına topla!"

"Sevgilim varken bir yarattığı neden dinleyeyim ki?"

Son duyduklarıyla tek kelimeyle çıldırırken, "Sen ona sevgilim mi dedin?" diye vahşi hayvanlar gibi adeta kükredi. "İkinci kez tekrar et ve sana neler yapacağımı gör baş belası yaratık!"

"Ah tanrım, ne kadar da kaba bir canavar."

"Canavar mı?" dediğinde şu anda öfke nöbetleri geçiriyordu. "Sesini kesmezsen o güzel boynunu kırmam an meselesi!"

"Hı hı yaparsınız."

"Tanrı aşkına içine ne kaçtı senin? Çocuk musun sen lanet kadın! Bırak artık şu inadı ve yanıma gel!"

"Hı hı bende öyle diyordum."

"Bir kez daha hı dersen hiç affetmem kopartırım o dilini!"

Bizim konuşmamızda sıkılan diğer Savcı'nın arkadan bana yaklaştığını hissedince, gözlerimi tartıştığımız Savcı'dan ayırmadım. "Zaten herkes illa beni bir tehdit etsin!" dediğimde akıl hastası adam kılıcını çekmişti. Arkamdaki Savcı'nın aramızdaki son adımı kapattığını hissettiğim an hemen yere diz çöktüm. Üzerimden süratle geçen bir şeyin vızıltısı ve acı dolu bir kükreme sesi duydum. Başımı kaldırıncı Savcı'nın kılıcı arkadan bana saldırmaya hazırlanan yarattığın göğsündeydi. Evet, ilk gelen kişi gerçek Savcı değildi ve yaralandığı için şu anda şekilsiz formuna geri dönmüştü. Kılıcı gölgeli bedeninden çektiği an ruhunu emmek için elimi ona doğru uzattım. Fakat Savcı, "Sakın!" diyerek beni durdurdu. "İlk hamle benden geldiği için senin yerine savaşıyor benim. Senin müdahalen ikimizi siler!" diye bağırarak sanrıya doğru koştu ve yarattığın yere attığı kılıcını aldı. Sanrı can havliyle üzerime atıldığı an Savcı'nın kılıcı onu ikiye bölmüştü. Sisli bedenini ikiye ayıran kılıç yüzünden yarattığın balçıklı leşi tıpkı bir çamur gibi üzerime yağdı. "Tanrım, bu iğrenç!" diye bağırdım. Sümük gibi kafamdan aşağıya akan yapışkan şeyi yüzümden silmeye çalıştım.

Lânet olsun! Dikkatli bir şekilde pusulaya baksaydım bu kadar uğraşmak yerine bana gerçek Savcı'yı zaten gösterirdi! Dedim ya karanlıkta beynim işlevini yitiriyordu!

Benim için çok kolay bir müsabaka olmuştu. Fakat yerde balçık gibi yapışkan bir şeyin içinde çırpınırken buna sevinemiyordum! Neden bu kadar yapışkan ki! Silmeye çalıştıkça her yerime daha çok yapışıyordu.

Başımı kaldırdığımda tepemde eğlenerek beni izleyen adamı görünce kan beynime sıçradı. "Komik mi bu barbar herif!" diye bağırarak üzerimdeki iğrenç şeyi gösterdim. "Her yerim pislik içinde! O şeyi üzerimde öldürmek zorunda değildiniz!"

Gülmemek için kendisiyle mücadele ettiğini görmek beni daha fazla çıldırtıyordu. "Az önce söylediklerinden sonra daha fazlasını hakkettin." Şaka gibi bir şey bu adam!

Parmaklarımın arasından yere doğru sünen akışkan şeyi görünce öğürdüm. "Az önce plana sadık kalıyordum!" dediğimde aklımda olan tek şey bir su bulup yıkanmaktı.

"Hangi plan?" dediğinde bu halimden hastalıklı bir şekilde zevk aldığı için beni yerden kaldırma nezaretinde bulunmuyordu!

"Doğaçlama geliştirdiğimiz plan! Bilirsiniz dikkat dağıt ve saldır. Ne sandınız? Taleplerimi geri çeviren medeniyet yoksunu birini tanımayacağımı mı?"

"Benim öyle bir plandan haberim yoktu."

"Doğaçlama dediğimiz şey de tam olarak bu işte! Sanki kaş göz işareti yapsam anlayacaktınız." Artık beni yerden kaldırabilir mi?

"Sana anlamayacağımı düşündüren şey nedir?" Ya sabır!

"Zekâ meselesi bayım, zekâ meselesi! Oldu mu?"

İnadıma güldü. "Sen sinirli misin?"

"Yok canım ne sinirlenmesi. Hayatımda ilk kez pislik içinde çırpınırken gayet sakinim!" diye bağırdıktan sonra yerdeki toprağı avuçlayıp ona fırlattım. Bu hareketimle yüksek sesle gülmeye başladı. "Otoriter tavrını bırakınca fazla sevimli oluyorsun. Sırf seni böyle görmek için bile her gün çamurun içine atabilirim," deyince ağlamak istedim. Tanrı aşkına ben ne diyorum o ne diyor!

Ondan bana yardım gelmeyince kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Yüzüm bile simsiyah yapışkan bir şeyle yıkanmışken şu anda korkunç görünüyor olmalıyım. "Çıkalım artık şuradan!" dedikten sonra somurtarak yürüdüm. Arkamdan o lanet gülüşünü duymak beni deli ediyordu.

Pusulam bile batmış durumdayken yansıttığı cılız ışık yeterli değildi.

Nihayet karanlık yere açılan kapıdan çıkınca kendimi aydınlık koridorda buldum. Bir çığlık sesi duyunca ürkerek arkamı döndüm. Çocuk gardiyan bağırarak bana bakıyordu. "Korkunç görünüyorsun!" dedi dehşete kapılarak. "Domuz gibi siyah çamurdan mı yuvarlandın sen? Yeşil gözlerin siyah yüzünde parlarken fazla ürkütücü. Saçların da siyah!" deyince öfkeli

adımlarla üzerine yürüdüm. "Bilerek mi böyle davranıyorsunuz? Hayatında kaç kez siyah çamur gördün acaba!" Ona saldırdığımda gülme krizlerine giren aşağılık sevgilim beni durdurdu. Bir kişiden daha bu konuyla ilgili bir şey duyarsam büyük olay çıkartırım!

Üzerimi silkelerken çocuk gardiyana tersçe baktım. "Diğerleri hâlâ dışarı çıkmadı mı?" diye sorduğumda başını olumsuz anlamda salladı. "İlk çıkan sizsiniz," dediğinde Itır'ın kapısına doğru yürüdüm. Itır benden ayrılırken çok garip davranmıştı. Yanında olmalı ve yalnız olmadığını hissettirmeliyim.

Kapının kolunu kavradığım esnada Sıraç'ın, "Itır!!" diye haykıran acı dolu feryadını duyunca her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Bir şey oldu değil mi? Kardeşime bir şey oldu!

Hayır, anneannem bu sefer başarmış olamaz!

Hiç vakit kaybetmeden içeri daldığımda gördüğüm ilk şey birçok mezar olmuştu. Mezar mı? Dikkatlice etrafıma bakınca burasını tanımıştım. Anneannemin mezarının olduğu mezarlıktı. O akıl hastası kadın kardeşim için arena olarak kendi mezarlığını mı seçmişti? "Yapma!" Sıraç'ın ikinci kez haykırışını duyunca başımı çevirdim ve kan donduran sahneyi gördüm. Anneannem kardeşimi karnından yaralamıştı. Itır geriye sendeleyince tam o esnada aklımı kaçırmama sebep olacak bir şey oldu. Anneannem bulduğu boşluktan yararlandı ve elindeki kılıcı Itır'ın kalbine sapladı.

O, ne yaptı öyle?

Dizlerimin bağı çözülürken gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönmüştüm. Kulaklarımda uğultulu bir basınç ve boğazımda oluşan bir düğüm. Anneannem kılıcını onun göğsüne saplamıştı ve kılıcın ucu Itır'ın sırtından çıkmıştı. Kıyameti yaşarken her şeyi ağır çekimden izler gibiydim. Ne bağırabiliyordum ne de müdahale edecek gücü kendimden buluyordum. Hani bazı anlar olurdu ve insan kitlenip kalırdı ya, işte öyle bir anın içinde kısılıp kalmıştım. Beni kendime getiren şey yine Anneannem olmuştu. Kılıcını Itır'ın göğsünden sertçe çekince kan kusarak öksüren kız, varlığını hissetmiş gibi başını çevirip bana baktı. "Elzem..." diye fısıldadığında göğsüne tutarak birkaç adım geriye doğru sendeledi ve sırt üstü yere düştü. Mağlubiyet içinde yere düşen kardeşim beni gerçeklere uyandırmıştı. "Itır!" diye veryansın edip ona doğru koştum. Bu gördüklerim gerçek olamazdı! Ben bunu yaşıyor olamam!

Ona yetişip hemen yanında diz çöktüğümde aklımı kaçırmak üzereydim. "Itır, bana bak ablacığım," deyip hemen elimi kanlı göğsüne bastırdım. "Bir

şeyin yok! Tamam mı bir şeyin yok. Sana yardım edeceğim!" dediğimde titreyen elini kaldırıp elimin üzerine koydu. "El-Elzem," dedi fısıltıyla. "Beni gerçekten affettin mi?" diye sorunca gözlerimden yaşlar akarken başımı salladım. "Neden böyle söylüyorsun şimdi. İtir bana bunu yapamazsın," deyip hıçkırdım. "Bana veda etme İtir, etme!" Ağlayarak yarasını iyileştirmek istedim, lakin bunu yaparsam silinirdi. Kahretsin, müdahale edemezdim! Ama böyle de ölüyordu. Gittikçe şeffaflık kazanırken ne yapacağımı bilmiyorum. Kardeşim ölüyordu!

Yardım etsem silinecek, etmesem ölecek. Çıkmazdayım, çıkmazda!

"İtir lütfen," deyip ağlayarak ona yalvardım. "Beni bırakma!" Ölüyordu ki, onu kurtarmam mümkün değildi.

Dudaklarından kanlar süzülürken kısık gözlerle bana baktı. "Ağlama Elzem," diye fısıldadığında kesik kesik nefesler alıyordu. Elini uzatıp yüzüme dokunmaya çalıştığında gözlerinden son bir damla süzüldü. "Bu benim yüzümden son ağlayışın olsun mu?" dediğinde bana uzattığı eli yan tarafına düşünce, "İtir!!" diye haykırdım. "Yardım edin!" dedim kardeşimin kan revan içindeki bedenimi göğsüme bastırırken. "Biri bir şey yapsın kardeşim ölüyor!" Bana böyle veda edemezdi. O beni bırakmazdı ki.

İtir bensiz yapamazdı. Nasıl beni bırakıp gitmeyi düşünür? Bir kere o bensiz başının çaresine bakamaz ki.

Kimse bir şey yapamıyordu çünkü hepsi benimle aynı durumdaydı. Onların müdahalesi kardeşimi kainat üzerinden silerdi. Ben ne yapacağım? Tanrım, ben ne yapacağım? "İtir," dedim kollarımdan eriyen kıza bakıp. "Ben buradayım," dedikten sonra gözyaşları içinde ona sımsıkı sarıldım. "Ablan burada korkma," diyerek hıçkırdım. Son nefeslerini verirken bana olan bu bakışlarını nasıl unutacağım. Böyle mi olacaktı? Kurtaramadığım kardeşimi ölüme uğurlayan ben mi olacaktım?

Ben kardeşimi kollarımda ölsün diye büyütmedim ki...

Ve bir bölümün daha sonuna geldik. Ne yazık ki ortada bir savaş varsa tüm kayıplar hep karşı tarafta yaşanmaz.

Bu bölümde onu daha iyi anlamanız için İtir'ın dudaklarından onun kırık cümlelerini duymanızı sağladım. Biz hikâyeyi hep Elzem'den okuduğumuz için aslında İtir'ın duygularını gerektiği gibi anlayamadık. Aslında o da en az Elzem kadar acı çekti bu kurguda.

Masalın sonunda iyiler hep mutlu olmaz değil mi? Benim için İtir hiçbir zaman kötü biri olmadı.

Şimdi gelelim diğer karakterlere. Elzem'de sırasını savuşturdu. Hatta hepsinin içinde hiç yara almadan kolayca kurtulan belki de sadece o olacak. Çünkü henüz diğerlerinin ne durumda olduğunu bilmiyoruz.

Kızların savaşını sırasıyla yazsaydım her biri için bir bölüm çıkardı. Kendimi tanıyorum her bir savaşı uzun uzun yazacak potansiyelim olduğu için önümüzdeki ilk beş bölümden fazlası onların savaşlarıyla geçerdi. Biri biterdi biz diğer müsabakaya geçerdik. Hep aynı sahneyi farklı karakterlerle yaşamamak için bende hepsinin bir anda dövüşmesine karar verdim.

Bu bölüm biraz da Akay kardeşlerin yüzleşmesiyle geçti diyebiliriz. Peki Afra'nın sebep olduğu bir müsabaka sonucu Elzem kardeşini kaybederse sizce ne olur? Afra ve Elzem arasında neler yaşanır?

En önemlisi İtir ölürse Elzem ve Savcı arasında ne gibi değişiklikler olur? Çünkü bizim tanıdığımız Elzem, kardeşini kaybederse Araf'ta taş üstünde taş koymaz.

Tüm bu soruların cevabını yeni bölümde alacağız. Bakalım bizleri neler bekliyor?

Ve son bir şeye değinmek istiyorum ve bu da Elzem'in anneannesine olan bağlılığı. Ona bunca acıyı yaşatan birini sevmesi onu aptal biri yapmaz arkadaşlar. Bu psikolojik sorunlar yaşadığını gösterir. Özellikle Elzem gibi birçok şeyi yaşamış birinde görülecek tepkiler aslında. Zaten geçmişiyle yüzleştğinde o da kendisindeki sorunu fark etti. İtir'a olanlar ise Suzan'a olan tüm sevgisini kökünden koparır büyük ihtimalle.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.♥

(55) Kalbim Yasta.

Bazı vedalara hazır değildim, hemde hiç değildim.

Ne tuhaf, mutluluk hiç uzun sürmüyordu. Yirmi dört yılın ardından nihayet artılarımı ve eksilerimi fark etmiştim. Kendimi değerlendirmiş ve şu zamana kadar yaptığım tüm hataları tüm çıplaklığıyla görmüştüm. Ben affetmeyi seçmiştim. Araf'ta bana yapılanları ve kendi dünyamda uğradığım tüm haksızlıkları sineye çekip affetmeyi öğrenecektim. Itır ve sevdiklerimle yeniden başlayıp mutlu olmayı deneyecektim. Evet, günün başında verdiğim karar buydu. Peki ya şimdi? Itır kanlar içinde kollarımda can çekişirken verdiğim bu karara ne kadar sadık kalacaktım? Itır'ı kaybedersen ateş olup yakmaz mıydım hepsini? Canımdan can giderken bunu da sineye çekecek miydim? Hayır! Tüm hayatımı onu korumak için harcadığım kardeşimi benden alırlarsa hepsini kendi kanından boğardım! Gözümü karartır, yıkar geçerim ve kimsede beni durduramazdı! Kaybettiğim bir canın karşılığında onlarca can alsam da içim soğumazdı. Afra veya Suzan Dilzah fark etmez çünkü en azılı olanı gelse beni durduramazdı.

Bana bu acıyı yaşatan kimseye huzur vermem!

Çok yıpranmıştı. Anneannem onu gerçekten çok yormuş olmalı ki kan revan içindeydi. Elimle kanayan göğsüne bastırmıştım fakat gittikçe silinirken bu işe yaramıyordu. Başımı kaldırıp diğerlerine bakmaya cesaret edemiyordum çünkü bir saniye gözlerimi Itır'dan ayırsam kaybolacak gibi geliyordu. "Ölüler Diyarında Ebrar ve Takva var," dedim buğulu gözlerle. "Seni yalnız bırakmazlar," dediğimde bu konuşmayı yapmak beni kahrediyordu. Kardeşimi ölüme hazırlamak da varmış kaderimde.

"Sakin," diyerek saçlarını okşadım. "Orada yalnızlık çekeceğini düşünme çünkü buradaki işim bittiğinde yanına geleceğim." Ağlayarak başımı salladım. "Belki her gün üzerimize kül yağacak, belki asla canlı renkler olmayacak ama biz olacağız. Elzem ve Itır olarak sonsuza kadar birlikte olacağız," diyerek hıçkırdım. Gittiği her yere peşinden giderim çünkü benim kardeşim bensiz yapamazdı.

Hızlı hızlı soluklar alırken, "Ge-gelme Elzem," dedi fısıltıyla. "Bu senden son isteğim peşimden gelme. İkimiz için yaşa ama bana gelmek için acele etme." Bu mümkün değildi! Onun olmadığı bir hayatı yaşamam mümkün değildi. Buradaki tüm hesapları kapattıktan sonra İtir'a gitmek benim için kurtuluş olacaktı.

Bekle! Hâlâ kurtuluş şansı vardı!

Kucağımdaki başını yavaşça yere koyduğum esnada, "Sıraç!" diye bağırdım. "Onunla konuşmaya devam et!" dedikten sonra abim İtir'a doğru koşarken ayağa kalktım. Anneannem ölürse kazanan İtir olurdu. İlk kim ölürse diğeri kazanıyordu. Mara, İkra'yı öldürdüğünde ağır yaralıydı ama bedeni hâlâ yaşadığı için ruhu iyileşmeye başladı. Onlar kaybedince bedenleri olmadığı için siliniyordu. Lakin biz kaybedince bedenimiz ölüyor ve ruhumuz Ölüler Diyarına gidiyordu. Rakiplerimizin bir bedeni olmadığı için onlar kaybedince bunu silinen ruhuyla ödüyordu. Eğer anneannem kaybederse İtir'ın ruhu zamanında bedenine girer ve iyileşirdi. Evet, hâlâ bir şans vardı.

"Anneanne," deyip ona doğru yürüdüm. "Kardeşimi kaybedemem."

Yerde can çekişen kıza bakarak güldü. "Yaşammasının tek yolu benim ölmem ve beni öldürecek güçte değil," dedi. İtir'da onda ağır yaralar açmayı başarmıştı. Kafası kanıyordu ve sol omzu kılıç yaralarıyla doluydu. Lakin bu yaralar onu öldürmezdi.

Yeşil harelerinde küçücük bir merhamet kırıntısı bulmak istercesine baktım. "Eğer ölürsen İtir kurtulur," dedim. "Biliyorum bu bencilce bir istek," dediğimde kendimi tutamayıp hıçkırdım. "Ama kardeşim ölmesin anneanne." Mümkün olsa kendi hayatımı ona vererek yaşatırdım ama bu da mümkün değildi.

Gözyaşlarını görünce eskiden olduğu gibi yine kaşlarını çattı. "Benim büyüttüğüm çocuk böyle zavalıca gözyaşı dökmez!" diye bana bağırdı. "Ben kabul ettim diyelim sence beni öldürecek konumda mı? O ölecek Elzem!"

"Buna izin vermem!"

"Buna nasıl engel olacaksın? Sen mi beni öldüreceksin? Bunu yaparsan ikiniz de silinirsiniz!"

"Taraflardan biri kendi hayatına son verirse bundan diğeri sorumlu tutulmaz!" diye bağırdığımda gözlerini irice açtı. Benden böyle bir şey duymayı beklemiyordu. "Kendi hayatıma son vermemi mi istiyorsun?" dediğinde yaşadığı hayal kırıklığını görüyorum. "Elzem," diyerek yanıma

geldi. "Artık Ölüler Diyarına gitmek gibi bir şansım yok. Ya özgür kalacağım ya da yok olacağım." Madem öyle hiç ruh kapanına gelmeyecekti. Kardeşime rakip olması için kimse onu zorlamadı.

Üzerimde hâkimiyet kurmak için elini uzatıp yüzümdeki çamuru sildi. "İkinci kez İtır için ölmemi mi istiyorsun? Yine onu mu seçiyorsun?" dediğinde başımı iki yana salladım. "Ben ilkinde İtır'ı kurtarmayı istedim ama seninle de ölmeyi seçtim. Onu değil seni seçmiştim, bunu biliyorsun," diye fısıldadım. Yalan değildi çünkü onunla ölmeyi isteyerek seçimimi yapmıştım.

Sıraç, "Elzem!" diye bağırınca ona döndüm. "Bir şey oluyor!" dedi. Korku içinde bana seslenirken İtır'ın yüzündeki eli içinden geçmişti. Kahretsin, ona dokunamıyordu çünkü ruhu gittikçe daha çok şeffaflık kazanıyordu. Ölüyordu!

"Anneanne lütfen," deyip karşısında dizlerimin üzerine çöktüm ve ona yalvardım. "Anneanne kardeşim ölmesin," dedim gözyaşları içinde. İtır için anneannemin önünde diz çökmek şöyle dursun, gururumu ayaklar altına alıp herkesin önünde diz çökebilirim. Ama kardeşim ölmesin.

"Yapamıyorum," diyerek ona yalvardım. "Ben artık yapamıyorum. Neden anlamıyorsun tükettik birbirimizi dur artık. Annem değil beni sen bitiriyorsun." Ellerimi yere bastırıp başımı eğdim. "Görmüyor musun? Bana diz çöktüren sadece sensin. Nefret ettiğin zayıflığı bana yaşatan sadece sensin," dedim. Bana yaptığı şeyi neden görmüyordu? Ben bile İtır'la konuşunca kendi hatalarımı kabul etmişken o neden kendi yargısını yapmıyordu.

Gözyaşları içinde ona yalvarmam bile taş kalbini yumuşatmadı. "Kendini yorma çünkü senin iyiliğin için özgür kalıp hayatında olmalıyım," dedi acımasızca. "Kimse seni benim kadar düşünemez bunu neden anlamıyorsun?" Benden uzaklaşarak pislik içindeki halimi gösterdi. "Kendine bir bak Elzem! Sana yardım etmeme rağmen ne hale gelmişsin! Ne sanıyordun? Rakibini kendi çabalarıyla öldürdüğünü mü? Bir sanrıyı öldürmek bu kadar kolay mı? Burnun bile kanamadan sıranı savuşturduysan bunun tek sebebi benim! Bana borçlu olduğun için sana kaybettin! Gerçekten zarar görmene izin verir miyim sanıyorsun? Düşün Elzem, düşün!" diye bağırdı. "Sence de çok kolay kazanmadın mı? Yok olmamı isteyen bir nankörü kurtardığıma inanamıyorum!" dediğinde afallayarak ona baktım. Sanrıdan kaybetmesini isteyen o muydu? Tabii ki oydu! Aksi takdirde bu kadar kolay kazanamazdım.

Bana yardım etmiş olabilir fakat bunun için ona borçlu değilim. "Bana yardım etmeni ben istemedim! Artık karşında o aptal kölen yok Suzan Dilzah! Yaptığın şeyler için eskisi gibi sana minnet etmemi bekleme çünkü hiçbirini ben istemedim!" diyerek bağırdım. Tekrar üzerimde psikolojik baskı uygulamasına izin vermeyeceğim çünkü ben sadece kendi yaptıklarından sorumluyum. Bana sormadan yaptığı iyilikler için ona borçlu değilim!

"Ben senin kızın değilim," dedim gözlerine bakarak. "Ben Munure Akay'ın kızıyım, senin değil. İyi ki senin kızın değilim çünkü sen anne olmayı bilmiyorsun. Annemin yaptığı hata yüzünden onu hep zayıf olmakla suçladın," diyerek başımı kaldırıp ona baktım. "Anne olmak bu değil." Başımı iki yana salladığımda gözyaşlarımı tutamıyordum. "Çocuklar hata yapar ama ebeveynler onları yargılamak yerine onlara doğruyu göstermeye çalışırlar. Annem bir hata yaptı ama sen onu kurtarmaya hiç çalışmadın," diyerek hıçkırdım. "Sen, babam, kardeşlerim, kimse onu kurtarmaya çalışmadı. Oysaki tek hatası beni yaşatmaktı. Sen anne değilsin çünkü kızı için kendini feda eden bir kadının iki emanetine hayatı zindan ettin! Bana yaptıkların beni güçlü kılmadı, beni bitirdi." Ona İtir'ı gösterdim. "Kabul etmek istemersen de senin torunun. Ona bir bak Meliz'e benziyor mu? Her şeyiyle annemin kopyası ve sen kendi kanında olanı öldürüyorsun. Dur artık dur!" Bize yeterince zarar vermişti artık hayatımızdan çıkıp gitmeliydi. İki masumu yeterince kanatmıştı artık gitmeliydi.

Üzgün bakıyordu bana lakin üzüntüsü İtir için değildi. Hep olduğu gibi yine kendini düşünerek üzülmüyordu. "Hangi ara böyle bir nanköre dönüştün?" derken gerçekleri anlamayacak kadar bencildi. "Senin için bir ömür harcamışken bana nasıl anne olmadığımı söylersin?" O kadar söylediğim şeyden sonra takıldığı tek şey bu muydu? İnanılır gibi değil.

"Ben senin kızın değilim!" diyerek öfke içinde bağırdım. "Beni sahiplenmeyi bırak artık çünkü annem değilsin. Yaptığın her kötülüğe beni bahane edecek kadar korkaksın! Ben değil asıl korkak sensin çünkü biz Akay'lar bahanelerin arkasına saklanmayız," diyerek gözlerinin içine korkusuzca baktım. "Ama sen bunu bilemezsin çünkü bir Akay değilsin. Hangi cehennemden geldiysen defol git oraya çünkü sen bizi hakketmiyorsun!" diye bağırdığımda beni susturmak için yine bana elini kaldırdı.

Yüzüme değmek üzere olan elini tutarak ona engel oldum. "Artık değil Suzan Hanım," dedikten sonra elini iterek ayağa kalktım. "İtir yoksa sana

müsamaha gösteren Elzem de yok artık. Seni uyarıyorum kardeşime bir şey olmadan bu işi sen bitir," dedim son derece kararlı bir şekilde. "Aksi takdirde ben seni bitiririm. İtır giderse herkesi bitiririm. Öfkemden herkes nasibini alır ama en çok sen, Afra ve Afra'nın yakın olduğu herkes!" dedikten sonra hızlı adımlarla kardeşime doğru yürüdüm. O kadar bencil ve korkaktı ki İtır için kendi hayatını feda etmeyecekti! Kardeşime bir şey olursa buna sebep olan herkesin başına bela olurum! Kardeşimi bu ölüm çukurunun içine çeken kimseye rahat vermem!

İtır'ın yanına diz çöktüğümde artık ona dokunamayacağım haldeydi. Ona bakarken üzerinde durduğu toprağı bile görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. Olmadı işte, diz çöküp yalvarmam bile Suzan Hanım'ın vicdanına dokunmadı. Artık acı bile çekmiyordu. Bu dünyada son saniyeleri kalmışken artık acı hissetmiyordu. "Söylediklerine göre Ölüler Diyarındaki ruhlar sevdiklerini görürmüş," dediğinde gülümsemeye çalıştı. "Beni arada düşünür müsün? Çünkü sadece birileri onları düşününce görürlermiş," deyince sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Bunu nasıl söylersin," dedim. "Hep aklımdasın İtır." Ama aklımda değil hayatımda kal demek istedim, yapamadım.

Beni izlerken yorgunca gülümsedi. "Seni izlerken hep mutlu olmalısın, Elzem,"

"Seni düşünürken mutsuz olmam mümkün değil kardeşim."

"Beni düşünmediğin anlarda da mutlu olmalısın. Gidişime tutuklu kalma ve seni mutlu edecek şeylerin peşinden koş."

"Bunun için sana yemin ediyorum," dedim gözyaşlarımdan içinde. "Beni mutlu edecek şeylerin peşini asla bırakmayacağım!" Kardeşime sebep olanların kâbusu olmak beni mutlu edecek tek şeydi.

Başını salladığında derin bir nefes aldı. "Uykum var Elzem," deyince ağlayarak başımı iki yana salladım. "Uyumasan olmaz mı? Biraz daha konuş benimle," diyerek ona yalvardım. Uyuma İtır, uyuma kardeşim.

Silueti artık tamamen silinirken, "Elzem," deyip elini bana doğru uzattı. Elimi ona uzattım lakin parmaklarımız değmedi birbirine. Gözlerimin içine bakıp, "Sence annem nasıl biridir?" diye fısıldadı. "Bedenine yeniden kavuştu ya," dedi bir çocuğun saflığıyla. "Sence iyi bir anne midir?" dediğinde Sıraç'ı bile ağlatmayı başarmıştı. Ölürken bile aklında annemiz vardı. Ölürken bile anne sevgisini merak ediyordu.

Ve gitti, kardeşim gözlerimin önünde yok olup gitti.

Ruhu bir sis misali belirsiz bir şekilde tamamen yok olunca, "İtır!" diye haykırdım. "Gitme..." dedim ama gitmişti. Gözlerimin önünde kayıp gitmişti ve ben onu tutamadım. Her şeyi başaran ben, kardeşimi yaşatmayı başaramadım.

İtır gitti ve yokluğu yerini keşkelere bıraktı.

Keşke kardeşimle daha çok zaman geçirseydim...

Ondan kalan boşluğa bakarken çocukluğu geldi gözlerimin önüne. Kısa pantolonla top peşinde koşturan haylaz bir çocuğu anımsadım. Erkek çocukları gibi kısacık kestirdiği saçlarını çamurlu elleriyle karıştıran yaramaz bir çocuktü. "Elzem bak," derdi kaleye şut çekerken. Attığı her golle sevinçten zıplar, "Hadi Elzem, benimle oyna," derdi. Bense yüzümdeki tebessümle onu izlerken top peşinde koşmayı kendime yakıştırmazdım.

İlk kırk dakika doya doya oynamasına izin verirdim. Daha sonra banyo zamanı dediğimde huysuzluk çıkartırdı. Banyo yapmanın karşılığında mutlaka benden bazı talepleri olurdu. Peki o talepleri neydi? Ona banyo yaptıran ben olmalıydım ve uyumadan önce ona mutlaka masal kitabı okumalıydım. O masalarda kocaman devler ve canavarlar olmalıydı. Dizlerime uzanan çocuk gözlerini kapatmalı ve benim sesimle hayallere dalmalıydı. Okuduğum masallardaki canavarları öldüren bir kahramandı hayallerinde. Ablasını tüm canavarlardan koruyan bir kahramandı. Çünkü beni korursa onu daha çok seveceğimi düşünüyordu. "Hep beni sev, en çok beni sev, sadece beni sev," diyen bir çocuktü benim kardeşim. Ve şimdi o çocuk ellerimden kayıp gitmişti. Tutamadım ki onu, çok istedim ama yapamadım.

Her türlü acıyı tattığımı düşünürdüm meğerse yanılmışım. İtır'ın acısı çektiğim hiçbir acıya benzemiyordu.

Ruhuma bir değil yüzlerce canavar karışsın. Anneannemden bir tane değil onlarcası olsun. Hepsi bana en ağır işkenceyi yapsın ama bana kardeşimi geri versinler.

Hıçkırıklarımın sesi kulaklarıma karışırken, benimle gözyaşı döken Sıraç bana sarıldı. O gözyaşlarını benim omuzuma akıtırken, benim gözyaşlarım onun boynuna doğru süzülüyordu. Islak gözlerle Yavuz'un yerde baygın yattığını gördüm. Aslında müsabakanın başında dayanamayıp bayılmıştı, değil mi? Belki de İtır kalbine darbe aldığıında bayıldı. Bunlardan hangisiydi bilmiyorum ama çok şanslıydı. Evet, çok şanslıydı çünkü korkaklığı ilk kez bir işine yaramış ve İtır'ı ölürken görmemişti. Onun acılar

içinde kıvrandığını görmediği için çok şanslıydı. Peki ben ve Sıraç ne olacaktık? Bizler sadece görmekle kalmadık her saniyesini yaşadık. Şu anda Yavuz'un yerinde olmak için neler vermezdim.

Peki ben neden bu kadar sakınım? Hayır, bu iyi değildi, hemde hiç iyi değil.

Hiç kıpırdamadım. Itır'dan kalan boşluğa bakarken dakikalarca hiç kıpırdamadım. Bir saate yakın zaman geçmişti fakat ben hiç hareket etmedim. Yavuz uyanmıştı ve hıçkırıkları Mara ile yarıştırdı. Sıraç şimdi onun yanındaydı lakin onun da durumu Yavuz'dan farklı değildi. Suzan Hanım ise özgürlüğüne kavuştuğu için zihninden çoktan çıkmıştı. Yavaşça ayağa kalkıp mezarlıktan çıktım. Bu anının kapısına yaklaştığımda Savcı'yı gördüm. Şoktaydım biliyorum, bu sessizliğimin başka bir sebebi olamazdı. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerime doğru düzgün bakmayacak kadar bana karşı mahcuptu. Döktüğüm tüm gözyaşlarını görmüş, diz çöktüğüme bile tanık olmuştu. Güçlü olmamdan şikayet eden adam, zayıflığım karşısında yıkılmıştı. Ne o konuştu ne de ben. Ne o bana yaklaştı ne de ben ona. Birkaç saat önce birbirimize sarılacak kadar yakınken, şimdi birbirimize bakamayacak kadar mesafeliydik. Bunu çok istiyorduk lakin aramıza giren uçurum bizi birbirimize yasak kılmıştı. Itır'ın ölümü aramızdaki her şeyi bitirmişti çünkü benim kardeşimin ölmesine sebep olan onun kardeşiydi. Birbirimize olan bakışlarda tek bir soru işareti vardı. Şimdi ne olacaktı?

Bir katilin kardeşiyle şimdi ne olacaktı?

Kalbim buz tutmuşken ruhsuzca gözlerine bakmaya devam ettim. "Bana çok Savcı bulunur ama bir Itır bulunmaz," dedim acımasızca. "Bana çok sevgili bulunur ama bir kardeş bulunmaz," dediğimde bu sözler aramızdaki ilişkinin bittiğini gösteriyordu. "Her ikimizin dünyası bir araya gelir lakin bu saatten sonra siz ve ben bir araya gelemeyiz artık. Bir katilin kardeşiyle olmayacak kadar kardeşimi çok sevdim," dedikten sonra tek kelime etmesine izin vermeden yanından geçtim.

Olmazdı artık. Bizden hiçbir şey olmazdı.

İki aşık? Asla! İki düşman? Büyük ihtimalle!

Koridora çıktığımda çocuk gardiyana bakıp, "Bana yatak odamın olduğu bir kapıyı göster," dedim. Perişan halim her şeyi benim yerime anlatırken üzgün gözlerle bir kapıyı işaret etti.

Odama girdikten kısa süre sonra kendimi banyoda buldum. Kapıyı içeriden kitledikten sonra soğuk suyu açtım. Kıyafetlerimi çıkartırken bile ağlıyordum çünkü üzerimdeki Itır'ın kıyafetleriydi. Afra'nın mesajını almadan hemen önce Itır'ın kıyafetlerini giymiştim. Soğuk suyun altına girdiğimde daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine çöktüm. Buz gibi su kafamdan aşağıya akarken nefesim kesilene kadar bağırdım. İçimdeki yangından kurtulmak ister gibi avaz avaz bağırdım. "Gör beni Munure Akay!" diye haykırdım. "Gör beni anne," dedim gözyaşlarına boğulurken. "Kardeşim öldü anne, öldü." Koruyamadım ki onu. "Yapamadım anne, bu sefer yapamadım." Ellerimi yere bastırıp başımı eğdim ve omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım.

Dinmiyor yürek yangınım. Ben bu acıyla yaşamam ama yaşatmam da.

"Ben yaşayayım diye ruhunu feda ettin ya anne," deyip hıçkırdım. "İşte bugün sana olan borcum bitti çünkü bende seni kurtarmak için kardeşimi feda ettim." Ben sebep oldum. Itır'ı peşimden sürükleyip buralara getiren bendim. Evet, ben kendi kardeşimi ölüme çektim. Ah be Itır, ben senin tek bir gözyaşına kıyamazken ölümüne nasıl dayanacaktım.

Bu öyle bir acı ki sığmıyor içime.

"Benim kardeşim daha çocuktu," dediğimde üzerime akan suya gözyaşlarımı karıştırdım. "Çocuktu."

Ölüm bugün bana karşı en büyük zaferini kazanmıştı.

Suyun altında ne kadar kaldım bilmiyorum ama bir hayli uzun zaman geçmişti. Yılgın bir halde banyodan çıkıp giyindim. Hiç kurulanmadan siyah bir elbiseyi üzerime geçirdim. Islak saçlarımda su akarken odamdan çıktım. Kapının hemen önünde Savcı beni bekliyordu. Baştan ayağa beni kontrol ederken konuşamıyordu. Çok şey söylemek istiyordu lakin bunu yapamıyordu. "Geri dönmeliyiz," dediğinde uzun süre yüzüme bakamıyordu. Onun aksine ben bakışlarımı ondan çekmiyordum. "Sizin kardeşiniz benden her şeyimi aldı," dedim gözlerine bakarak. "Hem de her şeyimi."

Gözlerine bakarak söylediklerim yüzünden yenilgi içinde başını eğdi. "Afra'yı geri getirmek büyük bir hataydı. O döndüğünden beri bundan pişman olmadığım bir saniyem bile yok," diyerek beni destekledi. Lakin onun pişmanlığı bana kardeşimi geri getirmeyecekti. Onun pişmanlığı sebep olduğu şeyleri değiştirmeyecekti.

"Ben sizin pişmanlığınızı değil kardeşimi istiyorum," dediğimde yine gözlerim doldu. "Bana yaptığınız gibi onu da yaşatın. Kardeşimin ruhunu

çağırıp bedenine mühürleyin," dedim yalvararak. "Lütfen bunu yapın."

Kırılğan ve çaresiz halim onu nefessiz bırakıyordu. Bir ümit arayan gözlerime bakıp, "Mümkün olsa tek bir damla gözyaşı dökmene izin vermeden bunu yapardım," dedi. "Ama tanrıların senin takasını kabul etmeleri sadece bir istisnaydı. İkinci kez birinin ölümden doğmasına izin vermezler," deyince başımı iki yana salladım. Bir yolu olmalıydı ama değil mi? İtır'ı geri getirmenin bir yolu olmalıydı.

"Afra Ölüler Diyarına gidince yirmi dört yıl bedeni burada hayatta kaldı ama! Neden kardeşim için bu kadar umutsuz konuşuyorsunuz!"

"Afra'nın takasını kabul eden tanrılardı Elzem. Ruhlarını Araf'a gönderip bedenini koruyan da onlardı."

"O lanet tanrılarınız aynı şeyi kardeşime de yapabilirler!" diye bağırdığımda, "Bir yolu yok Elzem," dedi kısık bir sesle. "Bunu kabul etmelisin." Kendisi bunu kabul etti mi? Kız kardeşinin ölümünü kabul etti mi? Hayır! Bende edemem. Bu o kadar kolay değildi.

"Sizi asla affetmeyeceğim," diyerek ondan uzaklaştım. "Afra'yı geri getirdiniz ve beni Ölüler Diyarına gönderdiniz. Orada çektiğim her şeye rağmen size gönül koymadım. Fakat kardeşiniz kardeşime sebep olmuşken her şey değişir. Kardeşim gitti ya, Araf'ta taş üstünde taş, gövde üstünde baş bırakmam! Gerekirse burayı yıkarım ama yinede Afra ve Suzan'ı yaşatmam!" deyip yanından geçtim. Hepsine Elzem Akay'ın kardeşine dokunmak neymiş göstereceğim!

Buradaki işim bittiği için ruhum şeffaflık kazanınca zihnimden çıktığımı anladım. Başımı çevirip Savcı'ya baktığımda o da aynı durumdaydı. Gözlerimi kapatıp bunun bitmesini bekledim. Bir süre sonra gözlerimi tekrar açtığımda yerde sırtüstü yatıyordum ve gökyüzüne bakıyordum.

Ellerimi yere bastırıp ayağa kalktığımda liderleri gördüm. Hepsi sessizlik içinde bir yere bakıyordu. Baktıkları şeyi görmek için başımı çevirdim ve yerde cansızca yatan İtır'ı gördüm. İtır'ın müsabakasına katılan herkes geri dönmüştü. Hatta Asil ve Doğa'da geri dönmüştü. Fakat Soya, Meliz, Afra ve üçünün tanıkları henüz dönmemişti. Onların da müsabakaları bitmek üzereydi birazdan geleceklerini biliyorum. İtır'ın cansız bedenini göğsüne çeken Yavuz, beni görünce, "Elzem," dedi kızaran gözlerle. "Elzem, İtır uyanmıyor," diye fısıldadı. "Kardeşimiz uyanmıyor Elzem," deyince dudaklarım titredi ama bu sefer ağlayamadım.

"Buraya gel Elzem," diyerek beni yanına çağırdı. "Sen şifacısın kurtar kardeşimizi," dediğinde hıçkırdım. Yavuz onun gittiğini kabul etmek

istemiyordu. Ben bile bunu kabullenmezken ona ne söyleyeceğim.

İtir'ın başını göğsüne bastırırken kaşlarını çatarak bana baktı. "Orada durma!" diye bağırdı. "Bir şey yap kurtar onu!" Gözlerinden yaşlar akarken yalvarırcasına bana bakıyordu. "Sen Elzem'sin senin yapamayacağın bir şey yok," deyince bir kez daha öldüm. Keşke yine onu hayal kırıklığına uğratmadan kardeşimi geri getirebilsem. Olmuyordu işte, bu sefer yapamıyordum.

Bu benim ilk başarısızlığımdı. İlk yenilgimin adı İtir Akay'dı.

Herkesin bakışları altında Yavuz'a doğru yürüdüm. Yanında diz çöktüğümde sıkıca sarıldığı İtir'a bakamıyordum. "O gitti Yavuz," dedim ağlayarak. "Kardeşimiz gitti."

Söylediklerim onu daha fazla korkutmaktan başka bir işe yaramadı. "Hayır!" diye bağırdı. Sanki İtir'ı ondan alacakmışım gibi ona daha sıkı sarıldı. "Yanıyorsun o gitmedi, gidemez!" dedikten sonra ağlamaya başladı. "Annem sizi soruyordu Elzem. Ben anneme her gün sizi anlattım. Hiç görmediği kızlarını anlattım. Şimdi ona nasıl derim küçük kızın öldü diye." Benim için kolay mıydı sanıyordu? En az onun kadar, hatta ondan daha fazla canım yanıyordu.

"Yavuz yapma," diyerek İtir'ı ondan almaya çalıştım ama bana izin vermedi. "Abi yapma," deyip ağlamaya başladım. "Bana kardeşimi ver." İtir'a sarılmak isteyen, kokusunu solumak isteyen sadece o değildi ki.

Gözyaşlarım karşısında daha fazla sessiz kalmayan Sıraç, "Yavuz," dedi. "İtir'ı bırak." Ayakta bile zor dururken ne yapacağını bilmez haldeydi.

Yavuz güçlükle ikna olup İtir'dan uzaklaşınca uyuyan kıza yaklaştım. Ona zarar vermekten korkarcasına başını dizlerime koydum. Bedeninde tek bir çizik bile yoktu ama kalbi atmıyordu. Zihnimde savaşılan bedeni olmadığı için ruhunun aldığı yaraların emaresi yoktu. Oysaki ruhu anneannemin mezarının başında ölerək Ölüler Diyarına gitmişti. Ruhu zihnimde yok olduğu an buradaki bedeni de ölmüştü. Saçlarını yüzünden çekip yanağına dokunduğumda teni soğuktu. Kardeşim buz gibiydi, oysaki hava ılıktı. Yumduğu gözlerini bir daha bana açmayacaktı. Beni iğnelemek için de olsa dudakları bana konuşmayacaktı. Ben ölmedikçe İtir'ı bir daha göremeyeceğim. Bir iblisin kızı olabilirdi ama iblis değildi. Meliz gibi yeni bir beden alıp bana dönemezdi. Bir Koruyucunun çağrısını kabul edip Araf'a dönse belki ben onu göremezdim. Ben Ölüler Diyarına gitmedikçe kardeşimin ne sesini duyardım ne de onu görürdüm. İtir'a kavuşmak için ölümünden başka yol yoktu.

Kırım ve Meliz'in yerde yatan bedenleri hareket etti. Anlaşılan kızının aksine annesi kendi savaşını kazanıp zihninden çıkmıştı. Meliz ayağa kalktığı anda hızlıca etrafındakileri kontrol etti. Doğa'nın da başardığına sevinip rahat bir nefes almıştı ki, onun ağladığını gördü. Doğa'yı ağlatan şeyi görmek için başını çevirdi ve beni gördü. Kucağında hiç kıpırdamadan uyuyan İtir'ı görünce sertçe yutkundu. "Elzem?" diye fısıldadığında gözlerini kardeşimden ayırmıyordu. "İtir neden uyuyor?" dedi. Uyumuyordu ki, keşke uykuda olsaydı fakat İtir gözlerini sonsuzluğa yummuştu.

Sessizliğim karşısında korktuğu cevabı almıştı. Bize doğru sarsak adımlar atarken, "Konuş Elzem," dedi. "Kardeşin neden uyuyor!" diye bağırınca ona cevap veremedim. İtir'a yönelik korkusunu bu kadar yoğun solurken bir anneye kızın öldü diyemedim. Ne olursa olsun bu onun bir anne olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kendi acım yüzünden onun acısını yok sayacak biri değilim. Aslında o da sevmişti, değil mi? Farklı bir bedende olsa da dokuz ay karnında taşıdığı, kalp atışlarını hissettiği kızı sevmişti. Ruhunu soludukça İtir'ı gerçekten sevdiğini anladım. Lakin en büyük pişmanlığı bunu İtir'dan gizlemek olacaktı. Yaşarken gelmeyen bir sevginin öldükten sonra bir anlamı kalmıyordu.

"Sen mi yoksa ben mi bunu sana söylemeliyim bilmiyorum iblis," deyip ruhsuzca gözlerine baktım. "Başın sağolsun," dediğimde hayır dercesine yerinde sendelemişti. Duyduklarını inkâr edercesine başını iki yana salladı. Yeşillerine biriken yaşlarla kirpikleri titreşirken bu zamansız ölüme hazır değildi. İtir'ı yavaşça yere bırakıp ayağa kalktım. "Başardık Meliz," dedim soğuk bir sesle. "Sen geçiti açtın, ben kardeşimi o kapıdan ittim içeriye. Afra tuzağı kurdu ve Suzan onu öldürdü. Dördümüz bir masumun kanına ne güzel girdik!" diyerek haykırdığımda tam o esnada Soya, Afra ve Gediz'de uyanmaya başlamıştı. Harika zamanlama!

Bekledim, üçünün tamamen kendisine gelmesini bekledim. Nihayet ayağa kalktıklarında gözlerimi Afra'dan ayırmıyordum. Sıraç onu görür görmez, "Senin yüzünden!" diye bağırıp Afra'nın üzerine yürüdü. Öfkeden çenesi seğirirken Afra'dan kurtulmaya kararlıydı. "Kardeşim ölmüşken sende yaşamayacaksın!" dedikten sonra kılıcını çekince son anda onu durdurdum. "Yapma Sıraç, ölüm onun için kurtuluş olur," dedim. Ben yaşadığım sürece Afra'ya kolay bir ölüm yoktu. Bundan sonra o ölmeyi istese bile ben buna izin vermem!

Hiçbir şey anlamayan Gediz, "Kim öldü?" demişti ki gözleri yerde yatan kızı buldu. Önce hiçbir şey anlamadı. Soru dolu bakışları İtir'ın üzerindeydi. Sanki İtir kalkacak ve yine onu tersleyerek cevabını verecekti. Fakat daha sonra kaşlarını korkutucu bir hızla çatarken, "O neden yerde yatıyor?" deyip İtir'a doğru koştu. Hemen diz çöküp onu uyandırmak için yanağına dokundu. Lakin İtir'ın soğuk tenine dokununca ateşe değmiş gibi elini çekti. "İtir," diyerek kısık bir sesle konuştuğunda nihayet gerçeği anlamıştı. Artık İtir yoktu.

Bedeni kaskatı kesilirken donmuş bir şekilde yerdeki kıza bakıyordu. Tam bu esnada ruhundaki acı yükselip bana kadar geldi. Kalbi sıkışıyor kan akışı hızlanıyordu. Gözlerinin siyahı değişmeye başladığında acı çektiğini gizleyemiyordu. İtir'ın yüzünün yakınında olan eli titrerken nefesini tutmuştu. "Uyan," diyerek kısık bir sesle konuştuğunda sesi güçlkle çıkıyordu. Gerçekten sevmiş miydi İtir'ı? Kadınları kullanan bu serseri birini gerçekten sevmiş miydi? Ruhundaki bu kayıp da nedir? Ya gözlerindeki buğuya ne demeli? Asla kadınların elini tutmayan Gediz Gevheri, titreyerek tuttu İtir'ın elini. Avucundaki eli sıkarken içini yakan bir nefes koyuverdi. "Benim yazgım bu olmalı baba," deyip Cihangir'e baktı. "Değer verdiğim kadınlar öldükten sonra onların elini tutmak," dediğinde Cihangir başını eğerek bakışlarını kaçırmıştı. Oğlu belki de yıllar sonra ilk kez yüzüne karşı ona baba diyordu ve bunu ölen bir kadının elini tutarak yapıyordu. Evet, bu serseri kız kardeşimi gerçekten sevmişti. Kaledeyken her gün İtir'ın odasına kitap götürmesinden anlamalıydım.

Bazı şeyleri kaybettikten sonra anlayan sadece ben değildim.

Biz kadınların aksine Gediz öyle ağlamadı. Hayır, uzun uzun İtir'la vedalaşmadı. Tüm acısını içinde yaşayarak ayağa kalktı ve Afra'nın karşısına dikildi. Omuzları çöken çocuk güçlkle ayakta duruyordu. Ablasının gözlerine bakıp, "Keşke," dedi. "Keşke hiç geri dönmeseydin. Bugün sadece Elzem değil sen de bir kardeş kaybettin!" dedikten sonra çekip gitti. Asil ve Hafız onun peşinden gitmişti çünkü kötü durumdaydı. Bizim yanımızda kendisini tutmuştu fakat yalnız kalıp payına düşen acıyı yaşayacaktı.

Bir ölüm hepimizi enkazı altına almıştı.

Gediz'in peşinden bakan Afra'nın gözleri dolmuştu. "Ben böyle olsun istemedim," dediğinde planlarının içinde İtir'ın ölümü yoktu. Onun asıl istediği bendim. Keşke amacına ulaşsaydı da kardeşim hâlâ yaşıyor olsaydı.

Meliz yumruklarını sıkarak onun üzerine yürüdü. "Demek böyle olsun istemedin!" diye bağırıp Afra'nın ensesindeki saçları kavradı. Onu saçlarından sürükleyerek İtır'ın cesedinin yanına fırlattı. "Bak!" diyerek yerdeki ölü kızı gösterdi. "Ona yaptığına bak! Hedefinde kim vardı umurumda değil çünkü bu ona olanları değiştirmeyecek. Kızımı öldürdüğünü değiştirmeyecek!" dediğinde gözlerinin yeşili simsiyah olmuştu ve bedeninde siyah dumanlar yükselmeye başladı.

"Bir iblisin kızını öldürdüğüne göre başına gelecekleri biliyorsun!" dedikten sonra Afra'nın çenesini sertçe sıkarak onun üzerine eğildi. "Seninle işim bittiğinde Ölüler Diyarına gidecek bir ruhun bile kalmayacak!" derken yemin eder gibiydi. "Sen ve Suzan'a öyle şeyler yapacağım ki İtır'ın şu anda bulunduğu yerin yakınına bile gidemeyeceksiniz!" diyerek Afra'yı savurarak bıraktı. Gözleri tekrar İtır'ı bulunca onun yanına yığılıp ağlamaya başladı. "O benim kızımdı!" diyerek İtır'ın üzerine eğilip gözyaşlarını akıttı. "Sahip olduğum tek şeydi ama onu da benden aldınız. Diğer her şey gibi onu da kaybettim," deyince bu lanet kadına da kıyamıyorum. Hepimiz farklı şekillerde severdik. Kimi sevgisini dışarıya yansıttırdı kimi içinde gizli gizli yaşardı.

"Yalnız herkesin gözden kaçırdığı bir şey var," diyen Soya, yüzündeki çirkin benleri söküp atmaya başladı. Bedenine geri döndüğü için çirkin maskelerini çıkartıyordu. Ne de olsa artık herkes onun gerçek kimliğini biliyordu. Yüzündeki benlerden kurtulduktan sonra kafasındaki peruğu çıkardı. Fileli boneyi de çıkarınca kumral saçları salınarak omuzlarından döküldü. Tüm güzelliğiyle karşımızda dururken göz kontağı kurmak için lensleri çıkarmamıştı. Ben ve Meliz'in aksine hiç üzgün görünmüyordu ama mutlu da değildi. Liderlere dönüp tebessüm ettiğinde tebessümü bile tüm liderleri tedirgin etmeye yetmişti. Sevimlice sırtıp İtır'ı gösterdi. "Bu ölen kız bir iblisin kızı, Aykırı bir Oyunbazın kız kardeşi ve en önemlisi..." deyip eliyle kendisini gösterdi. "Bir Gorgon'un yeğeni. Peki şu anda baktığınız Gorgon tam olarak kim bir fikriniz var mı beyler?" dediğinde herkesi ürkütmeyi başarmıştı.

Liderlerin ona attığı tedirgin bakışlar onu güldürdü. "Evet, doğru tahmin. Şu anda baktığınız kadın Araf'ı Araf yapan kişi. İlk kez buraya geldiğimde bu yerin adı Araf değildi ve atalarınızda birer lanetli değildi. İnsanlarınızı yanlışa sürükleyen, tanrıların gazabını üzerinize çeken ve bu yeri Araf yapan benim. Daha kaç yeri böyle helak ettim tahmin bile edemezsiniz. Burayla işim bittikten sonra sıkılmışım ve Avcılara merhamet edip

Medusa'nın Ölü Kumlarını yaptım," dedikten sonra Sıraç ve Yavuz'u gösterdi. "Onların ataları olan ilk Avcıları kendimle birlikte dünyaya götüren bendim. Bir asır sonra o Avcıların torunlarıyla buraya dönüyorum ve yeğenim sizlerden biri tarafından öldürülüyor. Peki atalarınızın lanetlenmesine sebep olan ben, yeğenim için neden burayı haritadan silmeyeyim? Ah, yapamaz demeyin," dedikten sonra ayağını kaldırıp sertçe yere vurdu. Soya'nın bastığı yerde küçük çaplı bir patlama olduğu için hepimiz bir yere savrulmuştuk. Bu kadın az önce küçük dozda bir deprem mi yarattı? Hepimiz yeri boylamışken ayakta olan sadece oydu. "Evet, yapabilirim," deyip güldü. "Saniyeler içinde çok fazla şey yapabilirim. Hazır olun çünkü büyük kıyamet kapıda," dediğinde bu benim umurumda değildi ki. Benim kıyametim zaten kopmuş buradakilere ne yapsam içim soğumayacaktı.

Elimi yere bastırıp ayağa kalktığımda ona ters ters bakıyordum. "Gülüyor musun?" dedim kızgınlık içinde. "Benim kardeşim ölmüş ve sen gülüyor musun?"

Umarsızca omuz silkti. "Kişisel algılama ölümleri bir kayıp olarak görmüyorum. Er veya geç hepimiz öleceksiniz nasıl olsa," deyip bana baktı. "Farkındaysanız hepimiz demedim çünkü hepiniz öleceksiniz ve geriye yine ben kalacağım. O kadar çok kayıp verdim ki, benden gidenlere alışığım. Ölenler için üzülme çünkü asıl acıyı geride kalanlar yaşıyor," dediğinde ne yazık ki bu konuda çok haklıydı. Nefes alıyorum ama aslında bir çift kara gözde öldüm. Ben kardeşimin bir daha gözlerine bakamayacağım. Tanrım, bununla nasıl yaşanır.

Nasıl bir vebalin altına girdim ki cezam hiç bitmiyordu.

Kendince empati yapan Afra, yüz­süzce yanıma gelip, "İtir benim düşmanım değildi," dedi. "Böyle sonuçlanmasını istemedim." Ciddi miydi? Canına susamış olmalı!

"Daha istemediğin çok şey yaşayacaksın," diyerek ona doğru döndüm. Hayır, ağlamıyordum. Öyle kızgın bir şekilde ona olan nefretimi de kusmuyordum. Ben hiç olmadığım kadar sakin ve soğukkanlı bir halde onun karşısında durmuştum. Zaten hiçbir zaman öfkemi dışarıya yansıtan biri olmadım. Lakin şu anda gerçekten çok öfkeliydim. "Kardeşim senin aptallığın yüzünden öldü Afra. Sence dökülen kanın hesabını sana nasıl sormalıyım?" dediğimde herkes susmuş karşı karşıya duran iki Aykırı'ya bakıyordu.

Korkmaya başladı. Evet, Afra'nın korkusunu soluyorum çünkü asıl şimdi gerçek anlamda bir düşman kazandığını anlıyordu. Hasmından kurtulmak istiyorsa onu doğrudan öldürmeliydi. Fakat yaralamak hataların en büyüğüydü çünkü geri döner ve intikamın en büyüğünü yaşatırdı. "Gölge Cini silindi, değil mi?" dedim. "Peki neden sana rakip olarak öyle bir yaratık geldi?" dedim buz gibi bir sesle. Bakalım bana verecek bir cevabı var mıydı?

Nişanlısını hatırladı. Sadece hatırlamadı ona yaptığı korkunç büyüğü gizleme çabasına girdi. "Bilmiyorum!" diyerek fevrileşti. "O yaratık neden bana rakip olarak geldi bilmiyorum, ama geçmişte onunla herhangi bir anlaşma yapmadım!" dediği an elimi kaldırıp yüzüne çok sert bir tokat attım. Yere düştüğü an çıplak ayağını kaldırıp iki göğsünün tam ortasına bastırdım. "Kıpırdarsan ruhunu emmekten tereddüt etmem ve kardeşime olanlardan sonra kimse bunun için beni suçlayamaz!" dediğimde korku içinde hareketsiz kaldı. Şu anda her şeyi yapacak konumda olduğumu bildiği için akıllıca davrandı diyebilirim.

Herkesin içinde düştüğü durumun utancını yaşarken, "Ne istiyorsun Elzem," diye bağırınca omuz siltim. "Sen şu anda ayaklarımın altında ezilirken senden ne isteyebilirim ki?" diyerek alay ettiğimde öfkeden çıldırıyordu. Daha bu neydi ki ben bu kadının süründüğünü göreceğim. Yemin ederim ki Suzan ile birlikte dizlerinin üzerinde sürünerek bana gelecekler! Durmam için yalvarıp benden merhamet dilenecekler!

Hayır, ben onların peşine düşmeyeceğim çünkü ikisi kendi ayaklarıyla bana gelecek!

"Yıllarca ruhumda bir canavarla yaşadığımı bilmeyen yok, değil mi?" diğerlerine yönelik konuşup her birine baktım. "Peki o canavar kimdi biliyor musunuz?" dedikten sonra ayağımla Afra'nın göğsüne sertçe bastırıp onu yere çiviledim. "Afra Gevheri'nin kayıp nişanlısıydı!" diye bağırdığımda etrafımdaki insanlardan çıkan uğultuları umursamadım. Savcı kaşlarını çatarak delici bakışlarını kız kardeşine çıkardı. "Elzem neler diyor?" derken duyduklarının gerçekliğini sorguluyordu. Oysaki Afra'dan cevap alamazdı çünkü birilerine verecek cevabı olduğunu sanmıyorum. "Gölge Ciniyle anlaşıp nişanlısını önce bir yaratığa çevirdi, daha sonra onu cehenneme sürgün etti! O canavar ruhuma karışarak benim dünyama geldi! Peki neden?" dedikten sonra başımı çevirip Afra'ya baktım. "Sence neden?" dediğimde bana cevap veremeyecek kadar duyduklarının şokundaydı. Evet, nişanlısının bunca zamandır içimde yaşadığını nihayet öğrenmişti.

Kayıp nişanlısının yıllarca benim içimde yaşadığını idrak etmesi uzun sürmedi. İrice açılan gözleri şaşkınlığını gizleyemiyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu. Nasıl olurdu da cehenneme gönderdiği nişanlısı onca ruhun içinde gelip beni bulmuştu. İkimiz arasındaki düşmanlığı göz önünde bulundurunca bunu kendisine bir ihanet olarak gördü. Nişanlısı öylesine birine değil ezeli düşmanına giderek ona ikinci kez ihanet etmişti. Dahası onu hâlâ sevdiği için ruhuna karışan kıskançlığı soluyorum. "Bir cevabın yok mu?" dedim. "Sence neden beni seçti?" Ayağımı biraz daha bastırdığımda inleyen kızın üzerine eğildim. "Çünkü biliyordu. Cehennemde olsa bile o gece yapılan takası bir şekilde gördü. İkimiz arasındaki takası gördü ve o gece kaçmaya karar verdi. Beni eğitti Afra," dedim gözlerine bakarak. "Şu anda baktığın, ayakları altında ezildiğin kadını böylesine yenilmez ve güçlü kılan eski nişanlın! Bir gün ikimizin karşılaşacağını biliyordu ve o gün geldiğinde onun intikamını almam için beni eğitti!" diyerek son darbeyi vurdum. Belki aramızdaki lanet yüzünden beni eğitmişti ama bu karşılaşma için de beni hazırladığını artık biliyorum.

Ayağımı çekerek onu özgür bıraktığım halde kalkamadı. Sözlerimin ağırlığı altında uzun süre ezileceğini biliyorum. "Yalan söylüyorsun!" Güç bela konuştuğunda inkâr etmesi uzun sürmedi. Fakat gerçekleri söylediğimi o da iyi biliyordu lakin kabul etmek işine gelmiyordu. Zihnimdeki mühürlü kapılara girmediği için canavarı anılarımda görmemişti. Görmüş olsaydı şuan ki dağılmış haliyle rakibini yenemezdi.

"Hayat ne garip değil mi?" diyerek alay ettim. "Henüz seninle tanışmıyorduk bile ama lanetlediğin nişanlın bana geldi ve sana benim gibi bir düşman kazandırdı." Elimle kendimi gösterdim. "Benim gibi diyorum çünkü inan bana akli olan beni karşısına almazdı," dedikten sonra ailesini gösterdim. "Son günler Afra. Onlarla bu son günleri doya doya geçir çünkü kardeşimin hayatı karşılığında çok fazla şey istiyorum." Elimle etrafımı gösterdim. "Tüm Araf'ı istiyorum!" dedikten sonra geriye çekildim. En iyi büyücülerini bulsunlar, surlarını güçlendirsinler. Elllerinden gelen tüm önlemleri alsınlar. Klanlarına haber salıp onları yaklaşan kıyamete karşı uyarınlar. Artık imkansız ama yapabiliyorsa gölgemin onlara ulaşmayacağı bir yere kaçsınlar. Sicim düştüğünde artık Araf diye bir yer kalmayacak! Kardeşimin kanı üzerine yemin ederim ki ben bu şehri yıkacağım! İnsanları helak olurken hep dediğim gibi kimse adımı hiç unutmayacak. Kardeşim karşılığında herkesin felâketi olacağım için kimse beni unutmayacak!

Masum veya günahkâr artık fark etmez. Beşikteki bebeğe kadar ben Araf'ta tek bir Ölümsüz bırakmayacağım!

İçimdeki tüm merhameti Itır'la birlikte öldürmüşken bundan sonra bambaşka bir Elzem olacaktı!

Afra nihayet ayağa kalkmayı başardığında hâlâ söylediklerimin etkisindeydi. "Ruhuna karışan yaratık için beni sorumlu tutamazsın," dedi. "Onu sana ben göndermedim. O yıllarda seni tanıımıyordum bile!" dediğinde korkuyordu çünkü beni çok iyi tanıyordu. Neler yapacağımı bildiği için aklınca kendisini savunuyordu.

"Benim derdim artık bana olanlar değil ki," dedim. "Ben hiçbir zaman bana olanları sorun etmedim," dedikten sonra ona yaklaştım. "Benim şuan ki derdimi sen çok iyi biliyorsun. Öfkeliyim Afra," deyip gözlerinin içine baktım. "Sakinliğime sakın aldanma çünkü şu anda gerçekten çok öfkeliyim ve benim öfkem hiçbir şeye benzemez. Yakmaz ama yıkar, öldürür!" O da anlayacaktı, herkes gibi o da ne demek istediğimi çok yakında anlayacaktı.

Onu bırakıp atıma doğru yürüdüm. Ata bindiğimde Cihangir'e baktım. "Ben duracaktım," deyip Afra'yı gösterdim. "Ama o buna izin vermedi. Bundan sonra başınıza gelebilecek her türlü felâketin tek sorumlusu sizin kızınız. Ve hayır, onu öldürmenizi istemiyorum!" dedim. Afra'nın ölümü bu kadar kolay olmayacaktı. Onunla işim bitmeden ölmeye bile hakkı yok.

Atımı hareket ettireceğim esnada Sıraç, "Elzem!" dedi. "Nereye gidiyorsun? Bir çılgınlık yapma!" diyerek bana olan endişesini dile getirdi. Çok daha fazlasını yapacağım, hem de çok fazla.

"Avcılar ve kızları alıp fânilerin bölgesine gidin Sıraç," dedim. "Ne duyarsanız duyun, ne görürseniz görün ama sakın duvarı geçip Ölümsüzlerin bölgesine gelmeyin," diyerek onu uyardım. "Ah, bu arada. Olur da Suzan Hanım ile karşılaşırırsanız..." deyip derin bir nefes aldım. "Ona de ki son anların tadını çıkarsın!" dedikten sonra atımı şahlandırıp dört nala koşturdum. Hepsini geride bırakıp onlardan uzaklaştım. Nasıl olsa çok yakında hepsi nereye ve ne amaçla gittiğimi anlayacaktı. Geri döndüğümde Araf diye bir şey kalmamış olacaktı!

Geri döndüğümde hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Onlardan uzaklaşırken Savcı'nın, "Elzem!" diyen kızgın sesini duydum fakat hızımı düşürmedim. Hepsinden uzaklaşıp ağaçların içine son sürat daldım. Bu yolun dönüşü yoktu artık.

Daha beş dakika yol almıştım ki Elümhan'ı benden daha iyi tanıyan Savcı, bir şekilde atıyla yolumu kesmişti. Mecburen atımı durdurduğumda,

"İn aşağıya Elzem!" dedi. Onu dinlemediğimi görünce attan atlayıp bana yaklaştı ve belinden tuttuğu gibi beni aşağıya indirdi. Ela gözlerinde şimşekler çakarken kolumu tutarak sıktı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" dediğinde en az benim kadar sinirli görünüyordu.

"Cehennemin dibine!" diye bağırarak kolumu kurtarmaya çalıştım. "Peşimden gelecek misiniz?"

"Evet!" diyerek o da bana bağırdı. "Geleceğim!"

"Hayır, gelmeyeceksiniz!"

"Durdur o halde beni!" dediği an başımı geriye çekip tüm gücümle ona kafa attım. İkimiz aynı anda geriye çekilirken, "Lanet herif!" diye bağırarak alnıma tuttum. Kahretsin, neden bu kadar acıdı!

Burnu bile kanamamıştı ama bana ters ters bakıyordu. "Bir işi de doğru düzgün becer, değil mi?"

"Ah, kusura bakmayın Savcı Bey! Ben sizin gibi bir barbar olmadığım için her gün birilerine kafa atmıyorum!" Kafam kırıldı burada!

"Belli," diye homurdanarak alnımı işaret etti. "Çok acıdı mı?" Dalga geçiyor olmalı. Tabii ki acıdı!

"Acıyan bedenim değil ki," diye fısıldadım. "İçim acıyor! Kardeşiniz kardeşimin ölümüne sebep oldu ve siz beni durdurmaya geldiniz!" diyerek bağırdığımda kendimi daha fazla tutamayıp ağlamaya başladım. "İtır kollarımda öldü," dediğimde dizlerim büküldü ve yere yığıldım. "Kardeşim öldü. Uğruna beni Ölüler Diyarına gönderdiğiniz kardeşiniz benden en değerlimi aldı. Sizin ki kardeş ama benim ki değil, öyle mi? Beni durduramazsınız çünkü Afra'yı öldüreceğim ve bana baktığınızda siz de kardeş katili birini göreceksiniz!" dediğimde iç çekerek yanıma gelip diz çöktü. "Buraya Afra için gelmedim," diyerek yüzümü avuçlarının içine aldı ve gözyaşlarını sildi. "Öfkenin olduğu yerde mantık aranmaz Elzem," deyip gözlerime baktı. "Ne yapacaksan sakinleştikten sonra yap. Acın bu kadar tazeyken vereceğin yanlış bir karar en çok seni bitirir," diyerek bana bekle dedi. Lakin benim bekleyecek bir saniyem bile yoktu. Kardeşimin kanı kurumadan, toprağı soğumadan herkes hak ettiğini yaşamalıydı.

"Hayır," dedim. "Beklemeyeceğim."

Derin bir nefes alan adam, "Huysuz ve asi kadın," diyerek beni göğsüne çekti. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Korkarım ki bu inadın ikimizin felâketi olacak." Ben ister miydim böyle olsun? Başıma gelenler yüzünden bana, bize bir seçenek sunulmadı ki. Yol ayrımındaydık ve bu yolun sonunda bizim için bir gelecek artık yoktu. Aramızda İtır ve Afra'nın kanı

varken artık çok zordu. Evet, Afra benim nazarımda çoktan ölenlerin arasındaydı.

Tam konuşmaya hazırlanıyordum ki dudaklarından bir inilti çıktı. Başımı omuzuma düşünce endişe ederek onu sırtüstü yere yatırdım. Ne olduğunu sorguladığım esnada, "Korkma sadece bayıldı," diyen Soya'nın sesini duydum. Başımı kaldırıncı Meliz ile ikisi atlarını çekerek ağaçların arasından çıktılar.

Savcı'yı bırakıp ayağa kalktım. "Hiç dokunmadan onu nasıl bayılttın, Soya?" dediğimde atına bindi. "Yanında hiç ayrılmayan koruyucu ruhuna işaret ettim o bayılttı. Evet, daha önce sen ve Meliz'i ruh formundayken gördüğüm gibi tüm ruhları görüyorum," dedikten sonra Savcı'nın olduğu tarafa baktı. "Efendin için endişe etme Takva. Bizimle gelmemesi onun güvenliği açısından daha iyi," deyince Takva ile konuştuğunu anladım. Ölüler Diyarındayken Takva'yı görebiliyordum ama burada onu göremiyorum. Lakin varlığını hissediyorum.

"Bizimle?" diyerek Soya ve Meliz'e baktım. "Siz ikiniz benimle gelmiyorsunuz."

Meliz saçlarını yüzüne çekerek ağlamaktan kızaran gözlerini gizlerken, "Evet, geliyoruz," dedi. "Ve sen bile beni durduramazsın." Nereye gittiğimi bile bilmezken benimle gelmesi aptallıktı.

Bazı şeyleri açıkça anlatamadığım için, "Geri dönün," dedim. "Gideceğim yer size göre değil. İtır'dan sonra kimsenin sorumluluğunu alamam." Hayatımın en büyük kaybını vermişken daha fazlasını kaldıramam.

Soya tehlikeli bir şekilde sırtıttı. "Gideceğin yeri tahmin etmek zor değil Elzem. Araf'ın çekirdeği olan Tanrılar Gölüne gitmeyi istemiyor musun?" dediğinde afallayarak ona bakmam karşısında güldü. "Nerede olduğunu bu güne kadar kimse bilmediği için bir efsaneden ibaret. Anlaşılan Ölüler Diyarında bu konudaki söylentiler senin de kulağına geldi," dedikten sonra atını sürdü. "Şanslısın çünkü ben yerini biliyorum. Yolumuz çok uzun ve tehlikeli," diyerek bana göz kırptı. "Bu şehri yıkmak mı istiyorsun? Gidelim o zaman. Gidelim ve yıkalım. Kaos hep sevdiğim bir şey olmuştur," dedikten sonra bizi bırakıp giden kadının arkasından şaşkınca bakıyordum. Merak ediyorum bu kadının bilmediği bir şey var mıydı?

Savcı'ya son kez bakıp, "Gittiğimiz yeri ona söyleme Takva," dedim boşluğa konuşarak. "Savcı kendisine geldiğinde sakın duyduklarını ona

söyleme," dedikten sonra atıma bindim. Biz izimizi kaybettirene kadar nereye gittiğimizi bilmemeliydi.

Meliz ile ikimiz önde giden Soya'yı takip ederken, "Sence fevri mi davranıyorum Meliz," dedim. "İki kişi yüzünden buradaki herkesi öldürmek ne kadar doğru?"

"Belki de bu senin kaderin," dedi üzgün bir sesle. "Belki de en başından beri bu yıkımı yapmak için Araf'a geldin."

"Yıkılım diyorsun öyle mi iblis?"

"Yıkılım Elzem!" deyip burukça güldü. "İçindeki her şeyle birlikte yıkılım bu lanet yeri! Varsın biz de yıkılalım, ama bizden sonra Araf diye bir yer kalmasın!" Bunu zaten çok istiyordum ama ondan duyunca daha çok istedim. Evet, yıkılım!

"Anlaştık o vakit," deyip başımı salladım. "Gidelim ve bir devrin sonunu getirelim." Ölümler Diyarındayken ben dersimi sıkı çalışmışım. Bu yeri nasıl yıkacağımı biliyorum ve evet, Araf yıkılabilir.

Suzan Hanım ve Afra, yeni bağımsızlığına kavuşmuş olabilir ama onlara huzurla yaşayacak bir yer bırakmayacağım!

Ve bir bölümün daha sonuna geldik. İtir'ın zamansız ölümü Elzem dahil çoğu kişiyi derinden sarstı. İtir'ın Suzan'a karşı kaybedip öleceğini bekliyor muydunuz?

Eminim neden İtır diyorsunuz, ama Elzem'i tetikleyen tek şey İtır'ın ölümü olabilirdi ve kurgunun gidişatı için ölmeliydi.

Elzem ise kardeşini kaybettikten sonra doğrudan Suzan ve Afra'yı öldürerek intikam almak istemiyor. Başından beri söylediği gibi koskoca şehri yıkmanın peşine düştü. Araf'ta ona yapılanların ve kardeşine olanların intikamını Araf'ı onlar için cehenneme çevirerek almak istiyor. Üstelik Araf'taki herkesten bu intikamı almak istiyor. Sizce bunu yapabilir mi?

Elzem, Meliz ve Soya üçlüsü gerçekten Araf'ı yıkabilir mi?

Evet, bundan sonra kalan bölümlerde bu üç kadının çıkardığı kaosları okuyacağız. İtır üçünün ortak noktasıydı ve bir kayıp üç güçlü kadını bir araya getirdi diyebiliriz. Üstelik artık yanlarında liderleri bile ürküten Soya gibi sıradışı bir kadın varken neler olacağı bilinmez.

Peki Elzem ve Savcı cephesinde bundan sonra neler olur dersiniz? İtır öldüğü için Elzem ilişkisini kendi kafasında bitirdi. Lakin Savcı aynı şeyleri düşünmüyor. Peki Elzem ona da aynı kardeş acısını yaşatmayı başarır mı neler olur? O zaman Savcı'nın düşüncelerinden ne gibi değişiklikler olur sizce?

İtır'ın ölümü karşısında şaşkına dönen bir diğer isim de Gediz. Belki de bu çapkın çocuk yeni yeni sevmeyi öğreniyordu. Bu zamansız ölüm onun için de ağır bir darbeydi diyebiliriz.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(56) Ninfalar.

"Gözlerimi kapatsam ve tekrar açtığımda her şeyin bir kâbustan ibaret olduğunu görsem keşke."

Ölüler Diyarındayken Macit ile bir konuşmamızda, "Araf'ı yıkmak isterken Ölüler Diyarına gelmek planlarımın arasında yoktu," diyerek sitem etmiştim. Macit ise gülmüştü. "Bu kadar uğraşmak yerine Tanrılar Gölünü bulmaya çalışsaydın belki amacına ulaşırsın," demişti. Söylediği şey ilgimi hemen çekmişti çünkü en büyük amacım yıkımdı. Zaten bunu kimseden de saklamadım, beni tanıyan herkes kaos peşinde olduğumu biliyordu. Macit'e Tanrılar Gölünü sorduğumda bana herkes tarafından unutulmaya yüz tutmuş efsaneyi anlatmıştı. Soaireya Araf'ta büyük bir kaos çıkartıp insanları birbirine kırdırınca ve hepsini tanrılara düşman edince olanlar olmuş. Tanrılara inananlar fâni olarak kalmaya devam etmiş inanmayanlar ise lanetlenerek ölümsüz olmuşlar. Şehri birbirinden ayıran bir set, yani duvar örmüşler. Böylelikle her iki tarafta birbirinin sınırlarını ihlal etmeyecekti ve böyle de olmuştu. Her iki taraf hâlâ bu kurala sadıktı çünkü kimse bölge ihlali yapmıyordu. Fakat o yıllardan kalan bir söylenti her iki bölgede de çok yaygındı. Macit'in söylediklerine göre Araf'ta yaşayan sadece fâniler ve ölümsüzler değildi. Tanrıların ölümsüzlere gönderdikleri Ninfa'lar. Neye benzediklerini veya ne olduklarını kimseler bilmiyordu çünkü hepsi hapisti. Kehanete göre tanrılar isyan eden insanları ceza olarak lanetleyip ölümsüz kıldı. Eğer buna rağmen tanrıların varlığını kabul etmeyip asiliklerini sürdürürlerse diye onlara Ninfa'ları gönderdiler. Ninfa'ların görevi asilik yapan tüm ölümsüzleri katletmekti. Bu yüzden yeryüzüne inmişlerdi.

Fakat ölümsüzler bu tehdit karşısında boş durmadı. Tıpkı Avcıların soyunu kuruttukları gibi Ninfa'lardan da kurtuldular. Lakin Ninfa'ları öldürmek hiç kolay değildi bu yüzden yeni bir çözüm buldular: Ninfa'ları hapsetmek. Onlardan sonra gelecek olan kuşaklar Ninfa'ları kazayla bile olsa özgür bırakmamalıydı. Bu yüzden Ninfa'ların tutulduğu yer sır gibi saklandı. Ninfa'ların tutulduğu yere Tanrıların Gölü adı verdiler ve bulundukları yer haritada bile geçmiyordu. Soya'nın benimle gelmesi bir bakıma çok iyiydi çünkü onun yardımı olmadan Ninfa'ları bulmam belki de

hayalden ibaret olurdu. Evet, bu açıdan bakıldığında Soya'nın yol arkadaşımız olması iyiydi. Lakin hiç susmayan çenesi ve küçük bir çocuk gibi sürekli şikayet etmesi onu kötü bir yol arkadaşı yapıyordu.

Şimdi bile bize sorun çıkarmaya devam ediyordu. Atını yavaşlatan kadın boynuna dolanmış Safir'e gülümseyip, "Acıktın mı Safir?" dedi. "Teyzeler yine sana yiyecek bir şeyler avlasın mı?" dediğinde ben ve Meliz sinir krizleri geçiriyorduk. Kesinlikle berbat bir yol arkadaşıydı!

Meliz atını bana yaklaştırıp dişlerinin arasından, "Elzem!" dedi. "Bu kadın tekrar bize Safir'i doyurun derse Safir'i keser ona yedirtirim! Dört gündür yoldayız ve yaptığımız tek şey bir kobraya fare avlamak!" diyerek isyan ettiğinde ilk kez onunla aynı fikirdeydim. Evet, dört gündür yolculuk yapıyoruz ve evet, her molada Safir için fare peşinden koşuyoruz!

Önde giden Soya'yı kontrol ederek başımı salladım. "İlk molada Safir'in işini bitirelim iblis," dedim.

"Ciddi misin?" diyerek hızlıca bana doğru döndü. "Hayvanlara zarar vermek yok gibisinden bana bir şeyler söylemeyecek misin?"

"Dört gündür at sırtında kendimiz hayvana dönmüşken Safir'in canı cehenneme, Meliz," diyerek önüme döndüm. Dört gündür yollardayım ve resmen insanlıktan çıkmış gibi hissediyorum. Bulduğum her gölde yıkanıyordum fakat bir türlü temiz hissetmiyordum. Saçlarımı ellerimle tarıyordum lakin hep dolaşık gibi geliyordu. Üzerimde hâlâ ölen kardeşimin kıyafetleri varken ben kendimden sürekli kusur buluyordum.

Sık ağaçların olduğu bir bölgeye yaklaşıncı atları durdurduk. Ağaçlar çok fazlaydı ve birbirine yakın olduğu için bir atın geçeceği kadar boşluk yoktu. Daha önce ağaçların dip dibe olduğu bu kadar yoğun bir orman görmemiştim. Atından inen Soya, Safir'in kafasını öperek onu yere bıraktı. "Önden gidip kontrol et Safir. Sisler Ormanında bir gariplik seziyorum," dedi.

Safir kıvrılarak ormana girerken Meliz'in kafası karışmıştı. "Ne gibi gariplik?" dediğinde Soya atını bir ağaca bağladı. "Akindere, yani Tenebrislilerin bölgesini iki gün önce geçtik. Şu anda bulunduğumuz bölge Araf'ın sınırları içinde değil. Evet, artık Araf'ta değiliz," diyerek bize doğru döndü. "Araf tehlikeli olabilir ama asıl tehlike Araf'ın dışında. Neden mi? Çünkü buradaki tehlikeleri savuşturacak bir klan yok," dedikten sonra eliyle önümüze çıkan ormanı gösterdi. "Bu bölgenin adı Sisler Ormanı. Şimdi dikkatli bakın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin?" deyince bilgimizi test ettiğini anladım.

Ben bu çağın yabancıyım, yani bu evren hakkında sıfır bilgim vardı. Beni test etmesini doğru bulmuyorum.

Soya ilk Meliz'e bakıp ondan cevap bekledi. Karşımızdaki ormana bakan Meliz, "Adıyla çelişiyor," dedi. "Hiç sis yok ve bir insanın geçmekten zorlanacağı kadar sık ağaçlar var," dedikten sonra omuz silkti. "Başka da bir gariplik yok," diyerek atından indi.

Soya bana bakınca, "Ağaçların gölgesi yok," dedim. Meliz'in aksine benim ilk dikkatimi çeken buydu. Evet, bu kadar çok ağaç olmasına rağmen hiçbirinin gölgesi yoktu. Atımdan atlayıp çıplak ayaklarla ağaçlara doğru yürüdüm. Elümhan'dan ayrılırken ayakkabılarımı yanıma almamıştım. İtır'ın bedenini öylece yerde bırakıp ayrılırken ayakkabılarımı almak aklıma gelmemişti. Ben kardeşimi orada bırakmış olabilirim ama Sıraç ve Yavuz onu bırakmazdı. İtır'a gerektiği gibi bir tören yapıp onu gömeceklerine eminim. Arada dört gün geçti şimdiye çoktan İtır'ın bir mezarı olmuştur. Bu bile Araf'taki herkesi mezarlığa gömmem için yeterliydi.

Ağaçlara yaklaşıp ormana girmeden birine dokundum. Ne hissettiğimi anlamak için bir süre hiç kıpırdamadan bekledim. "Kan kokusu alıyorum," dedikten sonra diz çökerek yerdeki toprağı avuçladım. Nemli toprağı sıkınca tıpkı heykel çamuru gibi avucumda yuvarlanıp parmaklarımın şeklini almıştı. Bu hali çiğ köfteyi anımsatıyordu. Toprak parmaklarımın izini çıkarınca afalladım. Hiç gölge yoktu ama toprak nemliydi. "Toprakta da kan kokusu geliyor," dedim. "Sanki bu orman yağmur suyu yerine kanla hayatta kalıyor," dediğimde Meliz'in şaşkınca çıkan homurtusunu duydum. "Sekiz ayı geçkindir beslenmiyorsun ama Oyunbaz yeteneklerin hâlâ iş görüyor," demişti. Evet, ama yeteneklerim çok zayıftı. Eğer beslenmiş olsaydım kilometrelerce uzakta bu ormandaki kan kokusunu solurdum. Oysaki dokunmadan önce herhangi bir koku almamıştım.

Ayağa kalkıp Soya'ya baktım. "Bu orman kanla mı besleniyor?" dediğimde başını olumlu anlamda salladı. "İçine aldığı kişiyi öğürten bir değirmen Sisler ormanı. Cesetleriyle toprağını, kanıyla içindeki ağaçları ve ruhlarıyla kendisini besler. Yüzyıllar önce burayı keşfettiğimde toptasan otuz ağaç bile yoktu. Tamamen kuraklık bir bölgeydi. " Başını çevirip sık ağaçlara baktı. "Neden bu kadar çok ağaç var biliyor musunuz? Öldürdüğü her kişi için Sisler Ormanında bir ağaç çıkar," deyince ürkerek ormandan uzaklaştım. Soya yıllar önce geldiğinde buranın kuraklık bir bölge olduğunu söyledi. Şimdi ise içinde adım atacak yer yoktu. Bu da demek

oluyor ki aradan geçen zamanda bir hayli kurbanı olmuştu. Ne yani tüm bu ağaçlar bir insanı mı simgeliyordu?

Duydukları karşısında korkan Meliz, "Sisler Ormanına girmeden etrafında geçemez miyiz?" diye sordu. Lakin Soya, "Bu on günden fazla sürer," dedi. "Elzem'in karanlık korkusu yüzünden gece yolculuk yapamıyoruz. İki günlük yolu dört günde gelmişken Sisler Ormanının etrafında dolanmak bizi çok yavaşlatır," dediğinde haklıydı. Hava kararınca kamp kurup dinleniyorduk çünkü karanlıkta yolculuk yapamıyorum. Eğer Sisler Ormanına girmezsek Tanrılar Gölünü bulmamız haftalarımızı alırdı.

"Peki şimdi ne olacak?" dediğimde Soya güldü. "Senin gibi bir Oyunbaz benden tavsiye mi istiyor? Zekâ konusunda sana sadece benim rakip olacağımı aslında içten içe biliyorsun," diyerek övündüğünde ona ters ters bakıyordum. Benden daha akıllı olduğu için değil, benden daha tecrübeli olduğu için fikirlerini ciddiye alıyordum.

"İyi olmadığım bir konuda övünen aptallardan değilim Soya," dedim. "İlk kez geldiğim bu topraklarda gereksiz yere kendimi kanıtlama çabasına girmeyeceğim. Bizden daha yaşlı ve daha tecrübelisin. Bu yolculuktaki rehberimiz ne yazık ki sensin. Şimdi sıradaki adımımızı söyler misin?"

İlkokul öğrencileri gibi söz hakkı istercesine parmağını yukarı kaldırdı. "Ama sen bir şeyi söylemeyi unuttun Elzem. Sizden daha yaşlı, daha deneyimli ve daha güçlüyüm," diyerek gülümsedi. Gerçekten mi? Konumuz kimin daha güçlü olduğu muydu?

"Meliz lütfen izlemek yerine teyzeni susturur musun?" diyerek sitem ettim. "İnsanlarla boş muhabbetler yapmaktan hoşlanmıyorum ve bu kadın dört gündür hiç susmuyor!"

Meliz canından bezmiş bir halde, "Kadın iflah olmaz bir geveze, Elzem," dedi. "Sus deyince sanki susacak. Dönüş yolunda ondan kurtulmanın planlarını yapıyorum."

"Merak etme bize gerek kalmadan zaten yakında ölecek," diyerek atımı Sisler Ormanından biraz uzakta olan bir ağaca bağladım.

Yere oturup dinlenmeye başladım. Güneş batmak üzere olduğu için daha fazla devam edemezdik. Sabah olunca ne yapacağımıza karar veririz artık. Meliz'de atını bağlayıp yanıma oturmuştu lakin Soya hâlâ olduğu yerde duruyordu. "Yakında ölecek derken neyi kastettin?" diye sorduğunda az önce söylediklerimin etkisindeydi.

Derin bir nefes aldım. "Seninle ilk karşılaştığımızdan beri ruhunda ölüm kokusu var," dedim. Ölüm koktuğuna eminim çünkü aynı kokuyu daha önce

kendi dünyamda da solumuştum. Meliz'i araştırırken doğumumu gerçekleştiren ebeyi ziyaret etmiştim. Orada ölmek üzere olan birinin ruhunda gelen koku beni çılgına çevirmişti. O gün aldığım kokunun ölümünden geldiğini bilmiyordum ama artık biliyorum. Ve evet, Soya'dan da uzun zamandır aynı kokuyu alıyorum. Elümhan kalesinde karşılaştığımız ilk günden beri aynı kokuyu soluyorum.

"Ölüm etrafında dönüp duruyor Soya," diyerek ona baktım. "İtiraf etmek istemesem de ruh kapanına girerken aynı kokuyu daha yoğun solumuştum. Senden kaynaklı olduğunu düşündüğüm için umursamadım ama yanıldım. Orada ölümü daha yoğun solumamın sebebi seninle birlikte birinin daha kaderine ölüm yazılmasıydı," dediğimde yine gözlerim doldu. "İtır'dan da aynı koku geliyordu ama ben sebebi sadece sen sandım." Kardeşimin üzerinde dolanan ölümü solumuş bunun nedeni olarak Soya'yı görmüştüm. Kardeşimin de ölümün listesine yazıldığını bilmeden sadece Soya ölecek sanmıştım.

Karşımıza oturan Soya, duyduklarında korkmadı. Aksine komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Ölüm bana gelmekten korkar," dedi. "Beni öldürmek sandığın kadar kolay değil," dediğinde parmağına dolanan saçlarına tebessüm etti. "Bir Gorgon'u nasıl öldüreceğini kimse bilmez."

"Ben biliyorum," diyerek gözlerine baktım. "Sıraç biliyor ve Sıraç seni öldürecek şeyi senden alırken anneannemi düşündüyse artık Suzan Hanım'da biliyor," dediğimde duyduklarından sonra artık gülmüyordu.

Bazı şeyleri daha iyi anlasın diye bu konu hakkında konuşmaya devam ettim. "Ben Suzan Hanım'ı yok etmek istiyorum ve sen benimle gelerek tarafını seçtin. Peki Suzan Hanım boş durur mu sanıyorsun? Çoktan Sıraç'tan emanetini almak için yola koyulmuştur. Yapmaz, buna cesaret etmez diye düşünme çünkü onu tanıyorum ve beni elinde tutmak için her şeyi yapar," dediğimde işte şimdi onu korkutmayı başarmıştım. Sıraç, Soya'dan saçlarını alırken beni düşündüğü için onları görmüştüm. Ya o esnada anneannemi de düşündüyse? Bu olası bir ihtimaldi çünkü konuşma esnasında Sıraç'ın aklında olan şeylerden biri de annemizdi. Bir iblisle anlaşılan annem gibi olmak istemiyordu ve annemi düşünmüşken mutlaka onu doğuran kadını, yani Suzan Hanım'ı da hatırlamıştır. Belki de yanıliyorum ama ben tüm ihtimalleri düşünüp değerlendiren biriydim. Hiçbir konuda işimi asla şansa bırakmazdım. Önceden tüm ihtimalleri gözden geçirir ve her biri için önlem alırdım.

Yine bir şey anlamayan Meliz, her ikimize hoşnutsuzluk içinde bakıyordu. "Sıraç'da ne gibi bir emanet var? Şifreli konuşmayı bırakın," dediğinde onu duymazlıktan geldim. Soya'yı ilgilendiren bir şeyi birilerine anlatmayı doğru bulmuyorum. Aslında ben genel olarak beni ilgilendirmeyen konulara dahil olmayı sevmiyorum.

Soya yan tarafıma bakıp, "Azur," dedi. "Git ve Avcı'dan saçlarımı geri al. Eğer bunu yapmazsan," deyip beni işaret etti. "Onu hemen şimdi öldürürüm ve efendilerin Ölüler Diyarında bu kaçıkla uğraşmak zorunda kalır," dedikten sonra bileğindeki yılanlı bileziği gösterdi. "Ruhları silen bir silaha sahipken seni de yok etmem an meselesi. Ya git saçlarımı al ya da her ikinizin işini bitiririm," dediğinde yanımdaki koruyucu ruhla konuştuğunu anladım. Demek ki beni koruyan bir kadındı ve adı Azur'du.

Aslında beni öldürmezdi ama Azur'u kandırmak için blöf yapıyordu.

"İşe yaramaz," dedim. "Avcılar ruhları tüm çıplaklığıyla görür, eğer ruh bir bedeni çaldıysa o zaman da hisseder." Sıraç ve arkadaşları başından beri Azur ve Araf'ta bizim göremediğimiz ruhları görüyordu. Hatta Takva'yı bile gördüklerine eminim çünkü ruhları görmek Avcıların yeteneği idi. Sıraç, Azur'a asla boynunda taşıdığı saçları vermezdi.

Soya duyduklarından sonra somurtmaya başlamıştı. Bileğindeki bilekliği gösterdim. "Taktığın bu bileklik tüm ruhları kainat üzerinden silebilir mi?" dediğimde başını salladı. Bilekliğin yılan başını avuçlarının içine aldı ve yumruk yaptığı elini boşluğa doğru salladı. Bilekliği yeri yarıp tozlar uçuşturan altın sarısı kırbaça dönüşmüştü. "Tüm ruhları parçalayıp silebilir. Kırbacımın değdiği bir ruhun kurtuluş şansı yok," deyince gözlerimi kırbaçtan ayırmıyordum. "Peki ya Avcılar?" dedim. "Bir Avcının da ruhunu silebilir mi?"

Altın sarısı kırbaç kıvrılarak yeniden bileğine dolanırken güldü. "Evet, Avcılara işleyen tek silahı bileğimde taşıyorum. Endişe etme Suzan'ın ruhundan kurtulman için bunu sana ödünç verebilirim," deyince rahatlayarak nefesimi koyuverdim. Ne istediğimi anlamıştı. Bir Avcı'nın ruhunu ememem ama Soya'nın silahıyla o ruhu paramparça edip silebilirim. Keşke yeteneklerim Avcılara işleseydi!

Ayağa kalkıp gece için bir hayli odun topladık. Ben ve Meliz odun toplarken Soya akşam yemeği için avlanmaya gitmişti. Neyseki her yerde nehir ve göllere rastladığımız için su sıkıntısı çekmiyorduk. Kim derdi ki Soya'nın rastgele çaldığı atın heybesinde iki su matarası çıkacak? Suyumuz bittikçe doldurmak gibi bir şansımız oluyordu. Zaten mataralardan birinde

su bitince sıradaki göle kadar diğer matarada olan suyu idareli kullanıyorduk. Soya genelde yemek olarak hep tavşan veya keklik avladığı için ben yiyemiyordum. Su tasarrufu yapmak için doğru düzgün yıkamadan ikisi yiyordu ama ben yiyemiyordum. Bu yüzden yolumuza çıkan zehirli olmayan meyveleri heybemi doldurmuştum. Yediğim meyveyi yıkamak için harcadığım su yüzünden bile bana kızan iki kadın vardı.

Soya taşlarla ocak yapıp ateşi yaktıktan sonra bir dala geçirdiği üç kuşu ateşin üzerine tuttu. Hava çoktan karardığı için yere uzanıp gözlerimi kapattım. "Dün gece nöbet benimdi kızlar," deyip esnedim. "Nöbet tutma sırasında sen de Meliz ve sabaha kadar ateşin sönmesine izin verme," dedim. Gece uyanıp gözlerimi karanlığa açmayı istemiyorum. Zaten bu yüzden ateşe çok yakın bir yere uzandım. Umarım bu kadın gece beni yakmazdı.

Soya, "Etini yemeyecek misin?" deyince bana gerek kalmadan Meliz ona cevap verdi. "Bu kuşları kırk defa yıkamadıysan asla yemez. Dört gündür her defasında aynı soruyu sormayı bırak artık," diyerek onu azarladı.

"Yemediğimi biliyor zaten," diye homurdandım. "Ama senin aksine nezaket nedir bildiği için soruyor İblis."

"Her defasında beni iğnelemek yerine yat zıbar Elzem."

"Sana da iyi geceler Meliz," dedikten sonra Itır'ı düşünüp iç çektim. Yine rüyalarım gel Itır. Rüyalarda en azından yaşıyorsun ve sana dokunabiliyorum kardeşim.

Kim bilir şu anda ne haldesin. Korkuyor musun Itır? Sen hiçbir şeyden korkmazsın biliyorum ama korkuyor olma ihtimalin bile beni kahrediyor.

Biri omuzlarımı kabaca sarsıp, "Elzem!" diye bağırınca sıçrayarak gözlerimi açtım. Uyandığım halde Meliz hâlâ bana fiziksel şiddet uyguluyordu. "Uyandım Meliz, uyandım!" diyerek onu kendimden uzaklaştırıp oturdum. "Ne oldu İblis?" dediğimde ürkererek etrafına baktı. "Soya yok. Bize haber vermeden bir yere gidecek biri değil," diye konuşup endişesini dile getirdi.

Başımın altına yastık niyetine koyduğum çantamı alıp ayağa kalktım. "Gece seslerden uyandığımda Soya'yı görmüştüm," diyerek ona Sisli Ormanı gösterdim. "Orada kök veya sarmaşığı andıran bir şeyler uzandı ve Soya'yı ayak bileğinden yakaladı," dedim. "Daha sonra hızlıca onu ormanın içine çektiler."

Söylediklerimden sonra Meliz'in endişesi dağılırken rahatladı. "Demek istediğin cesetlerle beslenen bir bölgeye çekildi ve sen bunu gördün. Öyle mi?"

"Evet," dediğimde gülerek Sisler Ormanını gösterdim. "Hadi gidelim. Bakalım burada başımıza neler gelecek," dedi keyifli bir sesle. Hayır, Soya'yı kurtarmak gibi bir derdimiz yoktu.

Ormana doğru yürürken arkamızda bir tıslama sesi duyunca durduk. Safir çoktan geri dönmüş ve Soya'nın çantasını gösterip tıslıyordu. Yürüyüp Soya'nın çantasını alıp omuzuma geçirdiğimde Safir yine tıslamaya başladı. Soya için endişeleniyordu ve ona yardım etmemizi istiyordu. "Biz tek çalışırız Safir," dedikten sonra eğilip onu yerden aldım. "Efendin başının çaresine bakamayacak kadar zayıfsa zaten bizimle yapamaz," diyerek onu çantanın içine koydum. Sonuçta kalan sağlar bizimdir diye bir şey var.

Sisler Ormanına girmeden hemen önce, "Meliz," dedim. "Mümkün olduğunca hiçbir şeye dokunma. Özellikle güzel bulduğun şeylere hiç dokunma," diyerek onu başımıza gelecek tüm tehlikelere karşı uyardım.

"Peki ya çirkin bulduklarına?" Bunu gerçekten sormuş olamaz.

"Tanrı aşkına insan çirkin bulduğu şeye neden dokunsun Meliz?"

"Az önce Safir'e dokunduğunu hatırlatırım."

"Belki de onu sen çantanda taşımalsın Meliz teyzesi," dediğimde tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Fırsatını bulmuşken onu öldürmediğime şükretsin!" diyen kadın Safir'den nefret etmekte haklıydı.

Safir çantada kafasını çıkartıp Meliz'e tıslayınca derin bir nefes aldım. "Senden kurtulmak isteyen sadece o değil," diye konuşup işaret parmağımla kafasına bastırdım. "Şimdi içeri gir ve şansını daha fazla zorlama." Yol boyunca ona fare ve kurbağa avlamışken daha iyi bir muameleyi hak etmiyordu.

Sisler Ormanına girdiğimizde inanılmaz bir sıcak hava bizi kucaklamıştı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen bu sıcak normal değildi. Dip dibe olan ağaçların arasından sıkışarak geçerken yürümek hiç kolay değildi. Güneşin yakıcı ışığı bizi kavururken kendimi Safaride hissediyordum. Gökyüzünde uçuşan birkaç akbaba ve arasıra kükreyen aslanların sesini de duysak tam olacaktı. Üstelik her adım başı karşımıza bir ağaç çıkarken, bu çöl sıcaklığının sebebini bilmiyorum. Sürekli elimle ağaçlardan sarkan dalları çekiyordum fakat sığınacağım bir gölgeleri yoktu. Evet, garip ama bu ağaçların gerçekten bir gölgesi yoktu. Yürümeyi bırakıp kendi etrafıma baktım ve kendi gölgemi de bulamadım. Ölülerin bir gölgesi olmazdı değil

mi? Bu yüzden ağaclar gibi bizim de bir gölgemiz yoktu çünkü buraya girdiğimiz an bizler de artık bir ölüydük.

Meliz nefes nefese elini bir ağacın gövdesine bastırıp durdu. Sıcaktan fazla terlediği için teni nemli ve saçları yüzüne yapışmıştı. Daha beş dakika olmuştu lakin şimdiden her ikimiz de sıcaktan kavrulmuştuk. Yaslandığı ağaçtan gelen fısıltıları duyunca Meliz'i yanıma çektim. "Hiçbir şeye dokunma derken ciddiydim. Ölüler rahatsız edilmekten hoşlanmaz," diyerek onu azarladım. Buradaki ağaçları sıradan ağaç sanıyordu. Oysaki soluduğum yoğun kan kokusu bunun tam tersi olduğunu kanıtlıyordu.

"Safir," diyerek onu çantadan çıkardım. "Dün geceki keşif turun boş yere gitmesin," dedikten sonra onu yerdeki yaprakların üzerine bıraktım. "Bize çıkışı göster."

Peki o ne yaptı? Geldiğimiz beş dakikalık yolu geri dönmeye kalkıştı. Sabır çekerek yılanın üzerine eğildim. "Bakalım sana bunu doğru şekilde anlatabilecek miyim?" dedikten sonra yere düz bir çizgi çizdim. "Bu çizginin orman olduğunu düşün," dedikten sonra çizginin benden taraftaki ucuna dokundum. "Biz buradan ormana girdik, yani burası giriş kısmı," diyerek parmağımı kaydardım ve çizginin diğer ucunu gösterdim. "Çıkış kısmı da burası oluyor," dedikten sonra onu tutup havaya kaldırdım. "Anlamadın mı?" Bir yilandan cevap beklediğime inanamıyorum.

Gözlerime bakan beyaz yılan, koluma dolanarak boynuma uzandı. Kafasını çenemin altına sürtünce kıkırdadım. "Keşif yapmak yerine korkup tüm gece bir yere saklandın, değil mi?" diyerek güldüm. Safir gerçekten korkak bir ylandı. Kendi yemeğini avlamaktan bile korkuyordu. Mutlaka biri onun için yiyeceği şeyi öldürüp ona vermeliydi.

Meliz, "Bu şey yılanların yüz karası," diye homurdanarak yürüyünce onu takip etmeye başladık. Evet, Safir işe yaramaz bir yılan olabilirdi ama şu dört günde ona alışmıştım. En azından artık gördüğüm yerde çılgık atıp kaçmıyordum.

Ormanda ilerledikçe sıcaktan daha çok pişiyorduk. Ağaçların gövdesindeki reçineler yüzünden onlara yaklaşmak mümkün değildi. Üstelik salgıladıkları bu sıvılar pıhtılaşmış kan görüntüsündeydi. Leş gibi kokuyordu. Vızıltılar çıkartıp uçuşan kara sinekler ise çekilecek gibi değildi. Neredeyse onlarca sinek ağaç gövdelerine yapışıp süzülen kanı emiyordu. Kendimi çürümüş cesetlerin içinde yürür gibi hissediyordum. Koku o kadar yoğun ki dayanamayıp diz çöktüm ve kusmaya başladım. Fazla terlediğim için sinekler sürekli bir yerime yapışırken kusmak bile

işkenceydi. "Lanet olsun bu koku iğrenç," demiştim ki, "Öğğk..." Evet, yeniden kusmaya başladım. Benim gibi nezih birinin bu leş çukurunda ne işi var!

Aylarca banyo etsem de üzerime sinen bu kokudan kurtulamam!

Nefes nefese ayağa kalktığımda ensemdede bir vızıltı duydum. Bağırarak saçlarımı silkelerken, "Meliz!" dedim tepinerek. "Ensemde bir sinek var!"

"Alt tarafı bir sinek Elzem," diyen kadın yanıma geldi ve enseme sertçe bir şaplak attı. O kadar sert vurmuştu ki öne doğru tökezleyip dizlerimin üzerine düştüm. Vızıltılar çoğalırken Meliz saçlarımı karıştırdı. Öldürdüğü sineği bana gösterip yere attı. "Bak öldü işte," dediğinde kaşlarımı çatarak ona bakıyordum. "Ölen sadece sinek mi? Boynumu kırıyordun az kalsın!" diye isyan ettim. Kadın beni yere savuracak kadar şiddetli vurmuştu.

Gülerek başını salladı. "Tenebris olmak böyle bir şey," demişti ki her ikimiz de fark ettiğimiz şeyler yüzünden sertçe yutkunduk. Vızıltılar çoğalmıştı, hem de hiç olmadığı kadar.

Korkudan soluğumu tutarken, "Meliz sen o sineği öldürmüştün değil mi?" dedim fısıltıyla. İçimden bir ses mistik bir ormanda ölen tek bir sineğin bile hesabı sorulur diyordu.

Aynı anda başımızı kaldırıp yukarı baktık. Üstümüzde sineklerden oluşan bir bulut görünce Meliz, "Öldürmez olaydım!" diye bağırdı ve beni bırakıp kaçmaya başladı. Lanet olsun!

"Meliz!" Ayağa kalktığımda ayak bileğime kalın bir sarmaşık dolandı. "Meliz!" diye bağırarak ayağımı kurtarmaya çalıştım. "Bir şey unutmadın mı aptal!" dedim fakat gözden kaybolmadan önce tek duyduğum, "Hayır!" diyen sesiydi. Ben unutulacak bir kadın değilim!

Kemerimdeki frizbi bıçağını çıkardım fakat daha sarmaşıktan kurtulmadan sinekler üzerime doluştu. Bağırarak onları kendimden uzak tutmaya çalıştım ama bu hiç kolay değildi. Ayak bileğimi sıkan sarmaşık beni geriye çekince yüz üstü yere yapıştım. Sinekler adeta ikinci bir deri gibi bana yapışınca çılgılık bile atamıyordum. Bağırırsam ağzıma girecekler diye endişe ediyordum. Tırnak büyüklüğündeki iri sineklerin ısırığı azımsanmayacak kadar kötüydü. Kocaman ve şişkin sinekler! Gözlerimi kapatıp yüzümü yere gömdüm. Özellikle ellerimle ağzım ve burnumu kapatmıştım. Bu şeyler şu anda beni ısırırken içime girerse kurtuluş şansım kalmazdı. Binlerce sinek aynı anda bana yapışmışken, bir saat içinde beni tüketeceklerine eminim. Bir sinek tek başına bir şey yapmazdı ama binlercesi birçok şey yapabilirdi. Elbisemin içi dahi sızmadıkları yer yoktu.

Aynı anda milyonlarca iğne batması gibi dehşet verici bir acıydı. Kahretsin, bu leş sineklerinin ara öğünü olacağıma inanamıyorum!

Kendi çabamla kurtulamayacağımı anlayınca hemen bedenimden çıktım. Ruh formundayken geriye çekilip yerdeki bedenime bakmak bile beni ürkütmüştü. Sanki siyah bir çarşaf üzerime atılmış gibi sinekler bedenime doluşmuştu. Yaklaşıp elimi bedenime bastırdım ve tüm sineklerin ruhunu emmeye başladım. Tenime yapışan her sinek ölmeye başlamıştı. Hepsinin toplamı açlığımın küçük bir bölümünü bile doyuramazdı. Saniyeler içinde üzerimde yaşayan tek bir canlı bırakmamıştım. Tüm sineklerin öldüğüne emin olunca gözlerimi kapatıp bedenime doğru süzüldüm. Şimdi işin en zor kısmı başlıyordu. Tüm bu sinekleri üzerimden atmak hiç kolay olmayacaktı.

Bedenime girince elimi yere bastırıp ayağa kalktım. Kafamdan aşağıya kum dökülür gibi sineklerin leşi yere dökülüyordu. Kendimi silkeleyerek sinek yığınının üzerinden atladım. Kıyafetlerimi çıkartıp çırlıçıplak kaldım çünkü bu şeyler her yerdeydi. Kafamı eğip saçlarımı silkeledim. Tanrım bir sürü sinek dökülüyordu! İğrensem de parmaklarımla saçlarımı tarayıp kalan sinekleri ayıkladım. Hatta kuruntu yaptığım için bedenim çırlıçıplakken içinden çıktım ve saçlarımı kontrol ettim. Saçlarımdan hiç sinek kalmadığına emin olunca kulaklarımı kontrol ettim. Kafamı sineklerden arındırınca yeniden bedenime girdim. Sırasıyla kıyafetlerimi silkeleyip giyinmeye başlamıştım. Son olarak kendi çantamın içindeki sinekleri yere döküp çantayı temizledim. Aynı işlemi Soya'nın çantasını da yapınca arkamı döndüm. "Giyindim artık çıkabilirsin Safir," diyerek yüzümü buruşturdum. Güya saklanıyordu ama kafasını ağacın arkasına gömmüşken kuyruğu dışarıdaydı.

Bana doğru sürünüp yanıma gelince kollarımı göğsümde birleştirdim. "Beni dikizlediğini anlamadım sanma. Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye onu azarladım. Kuyruğuyla gözlerini kapatınca yine beni güldürmeyi başarmıştı. Güya hiç bakmadığını söylemeye çalışıyordu.

"Öyle olsun bakalım," diyerek onu yerden alıp koluma doladım. "Gidelim hadi. Şanslıysa o iblis elime düşmez," dedikten sonra çantaları alıp yürümeye başladım. Leş gibi kokan bu yerde biraz daha kalırsam ben de mide diye bir şey kalmayacaktı.

Meliz canını seviyorsa karşıma çıkmasın!

Yerdeki toprak nemli olduğu için Meliz'in geride bıraktığı izleri iki saat boyunca takip ettim. Neyse ki iki saatin sonunda zor olsa da ormanın iğrenç

kokan yerini geride bırakmayı başarmıştım. Bu kısımda daha az ağaç olduğu için daha az koku vardı. Fakat sıcaklık hâlâ aynı yoğun ve boğucuydu. Meliz'in ayak izlerini takip ederken bir ses duydum. Bu ses tanıdık olduğu için devasa bambu ağaçların arasından geçtim. Birkaç dakika sonra kafam kadar olan yaprakları çekince Meliz'i bulmuştum. Yaşlı bir çınar ağacının karşısına oturmuştu ve ağaca bakıp duruyordu. Daha doğrusu ağacın gövdesine yapışmış kadına bakıp duruyordu. Evet, bu kadın Soya'dan başkası değildi. Sanki bir halatla ağaca bağlanmış gibiydi. Tek fark: onu ağaca sabitleyen şey bir halat değil kalın köklerdi. "Merhaba," diyerek ortaya çıktığımda her ikisi beni görmüştü.

Safir kucağımdan atlayıp Soya'ya doğru sürününce Soya, "Safir," diye gülümsedi. "Anne için çok mu korktun?" dediğinde birbirlerini çok özledikleri her haliyle belliydi.

Çantasını onun görebileceği bir yere koyarken, "Sana ne oldu?" dedim. Sabaha kadar burada bağlı durmuş olamaz değil mi?

Köklerin ulaşmadığı tek yer kafası olduğu için başını kaldırdı. "Gece buraya çekildim," dedikten sonra etraftaki kesilmiş ağaçları ve parçalanmış kökleri gösterdi. "Bu ormandaki her şey canlı ve ölmek bilmiyor. Doğradığım şeylerin yerine yenisi çıktı." Bunu sinek saldırısına uğradığımda zaten anlamıştım. Soya, "Şunu izleyin," diyerek nefesini içine çekti ve bedenini kurtulmak için zorladı. Onu tutan kökleri kopartıp bir adım öne atınca yeni kökler çıktı ve yine onu ağaca yapıştırdı. "Gördünüz mü?" dedi. "Bu kökleri parçalayacak gücüm var ama köklerin de beni yeniden bağlayacak gücü var." Çünkü bizimle beslenmeye kararlı bir yerdeydik. Hiçbir şeye dokunmayınca saldırıya geçmiyorlardı. Lakin neye zarar verirsen onun saldırısına uğruyordun. Benim yüzümden bir sinek öldüğü için sinekler bana saldırmıştı. Soya'da buradaki köklere zarar vermiş olmalı ki bu haldeydi.

Anladım dercesine başımı salladıktan sonra onu bırakıp yürümeye başladım. Meliz'de peşimden gelince Soya onu saran köklerden kurtulmaya çalışırken, "Hey!" diye bağırıp bizi durdurdu. "Siz ikiniz çekip gitmek yerine bana yardım edin!" dedi. Sarmaşığı andıran köklere karşı mücadele ettikçe onu daha çok sarıyorlardı.

Kaşlarımı alayla yukarı kaldırıp, "Meliz," dedim. "Sen ne düşünüyorsun? Sence ona yardım edelim mi?" Ben şahsen yardım etmeyi düşünmüyordum.

Meliz başını olumsuz anlamda sallayarak güldü. "Ondan kurtulma şansını kaçırırım mı?" diyerek yüzünü buruşturdu. "Bu halde bırakıp

yolumuza devam edelim," dedikten sonra elini havaya kaldırdı. "Kabul edenler?"

Hiç düşünmeden elimi kaldırdım. "Kabul edilmiştir, gidelim İblis."

Boğazına kadar köklerin saldırısına uğrayan Soya, "Siz ikiniz ciddi misiniz?" diye bağırdı. Gözleriyle tıpkı bir halat gibi onu sıkıca saran kökleri işaret etti. "Bu şeyler beni boğuyor! Beni bırakıp gitmeye cesaret edemezsiniz!" dediğinde öfkeli bakışları fazla tehditkardı. Bir Gorgon'a meydan okumak mı? En sevdiğim şeylerin içinde yer alıyor.

Meliz sırtıtarak ikimizi gösterdi. "Eğer yol arkadaşını ölüme bırakacak iki kişi varsa bu bizden başkası değil. Bataklıkta bırakmak, zehirlemek, iskele evine satmak, parazitlere yem etmek falan en sevdiğimiz şeyler," dediğinde koskoca mazi gözümde canlandı. Üstelik bu lanet kadın daha birkaç saat önce beni bırakıp kaçmıştı.

Boğazını sıkıan dallar yüzünden nefes almakta güçlük çeken Soya, "Bunları birbirinize yapmış olamazsınız, değil mi?" diyerek kısık sesle konuştu. Sanırım onun için örnek arkadaşlar değildik. Gerçi arkadaş olduğumuz da söylenemezdi.

Saçlarımı geriye savurarak sorusuna ben cevap verdim. "Yaptık ve daha fazlasını yapacak potansiyelimiz var," dedikten sonra onu bırakıp yürümeye başladım. Ona yardım etmek mi? Asla! Bir sinek öldü diye başıma gelmeyen kalmamıştı. Onu kurtarmaya çalışırken köklerden birine zarar verirse aynı durum bizim de başımıza gelirdi.

Meliz ile birlikte Soya'dan uzaklaşırken arkamızdan attığı çığlığı duyduk. "Hastasınız siz! Bunu yanınıza bırakmam!" diyordu. Bunun için önce kurtulması gerekiyordu ve bu da hiç kolay değildi.

Hiçbir şeye dokunmamaya çalışıp yürürken Meliz, "Bunun intikamını kesin alır," dedi. Evet, ama pek korkmuş gibi görünmüyordu.

Sinirden güldüm. "Almazsa bizden değildir," dedim. Sonuçta biz her defasında birbirimizden intikam alıp durmuştuk.

Yol arkadaşımız olmak istiyorsa önce kendisini bize kanıtlamalıydı.

Öğleye doğru Sisler Ormanından çıkmayı başarmıştık. Ormandan çıkınca sıcaklık etkisini yitirdiği için yüzüme esen rüzgârı sevmiştim. Ormandaki leş kokusunu daha fazla solumayacağım için mutluydum. Şimdi Meliz ve ben karşılaştığımız bir diğer soruna bakıyorduk. Sisler Ormanından çıktığımızda kendimizi bir uçurumun tepesinde bulmuştuk. Karşıya geçmek için bir asma köprü vardı lakin çok eski bir köprüye benziyordu. Açıkçası

bizi taşıyacak kadar sağlam mı emin değilim. Başımı eğip aşağıya bakınca korkudan nefesim kesilmişti. Aşağıda dalgaların hoyratça köpürdüğü bir nehir vardı. Öyle dingin bir nehir değildi aksine akıntı çok güçlüydü. Nehire kapılan birinin kurtulma şansı var mı bilmiyorum.

Meliz, "Şimdi ne yapacağız?" diye sorduğunda daha ben cevap vermeden arkamızdan biri konuşmuştu. "Köprüyü geçeceğiz," diyen kişiye doğru dönünce Soya'yı gördük. Ağaçlarla uzun süre boğuştuğu için saçları tavuskuşu gibi kabarmıştı. Kabarık saçlarının içinde birkaç dal ve yaprak vardı. Yüzü çiziklerle doluydu ve kıyafetinin omuz kısmı yırtılmıştı. Oradan kurtulacağını zaten bekliyorduk. Sabaha kadar kurtulamadı ama biz ona sırtımızı dönünce hırs yapıp kısa sürede kurtulmuştu. Kötülüklerden iyilik doğar dersem sanırım yanlış olmazdı. Sonuçta onu yüzüstü bıraktığımız için kurtulmayı başarmıştı.

Meliz baştan ayağa onu süzerek güldü. "Harika görünüyorsun, değil mi Elzem?" Soya'ya şirinlik yapmaya çalışıyordu çünkü köprü konusunda onun yardımına ihtiyacımız olabilirdi.

"Hayır," dedim. "Berbat görünüyor."

Bana ters ters bakan Meliz, dişlerinin arasından uyarırcasına, "Biz de tam ona yardım etmeye gidiyorduk, değil mi?" dedi. Ona uymam için beni zorluyordu.

"Hayır, yolumuza bakıyorduk."

"Elzem!"

"Rica ederim bana bağırma İblis," diyerek ona döndüm. "Kendi çıkarlarım için olsa bile yalan söylemeyi doğru bulmuyorum. Ben prensipleri olan bir kadını."

"Prensiplerin batsın Elzem! Başımıza ne geliyorsa hep onlardan geliyor!" Her konuda beni suçlamazsa rahat edemiyordu bu kadın.

Soya her ikimizden sıkılmış gibi köprüye doğru yürüdü. "Sizi görmek de güzel," deyip köprüye çıktı. "Çok eski bir köprü olduğu için bastığınız yere dikkat edin," diyerek bize tebessüm etmesi fazla şüpheli bir hareket.

Asma köprünün kenarlarına tutunup yavaş adımlarla ilerleyen kadına baktık. Meliz bana yaklaşip kısık bir sesle, "Bize kızmak yerine gülüyor mu?" dedi. "Sence ne planlıyor?"

Soya'yı izlerken ne düşündüğünü bilmem mümkün değildi. "Yüzme biliyor musun İblis?"

"Evet, neden sordun?"

Gözlerimle Soya'yı gösterdim. "Lazım olur diye sordum," dedikten sonra çantamı takip ben de köprüye çıktım. Hemen arkamdan Meliz beni takip ederken işimiz hiç kolay değildi.

Köprü çok sallanıyordu. Her iki tarafında olan halatlara sıkıca tutunmama rağmen çok sallanıyordu. Tahta basamaklara bastıkça gıcırdayordu ve bu beni daha çok korkutuyordu. Her basamağa korkarak basıyordum. Soya önden gidiyordu ve hain kadın adeta basamaklara yüklenip gidiyordu. Arkasında onu takip ettiğimizi bildiği için basamakların kırılması umurunda değildi. Rüzgâr sert esince sallanan köprüye daha sıkı yapıştım. Meliz'in arkamdan, "İtır," diyen kısık iniltisini rüzgâr bana getirmişti. "Az kaldı," demişti. "Çok yakında birlikte olacağız," diyen fısıltısını duyunca gözlerim doldu. Hiçbir şey olmamış gibi rol yapıp gülüyorduk ama acımız gülüşümüze yansıyor. Ölüm vardı bu yolun sonunda ve bizler ölüme gidiyorduk. Ninfa'ları özgür bırakınca tüm ölümsüzler ölecekti ve bizler de ölümsüzdük. Bunun bilincinde olarak bu yola çıkmıştık.

Saçlarını geri almanın peşinde olan Soya'nın planları içinde ölüm yoktu. Araf'ı yıkıp Avcılar ve kızları alıp geri dönecekti.

Ama Meliz ve ben geri dönmek istemiyorduk. Burada kalmak da istemiyorduk. İtır'ın intikamını aldıktan sonra onunla olmak istiyorduk.

Biz köprüyü yarıladığımızda Soya karşıya geçmişti. Bize göre çok hızlı yürüdüğü için ilk o çıkmıştı. Meliz ve ben durup ona bakınca, "Ne?" diyerek yere oturdu. "Neden devam etmiyorsunuz?" Neden acaba?

Meliz eliyle köprünün iplerini gösterdi. "Kesmeyecek misin?" derken kafası karışmış gibiydi. Açıkçası bizden intikam almak için ben de kesmesini bekliyordum.

Köprünün iplerine bakan kadın güldü. "Yanımda bıçak yok," deyince belindeki kılıcı gösterdim. "Kılıcın var," dediğimde arkadan Meliz tarafından kafama sert bir darbe aldım. "Şansımızı zorlamasak mı Elzem?" Haklıydı, şimdi durduk yere kendi topuğumuza sıkmanın gereği yoktu.

Yürümeye devam ederken Soya duymasın diye kısık sesle, "Ben olsaydım keserdim," dedim.

Meliz'in gülen sesini duydum. "Ben de keserdim. İyi ki biz değil." Bu durumda bizim gibi olmadığı için seviniyorum.

Soya bizi şaşırtmıştı ve biz köprüyü geçene kadar herhangi bir suikast girişiminde bulunmadı. Köprüyü geçip on dakika daha yürüdük ve karşımıza çıkan ikinci bir uçurumla afalladım. "Şaka mı bu?" diyerek

uçurumu gösterdim. "Devamı nerede?" İkinci uçurumun kenarında duruyorduk ve karşısı sislerden görünmüyordu. Üstelik ilki gibi herhangi bir köprü de yoktu. Sanki yol buradan bitiyordu veya yolun sonuna gelmişiz gibi.

Soya geride bıraktığımız yeri işaret etti. "Buraya kadar olan en kolay olanıydı. Herkes buraya kadar gelir ve bundan öte yol olmadığını düşünüp geri döner," derken Safir'i çantasına koydu ve çantanın fermuarını kapattı. "Önemli olan bundan sonrasına cesaret etmek," dedi ve sırt çantasını taktıktan sonra uçurumdan atladı. Bekle, atladı mı?

Kadın gözlerimizin önünde uçurumdan atladı.

Soya atlayınca Meliz ve ben şoka girerek kafamızı aşağıya doğru eğdik. Aşağısı sislerden görünmüyordu ve bu bilinmezlik daha fazla korkutuyordu. Aşağıya bakarken yutkunarak birbirimize doğru döndük. "Elzem bu kadın gerçekten atladı mı?" dediğinde en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Bana da atladı gibi geldi ama emin olamadım şimdi."

"Peki biz ne halt yiyeceğiz?"

"Sence?" dediğimde aynı anda küfrederek doğrulduk. Evet, biz de atlayacaktık.

Boynumdan geçirdiğim ulak çantamı kontrol ederken atlamaktan korkuyorum. Soya bize herhangi bir açıklama yapmadan gitmişti ve bir bilinmezliğe atlamak hiç kolay değildi. Ölmekten korkmuyorum beni korkutan şey kardeşimin intikamını almadan ölmektir. Derin bir nefes alıp, "Hazır mısın Meliz?" dedim.

Korkudan rengi atan kadın, "Değilim," deyince sinirden güldüm. En azından dürüsttü.

"Aynı anda Meliz."

"Birlikte," diyerek bana elini uzatınca bileğini tuttum. Uçurumdan düşerken kontrolümü kaybedip ruhunu sömürmek istemiyorum.

"Elzem, acaba sarılarak mı atlasak?" Ciddi olamazdı!

"Cehenneme gitmeyi yeğlerim Meliz!" diye bağırıp sonu görünmeyen uçuruma atladım ve onu da peşimden çektim. Sarılmakmış, yok daha neler!

İkimiz süratle aşağıya düşerken çığlıklarımız havaya karışıyordu. Kendimi paraşütsüz uçaktan atmış gibi hissediyorum. Boşlukta yuvarlanırken Meliz'le çoktan birbirimizi kaybetmiştik. Rüzgârı delip geçen bir kurşundan farkım yoktu çünkü o derece şiddetli bir şekilde düşüyordum. Sisi yararak son sürat düşerken yere çakılıp parçalanacağım konusunda çok emindim. Lakin bir anda durunca neye uğradığımı anlayamadım. Hayır, bu

durumda rahatsız değildim çünkü öbür türlü büyük sıkıntı olurdu. Fakat neden yere çarpmadığımı da merak ediyorum. Kapalı olan gözlerimi açarken yüzüstü bir pozisyonda olduğumu biliyorum. Kollarım ve bacaklarım açık ve ben yere bakıyordum.

Yerle aramda çok az mesafe varken durmuştum. Saçlarım aşağıya doğru sarkarken, "Şükürler olsun," diyerek nefesimi koyuverdim ve bir anda yere yapıştım. "Hadi ama!" diye isyan ederek başımı kaldırmıştım ki bir çığlık sesi duydum. Bu çığlık Meliz'e aitti ve tam üstümde gelmişti. Bu kadın tıpkı benim gibi yere çok az mesafede durduysa ve çığlığı üstümde geldiyse bunun tek bir anlamı olabilir. Saniyeler içinde yere yapışacak, yani benim üzerime!

Hemen ellerimi yere bastırıp, "Meliz sakın!" demiştim ki ikinci kez yere yapışınca bağırdım. "Derhal kalk üstünden!"

Eceline susayan kadın, "Yumuşak bir düşüş oldu," diyerek güldü! Neyse ki beni ezmeyi bırakıp kenara çekildi.

"Böyle şeyler söylemek hiç adetim değil ama..." diyerek ayağa kalkıp Meliz'e baktım. "Boynun gövdenin altında kalsın! Belim kırıldı, belim!" diye bağırdığımda gülerek ayağa kalktı. "Benimki de kırılabilirdi Elzem. Böyle düşününce kendini daha iyi hissedersin," dediğinde keşke dememek için kendimi zor tuttum.

Nerede olduğumuzu anlamak için etrafıma baktım. Bir dağda olduğumuzu görünce ağlamaklı bir sesle, "Meliz," dedim. "Bir dağdayız. Arkamda yine bir uçurum var mı diye kontrol et." Dümdüz bir şekilde karşımdaki koca kayalara bakarken bir uçurumu daha kaldıracak gücüm yoktu.

Meliz'de aynı benim gibi karşımdaki kayalara bakarken, "Yeter artık bıktım!" diye bağırdı. "Biz iyisini hiç bakmadan atlayalım Elzem. Şansımız varsa ölürüz!"

"Rica ederim dram yapma İblis. Alt tarafı arkamızı kontrol edeceksin. Dön bak ne kadar yüksekte olduğumuzu söyle."

"Hiç sanmıyorum Elzem. Bir uçurumu daha kaldıramam."

"Akşama kadar böyle kayalara bakalım Meliz. Sana uyar mı?"

"Şimdi uyar diyemem ama uymaz da diyemem. Bilemiyorum çok karışık duygular içindeyim. Sürekli bir yerden bir yere atlayınca böyle oluyor demek ki."

"Sus Meliz, sus!" deyip arkaya doğru döndüm ve kendimi bir mağaranın önünde buldum. "Uçurum yok dönebilirsin," diyerek Meliz'i mutlu ederken

karanlık mağaraya bakıyordum. Soya mağaranın girişinde oturmuş Safir'le oynuyordu. Bu kadın her konuda nasıl bu kadar rahat ve kaygısız aklım almıyordu.

Meliz onun dikkatini çekmek için hafifçe öksürünce bize doğru döndü. "Geldiniz mi?" deyip gülümsedi. "Bir an korkup atlamayacağınızı düşündüm," dedikten sonra Safir'e bizi gösterdi. "Bak Safir, teyzeler sandığın kadar korkak değilmiş," demesi çıldırma sebebim. Sanki Safir çok cesaretliydi. Hadi ama, o yılan fareden korkup avlanmayı bilmeyen bir korkak! Yerken korkmuyor ama!

Meliz dişlerinin arasından, "Safir'e de kendimizi kanıtladığımıza göre nasıl yere çakılmadığınızı ve şu anda nerede olduğumuzu artık söyleyebilirsiniz!" dedi. Bunları söylerken Safir'e ters ters bakması çok komikti.

Ayağa kalkan Soya, yukarıyı gösterdi. "Atladığınız andan itibaren Nymph'lerin vadisine girmiş bulunuyorsunuz," diyerek mağarayı gösterdi. "Nymph'lerin sarayına giden kapı." Saray anlayışı ne bilmiyorum ama izlediğim filmlerde saray kapısı korkutucu bir mağara olmuyordu.

Bana dönen Meliz, "Nymph mi? Daha önce hiç duydun mu?" diye sorunca başımı salladım. "Bazı dillerde Nymph derler ve bazılarında ise Ninfa. Lakin her ikisi de aynı anlamı taşır, yani su perisi demek," diyerek ona cevap verdim.

Meliz, "Tabii ya onları bulmak için geldik," dedi. "Sence neye benziyorlar?" Bu kadın her halı neden bana soruyor bilmiyorum. Sanki Araf'ın yerlisi o değil, bendim.

"Su perisi deyince aklıma deniz kızı ya da kanatlarında simler taşıyıp uçan şeyler geliyor Meliz."

"Sevimli ve güzel olan türden değil mi?" diyerek güldü. "Benim de aklıma bunlar geliyor."

Soya her ikimize bakıp sırtıttı. "Kesinlikle çok güzel ve sevimlidirler," dediğinde kahkaha attı. "Hepsi aynı sizin gibi dost canlısı. O sevimli şeylerle çok iyi anlaşacağınıza eminim," diyerek mağaradan içeri girdi.

Sesindeki kinaye yine bizi düşündürdü. "Sence ne demek istedi Elzem?"

"Bana tek bir soru daha sorarsan kibarlığı on saniyeliğine bırakırım İblis."

"Neden on saniye?" dediğinde tehlikeli bir şekilde ona tebessüm ettim. "Beynini dağıtmam için on saniye bana yeterli olur," dedikten sonra

Soya'nın peşinden mağaraya girdim. Öğrenme aşamasında olan çocuklar gibi soruları hiç bitmiyordu!

Neden on saniye derken bile soru sormuştu!

Pusulanın ışığından kafamı kaldırmadan karanlık mağarada uzun süre yürüdüm. Bu sürede Meliz kolumu tutarak bana yolu gösterirken Soya bizi koruma görevini üstlenmişti. Hiç korkmadan önden yürüyor hatta gülerek Safir'le sohbet ediyordu. Meliz ve ben ise uslu çocuklar gibi onu takip ediyorduk. Engebeli mağaranın içinde yürümek hiç kolay değildi. Ancak bu sefer durmama neden olan şey karanlık veya yoluma çıkan taşlar değildi. Aldığım karanlık ruhların kokusuydu. "Soya," diyerek pusulanın ışığını etrafımıza doğru tuttum. "Burada bir şeyler var."

Bize doğru dönen kadın gayet rahat bir şekilde başını salladı. "Çok fazla şey var kızlar," dedikten sonra mağaranın duvarlarını gösterdi. "Ninfa'ların bekçileri aslında burada ve biz onların arasından geçiyoruz," deyince ürkererek geriye doğru bir adım attım. Bunu gören Soya güldü. "Buraya bensiz gelseydiniz eminim çoktan size görünürlerdi. Lakin savaşçı bir Gorgon'un yanında olanlara saldırmaya cesaret edemezler," dedikten sonra sol tarafta bir yere döndü. "Değil mi Garon? Neden adamlarına sessiz olmalarını söylemiyorsun? Kızı korkuttuğunuzu farklı yollardan anlatabilirim," diye konuşup bilekliğindeki yılan başını kavradı. Bileziği daha kırbaça dönüşmeden soluduğum tüm ruhların enerjisi kaybolmuştu. Az önce Ninfa'ların göremediğim bekçilerini tek bir sözülle kaçırtmayı başarmıştı.

Meliz şaşkınlık ve hayranlık duygular karmaşasında ona bakıyordu. "Herkes neden senden korkuyor?" dediğinde Soya masumca omuz silkti. "Bilmem, oysaki çok sevilesi biriyimdir," dedikten sonra kucağındaki Safir'e göz kırptı. "Anneyi savaşırken görmedikleri için çok şanslılar, değil mi?" Açıkçası doğuştan savaşçı bir kadını savaş meydanında görmeyi isterdim.

Soya'nın varlığı sayesinde mağaradan herhangi bir tehlike yaşamadan çıkmayı başarmıştık. Mağaradan çıkınca kendimizi yeraltında bulduk. Kocaman bir göl vardı ve gölün etrafındaki duvarlarda meşaleler yanıyordu. Bastığımız taşlar yosunlu ve nemliydi. Gölün bulanık suyuna bakarken, içindeki uzun kamışlar geçit vermeyecek gibi görünüyordu. Meliz, Soya'ya dönüp, "Şimdi ne olacak?" dediğinde aklımdaki soruyu sormuştu.

Soya gölün karşısındaki tüneli gösterdi. "Ninfa'ların tutulduğu yer orası ama önce gölü geçmeliyiz," deyince aklımdaki tek soru: neyle geçeceğiz? Küçük bir sandal bile yokken biz bu gölü neyle geçeceğiz. Yüzemeyecek kadar bulanık ve tehlikeli görünüyordu.

"Soaireya," diye bir ses duyunca birbirimize yaklaşıp etrafımızı kontrol ettik. Görünürde kimse yoktu ama biri konuşmuştu.

Saçlarımızı savuran bir rüzgâr estiğinde, "Soaireya," diyen aynı sesi duyduk. "Tanrıların cennetinden kovulan günahkâr ruh."

Meliz ve ben korkudan ürperirken, Soya etrafına bakınıp konuşan kişiyi aradı. "Tanrılarınızın ne düşündüğü umurumda değil. Neden konuşmak yerine bize geçit vermiyorsun?" dediğinde bu kadındaki cesareten ben de istiyorum.

Duvarlardaki meşalelerin ateşi titrerken kükreyen bir ses yeraltında yankılandı. "Git buradan Soaireya! Kendin gibi günahkâr kadını da al git!" Soya'nın gözleri beni bulunca bahsi geçen diğer günahkârın kim olduğunu anladım.

Soya gülerek etrafını kontrol etti. "Bana yetişmesi için uzun yıllar uğraşması gerekiyor, ama tanrılarınızı kızdırmak konusunda bir hayli azimli," dedi.

"Ve sevdiklerini," diye ekledi görünmeyen kişi. "Onları öldürüyor." Bu da neydi şimdi?

Kaşlarımı çatattığım esnada arkamda duyduğum adım sesleriyle geriye doğru döndüm. Gördüğüm yaşlı adam yüzünden az kalsın çığlık atacaktım. Bu bir insan mıydı? Elindeki yamuk asasıyla bize doğru gelen kişinin çok garip bir görüntüsü vardı. Üzerindeki elbise bol ve uzun olduğu için yerde sürükleniyordu. Elbisenin eteklerinde kuruyan çamuru gördükçe rahatsız oluyordum. Beyaz saçları yüzünü kapatıyordu ve yerde sürünen bir diğer şey saçlarıydı. Saçlarının gür ve uzun olması yüzünden adamın suratı hiç görünmüyordu. Sağ elinde sıkıca tuttuğu o şey de nedir? Meliz'in karşısında durup sağ elini Meliz'in yüzüne doğru kaldırdı. Elindeki şeyi nihayet idrak edince, "Aman tanrım," diye fısıldadım. Elindeki o şey göz mü?

Elinde bir tane göz vardı!

Tam bağırarak üzüldüm ki Soya gülerek ağzını kapattı. "Bunu yapma. Rohan gürültü yapan insanlardan hoşlanmaz," diyen kadının elini iterek ondan uzaklaştım. Adam belli ki gözünü elinde taşıyor. Gel de bu durumda bağırma!

Avucundaki tek gözle Meliz'i inceleyen yaşlı adam, "Thodars'ın iblis kızı," dedi. "Kalbindeki kederi hissediyorum."

Meliz ona doğrultulan gözden hiç korkmadan, "Ninfa'ların gözcüsü Rohan," diyerek onun önünde saygıyla eğildi. "Adını çok sık duyuyordum," dedikten sonra ona saygılarını sundu. Anlaşılan benim dışımda herkes bu adamı biliyormuş.

Yaşlı adam bir adım yana kayıp benim karşımda durunca korktuğumu belli etmemeye çalıştım. Avucundaki gözü havaya kaldırıp baştan ayağa bana doğru tuttu. Beni haddinden fazla uzun izlediği için omuzlarımı dikleştirdim ve saçlarımı geriye iterek gardımı çektim. Bu hareketim onu güldürdü. "Bu kızı nereden buldun Soaireya," dediğinde bile elindeki gözle beni inceliyordu.

Soya her ikimizi izlerken aynı zamanda olası bir tehlike arar gibi etrafını kontrol ediyordu. "Çok aramam gerekmedi. Araf'ta adından bahsettirmeyi seven biri," dedikten sonra gölü izlemeye başladı. Bir şeyler arar gibi bir hali vardı.

Yaşlı adam, "İhtiraslı biri," dediğinde uzun saçlarından dolayı dudakları bile görünmüyordu. "Adın ne?" Nihayet doğrudan benimle konuşmaya tenezzül etmişti.

"Elzem," diyerek yüzümün yakınına uzattığı göze tiksinererek baktım. "Rica ederim şunu yüzümden çekin. Konuşurken insanlarla göz teması kurmayı sevdiğim doğru ama bu şekilde değil," diye isyan ettim.

Meliz kıkırdarken yaşlı adam, "Ve-" demişti ki sözlerini kestim. "Ve de küstah değil mi? Lütfen bana daha az duyduğum bir şey söyleyin," diyerek onu susturdum. Bedeninden ayrı bağımsızlığını ilan eden siyah bir göze bakarken istesem de anlayışlı olamıyorum.

"Hadsiz," diyerek beni düzeltti. "Ve de hadsiz." Meliz gibi onun önünde eğilip saygılarımı sunmadığım için böyle dediğini biliyorum.

Beni daha fazla korkutmak ister gibi elindeki gözü boynuma doğru uzattı. "Çok eski bir pusula," diye fısıldayınca sesindeki heyecan dikkatimi çekmişti. Asasını koltuğunun altına sıkıştırıp nasırlı elini pusulaya doğru uzattı. Lakin ruhunda pusulaya yönelik arzuyu soluyunca hemen geriye çekildim. Dokunmasına izin vermediğim için ruhunda sinsice yükselen kötülüğü çok rahat soluyordum. "Soaireya," dedi elindeki gözü pusuladan çekmeden. "Size geçiş veririm ama kızdaki pusula karşılığında," deyince şaşkına döndüm. Pusulamı neden istiyor bilmiyorum ama böylesine değerli bir hazineyi kimseye vermem.

Yaşlı adamın teklifiyle Meliz ve Soya boynumdaki pusulaya baktı. Meliz, "Tamam," diyerek onayladı. "Zaten Elzem artık pusulaya bağlı değil." Çıldırılmış olmalı!

"Ne münasebet!" diyerek pusulayı bluzumun altına sakladım. "Eskiden olsa belki ama artık kimse benden pusulamı alamaz!" İçinde Savcı'nın ruhu varken onu hiçbir şeye değişmem.

Yaşlı adam pusulayı neden ona vermek istemediğimi bir şekilde anlamıştı. "Pusula farklı birine bağlı değil mi?" diyerek elindeki gözü yine yüzüme doğru tuttu. "Peki pusula koruduğun adamdan kaç gündür uzakta?" deyince beni acı bir gerçeğe uyandırmıştı. Aman tanrım Savcı'nın hayatı tehlikedeydi! Daha önce aynı şeyleri yaşadığım için tehlikede olduğunu biliyorum. Pusulaya benim ruhumdan bir parçayı mühürlemişti ve o parçam beni hayatta tutuyordu. Lakin pusuladan uzaklaşınca ruhumdaki bir parçayı yitirdiğim için hastalanıp ölmeye başlıyordum. Savcı sırf benim için ruhumdaki bir parçayı pusulaya mühürlemişti ve ben dört gündür Araftan çok uzaktayım.

Pusula ondan uzaklaştıkça durumu gittikçe daha kötü olacaktı. Kahretsin, bu adam bütün bunları bildiği halde onun dünyasına ait olmayan bir kadının pusulasına ruhunu mühürlemişti. Hayatını iki göğsümün arasında taşıdığım pusulaya koyup bana sunmuştu. Ve ben böylesine değerli bir hediyein ehemmiyetini yeni fark ediyordum. Ondan bir hediye istemiştim ve bana verdiği ilk hediyesi kendi hayatı olmuştu. Bunu biliyordu ve buna rağmen yapmıştı. Hayatım ellerinde der gibi pusulayı bana verdi. Sürekli kendi dünyama dönmek istediğimi söylememe rağmen bunu yaptı. Kahretsin, hayatta kalmasının tek yolu ona yakın olmamdı! Gidersen yaşayamam sözünü gerçek anlamda hayata geçirdiğine inanamıyorum!

Dört gündür ondan çok uzaktayım. Dönüş yolu da bu kadar sürerse sekiz günde ciddi anlamda hayati tehlikesi olabilirdi.

Bir an önce buradaki işimi bitirip pusulayı ona ulaştırmalıyım! Ben görüşmeyelim dedikçe bizi bir araya getirecek mutlaka bir şeyler çıkıyordu!

"Asla zamanında orada olamazsın," diyen yaşlı adam beni kızdırmaya başlamıştı. "Ona yetişsen bile yine ölmeyecek mi?" dedi. "Ninfa'lar özgür kalırsa tüm ölümsüzler ölecek. Sen buraya sevdiğin herkesi öldürmeye geldin," diyerek kaçtığım gerçeği tokat gibi yüzüme vurdu. Hepsini değil, en azından Savcı'yı değil. Bu konuda Ninfa'larla bir anlaşma yapabilirim diye düşünüyorum.

Kararımdan emin bir şekilde gözbebeği fıldır fıldır dönen göze baktım. "Bu benim meselem bu yüzden pusulayı size vermeyeceğim," diyerek ona son kararımı açıkladım. Pusulanın içinde Savcı'nın ruhunu hissettiği için onu istiyordu. Pusulaya sahip olursa Savcı gibi ruhlar konusunda yetenekli birini kuklası yapmaya kalkışabilirdi. Sevdiğim adama ne diz çöktürürüm ne de bir başkasının önünde diz çökmesine izin veririm. Onunla olan meselem sadece beni ilgilendirirdi.

Söylediklerim yüzünden hoşnutsuzluğunu gizleyemeyen Rohan, geriye çekilerek benden uzaklaştı. "Seninle bir mazimiz var Soaireya," dediğinde iyice gölgelere çekiliyordu. "Sen geçebilirsin," dediğinde gölün içinde küçük bir kayık suyun yüzeyine çıktı. Kıyıya doğru yüzen kayığın içinde hiç su yoktu. Rohan, "Ama iblis ve Oyunbaz kalıyor," dedi. "Çocuklarım uzun zamandır etle beslenmiyordu." Nedense et diye bahsettiği şeyin sığırtı olmadığını düşünüyorum.

Soya ona gülümseyerek başını salladı. "Ufaklıklara şimdiden afiyet olsun," dedi ve kayığa binerek kürekleri çekmeye başladı. Peki biz? Biz ne olacağız?

Gölün içinde fokurtular çıkmaya başlayınca kemerimdeki bıçağımı çıkardım. Meliz kılıcını kınından çıkartırken, "Hey!" diye bağırdı. "Bizi bırakıp gidemezsin!" Tabii ki bırakıp giderdi çünkü aynı şeyi biz de ona yapmıştık.

Gölün yüzeyinde parlayan sarı gözlere bakan Soya güldü. "Bol şans kızlar," dediğinde gerçekten şansa ihtiyacımız olacaktı. Nedir bunlar timsah mı?

Gölün suyu kaynamaya başladığında içinde çıkan yaratıkların ne olduğunu çözemedim. Kertenkelenin mutasyona uğramış türü gibiydi. Gri, kabuksu derileri parlıyordu ve omurgalarında kemikli iğneler vardı. Bir timsah büyüklüğündeki bu hayvanların kırkayak gibi çok fazla ayağı vardı. Ağzılarını geniş açıdan açtıkça dili sarkıyor ve yere sürtünüyordu. "Meliz," dedim gözlerimi bize yaklaşmakta olan yaratıklardan ayırmadan. "Nedir bunlar? Timsah desem değil, kertenkele desem bu kadar büyük olamaz. Kurbağa gibi uzun dilleri var ama kurbağa değil. Birçok ayağı var lakin kırkayak değil. Tanrı aşkına nedir bu!" diye bağırarak isyan ettim. Bu nedir ya, bu kadarı da olmaz ki!

Meliz bana doğru koşup, "Dikkat et!" diye bağırdı. Ben göl tarafından gelen tehlikeye odaklandığım için arkamdan olanlardan habersizdim. Meliz beni iterek kılıcını savurunca düştüğüm yerde öldürdüğü yaratığı gördüm.

Sadece gölde değil toprağı yararak çıkıyordu bu şeyler. Altımdaki toprak titreşince bağırarak ayağı kalktım. Saniyeler içinde az önce oturduğum yerde de bir tane çıkmıştı. Meliz etrafımızı süratle kuşatan şeyleri gösterip, "Hâlâ pusulayı vermemekte kararlı mısınız?" diye sorduğunda yaratıklardan biri arkadan yaklaşıp ayak bileğimi yakalamıştı. Sivri dişlerini ayağımda hissederken, "Kararım değişmeyecek!" diye bağırdım. Yaratık ayağıma çekince yüzüstü yere yapıştım. Lanet olsun çok acıyor!

Meliz yine bana doğru koşup kılıcını bacağımyı yakalayan şeye geçirmişti. Kanayan ayağımyı kendime doğru çekip oturduğumda, "Çok inatçısın!" diye bağıran kadının arkasındaki şeyi işaret ettim. "Arkanda!" dedim lakin bastığı yerden bir tane fırlayıp Meliz'i yere düşürmüştü. Aynı anda beş tanesi onun üzerine atladı. Meliz acıyla haykırdığında hemen ayağı kalktım. Kanayan bacağımyın üzerine doğru düzgün basamıyordum. Elimdeki frizbi bıçağı Meliz'in üzerinde olan yaratıklara fırlatacağımy esnada sırtımda keskin bir acı hissettim. Bıçak elimde düşerken dizlerimin üzerine düşmüştüm. Beni sırtımdan vuran yaratığa müdahale etmeden omuzuma dişlerini geçirmişti. Aynı anda daha fazlası üzerime atlayınca bağırarak ellerimi yere bastırdım.

Kendimi korumak için yaratıkların ruhlarını emmeye başladığımda şimdi acıyla haykıran onlardı. Onların ruhunu almam için her birine dokunmama gerek yoktu! Toprağıın üzerinde olan her şeyin ruhunu emmeye başlamıştım. Omuzuma dişlerini geçiren ve etrafımı saran yaratıkların yere yığıldığını görünce acı içinde güldüm. "Daha yeni başlıyorum!" diye bağırarak aylardır bana eziyet eden açlığımyı özgür bıraktım.

Gözlerim kanın koyu kızılına büründüğünde her şeyi kırmızı görüyordum. Etrafımdaki ruhlar bedenden çıkıp bana doğru süzıldükçe rahatlıyorum. Aylardır tuttuğum ruh orucuna nihayet bir son vermiştim. Aldığım haz tüm tutkuların ötesinde muhteşem bir şeydi. Beslendikçe daha fazlasını istiyordum. İçime çektiğim her ruhla bedenime muazzam bir canlılık geliyor, sanki yeniden doğuyordum. Algılarım ışık hızıyla açılırken sırtımdaki diş izlerinin kapandığını hissediyorum. Aynı şekilde omuzum ve ayak bileğimde yarılmış etim de birleşip iyileşmişti. Şifacı yönüm beslenmem sayesinde şahlanarak ortaya çıkmıştı. Artık eskisine göre çok daha hızlı iyileşiyordum.

"El-Elzem..." Meliz'in kısık iniltisini güçlükle duydum. Başımı kaldırdığımda üzerindeki ölü yaratıkları itmiş, yerde kanlar içinde kıvranıyordu. Onun ruhu da bana doğru süzölüyordu ve ben durmak

istemiyorum. Bu duyguyu bitirmek istemiyordum çünkü daha yeni başlamıştım. Beslenmeye başlamışken durmak hiç kolay değildi.

Eskisinden daha güçlü bir şekilde ayağa kalktığımda çıplak ayaklarım toprakta gizlenen tüm ruhları emiyordu. Toprağın altında olan yaratıkların ruhunu emdikçe toprak ölü bedenlerini tıpkı bir gayzer gibi püskürterek kusuyordu. Rohan'ın, "Dur!" diye bağırın acı dolu çığlığını duydum lakin durmadım. Aksine o ve Meliz'in ruhlarını da emmeye başladım.

"Elzem durmalısın!" Meliz yerde acılar içinde kıvranarak bana sesini duyurmaya çalıştı. Hazzın doruklarındayken sııttım, "Hiç sanmıyorum," dedim ve ayağımı kaldırıp daha sert yere bastırdım. Etrafımdaki toprak sürekli patlayıp ölen yaratıkların bedenini püskürtürken kimse beni durduramazdı.

"Meliz!" diye bağırın Soya'nın geri döndüğünü gördüm. Kayıktan atlayıp yeğenine doğru koştu ve onun üzerine eğilip hızlıca bir şeyler mırıldandı. **"Gücü söndüren Nelf ruhlarına sesleniyorum! Işığın doğuşuna değil, karanlığa savur beni. Zamanın ötesine değil, gizlin içine savur küllerimi!"** diye bağırarak Meliz'i göğsüne çekti ve aynı şeyleri Latince söylemeye başladı. **"Inuocantem NELF exstinguunt spiritus virtus! Lacta me in nativitate non est lux, sed in tenebris. Iactare cineres sacramenti extra tempus!"** diyerek bağırınca ikisinin etrafında şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı. Rüzgâr gittikçe şiddetlendiği için bir hortuma dönüşüp onları içine aldı. Hortumdan dolayı ellerimi yüzüme siper edip kendimi kumlardan korumaya çalıştım. Bunu yaparken bile ruhları emmeye devam ediyordum. Hortum bir anda durup yok olunca Soya ve Meliz'in yerinde kalan boşluğa bakıyordum. Nereye gittiler? Evet, ikisinin yerinde yeller esiyordu.

Açıkçası pek üzerinde durmadım ve lezzet şölenime devam ettim. Rohan'ın yere yığılmış bedenini görünce sııttım. Çoktan ölmüştü ve bu beni hiç üzmedi. Toprağın üzerinde ve içindeki tüm ruhları tükettiğim için her yerde birçok ceset vardı. Bu sayede toprağı temizlemiştim. Yaratıkların cesetlerine basarak göle doğru yürüdüm çünkü cesetlerin arasında geçmek gibi bir şansım yoktu. O kadar çok ceset vardı ki bastığım yerde hiç boşluk yoktu. Göle yaklaşıp diz çöktüğümde elimi suya batırdım. Suyun içinde gizlenen yaratıkların ruhunu emmeye başlayınca keyifle inledim. Bunu sonsuza kadar yapabilirdim. Bulanık gölde ışıdayarak parmaklarıma doğru süzülen şey ruhların ışığıydı. Bu baş döndürücü duygu beni çılgına çeviriyordu. Ben göldeki ruhları kuruttukça içindeki yaratıkların cansız

bedeni ölü balık gibi suyun yüzeyine çıkıyordu. Bitsin istemiyorum, daha fazla yaratık daha fazla yemekti benim için. Şu anda öyle bir haldeyim ki kainat üzerindeki tüm ruhları istiyorum.

Gölün yüzeyi ölü yaratıklarla dolunca kalan son ruhu emerek ayağa kalktım. Yaşlı adamın cesedine bakınca güldüm. "Daha fazla çocuk yapmalıydın," diyerek kayığa doğru yürüdüm. Bu yaratıklar için çocuklarım demişti, değil mi?

Kayığa bindikten sonra küreklerle yoluma çıkan yaratıkları suyun üstünde kenara çekip ilerledim. Kürek çekmek hassas kollarıma ağır geliyordu ama yüzmek yerine kayıkla ilerlemeyi tercih ettim. Küçük bir göl olduğu için on dakikanın sonunda kıyıya varmıştım. Kayıktan atlayarak duvardaki meşalelerden birini aldım. Soya'nın bize gösterdiği tünele girdiğimde yalnızdım. O ikisi beni bırakıp nereye gittiler acaba? Meliz çok derin yaralar almıştı ve ruhunda kötü bir hasar bıraktığım için iyi durumda olmayabilir. Tünelin sonuna gelip dışarı çıktığımda kendimi taş kolonlardan oluşan devasa bir kafesin içinde bulmuştum. Kare şeklindeki kafesin tek çıkışı benim geldiğim tüneldi. Kolonlar bir insanın arasında geçemeyeceği kadar dip dibeydi. Bu haliyle bana bir kafesi andırıyordu. Başımı kaldırıncam yukarıda camdan bir tavan gördüm. Kalın kir tabakası olan camdan bir çatısı vardı. Kafesin tam ortasında garip bir süs çeşmesi vardı ve çeşmenin yanında Soya duruyordu. Meliz ise yerde parçalanmış kıyafetler içinde baygındı. Soya küçük bir portal açıp onu buraya getirmiş olmalı.

Çok değişik bir çeşmeydi. Bir kadın şeklindeydi ve kadının sekiz kolu vardı. Her kolunda derin bir kâse tutuyordu. Yaklaşık dikkatlice baktığımda her kâsenin içinde farklı bir şey olduğunu gördüm. Bir elindeki kâsenin içinde toprak vardı diğerlerinde ise su, başak, tohum, yine toprak, yanan bir mum ve kül vardı. Sekizinci kolunda tuttuğu şey ise bir kâse değil teraziydi. Kadının ayaklarının bastığı yerde sular çıkıyordu fakat su etrafa dağılmak yerine aşağıya bir yere akıyordu. Yerde herhangi bir lavabo gideri yoktu, hatta hiç delik yoktu. Fakat su sürekli çıkıp kadının taştan eteklerini ıslatıyordu ve bir süre sonra kayboluyordu. Evet, çok garip bir heykeldi ama içimden bir ses bütün bunların bir anlamı olduğunu söylüyordu.

Heykeli incelemeyi bırakıp, "Meliz'in durumu nasıl?" diyerek Soya'ya doğru yürüdüm. Elimdeki meşaleyi alan Soya, kolonlarda asılı duran diğer meşaleleri yakmaya başladı. "Bir şifacı olduğun için hissetmiyorsun ama yaratıkların ısırtığı zehirliydi. Üstelik Meliz'in ruhundan bir parçayı tükettin. Zehirden arınırsa kendisine gelebilir ama ona verdiğin hasar yüzünden

uyanması birkaç gün sürer. Bir Oyunbazın saldırısında kimse bu kadar kolay kurtulamaz," dedikten sonra tüm meşaleleri yaktı. "Durman gerekiyordu Elzem. O senin dostundu." Durmak hiç kolay değildi. Bir kez beslenmeye başlayınca etrafımdaki kardeşim bile olsa duramazdım.

Meliz'e yaklaşıp diz çöktüm. "Bunu kontrol edemiyorum," dedim. "Daha geçen yıl Oyunbaz olduğumu öğrendim. Bu kadar yeniyken kontrol etmem mümkün değil," dediğimde sesimdeki pişmanlığı gizleyemedim.

Beslenirken şimdi olduğu gibi düşünceli ve merhametli biri olmuyordum. İçimde pusuda yatan bir canavar vardı ve onu özgür bıraktığımda durdurmak çok zordu. Kontrolümü tamamen kaybediyordum. Soya zamanında geri dönmeseydi Meliz'i yok edebilirdim çünkü bir Oyunbazın emdiği ruh silinirdi. Beslendiğimiz ruhlar Ölümler Diyarına bile gitmez yok olurdu. Bu yüzden tüm Oyunbazlar bir kez beslendikten sonra altı aya yakın kendilerini kontrol edebilirdi. Aksi olsaydı ve sık sık ruhlara acıksaydık Araf'ta Oyunbazlar'dan başka kimse kalmazdı. Altı ayda bir hayvanların ruhunu tüketen Oyunbazların çoğunlukta olduğunu biliyorum. İnsanların ruhunu tüketenler daha uzun süre dayanıyordu ama bu yasaktı. Oyunbazlar kendi halkıyla beslenmeye yanaşmaz ve diğer klanlar da kendi insanlarını onlara yem etmezdi. Bu yüzden hayvanlarla beslenmek daha cazipti. Bunu bile altı veya sekiz ayda bir kez yaparlardı.

Meliz'e baktığımda berbat bir durumda olduğunu gördüm. Yaratıklar üzerine atlayıp onu parçalamaya çalıştıkları için durumu ciddiye. Ruhuna verdiğim zarara değinmek bile istemiyorum. Gözleri kapalı bir halde bilinçsizce uyuyordu. Yanağındaki derin pençe izleri yüzünden yüzü kan içindeydi. Alt dudağı parçalandığı için diş etlerine kadar görünüyordu. Boynu eğilmiş, damarları görünüyordu. Hepsi bu da değildi çünkü çok daha fazlası vardı. Gömleğinin ön tarafı yırtıldığı için kopmak üzere olan sağ göğsünü gördüm. Kahretsin! O yaratıklar onu canlı canlı yemek üzereymiş! Eşilen karnında görünen bağırsaklarını görünce az kalsın kusacaktım. Korkunç görünüyordu ve bunda benim payım büyüktü. Derin nefes alıp titreyen elimi sağlam olan koluna bastırdım. "Çok üzgünüm," dediğimde yaşadığım suçluluk duygusu beni kahrediyordu. Gözlerimi kapatıp onun yaralarına odaklandım. Gözlerimi tekrar açtığımda yine her şeyi kırmızı görüyordum. Fakat bu sefer açlıktan değil şifacı gücüm devreye girdiği için gözlerimin rengi değişmişti. Onu böyle çirkin ve korkunç bir halde bırakamazdım.

Acısı parmaklarıma akın ederken benim canım yanıyordu fakat Meliz iyileşiyordu. Damarlarıma sızan siyah sıvı onun acısı olduğu için dayanılacak gibi değildi. Bedeninde acısını içime çektiğim her nokta büyük bir hızla iyileşiyordu. Eskiden daha yolun başındayken sadece bedendeki acıyı emiyordum. Lakin Ölüler Diyarında çok fazla kitap okumuş ve kendi bedenim üzerinde çok fazla pratik yaparak bedendeki yaraları kapatmayı da öğrenmiştim. Gözlerimden yaşlar akmasına sebep olacak kadar yoğun bir acıyı içime çekmeye devam ederken açılan karnı kapanmaya başladı. Eti her iki yandan uzanıp birleştiğinde bu inanılmaz bir görüntüydü. Önce bağırsaklarındaki kanama durmuştu ve daha sonra iç organları kendisini yenilemişti. Canavarlara yem olan karın kısmındaki bölge büyük bir hızla kendisini yeniliyordu. Bu tıpkı sökülen bir örgünün yeniden örülmesi gibiydi. Sanki Meliz'in bedeni bir kazaktı ve ben elime iki şiş alıp hızlıca onu örüyordum.

İlk kez farklı bir bedendeki yaraları kapattığım için çok farklı duygular içindeydim. Karın kısmı tamamen iyileşip kapandığında düz göbeğini görmek beni rahatlattı. Derisi birleşmiş ortaya pürüzsüz bir görüntü çıkmıştı. Sadece karnını iyileştirmek bile acıdan gözyaşı döküp kıvrınmama sebep olmuştu. Göğsündeki yaraya odaklandığımda ise burnum kanamaya başlamıştı. Ölüler Diyarındayken yaptığım küçük denemelere benzemediği için çok zorlanıyordum. Göğsünde kopan bağları birleştirirken nefes nefese kalmıştım. Soya, "Kendine çok yükleniyorsun. Önce biraz dinlen daha sonra devam edersin," diye beni uyardığı halde durmadım. Meliz beni korumaya çalışırken bu hale geldiği için onu bir saniye bile bu durumda bırakamazdım.

Yaptım, tüm enerjimi harcamış olsam da ondaki tüm yaraları kapatmayı başarmıştım. Göğsü eskisi gibiydi artık. Sadece bu da değil dudağı, yanağı ve bedenindeki diğer tüm yaraları kapatmayı başarmıştım. Şimdi bedeninde tek bir çizik bile yoktu. Fakat bir yandan bedenindeki yaraları kapatırken, bir yandan da acısını içime çektiğim için bitik bir haldeydim. Kendime çok yüklendiğim için nefes almakta güçlük çekerken ecel terleri döküyordum.

Bana sırtı dönük olan Soya kolonlara kazılmış yazıları incelerken, "Çeşme aslında bir kuyunun kapağı," dedi. "Kuyuda Ninfa'lar tutuluyor ama çeşmeyi hareket ettirmek hiç kolay değil. Güçlü bir büyü tarafından korunuyor Elzem. Bu yazılardan biri büyüü nasıl bozacağımızı söyleyebilir ama kolonlardaki tüm yazıları okumak saatler alır," deyip bana döndüğünde beni görüp yutkundu. Dışarıdan nasıl görünüyorum

bilmiyorum ama Soya'yı korkutmayı başarmıştım. "Kendini öldürtmek mi amacın? Sana dur demiştim!" diye bağırıp yanıma koştuğunda ellerimi yere bastırıp kan kusmaya başladım. Başım dönerken daha fazla dayanamayıp Meliz'in yanına yığıldım. Bilincimi kaybetmeden hemen önce, "Ze-zehir," demeyi başarmıştım. "Meliz'in bedenindeki zehri al," dedim ve devamı ben de yoktu. Acısını alıp bedenindeki yaraları kapatmıştım ama yaratıkların ısırığından bulaşan zehri alamadan tükenmişim. Soya daha önce Ölüler Diyarında bana yaptığı gibi onun bedenindeki zehri emip iyileşmesi için Meliz'e kendi kanını verebilirdi.

Eskiden, biri bana gün gelecek Meliz'i kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atacaksın deseydi gülüp geçerdim. Lakin şimdi Meliz'i kurtarmak için tüm enerjimi harcamıştım.

Sevdiklerim kardeşimin katili olmuştu ve nefret ettiklerim sevdiklerime dönüşmüştü. Bu gerçekten içler acısı bir durumdu.

Evet, uzun bir süreden sonra beklediğiniz bölümlerden biri geldi. Sorulara geçmeden önce bir konuya açıklık getirmek istiyorum arkadaşlar.

Bugün panoda bölümler için attığım duyuruya verilen cevaplar beni düşündürdü. Çoğu kişi şu anda taslağımda duran beş bölümü bir anda atarsam yorum ve okunma sayısının çok az olacağına değinmiş. Açıkçası biraz düşününce onlara hak vermedim desem yalan olur.

Herhangi bir yargıya varmadan önce lütfen şöyle düşünün. Şimdi ben beş bölüm birden atınca herkes hızlıca bir sonraki sayfaya geçmek isteyeceği için ne paragraf arası yorumlar olur ne de oy vermek akıllarına gelir.

Şimdi diyeceksiniz ki ama sen zaten finale kadar olan tüm bölümleri atmayacak mıydın? Evet, öyle yapacaktım ama bu kararım bugün panoda sizler bana bu küçük detayı hatırlatmadan önceydi. Şu anda okuduğunuz bölüm bile normal bir kitabın yirmi beş sayfasına eş değerdir. Ve hem Yaralasar ikiye çıkarmak için uğraşırken, hem de evdeki zamanından çalınarak yazıldı bu bölüm. Diğer dört bölümde öyle. Ben kendi zamanımdan çalarak bölüm yazarken emeğim karşılığını alsın değil mi? Bu yüzden bundan sonra her perşembe bölüm atmaya karar verdim.

Ama bir kez size yazdığım tüm bölümleri atacağımı söylenmiş bulundum. Eğer hâlâ istiyorsanız kendi isteklerimi yok sayıp taslağımdaki bölümleri atarım. Bunun kararını tamamen size bırakıyorum canlarım.

Şimdi gelelim bölüme. Kızlar Ninfa'lar diye yeni bir türün peşine düştüler. Bölümün başında da bahsettiğim gibi Ninfa'ların varoluş amacı asilik yapan tüm ölümsüzleri yok etmek. Ve şu anda Araf'ta olan tüm ölümsüzlerin ataları asilik yaparak Ninfa'ları hapsetti. Yani atadan yeni kuşaklara geçen bir günah var ortada.

Kızlar Ninfa'ları özgür bırakırsa tüm ölümsüzlerim hayatı tehlikeye girecek. Peki buna rağmen Ninfa'ları özgür bırakırlar mı?

Elzem kardeşinin intikamını almaya kararlı. Peki birkaç kişinin faturasını tüm Araf'a kesmekle doğru olanı mı yapıyor sizce?

Elzem bu bölümde Soya'ya ruhunda ölümün kokusu olduğunu söyledi ve bunun sebebi olarak Sıraç'ta ki saçları gösterdi. Saçları yüzünden Soya gerçekten bir sorun yaşar mı?

Peki Sıraç? Sizce Sıraç saçları korumayı başarır mı?

Ve Savcı, Elzem'in boynundaki pusulada Savcı'nın ruhunda bir parça varken sizce Savcı şu anda ne haldedir?

Bu bölümde Elzem az kalsın Meliz'i öldürüyordu. Kontrolünü kaybedince böylesine acımasız olacağını bekliyor muydunuz?

Bugün benim için fazlasıyla yorucu bir gün oldu. Umarım sizler için daha iyi bir gün olmuştur. Gidip biraz dinlensem iyi olacak.

Yeni bölümde görüşmek üzere hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(57) Tanrıların Piyonu.

"Bundan ötesi tamamen yıkımdan ibaret. Benden alınan bir hayata karşılık onlarca hayatın yıkımından ibaret."

Kötü bir kâbustan uyanıp gözlerimi açtığımda asıl kâbus yeni başlıyordu. Soya bana iki gün boyunca uyuduğumu söyleyince aklımda olan tek şey Savcı'ydı. İki günü daha geride bırakmışken Savcı kim bilir ne haldeydi. Meliz'i iyileştirmek için tüm enerjimi harcadığım için iki günde ancak kendime gelmiştim. Karnım çok açtı ve susamıştım. Çantamda meyve yoktu çünkü en son sinek baskını yüzünden çantadaki tüm yiyecekleri dökmüştüm. O şeyler çantamın içine kadar girmişti. Eğer şu bir yılda açlıktan ölmediysem bunun tek sebebi şifacı olmamdı. Bedenim bir şekilde hayatta kalmayı başarıyordu. Aksi takdirde çoğunlukla elma tüketirken hayatta kalmam mümkün değildi. Normal bir bedene sahip olsaydım büyük ihtimalle ya ölürdüm ya da hastalıklar gün yüzüne çıkardı. Soya'nın bana verdiği mataradaki suyu içerken gözlerimi Meliz'den ayırmıyordum. O da uyanmaya başlamıştı. Kirpikleri titreşirken nihayet gözlerini açınca rahat bir nefes aldım. Bedenini iki gün önce iyileştirmiştım ama ruhuna verdiğim hasar yüzünden iki gününü uykuda geçirdi. İki günde ancak ruhu kendisini toparlamıştı. İlk gördüğü kişi ben olduğum için haliyle bundan memnun kalmadı. İniltiler çıkartarak uzandığı yerde oturan kadın, bana ters ters bakıyordu. Hadi ama, onun yüzünden ben de az kalsın ölüyordum. Ruhunu emerken verdiğim acı kadar onu iyileştirirken acı çekmiştim.

"Elzem," diye homurdanarak bedenindeki kaybolan yaralara bakıyordu. "Sen ne tür bir yaratıksın? Bak bunu gerçekten merak ediyorum," deyip bana döndü. "Öldürmeye çalıştığın birini iyileştirmek akıl kârı değil!"

"Hadi ama İblis," diyerek gülümsedim. "Bu ilk kez yaşadığımız bir şey değil. Daha önce de çoğu kez seni öldürmeye çalışıp kurtardığım olmuştur. Ayrıca bu son yaptığım bilinçli değildi ama sen beni bile isteye sineklerin içinde bıraktın. Ben sana bu konuda bir şey diyor muyum?" Bence bu tür şeyleri artık geride bırakmalıyız. Sonuçta birbirimize zarar vermekten hastalıklı bir zevk aldığımız bilindik bir gerçektir. Sevgi ve nefreti aynı anda idare etmek kolay değildi.

"İkisi aynı şey değil!" diye bağırarak elimdeki matarayı aldı. Sanırım susamıştı.

"Haklısın," derken gözlerimi mataradan ayırmıyordum. Dudaklarımın izini silmeden içecek değil ya. "Senin yaptığın daha korkunçtu," dedim. "O iğrenç sinekleri saçlarımdan atmak için onlara dokunmak zorunda kaldım."

"Bir sineğe dokunmak kraliçe ruhuna çok ağır gelmiş olmalı!"

"Tahmin bile edemezsin. Ben ve ruhum bunun için seni asla affetmeyeceğiz."

Sinirlerini bozduğum için güldü. "Buna hiç şüphem yok. Kalbine bir hançer saplasaydım sorun etmezdin ama senin gibi temizlik hastası biri için sinekler büyük bir hakaret olmalı," dedi ve tam da tahmin ettiğim gibi mataradaki dudaklarımın izini silmeden içmeye kalkıştı. Elimden çekip almak yerine isteseydi silmeden ona asla vermezdim. "Şunu yapma demekten bıktım!" diye onu azarlayıp suyu içmesine engel oldum. "Ortak kullanılan bir şeyi silmeden içme," dediğimde inadıma içti! Oysaki ben her defasında içmeden önce yıkıyordum. Lakin bu iki kadın yıkamak şöyle dursun silme zahmetinde bile bulunmuyordu.

"Korkma hastalık kapmam," diyerek kana kana su içtiği mataranın kapağını kapattı. "Sen bedenindeki mikroplara bile banyo yaptırmışsındır, yani bu konuda içim rahat." Beni iğneledi mi yoksa iltifat mı etti anlamadım.

Matarayı çantama koyup ayağa kalktığımda hâlâ biraz yorgun hisseden Meliz'in kalkmasına yardım ettim. Soya çeşmenin yanında durmuş onu inceliyordu. Yanına gittiğimizde bize çeşmeyi gösterdi. "Bu şeyi nasıl hareket ettireceğimi bilemiyorum. Şu iki günde kolonlardaki tüm yazıları okudum, hatta gerekli olan büyüyü öğrenip zor olsa da kaldırdım. Fakat kuyuyu koruyan büyüyü kaldırmama rağmen çeşme hareket etmiyor," dedi. Bu şey heykel olabilirdi ama kadın figüründe olduğu için ona zor kullanmak içimden gelmiyordu. Ellerimi sekiz kollu heykelin karnına bastırıp itmeye çalıştım lakin hiç kıpırdamadı.

Soya, "İşe yaramaz," diyerek yerdeki kırık kılıcı gösterdi. "Onu kırmaya çalıştım ama kırılan tek şey kılıcım oldu." Kolunu kaldırıp altın sarısı yılan bileziğini gösterdi. "Tılsımım bile heykeli kırmayı başaramadı." Neyseki tılsımına bir şey olmamıştı çünkü Suzan Hanım'ı yok etmek için o bileziğe ihtiyacım vardı.

Meliz'e dik dik baktığımızda, "Ne?" dedi şaşkınca. "İkiniz neden bana bakıyorsunuz?"

"Sen de melezsın değil mi İblis? Muhafız ve Tenebris melezisın," dediğimde masumca başını salladı. "Evet, ama ne var bunda? Sende Avcı ve Oyunbaz melezisın Elzem. Her ne kadar Avcı yönünüz ölmüş olsa da sen de melezsın," deyince bunu neden hatırlattığını anlamadım.

"Benim melez olmam ne alaka Meliz?"

"Benimki ne alaka Elzem? Bu seferde melezim diye ruhumu emmeye kalkışma diye küçük bir hatırlatma yapıyorum!" diyerek homurdanınca kendimi tutamayıp güldüm. Anlaşılan son olanlardan sonra onu gerçekten korkutmayı başarmıştım.

"Çeşmeyi itmeye çalış diyecektim. Hani Tenebris gücün var ya o bakımdan," diye konuşup kıkırdadığında bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Aklımın içine etmiş bir de utanmadan gülüyor!" Söylene söylene çeşmeye doğru yürüdü. Yaşlı teyzeler gibi sürekli huysuzluk çıkardığının farkında değildi.

Meliz'in Tenebris gücünden çok umutluydum. Lakin beş dakika boyunca uğraştığı halde çeşme kıkırdamadı. Bir santim bile hareket etmemişti. Meliz gibi fiziksel gücü bizden fazla olan biri bile yapamadıysa hiç umut yoktu. Soya bizi kenara çekerek, "Böyle olmayacak," dedi. "Ninfa'ları tutan sıradan bir çeşme olamaz. Güç kullanarak çeşmeyi hareket ettiremeyiz," dedikten sonra parmağıyla kafasını işaret etti. "Sanırım bu kısım zekâyla çözülecek bir şey. Meliz sen gidip oturabilirsin çünkü gerisi ben ve Elzem'de," deyince Meliz sinir krizleri geçirirken kahkaha attım. Düşmanına bile böyle ağır bir küfür etmezsin.

Gözlerinden öfkeden kıvılcımlar çıkartan Meliz, "Ha ben geri zekâlıyım öyle mi?" derken sinirden yumruklarını sıkıyordu.

Soya onu üzmemek istemediğı için yanına gidip saçlarını okşadı. "Teyzen ve bir Oyunbaz kadar zeki olmaman senin suçun değil ki. Kendini kötü hissetme çünkü diğer herkes senin gibi ortalama bir zekâyâ sahip," dedikten sonra bana döndü. "Değil mi Elzem?" Hemen başımı salladım. "Bence bu konuda çok şanslı çünkü asla ortalama bir zekâm olmayacak," dediğimde sinirden küplere binen Meliz, "Sizden nefret ediyorum!" diye bağırıp bir köşeye çekildi ve somurtmaya başladı. Şimdi neden surat astığını anlamıyorum. Az önce onu teselli etmeye çalışıyorduk. Bu kadına gerçekten iyilik yaramıyordu.

Soya'yla birlikte çeşmeye yaklaşıp beyin fırtınası yapmaya başladık. Kadının tuttuğı kâselerden birine yaklaşan Soya, bir şeyi test etmek ister gibi kâsenin içinde yanan muma üfledi. Mumu söndürmüştü fakat mum

yeniden kendiliğinden yanınca bana baktı. "Mum geri yandığına göre aradığımız şey bu tabaklarda olmalı," deyince ona hak verdim. Yeniden yanan mum bizi böyle düşünmeye itiyordu.

Her iki yandan açık olan kollarına yaklaşıp birini tuttum ve aşağıya çekmeye çalıştım. Fakat heykelin kolu hiç hareket etmedi. "Belki de kuyuyu açmak için kollarını sırasıyla kapatmalıyız ama kıpırdamıyor," dediğimde aklına bir şey gelmiş gibi Soya gözlerini büyüttü. "Doğru sırayı bulursak bu mümkün!" deyince ikimiz de heykelin kollarına bakıyorduk. Kollar arasında gerçekten bir sıra olabilir mi?

En alttan başlayıp sırasıyla sağ ve sol kolunu aşağıya çekmeye çalıştım ama yine hiç kıpırdatamadım. "Hayır Soya," diyerek iki adım geriye çekilip heykeli gösterdim. "Kollar arasında bir sıra olamaz," dediğimde nihayet beynimdeki şimşekler çakmıştı. "Kâseler!" dedim heyecanla. "Her kâsede farklı bir şey var!"

"Bize sırayı gösterecek şey tabakların içindeki mi?" dediğinde biraz düşününce söylediklerimi mantıklı bulmuştu. "Tabii ya dengeyi gösteren şeyleri elinde tutuyor olabilir."

"Önce elinde tuttuğu şeyleri değerlendirelim sonra sırasıyla kollarını çekeriz."

Bana başını sallayıp, "Toprak, başak, su, mum, tohum, terazi, kül ve yine toprak," dedi. Bu şeyler bana bir şeyleri çağırıyordu. Heykelin toprak tutan elini tutup aşağıya çektiğimde bu sefer başarıncı güldüm. "Hareket etti!" diye çocuk gibi mutlu oldum. "Toprak hayattır," dedikten sonra kadının kolunu iyice aşağıya çektim ve kâsedeki toprak yerdeki suya karıştı.

Soya sırtarak, "Ve hayat verir," dedikten sonra tohumların olduğu kolu aşağıya çekti. Evet, kolu hareket ettirip tohumları toprağa dökmeyi başarmıştı.

Su olan kola yapıştı. "Tohumun filizlenmesi için suya ihtiyaç var," dedikten sonra üçüncü kolu aşağıya çekerek suyu döktüm.

Soya'da mum olan kola yapıştı. "Büyümesi için güneşe de ihtiyacı var," diye konuşup kolu çekerek mumu suya düşürüp söndürmüştü. Mumda ki ateş güneşi simgeliyordu. Soya sağdaki ben de soldaki kolları çektiğimiz için kâsedeki şeyler aynı yere düşmüyordu, ama kolları kapatmamızda işe yarıyordu.

Kadının başakları tuttuğu kolunu aşağıya çekip güldüm. "Büyüdü."

Soya, "Ve öldü," diyerek külü tuttuğu kolu çekti.

İkinci toprak kasesi olan kolu çektim. "Yine toprak oldu," dedim. "Anlatmaya çalıştığı şey yaşam ve ölümdü. Doğarız, büyürüz ve ölürüz." Son kola asılarak teraziyi yere düşürdüm. "Geriye kalan tek şey günahlar ve sevaplarımızın tartılmasıdır," diyerek son kolu da aşağıya çekip kapatmışım. Böylesine basit bir şeyin bizi bu kadar uğraştırdığına inanamıyorum.

Tüm kolları aşağıya çekince heykel gürültüler çıkartarak kıpırdamaya başladı. Soya'yla kenara çekilerek beklemeye başladığımızda çok heyecanlıydık. Heykel tamamen sola doğru kayınca ortaya çıkan kuyuya bakıyorduk. Kuyuya doğru eğildiğimizde aşağısı zifiri karanlıktı. Soya bana sırtıp, "İlk sen," diyerek beni kuyuya itince bağırarak düşmeye başladım. Pusulanın ışığını açmama izin vermeden beni karanlık bir kuyuya itmişti!

Paldır küldür düşerken kafa üstü yere çakıldım. Neyse ki kuyunun yüksekliği çok fazla olmadığı için ciddi bir hasar almamışım. Hemen pusulanın ışığını açarak ayağa kalktığımda üzerime düşen bir ağırlık yüzünden yere yapıştım. "Meliz!!" diye söylenip yerde can çekişirken gülererek üzerimden kalktı ve "Yumuşak bir düşüş oldu," dedi. Ben bu kadını boğarım!

Her defasında üzerime atlaması planlı olmalıydı!

Hasar görmüş bedenimi daha yeni yerden kaldırmışım ki Meliz kolumdan tutarak beni kenara çekti. Hemen sonrasında az önce olduğum yere yapışan Soya'yı gördüm. Kulağımın dibinde gülen İblis, "Bunun için bana daha sonra teşekkür edersin," deyince öfkeden yerimde zor duruyordum. Ben yaparım ama başkasının yapmasına izin vermem gibi bir durum yaşıyorduk.

Üçümüz kuyunun dibinde etrafımıza bakarken Soya, "Çok garip," dedi. "Kolonide olmalıydık," demişti ki ayaklarımızın olduğu yerde bir çıtırtı çıkmaya başladı. Üçümüz göz göze geldiğimizde aynı anda, "Lanet olsun!" dedik çünkü zemin yıkıldı ve biz yine düşmeye başlamıştık! Neden hep bir yerlerden düşüyorduk!

Toz toprağın içinde bir dakika boyunca aşağıya yuvarlandık. Gözlerimi kamaştıran bir ışığa doğru savrulduğumuzda taş zemine düştük. Bu sefer kimse üzerime düşmemişti ama kolumun üzerine düştüğüm için canım çok yanıyordu. Soya, "Herkes iyi mi?" diyerek ayağa kalkınca ben kesinlikle iyi değildim! Sürekli bir yerden bir yere atlamaktan canım çıkmıştı! Umarım bu hayatımın son macerası olurdu çünkü bu tür şeylere alışık değilim! Şu bir haftalık yolculukta başıma gelmeyen kalmamıştı!

Kolumu tutarak ayağa kalktığımda Meliz kanayan kafasına tutuyordu. Yer çok sert olduğu için bu sefer kimse için yumuşak bir düşüş olmamıştı. Başımı kaldırıp tavana baktığımda oradaki delikten düştüğümüzü anladım. Acaba geri dönüş yolunda oraya tırmanıp nasıl çıkacaktık? Buradaki meşaleler de yandığı için neyse ki aydınlıktı. Bu meşaleler mistik bir güç tarafından kendiliğinden hep yanıyor olmalı. Soya'nın, "Kayıp koloniye hoş geldiniz kızlar," demesi üzerine nihayet geldiğimizi anladım.

Etrafıma bakınca gördüklerim hayal gücümün çok ötesindeydi. Aradığım koloni kesinlikle bu değildi. Suyun içinde tavana kadar uzanan devasa bir ağaç dışında hiçbir şey yoktu. Ağacın dalları dört bir yanını sararken kökleri berrak suda görünüyordu. Evet, bu ağaç, suyu temiz bir gölün içindeydi ve dalları etrafımızdaki her yere uzanıyordu. "Bu nasıl bir ağaç?" diye konuşup çıplak ayakla göle girdim. Suyun yüksekliği ayak bileğimin birkaç santim üzerindeydi. Fazla bir derinliği yoktu lakin göldeki sudan buharlar çıkıyordu. Kendimi Kaplıçalarda hissetmeye başlamıştım. Su baloncuklar çıkartarak köpürüyordu ama sıcak değil buz gibiydi. Yukarıdaki tavana kadar dalları uzanan ağaca yaklaşıp etli, kırmızı yapraklarına baktım. Dereotu gibi saçaklıydı yaprakları ama dolgun ve parlaktı. Kırmızı yapraklardan daha çok dikkatimi çeken şey ağacın dallarında sarkan kozalar olmuştu. Sarı kozalar ağacın meyvesi gibi her yerdeydi ve sarkıyordu. O kadar çok koza vardı ki ağacın her dalında onlarcası vardı. Kelebek kozasını andırıyordu çünkü onun şeklinde ve boyutundaydı. Elimi kozalardan birine doğru uzattığımda Soya bana engel oldu. "Ninfa'lar uykudayken rahatsız edilmekten hoşlanmaz," deyince afalladım. Bu küçük kozaların içinde olan şey Ninfa'lar mıydı? Aklımdaki Ninfa'lar beş santimden daha büyüktü.

Bu küçücük şeylerle Araf'ı nasıl yıkacağız?

Meliz'de benim gibi düşünmüş olmalı ki ayaklarını suya vura vura yanımıza geldi. "Onca yolu bu kelebekler için mi geldik? Bir Oyunbaz tek başına hepsinin ruhunu emer!" dediğinde onunla aynı şeyleri düşünüyordum. Benim sineklere yaptığım gibi birileri onları hiç zorlanmadan öldürebilirdi.

Soya'nın gözleri bilmişlikle ışıldarken, "Bu o kadar kolay değil," dedikten sonra çantasındaki Safir'i çıkardı. "Bana Ninfa'ların kraliçesini getir Safir," dedi ve onu ağacın eğri dalına bıraktı. "Diğer kozalardan farklı bir rengi var, şekli de biraz daha büyük." Safir ağacı keşfe çıktığında Soya ona nasıl bir şey araması gerektiğini tarif etmişti.

Safir dalların arasında sürünürken Soya bana baktı. "Senin dünyanda küçük bir elektronik cihaz olurdu. Kullandığınız şu zimbırtılara takıp durursunuz. Neydi onun adı?" Öyle bir tarif etti ki ben de şıp diye hemen bulurdum adını zaten.

"Flaş mı?"

"Değil."

"Disk?"

"Değil."

"Çip falan mı?"

"Evet," deyince güldüm. Demek ki hemen buluyormuşum.

"Ninfa'ları tıpkı bir çip gibi düşün," diyerek kozalardan birine parmağının ucuyla dokundu. "Etrafta uçuşarak kurbanlarının ensesine yapışırlar. Küçük pençeleri etine geçer, solungaçları tüm damarlarını istila eder. Bir Ninfa pençelerini sana geçirirse o andan itibaren tüm kontrolün Ninfa'ya geçer. Bedenin onun kuklası olur ve sana istediği büyüü yaptırap istediği kişiyi sana öldürtebilir. Tüm sistemine sızdığı için karşına baban çıksa bile o isterse öldürürsün çünkü düşünme yetin artık ona aittir. Bedenin, aklın, anıların ve sen, kısacası sana ait olan her şey onun olmuştur. Kendi aileni katlederken elini uzatıp ensene kene gibi yapışan yarattığı öldürmek aklına bile gelmez. Seninle işi bitene kadar seni kullanır ve daha sonra senden kurtulup kendisine yeni bir kurban bulur. Aldığı bir bedeni bırakmasının tek yolu kuklasının ölmesi," dedikten sonra devasa ağaçtaki kozalara baktı. "Bu yaratıkları uyutmak hiç kolay olmadı. Hâlâ onları özgür bırakmak istiyor musun? Kraliçeleri uyanırsa hepsi uyanır." Öyle bir anlattı ki bunu gerçekten yapmak istiyor muyum diye kendimi sorguladım.

Kendimle çelişmeye başlamıştım. Bunu gerçekten istiyor muydum? Birkaç kişinin günahını herkese ödetmek istiyor muydum? Aklım *hayır* diyordu ama kardeş acısıyla kavrulan yüreğim *yap gitsin* diyordu. İtır geliyordu gözlerimin önüne. Küçükken etrafımda dönen bir çocuğu hatırlıyordum. Ne zorluklarla büyüttüğüm o çocuğun benden nasıl alındığını hatırladım. Bu adil değildi, kardeşimin ölümü adil değildi. Araf'ta adalet diye bir sistem yoktu. Bana yapılanları sineye çekebilirim ama kardeşimin kanı Araf'a dökülmüşken, dökülen kanı Araf'ta bırakmam. Evet, ben bu yıkımı istiyordum!

Safir bizi bir hayli bekletmişti ama nihayet kırmızı yaprakların arasından çıkıp geldi. Soya elini uzatınca sürünerek onun koluna dolandı. Soya çantasındaki cam kavanozu çıkartıp içindeki ölü kurbağaları suyun içine

döktü. Safir için birkaç kurbağa veya fareyi hep bu kavanozda taşırdı. Kavanozu Safir'e yaklaştırıp, "Bana kraliçeyi ver," dedi. Safir kavanozun üzerine eğildi ve sivri dişlerini gösterecek şekilde ağzını açtı. Ağzındaki yeşil kozayı kavanozun içine bırakmıştı. Soya kavanozun ağzını sıkıca kapatıp Safir'e gülümsedi. "Bir anne olarak bugün seninle gurur duydum," deyince ben ve Meliz'den çıkan homurtular havaya karışmıştı. Kendisini bir yılanın annesi olarak görmeyi bırakmalıydı.

Soya kavanozu yüzünün yakınına getirdiğinde yılan dişleri uzamaya başlamıştı. Tıpkı bir vampir gibi ortaya çıkan sivri dişlerini görmek ürkütücüydü. Dudaklarını kavanozun metal kapağına yaklaştırdı ve üst dişleriyle kapakta iki küçük delik açtı. Geriye çekildiğinde dişleri küçülüp eski haline gelmişti. "Kraliçe bir süre tutsağımız olacağı için onu havasızlıktan öldürmek istemeyiz, değil mi?" diyerek neden kapağı deldiği konusunda bize küçük bir açıklama yaptı.

Meliz kavanozun içindeki kozaya bakıp, "Onu neden tutsak alıyoruz?" deyince ona ben cevap verdim. "Bir anlaşma yapmak için. Kraliçe elimizde olduğu sürece koloni üçümüze yaklaşamaz," dedim. Böylesine baş belası yaratıkların kuklası olmaya niyetimiz yoktu. Ne ben ne de Soya ava giderken avlanacak kişiler değildik. Evet, şu bir haftada Soya'nın cesur olduğu kadar zeki olduğunu da görmüştüm. Vurdumduymaz, çocuksu ve alaycı bir kadın olabilir ama aslında bu onun takındığı bir maskeydi. Bir yılanın soğukkanlılığına sahip bu kadın kolay kolay yaş tahtaya basmazdı.

"Neden bunu yapıyorsun Soya?" dedim. "İtır'ı tanı mıyordun, yani İtır için olamaz. Sıraç'a olan duyguların ne boyutta bilmiyorum ama bu kadar kısa zamanda tanıdığın bir adam için de olamaz. Asıl amacın ne? Neden Araf'ı yıkmak konusunda bize yardım ediyorsun?" diye sordum. Bazı şeyleri hep sorgulayan biriydim ve bize yardım etme sebebi yetersiz geliyordu. Onun gibi güçlü biri neden bir safta olma ihtiyacı duyup yanımızda yer aldı? Yüzyıllar boyunca yalnız takılan bir kadın neden bir şeylerin parçası olma gereği hissetti?

Söylediklerim yüzünden gözleri Meliz'i bulunca ruhunu soludum. Bu duygu suçluluk muydu? Evet, Meliz'e bakarken içten içe suçluluk duyuyordu. "Bunu sen veya İtır için yapmıyorum," diyerek bana karşı dürüst olmayı tercih etti. "Kuzenim, yani Meliz'in babası Tohadors'a verdiğim söz için yapıyorum," dediğinde Meliz'in ona olan bakışlarını görmemek için gözlerini kaçırdı. "Tohadors ve ben Araf'a kaçtığımızda henüz toy iki çocuktuk. Ailemize olanların acısını yaşıyorduk ve o gün

Tohadors, sanki gelecekte olacakları hissetmiş gibi bana bir şey söylemişti." Başını kaldırıp Meliz'in gözlerine baktı ve Tohadors'un ona söylediklerini tekrarladı. "Birgün olur da karşı saflarda olursak bizden doğanlara zarar vermeyelim Soaireya. Birbirimize kıysak bile tanrıların bize yaptığı gibi bizden olanların peşine düşmeyelim. Sadece ikimiz kaldık bu yüzden bizden olanları koyurup soyumuzu sürdürelim," diyerek bir babanın sözlerini kızına ilettili. "Gorgon'lardan geriye sadece ikimiz kalmıştık ve soyumuzun yok olmasından korkuyordu," dediğinde kuzenine olanlardan büyük rolü olduğı için suçlu hissettiğini görüyorum. Onu özlediğini saklamaya çalışmıyordu.

"O gün her ikimiz de bu konuda yemin ettik ama ben yeminime sadık kalmadım," diyerek acı içinde gülümsedi. "Tohadors sınırları aşınca doğrudan olmasa da tuzağı düşmesine dışarıdan yardım ettim. O silindiğinde bile yemin ettiğim gibi ondan olana sahip çıkmadım. Tohadors'un aksine hayatıma kimseyi almamaya kararlıyım ve şimdiye dek bu kararıma hep sadık kaldım," dediğinde bir şeyler değişmiş olmalı ki bize yardım ediyordu.

"Buraya gelme amacım bile Sıraç'tan saçlarımı almaktı," diyerek asıl niyetini açık etmişti. "Bir Gorgon için bir Avcı'dan saçlarını almak çok kolay demeyin çünkü geçmişte saçlarım yüzünden defalarca ölümden döndüm. Onu tanıımıyordum ve saçlarımı bana karşı kullanacağını düşündüm. Öylece elimi uzatarak saçlarımı alamam veya güç kullanarak zorla almam mümkün değil. Bir Gorgon'un saçlarını almak hiç kolay değil ama bunu başaran kişi sadece kendi rızasıyla ona saçlarını geri verebilir. Saçlarım beni öldürecek tek silah ve kim ona sahipse saçlarım onu bana karşı korur. Sıraç'a hiçbir şekilde zarar veremem veya dışarıdan birilerinin zarar vermesini sağlayamam. Buna kalkıştığım an Sıraç'ta ki saçlar kanar ve kafamdaki saçlarda kanayıp ölür. Saçlarım öldüğünde ben de ölürüm. Sıraç o saçları kendi rızasıyla bana vermedikçe onları almam mümkün değil. Buraya keyfimden gelmedim, Meliz'in babasına verdiğim yemin için de gelmedim. Saçlarım için geldim çünkü dünyada uzun uğraşlar sonucu kurduğum bir düzenim vardı ve yeniden bu olayların içine atılmak istemiyordum," diyerek nihayet bize doğruları söylemeye başladı. Ben de saçlarını neden hâlâ Sıraç'tan almadığını merak ediyordum. Demek ki sebebi buydu.

"Ama bir şey oldu," diye ofladı. "Zihin savaşında kendi rakibimle dövüşürken bir şey fark ettim," dediğinde güçlükle konuşmuştu. Başını

kaldırıp bize bakarken, "Orada yalnızdım," diyerek gülümsedi lakin gülüşünde derin bir keder vardı. "Rakibimle dövüşürken beni destekleyen kimse yoktu. Kendi tanığım bile yanımda değildi. Yalnızdım," diye fısıldadı. "Hep olduğu gibi yine yalnızdım. Kimse benim için endişelenmiyordu. Kimseler benim için orada değildi ve ben yine yalnızdım. Geride bıraktığım tüm hayatımda olduğu gibi yine yalnızdım," dedikten sonra nefesini koyuverdi. "Bildiğim en iyi şey yalnızlık ama ben artık bilmediğim şeyleri tatmak istiyorum."

"Ve bunun için geriye kalan tek yakınına, yani bana ihtiyacın var," diyen Meliz alayla güldü. "Yeminini tutsaydın ve bana sahip çıksaydın her şey farklı olurdu. Bir Gorgon'un himayesinde olunca belki Araf'takiler bizden değil diye beni dışlamazdı. İblis diyerek benden kaçmazlardı. En önemlisi ben sevmeyi sevmeyi öğrenirdim," dediğinde yeşil gözlerinden bir damla gözyaşı süzüldü. "Kendi kızımı doğru şekilde sevmeyi öğrenirdim. Ben kendi ailem tarafından sevilmemişken bilmediğim bir sevgiyi ona veremedim!" diye bağırduğında suyun içine yığıldı. Etrafına su sıçrarken ağlayarak ellerine baktı. "Ona doğru düzgün dokunduğum tek an cesedi oldu," diye hıçkırdığında buradan kaçıp gitmek istedim. İtır'ı bana hatırlatan her şeyden uzaklaşıp acımı dindirmek istiyorum ama bu çok zordu.

Soya'ya bakıp, "Biliyor musun ben onu sevdim," diyerek fısıldadı. "Araf'tan kaçıp farklı bir dünyada kendime hayat kurmak istemiştim. Lakin ben onu gerçekten sevdim. Bundan kaçmaya çalıştım ama hiç yapamadım. Munure değil onun annesi bendim çünkü onu ben karnımda taşıdım. Kalp atışlarını, tekmelerini hisseden Munure değil bendim. Suzan'ın onu azarladığını görünce sessiz kalamıyordum, ama İtır'ı savununca kendi kızım beni azarlıyordu. Şeytan derdi bana, çoğu zamanda cadı, ama hiç anne demezdi. Elzem bile beni annesi sanar anne derdi ama İtır bana hiç anne demezdi," diyerek başını eğip ağlamaya başladı. "Oysaki benim kızım İtır'dı ama o, bir kez bile yüzüme karşı anne demedi." Hangimize üzüleceğimi artık bilmiyorum.

Pişmanlıklar hep vedalardan sonra gelirdi.

Meliz, "Bunun için onu suçlayamam çünkü ikisine de annelik yapmadım," dedikten sonra ıslak gözlerle bana baktı. "Korktum Elzem," diyerek gerçeği itiraf etti. "Bir amaç uğruna hayatınızdaydım ve size bağlanmaktan korktum. En önemlisi sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Size annelik yapsaydım annenizi değil onun içindeki iblisi severdiniz. Kanlı ay doğduğunda ve büyük gün geldiğinde her ikiniz derin

yaralar alırdınız. Sevdığınız birinin ihanetini kaldıramazdınız. Suzan'ı annen yerine koydun ve onun ihaneti seni bu denli dağıtmışken, size annelik yapsaydım benim ihanetim asıl o zaman iki kardeşi bitirirdi. Bu olsun istemedim, benden nefret ederseniz aramızda bir sevgi olmazdı. Zor oldu ama başardım. Neden hiç travma yaşamadan bu olayı çok çabuk kabul ettiniz sanıyorsun? Bir iblisin varlığından haberdar olmak sizi üzmedi çünkü zaten beni sevmiyordunuz. Ya tam tersi olsaydı?" dediğinde nihayet onu anlamıştım. Bizi sevmekten korkmuştu ve onu sevmemizden korkmuştu. Bu yüzden yıllar boyunca bizden uzak durup soğuk davranmıştı. Lakin Araf'a gelince tüm maskeler düştüğü için bir süre sonra kaçtığı her şeyi yaşamaya başlamıştı. İtir'ı bana karşı kullanmak için tarafına çekmeye çalışmıştı ama aslında orada kendisini kandırmıştı. Meliz aslında kızını kendi yanında istiyordu. Buz Festivalinde bilinçli bir şekilde İtir'a karşı kaybetmesi de bunu doğruluyordu. Meliz aslında İtir'ı başından beri seviyordu ama bunu doğru şekilde ifade edemiyordu.

"Sahip olduğum her şeyi kaybediyorum," dediğinde dalgın gözlerle sudaki yansımasına bakıyordu. "Bu beden bile bana ait değil," dedi. Elini kaldırıp yüzüne dokunurken gözlerini yansımasından ayırmıyordu. "Kırım bana güzel olduğumu söyleyince mutlu olmuyorum. Bana bakarken gözlerinde gördüğüm beğeni her kadın gibi beni mutlu etmiyor. Baktığı, beğendiği, arzulayıp sevdiği bu beden farklı bir kadına aitken mutlu olamıyorum. Aksine o anlarda içim yanıyor, kendimi çaresiz ve sahte gibi hissediyorum. Benim tek gerçeğim İtir'dı ama şimdi o da ellerimden kayıp gitti. Bir hiçten farkım yok benim," diyerek kırgınlığını dile getirince kendimi berbat hissediyordum. Bedenini ondan alan bendim ve bunu sorun etmiyor sanıyordum. Oysaki onun yerine kendimi koyunca gerçekten kötü bir durum olduğunu anlıyorum. Kırım'la ilgili söyledikleri durumun içler acısı halini gözler önüne seriyordu.

Sevdiğin adamın gözlerinde gördüğün beğenin sana ait olmadığı gerçeği. İşte bu berbat bir şeydi.

Kolundan tutarak Meliz'in ayağa kalkmasına yardım ettim. Bana olan bakışından bir şeyler söylememi bekler gibiydi. "Bedenine yaptığım şey için gerçekten üzgünüm ama yine olsa yine yapardım. Suçlu hissediyorum ama yaptığım şeyin arkasındayım," dedim. Şu ana dek yaptığım şeyler için asla geri adım atmadım. Bir şeyleri yapıyorsam ve o konuda kendimi haklı görüyorsan pişmanlığını uzun süre çekmezdim.

Alınganlık yapmadı uzun sürmedi. "Sen gerçekten kalpsiz birisin Elzem."

"Hayır İblis, ben gerçekçiyim."

"Senin gerçeklerin."

"Benim gerçeklerim ama benim yalanlarım değil. Sen bana kendi yalanlarını yaşattın ben de sana kendi gerçeklerimi gösterdim. Hangimiz daha kalpsiz Meliz?" diye sordum. Biliyorum Itır'dan sonra dağıldığı için böyle duygusaldı, fakat benim dağılmaya bile hakkım yoktu. Henüz değil, şimdi hiç değil.

"Dinle," diyerek kolunu tuttum. "Karşımdakini yalanlarla avutmayı sevmiyorum çünkü benim gizli silahlarım hiç olmadı. Ya ateş ederim ya da çeker giderim ama asla duraksamam. Asla durup tereddüt etmem Meliz. Benden annemi aldın, annemi. Karşılığında senden aldığım beden için istesem de pişmanlık duyamam. Biliyorum Itır'a olanlar yüzünden böylesin. Dağılmak mı istiyorsun? Tamam dağıl," diyerek başımı salladım. Ben yanında olduğum sürece kendisini bırakabilirdi.

"Kaybet kendini ben seni toparlarım," dedim. "Ağlayıp bana isyan mı etmek istiyorsun? Tamam, kus öfkeni ben sineye çekerim. Ne istiyorsan yap Meliz," deyip yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözyaşlarını sildim. "Ben buradayım toparlarım seni," dediğimde bir an karşımda Itır var sandım. Tıpkı onun gibi gözleri dolu dolu gülmeye çalışmıştı ama dudakları titreyince yapamamıştı. "Senden nefret etmek çok zor," diye homurdanıp bana sarılınca ne yapacağımı bilemedim. Soy çekiyor olmalı ki zehrini omuzuma akıtıp ağlayan kadın az kalsın beni güldürecekti. Itır'da böyle yapardı. Önce beni suçlar daha sonra bir tek bana gelip ağlardı. Sanırım Itır, bu özelliğini annesinden almıştı.

Sarılmasaydı iyiydi.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım ve sarılışına karşılık verdim. Şu anda ihtiyacı olan tek şey benim desteğimdi. Meliz kollarımda ağlarken sanki ben onun büyüğüydüm ve onu teselli ediyordum. Zaten bu hep böyle olmadı mı? Yakınımda olan herkes için güvenli bir sığınak olmadım mı? Soğuk tavrım bile yanımda olanlara kendini güvende hissettirirdi çünkü baskın gelen koruyucu bir yönüm olduğunu bilirlerdi. Evet, çoğu kişiye bir şekilde iyi geldiğimi biliyorum lakin bana iyi gelen neydi? Etrafımdaki herkesin zayıflıklarını kapatırken benim zayıf yönlerimi kapatan kimdi? Cevap çok basit: hiç kimse. Çünkü ben Elzem Akay'dım, zayıflığını gizleyip gücüyle yeri göğü sarsan biriydim. Görmeyen gözler için yenilmez ve güçlüydüm. Doğru açıdan bakanlara ise fazla zayıftım ve şu ana kadar nereye bakacağını bilen sadece Suzan Hanım olmuştu. Artık ona anneanne

demeye bile tenezzül etmediğim kadın, zayıf yönlerimi gören tek kişi olmuştu. Böylelikle bulduğu ilk fırsatta beni oradan vurmuştu. Bu da demek oluyor ki sevdiklerimize bile zayıf yönlerimizi göstermeyeceğiz. Düşmanın hileleriyle mücadele etmek kolaydı, darbenin nereden geleceğini bilirdiniz. Lakin dostun sinsi olanına karşı savunmasızdık çünkü onlar, nereden vuracağını bilir ve hedefi ıskalamazdı.

Bir tane Suzan gibi dostum olacağına Meliz gibi yüzlerce düşmanım olmasını yeğlerdim.

Bazı düşmanlar arkanızdan iş çevirmez karşınıza çıkar ve ne derdi varsa hallederdi. İşte ben böyle düşmanlara dostumdan daha çok saygı duyardım. Onlar en azından elindeki hançeri sizden gizlemezdi. Omzunuzu sıvazlarken sizi sırtınızdan vuran dostlardan daha şerefliydiler. Meliz onlardan biriydi, bu yüzden aramızda karışık bir ilişki vardı. Çünkü ben, düşmanın böylesine saygı duyarım. Meliz kendisini biraz toparlayınca nihayet benden ayrılmıştı. Bana sarıldığını yeni fark etmiş gibi öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bunu yapmış olamam," dediğinde bahsettiği şey bana olan duygusal yakınlığıydı. Benim gibi biri ona sarılma lütfundan bulunmuş daha ne istiyor bu kadın?

Kibirli birine dönüşmem uzun sürmedi. "En az senin kadar hoşlanmadım," diyerek tiksintiyle ona baktım. "Lütfen bir daha tekrarı olmasın İblis."

"Aynı fikirdeydim."

"Güzel," deyip başımı salladım.

O da aynı şekilde, "Tamam," diye beni onayladı.

Soya ise öfke nöbetleri geçirip, "Ama yeter artık!" diyerek isyan etti. "Siz ikinize katlanamıyorum. Alt tarafı sarıldınız ne bu rahatsızlık? Ben çok severim sarılmayı, isteyen bana sarılabilir hiç rahatsız olmam," dedikten sonra elindeki kavanozu gösterdi. "Artık konumuza dönebilir miyiz? Yıkılması gereken bir şehir var." Bu kadının kaos tutkusu kesinlikle normal değildi.

Kavanozun üzerine eğilip kısık sesle bir şeyler söyledi. Sadece dudaklarını oynattığını görmüştüm ama ne fısıldadığını tam olarak duymadım. Lakin ne söylediye kraliçeyi uyandırmayı başarmıştı. Koza çatlayınca uçümüz sabırsızlık içinde kavanozun üzerine eğildik. Bir yaprağı andıran sivri koza ikiye bölündü ve Ninfa'ların kraliçesi kabuğundan çıktı. Önce bükük kanatlarını açmaya çalıştı daha sonra birkaç denemenin ardından bunu başardı. Kanatlarını açıp kapatarak esnetirken ben ve Meliz

gördüğümüz küçücük yaratık yüzünden hayal kırıklığı yaşıyorduk. Bu şey bildiğimiz sarı bir güveydi. Uzun antenleri ve bacakları dışında tamamen bir güve işte. "Kraliçe bu mu?" dedim büyük bir hüsrarla. "Su perisi deyince simli kanatlar bekliyordum."

Meliz, "Sen yine iyisin," dedi. "Su perisi deyince Itır'ın çocukken izlediği filmlerdeki gibi kuyruklu bir deniz kızı bekliyordum."

"Evet, ama kuyruğu yok."

"Kanatlarında simler de yok Elzem."

"Güve bu, güve."

"Daha çok böceğe benziyor."

"Böcek haşerelere giriyor Meliz."

"Yani?"

"Güve de bir haşere."

"Yani?"

"Yani ben güve dediğimde zaten onun bir böcek olduğunu söylemeye çalışıyordum."

"Kraliçe bir böcek çıktı ve sen kimin ilk dediğine mi takıldın Elzem?"

"Ne münasebet! Kraliçe böcek çıktı diye en az senin kadar şaşkıyım."

Soya hayretler içinde bize bakıyordu. "Siz ikiniz bilerek mi böyle davranıyorsunuz?" dediğinde yine sinirlenmişti. "Ona böcek diyerek hakaret etmeyin!" Ama böcek.

Kavanozun içinde uçuşan böcek, yani kraliçe, yönünü Soya'ya çevirdi. "Soaireya," diyen fısıltısını kafamın içinde duydum. Telepati yöntemiyle sesini zihnimizde duymamızı sağlıyordu. Minicik gözleri varken bu şeyle nasıl anlaşıcağımızı düşünüyordum.

Soya kavanozu yüzünün yakınına tutarak gülümsedi. "Kira, çok uzun zaman oldu," dediğinde kraliçenin kanat çırpışları hızlandı. "Evet," dedi. "Sen, beni ve halkımı buraya hapsedtiğinden beri aradan uzun bir zaman geçmiş olmalı!" diyen kızgın sesini kafamın içinde duydum. Hangi taşı kaldırsak altında hep Soya çıkıyordu. Kadının geçmişi normal olmayacak kadar kirliydi.

"Seni ve halkını hapseden ben değildim Kira," diyerek omuz silkti. "Ben sadece ölümsüzlerin kulağına sizi uyutacakları büyüü fısıldadım." Savunması kabahatinden büyüktü. Öldürmedim ama azmettirdim deseydi bu kadar olurdu.

Kraliçe, "Beni özgür bırakırsan seni affedebilirim!" diye tısladı. Küçücük bir böceğin sesini kafamın içinde duymaya alışacağımı sanmıyorum.

Soya ona alay dolu gözlerle bakarken başını iki yana salladı. "Önce bir anlaşmaya varmalıyız."

"Anlaşma yok!" diyen yaratık sinirlendikçe kanatlarını daha hızlı çırpıyordu. "Tanrıların elçilerini tutsak eden tüm ölümsüzler ölmeli!"

"Sizi hapsedenler öldü Kira, aradan uzun bir zaman geçti."

"Ama sen hâlâ yaşıyorsun! Ölümsüzlerin soyundan gelenler de öyle!" Küçük bir yaratığa göre fazla nefret doluydu.

Soya onun tehdidini ciddiye almadı, hatta umursamadı. "Tüm ölümsüzlerden intikam mı almak istiyorsun?" diyerek başını salladı. "Sana bu şansı vereceğim ama..." diye sırtıttı. "Şartlarımızı kabul edersen." Bizimle uzlaşmaktan başka bir seçeneği yoktu. Küçük bir şey olabilirdi fakat minik bedeninde böylesine büyük bir kin taşırken ona güvenemeyiz.

Bizimle anlaşmaktan başka şansı olmadığı için bir süre sustuktan sonra, "Ne istiyorsunuz?" diyen sesini duydum. Şükürler olsun ki geri adım atmaya başlamıştı.

Soya kavanozu bana uzattı. "Bu senin savaşın," diyerek kavanozu elime tutuşturdu. "Ona ne istediğini söyle."

Elimdeki cam kavanozun içinde olan küçük yaratığa bakarken, "Merhaba," dedim. Açıkçası bir böcekle saygı çerçevesi içinde nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

"Elzem," diyerek kavanozun içinde yönünü bana çevirdi. "Tanrıların lanetlediği fâni." Beni nereden tanıyordu?

"Tanrılarınızın pek adaletli olduğunu söyleyemeyiz, değil mi?" dediğimde kafamın içinde bir kadının gülüşünü duydum. "Soaireya'dan sonra tanrı tanımaz bir günahkar daha."

"Tanımakta güçlük çektiğim Araf'ın tanrıları majesteleri."

"Çünkü daha çok toy ve çocuksun," dedi. "Sebep nedir bilir misin Elzem?" Başımı sallayarak ona cevap verdim. "Bir şeylerin gidişatını belirlemek," dedim.

"Peki başından beri bir sebep olduğunu biliyor musun?" dediğinde bu sefer onu anlamadım. "Araf tanrılar tarafından unutulmuş topraklar değil, yoktan var ettikleri bir cennet," dedikten sonra nefes alışlarını hissettim. "En azından bir zamanlar öyleydi." Soaireya Araf'a gelmeden önce nasıl bir yer olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Sanırım artık ne anlatmaya çalıştığını biliyorum. "Bunun için bana hayat verdiler, değil mi?" dedim. "Bunun için ölümden doğdum. Aslında başından beri tanrıların bir piyonuydum. Bazı şeylere vesile olacak o sebep bendim,"

diyerek yeni fark ettiğim gerçeği acı içinde karşıladım. O kahrolası tanrılar bana bunu yaşatmış olamaz!

Beni eğiten canavar değildi, tanrılardı. Afra'nın nişanlısını cehenneme kabul etmeleri planlıydı. Canavarı bana karşı kullanmak için cehennemin kapılarını ona açmışlardı. Canavar aslında cehennemden kaçmadı, tanrılar onu serbest bıraktı. Ruhuma karışınca şart koştukları üç gözyaşı yasağı da planlıydı. Küçük piyonlarını en iyi şekilde eğitmek istemişlerdi. Meliz'in ailemizi kandırıp bizim dünyamıza gelmesi onun başarısı değildi. Bunu yapacak büyüü aslında ona gösteren tanrılardı. Meliz gelmeli ve beni lanetleyip Oyunbazların klanına ait kılmalıydı. Tıpkı canavar gibi Meliz'de farkında olmadan bazı şeylere aracı olmuştu. İtir'in sınıfta basit bir şey yüzünden bana ihanet etmesi de aslında planlıydı. Kardeşimin kulağına bir şeyler fısıldayıp onu bana karşı kışkırtan da tanrılardı. Yoksa İtir öylesine basit bir şey yüzünden bana ihanet edecek biri değildi. Benim Ölüler Diyarına gidip bir ölümsüz olmam için bu ihanet onlar için gerekliydi. Savcı beni iyi gizlediği için değil, tanrılar gelişimi beklediği için Ölüler Diyarına bedenimle gitmiştim. Hayatım üzerine bir takas yapan adama aşık olmam bile tanrılar tarafından bana sunulmuş bir sınavdı. Evet, öyleydi çünkü uzun uğraşlar sonucu eğittikleri piyonlarını test ediyorlardı. Aşk ve intikam arasında bir seçime zorluyorlardı. İtir'in ölümüne sebep olan kişinin Savcı'nın kız kardeşi olması bile bunu doğruluyordu. Kalbim ve hedeflerim konusunda bir seçim yapmak için beni zorluyorlardı. Daha doğrusu kalbim ve tanrıların hedefleri konusunda bir zorlama diyelim. Bu yüzden Ölüler Diyarında tapınağı yıktığım halde beni silmediler. Aksine ölümsüz kılıp yanıma bir koruma verdiler çünkü ben başından beri bir amaca hizmet etmek için doğmuştum. Aslında tüm hayatım bu anı yaşamak için planlanmıştı. Araf'ı yıkmak! Evet, tanrılar Araf'ın yıkımına sebep olmam için ölümünden doğmama izin verdiler. Kraliçe haklıydı ben bir sebeptim. Araf'ın yıkılışına sebep olacak kişiydim.

Bu yüzden Araf'a geldiğim günden beri içimde bir yıkım arzusu vardı. Tanrıların içime yerleştirdiği bir arzuydu ve ben, farkında olmadan başından beri tek bir şeyi söyleyip duruyordum. "Ben bu şehri yıkacağım!"

Ben bu oyunda tanrıların öne sürdüğü bir piyondum. İnanmadığım tanrıların kuklasıydım.

Peki piyon tek başına sahadaki tüm taşları devirebilir miydi?

"Bir son mu istiyorlar?" dediğimde kraliçenin kanat çırpışları yavaşladı. "Bir başlangıç istiyorlar Elzem. Unutma her son bir başlangıçtır," deyince

yorgunca başımı salladım. Onlara istedikleri şeyi vermek için buradaydım ve öyle de olacaktı.

"Peki ya sonra?" dedim. "Her şey bittikten sonra ne olacak?"

"Güneşin doğması için önce batması gerekmiyor mu?" dediğinde aradığım tüm cevapları bana vermişti. Baharın değerini bilmek için önce çetin kıştan geçmeliydik.

Oysaki benim doğduğum gün de bile çok kar yağmıştı. Tüm hayatım baharı beklemekle geçmiş gibiydi...

Olaakları kabullenerek kavanozun kapağını açtım. "Savcı," diye fısıldadım derin bir kederle. "Savcı ve kardeşlerine dokunmak yok. Mara, Doğa, Kırım, Aker, Üzüm, Afra, Suzan, Asil ve Hafız'a da dokunmak yok," diyerek bir süre düşündüm. Unuttuğum birileri var mı diye hafızamı kontrol edince iki isim daha dudaklarımdan döküldü. "Bülbül ve küçük Cennet'e de dokunmak yok," dedim. "Üçümüz ve bu saydığım isimler için yedi günlük koruma istiyorum." Onlar benim dostlarımdı, hiçbirine zarar gelmemeliydi. Araf yıkıldığında yedi günlük süre dolmadan önce hepsini kendi dünyama götüreceğim. Onlar için zor olacaktı lakin yaşadıkları dünya yıkılmışken benim dünyama alışmak zorundalar.

Hiç düşünmeden bu kararı vermiştim. Belki düşünmem gerekiyordu lakin bir şeyleri düşünecek durumda değildim. Sadece bitmeliydi, her şey hemen olup bitmeli ve benim düşünecek zamanım kalmamalıydı. Mutluluğun benimle bir zoru vardı ve ben, bir katilin kardeşinden mutluluğu arayamazdım. Lakin onun ölmesine de izin veremem. Savcı'yı Araf'tan kurtarıp kendi dünyama götüreceğim. Orada ihtiyacı olan her şeyi sağladıktan sonra herkes kendi yoluna gidecekti. Belki de bu yaptığım kalpsizlikti. Oysaki bir zamanlar kalbim vardı ve böylesine soğuk değildi.

Kraliçeyle konuşmadan önce planım farklıydı. Onu kavanozdan çıkarmadan koloniyi özgür bırakmaktı amacım. Kraliçe elimizde olduğu sürece koloni bize zarar veremez ve emirlerimizin dışına çıkamazdı. Buraya gelirken beşikteki bebeğe kadar ölüm istemiştim ama yolculuk boyunca buna vicdanım izin vermemişti. Bebekler ve çocuklara dokunulmaması en büyük şartım olacaktı. Fakat artık bunu istemiyordum çünkü o çocuklar bir gün büyüyecekti ve atalarının izinden gidecekti. Ölenlerin bıraktığı yerden devam edeceklerdi. İşte bu yüzden Cennet dışında hiçbir çocuk yaşamamalıydı. Elif kahyanın kızını kendimle götüreceğim hatta yaşarsam onu hep koruyacağım. İnfazımda herkes bana taş atarken, bana gül atarak onları protesto eden küçük bir kızı ölüme bırakamam.

Aslında atalarının izinden gidecek olmaları umurumda değildi, diğer çocukların da ölmesini istemiyorum. Lakin bazı gerçeklerin yeni farkına vardığım için hepsinin ölümünü onayladım. İçim acıya acıya bu infazı onayladım. Böyle olması gerekiyordu, başından beri böyle olması için çırpınıyordum. Araf'a geldiğim ilk günden beri bu şehri feth etmek istediğimi söyleyip durmuştum. Ölüler şehrini kana bulamak istediğimi hiç gizlemedim. Peki neden? Şimdi düşünüyorum da birkaç kişi canımı yakıyordu ama ben hiç onlardan intikam alacağımı söylemiyordum. Ben her defasında Araf'ı onların başına yıkacağım diyordum. Kim birkaç kişiyi bahane edip tüm şehri yıkmak ister ki? İçimdeki bu yıkım tutkusu başıma gelenler için değildi, değil mi? Tanrıların bana empoze ettikleri bir duyguydu. Bu yüzden Araf'a geldiğim ilk günden beri ben bu şehri yıkacağım deyip duruyordum. Ben aslında farkında olmadan tanrıların benden istediği şey için savaşıyordum.

Özgür kalan kraliçe yüzümün yakınında uçmaya başladı. "Ninfa'ların geleceğe yönelik görüşleri vardır Elzem," dedi. "Soaireya'nın bizi uyutacağını önceden biliyorduk ama senin bizi özgür bırakacağını da biliyorduk. Ben ve halkım yedi gün boyunca üçünüze ve saydığın kişilere dokunmayacağız. Araf ve içindeki tüm ölümsüzler ölecek. Buradan gitmeniz için size tanıdığım süre sadece yedi gün. Sevdiklerini de al ve ait olmadığın dünyaya geri dön," dediğinde bir şeye itiraz ettim. "Geldiğim dünyaya aitim," dedim. Koloniye doğru uçan kraliçenin gülüşünü yine kafamın içinde duydum. "Çocuksun derken gerçeği söylüyordum Oyunbaz. Asıl ait olduğun yeri bilmeyecek kadar çocuksun," diyerek kolonideki Ninfa'ları uyandırmaya başlamıştı. Yanılıyordu ben Araf'a ait olamam.

Kraliçe devasa ağacın etrafında uçuşurken kanatlarının yaydığı frekans sayesinde kozadaki Ninfa'lar uyanmaya başlamıştı. Birazdan burada onlarca güve, yani Ninfa'ların içinde kalabilirdik. Bu şeyler güveye çok benzediği için sürekli onlara bu şekilde hitap edip duruyordum. Ninfa'ların uyanışı bir kum fırtınasının içinde kalmak gibi olurdu. Etrafımda kanat çırpın yüzlerce yaratığa temas etmek istemediğim için Soya'ya döndüm. "Hepsi uyanmadan gidelim," diyerek yukarıda düştüğümüz deliği işaret ettim. "Oraya nasıl çıkacağız?"

Gittikçe çoğalan Ninfa'lara son kez bakan Soya, "Meliz'i senden kurtardığım gibi küçük bir geçit açabilirim ama bizi en fazla mağaranın dışına çıkarır. Yolun kalanını yine yürümek zorundayız," dedikten sonra Ninfa'ları gösterdi. "Biz dört veya beş günlük yolu geri dönerken onlar

büyük bir saat içinde Araf'a ulaşmış olur. Anlayacağınız Araf'a gittiğimizde Ninfa'lar çoktan hepsinin işini bitirmiş olacak. Avcılar ve kızlar için endişe etme çünkü Ninfa'lar ölümlülere zarar vermez." Yani ben Araf'a gittiğimde orada bir enkaz bulacaktım. Bizim geri dönüş yolunda harcadığımız zamanda Ninfa'lar Araf'ı yıkmış olacaktı.

Belki de Savcı'yla son kez vedalaşmadan her şey bitecekti.

Yedi günlük sürede Suzan ve Afra'nın işini bitirip kendi dünyama dönebilirim. Arkamda enkaza dönmüş bir şehir bırakıp kızlar ve Avcılarla birlikte çekip gideceğim. Belki de bunu başaramadan öleceğim fakat ölmeden önce mutlaka Afra ve Suzan Hanım'ın işini bitiren kişi olacağım. Koloninin büyük bir bölümünü uyandırmayı başaran kraliçe, "Sadece yedi gün, siz ve koruma talep ettiğin üçü için sadece ilk yedi gün," diyerek son bir hatırlatma yaptı. İhtiyacım olan tek şey yedi gündü çünkü yedi günde çok fazla şey yapılabilirdi.

"Çıkar bizi buradan," diyerek Soya'ya yaklaştım ama aklım hâlâ Savcı'yla meşguldü. Sevdiğim adamın şehrini yıkıyordum. Bununla nasıl yaşanır hiçbir fikrim yoktu. İtır'dan sonra dönüştüğüm kişi bana yabancı geliyordu.

Savcı daha doğduğumda beni ölümün kollarından çekip almıştı. Ben ise bugün onun halkının ölümüne imzayı atmıştım.

Evet, Elzem sonunda hep istediği yıkımın altına imzasını attı. Bunu gerçekten yapacağını bekliyor muydunuz?

Peki ya kraliçenin söyledikleri? Gerçekten bu yıkım için mi Elzem'e hayat verdiler?

Artık ok yaydan ıktı. Bakalım kızlar geri döndüklerinde karşılarında nasıl bir Araf bulacaklar?

Elzem sevdikleri için koruma talep etti çünkü Araf yıkılırken onları da alıp gitmek istiyor. Peki Araf'takiler bunu kabul edecek mi?

Son iki bölümdür sadece üç kadının yolculuğunu yazdığım için şimdilik sorulacak pek bir soru yok. Fakat yeni bölümde diğer karakterleri de okuyacağız çünkü Elzem Araf'a dönmüş olacak.

Bildiğiniz gibi 19 Haziran'da yani bu cumartesi Ankara kitap fuarında olacağım. Fuar günü yaklaştıkça heyecanım daha da artıyor. Eğer şartlarınız Ankara'ya gelmeye elverişliyse hepinizi bekliyorum. Kitabınızın olup olmaması hiç önemli değil. Aynı karede çekeceğimiz birkaç fotoğraf bile albümümdeki yerini alacak.

İlklerim olan şeylerden küçük bir parçayı hatıra kutumun içinde saklamam çocukluktan beri vazgeemediğim bir alışkanlık. Gittiğim, gördüğüm yerlere ait küçük bir şeyi alıp kendimle getiririm. Sanırım Ankara'ya ait kendimle getireceğim şeylerden biri de sizlerle çekeceğim çokça fotoğraflar olacak.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(58) Geldiğin Yere Geri Dön!

"Ve dudaklardan dökülen son bir veda sözcüğü, 'Git,' "

Nihayet Araf'ın sınırlarına yaklaşıncı derin bir nefes aldım. Ninfa'ları özgür bıraktıktan sonra dönüş yolu dört günümüzü daha almıştı. Atları bağladığımız yerde bulmak bizim için büyük şanstı lakin Araf'ın içine girdikten sonra bir günlük daha yolumuz vardı. Önümüzdeki koca tepeyi aşınca Araf görüş açımıza girecekti. Tabii tepeye doğru tırmanırken inatçı atları peşimizden çekiyor olmasaydık daha hızlı ilerlerdik. Ninfa'lar büyüyle doğrudan Araf'a gitmişken aradan geçen dört günde neler yaptılar hiç bilmiyorum. Açıkçası bilmek de istemiyorum çünkü olacakları az çok tahmin ediyorum. Şu anda Araf halkı kıyameti yaşıyor olmalı ve biz üç kadın da bir hayli kötü şöhrete sahip olmuşuzdur. İtır'a olanlardan sonra klan liderlerini tehdit etmem ve hemen sonrasında ortaya çıkan Ninfa belası, akıllara doğrudan bizi getirecekti. Hep istediğim gibi Araf'ta artık kimse adımları unutmuyacaktı. İyi veya kötü anılmak umrumda değil, bu şehirde tarih yazacağım. Herkes farklı bir dünyadan gelen bir melizin onları nasıl helak ettiğini bilerek ölecekti. Benden alınan bir cana karşılık buradaki herkesin canı!

İtır, beni izlediğini biliyorum. Eminim şu anda bu yaptığım şey için bana çok kızılıyorsun, ama sen Araf'a gelemiyorsan ben içindeki insanlarla birlikte Araf'ı sana getiririm.

Senin için dünyaları yakarım derken asla şaka yapmıyordum kardeşim.

Bana kızabilirsin ama sen istemesen bile ben dökülen kanın hesabını soracağım!

Ve tanrılar! Onları asla tatmin etmeyeceğim. Evet, benden istedikleri yıkımı alacaklar ama bu onları mutlu etmeyecek. Benim üzerimde oynanan tüm oyunları bir bir bozmadan ölmeyeceğim. Burada Oyunbaz olan benim ve bir oyun oynanacaksa kurucusu sadece ben olabilirdim. Benim gibi bir hanımefendiyi bile sonunda çıldırtmayı başardılar! Öğrencileri için ders programı hazırlayan bir kadından tehlikeli bir kadın yarattılar. Bir öğretmenken şimdi asilerin öncüsü gibi bir şey olmuşum! Bana yapılan bu haksızlığı asla unutmayacağım.

Sonunda uzun uğraşlar sonucu tepeye çıktık. Atımın yularını sıkıca tutarken nefes nefese kalmıştım. Eğilip soluklanırken Meliz'in, "Aman tanrım," diyen şaşkın sesini duydum. "Araf yıkılıyor."

Doğrulup Meliz'in baktığı yere bakınca Araf tüm görkemiyle aşağıda görünüyordu. Uçsuz bucaksız toprakların üzerinde kara bulutlar vardı. Araf için karanlık bir çağ başlamış gibiydi çünkü güneş bulutların ardına gizlenmişti. Simsiyah bulutlar haritada Araf'a ait olan her bölgenin üzerindeydi. Bu yükseklikte fanilerin bölgesi de görünüyordu. Fanilerin topraklarında kış mevsimi olduğu için kar tıpkı beyaz bir örtü gibi onlara ait bölgeyi kuşatmıştı. Lakin Araf'ta durum içler acısıydı. Burada her klanı görebiliyorum ve gördüklerim ne yazık ki beni bile üzüyordu. Aşağıda küçücük görünen şehir yanıyordu. Her hanede siyah dumanlar çıkıyor, alevler gökyüzüne doğru ulaşıyordu. Sadece konakladıkları yerler değil ormanlar da yanıyordu. Tutuşan ağaçların alevlerinden kaçmak isteyen kuşlar, tiz sesler çıkartarak uçuşuyordu. Araf'ı esir alan siyah bulutlar aslında bulut değildi, yanan bir şehrin dumanlarıydı. Ölümsüzlere ait her bölge, her klan ve her toprak parçası cayır cayır yanıyordu. Ninfa'lar geride bıraktığımız dört günde Araf'ın bağrına yangın düşürmüştü. Fanilerin bölgesi kıştan dolayı beyaz örtüyle kaplıyken, ölümsüzlerin bölgesi ateşin koyu kızılına bürünmüştü. Evet, Araf yanıyordu.

Bu enkazın sebebi bendim. Ben yakmıştım.

Meliz yutkunarak, "Kırım," diye sevdiği adamın adını fısıldarken, ben ona göre fazla duygusuzdum. Savcı'nın adını zikretmeye bile artık hakkım yoktu.

Boynumdaki pusulanın kapağını açıp, "Yaşıyor mu?" diye kısık sesle konuştum. "O yaşıyor mu?" Ruhunda bir parça pusuladayken hâlâ nefes alıp almadığını bilmek istedim. Biliyorum buna hakkım yok ama bilmek istiyorum.

Hayır cevabında pusulanın oku hareket etmezdi lakin ok dönerek bana evet cevabını verince rahat bir nefes aldım. Bir tur dönen ok kuzeyi gösteriyordu, yani Sulakkar topraklarını. Savcı Muhafızların klanında olmalıydı, yani akademide. Pusulaya, "Durumu nasıl?" dediğimde bu sefer ok hareket etmeyince gözlerim doldu. Kötü durumdaydı değil mi? Bir haftadan fazla içinde ruhu olan pusuladan uzak kalmışken iyi durumda değildi. Belki de şu anda ölümün eşiğindeydi.

Pusulaya baktığımı gören Meliz, "Pusulayı vermen neyi değiştirecek?" dedi. "Pusula yüzünden olmasa bile belki de Ninfa'lar onu öldürecek,"

dediğinde başımı salladım. Her şekilde ölümüne ben sebep olacaktım. Fakat kraliçeyle bir anlaşma yapmıştım sevdiklerime dokunmayacaktı.

"Belki de." Acı içinde bu gerçeği kabul ettim. "Ama ölüm bizim için bir son değil. Ben ne yaptığımı biliyorum İblis, son raddeye gelmişken büyük oynayacağım. Elimde tek bir kart var," diyerek cayır cayır yanan Araf'ı gösterdim. "Tanrılara istediğini verdim, şimdi kendi isteklerimi almaya sıra geldi."

Meliz, "Tanrılarla kumar oynanmaz Elzem," dedi. "Sen hep fazlasıyla zeki biri oldun. Kaybedeceğimiz bir savaşa bizi sürükleme."

"Tanrılar bana karşı tüm kartlarını oynamışken kaybedecek neyim kaldı?" diyerek ona İtır'ı hatırlattım. Bu saatten sonra benden alacakları bir şey kalmamıştı. "Masanın diğer tarafında ben varım ve ben elimdeki son kartı açmadan yenilgiyi kabul etmem," dedim. Alevlerin içinde kalan şehri gördükçe içim acıyordu. Orada bir yerlerde hayatını kaybeden benim sevdiğim birkaç kişiden biri olabilirdi. "Sevdiklerimin hayatını masaya koyuyorum İblis. Kazancım kaybettiklerim kadar büyük olmadıkça ben bu oyunu bitirmem!" dedim. Hayatımın en büyük kumarını oynarken her şey planladığım gibi giderse çok fazla şey değişecekti.

İddia ediyorum ne tanrılar ne de Ölüler Şehri böylesine bir yenilgi yaşamayacaktı.

Ormanda ilerledikçe atlar daha fazla tedirgin oluyordu. Yanan bir ormanda hareket etmek atları korkuttuğu için onları serbest bıraktık. Kıyameti yaşayan bir yerde yürümek hiç kolay değildi. Sadece yangın yoktu, ormanda bir uğursuzluk başlamıştı. Bu yangını birileri başlatmamıştı çünkü yangın kendiliğinden oluşuyordu. Giderken bıraktığım yemyeşil ağaçlar hızlıca kuruyor, yapraklarını dökerek tutuşuyordu. Arasına sarsıntılar başladığı için küçük depremler oluyordu. Toprak yarıyor, açılan çatlaklardan gayzer püskürüyordu. Cayır cayır yanan ölü hayvanların kokusunu soluyorum. Bir tane yeşil ağaç görünce heyecanlanarak ona yaklaştım. Fakat ağaç gözlerimin önünde soldu. Gövdesi hızlı bir şekilde kül rengini aldığı anda yaprakları sarardı ve sarı yaprakları alevler çıkartarak tutuştu. Ağacın dallarını kendisine yuva yapan bir kuş, kanatları alev alarak uçmaya çalışınca gözlerim sızladı. Ben böyle olsun istememiştim. Birçok masumun canına kast edecek biri değildim. Ben ne zaman böyle birine dönüşmüştüm?

Ayaklarımın altında şiddetli bir sarsıntı daha hissedince hemen geriye doğru kaçtım. Bu sefer ki daha büyük bir deprem olduğu için sarsıntı bizi yere düşürmüştü. Az önce bastığım yerde açılan devasa çatlağı görünce yutkundum. Toprak bile yıkılıyordu. Açılan boşlukta püsküren gayzer dumanı ise fazla ürkütücüydü. Yürüdüğümüz toprak gittikçe ısınıyor, alev almış bir ormanda yanmadan çıkmak hiç kolay değildi. Dumanlar bir sis gibi bizi nefessiz bırakırken ilerlemek hiç kolay değildi. "Biz..." diyen Meliz düştüğü yerde öksürmeye başladı. "Asla başaramayız," dedi. Haklıydı, alevler olmasa bile dumanlar bizi tüketiyordu.

"Savcı'ya pusulayı yetiştirmeliyim," diye fısıldadım. Onunla vedalaşmadan gitmesine izin veremem. Onunla vedalaşsam bile gitmesine izin vermek hiç kolay olmayacaktı.

Sarsıntı durunca dumanlardan korunmak için ağzımı kapattım. Ayağa kalkmak üzereyken kökünden çatırtılar çıkartan bir ağaç üzerime düşmeye başladı. Soya, "Elzem çekil!" diye bağırarak bilekliğini kırbaça dönüştürdü. Kırbaacı bana doğru savurunca kamçısı ayak bileğime dolandı. Alev alan ağaç üzerime düşmeden önce Soya kırbaacı sertçe kendisine doğru çekmişti. Sırtüstü yere düştüğümde süratle Soya'ya doğru çekildim. Kendimi onun ayaklarının önünde yerde bulduğumda sırtım sürtünmekten dolayı acıyordu. Soya, "Bir daha ki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin!" diyerek beni azarlayınca kırbaacı ayak bileğimden süzülerek ayrıldı.

Meliz ve benim kesilmeyen öksürüklerimizi görünce, "Bu böyle olmayacak," diyerek geriye çekildi. "Garez!" diye bağırarak kendi etrafında döndü. "Bana yardım etmelisin Gardiyan!" dedi. Ölüler Diyarındaki gardiyanlardan birini mi çağır mıştı?

Soluduğum dumanlar yüzünden gittikçe tükenirken, Soya'nın arkasında sisten bir kapı açıldı. Sis içinde çıkan gri pelerinli gardiyanın yüzü yine görünmüyordu. Pelerinin uzun şapkası yüzünü gizliyordu. Evet, bu Garez'di çünkü onu Ölüler Diyarında tanıyordum. "Soaireya," dediğinde Soya'nın adını taparcasına söylemişti. Ruhunda soluduğum bu yoğun duygu aşk değil mi?

Soya ona dönerek gülümsedi. "Bizi buradan çıkar Garez," dedi. "Benim açtığım kapılar bizi en fazla beş dakikalık mesafeye savurur," diyerek ona yaklaştı. "Ama bir gardiyan bizi daha uzağa götürebilir."

Garez başını eğerek ben ve Meliz'e bakınca, gülen sesini duydum. "Soaireya," diye mırıldanıp Soya'ya baktı. "Yüzyıllardır seni çok daha kötü durumlarda gördüm. Şu zamana kadar kimseden yardım istemeyen savaşçı

bir Gorgon'un benden yardım istemesi şaşırtıcı. Sanırım artık bağlanmamak kuralına pek sadık değilsin," dediğinde Soya'nın kendi için değil de bizim için yardım istediğini çok iyi biliyordu.

Sislerin arasından güçlkle Soya'yı görüyordum. "Benim de bir kalbim var," diyerek omuz silktiğini gördüm. "Yeğenimi ve onun üvey kızını ölüme bırakacak değilim." Şu üvey kız kısmından nefret ediyorum.

"Senin bir kalbin yok Soaireya," diyen adam derin nefes aldığında Soya, "Sana atacak bir kalbim olmaması beni kalpsiz yapmaz eski dostum," diyerek ona iyice yaklaştı. "Ne Araf'taki kıyamet ne de onların büyüleri kolay kolay beni etkilemez, ancak bu ikisi benim gibi değil," diye konuşup bizi gösterdi. "Bizi Araf'a götür ve ben de sana borçlanayım." Bu insanlar için birine borçlanmak büyük bir yükü. Borçlu olduğu kişi karşılığında hayatlarını istese hayır demezlerdi.

Garez bir Gorgon'u kendisine borçlu çıkarmayı cazip bulmuş olmalı ki, buraya geldiği sisli boyut kapısını gösterdi. "İstedğini yapacağım Soaireya," dedikten sonra ona baktı. "Ama bedeli bir o kadar büyük olacak," deyince ben kaşlarımı çatarken Soya başını sallayarak kabul etti. Nasıl yani? Karşılığında ne istediğini sormak yok mu? Böyle fütursuzca hareket eden insanlar beni deli ediyor!

"Hey!" diyerek güçlkle ayağa kalkıp öksürmeye başladım. Lanet dumanlar çok yoğundu. "Ortaya koyduğun şeyin ağırlığını bilmeden kumar oynayamazsın!" diye Soya'yı azarladığımda yeni bir depresyon Meliz'in, "Boş versene," diyerek koluma asılmasına sebep oldu. Meliz beni peşinden sürükleyip kapının içine çektiğinde bile hâlâ itiraz ediyordum. "Bu gardiyanın ne istediğini sadece ben mi merak ediyorum?" dedim ama beni dinleyen kim! Ucu bana dokunursa o zaman ben biliyorum onlara yapacağımı.

Ayrıca bu kapının sonunda hangi bölgeye gittiğimizi bile henüz bilmiyorum!

Umarım ikinci kez Ölümler Diyarına falan gitmiyorumdur, yoksa büyük sıkıntı.

Sulakkar. (Muhafızların Toprakları)

Garez'in açtığı kapıdan geçince birkaç saniye sonra kapının diğer tarafına çıktık. Çıktığımız sisli kapı Garez ile birlikte arkamızdan yok olunca nerede olduğumu anlamak için başımı kaldırdım. Önce anlamadım ama etrafımdaki yanan evleri görünce kasabada olduğumuzu anladım. Hangi

klandaydık bilmiyorum ama gözlerimin değdiği her nokta yıkılıyor ve alev alıyordu. Bu yıkımı Ninfa'lar değil Ninfa'ların dönüşü yapıyordu. Gökyüzündeki şimşekler korkutucu bir şekilde çakarken, kara bulutlar bu yangını söndürmek için yağmurunu akıtmıyordu. Sokaklar kan içindeki cesetlerle doluydu. Çok önceden öldükleri için dumanlı havaya ceset kokusu karışmıştı. Parçalanmış cesetlerin içinde yürürken Muhafızların toprakları Sulakkar'da olduğumu anladım. Bazı cesetlerin boynundaki kılıç ve kalkan dövmesi Muhafızların bölgesinde olduğumuzu anlamamı sağlamıştı. Çok fazla ölü vardı, hem de çok fazla. Yakınlarda yaşayan kimsenin ruhunu solumuyorum. Yürüdükçe cesetlere olan korkum çığ gibi büyüyordu. Bazıları paramparça olacak kadar korkunçtu. Küçük bir çocuğun cesedini pazar tezgahının yanında görünce gözlerim doldu. Boynu kesilerek ölen çocuğun elinde ahşaptan oyuncak atı vardı. Pazardaki sebzeler çürümüş, satmak için getirdikleri kafesteki hayvanlar ölmüştü. Dört gündür yolda zaman kaybederken Ninfa'lar Sulakkar halkını katletmişti. Geriye kalan tüm klanların bu şekilde olduğunu tahmin ediyorum.

Pazarda satmak için getirdikleri atlar bile ölmüştü. Yürümekten başka seçeneğimiz yoktu. Etrafıma bakarak yürüdüğüm için bir şeye takılıp düştüm. Başımı kaldırıp saçlarımın arasından bakınca bağırarak geriye doğru süründüm. Düşmemi sağlayan şey bir kadının cesediydi ve kucağında olan şey bir bebektir. Ellerimi yere bastırarak kadına doğru emekledim. Gözleri açık olan kadın ölmüş olabilir ama bir eliyle kundaktaki bebeği göğsüne bastırmıştı. Bebeğin üzerine eğilince göğsündeki yarayı gördüm. Bıçak yarası gibi bir yara minicik göğsünü paramparça etmişti. Başımı çevirince kadının yan tarafındaki hançeri gördüm. "Aman tanrım," dediğimde olanları anladım. Ninfa onu ele geçirdiği için önce bebeğini daha sonra kendisini göğsünden hançerleyerek öldürmüştü. Ben öyle bir yıkım başlattım ki, bir anne kundaktaki bebeğini öldürerek kendi canına kıymıştı.

Ağlamak yok Elzem, bu yola çıkarken bütün bunları göze aldın.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Ne dolan gözlerim beni ağlatabildi ne de yaşanan bu trajedi. Pusulanın kapağını açıp, "Savcı hâlâ yaşıyor mu?" diye tekrar sordum. Ok usulca dönüp kuzeyi gösterince rahat bir nefes aldım. "Peki ne kadar zamanı kaldı?" dediğimde ok sadece bir tık hareket etmişti. Bunun anlamı bir saatten daha az zamanı kaldığıydı. Her şey ölmüşken o da uzun süre hayatta kalamazdı. Asla bir saatte akademiye ulaşamazdım! Pusulayı ona ulaştırmamın bir yolu olmalıydı.

Aklıma gelenlerle koşarak pazardaki tezgâhları kontrol ettim. Kırtasiye ürünleri satan küçük bir tezgâh görünce hemen mürekkep şişesini aldım. Şişenin kapağını açarak hokka ve kalın bir sayfayı aldım. "Azur!" deyip yanımdaki koruyucu ruha seslendim. "Pusulayı Savcı'ya ulaştırmalısın," dedim. Ben zamanında akademiye gidemezdim ama bir hayalet süzülerek hızlıca akademiye ulaşabilirdi. Savcı'ya ilk ve son mektubumu yazarken elim titriyordu. Geriye dakikaları kalmışken oyalanıp onu kaybetmekten korkuyordum. İtir'dan sonra onu da kaybetmekten çok korkuyorum.

Şimdi fark ediyorum da ben onu gerçekten çok sevmişim.

Sevdim, böyle korka korka sevdim. Aceleliydi yazdıklarım, sanki iki saniye geç cevap versem onu kaybedecektim. Siz hiç iki saniyede dünyanın sonuna ayak bastınız mı? Büyük bir yıkım, her şey ölü, üzerinde durduğum toprak ölü, nefesim ölü... Ben ölüyüm. Ben iki saniyede ölümü gördüm. Çok garip değil mi? Hadi yargılayın beni hala yaşıyorsun diye, ben iki saniyede ölümü öldürdüm tenimde. Evet, doğru hâlâ yaşıyorum.

Sevdiğim herkesi bir bir kaybederken ben hâlâ yaşıyorum.

Gözlerimden süzülen bir damla yaş mektubun üzerine düşerken, titreyen parmaklarım hokkayı tutmaktan zorlanıyordu. Bu mektup şu anda kendime bile itiraf edemediğim çoğu şeyin cevabıydı.

"Merhaba, diyerek mektubuma başlamak isterdim lakin içimden bir ses artık birbirimize verecek bir selamımız bile yok diyor. Büyük ihtimalle şu anda yarı baygın uyuyorsunuz ve kendinize geldiğinizde ilk benim mektubumu okuyacaksınız. Okuduklarınızdan hiçbir şey anlamayacaksınız ta ki pencereden dışarıya bakana kadar. Dışarıda gördüğünüz o yıkımın sebebi olduğumu ben söylemesem bile anlayacaksınız. Herkes öldü ve ölecek, hatta belki de siz bile. Evet, bunun bilincinde olarak Ninfa'ları özgür bıraktım."

"Bana güveniyor musunuz? Eğer cevabınız evet ise sizden son bir şey isteyeceğim. Ninfa'lardan önce koruma altına aldığım erkek kardeşlerinizi ve diğerlerini bulun. Hafız, Asil, Bülbül, Kırım, Üzüm, Aker ve küçük Cennet'i bana getirin. Ben hepsine ulaşamam ama siz ruhlarınızı göndererek onları bana yönlendirebilirsiniz. Her şeyin başladığı yerde, yani fanilerin bölgesinde olan küçük kulübede olacağım. Gün batımına kadar sizi kulübede bekleyeceğim, eğer gelmezseniz birbirimize veda etmeden her şeyi bitireceğim. Bu günün sonunda ben artık Araf'ta olmayacağım çünkü doğduğum yere döneceğim. Sizi bekliyor olacağım lütfen gelmeye çalışın. Elzem..."

Mektubumun mürekkebi daha kurumadan pusulayla birlikte boşluğa uzattım. "Azur lütfen bunu ona ulaştır," dedim. Savcı yaşamalıydı, yaşamalı ve gerekirse bana olan öfkesini kusmak için bile olsa söylediğim yere gelmeliydi.

Mektup ve pusula parmaklarımın arasından çekilip alındığında, kısa sürede yok oldular. Azur'un ruhunu artık yakınımnda hissetmeyince gittiğini anladım. Savcı kurtulursa diğerlerine ulaşabilirdi. Bunu yapacak tek kişi Savcı'ydı çünkü köle ruhlarını diğerlerine gönderip onları bir şekilde kulübeye çağırabilirdi. Azur gittikten sonra Soya'ya döndüm. "Fanilerin topraklarına gidince biz Meliz'le birlikte kulübeye gideceğiz, sen de gidip Avcılar ve kızları kulübeye getirmelisin," dediğimde beni onayladı. Herkes ölmüşken geriye kalanlar da uzun süre dayanamazdı.

Kasabadan çıkarken yanan evlerde tutuşan cesetlerin kokusu midemi bulandırıyor. Üstelik her on dakikada meydana gelen sarsıntı yüzünden ayakta zor duruyorduk. Evlerin camları patlıyor, pencerelerden alevler süzülüyordu ve temeli sarsılan evler depreme direnmeden yıkılıyordu. Her defasında depremin etkisi daha şiddetli olduğu için tüm bu yıkımın içinde hareket etmek hiç kolay değildi. Bu yıkımın asıl mimarisi tanrılardı çünkü şimşekler çakan bulutlardan hiç yağmur yağmıyor ve yangın kendiliğinden çıkıyordu. Ninfa'lar Ölümsüzleri öldürüyor ve tanrılar da Araf'ı yıkıyordu. Gri dumanlar gökyüzüne doğru süzülürken yanık ahşap ve ceset kokusu birbirine karışıyordu. O lanet koloni Sulakkar'ı yok etmişken kim bilir şu anda hangi klanın sonunu getiriyordu. Atlar olmadan diğer klanlara yürüyerek gitmemiz günlerimizi alırdı. Yetiştığımızde Sulakkar'dan farklı bir manzarayla karşılaşmazdık. Bu yüzden diğer klanları kontrol etmek yerine doğrudan buluşma noktasına gitmeliyiz.

Bu işin sonunda ya batarım ya da çıkarım. Tüm planlarım tek bir kişi üzerine.

Kazanmamı sağlayacak kişi hayatta kalmayı başarırsa kurtuluş için hâlâ bir umut vardı.

Fanilerin Toprakları.

Kulübenin önünde sabırsızca volta atarken çoktan ikindi olmuştu. Savcı ve Soya'nın diğerlerini getirmesini sabırsızlık içinde bekliyordum. Fanilerin bölgesinde her şey yolundaydı. Ne kükreyen gökyüzü vardı ne de yıkılan toprak. Tanrıların gazabı bir tek ölümlülerin topraklarına uğramamıştı.

Burada kar yağıyordu çünkü fanilerin bölgesinde kış hâlâ bitmemişti. Başımı kaldırıp üzerime yağan kara baktığımda Meliz beni izliyordu. Olacaklardan korktuğu için kulübenin eşiğine oturmuş beni izlemek dışında bir şey yapmıyordu. Yüzüme yağan kar tanelerine gülümseyip başımı iyice yukarıya doğru kaldırdım. Meliz'in, "Gülüyor musun?" diyen kınayan sesini duyunca gözlerimi gökyüzüne doğru kapattım. "Gülmek yasak mı İblis?" diyerek soğuk havayı içime çektim.

"Kasabada gördüğümüz çocuk ve bebek cesetleri bile içini yakmadı mı?"

"Benim içimi yakan tek şey Itır," diye fısıldadım. Kardeşimden başka kimseyi düşünecek durumda değilim.

Rüzgâr saçlarımı uçuştururken, "İblis olan benim Elzem," dedi endişesini gizlemeden. "Konağın güneşi bu kadar taş kalpli ve kötü değildi."

"O güneş karanlığını yitirince battı Meliz. Unutma ay ve güneş farklı zamanlarda doğan iki kardeş."

"Ay, güneşini bu halde görmek istemezdi."

"Güneş de ayını yitirmek istemezdi. Madem ki ay artık yok ve güneş tek başına kaldı, o vakit güneş tüm evreni yakmalı İblis. Geride hiçbir canlı kalmayana kadar yakıp kavurmalı."

"Bu kalpsizlik."

"Hayır Meliz, bu adalet. Araf ve tanrıların adaleti."

Alay eden gülüşünü duydum. "Ve sen de tanrıların itaatkar kölesi öyle mi?"

"Rica ederim yine başlama İblis," dediğimde kirpiklerime düşen kar tanesini hissettim. "Tanrıça olmak varken kölelik ilgimi çekmiyor."

Gözlerim kapalı olduğu için sinirlendiğini soluduğum ruhundan anlıyordum. "Kraliçelik sevdan yetmedi şimdi de tanrıça olma tutkun mu başladı? Artık kendine gel Elzem!" diye bağırdı. "Sen bir tanrıça değilsin, tanrılara istedikleri yıkımı veren bir kuklasın!"

Gülerek ona doğru dönüp başımı iki yana salladım. "Ben bu şehri yıktığım gibi inşa etmesini de bilirim. Kukla diyerek bana saygısızlık yapma. Bu arada Itır'ın yanına gittiğinde onu çok sevdiğimi söyle. Şu anda bana çok kızgın olmalı ama her şeyi onun için yaptığımı söyle," dediğimde kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu. "Itır'ın yanına mı gidiyorum?" diyerek ayağa kalktı. "Nasıl?" dediğinde kıkırdadım. "Ölerek." Başka nasıl gidebilir ki? Ölümler Diyarına gitmenin tek yolu ölmekten geçiyordu.

Bana ters ters bakan kadın, "Kendin gibi davranmıyorsun," dedi. "Eskiden şakacı bir mizacın hiç yoktu senin."

"Hâlâ yok."

"O zaman bu söylediklerin ne halt oluyor?" dediğinde ona doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapattım. "Cehenneme birlikte gitmek konusunda birbirimize söylediğimiz şeyi hatırlıyor musun?" diye sorduğumda masumca başını salladı. "İlk gidenin sen olması peşinden gelmeyeceğim anlamına gelmiyor," dediğimde sertçe yutkundu ve sonunda ne söylemeye çalıştığımı anladı. "Elzem," diye fısıldadığında yeşil gözleri titredi. "Ruhumda ölümün kokusunu soluyorsun, değil mi?" Evet, kulübeye geldiğimizden beri ölüm kaderine yazılmıştı. Farkında olmadan Meliz'in son nefesini vereceği yere gelmiştik. Ölüm her şeyin başladığı yerde, yani bu kulübede ona gelecekti. Meliz yüzünden Araf'a adımımı attığım ilk yer burasıydı ve Meliz, benim sebep olduğum yıkımdan dolayı burada ölecekti. Kader çok ters işliyordu.

Üzüntümü ondan saklamaya çalışırken, "Korkuyor musun?" diye sordum. Yeşil gözlerinden bir damla yaş süzülürken gülmeye çalıştı, yapamadı. "Korkuyorum ama ölmekten değil," diyerek kederli bir şekilde iç çekti. "Seni yalnız bırakmaktan korkuyorum. Seni burada bir başına bırakırsam nasıl çıkarım Itır'ın karşısına? Canından çok sevdiği ablasını kaderine terk ederek nasıl gideceğim?" dediğinde aslında bu bizim için bir vedaydı. Daha sonra vedalaşacak zamanımız olmayacaktı. Peki onunla vedalaşmak neden bu kadar zordu?

"Meliz," diyerek elini tuttum. "Ben bu saatten sonra ya batacağım ya da düştüğüm bu çukurdan eskisinden daha iyi bir şekilde çıkacağım," dedim. Her şey planladığım gibi giderse bu tanrıların hiç hoşuna gitmeyecekti. Bu işin sonunda silinmem büyük bir ihtimaldi.

"Ben olsam da olmasam da kardeşim sana emanet," dedim. "Onu sağ salim anneme teslim et Meliz," diye fısıldadım. "Itır için kendi hayatımı ortaya koyuyorum, onu geri aldığımda sen de karşılığında ona annemi ver," dedim. Hiçbir şey anlamadığı için soru sormaya hazırlanıyordu ki onu susturdum. "Soru sorma, zamanı geldiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın," diyerek titreyen dudaklarımla burukça tebessüm ettim. "Ve bedenini bu sefer iyi koru. Üzgünüm ama senin için bundan daha fazlasını yapacak gücüm yok," dedim kısık bir sesle. Bu işin sonunda bana ne olacağını bilmiyorum ama kendi hayatımı riske atıp daha fazlasını kazanmaya çalışacağım. Kardeşim için benim canımın hiçbir önemi yoktu. Ben silinsem bile Itır'ın soluyacağı bir nefesi olmalıydı. Benim nefesim sönmeli ve Itır'a nefes olmalıydı.

Güneş batmadıkça ay çıkmazdı. Artık güneşin batma zamanı gelmişti.

Ben bu ölümü kabul etmiyorum, ben kardeşimin ölümünü kabul etmiyorum. Kendi hayatıma karşılık Itır'ın hayatını istiyorum.

Meliz söylediklerimin etkisinden uzun süre çıkamayacağı için konuşacak durumda değildi. Sessizliğe bürünüp ne söylemeye çalıştığını düşündüğü sıralarda gittikçe yaklaşan adım seslerini duydum. "Misafirimiz var," diyerek Meliz'in kemerindeki kılıcı çekip aldım. "Sen yerine otur çünkü gelen benim misafirim," dedim. Afra Gevheri'nin ruhunu dünyanın diğer ucundan bile soluyabilirim. Ben demiştim kendi ayaklarıyla bana gelecek diye. Burada olacağını tahmin etmek zor değildi çünkü bu kulübe benim için her şeyin başladığı yerdı. Beni araştıran herkes son durağımın bu yer olacağını anlayabilir.

Nefesimi Itır'a vermeden ölmeye niyetim yok, yani Afra ile olan son müsabakamızda ölecek olan ben olamam.

Bir süre daha ölmek planlarımın içinde yer almıyordu.

Meliz, Afra ve benim meseleme karışmayacağını bildiği için tekrar kulübenin eşiğine oturdu. Çıplak ayakla buz gibi karın üzerinde dururken soğuğu hissetmiyordum. İçim kardeşimin acısıyla cayır cayır yanarken bedenim üşümüyordu. Çok değil, sadece birkaç dakika sonra Afra ağaçların içinden çıktı. Berbat görünüyordu. Evet, Afra Gevheri perişan bir halde adeta sürünerek bana gelmişti. Koyu renk saçlarının arasında yer yer kanın kızılığı vardı. Yağan kar bile saçlarına sıçrayan kanı örtmüyordu. Badem gözleri ağlamaktan kızarmış, çok önceden alınına sıçrayan kan yüzüne doğru süzülüp kurumuştı. Üzerindeki sarı bluzunun ön kısmı tamamen kandı ve pantolonun dizleri çamurdu. Botlarını yere sürüyerek bana doğru gelen kadının ruhu cehennem ateşinden yanıyordu. Acılar içinde kıvrılırken en az benim kadar acı çekiyordu. Ninfa'lar onun klanını, yani Elümhan'ı da helak etti değil mi? Halkını ve belki de ailesini kaybettiği için bu durumdaydı. İşte tam da bu sebeple kraliçeye Afra'ya yedi gün boyunca dokunmamasını söyledim. Ben nasıl ki kardeşimin ölümünü izledim, o da sevdiklerinin ölümünü izlemeliydi. İstedğim olmuştu, bana yaşattığı acının aynısını hatta daha fazlasını ona yaşatmayı başarmıştım. Afra sıradan bir kadının kardeşine kıymadı ki, o Elzem Akay'ın kardeşine kıydı. Hal böyle olunca ateş olup hepsini yakmaz mıyım?

Gelip karşımda durduğunda dolu dolu gözlerle bana baktı. "Annem öldü," diye fısıldadı biçare bir sesle. "Kollarımda öldü," diyerek üzerine sıçrayan kurumuş kanı gösterdi. "Bu onun kanı." Yorgun düşmüştü, yorgun

ve yılgın. Tıpkı benim o gün yaşadığım gibi sığmıyordu hiçbir yere. Acısı onu kül ediyor, kaçıp kurtulamıyordu bu acıdan.

"Peki annemi kim öldürdü biliyor musun?" dediğinde gözlerinden süzülüp giden gözyaşını izledim. "Babam," diyerek hıçkırdı. "Annemi öldüren babamdı! Bu saçmalık, benim babam annemi çok severdi. O küçücük yaratıklar böylesine büyük bir sevgiyi nasıl yok edebilir!" diye bağırarak ağlamaya başladı. Kabullenemiyordu, gözlerinin önünde, hatta kollarında ölen ailesinin kaybını kabullenemiyordu. Çok garip, ben de kardeşimin ölümünü kabullenemiyordum zaten bu sebeple bütün bunları yapıyordum. Yapabiliyorsa o da kendi ailesini geri getirsin. Ama yapamazdı değil mi? Sevmek herkesin harcı lakin ölümüne sevmek sadece ben gibi olanların işi.

Bana bakarak, "Senin yüzünden," diye fısıldadı ve hemen sonrasında, "Senin yüzünden!" diye yüksek sesle bağırdı. "Annem, babam, Zülûf teyze ve halkımın ölümü senin yüzünden! Sen Araf'a hiç gelmeseydin bütün bunlar olmayacaktı! Sen bize yıkım getirdin!" diyerek bağırdı. İntikam isteyen gözleri gazap ateşiyle yanıyor ve beni o ateşten cayır cayır yakmak istiyordu. Evet, benim yüzümden olmuştu ama bana olanlar da onun yüzündendi.

Bu işe artık son vermek istediği için kılıcını kınından çıkartarak bana baktı. "Senin gibi kötü biri yaşamayı hak etmiyor!" diye haykırıp kılıcı boynuma doğru savurdu. Yaşayıp yaşamayacağımın kararını o veremezdi.

Son anda elimdeki kılıcı boynuma siper ederek hamlesini savuşturdum. "Kötüyüm öyle mi?" diye bağırdığımda kılıçlarımız havada vuruştı. "Sen benden kardeşimi almadan önce ben böyle biri değildim!" dedim. Olanların tüm suçunu bana yükleyemezdi çünkü tek suçlu ben değilim. Kılıçlarımız kıvılcımlar çıkartarak sürekli birbirine çarparken, "Beni kötü olmaya zorlayan sendin," diyerek gözlerinin içine baktım. "Kendi dünyamda tesadüfen okuduğum bir şey vardı," dediğimde her ikimiz de geriye çekilerek tekrar saldırıya geçmeye hazırlandık. "Aynen şunlar yazıyordu: İyi insanlar dünyayı kurtarmak için sizi feda eder fakat kötü insanlar sizin için dünyayı yakar!" diye öfkeyle bağırdım. Evet, ben kardeşim için kötü olabilirim! Ben kardeşim için her şeyi yapacak kadar kötü olabilirim!

Tekrar saldırıya geçtiğinde yine ona engel olmuşum. Bana kin kusan kadının öfkeli saldırılarına güçlkle karşılık veriyordum. Doğuştan eğitim aldıkları için Afra'ya karşı fazla zayıftım. Ölüler Diyarında aldığım kısacık eğitimle onu yenemezdim fakat ölemem de. Kanımın son damlasına kadar

direnmekten başka çarem yoktu. Bunu hayatta kalmak için değil İtir için yapmalıyım. Kardeşim için bir süre daha yaşamaktan başka çarem yoktu. Afra'nın hararetli saldırılarına karşı koymak beni çok zorluyordu ama yenilmek gibi bir lüksüm yoktu. İtir aklıma geldikçe, onun hayali bana göz kırptıkça dayanmak için kendimi zorluyordum. Ben kardeşime yeni bir hayat vermeliyim, bir abla olarak bunu onun için yapmalıyım. En başından başlamalı ki hak ettiği sevgiyi doya doya yaşasın. İsteyip de ona veremediğim anne sevgisi başta olmak üzere birçok şeyi yaşamalıydı. Bunu ona borçluyum. Yıllardır Suzan'a dönüşerek duygularını yok saydığım kardeşime bunu borçluyum. Benden zaten bu saatten sonra bir halt olmazdı. İtir öldükten sonra ben zaten kendimden geçmiştim ancak İtir için yapacağım son bir şey kalmıştı. Bu yıkımı tanrıların kuklası olduğum için yapmıyorum, her ne yapıyorsam bunun tek sebebi kardeşimdi.

Kılıçla ona direndiğim için daha fazla zaman kaybetmemek için karnıma yumruğunu geçirdi. Karın içinde geriye doğru sendelerken Meliz bir an ayağa kalkacak gibi olmuştu, ama başımı iki yana sallayarak ona engel oldum. Bu benim intikamımdı ve bunu tek başıma yapmalıyım. Çok şiddetli karnıma vurduğu için inleyerek büküldüğüm pozisyonda doğruldum. Fakat başımı kaldırır kaldırmaz bana doğru savrulan kılıcı son anda fark ettim. Belimi yay gibi geriye büküğümde kılıç yüzümün yakınından geçip gitmişti. "Eski bir faniye göre kendini iyi eğitmişsin," dediğinde bunu tükürür gibi söylemişti.

"Bu konuda senin eline su dökemem," dedikten sonra kılıcı yere atıp belimdeki frizbi bıçağı çıkardım. "Bana bir şeyler öğretecek zamanının olmaması ne kötü," dedikten sonra elimdeki bıçağı çaprazdan boynuna doğru fırlattım. Tam da beklediğim gibi kılıcıyla bıçağı durdurmak yerine ani bir refleksle eğildi ve yuvarlak bıçağım kafasını es geçerek solundaki ağaca çarptı. Hemen sonrasında süratle ağaca çarpan bıçak tekrar Afra'ya doğru atıldı ve yeni doğrulan kadının kılıç tutan omuzunda keskin bir yara açtı. İnleyerek kanayan kolunu tutunca gülümsedim. "Her klan kendi silahında iyidir, değil mi?" dediğimde onu iyice sinirlendirdiğimin farkındayım. Kılıca yatkın değilim ama frizbi bıçaklarda biz Oyunbazlar ustayız.

Kılıcı sol eline aldığı anda şansına küfrettim çünkü anlaşılan lanet kadın her iki eliyle de kılıç kullanmasını biliyordu. "Seninle oynayacak zamanım yok Oyunbaz," dediğinde badem gözleri kırmızıya büründü. Bir anda

dizlerim bükölüp kendimi yerde bulunca kaşlarımı çatıtm. Üzerimde lanetinin ona sağladığı gücü kullanıyordu.

Vücuduma ne yapıyor bilmiyorum fakat hareket edemiyordum. Dizlerimin üzerine düşmüşken felç geçirmiş gibi hiç kıpırdayamıyorum. Bunu çok istiyor, ancak parmağımı bile hareket ettiremiyordum. Sinirlerim boşalmış gibi hareketsizdim. Elindeki kılıcı yerde sürterek bana doğru yürüdü. Kılıcın ucu karın içinde çizgi açarken Afra üzerime eğildi. "Özür dilerim," dediğinde afallayarak ona baktım. Dolu dolu gözlerle başını salladı. "Senden tüm kalbimle nefret ediyorum ama kardeşinin ölmesini hiç istemedim," diye fısıldadı. Gözleri ve ruhu bunun pişmanlığını haykırıyordu. "Kardeşimin mutluluğu kardeşine bağlıyken İtır'ın ölmesini hiç istemedim. Ama seni hayatta bırakamam da, benden her şeyimi almışken artık olmaz!" diyerek bana bu konuda dürüst oldu. Pişmanlığı bana İtır'ı getirmeyecekti ki, fakat Araf'taki herkesin ölümü kardeşimi geri getirebilirdi.

"Ben pişman değilim," diyerek gözlerinin içine baktım. "Ailene, halkına ve Araf'a yaptıklarım için pişman değilim," dedim damarına basarak. "Korkaklığı bırak ve yaptığın şeyin arkasında dur çünkü ben yaptıklarım için pişman olmayı bilmem!" diye bağırdığımda kaşlarını çatmasıyla ağız dolusu kan kustum. Bana verdiği yoğun acı yüzünden kıvranırken kendi kanımı karın üzerine püskürterek çıkardım. "Sen ve şu aptal gururun! Bakalım birazdan aynı şeyleri yine söyleyebilecek misin?" dediğinde bedenimdeki tüm damarlar patlıyormuş gibi yoğun bir acıya maruz kalmıştım.

Dudaklarımda kan süzölürken dişlerimin arasından, "Neden şartları ikimiz için eşitlemiyoruz?" dedim. Gözlerimin rengi değiştğinde ruhunu ona hiç dokunmadan emmeye başlamıştım. Bana verdiği yoğun acıyı emdiğim ruhu bir nebze hafifletiyordu.

Benden daha fazla acı çekmeye başlayınca haykırıp kılıcını boynuma doğru savurdu. Ancak duyduğumuz kükrete sesi her ikimizi durdurmuştu. Afra'nın kılıç tutan eli havada kalırken bana acı vermeyi bırakmıştı. Aynı şekilde ben de ruhunu emmeyi bırakarak acısını kesmiştim. Kendimi zorlayıp ayağa kalkarak kükremenin geldiği yöne doğru döndüm. Devasa gövdesiyle adeta ağaçları kürdan gibi kırarak yolundan çeken kişi canavardan başkası değildi. Afra'nın elindeki kılıç yere düştüğünde, "Bahoz," diye fısıldadı. Bahoz mu? Nişanlısının adı Bahoz muydu? Pekâlâ, artık buradakilerin adını sorgulamayacağım.

Canavar açık alana çıkıp her ikimizin karşısında durunca Afra titredi. "Hangimizi korumak için buradasın?" diye sorduğunda asıl acıyı şimdi yaşıyordu. "Onun için değil mi?" dediğinde dudakları titredi, dolan gözlerinden yaşlar süzüldü. "Al götür onu," diyerek beni gösterdi. "Götür ve kurtar onu." Omuzları yenilgi içinde çöktüğünde ruhu gözlerinden daha çok ağlıyordu. Her şeyi başlatan Ammametti aslında, iki kadını bu raddeye getiren en büyük sebeplerden biri de oydu.

Afra ona burukça tebessüm ederken bunu yapmak bile onu tüketiyordu. "Ya da kal ve izle," dedi. "Onu beni yok etmesi için eğitmedin mi? Ben ölmedikçe lanetin bozulmayacak," dediğinde canavarın ruhunu soludum. Bunu istemiyordu. Belki beni bunun için eğitmişti fakat Afra ile yıllar sonra tekrar karşılaşmışken onun ölmesini istemiyordu. Gözlerinden süzülen kordan gözyaşı hâlâ eski nişanlısını sevdiğini gösteriyordu. Evet, sonsuza kadar bir canavar olarak kalma pahasına sevdiği kadının ölmesini istemiyordu. Ondan uzaktayken duyduğu intikam Afra'yı gördükten sonra yok olup gitmişti.

Yaklaşıp devasa vücuduyla Afra'nın karşısında durdu. Sevdiği kadınla aynı boyda olmak için diz çöktüğünde bile Afra'dan daha uzundu. Pütürlü kocaman elini dokunmak için Afra'ya doğru uzatınca Afra hıçkırarak geriye çekildi. "Dokunma," dedi gözyaşları içinde. "Bana yeterince zarar verdin artık kanatma." Hâlâ birbirlerini çok seviyorlardı ama ortada bir ihanet varken artık çok zordu. Canavarın insana dönüşmesinin yolu sevdiği kadının ölümünden geçerken artık imkânsızdı. En önemlisi kardeşim ölmüşken artık imkânsızın ötesindeydi.

Canavarın eli havada kalırken ona bir şeyleri anlatmak ister gibi başını iki yana salladı. Sanki bir şeyler söylemek istiyor fakat insani yönünü kaybettiği için konuşamıyordu. Afra ıslak gözlerle, "Ne?" dedi. "Hâlâ yapmadığını mı savunacaksın?" Güçlkle ayakta dururken, "Neden?" diye ağlayarak isyan etti. "Bana bunu neden yaptın? Benim tek günahım sana güvenmekti, bu ihaneti hak etmedim." Canavarın gözlerine bakıp, "Beni dönüştürdüğün kadından nefret etmediğim bir saniyem bile olmadı. Her şeyimi kaybettim hem de her şeyimi. Ben böyle değildim ki," diyerek kızaran gözleriyle ona baktı. "Sen gelinlik seçen kadından bir canavar yarattın, bana iyi bak çünkü bu senin eserin!" diye gözyaşları içinde bağırıp geldiği noktaya nefretini kustu. Haklı olabilirdi ama son yaptıkları onu haksız yapıyordu.

Afra nişanlısını yıllar sonra görmenin ağırlığıyla savaşımayı bıraktı. Yanıma gelip, "Bunu istemeye hakkım yok ama çabuk bitir," dedi. "Seni öldürsem bile burada kimsem kalmadı, her şeyimi kaybettim. Ben artık ailemin yanında olup kendimi affettirmek istiyorum," diye fısıldadı. Gözlerimin içine bakarken, "Hatalıydım Elzem," dedi ağlayarak. "Kardeşine zarar vermek istememiştım, hırslarımın kurbanı oldum... Sen de affet. Ben aileme yaptıkların için bugün seni affederek eski Afra olmaya çalışacağım," dedi ve bana sırtını dönerek ayaklarımın önünde diz çöktü. Bunu beklemediğim için büyük bir şaşkınlık yaşıyordum. Hayır, böyle olmamalıydı! Kahretsin, bana son darbeyi bu şekilde vuran o olmamalıydı! Şimdi pişman olup af dileyemezdi! Bizi bu noktaya getirmişken bunun vicdan azabını sadece bana çektiremezdi. Bu adil değildi, benden bu şekilde intikam alamazdı. Bu kadar kolay gelen bir galibiyet içimdeki ateşi söndürmek için yeterli değildi! Ayağa kalkmalı ve benimle ölümüne dövüşmeliydi. Öbür türlüünü kabul etmiyorum.

Yerdeki kılıcı alıp, "Kalk!" diyerek ona bağırdım. "Kalk ve benimle dövüş! Ben senin gibi değilim, düşmanımı senin gibi sırtından vurmam!" diye bağırdım fakat ayağa kalkmadı. Diz çöktüğü yerden hiç kıpırdamadı. "Ya beni öldürür ve kardeşinin intikamını alırsın, ya da İtır'a olanları sineye çekersin," dedi boğuk bir sesle. "İtır'ı hatırla Elzem," diye iç çekti. "Kardeşinin son nefesini nasıl verdiğini ne çabuk unuttun?" diyerek beni kışkırttı. Ailesine olanlardan sonra ölüm onun için kurtuluştı ve öldürmek için geldiği kadını kurtuluşu olarak görmeye başlamıştı. Onu öldürerek ona bu iyiliği yapmak isteyip istemediğimden artık emin değilim.

Onun arkasında durmama rağmen yaşadığım tereddütü anlayınca alay ederek güldü. "Yapamıyorsun değil mi?" dedi. "Aslında kardeşin falan umurunda değil. Sen kendi çizginden kardeşin için bile şaşmayacak kadar kurallarına aşıksın," deyince dişlerimi sıkarak kılıcı boynuna yasladım. "Beni kışkırtmayı bırak çünkü Ninfa'ları serbest bıraktığım gün ben kendi çizgimi bozdum!" dedim. Onu öldürmem için beni teşvik etmesine gerek yoktu çünkü pişman olsa bile ben ona bu ölümü her şekilde yaşatacağım.

Afra'nın boynundaki kılıcı gören canavar, bana engel olmak için kükredi. Lakin Afra, "Karışma!" diyerek ona engel oldu. "Senin yıllar önce yapamadığın bir şeyi o yapıyor diye karışma!" dedi kırılgan bir sesle. Bir süre sustu, sadece içli içli döktüğü gözyaşlarının sesi geliyordu. Daha sonra başını kaldırıp bir zamanlar aşık olduğu kişiye baktı. "Seni asla affetmeyeceğim," diyerek son sözlerini fısıldadı. Bu konuda ona kızamam

Çünkü aynı durumda olsaydım ben de affetmezdim. Keşke her şey farklı olsaydı ama bu noktaya gelmişken artık her şey için çok geçti.

İçinde bulunduğum bu garip durumdan bir an önce kurtulmak için kılıcı tam onun boğazına bastıracaktım ki, "Elzem dur!" diyen bir ses gökyüzünü yarıp bana ulaştı. Duyduğum bu sese olan özlemim yüzünden kalbim göğsüme sığmazken başımı kaldırdım. Ve diğerleriyle birlikte koşarak ağaçların içinden çıkan Savcı'yı gördüm. Mektubumda saydığım herkesi bulup getirmişti. Erkek kardeşleri, Hafız, Asil, Kırım, Aker, Üzüm, Bülbül, hatta küçük Cennet'i bile getirmeyi başarmıştı. Ninfa'ların hayatta bıraktığı son Ölümsüzlere bakıyordum. Gözlerim bir tek Savcı'yı görüyor, bir tek ona bakıyordu. Günlerce ölümle burun buruna yaşadığı için bedeni bitkindi. Eski sağlığına hâlâ kavuşmamıştı. Ruhuna işleyen hastalık hâlâ dağılmadığı için nefes nefese yanındaki ağaçtan destek alıyordu.

Göz göze geldiğimizde kan revan içindeydim ama durmaya niyetim yoktu. "Durmak?" dediğimde diz çöken kadının saçlarını elime dolamıştım. Afra'nın arkasıındaydım ve saçlarını geriye doğru çekerek boynunu açığa çıkarmıştım. Kılıcımı biraz daha Afra'nın boynuna bastırarak Savcı'nın gözlerine baktım. "Neden durayım?" dedim. "O benden kardeşimi aldı!" Artık istesem de duramazdım.

Gözleri endişeyle Afra'nın boynundaki keskin kılıca bakarken, "O benim kardeşim," diye fısıldayınca ağlamak istedim. Aynı acıyı sevdiğim adama yaşatacağım için hıçkırıklarla ağlamak istedim, ama şimdi ağlayamazdım. Belki daha sonra ama şimdi olmazdı.

"İtir'da benim kardeşimdi," dediğimde bunu bize yaşatacağım için kendimden nefret ediyorum. "Ben kardeşimin ölümünü izledim, kalbine saplanan kılıcı izledim ve kollarımda kayıp gitmesini izledim," diyerek başımı salladım. "Sizin kardeşiniz benim kardeşimin ölümüne sebep olmuşken duramam," dedim. Duramam, bu saatten sonra kimse beni durduramazdı. Sevdiğim adama yaşatacağım acı umurumda değil çünkü benim durmak gibi bir seçeneğim artık yoktu.

Yaşananlardan sonra bitkin düşen Afra, sona geldiğini anlayarak kardeşlerine baktı. Gözleri Gediz'de durunca hıçkırdı. "Ben ona zarar vermek istemedim," diye fısıldadı. Son sözleri Itır için Gediz'den af dilemek olmuştu. "Üzgünüm," dediği an kılıcı sertçe çekerek boğazını kestim. Bir saniye bile düşünmeden boğazını kesmiş ve kan fışkıran bedenini yere doğru itmiştim. Bunu hem onun için hem de kendim için yaptım. Haklıydı, artık bitmeliydi.

Bu uğurda her şeyi gözden çıkarmışken Savcı ve bana ne olacağını artık düşünemem.

Gevheri erkekleri aynı anda, "Afra!!" diye haykırıp ona doğru koşarken artık Afra yoktu.

Itır, çok az kaldı kardeşim. Bugün bitmeden her şey bitmiş olacak ve belki de biz hiç ayrılmayacağız.

Dört erkek kardeş ablalarının etrafını sarıp endişe içinde ona yardım etmeye çalışıyordu. Oysaki boğazını kestiğim an Afra'nın ruhu bedeninden ayrılıp Itır'ın gittiği dünyaya doğru yola çıkmıştı. Bizim göremediğimiz gardiyanlar saniyeler içinde Afra için Ölüler Diyarının kapısını açıp onu götürmüştü. Sevdği kadının ölümüyle gözü dönen Ammamet, tamamen içindeki yaratığın esiri olarak bana öfke içinde kükredti. Kendisini kaybettiği için kontrolü dışında gürleyip bana saldırınca, dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım. Gözü dönen canavarın keskin pençesi yüzüme doğru gelirken, bir anda biri kolumdan tuttuğu gibi beni arkasına çekti. Savcı'nın kokusunu soluduğumda kılıcını canavarın bana saldıran pençelerine doğru savurduğunu gördüm. Canavarın avuç içinden keskin bir yara açarak onu geri püskürttü. "Her ne yaparsa yapsın o benim kadını!" diye bağırdı. En küçük korku belirtisi göstermeden devasa yaratığın karşısında durdu. Kılıcında canavarın kanı akarken kılıcı yaratığa doğru tuttu. "Onun saçının bir teline zarar vereni yaşatmam! Şimdi git buradan Bahoz, kız kardeşime yaptıklarından sonra öfkeme yenik düşüp seni bulamayacağım bir yere git!" diyerek yeri göğü inletircesine bağırdı. Beni korumasını beklemiyordum, Afra'ya yaptıklarımdan sonra bunu yapmasını beklemiyordum.

Daha kardeşinin ölüsüne doğru düzgün dokunamazken canavarın bana saldırdığını görmüştü. Ne acısı ne de bana olan öfkesi onu durduramadı ve kendisini bana siper etti. Ben bu kadarını yapamazdım. Itır'ın cansız bedenine sarılırken o an Savcı'nın hayatı tehlikede olsa onun gibi hızlı düşünüp ona yardım edemezdim. Hatta belki de öfkeme yenik düşer ölmesine göz yumardım. Savcı gerçekten inanılmaz biriydi. Kardeş acısını yaşarken kardeşinin katilini bir saniye bile düşünmeden kurtarmak hepimizin yapacağı bir şey değildi.

Savcı onu durdurduktan sonra canavarın ruhundaki afallamayı soludum. Daha yeni yeni az önce yaptığı şeyi idrak ederken kanayan eline baktı. Kanı bile ateşten bir lavdı. Bana zarar vermek için kalkan eli onun kontrolü dışında olan bir şeydi. Bir zamanlar insan olabilirdi fakat uzun zamandır bir

yaratığın bedenine hapsolmuşken öfkesine yenik düşmesi beklediğim bir şeydi. Normal insanlar bile öfkelenince bir canavara dönüşürken, canavarın öfke anında kontrollü olmasını bekleyemeyiz. Şimdi ise kederli bir şekilde bana bakınca gözlerimden bir damla gözyaşı süzüldü. "Üzgünüm," dedim. Çok fazla şey söylemek istiyordum ama dudaklarımdan çıkan tek kelime bu olmuştu.

O da çok üzgündü. Gediz'in dizlerinde uyuyan sevdiği kadına baktıkça üzüntüsü katlanarak artıyordu. Yapamadı, daha fazla onu izlemeye dayamadı ve acısını dağlara taşlara vurmak istercesine çekip gitti. Bir yaratığın bedeninde olabilirdi ama derinlerde bir yerde hâlâ Afra'yı çok seven bir adam vardı. Afra artık öldüğüne göre belki de çok geçmeden bir insana dönüşecekti. Afra'nın kesilen boynundan kan akarken onun elini tutan, dolu dolu gözlerle saçlarını okşayan Gediz'den başkası değildi. "Afra..." diye fısıldadığında gözyaşları ona isyan edercesine süzüldü. "Geri gel," diyerek avuçlarındaki eli sıkarak dudaklarına bastırdı. "Afra geri gel!" diye bağırdı. "Bana bunu yaşatmaya hakkınız yok!" diyerek isyan etti ve ölen kadına yalvarıp ona sesini duyurmaya çalıştı. Daha sonra bir şeyi yeni fark etmiş gibi avuçlarındaki ele baktı. Evet, yeni fark etmişti ama yine ölen sevdiği kadınlardan biri ve yine onun elini son kez tutan Gediz. Bunu bir kez daha fark edince başını gökyüzüne kaldırıp kaderine isyan ederek bağırdı. İtır'dan sonra bu kadar kısa sürede aynı şeyleri bir kez daha yaşamak onu yıkmıştı.

Dehliz ve Aybars'ın da durumu ondan farklı değildi. Afra her ne yaptıysa yaptı ama bu onların kardeşi olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Aynı evin içinde büyüdüğünüz kardeşiniz dünyanın en iğrenç insanı bile olsa, kimse kardeşinin ölümüne kayıtsız kalamazdı. Afra şunu bunu yaptı hâlâ onun için neden üzülüyorsunuz demek çok yanlış olurdu, çünkü her şeyden önce onlar kardeşti.

Soya'nın diğerlerini getirdiğini yaklaşan ruhlarının kokusundan solurken, Savcı elindeki kılıcı yere atarak bana doğru döndü. Afra'nın acısı gözlerine yansırken bana olan bakışları fazla hissizdi. "Biliyorum bunun olması gerekiyordu ama bunu yapan sen olmamalıydın," dediğinde bakışları donuk, sesi ruhsuzdu. Kız kardeşini gözlerinin önünde öldürmüşken nasıl davranmasını bekliyordum ki? İtır'a olanlardan sonra o gün ben de ona böyle bakmamış mıydım? Bana çok Savcı bulunur diyerek ben de onu böyle kanatmamış mıydım? Aramıza İtır ve Afra'nın hayaleti girmişken ne

benim gözlerim ne de sevdiğim adamın gözleri bir daha eskisi gibi birbirimize bakmazdı.

Bitmişti işte. Onunla ilgili her şey güzel bir rüyaydı ve şimdi uyanma zamanı.

Bana yaklaşıp karşımda durarak üzerime eğildi. "Kardeşini öldüren Afra değildi," diyerek bana bir gerçeği hatırlattı. "Afra sebep olandı ama Itır, Afra'nın ellerinde can vermedi." Ela gözleri yaşattığım kaybın yenilgisiyle bana bakıyordu. "Ama benim kardeşimi öldüren sensin, senin ellerinde onun kanı var. Annemin, babamın, Leyla anne ve geriye kalan herkesin kanı senin ellerinde," dediğinde susması için neler vermezdim. Yaptıklarımın şimdi yüzleşmem, eğer bunu yaparsam benden geriye hiçbir şey kalmazdı.

Ve gözlerimin içine bakarak, "Git Elzem Akay," dedi kararlı bir şekilde. "Benden her şeyimi almışken kendi insanlarını da al ve geldiğin yere geri dön," diyerek gerçek anlamda benden vazgeçti. Şu zamana kadar yaptığım her şeyi sineye çeken adam, bugün beni kalbinden attı. "Git," dedi acımasızca. "Seni hatırlatan her şeyi de alıp git," diyerek sözleriyle beni acıtmayı başardı. Biliyorum bunu hak ettim ama bir o kadar da hak etmedim. Hiçbir şey söylemeden sadece başımı salladım. Bu durumda ne diyebilirdim ki? Susmaktı bugün payıma düşen, susmak ve yaşananları kabullenmek.

Bugün ilk kez içten bir şekilde bana git demişti ve bugün ilk kez tüm kalbimle gitmek istiyordum.

Savcı'da Afra'nın yanına gidince Soya ve diğerleri ağaçların içinden çıktı. Soya tüm Avcıları ve geriye kalan İki Kalkan'ı alıp gelmişti. Yeni gelenler Afra'yı yerde kan içinde bulunca hepsi bana baktı. Sıraç, "Elzem?" derken gerçekten bunu yaptın mı dercesine bakıyordu.

Uraz, "Kız kardeşin gerçekten çok tehlikeli biri," diyerek şaşkınlığını belirttiği sırada bir şey oldu. Hepimiz duyduğumuz uğultulu garip seslerle başımızı gökyüzüne doğru kaldırdık. Ve gördüklerimizle bedenim kaskatı kesilirken nefes almayı bıraktım. Yüzlerce Ninfa kolonisi gökyüzünü kaplamış bize doğru uçuyordu. Evet, kraliçe anlaşmayı bozmuştu. Ninfa'lar geride bıraktığımız şu dört günde tüm Ölümsüzleri helak etmiş, geriye kalanların peşine düşmüştü.

Hepimiz yutkunarak gittikçe yaklaşan tehlikeye bakarken Savcı'nın gözleri beni buldu. Bana bakarken ruhundaki korkuyu hissettim. Hayır, kendi için korkmuyordu çünkü korkusu bana yönelikti. Beni her ne kadar bitirmiş olsa da ölmemi istemiyordu. Hemen ayağa kalkıp Soya'ya yaklaştı.

"Çabuk!" dedi aceleci bir halde. "Ninfa'lar gelmeden hemen kapıyı açıp onları kendi dünyalarına götür!" dediğinde gözyaşları dökmek için saçlarımla yüzümü gizlemeye çalıştım. Hâlâ böyle olmayı nasıl başarıyordu? O hâlâ benim aşık olduğum adamdı.

Doğa korkuyla, "Asil?" diye kısık sesle konuşunca Asil ona yaklaştı. "Git Günışığı," dedi hüzünlü bir sesle. "Araf yıkıldı ve içinde benim halkımla birlikte," diyerek Doğa'nın yüzünü avuçlarının içine alıp alnını onun alnına yasladı. "Ben buraya aidim seninle gelemem ama sen gitmelisin," dedi. Doğa ağlayarak, "Benimle gel," deyince başını iki yana salladı. "Benim yerim burası," deyip sevdiği kadına içi acıyarak baktı. "Ama sen gitmelisin. Kalırsan Ninfa'ların etkisine girdiğimizde olacaklardan korkuyorum," dedi. Ninfa'lar bizi ele geçirdiğinde Doğa'ya zarar vermekten korkuyordu. Asil bu yüzden Doğa'nın gitmesini istiyordu çünkü onu başta kendisinden olmak üzere buradaki herkesten korumak istiyordu.

Soya aceleyle kapıyı açacaktı ki, "Hayır!" diyen bir ses herkesi büyük bir bozguna uğratarak onu durdurdu. "Gitmek yok çünkü buradaki herkes ölmeli!" diyen kişi benden başkası değildi. Evet, kendi kardeşlerimde olmak üzere buradaki herkes ölmeden hiçbir yere gitmeyeceğim.

Onları buraya kendi dünyama dönmek için toplamadım ki, geriye kalan herkesin ölmesi için çağırdım.

Soya'nın geçit kapısını açmasına asla izin vermeyeceğim çünkü bu ölüm yaşanmalıydı.

Tanrıların istediği gibi tüm Ölümsüzler ve daha fazlası ölmeliydi.

Evet, bu bölümünde sonuna geldik. Sizce Elzem tam olarak ne yapmayı planlıyor, çünkü şu anda kesinlikle aklını kaçırmış biri gibi görünüyor.

Elzem neden ısrarla herkesi öldürtmeye çalışıyor olabilir? Orada Sıraç ve Yavuz'da var, kendi kardeşlerini bile gözden çıkartarak neyin peşinde olabilir?

Elzem bu bölümde İtır'ı geri getirmekle ilgili üstü kapalı bir şeyler söyledi. Sizce bu mümkün mü? Neredeyse on günden fazla bir süredir toprağın altında gömülü olan bir cesedi nasıl geri getirebilir?

Afra bu bölümde öldü ama Elzem'in istediği gibi kıyasıya geçen bir savaşla değil, Afra gardını bilerek indirip ölmeyi istedi. Bunu bekliyor muydunuz?

Peki ya Elzem'in gerçekten onu öldüreceğini kimler bekliyordu? Savcı'nın orada olması bile onu durduramadı ve gözünü karartıp Afra'yı öldürdü.

Ve Savcı? Eminim bu bölümde çoğu kişi ona hak verdi ve çoğu kişi de kızdı. Ama her şeye rağmen Afra onun kardeşiydi ve sevdiği kadın gözlerinin önünde kardeşini öldürmüştü. Savcı için de hiç kolay değildi.

Bakalım diğer bölümde neler olacak çünkü işler iyice içinden çıkılmaz bir hal aldı.

Hafız ve Mara'yla ilgili attığım alıntı da bu bölümdeydi fakat bölümün haddinden fazla uzun olduğunu fark ettim. Bu yüzden o kısımları buradan kaldırıp yeni bölüme eklemek zorunda kaldım. Merak edenler için bunu da söyleyeyim dedim.

Ah bu arada! Lütfen bu kısmı okumadan geçmeyin. Genelde yazdığım kurgularda başka kaynaklardan bir alıntı veya cümle aldığımda bölümün içinde mutlaka aldığım kaynağı belirtirim. Örneğin bölümde bir şiir kullandım diyelim ve şiirin kime ait olduğunu belirtmek için karakterim mesela, "Oğuz Atay'ın şu şiiri," gibisinden bir cümle kullanmasını veya iç sesinden söylemesini sağlarım. Böylelikle bilmeyenler o alıntının bana ait olmadığını anlar.

Bugün bölümde kullandığım, "İyi insanlar dünyayı kurtarmak için sizi feda eder fakat kötü insanlar sizin için dünyayı yakar." Sözlerini daha önce sizden birinin yaptığı yorumlardan birinde gördüm çok hoşuma gitti. Tam olarak böyle bir cümle miydi emin değilim ama aklımda böyle kaldığı için bu şekilde yazdım. Bunu yazan kişiyi bulup hangi kaynaktan okuduğunu bulmak istedim lakin o yorumu bulamadım. Kendim araştırıp bulmak istedim fakat ne yazık ki yine bulamadım. Eğer o yorumu yapan kişi burayı okuyorsa lütfen bu cümleyi hangi kaynaktan aldığını bana yazsın. Bunu bilirsem hangi kaynağa veya yazara ait olduğunu bölümün içine ekleyebilirim. Eğer siz de biliyorsanız bana yazabilirsiniz.

Eğer tanıdığımız şair veya yazarlara ait bir cümleyse sorun değil isim belirterek bunu eklerim. Ancak Wattpad yazarlarından birine aitse mutlaka silerim. Bugüne kadar farkında olarak veya olmayarak buradaki yazarlara ait en küçük bir cümleyi dahi kendi kurgularımda yazmadım ve yazmak da istemem.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(59) Zamanın Ötesinde.

"Ve bana dair her şey silindi tüm hayatlarda, ben silindim. Hiç yaşanmamış gibi."

Ben bir canavar değilim, kalpsiz hiç değilim. Şu anda öyle görünüyor olabilirim ama ben kendimin ne olduğunu ve ne olmadığını iyi biliyorum. Kendim gözyaşı dökerken birilerini mutlu etmekten hoşlanmıyorum. Lakin gözyaşlarımın bedelini masum insanlardan çıkaracak biri de değilim. Biliyorum kimsenin bana güveni kalmadı, eskiden belki ama şimdilerde kimse bana güvenmiyordu. Neden güvensinler ki? Tüm mesele benim kafamın içinde olup biterken ne biliyorlar ki neye inanıp güvensinler. Güvenmemelerini anlarım çünkü geldiğimiz nokta tüm güvenleri yıktığım noktaydı. Ama her şeyden önce ben bir öğretmendir, ölen tüm çocuklara keyfimden kayıtsız kalmadım. Evet, çok öfkeliyim ama hiçbir zaman öfkem mantığımın önüne geçmeyi başaramamıştı. İtir öldüğünde ise hiç olmadığı kadar öfkeliydim. Dışarıdan bakan biri beni çok sakın bulabilirdi ama kardeşimin ölümü bana asıl öfkeyi yaşatmıştı. Dışarıya vuramadığım, içimde beni cayır cayır yakan yakıcı bir öfkeyi tatmıştım. Fakat bu bile mantığımı yitirmem için yeterli değildi. Evet, Araf'ı yıkmak için Ninfa'ları bulmaya gitmişim ama o zaman bile bir yanımda bu yıkımı onaylamıyordu. Kraliçe tutsağımız olursa koloniyi kontrol edebilirdik. İstedğim kişiler ölecek, masumlar yaşayacaktı. Evet, kraliçenin olduğu kavanozu elime alırken son verdiğim karar bu yöndeydi. Fakat hemen sonrasında başıma gelen her şeyden tanrıların sorumlu olduğunu öğrenince işler değişmişti. Kimse beni kullanamazdı, bu zevki kimseye yaşatmayacağım. Bu yüzden planda küçük bir değişiklik yaparak büyük oynamaya karar vermiştim. Ancak bunu yaparken bile bu işin sonunda diğerlerinin kurtulmasını planladım. Bedel ödeyecek sadece bendim çünkü benim en büyük zararım hep kendime olmuştur. Onlar henüz bunu bilmiyor ama gün bitmeden öğrenmiş olacaklar.

Ninfa'lar gittikçe bize yaklaşırken buradaki herkes şaşkınca bana bakıyordu. Sıraç, "Ne demek gitmiyoruz?" dediğinde omuz silkerek hepsinden uzaklaştım ve açık bir alanda durdum. "Gitmek yok," dedim

başka da bir şey söylemedim. Hepsi ölmeliydi, hem de hepsi. Baharı istiyorlarsa önce kışı yaşamalılar.

Sıraç, "Ölelim mi istiyorsun?" dediğinde kıkırdadım. "Ölelim diyorum Sıraç, ölelim," dedikten sonra yeşillerim onun yeşilleriyle buluştu. "Peki sen benimle ölmeye var mısın?"

"Bana bir sebep vermeden mi?" diye sordu. Neden ölmesi gerektiğini merak ediyordu.

"Sebep olmadan benimle ölmez misin?"

"Ben sebepsiz yere hiçbir şey yapmam Elzem," deyince ona burukça gülümsedim. "Ben de bu yüzden senin için değil Itır için yapıyorum bunları. Neden biliyor musun?" dedim içim acırcasına. "Ben ölelim dediğimde bir tek Itır bana ölelim derdi. Ne sebep ne de açıklama istemez, yoksan yokum derdi. Sen ölseydin üzülürdüm Sıraç, ama sadece üzülürdüm. Annem, babam, Yavuz veya arkadaşım, hatta sevdiğim adam bile ölse ben sadece üzülürdüm, ama Itır için üzülmekten çok daha fazlasını yaparım ve yapacağım," dedim. Bir tek Itır benimle gözü kapalı ölüme atlardı. Ne ötesini ne de ilerisini düşünmeden bir tek Itır benim için canını verirdi. İşte ben böyle biri için ne ötesini ne de ilerisini düşünmeden her şeyi yaparım. Ben çok insan tanıdım ama hiçbiri bana bir Itır olmadı ve olamaz. Benim kardeşim öyle biriydi ki, yanağımdan değil alnımdan öperek sahiplenirdi. Koluma girmez, kafamı göğsüne bastırarak sarılırdı. Ben kardeşimin annesi olduysam o benim hem babam hem de ağabeyim oldu. Bizim bir anne babaya ihtiyacımız vardı ve birimiz kadınsı diğeri erkeksi hareketleriyle bunu diğeri verdi. Dışarıdan bakan biri için bu normal bir ilişki değildi, ama ay ve güneşin ilişkisi zaten hep normalin çok üstünde olmadı mı?

"Sen benim tüm dünyamsın Elzem," diyen bir kız için tüm dünyayı yakarım ve yakacağım.

Aslında yaşattığımı yaşıyorum. Tanrıların ilahi adaleti bir tek benim canımı yakıyordu. Ben kendi infazımı planlayıp kardeşime ablasının ölümünü yaşatmışken, şimdi ben de kardeşimin ölümünü yaşıyordum. Tek fark: Itır numaradan ölmemiş gerçekten ölmüştü. Benim öldüğümü düşünürken o da böylesine bir acıyı mı çekti? Eğer cevap evet ise ben dünyanın en kötü ablasıyım.

Ninfa'lar kar gibi üzerimize yağmadan hemen önce elimi Cennet'e doğru uzattım. Küçük kız koşarak yanıma gelip kollarıma atıldığında diz çöktüğüm yerde ona sımsıkı sarıldım. Küçük bir güveyi andıran böcekler

etrafımızı sarmış, bizi kuşatmıştı. Herkes ellerini sağa sola doğru çırpıp onları kendinden uzak tutmaya çalışıyordu lakin kurtuluş yoktu. Gözümün önünde Ninfa'lar uçuşurken Cennet'in korku dolu saf ruhunu soludum. Ağlamaktan kızaran gözleri çipil çipil bana bakıyordu. "Neden ağladın Cennet?" diye sorduğumda, "Annem," diye fısıldadı. "Annemi öldürdüler." Elif kahya her ne kadar süpürgesiz bir cadı olsa da Cennet'in annesiydi.

Elimi uzatıp yanaklarından süzülen yaşları sildim. "Şimdi beni dinle küçük Aykırı," diyerek ona gülümsedim. "Sana daha yaşanılır bir dünya armağan etmeden ölmeyeceğim. O dünyada daha mutlu olacaksın, yeteneklerini annen dahi kimseden saklamak zorunda kalmayacaksın," dediğimde gözlerim doldu. "En önemlisi korkmayacaksın, sana bıraktığım dünyada korkmadan büyüyeceksin. Bunu ister misin? Adın gibi bir cennette yaşamak ister misin küçük Aykırı?" diye sordum. Evet, Cennet'te bizden biriydi. O zamanlar bunu anlamamıştım ama aramızdaki çekimin asıl nedeninin Aykırı olmamızdan kaynaklandığını artık biliyorum. Bu küçük çocuk Muhafızlar'dan doğan bir Aykırıydı. Yeteneklerim eskiye göre daha güçlü olduğu için Cennet'in bedeninde soluduğum yoğun gücün Aykırılık olduğunu artık biliyorum.

"Yeteneğin ne?" diye sordum. Gözlerimizin önünde uçuşan Ninfa'lara ürkmüş gözlerle bakarken, "Bi-bir seferinde kendimi cehennemde buldum," diyerek hıçkırdı. "Çok korkunçtu. Oradaki yaratıklar çok korkunçtu," dediğinde henüz yeteneğinin ne olduğunu tam olarak bilmediğini anladım. Fakat bu küçük çocuğun Aykırı yeteneğini hemen çözmüştüm. Olağanüstü bir gücü taşıyordu küçük bedeninde. Doğa boyutlar arası her yaratığa sesini duyurabiliyordu, fakat Cennet her boyuta kapı açıp oraya gidebiliyordu. Cehennemin kapılarını farkında olmadan açacak kadar güçlüydü.

"Bir oyun oynayalım mı?" dediğimde başını sallayınca ona gülümsedim. "Oyunumuzun adı rüyayı yaşamak. Gözlerini kapatıp bekleyeceksin ve bir süre sonra bir rüyaya çekileceksin. Gözlerini açtığında ise o güzel rüyayı yaşıyor olacaksın," dedim.

Bir Ninfa Cennet'in ensesine doğru uçarken Cennet, "Uyandığımda annem yanımda olacak mı?" deyince içim acıyarak başımı salladım. "Söz veriyorum gözlerini tekrar açtığında annenin yanında olacaksın," dedim. Bu da yıllar sonra tuttuğum ilk söz olarak kalsın.

Cennet gözlerini kapattığı an Ninfa solungaçlarını onun ensesine geçirmişti. Gözlerini hızlıca açtı lakin gözlerinin beyazı bile simsiyahtı. Evet, o artık Cennet değildi. "Acı çekmemeli," diyerek sesimi onu ele

geçiren yaratığa duyurmaya çalıştım. Çantamdaki hançeri çıkardım ve Cennet'e doğru uzattım. "Sizi özgür bırakan benim, bunun karşılığında küçük bir çocuğa merhamet göstermelisiniz," dediğimde Ninfa'nın kontrolü altında olan Cennet bıçağı aldı. Hemen sonrasında gözlerimin içine bakarak bıçağı kendi kalbine saplayınca hıçkırdım. Ninfa bana istediğimi vermiş ve Cennet için acısız bir ölüm yaşatmıştı. Evet, Cennet'in bedeni yere yığılıp tamamen ölmeden Ninfa onun bedeninden çıkmamıştı. Kalbine aldığı yaranın acısını çekmesin diye o ölene kadar beklemişti. Cennet dudaklarından süzülen kanla bu hayata gözlerini yumunca Ninfa onu özgür bıraktı. Cennet'in ensesinden ayrılıp burnumun üzerine konunca, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. En azından bu küçük isteğimi geri çevirmemişti.

Burnuma konan Ninfa, "Ayağa kalk Oyunbaz," diyerek kanat çırpıp uçu. "Koloni seni bekliyor," diyen sesini zihnimde duydum. "Koloniye istediğini vermelisin."

Cennet'e bakmamaya çalışarak ayağa kalktığımda tüm koloninin etrafımda uçuştüğünü gördüm. Hiçbiri diğerlerine yaklaşmamış, koskoca koloni etrafımı sarmıştı. Kraliçe diğerlerinden ayrılıp omuzuma konduğunda diğerleri bize bakarak soluğunu tutmuştu. Elimi uzatınca kraliçe elime kondu, şimdi avucumdaydı. "Sözünüzde durmadınız," dediğimde kraliçenin gülüşünü kafamın içinde duydum. "Biz Ninfa'lar sözlerimize sadıgız çocuk," dedi. "Onları koruman altına alsaydın gitmelerine izin verecektim ama sen hepsini gözden çıkardın. Bunu inkar edebilir misin?" diye sorduğunda suskunluğum ona istediği cevabı vermişti. Kraliçe dile dökülmüş bir anlaşmaya değil kalpte gizli kalmış bir anlaşmaya sadıktı. Ben aslında onların ölmesini istiyordum ve kraliçe bunu hissettiği için buradaydı.

"Evet," dediğimde Savcı'nın gözlerine baktım. "Hepsi için ölüm istiyorum." Savcı yumruklarını sıktığında bana sen kimsin dercesine bakıyordu çünkü onun tanıdığı kadın bu değildi. Cennet'in ölüsüne gösterip, "Kardeşin için onun gibi onlarca çocuğu katletmen bile içini soğutmadı mı?" dediğinde sesi buz gibiydi. Gözleri bir yabancıya bakar gibi bakıyor, kalbi artık sadece nefret için bana atıyordu. "Seni hiç tanımamayı ne çok isterdim," diyerek bana olan pişmanlığını acımasızca ifade etti. Oysaki ben onu tanıdığım için son ana kadar asla pişman olmayacağım.

Zor olsa da bakışlarımı Savcı'dan çekip kraliçeye, "Bitirin artık," dedim ve Ninfa'lar sevdiklerime doğru uçu.

Sinek sürüsü gibi kanat çırparak her birinin üzerine doluştular. Kurtulmaya çalışıyorlardı ama mümkün değildi. Ellerini rastgele çırpıp güveyi andıran böcekleri püskürtmek istiyorlardı fakat işe yaramıyordu. "Kurtuluş yok," diye kısık sesle konuşarak yürümeye başladım. Hepsini arkamda bırakıp ağaçların içine girdim. Hayır, sevdiklerimin ölümünü izleyecek kadar güçlü değilim. Geri döndüğümde zaten her şey bitmiş olacaktı.

Itır, Itır, Itır, ömrümü tükettin be kızım. Senin için daha ne kadar ileri gidebilirim ki?

Biliyorum sen bunu istemedin ve bu yaptığının bahanesi sen olamazsın. Ama gerçekten her şey senin için.

Bir seferinde, "Beni sevmiyorsun Elzem," demişti. Hiç unutmam o gün bana, "Kendi kurallarını benden daha çok seviyorsun kontrol delisi," demişti. Şimdi geldiğim noktayı görünce burukça gülümsedim. Onun için tüm kurallarımı yıkıp geçmiştim. Peki, pişman mıyım? Kahretsin ki ben yaptıklarım için pişmanlık duymam.

Diğer herkesten iyice uzaklaşıp yürürken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "İzliyorsun değil mi?" dedim aklımda olduğu için beni gören ve duyan kıza. "Bana kızma, yaptıklarım için kendini sorumlu da tutma," dedim. "Yüzlerce kez doğsam ben yine senin ablan olmayı isterim." Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. Ah Itır ah, beni bir tek sen ağlatıyorsun. "Peki sen?" dedim. "Seçme şansın olsaydı sen de benim kardeşim olmayı ister miydin? Ben senden razıyım Itır, sen de benden razı mısın?" diye sorduğumda üzerine küller yağarken dolu dolu gözlerle evet dediğini duyar gibiyim. Aksini hiç düşünmezdi ki, defalarca doğsa yine kontrol delisi bir kadının küçük kardeşi olmayı isterdi.

"Güneş ayını özledi kardeşim," diyerek derin bir nefes aldım. "Şimdilerde ayın karanlığı olmadan güneşte güneş değil." Geride bıraktığın güneş tüm yıldızları söndürmüş, kardeşinin doğmasını bekliyordu.

"Yorulдум Itır, çok yorulдум," diye mırıldandım. "Ablanı çok yordular."

Bu benim son mücadelem olacaktı, sonra bana dair her şey bitecekti.

Çıplak ayaklarımı nehrin soğuk suyuna daldırıp öylece oturuyordum. Sevdiklerimin sırasıyla ölmesini bekleyerek burada oturuyordum. Onlardan çok uzakta değilim ama acı dolu feryatlarını duymayacak kadar da uzağım. Sudaki yansımama bakınca yine gözlerim doldu. "Bundan böyle yol yok kollarım çürüdü."

Bundan öte karanlıklar.

Sen beni anlamadın gözünü kan bürümüş.

Bundan öte ayrılık var," diye bir şarkı mırıldandığımda içim yanıyordu. Eğer Savcı bana bir şarkı söyleseydi kesinlikle bu olmalıydı. Onun gözlerinden olanlara baktığımda bu şarkı onun için yazılmış gibiydi.

"Yüce dağların ardında kaldı hayallerimiz.

Bu şehirde yine ölüm var.

Karanlıklar çöktü yine, sevgilerde sahteymiş.

Bu gönlümde yine hüznün var," diyerek devam ettim Savcı için seçtiğim şarkıya. Malum bu hikâyenin kötü kahramanı ben, sevdiğinden çok çeken de oydu.

"Bundan böyle yol yok kollarım çürüdü.

Bundan öte karanlıklar.

Sen beni anlamadın gözünü kan bürümüş.

Bundan öte ayrılık var." Gözlerini kan bürüyen bendim değil mi? Biliyorum suçluyum ama bir o kadar da masumum. Bu hikâyede yanan ve yanacak olan bir tek benmişim gibi geliyordu.

"Yüreğimi yakıyorsun o güzel gözlerinle.

Bakışlarında bir ümit var.

Sürgün edildiğim yerde kanatlarım kırıldı.

Esen yelde senin kokun var." Evet, bu şarkı kesinlikle bir erkeğin sitemini anlatıyordu. İlk kez Ahmet Kaya'dan dinlediğim bu şarkının öyküsünü bilmek isterdim.

"Bundan böyle yol yok kollarım çürüdü.

Bundan öte karanlıklar.

Sen beni anlamadın gözünü kan bürümüş.

Bundan öte ayrılık var." Ne kadar da doğru çünkü bundan böyle bizim için ayrılık vardı.

"Kardeşlerin orada ölürken sen şarkı mı söylüyorsun?" Beni ayıplayan sesi duyduğumda başımı çevirip ona hiç bakmadım. Oturduğum yerde öylece suyu izlemeye devam ettim. Sırtım Suzan Hanım'a dönük bir şekilde hiç kıpırdamadım. Belki tedbirimi alıp ona doğru dönmeliydim fakat beni ilk kez sırtımdan vurmadığı için bu sefer önemsemedim. Bana daha fazla ne yapabilir ki?

Yanıma gelip oturduğunda o da benim gibi fazla durgundu. Başımı çevirip aldığı yeni bedenine baktım. Yeni bedeni Muhafızlar'dan bir kadına aitti. Kırk yaşının ortasında bir kadının bedenini çalmıştı. Yüzünde hafif

kırıksıklıklar olan, ince yüzölü bir kadın nın bedenini çalmıştı. Çıkık elmacık kemikleri sert çehresini vurgularken, uzun çenesi kibrinin temsilcisiydi. Kahverengi gözleri bana baktıkça yaptıklarım için bana kızılıyordu. Farklı bir bedende olabilir ama o hâlâ torunlarını çok seven bir anneaneydi. Lakin o Meliz gibi bir iblis ya da benim gibi bir Aykırı olmadığı için aldığı beden tek kullanımlıktı. Ruh kapanında özgür kalarak kendisine yeni bir beden kazanmıştı. Fakat o bedeni iyi korumalıydı çünkü zorluklarla kazandığı beden ölürse ruhu tekrar Ölüler Diyarına giderdi. Artık yeni bir beden almak gibi bir lüksü yoktu.

"Bu yıkımın amacı ne?" diye sorduğumda alay ederek güldüm. "Bir amacı yok."

Bana inanmadı. "Bir amacı yok öyle mi?" Bir amacım olduğuna yemin edebilirdi. "Buradaki insanlığı yok ettin Elzem, koskoca bir yıkım başlattın."

"Evet."

"Peki, neden?"

"Çünkü yapabilirim."

"Yapabildiğin her şeyi yapamazsın!"

"Bağışla ama yapabildiklerimi kendime saklamayı doğru bulmuyorum. Eğer bir şeyleri yapma becerim varsa ben onu yaparım ve kimseler de bana engel olamaz. Değişim karar verdiğin noktada başlar."

"Bu sen değilsin."

"Ben doğduğum günden beri kendim değilim Suzan Hanım. Sen kim olmamı istediysen o oldum. Tanrılar ne yaşamamı istediye onu yaşadım. Şimdi bana gelip bu sensin diyemezsin çünkü şu anda olduğum kişi sizin eseriniz," dedim kederli bir şekilde. Ben yıllardır kayıp bir ruhum, kendimden başka herkes olan biçare bir ruh.

Acımı görüyordu çünkü bir tek ona oynayamaz bir tek ona rol yapamazdım. Benim için acı çektiğini görebiliyorum, o beni sevmeyi asla bırakmıyordu. "Bir ocaktı," diyerek gözlerime baktı. "Doğduğun gün." Şimdi bunu neden söylemişti ki? Bana bunu hatırlatmasının ne gereği vardı anlamıyorum.

Üzerimize yağın karı gösterdi. "O günde böyle bir kar yağıyordu ama daha şiddetli. Ankara'da daha önce eşi benzeri görülmemiş bir kar," diyerek iç çekti. "Yollar kapanmıştı ve annenin sancısı tuttu. Hastaneye gidemezdik çünkü kar geçit vermiyordu." Elini uzatıp yağın karın avuçlarına düşmesine izin verdi. "Munure içeride çığlık çığlığa doğum yaparken bahçeye çıkıp

yağan karı izledim. Sanki senin doğuşunun habercisi gibi çok fazla kar yağıyordu. Kaderinde bahar yok der gibi gökyüzü sana yağıyordu. Bu bir alametti, bunu hissettim." Yanılmamıştı çünkü kaderime kıştan başka bir şey yazılmamıştı. Şu garip gönlüme bir kez bile güneş doğmamıştı. Konağın güneşi herkese ışık olurken bir tek kendisini karanlıkta bırakmıştı. Işığım bir tek beni aydınlatmamıştı.

"O gece sen doğdun ama ben kızımı kaybettim," dediğinde bunun için beni suçlamıyordu. Hiç suçlamamıştı. "Seni kaybettiğim kızımın yerine koydum. Bana ilk kez anne dediğinde sanki Munure vardı karşımda." Dolan gözlerinden yaşların akmasına izin verdi. "Korktum, annen gibi seni de kaybetmekten çok korktum. Seninle birlikte korkularım da büyüdü ve karanlık korkular beni çok değiştirdi. Sana duyduğum sevginin tehlikeli bir boyuta ulaştığını hiç anlamadım." Artık bu itirafın ne önemi vardı ki? Hayatımı bitirmişken hiçbir şey olmamış gibi gelip bana günah çıkartamazdı.

"Olanlar için ne özür dilerim ne de özrünü isterim Suzan Hanım," diyerek ayağa kalktım. "Hepimiz payımıza düşen ölümü yaşayacağız," dedikten sonra kulübeye doğru yeniden yürümeye başladım. Peşimden gelecekti, ne işler karıştırdığımı merak ettiği için gelecekti. Merak'ı onu bitirecekti.

Kulübenin olduğu yere geldiğimde gördüklerim büyük bir enkazdan ibaretti. Mara kan içinde Dehliz'in kollarında yatıyordu. Dehliz kahrolmuş bir şekilde onu uyandırmaya çalışıyordu lakin Mara artık yaşamıyordu. Ruhunu solumuyorum çünkü çoktan ölmüştü. Dehliz onun saçlarını okşarken gözlerinden akan tek bir damlaya engel olamadı. "Affet," diye mırıldandığında kızıl saçlarını incitmekten korkar gibi okşuyordu. Mara'yı öldüren Dehliz'di değil mi? Ninfa'nın etkisindeyken ona zarar vermişti.

Gediz'in uyandırmaya çalıştığı kişi Hafız mı? Kahretsin, Hafız'da kalbine ağır bir yara alarak ölmüştü. Ölen bir diğer kişi ise Kırım'dı. Meliz onun cesedine sıkıca sarılarak ağlıyordu. Islak gözleri beni bulunca kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Kırım yüzünden gözyaşlarına boğulan Meliz, hayretler içinde bana bakıyordu. "Senin neyin var?" dediğinde ağlamaktan kızaran gözleriyle bana bakıyordu. "Kırım öldü Elzem," diye fısıldadı bana bir gerçeği göstermek istercesine. "Mara ve Hafız öldü!" diye bağırarak yanıma geldi. Sertçe kollarımı tuttu ve beni sarsmaya başladı. "Ninfa'lar sözünde durmadığı için sevdiklerimiz birbirini katletti! Kendine gel artık!" diyerek beni daha şiddetli sarsmaya başladı. "Etrafımızdaki herkes ölürken nasıl bu kadar sakın olabilirsin? Elzem sen kukla olacak bir kadın değilsin, senin

gibi biri tanrıların kuklası olmayı kabul etmezdi. Senin neyin var çünkü bu sen değilsin!" diye ağlayarak bana bağırınca boş gözlerle ona bakıyordum. Ben de ki bu değişim onu kahrediyordu.

"Haklısın," diyerek ondan uzaklaşıp temasından kurtuldum. "Ben kukla olacak bir kadın değilim bu yüzden ağlamayı bırak," dediğimde beni anlamıyordu. Anlaması da gerekmiyordu. Ben neyi neden yaptığımı çok iyi biliyorum, bu yüzden ölenler için gözyaşı dökmeyeceğim. Ne sanıyordu? Nefret ettiğim Araf'ın tanrılarına boyun eğdiğim için mi bu yıkımı onayladım? Hayır, bu yıkımın asıl hedefi tanrılarıdır.

Evet, piyon tek başına sahadaki tüm taşları devirecek fakat asıl şahı tanrılara çekecekti!

Başımı çevirdiğimde erkek kardeşlerim dahil tüm Avcıların öldüğünü gördüm. Onları Soya öldürmüştü çünkü kanlı kırbaçıyla Avcıların yanında duruyordu. Ninfa onu özgür bırakınca yaptığı şeyleri görmüş olmalı ki şoka girmişti. Şaşkınlık içinde Sıraç'ın cesedine bakıyor, en küçük tepki vermiyordu. Transa girmiş gibi hiç kıpırdamadan Sıraç'a bakıyordu. Birazdan kendisine geldiğinde acı bir yüzleşme onu bekliyordu. Hayır, Sıraç ve Yavuz'un ölümü bile beni ağlatmadı çünkü kendimi bu ölümlere çok önceden hazırlamıştım. Onları buraya çağırırken zaten böyle olacağını biliyordum, bu yüzden kendimi hazırladım.

Aybars, Aker ve Üzüm'ün de öldüğünü gördüm. Uzun süre onların cesedine bakmayı doğru bulmadığım için Asil ve Doğa'ya baktım. Doğa'nın gözlerinin akı simsiyah olduğuna göre etki altına giren oydu. Ninfa onu kontrol ettiği için elindeki kılıcı ustaca kullanarak Asil'e saldırıyordu. Böyle kılıç kullanan Doğa değildi aslında çünkü Doğa'nın dövüş eğitimi yoktu. Bu beceriler kraliçeye aitti. Evet, Doğa'nın ensesine yapışıp ona pençelerini geçiren kişi kraliçeden başkası değildi. Diğerleri etki altındaki rakiplerine karşı kaybedip ölmüştü, fakat Asil hâlâ yaşadığına göre hiçbir Ninfa onu öldürmeyi başaramamıştı. Hal böyle olunca kraliçe devreye girip Doğa'yı etki altına almıştı çünkü Asil, Doğa'ya zarar veremezdi. Vermemişti de. Ağır yaralar almıştı fakat buna rağmen gelen darbeleri püskürterek Doğa'ya zarar vermemeye çalışıyordu. Doğa onun boynuna doğru kılıcını savurunca, ustaca bir hareketle yine kurtulmayı başardı. "Bir işe yaramaz!" diyerek kraliçeye yönelik konuştu. "Kılıçta beni dünya üzerinde yenecek kimse yok! Beni daha fazla uğraştırmadan ışığımı bana geri ver!" diye bağırdı. Haklıydı çünkü Asil gibi bir savaşçıyı kraliçe bile alt edemezdi. Üstelik Asil burada avantajlıydı çünkü kendi klanının silahıyla dövüşüyordu.

Tenebrisliler Araf'ta bilindik tek kılıç ustalarıydı. Dezavantajı ise rakibinin Doğa olmasıydı.

Doğa, "Abraham'ın asi oğlu," dedi ama aslında bu konuşan Doğa değil kraliçeydi. "Daha ne kadar direnebilirsin ki? Bir faniye gönlünü kaptırdığın gün çoktan kaybetmeye başlamadın mı?" dediğinde her ikisinin kılıcı havada kıvılcımlar çıkartarak çarpıştı.

"Kaybetmek?" diyen Asil kan ter içinde kaşlarını çatı. "Kazandığım kadın kaybettiğim her şeyden daha değerli!" diye gökyüzündeki şimşeklerle yarışarcasına gürledi. Hemen sonrasında ise beni afallatacak bir şey yaptı. İkisinin kılıcı çapraz bir şekilde çarpışmışken Doğa'nın kılıç tutan bileğini kavradı. "Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim!" dedi ve sıkıdığı bileği bükerek kırdı. Doğa'nın dudaklarından çıkan çığlığa kulaklarını tıkayıp beni asıl afallatan şeyi yaptı. Kırılan bileği yüzünden Doğa'nın elindeki kılıç yere düştüğü an Doğa'nın boynunu kavradı. Doğa'nın kafasını sertçe öne doğru eğdi ve daha kraliçe kaçmadan onu Doğa'nın ensesinden çekip aldı. Kraliçeyi avucunda tutarken, "Kraliçe ölürse tüm koloni ölür!" diye kükredi. "Benden ailemi, halkımı aldın ama karımı almaya kimsenin gücü yetmez!" dediğinde bir şok daha yaşadım. Karım mı dedi? Kahretsin, Elümhan kalesinde Doğa ona sahte evliliğinin detaylarını anlatınca Asil, Doğa'nın elini tutarak, 'Benimle gel,' demişti. Bu umutsuz aşık o gün aslında Doğa'yı karısı yapmak için kaleden çıkardı, değil mi? Doğa'yla gizlice evlendiklerine inanamıyorum.

Ama ben daha ilk günden karanlıklar lordunun çok hızlı gittiğini söylemiştim!

Asil'in avuçlarında hapis olan kraliçenin sesini zihnimizde duyduk. "Beni öldüremezsın!" dedi. "Siz sefil Ölümsüzlerin gücü biz Ninfa'lara işlemez."

Asil bir eliyle Doğa'nın düşmesini engellemek için onu göğsüne yapıştırırken, diğer elinde kraliçeyi tutuyordu. "Demek seni öldüremem?" dedi. "Bahse var mısın?" dedikten sonra yumruğunu sıkı ve avucundaki kraliçeyi ezerek öldürdü. Kraliçenin ezilmiş bedenini yere atıp çizmesiyle ezdiğinde etrafımızda uçuşan tüm Ninfa'lar patır patır yere düştü. Bu inanılmaz bir şey ama kraliçenin ölmesi tüm Ninfa'ların ölmesini sağlamıştı. Evet, Abraham'ın oğlu Asil Kılıç, Doğa için kimsenin yapamadığını yaptı ve tüm Ninfa'ları öldürmeyi başardı. İşte bunu beklemiyordum. Son zamanlarda beni bundan daha fazla şaşırtan bir şey olamazdı.

Asil'in sevgisine hep gıpta etmişimdir ama bu kadarını beklemiyordum.

Hadi ama, bu çocuk az önce tüm Araf'ı katleden bir koloniye öldürdü.

Doğa tamamen kendisine gelince bağıarak bileğini tuttu. "Acı-acıyor," diyerek ağlamaya başladığında etki altına girdikten sonrasını hatırlamıyordu.

Bileğini sıkıca tutarak hıçkırıklarla ağlarken, "Asil," diyerek kırık bileğini gösterdi. "Bana bunu kim yaptı?" Bence bunu bilmek istemezdi.

Asil bakışlarını kaçırıp ensesini kaşımaya başladı. "Biraz karışık bir mevzu Günişığı, en iyisi sen bu konuda hiç soru sorma." Karısının bileğini kıran mahcup koca demek ki böyle oluyormuş.

Doğa, "Ne demek soru sorma?" dediğinde hiç susmayacakmış gibi ağlıyordu. "Biri benim bileğimi kırarken sen ne halt yiyordun? Asil biri bileğimi kırmış! Sen hangi cehennemdeydin?" diye bağıınca Asil'in savurduğu küfürlere kulak tıkamak istedim. Nerede miydi? O esnada Doğa'nın bileğini kırmakla meşguldü.

"Uzat bir bakayım," diyen çocuk yine Doğa'nın sorusuna cevap veremedi. Doğa bileğini yavaşça ona doğru uzatırken, "Kırılmış olabilir mi?" diye hıçkırınca Asil, "Şüpheli mi var? Bunu sana yapan kişi benim gibi kontrolsüz güç uyguluyorsa kırılmama gibi bir ihtimali yok," dedi. Bu da üzülüyor mu yoksa gücüyle övünüyor mu belli değil.

Doğa ıslak gözlerle başını sallayıp, "Kırmış işte hayvan!" dedi. "Umarım onun da bileği kırılır!"

"Bileği kırılırsa nasıl kılıç kullanacak Günişığı?"

"Bize ne kullanmasın! O hayvan bileğimi kırmış!"

"Ama artık ayıp ediyorsun, bilerek kırmadığına yemin edebilirim."

Doğa kaşlarını çatıp, "Doğruyu söyle arkadaşlarından biri mi kırdı?" diye sordu. "Bu kadar savunduğuna göre kesin o Azınlık kırdı." Doğa'nın bunu hatırlatmasıyla Asil arkadaşlarını yeni hatırlamıştı. Başını çevirip onların olduğu yere bakınca sertçe yutkunup, "Hafız..." diye fısıldadı. Yerde cansızca yatan arkadaşını yeni fark etmişti.

Asil koşarak Hafız'a doğru giderken gözlerim Savcı'yı aradı. Geri döndüğümünden beri bir tek onu görmemiştim. Diz çökerek hıçkıran Bülbül'ü görünce soluğum kesildi. Bülbül'ün üzerine eğildiği yaralı kişi Savcı olamazdı, değil mi? Bülbül, "Efendim beni bırakmayın," deyince her şey etrafımda dönmeye başladı. Orada ölmek üzere olan benim sevdiğim adam olamazdı, değil mi?

Ayakta zor dururken sendeleyerek ona doğru yürümeye başladım. Öne doğru attığım her adım durmam için beni zorlarken göreceğimden

korkuyorum. İyice yaklaşıncı gördüklerim yüzünden ağlamaya başladım. Evet, bu yatan Savcı'ydı. Ben ki yaptığım planın sonucunu düşünerek kardeşlerime bile ağlamazken, Savcı beni ağlatmayı başarmıştı. Neden mi Sıraç ve Yavuz için ağlamadım? Çünkü her şey sona erdiğinde onlar için yepyeni bir başlangıç olacaktı. Savcı'ya ağlıyorum çünkü her şey sona erdiğinde ben ya öleceğim ya da silineceğim, yani Savcı ve ben bugünden sonra birbirimizi tamamen kaybedecektik. İşte beni ağlatan buydu çünkü onun aklında ya tamamen silineceğim ya da beni hep bugün yaptıklarımla hatırlayacaktı. Ben sevdiğim adam için ya kara bir leke olacağım ya da unutulacağım. Ama bu yolun sonunda biz diye bir şey yoktu.

Bu onunla son vedamızdı.

Kalbinden yara almıştı. Bülbül onun kanlı göğsüne tampon yaparken, "Senin yüzünden!" diye bana bağırdı. Savcı kesik kesik nefesler solurken gözleri kapalıydı, fakat Bülbül bana karşı nefret doluydu. Hissiz gözlerinde ilk kez gördüğüm bir duygu beni yakıp kavuruyordu. Evet, bu gözlerde yoğun bir nefret vardı. Efendisinin katiline duyduğu nefret.

Bülbül dişlerinin arasından, "Git!" diye tısladı. "Sahip olduğum tek dostumu benden aldın!" dedi ağlayarak. "Git buradan!" Bana söyledikleri için ona kırlmıyorum çünkü haklıydı.

Varlığım Bülbül'ü daha fazla üzmesin diye başımı salladım. Hayır, bunu yapamam. Savcı'ya veda edecek kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. Gitmeye hazırlanıyordum ki Savcı gözlerini araladı. Beni bulan ela hareleri yarı baygın bakarken, "El-Elzem," diye fısıldayıp kan kusunca daha fazla dayanamadım. Hemen onun yanına diz çöküp kanlı elini sıkıca tuttum. "Buradayım," dediğimde ağlamamı durduramıyorum. Bunu yaşamamak için neler vermezdim.

Dudaklarından kan süzülürken gülümsemeye çalıştı fakat bunu denemesi bile canını yakıyordu. Bir saniye bile düşünmeden acısını kendi bedenime çekmeye başladım. "Yapma," diye fısıldadı. "Acımı bana bırak." Hayır, onu dinlemedim.

Hep yaptığı gibi yine sadece gözlerime bakıyordu. Çok fazla insan tanıdım fakat kimse Savcı gibi gözlerimin buğusunu sevmeydi. "Gözlerin yine ıslak," dediğinde ağlayarak başımı salladım. Bu kez gözlerim ona ağlıyor, bir daha asla göremeyeceği birinin yüzünü ezberlemeye çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedim. Ne çok şey söylemek istiyordum ama dudaklarımdan çıkan tek şey bu olmuştu. "Özür dilerim Savcı."

Bu kez tebessüm etmeyi başarmıştı. "Sen çok acımasız bir kadınsın Elzem," dedi kısık bir sesle. "Adımı söylemeni o kadar çok bekledim ki, doğru zaman bu olmamalıydı," dediğinde sustum. Diyemedim ki ben bir tek senin adını söylemeyi sevdim. Bir türlü duvarlarımı yıkıp sana kendim olarak gelemedim diyemedim. Oysaki ben hayatımdaki tüm sorunlardan kurtulduktan sonra ona sen diyecek ve adıyla hitap edecektim. Ben beni tutan zincirlerden kurtulup ona kendim olarak gidecektim. Şimdi ise o benden ben ondan gidiyordum.

Vereceği yanıttan korkuyordum ama yine de kendimi tutamayıp bunu ona sordum. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?" deyiverdim. Alacağım cevaptan ölesiye korkarak bunu sordum.

Benden nefret etmesi için çok fazla sebebi vardı fakat o, "Hayır," dedi. "Senden nefret etmek zor be kadın," deyince hıçkırdım. Yaptıklarım için bana çok kızgın olduğunu biliyorum ama buna rağmen nefreti bana duyduğu sevgiden uzak tutuyordu.

Elini sıkarak kalbime bastırdım. "Bana güveniyor musun?" dediğimde konuşmak için kendini zorladı ama bunu yapamayınca gözleriyle beni onayladı. Burukça gülümsedim. "Söz veriyorum senden aldıklarımın daha fazlasını sana vereceğim. Bu sana verdiğim ilk sözüm değil ama tutacağım tek sözüm olsun Savcı Gevheri," dedim. Eğer unutmaz ve hatırlarsa zamanı geldiğinde sözümü tuttuğumu görecekti.

Cılız ruhundaki yaşam enerjisi tükenirken son saniyelerimizi yaşadığımızı biliyorum. Son kez baktım âşık olduğum gözlere ve, "Eğer birgün hayatım sana bağlı olursa gitmeme izin vermeni talep ediyorum," dedim. Bunu benim için yapmalıydı. Bu ondan istediğim son dileğim son arzumdu.

Ela gözleri titreşirken son bir nefesi içine çekti. Artık o da ölümden sonra bile bir araya gelemeyeceğimizi hissetmiş gibi bana baktı ve "Reddedildi," deyince hıçkırdım. Taleplerim konusundaki inadını bile özleyecektim.

Bana dokunmak için kalan son gücüne sarılıp boştaki elini bana doğru uzattı. "Nerede olursan ol beni bul ve bana kabul edeceğim bir talep sun," dedi ve sonra bir şey oldu. Havadaki eli yüzüme değmeden yan tarafına düştü, gözleri kapandı ve ruhu beni bırakıp gitti. Öldü, sevdiğim adam gözlerimin önünde öldü. Eli ellerimde gitti. Gitti işte, gitti. Bize dair her şeyi kendisiyle götürerek gitti. Benim kaderim hep geride kalan olmak mıydı?

"Ağlama," diye kendimi azarladım ama gözlerim bana itaat etmezken bu çok zordu. "Ağlama," dedim kısık bir sesle. "Şimdi değil, yapman gereken son bir şey kaldı." Öyle bir kaderim vardı ki çığlık çığlığa haykırmak istiyorum ama buna bile hakkım yoktu. Benim şu anda ne yas tutmaya ne de ölmeye hakkım vardı. Ayağa kalkmalı ve yarım bıraktığım işi tamamlamalıyđım. Güçlüyüm ya ben, bu da koymaz bana. Bu da yıkamaz beni, ağlamayı bırakıp son savaşıımı vermeliydim. Ama canım çok yanıyor, hemde çok.

Kalk artık Elzem, sevdiklerine bir hayat borçlusun. Koy canını ortaya ve tanrılardan alman gereken her şeyi al.

Güçlkle kendimi toparlayıp ayağa kalktım. "Bülbül," dedim. "Ayağa kalk bana yardım etmelisin." Bu planı yaparken ona güvenmiştim şimdi beni yarı yolda bırakamazdı. Ninfa'ları özgür bırakarak tanrılara istedikleri yıkımı verdim. Evet, Ninfa'lar ölmüştü ama tanrıların istediği gibi tüm Ölümsüzleri yok ederek ölmüştü. Kalan Ölümsüzleri de birazdan ölecekti. İşte tam o anda meydan okumam başlayacaktı. Tanrılardan alacağım en büyük intikam yıllardır bekledikleri mutluluğu yaşamadan ellerinden geri almak olacaktı. Bir şeyi ne kadar çok istiyorsanız ona sahip olduğunuzda mutluluğunuz bir o kadar çok olurdu. Aynı şekilde onu kaybettiğinizde de çektiğiniz acı ve öfke de bir o kadar büyük olurdu. Ben tanrıların canını yakan tek kişı olacağım için öfkelerinin hedefi olacaktım.

Bülbül bana kızgın olduğu için bir hışımla ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Bu saatten sonra sana hiçbir konuda yardım etmem!" diyerek kararlı bir şekilde konuştu. Gri gözleri bu karara sıkı sıkı bağlanarak bakıyordu.

"Şimdi beni dinle!" dedim sert bir ses tonuyla. "Asıl ben bu saatten sonra kimsenin planlarımı bozmasına izin vermem! Ya bana yardım edersin ve efendine yeniden kavuşursun ya da seni de efendinin yanına gönderirim!" diye bağırdım. Beni buna zorlarsa bunu yapmaktan çekinmem. Ben gözümü kararttım bu saatten sonra kimi öldürdüğüm umurumda olmazdı.

Savcı'yı geri getirmekten bahsedince az önceki kararlılığı anında yıkılmıştı. "Ne?" dedi Savcı için bir kurtuluş arayarak. "Ne var aklında?" Kolay kolay onaylamayacağı bir şey vardı.

Çantamdaki büyü kitabını çıkartıp hızlıca karıştırdım. Yasaklı büyülerin olduğu bölüme girip, "**Tempus perdere,**" yazan büyüyü ona gösterdim. Zamanı Yıkma anlamına geliyordu. "Bunu yapacağız," dedim.

Evet, zamanı geriye sararak her şeyi en başa alacağım. Tanrılar Araf'ın yıkılışını kutlamadan Araf'ın yeniden doğmasıyla çıldıracaklar! Ninfa'ları

özgür bırakmadan bunu yapabilirdim ama o zaman o küstah tanrılara haddini bildiremezdim. Beni kukla yapıp bana tüm bu acıları yaşatan tanrılara kiminle oynadıklarını göstermem gerekiyordu! Hayır, bu yıkımın tek amacı tanrılara haddini bildirmek değildi. Tanrıların içime yerleştirdiği yıkım arzusundan kurtulamıyordum. Ben Araf'ı yıkmadıkça tıpkı kardeşime yaptıkları gibi beni buna zorlamaya devam edeceklerdi. Her defasında en kötüsüyle sınayıp çeşitli acılar yaşatacaklardı. Kuklaları onlara istediğini verene kadar ona işkence yapmaya devam edeceklerdi. Kendileri ellerini kirletmezdi çünkü onlar fanilerin tanrılarıydı ve sebepsiz yere bir katliam yaparak fanilerin güvenini kaybedemezlerdi. Bu yüzden bir sebep yarattılar ve bu sebep bendim. Yıkımı ben yapacağım, herkes bana lanetler yağdıracaktı. Bu işin arkasında olanları kimse bilmeyecekti. Ben bu yıkımı yapana kadar üzerime oynayacaklardı. Ben de direnmeyi bırakıp onlara istedikleri şeyi verdim, intikamım ise verdiğim her şeyi misliyle söke söke geri almaktı!

Kraliçe haklıydı ben geldiğim yere ait değildim. Benim yerim lanetlilerin olduğu yer, yani Araf'tı. Lanetlendiğim gün ben Araf'ın bir parçası olmuştum. Bundan hep kaçtım ama ben ve Kalkanlar en başından beri buranın bir parçasıydık. Bizler aslında şu ana dek dünyada misafir ruhlardık ve uzun yıllar sonra ait olduğumuz yere dönmüştük. Bizim yerimiz bizler gibi olanların yanıydı. Bu yüzden ait olduğum yeri tanrıların haritada silmesine izin vermeyeceğim.

Bülbül'ün karşı çıkmasını bekliyordum fakat gözleri Savcı'nın cesedinde oyalanırken, "Bunun için her ikimizi ağır bir şekilde cezalandırırlar, hatta silinebiliriz," diyerek kabul etti. Evet, kabul etti çünkü Savcı'yı uğrunda ölecek kadar çok seviyordu. Savcı sadece dostu değil kurtarıcısıydı ona borçlu hissettiği için bunu yapacaktı.

Bülbül elimdeki kitabı gösterdi. "Yapacağımız büyü geçmişe gitmeye benzemiyor Elzem," dedi. "Daha önce geçmişe gittin, orada geçmişteki Elzem var. Yapacağımız büyü geçmişe gitmek değil, zamanı yıkıp her şeyi başa sarmak. Büyüyü yapmak için gönüllü kurbanlara ihtiyacımız var," dedikten sonra sıkıntıyla karışık derin bir nefes aldı. "Bunlar senin gönülden sevdiğin kurbanlar olmalı." Ve bu konuda yeteri kadar kurban hayatta kalmayı başarmıştı. Aslında kraliçe özellikle onları hayatta bıraktı çünkü geleceğe yönelik öngörülerini olduğunu söylemişti. Bunu yapacağımı önceden gördüğü için kendi yaradılış sebebine karşı çıkıp buradaki herkesi etki altına almadı. Böylece ölmeden önce bana ihtiyacım olan kurbanları

bırakmayı başardı. Yıkım için yaradılmış olabilirler ama bu onların tercihi değildi. Çocuklar suçsuzken masumları öldürmek onların da hoşuna gitmiyordu. Kraliçe ve koloni de her şeyi düzeltmemi isteyerek ölmüştü. Bu yüzden koloniden biri bana, "Kalk, tüm koloni seni bekliyor," demişti. Bekledikleri şey bu yıkımı düzeltmemdi.

Bülbül, "Kalanlar sana yardımcı olup kendi hayatlarından vazgeçmeyecektir," diyerek karamsarlığa büründü. "Onlar gönüllü bir şekilde kendi hayatlarından vazgeçmedikçe zamanı yıkamayız."

"Bizim adımıza konuşmayı bırak!" Soya'nın sesini duyunca geriye döndüm ve hayatta kalan herkesi karşımda buldum. Soya, "O lanet tanrılara haddini bildirmek için ben gönüllü kurban olacağım. Bu işin sonunda Sıraç'ı geri almak varsa kabul ediyorum!" dediğinde ruhundaki kederi gizlemeye çalışıyordu.

Doğa acılar içinde kıvranarak bileğini tutarken, "Sen varsan ben zaten varım Elzem. Her ne olursa olsun başarız olmana izin vermeyeceğim," deyince ona tebessüm ettim. Korkuyor olsa da her konuda gözü kapalı beni desteklerdi çünkü beni iyi tanıyordu. Sebepsiz yere kimseyi incitmeyeceğimi iyi biliyordu.

Asil, "Bu işin sonunda Doğa ve Hafız'ı geri almazsam her nerede olursan ol seni bulurum," diyerek bana ters ters bakarken o da kabul etmişti.

Gediz ise, "Zaten dibi bulduk," diyerek acı içinde derin bir nefes aldı. "Madem bir çıkış yolu var o zaman yapalım gitsin," dedi. Çok fazla kayıp verdiği için ölüm onu korkutmuyordu.

Dehliz'in gözleri Mara ve ölen kardeşlerinden oyalanırken, "Sana çok kızgınım ama bu yaptıkların için bir açıklaman olduğunu da biliyorum," dedi. "Yine sana güvenmeyi seçiyorum umarım beni hayal kırıklığına uğratmazsın." Bunun olmaması için elimden geleni yapacağım çünkü başarısız olursam her şey biterdi.

Meliz hâlâ bana küskün bakışlarla bakarken, "Sanki bize başka seçenek bıraktın," diye homurdandı. Bu kendi çapında kabul ediyorum demekti.

Meliz'den sonra tüm gözler buradaki son kişiyi buldu, yani Suzan Hanım'ı. Evet, beni yanıltmayıp peşimden gelmişti. "Neden sizinle işbirliği yapayım ki?" dedi. "Ben zaten istediğim her şeye sahibim." Buna neden şaşırmadım acaba? Onun işi kolaylaştırmak değil zorlaştırmaktı.

Soya'nın bileziğini alıp ondan hemen kurtulmuyorsam bunun tek sebebi işime yarayacak olması!

"Çünkü buna mecbursun," dedim. "Kızını geri alman için sana bir fırsat sunuyorum. Senden kurtulmayı o kadar çok istiyorum ki, ama ne yazık ki şimdi seni yok etsem bile zamanı geri aldığında yine sevdiklerimin hayatında olacaksın!" Afra'ya yaptığım gibi onu da kendi ellerimle öldürmek istiyorum. Zamanı geriye aldıktan sonra yeniden yaşaması umurumda değil, en azından bu zamanda intikamımı almış olurdum. Fakat lanet olsun ki büyüdeki şartlardan biri elimi kolumu bağlıyordu. Kurbanlardan biri kendi kanımda olmalıydı ve benimle aynı kanı taşıyan bir tek o kalmıştı. Ben başından beri bu kurbanı Sıraç veya Yavuz olarak düşündüğüm için Suzan Hanım'ı ne şekilde öldüreceğimi planlayıp durdum. Fakat kardeşlerim öldüğü için bu kadın yine dört ayağının üzerine düşmüştü!

Suzan Hanım isteksizce başını sallayınca zaman kaybetmeden büyüü yapmaya başladık. Diğerleri etrafımızda çember oluştururken ben ve Bülbül çemberin ortasına girdik. Bülbül bir zaman bekçisi olduğu için büyüü sadece onunla yapabilirdim. Onun yardımı olmadan zamanı yıkmak imkânsızdı çünkü bu büyüde zaman bekçisinin rolü büyüktü. Zaten bu yüzden kafasına esen zamanı geriye almaya kalkışmıyordu çünkü bir zaman bekçisi bulmak imkânsızın ötesindeydi. Zaman bekçileri çok iyi gizlendiği için kolay kolay kendilerini deşifre etmezlerdi. Neyseki elimde işimi görececek bir zaman bekçisi vardı.

Büyü kitabını açıp ilk paragrafını diğerlerinin duyacağı yükseklikte okumaya başladım. **"Zamanın ötesinde yaşanan bir sır bu, baştan sonu belli aynaya yansıyan bir imge bu. Bir yalan seç yık doğruları. Saflığı inkar et sığın gölgelere, tanrıları inkar et sığın şeytanlara,"** diye mırıldandım. Aynı sözlerin Latincesini biraz yüksek sesle tekrarladım. **"Hoc arcanum mansissemus trans tempore quodam speculo imaginem est a principio ad finem. Velit mendacium vero perderent. Negare puritate et daemoniorum molientem confugere,"** diye birkaç kez tekrarladığımda üzerinde durduğumuz kar fokurdamaya başlamıştı. **"Yaradılışı inkar eden bir başkaldırı bu!"** diye bağırduğımda yer yarıldı gök gürüldedi ama hiçbir çatlak ve yıldırım bizim oluşturduğumuz halkayı bozmadı. İşte tam şu anda tanrılara meydan okuyuşum başlıyordu!

Bülbül gözleri kapatıp, **"Et ex antiquorum spirituum jinn excutite in tempore, cum sit tenebrae intermixti seditionis. Voco super animabus in tenebris, audi me seditionis. Ne excidat deliciis thronum qui humi ascendere caelum. Et velut harenam quae est dispergat tempore, vita et**

rursus redire, et tunc ruina!" diye fısıldadı fakat daha sonra aynı sözleri bağıarak tekrarladı.

"Kadim cinlerin ruhları sarsın zamanı, isyanıma karışsın karanlık. Gölgele içindeki ruhlara sesleniyorum, duyun isyanımı. Gözdele düşsün tahttan yerdekiler yükselsin göğ. Zamanın kumları dağılsın dört yana, geriye dönsün hayat, yıkılsın zaman!" dediğinde gökyüzünden kopan bir yıldırım her ikimizin arasına düşerek bizi yere savurdu. Kitap ellerimden düştüğünde kapağı alev almaya başlamıştı. Hayır, düşen yıldırım yüzünden yanmamıştı, bir anda tutuşmuştu. Bülbül telaşla, "Acele et!" diye bağırdı. "Tanrılar kitabı yakarak bunu durdurmaya çalışıyor!" dedi. Lanet olsun, bu sefer doğrudan saldırmaya başladılar!

Kitabın üzerine eğilip büyüünün olduğu sayfayı açtım. Kapağı cayır cayır yanıyorken onu tutup ayağa kalktığımda alevler elimi yakıyordu. Büyüyü okumak istedim ama yanan ellerim yüzünden bağırdım. Dehliz, "Bana ver!" diyerek kaşlarını çatı. Çemberi bozamayacağı için o gelip kitabı alamıyordu. Yanan ellerimi görünce, "Elzem ver şu lanet şeyi bana!" diye bağırdı. Aynı acıyı onun da çekmesini istemiyorum ama kitap küle dönmeden önce büyüü tamamlamalıyım. Ellerim cayır cayır yanarken büyüünün sözlerini söyleyemezdim.

Şu anda Araf halkının tamamı Ölüler Diyarında tanrılara olan meydan okumamızı izliyordu. Bunların içinde Savcı, Itır ve ağabeylerim de varken kaybedemem.

Koşarak yanan kitabı Dehliz'in avuçlarına bıraktım. Hiç sönmeyen alevler onun elini yakarken dişlerini sıktı. "Devam et!" dediğinde hemen kenarları yanan büyüünün olduğu sayfaya doğru eğildim. **"İnkâr ediyorum tüm tanrıları, seçiyorum cennetten kovulanların yolunu. Yasaklı olan yoldaşım, günah ışığım, cehennem yuvam olsun!"** dedikten sonra başımı kitaptan kaldırıp kendi sözlerimi ekledim. **"Bu bir zorlama değil gönüllü başkaldırı! Ben aklın oyunu, ruhun ölümü, ölümden doğan ölümsüz! Adağım bedenimden bir parça, kurbanlarım sevgimden bir parça. İnandığım her şeyi inkar ederek tanrıları terk ediyorum!"** dedikten sonra Dehliz elindeki kitabı yere atmıştı çünkü orada yazan her şeyi okumuştum. Şimdi uygulama zamanı. Dehliz'in kuşağındaki hançeri alıp saçlarımı enseme topladım. Bıçağı saçlarıma yaklaştırıp sertçe çekince ensemden hepsini kesmişim. Çok değer verdiğim bir parçamı halkanın ortasına attığımda hıçkırdım. Saçlarım kısacık kalmıştı.

Keşke Savcı bunu izliyor olmasaydı ama aklımda olduğu için gördüğüne eminim.

Saçlarım karın üzerine saçıldığı an kar kanın kızılına bürünmüştü. Kar kırmızı bir balçığa dönüşüp içten dışarıya doğru hareket edince Soya, "Tanrıların zehri!" diye bağırarak hemen bileğindeki yılan bileziğini çıkardı. "Zehir bize ulaşırsa hepimizi bir sabun gibi eritir. Kaybedecek vakit yok herkes en değerli parçasını adak olarak atsın!" dedikten sonra bileziğini saçlarımın üzerine fırlattı. Balçık o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir dakika içinde bize ulaşmış olacaktı. Kaçmak gibi bir lüksümüz yoktu çünkü çocuklar çemberi bozarsa büyü yarım kalırdı. Bülbül ve ben de ilk eriyen olacaktık çünkü çemberin içinde çıkamazdık. Zehirli balçık fokurdayarak bize yaklaştıkça çemberi oluşturan çocuklara doğru yaklaşıyorduk. Önce yanan kitap şimdi ise zehirli balçık! Tanrılar bize izin vermiyordu.

Asil kılıcını ortaya attı. Doğa ise ortadaki adakları aydınlatarak ışığını sundu. Dehliz kuzgununu adakların üzerine gönderdi, Gediz kuzgunu acıyla öldürerek tıpkı Doğa gibi gücünü sundu. Azınlıklar acı verirdi ve Gediz kuzgunu acıyla öldürerek yeteneğini adak olarak sundu. Meliz ise cebinden İtır'a ait ip bilekliği çıkartınca gözlerim doldu. O bilekliği İtır on beş yaşında kaybetmişti, o günden beri Meliz'de miydi? "Onun," diyerek ağlarken o da adağını attı.

Suzan Hanım'a baktığımda, "Kendi kanını akıt," dedi. "Tek bir damla kanın benden bir parça." Evet, Suzan Hanım adak olarak beni seçmişti. Onun kanını taşıyor olmam onun için en değerli hazineydi. Dehliz'in hançeriyle avucumun içini keserek kanımı yere akıttım. Zehirli balçık orta alanı tamamen kaplayınca Bülbül ve ben artık çocukların hemen önündeydik. Sırtım Dehliz'in göğsüne çarpacak kadar kenara çekilmiştik.

Şimdi son dokunuşu yapmanın zamanı gelmişti. **'Ne ficta sit accept holocausta, et victimas autem aversione aversi tempus perdere!'** diye bağırdım. Haykırışım yüzünden şiddetli bir deprem meydana gelince, **"Kabul edilsin içten gelen adaklar, zamanı yıksın başkaldıran kurbanlar!"** dedim. Çemberin tam ortasında bir hortum çıkarak zehirli balçığı bize doğru savurmaya başlamıştı. Üzerinde durduğumuz toprak bizi yere savurmak ister gibi sallanıyor, sürekli dönen hortumun savurduğu balçıklar yapıştığı yeri yakıyordu. Balçık boynuma, koluma, göğsüme bile sıçramıştı. Tenimi yakarken elbiseyi eritip derimi pişiriyordu. Diğerleri de benim gibi çeşitli yerlerine yara alırken artık kaybedecek bir saniye bile

yoktu. Sadece üç saniye içinde ya deprem ya da zehirli balçık hortumu bizi yok edecekti.

Bu yüzden ritüelin son aşamasını hep birlikte bağırarak tamamladık. Canımız yana yana bunu yaptık. **"Nego me esse, quos ego placabo hostiis demones Sit. Antiquae Daemonibus, animabus translatus est, et in exsilium creaturae. Vocatis me ad te, exaudi me: Venite, et mecum commisceri cum tempus dolet. Sit inferorum portae apertae sint tenebrae cathena solvatur expulerit omne animarum diremit. Signa dabant omnis invisibilis visibilisque mortis tempore. Sit mihi seditionis excutite deum, et apertas ianuas carceris, tempus destruendi!"** diyerek üst üste aynı sözleri bağırarak tekrarladık. Canımız yandıkça daha yüksek sesle haykırdık. **"Varlığımı inkar ediyor, kurban veriyorum Sit şeytanlarına! Kadim cinler, kovulmuş ruhlar ve sürgündeki yaratıklar! Size sesleniyorum duyun beni, bana eşlik edin ve gayba karışsın zaman. Açılsın cehennemin kapıları, kırılsın gölgelerin zinciri, bu isyana gelsin kovulan tüm ruhlar! Görünen görünmeyen tüm alametler şahit olsun zamanın ölümüne. İsyanı tanrıları sarsın, açılsın kapılar, yıkılsın zaman!"** diye bağırduğumuzda ruhlarımız hortumun içine çekildi ve bedenlerimiz cansız bir şekilde yere düştü. Evet, başardık.

Zaman geriye dönmeye başlamıştı.

Hortumun içinde süratle dönerken diğerlerini görmüyordum, fakat daire çizdikçe geçmişe gitmeye başladım. Havada fırtınadan oluşan hortumun içinde döndükçe kendi anılarımı görüp değişiyordum. Etrafımda sürekli konuşan birilerinin sesleri, sürekli geriye saran yaşanmışlıklar. Ölmek üzere olan Savcı'nın elini tuttuğumu gördüm, hemen sonrasında Suzan Hanım ile nehrin yanındaydım. Geriye sarmaya devam edince Afra'yı öldürdüğüm sahneyi gördüm, daha sonra hızlıca geri gittim ve kasabadaki cesetlerin arasında yürüdüm. Ninfa'lar ile yaptığım anlaşmadan hemen sonra Itır'ın ölümünü gördüm. Sürekli etrafımdaki anılar değişiyor ve ben hortumun içinde oradan oraya savrulurken hepsini izliyordum. Savcı'yı öperken, Cennet'in bedeninde onu peşimden koştururken, akademide hizmetçilik yaparken ki anılarımı gördüm. Sanki tüm hayatım bir film ve biri kumandaya basarak filmi başa sarıyordu. Araf'a ilk geldiğim günü gördüğümde biraz daha geriye sardı ve ben çocuklara karnelerini dağıtıyordum. Daha da geriye sarınca üniversite sınavına hazırlık yaptığımı gördüm. Lisede Itır ile kavga ederken, sorunlu geçen ortaokul anılarım ve bahçede top oynayan Itır'ı izlerken. On yaşına kadar küçülünce Suzan

Hanım'ın işkencelerini gördüm. Daha da küçülmeye başladım, emekleyen bir bebeğe kadar küçülmüştüm. Annemin gençliğini gördüm çardakta oturuyordu ve kocaman karnını sevgiyle okşuyordu. Sıraç ve Yavuz burada küçüktü. Annemin etrafında koşturuyordu ama Itır henüz doğmamıştı çünkü annemin karnındaki bendim.

Anılarım anne rahmine düştüğümde oluştuğu için benimle ilgili anılar bitti. Annemin hayali yok oldu ve hiç durmayan zaman hâlâ kendisini geriye doğru sarmaya başladı. Ne kadar geriye gidildiğini tahmin edemiyorum ama ben silinmeye başladım. Ruhum buhar olup hortuma karıştığında zamanın geldiği bu noktada henüz doğmadığım için silinmeye başladım. Belki ben bir daha asla var olmayacağım ama zaman normal akışına dönünce bir gün annem doğacak. Sıraç ve Yavuz'u doğuracak, belki beni de. Lakin bu yaptığımdan sonra tanrılar ölü doğan bir bebeğe hayat vermeyecektir. Ben ölü doğan bir bebek olarak gömüleceğim, daha sonra Itır doğacak. Ben olmayınca Itır büyü çemberinin içine girmeyecek ve kızlar Araf'a hiç gelmeyecek. Annem benden açılan boşluğu kapatıp Itır'a anne sevgisini verecekti. Belki bunların tam tersi olacak ama içimi rahatlatan tek gerçek Itır'ın yaşayacak olmasıydı. Onu Araf'a ben getirdiğim için ölmüştü, ben olmazsam yaşamaya devam edecekti.

Savcı ise Elzem diye biriyle hiç tanışmadan hayatını yaşayacaktı.

Evet, ben ölü bir bebek olarak kalacağım, hatta zihnim bile silinecek. Fakat onlar yepyeni bir hayata en başından başlayacaktı.

Onlardan aldığım her şeyi geri vererek gidiyorum.

Hiç var olmamış gibi, kimsenin hayatında bir yer edinmemiş gibi gidiyorum. Annem gömerdi beni, belki birkaç gün ağlardı ama unuttu beni. Elzem diye biri hiç var olmazdı, kimse tanımazdı beni. En önemlisi ben bunca acıyı çekmek zorunda kalmazdım çünkü bana verilen ikinci hayat cezadan başka bir şey değildi. Ve bitti. Önce zihnim silindi hemen sonrasında ruhum yok olarak boşluğa karıştı. Elzem Akay'a dair her şey benimle birlikte tüm hayatlarda silindi.

Hiç var olmamış gibi, hiç doğmamış, hiç yaşamamış gibi.

Evet, bir bölüm daha bitti fakat ne yazık ki bundan sonraki bölümler her perşembe gelmeyecek. Taslağımdaki tüm bölümleri atmış bulundum. Son bir bölüm kaldı ama o bölüm yarım, henüz bitmedi. Bitiremezsem atamam, yani gelecek perşembe bölüm gelmeyebilir. Yine de elimden geldiğince bitirmeye çalışacağım.

Son günlerde bölüm yazmam gerçekten çok zor çünkü evde yatılı misafirlerim var ve onların çocukları da evde. Zaten dört çocuk benim var, üç de misafirin, siz düşünün gün içinde ne kadar meşgul olduğumu. İki hafta sonra gidecekler ama o zamana kadar fırsat bulup yazabilir miyim bilmiyorum. Lütfen bu konuda bana anlayış gösterin.

Şimdi gelelim bu bölüme. Elzem'in Savcı ve kardeşleri dahil herkesin ölmesine izin vereceğini tahmin ediyor muydunuz?

Peki ya asıl planının zamanı yıkmak olduğunu? Her şeyi en başa almışken sizce neler olacak?

Ya Ninfa'ları yok eden kişinin Asil olması? Evet, her ne kadar Doğa'nın bileğini kırmış olsa da Ninfa'ları öldürmeyi başardı.

Elzem önce herkesi öldürdü sonra zamanı geriye alarak bir nevi geri diriltti. Bu kadar ileri gideceğini bekliyor muydunuz?

Peki yeni bölümde neler olacak dersiniz? Ne gibi değişiklikler bizi bekliyor?

Ya Elzem? Bu bölüm onu son kez görmüş olabilir miyiz? Ne kadar geçmişe gidildiğini henüz bilmiyoruz ama aradan yıllar geçtiğinde Elzem tekrar ölü doğacak. Tanrılar bu sefer böyle bir asinin takasını kabul eder mi? Sonuçta Elzem zihni silinerek bir bebek olarak doğsa bile tanrılar onun neler yaptığını hatırlıyor olacak.

Bakalım yeni bölümde zamanı geriye almak karakterlerin hayatında ne gibi değişiklikler yaratmış olacak? Bu konuda tahminleri olan var mı?

ÖNEMLİ, MUTLAKA OKUYUN!

Instagramı olmayanlar için buradan da yazmak istedim. Bildiğiniz gibi 5 temmuzda, yani bu pazartesi İstanbul'da Ephesus yayınlarında saat 14:00'de imza günüm var. Hepinize bekliyorum. Kitabınızın olup olmaması inanın ki benim için hiç sorun değil. Sizler için boş bir sayfaya birkaç şey yazıp imza atmak bile beni mutlu eder. İmza bahane, önemli olan bir arada olmamız ve birlikte aynı karede bir fotoğrafımızın olması. Peki kimler geliyor?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Duyuru

Selam herkese.

Daha önce bu konuyu çok fazla açıkladım ama herkesin daha iyi anlaması için bir de burada anlatayım dedim.

MÖK tam bu bölümden sonra değişecek. Şu anda taslakta final dahil sadece on bölüm var, yani on bölüm sonra final oluyor. Fakat kurguda içime sinmeyen tek kısım kalan son on bölüm.

Geriye kalan on bölümü silip yenisini yazma kararı aldım ve öyle de yapacağım. Lakin şu anda MÖK'ün son on bölümünü değiştirmek için hiç boşluğum yok. Bir yandan Ötanazi Okulu'nu kitaplaştırmaya çalışıyorum, bir yandan da yeni kurgumuz olan Saka ve Sanrı'ya yeni bölümler yazıyorum. Bu hafta imzalarım da başlıyor. Tabii ev işleri, çocuklar falan derken MÖK'ün son on bölümünü yazacak hiç vaktim yok.

Bu yüzden şimdilik taslaktaki bölümleri sizler için atacağım ama lütfen okuduğunuz son on bölümün değişeceğini unutmayın. Hiç paylaşmayabilirdim ama her ne kadar değişecek olsa da son on bölümün ilk halini de okumak isterseniz diye düşündüm.

Aslında MÖK'ü düzenlemeye fırsatım olsaydı final bölümleri çoktan değişmiş olurdu ama yoğun olduğum için sıra bir türlü düzenlemeye gelmedi. Yani şu ana kadar okuduğunuz tüm bölümler düzenlenmemiş hali. Hayır, düzenlemeye başlayınca bu bölüme kadar olan bölümlerde herhangi bir değişiklik olmayacak. Sadece yazım yanlışlarını düzelteceğim ama bu bölümden sonraki kalan bölümler tamamen değişecek.

Son on bölüm için harika bir kurgu var kafamda. Elzem Araf'ı yıktıktan sonra çok daha sağlam ve doyurucu bir final düşünüyorum. İnşallah fırsat bulunca yazacağım da. Şimdilik son on bölümün ilk halini okumaya devam edin ama düzenlemeye başlayınca yıkımdan sonraki tüm bölümler değişecek. Final de dahil.

Ben sizi fazla bekletmeden bölümü atıyorum şimdi. Bu arada bölüm sonundaki yazılar bir yıl öncesine ait. Bölüm sonuna yazdığım o

sorular veya açıklamalar güncel değil. zerinde hiç oynamadan taslaktaki bölümleri her aramba sırasıyla atıyorum. Bazıları o yazıların güncel olduğunu düşündüğü için bana yazıyor ama hepsi bir yıl öncesinde kalma. Mesela, "Bölüme sınır koymuşsun sınır geçilmiş neden yeni bölüm gelmiyor?" gibisinden mesajlar da aldığım oluyor.

O sınırı bir yıl önce koymuşumdur ve o dönem okuyanların çoktan geçtiği bir sınırdır. Lütfen yazıların bir yıl öncesine ait olduğunu unutmayın.

Seviliyorsunuz.

(60) Tanrı Tanımaz Asi.

Meliz'den.

Zamanı geri almaktan daha kötü bir şey varsa o da Elzem'in yapması gereken her şeyin bana kalmış olmasıydı. Sanki rolleri değişmişiz gibi onun gibi düşünmeye kendimi zorluyor, onun gibi entrikalar çeviriyordum. O lanet kız bugün doğacaktı ama ben burada ona daha güzel bir gelecek sunmak için çırpınıyorum! Bana ne ki? Büyük ihtimalle tanrılar ölü doğan bir bebeğin takasını kabul etmeyecekti. Ben neden onu kurtarmanın planlarını yapıyordum? Ah, bu kız yokluğunda bile beni rahat bırakmıyordu! Hayır yani, onun gibi başarılı planlar yapıyor olsaydım içim yanmazdı. Fakat Elzem gittikten sonra tam bir beceriksiz olduğumu fark etmenin acısını yaşıyordum. Onun yanındayken kendimi çok zeki hissediyordum çünkü planları yapan o olduğu için hep kazanıyorduk. Bu da kendimi çok akıllı hissetmemi sağlıyordu. Şimdi ise tescilli bir geri zekâlı olduğumu kanıtlama yolunda emin adımlarla ilerliyordum. Bu lanet kız neden tanrılara meydan okudu ki? Hadi bunu yaptı ama zamanı yüzyıl geriye almak nedir! Ergenliğimin en berbat yılını üç yüz yaşındaki bir kadının anılarıyla geçirdim! Hadi bizi geçmişe savurdunuz bari anılarımızı da silin değil mi? Neyseki son yetmiş beş yılı kazasız belasız yaşamayı başardım. Evet, yüz yıl geriye gittik ve biz yetmiş beş yılı yeniden yaşadık! Hiç geçmeyecek gibi gelen koskoca yetmiş beş yıl! Bir faninin neredeyse tüm ömrü!

Savcı, Asil, Gediz ve Dehliz için bu son yetmiş beş yıl işkence gibi geçiyor olmalı. Malum hepsi kızların doğmasını bekliyordu.

Gerçi Doğa şu anda yeni yeni emekliyordu, ama Asil daha onun büyümesini beklemeliydi.

Mara ve Elzem doğmak üzere, İtir ise henüz çekirdekte bile değil.

Akayların konağının dışında durmuş bahçeyi gözetlerken yine ruh formundaydım. Bedenimi Elzem'in dünyasına getiremediğim için ruhum uzun zamandır buraya geliyordu. Evet, Munure'yi dışarıdan gelebilecek her türlü tehlikeye karşı koruyordum! O kadından nefret ediyorum ama bana vermesi gereken iki kız çocuğu varken tırnağı bile kırılmazdı. "Ama

canımdan bezdim ben artık," diye söylendim. Elzem ve Itır kazasız belasız bir doğsun bunun acısını çıkartacağım o ikisinden!

Tüm pis işler neden hep bana kalıyordu! İşgüzar Oyunbaz ortalığı karıştırıp çekip gitmişti!

Bir araba konağın önünde durunca plakasından kim olduğunu hemen anladım. Evet, bir de sevgi pıtırıcığı Gorgon teyzemle uğraşıyordum. Son on yılın içinde tıp fakültesini bitirmesine ne demeli? Eskiden dedektifti şimdi ise bir doktor. Neden mi? Çünkü bu akıl hastası Munure'nin doktoru olmayı başardı! Elzem'in doğumu bu sefer öncekinden daha sorunlu olacağı için her şeyi ayarladık. Soya son on yılını tıp okuyarak geçirdiği için başarılı bir doktor olmuştu. Elzem'in doğumunda fanilerden hiç kimse olmamalıydı. Daha önce onu doğurtan ebe sadece gölgemi görerek aklını kaçırmaya raddesine gelmişti. Bu sefer doğum bizi bir hayli zorlayacağı için ayak altında dolaşan faniler istemiyorduk. Savcı yetmiş beş yıldır bu doğumu beklediği için o Araf'ta hazırlıkları yaparken, ben ve Soya buradaki hazırlıklarla ilgileniyorduk. Bizi zorlayan Elzem'in doğumu değildi, ölü doğacak bir bebeğin ruhunu tanrılardan kurtarmaktı. Hepsi Elzem'e çok kızgın olduğu için kolay kolay yaşamasına izin vermeyeceklerdi.

Bizim hafızalarımızı bile olanlardan ders almamız için silmemişlerdi. Aynı şeyleri tekrar yaşamak tüm Ölümsüzler için cezaların en büyüğüydü.

Soya arabadan indiğinde beni hemen fark etti. Tüm ruhları gördüğü için beni ruh formundayken görüyor olmasına artık şaşırmıyorum. Eskiden olduğu gibi çirkin maskelerin ardına saklanmıyordu. Kumral saçları tüm ışıltısıyla omuzlarından salınıyordu. Fakat Soya saçlarını uyardığı için canlı saçları fanilerin olduğu yerlerde hareket etmiyordu. Kan kırmızısı gözlerini hep olduğu gibi yine bir lensle gizlediği için gözleri kahverengi görünüyordu. Pürüzsüz teni, çocuksu yüzüyle bu kadın gerçekten çok güzeldi. Hava her zamankinden soğuk olduğu için montuna sıkıca sarılarak bana doğru yürüdü. Dün hiçbir şey yoktu ama bugün aralıksız kar yağmaya başlamıştı. Evet, bugün bir ocaktı, yani Elzem ve Mara'nın doğacağı gün. Soya ise Elzem'in doğum işini kaptığı için son haftalarda konakta yatılı kalıyordu. Böylece Munure Hanım'ın her şeyiyle ilgileniyordu. Gerçi gününün çoğunu Sıraç'la oynamakla geçiriyordu! Daha dört yaşında olan çocuğu bir saniye bile yalnız bırakmıyordu. Hadi ama, onu konağa Elzem için gönderdik sevdiği adamı büyütmesi için değil!

Neyseki boynundaki garip kolyesi sayesinde Avcılar onun bir Ölümsüz olduğunu anlamıyordu.

O kolye bir şekilde Soya'nın yaydığı enerjiyi bastırıyordu.

Yanıma geldiğinde fazla heyecanlıydı. Onun dışında kimse beni göremediği için telefonu çıkartıp kulağına koydu. "Bu gece Mara ve Elzem doğacak," dediğinde bunu zaten bildiğim için başımı salladım.

"Kolay bir doğum olmayacak," dedim. "Tanrılar onu bize vermeyecektir." Elzem onları alt ettiği için ikinci kez onu piyon olarak seçmezlerdi. Karşılarında nasıl bir kadın olduğunu gördükleri için ikinci kez risk alacaklarını sanmıyorum.

Soya sırtarak, "Evet zor olacak," dedi. "Ama zor olanı başarmak bizim işimiz. Hatırlatırım biz Araf'ı ve zamanı yıkmayı başaran kişileriz." Ya ne demezdi. Bu yüzden hepimizin Araf'ta kötü bir şöhreti vardı. Zamanı yıkarken tüm Araf halkı bizi Ölüler Diyarında izlediği için aradan geçen yıllar bile yaptıklarımızı unutturmamıştı. İnsanlar ateş başında çocuklarına bunu anlatır olmuştu! Araf'ın en gözü kara grubu olmayı başarmıştık! Hele tanrılara meydan okuyan Elzem'in şöhreti asla unutulmayacak gibiydi. Hep istediği gibi tarih kitaplarına adını yazdırmayı başarmıştı. Ciddiyim, Araf'ın kitaplarında Tanrı Tanımaz Asi adında onun için kocaman bir kitap vardı. Tamam, o kitaplarda onun hakkında pek güzel şeyler yazmıyordu ama Gediz'in deyiimiyle şöhretin iyi ve kötüsü olmazdı, değil mi?

Sonuçta Elzem hep, "Araf'ta kimse adımı unutmayacak çünkü ben bu şehirde bir tarih yazacağım!" deyip duruyordu. İstedikini de almıştı artık Araf'ta onu tanımayan, adını bilmeyen yoktu.

Kız söylediği uçuk şeyleri bile başaran bir deliydi.

Neyseki tanrıça olmak konusunda ciddi değildi, yoksa başımıza daha neler gelirdi kestiremiyorum.

Soya karşımda soğuktan dolayı üşürken, "Ben Araf'a dönüyorum," dedim. "Savcı doğumun bu gece olacağını henüz bilmiyor. Oradaki son hazırlıkları kontrol etmeliyim." Munure zaten bu gece ikinci kez beni çağıracaktı. Eskiden olduğu gibi ilk seferinde oğullarının Avcı yönünü köreltmem için çağırmıştı. Fakat büyülerimiz Avcılara işlemediği için pek işe yaramamıştı. Ancak bir iblisle yaptığı bu anlaşma karnındaki bebeği, yani Elzem'i lanetlemişti. Aynı şekilde Berna Hanım'ın kısırlığını tedavi ederek Mara'nın da lanetlenmesine sebep oldum. Doğa'nın hasta annesini iyileştirdim ve Doğa'da lanetlendi. Evet, büyük bir başarıyla o üçünün tekrar lanetlenmesine sebep oldum. Itır zaten benim kızım olduğu için lânetli doğacaktı.

Bunu yapmayabilirdim, kızların annelerinin çağrısına kayıtsız kalarak Kalkanların lanetlenmesini engelleyebilirdim. Avcı olarak büyümelerine izin verebilirdim fakat o zaman da kızlar benim tanıdığım kişiler olmazdı. Lanetleri onları olduğu kişi yapan en büyük etkendi. Bunu değiştirmek istemedim çünkü Avcı veya lanetli fark etmez onlar her şekilde buraya ait değildi. Zamanı geldiğinde yapmam gerekeni yapacak ve onları kendi dünyalarına, yani Araf'a götüreceğim. Belki yine çok karşı çıkacaklar, belki yine geri dönmenin yolunu arayıp duracaklardı. Fakat Soya burada kalacağı için aradıkları çıkış yolunu asla bulamayacaklardı. Zaten bir süre sonra daha önce olduğu gibi Araf'a alıacakları için eskisi gibi çıkışı aramayacaklardı. Elzem bile Savcı'ya aşık olduktan sonra orada kalmak için bahanelerin arkasına sığınıp durmuştu. Avcı kardeşi ona gidelim dediğinde bile mutlu olmamıştı, çünkü o da içten içe Araf'a ait olduğunu biliyordu. Yirmi dört yıl sonra Araf'a gittiklerinde baştaki kararlılığı bir yıl içinde değişecek ve Araf'ta kalmayı isteyecekti.

Alışana kadar Savcı'ya bir hayli çektireceğini tahmin etmek zor değil. Neyse ki Savcı bu konuda daha önceden tecrübe sahibiydi.

Tabii bütün bunların olması için önce yaşaması gerekiyordu.

Soya gitmem konusunda beni onaylayınca elinde tuttuğu poşeti yeni fark ettim. "O ne?" dediğimde güldü. "Sıraç'a çok sevdiği oyuncak arabalardan birini aldım," deyince sinirden ağlayabilirdim. Neden herkes gibi normal bir teyzem yok ki!

"Sen burada şifacılık okuluna gittin, değil mi?"

"Şifacılık okulu değil Meliz, fâniler buna tıp fakültesi diyor."

"Her ne haltsa artık! Fanilerin verdikleri isimleri bu kadar ciddiye alıyorsan yetişkin birinin küçük bir çocuğa beslediği hislere ne isim verdiklerini de biliyorsundur."

"Pedofili diyorlar."

"İşte sen ondansın!" diye bağırdım. "Dört yaşındaki bir çocuğa aşık olamazsın Soya, bu kadarı senin için bile fazla!" Bu kadın neden böyle anlamıyorum. Haylaz çocuklar gibi sürekli beni kızdıracak bir şeyler yapıyordu!

Kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Ben pedofili biri değilim çünkü Sıraç'a aşık olduğumda dört yaşında bir çocuk değildi." Hayallere dalarak iç çekti. "Uzun boylu ve ağız sulandıran kasları vardı." Neden ondan bir yemekmiş gibi bahsediyordu?

"Erkeksi yüz hatları, o derin bakışları ve gülümseyişini nasıl unutabilirim ki?" dediğinde burada sinir krizleri geçiriyordum. "Bir an önce büyümeli artık. Biliyor musun fazladan ona vitamin takviyesi yapıyorum," deyince avazım çıktığı kadar sinirden bağırdım. Beni çıldırtıyordu! İlaçla onu büyütmeye çalıştığına inanamıyorum!

"Biliyor musun şu hayatta katlanamadığım iki kişi var!" diyerek kaşlarımı çattım. "Biri Elzem diğeri de sen! İkiniz de dengesizsiniz ve ben birine katlanamazken diğerk akıl hastasını kurtarmaya çalışıyorum!" Ben bu iki kadınla tanışana kadar öfke nedir bilmezdim ama onlar hayatıma girdiğinden beri sinirden her gün duvarları yumrukluyorum!

Araf/ Sulakkar Toprakları.

Akademiye girdiğimde çok gergindim. Bu gece olacaklar beni çok korkutuyordu. Elzem herkese istediğini verdikten sonra hiç var olmamış gibi gidemezdi. Zamanı geriye alması Araf'a yepyeni bir çağ getirmişti. Gazi ve Ayvaz gelecektek olanlardan ders alarak sulh imzalamıştı. Böylece Gazi yasaklı büyülere başvurmadığı için halkı tekrar parazite dönüşmemişti. Sicim'i hiç kaybetmeden yetmiş beş yıldır orada mutlu mesut yaşıyorlardı. Her biri bunun Elzem sayesinde olduğunu biliyordu. İlkinde laneti kaldırarak onları kurtaran kız, veda ederken halkını zamanın ötesine taşıyarak kurtarmıştı. Böylece aynı hataları yapmadılar ve yıllarca bir parazite dönüşerek eksilmediler. Elzem Akay son nefesinde bile herkesi kurtarmayı başarmıştı.

"Meliz," diyen bir ses duyduğumda çardakta bana seslenen Afra'yı gördüm. Zamanı geriye almak en çok bu şeytanın işine yaramıştı. Klanlar geçmişte olanlardan ders aldıkları için geriye dönünce Aykırı diye Afra'yı bu sefer öldürmeye kalkışmadılar. Ailesiyle en başından yeni bir başlangıç yaptığı için eski Afra'dan çok farklıydı. Artık kötü planlar yapmak yerine erkek kardeşleri için iyi bir abla olmuştu. Yaptıklarından bir ders aldığı için nişanlısını canavara dönüştürmeden önce onu dinlemeyi öğrenmişti. Bahoz'un Afra'yı ifşa etmediği ortaya çıkınca ikisi evlenmişti. Meğerse Savcı, Bahoz'a Afra'nın Aykırı olduğunu söylerken bir hizmetçi onların konuşmasına kulak misafiri olmuş. Hizmetçi bu bilgiyi klan liderlerine uçurarak ortalığı karıştırmış. Bahoz bunu kanıtlayınca Afra ile barışması uzun sürmedi. Açıkçası değişimi bile Afra'dan nefret etmemi engellemiyordu. Bu kız Elzem'den, Elzem'de ondan intikam almaya

çalışırken bana çok çektirmişti. Bu yüzden Afra ve Suzan'dan sonsuza kadar nefret edeceğim.

Afra, Gediz ve Savcı'yı ziyaret etmek için akademiye gelmiş olmalıydı. Zaten şu anda çardakta Elzem'in deyişiyle Üç Silahşörlerle birlikte oturuyordu. İsteksizce onlara doğru yürüdüğümde Gediz beni baştan ayağa süzüp ılık çaldı. Onca şey yaşadık ama bu çocuğun çapkınlıklarından eksilen hiçbir şey yok! "Meliz," diyerek sırtıttı. "Hâlâ seni kendi bedeninde görmeye alışamadım." Bedenim zaten Elzem yirmi dört yaşındayken ölüyordu, yani hâlâ zamanı vardı. Hayır, bu sefer bedenimin ölmesine izin vermeyeceğim.

"Beni her gördüğünde asılmaya son ver artık. Unuttuysan hatırlatayım ben Itır'ın annesiyim!" dediğimde gülerek başını iki yana salladı. "Güzel hatunlara güzel demenin nesi yanlış? Ayrıca Itır seneye doğuyor," diyerek yüzünü buruşturdu. "Neden en son o doğuyor ki?" Elinde gelse Elzem'den önce Itır'ın doğmasını sağlardı.

Afra dışında diğer üçüne selam vererek çardağa girdim. Hafız'ın yanına ve Afra'nın karşısına oturmuştum. Asil, "Günüşiği nasıl?" diye sorunca güldüm. "İki yaşındaki bir bebeğin olması gerektiği gibi uslu uslu sütünü içip uyuyor," dedim. Asil'in yoğun ısrarları üzerine Soya, Doğa'yı almayı başarmıştı. Doğa doğduğunda Soya bir şekilde hastanede bebekleri karıştırmıştı. Doğa'nın gaddar ailesi başka bir bebeği kendi kızları sanırken, fâni bir çift Doğa'nın yeni anne ve babası olmuştu. Böylelikle çocukları lanetli diye öz annesi intihar etmeyecekti ve babası suçsuz kızına işkence çektirmeyecekti. Avcıların tek yeteneği ruhları görmektir, yani yeni bebeklerinin ruhları görüp görmediğinden asla emin olmayacaklardı. Doğa'nın yerine geçen bebek bir Avcı olmadığı için tabii ki ruhları göremezdi. Fakat Avcı aile bu konuda kızlarına baskı yapmayacaktır çünkü tıpkı Yavuz gibi korktuğu için bunu sakladığını düşüneceklerdir. Doğa'nın öz anne ve babasını gizlice izlemiştim. Doğa'nın yerine geçen bebekle oldukça mutluydular. En azından Doğa'dan esirgedikleri sevgiyi o bebeğe veriyorlardı.

Doğa ise yeni ailesinin yanında oldukça huzurlu ve mutlu bir bebeklik geçiriyordu. O fâni çift Doğa'nın öz çocukları olmadığını bilmedikleri için onu gerçekten seviyorlardı. Bebekleri değiştirmenin yanlış olduğunu biliyorum ama Asil bunu yapmamız için gerçekten çok baskı yapmıştı. Daha Doğa doğmadan bir yıl önce bana bu planla gelmiş ve bir yıl boyunca kabul ettirene kadar uğraşmıştı. Tıpkı Savcı gibi o da sevdiği kadına güzel

bir çocukluk yaşatmak istiyordu ve Asil bunu başardı. Bir yıllık çabası sonucunda sevdiği kadına daha iyi bir çocukluk vermeyi başarmıştı. İki farklı dünyalarda olsalar da Asil buradan Doğa'nın her şeyiyle ilgileniyordu. Hatta Soya'nın her ay Doğa'nın ailesine para vermesi de Asil'in işiydi. Asil burada beni altına boğuyordu, karşılığında ise Soya'da Doğa'nın ailesine para yardımında bulunuyordu. Soya buraya gelmediği için benimle ilgilenemiyordu çünkü gelmek için kalkan olarak kullanacağı Avcılara ihtiyacı vardı. Fakat Asil, Soya'nın yeğenine yardım ettikçe Soya'da onun sevdiği kadının her şeyiyle ilgileniyordu. Soya'nın diğer dünyada olması bizim için çok iyiydi çünkü orada bizim elimiz kolumuz oluyordu.

Asil'e bakıp elimi uzattım. "Bu ay ki altınlarımı hâlâ vermedin," dedim. "Teyzem iyi niyetinden kazandığı tüm parayı altını ıslatan bir bebeğe harcamıyor, değil mi?"

Kaşlarını çatarak bana tersçe baktı. "Bildiğim kadarıyla bebekler o yaşta tuvalete gitmeyi bilmiyor, değil mi?" diyerek bana dik dik baktı. "Mümkün olsa onu buraya getirtir kendim büyütürüm," dedikten sonra pelerinin cebinden çıkardığı bir kese altını bana uzattı. "Acaba Mara ile bir akrabalığın var mı?" deyince güldüm. Her ay ondan aldığım altınlar yüzünden aklına Mara gelmişti. Malum Mara burada uçan kuşu bile haraca bağlamayı düşünmüştü.

Gediz küçük bir detay yakalamış gibi Asil'e döndü. "Şimdi sen ışıqla daha önce evlenmiştin, değil mi? Hani Hafız ve ben de şahitlerinizdik?" deyince Asil başını salladı ve Gediz sinsice sırıttı. "Yani birlikte oldunuz?" Peki ben neden böyle bir sorunun sadece Gediz'den gelmiş olmasına şaşırmadım acaba?

Asil arkadaşına dik dik bakarak, "Neden merak ediyorsun?" dedikten sonra kılıcını çıkartıp masanın üzerine koydu. "Hayatın vereceğin cevaba bağlı p*ç kurusu!" dedi.

Gediz gülerek geriye çekildi. "Sakin ol birlikteliğinizin nasıl geçtiğini sormayacağım ama anlatmak istersen iyi bir arkadaş olarak dinlerim." Buna can attığını hepimiz biliyoruz.

Hafız uslanmaz arkadaşına uyaran bakışlarını çıkardı. "Şansını zorlamasan mı?" Hafız kadınların yanında bu konuların konuşulmasından çok rahatsız oluyordu.

Gediz, "Hayır," dedi. "Merak ettiğim asıl konu bu değil. Şimdi Asil ışıqla geçmişte evlenip birlikte oldu ama kadın yeniden doğdu, yani buraya geldiğinde Asil'in karısı olmayan bir bakire olacak," dedikten sonra

yine suyu bulandırıp Asil'e baktı. "Bakireydi değil mi? Belki de bu sefer buraya bir bakire olarak gelmeyecek." deyince Asil'in yumruğu onun çenesiyle buluştu. Gediz patlayan dudağına dokunup güldü. "Ve geçmişte seninle yaşadığı hiçbir şeyi hatırlamıyor olacak. Umarım bu sefer daha önce olduğu gibi seni uzun süre peşinden koşturmaz. Kabul edelim o hallerin hiç çekilir gibi değildi."

Asil, "Sinirlerimi bozuyorsun!" diye homurdanarak önüne döndü ama Gediz'in son söyledikleri onu çok korkutuyordu. Daha önce Doğa'nın sevgisini kazanmak için çok uğraşmıştı. Ya bu sefer başaramazsam diye şimdiden endişelenmeye başlamıştı. En önemlisi Doğa bu sefer kalbinde başka bir adamın aşkıyla gelir diye korkuyordu.

Sürekli bana kaçamak bakışlar atan Afra, en sonunda dayanamayıp ağzındaki baklayı çıkardı. "O ne zaman doğuyor?"

Kollarımı göğsümde birleştirip, "O dediğin kişinin adı Elzem," dedim.

Hemen düzeltti cümlesini. "Elzem ne zaman doğuyor?"

"Bununla neden ilgileniyorsun? Bu seferde doğmamış bir bebeğin üzerinde mi yapacaksın planlarını?" dedim. Pişmanlık içinde bana bakması umurumda değildi. Ben Elzem değilim ki merhamet edeyim. Ben İtir'in annesiyim ve biz anne kız çok pis kin tutardık. İtir zaten bu yönünü benden almıştı.

Afra derin bir nefes alarak, "Meliz," dedi. "Neden artık değiştiğimi anlamak istemiyorsun? Bu kinin bir tek bana, oysaki geçmişte bedenini öldüren kızı bile affettin." Ne? Kendini Elzem ile mi kıyaslıyordu? Elzem benim üvey kızımdı, yani ailemden biriydi. Aile arasında olan sorunlarımız kimseyi ilgilendirmezdi. Üstelik Elzem'in verdiği zararlar yaptığı iyiliklerden daha büyük değildi. Elzem Akay öylesine sıradışı bir kadındı ki, düşmanını bile korumasını bilirdi. Asla kin tutmaz, kimseyi geçmişiyile yargılamazdı. Ona ne yaparsanız yapın onun için fark etmezdi çünkü kapısına gittiğinizde o kapı mutlaka sizin için açılırdı. Geçmiş hatırlatıp kapıyı yüzünüze çarpmazdı, aksine hoş geldin der gönlünün baş tacı yapardı. Kanatıyor gibi görünür ama gizlice yaralarınızı sarardı. Elzem'in yanındayken hiçbir şeyden korkmanıza gerek yoktu çünkü kibar bedeninin içinde bir savaşçı vardı. O savaşçı karşısında duranı ezip geçerdı ama yanında olanı canı pahasına korurdu. Elzem'i tek bir kelimeyle anlatmam istenilse hiç düşünmeden koruyucu derdim. Evet, Elzem'in en bilindik özelliği hayatındakileri sahiplenip korumasıydı. Dışarıdan bakınca güzel ve

nahif bir kadın görürdünüz, fakat o kadının beyni tehlikelerle dolu bambaşka bir dünyaydı.

Ayağa kalkıp ellerimi masaya bastırarak Afra'nın üzerine eğildim. "Neden Elzem'in yaptıkları için ona kin tutmuyorum biliyor musun?" diyerek gözlerine baktım. "Çünkü şu anda yaşadığımız hayat için kendi canını ortaya koyan o. Sen sana yapılanlar için bir tek onu bitirmek istedin ama Elzem ona yapılanlara rağmen tüm Aykırılara özgürlük verdi. Benden önce bedenimi aldı fakat daha sonra bedenimle birlikte bana çok daha fazlasını verdi," dedim. En önemlisi o bana dostluğunu sunmuştu. Elzem'den önce de uzun bir hayatım olmuştu ancak herkes için bir böcekten farkım yoktu. Bana birlikte çalışmayı teklif ettiğinde, *"Benimle olursan kaybetmezsin, yanımda olanların kaybetmesine izin vermem. Klan liderlerinin seni kullanmasından bıkmadın mı? Ben sana bir konum, saygınlık vadediyorum,"* demişti ve söylediği her şeyi fazlasıyla vermişti.

Afra'yı bırakıp akademiye girdim. Savcı'nın dersi bitmiş olmalıydı bu yüzden onun odasına çıktım. Son günlerde eskisinden daha fazla kütüphanede zaman geçiriyordu. Doğum yaklaştıkça Savcı daha çok araştırma yaparak Elzem'i kurtarmanın yollarını arıyordu. Neden mi bu kadar endişe ediyorduk? Çünkü ilk seferinde Elzem'i Afra'yla takas yaparak kurtarmıştık. Ancak şimdi Afra klan liderleri tarafından aranmıyordu ve hayatı tehlikede değildi. Elimizde Elzem'in ruhu karşılığında tanrılara takas olarak sunacağımız hiçbir şey yoktu. Doğuma sadece saatler kalmıştı ve biz Elzem'e eşdeğer bir takası hâlâ bulamamıştık! Bir Aykırıya karşılık bir Aykırıyı sunsak bile tanrıların takası kabul etme ihtimali çok düşüktü. Tanrıların öfkesini üzerine çekmek zorunda değildi!

Kapıyı çaldım fakat içeriden hiç ses çıkmayınca içeri girdim. Daha attığım ilk adımda bir kitaba takılınca güldüm. Odanın içi her yere saçılmış kitaplarla doluydu. Savcı adeta kütüphaneyi odasına taşımıştı. Masanın üzerinde bir sürü açık kitap dururken Savcı hararetli bir şekilde elindeki kitabı okuyordu. Bülbül yatağın üzerinde farklı bir kitabı okumaya dalmıştı ve muhtemelen Takva'da buralarda bir yerde kitap okuyordu. Hiçbiri geldiğimi fark etmemişti. "Bir şey buldunuz mu?" diye sorduğumda nihayet odada yalnız olmadıklarını anladılar.

Savcı beni görünce okuduğu kitabı bırakıp hemen ayağa kalktı. "Meliz," diyerek bana doğru yürüdü. "Neden buradasın? Elzem'in yanında olman gerekiyordu. O iyi mi?" Evet, ama oradan birileri beni çağırmadıkça ruhum kızların dünyasına gidemiyordu. Neyse ki Soya her gün beni çağırıyordu.

"Şu an için iyi," dedim. "Ama doğum bu gece Savcı." Sertçe yutkunduğunda bunu beklemiyordu. Artık sadece saatlerimizin kaldığını anlamıştı. Savcı eski görünüşünden sadece bir yaş daha genç gösteriyordu. Biz Ölümsüzler geç yaşlanırdık. Yetmiş beş yıl geriye gittiğimizde sadece birkaç yaş gençleşmiştik. Aradan geçen son yetmiş beş yıl eski yaşımıza yeniden dönmemizi sağladı. Belki şu anda bir yaş daha genciz ama kızlar buraya geldiğinde aradaki son yaşı da kapatmış olacaktık. Yani bizi en son bıraktıkları yaşta göreceklerdi. Daha doğrusu eskisinden daha yaşlı olacaktık ama görünüşümüz onların son gördüğü şekilde olacaktı. Oysaki onlar buraya geldiğinde aradan koskoca yüz yıl geçmiş olacaktı. Evet, Savcı sevdiği kadını yüz yıl boyunca beklemiş olacaktı. Ne uzun bir zaman değil mi? Bu bekleyiş Savcı için hiç kolay değildi.

"Bugün mü doğacak?" dediğinde rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Şükürler olsun."

Afallayarak ona baktım. "Şükürler olsun mu? Savcı o bu gece ölü doğacak ve biz onun karşılığında tanrılara ne vereceğimizi hâlâ bulamadık!" Bu sevindirici bir haber değildi çünkü elimizde takas yapacak hiçbir şey yoktu.

Savcı pencerenin yanındaki koltuğa otururken fazla düşünceliydi. "Uzun zamandır araştırma yapıyorum Meliz," diyerek hâlâ kitapları karıştıran Bülbül'ü gösterdi. "Yani yapıyoruz," dedi. "Elzem için takasta kullanacağımız birilerini bulmak zor değil ama işe yaramaz çünkü tanrılar onu bize vermeyecektir." Bunu ben de biliyorum zaten korkmamı sağlayan tam olarak buydu.

"Peki ne yapacağız?"

Eliyle yüzünü buruştururken sıkıntılı görünüyordu. "Bilmiyorum!" dedi. "Eğer laneti yüzünden ölü doğuyor olsaydı daha ilk aylarda anne karnında ölürdü. Her şey yolunda giderken bir bebek son anda neden ölür ki? Bunun cevabını bulursak takasa hiç gerek kalmaz!" dediğinde soluğum kesilmişti. Savcı şu zamana kadar hiç düşünmediğimiz bir detaya değinmişti. Soya bile gebeliğin sorunsuz ilerlediğini söylemişken bu kız neden ölü doğmuştu?

"Bülbül," diye fısıldadım. "Bülbül bizi geleceğe götürsün, yani bu geceye. Doğuma gidelim ve izleyelim. Eğer önceden doğumda bulunursak belki Elzem'in neden ölü doğduğunu anlarız." Biliyorum bu çılgınlık ama aklıma başka bir fikir gelmiyordu. Araf ve Elzem'in dünyasındaki zaman akışı aynı değildi belki de şu anda orada doğuma bir saatten daha az kaldı. Her ne yapacaksak bunu bir an önce yapmalıydık.

Bülbül elindeki kitabı bırakıp bıkkınlık içinde bana baktı. "Bilmiyorsun sanırım," deyip elbisesinin kolunu sıyırdı ve ok mührünü bana gösterdi. "Kural ihlali yapıp zamanı geriye aldım. Tanrılar elimden yeteneğimi alıp beni bir Koruyucu olmakla lanetlediler. Artık hiçliğin bekçisi değilim," deyince şaşkınlıkla kolundaki dövmeyle bakıyordum. O artık Koruyucuların klanında mı?

Tanrıların hiç acıması yoktu. Bülbül'ü böyle cezalandıran Elzem'e neler yapardı.

Umutlarım tükenerek boş bir koltuğa oturdum. "Doğuma önceden gitmezsek Elzem'in neden ölü doğduğunu nasıl anlayabiliriz?" dediğimde Savcı'nın gözleri vazodaki beyaz gülleri izlemeye daldı. "Elzem olsa bu durumda ne yapardı acaba? Onun her zaman yedekte tuttuğu bir planı olurdu," diye mırıldandı. Tabii olurdu çünkü kız doğuştan Oyunbazdı ve Oyunbazlar Araf'taki en zeki yaratıklardı.

Bülbül, "Ne yapardı bilmem ama en iyi yaptığı şeyi bence herkes biliyor," dediğinde nedir o dercesine ona baktık. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştuğunda belki de Bülbül'ü ilk kez tebessüm ederken görüyordum. "Meydan okuma," dedi. "O kızın yaptığı en iyi şey tüm meydan okumaları kabul etmek ve herkese meydan okumak." Haklıydı çünkü son resti tanrılara çekip onlara haddini bildirmişti. Araf'takilere iyi bir ders vererek adını unutulmaz kılmıştı. Elzem Akay sadece Araf'ı değil tanrıları da alt ederek gitmişti.

"O zaman Elzem gibi düşünmeyi deneyin," diyen Hafız'ın sesini duyduk. Üç Silahşörler açık kapının önünde dikiliyordu. Elzem yüzünden ben de bu üçüne böyle hitap etmeye başlamıştım.

Üçü içeri girerken Hafız, "Biz gidelim Kalkanların dünyasına ve doğuma girelim," deyince güldüm. Bu yapacağımız en saçma şey olurdu.

Hafız'ı ciddiye almadığımızı gören Gediz, "Aklınıza daha iyi bir fikir geliyor mu?" dedi. "Üçümüzün bulduğu çözüm bu, oraya gidelim."

Savcı üç arkadaşına yüzünü buluşturarak kapıyı gösterdi. "Dışarı çıkın. Şu zamana kadar yaptığınız tek şey sorun çıkarmak. Fikirlerinizde her zamanki gibi işe yaramaz," deyince Asil gülerek arkadaşlarına döndü. "Zamanı yıkmak için Elzem'e yardım ettiğimiz için hâlâ kızgın. Oysaki arada yetmiş beş yıl geçti ama bizi ne zaman görse yüzünde hep aynı ekşi ifade," dedi.

Hafız, "Ve hâlâ dersinde bizi bırakıyor," diyerek homurdandı. "Yetmiş beş yıl boyunca geçemediğim tek ders onun dersi."

Gediz ise gülerek, "Çünkü herkes gibi o da bizi kıskanıyor," dedi. "Koskoca zamanı yıktık daha ne olsun. Şimdi herkes her zamankinden daha fazla benden korkuyor," deyince Savcı tarafından kafasına fırlatılan kitap onu susturdu.

"Ben bir şeyi yıllardır anlamıyorum," diyerek Gediz'e baktım. "Zamanı geriye sarınca her şey düzeldi fakat sen ikinci kez adını lanetledin. Neden?" Evet, her şey en başından başlayınca ailesiyle sorunlarını halletmişti fakat buna rağmen adını yine lanetlemiş ve herkese yasaklamıştı. Araf'ta değişmeyen tek şey insanların hâlâ Gediz'in adından korkmasıydı.

Gediz sırtarak raftaki içki şişesini alıp kafasına dikti. Yarısına kadar içtikten sonra bana döndü ve "Kötü şöhretimden hiçbir şey kaybedemem," dedi. "Hatunlar korkulan adamları daha çekici buluyor," deyince ben homurdanırken arkadaşları gülmeye başlamıştı. Bu uçkur düşkünün çocuk asla değişmeyecekti.

"Evet," dedim. "Tam olarak ne yapıyoruz?"

Tüm gözler Savcı'ya dönünce başını salladı. "Tamam, doğuma bizde girelim," diyerek kabul etti. Zaten başka da çıkar yolumuz yoktu. Orada olmalı ve gerektiğinde müdahale etmeliydik. Şimdi geriye kalan tek şey Soya'nın beni çağırmasını beklemektir. Gün içinde en az on kez çağırırdı çünkü bunu ondan ben istemiştim. Biri çağırmadan fânilerin dünyasına gidemediğim için Soya'dan gelecek olan çağırışı beklemeliydim. Soya beni çağırırsa oraya gider ve çocukları da çağırmasını söylerim. Böylelikle hepimiz doğumda bulunurduk.

Umarım Sıraç'ı büyütme planları yaparken beni çağırarak aklına gelirdi.

Soya beni çağırırsa diye Savcı ve diğerlerine kolay ulaşmak için akademiden ayrılmadım. Araf'taki tek arkadaşım Efsun ile birlikte akademinin bahçesinde yürüyüş yapıyordum. Efsun henüz akademinin yönetimine getirilmemişti. Yanlış hatırlamıyorsam bunun için daha dört yılı vardı. "Meliz?" diyerek arka bahçeye doğru yürürken bana baktı. "Biz seninle kaç yıldır dostuz?" Bu konuşmanın amacını biliyorum.

"Yüz yıldan fazla," dedim. "Son yetmiş beş yılı saymıyorum."

Başını sallayarak beni onayladı. "Peki Elzem'i kaç yıldır tanıyorsun?" Onu geri getirmemi istemediğini çok belli ediyordu.

"Yirmi beş yıl," dedim. "Son yetmiş beş yılı saymıyorum."

Yürümeyi bırakıp bana döndü. "Ve sen onu bana tercih ediyorsun, neden?" Bunun çok fazla nedeni vardı ama en önemli sebebinin ona söyledim. "O benim üvey kızım."

"Sana ve herkese sürekli sorun çıkaran üvey kızın."

"Yaradılışı bu Efsun. Oyunbazlar genelde hep can sıkıcı olmaz mı?"

Derin bir nefes aldığında beni bazı şeylere ikna etmeye kararlıydı. "Artık üvey kızın değil Meliz. Bu gece onun dünyasına gitmezsen üvey kızın olmaz." Onu kaderine, yani ölüme bırakmamı istiyordu. Ondan annesini ve tüm hayatını almışken bunu yapmamı istiyordu.

"Elzem'e bir hayat borçluyum," diyerek iç çektim. "Ben artık o eski Meliz değilim. Afra, Bahoz, klan liderleri ve Araf eskisi gibi değil," dedikten sonra gözlerine baktım. "Elzem hayatımıza girdikten sonra herkes değişti. Fakat biri hâlâ aynı," dediğimde kimden bahsettiğimi iyi biliyordu. "Savcı hiç değişmiyor Efsun. Elzem'den önce de kendisini tüm kadınlardan soyutlardı, Elzem gittikten sonra da. Savcı'nın kadınlara olan bu tutumu bir tek Elzem için değişiyor," dedim. Savcı'nın Elzem'den başka hiçbir kadına ilgi duymayacağını artık anlamalıydı.

Efsun bana kırılmıştı. Bir arkadaştan beklediği desteği ona vermediğim için kırılmıştı. Gözleri dolarak, "Savcı'yı seviyorum," diye fısıldadı. "Onu çok seviyorum." Bunu biliyorum ama sevmek bazen yeterli olmuyordu. Elzem ve Savcı'nın arasındaki bağ azımsanmayacak kadar büyüktü.

"Ben de sevdim," dedim kederli bir halde. "Ama oluru yoksa vazgeçmeyi bilmeliyiz." Kırım'dan vazgeçmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyordu. İtir için sevdiğim adamdan vazgeçmiştim. Kırım'ın bana sunduğu tek seçeneği kabul etmeyince ilişkimiz üç yıl önce bitmişti. Ya kızımдан vazgeçecektim ya da Kırım'dan.

Kızların babasıyla ikinci kez birlikte olmama şiddetle karşı çıkmıştı. Kırım bunu bir ihanet olarak görüyordu. Her ne kadar kendi bedenimle Ragıp Bey ile birlikte olmasam da bu Kırım için ihanet demekti. Karısının bedeninde olmam hiçbir şey ifade etmiyordu. İçindeki ruh ben olduğum için o geceyi hissedecektim ve Kırım bunu kabul edecek biri değildi. Ben Munure'nin bedenini almayınca da İtir'ın doğacağını söylemişti. Evet, ama benim kızım olarak doğmazdı. İtir sahip olduğum tek şeydi ve onu İtir yapan şey benim ruhumu taşımasıydı. Karanlığın kızı eskisi gibi doğmalıydı. Kırım bu konuda beni hiç affetmeyecekti fakat ben artık kızımдан vazgeçen bir anne olmak istemiyorum. Ben bundan sonra kızıma iyi bir anne olmak istiyorum. Elzem'e söz verdiğim gibi annesini İtir'a geri vereceğim ama bunu yaparken Munure karnında benim ruhuma sahip bir bebeği taşıyor olacak. Munure'nin bedenini zamanı gelince yine alacağım ama bu sefer çok kısa sürecek. Munure'nin bedeniyle kocasından hamile

kaldıktan sonra Munure'yi özgür bırakacağım. Böylelikle çocuklarını bir anne olarak büyütecek. Yirmi dört yıl boyunca ikimizin kızı olan Itır'a annelik yapmasına izin vereceğim. Itır Araf'a geldiğinde ise hep burada kalacakları için ben kendi kızıma annelik yapacağım.

Biliyorum bu bencillik ama Kalkanlar eski karakterinde doğmalıydı. Bu yüzden bir kez daha koruyucuları olan annelerini kandırıp kızların lanetlenmesini sağladım.

Kırım ve ben zaten birlikte olamazdık. Bu yüzden Itır'ı seçtiğim için asla pişman olmayacağım. Elzem yüzünden farklı bedenlerde geçirdiğim o bir yıl bedenimin değerini anlamamı sağlamıştı. Tekrar annesinin bedenini yıllarca alarak ikinci kez bedenimin ölmesine izin veremem. Sadece Itır'a hamile kalana kadar Munure'nin bedenini alıkoyacağım. Ve bunu yaptığımda Kırım beni tamamen bitirmiş olacaktı. Ancak bunu yapmayınca da Kırım ve benim birlikte olmamız gibi bir seçenek yoktu. Zaman geriye alındığı için Oyunbazlar lanetlenip parazite dönüşecek hatayı yapmadılar. Haliyle Sicim hiç feth edilmedi ve Oyunbazlar helak olmadı. Akademi dahil her yerde artık Oyunbazları görebilirsiniz. Evet, lanetlenmeyince eskisi gibi en güçlü klanların içinde yer almaya devam ediyorlardı. Araf'ta liderlik babadan en büyük oğula geçerdi lakin Raven'de liderlik vasfı yoktu. Bunun farkında olan sadece ben değil tüm Oyunbazlardı. Gazi bile büyük oğlunun iyi bir lider olmayacağını içten içe biliyordu. Öte yandan Kırım babasından bile daha iyi bir lider olabilirdi. Halk Gazi'den sonra klanın başına Kırım'ın geçmesini istiyordu çünkü Kırım kendisini onlara defalarca kanıtlamıştı.

Geçmişte Oyunbazlar bir parazite dönüştüğünde bir avuç insanla halkını yıllarca hayatta tutması bile onu iyi bir lider yapardı. Zaten Raven'de liderlik için kardeşiyle savaşacak biri değildi. Raven'in güce yönelik hırsları olmadığı için Gazi tahtını Kırım'a bıraksa bile sorun çıkarmazdı. Ve Kırım'ın ileride Gazi'nin yerine geçmesi benim için üzücü bir olaydı. Oyunbazlar genç klan liderlerinin onlardan biriyle olmasını isterdi. Kırım'a onay vermeyecekleri tek şey bir iblisi kendisine eş olarak seçmesiydi. Zaten ikimizin bir geleceği olamazdı.

Bazı aşklar yasaklardan geçilmezdi. Kırım ve benim aşkımda en büyük yasağı içinde barındırıyordu. Ne zaman bir araya gelsek Sicim'de küçük bir kulübe sığınağımız olurdu. Kasabada gözden uzak bir kulübe bulmuştuk ve yetmiş beş yıldır o kulübede gizlice buluşurduk. Az değil koskoca yetmiş beş yıl fakat aramızda fiziksel bir yakınlık hiç olmazdı. Her ikimizde birbirimizi ölesiye arzuluyor, lakin dokunamıyorduk. Kırım, Elzem gibi

Aykırı bir Oyunbaz olmadığı için genlerini taşıdığı ırk aramızdaki en büyük sorundu. Dudakları ne zaman dudaklarıma temas edecek gibi olsa gözlerinin rengi kırmızıya dönüşürdü. Öyle anlarda hemen birbirimizden uzaklaşır, aramızdaki yasağı hatırlardık. Biliyorum aşk sadece tensel bir yakınlık değildi ama bu durum aşkımızı kanatıyordu. İncitiyor her ikimizin canını yakıyordu. Bu kadar yakinken dokunamayacağın kadar uzak olması üzüyordu işte. Üstelik Kırım alalede biri değildi ki. Eldivenler olmadan dokunamadığı bir kadını nasıl kendisine eş olarak seçebilirdi ki? Tamam, bu çılgınlığı yaptı diyelim peki ya çocuk meselesi? Gazi'den sonra klanın başına geçecekti. Oyunbazlar genç liderlerinin çocuğu olmasını isterdi. Kırım'da bunu çok isterdi. Bir bebeği kucağına almayı, soyunun devam etmesini o da çok isterdi. Ve bunları ona ben değil sadece kendi klanında olan bir kadın verebilirdi. İşte bu yüzden aşkı değil kızımı seçtim çünkü benim aşkım imkânsızlıklarla doluydu.

"Vazgeçelim Efsun," dedim bir kez daha. "Vazgeçelim." Olmayacak bir hayale tutunup kalamazdım çünkü yasaklar aşka geçit vermiyordu.

Soya'nın, "*Meliz,*" diyen fısıltısını zihnimde duyunca kaskatı kesildim. "*Meliz buraya gelmelisin. Kahretsin, doğum başladı!*"

Büyük gün gelip çatmıştı.

Soya'nın çağrısına cevap verdikten sonra kendimi Munure'nin yatak odasında bulmuştum. Daha önce de olduğu gibi Mara'nın annesinin doğumu da başlamıştı. Munure Hanım yatağında doğum sancıları çekerken, Berna Hanım'a yer yatağı hazırlayarak onu da burada doğuma hazırlamışlardı. İki kadının çığlıkları odayı doldururken, hizmetçiler arada koşturuyordu. Soya çatı katına çıkmış Savcı ve diğer üçünün ruhunu çağırıyordu. Hal böyle olunca herkes telaşla doğumu yaptıracak ebeyi arıyordu. Hizmetçiler beni görmüyordu lakin bir Avcı olan Munure ve hizmetçisi Berna Hanım beni görüyordu. Doğum sancısı çekerken bile gözleriyle neden burada olduğumu sorguluyorlardı. Berna Hanım'a yaklaştığımda acılar içinde şişkin karnına sarıldı. "Ha-hayır," diyerek ağlamaya başladı. "Onu benden alma." Hızlı hızlı nefesler aldığı için ter içinde kalmıştı. Daha önceki gebelikleri hep düşükle sonuçlanmıştı. Mara'ya hamile kalınca beni çağırmıştı. Bu sefer bebeğinin kürtajla ondan alınmasını istememişti. Sağlıklı bir bebek dünyaya getirmek istiyordu. Avcılara büyülerimiz etki etmediği için tıpkı Doğa'nın hasta annesine yaptığım gibi Araf'taki şifalı ilaçlarımızla Berna Hanım'ı da tedavi etmiştim. Bunun karşılığında Doğa gibi Mara'da lanetlenmişti. Berna

Hanım henüz bunu bilmediği için yaptığım yardımın karşılığında ondan bebeğini alacağımı sanıyordu.

"Onu almayacağım," dedikten sonra üzerine eğildim. "Ama bebeğin artık buraya ait değil," dedim acıdan dolayı solgun yüzüne bakarak. "Karnındaki bilge kâhin lanetlendi. O artık Araf'a ait Berna Hanım," diyerek ağlamaktan kızaran gözlerine baktım. "Kızın yirmi dört yaşlarına geldiğinde buradan sonsuza kadar ayrılacak. Bunun bilincinde olarak onunla her gününü dolu dolu yaşa." Bu gerçeği özellikle ona söyledim. Zamanı geldiğinde Mara'nın gideceğini önceden bilirse kendisini buna hazırlar ve daha az acı çekerdi. En azından kızıyla geçirdiği her günü iyi değerlendirirdi.

Munure Hanım yoğun geçen kasımları yüzünden, "Soya nerede?" diye çılgılık attı. "Şimdi doğuramam," diyerek hıçkırdı. "Bebeğimin daha günü vardı." Evet, fakat Elzem daha önce de olduğu gibi yine erken doğuyordu. Belki de ölü doğmasının sebebi bu erken doğumdu.

Savcı'nın ruhu odada belirdiğinde hemen arkasında Hafız, Gediz ve Asil'in ruhları da gelmişti. Soya nihayet onları buraya getirmeyi başarmıştı. Soya koşarak içeri girdiğinde Berna ve Munure şaşkın gözlerle odadaki ruhlara bakıyordu. Yüzüne yapışan saçlarını çekmeye çalışan Munure Hanım, "Bu lanetlilerin benim evimde ne işi var?" demişti ki karnına giren sancıyla bağıarak karnını tuttu. "Ragıp'ı çağırın bana! Burada neler oluyor!" Bir Avcı olduğu için gördüğü ruhların Ölümsüzlere ait olduğunu hemen anlamıştı.

Soya onu dinlemedi ve odadaki hizmetçilere bakıp, "Dışarı çıkın!" diye bağırdı. Çok geçmeden hepsini odadan kovarak kapıyı içeriden kilitlemişti. Bu yaptığı Munure ve Berna Hanım'ı daha fazla korkutunca, "Bebekleriniz zarar görmeyecek," diyerek onları sakinleştirmeye çalıştı. "Önce beni dinleyin sonra isterseniz herkesi buraya çağırabilirsiniz," dedikten sonra Berna Hanım'a yaklaştı. "Sağlıklı bir bebek doğuracaksınız hemde kız. Fakat o lanetli doğacak çünkü bir anne koruyucudur ama sen farkında olmadan kendi bebeğinin lanetlenmesine sebep oldun. Meliz ile yaptığın anlaşma yüzünden kızın lanetlendi." Berna Hanım duydukları karşısında ağlayarak başını iki yana salladı. Kendisi bir Avcıyken kızının düşman ırktan olmasını kolay kolay kabul edemezdi.

"Bu doğru değil." Hıçkırarak titreyen elini karnında gezdirdi. "Zühre lanetlenmiş olamaz," dediğinde Soya, "Zühre mi?" dedi. Berna Hanım yaşlı gözlerle başını salladı. "Ona vermek istediğim isim," deyince Soya, Mara'nın iki ismi olduğunu bilmediği için kafası karışmış gibi ona baktı.

"Sen Zühre'yi değil Mara'yı doğuracaksın. Tanrı aşkına sen tam olarak kimin annesisin?" deyince zavallı kadını korkutmayı başarmıştı. "Mara annemin adıydı," diyerek bir kez daha acıyla haykırdı. "Kızıma vereceğim diğer ismi sen nasıl biliyorsun?" deyince Soya'ya istediği cevabı vermiş oldu.

Hafız ona bakarak, "Mara çok güzel bir isim," dedi. "Biliyorum bizden korkuyorsunuz ama buraya yardım etmek için geldik." Yürüyüp Berna Hanım'ın yanında diz çöktü. "Eğer bir Avcı olmasaydınız size kızınızın büyüdüğünde neye benzediğini gösterebilirdim." İnce ruhlu biri olduğu için Hafız bir kadını yatıştırmayı iyi biliyordu. "Biz gelecekte geliyoruz. Dilerseniz size kızınızı tarif edebilirim," deyince zavallı kadın soluğunu tuttu. Berna Hanım burada henüz otuzlu yaşlarında olduğu için çok gençti. Nemli yüzü parlarken gözleri dolarak karnını tuttu. "Onu tanıyor musun?" deyince Hafız başını salladı. "Yirmi dört yaşına girmesine yakın bizim yaşadığımız yere, yani Araf'a geldi. Yalnız değildi yanında-" deyip çılgılık atmaktan başka bir şey yapmayan Munure Hanım'ı gösterdi. "Onun iki kızı ve Doğa adında genç bir kadınla geldi." Hafız onu sakinleştiriyordu. Berna Hanım'ın kasılmaları artarken Hafız'ın sözleri acısını yatıştırıyordu.

Soya, Berna Hanım'ın geceliğini biraz yukarı sıyırıp onun bacaklarının arasındaki yerini almıştı. İlk doğan Mara olacağı için Soya doğumu yaptırmaya başlamıştı. Savcı, Gediz ve Asil asla Berna Hanım'a bakmıyordu çünkü şu anda her yeri görünüyordu. Hafız ise Berna Hanım'ın yanında diz çökmüş ve elini tutarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ancak bunu yaparken bile gözlerini bir saniye Berna Hanım'ın yüzünden çekmiyordu. Soya, "Derin derin nefes alıp verin," dediğinde Berna Hanım ağlayarak bağırdı. Canı çok yanıyordu. Hafız genç kadına tebessüm etti. "Mara'nın kıvrır kıvrır kızıl saçlarının olacağını biliyor musunuz?" diyerek Berna Hanım'ın aklını acıdan uzaklaştırmaya çalıştı. "Kor gibi kızıl saçlar ve mavi gözler," deyince Berna Hanım'ın gözleri Hafız'ın mavi gözlerini bulunca, "Evet," dedi. "Onun gözleri de mavi olacak. Çok güzel bir kızınız olacak ve çok akıllı. Bilgelerin lanetini taşıdığı için her durumda hayatta kalmayı biliyor. Araf'ta hep istediği gibi zengin bir hayat sürdürdü ve onu orada bekleyen biri var. Doğru anladınız, Mara daha önce yaşadı. Âşık oldu ve zaman geriye alındığı için yeniden doğuyor," deyince Berna Hanım nihayet neden burada olduğumuzu anlamıştı. Ben ve Soya, Hafız gibi onu ürkütmeden bu gerçeği açıklayamadık. Neyseki sürekli bağırıp dursa da Munure Hanım'da bunları duyuyordu.

"Yani-" diyen kadın daha fazla ağlamaya başladı. "Zühre'nin kaderinde burada yaşamak yok mu?" Bu gerçeği kabul etmek onun için hiç kolay değildi. Fakat zaman geçtikçe o da kabullenecekti. Lanetli kızının kendi gibi olmayan insanların arasında yaşamaktan mutlu olmadığını görünce kızı için en doğru kararı verecekti. Mara geçmişte yaşadığı dünyada hep şikayet edip durmuş ve yeteneklerini herkesten saklamak zorunda kalmıştı. Berna Hanım artık gerçekleri bildiği için öyle anlarda Mara'nın burada mutlu olmadığı gerçeğiyle yüzleşecekti. Onun için çok zor olsa da Mara için en doğru kararı verecekti.

Berna Hanım'ın sancıları iyice çoğalınca Soya'nın komutları ve Hafız'ın yatıştırıcı sesiyle doğumun üstesinden geldi. Bebek doğunca Soya hemen bebeğin göbeğini kesti. Bebeği temizleyip önceden hazırlanan kundağa sardı. Bebeği Berna Hanım'ın kucağına verince rahat bir nefes almıştı. Neyseki aldığı dersler ve eğitimin faydalarını görmüştü. Berna Hanım avaz avaz ağlayan bebeğine ıslak gözlerle bakıp, "Hoş geldin," diye fısıldadı. "Seni o kadar çok bekledim ki." Daha önceki başarısız gebeliklerini düşünürsek gerçekten çok beklemişti.

"Zühre," dedi bebeğine. "Senin adın Mara Zühre olsun," derken ağlayarak bebeğine bakıyordu.

Munure'nin suyu gelince Soya hemen yatağın üzerine çıktı. Diz çökerek tıpkı Berna Hanım'a yaptığı gibi Munure Hanım'a da gereken komutları vermeye başladı. Erkekler başını başka tarafa çevirip bunun bitmesini bekliyordu. Fakat her biri ölü doğacak bir bebeği kurtarmak için tetikteydi. Munure Hanım'ı sakinleştirme işini ben üstlendiğim için yatağın kenarına oturdum. Ter içinde kalmış nemli saçlarına baktım. Alnında boncuk gibi terler birikiyor yüzüne doğru süzülüyordu. Burnundan hızlı hızlı nefesler alıyor ve Soya'nın onun ağzına koyduğu bez parçasını ısıırıyordu. Dişlerini sıkarak tüm gücüyle ıkınan kadının doğumu Berna Hanım'a göre daha şiddetli geçiyordu. Üstelik odadaki ruhlar daha çok stres yapmasına sebep olduğu için bu bebeğe zarar verebilirdi.

"Neden buradayız biliyor musun?" diyerek genç kadının simsiyah gözlerine baktım. "Çünkü bebeğin daha önce ölü doğmuştu." Gözlerini irice açtığında başımı salladım. "Hafız'ın söylediklerini duydun, yani bu anı ilk kez yaşıyoruz. Oğulların için beni ilk kez çağırdığında kızına hamile olduğun için o lanetlendi. Daha önce kızın ölü doğdu ve sen beni ikinci kez kızının hayatı için çağırdın. Kızını kurtardım ve karşılığında bedenini aldım," dediğimde ağzındaki bez parçasına rağmen bağırdığı için sesi

boğuk çıkmıştı. Kendini yataktan geriye çekmeye çalışarak benden kurtulmaya çalışıyordu. Munure'nin korkuyla yaptığı şuursuz hareketler Soya'nın işini güçleştiriyordu. Bu yüzden Soya, "Meliz!" diyerek başını kaldırıp bana baktı. "Doğum esnasında anneyi korkutmak nedir? İstedğin ölü bir bebek doğurması mı?" diye beni azarlayınca yaptığım hatanın farkına vardım. Kadın zaten hem acı çekiyor hemde çok korkuyordu. Bende ona doğumdan sonra bedenini nasıl aldığımı anlatıyordum. Acaba bu sakinleştirme işini Hafız'a mı bıraksaydım? Ben sanki bu işi doğru yapamıyorum.

Bu sefer farklı bir yol deneyerek Munure'ye tebessüm ettim. "Hayır, yine bedenini almayacağım," dedim. İtır'a hangi ayın hangi gününde hamile kaldığımı çok iyi biliyorum. O gün geldiğinde bu sefer yirmi dört yıllığına değil sadece bir geceliğine onun bedenini alacağım. Bir gece kocasıyla birlikte olduktan sonra bedeninden çıkıp Araf'a geri döneceğim. Böylelikle İtır olması gerektiği gibi bir Tenebris olarak doğacaktı. Tabii Munure'nin bedenini almam için bana borçlanması gerekiyordu. İlkinde Elzem ölü doğduğu için borçlanmıştı. Muhtemelen yine aynısı olacaktı.

Yatağın çarşafını sıkı kadın iniltileriyle odayı doldurmaya devam ediyordu. "Bedenini yirmi dört yıl boyunca aldım," diyerek ona daha önce olanları anlatmaya devam ettim. "Kocanla birlikte oldum ve sen İtır adında bir kız daha doğurdun." Kaşlarını çatığında Soya'nın, "Meliz dışarı çık!" diyen kızgın sesini duydum. Hayır, Soya'yı dinlemedim. "Dört çocuğun oldu ve hepsi yıllarca anne sevgisinden mahrum kaldı," diyerek anlatmaya devam ettim. "Kocan oğullarını aldı ve iki kızını burada bir iblisle bırakıp gitti," dediğimde ağlayarak başını iki yana salladı. "Ya-yapmaz," dedi ama yaptı.

"İki kızın konakta çok acı çekti ama benim yüzümden değil," dedim derin bir nefes alarak. "Annen, yani Suzan Hanım onlara çektirdi." O kadından ve olanlardan özellikle bahsediyorum ki çocuklarını bu sefer korusun. Daha önce yaptığı hataları tekrarlamasın ve iyi bir anne olsun diye bunları bilmeliydi.

"Suzan senin bir iblisle yaptığın anlaşmayı hiçbir zaman kabullenemedi. Aynı hataları birazdan doğuracağın kızın, yani Elzem'de yapmasın diye tüm hayatı ona zehir etti. Elzem'i bir kukla gibi yetiştirdi ve her defasında ona şiddet uyguladı. İtır'ı hep ezdi, küçük düşürdü. Bir iblisin ruhunu taşıdığı için onu asla kendi torunu olarak görmedi. Yavuz anne ve baba sevgisinden uzak yaşadığı için Avcı olmayı kaldıramadı. Kendi gölgesinde bile korkan

bir zavallıya dönüştü. Sıraç ise kardeşlerinden bağımsız bir hayat yaşayan biri olmuştu," dedikten sonra duyduklarının şaşkınlığıyla doğum sancısını unutan kadının gözlerine baktım. "Peki seni kim kurtardı biliyor musun?" dedim.

Kireç gibi solgun bir yüzle bana bakarken, "Kim?" diye fısıldadı. Ağzındaki bez parçası yüzünden doğru düzgün konuşamıyordu.

Ağlamaktan kan çanağına dönen gözlerine bakarken karnını gösterdim. "Elzem," dedim. "Küçük bebeğin büyümüşü ve bedenimi öldürerek seni kurtardı. Seni kurtardı fakat kendisini ateşe atmıştı. Itır, Mara ve Doğa'yı da ateşe atarak seni kurtardı. Ama sen onu hiç görmedin çünkü seni kurtardığı an Araf'a çekildi. Annesini kurtarmak için kendi hayatı başta olmak üzere herkesin hayatını tehlikeye attı. Peki sonra ne oldu biliyor musun? Araf'ta kızları da kurtardı ve bunu kendi hayatını ortaya koyarak yaptı. Kızın çok acılar çekti Munure, ölmeyi hatta silinmeyi isteyecek kadar çok acılar çekti," dediğimde artık ne doğum sancısı canını yakıyordu ne de korkuları. Duydukları karşısında henüz doğmamış bebeğine ağladı. Ağzındaki bezi çıkartıp, "Bunlar doğru değil," diye ağlarken bedenindeki kasılmalardan daha çok duydukları canını yakmıştı. "Ben kızımı korurdum!" diyerek odada Elzem için hazırladığı beşiğe bakıp ağladı. "O annesini değil annesi onu korurdu." Annesi onu korusun diye bunları anlatıyordum. Annesi bu sefer onları korumalıydı.

Soya örtünün altında kafasını çıkartıp, "Bebeğin başı görünüyor!" dedi heyecanla. "Munure Hanım ıkmaya devam edin! Meliz sende sus artık!" diye bağırıp başını tekrar örtünün altına soktu. Tanrıya şükürler olsun ki bu doğurtma işini ben üstlenmemiştim.

Munure çığlık çığlığa ıkmaya devam ederken Savcı, kız babası gibi odada volta atıyordu. Sabırsızca odanın içinde dönüp duruyor fakat yatağa bakamıyordu. Gediz bile gerginlikten gömleğinin yakasını çekiştirirken, "İleride evlenmek gibi bir hata yaparsam karımın çocuk doğurmasına asla izin vermeyeceğim! Bir gecede iki kadının doğumuna şahit olmak verdiğim en kötü karardı!" diyerek isyan etti. Berna ve Munure Hanım'ın çektiği acılar yüzünden bebeklerin kolay doğmadığını anlamıştı.

Asil'in ise beti benzi atmıştı. "Günüşiği böyle acı çekmesin diye ona elimi bile sürmem," diye homurdandı. "Hiç çocuğumuz olmasa da olur," deyince gülmeden duramadım. Erkekleri bir doğuma sokmak kesinlikle iyi bir fikir değildi.

Hafız içlerinden en rahat olanıydı. "Tüm hayatımı bekâr kalmaya yönelik planladığım için benim açımdan sorun yok," dedi. Henüz karşısına âşık olacağı kadın çıkmadığı için böyle konuşması normaldi.

Çocukların konuşmalarını dinlerken Munure çarşafı sıkarak son bir kez haykırdı ve farklı bir bebek ağlayışı duydu. Herkes soluğunu tutarak yerinde kaskatı kesilmişti. Bu ağlayan bebek Mara değildi çünkü annesi şu anda Mara'yı emziriyordu. Soya hemen Munure'nin üzerini örterek yatağın ucuna Elzem'i koydu. Hepimiz hayretler içinde ağlayan bebeğe bakıyorduk. Soya hızlıca onun göbek bağını kesmiş ve onu temizleyip beyaz kundağa sarmıştı. Elzem yaşıyor mu? Ama bu nasıl olabilir? Munure bile anlattıklarından yola çıkarak ölü bir bebek beklemişti. En az bizim kadar şaşkın olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Savcı, "Ya-yaşıyor," diyerek güçlkle konuştu. "O yaşıyor."

Ama ölmesi gerekmiyor muydu? Yani yaşamasına sevindim ama ölü doğması gerekiyordu.

Soya gülümseyerek Elzem'i kucağına alıp doğruldu. "Neden şaşıyorsunuz ki? Onun en büyük dileği kainat üzerinden silinip yok olmaktı. Tanrılar ona bu kadar kızginken sizce ona istediği şeyi verirler mi?" dediğinde hepimiz sesli bir şekilde nefesimizi verdik. Evet, tanrıları kızdırdı lakin bunu yaparken ölümü arzuladığı için tanrılar ona istediğini vermedi. Şükürler olsun ki tanrıların intikam anlayışı kırk yılın başı bir işe yaramıştı.

Savcı, Soya'nın kucağındaki bebeğe bakarken bir şeyi fark etmiş gibi yüksek sesle gülmeye başladı. "Yine yaptı," diyerek keyifli gülüşüyle odayı doldurdu. "Tanrıları oyuna getirdi. O aslında hiç silinmeyi veya ölü doğmayı istemedi. Tanrıları kandırmak için önce kendisini sonra bizi buna inandırdı. Böylece tanrılar da buna inanacaktı. Yaptığı en iyi şey kendi yalanlarına inanmak. Herkesi kandırmak için kendi yalanına kalpten inanmalıydı. Ölü doğduğu için sadece annesi ve ailesini kaybetmemişti. Ruhuna karışan karanlık yüzünden tüm hayatı işkence içinde geçti. Bu kadının tek istediği sorunsuz bir şekilde doğmak ve herkes gibi bir çocukluk yaşamaktı. Son oyunu zamanı yıkmak değildi, son oyunu ölü doğmamaktı. Ve tanrıları bir kez daha alt ederek istediğini aldı," deyince herkes tarafından ağız dolusu küfürler havada uçtu. Savcı haklı olabilir miydi? Elzem silinmek isteyen biri gibi davranarak tanrıları kandırmış olabilir mi? Yeni bir hayat arzulasaydı tanrılar ona asla istediğini vermezdi. Bunu bildiği için kendisine ölümü aşlamış ve bakışlarıyla bile ölüm istediğini

haykırmıştı. Böylelikle asıl istediğini gizleyip tanrıları tuzağa düşürmüştü. Bu kızıdan gerçekten korkulurdu!

Elzem Akay tek başına tanrıları bile alt etmişti.

Savcı tebessüm ederek Soya'nın kucağındaki bebeğe doğru ellerini uzattı. Elzem bebek avaz avaz bağırırken Soya, "Bir elin ensesinde olsun diğer elin bebeğin belinde," diyerek Savcı'yı uyardı. Daha sonra dikkatli bir şekilde bebeği Savcı'nın ellerine bıraktı. Munure garip bir şekilde tepki vermeden sadece izliyordu. Buraya bebeğe zarar vermek için değil de onu kurtarmak için geldiğimizi anlayınca sakinleşmişti.

Az önce ciyak ciyak ağlayan bebek, Savcı onu ellerinin arasına alınca susmuştu. Bu Savcı'nın tebessüm etmesini sağladı. "Çok küçük," diye fısıldadı. Evet, el kadar bir bebektir. Savcı onu kucağında değil ellerinde tutuyordu çünkü Elzem gerçekten minicik bir bebektir. Pembe teni ve ödemden dolayı kapalı gözleriyle kollarını çırpıp duruyordu.

Savcı onu yüzünün yakınına getirerek üzerine eğildi. "Elzem," diye fısıldadı. Sesinde büyük bir özlem vardı. "Hoş geldin," dedi. "Ömrüme hoş geldin." Uzanıp bebeğin alına küçük bir öpücük kondurdu. "Başardın," dediğinde onunla gurur duyduğunu gizlemedi. "Kendi hayatında dahil herkesi kurtarmayı başardın. Yeni hayatını olması gerektiği gibi yaşa," dedikten sonra Munure'ye doğru yürüyüp bebeği ona uzattı. "Elzem önceki yaşamında hiç çocuk olmadı. Bırakın hata yapsın ve hatalarıyla büyüsün. Kural tanımasın, belli sınırlar içinde büyümesin. Yaptıklarının sonuçlarını düşünmeden doyasıya yaşasın," dediğinde Munure yutkunarak Savcı'ya bakıyordu. "Önceki hayatında seninle-" deyip devamını getiremedi. Evet, anlamıştı. Elzem'in önceki hayatında Savcı ile birlikte olduğunu anlamıştı.

Savcı bebeği annesinin kollarına bıraktı. Geri çekileceği esnada bir şey olmuştu. Elzem'in minicik parmakları Savcı'nın baş parmağını kavradı. Herkes hüznü gözlerle bu tabloya bakıyordu çünkü Elzem'in incecik parmakları Savcı'nın parmağını yakalamıştı. Gözlerini açtığında henüz yeni doğduğu için yeşil rengi belli olmuyordu. Savcı eğilip parmağını tutan minik parmaklara küçük bir öpücük kondurdu. "Bana gelmeyi unutma," dedi. "Sen belki de hatırlamayacaksın ama bir yerlerde seni bekleyen biri var," dedikten sonra cebinden çıkardığı pusulayı Elzem'in kundağına sıkıştırdı. Pusulanın içinde kimsenin ruhu yoktu ama bu pusula onlar için derin anlamlar içeriyordu.

Savcı son kez bebeğe bakıp, "Beni hatırlatacak sadece bu var," dedi. Elzem çok fazla ellerini ve ayaklarını hareket ettirdiği için sol ayağını

kundağın içinden çıkarmıştı. Savcı, "Bu da nedir?" dediğinde hepimiz bebeğe yaklaşıp ayağına baktık. Sol ayak bileğinin iç tarafında mavi bir pusula mührü vardı. Rengi bizim taşıdığımız mühürlerin aynısıydı. Soya, "Safkan bir Oyunbaz olarak doğdu," dedi. Kahretsin, bu Elzem için kötü bir durumdu.

"Yani bizler gibi bir ölümsüz olarak mı doğdu?" dediğimde Soya başını salladı. "Tanrıları ölmek isteyen biri gibi kandırdı ve onu ölümsüzlükle cezalandırdılar." Ama neyseki kırmızı mühürle bunu yapmadılar. En azından Soya gibi sonsuza kadar yaşamak yerine bizler gibi uzun bir ömrü olacaktı.

Savcı endişeyle parmağını Elzem'in mühründen gezdirirken, "Safkan bir Oyunbaz olarak doğması onu çok zorlayacak," dedi. "İlk yaşamının aksine daha ilk adımlarında ruhları soluyacak. Açlığı henüz çocukken hat safhaya ulaşacak," diyerek sıkıntılı nefesler vermeye başladı. "Girdiği her ortamda kim olduğunu gizlemek için çok zorlanacak. Kahretsin, yoğun bir güçle doğdu ve bunu kontrol etmeyi başaramazsa ikinci hayatı onun için cehennem gibi geçebilir!" deyince duydukları karşısında Munure Hanım'ın yüzü kireç gibi soldu. "Yani mutsuz mu olacak?" Sertçe yutkunarak bebeğini gösterdi. "Bunu durdurmanın bir yolu yok mu?" Bu dünyadayken hayır. Eğer Araf'ta olsaydı tıpkı diğer safkan Oyunbazlar gibi o da daha çocukluktan eğitim almaya başlardı. Açlığını ve gücünü kontrol etmeyi öğrenebilirdi. Ancak fânilerin eğitim sistemi Araf'takilere göre çok hafif kaldığı için Elzem büyük sıkıntılar yaşayabilirdi. Kontrolünü kaybettiği her an sevdikleri için tehlike arz ediyordu. Mühürlü doğması onu bir melez olmaktan çıkartıyordu. Melez bir lanetliyken güçleri daha geç ortaya çıkmıştı. Fakat bu sefer safkan bir Oyunbaz olarak doğduğu için daha emeklerken laneti şahlanacaktı. Kazara bile sevdiklerine zarar verirse bunun pişmanlığını sonsuza kadar çekecekti. Lânet olsun! Tanrıların ona kestiği ceza da tam olarak buydu! Kardeşi için tanrılara baş kaldıran biri şimdi kardeşi için bile tehdit arz ediyordu!

Savcı'nın gözleri Elzem'in kundağında oyalandı. "Bir şeyler yapılabilir," diye mırıldandı. "Pusula ruhlarımız içinde olmasa da hâlâ Elzem ve benim aramda bir köprü görevi görüyor. Daha önce her ikimizin ruhunu içinde taşıdığı için ikimize mühürlü. Pusulanın sağladığı mühür farklı dünyalarda olsak bile birbirimizi hissetmemizi sağlayacaktır. Onu eğitebilirim," diyerek Munure baktı. "Elzem'e söylediğim şeyi aşıyorsanız rüyalarına girer ve ona gereken eğitimi verebilirim," dedi. Ruh olarak veya bedenlen buraya sık sık

gelemezdi. Bir iblis olmadığı için bunu uzun süre yapamazdı. Soya bile onların ruhunu buraya getirmek için çok zorlanmıştı. Zaten şu anda bile hepsinin ruhları şeffaflık kazanmaya başlamıştı çünkü uzun süre burada kalamazlardı. Lakin Elzem'in rüyasına girebilirdi. Pusulanın ikisi için sağladığı köprü sayesinde bunu yapabiliirdi. Evet, böyle bir ihtimal vardı. Fakat bunun için Elzem'in pusulayı bir kez bile çıkarmaması gerekiyordu. Bir eşya sizi farklı dünyadaki birine bağlıyorsa bir saniye bile olsa onu yanınızda ayıramazsınız. Eğer bu olursa köprü kırılır ve iki kişi arasındaki iletişim kopardı.

Munure Hanım Savcı'nın gittikçe kaybolan ruhunu görünce telaşa kapıldı. "Ona ne söylemeliyim?" diyerek yatakta doğrulmaya çalıştı. "Kızıma tam olarak ne aşıluyacağım?" Savcı'nın ona bu bilgiyi vermeden kaybolmasından korkuyordu.

Savcı yok olmadan hemen önce, "Pusulayı onun boynuna takın," dedi. "Ben kendi dünyama döndüğümde pusula Elzem'in boynunda olmalı. Ona aşıluyacağınız tek şey asla ama asla pusulayı çıkarmaması gerektiği," dediği an Savcı ve Üç Silahşörlerin ruhu kaybolup Araf'a dönmüştü. Munure Hanım ise bir saniye bile düşünmeden pusulayı Elzem'in boynuna takmıştı. Bir Avcı olarak kızı için Ölümsüzlere güvenmeyi seçmişti.

Munure kızını kollarına alıp kokusunu içine çekerken bana baktı. "Önceki hayatında adı Elzem miydi?" dediğinde başımı salladım. "Ona bu ismi kim koydu?" diye sordu. Elzem'in babası koymuştu zaten birkaç gün içinde Ragıp Bey kızına bu ismi verecekti.

Buradaki işimiz bittiği için bende daha fazla kalamazdım. Merdivenlerden gelen seslere bakılırsa kocası ve annesi buraya geliyordu. Beni görmelerini istemiyorum. Zaten ölümsüz doğan bebeğin enerjisini hemen soluyacaklardı. Munure Hanım'ın onlara bir açıklama yapması gerekiyordu. Ruhum yok olmaya başlayınca son kez Elzem'in annesine baktım. "Elzem'de artık bir ölümsüz olduğu için bu durum ailenin hoşuna gitmeyecektir. Onlardan gerçeği gizleme ve sana anlattığımız her şeyi anlat. Zamanın geriye sardığını, zamanı geldiğinde iki kızının sonsuza kadar buradan ayrılacağını anlat. Elzem ve Itır ölümsüz oldukları için fânilerin içinde yaşayamazlar. Onların annesi olabilirsin ama bu konuda bencillik yapamazsın. Sadece onlar gibi olanların yanında mutlu olabilirler. Kendini ve aileni buna hazırla. Daha sonra herhangi bir pişmanlık yaşamamak için bu sefer onlara gerçekten iyi bir anne ol," dediğimde benim de ruhum yok olup Araf'a dönmeye başlamıştı. Bu Munure'yi son görüşüm olmayacaktı.

İtir için yeniden gelecektim. Elzem ölü doğmadığı için ikinci kez benden yardım istememişti, yani bedenini almam için bana borçlanmamıştı. Fakat İtir için Elzem'in neler yaptığını anlattığımda kızına kardeşini olması gerektiği gibi vermeyi kabul edecekti. Tek bir gece için bedenini alıp kocasıyla birlikte olmama bir şekilde ikna olmalıydı. Bunun için elimden geleni yapacağım.

Onun kızı kurtuldu şimdi sıra benim kızımda.

Elzem'i kurtarmak için buraya gelmiştik ama Elzem bir şekilde tanrıları oyuna getirip kendi hayatını kurtarmıştı. Elzem gerçekten inanılmaz biriydi. Hiçbir konuda kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan kendi işini son nefesinde bile başaran tek kadındı. Bugün ölü doğmayarak bunu bir kez daha kanıtlamıştı.

Kalkanlar yeni hayatında acaba nasıl karakterlere sahip olacaktı?

Bakalım sevgi dolu bir ailede büyümek Doğa'yı nasıl biri yapacaktı?

Mara büyük ihtimalle aynı kişilikte olurdu çünkü onun hayatında değişen bir şey yoktu.

İtir yine Tenebris olarak doğacaktı fakat hep istediği anne sevgisini yaşayacaktı. Acaba bu onu nasıl biri yapacaktı?

Ya Elzem? Ruhunda onu kontrol eden bir canavar yokken o kuralcı, mükemmeliyetçi kız nasıl biri olarak karşımıza çıkacaktı?

Bunu yirmi dört yıl sonra Araf'a geldiklerinde görecektik.

Kahretsin, ben bir de onları Araf'a getirmenin planlarını yapacaktım!

Ve bir bölümün daha sonuna geldik. Gördüğünüz gibi Elzem başardı ve bir şekilde hayatta kaldı. Fakat bu sefer safkan bir Oyunbaz olarak doğdu. Sizce bunun üstesinden gelmeyi başarır mı?

Elzem pusulayı çıkarmadığı sürece Savcı onu rüyasında eğiteceğini söyledi. Savcı gerçekten Elzem'in rüyalarına girebilir mi?

Peki Savcı'nın sevdiği kadının doğumunda bulunmasına ne demeli? Bence bu onun için oldukça garip bir deneyimdi. Sonuçta her erkek sevdiği kadın henüz bebekken onu ellerinde tutmuyordur.

Asil ise resmen Doğa'nın kaderini yeniden yazdı. Doğa'yı başka bir bebekle değiştirmek sizce ne kadar doğruydum?

Çoğu kişi Elzem'in zamanı neden yıktığını tam olarak anlayamadı sanırım. Şöyle anlatayım bunun gerçekten olması gerekiyordu. Elzem bunu aslında sadece Itır için değil herkes için yaptı.

Evet, Araftakiler her şeyi hatırlıyor, yani Elzem yüzünden son yaşadıklarını unutamazlar. Fakat bu herkese büyük bir ders oldu. Zamandan geriye gidince Oyunbazlar ikinci kez hırslarının kurbanı olmadığı için lanetlenmediler. Elzem parazite dönüşerek ölen birçok Oyunbazı kurtardı aslında. Oyunbazların sayısı artık çok az değil ve daha önceki gibi bir deri bir kemik değiller.

Klanlar artık Aykırı doğanları öldürmüyorlar. Elzem gibi bir Aykırının onlara yaptıklarından sonra ikinci kez Aykırılar konusunda aynı hatayı yapmıyorlar. Elzem sayesinde artık Araf'ta tüm Aykırılar korkmadan ve gizlenmeden yaşayabilecek.

Afra hatalarından ders aldı ve hırslarından kurtulup yeni bir başlangıç yaptı.

Nişanlısı Bahoz ise bir canavara dönüşüp Elzem'in ruhuna karışmadı.

Itır'ın yeniden yaşama şansı oldu.

Meliz bedenine kavuştu.

Munure Hanım bedenini kaybetmediği için ailesiyle kaybettiği tüm zamanı yaşayabilecek.

Doğa yeni bir aileye kavuştu.

Ve Elzem çektiği onca sıkıntıdan sonra yeniden doğarak kendisine bir çocukluk hediye etti.

Tüm bu saydıklarım Elzem zamanı yıktığı için oldu. Araftakilere çektiirdiği acılardan daha fazlasını onlara hediye etti. Anlayacağınız Elzem'in bu yıkımı yapması gerekiyordu. Silinebilirdi de, bu büyük bir ihtimaldi. Elzem bu riski göze alarak bir kumar oynadı ve kazanarak herkesi kurtardı.

Anlayacağınız zamanın yıkılması boş bir amaç uğruna değildi.

Bakalım yeni bölümde bizi neler bekliyor? Kızların hayatındaki değışiklik onları nasıl biri yapacak? Bu konuda tahminleri olan var mı?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(61) Büyü Artık!

Bazen hayallerin değil rüyaların gerçek olmasını düşleriz.

Sinirliyim hem de hiç olmadığı kadar. Bana olanlara ve yapılanlara artık dayanacak gücüm kalmamıştı. İnsanlar fazla acımasızdı ve ben, sustukça daha fazla haksızlığa uğruyordum. Sinirlenmek istemiyorum ama son zamanlarda öfkemi kontrol etmekte güçlük çekiyorum. Öfkelenince bana anlam veremediğim bir şeyler olduğu için öfkeden kaçınıyordum. Peki, sinirlenince bana ne mi oluyordu? Sıradışı şeyler! Evet, bir türlü anlam veremediğim sıradışı şeyler oluyordu. Gözlerimin yeşili kan kırmızısına dönüşüyor ve bazı şeylerin kokusunu her zamankinden daha yoğun soluyordum. Etrafımdaki insanlar benim aldığım kokuları almıyor gibiydi. Birbirinden farklı kokuları onlar da soluyormuş gibi davranmıyorlar. Hiçbiri sıradan kokular değildi. İnsanı kışkırtıp baştan çıkartan etkileyici kokular her yerdeydi. Bu kokular hayatımda hiç eksilmediği için peşimi bırakmıyordu. Özellikle öfke anında daha yoğun soluyordum. Bu yüzden sessizliğimi koruyup öfkeden uzak durmaya çalışıyordum. Lakin okul hayatım bir cehennem gibi geçerken bu mümkün değildi! Olur olmadık zamanlarda değişen gözlerimi gizlemek için artık bir gözlükten daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hadi ama, yeşilden kırmızıya dönen gözler fizik kurallarının dışındaydı! Bana neler olduğunu bilmiyorum, üstelik daha fazla ucube konumuna düşmemek için kimselere anlatamıyordum!

Eğer on bir yaşındaysanız ve okulda hâlâ sulu şakalara maruz kalıyorsanız, okul sizin için bir cehennem olabilir.

Çantamı yukarı kaldırdım ve çantadan sırama damlayan meyve suyu ve ketçapı izledim. Çantadan sızıp sırama damlıyordu. Çantanın içindeki eşyalarımın içler acısı haline bakmıyordum bile. Nurcan ve arkadaşları kıkırdayarak beni izliyordu ve ben, tüm sınıfın gözleri üzerimdeyken sakinleşmeye çalışıyordum. Ders arasındayken çantamı bu hale getirmiş olmalılar. Önceki derste çantamın içine ketçap veya meyve suyunu boca etmediler. Belki de parmaklarımın ucuyla çantayı havada tutmayı bırakmalıyım. En azından sıram daha fazla kirlenmezdi.

Nurcan, "Elzem," deyip üzölmüş gibi yaptı. "Çantanın içine kusmayı bırakmalısın," deyince kafasını çantanın içine bastırmak istedim. Hayır, bunu yapamam fakat yapmayı istiyorum.

Dik dik Nurcan'a bakmak dışında bir şey yapmıyordum. Çok fazla şey yapmak istiyordum ama kontrolümü kaybedersem kokulara karşı yenik düşebilirim. Ona olan bakışlarımdan rahatsız olduğı için gülüşü solarken, "Ne?" diyerek iri gözlerini kısıtı. "Bir şey mi söyleyeceksin? Tabii konuşmayı biliyorsan," deyip güldüğünde gülüşü fazla yapmacıktı. İstesem ona öyle şeyler yaparım ki konuşmayı unuttururum bu kıza.

"Belki de kendinle daha barışık olmalısın?" diyerek onu izlemeye devam ettim. Pörtlek gözleri yeterince iriyken onları her büyüttüğünde yuvalarından fırlayacak sanıyordum. Kemikli yüzü ve sıska bedeninden nefret ettiğı için kendinden daha güzel olanlara sinir olduğunu biliyorum. Neden mi benimle uğraşıyor? Çünkü henüz on bir yaşında olmama rağmen büyük küçük herkesi büyüleyecek bir güzelliğim vardı! Hatta bir defasında alışveriş merkezinde kırk yaşındaki bir adam tarafından göz hapsine alınacak kadar! Annem ve babam anlamamıştı ama ben, o hasta zihniyetli adamdan soluduğum iğrenç duygulardan her şeyi anlamıştım. Pedefoli pislikler her yerde ve o gün dakikalar boyunca uzaktan uzağı beni takip etmişti. Annemin elini bırakacağım bir boşluk aramıştı. Ben ondan gelen kokuyu soluduğum için o gün annemin elini hiç bırakmadım. Fakat her çocuk o tür insanlardan gelen iğrenç kokuları soluyacak kadar şanslı değil.

Ve bir gün haber başlıklarından okuruz kaybolan çocukları.

Ya da evinde tecavüz edip parça parça ettikleri genç kızları.

Çaresizlik içinde gördüğüm haberler aklıma gelince daha fazla öfkelendiğim için derin bir nefes aldım. Aklımı toparlamaya çalışıp Nurcan'a, "Yaptıklarına artık bir son ver," dedim. "Benim için değil kendi iyiliğın için bunu yap," dedikten sonra yanından geçip çantamı çöp kutusuna attım ve sınıftan çıktım.

Evet, suskunluğum korktuğumdandır ama bu korkum kendime yönelik değil.

Bahçeye çıktığımda ders zili çaldığı için çocuklar oynamayı bırakıp okula giriyordu. Kardeşim ve Mara'da onlardan biriydi. Yanıma geldiklerinde Mara, "Ders başlayacak Elzem," dedi. "Hadi gidelim," diyerek elimi tutacağı an hemen elimi çekti. İnsanlara temas etmekten kaçınıyorum çünkü onlara dokununca kokular daha fazla çoğalıyordu.

Mara bu hareketimi yanlış anlayıp üzülmüştü. Belli etmemeye çalışıyordu ama hüznün kokusunu soluyordum. Mavi gözleri titreşeyerek bana bakıyordu. Her defasında bana yakın olmaya çalışıyordu ama ondan uzak durmamı yanlış anlıyordu. Oysaki ben ona zarar vermek istemiyordum. Nasıl veya ne tür bir zarardan bahsettiğimi bilmiyorum ama dokunursa zarar vereceğimi hissediyorum. Bende normal olmayan bir şeyler vardı. Mara benim en iyi arkadaşımdı. Fakat bu temas olayını her defasında aramızdaki sınıf farkına yorup üzülmüyordu. Cebimdeki mendili çıkartıp ona uzattım. "Terlemişsin Mara, hasta olacaksın," dediğimde tebessüm ederek mendili aldı ve yüzündeki terleri sildi. Kıvırcık saçları açık olduğu için yüzüne ve ensesine yapışmıştı. Onun aksine sıcak havada saçlarımı açmaktan hoşlanmıyorum.

"Derse girmeyeceğim," deyip kızları bırakarak yürümeye başladım fakat İtir, "Elzem!" diyerek kolumu tuttu. "Yine mi okulu asıyorsun?" Boncuk gözleri onaylamaz bir halde bana bakıyordu. "Sınıf ortalaman berbat Elzem, böyle giderse okulda kalacaksın," dedi ve kolumu bırakıp parmaklarını kısacık saçlarının arasından geçirdi. "Tanrı aşkına, artık biraz sorumluluk almanın zamanı geldi!" diyerek beni sorumsuz olmakla suçladı. Aslında haksız da değildi çünkü bana göre kardeşim daha fazla sorumluluk sahibiydi.

"Ne var biliyor musun İtir?" deyip ona baktım. "Okulun canı cehenneme," dedim ve okuldan çıkıp koşmaya başladım. İlk iş beni anneme şikayet edeceğini bildiğim halde okulu terk etmişim. Neyle savaştığımı bilmeden üzerime gelip duruyorlardı. Kendimle ilgili onca sorunum varken okul umurumda değildi. Keşke mümkün olsa da bu lanet dünyayı yerle yeksan edebilsem! Yaşamaktan nefret ediyorum. Kendimle ilgili yaşadığım sıradışı olaylar yaşamı benim için katlanılmaz kılıyordu.

Keşke hiç doğmasaydım veya ölü doğsaydım.

Hava kararmıştı fakat ben hâlâ konağa dönmemiştim. Uzun zamandır olduğu gibi yine kendimi bir mezarlığın yanında bulmayı başarmıştım. Annem ve babam şimdiye endişeden deliye dönmüştür. Aklım onlarla meşgul fakat buna rağmen mezarlığın kapısının önünde ayrılamıyorum. Mezarlıklar beni delicesi bir arzuyla kendisine çekiyordu. Bazı günler evden veya okuldan kaçıp mezarlığa gelirdim. Kapının önünde saatlerce bekler daha sonra geri dönerdim. Mezarlığa girmemek için kendimle uzun mücadeleler vererek geri dönerdim. Ölülerden istediğim bir şey vardı ama

ne olduğunu bilmiyorum. Fısıltılarını duyuyorum, burada olmam bile onları korkutup tedirgin ediyordu. Gitmemi istiyorlardı çünkü hepsi benden korkuyordu. Burası fazla karanlık ve benim dışımda kimse yoktu. Fakat ben değil ölümler benden korkuyordu. Ölümler huzursuzdu.

Bir ürperti vücudumu sarınca yutkunarak arkamı döndüm. Hiçbir şey yoktu. Rahat bir nefes alıp önüme dönecektim ki yolun karşısında dikilen birini gördüm. Sokak lambasının altında hiç kıpırdamadan duruyor ve beni izliyordu. Üzerindeki o şey bir pelerin mi? Evet, siyah bir pelerindi ve pelerinin şapkası yüzünün büyük bir bölümünü kapatıyordu. Sadece dudakları görünüyordu. Pelerinin açıkta bıraktığı bedenine baktığımda bez bir gömlek ve pantolon giydiğini gördüm. Kıyafetindeki bağcıklar ve pelerini bana Ortaçağ kıyafetlerini anımsattı. Acaba tiyatrodan kostümüyle mi çıktı? Belki de kostümlü bir partiden geliyordu. Bana doğru yürüyünce geriye doğru adımlar atmaya başladım. Külü andıran garip bir kokusu ve enerjisi vardı. Evet, insanların yaydığı enerjileri soluyordum.

Ailem ve Mara'nın ailesi de güçlü bir enerji yayıyordu fakat biz kızların enerjisi ailemizle aynı değildi. Bizim enerjimiz çok daha güçlü ve keskindi. Geriye kalan diğer insanların enerjisi ise fazla pasif ve cılızdı. Mara'nın enerjisi bana gökyüzünün maviliğini hissettiriyordu. Gökyüzü gibi berrak ve sonsuz. İtir ise gecenin karanlığı, çok yoğun bir karanlık. Kendi enerjimi soluyamıyorum bu yüzden tarif edemem ama en az kızlar kadar farklı olduğunu hissediyorum. Kimse kendi yaydığı enerjiyi tam olarak soluyamazdı ama başkaları soluyabilir, değil mi? Tıpkı benim yaptığım gibi konaktakilerde benim enerjimin nasıl bir şey olduğunu hissediyordu. Enerjilerle ilgili bu şeyleri daha önce kimseye anlatmadım ve konaktakilerde bu konuda konuşmuyor. Hepimizde bir gariplik vardı fakat bizler üç maymunu oynayarak hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorduk.

Bana doğru yaklaştıkça ayaklarımın altı yanmaya başlayınca yutkundum. Ayak tabanlarım cayır cayır yanmaya başlamıştı ve bu, ilk kez oluyordu. Önsezilerim alarm vermişçesine kaçmam için beni uyarıyordu. Kaçmak istedim fakat adımlarım hareketsiz kaldı. Aldığım hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesim yükselip inerken, "Tanrı Tanımaz Asi," diyen hırıltılı sesi iliklerime kadar ürpermeme sebep oldu. "Tanrıları kandırarak aldığın ikinci hayatının sana ödül olacağını mı sandın?" dediğinde hiçbir şey anlamadım. Tanrı Tanımaz Asi mi? Ne çirkin bir sıfat!

Yanıma geldiğinde korkmama rağmen herhangi bir kaçma girişiminde bulunmuyordum. "Zavallı Elzem," dediğinde avını ağına düşüren bir

örümcek gibi etrafımda dönüyordu. "Ailesinin bile yok saydığı bir zavallı," dedikten sonra arkamda durdu ve dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Ailenin senden ne sakladığını bilmek istiyor musun?" Soğuk nefesini kulağıma üflerken korkudan hızlı hızlı nefesler alıyordum. Beni ve ailemi nereden tanıyordu?

"Sana onların küçük sırrını söyleyebilirim," diye fısıldayınca soluğumu tuttum. "Bunu istediğini söyle bana," derken tıpkı bir iblis gibi bana vesvese veriyor, aklımda yer edinmeye çalışıyordu. "Elzem," dedi kısık sesle. "Gerçekleri bilmek istiyor musun?"

"Be-ben," diye kekeledim fakat konuşamadım. Ayaklarımın tabanı cayır cayır yanarken ve tam arkamda tanımadığım bir adam varken konuşmak mümkün değildi.

"Söyle," diye kulağıma fısıldadı. "Bana gerçekleri bilmek istediğini söyle."

Derin bir nefes aldığımda doğrudan karşımdaki sokak lambasına bakıyordum. "Karşılığında benden ne alacaksınız?" demeyi başardım.

"Hiçbir şey."

"Buna inanmamı bekleyemezsiniz, değil mi?" dedim. Ansızın ortaya çıkan bu yabancı beni ve ailemi tanıyordu. Bana geldiğine göre verecekleri bilgilere karşılık bir alacağı vardı.

Etrafımda dolanıp karşımda durdu.

"Senden ne gibi bir çıkarım olabilir ki?" dediğinde ondan yükselen yalanın kokusunu soluyordum.

"İstemiyorum," diyerek yüzünü göremediğim kişiden uzaklaştım. "Ortada herhangi bir sır varsa ailem bana söylerdi."

"Sakladıkları bir şeylerin olduğunu iyi biliyorsun ve sana söylemediler." Beni onlara karşı kışkırtmaya çalışıyordu.

"Söylemedilerse bunun iki nedeni olmalı," deyip geriye doğru bir adım daha attım. "Ya yetişkinleri ilgilendiren bir sır ya da bana söylemek için doğru zamanı bekliyorlar," diyerek onun yardım teklifini reddettim. Ne idüğü belli olmayan birine inanacak değilim.

Ben kabul etmeyince, "Belki de kendin görmelisin!" deyip bileğimi yakaladı ve uzun tırnaklarını bileğime geçirdi. Çılgılığımınla beraber sivri tırnakları derimi delip batarken her şey etrafımda değişmeye başladı. Etrafımdaki değişikliği izlerken şaşkınlıktan artık bağırıyordum. Önce karanlık dağıldı ve hemen ardından etrafımdaki yer değişti. Kendimi bir anda konakta ve babamın çalışma odasında bulunca şoke oldum. Aman

tanrım bu da neyin nesiydi! Bu gerçekten oldu mu? Bileğimi kanatan adam yoktu ve burada sadece annem, babam ve İtır vardı. Babam pencerenin yanında duruyordu, annem ise koltukta oturan İtır'ın yanında oturuyordu. İtır sanırım burada sekiz yaşında olmalıydı. Annem, "Sana anlattıklarımı Elzem bir süre daha bilmemeli İtır," deyince ikinci bir şok daha yaşadım. Tam karşısında duruyordum ve beni görmüyor mu?

Burada tam olarak neler oluyordu?

Annem öncesinde ne anlattı bilmiyorum fakat İtır ağlıyordu. "Ben bir iblisin kızı mıyım?" dedi ağlamaktan kızaran gözlerle. "Anne sen benim annem değil misin?" diye sorunca annem ona tebessüm etti. "Tabii ki öyleyim canım," diyerek İtır'ın gözyaşlarını sildi ve yüzünü avuçlarının içine aldı. "Genlerini ben ve babandan aldın. Dokuz ay seni karnında taşıyan benim İtır," deyip ona gülümsedi. "Senin annen benim ama ruhunu aldığın bir annen daha var, bir iblis. Tek bir geceliğine bedenimi almasına izin verdim. Buna mecburdum İtır," dediğinde babamın çattığı kaşlarını görmemişti. Anlaşılan babam bundan pek memnun değildi annem onu ikna etmişti. Bir dakika, ne? İtır'ın iki annesi mi var? Ve biri iblis mi? Yok artık! Şaka mı bu?

Ne demek iki annesi var?

Şaşkınlık içinde hesap sorarcasına, "Anne?" dedim ama beni duymadı. Ne demek bir iblisin kızı? Bir açıklama talep ediyorum!

İtır burnunu çekerek, "Yani ben aynı zamanda bir iblisin kızı mıyım?" deyip ağlayınca babam iç çekerek ona doğru yürüdü. "Buna hiçbir zaman rızam olmadı," diyerek İtır'ın önünde diz çöktü. "Tıpkı bizler ve erkek kardeşlerin gibi bir Avcı olarak doğabilirdin," dedi. "Fakat annen bunun neden gerekli olduğu konusunda beni ikna etti. Sebebini henüz açıklayamam ama böyle olmalıydı kızım. Şu anda olduğun kişi olman için bir geceliğine karımın bedenine girmesine izin verdim," dedikten sonra elini uzatıp İtır'ın kısa saçlarını büyük bir sevgiyle okşadı. "Sen olduğun gibi değerlisin İtır. Sen ve Elzem'in bizden farklı olması hiçbir şeyi değiştirmez çünkü biz bir aileyiz," dediğinde tatlı sözleri ve küçük dokunuşları İtır'ı sakinleştiriyordu. Burada daha sekiz yaşında olduğu için onu avutmak çok kolaydı.

İtır, "Yani ben bir Tenebris miyim?" diye sordu. "Tenebris ne demek?" diye sorunca beni duymadığını bildiğim halde, "Karanlık," diye mırıldandım. Mara arkadaşımı ve böyle şeylere ilgisi olduğu için sürekli

bana anlatıp duruyordu. Gördüğü saçma rüyaları gerçek sanacak kadar hayalperest biriydi.

Babam, "Tenebris karanlık demek," deyince ona göz devirdim. Ben zaten az önce bunun cevabını vermiştim. "Lanetini savaşçı bir klandan aldın. Erkekleri tam bir Viking savaşçıları, kadınları ise birer Amazon," deyince Itır heyecanla, "Ben de onlar gibi güçlü olacak mıyım?" diye sorunca annem ve babam gülerken ben, burada sinir krizleri geçiriyordum. Bir iblisin ruhani kızı olduğunu öğrendi ve onun tek düşündüğü güç mü? Gerçekten inanılır gibi değildi! Bütün bunları sekiz yaşında olmasına veriyorum. Sonuçta o yaşta her şey ona oyun gibi gelirdi.

Annem kıkırdayarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen bu konaktaki en güçlü çocuksun ve daha da güçlü olacaksın," deyince Itır beni şaşırtmadı ve o soruyu sordu. "Elzem'den de daha güçlü olacak mıyım?" Evet, okulda tek yumruk olsak da konakta ikimizin arasında tatlı bir rekabet vardı. Birbirimize doğrudan söylemezdik fakat bir rekabet içindeydik.

Babam omuz silkti. "Siz kızların gövde yarışını onaylamıyorum," deyip güldü. "Ama izlemesi eğlenceli oluyor."

"Burada turnuva düzenlemiyoruz Ragıp," diyen annem babamı azarladı. "Kızlarımı yarıştırmayı bırak. Şu an küçük oldukları için sana eğlenceli geliyor fakat ileride bu aralarında ciddi bir sorun yaratabilir!" diyerek endişesini dile getirdi fakat bu yersiz bir endişeydi. Itır ve benim aramdaki rekabet hiçbir zaman düşmanlık boyutuna ulaşmazdı çünkü ikimiz de birbirimizi çok seviyoruz.

Annem ve babamın aksine Itır'ın ilgilendiği konu farklıydı. "Yani Elzem'in klanı mı daha güçlü yoksa benim mi?" dediğinde sessizce, "Klan mı?" dedim. O da neyin nesiydi?

Babam ayağa kalkarak kendisine bir içki doldururken, "Fiziksel güç olarak Elzem'in sana karşı hiç şansı yok," dediğinde ben somurturken Itır sırıttı. Fakat babam, "Zekâ ve strateji olarak ise Elzem'in karşısında kimsenin şansı yok," dedi ve şimdi de Itır somurturken ben gülüyordum. Fiziksel güç kimin umurunda ki seçme şansım olsaydı zekâdan başka bir şey istemezdim.

Itır huysuzluk yapıp, "Ama onun bir ruh emici olduğunu söylediniz!" deyince kaşlarımı çattım. Benden için ruh emici mi demişlerdi? Daha ne anlama geldiğini bile bilmiyorum nasıl o dedikleri şey olabilirim!

"Elzem bir Oyunbaz," diyen annem, Itır her şeyi daha iyi anlasın diye büyük bir sabırla ona bir şeyleri anlatıyordu. "Oyunbazlar doğası gereği

ruhlarla beslenir fakat Elzem kendi ırkından daha güçlü. Tıpkı senin gibi bir ölümsüz fakat Elzem aynı zamanda safkan bir Oyunbaz. Bu yüzden ayak bileğinde kendi klanının mührünü taşıyor çünkü o, Avcı bir aileden doğan ilk safkan. Normalde senin gibi melez olarak doğması gerekiyordu fakat Elzem, tanrıları biraz kızdırmış olabilir. Bu yüzden bir safkan olarak doğdu. Elzem sadece safkan bir Oyunbaz değil aynı zamanda şifacı bir Aykırı. Neden şu zamana kadar hiç hastalanmıyor sanıyorsun? Doğduğu günden beri nezle bile olmadı çünkü bedeni bir şifacı ve onu yaralara, zehirlere ve hastalıklara karşı koruyor. Eli kesilse saniyeler içinde iyileşiyor. Tüm bu özelliklerin tek bir bedende toplanması Elzem'i kendi klanından daha güçlü yapıyor. Bu yüzden dokuz yıldır ruhlarla hiç beslenmediği halde bu kadar uzun süre dayandı. Bu onun için bir rekor çünkü Oyunbazlar en fazla üç veya altı ay açlığa direnebilir," deyince arkaya doğru sarsakça adımlar atarak sersemledim. Oyunbazlar, klanlar, ruhlar ve lanetler mi? Ben hiçbir şey anlamıyorum! Aslında bazı şeyleri anlıyorum ama anladıklarım inanması güç şeylerdi! Ne yani, ben ruhları emen bir canavar mıydım?

Ruh emici miydin ben?

Etrafımdaki her şey tekrar değişmeye başlayınca kendimi mezarlığın yanında buldum. Hava önceki gibi karanlıktı ve pelerinli kişi hâlâ bileğime tırnaklarını batırıyordu. "Bü-bütün bunlar gerçek değil," diye kekeleyişimde tırnaklarını bileğimden çekerek bir adım benden uzaklaştı. "Gerçek olduğunu biliyorsun," dediğinde sesi neden böyle gırtlaktan çıkıyordu ki? Zaten yeterince korkutucuydu!

"Düşün Elzem, düşün," deyince ona gerek kalmadı. Beynim zaten parçaları birleştirerek bana gerçekleri sunuyordu. Onca yıldır aldığım kokular insanlardan gelmiyordu aslında, değil mi? Onların ruhlarından geliyordu! Beden yalan söyler fakat ruh söyleyemez. Gerçek niyetlerini ruhlarını soluduğum için anlıyordum. Değişen göz rengimin nedeni de buydu! Ben bir ruh emici olduğum için onların ruhunu arzuluyordum. Bu yüzden göz rengim bir vampir gibi değişiyordu! Aman tanrım, her defasında mezarlık, hastane veya kliniğin yakınlarında dolaşma nedenim de buydu. Aklını kaçıran deliler için yaşamın eziyet olduğunu düşürdüm hep. Onların ruhlarıyla beslenerek işleyeceğim cinayeti kendi kafamda haklı çıkarmaya çalışmışım. Hastanedeki ölümcül hastalar yaşam savaşı vererek acı çekiyordu. Onları tüm o sancılı süreçten kurtarmak değildi amacım çünkü tek derdim ruhlarıyla açlığımı dindirmekti! Mezarlıktaki ruhların arafta kaldığı için mezarlıkta sıkışması da bir bahaneydi. Benim tek arzum

kendi açlığını dindirecek bir bahane bulmaktı. Kahretsin, ben uzun zamandır açlıkla mücadele ediyordum. İlk adımı atmak için kendi kafamda kendime geçerli mazeretler sunuyordum. Vicdanımın sesini dindirecek haklı mazeretlerin peşindeydim. Ben yıllardır beslenmemek için kendi içimde bir savaş veriyordum. Kahretsin, ben gerçekten bir canavarım!

Ürkütücü yabancı, "Hadi," diyerek arkamdaki mezarlığı gösterdi. "Çektiğin işkenceye bir son ver. Hiçbir Oyunbaz kutsanmış değil," deyince ağlayarak başımı iki yana salladım. "Onlar korkuyor," dedim kısık sesle. "Benden korkuyorlar çünkü bana karşı zayıflar. Annem kendinden zayıf olana zarar verme derdi," dediğimde alay ederek güldü. "Hangi annen? Evindeki hizmetçi kıza bile gerçekleri anlatan ama senden her şeyi gizleyen annen mi?" deyince haklı olduğu için ona verecek bir cevabım yoktu. Mara'da mı biliyordu? Mara benim yakın arkadaşım ve o, tıpkı ailem gibi gerçekleri benden gizledi, öyle mi? Sevdığım herkes böylesine büyük bir sırrı benden gizlemişti. Beni ötekileştirdiler.

"Sen bir ruh emicisin," diyerek tekrar etrafımda dönmeye başladı. "Ailen için korkulan bir canavarsın," dediğinde saçlarımdan bir tutamı parmağına doladı. "Zavallı küçük kızlarısn," diyerek saçlarımı bıraktı. "Onlara bir zavallı olmadığımı göster." Omuzlarımı tuttu ve yönümü mezarlığa doğru çevirdi. "Git ve istediğini al. Arzuladığın güce sadece beslenerek kavuşabilirsin. Ailene bir zavallı olmadığımı kanıtlamak istemez misin? Kardeşinin üç yıl önce öğrendiği sırrı ben olmasaydım asla bilmeyecektin," dediğinde içimde sevdiklerime karşı usul usul büyüyen bir öfke alevlenmeye başlamıştı. Haklıydı, onlar için ben bir zavallıydım. Zavallı küçük Elzem, değil mi? Bu yüzden hepsi benden bu gerçeği gizledi. Ben onca zamandır kim olduğumu anlamak için kıvranırken onlar sessiz kaldı. Ne kadar acı çektiğimi bilmelerine rağmen beni görmezden geldiler. Hiçbiri beni umursamıyordu. Beni bir canavar olarak gördükleri için kendi halime bıraktılar! Onca soru işaretinin içinde kıvranırken aradığım cevapları bana vermediler! Onlar benim sabrımı hak etmiyordu. Onca yıl açlık çekmemi hak etmiyorlardı!

Asıl canavarı bundan sonra tanıyacaktı!

Derin bir nefes aldım ve mezarlığa doğru yürüyüp kapısına yaklaştım. Kapıdan içeri girmek üzereyken boynumdaki pusulanın ışığı yandı. Pusulanın ışığı o kadar yoğun ki kapağı bir anda açılmıştı. Bunun sorunu nedir diye düşünüp pusulaya dokunduğum an sersemledim. Gözlerimin önü karardı ve her şey etrafımda dönmeye başladı. Dizlerimin bağı çözülünce

yere yığıldım. Bilincimi kaybetmeden hemen önce beni kışkırtan yabancının, "Koruyucu!" diye hırlayan sesini duymuştum. Bayılmadan önce duyduğum son şey bu olmuştu.

Koruyucu derken?

Kuş cıvıltıları duyunca gözlerimi kırıştıtararak açtım. Masmavi gökyüzü bana göz kırpyordu. Akşam değil miydi? Ne ara sabah olmuştu? Yattığım yerden ayağa kalkarak etrafıma baktım. Her yerde yeşil ağaclar olduğuna göre yine aynı ormandaydım. En son mezarlığın yanında bilincimi kaybettiğimi hatırlıyorum. Şimdi ise yine aynı ormandaydım. Başımı çevirince gördüğüm kulübe rahat bir nefes almamı sağladı. Rüya görüyordum çünkü yıllardır rüyamda hep bu ormanı ve kulübeyi görüyordum. Neden Ortaçağdan kalan bu kulübeyi görüyorum bilmiyorum ama bu, onun işiydi. Rüyamda sürekli bana bir şeyler öğreten bir yabancı vardı. Rüyalarımı ele geçirdiği için hep burayı görmeme neden oluyordu. Neredeyse yıllardır her gece rüyama giriyor bana burada ders veriyordu. Bazen bana büyülerini öğretiyordu bazen de savunma dersleri veriyordu. Birine vurmayacak kadar korkaktım, yani öğrettiği dövüş tekniklerini asla kullanacak cesaretim yoktu. Öğrettiği büyüler ise kesinlikle yersizdi çünkü büyü diye bir şeyin varlığına inanmıyordum. Neden rüyalarımnda hep onu gördüğümü bir türlü anlamıyorum.

"Bugün bana işkence etmene izin vermeyeceğim!" Kulübenin ters istikametine doğru koşmaya başladım. Eğer beni bulamazsa o saçma dersleri de veremezdi.

Bir süre koşuktan sonra yüksek bir ağaca tırmanmaya başladım. Fakat ayağımı koyduğum dal kırılınca sırtüstü yere yapıştım. İnleyerek düştüğüm duruma lanetler yağdırırken adım sesleri duydum. Hadi ama, her defasında eliyle koymuş gibi beni bulmasına katlanamıyorum! Güneş gözlerimi kamaştırırken yanımda durdu ve güneşi iri vücuduyla benden uzaklaştırdı. Başını eğerek bana yüksekte bakıyordu. "Elzem?" dediğinde elâ gözleri muzırca bakıyordu. "Yine kaçmaya çalışmıyordun, değil mi?" Bence bunun cevabı çok açık.

"Hiç olur mu öyle şey hocam," deyip oturdum. "Şey ben kulübeyi bulamamıştım."

"O vakit sana yardımcı olayım," deyip gözleriyle arkamı gösterdi. "Bak orada." Ne orada? Ne var arkamda? Başımı çevirince kulübeyi tam karşımda bulmak sinirden bağırmama sebep oldu. "Şaka mı bu!" O kadar

koştum ama bir arpa boyu ilerleyemedim mi? Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama nereye gidersem gideyim bir şekilde burada olmama neden oluyordu. Rüyaları kontrol etmek mümkündü ve o, bunu çok iyi yapıyordu!

Kollarını göğsünde birleştirirken kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Ne o?" dedi. "Kulübeyi bulduğuna sevinmedin mi?"

"Mutluluktan ağlayacak kadar hocam, mutluluktan ağlayacak kadar!"

"Sinirli misin sen?"

"Ne münasebet!" deyip ayağa kalktım ve ayaklarımı yere vura vura yürüdüm. "Her defasında sizi ve bu lânet kulübeyi rüyamda görmek en büyük mutluluk sebebim!"

Ben hızlıca yürürken arkamdaki keyifli sesini duydum. "Kulübe diğer tarafta Elzem," deyince, "Ne var yani?" diye bağırdım. "Şansımı deniyordum!" dedikten sonra somurtarak mecburen kulübeye doğru yönümü çevirdim. Bu işkenceden kurtulmanın bir yolu olmalıydı!

Kulübenin kapısını açıp içeri girdiğimde adımlarım geri geri gidiyordu. Kulübe sadece bir oda, mutfak ve banyodan oluştuğu için çok küçüktü. Banyoya girip kovadaki suyla elimi ve yüzümü yıkadım. Bunu her defasında bana yaptıran oydu. Derse başlamadan önce ellerim mutlaka temiz olmalıydı. Banyodan çıktığımda onu gördüm. Pencereden dışarıya baktığı için sırtı bana dönüktü. Ellerini pencereye bastırarak başını eğmişti. Sırt kasları gerilirken bu görüntüsü yetişkin kadınlar için nefes kesici olmalıydı. Yetişkin kadınların rüyasına girip onların aklını başından almak varken benim rüyamda ne işi olduğunu bir türlü anlamıyorum. Geldiğimi fark etsin diye yalandan birkaç kez öksürdüm. Usulca bana doğru döndüğünde elâ gözleri her zamanki gibi merhamet dolu bakıyordu. "Beni takip et," diyerek daha ilk dakikada ders vermeye başladı. Mutfağa girince somurtarak peşinden gittim. Mutfaktaki tahta masanın üzeri değişik otlarla doluydu. Anlaşılan bugün şifacılık üzerinden çalışacaktık. En azından savunma dersi değildi çünkü her defasında kemiklerimi kırana kadar durmuyordu. Yatağa dinç bir şekilde girip bir ton dayak yemiş gibi uyanmak nasıl bir duygu anlatamam.

Masanın üzerindeki otları göstererek tabureye oturdu. "Zehirli olanları seç," dediğinde hâlâ somurtuyordum. Bana karşı çok sert bir öğretmendi. Sürekli emirler verip itiraz etmeden uygulamamı istiyordu.

Masanın etrafında dolanıp otlara baktım. Her birini yakından inceliyor, kokusunu içime çekerek zehirli olanları bulmaya çalışıyordum. Kırmızı mantar püskülü otunu ona gösterdim. "Sadece bu zehirli," dediğimde

verdiği derslerin karşılığını almak onu memnun etmişti. "Bana onunla bir çay demle ama zehirli olmayacak," deyince afalladım. "Bağışlayın ama sanırım beni anlamadınız," deyip saçaklı otu gösterdim. "Bu şeyin sadece kokusu bile bir boğayı öldürecek kadar tesirli. Bununla yapacağım çayın zehirli olmaması imkânsız." Kollarını göğsünde birleştirdi ve son derece kararlı bir sesle, "Bana onunla çay demle ve zehirli olmayacak," dedi. Pekâlâ, belki rüyamda ölürse ondan tamamen kurtulmuş olurum.

Kulübeden dışarı çıkıp kuyunun yanında durdum. Kovayı kuyuya sarkıtırken bir an önce uyanmak için dua ediyordum. Uykumda bana işkence ettiğini söylerken şaka yapmıyordum! Kova su dolunca onu çekmeye çalıştım fakat cılız bedenim kocaman kovayı yukarı çekmek için güçlü değildi. Asıldığım halat avuçlarımın içini acıtırken ağlamaklı bir sesle, "Ama ben daha on bir yaşındayım ya!" diye bağırdım. Yemin ederim kimseden görmediğim işkenceyi uykumda bu adamdan görüyordum.

Güç bela su dolu kovayı yarıya kadar çekmeyi başarmıştım. Halatı daha sıkı tutmak için kuyunun başına eğilmek çok kötü bir fikirdi. Dengemi kaybedip kuyunun içine düştüğümde attığım çığlık her yerden duyulurdu. Kuyunun dibi çok karanlıktı ve sanırım çok derindi. Buz gibi suyun içinde yüzerek suyun yüzeyine çıktım. Ağzımdaki suyu püskürterek çıkartırken, "Hey!" diye bağırp yukarı baktım. "Derhal o lanet kulübeden çıkın ve bana yardım edin!" diyerek haykırdım. Beyefendinin çayı yüzünden bu hallere düşmüştüm!

Umarım suyun içinde sudan başka bir şey yoktur. Bana zorla yüzme öğreten Itır'a uyanınca teşekkür edeceğim. Ya ben kendi rızamla uyanamıyorum bile!

Yüzeyde kalmak için kollarımı hareket ettirirken, "Çayım nerede kaldı?" diyen sesini duyunca ağız dolusu küfrettim. Benimle dalga geçiyor olmalı!

Başımı kaldırdığımda kafasını aşağıya doğru uzatarak bana baktığını gördüm. "Elzem," dediğinde sesi her an kahkahalarla gülecekmiş gibi çıkmıştı. "Çayımı demlememek için kuyuya mı atladın?" Gerçekten bunu sordu mu?

"Evet! Biri bana yapmam için bir iş verince kendimi en yakın kuyuya atmak gibi bir alışkanlığım var!"

"Garip bir alışkanlık. Sana tavsiyem alışkanlıklarını tekrar gözden geçirmen." Gülüyor mu o?

"Bakın Bay Rüya düşmanı! Espri anlayışınız beni benden almış olsa da üşüyorum!" dedim yüksek sesle. "Size de zahmet olacak ama acaba beni

buradan çıkarmayı düşünüyor musunuz?"

Sinir bozucu neşesini rüyada bile solurken hiç konuşmadı. "Eee?" dedim. "Bir karar verdiniz mi?"

Kuyunun kenarına oturarak bacaklarını aşağıya doğru sarkıttı. "Hâlâ düşünüyorum." Ama ben burada çıldırıyorum!

Öfkemden keyif aldığını bildiğim için sakinleşmek için kendimi zorladım. "Rica ederim şunu kesin artık. Farkında değilsiniz ama buz gibi suyun içindeyim."

"Oradan çıkmak için sana yardım etmeyeceğim," derken bu konuda kararlıydı. "Düştüğünde birilerinden yardım beklemek yerine kendi başının çaresine bakmayı öğrenmelisin." Böyle bir şeyi bile eğitime dönüştürmesi inanılmaz bir olaydı.

Etrafıma baktığımda kuyunun yosunlu duvarlarını görünce ağlamaya başladım. "Ben bu iğrenç duvarlara parmağımın ucuyla bile dokunmam," deyip hıçkırdım. Bu küflü yosunlara tırmanmak için dokunmak istemiyorum.

Ağladığımı duyunca neşesi kaybolmuştu. "Sorun tırmanmak değil, elinin kirlenmesi mi?" derken hayretler içindeydi.

"Sizin yüzünüzden," dedim. "Her defasında ellerini yıka Elzem, üzerin kirlendi sil Elzem diye diye beni bu hale getirdiniz. Yediğim yemeklerin bile piştiği mutfağı on kez kontrol eder oldum!" diye bağırdığımda içten gelen gülüşünü duydum. "Bana kızma," dedi hâlâ gülerken. "Olman gerektiği gibi olmalısın. Daha fazlası belki ama daha azı asla."

"Acaba bu konuşmayı yüz yüze mi yapsak? Hani ben hâlâ kuyunun içindeyim ya, hatırlatayım dedim."

Rüyalarımı gasp eden adam, kendi başıma çıkmayacağımı anlayınca bana kızarak ayağa kalktı. Gözden kaybolduktan bir dakika sonra geri gelip kuyuya başka bir halat sarkıttı. Suyun altına dalıp kovayı alarak yüzeye çıktım. Su kovasını boşaltıp koluma taktığımda, "Sen orada ne halt ediyorsun?" diyen sesiyle güldüm. "Çay demlemem için bu kovaya ihtiyacım var," diyerek halata asıldığımda gülüşünü duydum. "Sanki ben içerim de o çayı," dediğinde beni yukarı çekmeye başlamıştı. Kuyunun içine bir çocuk düşse ben de o kuyudaki suyu içmezdim.

Beni yukarı çekip kuyunun kenarına bırakınca somurtarak ona bakıyordum. Tepemde dikilip sırlıklam halime güldü. "Üşüyor musun?" Titremelerimi göremeyecek kadar kör değilse cevap çok açıktı.

Onunla konuşmayıp başımı başka tarafa çevirdiğimde gülüşü çoğalmıştı. "Küstün mü sen bana?" Bence bunun da cevabı çok açıktı.

"Pekâlâ," dediğinde gülüşünü bir türlü gizleyemiyordu. "Kendimi affettirmek için ne yapabilirim?"

"Bugünkü dersi iptal edebilirsiniz."

"Unut bunu, yapabileceğim başka bir şey iste."

"Rüyada her şey mümkün sonuçta. Beni bir kelebeğe dönüştürün çünkü hep uçmak istemişimdir."

"Yapabileceğim bir şeyler iste."

"Tamam, kelebek yerine beni kuşa çevirin."

"Sana yapabileceğim bir şeyler iste dedim!"

"Ah, buldum! Ben melek olmak istiyorum, kanatlarımın çıkmasını sağlayın."

Kaşlarını çattığında dişlerinin arasından, "İlk söylediğin kabul edildi!" deyince kıkırdarak başımı salladım. "Anlaştık," dediğimde bana ters ters bakıp homurdanarak, "Tarih gerçekten tekerrür ediyor olmalı!" diye bir şeyler mırıldandı.

Adını bile bilmediğim öğretmenim bana kızarak peşimden gelirken ben, gülücükler saçarak kulübeye girdim. Islak bir şekilde kanepeye oturduğumda banyodaki havluyu alıp yüzüme fırlattı. "Kurulan." Ders iptal olduğu için hâlâ bana kızgındı. "Neden beni dövmek ister gibi bakıyorsunuz?" dedim. Sinirli bakışları fazla ürkütücüydü.

Kaşlarını alay edercesine yukarı kaldırdı. "Belki de seni dövmek istiyordum."

"Yapamazsınız, bir çocuğa şiddet uygulayamazsınız."

"Bir çocuğa şiddet uygulayamaz mıyım?" deyip düşünürcesine elini çenesine koydu. "Bence bunu yapabilirim."

"Hayır, yapamazsınız! Tanrı aşkına ben daha on bir yaşıdayım, on bir!"

"O zaman büyü artık kahrolası yaratık!"

"O zaman büyütün beni!"

"Bunu yapmaya çalışıyorum!"

"Her gece rüyamda bana işkence ederek mi?"

Sıkıntıyla burnundan soluyarak bana kızgınca baktı. "Büyümek istiyorsan önce hayatta kalmalısın. Sana verdiğim her eğitim seni hayatta tutmak için işine yarayacak şeyler!" İyi ama benim dünyamda büyülere yer yoktu ki. Bana öğrettiği şeylerin hiçbiri işime yaramayacaktı.

Zaten işe yaramazın tekiydim. Günlük hayatımda onun yanında olduğum gibi özgüvenli biri değildim. Gölgesinde bile korkan bir zavallıyım. Konağın dışına çıkınca dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum. Ailem ve kardeşlerimle çok mutluydum. Hepsi bana karşı çok anlayışlı ve beni üzmüyorlardı. Fakat konağın eşliğinden çıktıktan sonra tüm neşem kayboluyordu. Konaktayken sevdiklerime olan bağım bir şekilde kendimi törpülememi sağlıyordu. Fakat konaktan çıkıp insanların arasına karıştığımda bambaşka biri oluyordum. Onlardan gelen kokular beni kışkırttığı için hepsinden uzak durmaya çalışıyordum. Bu da beni onlar için asosyal biri yapıyordu. Uzak durmam ve sessizliğim hepsi için beni bir korkak yapıyordu. Zayıf gördüklerini eziyorlardı. Evet, benim yaşımdaki çocuklar bile zayıf gördüklerini eziyorlardı. Üstelik ailemde beni ötekileştirmiş ve önemli bir gerçeği saklamıştı.

Bunları hatırlamak tüm neşemi kaçırdığı için onun iç çeken sesini duydum. "Sorun ne?" dediğinde sesi bu sefer beni ürkütmekten korkarcasına ılımlı çıkmıştı.

"Ben gerçekten bir zavallıyım, değil mi?" diyerek ona baktım. "Okuldaki çocuklar bana ucube diyor. Sürekli saçımı çekip, çantama böcek ve çürümüş sebze koyuyorlar," diye fısıldadım. "Dolabımda her defasında alay eden notlar buluyorum. İnsanlardan uzak durmaya çalışıyorum ama beni hiç rahat bırakmıyorlar. Öğretmenlerin anlattığı her şeyi bilmeme rağmen sınıf ortalamam çok kötü," diyerek ona baktım. "Neden biliyor musunuz? Çünkü derslere hiç katılmıyorum. Bunu çok istiyorum ama el kaldırdığımda herkesin bana bakmasından korkuyorum. Sınıfın ucubesi olarak ben görünmez olmak istiyorum," dediğimde daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladım. Böylesine aciz biri olduğum için gittikçe kendimden daha çok nefret ediyordum. İnsanlar gerçekten çok acımasızdı ve ailem bile benden bir şeyler saklıyordu. Kendimle ilgili birçok soru işareti vardı fakat hiçbirisi o sorulara cevap vermemişti. Tüm gerçeği korkunç bir yabancından öğrenmiştim.

Ona ilk kez canımı yakan şeyleri anlatmıştım. Daha doğrusu birine ilk kez sıkıntılarımla anlatmıştım. Duydukları karşısında daha fazla öfkelenmişti fakat bu seferki öfkesi bana yönelik değildi. Çenesi seğirirken dişlerinin arasından, "Dinle!" deyince korkudan sıçradım. Korktuğumu görünce derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Beni ürkütürse bir daha ona sorunlarımı anlatmayacağımı biliyordu.

Yanıma geldiğinde benimle aynı boyda olmak için karşımda diz çöktü. "Elzem, Elzem, Elzem," diye fısıldadığında adımı söylemek onu sakinleştiriyordu. Elini uzatıp gözlüklerimi çıkardı. Islak gözlerime bakmak her defasında onu rahatlatıyordu. "Tanıdığım bir kadın vardı," dedikten sonra gözyaşlarını usulca sildi. "Kimseden korkmaz, meydan okumalardan kaçmaz ve kimsenin karşısında eğilmezdi. O öylesine biriydi ki tanrıları bile dize getirmişti," dediğinde sesinde o kadına yönelik büyük bir özlem vardı.

İç çekerek, "Onun gibi olmak isterdim," dediğimde gözlerime bakarken bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler vardı. "O zaman onun gibi ol. O kadının ruhu sende de var. Uzun zamandır derin uykuda ama artık uyanmasının vakti geldi."

"Onu nasıl uyandıracağım?"

"Çok kolay," diyerek gülümsedi. "Canın yandığında başını kaldır, omuzlarını dik tut ve elinin tersiyle saçlarını arkaya doğru savur," deyince benimle dalga geçtiğini düşündüm. Ciddi olamazdı.

"Bu işe yaramaz."

Güldü. "Başkalarında belki ama sende kesinlikle işe yarayacak." Hiç sanmıyorum.

Mutsuz olduğumu görünce beni neşelendirmek için gözleriyle kapıyı gösterdi. "Madem bugünkü dersi kaldırdık o zaman biraz yürüyelim," deyince tebessüm ederek başımı salladım. Elindeki gözlüğü alıp taktığımda, "Şu şeyi takmak zorunda mısın?" diyerek gözlüklerimden nefret ettiğini bir kez daha hissettirdi. Beyaz camların arkasına gizlediğim gözlerimde herhangi bir sorun yoktu ama uzun zamandır takıyordum.

Birlikte dışarıya çıktığımızda ormanın içinde yürüyorduk. "Bahsettiğiniz o kadın," deyip başımı kaldırdım ve ona baktım. "O şimdi nerede?"

Bana bakmadan yürüyordu ama üzüntüsünü soluyordum. "Gitti," dedi. "Her şeyi geride bırakıp gitti." Onu özlediğini hissediyorum, onu çok özliyordu.

"Hayatınızdaki yeri neydi?"

"Koskoca bir bilinmezlik."

"Onu seviyor musunuz?" dediğimde başını eğerek bana baktı. "Çocuklar bu tür sorular sormamalı," diyerek beni azarladı. "Yetişkinlerin gönül işlerine burnunu sokacak yaşta değilsin. Senin tek yapman gereken oyunlar oynayıp çocukluğunu en güzel şekilde yaşaman," dedikten sonra ciddi bir yüz ifadesiyle, "Mutlusun değil mi Elzem? Bir çocuğun olması gerektiği

gibi mutlu musun?" diye sorduğunda işte yine yapıyordu. Yine mutlu bir çocukluk geçirip geçirmediğim konusunda endişe ediyordu.

"Evet," dediğimde yalan söylemiyordum. "Okulda olanları saymazsak ben gerçekten mutluyum. Annem ve babam bize karşı fazla sevgi dolu. Erkek kardeşlerim ise ben ve İtir'a karşı aşırı korumacı. Anneannem arada sorun çıkartıyor çünkü erkek torunlarını daha çok seviyor. Fakat sürekli ben ve İtir'a sorun çıkardığı için annem onu evden uzaklaştırdı. Ben ailemle çok mutluyum," dediğimde rahatlayarak nefesini koyuverdi. Benim mutluluğumla yakından ilgileniyordu.

Nehir kenarına geldiğimizde ikimiz de oturarak suyu izlemeye başladık. "Ben bir ruh emiciyim," diyerek nehrin hırçın suyuna baktım. "Bir canavarmışım." Bir anda bu gerçeği neden ona söyledim bilmiyorum fakat onunla konuşmak daha kolaydı. Gerçek olmadığını ve sadece bilinçaltımın bir oyunu olduğunu bildiğim için onunla konuşmak daha kolaydı. Tıpkı günlük tutar gibi her şeyimi ona anlatıyordum.

Bir süre bana bir şey söylemedi fakat daha sonra, "Canavar değilsin," dedi. "Asıl canavar bu gece seni ziyaret eden kişiydi." Mezarlıktaki adamdan mı bahsediyordu? İyi ama onu nereden biliyordu?

"O esnada uyumuyordum," dedim. "Onu nasıl gördünüz?"

"Görmedim," dediğinde boynumdaki pusulaya bakıyordu. "Pusula ikimizin arasında bir köprü ve köprüünün bir ucunda sen varsan diğer ucunda ben varım. Tehlikede olduğunu hissettim ve seni uyuttum." Pusulanın işlevini daha önce bana anlattığı için bunu zaten biliyordum. Fakat pusula sayesinde beni uyutabileceğini daha önce bilmiyordum.

"İyi ama bu daha kötü değil mi?" dediğimde kafam karışmıştı. "Şu anda mezarlığın yanında uyuduğum için ona karşı savunmasızım." Böyle beni daha çok tehlikeye atmış olmuyor mu?

"Rüyalarında olduğum sürece sen uyurken seni korurum," deyip bana göz kırptı. "Endişelenmen gereken bu değil." Yani daha büyük bir sorunum vardı, öyle mi?

Sıkıntısını soluyordum, benden sakladığı bir şeyler vardı. "Pekâlâ, neler oluyor?" dediğimde ayağa kalkarak bana baktı. "Cehennem köpekleri nedir bilir misin?" deyince başımı iki yana salladım. "Tanrıların pis işlerinde kullandıkları sülüklerdir," dedi ve gözlerini kısarak bana baktı. "Seni uyutmadan önce kim vardı yanında Elzem?" Bunu bilmiyorum çünkü tanımadığım biri vardı. Bana gerek kalmadan cevabı kendisi verdi. "Bir cehennem köpeği seni ziyaret etti. Direncini sınamak için oradaydı ve seni

hissettim. Müdahale etmeseydim ona yenik düşecektin," dediğinde onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakıyordu. Bana böyle bakmasından hoşlanmadım. Öğrencisi onu hüsrana uğratmış gibi bakıyordu.

"Ama açım," diye fısıldadım. "Ben uzun zamandır açım." Gözlerim dolunca yine bana karşı merhameti kazandı ve diz çökerek bana baktı. "Biliyorum ama bir cehennem köpeğinin gözetiminde beslenirsen asla kendini durduramazsın," dedikten sonra bana güven vermek ister gibi gülümsedi. "İlk beslenmen seni çok zorlayacak ama kontrollü olmayı öğrenmelisin. Her ay için sadece bir ruh Elzem," dedi. "Bu konuda bana söz verebilir misin?" deyince hızlıca başımı salladım. En azından ayda bir de olsa açlığımı yatıştırıracaktım. Hiç yoktan iyidir.

Aklına her ne geldiyse muzırca güldü. "Peki sözlerle aran nasıl?" deyince kaşlarımı çatıttım. Neden bu konuda bana hiç güvenmiyor ki?

"Hey! Ben bir Akay'ım ve biz Akaylar verdiğimiz sözümüzü tutarız!" dediğinde güldü. "Öyle olsun bakalım," dedi ve bana şimdilik söylediği son şey bu olmuştu. Rüyamda kaybolduğunda uyanma vaktinin geldiğini anladım.

Artık kim olduğumu bildiğime göre nasıl bir yol izleyeceğimi biliyorum.

Onunla konuşmak her zaman bana iyi geliyordu. Tıpkı bir fener gibi bana yol gösterip yürüdüğüm yolu aydınlatıyordu.

Söylememiştim, aileme her şeyi bildiğimi söylememiştim. O gün mezarlıkta uyandıktan sonra koşu koşu eve gitmiştim. Ailem polisi arayacak kadar benim için çok endişelenmişti. Annem önce bana kızıp sonra da ağlayarak bana sarılınca onlara olan öfkem kaybolmuştu. Gerçekler hakkında hesap sormak yerine anneme sınıksız sarılmıştım. Benden gizledikleri için mantıklı bir sebepleri olduğuna kendimi ikna etmiştim. O yüzden aptalı oynayarak hiçbir şey bilmeyen biri gibi davranmıştım. O günden sonra hayatım gerçek anlamda düzene girmişti. Yaşadığım kimlik kaybını geride bırakmış ve rüyamdaki öğretmenimle kendimle barışık olmayı öğrenmiştim. Ona söz verdiğim gibi ayda bir kez mezarlığa gidiyor ve sadece bir tane ruhla besleniyordum. Ailemle doyasıya vakit geçiriyor ve çocuk olmanın hakkını veriyordum. Aynı zamanda hâlâ rüyamda savunma ve büyü dersleri alıyordum. Aradan altı yıl geçmişti ve ben, artık on yedi yaşında bir lise öğrencisiyim. Artık daha bilgili ve kontrollüydim. Değişmeyen tek şey berbat geçen okul hayatımdı.

Ortaokulda yeteri kadar tecrübe edindiğim için lisede de Nurcan ve arkadaşlarını görmezden gelmeye devam ediyordum.

Artık bazı şeylerin üstesinden gelmeyi öğreniyordum.

Kafama çarpan top yüzünden aklımdaki düşüncelerden sıyrıldım. Ayaklarımın önüne düşen topu alıp doğrulduğumda Mara gülerek bana bakıyordu. "Oynayalım mı?" deyince ben de güldüm. Itır hepimizi top oynamaya alıştırmıştı. Okulun bahçesindeydik ve dersin başlamasına hâlâ zaman vardı.

Kitabımı kalktığım banka bırakıp, "Oynayalım," dedim. Kızlarla oyun oynamayı seviyordum.

Mara ile birlikte futbol oynayacağımız sahaya gelince bursluların burayı işgal ettiğini gördük. Itır'da aralarındaydı ve kız erkek karışık top oynuyorlardı. "Mara," diyerek somurttum. "Sen ve Itır dışında kimseyle oynamadığımı biliyorsun." Fazla asosyal olduğum için kimseyle yakınlık kurmuyordum. Herkes zengin olduğum için onlardan uzak durduğumu ve burnu havada biri olduğumu düşünüyordu. Fakat benim hakkımda düşündüklerini umursamıyorum.

Mara rahatsızlığımı bildiği için oynamaktan vazgeçti. "Belki de biraz dondurma yemeliyiz," diyerek koluma girdi ve bana şirinlik yaptı. "Bu sefer sen ısmarlıyorsun," deyince onu kendimden uzaklaştırıp gülmeye başladım. "Hep ben ısmarlıyorum zaten," dediğimde kıkırdayıp arkaya doğru adımlar atmaya başladı. "Bu yüzden en yakın arkadaşımsın," dedi ve elimdeki topu kafasını fırlattım. Çıkarıcı!

Topu Mara'ya fırlatmıştım fakat Mara gülerek eğilince top onun arkasında olan bir çocuğun kafasına çarptı. Sahanın kenarında su içen çocuk kafasına çarpan top yüzünden suyu püskürterek çıkardı. Gözlerimi irice açarak Mara'ya lanetler yağdırırken çocuk kafasını kaldırdı ve beni gördü. Panikle ne yapacağımı bilmez bir halde yerimde kalakaldım. Uzun ve dalgalı siyah saçları vardı. Top oynamaktan fazla terlediği için saçları dağınık bir halde yüzüne yapışmıştı. Sıska bir bedeni olmasına rağmen fena görünmüyordu. Benden daha büyük göstermiyordu, aynı yaşta olduğumuza adım gibi eminim. Yerdeki topu aldı ve bana doğru yürüyüp karşımda durdu. "Topunu almayacak mısın?" deyip topu bana uzatınca gözleri büyük bir ilgiyle bana bakıyordu. "Teşekkür ederim ve üzgünüm," dedikten sonra gitmeye yeltendim fakat, "Bekle," diyerek beni durdurdu. İyi ama üzgün olduğumu söyledim ya.

Yavaşça ona doğru döndüğümde top oynayan çocukları gösterdi. "Oynamak ister misin Elzem?" deyince şaşkınca ona baktım. Beni tanıyor mu?

"Affedersiniz tanışıyor muyuz?" dediğimde gözlerinde küçük bir kırgınlık gördüğüme eminim. "Ayrıca..." deyip elimdeki topu gösterdim. "Arkadaşımın topu ve onun ısrarı üzerine buraya geldim. Amaçsızca bir top peşinde koşmayı doğru bulmuyorum," dedikten sonra onu geride bırakıp yürümeye başladım. Hızlıca yürürken hâlâ arkamda baktığını hissediyordum fakat umursamadım. Zaten daha sonra çocuklardan birinin, "Selim! Hadi oğlum maç başladı!" diyen bağırışını duydum ve onun, "Geliyorum," diyen sesi.

Mara bana yetiştiğinde ona ters ters bakıyordum. "Eğer o çocuk bana kötü bir şey söyleseydi bunun sorumlusu sen olurdun," dediğimde Mara güldü. "Selim mi sana kötü bir şey söyleyecek? Hiç sanmıyorum."

"Neden?"

"Sana deli oluyor."

"On yedi yaşındayım ve bu tür saçmalıklar için fazla küçüğüm."

"On yedi yaşındasın ve küçük olduğunu mu düşünüyorsun?" deyip bana baktı. "Bunları kim sokuyor aklına?" Rüyalarındaki huysuz bir adam dersem acaba tepkisi ne olurdu?

Mara bir erkek arkadaşın beni biraz sosyalleştireceğini düşündüğü için, "Ortaokuldan beri Selim ile aynı sınıftayız," dedi. "Ve sen her defasında onu tanımazlıktan geliyorsun."

"İyi de onu tanımıyorum."

"Arka sıranda oturuyor Elzem."

"Arka sıramda oturan herkesi tanımıyorum Mara."

"Belki de daha dost canlısı olmalısın. Okulda tanıdığın on öğrenci say bana."

"Sen, Itır, Nurcan ve adını hatırlamadığım Nurcan'ın iki arkadaşı. Ah, sanırım beş etti," dediğimde gülerek başını salladı. "Sen gerçekten berbat birisin."

"Hadi ama, Nurcan ve arkadaşlarını tanıyorum."

"Sürekli seninle uğraşan üç kişiyi mümkünse tanı zaten," diyerek beni azarlayınca omuz silktim. Mara dışındaki diğer fânilere kendimi yakın hissetmediğim için onları tanıma gereği hissetmiyorum. Bilemiyorum ama bu dünyaya ve bu insanlara ait değilmişim gibi geliyordu. Ben onlardan farklı olduğum için onlar gibi düşünemem ve onları anlayamam. Aynı

şekilde onlar da beni anlayamazdı. Bu yüzden olduğum yeri ve olduğum dünyayı yadırgıyorum. Bu da beni, benim gibi olmayan herkesten uzak tutuyordu. Sanki uzun zamandır kayıptım ve ait olduğum yeri arayıp duruyorum.

Başımı çevirdiğimde Selim denen çocuğun bana baktığını görünce hemen önüme döndüm. "Hele ki bir top attık artık bakar durur," diye söylenerek yoluma devam ettim. Aptal biri değilim ve ruhundaki bana yönelik beğeniyi bu uzaklıkta bile soluyordum. Fakat rüyamdaki öğretmenimin de dediği gibi ben daha on yedi yaşında bir çocuğum ve saçma gönül işleriyle ilgilenmemeliyim. O sinir bozucu adamı hatırlayınca ister istemez tebessüm ettim. Ona sürekli sinir krizleri geçiriyor olsam da gerçekten çok iyi ve sabırlı bir öğretmendi.

Son zamanlarda sırf onu rüyalarımnda görmek için daha çok uyumak istiyorum.

Son dersin ne ara bittiğini anlamamıştım. Kütüphanede almam gereken kitaplar olduğu için Mara ve İtir'a beni beklemeden eve gitmelerini söylemiştim. Okuldan çıktıktan sonra proje ödevim için kırtasiyeye de uğramam gerekiyordu. Bu yüzden kızları bekletmek istemedim. Aldığım kitapları yazdırdıktan sonra kütüphaneden çıktım. Okulun koridorunda yürürken bir öğrenci yanıma geldi. "Elzem, Suzan öğretmen seni kızlar soyunma odasına çağırıyor," dedi. "Sanırım Nurcan'ın kaybolan kolyesi senin dolabından çıkmış," dedikten sonra hızlıca gidince afallayarak arkasından baktım. Nurcan'ın kolyesini mi almışım? Buna kim inanır ki? Nurcan'ın tüm sülalesini satın alacak kadar param olduğunu herkes biliyor. Bu kız bana sorun çıkarmadan rahat etmiyordu.

Merdivenleri inerek alt kata geldim. Koridoru düz bir şekilde yürüdükten sonra soyunma odasının kapısını açıp içeri girdim. Fakat daha ilk adımda kapının arkasında saklanan biri sert bir cisimle arkadan kafama vurdu. Dizlerim bükülürken kulaklarımda uğultulu bir basınç vardı. Sırtüstü yere düştüğümde kafam zemine çok sert çarpmıştı. Başım o kadar çok ağrıyordu ki gözlerim kapandığında kabinin açılan sesini duydum. Bu haldeyken bile onların ruhlarını soluduğum için Nurcan'ın arkadaşları olduğunu biliyorum. Bana vuran kişi ise Nurcan'dı çünkü kapıyı açmadan hemen önce ruhunu solumuştum. Bu kadar ileri gideceğini tahmin etmediğim için içeri girmeyi sorun etmemiştim. Bilincim yavaş yavaş kapanırken kızlardan birinin korku dolu sesini duydum. "Ka-kafası kanıyor. Bu kadar ileri gideceğini bize söylememiştin!" diye bağırdı ve Nurcan'ın gülerek, "Bize yukarıdan

bakmasından bıktım artık! Bu ona iyi bir ders olur," demesi sabrımı fazlasıyla zorlamıştı.

Pekâlâ, daha fazla korkak rolü yapmak yok.

Bilincim kapanmadan hemen önce ruhumu bedenimden ayırmayı başardım. Ruh formunda ayağa kalktığımda bedenim yerde gözleri kapalı yatıyordu. Kafamın olduğu yerde kandan bir gölcük oluşmaya başlamıştı. Bu görüntü Nurcan'ı bile korkuttu çünkü kimse katil olmak istemezdi. Nurcan, "Gidelim hadi!" dediği an ondan önce davranıp kapıyı kapattım. Ruh formunda olduğum için beni göremezlerdi. Bu ders için öğretmenime daha sonra teşekkür edeceğim.

Kapının kendiliğinden kapandığını görünce üçü birbirine baktı. Derin bir nefes alıp kendimi onlara gösterdiğimde, yutkunarak önce bana daha sonra da yerdeki bedenime baktılar. Aynı anda bağırarak geriye çekildiklerinde güldüm. "Hadi biraz eğlenelim," dedim ve açlığımı özgür bırakınca gözlerim kan kırmızısı olmuştu. "Bu nasıl mümkün olur!" diyerek kabinlere doğru koştular. Üçü de avaz avaz yardım çığlıkları atıp kaçıyordu. Hatta korkudan aynı kabine doğru koştukları için sarışın kızın ayağı kaydı ve yere düştü. Nurcan ve diğer arkadaşı ise onu çiğneyerek kabine girip kapıyı içeriden kilitlediler. Yerdeki kız acı ve korkudan zangır zangır titrerken, "El-Elzem yapma," diyerek kollarının üzerinde sürünmeye başladı. Korkudan ağlayarak, "Yapma," diye yalvarıyordu.

Küçük adımlarla ona yaklaştım ve üzerine eğilerek saçlarını kavradım. "Neler yapacağımı tahmin bile edemezsin!" dedikten sonra yüzünü üst üste defalarca zemine vurdum. Ağzından ve burnundan kan gelip bayılana kadar vurmaya devam ettim. O da en az Nurcan kadar suçluydu! Yıllardır bu üçünden çektiklerim canıma tak etmişti.

Bayılınca onu rahat bırakmıştım. Ayağa kalkıp tırnaklarımı kabinlerin kapısına sürterek yürümeye başladım. "Benden saklanamazsın Nurcan," deyip kıkırdadım. "Sefil ruhunun kokusunu alıyorum. Hadi ama, benden korkuyor olamazsın, değil mi?" deyip kahkaha attım. "Hadi çık dışarı ve bana dersimi ver," dedikten sonra onların olduğu kabinin önünde durdum. Kapının altında ayaklarım görüldüğü için ikisi de hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

"Hadi ama," deyip dudaklarımı büzdüm. "Bugün benimle uğraşıp küçük düşürmek yok mu?" Elimi birkaç kez kapıya vurdum. "Tak, tak, tak, Nurcan bak kapı çalıyor," dediğimde kendini yırtarcasına bağırınca dudaklarım kıvrıldı. Gözlerimi kapattığımda ruhum şeffaflaştı. Bir dumana dönüşüp

kapının altında içeriye sızmaya başladım. Ruhumun tamamı içeri sızınca kendi şeklimi alıp, "Sürpriz!" dediğimde diğer kız bayılırken Nurcan duvarın dibine sinmişti.

"Aaa," deyip yerdeki baygın kızı gösterdim. "Ama şimdi bu küçücük kabinde sadece ikimiz kaldık. Ne yapsak ki?" dediğimde Nurcan kireç gibi olan suratıyla titreyerek bana bakıyordu. Heyecanlanarak, "Buldum!" diyerek ellerimi birbirine vurdum. "Birbirimizi öldürme oyunu oynayalım hayatta kalan kazanır," deyip gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Nasıl fikir ama?" dediğimde salya sümük ağlarken altını ıslatmıştı. Evet, korkudan altına işedi. İğrenç!

Eğilip yerdeki kızın çantasını aldım ve içindeki her şeyi yere boşalttım. Gördüğüm makası sırtarak Nurcan'a gösterdim. "Bak ne buldum?" deyip gözlerinin içine bakarak makası arkadaşının koluna sapladım. Nurcan bağırarak kaçmak için ayağa kalkmaya çalıştı fakat dizlerinin bağı çözülmüş gibi hiç hareket edemedi. "Ama ben hiç eğlenmiyorum," diye somurtup makası yere atarak ayağa kalktım. "Ben yıllarca seni çok eğlendirdim şimdi sıra sende," deyip tam karşısına diz çöktüğümde korkudan dili tutulmuştu. "Ya-yapma El-Elzem," dediğinde kekelemeden konuşamıyordu.

Aptalı oynayarak, "Neyi?" dedim ve boynuna yapışıp kafasını yaslandığı duvara vurmaya başladım. "Bunu mu?" diye bağırıp daha sert vurdum. O kadar çok korkuyordu ki bana karşılık vermek için bile dokunmuyordu. "Sen yaparken iyiydi ama!" diyerek tüm gücümle kafasını son bir kez daha vurduğumda duvar onun kanına bulanmıştı. Gözleri kapanıp bayıldığında onu bıraktım. Üçü de en feci halde bilincini kaybetti.

Amacım öldürmek olmadığı için elimi Nurcan'ın kafasına bastırdım. Acısını kendi bedenime çekerken kafasının arkasında açtığım yaranın kapanmasını sağladım. Onları bu halde bırakırsam büyük ihtimalle içlerinden biri mutlaka ölürdü. Bu yüzden Nurcan'ın yaralarını iyileştirdikten sonra aynı şeyi diğer kızlara da yaptım. Üçü aylana kadar bekledim. Kıyafetleri kan içindeyken korku ve şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyorlardı. Beni fark ettiklerinde yine ağlayıp yalvarmaya başladılar. "Sizi öldürmekte iyileştirmekte çok kolay," dedikten sonra kaşlarını çatarak, "Kaybolun!" diye bağırdığımda çığlıklar havada uçuşurken yine birbirini iterek soyunma odasından çıktılar. İçlerinden biri bile bedenime bassaydı sonuçları çok kötü olurdu.

Hepsi bir avuç zavallı. Bundan sonra ben istesem bile bana yaklaşmaya cesaret edemezler.

Yerdeki bedenime yaklaşıp kafamın arkasını kontrol ettim. Aldığım darbeden dolayı saçlarım ve kıyafetim kan içindeydi. Fakat şifacı bedenim sayesinde yara kapanmış izi bile yoktu. Kendi bedenime girerek ayağa kalktım ve soyunma odasından çıktım. "Ah Tanrım, uğraştığım şeylere bak," derken o üç aptala hâlâ saydırıyordum. Umarım fazla soruya maruz kalmadan okuldan çıkmayı başarırım. Üniformam ve soyunma odasındaki kanların hesabını vermek can sıkıcı olur.

O üç aptalı öldürseler bile olanları kimseye anlatmazlar. Bir hayalete dönüştüğüme kimseyi inandıramazlar ki.

Sessizlik içinde akşam yemeği yerken biri masanın altında ayağıma hafifçe vurdu. Başımı kaldırdığımda Yavuz bana şirinlik yapıyordu. Ne istediğini çok iyi bildiğim için gülerек önüme döndüm. Sevgilisiyle buluşmaya gitmek için yine kız kardeşlerini kullanmaya karar vermişti. On dokuz yaşında genç bir delikanlı olabilir ama evdeki kurallar hepimiz için geçerliydi, yani geceleri dışarı çıkmak yasak. Yavuz en az Sıraç kadar gözü kara ve güçlü bir Avcı olabilir fakat onun gücü bile annemin kurallarını çiğnemek için yeterli değildi. Ben ve Itır arasında nasıl ki bir rekabet varsa Sıraç ve Yavuz arasında da benzer bir rekabet vardı. Bazı geceler evden gizlice çıkıp en çok iblisi kim avlayacak diye yarıştıklarını biliyorum. Evet, biliyorum çünkü bir defasında ruh formunda gizlice onları takip etmişim. Neyse ki ikisini uzaktan izlediğim için yakalanmadım çünkü kardeşlerim Avcı olduğu için ben de dahil tüm ruhları görebiliyordu. O günün kazananı Yavuz'du çünkü iki tane kötü ruhu aynı anda yok etmeyi başarmıştı. Mahzenimizde Avcıların ruhani varlıkları öldürmekte kullandıkları tılsımlı silahlar vardı. Fakat aptalı oynadığım için evdekiler bütün bunlardan haberim yok sanıyordu. Hadi ama, evin altı tam teçhizatla doluydu.

Yavuz tekrar ayağıma vurdu ve yine bir şey yapmadığımı görünce, "Elzem?" dedi. "Duyduğuma göre geçen hafta senin okulunda bir olay olmuş. Seninle aynı sınıfta olan üç öğrenci apar topar okuldan ayrılmış," deyip meydan okurcasına gözlerime baktı. "Hatta içlerinden biri kekeme kalmış. Neydi adı? Nurcan mı?" diyerek düşünürcesine mırıltılar çıkardı. "Bu kızlar ortaokuldan beri seninle uğraşan kızlar değil mi? Sence de çok tuhaf değil mi?" deyince masadakiler bana döndü ve masanın altında karşımda oturan adi kardeşimin ayağına tekme attım. Bu pislik Mara'ya

haraç verdiği için Itır ve benim hakkımdaki her şeyi öğreniyordu. Kendisi akşama kadar kızlarla takılan bir çapkın ama kız kardeşlerine kimseyi yaklaştırmazdı!

O olayda parmağımın olduğunu biliyordu!

Evet, Nurcan sayemde artık bir kekeme ve üçü okuldan ayrıldı.

Ama ben demiştim istesem bu kıza konuşmayı unuttururum diye.

Annem sorgularcasına, "Elzem?" deyince ona gülümsedim. "Adi oğlunun neden bahsettiğini bilmiyorum," dediğimde masanın en başında oturan anneannem kaşlarını çattı. "Ne biçim konuşuyorsun sen ağabeyinle!" deyince tüm neşemi kaçırmayı başarmıştı. Anneannem için varsa yoksa Sıraç ve Yavuz'du. Lanetli kız torunlarına olan nefretini gizlemekte başarılı değildi.

Suratımın asıldığını gören Sıraç müdahale etti. "Elzem ve Yavuz her zamanki gibi birbiriyle uğraşıyorlar anneanne," diyerek gergin havayı dağıtmaya çalıştı. "Adi demişse ne olmuş? Yavuz'un tam bir şerefsiz olduğunu hepimiz biliyoruz," deyince ben gülerken Itır, "Her konuda senden daha iyi olduğu için onu kıskanıyorsun," diyerek o da Yavuz'u savundu.

"Ne münasebet," deyip Itır'a döndüm. "Yavuz'un Sıraç'tan iyi olduğu tek konu çapkınlıkları ve bu da sayılmaz."

Itır alayla güldü. "Ben nasıl ki her konuda senden iyiysen Yavuz'da Sıraç'tan daha iyi."

"Dedi, fiziksel güç dışında bana karşı hep kaybeden kişi."

"Ben mi kaybediyorum?" Itır kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "O beynini dağıttığımda bakalım övünecek bir zekân kalacak mı?" diyerek sandalyesini itti ve bana doğru atılınca yerimden kalkıp kaçtım. Masanın etrafından dolanıp Sıraç'ın arkasında durdum. Sıraç hemen ayağa kalkıp önümde durdu. "Elzem'e yine vurursan bu sefer gebertirim Itır!" deyince sırtarak Itır'a baktım. Sıraç varken zor bana yaklaştırdı.

Yavuz gülerek ayağa kalkıp Itır'a göz kırptı. "Ben Sıraç'ı alırım Elzem sende," dediğinde birazdan her iki takım yine birbirine girecekti. Bunu çok sık yaptığımızı itiraf ediyorum.

Anneannem bir anda masadaki bardağı alıp duvara fırlatarak bardağı paramparça etti. Burnundan solurken gazap dolu gözleri ben ve Itır'ın üzerinde gidip geliyordu. "Siz iki fitneci yüzünden her defasında torunlarım birbirine giriyor!" diye bağırınca ben korkuyla Sıraç'ın arkasına saklanırken

İtır'ın gözleri dolmuştu. Bunu bize hep yapıyordu, sürekli bizi dışlıyordu. Ölümsüz olduğumuz için bizi ötekileştiriyordu.

Babam aramızdaki sürtüşmeyi her defasında gülerek izlerdi. Dördümüzün yine anneannem yüzünden suspus olması bu sefer sabrını tüketti. "Bu ev benim evim Suzan Hanım," derken masadaki eli yumruk olmuştu. "Çocuklarımın arasında bir ayırım yapmam ve yapılmasına da daha fazla izin vermem," diyerek ayağa kalktı. "Madem kızlarım seni bu kadar rahatsız ediyor belki de kendi evine dönmelisin. Kızlarımı kendi evlerinde kovamayacağıma göre gidecek olan belli," dedikten sonra anneme döndü. "Ben seninle evliyim annenle değil. Bu misafirlik haddinden fazla uzadı. Daha fazla evimde huzursuzluk istemiyorum Munure," dedikten sonra yemek salonundan çıkıp gitti. Şu anda içten içe mutlu olmam beni kötü biri yapar mı?

Anneannem giden babamın arkasında büyük bir hayal kırıklığıyla bakarken, "Munure?" diyerek annemden ona destek çıkmasını bekledi. "Kocanın bana neler söylediğini duymadın mı?" deyince annem son derece sakın bir şekilde masadaki peçeteyle dudaklarını sildi. Daha sonra ayağa kalkıp anneanneme baktı ve ruhsuzca, "Yarın sabah bavulunu toplarım anne," dedi ve babamın peşinden o da salondan çıktı.

İşte bu be!

Anneannemin bozulan suratına bakmak eğlenceli olsa da birazdan öfkesini biz kızlardan çıkartacağını biliyorduk. Bu yüzden Sıraç, "İtır'a ders çalıştırmam gerekiyordu," deyip İtır'ı peşinden çekerek yemek salonundan çıkardı.

Yavuz'da benim bileğimi kavrayıp, "Elzem'in de bana ders çalıştırması gerekiyordu," dedi ve o da beni dışarı çıkartarak anneannemin gazabından kurtardı.

Üst kata çıktığımızda İtır gülerek, "Şükürler olsun ki yarın gidiyor," dedi. "En azından bir ay rahatız." Ama ne yazık ki sadece kısa bir süre için rahattık. Annem ve babam ilk kez anneannemi konaktan kovmuyordu. Her defasında kendi evinde en az bir ay en fazla üç ay kalıp geri geliyordu. Sürekli yeni bahanelerle konağa geri dönmenin yolunu bulurdu. Ya evinde yangın çıkardı ya su basardı ya da böcek istila ederdi. Bahaneleri hiç bitmediği için arsızca istenmediği bir eve dönerdi. Kendisi burada istenmiyordu fakat zorla geldiği evimizde bizi istemiyordu. Bu konuda o kadar arsızdı ki çoğu zaman onun adına ben utanırdım.

Odama girip kapıyı kapattıktan sonra pijamalarımı giydim. Hiç oyalanmadan hemen yatağa girmiştim çünkü onu gördüğüm tek saatler uykuda geçirdiğim saatlerdi. Bakalım bugün hangi dersi işleyecektik?

Şu anda bile tek bir hareketle Avcı kardeşlerimi yere serecek eğitimim vardı. Ama onlar bunu bilmiyor.

Hep derim aptalı oynamak ve aptal olmak arasında büyük bir fark var diye. Korkak ve sessiz dedikleri kızı sahada hiç görmedikleri için çok şanslılar.

Evet, bu bölümde kızları en fazla on yedi yaşlara kadar büyütebildim. Tüm çocukluklarını yazamam çünkü yirmi dört yaşına hızlı bir geçiş yapılmalı. Fakat tek bir bölümde hızlı bir geçiş olması da içime sinmezdi. O yüzden bu bölümde on yedi yaşı buldular. Diğer bölümde ise yirmi dört yaşına geçiş yapacaklar. Finale çok az kaldığı için yeniden büyüdükleri kısımlar kurgu gereği hızlı olmalı.

Kızlar sevgi dolu bir ortamda büyüyünce eskisine göre aslında çok değiştiler. Elzem mükemmeliyetçi olmayı bırakınca konaktakilerle daha iyi anlaşılan birine dönüştü. Bunun en büyük kanıtı Mara ile iyi arkadaş olmaları.

Demek ki Mara'ya sürekli hizmetçi muamelesi yapılmayınca eskisi gibi parayı takıntı haline getirmiyormuş, değil mi?

Ya da Itır sevgi dolu bir yuvada büyüyünce eskisi gibi asilik yapıp sorun çıkartan birine dönüşmüyormuş. Hâlâ biraz eskisi gibiler fakat tam olarak değil.

Peki ya Yavuz? Parçalanmış bir ailede büyümeyince ve ailesi Avcılık konusunda ona bilmesi gereken her şeyi anlatıp ona destek olunca Yavuz bile değişti. Demek ki korkaklığı tek başına bir şeylerle mücadele etmesinden kaynaklıymış.

Ve anneanneleri Suzan Hanım. Çocuklar anne ve babasız büyüyünce onları kontrol etmesi daha kolaydı. Şimdi ise çocukların anne ve babaları bunu yapmasına izin vermiyor.

Suzan Hanımda ki tek değişiklik artık Elzem'den de nefret ediyor olması. Kızı yanında olduğu için Elzem'i kızının yerine koyup onu

takıntı haline getirmedi. Üstelik kendisi bir Avcı olduğu için sadece İtir'dan değil ölümsüz olan diğer torunundan da nefret ediyor. Bence ondan nefret ediyor diye Elzem pek üzülmessin çünkü bu kadının zehirli sevgisini de zamanında az görmedik.

Ve Meliz, gördüğünüz gibi Munure Hanım'ı ikna etmeyi başarmış ve kızının eskiden olduğu gibi doğmasını sağladı.

Soya kızların doğumundan sonra kayıplara karıştı çünkü aşık olduğu adamın yanında uzun süre kalsaydı bir süre sonra Sıraç için abla konumuna düşerdi. Sıraç büyüdüğünde Soya tekrar nasıl karşısına çıkıyor o kısımları da sizler için yazacağım.

Ne yazık ki bu bölümde Doğa'ya yer veremedim çünkü kızlar yirmi dört yaşına geldiğinde onları karşılaştırmayı planladım. Yani Doğa yeni bölümde mutlaka olacak.

Şimdi gelelim Savcı ve Elzem ikilisine. Gördüğünüz gibi Savcı adım adım Elzem'i yeniden büyütüyor. Üstelik bunu yaparken fark ettirmeden onu eski Elzem'e dönüştürmek için uğraşüyor. Tabii Savcı, daha önce Elzem'e olanlar gibi ona acı çektirerek eski alışkanlıklarını kazandırmaya çalışmıyor.

Adam resmen sevdiği kadını bebeklikten beri büyütmeye başladı. Sabrını takdir etmek gerekiyor. Üstelik kızın beynini artık nasıl yıkamışsa daha önce on dört yaşlarda beş sevgili yapan kız, on yedisinde sevgili olayına sıcak bakmıyor.

Şahsen bende yirmi yaşından önce bu tür şeyleri onaylamadığım için bence çok doğru bir karar. Küçük yaşlarda verilen kararlar ne yazık ki çoğu zaman kötü sonuçlanabiliyor. Haberlerde her gün izliyoruz bu tür şeyleri maalesef.

Şimdi bana çok sık sorulan bir soruya cevap vermek istiyorum. "Kızlar her şeyi yeniden hatırlayacak mı?" Eğer unutsalardı belki fakat kızlar herhangi bir hafıza kaybı yaşamadı. Onlar yeniden doğdukları için hatırlayacakları bir şey zihinlerinde yok. Lakin onca yaşanmışlığın heba olmasına asla izin vermem. Önceki yaşamlarına ait tüm bilgiler en küçük detayına kadar yeniden zihinlerinde yer edinecek. Üstelik o zaman her biri yeniden eski alışkanlıklarına dönüp tanıdığımız Kalkanlar olacak. Bu halleri geçici.

Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Zaten bir bölüm sonra kızlar Araf'a dönüyor.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(62) Bana Anılarımı Geri Ver.

"Eğer olur da bir gün bir yerlerde tekrar karşılaşırsak, o gün sana seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyeceğim."

En sevdiğim şeylerden biri ailecek bir şeyler yapmaktı. Hepimiz bir aradayken çok eğleniyorduk. Özellikle anneannem olmayınca daha çok eğleniyorduk. Tıpkı şu anda sinemada olduğu gibi. Komedi türündeki bu filmi yalnız izlesem bana saçma gelecek bir film idi. Fakat ailemle izleyince oldukça eğlenceliydi. Her ne kadar İtir ve Yavuz sululuk yaparak ben ve Sıraç'ı çıldırtsa da yine de eğleniyorduk. Yavuz yanımda oturduğu için elini sürekli benim mısır kutuma daldırıp kaba bir şekilde mısırlarımı yiyordu. İtir ise kolasını içip içip Sıraç'ın kulağının dibinde geçiriyordu. Ben ve Sıraç ise yan yana oturmuş diğer yanımızda oturan kardeşlerimize sinir olarak film izliyorduk. Mara bana göre daha şanslıydı çünkü o, arkamızda annem ve babamla oturuyordu. Mara ile et ve tırnak gibi olduğumuz için birbirimizden hiç ayrılmazdık. Bu yüzden gittiğim her yere onu da kendimle götürmeme bizimkiler ses çıkarmıyordu. En azından beni kısa süreliğine de olsa Yavuz ve İtir'a maruz kalmaktan kurtarıyordu. Her iki kardeşimde hayvan gibi yiyip içen kaba insanlar olduğu için uzun süre hiç çekilmiyordu. Özellikle Yavuz biraz daha ses çıkartarak yemeye devam ederse çok pis ağzına çarpacağım. Artık yirmi yaşında koskoca kız oldum ama o, hâlâ küçük kardeşiyle uğraşır gibi benimle uğraşıyordu.

Yavuz tekrar kucağımdaki mısıra elini daldırdı ve bir avuç mısırı ağzına bastı. "Elzem," dediğinde bilerek ağzındaki kırıntıları yüzüme püskürtüyordu. "Sen de yesene kızım." Zıkkımın kökünü yesin! Sanki onun pis ellerinin değdiği bir şeyi yerim de!

İtir'in lıkır lıkır üçüncü kola şişesini kafasına diktiğini gördüm. Daha sonra bilerek Sıraç'a sokulup, "Film nasıl?" dedi ve Sıraç'ın yüzüne karşı geçirince sabrı tükenen sadece ben değildim. Bu ikisi bu kadar iğrenç olmak zorunda değil!

Yavuz hijyen takıntımı bildiği halde burnunu kaşıyıp elini mısıra daldırınca, "İğrençsin adi herif!" diye bağırdım. Sinema salonunda olduğumuzu umursamadan ayağa kalktım. "Al hepsi senin olsun pis

yaratık!" diye haykırdım ve mısır kutusunu kafasına geçirdim. Çok bile dayanmışım.

Yavuz kafasından dökülen mısırlara gülerken bana baktı. "Ailedeki ağzı bozuk tek kişi sensin. Kadınsın lan sen, kadınsın. Erkek gibi küfretmeyi bırak. Daha geçen babama sövdün," deyince arka koltukta oturan babam kolasını püskürterek çıkardı. "Bana mı sövdün?" deyince hemen savunmaya geçtim. "Ne münasebet! Ben Yavuz'un yedi sülalesini sövdüm," dediğimde İtir tekrar geçirdi ve Sıraç, "Lan yeter!" diyerek İtir'a saldırınca, ben de fırsat bu fırsat deyip yerdeki çantamı aldım ve Yavuz'un kafasına geçirdim. Zavallı annem, "Bari burada yapmayın!" diyerek bizi uyarsa da artık çok geçti. Bu saatten sonra kimse Yavuz'u elimden alamazdı.

İtir ve Yavuz gülerken sinema salonundan koşarak çıktılar. Ben ve Sıraç ise peşlerindeydik çünkü yakaladığımızda bu sefer kurtulamazlar. İnsanların arasında hızlıca koşup kovalamaca oynarken annem hâlâ bağırarak peşimizden geliyordu. Babam ve Mara ise her zamanki gibi gülerken eğleniyordu. İkisi yürüyen merdivenlere yönelince peşlerine takıldık. Fakat bir süre sonra ayrı yönlerde doğru koşarak birbirinden ayrıldılar. Tabii haliyle ben ve Sıraç'ta birbirimizden ayrıldık. Yavuz ne yaptı etti ve kalabalığa karışarak izini kaybettirdi. Öfkem yatışsın diye alışveriş merkezinden dışarı çıkıp derin bir nefes aldım. Saat akşamın dokuzuydu ve biz ailecek dışarıda yemek yedikten sonra sinemaya gelmiştik. Daha doğrusu onlar yemek yerken ben izlemiştim çünkü dışarıda yemek yemeyi sevmiyorum. Hangi şartlar altında hazırlandığını bilmediğim hiçbir şeyi yiyemiyorum. Beni böyle birine dönüştürdüğü için rüyamdaki adamdan nefret ediyorum. Yirmi yıldır rüyalarım giriyor ama hâlâ adını bilmiyorum.

Dışarıda yeterince kaldığımı düşündüğüm için tam içeri girecektim ki farklı bir enerji hissettim. Saf bir ışığın varlığı tüm vücudumu esir almıştı. Evet, aldığım enerji fazla aydınlıktı. Bu tıpkı güneşin etrafınızda dönmesi gibiydi. Aydınlık ve yakıcı. Etrafıma bakarak enerjinin kaynağını bulmaya çalıştım. Dışarıda olan insanlara bakıyor doğru kişiyi bulmaya çalışıyordum. Işık enerjisi benden uzaklaşmış gibi daha az solumaya başlayınca kaşlarımı çattım. "Neredesin?" diye kısık sesle mırıldandım. Onu kaybediyordum ve içimden bir ses onu bulmam gerektiğini söylüyor.

İnsanları umursamadan ayakkabılarımı çıkardım. Oyunbaz algılarım anında açılınca inledim. Kahretsin, bu kalabalıkta ayakkabıları çıkarmak iyi bir fikir değildi. En son iki hafta önce mezarlıktaki ruhlarla beslendiğim için açlığımı kontrol edebiliyorum. Derin bir nefes alıp onlarca ruhun

kokusunun içinde ışığı ayırt etmeye çalıştım. Gözlerim alışveriş merkezinin kapısını bulduğunda, "İçeride," deyip koşmaya başladım. Bu her kimse içerideydi.

Koşarak alışveriş merkezine girdiğimde hızlıca etrafıma baktım. Burada çok fazla kişi olduğu için bir türlü ışığın enerjisine odaklanamıyordum. Ruhları soludukça şahlanan açlığım odaklanmama izin vermiyordu. Fakat daha sonra burnuma yatıştırıcı bir çiçek kokusu geldi. Işık enerjisiyle birleşmiş tatlı bir kokuydu. Başımı çevirdim ve yürüyen merdivenleri gördüm. Koku merdivenlerden geliyordu. Yukarı çıkan insanların kokusunu aceleci bir şekilde içime çektim ve onu buldum. Koku genç bir kızdan geliyordu. Sırtı bana dönüktü ve yukarı çıkıyordu. Kumral saçları tıpkı buğday başağı gibi omuzlarından salınıyordu. "Buldum seni," diyerek rahat bir nefes aldım. Evet, onu bulmuştum.

Kızın peşinden gideceğim esnada bir anda arkasını döndü. Sanki bir şey hissetmiş gibi aceleyle aşağıdaki insanları kontrol etti. Beni arıyordu değil mi? Tıpkı benim gibi o da benim enerjimi solumuş olmalı. Bu kız da bizden biri olmalı ki enerjisi diğer fânilerden çok farklıydı. Yukarı çıkarken sabırsızca aşağıdaki tüm insanları kontrol etti ve gözleri kapıda durdu çünkü. Kapının hemen önündeydim. Göz göze geldiğimizde bu uzaklıkta bile yeşil gözlerini görebiliyordum. Bakışlarımız birbiriyle buluştuğu an ruhunda yükselen sevinci soludum. Beni gördüğüne mutlu olmuştu çünkü benimde farklı olduğumu enerjimden hissetmişti. Onu ilk kez görüyorum fakat bana çok yakın biri gibi hissettiriyor. Aynı şeyleri benimde ona hissettirdiğimi biliyorum. Kimdi bu kız?

Ona doğru yürüyeceğim esnada Itır'ın, "Elzem!" diyen sesini duydum. Başımı çevirdim ve bana doğru gelen kardeşimi gördüm. Yanıma gelip, "Eve gidiyoruz," dedi.

Itır ortaya çıktığı an kumral kızın enerjisi benden uzaklaşmıştı. Merdivenlere baktım ve artık orada olmadığını gördüm. Gitmişti. Itır bileğimi yakalayıp, "Hadi Elzem," diyerek beni peşinden sürükledi. Bir ruh emici olduğum için kardeşim kolay kolay elimi tutmazdı. Aklım ışık yayan kızdaydı ama tekrar onu aramak yerine kardeşimin peşinden gittim.

Hissediyorum bir gün onunla tekrar karşılaşacağız.

Gözlerimi açtığımda kendimi yine aynı ormanda bulunca tebessüm ettim. Son günlerde uyumayı sırf onu rüyalarımda görmek için istiyordum. Kulübenin yolunu tutup yürümeye başladım. Eskiden kaçmak için her yolu

denediğim adama âdeta koşarak gidiyordum. Onu seviyorum. Biliyorum bu çok saçma ama doğduğum günden beri rüyalarımın giren bir adama âşıktım. Eskiden ona katlanamazdım fakat zaman geçtikçe ben büyüdüm ve benimle birlikte ona olan hislerim büyüdü. O gerçek değildi. Bilinçaltımda yer alan bir yanılsamaydı. Lakin ben bunu bile bile bir yanılsamaya gönlümü kaptırmıştım. Sırf bu yüzden gerçek hayatta hiçbir erkek ilgimi çekmemişti ve çekmiyordu. Çünkü hayal aleminde bir adama delice tutkundum. Mara bile bu garip ilişkiyi bilmiyordu. Birilerine anlatacağım bir şey değildi ki. Nasıl söylerim hiçbir erkek ilgimi çekmiyor çünkü ben, gerçek olmayan birini seviyorum diye. Evet, bir yanılgıya âşık olduğumun farkındayım lakin hastalıklı bir şekilde ben bu yanılgıdan vazgeçmek istemiyorum. Eğer bu durum beni psikolojik olarak hasta biri yapıyorsa ben, hiç iyileşmek istemiyorum. İçinde bulunduğum durum o kadar garipti ki gerçekler yerine bir yalanı yaşamak istiyordum. Gerçekler değil rüyamdaki yalanlar beni mutlu ediyordu. Belki de gerçekten hastayım fakat tedavi olmak istemiyorum. İyileşmek onu benden alacaksa ben hep hasta kalmak istiyorum. Beklenmedik bir şekilde gelişen bu durum benim mutluluk kaynağımdı.

Ağaçların arasından çıktığımda onu kulübenin eşiğinde otururken buldum. Elinde bir bıçakla küçük bir ağaç dalının ucunu açıyordu. Boş durmaktan nefret ettiği için mutlaka oyalanacak bir şeyler buluyordu. Hiç değişmiyordu. Ben gittikçe büyüyor ve değişiyordum fakat o, hep aynı kalıyordu. Ayak seslerimden geldiğimi anladığı için başını kaldırdı ve beni gördü. Yeşillerim onun elâ hareleriyle buluştu ve bana gülümsedi. Bana olan gülüşünü çok seviyorum çünkü gülümsediğinde gözleri kısılıyordu. Elindekileri kenara bırakıp ayağa kalktı. Baştan ayağa beni incelerken gülüşü büyüdü. "Kıyafetlerinle mi uyudun?" Her defasında pijamalarla onun karşısına çıkmak beni çok utandırıyor. Bu yüzden bu sefer en güzel elbisemi giyip uyumuştum. Yatağa girerken üzerimde ne varsa rüyamda da o oluyordu. Bu sefer küçük bir değişiklik olsun istemişim. Ona güzel görünmek istiyordum. Aslında güzel görünmek için ekstradan bir çabaya ihtiyacım yoktu çünkü olağanüstü bir güzelliğim vardı. Bu aşırıya kaçan bir egoistlik değildi, ben gerçekten çok güzelim. Fakat güzelliğim bir tek onun üzerinde yetersizdi. Aklında bir kadın vardı ve ben onu ona unutturmak istiyordum.

"Tüm gün fazla yoğun olduğum için yorgunluktan pijamalarımı giymeden uyumuş olmalıyım," diyerek ona yalan söyledim. Ona olan

hislerimin farkında olduğu için dudakları kıvrılırken söylediğim yalana inanmadı. Fakat beni utandıracak bir şeyler de söylemedi. "Kırmızı sana yakışıyor," diyerek üzerimdeki elbisenin rengine değindi. "Ama mavinin yakıştığı kadar değil."

"Daha önce beni mavi elbiseyle hiç görmediniz," dedim. "Mavinin yakışacağını bilemezsiniz." Beyaz pijamalar dışında beni hiç farklı renkte bir şeyler giyerken görmemişti ki.

Haklısın dercesine başını salladı. "Seni görmemiş olabilirim ama sana daha önce bahsettiğim kadını bir seferinde mavi bir elbisenin içinde gördüm," dediğinde yine can sıkıcı sevgilisinden bahsetmişti. "Kasabaya arkadaşıyla birlikte gitmişti ve kahyanın ona verdiği listeyi tamamlamaya çalışıyordu," dedi ve yine eski anılara dalıp gitti. "O gün üzerinde mavi bir elbise vardı." Ne hatırladıysa güldü. "O gün oldukça beni uğraştırmıştı." O kadından bahsederken gözlerinde oluşan yoğun aşktan nefret ediyorum!

Sevdiğim adam bana sevdiği kadından bahsediyordu. Bu çok acımasızdı!

Tüm keyfimin kaçtığını anlayınca yüzündeki ifadeyi silip, "Her neyse," dedi. "Bugün savunma dersleri üzerinde çalışacağız. Hadi başlayalım." Kulübenin önüne doğru yürüyüp kendi yerini aldığında bu sefer karşısındaki yerimi almadım. Bana bakıp, "Ne bekliyorsun?" dediğinde bile hiç kıpırdamadım.

Derin bir nefes alıp, "Sorun ne Elzem?" dediğinde kıskançlık içinde ona baktım. "Sizi uzun zaman önce terk eden bir kadını hâlâ sevmek konusunda neden bu kadar ısrarcısınız?" O kadından bahsederken hep geçmiş zaman eki kullanıyordu. Bu da demek oluyordu ki uzun zamandır birlikte değillerdi. Peki, hâlâ neden onu seviyordu ki?

"Terk edilmedim onun gitmesi gerekiyordu," dedikten sonra karşısında durmamı işaret etti. "Bu konuları konuşmayalım. Buraya gel ve artık başlayalım." Onu dinlemedim ve bulunduğum yerde kalmak konusunda inat ettim. "Size olan hislerimin farkında mısınız?" Bunları söylerken hiç utanmadım çünkü duygularım konusunda utanmıyorum. Birini sevmek utanılacak bir şey değildi.

Sıkıntılı bir şekilde bana bakarken, "Sana gönül mevzularında uzak dur derken ciddiydim," dedi. "Ben de dahil tüm erkeklerden uzak durmalısın. Henüz çocuksun ve herhangi bir ilişki yaşayacak olgunlukta değilsin."

"Bu sizin bahaneniz!" diyerek ona sesimi yükselttim. "Yirmi yaşındayım ve ben daha altı yaşındayken bile düşüncelerim kırk yaşındaki bir kadından

daha olgundu." Çocuk olmadığımı iyi biliyordu. Bir Oyunbazın zihnine sahipken asla sıradan bir çocuk olamayacağımı herkesten iyi biliyordu.

Beni bu konuda ikna etmeyeceğini bildiği halde, "Elzem-" deyince devamını dinlemeden sözlerini kestim. "Size olan hislerim çocukça değil."

"Pekâlâ," diyerek pes etti. "Tam olarak ne kadar bir süredir benden hoşlanıyorsun?" dediğinde hiç düşünmeden, "İki yıldır," dedim ve bu onu güldürdü. "İki yıl mı? İki yıldır benden hoşlanıyorsun ve iki yıllık sessizliğinin sonucunda bugün karşıma geçip bana isyan ediyorsun, öyle mi?" dedikten sonra anlam veremediğim garip bir duyguyla gözlerime baktı. "Bana olan sevginin yeterince uzun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Somurtarak başımı salladım. "Evet, öyle düşünüyorum. Birini iki yıl boyunca sevmeye devam etmek hiç kolay değil," dediğimde dudağının kenarı kıvrıldı fakat bu, içten gelen bir tebessüm değildi. Bir adamın kırık ve buruk gülümsemesiydi. "Beni yüz yıl boyunca sevmeye devam edebilir misin?" dedi ve yutkunarak sustum. Yüz yıl mı? Bu fazla uzun değil mi?

Ona karşı dürüst olmayı tercih ettim. "Sanmıyorum," dediğimde bu benden beklediği bir cevaptı. "Yüz yıl mı? Bu bir asır demek," dedim. "Kimse kimseyi yüz yıl boyunca sevmeye devam edemez bu imkânsız."

Ve yine o buruk ifadeyle bana baktı. "İmkânsız değil," dediğinde ruhu bana ne kadar acı çektiğini hissettiriyordu. "Ben o kadını neredeyse yüz yıla yakın bir süredir seviyorum. Birkaç yıl sonra tam yüz yıl olacak," diyerek gözlerime baktı. "Birkaç yıl sonra beni bırakıp gidişinin üzerinden yüz yıl geçmiş olacak. Sen iki yıllık sevgin için bugün karşıma geçip benden hesap soruyorsun fakat ben, bir asırlık sevdamin bekleyişindeyim. Ondan hesap sormak için değil bana gelmesi için bekliyorum," dediğinde kelimeler boğazımda düğümlendi ve söyleyecek bir şey bulamadım. Bana imkânsız olduğunu bir kez daha anlamak canımı daha çok yakıyordu. Yüz yıllık bir sevda nasıl mümkün olabilir? Birini bir asır boyunca beklemek fazla yorucu ve sancılı değil miydi? O kadına olan yıkılmaz sevgisi bir tek beni yıkıyordu. O kadın nasıl biri ki bir adamı yüz yıl boyunca arkasında bekletmeyi başardı. Bir kadının olağanüstü başarısına kıskançlık ve nefret içinde tanık oluyordum.

Gözlerim dolunca başımı iki yana salladım. "Bu saçmalık," dediğimde gözyaşlarına direniyordum. "Öyle bir kadın yok çünkü siz gerçek bile değilsiniz! Siz benim bilinçaltımdaki bir kurgusunuz!" diye ona kızdım. "Bunu kendime ben yapıyorum. Kendime güçlü bir rakip yaratan da ben olmalıyım. Siz bir kadını bir asır boyunca beklemiyorsunuz çünkü her şey

benim kafamın içinde olup bitiyor! Tanrı aşkına siz gerçek değilsiniz ki sevdiğiniz kadın nasıl gerçek olsun?" Her şeyi ben yapıyordum. Ona rüyalarımnda hayat veren de kendime bir rakip yaratan da bendim. Rüya ve gerçek arasındaki farkı anlayacak kadar kendimdeyim!

Son söylediklerim onun üzerinde zerre kadar etki yaratmadı. Elâ hareleri öylesine bana bakıyordu fakat bu tepkisizliği gerçek değildi. Aslında çok fazla şey söylemek istediğini biliyorum ama bunu yapmıyordu. "Bir yanılgı olsam bile inatçı bir çocukla işim olmaz," diyerek umarsızca omuz silkti. "Bazı şeyler için hâlâ yeterince büyük değilsin ve yirmi yaşındaki bir çocukla herhangi bir ilişki yaşayacak bir adam değilim."

Her söylediği şey beni daha fazla kızdırdığı için kaşlarımı çattım. "Yirmi yaşındaki biriyle yaşanan bir ilişki kimseyi sübyancı yapmaz!" Ondan bir pedofili yaratmaya çalışıyormuşum gibi davranması can sıkıcıydı!

Beni hiç dinlemiyormuş gibi, "Bu konu tartışmaya kapalı Elzem," dedi. "Artık eğitimine başlayalım," dediğinde yaşadığım öfke yüzünden belki de bir ilki yapmayı başardım. İlk kez o kendi isteğiyle rüyamdan çıkmadan ben onu atmaya başladım. Yıllar sonra rüyalarımın kontrolünü almaya başladığımı gittikçe silinen bedeniyile anladı. Dişlerinin arasından, "Kes şunu!" dediğinde elim boynumdaki pusulaya gitti. "Bunu daha fazla kendime yapmayacağım," dedim kısık bir sesle. "Daha fazla bir yanılsama yüzünden acı çekmeyeceğim. Buraya kadar çünkü sizi daha fazla görmemek için aramızdaki köprüyü yıkıyorum!" dedim ve pusulayı boynumdan sertçe çekip çıkardım. "Sakın!" diyerek bana doğru atıldı fakat pusulayı çıkardığım için bir anda ortadan kaybolmuştu. Bizi birbirimize bağlayan mührü anlık bir öfkeyle kırdığım için gitmişti. Pusula boynumdan çıktığı an köprü yıkıldı ve mühür kırıldı.

Bunun pişmanlığını hep çekeceğim, değil mi?

4 yıl sonra.

Tebessüm ederek son öğrencime karnesini verdim. Birinci sınıf öğrencileri ilk karnelerinin heyecanını yaşıyordu. En az onlar kadar heyecanlıydım çünkü eğitim hayatımın ilk yılında bana eşlik eden ilk öğrencilerimdi. Artık yirmi dört yaşında bir kadındım ve çocukluğumu geride bırakacak kadar yeni çocuklara sahiptim. Şu zamana kadar kendim için yaptığım en iyi şey öğretmen olmaya karar vermek olmuştu. Küçük

çocukların hayatının bir parçası olmak benim için huzurdu. Her biri gerçek hayata ilk adımlarını atarken onlara rehberlik etmek bana iyi hissettiriyordu. Masamda onları izlerken bıcır bıcır halleri ele avuca sığmıyordu. Her biri birbirine karnesini gösterip gülücükler saçıyordu. "Evet çocuklar," diyerek ayağa kalkıp tahtanın önünde durdum. "Tatil boyunca sizden istediğim şeyleri ilk günden unutmadınız değil mi?" dediğimde hep bir ağızdan, "Hayır öğretmenim!" diye bağırımları beni güldürdü. "Tabii ki unutmadınız ama ben yine de son kez hatırlatayım," dedikten sonra çoktan unuttukları uyarılarımı tekrarladım. "Geceleri erken uyumayı alışkanlık haline getiriyoruz," deyip sürekli derslerde uyuklayan uykucu öğrencime baktım. "Değil mi Buğra?" Esnerken aceleyle başını sallaması çok komikti. Akşamları daha az televizyon izlemeli ve erkenden uyumalı.

"Tatiliniz boyunca bu yıl öğrendiklerimizi unutmamak için ne yapıyorduk?" dediğimde herkes parmak kaldırırken, "Mine sen cevap ver," diyerek ilk parmak kaldıran öğrencimi seçtim.

Ayağa kalkıp, "Haftada bir kez hikâye kitaplarımızı okuyacağız öğretmenim," deyince tebessüm ederek yanına gittim ve ters tuttuğu karnesini düzeltiltim. "Her hafta en az üç sayfa okuyun lütfen," dedikten sonra sıraların arasında gezmeye başladım.

"Peki, istekler ve ihtiyaçları bana sayacak birileri var mı?" dediğimde Kemal heyecanı yüzünden söz hakkı istemeden ayağa kalktı. "İstekler keyfi olarak aldıklarımız ama ihtiyaçlar zorunluluktan olanlar öğretmenim," dediğinde ona başımı salladım. "Peki, ailelerimize hangisi için baskı yapmayacaktık?" dedikten sonra, "Sen cevap ver Buse," dedim. Ayağa kalkıp, "İsteklerimiz için öğretmenim," deyince tebessümüm büyüdü. Öğrettiğim çoğu şeyi unutmadıklarını görmek güzel.

"Ailelerinizin maddi durumları eşit değil çocuklar," diyerek onlara bir şeyler anlatmaya devam ettim. "Biliyorum henüz bunları anlayacak yaşta değilsiniz ama tatiliniz boyunca ailelerinizin hayır dediği şeyler için ısrar etmeyin. İstedığınız bir şeyi size almıyorlarsa bu almayı istemedikleri için değildir, alamıyorlardır. Sürekli aynı şeyler için ısrar ederek lütfen onları üzmeyin," dediğimde sınıfta yükselen onaylayan sesler beni mutlu etmişti.

Mesleğimi icra etmek için devlet okulunu seçmişim. Puanım en iyi okullarda öğretmenlik yapacak kadar iyiydi fakat ben devlet okulunu tercih etmişim. En azından burada çocuklara maddi manevi destek olma şansım vardı. Paraya ihtiyacım olmadığı için aldığım maaşı hatta fazlasını okulda maddi zorluklar yaşayan çocuklara harcıyordum. Bazen üniforma

alamayacak kadar kötü durumda oluyorlardı bazen de okulda onlara verdiğimiz ihtiyaç listesinin yarısını bile tamamlayamayanlar oluyordu. Müdür ve buradaki öğretmenlerle konuşmuş ve yardıma ihtiyacı olan tüm öğrencileri tek tek tespit etmiştik. Her birine elimizden geldiğince yardım ediyorduk. Buradaki öğretmenlerin de geçim sıkıntısı olduğu için onların yaptığı yardımlar da sınırlıydı. Fakat ben bu konuda daha şanslı olduğum için yaptığım yardımlar beni sıkıntıya sokmuyordu. Ancak tatildayken her öğrencinin yanında olamazdım. Bu yüzden kıt kanaat geçinen ailelerine karşı daha anlayışlı olmalarını istiyorum. Çocuktur anlamaz deyip onları geçiştirmek yanlıştı. Asıl bu yaşlarda onları sağduyulu ve anlayışlı bireyler olarak yetiştirmeliyiz.

Vedalaşırken onlara gereken hatırlatmaları yaptıktan sonra hepsini ailelerine teslim ettim. Daha sonra önceden süslediğimiz sınıfta ilk karne hatırası olarak bol bol fotoğraf çektirdik. Velilerle çocukları hakkında yeterince konuşup tüm sorularına cevap vermişim. Okuldan çıktığımda fazlasıyla yorulmuştum ama buna değmişti. Minik öğrencilerime şimdilik layıkıyla veda etmişim. Gelecek yıl tekrar buluşacak olmamıza rağmen içimde bu vedanın burukluğu vardı. Eve doğru arabayı sürerken İtir arayınca gülererek kulaklığı taktım ve telefonu açtım. "Şampiyon," dediğimde onun adına çok mutluydum. "Ne zaman dönüyorsun?" İtir milli boksörlerimizden biri olma yolunda ilerliyordu. Bu yıl Japonya'da düzenlenen olimpiyatlara o da katılmıştı ve ilk şampiyonluğunu kazanmıştı. Ring de onun rakibi olmak istemezdim.

"Bu akşam uçağa bineceğim," dedi. "Sizleri çok özledim."

"En çok kimi?"

Gülüşünü duydum. "En çok kim beni özlediyse onu." Yani beni.

Yolumun üzerinde bir karaltı görünce kornaya basarak arabanın hızını düşürdüm. Fakat yolda arabalar dışında hiçbir şey göremedim. Garip çünkü az önce orada bir şey gördüğüme eminim. Hızımı tekrar arttırdığımda kulaklıkta İtir'in sesini duydum. "Hey! Bu da ne?" diyen sesi kaşlarımı çatmama sebep oldu. "İtir her şey yolunda mı?"

Bana cevap vermediği için endişem büyürken yeni bir gariplik yaşamaya başladım. Güneşli havada hiç bulut olmamasına rağmen yolu sis kaplamaya başlamıştı. "İtir," diyerek yolu görmeye çalıştım. "Sana her şey yolunda mı dedim?"

"Sorun yok az önce bir şey gördüğümü sandım," deyince rahat bir nefes aldım. O iyiydi. "Ne gördüğünü sandın?"

"Bir gölge," deyince sertçe yutkunarak camdan dışarıya baktım. "İtir orada hiç sis var mı?" Sis gittikçe yoğun bir hale geldiği için yolu tam olarak göremiyordum. Tekrar arabayı yavaşlattığımda yanımda süratle geçen arabaları gördüm. Bu siste önlerini nasıl görüyorlardı? Kahretsin, aslında bu sisi sadece ben yaşıyordum değil mi?

İtir, "Burada sis olduğunu nereden anladın?" deyince korkum büyümeye başladı. "Az önce hiçbir şey yoktu ama bir anda sis bastı her yeri." Tıpkı burada da olduğu gibi. Ters giden bir şeyler vardı!

Kaza yapmak istemediğim için arabayı kaplumbağa hızıyla sürüyordum. Bu durum haliyle arkamdaki sürücülerini kızdırıyordu. Sürekli kornaya basıp daha hızlı olmam için beni tedirgin ediyorlardı. "İtir tam olarak şu anda ne yapıyorsun?" dedim ve sisten hiçbir şey göremediğim halde arabayı sağa çekmeyi başardım. Şimdi kimse kornaya basıp beni rahatsız edemezdi.

İtir, "Caddede yürüyorum," dediğinde orada her ne olduysa, "Elzem kapatmam gerekiyor," dedi. "Adım attığım yeri bile görmediğim için sürekli birilerine çarpıyorum. Otele gidince seni ararım," dedi ve kapatacağı esnada, "Bekle!" diyerek onu durdurdum. "Kendi başına otele gitmeye kalkışma sakın. Birinden yardım iste." Farklı ülkelerde olmamıza rağmen her ikimizde bir gölge gördüysek ve hemen ardından sis çıkmışsa bu bir tesadüf olamazdı. Birileri bizimle uğraşıyordu.

İtir telefonu kapattıktan sonra arabanın içinde sisin dağılmasını bekledim. Fakat dağılmak şöyle dursun daha da yoğun bir hale geldi. Tıpkı bir duman gibi gri duman havalandırmadan arabanın içine sızmaya başladı. Uzun süre nefesimi tutamayacağıma göre beklemeye başladım. Bekleyip neler olacağını görmekten başka seçeneğim yoktu çünkü dışarıda da sis vardı. İstesem bile bundan kaçamazdım. Arabanın içi gittikçe sisle dolarken arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Sisten dolayı arabanın içi fazla boğucuydu. Emniyet kemerini çıkarmak için eğildiğimde boynumdaki pusulayı gördüm ve yutkundum. Onu dört yıldır rüyalarımda görmediğim halde hala neden pusulayı taktığımı bilmiyordum. Belki de benimkisi küçük bir umuttu ve ben, tüm umutlarımı boynumda taşıyordum. Bu pusula tıpkı eskisi gibi onu rüyalarımına getirsin diye dört yıldır bekleyip duruyordum. Her akşam erkenden yatağa girer ve soluğumu tutarak gözlerimi kapatırdım. Fakat sabahları uyandığımda büyük bir hayal kırıklığı yaşırdım çünkü o, hiç rüyalarımına gelmezdi. Sadece o değil onunla ilgili hiçbir şeyi artık görmüyordum. Ne kulübe ne de orman, ona dair hiçbir şey yoktu artık.

O gün bir hata yapmış ve rüyamda pusulayı çıkartarak onu kaybetmişim. Gözlerimi açtığımda ise elimde pusulayı tutuyordum çünkü uyurken gerçekten onu çekip çıkarmışım. Keşke bu hareketim sadece rüyayla sınırlı kalsaydı ama ben gerçekte de böyle bir hatayı yapmışım. Bunu uyanınca fark ettim ve o an yıkılmışım. Onu özlemediğim bir günüm bile yoktu. Gerçek bile olmayan bir adamın aşkını kalbimde taşıdığım için hayatıma kimseyi almamışım. Korkarım ki uzun yıllar boyunca onu sevmeye hep devam edeceğim. Bir ölümsüz olduğumu düşünürsek bir yüz yıl da ben onu severim artık! Lânet olsun yirmi dört yaşında olduğum için yaşlanmam tamamen duracaktı. Mara'nın dediğine göre ölümsüzlerin yaşlanması tam olarak bu yaşlarda duruyormuş. Gerçi nüfus cüzdanında yirmi dört yaşında görünüyor olabilirim ama doğum gününe hâlâ birkaç ay vardı. Yaşlanmanın tadını çıkaracağım son aylarımı yaşıyor olabilirim.

Eğer bir an önce rüyalarım girmezse onu unutmanın yollarını arayacağım!

O sevdiği kadını yüz yıl beklemiş olabilir ama şu dört yıl canıma tak ettiği için aynı sabrı kendimde bulamıyorum!

İçeriye sızan sisi soludukça uykum gelmeye başlamıştı. Fakat uykuya dalarken bile bir terslik olduğunu biliyordum. Gündüz vakti gelen bu uyku iyiye işaret değildi ama karşı koyamıyordum. Gözlerim kapandığında ne şekilde uyanacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Gözlerimi bir anda açtığımda kendimi bir gölün içinde buldum. Buz gibi su beni ürpertirken tavana bakıyordum. Suyun içinde sırtüstü uzanıyordum fakat suyun derinliği beni boğacak kadar yoktu. Su yüzüme kadar bile gelmiyordu. Tavanı kaplayan garip dallara bakmayı bırakıp ayağa kalktım. Üzerimde sular akarken göldeki suyun yüksekliği ayak bileğimin hizasındaydı. Su fokurdayarak köpürüyordu fakat sıcak değil buz gibiydi. Gölün içinde tavana kadar uzanan devasa bir ağaç vardı. Ağacın dalları dört bir yanı sarıyor ve kökleri duru suda görünüyordu. Ağacın dalları tavan dahil gözlerimin değdiği her yerdeydi. Ağaca yaklaşıp etli, kırmızı yapraklarına dikkatli bir şekilde baktım. Yaprakları dereotu gibi saçaklıydı ama dolgun ve parlaktı. Kırmızı yapraklar dikkat çekiciydi fakat dallarda sarkan kozalar kadar değil. Sarı kozalar ağacın meyvesi gibi her yerdeydi ve sarkıyordu. O kadar çok koza vardı ki ağacın her dalında onlarcası vardı. Kelebek kozasını andırıyordu çünkü onun şeklinde ve boyutundaydı. Bu

tam olarak ne tür bir ağaçtı? Daha önce eşi benzerine kitaplarda bile rastlamadım. Egzotik bir ağacı inceliyordum.

"Elzem Akay," diyen bir fısıltı duyunca sıçrayarak arkamı döndüm fakat kimseyi göremedim. Gizemli ses bu seferde, "Çok uzun zaman oldu küçük melez," dedi. Gaipen sesler duymaya başladığıma göre durumum çok vahim.

Kendi etrafımda dönerek konuşan kişiyi bulmaya çalıştım. "Kimsiniz? Neden sizi göremiyorum?" dediğimde aldığım cevap, "Çünkü dikkatli bakmıyorsun," olmuştu.

Dönmeyi bırakıp durdum ve tam karşıma baktım. Başlarda bir şey göremedim fakat daha sonra bana doğru uçan bir şey gördüm. İyice bana yaklaştı ve yüzümün yakınlarında uçmaya başladı. Terbiyemi bozdum ve bir hanımefendiye yakışmayacak türden küfrettim. "Konuşan kişi bir güve mi?" dediğimde afallamıştım. Evet, bu şey küçük bir güveden başka bir şey değildi.

Onu kızdırmış olmalıyım ki kafamın içinde sinirli sesini duydum. "Biz Ninfalar güve dışında her şeyiz! Karşında Ninfaların kraliçesi varken söylediklerine dikkat et!" diyerek beni uyarınca göz devirdim. "Bağışlayın majesteleri ama şu anda bir güveye bakıyorum. Ayrıca benim gibi biri varken bir güveyi kraliçe ilan eden topluluğun akıl sağlığından şüphe ediyorum." Hadi ama, bari rüyamda ben kraliçe olayım. Bilinçaltım bir güveyi bile bana tercih ettiğine göre benden ciddi anlamda nefret ediyor olmalı.

Kendi bilinçaltıma dava açasım var. İlla biri kraliçe olacaksa o ben olmalıydım bir güve değil!

Hadi ama, bu şey bir böcek!

Kraliçe elime doğru uçunca homurdanarak kolumu kaldırdım ve elimi onun için açtım. "Uçmaya bile üşenen bir böceği kraliçe yaptıklarına inanamıyorum!" Evet, konuşan bir güveden çok kraliçe olmasına takmıştım.

Avucuma konan yaratık, "Hâlâ küstah bir çocuksun," deyince güldüm. "Bunu çok sık duyuyorum." Özellikle anneannemden.

Elimi yüzümün yakınına getirip kraliçeye baktım. "Neden şeffaf bir görünüşünüz var ekselansları?" dediğimde zihnimde gülüşünü duydum. "Çok insan tanıdım," dedi. "Ama daha önce senin gibi kibar ve aynı zamanda saygısız birini hiç tanımadım. Bir böcek olduğumu doğrudan bana söylemeye cesaret edecek kadar saygısızsın fakat ünvanımla hitap edecek

kadar da saygılı ve kibar. Çok garip bir yaratıksın Elzem Akay. Tatlı bir diken gibi insanlara batıyorsun ama onlar bunun farkında bile olmuyor."

"Bu onların sorunu."

"Ama senin de önemli bir sorunun var. Bu yüzden şu anda kozamda uyurken seni buraya getirttim. Evet, her ikimizde şu anda uyuduğumuz için beni şeffaf bir halde görüyorsun. Siz Kalkanları uyutacak sisi yapmam hiç kolay olmadı. İki dünya arasında büyü yapabilen nadir canlılardan biriyim," dediğinde kafam karışmıştı. Rüyada olduğum için konuşan bir güvenin varlığını anlayabilirim çünkü insanlar rüyalarında fazla uçuk şeyler görebilir. Fakat bu yaratık uyanıkken arabayı durdurmama sebep olan sisi kendisinin yarattığını iddia ediyordu. Neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

"Hangi sorundan bahsediyorsunuz?" diyerek gözlerimi kısıp avucumdaki yaratığa baktım. "Sizi anlamakta güçlük çekiyorum."

Telepati yöntemiyle sesini bana duyurduğu için yine kafamın içinde tok sesini duydum. "Tanrılar uzun zamandır seni izliyor çocuk," dedi. "İçlerinden bazıları sana merhamet etti ama kalanlar sana karşı çok öfkeli."

"Tam olarak kaç tanrıdan bahsediyorsunuz? Şey ben çoklu tanrılara inanmam da."

"İnanman gerekecek kadar gerçekler. Seninle ne yapmaları gerektiği konusunda bir çelişkiye düştüler ve sana son bir şans daha vermeye karar verdiler." Son bir şans derken? Bu yaratığın tanrıları daha önce bana birçok şans verdi de benim mi haberim yoktu?

Doğru düzgün hiçbir şey anlamasam da, "Nasıl bir şans?" derken buldum kendimi.

"Doğum gününe kadar sana ve arkadaşlarına süre tanıdılar. Eğer o güne kadar tanrıları memnun etmezsen anılarınıza bir daha asla kavuşamayacaksınız. Özellikle sen Elzem, senden istedikleri şeyi onlara vermelisin." Hiçbir şey anlamıyorum. Tanrılar benden ne istiyordu ve bu yaratık hangi anılardan bahsediyordu?

"Tanrılar benden ne istiyor?"

"Diz çöküp af dilemeni," deyince kaşlarımı çattım. Diz çökmek mi? Bu ne egoistçe bir istektir. Onların kibrini beslemek için diz çökecek değilim.

"Bağışlayın," diyerek son derece kararlı bir şekilde kraliçeye baktım. "Ama bu dünya üzerinde bana hiçbir şey diz çöktüremez. Tanrılarınız benden böyle bir talepte bulunuyorlarsa ben onların adalet sistemini sorgularım," dedim. "Gidin onlara deyin ki Elzem Akay kimsenin önünde

eğilmez ve diz çökmez!" Diz çökecekmişim, yok daha neler! Bunu yapacağıma ölmeyi yeğlerim.

Kraliçe, "İkinci kez doğmana rağmen hâlâ eski sen gibi davranman şaşırtıcı," dedi. "Damarlarında itaat etmek yok değil mi? Ama bu sefer durum çok farklı çocuk. İhtiyacın olan en önemli şeyi tanrılar sana verebilir, onlara itaat etmeye mecbursun."

"İhtiyacım olan şey nedir?"

"Önceki yaşamına ait anılar," dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Soluğum kesilirken doğru duyup duymadığımı sorguluyordum. Ne demişti öyle?

Önceki yaşamım mı?

Kraliçe kanatlarını çırparak omuzuma kondu. "Sana birazını göstermeme izin ver," dedi ve kanatlarını tekrar çırparak enseme kondu. Sivri sinek ısırması gibi enseme bir sızı hissettim. Sanki bir şeyler enseme iğne batırıyordu. Bedenim uyuşmaya başladığında olduğum yerde felç geçirir gibi oldum. Daha sonra etrafımdaki her şey değişmeye başlamıştı. Göl ve devasa koloni ağacı yok olmuştu. Etrafımdaki her şey hızlıca kayboluyor ve yerine yenileri geliyordu. Kendimi devasa bir akademinin önünde bulunca şaşkınlıktan dilimi yutmuştum. Dört bir yanı surlarla kaplı koskoca bir akademinin bahçesindeydim. Üstelik bahçedeki öğrenciler de çok garip giyiniyordu. Günümüz kıyafetlerinden çok uzak giyindiklerini gördüm. Deri ve bezden kıyafetlerle kuşanmışlardı. Uzun çizmeleri ve her birinin taktığı kılıçlar ve hançerler de neyin nesiydi. Kadın erkek ayırt etmeksizin hepsi birer savaşçı gibi giyinmişti. Kadınların taktığı korseleri ve bağcıklı elbiseleri görmek beni hayretler içinde bıraktı. Ortaçağda olamam değil mi?

Şaşkınlığın dibini yaşarken küçük adımlarla akademiye doğru yürüdüm. Elimi kaldırıp baktığımda şeffaf bedenimi fark ettim. Burada ruh konumunda olduğum için görünmezdim. Çift kanatlı açık kapıdan geçerek akademiye girdim. Kuzey ve güney kanadında yukarıya çıkan iki farklı merdiven vardı. Kuzey kanadını kullanan insanlar genelde eski ve rengi solmuş bezden kıyafetler giyiyordu. Fakat güney kanadındaki merdivenlerden inip çıkan kişiler bahçede gördüğüm insanların bir benzeriydi. "Sınıf ayrımı," diye mırıldanıp güney kanadına doğru yürüdüm. Hizmetçilerle aynı merdiveni kullanacak değilim ya.

İnsanların içinden geçerek üst kata çıktım. Koridorda yürürken duvarda gördüğüm bir tablo yüzünden az kalsın dengemi kaybedip yere düşecektim. "Aman tanrım," diye fısıldadım ve tablonun karşısında durdum. Bu oydu,

rüyamda gördüğüm adam. Evet, bu gerçekten onun portresiydi. Bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyor lakin bir cevap bulamıyordum. Uzun gölgeli saçları yüzünü süslerken elimi uzattım ve titreyen parmaklarım onun portresine dokundu. "Sen gerçekte var mısın?" dediğimde ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Elâ gözleri sanki karşımdaymış gibi tüm gerçekliğiyle resmedilmişti. Parmaklarım yüzünde gezinirken eğer şu anda bir ruh olmasaydım ağlayabilirdim. Onu o kadar çok özlemiştim ki portresine sıkıca sarılmak isteyecek kadar. Elinde kırık bir ok tutuyordu ve o, fazla gerçekçi görünüyordu.

Yanımda bir gölge hissedince başımı çevirdim. Gördüklerim yüzünden çığlık atarak geriye doğru sıçradım. "Se-sen," dediğimde korku ve şaşkınlık yüzünden doğru düzgün konuşamıyordum. Ben şu anda kendime mi bakıyordum? Evet, üzerindeki fırfırlı mini eteği ve ince tişörtüyle yanımda duran bu kız benden başkası değildi. Benimle aynı yaşıydı ve az önce benim yaptığım gibi rüyamdaki adamın portresine bakıyordu. Lânet olsun bu kız gerçekten benim!

Biri bana derhal burada neler olduğunu açıklasın!

Portreye büyülenmiş gözlerle bakarken gülümsedi ve "Kendi devrinde çok fazla kalp kırdığına eminim," dedi kısık bir sesle. Tıpatıp bana benziyor ve benim gibi bakıyordu onun resmine.

Daha sonra sanki bir ses duymuş gibi irkildi. Bir süre garip tepkiler verdi ve anlamsız sesler çıkartarak koşmaya başladı. Gözlerim onu takip ederken üç genç kıza doğru koştuğunu gördüm. Dördü bir kapının önünde durduğunda asıl şaşkınlığı şimdi yaşıyordum. Tedirginlik içinde birbirine bakan bu kızları tanıyordum. Bunlar Mara ve Itır değil mi? Yanlarında kumral bir kız daha vardı ve onu da daha önce görmüş gibiydim. Dördü içeri girince kapı kapanmıştı. Kapıya doğru koştuğumda üst katın merdivenlerinden inen kişiyi gördüm ve yutkundum. Adımlarım durduğunda göğsümde atan kalbimin sesini duyuyordum. Bu oydu, rüyalarımı süsleyen adam. Daha birkaç dakika öncesinde portresine bakarken şimdi tüm gerçekliğiyle karşımdaydı. Hayal veya rüya değildi o, etiyile kanıyla karşımdaydı.

Elinde birkaç kitap tutuyordu ve az önce kızların girdiği kapının önünde durdu. Tam içeri girecekti ki, "Hocam Asil ve Hafız yine sınıfta olay çıkardı!" diyen bir sesle durdu. Merdivenlerden ona seslenen sarışın çocuğa başını salladı ve, "Bu sefer o iki baş belasını zindana attıracağım!" diyerek

az önce indiği merdivenleri tekrar çıkmaya başladı. Kapıdan içeri girseydi beni görecekti ama o çocuk hiç olmadık bir zamanda çıkıp gelmişti!

Ensemdeki sızı kesilince ikinci kez etrafımdaki her şey değişti ve kendimi yine koza ağacının olduğu gölde buldum. Kraliçe uçarak tekrar avucuma kondu. Az önce ensemde yapışarak her ne yaptıysa bana bir şeyler göstermişti. "Gördüğüm şeyler ne anlama geliyor?" dediğimde bir türlü az önce gördüklerimin etkisinden çıkamıyordum. "Ben, Mara ve Itır'da oradaydı," dedim. "Hatta bilinçaltımın kurguladığı bir adam da oradaydı."

Gülüşi kulaklarımda çınladı. "O adam gerçekten var," dedi ve zaman benim için durdu. Gerçekten öyle biri var mıydı? Şu zamana kadar yanılgı diyerek acı çektiğim kişi gerçek hayatta var mıydı? Bir yerlerde nefes alıp yaşamını sürdüren biri miydi? Kurgu değil gerçek miydi? Karanlığıma küçük bir ışık doğmuştu. Bir yanılsamayla olma şansım sadece rüyalarından ibaretti. Fakat eğer gerçekten öyle biri varsa hiçbir şey bitmemiş demektir. Onu bulursam her şey farklı olabilirdi. Başka bir kadını bekliyor olması umurumda bile değil. Eğer onu bulursam belki beni sevmesini sağlayabilirim. Sevmese bile yanımda olması yeterdi. Varsın başka bir kadının aşkıyla yanıp tutuşsun. Her gün onu göreceksam bana kalanlarla yetinebilirim. Eğer gerçekten öyle biri varsa ne pahasına olursa olsun onu bulmak için elimden geleni yaparım.

"Size nasıl inanabilirim?" dedim. "Onun gerçek olduğuna dair bana kanıt sunmalısınız." Bana elle tutulur bir kanıt vermesini her şeyden çok istiyorum çünkü onun gerçek olduğuna inanmalıydım. Gerçek olması için her şeyi yapabilirim.

Onunla yaşadıklarım rüyayla sınırlı kalsın istemiyorum.

Kraliçe, "Az önce gereken kanıtı sana sundum," dedi. "Orada dört genç kız gördün ve içlerinden biri sendin. Sana geçmişteki Elzem'in anılarından küçük bir bölüm aktardım. İlk yaşamında sen ve arkadaşların Araf'a, yani aradığın adamın dünyasına gittiniz. Gördüğün o anı senin değil önceki yaşamında çaldığım bir anıydı. Biz Ninfaların geleceğe yönelik görüşleri olduğu için bir gün bu konuşmayı seninle yapacağımızı biliyordum. Bu yüzden önceki yaşamında senden küçük bir anı çalmıştım. Tıpkı diğer Kalkanlarda da bir parça anı çaldığım gibi. İlk yaşantınızda sizler gibi lanetlilerin olduğu Araf'a gittiniz ve sen zamanı kırarak geriye aldın. Yeniden doğduğunuz için hafızanızda önceki hayatınıza dair her şey yok oldu," dediğinde bugün beni bozguna uğratmaya doymuyordu. Yeniden mi doğduk? Bu mümkün müydü? İnanılması güç şeyleri bana anlatıp

duruyordu. Kafamın içi çorbaya dönüşmüşken neye inanacağımı neye tepki vereceğimi bilmez bir haldeydim. Yeniden doğmak mümkün olabilir miydi? Bu fizik kurallarının çok dışındaydı fakat sahip olduğum güçler de çoğu kurala ters düşüyordu. Benim gibi birinin varlığı mümkün kılınıyorsa diğer şeyler neden mümkün olmasın?

Çocukken mezarlıkta biri bana Tanrı Tanımaz Asi demişti. Beni iyi tanıyormuş gibiydi.

Şu ana dek anlamadım ama aslında önceki yaşamımda beni tanıyordu, değil mi? Bu yüzden bana öyle hitap etmişti.

Kahretsin, kraliçenin anlattığı her şey doğru olabilirdi!

Ben gerçekten ikinci kez doğmuş olabilirim.

"Önceki yaşamıma ait anılarımı nasıl alabilirim?" derken heyecandan yerimde duramıyordum. Bir an önce benden alınan her şeyi geri almak istiyorum.

Kraliçe bana hoşuma gitmeyen cevabı vermekte gecikmedi. "Sen diz çöküp af dilediğinde tanrılar sen ve arkadaşlarına ait tüm anıları sizlere verecek." Bu da demek oluyor ki asla o anılara sahip olamayacağız çünkü diz çökmek konusunda kararlıyım. Bu konuda asla geri adım atmam. Tüm hafızam silinse bile diz çöküp yalvararak kendimi alçaltmam.

Anılar konusunda hayal kırıklığı yaşayarak bir diğer arzuma nasıl kavuşacağımı sordum. "Araf hangi ülkede?" Onu bulmalıyım.

Bir kez daha kraliçenin gülüşünü kafamın içinde duydum. "Araf başlı başına bir ülke zaten."

"Bu nasıl olur Araf diye bir ülkeyi daha önce hiç duymadım," diyerek somurttum. "Haritada bile geçmiyor."

"Çünkü Araf senin yaşadığın dünyanın içinde yer almıyor. Farklı bir boyutta ve farklı bir çağda," deyince sinir haliyle küfrettim. Ne demek farklı bir boyutta? Tanrı aşkına, ben oraya nasıl gideceğim? Bildiğim kadarıyla boyutlar arası uçuş yapan bir uçak yoktu.

"Oraya nasıl gidebilirim?"

"Avcıların soyundan gelen dört kişinin kalkan olarak kapıyı açması gerekiyor," dedi ve koloniye doğru uçmaya başladı.

"Doğum gününe kadar tanrılara istedikleri şeyi vermezsen bir daha anılarınıza asla kavuşamazsınız. Gerçekleri bilmek istiyorsan onlara istediğini mutlaka vermelisin," dedi ve ağaca doğru uçup gözden kayboldu. Beni onlarca soruyla baş başa bırakıp gitmişti. Beni darmadağın bir halde bırakıp gitmişti.

Bir şeyler bana hep rüyamda anlatılınca duyduklarımın gerçekliğini sorguluyorum!

Ben şimdi ne yapacağım?

İki ay sonra.

Odamın penceresinden dışarıyı izlerken ölü gibiydim. Son öğrendiklerimden sonra bir türlü kendime gelemiyordum. Ninfaların kraliçesiyle yaptığım o garip konuşmanın üzerinden iki ay geçmişti. Aradan koskoca iki ay geçmişti ve ben günlerimi karamsarlık içinde odamda geçiriyordum. Çok az yemek yiyor ve kimseyle doğru düzgün konuşmuyordum. Rüyamdaki adamı bulmadıkça eski mutluluğuma kavuşamazdım ve o, yıldızların ötesinde bir evrendeydi. Kendimi odama kapatmak dışında hiçbir şey yapmıyordum. İşin garip tarafı Mara ve İtir'da benimle aynı durumdaydı. Ninfaların kraliçesi o gün sadece bana değil onlara da bir şeyler anlatmış ve önceki yaşamlarına dair bir şeyler göstermiş olmalı. Aksi takdirde onların mutsuz mutsuz etrafta dolaşması mümkün değildi. Üçümüzde sorunun ne olduğunu çok iyi biliyorduk fakat bu konuda hiç konuşmuyorduk. Önceki yaşamımıza dair anıları geri almak istiyorduk ve Araf'ı merak ediyorduk. Lanetliler olarak burada sıradan insanların arasında hiçbir zaman tam olarak mutlu olmadık. İçten içe buraya ait olmadığımızı hep biliyorduk. Ve şimdi bizim gibi olanların yaşadığı bir ülke olduğunu öğrendik. Oraya ait olduğumuzu bildiğimiz için gitmek istiyorduk fakat ailelerimizi bırakamazdık. Arada kalmıştık ve bu bizi mutsuz edip susturuyordu. Biçare ruh gibi dolanıp duruyorduk işte.

Annem odama girdiğinde her zamanki gibi durgun gözlerle ona bakmam üzülmeye neden oldu. Bizdeki bu değişiklik en çok ailemizi üzüyordu. İki aydır çekildiğimiz kabuğumuzda etrafa mutsuzluk yayıyorduk. Konağın tüm neşesi bizim suskunluğumuzla kaybolup gitmişti. Annem, "Çalışma odasına gel konuşmalıyız," diyerek odamdan çıkınca onu takip ettim. Artık konuşmak bile içimden gelmiyordu.

Birlikte çalışma odasına girdiğimizde babam ve erkek kardeşlerim de buradaydı. İtir'da somurtarak çalışma odasındaki yerini almıştı. Kapıyı arkamda kapattığımda babam, "Otur Elzem," deyince İtir'in yanına oturdum.

Bu odadaki herkes çok mutsuz görünüyordu. Annem karşımızdaki koltuğa oturdu ve gözleri iki kızının üzerinde oyalandı. "İtır'ın iblis annesine İtır için bedenimi verdiğimde ertesi gün bedenimden çıkmıştı," diyerek çok alakasız bir konu açtı. "Kendi dünyasına dönmeden hemen önce bana bir şey söylemişti," dedi ve bize gülümsemeye çalıştı fakat mutlu değildi. "Bana dedi ki, 'Zamanı geldiğinde onların ait olduğu yere dönmesine izin vermelisin.' Doğru zamanın geldiğini nasıl anlayacağımı sordum." Göz bebekleri titreşirken ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. " 'Anlamayacaksın göreceksin,' demişti. Bu anın gelmesinden hep korktum." Acı çekercesine bize baktı. "Ama gerçeklerden daha fazla kaçamayız çünkü görüyorum. Artık burada yapamadığınızı görüyorum." Bu bir vedaydı değil mi? Annem bizi buraya veda etmek için çağırmıştı. Bizim Araf ve bu dünya arasında bir seçim yapmamıza izin vermemişti. Bu yükü bizim yerimize o sırtlanmıştı.

Annem bana bakarak, "Bazı şeyleri bir tek senden saklamamın sebebi doğduğun gece öğrendiklerimdi," dedi. Kederli bir şekilde başını sallayarak kendi söylediklerini onayladı. "Bana dediler ki kızın çok acı çekti. Seni ve diğer herkesi kurtarmak için her şeyini feda etti. Sizin için tanrıları bile karşısına aldı ve silinmeyi göze alarak zamanı yıktı. Kızın hiç yaşamadı dediler." Dudakları titrerken ağlamak üzereydi. "Tüm çocuklarıma iyi bir anne olmaya çalıştım ama en çok sana Elzem. Bu yüzden gerçekleri bir tek senden sakladım çünkü ne kadar geç öğrenirsen, o kadar uzun bir çocukluk geçirirsin diye düşündüm." Buna benzer bir şeyler tahmin ettiğim için bugüne kadar ona hesap sormadım. Kendince haklı sebepleri olduğuna emin olduğum için ona kızmamış ve karşısına geçip her şeyi bildiğimi itiraf etmemiştim.

"Gidecekseniz biliyorum, buradaki herkes biliyor." Gözlerinden bir damla yaş süzülürken, "Hepimiz bu vedanın er veya geç geleceğini biliyorduk çünkü sizler saklamaya çalışsanız da burada mutlu olmadığınızı biliyoruz. Ait olduğunuz dünya burası değil, bunu biliyorum ama yine de bu vedaya hazır değilim. Bir anne olarak hiçbir zaman da hazır olamam ama söz konusu sizin mutluluğunuz olunca kendimi düşünemem," dediğinde ıslak gözleri ne kadar çok acı çektiğini gösteriyordu. "Belki benden çok uzakta olacaksınız belki de sizi bir daha asla görmeyeceğim," diyerek kızaran gözlerle bize baktı. "Ama bir yerlerde mutlu olduğunuzu bileceğim. Kendimi bu şekilde avutacağım." Peki, biz onlara olan özlemimizi neyle avutacaktık? Tüm vedalar bu kadar hüsrana dolu olmak zorunda mıydı?

"Ben..." diyerek derin bir nefes aldım. "Yapamıyorum anne. Doğduğum günden beri içimde bir boşluk var ve ben o boşluğu dolduracak şeyi arayıp durdum. Kendimi bu dünyaya bir türlü ait hissetmedim, hissedemiyorum. Çok denedim anne," dedim yorgun bir halde. "Ama olmuyor. Konağın kapısından çıktığım an kendimi bir canavar gibi hissediyorum. Etrafımdaki insanlara karşı bir tehdit oluşturan bir canavar gibi. Sürekli kendimi kontrol etmeye çalışmak beni bu dünyaya yabancılaştırıyor. Gözlerim her yerde benim gibi olanları arıyor. Yalnız olmadığımı, bir yere ait olduğumu bilmeye ihtiyacım var." Ait olduğum yer neresiyse orada nefes alıp kök salmalıyım. Benden farklı olan insanların arasında mutlu değildim. İçimdeki bu kaybolmuşluk hissini burada dindiremezdim. Deniyordum fakat olmuyordu.

En az annem kadar kötü durumda olan babam, yenilmişlik içinde başını salladı. "Zamanı geldiğinde gideceğinizi hep biliyorduk. Bununla yaşamak ne kadar zordu bilemezsiniz. Kızlarıma her sarıldığında bir gün onları asla göremeyecek olmanın bilinciyle bunu yapmak ne kadar zordu bilemezsiniz," dediğinde annem hıçkırarak gözyaşlarını durdurmaya çalışmıştı. Babam, "Sizi mutlu edecek şeyler beni de mutlu etmeli ama etmiyor," dedi büyük bir ıstırap içinde. "Buna bencillik diyebilirsiniz ama sizden ayrılmaya hiçbir zaman hazır olmadım, olamam da. Elzem sizi bırakamam, bırakmak istemiyorum. Benimkisi gönülsüz bir kabulleniş," dediğinde burnumun direği sızladı, içim acıdı. Onlardan ayrılmayı bende istemiyordum ki. Onları bırakıp gitmem mümkün değildi ama burada da yapamıyordum. Artık ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Ya ailemden vazgeçecektim ya da gitmeyi istediğim yerden. Seçim yapmak hiç kolay değildi.

Hangi tarafı seçersem seçeyim bir tarafım hep buruk kalacaktı.

Sıraç, "Gitmeyi istiyorsunuz değil mi?" diye sorduğunda suskunluğumuz onlara gereken cevabı vermişti. Annem daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı ve, "Be-ben çantanızı hazırlayayım," diyerek dışarı çıktı. Gözyaşlarını bizim olmadığımız bir yerde akıtmak için dışarı çıkmıştı.

Itır şaşkınlıkla annemin arkasında bakarken, "Hemen bu akşam mı gidiyoruz?" diyerek kırgınca odadakilere döndü. "Bizden kurtulmak için hiç vakit kaybetmediğinizi görmek çok iyi geldi," dediğinde sesindeki üzüntüyü gizleyemedi.

Yavuz bize döndüğünde yüzümüzü ezberlemek istercesine bakıyordu. "Bu sabah Elzem'in doğumuna giren kadın yıllar sonra annemi aramış.

Kalkanlar için bu gece kapıyı açacağını söylemiş. Bizim bu ayrılığa hiçbir zaman hazır olmayacağımızı biliyor olmalı. Gece saat biri bulmadan sizin konaktan çıkmanız gerektiğini söylemiş o kadın." Neden illa bu gece olmak zorundaydı? Evet, iki aydır gidemediğim için acı çekiyordum fakat iş ciddiye binince şimdi de ailemden ayrıldığım için en büyük acıyı çekiyordum. Bir türlü kendi hayatım konusunda karar veremiyordum.

Doğru olan neydi?

Gitmeye karar vererek doğru olanı mı yapıyordum?

Bundan gerisi canımı yakacak kadar hızlı olmuştu. Son kez birlikte akşam yemeği yemiştik ama sessizlik içinde geçen bir akşam yemeği idi. Alışkın olduğumuz o neşeli sohbetler hiç yapılmamıştı. Saat ilerledikçe daha fazla birlikte olmaya çalıştık. Yeterince fotoğrafımız olmasına rağmen annem bol bol fotoğrafımızı çekmişti. Yalnızken çekti, onunla birlikteyken çekti ve hep birlikteyken çekti. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar bize bol bol nasihatler verdiler. Yetişkin olabilirdik ama ailemizin gözünde hâlâ çocuk olduğumuz için sürekli ne yapıp yapmayacağımızı anlattılar. Itır ile ikimiz her defasında onları onaylayarak içlerini rahatlatmaya çalıştık. Zaman geldiğinde ise annemin bizim için hazırladığı sırt çantalarını taktık. Avluya çıktığımızda Mara'da kendi ailesiyle birlikte dışarı çıktı. Aynı vedayı o da yaşıyor olmalıydı ki gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Anne ve babası da pek iyi durumda görünmüyordu. Mara'da gitmeye karar vermiş olmalı.

Sadık Bey arabamı getirdiğinde Yavuz yanıma geldi. Gözlerinden biriken yaşları gizlemeye çalışırken, "Eğer orada mutluluğu bulamazsanız bize döneceğinize söz vermelisin," deyince başımı salladım. "Eğer orası beklediğim gibi bir yer değilse, ne olursa olsun geri dönmenin yolunu bulacağıma söz veriyorum," dedim ve daha fazla dayanamayıp ona sarıldım. "Nerede olursam olayım seni hep seveceğimi bilmeni istiyorum," dediğimde Yavuz kollarını bana sararken, "Bende güzel kardeşim," dedi. "Bende seni seviyorum ve hep seveceğim." Boğuk çıkan sesi her an beni ağlatabilirdi. Onunla olan kavgalarımızı bile özleyeceğim.

Yavuz, Itır'la vedalaşırken Sıraç yanıma gelmişti. Çektiği acıyı gizlemeye çalışıp, "Sarışın," diyerek bileğindeki ip bilekliği çıkartıp benim bileğime taktı ve avucumun içini öptü. "Aramızda binlerce kilometreden fazlası olsa bile seni hissederim," dedi. "Canını yakan bir şeyler olursa rüyalarım gel," diyerek bana bir vedanın kırık tebessümüyle gülümsedi. "Öyle bir şey olursa rüyalarım gel ve yardım et de. İki elim kanda da olsa sana gelmenin

bir yolunu bulurum," dediğinde Yavuz'un yapamadığını Sıraç yaptı ve beni ağlatmayı başardı.

"Canımı yakacak tek şey senin acı çekmen," dedim ıslak gözlerle. "Sen mutlu olursan bunu hisseder ve bende mutlu olurum." Beni hızla göğsüne çekip dudaklarını saçlarıma bastırdı. Saçlarımin kokusunu uzun uzun içine çekerken ikimiz de bu ayrılığa hazır değildik.

Zor olsa da Sıraç'tan ayrılmıştım. Sıraç aynı şeyleri Itır'a da hatırlatırken babam bana doğru yürüdü. Bir gecede on yıl yaşlanmış gibi baktı yüzüme. "Kız çocukları tıpkı kuşlar gibidir," dediğinde ben babamı ilk kez gözyaşı dökerken gördüm. "Zamanı geldiğinde mutlaka yuvadan uçarlar. Kanatlarını kimsenin kırmasına izin verme kızım," dediğinde babamın bizim yüzümüzde döktüğü gözyaşlarından boğuluyordum. Babalar ağlamamalıydı. Gözyaşları biz çocuklara ölümü yaşıtıyorsa onlar hiç ağlamamalıydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bana dünyanın en iyi babası olduğun için çok teşekkür ederim," dedim ve ona sarılarak bir baba sıcaklığını son kez onun kollarında yaşadım. Yeni bir başlangıç yapmak istemiştım ve istediğim başlangıç buradaki hayatıma son noktayı koymuştu.

Ve annem, nihayet sıra ona gelince asıl şimdi gerçek acıyı tattım. Siyah gözleri bir çocuğun masumiyetiyle dolu dolu bakarken, "Adının hakkını hep verdin," dedi kısık bir sesle. "Sen benim hep vazgeçilmezim oldun."

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken, "Anne-" demiştım ki beni susturdu. "Geceleri yalnız dışarı çıkma çünkü sen karanlıkta çok korkarsın," dediğinde ayakta durmakta zorlanıyordu. "Uyurken ışığı hiç kapatma Elzem, karanlıkta korkarsan yanına gelemem artık," dediğinde ağlayarak başımı salladım. Bir seferinde kardeşlerimle saklambaç oynuyorduk ve ben çatı katındaki boş sandığın içine saklanmıştım. Fakat anneannem içinde benim olduğumu bildiği halde sandığı üzerime kilitlemişti. Orada kaldığım süre boyunca o kadar çok korkmuşum ki kriz geçirmiştım. Karanlık kutunun içinde hapsolmam panik atak geçirmeme sebep olduğu için sesimi aşağıdakilere duyurmakta geç kalmıştım. Annem beni zamanında bulmasaydı neler olurdu kestiremiyorum. Beni kitleyen kişinin anneannem olduğunu söylemişim ama o, inkâr etmişti. Kokusunu soluduğumu söylediğimde bunu da inkâr etmişti çünkü Avcıların kokusunu soluyamazdım. Fakat kullandığı parfümün kokusunu aldığımı söyleyerek savunmama bir açıklık getirmiştım. İşte o zaman daha fazla bahanelerin ardına saklanamadı. Annem onu konaktan kovmuş ve bundan sonra evi

yansa bile kapımıza gelmemesini söylemişti. Bana yaptığı o olaydan sonra anneannem bir daha asla konağa gelemedi ama bana karanlık korkusunu miras bırakmayı başardı.

Annem, "Kardeşini sana ve seni de ona emanet ediyorum," dediğinde ne ara ona sarıldığımı bile anlamadım. Gözyaşlarımız birbirine karıştığında, "Sık sık rüyana gireceğim ve sen uyanana kadar sana gün içinde yaptığım her şeyi anlatacağım," dedim ve annem ağlayarak, "Söz mü?" deyince bu konuda ona söz verdim. Gittiğim yerde büyüler daha yoğundu. Üstelik bir zamanlar rüyama giren adam da oradaydı. Onu bulursam nasıl rüyalara girildiğini öğrenebilir ve geceleri ailemi rüyalarda ziyaret edebilirdim. Evet, bunu yapmanın mutlaka bir yolunu bulacağım.

Farklı bir dünyaya gitmem hiç bir şeyi değiştirmmez. Rüyalar aracılığıyla da olsa ailemle iletişimi mi hep sürdüreceğim.

Onlardan ayrılmak hiç kolay olmamıştı ama bir saatin sonunda nihayet konaktan çıkmıştık. Benim arabamla yola çıktığımız için arabayı ben kullanıyordum. Mara ve İtır'da en az benim kadar sessiz gözyaşları döküyordu. Bu ayrılığın altından kalkabilir miyiz bilmiyorum. Arabayı amaçsızca dümdüz sürüyordum. Annem bize nereye gideceğimizi söylememişti. Tek söylediği şey, 'Arabayı sürmeye devam et. Yolda gideceğiniz yere dair mutlaka bir işaret alacaksınız,' demek olmuştu. Bahsettiği işaret tam olarak neydi bilmiyorum ama sessizlik içinde arabayı sürmek hiç kolay değildi. Her an vazgeçip geriye dönebilirim. Ailemi daha şimdiden çok özlemiştim.

Boğulacak gibi olunca arabayı sağa çekerek indim. Biraz yürüyüp durdum ve büyük bir nefesi içime çektim. Gözyaşlarımı silerken bir türlü kendimi toparlayamıyorum. Bir anda Mara arabadan inip koşmaya başlayınca İtır, "Mara!" diyerek peşinden indi. Fakat Mara kireç gibi bir suratla onu duymamış gibi koşuyordu.

Hızla yanımdan geçen kızın kolunu son anda yakaladım. "Sorun ne?" dediğimde korkmuş gibi titriyordu ve fazla telaşlıydı. "Bir kız gördüm," diyerek endişeyle etrafına baktı. "Onu öldürecekler! Elzem kız bizden biri ve başı belada!" deyince hangi kızı bahsettiğini anlamadım. Bugün etrafımdaki herkes hep bilmediğim veya hatırlamadığım bir şeyler söylediği için beynim erimeye başlamıştı. Bu kadar gizeme bir Oyunbazın beyni bile uzun süre dayanamazdı.

İtır, "Hangi kız?" dediği esnada hiç bulut olmayan gökyüzünde korkutucu bir şimşek çaktı. Hepimiz yutkunarak gökyüzüne bakarken tıpkı havai fişek

gibi karanlığın içinde bir ışık yükseldi. Işık karanlığı delip gökyüzüne yükseldi ve yıldırımlar çıkartarak patladı. Çıkan kıvılcımlar gökyüzünde bir güneş sembolü oluşturduktan kısa süre sonra yok olmuştu. Mara iri gözlerle gökyüzüne bakarken, "Bir Işıktan Gelen," diye fısıldadı. "Az önce kaybolan mühür Işıktan Gelenlerin sembolü. Işıktan Gelenler kendi halkına yerini göstermek için bu işareti gönderir. Bu işaret bir yardım çağrısı, kızın fazla zamanı kalmamış olabilir," deyince sertçe yutkundum. Mara'ya bütün bunları nasıl bildiğini sormadım çünkü Bilgilerden gelen bir kâhin olur olmadık her şeyi biliyordu. Biri yardım mı istiyordu?

İtir hiç düşünmeden, "Gidelim," diyerek Mara'ya döndü. "Kızın nerede olduğunu gördün mü?" diye sorunca Mara evet anlamında başını salladı. "Az önce onu gördüm. Gördüğüm imgeleri takip edersek yerini bulabiliriz. Zaten yaklaştığımızda Elzem kokusunu alır," deyince hepimiz benim arabama doğru koştuk.

Annemin bahsettiği işaret bu olabilir miydi?

Mara'nın gördüğü imgeleri takip ederek bir ormanın yakınına kadar geldik. Yolun geri kalanını arabayla gitmemiz mümkün değildi. Bu yüzden hepimiz sırt çantalarımızı alarak arabadan indik. Gecenin bir yarısı telefonlarımızın feneriyle ormanın içinde ilerlemek hiç kolay değildi. Üstelik karanlık korkum olduğu için kızları yavaşlatıyordum. İtir'in koluna sıkı sıkıya yapışarak hareket ediyordum. Etraftaki hayvanların çıkardığı sesler sürekli sıçramama sebep oluyordu. İtir beni rahatlatmak için yanımdan hiç ayrılmıyordu fakat korkumdan eksilen bir şeyler olmuyordu. Mara'nın imgeleri bizi ormanın içine kadar getirmişti ama daha fazlasını göremediğini söylemişti. Bu yüzden bundan gerisi benim kılavuzluğum sayesinde devam ediyordu. Ormana girdiğimiz an kızın ışık enerjisini solumuştum. Karanlık yüzünden deli gibi titrerken telefonun fenerini kızın kokusunu soluduğum yöne tutuyordum. Bu aydınlık ışık enerjisi ve ruhtan gelen çiçek kokusu bana çok tanıdık geliyordu. Bu kokuyu daha önce almış gibiydim.

İtir, "Elzem daha ne kadar kaldı?" diyerek bana sitem etti. "Şu lânet korkun yüzünden tırnaklarını bana geçirmen canımı sıkıyor." Sanırım kolunu haddinden fazla sıkıyordum.

Yerdeki kuru dallara dikkatli bir şekilde basarken, "Sadece bir dakikalık yolumuz kaldı ama kız yalnız değil," dedim. "Yanında çok güçlü bir enerji soluyorum. Daha önce böylesine güçlü bir enerji solumadığıma yemin

edebilirim." Eğer kıza zarar veren oysa hepimizi saniyeler içinde dünya üzerinde silebilirdi. Böyle yoğun bir enerji yayan kişiyi hafife almak aptallık olurdu.

Ağaçlar seyrelemeye başlayınca açık alana çıktık ve gördüğümüz manzara bizi ürküttü. Her yerde ağaçlara asılı meşaleler vardı. Yanan meşalelerin alevi burayı aydınlatıyordu. Elinde büyük ve kalın bir kitap tutan kumral kadın dikkatimi çekmişti. Soluduğum yoğun gücün kaynağı olduğu için gözlerim ilk onu bulmuştu. Kadının saçları hareket mi ediyordu yoksa bana mı öyle geliyor? Kumral saçları yılan sesleri çıkartıp dalgalanıyor ve kafasının üzerinde hareket ediyordu. Aman tanrım, bu kadının saçları gerçekten hareket ediyordu. Canlı gibiydi saçları! Çocuksu bir yüze sahip olduğu için yaşı konusunda kesin bir tahminde bulunamam. Fakat benim yaşlarımda görüldüğünü söyleyebilirim. Vay canına kadın çok güzeldi. Yuvarlak yüzündeki yumuşak hatlar ona masum bir güzellik veriyordu. Uzun ve kıvrımlı kirpikleri bu uzaklıkta bile dikkat çekiyordu. Kadının yüzündeki her detay hayranlık uyandırıyor. Şu zamana kadar kendimden daha güzel bir kadınla karşılaşmadım. Fakat bu kadın benimle başa baş yarışırdı. Boynundaki o şey bir yılan mıydı? Gözlerimi irice açarak kadının boynundaki beyaz kobra yılanı bakıyordum. Kadının boynuna dolanarak kafasını onun omuzuna koymuştu. Tanrı aşkına, o yilandan hiç korkmuyor mu? Kadın bir elinde kitap tutarken diğer elinde altın sarısı zincirli bir kırbaç vardı. Kırbaçın zincirini takip ettim ve Işıktan Gelen kızı gördüm. Yılanlı kadının kırbağı ona dolandığı için zavallı kız hareket edemiyordu. Kolları her iki yanında duruyor ve kırbaç tıpkı bir halat gibi ona dolanmıştı. Çırpınarak kollarını kırbaçtan çıkarmaya çalışıyordu.

Bu kız alışveriş merkezinde gördüğüm kız değil mi? Birkaç yaş büyümüştü ama hâlâ aynıydı.

Kız hiç korkmuyordu. Ruhunda zerre kadar korku solumadım ama onu bağlayan kadına yönelik bolca öfkeyi ruhunda taşıyordu. "Benden istediğin gibi yardım çağrısı gönderdim!" diye bağırdı. "Çöz artık beni!" Kızın yeşil gözleri öfkeden değişmeye başladı. Göz bebeğinin yeşili beyaza dönüştüğünde gök yüzünden kopan bir yıldırım onu bağlayan kadının üzerine düştü.

Kadın son anda refleksleri sayesinde üzerine düşmekte olan yıldırımdan kaçmıştı. Yıldırımın yerde açtığı çukura bakıp kıza döndü. "Senin sorunun ne Doğa?" diyerek boynundaki yılanı gösterdi. "Yıldırımların Safir'i korkutuyor. Sen kötü bir teyzesin," dediğinde kız sinirden çılgılık attı. "Ben o

hayvanın teyzesi değilim akıl hastası kadın! Sürekli bana Doğa demekten de vazgeç çünkü adım Cansu!"

Kadın, "Bende Soaireya ama sen bana Soya diyebilirsin," dedikten sonra kıza gülümseyerek yılanı gösterdi. "Bu da Safir," dedi ve yılanın kafasını okşadı. "Doğa teyzene merhaba de Safir," dediğinde yine kızın adını yanlış söylediği için zavallı kız sinir krizleri geçiriyordu.

Kadın geldiğimizi en başından beri hissetmiş gibi bize döndü ve gülümsedi. Bizi gördüğüne hiç şaşırmamıştı. "Nihayet Araf yolcuları da geldi. Kapıyı açmamı istiyorsanız yaklaşın," dediğinde hiçbirimiz bundan emin değildik. Soya denen kadın kafadan çatlak birine benziyordu. Böyle birine kim yaklaşmak ister ki?

Kadın şaşkın suratlarımıza bakıp gülümsedi. "Benden korkmuş gibi bakmanız kalbimi kırıyor. Oysaki tanısınız beni çok seversiniz," dedikten sonra eliyle beni boynundaki yılanına gösterdi. "Bak Safir, Elzem teyzen de gelmiş. Onu özlediğini biliyorum," diyerek yılanı yere bıraktı. "Hadi git ve teyzene merhaba de," deyince bir küfür savurdum. şaka yapıyor olmalıydı!

Bu lânet yılan gerçekten de bana doğru geliyordu!

Aman tanrım, bir tek bir yılanın teyzesi olmadığım kalmıştı!

Evet, sonunda bölümün sonunda da olsa Doğa'yı da gördüler. Bu kadar geç karşılaştıkları için bana kızmayın çünkü kurgu gereği Doğa'nın en son ortaya çıkması gerekiyordu.

Bu bölümde kızların önceki yaşamına ait anıları geri alması için küçük bir ışık doğdu. Peki, o ışığın Elzem'e bağlı olmasına ne demeli. Elzem tanrıların önünde diz çöküp af dilemedikçe anılarına hiçbiri kavuşamayacak.

Peki, Elzem tanrılara istedikleri şeyi verir mi dersiniz? Şimdilik bunu yapmamakta kararlı peki ilerleyen zamanlarda fikri değişir mi?

Ya Ninfaların kraliçesinin tanrıların bu şartını Araf erkeklerinin kulağına da fısıldadığını söylesem? Sevdikleri kadınlar onları hatırlamıyor ve hatırlamalarının tek yolu Elzem'den geçiyor. Şu anda her biri bu bilginin farkında.

Doğa, Asil'i hatırlamadıkça Asil'in küplere binerek soluğu Elzem'in yanında aldığını düşünsenize. Bir zamanlar karısı olan kadın gerçek adını bile hatırlamıyor çünkü.

Ya Gediz? En son cesedinin elini tutmuşken yeni bölümde Itır'ı karşısında bulunca sizce nasıl tepki verir.

Evet, yeni bölümde kızları Araf'ta okuyacağız. Artık geri dönmelerinin zamanı geldi, değil mi? Sizleri bilmem ama ben kızların Araf maceralarını yazarken daha çok keyif alıyorum. Bence dünyadaki hayatları fazla sıkıcı.

Ve son olarak Elzem. Savcı'yı yüz yıl boyunca bekleten kadının kendisi olduğunu öğrendiğinde sizce ne tepki verecek? O kadının kendi olduğunu bilmeden onu kıskanıp durdu sonuçta.

Bütün bu soruların cevabını ve daha fazlasını yeni bölümde okuyacaksınız. Yarın dışarıda halletmem gereken çok işim var. 11 Eylül cumartesi günü de bildiğiniz gibi İzmir'de imza günüm var. Ama geri döner dönmez bu sefer sizleri bekletmemek için hemen bölümü yazmaya başlayacağım. ♥

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle. Hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(63) Kendinin Gölgesi.

Annem bizi uğurlarken acaba çatlak bir kadına elleriyle gönderdiğinin farkında mıydı? Bir işaret alacaksınız demişti ve aldığımız işaret yılanlarla haşır neşir olan bir kadından gelmişti. Kadının beyni tek başına bir dünya gibiydi. Kim ne derse desin anlayacakmış gibi görünmüyordu. Işıktan Gelen kızı bağıladığı halde sanki bunu yapan kendisi değilmiş gibi kızla samimi bir şekilde konuşuyordu. Bizimle daha doğru düzgün tanışmadan yılanını üzerimize salmıştı. Biz mi dedim? Pardon çünkü benim üzerime salmıştı! Beyaz yılan yerde sürünerek bana doğru gelirken ne düşüneceğimi bilmiyorum. Umarım gerçekten beni teyzesi falan sanmıyordur çünkü bir yılanın teyzesi olmak gibi bir düşüncem yok! Yılan bana doğru süründükçe kaçmak için daha çok etrafıma bakıyordum. Soya denen kadına yaptığı gibi boynuma dolanmasını istemiyorum. Hadi ama, bu yaratıkları korkunç ve tehlikeli bulan bir tek ben olamam. Tanrı aşkına, o bir yilandı! Ya bir anda beni ısıırırsa? Şifacı olduğum için zehirlere bağışıklığım olabilir ama bu korkmadığım anlamına gelmiyordu.

Safir ile aramızda birkaç adım kalmıştı ki ürkerek, "İtır," dedim. "Öldür şunu aksi takdirde onun ruhunu emmek zorunda kalacağım." Bu konuda şaka yapmıyorum. Eğer bana doğru gelmeye devam ederse gerçekten onun ruhunu emebilirim.

İtır bana, "Korkak," diyerek Safir'e doğru yürüdü ve diz çökerek ona elini uzattı. "Merhaba Safir," dediğinde Safir rotasını değiştirerek İtır'ın eline doğru sürününce rahat bir nefes aldım. En azından bana gelmekten vazgeçmişti.

Safir, İtır'ın koluna dolanınca sosyopat kardeşim ona gülümseyerek başını okşadı. "Sen çok tatlı bir yilansın," dediğinde tiksinti içinde yüzümü buruşturdum. Merak ediyorum bu akıl hastası kardeşimin dünya üzerinde korktuğu bir şeyler var mıydı? Yılan o, yılan! Nasıl tatlı olabilir ki?

Kardeşim ve benim tatlı anlayışım çok farklıydı.

Mara aklımdan geçenleri az çok tahmin ettiği için güldü. "Kardeşin bir yılanın soyundan gelirken yılanlardan korkmasını beklemek saçma olmaz mıydı? Elzem, kardeşin Medusa'nın hayatta olan tek torunu farkında

mısın?" deyince itiraz edecek herhangi bir şey söylemedim çünkü bu gerçeği zaten biliyordum.

Soya, Safir ile oynayan Itır'a bakıp gülümsedi. "Seni sevdi," diyerek beni gösterdi. "En azından bazı caniler gibi onu öldürmeyi düşünmedin." Bana canı derken haksızlık yapıyordu çünkü normal bir insan gibi yılan görünce korkuyorum.

Itır, Safir'i tutarak ayağa kalktı. "Seninle kan bağımız var, değil mi?" dediğinde Soya ona tebessüm ederek başını salladı. "İblis annenin teyzesiyim, yani senin de büyük teyzenim," dediğinde Itır'ın dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. Onu ilk görüşüydü ama aralarındaki akraba bağı teyzesini hissetmesini sağlamıştı. Biz daha kendimiz gibi olan insanları bulmadan kardeşim hemen teyzesini bulmuştu.

Cansu denen kız, "Hey!" diyerek bize sesini duyurmaya çalıştı. "Acaba birileri beni çözmeyi düşünüyor mu?" diye homurdandığında Soya kıkırdadı. "Affedersin seni unutmuşum," dedi. "Eski Doğa yerine karşımda cesur bir savaşçı bulunca birkaç tedbir almak zorundaydım. Ve daha fazla yıldırım istemiyorum, ciddiym daha fazla yıldırım yok," diyerek kırbaçın yılan şeklindeki başını sıktı. Kırbaç Cansu denen kızın bedeninden küçülerek çözülmeye başladı. Gittikçe küçülen kırbaç Soya'nın bileğine dolandı ve bilezik şeklini aldı. Tılsımlı bir silah olduğunu düşünmeye başladım.

Özgür kalan kız kırbaçtan dolayı kızaran kollarını ovuştururken ona doğru yürüdüm. "Daha önce karşılaşmıştık değil mi?" dediğimde yeşil gözleri sıcaklığını bana sunmak istercesine bakıyordu. "Evet ve o günden beri tekrar karşılaşacağımız günü bekliyordum," diyerek bana elini uzattı. "Ben Cansu," dedi. "Kaçık kadının teki evimi basıp odamın ortasında bir portal açmasaydı ve beni buraya kaçırmasaydı daha iyi şartlarda tanışabilirdik." Anlaşılan Soya ona unutulmaz bir gece yaşatmayı başarmıştı.

"Bende Elzem," dedim ve elini tuttum fakat hatırladıklarım yüzünden elimi çekmek istedim. Lakin Cansu, "Sorun değil," diyerek bana içten bir şekilde gülümsedi ve elimi sıktı. "Sen bana zarar vermezsin. Bunu seni ilk gördüğüm an hissettim." Bir ruh emici olmamı umursamadan elimi tutmaya devam etti. "Aramızdaki garip bağı sende hissediyor musun?" dediğinde gözlerini bir saniye bile benden ayırmıyordu. "Sana karşı anlam veremediğim bir sıcaklık var içimde." Tuhaf ama benzer duyguları bende hissediyordum.

Mara'nın huysuz sesini duydum. "Klanlardandır canım o!" diyerek yanımıza geldi ve Cansu'ya döndü. "İkinizin klanı arasında hiç bozulmayan bir ittifak var. Tek sebebi bu," dedikten sonra kolumu tutup beni sertçe yanına çekti. Böylelikle Cansu'yla birleşen ellerimizi ayırmayı başarmıştı. Mara bana ters ters bakarken, "Daha bu gece gördüğün biriyle bu kadar samimi olmamalısın!" diyerek beni azarlayınca kıkırdadım. Cansu'yu kıskanmış olamaz değil mi?

Soya denen kadın kafası karışmış gibi, "Çok tuhaf," dediğinde Cansu ve bana baktı. "Önceki yaşamınızda ikiniz çok yakın arkadaşınız," dedikten sonra bu seferde ben ve Mara'ya baktı. "Siz ikiniz de kedi ve köpek gibiydiniz, ya da patlamaya hazır ateş ve barut gibi." Dudaklarını sarkıtarak kafasını kaşdı. "Şimdi ise tam tersi. Anılarınızı aldığınızda verdiğiniz tepkileri görmek için orada olmayı isterdim." Bu kadın yine ne saçmalıyordu? Ben ve Mara doğduğumuzdan beri iyi geçiniriz hangi kedi ve köpekten bahsediyordu?

Soya, "Her neyse," diyerek elindeki kitabı gösterdi. Kitabın üzerinde büyük harflerle **MÜHÜR VE KALKAN** yazıyordu. "Geçiti açmak için sizin bu kitaptaki büyüye ihtiyacınız var," diyerek sırttı. "Benim yazdığım bir kitap olduğu için ben zaten içindekileri ezbere biliyorum." Kitabı ondan alıp yazarı kontrol ettiğimde Soaireya Gizel yazıyordu. Kitabın çıktığı tarihi ise kendi iyiliğim için kontrol etmedim çünkü milattan önce kalmış bir kitap gibi görünüyor. Bir ara bu kitabın tıpatıp aynısını çatı katımızda gördüğüme yemin edebilirim. Fakat daha sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Soya, "Önce bir konuda emin olmalıyım," diyerek bize baktı. "Hepiniz gitmek istiyor musunuz? Çünkü geri dönmek için elli yıl beklemek zorunda kalırsınız. Ben Araf'a dönmeyi düşünmüyorum ve Meliz sadece elli yılda bir ortaya çıkan kanlı ayda geçiti açabilir," dedikten sonra kendisiyle övünürcesine sırttı. "Medusa'nın Ölü Kumları büyüğü bana ait olduğu için böyle bir şart koşmuştum." Ne diyebilirim ki iyi halt etmiş.

Bizler gitmek istediğimizi onaylamıştık fakat Cansu sessizliğini koruyordu. "Ailen için mi?" diye sordum. Belki o da ailesini bırakıp gitmek istemiyordur.

Kalbindeki ağır hüznü soluduğumda gülümsemeye çalıştı. "Ailem dört yıl önce bir uçak kazasında hayatını kaybetti," deyince böyle bir cevap beklemediğim için üzülmüştüm.

Soya, "Öldülerse ne olmuş?" deyip güldü. "En azından kurtulmuşlar, ya ölümsüz olanlar ne yapsın. Ben ölemiyorum bile."

Afallayarak Soya'ya döndüm. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Çoğu zaman evet."

"O vakit intihar et."

"Tavsiyen için teşekkür ederim ama arkamda Soaireya Gizel canına kıyacak kadar zayıf dedirtmem."

"Kolayı var bırak birileri seni öldürsün."

"Sonra da Medusa'nın yeğenini öldüren kişi olarak tanrılar tarafından kahraman ilan edilsin, değil mi? Bu hiç olmaz."

"Üçüncü seçenek: bırak tanrılar seni öldürsün."

"Bunu yüz yıllardır deniyorlar zaten ama gördüğün gibi hâlâ yaşıyorum."

"Bence sen ölmek istemiyorsun."

"Bence ben bana yakışan bir ölüm bulamıyorum. Kainat üzerinde nefes alan son canlı da ölürse o zaman gönül rahatlığıyla ölebilirim."

"Neden ölmek için herkesin ölmesini bekliyorsun?"

"O zaman arkamda konuşacak kimseler kalmaz," dediğinde sinirlerimi bozduğu için güldüm. Ölmek için tek şartı buysa o zaman mümkünse yaşamaya devam etsin.

Cansu'da bizimle gelmeyi kabul edince Soya büyü kitabını Mara'ya uzattı. "Ben kapıyı açacak büyüyü yaptıktan sonra sen başlayacaksın. Daire oluşturun ve sırası gelen kitaptan büyü sözlerini okusun," dedikten sonra bana döndü. "Kapı açıldığı an büyüyüp beni de içine çekmesin diye hemen uzaklaşacağım," dedi ve gözleriyle Itır'ı gösterdi. "Itır ve annesi Meliz benim hayatta kalan tek yakınım. Artık onlar sana emanet. Sen benim emanetlerimi Araf'ta koru ben de senin burada bıraktığın emanetlerini koruyacağım," dedikten sonra güldü. "Özellikle içlerinden birini." İçlerinden biri derken?

Tam olarak ailemden kime ayrıcalık vermişti bu deli kadın?

Soya, "Hadi başlayalım," dediğinde hepimiz soluğumuzu tutmuştuk. Bu işin sonunda kendimizi nerede bulacağımızı bilmiyorduk.

Umarım beklentilerimi karşılayan bir yerdir.

Vücudumda bir ürperti hissedince inleyerek gözlerimi açmaya çalıştım. Üşüme hissi dört bir yanıma sardığı için bir türlü uyanamıyordum. Çok üşüyordum ve bu, daha çok uykumu getiriyordu. En son olanları hatırlamaya çalıştım. Sıra bana gelince Soya'nın dediği gibi kitaptaki büyü

sözlerini tekrarlamıştım. Daha sonra yerde açılan girdap hepimizin aklını başından almıştı ama asıl korkutucu olan bu değildi. Öncesinde bedenlerimizdeki yaşam enerjisinin dışarıya çıktığını görmüştüm. Farklı renklerde çıkan enerjilerimiz havada süzülüp birbirine karışmıştı. Bir ateş topu gibi yere çakılınca toprak yarılmış ve korkutucu bir girdap çıkmıştı. Son hatırladığım bilincimi kaybederken girdabın içine doğru savrulduğumdu. Bundan gerisini hatırlamıyorum. Şimdi ise katlanılmaz bir soğuğu yaşıyordum. Neden bu kadar soğuk? Ankara'da havanın sıcak olduğuna eminim, ya da büyüyü yaparken hâlâ sıcaktı.

Ne yaptık? Koskoca bir şehrin dengesini mi bozduk?

"El-Elzem," diyen titrek bir ses duyduğumda gözlerimi açmak için kendimi zorladım. "Elzem uyan, donuyorum burada." Sanırım bu konuşan kişi Cansu denen kızdı.

Gözlerimi açınca üzerime eğdiği kafasını gördüm. Üzerinde ince askılı beyaz bir gecelik vardı ve o, göğüs dekoltesi vererek üzerime eğilmişti. "Şu anda benim yerime burada yatan bir erkek olsaydı buralar yanmıştı. Böylelikle bizde üşümezdik," dediğimde kıkırdayarak kolumu tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Sapıkça espriler yaptığına göre iyi durumdasın." Donmak dışında evet.

Ayağa kalktığımda, "Gecelikle olduğunun farkında mısın?" diyerek ona küçük bir hatırlatmada bulundum. Evet, gerçekten üzerinde bir gecelik vardı. Beyaz geceliğinin göğüs dekoltesi dantellerden oluşuyordu. Uzunluğu ise kalçalarının biraz altındaydı. Kumral saçları omuzlarından salınan kız, bu haliyle nefes kesiyordu. Fakat etrafımız hep kar olduğu için üşümekten tir tir titriyordu. Kar mı?

Kaşlarımı çatarak etrafımı incelemeye başladım. Yaşadığım şaşkınlıktan ötürü, "Yok artık," diyerek yutkundum. Kışın ortasında ne işimiz var? Her yer beyaz örtüyle kuşanmıştı. Şimdi neden bu kadar çok üşüdüğümü anlıyorum. Etrafımızdaki ağaçlar ormanda olduğumuzu gösteriyordu. Soğuk bir orman, fazla soğuk. Ağaçların dallarına biriken kar güzel bir görüntü oluşturuyordu. Güzel olduğu kadar ürkütücü bir görüntü diyebilirim. Neredeydik biz? Ankara'da olmadığımıza eminim.

Titreyen ellerimi kollarıma sürterek ısınmaya çalıştım. Cansu'yu kınıyordum ama benim giydiklerimin de gecelikten farkı yoktu. Üzerimde askılı, siyah bir yarım atlet vardı. Karnımı açıkta bırakan atletin altına pantolon giymediğim için kendime kızıyorum. Neden kısa bir şort giydim ki? Sanki spor salonuna gitmek için evden çıkmış gibiydim. Peki, ya

giydiğim ince topuklu ayakkabılara ne demeli? Hayatımda yaptığım en berbat kombin! Özellikle kara kışın ortasına doğru yolculuğa çıkarken çok kötü bir kombin olmuş. Hadi ama, odamda rahat bir şeyler giyerek pencereden dışarıya bakıyordum. Daha sonra annem beni çalışma odasına çağırmişti. Gideceğimizi duyunca o an ki heyecanla üzerimi değiştirmek aklıma gelmemişti. Ama evden çıkarken topuklu ayakkabıları giymeyi akıl etmişim. Sanki podyuma çıkıyorum. "Dağın başında bunlarla yürü de akılsız başın cezasını ayakların çeksin!" diye kendimi azarladım. Daha ilk saniyede evden ayrıldığıma pişman olmaya başladım.

Sırt çantamı düzeltip, "Mara ve İtir nerede?" dedim çünkü o ikisi görünürde yoktu.

Cansu pembeye dönen burnuyla bana bakarken, "Bu yakınlarla düşmüş olmalılar," dedi ve nefesinin sıcak buğusuyla ellerini ısıtmaya çalıştı. "Biz hangi cehennemdeyiz?"

Kızları bulmak için yürürken, "Ben nereden bileyim," dedim. Kim bilir neredeyiz.

"Sen neden bizimle gelmeyi kabul ettin?" Anladığım kadarıyla buraya gelmek son anda verdiği bir karardı.

Güldü. "Kaçmak için diyelim."

"Kimden kaçmak için?"

"Geride bıraktığım herkesten," diyerek iç çekti. "Ailem öldükten sonra hayatım tepetaklak oldu. Yakın arkadaşım gözlerimin önünde can verdi," dediğinde artık gülmüyordu. Karın içinde bata çıka ilerlerken yürümek hiç kolay değıldi. "Onu ben öldürdüm." Acısını hissettim. "Bir maganda sürekli kornaya basıyordu. Ona yol vermedim diye bana kızıyordu. Daha sonra gaza yüklendi ve arabayı yolumun üstünde durdurdu. Arkadaşım polis çağırmam için çok yalvardı ama onu dinlemedim." Başını çevirip bana baktığında bu sefer soğuktan dolayı değıldi dudaklarının titremesi. "Onu dinlemeliydim ama dinlemedim." Son cümlesinde ne çok keşke saklıydı.

"Arabadan indim ve yolumu kesen adamla tartışmaya başladım," dediğinde o anı tekrar tekrar yaşıyormuş gibi gözlerinin yeşili değışmeye başlamıştı. "Sürekli bağırıyordu. Yüzüme karşı tükürükler saçarak bağıırıyor ve bana kızıyordu." Şimdi ise göz bebeği tamamen beyaza dönüştü. "Çok fazla bağıırması ve bana hakaret etmesi beni sinirlendiriyordu," dediğinde bedeninde cızırtılı sesler çıkartarak ortaya çıkan elektrik akımını gördüm. "O an ilk kez güçlerimle tanıştım. Bir anda gökyüzünde şimşekler çaktı ve

ben içten içe bunu benim yaptığımı biliyordum," dediğinde kıvılcımlar çıkan parmaklarına bakıyordu.

"O gün de parmaklarımda meydana gelen akımı gördüm. İşte o an kontrolümü tamamen kaybettim. Bana ne olduğunu bilmediğim için korkuyordum. Karşımdaki adam gördüğü şeyler yüzünden korkup kaçmıştı fakat Nil kaçmadı. Belki de en çok o korkuyordu ama kaçmadı. Çıkan elektrikler yüzünden acı çektiğimi düşündü ve beni kurtarmak için bana dokundu. O an son gördüğüm havada savrularak yere çarpan bedeniydi." Sustuğunda gözlerinden bir damla yaşın süzülmesine izin verdi. "Doktorlar onlarca voltluk elektrik akımına kapıldığı için kalbinin durduğunu söylediler. Benim dışımda gerçeği bilen yoktu. Görgü tanıklarının ifadeleri ise onlar için inandırıcı değildi. Bir süre sonra her şey unutuldu," dedi. "Ama ben her şeyi hatırlıyordum ve hâlâ unutamiyorum. Yaşadığım yerde bana ne olduğumu anlatan birileri olsaydı kendimi kontrol etmeyi öğrenirdim. Çok sonradan öğrendim lakin artık Nil yoktu." Arkadaşının ölümünden sonra öğrendiği şeyler ona arkadaşını geri vermemişti. Bu yüzden anlık bir kararla bizimle gelmeyi istemişti, değil mi? Ondan ailesini ve yakın arkadaşını alan şehirden kaçmak istemişti.

"Bunlar derin yaralar," dedim. "Birine anlatırken zorlanır insan."

Beni onayladı. "Evet."

"Bana hemen anlattın."

Gözlerime baktı ve içtenlikle tebessüm etti. "Alışveriş merkezinde karşılaştığımız günden beri sana anlatmak istediğim çok şey var," dediğinde bir sessizlik olmuştu. Aynı tuhaf sıcaklık dört bir yanımızı sarmıştı. Tam olarak kimdi bu kız? Neden içimden ılık bir sevgi ona doğru akıyordu? Yaralıydı ruhu bunu hissediyorum. Beni kendisine yara bandı olarak gördüğünü hissediyorum.

Bakalım zamanın ikimiz için ne gibi sürprizleri olacaktı.

Topuklu ayakkabılarla yürümek hiç kolay değildi. Sürekli bir şeylere takılıp duruyordum. Üstelik üşüyen vücudum yüzünden kendimi buzdolabının içine girmişim gibi hissediyorum. İtır ve Mara'nın kokularını soluyarak ilerliyordum. Evet, kızların yakınlarda gelen ruhlarının kokusunu takip ediyordum. Kar tüm şiddetiyle üzerimize yağarken hareket etmek hiç kolay değil. Kızlara yaklaştığımızda İtır'ın endişeyle, "Elzem!" diyen sesini duyunca, "İtır!" diye bağırdım ve sesine doğru koştum.

Ağaçların içinden çıkan kardeşimin boynuna atladığımda güldü ve ayaklarımı yerden keserek beni etrafında çevirdi. "Buldum seni," dediğinde

ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Titrediğimi görünce bir şifacı olduğumu unutup, "Hasta olacaksın," diyerek üzerindeki tişörtü çıkarmak istedi. Fakat kollarını tutarak ona engel oldum. "Ben bir şifacıyım Itır, üşüsem bile hasta olmam." Daha önce bir kez bile hastalanmadım ve bundan sonra da hastalanmayacağımı biliyorum. Fakat o bir şifacı olmadığı için aynı şeyler onun için geçerli değildi.

Itır'dan ayrılıp Mara'ya baktım. "Sen de iyi misin?" Bana başını salladıktan sonra gökyüzünü işaret etti. "Yılın en yoğun karı bizim gelişimimizle başladı. Bilemiyorum," diyerek üzerimize âdeta avuç avuç yağan kara baktı. "Sanki gökyüzü bizim gelişimizi Araf halkına duyuruyor." Kim bilir yine ne gördü de böyle düşünüyor. Mara, Araf halkı dediğine göre demek ki gerçekten de Araftaydık.

Sitem ederek, "Soğuk havalarda hoşlanmıyorum," dedim ve Mara güldü. "Oysaki 1 Ocakta doğduk değil mi?" Ne yazık ki evet.

Cansu soğuktan dolayı ayakta zor dururken, "Şimdi ki rotamız ne?" diye sordu. Tıpkı benim gibi bir an önce sıcak bir yere sığınmak istiyordu.

"Ninfaların kraliçesi rüyamda bana bir akademi göstermişti. Oraya gidelim," dedikten sonra Mara'ya döndüm. "Bizi akademiye götürebilir misin?"

"Bir kâhin olabilirim ama bahsettiğin yerin kokusunu alamam, değil mi?" Haklıydı fakat Mara sırtarak, "Ama bahsettiğin akademiye çoğu kez gördüm," dedi. "Bu ormanı ve Araf'taki birçok yeri sık sık görüyordum ama gördüklerime bir anlam veremiyordum. Gördüğüm şeylerin önceki yaşamımıza ait olduğunu bilmiyordum," deyince rahat bir nefes aldım. Bizi akademiye götürebilirdi.

Topuklu ayakkabılar yüzünden her adımda karın içine gömülürken yürümek hiç kolay değildi. Soğuk hava tıpkı bir kırbaç gibi tenimi kamçıladığı için zangır zangır titriyorum. Bu soğuğa ölümsüzlük bile dayanmazdı. Eğer bir an önce sıcak bir yer bulamazsak hepimiz donarak can verecektik. Tüm günümüzü akademiye bulmak için heba etmiştik. Güneş batarken akademiye ulaşmak belki de en büyük şansımızdı. Eğer bir saat daha gecikseydik karanlık çökecekti ve karanlıkta yolumuzu bulamazdık. Öyle bir şey olsaydı geceyi donmuş bir vaziyette ormanda geçirirdik. Belki de donan bedenlerimiz vahşi hayvanlara yem olurdu. Neyse ki Mara tam zamanında bizi akademiye getirmişti.

Ortaçağda olduğumuza artık emindim. Gördüğüm insanların kıyafetleri canlı renklerden çok uzaktı. Kahverengi tonlarındaki bez kıyafetlerin içinde fazla bakımsız görünüyorlardı. Kadınlar çoğunlukla bone takıyor erkekler ise şapka. Bu soğukta kimisi odun taşıyordu kimisi de kuyudan su çekiyordu. Hepsi ölümsüz değildi çünkü fâni ruhların kokusunu da soluyordum. Sanırım bu insanlar akademideki çalışanlardı. Onlar bize biz de onlara şaşkın gözlerle bakıyorduk. Buradakilerin yaşam tarzı alışık olduğumuz hayattan çok uzaktı. Akademiye baktıkça kendi dünyamdaki fakültelerle kıyaslıyordum. Ankara'daki uzun binalardan çok uzak bir görüntüydü. Tıpkı bir şatoya benziyordu. Gökyüzüne uzanan kuleleri olan bir akademiden bahsediyorum. Şu zamana kadar bir tane bile elektrik direği görmediğime göre burada elektrik yoktu.

Gördüğüm her şeyle şaşkınlığım katlanarak artıyordu. Nasıl bir yere geldiğimizi hâlâ anlamış değilim. Bizi gören herkes durup yaratık görmüş gibi bakıyordu. Özellikle beni görenlerin korkudan rengi atıyordu. Her defasında kısık sesle bana bakıp konuşmaları can sıkıcıydı. Az önce küçük bir kız çocuğu beni görünce, "Tanrı Tanımaz Asi geri döndü!" diye bağırarak akademiye girmişti. Bu lânet insanların neden bana böyle hitap ettiğini biri bana derhal açıklamalı!

Kendimi burada uzaylı gibi hissetmeye başladım!

Bahçeden içeri girdiğimizde kapıyı koruyan askerlerin bile şaşkınlığını solumuştum. Büyük bahçenin ortasında duruyorduk ve kızlar hayretler içinde etrafına bakıyordu. Aynı şaşkın ifadeyle bahçedeki öğrenciler de bize bakıyordu. Daha önce Ninfaların kraliçesi bana burayı gösterdiği için göreceklerim konusunda hazırlıklıydım. Bu yüzden fazla şaşırmadım. Bize yönelik fısıltılar çoğalınca Itır, "Elzem," diyerek etraftaki insanları gösterdi. "Bu çağdışı insanlar bu kadar kapalı giyinirken senin mini şortun çok göze çarpıyor," deyince somurtarak önüme döndüm. Kışın ortasına düşeceğimizi bilseydim şort ve yarım atlele evden çıkmazdım herhalde! Donuyorum ya burada!

"Cansu'da açık giyinmiş," dediğimde yanımdaki kız bana ters ters baktı. "Koltuğumda televizyon izlerken iyi bir kombin yapamazdım, değil mi?" diyerek mini geceliğiyle onu evinden kaçırın Soya'ya lânetler yağdırmaya başladı. "O kaçık kadın kendi iyiliği için bir daha karşıma çıkmasın! Buradaki insanlar bana baktıkça kendimi çıplak hissediyorum!" Belki de her gün kısa gecelikle ortalarda gezen birini görmedikleri içindir. Mara ve

İtir akıllılık edip evden çıkarken pantolon ve tişört giymişti. Fakat ben ve Cansu'nun durumu içler acısıydı.

Burada kendisini çıplak hisseden sadece Işıktan Gelen kız değildi!

Bahçenin ortasında durduğumuz için insanların göz hapsindeydik. İzleniyorduk, yani hissettiğim izlenme duygusu normaldi, değil mi? Fakat bu kadar çok kişinin göz hapsinde olmak tedirgin ediciydi. İzlemek dışında neyi beklediğimizi bile bilmiyorum. Yaşlı bir kadına bakıp, "Burada yetkili birileri var mı?" dedim fakat onunla konuştuğum için ecel terleri döken kadının elindeki meyve sepeti az kalsın düşecekti. Cevap vermek şöyle dursun kadın benden kaçmanın derdindeydi.

İtir sabırsızca, "Aradığımız yetkili kim?" diye mırıldanarak etrafına baktı.

Mara ise, "Birini mi arıyorduk?" dedi kafası karışmış bir halde. "Neden illa yetkili olmak zorunda?"

Titreyerek yerinde kıpırdanan Cansu, "Donuyorum," dedi ellerini çıplak kollarına sürterek. "Birisi şu yetkili kişiyi bulsun!"

Ve ben homurdanarak, "Bilerek mi yetkili deyip duruyorsunuz?" dedim. "Sanki sosyal medyada benim başlattığım bir akımı devam ettiriyor gibisiniz." Üçü ciddi misin dercesine bana bakınca gülerek önüme döndüm. Ama hepsi papağan gibi ben ne dersem onu devam ettiriyorlardı.

Kısa boylu bir kadın arkasında iki muhafızla dışarı çıkarken, "Kalkanlar," deyip gülümsedi. "Uzun zamandır dönüşünüzü bekliyorduk." Öyle mi? Bahçedeki insanlar tam tersini hissettiriyordu. Bana bakıp kendi aralarında uğursuz dediklerini duyduğuma eminim.

Kadın bize yaklaşp karşımızda durunca her birimize tebessüm ederek bakıyordu. "Çok uzun zaman oldu," dediğinde kendimi tutamayıp, "Tanışıyor muyuz?" dedim. Sözlerim kadının tebessümünü silerken onu bir gerçeğe uyandırmıştı. "Sanırım hâlâ anılarınızı geri almadınız," dedi ve buna rağmen bize gülümsemeye çalıştı. "Benim adım Efsun." Arkasındaki akademiyi gösterdi. "Buranın müdiresiyim." Üşüdüğümüzü görünce telaşla, "Burası çok soğuk, hadi içeri girelim," deyince rahat bir nefes aldım. Sonunda bizi içeri davet etmeyi düşünmüştü.

Efsun Hanım'ın peşinden akademiye girip üst kata çıkmaya başladık. Kandil ve şamdanlarla aydınlanan akademide gerçekten elektrik yoktu. Üstelik içeride de bizi gören herkes kısık sesle konuşmaya başlamıştı. Birbirlerine bizi gösterip konuşup duruyorlardı. Onlara göre kısık sesle ama bana göre duyacağımız bir yükseklikte konuşuyorlardı. Efsun Hanım'ı takip ederken ister istemez etrafımdaki seslere kulak kabartıyordum.

"Gerçekten geri döndüler," diyordu birileri. "Onca olanlardan sonra buraya geri dönecek kadar yüzsüzler."

"Şuraya bak nasıl da kimseyi umursamadan yürüyor. Bize yaşattığı yıkımı zerre kadar düşünmüyor olmalı!"

"Tüm ailemin ölümünü izledim. Herkes sevdiklerinin ölümünü izledi onun yüzünden. Bu uğursuz burada olmamalıydı!"

"Kendi kardeşi için onlarca insana kardeş, eş, evlat acısı yaşatacak kadar acımasız! Ne var zamanı geriye aldıysa, bu bize yaşattıklarını unutturmuyor!"

"Onu burada istemiyorum!"

Ve daha bunun gibi birçok şey söylüyorlardı. Geçmişte tam olarak ne yaşandı bilmiyorum fakat tüm bu sözlerin hedefinde ben vardım. Bütün bu insanları bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirim? Koridorda ilerlerken ansızın durdum çünkü bu kısmı daha önce yaşadım. Hatırlamıyordum fakat bunu yaşadığımı Ninfaların kraliçesi bana göstermişti. Ben durunca kızlar ve Efsun Hanım'da durmuştu. Şimdi koridordakiler daha çok bana bakıp konuşuyorlardı. Başımı çevirdim ve onun portresine baktım. Kimseyi umursamadan onun portresine dokundum. İtir, "Ne yapıyorsun Elzem?" dediğinde gülümseyerek ona portreyi ve üzerindeki tarihi gösterdim. "Kendi devrinde çok can yakmış olmalı." Bilerek bu sözleri tekrarlamıştım. Kim bilir belki de birçok kez bu anı yaşadım. Her şey kuralına uygun olsun istedim.

Efsun Hanım, "Savcı Bey mi?" dedi. "O hâlâ yaşıyor." Yaşadığını yakın zamanda öğrenmiştim ama adının Savcı olduğunu daha yeni öğreniyorum. Savcı ha? Adı çok hoş.

Etraftaki insanların benim hakkımdaki sözlerine daha fazla dayanamadığım için oyalanmayı bıraktım. Efsun Hanım'ın çalışma odasına girdiğimizde, "Kahyayı bana gönder Omar," diyerek ona eşlik eden muhafızını dışarı çıkardı. Odanın içi arzu ettiğimiz sıcaklıktaydı fakat bir an önce ısınmak istediğimiz için hepimiz şöminenin etrafını sardık. Isınmak için yanan ateşe iyice yaklaşmıştık.

Bizler ısınana kadar Efsun Hanım bizi hiç rahatsız etmedi. Hepimiz nihayet tenimizdeki soğuk havayı atınca odada bulduğumuz koltuklara oturduk. Kapı çaldı ve içeriye simsiyah giyinen suratsız bir kadın girdi. Efsun Hanım ona, "Kızlar için sıcak çorba ve yemek getir," dediğinde bile kadının kindar gözleri bir tek benim üzerimdeydi. Ben bütün bu insanlara ne yapmış olabilirim?

Beni gören herkes ya korkuyor ya da nefret kusuyordu.

Efsun Hanım, "Elif Hanım?" diyerek uyaran gözlerle ona baktı. "Neyi bekliyorsunuz?" deyince kadın son kez iğrenerek bana baktı ve dışarı çıktı.

"Sen ona aldırma," diyen kadın içtenlikle bana baktı. "Buradaki çoğu kişi gibi hâlâ geçmişte olanları unutmadı. Aslında ikimizin arasında da sorunlar vardı," dediğinde iç çekti. "Ama ben bunun üstesinden gelmeyi başardım. Meliz'in desteğiyle tutunduğum hayallerden vazgeçmeyi başardım." Tam olarak neden bahsettiğini bilmiyorum ama ruhunda bana yönelik herhangi bir düşmanlık sezmiyorum.

Kısa süre sonra kahya bir hizmetçiyle bizim için bir tepsi yemek göndermişti. Kızlar yemeklere saldırırken ben hiç aç değildim. Sessizlik içinde kızların yemeklerini bitirmesini beklerken Efsun Hanım, "Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi. "Dilerseniz diğer öğrenciler gibi burada derste alabilirsiniz." Şimdilik sadece kalacak bir yer bulana kadar kalmak istiyordum. Burayı yeteri kadar bilmediğim için dersler bekleyebilirdi.

Kapı bir anda açılınca nefes nefese bir çocuk içeri girdi. Efsun Hanım ona, "Kapıyı kırsaydın bari Asil," dediğinde çocuk onu duymuyormuş gibiydi. Koşmuş gibi bir hali vardı. Hızlıca odaya göz gezdirdi ve gözleri Cansu'da durunca, "Günüşiği," diye fısıldadı. Günüşiği mi?

Çocuk elini kolunu nereye koyacağını bilmez bir halde şaşkındı. Uzun saçları yüzüne dökülürken onları çekme zahmetine bile girmedi. Elâ gözleri Cansu'ya baktıkça dikkat çeken bir ışıltıya ulaşıyordu. "Günüşiği," derken gözlerini ondan ayırmıyor ve aceleyle ona doğru yürüyordu. Cansu'ya olan bakışları fazla derindi. Cansu ise yemek yemeyi bırakıp ayağa kalkmıştı. Büyük ihtimalle neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Asil onun yeşillerinde nefessiz kalırken, "Doğa," diyerek karşısında durdu. Rüyada olmamak için dua eder gibi bir hali vardı. Cansu ise şaşkınca ona bakıyordu. Karşısında duran ve ona Doğa diyen kişinin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu çocuğun karanlık ruhunda buram buram soluduğum sevgiye hayret ettim. Cansu'ya olan bakışları kesinlikle öylesine değildi. Zaten kalbinde taşıdığı saf aşkı ruhuna yansıdığı için sevgisinin derinliği şüpheye yer bırakmıyordu. Cansu buraya ilk kez geldiğine göre tam olarak nerede tanışıyorlardı? Çünkü bu çocuk onu yakından tanıyormuş gibi bakıyordu. Ruhunda ona karşı büyük bir özlem taşıyordu. Cansu'nun yeşillerinde kaybolurken Asil, onun her zerresine kadar özlemle bakıyordu. Kontrolü dışında iyice ona yaklaşıp, "Doğa," dedi boğuk bir sesle. "Geri

geldin." Artık umudunu yitirmeye başladığı bir anda çıkıp gelmiş gibi konuşmuştu. Ve daha fazla sabrı kalmamış gibi bir saniye bile düşünmeden eğilip onu öptü. Evet, bizim burada olmamızı umursamadan bunu gerçekten yaptı.

Cansu şaşkıındı. Hiç tanımadığı bir adam tarafından bir anda öpölmeye başlamıştı. Yakışıklı fakat bir o kadar da sapık biri tarafından öpölmeyi beklemediğı çok açık. Ve bu adam ona Doğa diyerek sürpriz bir şekilde onu öpmüştü. Şu anda yaşadığı sıradışı durum yüzünden tepki bile veremiyordu. Öylece donup kalmıştı. Yabancı biri hoyratça dudaklarını sömürürken yaşadığı şoktan dolayı tepki veremiyordu. Nihayet olanların farkına varınca hemen onu iterek kendinden uzaklaştırdı. "Sen aklını kaçırmışsın!" diye yüksek sesle konuşurken elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Beni öpmeye nasıl cesaret edersin!" Onun yerinde kim olsa bu tepkiyi, hatta daha fazlasını verirdi.

Asıl şaşkınlığı Asil yaşıyordu çünkü ondan böyle bir çıkış beklememiş gibiydi. "Sorun seni öpmem mi?" diyerek ona yaklaştı. "Karımı öpmemin nesi yanlış?" Karım mı dedi o?

Cansu, "Karın mı?" derken çıldırmak üzere olduğu için bedeninde elektrikler çıkmaya başlamıştı. "Şimdi beni dinle haydut adam!" diyerek işaret parmağını ona doğru tuttu. "Ben kimsenin karısı değilim çünkü daha önce hiç evlenmedim. Özellikle senin gibi bir sapıkla evlenecek kadar henüz aklımı yitirmedim!" Eğer bir daha onu öpmeye cüret ederse onu parçalarına ayırabilirdi! Bunu yapacak potansiyeli olduğunu tahmin etmek zor değil.

Cansu'nun bu sert çıkışıyla Asil nihayet olanları anlamıştı. Boğuluyormuş gibi sesli bir şekilde havayı içine çekerken, "Beni hatırlamıyorsun değil mi?" dedi. Az önce yaşadığı büyük mutluluk yerini derin bir hüsrana bırakmıştı. Hep korktuğı şeyi yaşıyor gibiydi. Sanırım tanışıklıkları tek taraflıydı, ya da artık öyleydi. Çünkü Cansu onu hatırlamıyor gibiydi.

Cansu karşısındaki adamı ne denli kırdığından habersiz, "Önceki yaşamımda aramızda neler geçti bilmiyorum ama umurumda da değil," dedi acımasızca. "Anladığım kadarıyla ilk yaşamımda adım Doğa'ymış ama şimdi Cansu," diyerek son derece kararlı bir şekilde Asil'in gözlerine baktı. "Eski hayatım umurumda değil çünkü hatırlamıyorum. Ben bugün yaşıyorum ve bu hayatımda seni etrafımda istemiyorum!" dedi. Onu paramparça ettiğinden habersiz bunları söylemişti.

Asil bizim önceki yaşamımızda yer almışsa şu anda kaç yaşında olduğunu hesaplamaya korkuyorum.

Hadi ama, bizim yaşlarımızda gösteriyordu.

Asil en başa döndüklerini anlayıp derin bir nefes aldı. Kaderi ona sürekli aynı şeyleri yaşatıyormuş gibi bakıyordu. Sanki Cansu her iki hayatında da ona acı çektirmeden onun olmuyor gibi bakıyordu. Yine de bir yanı mutluydu çünkü Cansu geri dönmüştü. Farklı bir kadın olarak dönmüş olması Asil'in umurunda değil gibiydi. Onca yıldan sonra geri döndü ya, bence onu kendisine âşık etmeye çalışabilirdi. Artık yanındaydı gerisi zerre kadar umurunda olmamalıydı. Sonuçta ona karım dediğine göre önceki hayatlarında aralarında bir şeyler geçmişti. Demek istediğim daha önce evlendiklerine göre Cansu'da onu sevmiştii. İkinci kez onu kendisine âşık etmesi ne kadar zor olabilir ki?

Asil, "Beni hatırlamıyor olabilirsin ama önceki yaşamında seninle evliydik," demişti ki Cansu'nun üzerindeki gecelik daha yeni gözüne çarptı. "Bu üzerindeki şey de nedir?" dediğinde fark ettiği küçük detayla beyninden vurulmuşa döndü. Kaşlarını çatarak baştan ayağa onu inceledi. İp gibi bir askısı olan bir gecelik giydiğini görünce bir küfür savurdu. Giydiği şeyin uzunluğu kalçalarının birkaç santim altındaydı. Karısı dediği kadın karşısında çıplak denecek bir vaziyette duruyordu ve şu anda yalnız değillerdi. Kıskançlıktan yüzündeki kaslar seğirirken, "Neden çıplaksın?" diye esip gürledi.

Cansu üzerine bakarak, "Çıplak değilim ki," dedi kaygısızca. "Evet, üzerimde bir gecelik var ama daha önce kimseyi gecelikle görmediniz mi? Gören herkes kadın görmemiş gibi tepki verip duruyor." Medeniyet yüzü görmemiş bir çağda gecelikle durduğunun farkında mı?

Asil öfkeden renkten renge girerken, "Sen ne zamandır bu halde dışarı çıkıyorsun?" dediğinde kontrolsüzce kızın üzerine yürüdü. "Asil Kılıç'ın karısı bu halde erkeklerin içine çıkamaz!" derken kalan son kontrolünü de kaybetmişti. Cansu'nun bileğini tutup, "Yürü Doğa!" diyerek onu peşinden dışarı çekti. Cansu bağırarak, "Bırak beni haydut adam! Ben senin karın değilim!" diye bağırır da Asil onu dinlemeyip peşinden sürüklemişti. Onu nereye götürüyor ki?

Giden ikilinin arkasından şaşkınca bakarak Efsun Hanım'a döndüğümüzde, "Arkadaşınız için endişelenmeyin," dedi ve güldü. "Asil ona zarar vermez. Önceki hayatında ikisinin evli olduğunu biliyor

muydunuz?" Asil sayesinde az önce öğrenmiş olduk. Kim bilir kızı nereye götürdü.

Efsun Hanım ayağa kalkarak, "Uzun bir yoldan geldiniz, eminim dinlenmeye ihtiyacınız vardır. Size odalarınıza kadar eşlik edeyim," deyince hepimiz ayağa kalkarak tekrar onun peşine takıldık. Şu ana kadar ruhunda herhangi bir art niyet sezmediğim için şimdilik ona güvenmeyi seçtim.

Savcı'yı ne zaman görecektim?

Yataktan dönüp durmayı bıraktım ve oflayarak yataktan çıktım. Duvardaki saate bakınca gecenin ikisi olduğunu gördüm. Saat çok geç olmuştu fakat ben yerimi yadırgadığım için uyuyamıyordum. Odam konaktaki odama göre fazla küçük ve gösterişsizdi. Tek kişilik yeni yatağım tahtanın üzerinde yatıyormuşum gibi sertti. Uzun zamandır kullanıldığı çok belli olan eski bir dolap ve köşedeki küçük çalışma masası dışında odada pek eşya yoktu. Yerdeki eski halıyı ve insanı kasvete boğan gri perdeleri saymıyorum bile. Kapının arkasında ayaklı bir askı ve yatağımın yanında küçük bir komidin vardı. Bunun dışında odada hiç eşya yoktu. Alıştığım lüks yaşama çok uzak olduğu için buraya uyum sağlayacağımdan emin değilim. Şöminenin yanındaki odun sepetinden oda soğumasın diye şömineye birkaç odun attım. Burada kalorifer bile yoktu!

Canım sıkıldığı için odada yanan şamdanlardan birini alıp dışarı çıktım. Herkes uyuduğu için akademi fazla sessizdi. Kapıyı kapattığım esnada olanlar oldu. Odamın karşısındaki duvara sırtını dayamış ve öylece ayakta duran adamı gördüm. Onu görünce zaman benim için durmuştu. Evet, rüyalarımın prensi şu anda buradaydı ve bana bakıyordu. Tanrım, o gerçekten yaşıyordu. Rüya değil, yanılgı hiç değil, gerçektir. Kalbim kuş misali çırpınıp dururken kontrolüm dışında ona doğru yürümeye başladım. O da duvardan uzaklaşıp bana doğru yürümeye başladı. Her ikimiz de birbirimize doğru yürürken birbirimizin gerçekliğini sorguluyorduk. Yeşillerim onun elalarını çok sevmiş olmalı ki gözlerimi bir saniye bile onun gözlerinden çekmiyordum. Yaklaştıkça ruhunu solumak heyecanımı katlıyordu. Rüyamdayken onun ruhunu gerçek anlamda soluyamazdım ama şimdi ruhu benim için yanıp tutuşuyordu. Evet, her detayına kadar ruhunu soluyordum. Başka bir kadını seviyordu, değil mi? O vakit soluduğum bu hisler neydi? Ruhundaki bu yoğun duygu neydi? Kim içindi? Ya bu özlem? Ruhu yılların vuslatıyla kim için yanıp tutuşuyordu? Benim içindi değil mi? Sevddiği kadını bilmem ama şimdi tüm duyguları sadece benim içindi.

Aramızda bir adım kala her ikimizde durduk. Boyu benden uzun olduğu için başımı kaldırıp yüzüne baktım. Şu anda ondan başka hiçbir şey umurumda değildi. Dört yılın özlemini yaşarken kimseyi umursayacak durumda değildim. Gerçek olup olmadığını test etmek için elimi uzatıp yüzüne dokundum. Bu küçük temasım bile kaskatı olmasını sebep olunca, "Sen gerçeksin," diye fısıldadım. "Gerçeksin."

Elini kaldırdı ve yanağındaki elimin üzerine koydu. "Ama sen gerçek değilsin. Rüyalara girdiğim o çocuktan fazlası değilsin," dedi ve tuttuğu elimi yavaşça yüzünden çekerek bıraktı. Bu sözleri beni hatırladığının en büyük kanıtıydı. Şükürler olsun ki birleşen rüyalarımızı sadece ben değil o da hatırlıyordu. Fakat onda garip bir şeyler vardı. Onu bulmanın mutluluğuyla ne olduğunu düşünmüyordum.

Yaşadığım tarifsiz mutluluktan dolayı gülümserken, "Seni buldum," dedim boğuk bir sesle. Buraya onun için gelmişim ve şimdi onu bulmuştum. Elimdeki şamdanı yere bıraktım ve daha fazla dayanamayıp ona sımsıkı sarıldım. Bedeni gerilirken, "Kayıp olan ben değildim ki," diye acı içinde fısıldadı. Onun sıcaklığında kaybolurken şu anda hiçbir şey düşünecek durumda değildim. Sadece o ve ben vardık. Bunun dışındaki her şey silinmişti. Uzun süre bir yanılgıya tutulduğumu düşünüp acı çekmişim ve şimdi o, gerçek olduğunu bana en güzel şekilde hissettiriyordu. Keşke bunu şu anda sesli söyleme cesaretini gösterebilsem fakat onu tüm kalbimle seviyordum. Söylememe engel olan tek şey hâlâ bana sarılmamış olmasıydı. Elleri her iki yanında öylece duruyordu.

Bir sorun vardı, değil mi?

Yavaşça ondan ayrıлып kırılganlığımı gizlemeden, "Neden bana karşı bu kadar soğuksun?" diye sordum. Buz kütlesi gibi karşımda duran bu adam, rüyalarımın tanıdığım adamdan çok uzaktı.

Ruhu benim için kıvrılırken bedeni bana karşı fazla donuktu. "Efsun Hanım önceki yaşantınıza ait hiçbir şey hatırlamadığınızı söyledi, bu doğru mu?" deyince başımı sallayarak onu onayladım ve aramıza görünmez duvarlardan birini daha çekti. "Dışarıda küçük bir işim olduğu için dört saat önce akademiye geldim," dedi ruhsuzca gözlerine bakarken. "Döndüğünü duyduğumda yaşadığım tarifsiz mutluluk, hiçbir şey hatırlamadığını öğrenince sönüp gitti. Dört saattir burada öylece duruyorum ama bir türlü kapıyı açıp içeri giremedim. Neden biliyor musun?" dediğinde öfkesini sezdim ama bana yansıtmamaya çalıştı. "Çünkü o kapının arkasındaki benim beklediğim Elzem değildi. Kraliçe iki ay öncesinde sana anılarını

almanın yolunu söylemişti. Bu konuda hâlâ hiçbir şey yapmayan bir kadını beklemiyordum!" deyince kendimi savunacak tek kelime edemedim. Kraliçenin bizimle konuştuğunu nereden biliyordu ve anılarım neden onun için bu kadar önemliydi?

Henüz bana söylemediği bir şeyler olmalı.

Son derece kararlı bir şekilde, "Diz çöküp kimseden af dilemeyeceğim," dedim. "Bunu yapmak istemiyorum." Herkes için diz çökmem neden bu kadar önemliydi anlamıyorum!

Tam bir şey söyleyecekti ki üzerimdeki kıyafetleri fark etti. Gözleri önce çıplak omuzlarımda oyalandı, daha sonra bakışları biraz daha aşağıya indi ve yarım atletin açıkta bıraktığı karnıma baktı. Gözlerinde âdeta şimşekler çıkartırken dişlerini sıktı. Ruhunda usul usul yükselen tehlikeyi sezince arkaya doğru bir adım attım. Beni korkutmayı başarmıştı. Bakışları biraz daha aşağıya inince tedirgin olmaya başladım. O böyle en ince ayrıntısına kadar beni izlerken rahat olmam mümkün değildi. Kısa şortumu ve açık bacaklarımı görünce her iki yanında duran elleri yumruk olmuştu. Öfkesini benden gizlemeye çalıştıkça yumruklarını sıkıyordu. Bu da parmak boğumlarının gerilmesine neden oluyordu. Dişlerinin arasından âdeta tıslarcasına, "Elzem!" dedi. "Bu ne hal?" Şimdi gel de medeniyetten geri kalmış birine bunu açıkla.

"Buraya gelirken Araf hakkında hiç bilgim yoktu," diyerek ona doğruları söyledim. "Kendi dünyamda giydiğim şeylerin bu kadar çok dikkat çekeceğini bilemezdim." Zaten buraya geldiğimden beri kıyafetlerim en çok benim için sorun haline gelmişti.

Başını çevirdi ve göz ucuyla koridoru kontrol etti. Neyse ki herkes uyuduğu için kimse yoktu çünkü şu anda biri bana baksa rahat durmayacak gibiydi. Ruhunda ölümün kokusunu solurken bu konuda ona güvenmiyorum. Bana değen her gözü acımasızca katletmek ister gibi bakıyordu. Öfkeden titreyen vücudu korkudan ondan uzaklaşmayı istememe neden oluyordu. Beni bu halde gördükçe daha fazla şuurunu yitiriyordu. Gözlerinin elası değişmeye başladığında endişe içinde, "Öyle abartılacak bir şey yok," dedim. "Biraz sakin olur musun?"

Kaşlarını çatarak beni susturdu. "Sen buradaki herkesin iştahını kabartırken sakinleşmem mümkün değil!" dedi ve bileğimi tuttu. Beni odama doğru çekerek içeri girmemi sağladı. Odanın ortasında afallayarak ona bakarken, "Yarın sabah Efsun Hanım ile konuşurum senin için giyecek bir şeyler ayarlar!" dedi öfkesinden bir şey kaybetmeden. "O zamana kadar

bu odanın dışına çıkmıyorsun!" dedikten sonra kapıyı çarparak çekip gitti. İrice açtığım gözlerle kapıya bakıyordum. Kesinlikle beklediğim karşılaşma bu değildi. K

Kıyafet bahaneydi çünkü onun asıl öfkesi hâlâ anılarımı almamış olmamayıdı.

Bana bir kez olsun sarılmamıştı bile!

Yeni kıyafetimin içinde düşmemeye çalışarak yürürken, sürekli şikayet edip duruyordum. Sabah uyandığımızda odamda mavi bir elbise bulmuştum. Çok uzun ve kapalı olduğu için içinde rahat edemiyordum. Yakası açık elbise benim için haddinden fazla uzundu. Ayak bileğime kadar uzun bir elbiseyi ilk kez giyiyordum. Önce buradaki hizmetçilerin içlik dediği ama bana göre gecelikten farkı olmayan ince, beyaz bir elbise giymiştim. Hemen ardından mavi elbiseyi giymiştim. Giyinmeme yardım eden hizmetçi elbisenin tüm iplerini arkadan sıkı sıkı bağlamıştı. Elbisenin kollarında da bağlanması gereken bağcıklar olduğu için yine yardımına bir hizmetçi koşmuştu. Daha sonra elbisenin rengine uygun buz mavisi bir korse seçtiler. Korseyi elbisenin üzerinden sıkı sıkıya bağlayarak göğüslerimi dikleştirmişlerdi. Ayakkabı olarak sivri uçlu kısa çizmeleri hizmetçi benim için seçmişti. Omuzlarıma mavi pelerini bırakmış ve pelerinin tokasını önümde birleştirmişti. Sarı saçlarımı gümüş bir saç fırçasıyla tarayıp açık bırakınca kendimle olan işim bitmişti. Bu korsenin içinde nefes alamıyorum.

Odamdan çıkınca bana doğru gelen İtir'ı gördüm. Onun odası Tenebrislilerin olduğu koridordaydı. Üzerindeki sade elbiseye bakıp güldüm. "Siyahı vazgeçemiyorsun değil mi?" Evet, üzerinde düz, siyah bir elbise vardı.

"Sen de kırmızı seversin," dediğinde koluma girdi ve birlikte yürümeye başladık. "Ama mavi giymişsin." Sanki odamda çeşit çeşit kıyafetler var da ben seçim yapamadım. Sabah odamda ne bulduysam onu giymiştim.

Koridorda düz bir şekilde ilerlerken iki kişi konuşarak bir odadan çıktı. Sarışın olan çocuk, "O kadar içersen erkenden sızıp kalırsın," diye arkadaşını azarladı. "Dün gecedan beri akademide yer yerinden oynuyor. Sanırım büyük haberi hâlâ duymadın," dedi ama gömleğinin düğmesini esneyerek kapatan çocuk onu duymamış gibiydi.

Hem yürüyor hemde gömleğinin düğmelerini kapatmaya çalışıyordu. "Sabah sabah annem gibi dırdır yapmak yerine sadede gel Muhafız," dedi.

"Ne oldu? Savcı bu sefer dayanamayıp üçümüzü akademiden kovdu mu? Kovmakta hakkı da var çünkü yüz elli yıldan fazla üçümüz buradayız. Daha dün doğanlar arkadan gelip mezun oldu ama biz buraya kök saldık. Neden akademiye bırakmadığımızı bana açıklayabilir misin?" dediğinde arkadaşı yüksek sesle güldü. "Çünkü yapacak daha iyi bir işimiz yok, ya da gidecek daha iyi bir yerimiz yok. Sen kendi klanına dönmeyi reddediyorsun, babası Doğa yüzünden Asil'i kendi klanına almıyor ve benim de size göz kulak olmam gerekiyor," dediğinde esmer çocuk gülerek başını salladı. "Anlaşıldı bir yüz yıl daha buradayız."

Ciddi mi bunlar? Ne yani, yıllardır burada öğrenciler mi?

İşsiz olmak böyle bir şey olmalı.

İtir hiç kıpırdamadan durunca esmer çocuk ona doğru geliyordu. Gömleğinin düğmesini kapattığı için başını eğerek yürüyordu. Bu yüzden karşısındaki kızı henüz görmemişti. Fakat yanındaki sarışın çocuk bizi gördü. Önce afalladı fakat daha sonra dudakları kıvrılarak, "Azınlık?" dedi yanındaki arkadaşına. "Bu geceyi kiminle geçirmiştin?" Ruhundaki sinsi neşeyi soluyordum.

Son düğmeyi kapatmaya çalışan çocuk, "Klan liderin Feti'nin kızıyla. Evet, can sıkıntısından klanlar arasında bir savaş çıkarmaya kararlıyım," dedi ve son düğmeyi kapattığı an İtir'a çarptı. "Dikkat et hatun!" diyerek başını kaldırdı ama İtir'ı görünce sertçe yutkundu. Kolunun altına sıkıştırdığı ceketini yere düşerken, "İtir," dedi afallayarak. Kardeşimin adı taparcasına dudaklarından dökülmüştü.

Önce uzun uzun karşısındaki kızı izledi. Bunu yaparken gözlerini bir saniye olsun kırpmıyordu. Gözlerinin siyahına yaşam enerjisi dolarken, "Yaşıyorsun," dedi kısık sesle. Parmakları titrerken elini uzatıp İtir'ın sol göğsüne dokundu. Elini yavaşça onun göğsüne bastırıldığında hissettiği kalp atışlarıyla gözleri doldu. "Gerçekten yaşıyorsun," dediğinde duyduğu kalp atışları için tüm hayatını feda edecek gibiydi. Cansu'dan sonra sanırım İtir'ın önceki hayatındaki sevgilisini de bulmuş olduk.

Bekle bir dakika! Yaşıyorsun mu dedi?

Diğerleri bize geri döndün derken bu çocuk kardeşimi gördüğüne değil onun yaşadığına mutlu olmuştu.

Bu da demek oluyor ki... Kahretsin, İtir önceki hayatında ölmüş müydü?

Afallayarak yerimde sendelediğimde sarışın çocuk kolumu tutarak düşmeme engel oldu. Kireç gibi bir yüzle ona bakınca başını salladı. "Evet," dedi. "Kardeşin yirmi dört yaşlarında öldürülmüştü. Yıkım onu en son

öldüğünde gördü, bu yüzden böyle tepki veriyor." Itır duymasın diye bunları sadece benim duyacağım bir tonda söylemişti. Ne demek ölmüştü?

"Bu mümkün değil," dedim. "Hangi zamanda yaşarsam yaşayayım ben onu korurum. Kimse beni geçmeden kardeşime ulaşamaz." Birinin bana rağmen kardeşimi öldürdüğüne inanmam çok zordu.

Sarışın çocuk burukça tebessüm etti. "Sende şimdi ki gibi değildin. Herkes tarafından aldığın darbelerin yorgunluğunu taşıyordun. Bu yüzden zamanında yetişemedin ama onu kurtaran da sendin. Silinmek pahasına zamanı neden yıktın sanıyorsun?" dediğinde elim ayağım buz tutmuştu. Itır için mi zamanı yıkmıştım? Neden bundan şüphe ediyordum ki? Az önce ben varken kimse kardeşime zarar veremez diye düşünen ben değil miydim? Haklıydım hangi çağda olursa olsun kardeşimi korurdum. Artık zamanı yıkmam bir anlam kazanmıştı.

Itır'ın katili kimdi?

İçimden düşündüğüm bu soruyla sarışın çocuk, "Şimdilik bilmesen daha iyi," deyince kollarımı göğsümde birleştirdim. "Aklımda geçen her şeyi nasıl biliyorsun?" Gülerек omuz silkti. "Zihnin mühürlü olmadığı için şu anda tüm Muhafızlara açık bir durumda." Muhafızlardan biri miydi? Bir Muhafızın ne gibi yetenekleri var onu bile bilmiyorum. Şu mührü nasıl yaptıklarını bir an önce öğrenmeliyim.

"Büyük ihtimalle tanıyorsundur ama ben Elzem," diyerek ona elimi uzattım. Fakat bir Oyunbazın elini tutmak tehlikeli olduğu için bunun yerine yumruğunu göğsüne koyarak başını eğdi. "Muhafızlardan Hafız Soylu." Sanırım buradaki tanışma faslı böyle oluyordu.

Ona Itır'ın karşısında duran çocuğu gösterdim. "Peki, bu kim?"

"Savcı'nın kardeşi."

"Ondan hoşlanmadım. Özellikle klan liderinin kızını duyduktan sonra."

Güldü. "Eskiden de ondan pek hoşlanmazdın."

"Peki senden?"

"Bence benden hoşlanıyordun," dediğinde gülerек önüme döndüm. Umarım bu konuda beni kandırmıyordur çünkü nefret ettiğim biri de çıkabilirdi.

Itır'ın, "Sen artık elini çekecek misin?" diyen sinirli sesiyle tekrar onlara döndüm. Esmer çocuğun eli hâlâ onun göğsündeydi. Çocuk hemen elini çekti çünkü dışarıya karşı hoş bir görüntü sunmuyordu. Sonunda Itır'ın varlığını idrak edince ona bakıp, "Bir şey yapmak istiyorum ama muhtemelen hoşuna gitmeyecek," dedi.

İtir kaşlarını çatarak, "Aklından bile geçirme!" dedi. "Beni öpersen suratını dağıtırım."

Gözlerinde haylaz pırıltılar oluştu ve "Seni öpmek istediğimi nasıl anladın?" diye sordu. Kim olsa anlardı çünkü gözleri sürekli İtir'in dudaklarına kayıyordu.

İtir öldürücü bakışlarını ona çıkartırken, "Sürekli dudaklarıma baktığın için olabilir mi?" diyerek bir nevi beni haklı çıkardı.

Esmer çocuğun yüzünde muzır bir ifade oluştu. "Seni öpersem tam olarak bana ne yaparsın?"

İtir, "Ne mi yaparım?" diyerek kaşlarını çatı. "Çenende ciddi bir hasar açabilirim. Seni önceden uyarıyorum çünkü yumruk atmak işimin bir parçası." Kız bugüne bugün boksördü sonuçta.

Karşısındaki akıl hastası çocuk güldü. "Anlaştık," dedi ve aralarındaki son adımı kapatarak İtir'in üzerine eğildi. Daha İtir karşı koymadan onun yüzünü kavradı ve öptü. Yiyeceği yumrukları göze alarak bunu yapmıştı. Ve en önemlisi benim gözlerimin önünde bunu yapmıştı!

"Kimin kardeşi olduğu umurumda değil!" dediğimde gözlerim koyu kırmızı rengine dönuştü. "Hemen şimdi onun işini bitireceğim!" Onun ruhunu emmek üzereyken Hafız gülerek kolumu tuttu. "Onun bir şerefsiz olduğunu kabul ediyorum ama ona çok şey borçlusun. Geçmişte sana az iyiliği dokunmadı." Bu sapığın bana ne gibi bir iyiliği dokunabilir ki? Büyük ihtimalle başıma sürekli bela açıp durmuştur.

Homurdanarak sakinleşmeye çalıştım. İtir neden hâlâ onu kendinden uzaklaştırmadı? Neyse ki korktuğum gibi olmadı ve İtir ona herhangi bir karşılık vermedi. Ona karşılık vermiyordu ama onu itmiyordu da. Öyle şoka falan girmişliği de yoktu. Öylece durup karşısındaki çocuğun doya doya onu öpmesine izin veriyordu. Bu kız tam olarak ne yapmaya çalışıyordu? Savcı'nın kardeşi onun dudaklarına son kez küçük bir öpücük kondurup ondan ayrılınca İtir'in dudakları kıvrıldı. "Bitti mi? Şimdi sıra anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeye geldi," dedi ve hayatımda gördüğüm en şiddetli yumruğu onun çenesine geçirdi. Ne yani, bunun için mi bekliyordu?

Kardeşimi bazen gerçekten anlamıyorum!

İtir'in yumruğu çok sert olduğu için onu bir adım geriye itmişti. Sersemlemiş bir halde başını ikiye sallayıp kendisine gelmeye çalıştı. Çenesini tutarken ruhunda yükselen bu şehvet de neyin nesi? Tahrik olmuş olamaz değil mi? Koyulaşan gözlerle İtir'a bakıp güldü. "Bu anlaşmayı çok

sevdim fazla ateşli. Bunu daha sık yapalım," deyince İtir yüksek sesle güldü. "Sen aslında bayağı dengesizsin değil mi?" deyince ağız dolusu küfrettim. Nedense bu ikisi bir anda gözüme fazla uyumlu göründü çünkü görünüşe göre o da İtir gibi şiddetten besleniyor! Kardeşim neden her yerde kendi gibi olanları buluyor ki!

Çocuk yumruğunu göğsüne bastırdı ve büyük bir saygıyla kardeşimin önünde eğildi. "Azınlıklardan Gediz Gevheri," diyerek İtir'a baktı. "Adımı lanetlediğim için herkes telaffuz edemez," diyerek bu konuya açıklık getirmişti. Hangi akıllı başında insan adını lânetler ki?

İtir, "Yani adın yasak mı?" diye sordu. "Sana adınla hitap edemeyecek miyim?"

"İkinci kez adımı lanetlediğim için bu detayı göz önünde bulundurmuştum," deyip çapkınca İtir'a göz kırptı. "Senin dışında kimse adımı kullanamaz." Neden bu konuda sadece ona ayrıcalık tanımıştı?

Resmen adını İtir'a özel kılmıştı.

İtir, "Ama az önce herkes telaffuz edemez demiştin?" deyince güldü. "Herkes olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi ve İtir'ın dudaklarında oluşan gülümsemeyi seyre daldı. Bu ikisi daha ilk günden gözlerimin önünde flört ediyordu!

Erkeklerden nefret eden kardeşim nereye gitti ve bu kız kim?

"Pekâlâ, bu kadar yeterli," diyerek araya girdim ve İtir'a ters ters baktım. "Az önce duyduğun şeyleri hatırlatırım. Geceyi geçirdiği kızı çok çabuk unuttun!" dedikten sonra Savcı'nın baş belası kardeşine döndüm. "Seni bir daha kardeşimin yanında görürsem bu kadar sabırlı olmam!" dediğimde bu konuda şaka yapmıyordum. Geceyi başka bir kadınla geçirip sabahında kardeşime asılan birine rızam yoktu.

İtir'ı kolundan çekerek ondan uzaklaştırdım. İkimiz merdivenleri yürürken Gediz denen çocuk arkamdan arkadaşına, "Her defasında yoluma çıkmak zorunda mı?" diyordu. "Ayrıca sana ne Hafız geceyi kiminle geçirdiğimden!" diye küfretti. "Elzem'i görünce bilerek bana bunu sordun p*ç kurusu! Şimdi işin yoksa kardeşine ulaşmak için ablasıyla tekrar uğraş dur! Ben neden hep aynı şeyleri yaşamak zorundayım!" O arkadaşına kızarken biz çoktan onları geride bırakmıştık. Anladığım kadarıyla geçmişte de benimle pek iyi şeyler yaşamamış.

Aşağıya indiğimizde koridorda âdeta yeri göğü inleterek, "Elzem!" diye bağırان biri hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. Bu dün gece Cansu'ya karım diyen çocuk değil miydi? Yanılmıyorsam adı Asil'di. Kılıcını

kınından çıkaran akıl hastası, "Günüşığımı derhal eski haline çeviriyorsun!" diye gürledi. "Kızdırdığın tüm tanrılardan bugün özür dileyeceksin!" deyince korku içinde elindeki kılıca bakıyordum. Aklını kaçırmış olmalı!

İtir gülerek, "Anlaşılan burada bir hayli düşman kazanmışsın," dediğinde eteklerimi tutarak merdivenleri çıkmaya başladım. Burada kalıp beni doğramasını izleyecek değilim ya!

Asil arkamdan, "Nereye kaçabilirsin ki!" diye bağırıp o da koşmaya başladı. "Dünden beri Günüşığı beni ne kadar çarptıysa bir o kadar kılıcımın kafanı keseceğim!"

"Rica ederim bırak peşimi!" diye bağırarak üst kata çıktım ve tekrar merdivenlere yöneldim. "Kız seni hatırlamıyor işte. Üzerine gitmek yerine onu tekrar kendine âşık etmenin yollarını ara!"

"Ya da sen tanrıların önünde eğilip diz çökersin ve sorun hallolur!"

"Ne münasebet!" Bağırarak daha hızlı koşmaya başladım. "Bir tanrıçanın diz çöktüğü nereden görülmüş!" Lânet olsun, etraftaki herkes bize bakıyordu!

"Sen tanrıça değilsin işgüzar kadın!" diye peşimden koşarken gök gürültüsünü andıran bir sesle gürledi. "Bu gerçeğe yüzleş artık!"

"Bu da sizin ayıbınız! Bir böcekten daha üstün olduğumu biliyorum!"

"Kıskanmadığın bir tek Ninfalar mı kalmıştı? Tanrı aşkına sen neden böylesin!"

"Kraliçe olmak en çok benim hakkım ama!"

"Git o zaman kralla evlen! Adam zaten sana yanık ama yeter ki öncesinde benim işimi hallet!"

"Ben sadece Savcı'yı istiyorum!"

"Ne yapalım? Sen kraliçe ol diye Savcı'yı kral mı yapalım? Tanrı aşkına biz ne konuşuyoruz böyle! Alt tarafı bir özür dileyeceksin!" diye isyan ettiğinde nefes nefese üçüncü kata çıktım ve rastgele bir kapıdan içeri daldım.

Kapıyı içeriden kilitleyip sırtımı kapıya yaslayarak rahat bir nefes aldım. Nefesimi düzene koyarken dışarıdan Asil'in ettiği küfürleri duydum. Neyse ki çok geçmeden uzaklaşan adım seslerini duydum. Sonunda gitmişti. Elimi kalbime bastırıp, "Şükürler olsun," dedim. Ona yakalanacağım diye çok korkmuştum.

Bir dakika, ben kimim odasına girdim?

Usulca başımı kaldırdım ve Savcı'yı görünce donup kaldım. Tekli bir koltukta oturuyordu ve elinde içki kadehini tutuyordu. Saçları

darmadağındı, sinirden sürekli saçlarını karıştırmış gibiydi. Gömleğinin önü açıktı sanki kendisini bırakmıştı. Yerdeki boş içki şişelerini gördüm. Sabaha kadar içmiş gibi bir hali vardı. Yatak dağınık, raflardaki tüm kitaplar odanın içine saçılmıştı. Burada küçük çaplı bir deprem olmuş gibiydi. "Savcı," deyip temkinli adımlarla ona doğru yürüdüm. "Sorun ne?" Onu üzen veya sinirlendiren bir şey olduğu çok açık.

Öylece bana bakıyordu. Uzun uzun bana bakan gözleri bir arayış içindeydi. "Onu tamamen kaybetmiş gibiyim," dediğinde yenilgi içinde başını salladı. "Senin aksine bana siz derdi ama sen der gibi bakardı. Bunu özledim." Acı çekiyordu. O kadar çok acı çekiyordu ki artık bunu gizleyemiyordu. Biri onda derin yaralar açmıştı ve durmaksızın o yarayı eşip kanatıyordu.

"Adımı doğrudan hiç söylemedi ama hep merak ettim." Gözlerini bile kırpmadan bana bakarken, "Hep merak ettim," dedi. "Adımı söylediğinde neler hissedeceğimi hep merak ettim." Kederli bir şekilde bana bakmaya devam etti. "Hiçbir şey hissetmedim. Sen adımı söylediğinde hiçbir şey hissetmedim," dediğinde beynimden vurulmuş gibi hareketsiz kaldım. Odanın ortasında öylece durarak donup kaldım. Fark ettiğim şeyler yüzünden donup kalmıştım. Sevdiği kadınla beni kıyaslamıyordu, değil mi? Bahsettiği kadın aslında en başından beri bendim.

Gerçekleri nihayet görebiliyorum.

Dün buraya geldiğimizden beri kızların karşısına önceki hayatlarında olan sevgilileri çıkmıştı. Benim karşıma çıkan kişi ise Savcı'ydı. En başından beri neden rüyalarımın girdiğini sorguluyordum. Sebebi buydu değil mi? Daha önce Araf'a gelmişim. Burada Savcı'yı tanımış ve onu kendime âşık etmişim. Zamanı yıkarak yeniden doğduğum için burada yaşadığım her şey silinmişti. Fakat onun anılarında silinmemişti. Bu yüzden sürekli bahsettiği kadını aramak yerine benim rüyalarımın giriyordu. O aslında rüyalarda olsa bile sevdiği kadının yanındaydı. Onu büyütmüş, en güzel şekilde eğitmiş ve ona gelmesini beklemişti. Yüz yıl boyunca onu bekleten o kalpsiz kadın aslında bendim. Kışkırdığım, çoğu zaman nefret ettiğim o kadın aslında bendim. Odadaki her şey üzerime gelirken düşmemek için duvara tutundum. Bu olanları aklım almıyordu. Anlamakta güçlük çekeceğim kadar sıradışı bir durumun içindeydim. Nasıl bir erkek yüz yıl boyunca bir kadını bekler ki? Bebeklikten bu yana sevdiği kadının büyümesine adım adım şahit oldu. Bu çılgınlıktı. Ben şu anda ne düşüneceğimi ne tepki vereceğimi bilemiyorum.

Bu anormalliğin ötesinde bir durumdu.

Her şeyi anladığımı anladı. "Aynı kişisiniz ama aynı değilsiniz," diye gerçeği bana itiraf etti. "Onun gibi bakmıyorsun, onun gibi gülmüyorsun, onun gibi yürümüyorsun ve en önemlisi," deyip gözlerime baktı. "Onun gibi hissettirmiyorsun."

İçinde bulunduğum karışık durumdan ötürü sersemlemiş bir haldeydim. "Ama o benim."

"Değilsin," derken bana karşı fazla acımasızdı. "Yapabilirim sandım, onu senin içinde yaşatabilirim sandım ama olmuyor. Seni ona benzetirsem o olursun sandım ama olmuyor." Gözleri durgunca halıdaki desenleri izlemeye başladı. "Sen ısrarla onu bana vermiyorsun!" Başını kaldırdığında bakışları sitemliydi. "Onu vazgeçilmez kılan yaşadıklarından sonra dönüştüğü kişiydi. Yaşanmışlıklar bizi olduğumuz kişi yapar ve o, acısını gözlerindeki buğuda taşıyıp çok güzel gülen bir kadındı. Gururunun bile bir sebebi bir asaleti vardı. Peki, senin neyin var?" dedi hesap sorarcasına? Sözlerinin altında ezilirken ona verecek bir cevabım yoktu.

"Tanrılara karşı direttığın bu gururun bir amaca hizmet etmiyor. Neden onlara karşı gururlu olmak zorunda olduğunu bile bilmiyorsun çünkü bir cevabı yok. Tanrıların karşısında dik durup gururuna sarılan benim Elzem'imdi çünkü bunun için sebepleri vardı. Canını yakanların önünde eğilecek bir kadın değildi. Peki, senin canını kim yaktı? Pamuklar içinde büyüyen bu kadını birileri incitti mi? Neyin kibri ve gururu bu? Hâlâ anlamadın değil mi? Sen bir gölgesin," diyerek yavaşça ayağa kalktı. "Gerçek Elzem Akay'ın gölgesi ama kendisi değil." Şu zamana kadar hep susmuştu ama söylemek istediği çok şey olduğunu biliyordum. Fakat bu denli ağır sözler duymayı beklemiyordum.

Yürüyüp karşımda durdu. "İyi bir hayat sürdüğün için senin adına tüm kalbimle mutluyum." Burukça gülümsedi. "Lakin kendi adıma üzgünüm. Benim sevdiğim kadın sana bu hayatı vermek için kendisini feda etti." Benden ölmüşüm gibi bahsetmeyi bırakmalıydı çünkü hâlâ yaşıyorum. Bu sözleri hak edip etmediğimden bile emin değilim.

Gözleri duygusuzca bana bakıyordu. Bana böyle bakmaması için her şeyi feda edebilirdim. "Tüm gece düşündüm ve anladım ki o, bir daha asla bana dönmeyecek," dedikten sonra yorgun adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapının kilidini açtı. "Sen artık gidip hayatını yaşayabilirsin çünkü ben onun yasını tutacağım. Yıllar önce öldüğünü daha yeni anlamışken bu yası onun için tutacağım," dedi ve kenara çekilip dışarı çıkmamı bekledi.

Ondan aldığım kadını hatırlamazken bugün gerçek anlamda beni yaralamayı başardı.

Tek kelime etmedim. Bu sefer susan taraf ben olduğum için hızlı adımlarla odasından çıktım. Arkamda kapanan kapıya durup baktım. Bu kapı yüzüme kapatılmış gibi canımı yakıyordu. "Böyle olsun istemedim." Ne için pişmanlık çektiğimi bile bilmiyorum. Canımı yakan bir şeyler vardı, hepsi bu. Bildiğim tek şey çektiğim acıdan ibaretti.

Tanrıların önünde diz çöküp af dilemediğim için bana kırgındı.

Ben bunu yapmadıkça o özlediği kadına asla kavuşamayacaktı.

Peki, bunu yapmak benim için neden bu kadar zordu?

Ondan duyduğum şeyler yüzünden gözlerimden bir damla yaş akarken Asil'i gördüm. Aslında gitmemiştı. Sırtını duvara yaslamış beni bekliyordu. Yanağımdan süzülen yaşa baktı. "Savcı seni üzdü mü?" Ona cevap vermeyince yanıma gelip bileğimi tuttu ve beni peşinden çekti.

Rastgele boş bir odaya girip beni terasa çıkardı. "Bak," diyerek bahçede bir yeri gösterdi. Gösterdiği yere bakınca Cansu'yu gördüm. Bir ağacın yanında duruyordu ve bir çocukla gülerек sohbet ediyordu.

Asil, "O da beni üzüyor," dedi. "Bir saati geçti ikisinin sohbeti. Ona yaklaşmama bile izin vermiyor." Çaresizlik içinde bana baktı. "Elzem o çocuk onun gibi bir Işıktan Gelen. Ona kapılıp gitmesinden korkuyorum. Ben bu kızı yüz yıldır bekliyorum. Onun için kendi klanıma, aileme sırtımı çevirdim. Bir Işıktan Gelen'in bir Tenebrisi sevmesi milyonda bir ihtimaldi ve ben geçmişte bunu başardım," dediğinde o da çok yorgundu. Artık bir şeyler için savaşamayacak kadar tükenmişti. "Etrafı Işıktan Gelenlerle doluyken bir Tenebrisi sevmeye ihtimali artık milyonda bir bile değil."

"Artık bunu yapacak gücüm yok," dedi yılgınlık içinde. "Neden biliyor musun? Çünkü ona bakınca uğruna savaşacağım kadını göremiyorum. Bu kadın benim Günışığım değil ve onu bana sadece sen geri verebilirsin. Yüz yıllık bir bekleyişin karşılığı bizler için bu olmamalıydı," dedikten sonra beni bırakıp gitti. Savcı'dan sonra omuzlarıma yeni bir yük ekleyip gitmişti.

Şimdi düşün Elzem, ne yapman gerektiğini iyi düşün ve ona göre bir karar ver.

Bunca insanın kaderi neden benim diz çökmeme bağlıydı ki? Bu kaldıramayacağım bir yükü.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Adil savaşmıyorsunuz," dedim göremediğim tüm tanrılara. "Bu kadar vicdan azabını bana yüklemeniz adil değil." Rüzgâr saçlarımı savururken soğuk hava ürpertti. "Beni kuşatmış

gibisiniz, dört bir yandan saldırıyorsunuz. Bu adil bir rekabet değil. Benim tanrılarım değilsiniz asla da olamayacaksınız çünkü tanrı bu kadar acımasız olamaz." Onlar gerçekten var olabilirdi ama benimle uğraşan bu tanrıların varlığını kabul etmek içimden gelmiyordu. Beni köşeye sıkıştırdıkları için onların önünde eğilmek içimden gelmiyordu. Ninfaların kraliçesini bu işin içine katan tanrılardı. Kraliçeyi elçi olarak seçip sundukları tek şartı öğrenmemi istemişlerdi. Fakat sadece benim değil kızların ve Araftakilerin de bu küçük detayı öğrenmelerini istediler. Kendi rızamla asla diz çökmeyeceğimi biliyor olmalıydı. Bu yüzden diğerlerini işin içine kattılar. Böylece tıpkı Savcı ve Asil'in yaptığı gibi herkes benim üzerime gelip duracaktı. Tanrılar gerçek anlamda beni köşeye sıkıştırmayı başardılar.

Sinsice hazırlanmış planlarında hiç açık yoktu.

Başımı eğip önüme döndüğümde, "Bir yolu olmalı," diye mırıldandım. "Anılarımızı almanın başka bir yolu olmalı, olmak zorunda!"

Peki, ya hiçbir yolu yoksa? Bunun tek yolu tanrılardan geçiyorsa? O zaman ne yapacaktım?

Yenilgiyi kabul edip diz çökebilir miydim?

Evet, bir bölümü daha burada sonlandırdık. Sizce Elzem'in bundan sonraki adımı ne olacak? Gerçekten köşeye sıkıştığını kabul etmeliyiz.

Peki, Asil isyanında haklı mıydı? Artık tıpkı Oyunbazlar gibi Işıktan Gelenler de akademide ders alırken Doğa'yı kaybetme ihtimali var mı?

Ya Savcı? Elzem'e karşı olan bu soğukta tutumunda haklı mı? Kızların döndüğünü öğrenince uzun yıllardır beklediği kadını göremediği için o da kötü durumda.

Gelelim İtir ve Gediz ikilisine. Sanırım keyfi yerinde olan tek çift olma yolunda ilerliyorlar. İtir eskisi gibi olmadığı için artık biraz daha ılımlı. Gediz'e gelirsek o zaten hiçbir şeyi ciddiye almıyor. Eminim İtir'in anıları hiç gelmezse onu bile sorun etmez. Onun ilgilendiği tek konu İtir'in hayatta olması.

Tabii bir de Üç Silahşörlerin akademiye demir atmaları var tabii. Sanırım şu zamana kadar yazdığım en kaygısız üçlü. Baksanıza bir yüz yıl daha akademide kalırız diyorlar.

Mara ve Dehliz'in karşılaşmasını yazmadım çünkü bu bölümde olanlar akademide yaşandı. Dehliz akademide olmadığı için onları bu bölümde yazmadım.

Aynı durum Meliz için de geçerli ama yeni bölümde hem Dehliz'i hem de Meliz'i göreceğiz.

Gördüğünüz gibi kızların her şeyi unutması dışında Araf'ta değişen pek bir şey yok. Bundan gerisi kurguyu toparlamak için yazdığım bölümler olacak. Malûm finale çok az kaldı.

Kızlar Araf'a geldi ama ben daha liderleri, diğerlerini falan yazamadım çünkü bu bölüme sığdırdığım şeyler sadece kızların partnerleriyle karşılaşmaları oldu.

Şimdi gelelim başka bir konuya. Çoğu kez buna benzer açıklamalar yaptım fakat panodaki duyurularımı sanırım küçük bir kesim okumadığı için burada da açıklayayım dedim. Sık sık aldığım şikâyetlere cevap vermek istiyorum.

"Yaralalarla ilgileneceksin diye MÖK'e bölüm yazmıyorsun."

- İnanın ki bölümlerin gecikme sebebi YS değil. Zaten YS ile olan meşguliyetim çoktan bitti. Öyle sandığınız gibi gece gündüz bununla uğraşıyorum.

"Bölümler neden gecikiyor artık?"

Ben en iyisi şuraya günlük rutininin birazını yazayım ama öncesinde çocukların okula giriş ve çıkış saatlerini yazmak istiyorum.

Zeze sabahçı saat 8:00'de okula giriyor ve 12:30'da çıkıyor.

Fatma birinci sınıf ve öğlenci. Okulu saat 01:10'da başlıyor ve 18:00'da çıkıyor.

Ali ve Enes ortaokula başladı ve onlar da öğlenci. Dersleri 1:40'da başlıyor ve 19:30'da bitiyor.

Hepsinin arasındaki yarım saat farkını fark ettiniz mi? Sanki okulun bana bir garezi varmış gibi. Peki, evimin okula yakın olmadığını söylersem? Ya okula ulaşmak için resmen dağa tırmanır gibi dik bir yokuş çıktığımı? Bu lânet yokuş bittikten beş dakika sonra zaten okula yetişiyoruz. Eğitime giden yolda ben neden dik yokuşa tırmanıyorum aklım almıyor.

Saatinden önce okulun kapısını açmıyorlar. Sabah Zeze'yi bırakıp eve geliyorum ve evdekilere kahvaltı hazırlıyorum. Onları doyurmak, ortalığı toparlayıp evi temizleyene kadar zaten öğle oluyor. Koştur koştur Zeze'yi okuldan alıp eve gelene kadar Fatma'nın ders saati geliyor. Beslenmesini hazırlayıp onu okula bırakıp eve gel derken bu seferde oğlanların ders saati geliyor. Onları alıp okula bırak, eve gel derken bu seferde Zeze'nin öğleden sonra olan özel okulu başlıyor. Aceleyle ona öğle yemeği hazırla, üniformasını çıkartıp kıyafetlerini giydirmeliyim. Özel okulun ders programına göre çantasını hazırla derken zaten canım çıkıyor. Zeze'yi gönderip evde kalan işleri bitirip akşam yemeğini pişireyim derken Fatma'nın okuldan çıkış saati geliyor. Üstelik Zeze'nin çıkış saatiyle çakışıyor. Koştura koştura Fatma'yı okuldan almalıyım ki Zeze için geç kalmayayım. Kızlar eve gelince zaten artık bende derman kalmıyor. Oğlanların çıkış saatine kadar o kısacık zamanda kızlar izin verirse belki dinlenirim, ama o da belki.

Daha sonra oğlanlar gelir, eşim gelir ve her yer çanta ve üniforma. Hepsini toplayıp akşam yemeği için masayı hazırlarım. Yemekler yenilince de bulaşıkları hallet. Bitti mi? Keşke ama hayır. Daha Zeze'yi çalıştırmalıyım, Fatma'ya ilk harfini sayfalarca yazdırıp pratik yaptırmalıyım ve oğlanların ödevlerine yardım etmeliyim. Onların uyku saatine kadar da bunlarla meşgul oluyorum.

Nihayet hepsi yataklarına çekilince son bir kez evi toparlar, ortaya saçıktıkları kalem, defter hangisine aitse çantalara koyarım. Tabii ezberimde olan ders programlarını saymıyorum bile. Yarınki ders için her birinin defterini kitabını çantasına koyarak öyle çocuk odasından çıkarım. Ev sessizliğe büründü mü uykumdan feda ettiğim saatlerde yazılıyor bu bölümler. Tabii arada yaptıklarımı saymıyorum bile. Kitaplarımla ilgili meşguliyetim, imza günlerim, yaptığım paylaşımlar, yorumlara verdiğim cevaplar falan bütün bu koşturmaların arasında oluyor genelde.

Bu benim normal bir günde yaşadığım şeyler.

Şimdi diyeceksiniz ki çocukların dersleri arasında yarım saat varmış. Gidip gelmek yerine hepsini oraya götür ve sırası geleni okuluna yolla. Bunu da denedim ama hiçbirisi okula yarım saat önceden gidip orada giriş saatini beklemek istemiyor. En son Zeze'yi 12:30'da alıp oğlanları 01:40' bıraktığımda Zeze eve gelmek için 01:30 saat beklediği için ve

oğlanlar da okula girmek için 01:30 saat beklediği için isyan çıkardılar. Malum Zeze 12:30'da çıkıyor ve abilerinin okula giriş saatini beklemeden eve gelemez. Abileri de dersleri 01:40'da başladığı halde bir buçuk saat öncesinde okulda olamaz. Fatma arada zaten verem eder beni orada. Böyle olunca da bana da hepsini tek tek okula bırakıp almaktan başka çare kalmıyor. Tüm kış aldığım kiloları artık böylece vermiş olurum. ♀

Şimdi kesin birileri ama öncesinde okul yoktu der. Evet, yoktu ama inanın bana okuldan önceki rutinim de bundan daha iyi değildi. Kendime ayıracak doğru düzgün zamanım bile olmuyor çoğu zaman. Şu son birkaç bölümü nasıl yazdığımı bile bilmiyorum. Durup dinlensem belki ortaya daha iyi bölümler çıkartacağım. Fakat bölüm azıcık gecikince olur olmadık şeyler yazılıyor panoma ve ben, bunu bile yapamıyorum. Kitaba ara vereyim diyorum ama finale bu kadar az kalmışken ara vermek de benim içime sinmiyor. Bu kadar koşturmacanın içinde yorgun bir zihinle yazdığım bölümler de ancak böyle olabilir. Sonra biri bölümü beklediği gibi bulmaz ve yazar oraya, "Eski tadı yok artık." İyi de yorgun bir beden ve yorgun bir zihinle yazılan bölümler istesem de çoğu kişiyi tatmin edemez.

Bölüm geciyor ve mutlaka biri yazar şunu, "Kitabı unuttum bölüm bir türlü gelmiyor okumayı bırakıyorum." Birileri dört çocukla meşgul kolay değil ancak yazıyor deyince hemen, "Anladık dört çocuğu var ama bu bahane eskidi," diyorlar. Ama bu benim ardına saklandığım bahanem değil gerçeklerim. Yukarıda bir günümün nasıl geçtiğini sırf bu yüzden yazdım.

Çocuk bu, bitki değil ki toprağını değiştir, suyunu ver ve güneşe bırak büyüsün. ♀

Lütfen bölüm gecikince bu yazdıklarımı göz önünde bulundurup bana zaman tanıyın. Bakın panoma yeni bölüm ne zaman diye yazmayın demiyorum, bunda sorun yok. Hatta çoğu zaman yeni bölüm ne zaman diyenlere bölümün son durumunu ben onlara söylüyorum.

Ama bölüm gecikince okumayı bırakıyorum gibi şeyler yazmayın. Bırakmak isteyenler bunu sessizce yapsın çünkü orada böyle şeyler yazınca birileri mutlaka altına yazıyor ve bir bakıyorum ki tartışma çıkmış. Gerçekten biraz nefes almaya ihtiyacım var. Sizden tek ricam bazı şeyleri benim için zorlaştırmayın kolaylaştırın. Seviliyorsunuz.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.

(64) Küllerinden Doğmak.

" nemli olan beni yakıp k llerime dönüştüren kişileri unutmamak. Yoksa ben k llerimden doğmasını da bilirim."

İnsan hayata karşı beklentilerini küçük tutmalı ki hayal kırıklığı yaşamasın. Ne yazık ki ben Araf'a gelirken yüksek beklentiler içinde gelmiştim. Kalbimin sesini dinleyerek bir adamın peşinden evimi yurdumu bırakıp gelmiştim. Sahip olduğum her şeyi geride bırakıp onun peşinden gelmiştim. Koskoca bir zenginliği elimin tersiyle iterek onun hiçliğine gelmiştim. Nasıl bir yere gittiğimi bilmeden onun ayak izlerini takip etmiştim. Ben kendime dair her şeyi arkamda bırakarak bir adamın peşinden gitmiştim. Peki, sonuç ne olmuştu? Bana söylemediğini bırakmamıştı. Ben babamın mirasından feragat ederek ona Elzem olarak gelmiştim ama o, bana sen Elzem'in g lgesisin demişti. Beni benimle vurarak yok saymıştı. Peki, neden? Diz çöküp tanrılardan af dilemedim diye mi? Bunun sıradan bir gurur, alçakça bir kibir olmadığını anlamıyordu. Aslında bu ne gururdu ne de kibir çünkü bu bendim. Bir şeyi yapmak içimden gelmiyorsa yapmazdım, yapamazdım. Fakat bu konudaki kararlılığımın başka bir sebebi vardı. Diz   km yorum çünkü bunu kendime borçlu olduğumu hissediyorum. Kendim derken önceki hayatımda olan kendimden bahsediyorum. Geçmişteki Elzem tanrılara yalvarmak yerine onlara meydan okuduysa mutlaka bir sebebi olmalı. Geçmişte böyle bir şey yaptıysam mutlaka bir sebebim olmalıydı.  nceki hayatımda herkesi karşıma alıp tanrıları alt etmişsem, şimdi nasıl diz çökerek geçmişteki zaferime gölge düşürürüm? Eğer bir tarih yazdıysam nasıl kendi yazdığım tarihi hiç yaşanmamış kılarım? Yapamam, bu kadarını önceki hayatımda olan kadına borçluyum. Kim ne derse desin her ikisi de benim ve ben, kendi tacımı ellerimle tanrılara vermeyeceğim.

Sayfalarını hızlıca karıştırdığım bu kitapta da işime yarayacak herhangi bir şey bulamayınca kitabı kapattım. İki gündür kendimi odama kapatmış harıl harıl kütüphaneden aldığım kitapları karıştırıyordum. Savcı bana o sözleri söylediğinden beri bu odadan dışarı hiç  ıkmamıştım. Efsun Hanım yemeklerimi odama gönderiyordu. Kendime oda hapsi verdiğim için bu

odanın dışında neler oluyor bilmiyorum. Yeme içme ve özel ihtiyaçlarımı giderdiğim bir oda varken hiç dışarı çıkmak istemiyorum. Zaten beni gören herkes hakkımda konuşup duruyordu. Başta kendim olmak üzere herkesi memnun edecek çıkış yolunu bulmalıyım. Burada istenmeyen tek kişi bendim. Kızlara bile bana olduğu gibi ağır sözler söylenmiyordu. "Resmen dışlanıyorum!" diye isyan ederek yeni bir kitaba uzandım.

Tam yeni bir kitap seçmiştim ki gözlerime çantam ilişti. Köşedeki koltuğun üzerinde öylece duruyordu. Soaireya denen çatlak kadın geçiti açtıktan sonra büyü kitabını bana vermişti. Artık bana ait olduğunu söyleyince kitabı çantama koymuştum. Yatağın üzerinden inerek sebep olduğum dağınıklığın arasından geçtim. Büyü kitabını çıkartıp tekrar yatağın üzerine oturdum. Bakalım bu kitapta işime yarayacak bir şeyler bulabilecek miydim. Sayfaları karıştırırken aklımda olan tek şey Savcı'nın son sözleriydi. Bir türlü bana kendimin gölgesi dediği cümleden çıkamıyordum. "Bulacağım," diye fısıldadım. "Sırf sana hak ettiğin dersi vermek için anılarımı geri almanın yolunu bulacağım." Önceki veya şimdi ki Elzem fark etmez çünkü karakter değişebilir fakat akıl aynı kalır. Geçmişteki Elzem koskoca şehri yıkmışsa bende çıkış yolunu bulacağım.

Onlar beni tanımıyor ama ben kendimi çok iyi biliyorum. Başaramayacağım hiçbir şey olamaz.

Ertesi gün.

Kendimi odama kapattığım üçüncü günü yaşıyordum. Kızlar defalarca kapıma gelip dışarı çıkmam için bana yalvarmıştı fakat hepsini kovmuştum. Hiçbirini odaya almamış ve daha önce yaptığım gibi yine gitmelerini istemiştim. Savcı'nın o sözlerinden hemen sonra kendimi odama kapatmışım ve hâlâ dışarı çıkmadım. Yemek saatlerinde hizmetçiler yemeğimi kapının önüne bırakıp bana haber vererek gidiyorlardı. Onlar gittikten sonra kapının kilidini açıp tepsiyi alıyordum ve geri kapıyı kilitliyordum. Büyük ihtimalle herkes buradakilerin ağır sözlerinden korktuğum için kendimi odama kapattığımı düşünüyorlardı. Fakat ben hepsine dersini vermek için odamdan çıkmıyordum. Dün sabahtan beri Soaireya'nın büyü kitabını okuyordum. Gece bile uyumamış, okumaya devam etmişim fakat kitabı yarı etmeme rağmen hâlâ işe yarar bir şeyler bulamadım.

Gözlerim uykusuzluktan ağırırken bir diğer sayfayı açtım ve okuduklarıma yüzümü buruşturdum. **Briselya'nın ölümsüz sevgisi.** Evet, bu büyüün de adı buydu. Ne işime yarayacaksa. Tıpkı diğer sayfalarda olduğu gibi yine vakit kaybettiğimi biliyordum. Aradığım büyüün adı anılarla ilgili olmalıydı fakat hiçbir detayı kaçırmamak için her sayfayı okumadan duramıyordum. Büyünün adı işime yaramayacak büyüler olduğunu aslında gösteriyordu ama buna rağmen hepsini okuyordum. "Pekâlâ, Briselya," diye mırıldanıp sayfaya göz gezdirdim. "Bakalım senin öykünde ne tür saçmalıklarla vakit kaybedeceğim," diyerek isteksizce kitabı okumaya başladım.

Gölün leydisi Briselya, bir fâniye gönlünü kaptırınca başına gelecekleri biliyordu. O bir ölümsüzdü fakat aşığı bir ölümlüydü. Kaderinde uzun soluklu bir ilişki yoktu. Uzun hayatında onlarca kez öldü sevgilisi ve her defasında diriltildi. Ölümsüz olan leydiye yaşam bahşetmek verilmişti fakat onun bile yapamayacağı bir şey vardı: birini ölümsüz yapmak. Umutsuz aşkı yüzünden alay konusu oldu, kendi halkı tarafından hor görüldü ve küçük cennetinde kovuldu. Briselya vazgeçti sahip olduğu tüm güzelliklerden ve seçti ölümlü aşkını. Durmadı kadim güçler ve lânetlendi ölümlü aşığı. Artık her otuz yaşına bastığında ölmekti kaderi. Vazgeçmeliydi Briselya çünkü göl, leydisini çağırıyordu. Sular çekilmeye başlamış, ormandaki tüm canlılar susuzluk çekiyordu. Leydileri gölünü terk ettiği için su tüm canlılara küsmüş ve kuraklık başlamıştı. Kimse geri dönmeye ikna edemedi güzel leydiyi ve kainat lânetledi sevdiğini. Artık Briselya'nın kaderinde defalarca sevdiği adamın ölümünü izlemek vardı.

O ölüyordu ve Briselya ona yaşam verdiği için yeniden diriliyordu. Sabah diriliyor ve gece yarısında tekrar bir şeyler ölümüne sebep oluyordu. Briselya her defasında onu diriltip gece yarısı öleceğini bile bile onunla günü geçiriyordu. Sevdiği adam mutluydu çünkü ölümü her gün yaşasa bile ilk gün ışıklarıyla gözlerini sevdiği kadının koynunda açıyordu. O da bilmiyordu Briselya'nın küçük sırrını. Nereden bilebilirdi ki verdiği her yaşamı kendi hayatından çalarak ona verdiğini.

Zaman geçiyor ve gölün leydisi gittikçe yorgun düşüyordu. Tabii yaşlanıyordu da... Sevdiği adama bir gün kazandırmak için her defasında kendi hayatından yüz yılını çalıyordu. Artık ölümsüzlüğü

bile son demlerini yaşıyordu çünkü ona bahşedilen hayatın sonuna gelmek üzereydi.

Ve bir yılda tüketti tüm hayatını. Sevdğine vereceğı son bir yaşam daha kalmıştı elinde. Kendi canından parça parça koparıp bir yıl boyunca yaşatmayı başarmıştı sevdiğini. Bu gece son kez onun kokusunu soluyarak yumacaktı ölüme gözlerini. Fakat çok yaşlanmıştı ve artık eskisi gibi güzel değildi. İhtiyar bedeni bir bastonun yardımı olmadan ayakta güçlkle duruyordu. Son kez ormanda topladı bulduğu şifalı bitkileri. Son kez kendi elleriyle ona çay yapmak istiyordu. Fakat kulübeye yaklaştığında gördü aşkının yasaklı ihanetini. Kollarında tuttuğı kadın Briselya değildi. Bir ağacın dalları altında öptüğü kadın o değildi.

Yüreğı yandı ve sular köpürdü onun acısıyla. Dizlerinin üzerine yığıldı ve okyanusların suyu taşı. Gözlerinde bir damla yaş aktığında ise toprak yarıldı ve fışkıran su tüm ormanı sel içinde bıraktı. Şelaleler dağına sığmıyor, gökyüzünde bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Öyle bir tufan koptu ki Briselya, sevdiği adamın çıkan hezeyan tarafından yutulduğunu gördü. İşte o an hükmetti suya ve suyun içinde sürüklenen sevdiğiyile son kez göz göze geldi. Dudaklarından döküldü son bir hıçkırık, "Ölme," diye fısıldadı. "O kadar uzun yaşa ki bu ihanet en büyük azabın olsun ama asla seni öldürmesin." Hemen sonrasında kalan son hayatını onu lânetlemek için kullandı. Sevdiği adamı dönüştürdü bir ağaca. Fareler kökünü kemirecek, solucanlar toprağında hayat bulacak, kuşlar dallarında yuva yapacaktı ama o ağaç hep yaşayacaktı. Ağacı öyle bir yere gizledi ki sadece sevgisi kutsananlar ağacın olduğu diyara gidecekti. Meyvesinde bir ısırık alanın bir dileğı gerçekleştirecekti. Briselya kalbindeki ihanet acısını böyle bir mucizeye dönüştürmüştü. Sadece gerçek sevgiyi kalbinde taşıyanlar ağacı görebilirdi.

Büyüyü herkes yapabilirdi fakat herkes istedi diye büyü kabul olmazdı. Sadece gerçek sevginin ışığını kalbinde taşıyanlar büyüyü yapabilecekti. Büyüyü yapan kişi sınanacak sevdiğiyile ve bulacaklar kendilerini yasaklı olanın yerinde. Geçemezlerse sınavı onlar da dönüşecek ağacı besleyen suya. Cesareti olan bunları göze alıp başlarsa büyüye, kalbindeki bir sıkıntı son bulacak. Fakat devamında olan sınavlarda başarısız olursa daha fazlası kalbinde yer edinecek.

Okuduklarımla derin bir nefes aldım. Vay be, gölün leydisinin bile kalbi kırılmışken artık kendi kırık kalbimi sorgulamıyorum. Altta yazan büyü sözlerine tereddüt ederek bakıyordum. Bu büyüün sonunda bir dilek hakkı olduğu için ilgimi cezbetmişti. Eğer o meyveye ulaşırsam dilek hakkımı anılarımdan yana kullanabilirim. Böylelikle tanrılardan af dilememe gerek kalmazdı. Fakat büyüün de çok fazla yan etkileri vardı. Büyüyü yaptığım an gerçek sevgiyle sınanacaktım ve başarısız olursam bir damla suya dönüşecektim. Üstelik sadece ben değil sevdiğim kişi de benimle lânetlenip suya dönüşecekti. Kalbimdeki gerçek sevginin sahibi Savcı olduğuna göre onu böylesine tehlikeli bir şeyin içine atamam.

Üstelik sevgimizin kutsandığından da emin değilim.

Büyünün şartlarını okumaya başlayınca bir detay daha gözüme çarptı. Yaptığım büyüün kabul olması için kalbimdeki kutsanmış sevgiye sahip olan kişinin de kalbindeki saf sevgi bana ait olmalıymış. Yani en az benim kadar Savcı'da beni sevmeli. Ayrıca burada normal bir sevgiden bahsetmiyordu çünkü kutsanmış bir sevgi diyordu. Kimsenin kolay kolay sahip olamadığı sevginin ışığını kalpte bulundurmaktan bahsediyor. Kutsanmış bir sevgi tam olarak nasıl oluyor bilmiyorum ama bu büyü göze alamayacağım kadar riskliydi. Biraz daha okuyunca can sıkıcı bir detayla daha karşılaştım. Yüz yıllar boyunca büyü kimsenin çağrısını kabul etmediği için henüz hiç kimse ağacın olduğu diyara gitmeyi başaramamış. Ne yani, yüz yıllar boyunca birbirine karşı saf sevgi besleyen iki kişi hiç çıkmadı mı? Tanrı aşkına, bu kutsanmış sevgi dedikleri şey tam olarak ne?

Yüz yıllar boyunca kimsenin sahip olamadığı bir sevgiyi ben nereden bulacağım.

Sadece sevmekle olsa iyi ama partnerin de aynı şekilde seni sevmeliymiş! Böyle seveni bulmak kolaydı sanki!

Büyünün şartlarını okumaya devam ettim ve yeni bir şartla ağlamak istedim. Yaptığın büyüün kabul olduğunu anlamanın tek yolu sevdiğin kişiye dokunmakmış. Ona dokunduğum an kalbimdeki bir sıkıntı dağılacak ve onunla birlikte ağacın olduğu diyara gidecekmişim. Hadi ama, onca laftan sonra gidip Savcı'ya dokunacak değilim ya. Hem büyüün kabul olup olmayacağı bile belli değil.

Savcı zaten beni değil önceki Elzem'i sevdiği için büyüüyü yapsam bile kabul olmaz.

Madem öyle neden denemiyorum ki? Sonuçta kaybedecek hiçbir şeyim yok çünkü Savcı beni sevmediği için büyü tutmaz.

Ama tutarsa beni sevdiğini anlarım.

Kalbinde hâlâ bana yer var mı diye anlamak için mükemmel bir fırsat.

"Kaybedecek hiçbir şeyin yok," diyerek büyüü yapmak için kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. "Kabul olursa hem seni sevdiğini anlarsın hem de anılarını almak için sana bir fırsat doğar. Kabul olmazsa seni sevmiyor diye onu bir kurbağaya dönüştürürsün olur biter." Son söylediklerim kendimi ikna etmem için fazlasıyla yeterli bir sebepti. Kurbağa fikri fena değil.

Derin bir nefes aldım ve büyü sözlerini sesli bir şekilde söylemeye başladım. **"Concedo desperare amorem sanctiorem omni amore. Non dubito de affectu cordis mei, non timeo quid mihi hac de causa fiet. Discutiant tenebrae nubes, caliginis umbra evanescat, et amoris lux luceat amoris. Audiant dii, testes sint sancti spiritus et daemones antiqui. Probatur amor meus, et voluntas mihi concessa."** dedikten sonra aynı sözleri bu sefer çevirerek söylemeye başladım. Ettiğim büyüün çevirisi aklıma kazınsın diye böyle bir yol bulmuştum. **"Tüm aşklardan daha kutsal bir sevgiyi bağlıyorum ümitsizliğe. Şüphem yok kalbimdeki duygudan, korkmuyorum bu uğurda başıma geleceklerden. Dağılsın kara bulutlar, kaybolsun kasvetin gölgesi ve aydınlansın sevgimin ışığı. Duysun tanrılar, ses versin kutsal ruhlar ve şahit olsun kadim cinler. Sınansın sevgim ve bana bahşedilsin bir dilek hakkı!"** diye bağırdığımda bir anda odadaki pencere duvara çarparak açıldı. Beni kütüphaneye doğru savuracak bir rüzgâr çıkınca korkudan bağırdım. Kütüphaneye çarparak yere düştüğümde raftaki bazı kitaplar kafama düşmüştü. Bu kötü bir şaka olmalı!

Kafamı tutarak inledim. Bu kitapların sayfası demirden mi? Neredeyse kafamı deliyordu. Acılar içinde ayağa kalkıp, "Eee?" diyerek etrafıma baktım. "Bir şey olmadı." Kafamı kıran bir rüzgâr dışında herhangi bir anormallik yaşanmamıştı. Zaten kütüphaneye çarpınca rüzgâr da yok olmuştu. Hayal kırıklığı içinde pencereye doğru yürürken Savcı'ya lânetler yağdırıyordum. Demek ki beni sevmiyormuş çünkü sevseydi belki büyü çağırma cevap verirdi! "Sevmekte sorun yok ki!" Sinirden pencereyi sertçe kapattım. "Sorun bu sevginin karşılıklı olması!"

Bekle bir dakika! Büyünün işe yarayıp yaramadığını anlamanın tek yolu sevdiğine dokunmaktı, değil mi?

Dokununca aktif hale geliyorsa Savcı'ya dokunmadan işe yarayıp yaramadığını anlayamam!

Savcı'yı bulmak için koşarak odadan çıktım. Koridorda gördüğüm bir hizmetçiye Savcı'nın yerini sormuştum. Bu saatte derste olmalı deyince bu seferde hangi sınıfta olduğunu sormuştum. Neyseki hizmetçi sorun çıkarmadan bana onun sınıfını tarif etmişti. Sınıfların olduğu kata çıkınca muhafızlar bana sorun çıkarmadan geçit izni verdi. Sanırım Efsun Hanım onlarla daha önce bu konuyu konuşmuş olmalı. Derslere gireceğimi söyleyince bana hiç zorluk çıkarmadılar. Şimdi sınıfların olduğu koridorda yürüyerek Savcı'nın sınıfını bulmaya çalışıyordum. Kapıların üzerinde her klanın kendi sembolü vardı. Hizmetçi Koruyucuların mührü için ne demişti? Ok ve yay mı? Çünkü şu anda kapısında ok ve yay sembolü olan bir kapıyla bakiştığım için yanlış sınıfa girmek istemiyorum. Üç gün önce bana söylediklerinden sonra yüzünüzce burada olmak benim için hiç kolay değil. Gururum sahip olduğum en önemli şeydi.

İçeriye gururumdan ödün vermeden girmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Tanrı aşkına, bir şeyi de kırk defa düşünüp tartmadan yap işte!" Kendi kendimi azarlayıp kapıyı çaldım. İçeri girince kendimden ödün vermeden de ona dokunmanın bir yolunu bulurum nasıl olsa. Yani umarım.

İçeriden gir komutu gelince derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve sınıfa girdim. Benim içeri girmemle tüm sınıf sessizleşince, "Gören de tüm şehrin ebesini belledim sanacak," diye mırıldandım. "Beni gören herkes susuyor." Kendi bozuk ağzıma da içimden küfrederek başımı kaldırdım ve öğretmene baktım. Masasında hiç keyfini bozmadan bana bakıyor ve neden geldiğimi sorguluyordu. Böyle anlarda yemin ederim karşımdaki kişinin yedi sülalesine sövesim geliyordu.

Sınıftaki herkes bize bakarken o, "Elzem Hanım?" diyerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Burada ne aradığınızı sorabilir miyim?"

"Bunu zaten yaptınız," diyerek aynı resmiyetle ona cevap verdim.

"Anlamadım?"

"Cümleliz, 'Burada ne aradığınızı sorabilir miyim?' değil mi? Aslında zaten soruyorsunuz ama yine de cümleyi soru işaretiyle sonlandırıyorsunuz. Benden sorunuzu sormak için izin almıyorsunuz ki çünkü hayır desem bile zaten soruyu sordunuz. Peki, bu durumda benim cevabımın ne hükmü kalıyor?" dediğimde böyle bir açıklama beklemediği için kaşlarını çatı. Beş saniyede onu kızdırdığıma göre çok çabuk sinirlenen biri olmalıydı.

"Yanlış bir şey mi söyledim Savcı Bey? Bunun için de benden bir özür beklentiniz var mı?" diyerek ona meydan okudum. Tanrılardan özür dilemem için bana yaptığı baskıyı daha iyi anlatamazdım.

Sınıftaki meraklı gözleri görünce derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "Pekâlâ Elzem Hanım," diyerek bana doğru yürüdü. "Laf cambazlığınız bittiyse artık bize neden burada olduğunuzu söyleyebilirsiniz."

"Söyleyebilirsiniz değil söyleyebilir misiniz olacaktı o cümle." Neden bana emir veriyor gibi konuşuyor ki.

"Bilgin olsun diye söylüyorum sabrım tükeniyor."

"Benim de öyle," dedikten sonra yürüyüp boş sıralardan birine oturdum. Her hareketimi izleyen adama bakıp, "Ne?" dedim. "Ders almama izin vermeyecek misiniz?"

"Oyunbazların sınıfı hemen yan tarafta."

"Evet gördüm. Merak etmeyin varlığını bile hissetmeyeceksiniz. Sadece tek bir ders Savcı hoca," dediğimde sertçe yutkunarak bana bakıyordu. Bakışlarındaki derin özlemin sebebi olduğumu artık biliyorum ama özlemi bana değildi. Ona eski Elzem'i hatırlatacak bir şeyler söylemiş olmalıyım.

Beni dersten atmasını bekliyordum fakat bunun yerine, "Benim iznim dışında konuşursan kendini dışarıda bulursun," diyerek küçük bir uyarıda bulundu. Sanırım derse kabul edildim.

Onlar dersini işlerken bende meraklı gözlerle sınıftaki şeyleri inceliyordum. Raftaki o kutulardaki şeyler de nedir? Bitkileri anlarım ama o hayvanları kutuya koymak zorunda değillerdi. Hepsi fazla ürkütücü görünüyordu. Her öğrencinin önünde bir saksı vardı ama saksının içinde herhangi bir bitki yoktu. "Elzem Hanım?" Savcı'nın sesini duyunca ona doğru döndüm. "Kendiniz için bir saksı alın," deyince irkildim. Yutkunarak elimi kaldırıp korkunç hayvanların ve bitkilerin olduğu rafları gösterdim. "Oradan almayacağım değil mi? Hani kırmızı karıncaların akvaryumu olan şu devasa rafta?" Hiçbir güç beni kırmızı karıncaların olduğu yerin yakınına götüremezdi. Bu küçük haşerilerden çok korkuyorum çünkü konağın bahçesinde onlardan çok vardı. Ne zaman çıplak ayakla gezsem mutlaka ısırılıyordum.

Korktuğumu anladığı hâlde tüm sınıfın önünde, "Ne o?" dedi. "Korkuyor musunuz?" Bence bunun cevabı çok açık.

"Ne münasebet," diyerek ayağa kalktım ve sıraların arasından geçip rafa doğru yürüdüm. Şu iflah olmaz gururumun da canına okuyacağım! Korkuyorum desem sanki ne olacak.

Karıncalardan en uzaktaki saksıyı alacağım esnada, "Onu değil," diyerek bana engel oldu. "Yeşil saksıyı al." Yeşil saksı karıncaların olduğu bölümdeydi ve akvaryumun olduğu rafın hemen üstündeydi. Bir zamanlar

rüyalarımaya girdiği için tüm korkularımı biliyordu ve buna rağmen üzerime geliyordu.

"Şey ben-"

"Sen ne?" deyince sustum. Bilediği şeyi tüm sınıfın önünde nasıl itiraf ederim.

Derin bir nefes alarak saksıya doğru yürüdüm. Akvaryumun yanında durunca kafamı kaldırıp yukarıdaki karınca yuvasına baktım. Cam akvaryuma baktıkça küçük ısırıklarını tenimde hissediyordum. Savcı tarafından izlendiğimi bildiğim için cesaretimi toplamaya çalıştım. Parmaklarımın üzerinden yükselip saksıyı almak istedim fakat boyum saksıyı almak için yetmiyordu. Arkamda onun iri bedenini hissedince kaskatı kesildim. Sırtım göğsüne değerken kollarını iki yanımdan saksıya doğru uzattı. Bana değdiği an kalbimde resmen havai fişekler patladı. Her hücrem onun küçük temasıyla mum gibi erirken daha fazlasını arzuladım. Bunu yapmayı her şeyden çok istesem de yapmadım. Eğer ona karşı zayıflık gösterirsem asıl o zaman Elzem olmaktan çıkardım. Elzem Akay duyduğu o sözlerden sonra ona yakınlık göstermezdi.

Kolu koluma sürtünerek saksıya uzanınca, aynı tutkuyu onun da ruhunda soludum. Şu anda beni kollarına çekmemek için kendisiyle mücadele ettiğini biliyorum. Saksıyı alınca hemen ondan uzaklaştım. Bunu haddinden daha hızlı yaptığım için öfkesi ruhuna yansıdı. Biraz daha bana yakın olmak istiyordu. Kaçar gibi ondan uzaklaşmamı beklemiyordu. "Üzgünüm rahatsızlık verdim, ben gitsem daha iyi olacak," dedim ve itiraz etmesine fırsat vermeden hemen sınıftan çıktım. Az önceki temasımızla buradaki işim bitmişti. Hiçbir şey olmadığına göre diğer herkes gibi bizim sevgimiz de bu büyü için yeterli değildi. Sanırım kalbim kırıldı çünkü kendi sevgimin büyüklüğüne emindim. Sorun onun eksik sevgisinde olmalı!

Gidip kurbağa büyüsu var mı diye araştıracağım!

Eskisinden daha üzgün bir şekilde merdivenleri inmeye başladım. Akademiden çıktığımda biri arkadan omuzuma sertçe çarpınca, öne doğru tökezleyip yere düştüm. Düştüğüm yerden başımı çevirip bana çarpan kişiye baktım. Çilli bir çocuk ve yanındaki beş arkadaşını gördüm. Bunlar Koruyuculardı. Acaba neden derste değiller? Bana çarpan çilli çocuk, "Senin gibi bir uğursuza kolum değdi," dedi sanki özellikle çarpmamış gibi. "Senin yüzünden şimdi tüm günüm kötü geçecek." Arkadaşları gülerken sinsice bana bakıyordu. Anlaşılan artık kendi tavrımı ortaya koymanın zamanı gelmişti.

Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. "Benden özür dilemen için sana bir dakika veriyorum," dedim gayet sakin bir sesle. "Aksi takdirde-" diyerek cümlemi özellikle yarıda bıraktım.

Benden iri ve güçlü görüldüğü için beni ciddiye almadı. "Aksi takdirde?" deyince karşısında durup gülümsedim. "Sana yapacaklarımla ilgili seçenek çok," diyerek gözlerine baktım. "Ruhunu hemen burada bedeninden ayırıp yok edebilirim. Sakın bunu yapmamam için belli kurallar var deme çünkü ben kuralsız oynarım. Belki de bedenini alırım," deyip akademinin büyük kulelerini gösterdim. "Bakalım oradan atladığında ne kadar ölümsüzsün. Bunu yaptığında kim benden şüphelenebilir ki?" dedikten sonra gülmeyi bıraktım ve kaşlarımı çattım. "Ama bence en güzeli arkadaşlarının önünde tüm kemiklerini kırmak. Bir kadından ölesiye dayak yemek bakalım seni utandırıyor mu?" dedikten sonra elimle onu gösterip bir adım geriye çekildim. "İlk sen başla." Öfkemi çıkartacak kum torbası kendi ayaklarıyla bana gelmişti.

Ona meydan okumama kayıtsız kalmadı ve üzerime yürüdü. Fakat her ne olduysa bir anda durdu. Gözleri arkamdan bir yerde oyalanırken ruhundaki korkuyu soludum. Yutkunarak başını eğdi ve "Üzgünüm," diyerek arkadaşlarıyla hemen akademiye girdi. Ne? Bu kadar kolay mı? Ciddi olamazdı!

"Hadi ama," diye somurtarak gidenlerin ardından baktım. "Henüz başlamamıştık bile," dediğimde arkamda duyduğum gülüşme sesleri merakımı cezbettiler. Usulca arkamı dönünce yedi kişiden oluşan bir grup gördüm ve hepsi de Oyunbazlardı. Kısa saçlı bir kız, "Onları korkuttun," deyip kıkırdayınca kollarımı göğsümde birleştirdim. "Onları korkutanın ben olmadığımı eminim." Onların arkamda belirmesiyle diğerleri gitmişti.

Hepsi bana doğru yürüyüp büyük bir saygıyla selam verdiler. İçlerinden kahverengi gözlü bir çocuk öne çıkıp bana tebessüm etti. "Haklısın ürkütücü olmayacak kadar büyüleyicisin," dedikten sonra elini omuzuma koydu. "Onlarla tek başına uğraşmana gerek yok. İhtiyacın olduğunda bunu senin yerine yapacak birçok Oyunbaz var," deyip bana göz kırptı. "Aileye hoş geldin kurtarıcı," dedikten sonra akademiye doğru yürüdü. Arkadaşları onu takip ederken hepsinin ruhunda bana yönelik büyük bir sevgi ve merhamet vardı. Anlaşılan kendi klanımdakiler diğerlerinin aksine benden nefret etmiyordu. Kurtarıcı mı demişti?

Geçmişte olanları gerçekten çok merak ediyorum.

Bahçede öylesine yürümeye devam ederken kızları gördüm. Mara ve İtir büyük bir kardan adam yapıyordu ve Cansu onları izliyordu. "Fena görünmüyor," dediğimde İtir gülerek kardan adamın başını karın içinde yuvarlamaya başladı. "Odanda çıktığını görmek güzel. Neden bize iki zeytin ve bir havuç bulmuyorsun?" Mutfığa girmeye hiç niyetim yoktu.

İtir kardan adamın başını yerine koyunca gülümsedi. "Oldu gibi." Öyle görünüyor.

Mara yanıma gelip, "Sen iyi misin?" dedi endişeyle. "Üç gündür odanda hiç çıkmadın." Üzerinde herhangi bir hırka veya pelerin olmadığı için üşüdüğünü gördüm. "Burası Ankara'nın kışına benzemez Mara." Üzerimdeki pelerini çıkartıp onun omuzlarına bıraktım. "Bir daha üzerine kalın bir şeyler giymeden dışarı çıkma," dediğimde bana tebessüm ederek başını salladı.

Mara yeniden kardan adamı tamamlamak için gidince Cansu yanıma geldi. "En az kardeşin kadar ona da değer veriyorsun," dediğinde başımı salladım. "Mara ve İtir burada sahip olduğum tek şey." İkisini izlerken iç çektim. "Burada onları korumak hiç kolay olmayacak." Elini omuzuma koyup bana göz kırptı. "İkisi de kendi başının çaresine bakacak kadar güçlü." Öyle olsa bile bu benim için yeterli değildi. Onları her türlü beladan koruyacak kadar güçlü olmak istiyorum.

Cansu'nun gözleri bir yerde takılı kalınca, "Ne oldu?" diyerek baktığı yöne döndüm ve Asil'i gördüm. Asil, Hafız ve Gediz havanın soğuk olmasını umursamadan bir kamelyada oturuyorlardı. Asil'in yanında bir kız vardı ve elini kızın omuzuna atarak rahatça oturuyordu. Kız hafif balık etliydi ve en fazla on sekiz yaşında falan gösteriyordu. İkisi fazla samimi görüyordu.

Cansu, "Bu uzaklıkta onun ruhunu soluyabilir misin?" derken gözlerini Asil'in kızın omuzundaki elinden çekmiyordu. "O kıza karşı ne hissettiğini merak ettim."

"Bunu neden merak ediyorsun ki? O geçmişinde kaldı ve ona da dediğin gibi geçmişte olanlarla ilgilenmiyorsun, değil mi?"

"Evet ama-"

"Ama ne?"

"Sen kimin tarafındasın Elzem? Alt tarafı bir ruhu soluyacaksın!"

"Bu o kadar basit değil. Onun mahremine sızacağım ve bunu neden istediğini söylemezsen hayatta yapmam," diye inat ettiğimde bana ters ters

baktı. "Sebebini bilmiyorum ama onu başka bir kadınla görünce onu dünya üzerinden yok edesim geliyor!"

"Aynı şeyi Asil'de seni başka bir erkekle görünce düşünüyor. Birbirinizi dünya üzerinden yok etmeden önce konuşmayı denesiniz çok iyi olur," dedikten sonra Asil'in ruhuna konsantre oldum. Kıza karşı yoğun duyguları olduğu çok açık fakat bu duygular Cansu'ya beslediği hisler gibi değildi. İkisi benzer hisler değildi. "Kızı yatağa atmayı düşünüyor," dedim ve yanımdaki afet duyduklarıyla kontrolünü yitirdi. Göz bebeği bembeyaz olunca onların oturduğu kamelyanın çatısına bir yıldırım düşürdü. Su kamışlarından oluşan çatı üzerindeki kara yağmen tutuşmuştu. Dördü küfürler savurarak kamelyanın içinden kaçınca hepsinin gözleri Cansu'yu buldu. Özellikle Asil şaşkınca yanımdaki sinir küpüne bakıyordu.

Asil, "Senin sorunun ne?" diye ona kızdı fakat Cansu'nun hedefinde onun yanındaki genç kız vardı. İkinci bir yıldırımını kızın üzerine düşürdü ama neyseki Asil son anda kızı göğsüne çekerek onu kurtarmıştı. Korkuyla göğsünde titreyen kızı görmek onu kızdırdı. Kaşlarını çatarak Cansu'ya baktığında bedeninde simsiyah dumanlar çıkmaya başladı. "Eğer bir daha ona zarar vermeye kalkışırsan kim olduğunu unutup sana karşılık veririm!" dediğinde Cansu dişlerinin arasından, "Uğraşmaya değmez!" dedi ve hızlı adımlarla akademiye doğru gitti.

Cansu gittikten sonra dördü yanıma gelince hepsinin hedefinde ben vardım. "Ne?" dediğimde Hafız güldü. "Onu çıldırtacak ne söyledin?"

"Asil'in ruhunu solumamı istedi ve bende-" deyip Asil'in elini sıkıca tuttuğu genç kızı gösterdim. "Onu yatağa atmak istediğini söyledim," dedim ve ikisi hızlı birbirinden ayrıldı. Arkadaşları gülerken Asil bana lânetler yağıdırıyordu.

Asil, en az onun kadar şoka giren kızı gösterip bana baktı. "Naren'i mi?" dedi. "O benim yeğenim!" Sinirden kılıcını çekip üzerime yürüdü. "Bu sefer gerçekten seni öldüreceğim! Sürekli bana sorun çıkarmadan rahat etmiyorsun!"

"Sana iyilik yaptım be!" diye bende ona bağırıp hemen Hafız'ın arkasına saklandım.

Hafız'ı aradan çekmeye çalışırken, "Yeğenimi öldürtmeye çalışarak mı?" deyince bu seferde koşarak Gediz'in arkasına saklandım. "Evet, ona zarar vermeye çalıştım ama bu seni önemseydiğini göstermez mi?" diyerek aceleyle açıklama yapmaya çalıştım. "Veya seni kıskandığını? Senin gibi bir vahşiyi

düşünende kabahat!" dediğimde adım atmayı bıraktı. Gözleri irice açılırken şaşkınca, "Beni kıskandı mı?" dedi. E güneydın.

Cevap vermediğimi görünce, "Çık oradan bir şey yapmayacağım," dedi ama ona güvenmediğim için âdeta Gediz'in sırtına yapışmışım. "Ezem çık ortaya diyorum!"

"Buradaki herkes bana bağıyor!" Homurdanarak ortaya çıktığımda karşımda durdu. "Gerçekten beni kıskanmış olabilir mi?"

"O yıldırımların amacı buydu bence," dediğimde dudakları kıvrıldı ve "Naren yanımdan bir dakika bile ayrılmıyorsun," dedi. Biz gülerken Naren ona ters ters bakıyordu. "Son zamanlarda iyice çığırından çıktın. Seni destekleyen tek akrabayı da bir suikastte kurban vermek üzeresin!" diyerek o da akademiye doğru yürüyüp gitti. Buradaki herkes çok sinirli.

Gediz, az önce çıkan kaosu umursamadan kardan adama şekil vermeye çalışan kızlara yaklaştı ve "Bu ne?" dedi.

İtır üşüyen ellerini birbirine sürterken, "Kardan adamım," deyince Gediz, "Kardan bir adamın mı olsun istiyorsun?" diye hoşnutsuzluk içinde sordu. Ciddi olamazdı.

İtır gülerek başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değil. Bu eğlenmek için kendi dünyamızda yaptığımız bir şey," dediğinde Gediz dik dik kardan adama bakıyordu. "Bence biraz değiştirebilir," dedikten sonra yerdeki karı avuçladı. Avucunun içinde portakal büyüklüğünde karı yuvarladıktan sonra kardan adamın göğsüne yapıştırdı. Bir tane daha kardan top yaptı ve onu da diğer göğsüne yapıştırdı. Kenara çekilip şaheserini izlerken, "Kardan kadının fena görünmüyor," diyerek memnuniyet dolu homurtular çıkardı.

Kaşlarını çatan İtır, "Böyle çok çirkin oldu!" dedi ve Gediz'in yaptığı göğüslerden birini kopartıp onun yüzüne fırlattı. "Kardan kadın istiyorsan kendine bir tane yapabilirsin ama benimkini bozma!" diğer parçayı da Gediz'in yüzüne fırlatmıştı.

Yüzündeki karı silen çocuk, "Bana savaş açan sensin," dedikten sonra hızlıca yürüyüp kardan adamın kafasını kopardı. Elindeki büyük kafayı İtır'ın üzerine bırakınca İtır yere yapıştı. Üzerindeki karı silkeleyen kız, "Sen pisliğin tekisin!" diye bağırdıktan sonra dudakları titreyerek Gediz'e baktı. "Benden nefret ediyor olmalısın yoksa böyle bir şey yapmazdın." Kırılmış gibi davrandığına bakmayın çünkü ruhundaki sinsiliği soluyorum. Kim bilir yine aklından ne geçiyor.

Gediz onu incittiğini düşünerek yutkundu. "Hey bu doğru değil." İtır'ın karşısına diz çöküp içten bir şekilde, "Senden nefret etmiyorum," dediğinde

İtir kırılğan halinden çıkıp sinsice sıırttı. "Biliyorum," dedikten sonra Gediz'in üzerine atlayarak onu yere düşürdü. "Biraz da sen soğuşu hisset bakalım!" Yerdeki karı avuçlayıp onun yüzüne atmaya başladı. Bunu yaparken onun karnının üzerine oturmak zorunda değildi!

Kız kardeşim buraya geldiğinden beri normal bir kadın gibi davranmaya başladı!

Gediz onun omuzlarını kavrayıp ani bir hareketle onu altına aldı. "Soğuk mu?" deyip güldü. "Yanıyorum ben hatun," dedi ve İtir'ı öptü. Bunu neden sürekli yapıyordu! Burada çıldırıyorum!

İtir kıkırdayarak kollarını onun boynuna dolayıp öpüşüne karşılık verince ben ve Asil sinir krizleri geçiriyorduk. Asil, "Aramızdaki tek mutlu kişinin bu serseri olmasına karlanamıyorum!" dedi. "Benim verdiğim çabanın yarısını bile göstermemiştir ama p*ç kurusu tanrılar tarafından kutsanmış gibi!"

"Kılıcını bana verirsen onun işini bitirebilirim!"

"Senindir." Asil bana kılıcı uzatınca Hafız gülerek araya girdi. "Kesin şunu." Neden? Asil bile onun ölmesini istediğine göre öldürelim işte.

Hafız ciddi bir tavırla bana döndü. "Geçen gün koridorda bahsettiği kadınla geceyi geçirmedi. İtir'dan sonra yüz yıl boyunca hayatına hiçbir kadını almadı. Ama sorsan inkar eder çünkü kötü şöhretini korumaya kararlı. O gün onu kızdırmak için geceyi kiminle geçirdiğini sordum. Oysaki sarhoş olduğu için onu odasına taşıyan kişi bendim ve uykuya dalarken bile kardeşinin adını sayıkladı," dedikten sonra güldü. "İnan bana Yıkım gibi biri için bir hafta kadınlardan uzak durmak bile çok zor fakat o, yüz yıldır kardeşine sadık," deyince başımı çevirip İtir'ın dudaklarına son kez küçük bir öpücük kondurduktan sonra onu izleyen çocuğa baktım. Büyülenmişçesine İtir'ı izliyordu. Daha sonra ayağa kalkıp İtir'ı da kaldırdı. İtir'ın saçlarındaki karı eliyle silkeleyip, "Üşümüşsün," dedi ve boynundaki atkıyı çıkartıp kardeşimin boynuna doladı.

Biliyorum karışmamam gerekiyor fakat çok hızlı gidiyorlar.

İtir gibi erkeklere tepkili biri şu üç günde kendisini ona kaptırdı. Bu iyi mi kötü mü bilmiyorum.

Sert bir sesle, "İtir akademiye gir!" dediğimde sonunda burada olduğumu hatırlayan kız irkildi. Suçluluk içinde bakışlarını kaçırıp hemen akademinin yolunu tutmuştu. Gediz'den emin olmadıkça ikisinin ilişkisine kolay kolay izin vermem.

Itır gidince keyfi kaçan Gediz, "Neden artık bizi rahat bırakmıyorsun?" dedi. "O çocuk değil ne yaptığini biliyor."

"Kapat çeneni Azınlık!" diyerek ona doğru yürüdüm. "Seni ikinci kez uyarıyorum ve emin ol üçüncüsünde sözlü uyarıların dışına çıkarım," dedikten sonra kararlı bir şekilde gözlerine baktım. "Bundan sonra öpmek şöyle dursun, parmağının ucuyla bile kardeşime dokunursan-"

"Ne yaparsın?" dedi. "Ruhumu mu sökersin?"

"Seninle görüşmemesi için onunla konuşurum. Eğer beni dinlemezse onu silerim. Sence ikimizin arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa kimi seçer?" dediğimde boynumu kırmak ister gibi bakıyordu çünkü Itır'ın kimi seçeceğini o da iyi biliyordu.

Sinirleri bozulduğu için bana ters ters bakıyordu. "Başkalarının işine burnunu sokmayı ne zaman bırakacaksın? Bu kadar çabayı kendi ilişkine gösterseydin şimdiye her şey yoluna girmişti. Savcı'ya olan öfkeni benden çıkarmayı bırak artık!"

"Savcı artık umurumda değil! Siz Gevheri erkekleri biz Akay'lardan uzak duracaksınız!" dedikten sonra akademiye doğru yürüdüm. Onları bir daha yakınımızda görmek istemiyorum.

Bu sondu, bundan sonra sıkıysa kardeşime yaklaşsın!

Efsun Hanım beni çağırdığı için odamdan çıktım. Ne için beni çağırdığını bile bilmiyorum. Hizmetçilerden biri Efsun Hanım'ın çağırdığını söyleyip gitmişti. Merdivenleri inerken basamakta oturan küçük bir kız çocuğu gördüm. Elindeki bebeğiyle oynuyordu. "Merhaba," diyerek yanına oturduğumda bana tebessüm etti. "Merhaba Elzem." Anlaşılan herkes gibi o da beni tanıyordu.

Elinde tuttuğu bez bebeğe baktım. "Sence de biraz ürkütücü değil mi?" Bebeğin ipten sarı saçları vardı. Beyaz kumaştan bir yüzü ve yeşil düğmelerden gözleri vardı. Dudakları ise kırmızı boyayla çizilmişti. Fakat bebeğin yüzü önce parçalanmış sonra dikilmiş gibiydi. Ne bu? Chucky bebek mi?

Çocuk olsaydım böyle bir bebekle oynamaya korkarım.

Dudaklarını üzgünce sarkıtan ufaklık, "Annem yaptı," dedi. "Sen geri dönünce bu bebeği o bana yaptı ve adını Elzem koydu. Geceleri onu bıçaklayınca sakinleştiği için bebeği geri bana veriyor. Onu sürekli tamir ediyorum ama eskisi gibi güzel değil," diye somurtunca hayretler içinde kaldım. Bu çocuğun annesi her kimse bana karşı hastalıklı duygular

beslediği çok açık. Bu çirkin bebeğe benim adımı verdiğine inanamıyorum. Barbie bebekler bile benimle kıyaslanamazdı.

Kendimi hakarete uğramış gibi hissediyorum.

"Annen kim senin?"

"Elif, kendisi burada çalışıyor." Şu suratsız kahyanın kızı mı? O süpürgesiz cadıyı zaten hiç sevmemiştim.

"Peki, senin adın ne?"

"Cennet."

Güldüm. "Cehennem zebanisinin küçük cenneti ha?" dediğimde kıkırdadı. "Geçmişte de arkadaşlarınla bana böyle hitap ettiğinizi duymuştum." Demek ki o zaman da doğru bir tespitte bulunmuşuz. Saçlarını her iki yanında örgü yaptığını gördüm ve örgülerinin ucunda kocaman kurdeleler vardı. Beyaz yakalı mavi bir elbise giyiyordu lakin elbise kısa kolluydu. Fakat buna rağmen hiç üşümüyor gibiydi. Sevimli bir çocuğa benziyordu. Tanrım, bu da neyin nesi? Ruhuna odaklanınca yakıcı bir güç keşfettim. Bu güçlü enerjinin kaynağı bu küçük kız olamaz değil mi? Farkında olmadan, "Kimsin sen?" diye mırıldandım. En az benim kadar güçlü bir aurası vardı. Küçük bedeninde fırtınalar koparacak gibiydi.

Soruma cevap vermek yerine, "Herkes biliyor," dedi ve başını kaldırıp bana baktı. "Tanrılar Ninfaların kraliçesini elçi olarak seçti," dedi. "Kraliçe tek bir gecede fâniler de dahil Araf'taki herkesin rüyasına girdi. Onlara bu gerçeği bildirdi." Tam olarak neyden bahsediyordu?

"Böcek kraliçe buradakilere neyi haber etti?"

"Tanrıların sana meydan okuduğunu duyurdu." Birileri bizi dinliyor mu diye etrafını kontrol ettikten sonra eliyle ona yaklaşmamı işaret etti. Yerimden kayıp biraz daha ona yaklaştığımda küçük ellerini omuzlarıma koydu. "Daha önce Tanrıları yenerek onları herkesin önünde küçük düşürdün. Şimdi onlar da aynı şeyi sana yapmak istiyor," diyerek başını salladı. "Tüm Araf halkı Tanrıların önünde diz çöküp çökmeyeceğini bekliyor çünkü Tanrılar eski saygınlıklarını geri kazanmak için sana meydan okudular. Ve bu meydan okumadan herkesin haberi olmasını istediler." Yani ödeşmek istiyorlar öyle mi? Ve Savcı bunu biliyor muydu? Tanrıların tüm Araf halkına anılarımla ilgili şartı duyurduklarını biliyor muydu? Buna rağmen benden özür dilememi istedi, öyle mi? Koskoca bir şehrin gözünde aşağılanmama göz mü yumacaktı? Sadece birkaç kişi tanrıların bana meydan okuduğunu bildiğini sanıyordum. Fakat herkes biliyormuş ve buna rağmen benden kaybetmemi bekliyorlar!

*Savcı Gevheri'de dahil buradaki herkese hayatının dersini vereceğim!
Nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım.*

Merdivenlerin sonunda beliren Elif kahya, "Cennet!" diye bağırınca zavallı çocuk, "Anne," diyerek irkildi ve gönülsüz bir şekilde suratsız kahyaya doğru yürüdü. Bu sevimli çocuk nasıl bu kadının kızı olur aklım almıyor. Armut kesinlikle dibine düşmemiş.

Cennet'in kolunu kavrayan süpürgesiz cadı bana bakarak, "Kızımдан uzak dur!" dedi ve küçük kızı peşinden sürükleyerek götürdü. Onun arkasından bakarken sinirden güldüm. "Ben bu kadını çok temiz döverim." Bu gidişle gerçekten elimden kalırdı.

Ayağa kalkarak yoluma devam ettim. Efsun Hanım'ın çalışma odasının önünde durduğumda Itır'ın, "Elzem," diyen sesini duydum. Kızlarla birlikte bu tarafa doğru geliyordu. "Efsun Hanım seni de mi çağırdı?" deyince başımı salladım. Anlaşılan sadece beni çağırmamış.

Kapıyı çalıp içeri girdiğimizde Efsun Hanım iki adamla sohbet ediyordu. "Kızlar da geldi," dediğinde ayağa kalkıp bize dönen ikiliyle afalladık. İkiz mi bunlar?

Kumral saçlarının kesimi, yeşil gözlerdeki ışıltı bile tıpatıp aynıydı. İkisinin boyu ve kilosuna bile aynı görünüyordu. O kadar çok benziyorlardı ki ikisini birbirinden ayırmak çok güç. İkisinin selam vermesi bile aynı anda olmuştu. Onları birbirinden ayıran tek şey; sağda duran kişiden solduğum karanlık ve tehlikeli enerjidi. Üstelik onun bakışları bir tek Mara'nın üzerindeydi. Vuslatı sona ermiş gibi bakıyor fakat ona tek kelime etmiyordu. Mara öne çıkıp ona doğru yürüdü. Karşısında durup dizlerini bükerek beceriksizce bir selam verdi. Buraya yabancı olduğumuzu fazla belli ediyorduk. Mara doğrulduğunda sadece Mara'yı izliyorduk. Bizler ise hiç konuşmadan ikisini izliyorduk. Mara titrek bir nefes verip, "Sen Dehliz misin?" diye sordu. Onu nereden tanıyor?

Karşısındaki adam yanındaki ikizini gösterdi. "Belki de o," deyince Mara başını iki yana salladı. "Kehanetlerimde gördüğüm o değil sendin. Tam hatırlamıyorum ama ara sıra seninle ilgili bir şeyler gördüm." Yanakları utanç içinde kızardı. "Bir oda, bir beşik ve bir bebek. Böyle garip şeyler işte." Gördüğü şeylerden daha önce bana hiç bahsetmemişti. Üstelik o bir kâhindi, yani ikizleri zorlanmadan birbirinden ayırt edebilir.

Mara'nın söyledikleriyle Dehliz denen adamın ruhundaki ılık aşk, onu soluyan herkesin içini ısıtabilirdi. "Mara," dediğinde onun adı öyle bir dökülmüştü ki dudaklarından, son nefesini bu isimle tüketmek istercesine.

Elini Mara'nın yanaklarına koyup üzerine eğildi. Dudaklarını onun alnına bastırduğında Mara tebessüm ederek gözlerini yummuştu. Mara onunla ilgili çok sık bir şeyler görmüş olmalı ki ona yabancı değildi. Onun varlığını yadırgamıyor ve kim olduğunu sorgulamıyordu. Başını kaldırıp Dehliz'e baktı. "Benim için yaptığın hediye verecek misin?" deyip ona elini uzattı.

Dehliz onun eline bakıp tek kaşını yukarı kaldırdı. "Senin için bir şey yaptığımı nereden çıkardın?"

Güldü. "Ben bir kâhinim unuttun mu? Yüz yıl boyunca her gece hediye bir taş ekledin ve yakın zamanda tamamlandı," dediğinde Dehliz'in dudakları kıvrıldı. "Beni izlemeyi bırakmalısın," dedikten sonra cebinde mavi kadife bir kutu çıkartıp Mara'ya uzattı. Kutunun içinde olan şeyi merak ediyorum. Yüz yıl boyunca emek verilmiş bir hediyeyi kim olsa merak ederdi.

Mara kutuyu açtı ve içinden küçük bir iksir şişesi çıktı. Su damlası şeklindeki şişenin içindeki su berrak ve ışıltılıydı. Sanki içinde kum tanesi boyutunda minik taşlar varmış gibi ışıltıyordu. Bu bir kolyeydi çünkü gümüş zinciri vardı. Dehliz onsuz geçirdiği her gün için şişenin içine minik bir elmas atmış olmalı. Mara büyülenmiş gibi şişeye bakarken, "Acaba değeri ne kadar?" dedi ve ağzından kaçırdıklarıyla hemen, "Tabii manevi değeri daha önemli," dedi ama onu biraz bile tanıyan herkes sadece işin maddi yönüyle ilgilendiğini anlardı.

Dehliz güldü. "Senin için hediye seçerken hiç zorlanmayacağımı bilmek güzel." Yapacağı tek şey en pahalı hediyeyi almak, işte bu kadar basit. Pahalı olduğu sürece ne alırsa alsın Mara beğenirdi.

Başından beri sessizliğini koruyan ikizi, "Hoş geldiniz," diyerek bize yaklaştı ve kendisini tanıttı. "Azınlık klanından Aybars Gevheri," deyince sesli bir şekilde küfrettim. "İki tane Gevheri daha mı? Tanrı aşkına, sizden neden bu kadar çok var?" Sağım solum Gevheri erkekleri.

Aybars, "Burada çok sık ölümler olur," diyerek bana küçük bir açıklamada bulundu. "Haliyle insanlar soyunu devam ettirmek için çok çocuk yapar." Böylelikle biri ölürse kardeşi onun yerine geçebilirdi, değil mi?

Efsun Hanım, "Oturun kızlar," dedi. "Gevheri kardeşler buraya ulak olarak geldi," diyerek devam etti. "Azınlıkların klan lideri Cihangir Gevheri, Kalkanların dönüşünün şerefine kalesinde sizin için bir kutlama yemeği düzenliyor. Yemeğin onur konukları olduğunuz için Elümhan'a davetlisiniz. Tüm liderler yemekte olacak," deyince yüzümü buruşturdum.

"Kimseyi tanımıyorum ve yemeğe katılmayacağım." Hiç düşünmeden teklifi reddettiğimde Aybars, "Bir leydiye göre bu fazla kaba bir cevap olmadı mı?" diyerek beni kınadı. "Babamın davetini geri çevirmek biz Azınlıklara hakaret olur ve efendimizi tüm konuklarının içinde küçük düşürürsün."

"Sizin efendiniz ama benim değil," dedim. "Bu daveti verirken kimse bana sormadı ve öldürseler bile Gevheri'lerin topraklarına girmem. Babanıza bunları iletin," dedikten sonra kapıya doğru yürürken Aybars'ın sesini duydum. "Çok değişmiş, o kibar kadından eser yok," demişti ama onu umursamadan dışarıya çıktım. Savcı'yla bağlantısı olan herkesten nefret ediyorum. Bir de kalkıp evlerine gidecek değilim. Ayrıca Savcı Koruyucuydu fakat kardeşleri Azınlık. Bu nasıl mümkün ki?

Odama gidip anılarım için biraz daha kitap okumak bir davete hazırlanmaktan daha cazip geliyor.

Pencereden dışarıya bakarak gidenleri izliyordum. Davet bu akşamdı ve kızlar dün gece saatlerce davete katılmam için beni ikna etmeye çalışmıştı. Bir kale görmek onları heyecanlandırdığı için bensiz gitmelerini istemiştim. Hainler hiç düşünmeden kabul ettiler! Şimdi ise üç Gevheri erkeği kızlarla birlikte akademiden ayrılmıştı. Gediz, Asil ve Hafız onlarla birlikte gitmemişti. Belki fikrimi değiştiririm diye Savcı'nın özellikle yolculuğu geciktirdiğini anlamıştım. Atlar hazırlandığında bile yarım saat dışarıda oyalanıp sürekli pencereme bakmıştı. Gururundan kapıma gelip onunla gitmem için beni ikna etmeye çalışmadı. Fakat içten içe onunla gitmem için kendisini yiyip bitirmişti. Kapalı tül perdenin arkasından ruhunu soluduğum için bunları biliyorum. Lakin inat edip aşağıya inmedim. En sonunda pes ederek bensiz yola çıkmışlardı. Kızlara da aşk olsun, iki dakikada sattılar beni. Bir kale kadar bile değerim yok burada!

Öğleye kadar odamda kitaplarla uğraştığım için biraz hava almak için dışarı çıktım. Akademiden yeni çıkmıştım ki atından inen bir kadın gördüm. Daha yeni akademiye gelmiş olmalı. Kadın atını seyise teslim edip bana doğru dönünce göz göze geldik. Gözlerini irice açan kadın sendeleyerek, "Elzem," diye fısıldadı. Aman tanrım, o bir iblis mi? Umarım enerjisi beni yanıltıyordur çünkü iblisler fazla tehlikeli diye duydum.

Yeşil gözleri sıcacık bana bakıyordu, bakışları bir yabancıya bakar gibi değildi. Sarı saçlarını sıkı bir at kuyruğu yaptığı için gözleri kısılmıştı. Orantılı burnu ve dolgun dudaklarıyla güzel bir kadındı. Üzerinde kalın bir

kazak ve dar pantolon vardı. Uzun çizmeleri dizlerinin hizasına gelirken, çizmeleri kar içindeydi. Yerde sürünen siyah pelerinin eteklerinde de kar vardı. Heyecanlandığı için elini kalbinin üzerine bastırdı. Böylelikle sağ elinin üstündeki siyah hilal dövmesini gördüm. Onun bir Tenebris olduğunu anladım çünkü aynı dövmeyi Asil'de de görmüştüm. Hangi niyetle bana baktığını anlamak için ona fark ettirmeden ruhunu soludum. Ruhunda bana yönelik bir tehlike beklediğim doğru fakat soluduğum derin sevgi beni hayretler içinde bırakmıştı. Evet, onun ruhu tıpkı annem gibi kokuyordu. Annem gibi içten ve sevgi dolu. Bana doğru attığı her adımla içi titriyor, bakmaya kıyamıyordu. Sanki gözlerini benden bir saniye ayırsa kaybolacakmışım gibi korkuyordu. Kimdi bu kadın?

Karşımda durduğunda baştan ayağa beni inceledi. "Elzem," dediğinde sesi boğuk çıktı sanki her an ağlayabilirdi. Gözlerinde süzüldü bir damla yaş ve "Hoş geldin," diye fısıldadı. Asıl garip olan neydi biliyor musunuz? Savcı bile böylesine yüreği titreyerek bana hoş geldin dememişti. Bu kadın ailemden biriymiş gibi hissettiriyordu.

Elini bana doğru uzattığında titriyordu ama sebebi soğuk hava değildi. Soğuk elleri yüzüme değdiği an, "Çok özledim," dedi. Kaskatı kesilirken, "Çok özledim Elzem," diyen kadın daha fazla dayanamayıp bana sarıldığı an sanki kafamın içinde bir patlama meydana geldi. Acıdan bağırdığım esnada birbirine temas eden bedenlerimiz savrularak birbirinden koptu. Havada yuvarlanıp akademinin duvarına çarparak yere düştüm. Kafam kanarken acıyla inledim. Gözlerim kapanıp bilincimi yitirmeden hemen önce onun da yerde yaralı bir şekilde yattığını gördüm. Bahçedekiler bize doğru koşarken derin bir uykuya daldığımı hissettim.

Bir anda neler olmuştu öyle?

İniltiler çıkartarak gözlerimi açmaya çalıştım ama bu o kadar kolay değildi. Kafamın içinde durmaksızın konuşan sesler ve görüntüler vardı. Sürekli zihnimde bir anı beliriyor ve ben daha ona odaklanmadan yenisi geliyordu. Zihnim sanki bir hortumdu ve dışarıdan gelen tüm anıları içine çekiyordu. Küçük bir kız çocuğu hatırladım, bu bendim ve ders çalışıyordum. Sonra hızlıca farklı bir anı aklımda belirdi. Anneannem ince bir değnekle bacaklarımın arkasına vurarak bana kuralları hatırlatıyordu. Daha bu anıya odaklanmadan kendimi yeni bir anının içinde buldum. Anneannemi öldürüyordum! Ne? Bunu ben mi yaptım? Ürkerek uyanmak için kendimi zorladığımda yeni bir anıya merhaba dedim. Bir canavar,

korkunç bir canavar bedenimi parçalıyordu. ılık atmak istediğimde babama koru beni diye yalvarırken kendimi izledim. Devamında âdeta anıların istilasına uğramıştım. Meliz'in bize zorla Araf'ın kapısını açtırmasını, annemi kurtarmam ve Araf'a gelişimi hatırladım. Savcı'ya aşık olmam, Ölüler Diyarına sürgün edilmem ve Itır'ın ölümü. Tanrılara meydan okuyup zamanı nasıl yıktığımı bile hatırladım. Her şeyi ama her şeyi hatırlamaya başladım. Tıpkı bir yaprak gibi o anıdan diğerine hızlıca savrulurken direnmedim. Direnmedim ve zihnimi bana sunulan tüm anılara açtım.

Anılarımı almayı başarmıştım ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

Artık yitirdiğim anıların en küçük detayını bile hatırlıyordum. Büyük bir nefes ciğەرlerime çekerek gözlerimi açtım. Sırtüstü yattığım yerde hareket ederek oturdum. "Ha-hatırlıyorum." Konuşmakta güçlük çekerken, "Hatırlıyorum," diye konuşup ağlamaya başladım. Önceki yaşamım, şimdiki yaşamımla birleşince daha fazla ağladım. Geçmişin tüm acıları yeniden zihnimde filizlenip omuzlarıma yük olmuştu. Her şeyi dün yaşamış gibi acım tazeydi. Itır'ın cansız bedenini kollarımda tuttuğumu hatırlamamayı diledim. Ya öncesi? Öncesinde yaşadığım onca acı ne olacaktı? Ne güzel her şeyi unutmuş ve yeniden başlamıştım. Bunun için mi bana o kadar baskı uyguladılar? Bunca acıyı hatırlamam için mi? Ben günlerdir kendi sonumu getirecek anılar için mi uğraşıyordum? Neden hatırladım ki? "Neden, neden, neden!" diye bağırıp ellerimi üstüste yere vurarak ağlamaya başladım. Neden beni bu kâbusa yeniden ittiler? Ya ben acılara bir türlü neden doymuyorum?

"Elzem!" Meliz'in sesini duyduğumda koşarak yanıma gelip diz çökünce, "Meliz," dedim yüzüme dağılan saçlarımla arasından ona bakarak. "Canım çok yanıyor," diye fısıldadım. "Meliz bir şey yap canım çok yanıyor!" Bağırarak çıldırmış gibi yumruk yaptığım ellerimi şakaklarıma vurmaya başladım. "Uzak tut bu anıları benden çok acıtıyor!" diye haykırdığımda ağlamaklı bir sesle, "Gececek," deyip bana sarılınca hıçkırdım. "Canım çok yanıyor, çok." Omuzlarım sarsılarak onun göğsünden ağladım. Eski anılarım kanatarak bana geri dönüyordu. Canımı yaka yaka, ruhumu bedenimden söke söke bana geri dönüyordu. Şimdi ki Elzem, eski Elzem'in yeniden doğuşunu engellemeyecek kadar zayıftı. Zihnime akın eden anılar beni yakıp kül ederken eski Elzem küllerinden doğarak geliyordu. İki farklı yaşam sürmüş olabilirim fakat baskın karakterim önceki yaşamımda bana

miras kalan Elzem'di. Çünkü o acıyla yoğrulmuş ve tüm o acıları benliğine katarak şekillenmişti. İşte bu yüzden o daha güçlüydü. Şimdiki Elzem'in izlerini her adımıyla silerek ait olduğu bedene geri dönmüştü. Ben artık yirmi dört yıl öncesinde yaşayan Elzem'dim, bunu her zerremde hissediyorum. Bedenimdeki gücün şiddeti daha yoğun, zihnimdeki çarklar pasından kurtulup yeniden dönmeye başlamıştı. Daha güçlü ve daha zeki hissediyorum çünkü yeniden doğduğumda beynimi yeteri kadar kullanmayı bilmiyordum. Fakat asıl Elzem'in dönüşüyle kafamın içindeki tilkiler hayat bulmuştu. Çünkü geçmişte yaşadığı acılar onu çok zeki ve güçlü yapmıştı.

Bugün önceki yaşantımdaki kadının yeni hayatımdaki kadını nasıl öldürdüğünü gördüm. Onu öldürdü ve mezarını kendisi kazıp gömdü.

Yirmi dört yılını derin uykuda geçirmenin intikamını böyle almıştı.

İşte bu yüzden ağlıyordum çünkü hatırladıklarımın sonra bir daha asla ikinci hayatımdaki Elzem olamayacağım.

Gözlerim ağlamaktan ağrıyana kadar döktüm gözyaşlarımı. Dolu dolu ağladım çünkü bugünden sonra bir daha istesem de ağlayamayacağımı iyi biliyorum. Ben istesem bile bana yeniden dönen asıl benliğim ağlamama izin vermezdi. Hayır, yeniden dönüştüğüm kişiden nefret etmiyorum. Evet, belki bir daha o olmak istemedim ama nefret de etmiyorum. Aksine hatırladığım ince detaylarla onu sardım sarmaladım ve en güzel şekilde karşılamaya başladım. Ondan nefret edemezdim çünkü son yirmi dört yılın güzelliğini bana vermek için kendi kanını akıtmıştı. Acım yerini yavaş yavaş huzura bırakmaya başlayınca, "Ben kazandım," dedim gözyaşları içinde. "Herkes kaybetti bir tek ben kazandım." Başarmıştım. Büyük oynayarak sadece Itır'ı ölümün ellerinden çekip almamıştım. Aynı zamanda aileme ve kendime arzuladığım hayatı vermiştim. Ben ve kardeşlerim özlemini çektiğimiz aile sevgisini dolu dolu yaşamıştık. Annem en güzel yaşlarını bir iblise feda ederek gözlerini yaşlı bir bedende yeniden açmamıştı. Babam bizi hiç terk etmemiş ve bizleri anneannemin insafına bırakmamıştı. Merak ettiğim, özlemini duyduğum her şeyi yaşamak için büyük oynamıştım ve kazanmıştım. Kimse değil ben kendime yeni bir hayat vermiştim. Artık içimde ukde kalan hiçbir şey olmadığı için çok daha hafif ve huzurlu hissediyorum. Beni tutan zincirlerimi sonunda kırmayı başarmıştım. Üstelik sadece kendime değil Araftakilere bile yeni bir hayat vererek aynı hataları yapmamalarını sağladım. Kim ne derse desin ben yirmi dört yıl önce herkesi kurtarmayı başardım.

Bir yıkım başlatarak önce Araf'a cehennemi, daha sonra da cenneti getirmiştım.

Ben Elzem Akay, hep istediğim gibi Araf'ta yüz yıllar boyunca hatırlanılacak bir tarih yazmayı başardım.

Meliz yavaşça benden ayrıldığında endişeyle bana bakıyordu. "Anılarını geri almayı nasıl başardın bilmiyorum ama beni korkutuyorsun," dedi. "Eski Elzem ve yeni Elzem çarpıştığı için bir sarsıntı yaşıyor olmalısın. Peki, şimdi nasılsın?"

Gözyaşlarımı silerek güldüm. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım İblis?" dedikten sonra ayağa kalktım. "Duygusallığı bırakıp şuradan çıkalım," dedikten sonra etrafıma baktım. "Neredeyiz?" Yosunlu duvarlarında meşaleler yanan bir mağarada olduğumuzu gördüm. Burası tam olarak neresi? En son akademide olduğumuzu hatırlıyorum. Buranın mistik bir gücü olmalı ki meşaleler kendiliğinden yanıyordu.

Meliz'de ayağa kalkıp etrafına baktı. "Bu mağaraya bizi ne getirdi acaba?" diye mırıldanınca bunun cevabını bende merak ediyordum.

"Aklımda bir şeyler var ama işin içine sen girince saçma bir fikir oluyor."

"Neden?"

"Çünkü anılarımı geri almak için bir büyü yapmıştım ama büyü'nün işe yaraması için Savcı'yla olması gerekiyor-" demiştim ki sertçe yutkunarak ona baktım. "Büyüyü aktif hale getiren sen misin?" Bu olabilir miydi? Tabii ki olabilir! Ben hep bahsi geçen sevginin bir kadın ve erkek arasındaki aşk olarak düşünmüştüm fakat asıl sevgi iki kadın arasında da olabilirdi. Sevgi için karşı cinste olan iki kişi gerekmiyor ki! Aman tanrım Meliz'i gerçekten seviyor olmalıyım ki büyü çağrıma cevap verdi. Aynı zamanda duygularım karşılıklı olmalı ki çağrım cevap buldu. Kardeşimden bile daha üstün bir sevgi mi vardı aramızda? Tabii ya! Düşmanlıktan doğan bir sevgi tüm sevgilerden daha üstün olmalı. Herkes birbirini severdi fakat çok az kişi ezeli düşmanını sevebilirdi. Çok az kişi kalbindeki nefreti sevgiye dönüştürebilirdi. Öncesini düşündüm. Meliz ailemi elimden almıştı, ben de onun bedenini öldürdüm. Beni Araf'a sürgün etti ve ben de burada da ona karşılık verdim. Birbirimize en büyük kötülüğü yapmış ve birbirimizin ayağını kaydırmak için her yola başvurmuştuk. Fakat kendi çıkarlarımız için yaptığımız işbirliği bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. Birbirimize tuzak kuran ikiliden, tüm tuzakları sırt sırta bozan bir ikiliye dönüşmüştük. İşte bu aramızdaki şeyi kutsal kılıyordu. İşte bu aramızdaki sevgiyi tüm sevgilerden üstün kılıyordu. Çünkü herkes dostunu severdi ama çok az kişi

düşmanını kendisine dost yapardı. Daha önce kimsenin bu büyüü yapamıyor olmasının sebebi tam olarak buydu. Hiç kimse düşmanını canı pahasına koruyacak kadar sevmemişti. Büyünün aradığı sevgi aslında aşk değildi gerçek dostluktu.

Bu lânet kadınla karşılıklı duygularımızın boyutunu öğrenmek beni hiç mutlu etmedi. Hadi ama, Meliz'den bahsediyoruz.

Meliz dışında herkese razıyım. Bu küfür gibi bir şey!

Demek bu yüzden anılarım geri geldi. Büyünün tüm şartlarını okumuştum. Büyü çağırma cevap verdiği an kalbimdeki bir sıkıntı son bulacaktı. Kalbimdeki sıkıntı dört Kalkanın anılarıyla ilgiliydi. Meliz bana sarılınca büyü çağırma cevap verdi ve anılarla ilgili olan sıkıntımı ortadan kayboldu. Fakat daha sonra sevgimizi sınamak için bizi buraya getirdi. Başarılı olursam sadece anılarıma kavuşmakla yetinmeyecek aynı zamanda bir dilek hakkım olacaktı. Fakat başarısız olursak hem anılarımızı geri yitireceğiz hem de lânetlenip su damlasına dönüşeceğiz. Tanrılara anılarım için yalvarmak istemiyorsam bu sınavı geçmekten başka çarem yok. Üstelik artık kaybım sadece anılarım olmayacaktı. Bedenimi sonsuza kadar kaybedip ağacı besleyecek suya dönüşme ihtimalimiz var!

Kendimi yine nasıl bir çıkmaza düşürdüğümü bilmiyorum!

Meliz, "Hangi büyüden bahsediyorsun?" deyince omuz silktim. "Önemsiz bir şey," dedikten sonra duvardaki bir meşaleyi alıp yürümeye başladım. "Hadi gel buradan çıkmanın yolunu bulalım." Bizi buraya getiren şeyin birbirimize duyduğumuz sevgi olduğunu söyleyecek değilim herhalde!

Bu gerçekten benim açımdan utanç verici bir durum!

"Meliz sen benim başımın belası mısın?" diye bağırarak mağaranın içinde yolumu bulmaya çalıştım. "Beni hangi boyuta getirdin bilmiyorum fakat derhal beni akademiye geri ışıla!" Dakikalardır yürüyorum ama hâlâ bir çıkış bulamadım.

"İyi de ben bir şey yapmadım ki!" Tabii ki bir şey yapmadı ama bahsi geçen sevgi onunla olduğu için sinirliydim.

"Bana sarıldığın an bütün bunlar oldu!" Yerdeki taşa sinirden tekme atıp bir küfür savurduğumda, "Aman tanrım," diyerek yüzümü buruşturdum. "Ben az önce küfür mü ettim? Bu çok çirkin bir şey!" Kendime kızdığımında bir türlü ikinci hayatımın etkisinden çıkamıyordum. Anneannemi öldürmeden buraya gelmiş olmak en büyük pişmanlığım!

Mağaradaki yol bitince bu seferde kendimizi üç farklı mağaranın önünde bulduk. Meliz yutkunarak, "Üçünün kokusunu soluyarak en az tehlikeli olanı bizim için seç," deyince ona göz devirdim. "En tehlikeli olanı bulmalıyız İblis."

"Söz konusu sen olunca neden diye sormaya korkuyorum."

"Genelde en tehlikeli olan yolda saklı olur kurtuluş. En fazla başımıza ne gelebilir ki?"

"Lânet olsun, kesin başımıza bir şey gelecek!"

"Abartma İblis, bundan daha kötüsünü yaşadık. Biraz macera paslı ruhuma iyi gelebilir."

"Biliyor musun Elzem, seni hiç özlemediğimi fark ettim!"

Ortakdaki mağaraya girerken güldüm. "Bende seni İblis, bende seni." Beni çok özlediğini biliyorum.

Buradan çıktığımda Savcı Gevheri kendine ölümlerden ölüm beğensin.

Kendimin gölgesi ha? Görecek o gölgeyi!

Yoğun nem ve küf kokan mağaranın içinde yürürken elimdeki meşale bana yolu aydınlatıyordu. Şu sınav her neyse bir an önce yüzleşip geri dönmek istiyorum. "Acele et İblis," diyerek sürekli geride kalan kadını uyardım. "Buradan çıkınca daha Üç Silahşörleri de alıp Elümhan'a gideceğiz. Umarım zamanında oraya varırız." Aybars'ın davetini öyle kabaca reddettiğime inanamıyorum. Hatırladıkça kendimden utanıyorum. En azından küçük bir mazeret uydurup üzgün olduğumu söyleyebilirdim. İkinci hayatımdaki Elzem gerçekten çocukça kaprisleri olan bir ergen gibiydi. Savcı yüzünden tüm ailesine trip atacak kadar ergen ruhluydu. Oysaki ben kaçmak yerine kendimi her birinin gözüne sokarak onları kaçırtırdım.

Neyseki insanların üzerinde bıraktığım etkiyi tamamen silmeden geri dönmüştüm.

Benim de en az Gediz kadar korumam gereken bir şöhetim var.

Gediz demişken ikinci defa ona yaptıklarına hiç pişman değilim. Onu tehdit etmek ikinci hayatımdaki kadının yaptığı en doğru şeydi. Gediz'e hâlâ güvenmiyorum. Kızlar akademiden ayrıldığına göre akademidekiler hâlâ anılarımızı geri aldığımızı bilmiyor olmalı. Buradan çıkınca müjdeli haberi veririm artık. Tabii bunu duyunca Üç Silahşörler kızların peşinden Elümhan'a gitmek isteyecektir. Onlarla birlikte yola çıkarız işte. Meliz, "Beni de kutlamaya davet ettiler," diyerek temkinli bir şekilde etrafını kontrol etti. "Ama sizi görmek için kabul etmemiştim. Fakat daha kızımı

bile görmeden kendimi burada buldum," diye somurtunca güldüm. Benim yüzümden burada olduğunu bilse kim bilir bana ne yapardı.

"Kutlamayı boşver Elzem," dedi. "Asla zamanında yetişemeyiz."

"Geç gitmemiz benim açımdan daha iyi."

"Neden?"

Güldüm. "Çünkü assolistler en son sahneye çıkar. Geri dönüşüm en az benim kadar muhteşem olmalı." Tüm konuklar toplandıktan sonra oraya en son gitmem tüm gözleri benim üzerime çekecektir. Üstelik Savcı kızlarla birlikte olduğu için şimdiye anılarımızı geri aldığımızı anlamıştır. Bunu nasıl başardım diye deli gibi merak edip beni görmek için yanıp tutuşuyordur. Savcı beni çok iyi tanıdığı için gövde gösterisi yapmak için davete mutlaka katılacağımı bilir. Şimdi gözü yollarda beni bekliyordur. Bekleyişi geciktikçe ömründen ömür gidiyordur.

Meliz'in, "El-Elzem," diyen titrek sesini duyunca ona doğru döndüm. Gözlerini irice açarak eliyle tam karşımızı gösterdi. "Bu da ne?" dediğinde başımı kaldırdım ve gördüklerimle sertçe yutkundum. Bu nedir Tanrı aşkına! Daha yeni dönmüşken başıma gelenlere bak!

Gözlerimi karşımdaki şeyden ayırmazken, "Meliz," diye fısıldadım. "Birbirimizi sırtından vurmak en sevdiğimiz şey olabilir ama bu sefer beni bırakıp kaçarsan-" demiştim ki çoktan beni bırakıp koşan kadını görünce sinirden çılgılık attım. "Bir kerede yanılt beni İblis, bir kerede yanılt!"

Bu sınavı kaçarak geçemeyiz ki! Tamamen yanlış bir eşleşmenin kurbanıyım!

Evet, sonunda beklenen an gelip çatı ve Elzem yeniden anılarını almayı başardı. Her iki Elzem arasında bir seçim yapsanız bu hangisi olurdu?

Peki, Elzem'in yaptığı büyüdeki kutsanmış sevginin Meliz ile olmasına ne demeli? Sanırım bu ikisini memnun edecek bir gelişme değil.

Herkes Elzem'in diz çökerek anılarını almasını beklerken farklı bir yol bulan Oyunbaz kızımız, sanırım ikinci kez tanrılara karşı kazanmış oluyor. Şimdi Araftakiler için daha da büyük bir şöhreti olacaktır.

Üç Silahşörler daha kızların anılarını geri aldığını bilmiyor ama yeni bölümde onlar da öğrenecek.

Peki, Elzem, Meliz'le ilgili sürüklendiği bu sınavın üstesinden gelmeyi başaracak mı?

En önemli soru başarırsa ve bir dilek hakkı kazanırsa dileği ne olur sizce?

Bunlar ve çok daha fazlası yeni bölümde olacak. Bakalım küllerinden yeniden doğan kızımız yeni bölümde neler yapacak.

Bu arada davette Keng kralı da olacak :)

Son zamanlarda bunu hatırlatmayı bıraktığım için oy ve yorum sayısı bölümün okunma sayısının çeyreği bile değil. Lütfen emeğe saygı için birkaç yorum ve sol alt köşedeki yıldızla dokunmayı ihmal etmeyin.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(65) Garip Bir Meyve.

"Hepsi benden kurtulmak istiyordu, hemde hepsi. Oysaki beni hiç tanımıyorlardı çünkü benden kurtulmak hiç kolay değildi. Beni kurtların içine atsalar bile sürüyü arkama katıp geri dönerdim."

Ben bir şifacıyım, yani çoğu bitki hakkında mutlaka bir bilgim vardı. Fakat garip yaratıklar hakkında zerre kadar bilgim yoktu. Gözlerimi kırpmadan karşımdaki şeye bakarken onun ne olduğunu sorguluyordum. İnsan desem insan değil hayvan desem hiç değildi. Peki, bu nedir Tanrı aşkına? Çırılçıplak bir kadın ama sıradan bir kadın değil. Bedeni yeşil yosunlarla kaplı garip bir yaratıktı. Kızıl, kıvrıkcık saçları yerlerde sürükleniyordu ve kadının gözleri yoktu. Evet, gerçekten gözleri yoktu hatta göz çukurları bile yoktu. Mağaranın olduğu koridorda öylece duruyordu. Meliz bu şeyi görür görmez kaçtığına göre ne olduğunu çok iyi biliyor olmalı. Tehlike arz eden bir şey olmasaydı arkasına bile bakmadan kaçmazdı. Tuhaf ama ben kaçmadım çünkü ondan korkmuyorum. Belki korkmam gerekiyor fakat besin zincirinin en altında olmadığımı da biliyorum. Hangimizin daha tehlikeli olabileceği henüz belli değilken belki de o benden kaçmalıydı.

"Elzem Akay," dedi ve havayı koklarken sivri dişleri dikkatimi çekti. Pirana gibi sivri ve keskin dişleri bir insana ait olamazdı. "Tanrı Tanımaz Asi," diyerek devam etti. "Yaklaş ve seni görmeme izin ver." Gözleri bile yokken nasıl olacak o iş?

Kalan son adımları da kapatıp karşısında durdum. "Benden korkmuyorsun Asi, neden?" dediğinde omuzlarımı dikleştirdim ve elimin tersiyle saçlarımı geriye doğru savurdum. "Belki de korkması gereken ben değilimdir." Şu zamana kadar kimleri alt etmiştim, çıplak bir kadına yenilecek değilim.

Sözlerime alay ederek güldü. "Kiminle konuştuğun hakkında en ufak bir bilgin yok, değil mi?"

"Bana fark etmez," diyerek umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Nasıl olsa alayını biliyorum." Belliyor muyum? İkinci Elzem resmen terbiyemi

bozmuş! Hafifçe öksürerek, "Yani hepsinin üstesinden geliyorum demek istedim." Şimdi oldu işte.

Bir daha çirkin bir kelime kullanırsam kendi ağzıma bir tane çakarım.

Ellerini kaldırıp avuç içini bana doğru tutunca avucunun içindeki gözlerini gördüm. Evet, mavi gözleri avuçlarındaydı. Pekâlâ, yavaş yavaş korkmaya başladığımı itiraf ediyorum. Avuçlarındaki gözlerini kıptıkça kirpikleri titreşiyordu. "Doktorunuz kim diye sormaya korkuyorum," diye mırıldandım. Eğer daha önce bir göz operasyonu geçirdiyse kesinlikle doktorunu değiştirmeliydi. O gözler olması gereken yerde değildi.

"Ben kimim biliyor musun?"

"Sanırım söylemezseniz asla bilemeyeceğim."

Güldüğünde ortaya çıkan sivri dişleri fazla ürkütücüydü. "Bence kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum ve kim olduğunuzu söylemeniz konusunda ısrar edeceğim."

"Biliyorsun Oyunbaz," diyerek iyice bana yaklaştı. "Anılarını yeni aldığın için kafan hâlâ karışık." Parmağıyla yüzüme dokunduğunda ruhunda inanılmaz bir açlık hissettim. Bana dokunduğu an açlığı şahlanmıştı. "Kim olduğumu söylersen buradan geçmene izin vereceğim ama söylemezsen-" dediğinde bir zürafanın dilinden daha uzun dili dişlerinin arasından sarktı. Yüzümü sesli bir şekilde yalayıp, "Asırlardır çektiğim açlığımı seninle dindireceğim," dedi. "Buraya gelen ilk kişisin ve ben çok açım." O benim yüzümü mü yaladı?

Yüzümü yaladığı için öğürerek ondan uzaklaştım. "Rica ederim dilinize mukayyet olun," diyerek elbisemin koluyla sertçe yanağımı sildim. "Burada yüzümü yıkayacağım bir sabun bile yokken bunu bir daha yapmayın. Ah, yüzümde onlarca bakteri geziniyor olabilir!" Sıcak dilinin bıraktığı dokunuşu yanağımda hissettikçe derimi yüzmek istiyorum. Kim olduğumu bildiğine göre temizlik konusunda ne kadar titiz olduğumu da bilmeliydi!

İnsanların yüzünü yalamak çok kaba bir davranış!

Bekledikçe sabrı tükendiği için ellerini kaldırıp avuçlarındaki gözlerle bana baktı. Önce yalvarırcasına, "Söyle," dedi fakat daha sonra yüzüme karşı, "Kim olduğumu söyle!" diye haykırdı. Akli dengesinin yerinde olduğunu sanmıyorum.

Bağırarak beni sindiremez.

Dudaklarım kıvrılırken, "Beni yiyemezsin," dedim. "Beni yersen belki karnın doyar ama uzun yıllar boyunca azap çekmeye devam edersin. Yeni birileri gelip kim olduğunu söylesin diye beklemeye devam edersin. İlk

gelen biz olduğumuza göre kim bilir kaç asır sonra birileri gerçek dostluğu bulacaktır." İstese de benden kolay kolay kurtulamazdı.

"Ne?" dedi sabırsızca. "Ne istiyorsun?" Bir an önce ödülüne kavuşmak istediği için yerinde duramıyordu.

Baştan ayağa onu süzerken ayıplarcasına başımı iki yana salladım. "Senin giyecek bir kıyafetin bile yok, özgürlüğün karşılığında bana ne verebilirsin ki?" Ellerini işaret ettim. "Gözlerin dışında tabii." Gözleri anlamaya dahil mi?

Ruhundaki şaşkınlığı soluyunca korktuğunu anladım. Gözlerini oymaktan bahsediyordum kim olsa korkardı. "Sen," dedi ürkmüş bir sesle. "Güzel görüntünün altında korkunç bir canavar yatıyor. Seninkisi zehirli bir güzellik!"

"Kime göre veya neye göre olduğu tartışılır," dedikten sonra, "Saklanmayı bırakıp çık ortaya İblis!" diye bağırdım. Kaçtığı yerde bir kuytu bulup bizi izlediğini yakınlardaki ruhundan anlıyorum. Kendi canını garantiye alacak kadar kurnazdı.

Neyse ki çok geçmeden Meliz'in huysuz homurtusunu duydum. "İnsan eti yiyen bir yaratığın gözlerini ne yapacaksın?" Arkamda durdu çünkü öne çıkmaya cesareti yoktu. "Elzem," diyerek arkadan sırtıma yapıştı. "Bizi saniyeler içinde sindireceğinin farkında mısınız?" Evet, farkındayım.

"Meliz," diyerek yaratığı gösterdim. "Git onun gözlerini al," dediğimde şirret kadın kulağımın dibinde bağırdı. "Sonrada beni yesin diye mi? Sana sarılmaz olaydım Elzem! Geri dönmez olsaydın keşke!" Hiç değişmediğini görmek ne güzel. Hâlâ her şeyi fazla abartıyor.

"O zaman ben yaparım." Yaratığa doğru yürüdüğümde, "Dur!" diye bana yalvardı. "Sana verecek bir şeyim var." Beni görmek için bana doğru uzattığı ellerini açık tutarken hızlıca başını salladı. "Bu yolun sonunda bir çeşme var. Suyu ne akarsa aksın yıkan. Bedeninde en küçük bir boşluk kalmayana kadar yıkan ve öyle devam et," deyince rahat bir nefes aldım. Sonunda işime yarayacak bir bilgi vermişti.

Meliz, "Neden?" diye sorunca, "Sorma," dedim. "Bu bilgileri vermesi yasak." Avuçlarındaki gözlerden akan kanlara dikkatli bir şekilde baktım. "Baksana bize verdiği küçük bir ipucu bile nasıl canını yakıyor." Az önce yaratığın çok üzerine gittiğimi biliyorum ama düşündüğü gibi korkunç biri değilim. Benim tek amacım işime yarayacak küçük bir ipucu verene kadar onu zorlamaktı. Çünkü kendi isteğiyle kolay kolay kuralları çiğnemeyeceğini biliyordum. Şimdi ise gözlerinden akan kanları gördükçe

ruhunda yükselen acıyı soluyordum. Bu da ister istemez suçluluk çekmeme neden oluyordu. Fakat bu sınavın bizi çok zorlayacağını bildiğim için bunu yapmaya mecburdum.

Ruhu acılar içinde kıvranırken kanayan gözlerini bana doğru tutan kolları titriyordu. "N'olur," dedi yalvararak. "Kim olduğumu söyle. Ben sana yardım ettim şimdi sıra senin."

"Kim olduğunu söylemeyeceğim."

Hayal kırıklığı içinde dizlerinin üzerine düşünce yerdeki sivri taşlar çıplak dizlerini kanattı. "Be-ben sana yardım ettim ama," diye kısık sesle konuşurken sesi ağlamaklı çıktı. Havada tutmakta zorlandığı gözlerinden kandan gözyaşları akıyordu.

Meliz bile artık ondan korkmuyor çaresizliğine üzülmüyordu. Meliz, "Elzem," diyerek dolu dolu gözlerle bana baktı. "Söylesene kadının adını," deyince güldüm. "Görmeyeli bayağı duygusal biri olmuştun İblis," dedikten sonra parmağımla burnunun ucuna küçük bir fiske vurdum. "Asma hemen suratını. Tamam, ona yardım edeceğim," dediğimde âdeta gözlerinden kalpler çıkardı ve gülerek boynuma atlayınca kıkırdadım. "Sinirlerimi bozuyorsun İblis, umarım bu halin kalıcı değildir." Bu kadını özlediğime inanamıyorum.

Yaratığa doğru yürüyüp üzerine eğildim. Havadaki kollarını tuttum ve "Sen Briselya'nın kalbini kıran kadınsın," dedim. "Sen o kadınsın." Sesli bir şekilde nefesini içine çekerken bedeninde dumanlar çıkmaya başladı. Yosunlu derisinde kabarcıklar çıkıyordu ve o, tıpkı bir sabun gibi erimeye başlamıştı. Ruhunda bana yönelik büyük bir minnet yükselirken, "Te-teşekkür ederim," diye fısıldadı. Kitapta yazmıyordu ama burada lanetlenmiş bir kadın görünce onun kim olduğunu anlamıştım. Briselya onu da bir yaratığa çevirip ağacın gardiyanlarından biri yapmıştı. Bir yamyama dönüşmüştü ve lâneti mağaradan çıkmasına izin vermiyordu. Kim bilir ne zamandan beri açlık çekiyordu. Kurtulmasının tek yolu birinin sesli bir şekilde ona kim olduğunu hatırlatmasıydı. Asırların açlığını düşünürsek bizi gördüğü an yemesi gerekiyordu. Fakat o açlığına direnmiş ve yok olmak için bana yalvarmıştı. Çünkü biliyordu eğer beni yerse yarın tekrar acıkacağını ve sıradaki kurbanları için tekrar bir asır bekleyeceğini. Bu yüzden akıllıca davranıp özgürlüğünü istemişti. Şu anda eriyip yok oluyordu ve bu, onun için en büyük kurtuluştı. Evet, ölüm onun için kurtuluştı.

Kabaran derisinde çıkan kabarcıklar üzerine asit dökülmüş gibi onu yakıyordu. Boğazını yırtarcasına bağırdığında acısını tahmin bile edemiyordum. Ölümü bile çok sancılıydı. "Neden yaptın?" diye sorduğumda yerde acılar içinde kıvrılırken, "Bilmiyordum," dedi. "Gölün leydisinin nişanlısı olduğunu bilmiyordum. O beni de kandırdı," dediği an bileklerini sıkarak acısını emmeye başladım. Sözlerindeki samimiyeti anladığım an ona yardım etmek için bir saniye bile düşünmedim. Kendime çok yüklendiğimi biliyorum ama sadece acısını değil lanetini de çekmeye başladım. Evet, onu kurtaracağım. Belki de bir masumdu.

O da kandırılmışken ölmesine göz yumamam.

Acısı damarlarıma sızınca dişlerimi sıktım. Lapa lapa bedeninden kopup içime sızan lâneti ise bana katlanılmaz bir acı veriyordu. O gittikçe arınırken burnumdan fışkırırcasına kan akmaya başladı. Meliz endişeyle, "Elzem yapma!" diye bağırdı. "Bir lâneti emmek senin için bile fazla, bu emdiğin büyülere benzemez!" Kolumu tutarak beni çekmeye çalıştı ama yarattığın bileklerini bırakmadım. Haykırışım mağaranın duvarlarına çarparak yankılandı fakat ben vazgeçmedim. Artık sıradan bir melez değildim çünkü ben artık safkan bir Oyunbazım. Lânetleri de emebilmeliyim, bunu anlamak için harika bir fırsattı. Aykırı yeteneğimin ne boyutta olduğunu böylece anlayabilirim. Onun etrafındaki yeşil yosunlar buhar olarak içime sızarken, damarlarıma simsiyah acısı işliyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki dolan gözlerimdeki yaşları güçlkle tutuyordum. Sıktığım dişlerimin arasından sesli nefesler aldıkça burun deliklerim büyüyüp küçülüyordu. Yüzümdeki her kas geriliyor ve vücudum zangır zangır titriyordu. Burnumdan durmaksızın akan kanlar ise çenem, boynum ve elbisemin ön tarafını hep kan yapmıştı. İçime çektiğim lânet ve yoğun acı gittikçe tüm irademi kırarken kendimi zorladım. Kalan son gücüme tutunup başladığım işi bitirmeye çalıştım. Çok az kaldı, şimdi pes edemem!

Her an bilincimi yitirebilirim ama bu olursa şimdiye dek katlandığım tüm acıyı yok sayardı.

Nöbet geçirir gibi titremeye başladığımda acım hafifledi. Boğazımdan kuru bir hıçkırık çıktığı esnada avuçlarında gözler yok olmaya başladı. Avucundaki göz yok oldu ve ellerinin içi normale döndü. Çıplak tenine yapışan yosunların yere düştüğünü dolu gözlerle izledim. Deri değiştiren bir yılan gibi küflü derisi yenileniyordu. Yüzünde açılan iki çukuru soluksuz bir şekilde izledim. Kirpikleri uzayarak çıktı ve az önce avuçlarında kaybolan gözleri göz çukurlarında belirdi. Parlak saçları yenilenip yere

kadar uzanmıştı. Evet, ortaya çok güzel bir kadın çıkmıştı. Yüzü ve teni tamamen normale döndüğünde ise nihayet acım son buldu.

Bileklerini bıraktığımda titreyen bacaklarım yer çekimine daha fazla karşı koyamadı. Dizlerimin üzerine yığıldım ve ellerimi yere bastırıp öğürerek içime çektiğim lâneti kusmaya başladım. Sümük gibi yeşilimsi ve yapışkan sıvıyı kustukça daha fazla öğürdüm. Bu daha önce içime çektiğim büyüler gibi olmadığı için daha iğrençti. Ağzımda mide bulandırıcı bir tat vardı ve ben mide öz suyumu çıkartana kadar kusmuştum. İçimde bu iğrenç lânetin tek bir damlası kalmayana kadar kustum. Hızlı hızlı nefesler alırken bir yudum su için ölebilirdim. Ağzımı çalkalayıp bu iğrenç tattan kurtulmak için her şeyi yapabilirim. Meliz rahatlayarak yere yığıldığında benden daha çok acı çekmiş gibi görünüyordu. "Senin başaramayacağın hiçbir şey olamaz, değil mi?" dediğinde yorgunca gülümsedim. Bunu çoktan öğrenmesi gerekiyordu.

Yeterince soluklanıp biraz kendime geldiğimde kustuğum yapışkan şey buharlaşarak yok olmuştu. Elimin tersiyle dudaklarımı ve kanaması duran burnumu silip yerdeki kadına baktım. Bedeni yosunlardan kurtulunca beyaz teni ortaya çıkmıştı. Dolgun göğüsleri ve mahrem yerleri şimdi daha net görünüyordu. Uzun kirpiklerinin süslediği mavi gözlerini kırpıştırarak havaya kaldırdığı ellerine bakıyordu. Ellerini ters çevirip avuçlarının içine baktı. Gözlerinin orada olmadığını görünce ellerini yüzüne yaklaştırdı. Parmak uçlarıyla gözlerine dokununca, mutluluktan ağlamaya başladı. Asırlar sonra normal haline dönmenin sevincini gözyaşları akıtarak kutladı. O kadar çok ağladı ki ne ben ne de Meliz onu durdurmadık çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyoruz.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum çünkü yola devam etmek için onun kendisine gelmesini bekliyorduk. Hıçkırıkları iç çekişlere dönünce ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Yanında durduğumda bir anda ayaklarıma yapışıp başını eğdi. "Beni kurtardınız," derken elleri sıkıca ayakkabılarımı tutuyordu. "Beni kurtardınız," deyip tekrar ağlamaya başladı. "Size hayatımı borçluyum efendim. Son nefesime kadar sizin sadık köleniz olacak ve borcumu ödemeye çalışacağım," dediğinde bu konuda şaka yapmıyor gibiydi. Bir köle istediğimden emin değilim.

Meliz göz devirerek, "Hey kalk ayağa," dedi. "Elzem'in bir köle istediği yok." Hemen itiraz ettim. "Nereden biliyorsun İblis? Benim adıma karar verme lütfen." Kimsenin kararlılık seviyesi benim gibi olağanüstü bir hızda değişmiyordur.

"Köleliğe karşı olduğunu sanıyordum?"

"Evet, ama sadık bir hizmetçiye hayır demek aptallık olur. Burada güvenilebileceğim bir hizmetçi bulmak ne kadar zor biliyor musun?"

"Bu senin için bile fazla Elzem!" diyerek ayağa kalktı. "Hayatını kurtardığın birinden böyle faydalanamazsın!"

"Onun yüzünden hayatımı tehlikeye attım ve bana borçlu!" diyerek bende onu azarladım. "Ben borcu bitti diyene kadar benim için çalışacak. Aksi takdirde kurtardığım hayatı geri almasını da bilirim," dedikten sonra diz çökerek ayaklarına kapanan kıza baktım. "Anlaştık mı?" Bir saniye bile düşünmeden başını hızlıca sallayınca gülerek Meliz'e baktım. "Bak o da bunu istiyor. Bana kızma çünkü onu kurtarıırken aklımda hizmetçim yapmak yoktu ama ilk o teklif etti." Aklıma bu anlaşılmayı o sokmuşken geri çevirecek kadar aptal değilim. Normal bir hizmetçi bana ihanet edebilirdi ama bana özgürlüğünü ve hayatını borçlu olan biri hayatı pahasına bana sadık olurdu. Yani umarım.

Pelerinimi çıkartıp onun omuzlarına koyduktan sonra çenesini tutarak bana bakmasını sağladım. "Adın ne senin?" Daha şimdiden ruhunda bana yönelik büyük bir sevgi oluşurken, "Maya," dedi. "Adım Maya." Buradakilerden normal bir isim beklemediğim için artık hiç şaşırmıyorum. Ama güzel bir adı vardı.

Pelerinin ipini boynunun altından bağladım. "Gidecek bir evin, ailen var mı Maya?" Hüzünlü bir şekilde başını iki yana salladı. "Ben yetimim efendim." Kölemmiş gibi davranıyordu oysaki benim amacım benim için çalışması ve karşılığında parasını almasıydı.

Meliz'e bakıp, "Hâlâ onu bırakmamı istiyor musun?" dediğimde kızın gidecek bir yeri olmadığını anlayınca derin bir nefes aldı. "Bu durumda sanırım senin himayen altında kalması en doğrusu olacak. Uzun zamandır burada görünüyor ve artık Araf en son bıraktığı gibi değil." İşte bu yüzden onu yanıma almak istiyorum çünkü ruhundaki saflık göz ardı edilecek gibi değildi. Masum bir kızdı ve tekrar birilerinin onu kandırmasını istemiyorum. Araf'ı tanıyana kadar bir süre bana çalışıp para biriktirebilir. Daha sonra isterse gitmesine izin verebilirim. Hadi ama, kendi çıkarlarım için masum birini kölem yapacak değilim.

Maya nihayet ayağa kalkınca, "Ee?" dedim. "Sen hangi klana aitsin?" Arkasını döndü ve saçlarını çekerek bize ensesini gösterdi. Ensesinde koyu kırmızı alev dövmesi vardı. "Orman ciniyim ben," dediğinde Meliz ürkerken koluma yapıştı ve beni ondan uzaklaştırıp kenara çekti. "İnan bana orman

cinlerinden birini yakınında istemezsin," dedi. Maya'yı kontrol ettikten sonra kulağıma doğru yaklaştı. "Tanrıların sadık köleleri bunlar ve oldukça sinsî olurlar. Elzem bu yaratıkların ruhları bile aldatıcı olabilir. Onu bırakıp gidelim." Yine fazla kuruntu yapmaya başlamıştı. Kızın ruhunu soludum herhangi bir art niyet yoktu. Orman cini bile olsa ruhunu kontrol edemez değil mi? Sonuçta ruhlar yalan söylemez.

"Ona yardım etmem için ısrar eden sendin," dediğimde kaşlarını çatarak kolumu sertçe sıktı. "Bu onun ateş ehlinden biri olduğunu öğrenmeden önceydi!"

"Bir iblis olduğunu sana hatırlatmalı mıyım? Sende ateş ehlinden birisin."

"Ama ben sana ihanet etmem!"

"O da etmeyecektir," dedikten sonra onu öfkesiyle baş başa bırakıp yürümeye başladım. "Devam edelim daha yetişmem gereken bir davet var," diyerek yerdeki meşaleyi aldım ve mağaranın derinlerine doğru yol aldım.

Umarım Maya ona verdiğim ikinci şansı heba etmezdi.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir yolculuktan sonra nihayet Maya'nın bahsettiği çeşmeyi bulmuştuk. Tabii ki bu lânet şey normal bir çeşme değildi. Duvarın içinden aşağıya doğru altın sarısı bir su akıyordu. Su o kadar ışıltılı ve kaygandı ki sanki altın suyu akıyordu. Üçümüz başımızı yukarı kaldırıp aşağıdaki küçük havuza akan suyu izliyorduk. Tabii Meliz hâlâ Maya'yı yanımıza aldığımız için surat asıp duruyordu. "Maya bu sudan neden yıkanmalıyız?" diye sordum. Nedenini bilmediğim bir sudan yıkanacak değilim.

Maya sol tarafta duran taştan kapıyı gösterdi. Kapı o kadar büyüktü ki elli kişi birleşse onu açamazdı. "O kapının arkasında yaşayan bir dev var," dediğinde kapının devasa boyutu her şeyi açıklıyordu. "Devin gözleri iyi görmüyor ama iyi koku alır. Bu kutsanmış sudan yıkanmak kokumuzu ondan gizleyecektir," dediğinde başımı salladım. Yüzleşmediğimiz bir tek dev kalmıştı birazdan o da olurdu artık.

Meliz suya doğru yürüyünce kolunu tutarak onu durdurdum. "Acelen ne İblis? Bırak Maya bize doğru şekilde nasıl yıkanacağımızı gösterebilirsin," dediğimde bilmem bugün kaçınıcı kez bana kaşlarını çatı. "Bende gösterebilirim!" Bu lânet kadın beni Maya'dan kıskanıyor olamaz değil mi?

Meliz tekrar çeşmeye yönelince bu sefer tırnaklarımı bileğine geçirdim. "Bana kendimi tekrarlatma Meliz, bundan nefret ettiğimi iyi biliyorsun. Senin aptallığın yüzünden ölmek istemiyorum. Maya buraları çok iyi

biliyor ve o gösterecek." Maya'yı savunmam onu kırdığı için kolunu sertçe çekerek benden uzaklaştı. "Öyle olsun," derken sesi küskün çıktı ve yüzüme bile bakmadı. Ciddi olamazdı.

Maya ise tereddüt eder gibi çeşmeye bakıyordu. "Ne oldu?" deyip içten bir şekilde tebessüm ederek ona baktım. "Neden yıkanmıyorsun?"

Yutkunarak bana döndüğünde endişesini ettiğini gördüm. "Bu büyülü bir çeşme, yani orman cinleri için tehlikeli olabilir." Anlayışla başımı sallayıp devin kapısını gösterdim. "O zaman gidelim. Çeşme senin kokunu gizlemeyecekse bizim de kendimizi güvene almamıza gerek yok. Ne de olsa biz bir ekibiz."

Meliz anında itiraz etti. "Onunla hangi ara ekip olduk Elzem?" dediğinde yeşil gözlerinden ateşler çıkartıyordu. "Su sadece ona zarar veriyorsa biz yıkanalım!" Tekrar suya doğru atılınca ensesini tutarak onu yanıma çektim. "Yıkanmayı unut huysuz İblis. Şimdi düş peşime!" dedikten sonra onu bırakmadan kapıya doğru sürükledim. Eğer biraz daha aksilik çıkartırsa bir hanımefendi olduğumu unuttur ve onu döverim!

Üçümüz büyük kapının önünde durunca Meliz, "Bunu nasıl açacağız?" dedi ve Maya kapıya yaklaşip elini kapıya bastırdı. Taş duvar tozlar dökerek büyük bir çatırtıyla hareket edince Meliz, "Yapamadığı bir halt da yok," diyerek tekrar Maya ile uğraşınca güldüm. "Senin aksine İblis, senin aksine." Bana ters ters bakınca başımı iki yana sallayıp önüme döndüm. Bugün fazla agresifti.

Kapı açılırken mağaranın içinde küçük bir deprem etkisi yaratmayı başarmıştı. Sarsıntı tamamen geçince kapı her iki yandan sonuna kadar açılmıştı. Yürüyüp içeri girdiğimiz an kapı arkamızdan kapandı. Artık çıkış yok. Etrafıma bakınca bir arena büyüklüğünde farklı bir mağaranın içinde olduğumuzu gördüm. Yuvarlak şekli ve taştan bankları bana arenayı anımsatmıştı. Bunun dışında pek bir şey yoktu. Bir sarsıntı olunca hepimiz farklı yönlerle doğru savrulduk. Sarsıntı durunca ayağa kalktık fakat ikinci bir deprem olunca tekrar yere düştük. Tavandaki taşlar ve tozlar ara ara beliren sarsıntıyla dökülüp duruyordu. Tekrar ayağa kalktığımda yeni bir deprem oldu ve tavandan kopan sivri kayayı gördüm. Meliz'in bulunduğu yere düşmek üzereyken, "Dikkat et!" diye bağırıp ona doğru koştum. Son anda üzerine atlayıp onu arkaya doğru itmeyi başarmıştım. İkimiz yerden yuvarlanarak durunca sırtım sert bir taşa çarpmıştı. İnleyerek, "Meliz!" diye bağırdım. "Bedenini böyle hoyratça kullanman için onu sana geri

vermedim!" Kalkmaya çalıştım ama sırtıma batan sivri taş omuriliğimde ciddi bir hasar bırakmayı başarmıştı.

Yanımda soluklanan kadın saçlarındaki kumu silkeleyip üzerime eğildi. "Ayağa kalkamayacak kadar kötü müsün?" İnleyerek kendimi kalkmak için zorladım ama yapamadım. "Bana bir dakika ver," dedim nefes nefese. "Bedenimin kendisini iyileştirmesi için biraz zamana ihtiyacı var." Yeni bir deprem meydana gelince Meliz sormadan ben ona cevap verdim. "Devin adımları buna sebep oluyor çünkü yaklaştıkça deprem etkisi yaratıyor. Nereden geldiğine iyi bak, çıkmak için buna ihtiyacımız olacak." Sırtüstü yattığım yerde sallanan tavana baktığım için devin içeriye girdiği kapıyı takip edemezdim. Ama Meliz bizim için bunu yapabilirdi.

Yeni bir depremle daha karşılaşınca tavanda kopan büyük parçayı gördüm. Gözlerimi irice açtığım esnada Meliz üzerime kapandı. "Yapma!" diye feryat ettiğimde beni dinlemedi. Kolları ve dizlerinin üzerinden üzerime kapanınca onunla göz göze geldik. Hemen sonrasında kemiklerinden gelen kırılma sesleri ve mağaranın içini dolduran acı haykırışı. Saçları yüzüme dökülürken kolları titrediği için her an üzerime yığılabilirdi. Kendisini çok zorladığı için yüzü kasılırken, "Gi-git," diye fısıldadı. Yoğun acısı yüzünden gözlerinden süzülen yaşlara engel olamazken, "Git," diye bana yalvardı. "Daha fazla tutamam."

Neyi tutamaz?

Vücudum iyileştiği için sürünerek hemen Meliz'in altından çıktım. Aceleyle ayağa kalktığımda gördüğüm manzara aklımı başımdan aldı. Tavanda kopan büyük kaya parçası Meliz'in omuzlarına düşmüştü. Sırtındaki tüm kemikleri kırmış gibi kollarından akan kan yere bastırıldığı ellerine süzülüyordu. Daha fazla dayanamayan kadın yüzüstü yere yapışınca ona doğru koştum. Sırtındaki büyük kayayı iterek üzerine eğildim. "Ta-tamam, geçti," dediğimde kanlar içindeki sırtına bakmak bana iyi gelmiyordu. Onu böyle gördükçe konuşmakta güçlük çekiyorum.

Titreyen ellerimi kanlı sırtına bastırıp acısını emmeye başladım. Aynı zamanda onu iyileştirmek için tüm gücümü harcadım. Çatırtılar çıkartan kemikleri birbirine tekrar yapıştırırken, ilmek ilmek onu işleyip iyileştirmeye başladım. Acısı beni deli etse de neyseki teninde bir çizik kalmayana kadar onu iyileştirdim. Eskisinden daha iyi bir hale gelince sırtüstü dönerek bana baktı. Dudaklarındaki kanı silerek güldü. "Öleceğimi düşündüm." Ona ters ters bakarak ayağa kalkmasına yardım ettim. "Benim yanımdayken ölümünden bile korkmaman gerektiğini öğrenmen gerekiyordu!" Burukça

gölümsediğinde ruhundaki hüznü soludum. "Böyle hissetmeyeli yüz yıl oldu." Ona nasıl hissetmeyeli diye sormadım çünkü cevabı biliyorum. Kendisini güvende hissetmeyeli yüz yıl olmuştu çünkü bir tek ben onu korur ve güvende hissetmesini sağlardım.

"Döndüm artık İblis," deyip ona göz kırptım. "Bundan sonra bizim çağımız başlıyor."

Güldü. "Buna üzülsem mi yoksa sevinsem mi bilemedim. Malûm ikimizin çağında hep böyle korkunç maceralar var."

"Nankörlük etmez misin? Güzel anılarımız da oldu."

"Bana bir tane sayabilir misin, çünkü seninle kaos dışında tek bir iyi anım bile yok."

"Bahsettiğim güzel anılar tam olarak o kaoslar oluyor," dediğimde ikimiz de gülmeye başladık. Deprem durdu mu? Artık sarsıntı yok gibi.

"Meliz?"

"Efendim."

"Deprem durmuş."

"Yani?"

"Yanisi dev artık yürümüyor," dediğimde ikimizde yutkunarak başımızı çevirdik ve kendimizi devasa bir ayakla bakışırken bulduk. Uzun tırnakları olan ayakla bakışırken ayak bileği kafamın hizasındaydı. Sadece ayak bileğinin eklemi bile benim boyumun hizasındaysa, bu ayağın devamında olanları görmek istemiyorum. Meliz ürkererek, "Bu bir ayak mı?" deyince başımı salladım. "Manikürden yoksun bir ayak. O tırnakların acil bir bakıma ihtiyacı var," demiştim ki havada bize doğru uzanan kocaman bir el gördüm. Biz daha şaşkınlığı üzerimizden atamadan tek eliyle ikimizi yakaladı. Devin avucunun içinde Meliz ile birbirimize yapışmış bir halde yerden havalandık. Tanrım, azıcık güç uygulasa tüm kemiklerimizi kırardı!

Bizi yukarı kaldırıp yüzüne doğru yaklaştırdıncı alnının ortasında tek bir gözü olduğunu gördüm ve o da kafamdan bile daha büyüktü. Bir eliyle ben ve Meliz'i tutarken diğer elinde Maya vardı. Üçümüzde korkudan sus pus olduğumuz için kimse çılgılık atmıyordu. Kocaman tek gözünü bize yaklaştırmak bizi incelerken, "Pardon!" deyip kollarımı sıkı parmakları arasından çıkarmaya çalıştım. "Acaba elinizi biraz açabilir misiniz? Meliz ile bu kadar yakın teması bünyem kaldıracak gibi değil. Her an öpüşecekmişiz gibi duruyoruz ve bu olursa bu sefer onu garanti öldürürüm," dedim çünkü şu anda çok kötü bir pozisyondaydık. Yüz yüze birbirimize yapışmış vaziyetteyiz ve ikimiz de herhangi bir kazaya karşı

başımızı geriye çekmiştik. Devin parmakları bir tek boynumuzu kapsamıyordu. Fakat omzumdan gerisi onun avuçlarındaydı.

Siyah saçlarının her teli bir halat kalınlığında olduğu için kafasının üstüne çıksam büyük ihtimalle kendimi ormanda hissederim. Aşağıya bakma çalıştığım da en az on katlı bir binanın yüksekliğinde olduğumuzu gördüm. "Hadi canım," diye yutkunup başımı kaldırdım. "Acaba boyunuz kaç kilometre?" diye sordum. "Dikkatinizi çekerim metre demiyorum," dediğimde sinirleri bozulan Meliz kıkırdamıştı.

Konuşmayı bilmiyor olacak ki bir şey söylemek yerine garip homurtular çıkardı. Kocaman siyah gözü bizden uzaklaşınca rahat bir nefes almıştım ki bu seferde bizi koklamak için burnuna yaklaştırdı. "Rica ederim bunu yapmayın!" diye bağırarak kurtulmaya çalıştım. "Yakaladığınız her şeyi burnunuza sokamazsınız!" Bir çift karanlık mağarayı andıran burun deliklerine doğru havalanırken, "Bu iğrenç bir alışkanlık!" diye bağırdım. Bütün bunlar neden hep benim başıma geliyor!

Sıcak hava üfleyen burun delikleri foşurtu çıkartarak bizi koklayınca, içine çektiği hava yüzünden saçlarım burnunun içine doğru kafamda havalandı. Nefesini verdiğinde ise saçlarım omuzuma düşmüştü. Saçlarımın bir kısmı ise parmakları arasında hapisti. Yüzümde oluşan nem yüzünden, "Bakın bu hiç hoş değil!" diye isyan ettim. "Bu gidişle birazdan hapşıracaksınız ve burnunuzun hemen altındayken benim için vahim bir durum olur!" Umarım nezle falan değildir. Burnunun hemen altındaydım ve başımı kaldırdığım için ince bir dalı andıran burun kıllarıyla bakışıyordum. "Yüz yüze konuşmayı talep ediyorum!"

Bu şartlar altında sağlıklı bir iletişim kuramayız ki!

Meliz, "Elzem," diyerek gözleriyle devin diğer avucunda olan Maya'yı gösterdi. "O neden bu kadar rahat? Bak söylüyorum bu kız da bir şeyler var." Fısıltıyla söylediklerine kaşlarımı çattım. "Şimdi senin kıskançlıklarınla uğraşacak zaman değil! Bu lânet yaratık hüp diye beni burnuyla yutacakmış gibi!" Neden hâlâ bizi kokluyor ki!

"Sürekli neden bana kızılıyorsun ki! Bütün bunların sebebi ben değilim!" diye o da bana bağırdığı esnada dev nihayet bizi burnuna sokmaktan vazgeçmişti. Fakat bu seferde ağzına yaklaştırmaya üçümüz aynı anda bağırdık. Lağımı andıran iğrenç nefesini solurken kocaman ağzını açtı. Bizi yemeye mi hazırlanıyor?

Kocaman, sarı dişlerini görünce kaşlarımı çattım. "Pekâlâ, o zaman kuralına göre oynayalım. Burada aç olan sadece siz değilsiniz!" dediğim an

içimdeki vahşî dürtüyü özgür bıraktım. Görüşüm kızıla dönünce onun devasa ruhunu emmeye başladım. Fazla vaktimiz kalmadığı için ruhunu emerken aceleliydim. Acı hissetmiş olmalı ki yüzüme karşı kükrediğinde bile sıkı sıkıya yapıştığım ruhunu bırakmadım ve daha çok içime çektim. Kükremesi yüzümde kasırğa etkisi yaratırken daha çok beslendim. Çektiği acı yüzünden elini yere doğru savurarak bizi aşağıya attı. Uçurumdan atlamış gibi yere düşerken bile ruhunu emiyordum. Yere doğru son sürat düşerken birazdan parçalarımıza ayrılacağımızı biliyordum. Fakat Meliz yere çakılmadan hemen önce belindeki hançeri çıkartıp devin bacağına saplamayı başarmıştı. Son anda boştaki eliyle kolumu tutan kadın düşmemizi yavaşlatmıştı. Şimdi Meliz'in hançeri sayesinde ikimiz de devin bacağına sallanıyorduk. Bu bıçak yarası muhtemelen bu kocaman yaratığa küçük bir iğne etkisi yaratıyordur.

Aşağıyı kontrol edince fazla yüksekte olmadığımızı gördüm. Artık düşsek bile ölmezdik. Başımı yukarı kaldırıp, "Meliz atlayalım!" diye beni tutan kadına bağırdım. "Sen beni tutarken onun ruhunu ememem yoksa sana da zarar veririm. Üç dediğimde hançeri tutmayı bırak!" dediğim an manyak kadın, "Üç!" dedi ve hançeri bıraktığı için ikimiz de yere yapıştık. Bir kerede şunu doğru şekilde yapalım!

Yere düştüğümüz an dev bizi ezmek için ayağını kaldırdı. Hemen banklara doğru koşmaya başladık. Tabii bunu yaparken kaldığım yerden ruhunu emmeye devam ettim. Ona verdiğim acı yüzünden ellerini sağa sola sallayıp burayı yıkmaya başladı. Safkan bir Oyunbaz olduğum için artık ruhları emmek için onlara dokunmaya ihtiyacım yoktu. Dev bizden kurtulmak için kaçtığımız her yere yumruğunu geçirerek deprem çıkartıyordu. Tıpkı bir fare gibi oradan oraya kaçmaktan helak olmuştuk. Nereye koşsak dev orayı yıkıyordu. Sürekli düşmekten ya da kafamıza düşen taşlar yüzünden yara bere içinde kalmıştık. Saklandığımız son yer de devin yumruğu yüzünden patlayınca havada savrularak yere düşüp yuvarlandık. Çarptığım kafamda kanlar akarken Meliz bacağına büyük bir yıkıntının altından kurtarmaya çalışıyordu. Her ikimiz de daha fazla saklanamayacak kadar ağır yaralanmıştık. Neyseki dev tekrar harekete geçmeden ruhundan kalan son parçayı da tüketmişim. Sırtüstü yere doğru düşen yaratığın devasa vücudu yüzünden mağara büyük bir sarsıntı yaşamıştı. Yere düşünce mağaranın içinde güm diye bir ses çıktı ve her şey yıkılmaya başladı. Zemin sallanıyor, duvarlar yıkılıyor ve tavan çöküyordu. Lânet olsun!

Kendimi zorlayıp ayağa kalktığım gibi Meliz'in yardımına koştum. Bacağının üzerindeki taşları çekmeye çalışırken, "Maya hangi cehennemde?" deyince sinirden çılgılık attım. "O umurumda bile değil! Burası yıkılıyor Meliz, yıkılıyor!" Öfkeyle bağırdığımda somurtarak başını salladı. "Bana kızma, seni burada çıkarsın diye onu sordum."

Kocaman bir taşı güçlkle tutup kenara fırlatırken kaşlarımı çattım. "Bana o klişeyi yaşatırsan seni boğarım İblis!" Kendimi zorlayarak yeni bir taşı çekmeye çalıştım. Kahretsin, belli etmemeye çalışıyordu ama enkaz altında kalan bacağı çok canını yakıyordu!

Acısı sesine yansdı. "Ha-hangi klişeyi?" dediğinde konuşmakta güçlük çekiyordu.

Dişlerimi sıkarak kaldırdığım büyük taşı yere fırlatırken nefes nefese kalmıştım. "Beni bırak kendini kurtar klişesini." Bu kahrolası yer kafamıza çökmeden önce çıkmalıydık.

Bu haldeyken bile gülmeyi başardı. "Ben bırakırdım."

"Aslında bende bırakırdım ama bu sınavdan tam not almayı bilecek kadar zekiyim." Asıldığım her taş tırnaklarımı kırıyor, avuç içlerimi kanatıyordu.

"Hangi sınavdan bahsediyorsun?" Oturduğu yerde soru sormak kolay sıkıysa gelsin bu taşları çeksin!

Tavandan kopan kocaman bir parça hemen arkama düşünce daha da hızlandım. İri bir taşa asılırken, "Briselya'nın büyüsünü yapmış olabilirim!" dedim tüm gücümle son taşı çekmeye çalışırken. "Evet, biliyorum aferin bana."

Kendi ağırlığıma eş son taşı çeker çekmez elimi parçalanmış dizine bastırdım. Lânet olsun, kırılan kemiği dışarı çıkmıştı. "Meliz sakın bakma," dediğimde acısı uyuşmuş olmalı ki, "Sen keyfine bak Elzem," dedi şaşkın bir sesle. "Ben bir süre şoke olmakla meşgul olacağım," deyince kıkırdadım. Briselya'nın büyüsünün hangi şartlarda gerçekleştiğini biliyor olmalı.

Hasar görmüş dokuları ve kırılmış kemiğini onarmak bugün içinde kalan son gücümü tüketmişti. Tek bir günde o kadar ciddi yaralar iyileştirmek benim açımdan iyi değildi. Kanlı elimi çektiğimde çok fazla üşüyor ve titriyordum. Üstelik başımda çok fena dönüyordu. Mağaradaki sarsıntı şiddetlenince, "Meliz," diye fısıldadım baygın bakan gözlerle. "Şoktan çık ve çıkar bizi buradan çünkü benden bu kadar," dediğimde daha fazla dayanamayıp sırtüstü yere yığıldım. Gözlerim kapanmadan hemen önce

Meliz'in, "Biraz daha zamana ihtiyacım vardı!" diye isyan eden sesini duydum.

Onu kurtardığıma şimdiden pişman olmaya başladım!

"Elzem!" diyen bir ses kulağımın dibinde bağıyor gibiydi. "Elzem kalk artık! Bir Tenebris olabilirim ama sırtımda sen varken o mağarada çıkmak hiç kolay değildi! Kafamda bir şişkinlik var çünkü senin yüzünden kocaman bir taş düştü!" Keşke kafası hepten kırılseydi da uykumun içine etmeseydi!

İnleyerek gözlerimi açtığımda tam tahmin ettiğim gibi üzerime eğilmişti. Saçları toz ve topraktan beyaz görünüyor, yüzündeki kanlara yapışan kumlar onu korkunç gösteriyordu. Muhtemelen ben de şu anda onun gibi görünüyorum. Onun yardımıyla ayağa kalktığımda bir ton dayak yemişim gibi her yerim ağrıyordu. Mağaranın yıkılan duvarıyla bakışıyordum. Yaklaşıp kafamı içeriye doğru uzatınca devin üzerine yıkılan enkazı gördüm. Orası tamamen yıkılmıştı. Neyseki Meliz tam zamanında bizi çıkarmayı başarmış. Geriye çekilip, "Neredeyiz?" dediğimde açık havada olduğumuzu fark ettim. Etrafıma bakınca uçsuz bucaksız yemyeşil bir vadide olduğumuzu gördüm. Güneş tüm ışıltısıyla gökyüzünde parlıyordu. Fakat bu düz obada ne bir tepe vardı ne de başka bir şey. Karşımızda duran ağaç dışında başka ağaç yoktu ve ağacın gölgesinde biri yatıyordu.

Meliz, "Dev öldüğünde bu kapının açıldığını görmüştüm. Mağaradan bizi çıkartacak olan tek kapıdan zamanında çıktığımız için şanslısın," dedikten sonra gözlerini dikip bana bakmaya başladı. Kahretsin, bu konuşmayı gerçekten yapmak zorunda mıyız?

"Bana şöyle bakmayı kes," dedim huysuz bir sesle. "Büyüyü yaparken partnerimin Savcı olacağına çok emindim." Onun çıkmasını bende beklemiyordum.

"Nasıl baktığımı bilmiyorum ama sinirlerim bozuk!" diyerek beni azarladı. "Ne zamandır bana karşı duyguların var?" Gerçekten bunu sordu mu?

"Ne? Bunu söylemiş olamazsın! Asıl senin bana olan duyguların yüzünden buradayız!"

"Bal gibi de beni seviyormuşsun Elzem, yoksa büyü kabul olmazdı!"

"Bana bağırp durma çünkü sen de bana karşı boş değilmişsin ki buradayız! Hatırlatırım bu büyü karşılıklı duygulardan oluşuyor!" Onun yüzünden kendimi sapık gibi hissetmeye başladım.

Tavus kuşu gibi kabaran saçlarını düzeltirken bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Ne demek sana karşı boş değilim?" dedi sinirden yerinde zor dururken. "Sana karşı hissettiğim tek duygum nefret!"

"Bende öyle! Belki de bu aptal büyü karşılıklı nefretten falan oluşuyor, bilmiyorum," diyerek yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Tek bildiğim senden daha fazla senden nefret ettiğim. Tanrı aşkına, en az senin kadar benim için de utanç verici bir durum!"

Aklına ne geldiyse bana küfrederek bakıyordu. "Araftakiler ya bunu duyarsa?" dedi. "Alay konusu olurum. Bir iblisin bir Oyunbazı sevdiği nereden görülmüş." Beni deli ediyordu!

"Rica ederim şunu kes artık. Sen böyle yaptıkça kendimi yasak bir ilişkinin içinde hissediyorum. Büyünün bahsettiği sevgi aslında gerçek dostluk lânet kadın, aşk değil yani!" Acaba ona âşık olduğumu falan mı düşünüyordu?

Bana ters ters bakmaya bir türlü bırakmıyordu. "Bunu zaten biliyorum ama seninle eşleşmeyi hazmetmek kolay değil." Sanki ben ona ayılıp bayılıyorum!

"Sen böyle yaptıkça senden utanıyorum aptal İblis," dedim ve sinirlerimi bozduğu için gülmeye başladım. Uzun zaman sonra ilk kez gerçek anlamda kahkahalar atarak gülmeye başladım. Bu konuşmanın içinde yer aldığıma inanamıyorum.

"Dinle beni," diyerek derin bir nefes aldım. "Şu gerçek dostluk olayı-"

"Kimse bilmeyecek," diye homurdandı. "En az senin kadar bende bu durumdan hoşlanmadım."

Elimi ona doğru uzattım. "O zaman kaldığımız yerden birbirimizden nefret etmeye devam mı?"

Hiç düşünmeden elimi sıktı. "Anlaştık." Nihayet bir konuda ortak bir karara varmıştık. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti.

Tartışmaya son verdiğimiz için ağaca doğru yürümeye başladık. Ağacın altında yatan kişinin Maya olması ikimizi de şaşırtmadı. Eğer üzerindeki benim pelerinin olmasaydı onu tanıyamazdım çünkü sadece iskeleti vardı. Evet, ondan geriye kalan kuru bir iskeletten başka bir şey değildi. Meliz, "Ona ne olmuş?" dediğinde yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Açgözlülüğünün kurbanı oldu. Ona yardım ederek yeniden başlaması için bir şans verdim fakat o, meyveye ulaşmak için bizi kullanmak istedi. Lakin ağacın meyvesi sadece kalbinde gerçek dostluğu taşıyanlara şifa, diğerlerine zehir olur." Bunu anlamam için Maya'nın iskeletine bakmam yeterliydi.

Meliz gözlerini irice açarak bana döndü. "Yani onun bir hain olduğunu biliyor muydun?"

Güldüm. "O çeşmenin suyuyla yıkanmana neden izin vermedim sanıyorsun?" Meliz bana orman cinlerinin ruhlarının aldatıcı olduğunu söyleyene kadar Maya'nın masumiyetine inanmışım. Fakat Meliz'in uyarısını da göz ardı edecek kadar aptal değilim. Bu yüzden Maya'yı sınamak için çeşmeden ilk onun yıkanmasını istemişim. Kabul etmeyince Meliz'in haklı olduğunu anladım fakat bozmadım. Meyvenin Maya'da işe yaramayacağını tahmin ettiğim için bu konuda sessiz kaldım. Tıpkı devin kapısını açtığı gibi kendi çıkarları için bizi meyveye götüreceğini biliyordum.

Değmeyecek birini kurtarmak için onca acıyı çektiğime inanamıyorum.

Sonunda gerçeği idrak eden kadın homurdanarak, "Keşke bana da bir işaret verseydin," deyince omuz silkerek ağaca döndüm. Yeşil yaprakların içinde ışıldayan sarı meyve bir eriği andırıyordu. Fakat tıpkı bir çilek gibi yeşil, minik çekirdekleri vardı ve çekirdekleri yüzeyindeydi. Ağacın tek bir meyvesi vardı. Buraya gelmeyi başaran herkes için sadece bir meyve veriyor olmalıydı. "Bu benim meyvem peki seninki neden yok?" dediğimde tıpkı benim gibi gözlerini meyveye diken kadın, "Çünkü buraya bir çift olarak geldiğimiz için bize ortak bir meyve düşüyor. İkimizden biri dilek dilemeli." İşte bunu hiç sevmedim.

"Dilek hakkı benim olmalı çünkü büyüü yapan benim."

"Hayır, benim olmalı çünkü ben olmasaydım büyü kabul olmazdı."

"Tamam, tanrıça olduğumda seni sağ kolum yaparım."

Bir küfür savurarak bana döndü. "Tanrıça mı?" dedi sinir krizleri geçirerek. "Kraliçe olmak istediğini sanıyordum!"

"Daha fazlasına sahip olmak varken daha azıyla neden yetineyim?" dedim. Kendi çabalarımla da er veya geç ben burada kraliçe olmayı başarırım ama elime geçen tanrıçalık fırsatını kaçırarak değilim. Tanrıça olursam tüm tanrılardan kurtulabilir ve Araf'ı kontrolüm altına alabilirim.

Meliz yüzümde ne gördüyse yeşil gözlerini irileştirdi. "Lânet olsun, sen ciddisin!" Pek şaka yapan biri değilimdir.

"Tanrılara Elzem Akay'ın kim olduğunu göstermek istiyorum," dediğimde bana öldürecekmiş gibi bakarken, "Bu halinle bile kim olduğunu onlara yeterince gösteriyorsun!" dedi ve öne atılıp alçaktaki meyveyi kaptığı gibi ağzına attı. "Sakın!" diye bağırdığımda işe yaramaz kadın hızlıca onu çiğneyip yuttu! Kahretsin, tanrıça olma hayalime bu kadar

yaklaşmışken dileğimi benden çaldı! Bana bu hainliği yaptığına inanamıyorum. Tamam büyü kabul olduğu için kalbimdeki bir sıkıntı dağılmıştı, yani anılarımız geri gelmişti. Fakat mağarada onca acıyı bu aptal meyve yüzünden çekmiştim. Mağarada olan şeyler bizim sınavımızdı ve ben son gücüme kadar onu kurtarmıştım. Bu meyveye ulaşmak için ondan daha fazla yorulmuştum. Peki, ödülüm ne oldu? Hiçbir şey!

Gerçek bir tanrıça olmaya çok yaklaştım!

Vücudum öfkeden zangır zangır titrerken dişlerimin arasından, "Umarım," diye tısladım. "Umarım dileğin bu yaptığın aptallığa değer!" diye bağırdığımda çiğnediği meyveyi yuttu ve gülerek başını salladı. "Değeyeğine inanıyorum."

Hayallerim yıkıldığı için omuzlarım çökerken, "Dileğin neydi?" diye somurttum. Meyveyi o yedi diye üzüntüden yas tutacak değilim. Evet, tanrıça olmayı çok istiyordum ama bu meyve sadece birimizin dileğini gerçekleştirebilirdi. Meliz'in meyveye benden daha çok ihtiyacı varsa onun olabilir. Zaten dilek çoktan dilendiği için artık bunu değiştirmenin bir yolu yoktu.

Meliz, "Annemi bir kez olsun rüyamda görmeyi diledim," deyince kaşlarını çatı. "Bana şaka yaptığını söyle!" diye bağırdım. "Böyle basit bir şey için mi dileğimi çaldın?" Bu kadının aptallığına doyum olmuyordu. İstedığımız her şeye sahip olmak varken bir gecelik aptal bir rüya için her şeyi heba etmişti!

Yanımda aptal insanları bulundurmaya acilen son vermeliyim.

Gözleri neden doldu bilmiyorum ama üzüntüsünü soluyorum. Göz bebekleri titreşirken gülmeye çalıştı. "Ben annemi hiç hatırlamıyorum Elzem," dediğinde gülüşü dudaklarında eğreti duruyordu. "Çok deniyorum ama kafamda onun yüzünü, gözlerini, gülüşünü canlandıramıyorum. Eğer rüyama bir kez olsun girerse neye benzediğini bilir ve ona göre bir portresini yaptırabilirim." Böyle anlatınca onun adına üzüldüm ama kafama yatmayan bazı şeyler vardı. "O dilekle anneni geri getirmek varken neden bir kez göreceğin bir rüya için harcadın?" dediğimde gözlerinden süzülen bir damla yaşı aceleyle silip bakışlarını benden kaçırdı. "Çünkü hiçbir dilek tanrılar tarafından silinen birini geri getiremez," deyince sertçe yutkundum. Annesinin öldüğünü sanıyordum ama silindiğini bilmiyordum. Tabii ya, Medusa'nın yeğenlerini ortadan kaldırmak istiyorlardı. Haliyle Meliz'in annesi bahsi geçen suçlulardan birinden çocuk sahibi olmuştu. Kadın suçsuz olsa bile tanrıların nazarında o da suçlu bulunmuştu. Bu yüzden onu

da sildiler. Meliz bana daha önce ailesinin Araftakiler tarafından öldürüldüğünü söylemişti. Fakat görüyorum ki gerçek çok farklıydı. Söz konusu annesi olunca ne geçmişte söylediği yalan yüzünden ne de meyveyi yediği için ona kızamam. Kaç yaşında olursan ol bir annenin eksikliği hep hissedilir. Geçmişte edindiğim tecrübeler sayesinde bunu çok iyi biliyorum.

Tebessüm ederek kolunu tuttum. "Acilen iyi bir ressam bulmalıyız. Rüyadaki detaylar zihninde silinmeden onu çizmeli." Bu gece annesini göreceği için ressam işini geciktiremez. Aksi takdirde daha sonra ressama annesini detaylıca tarif edemezdi çünkü rüyalar bir süre sonra zihnimizde uçup gidiyordu.

Buradaki işimiz bittiği için ansızın bir sis belirdi. Sis içinde yavaş yavaş oluşan kapıyı gördüm. Sanırım geri dönmenin zamanı gelmişti. "Üzülmeyi bırak artık İblis," diyerek derin bir nefes aldım. "Çıkalım hadi şuradan, daha yetişmem gereken bir davet var. Ayrıca bu maceranın tek kazananı sensin. Cömertliğim için bana ne kadar teşekkür etsen az," dediğimde sonunda onu güldürdüğüm için kapıya doğru yürüdü.

Gitti gül gibi dilek. Ah ulan ne güzel tanrıça olacaktım!

Kapıdan geçtiğimiz an sıçrayarak gözlerimi açtım. Hafız'ın, "Uyandılar," diyen sesini duyunca bir yatakta olduğumu gördüm. Doğrulup yatakta oturduğumda Meliz hemen yanımdaki yataktaydı. Akademinin revirindeydik ve vücudumuzda bir çizik bile yoktu. Ne kanayan bir yara ne de toz toprak vardı. Üstelik kırmızı pelerinim de hâlâ üzerimdeydi. Sanırım bahçede geçirdiğimiz küçük kazadan sonra bedenimiz burada kalmıştı ama ruhumuz yeni bir maceraya atılmıştı. Çok garip bir deneyimdi çünkü kırılan kemiklerimiz o esnada bir ruh olduğumuzu anlamamı engelledi. İlk kez ruh formundayken kanamıştık. Gittiğimiz o gizemli diyar neresi bilmiyorum ama ruhlar bile orada fazla gerçekçiydi. Tepemizde dikilen Üç Silahşörleri görünce güldüm. Burada bizim için endişelenen sadece bu üçü mü vardı? Başka bir refakatçi göremiyorum. Onlara bakıp, "Lütfen bana iki gündür uyuduğumu falan söylemeyin," dedim çünkü Cihangir'in davetine gerçekten katılmayı çok istiyorum.

Gediz, "Bahçedeki patlamadan sonra aradan sadece on dakika geçti," deyince afalladım. Ruhumuz diğer tarafta onca şeyi yaşadı ama bedenimiz sadece on dakika mı uyudu? Boyutlar arasındaki zaman farkı inanılmaz bir şeydi.

Hafız endişeyle kafamdaki sargıya bakıp, "Size ne oldu?" deyince gülerek sargıyı çıkardım. Yaram çoktan iyileşmiş olmalı. Diğer boyuta gitmeden önce kafamı kötü çarptığımı yeni hatırladım. "Yetişmemiz gereken bir davet var beyler," deyip hepsine sırasıyla baktım. "Hazırlanıp hemen yola çıkalım." Sadece on dakika uyuduysam davete yetişmek için hâlâ zaman vardı.

Asil somurtarak yatağımın üzerine oturdu. "Ben gelemem," diyerek iç çekti. "Babam ve ailem de davette olacak. Günışığı orada ve onların yanında da beni görmezden gelirse tüm liderlerin önünde küçük düşerim. Özellikle babam kazandığı için bana, 'Bize tercih ettiğin kadına bak,' diyecektir. Yaptığım tercihten dolayı pişman değilim ama babamın zafer kazanmış yüzünü görmek istemiyorum," diyerek yatakta yanıma uzandı. "Senin yüzünden moralim bozuk," deyip beni yataktan itmeye çalıştı. "Kalk birazda ben uyuyacağım." Küçük bir çocuk gibi bana trip atıp küsmesi hoşuma gittiği için kıkırdadım. Birazdan olanları duyunca beni itmekten vazgeçecektir.

Gediz ve Hafız'a baktım. "Peki, siz neden gitmediniz?" dediğimde Gediz beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. "İtır'ın yakınında beni istemeyen sendin!" dedi. "Benim yüzümden ablasıyla arası bozulsun istemiyorum," deyince afalladım. Bu yüzden mi kendi evine gitmemişti? Vay canına beni ciddiye almasını beklemiyordum. Sanırım İtır'a düşündüğümünden daha fazla değer veriyordu.

Hafız ise gözleriyle arkadaşlarını gösterdi. "Hep olduğu gibi burada kalıp onlara göz kulak oluyorum," deyince gülümsedim. İçlerinden en akli başında olan tek kişi oydu.

Yataktan inerek Asil'in kolunu tutup onu çekiştirdim. "Kalk hadi, anılarımızı geri aldık. Burada on dakika boyunca uyuduğum o süreçte ruhum başka bir diyarda anılarımızı almak için devlerle savaşıyordu," dediğimde önce ne dediğimi anlamadı. Kolunu benden kurtarmaya çalışırken, "Hayatımı yeterince bitirdin artık rahat bırak beni," dedi fakat hemen sonra söylediklerimi idrak edince yataktan fırladı. "Ne dedin sen?" Nihayet.

Duyduklarının doğruluğunu bir kez daha teyit ettirmek istiyordu. "Anılarınızı geri mi aldınız?" dediğinde övünürcesine omuzlarımı dikleştirdim ve "Sence?" deyip kibirli bir şekilde elimin tersiyle saçlarımı savurdum. Yaptığım hareketle gözlerini irice açan çocuk, "Gerçekten de geri dönmüşsün!" diye bağırdı ve belimden tutarak beni yukarı kaldırdı.

"Yapamayacağın hiçbir şey yok değil mi?" derken kahkaha atarak beni kendi etrafında çevirdi. "Artık Günişığı beni hatırlıyor mu?" dedi ve başımı döndürecek hızda beni çevirmeye devam etti. "Seviyorum hatun seni," dediğinde gülerek boynuna sarıldım. Onu sürekli kızdırsam da zamanla beni sevmeye başladığını zaten biliyordum. Şimdi ise Doğa geri döndü diye o kadar çok mutluydu ki mutluluktan beni sevdiğini itiraf etmişti. Bunu her gün Asil gibi birinden duyamazsınız.

Aslında bende karanlıklar prensine karşı boş değilim. Gerçi ben genel olarak Üç Silahşörleri seviyorum, ne yazık ki Gediz'i bile.

Yine de kardeşime yaklaşmasına izin vermem.

Asil beni yere indirdiğinde başım dönüyordu. Hafız beni kollarına çekerek göğsünden soluklanmama izin verdi. "O halde tekrardan hoş geldin hoca," deyip kollarını bana sarınca başımı göğsüne yasladım. "Hoş buldum Hafız," dediğimde tebessüm ettim. Ruhundaki sıcak sevgiyi soludukça tebessümüm büyümüştü. Döndüğümü anlayınca tekrar bana hoca demeye başlamıştı.

Hafız'dan ayrıldığımda Gediz ile göz göze geldik. İtir anılarını geri aldığı için pek sevinmemişti çünkü önceki İtir ona iyi davranmazdı. Sinsice sırtıp, "Şimdi ne yapacaksın bakalım?" dediğimde iç çekti. "Eski veya yeni İtir bana fark etmez," dedi yenilgiyi kabul ederek. "Eskiden olduğu gibi kaldığı yerden benden nefret edebilir ama ben yaşadığı için mutlu olmaya devam edeceğim," dedikten sonra omuz silkti. "Madem her şey eskiye döndü o zaman bende eski hayatıma dönüyorum. Böylesi herkes için daha iyi." Eski hayatı kadınlarla günü birlik ilişkiler yaşamaktı. Bahsettiği şey bu olabilir miydi?

"Yeniden kadınlara mı dönüyorsun?"

"İstediğin bu değil miydi?" diyerek alayla güldü. "İstediğin İtir'ı benden uzaklaştıracak bir sebep değil miydi? Tamam, sana o sebebi vereceğim," dedikten sonra gözlerime baktı. "Biliyor musun Savcı'nın seninle olan ilişkisi duyulduğunda Gevheri ailesinden seni destekleyen sadece bendim," dedikten sonra arkasını dönüp gitti. Ona göre ben gerçekten acımasız biriydim.

Fakat değişmedikçe kardeşimle olmasına izin vermem.

Elümhan Toprakları.

Kalenin büyük kapılarından içeri girdiğimizde hava çoktan kararmıştı. Kış olduğu için uzun ve zorlu bir yolculuk olmuştu ama neyseki zamanında gelebildik. Evet, biraz gecikmiştik ama bu gecikme için çok önemli bir nedenim vardı. Elümhan sınırları içine girince yeni bir kıyafet diye sızlanıp durdum. Gediz bana çok kızgın olsa da akşam olmasını umursamadan bir terziye dükkânını geri açtırmıştı. Şansıma vitrinde hazır dikili güzel bir elbise bulmayı başarmıştık. Terzi elbiseyi üzerime göre ayarlayıp hızlı bir şekilde fazlalıklarını çıkarmıştı. Elbisenin parasını Gediz ödemişti. Elbiseye uygun pelerin ve ayakkabıların parasını da o ödedi. Hatta Hana uğrayıp banyo yapıp giyindiğim için Hancıya da ödeme yapmak zorunda kalmıştı. Peki, harcadığı tüm paralara değdi mi? Fazlasıyla! Üzerimde yarım kollu kırmızı bir elbise vardı. Elbisenin yakasını çıkartıp göğüs dekoltesinin olmasını sağlamıştım. Altına taktığım korse göğüslerimi daha dik ve dolgun gösteriyordu. İnce belimi ikinci bir deri gibi saran elbisenin bağcıkları sırt kısmındaydı. Belimden aşağıya genişliyordu fakat derin bir yırtmaç açtırarak Üç Silahşörlerin gazabına uğramıştım. Yine de inat edip elbiseyi giydim. Attığım her adımla sol bacağımı gösteren uzun bir yırtmacı vardı. Bu lânet yerde henüz ince topuklu ayakkabılar icat edilmediği için ne yazık ki istediğim gibi bir ayakkabı bulamadım. Bu yüzden gladyatör tarzı bağcıklı bir ayakkabı giydim. Kışın ortasında olmamız umurumda değil çünkü çizmeler elbiseme uymuyordu. Yeni bir kırmızı pelerin ise elbisemle mükemmel bir uyum içinde olduğu için harika görünüyordum. Saçlarımı kendim yaparak dağınık topuz yapmıştım. Kırmızı taşlardan oluşan ince bir taç takmak ise beni tamamlamıştı. Kraliçe olmak için doğduğumu bir yerden belli etmeliydim değil mi?

Baş belası İblis o meyveyi yemeseydi şimdi buraya bir tanrıça olarak dönebilirdim!

Hafız atından inip yanıma geldi ve belimi tutarak beni attan indirdi. Bahçedeki muhafızlar atları ahıra götürürken çocuklar yanımda durdu. Hepimiz de fazla heyecanlıydık. Hafız, "Hazır mısınız?" dediğinde siyah eldivenli elimi ona doğru uzatarak koluna girdim. "Onları bilmem ama ben hep hazırım," diyerek tebessüm ettim. Ne yazık ki kırmızı eldiven bulamadığım için bende dantelli, siyah eldivenleri tercih etmiştim. Aslında yarım eldivenler elbiseme uymuştu. Zaten bir devi sömürmüşken eldivenler olmasa bile kimseye zarar vermem. Fakat buradakilerin kendisini güvende hissetmesi için eldivenler gerekliydi.

Kalenin kapısından içeri girip merdivenleri çıkarken, bizi gören çalışanlar durup yutkunuyordu. Basamaklara doğru attığım her adımda yırtmacım açıldığı için bacağım görünüyordu. Bunu gören Üç Silahşörler bakmadığı gibi kısık sesle söyleniyordu. Gediz, "Bu gerçekten gerekli miydi?" diye bana kızdı. "Babam müstakbel gelinlerinin şerefine bir davet veriyor ama sen bu kıyafetle davete katılıyorsun! İçerideki tüm erkeklerin gözleri gece boyunca sende olacaktır!" Benim de istediğim bu zaten. Ayrıca müstakbel gelinleri mi dedi o? Ah, tabii ya, oğullarından üçü Kalkanlardan üçüne abayı yakmıştı.

Asil sinirden güldü. "Cihangir'in Aykırı gelin adayından daha azı da beklenemezdi." Çok haklı çünkü ben bir Aykırıyım ve Araf'a geldiğimden beri aykırı hareketlerimle ün saldım. Her şeyim onlara aykırıyken bir başkası yapsa belki çok tepki alırdı ama ben yapınca kimse bana çok görmezdi. Çünkü ilk günden beri ben böyle biriydim.

Hafız ise, "Savcı bu yıl da bizi akademide bırakacaktır," diyerek güldü. "Bu elbiseyi giymesine göz yuman bizleriz. Sanırım asla mezun olamayacağız," deyince hepimiz gülmeye başlamıştık. Savcı her yıl onları dersinden bıraktığı için bir türlü mezun olamıyorlardı. Aradan geçen yüz yıl bile onları mezun etmeye yetmedi. İşin komik tarafı bu üçü fazla inatçıydı. Ben olsam çoktan okulu bırakmıştım ama bu üç manyak akademide mezun olmayı kafaya koymuştu. İsterse sonsuza kadar sürsün akademiden mezun olmadan ayrılmaya niyetleri yoktu. Okulun demirbaşı olup çıktılar.

Üst kata çıktığımızda bir uşak bizi karşılamıştı. Bize kısa bir selam verirken efendisi Gediz'in önünde saygıyla eğildi. "Geleceğiniz bize bildirilmedi," deyip doğruldu. "Şeref verdiniz," dedikten sonra, "Efendimiz ve konukları az önce yemek salonuna geçtiler. Size eşlik etmeme izin verin," dedi ve önden yürümeye başladı.

Uşacı takip ederek daha önce geldiğim çift kanatlı kapının önünde durduk. Muhafızlar bizim için kapıyı açınca bize eşlik eden uşaca döndüm. "Lütfen geldiğimizi bildirin," dedikten sonra ona tatlı tatlı gülümsedim. "Özellikle benim adımı bildirin." Yanımdaki çocuklar gülerken Meliz homurdanarak, "İlla her yerde farkını ortaya koyacak. Kraliçe hazretleri fermanla içeri giriyor," diyerek yine isyan etmişti.

Uşak bizden önce içeri girdi ve boğazını temizleyip, "Kalkanlardan Elzem Akay ve dostları teşrif ettiler efendim!" deyince nasıl mutlu oldum anlatamam. İşte aradığım saygı. Şimdi herkes yemeği bırakmış ve soluğunu

tutarak kapıya bakıyor olmalı. Dedim ya dönüşüm en az benim kadar muhteşem olmalı.

Öbür türlü kraliçe ruhuma hakaret olurdu.

Derin bir nefes alarak Hafız'ın kolundan içeri girdiğimde yaşlı uşağa bakıp, "Kesinlikle bana çalışmalısın," diyerek göz kırptım. Saygılı insanları hep sevmişimdir.

Evet, gösteri başlasın. Geri dönmemin şerefine bu akşam salondaki herkesi deli edeceğim.

Özellikle birini.

Üç Silahşörlerin eşliğinde içeri girdiğimde tanıdığım herkes yemek masasındaki yerini almıştı. Fakat tam da beklediğim gibi hepsi yemeği bırakmış ve soluksuz bir halde beni izliyordu. Yürürken attığım her adımla görünen bacağıma ise yemin ederim yaşlı genç tüm erkeklerin içindeki arzuyu uyandırıyor. Tutkuyla harmanlanmış ruhlarının kokusunu soluyabiliyorum. Peki, masadaki tüm erkeklerin ayağa kalkmasını sağladığımı söylesem? Evet, erkekler beni daha iyi görmek için ayağa kalkarken kadınların kıskanç bakışları üzerimdeydi. İşte Elzem Akay farkı. Hak ettiğim saygı ve ilgiyi her şekilde almasını bilirim. Keng kralıyla göz göze gelince büyülenmiş bir halde, "Peri kızı," diyen fısıltısını bence çoğu kişi duydu. Hiç değişmediğini görmek ne güzel.

Ve Savcı'yla göz göze geldik. İşte asıl şimdi başlıyorduk. Kızların sayesinde geri döndüğümü zaten anlamıştır ama kızlar olmasaydı bile geri döndüğümü her halimle belli ediyordum. Dik duruşum, yaramaz bakışlarım ve muzip tavrım eski Elzem olduğumu çok iyi gösteriyordu. Diğer Elzem aşırı duygusal ve içine kapanıktı ama gerçekte olan Elzem fazlasıyla oyunbaz var haylazdı. Savcı'nın gözleri dik omuzlarımda oyalandı ve dudakları kıvrıldı. Attığı her adımla bastığı yeri inleyen bir kadın gördü, mest oldu. Ruhundaki özlem büyük bir patlamayla bedeninden fışkırırken, bakışları bir ömre bedeldi. Elâ gözleri ruhundaki ölü toprağından arınmış gibi ışıldıyordu. Her zerreme kadar beni yoğun gözlerle izlerken büyülenmiş gibiydi. Şu anda koşup bana sarılmayı, beni öpmeyi delice arzuladığını biliyorum. Fakat herkesin içinde bunu yapamazdı ve bu bekleyişi onu deli ediyordu. Hemen şimdi kolumdan tutarak beni bu kalabalıktan çıkartmak ve yalnız kalacağımız bir yere götürmeyi her şeyden çok istiyordu. Bana deli olduğunu biliyorum ama attığım son adımla gözüne çarpan bacağıma onu gerçek anlamda delirtti. Ruhunda buram buram yükselen öfkeye merhaba dedim. Göz ucuyla içerideki erkekleri kontrol etti

ve onların bana olan yoğun ilgisiyle kaskatı kesildi. Eğer bakışlarla birileri ölseydi Savcı şu anda bu salonda tek bir erkek bile bırakmamış olurdu. Yan tarafında duran elleri yavaşça yumruk olurken dişlerinin arasından, "Bu ne hal hatun!" diye tıslayınca dudaklarım kıvrıldı. Nihayet o da özüne dönmüştü çünkü az önce cümlesinin sonuna eskisi gibi hatun kelimesini getirmeyi ihmal etmemişti.

Cihangir oğlunun gerginliğini sezince hemen öne çıkıp yanıma geldi. "Hoş geldin," deyip yumruğunu göğsüne bastırarak bana selam verdi. "Davetime icabet etmenden şeref duydum," deyince başımı hafif eğerek selamını aldım. "O şeref bana ait lordum. Sizin gibi birinin davetine nasıl hayır diyebilirdim ki," dediğimde Aybars'ın huysuz homurtusu az kalsın beni güldürecekti. "Nihayet normal haline dönmüş," demişti çünkü diğer Elzem'in gazabına uğramıştı.

Ama dedim ya normalde benim öyle çocukça kaprislerim hiç olmazdı.

Ben genelde istenmeyen ot misali herkesin burnunun dibinde bitmeyi seviyorum. Kaçmak hiçbir zaman benim olayım olmadı.

Cihangir'den sonra Koruyucuların lideri Ayvaz karşımdaki yerini aldı. Ruhunda hâlâ eskisi gibi bana olan karışık hisleri vardı. Benden nefret etmek ve yatağa atmayı istemek arasında gidip geliyor ve bocalıyordu. "Görüyorum ki anılarını geri almanın bir yolunu bulmuşsun," diyerek o da yumruğunu göğsüne bastırarak bana selam verince tebessüm ettim. "Bundan şüphenez mi vardı lordum?" dedim ve başımla onun da selamını aldım. Gözlerinin içine bakıp işveli bir sesle, "Aksini düşünmeniz beni çok üzerdi," dediğimde Ayvaz sertçe yutkunurken Savcı'nın ruhu yakıp geçiyordu. Hadi ama, önceden de küçük flörtleri hep sevmişimdir.

Şimdi ise Işıktan Gelenlerin lideri Mihrimah yanıma geldi. Bana bakan kadın gülerek başını iki yana salladı. "Gazi'nin klanında nasıl böyle yaramaz bir kız çıktı hâlâ anlamıyorum," dedikten sonra beni şaşırttı çünkü bana sarıldı. "Aramıza hoş geldin küçük Oyunbaz," derken içten ve samimiydi.

Kendi klan liderim ise büyük bir sevgiyle bana bakıyordu. Beni gördüğüne çok sevinmişti. "Bize hoş geldin evlat," deyince açtığı kollarını herkesin içinde boş bırakamazdım. Yürüdüm ve bir baba şefkatiyle bana kollarını açan adamın kolları arasına girdim. "Ruhunda hâlâ aynı yaramaz pırıltı var," deyince tebessüm ederek saçlarıma kondurduğu öpücüğü karşıladım. En azından kendi klanımdakiler için sevilen biriydim.

Gazi'den ayrılınca bana doğru gelen Kırım'ı görünce gülümsedim. "Beni özledin mi?" dediğimde belimden tutarak beni göğsüne çekti. "Bir de soruyor musun?" diye hayıflanıp bana sımsıkı sarıldı. Kendi halkımı her şeyden çok özlediğimi fark ettim.

Kırım'dan sonra Keng kralı bana doğru yürüyünce az kalsın kahkaha atacaktım. Savcı bu adamdan nefret ediyordu ama ne kadar istese de ona bir şey yapamıyordu çünkü konuklarıydı. Kral Hazer'in buradaki güvenliğinden Gevheri ailesi sorumluyken ona bir şey yapamıyordu. Kral her zamanki kibarlığıyla karşımda durup, "Elzem," deyince içten bir şekilde ona tebessüm ettim. Hayır, Savcı'yı kıskandırmak için değil çünkü asla o kadar basit düşünmedim. Ben kralın bana olan nezaketi için ona tebessüm ettim. Buraya davet edildiğini sanmıyorum ve burada istenmiyordu. Fakat sırf beni görmek için gururunu ayakları altına alıp gelmişti. Böyle bir adamın bana karşı duyguları olsun veya olmasın benim için fark etmezdi çünkü gereken saygıyı ona gösterirdim. Ona ümit vermeden ve kendimden ödün vermeden gerektiği gibi davranacağım.

"Majesteleri," deyip uzattığı eline elimi bıraktım. "Sizi görmek ne hoş," dediğimde elime küçük bir öpücük kondururken, "Her zamanki gibi büyüleyicisin," diyerek iç çekti. Sesi yine hayranlık dolu ve gözlerinde aynı beğeni vardı.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurup elimi yavaşça çektim. "Ekselansları her zamanki gibi güzel övgüleriyle beni şımartıyor," dedikten sonra bir adım geriye çekildim. "Daha önce kaybınızın haberini almak beni bedbaht etmişti," diyerek iç çektim. "Lütfen kendinize dikkat edin. İyi bir dostu kaybetmek beni derinden sarsar," dediğimde Savcı'nın masadaki kadehi bir dikişte içip sertçe masaya bıraktığını gördüm. Biri ona sakın olması gerektiğini söylesin çünkü gerçekten amacım bu deli adamı kıskandırmak değil. Ben genel olarak çok kibar biriyimdir.

Kral Hazer'in yüzünde mutluluğu okunuyordu çünkü onun için endişelenmemi beklemiyordu. "Her zamankinden daha dikkatli olacağımdan emin olabilirsiniz." Tabii ki olacaktı çünkü öl desem anında ölecek kadar bana vurgundu. Fakat ölmesi işime gelmezdi çünkü artık geri döndüğüme göre Keng kralının dostluğu ve desteği benim için artı bir puan olabilir. İleride biri damarıma basarsa bir müttefik fena fikir değil. Kahretsin, hâlâ bu şehre hükmetmek istiyorum.

Meliz resmen dileğimi katır kutur yedi!

Boğazında bile kalmadı çünkü nasıl yuttuğunu gördüm!

Savcı'nın daha fazla sabrı kalmadığı için nihayet bana doğru yürüdü. Kral isteksizce kenara çekilirken tüm gözler ikimizin büyük buluşmasındaydı. Karşımda durduğunda öfkesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Delice gözlerle bana bakarken sarılmak ve dövmek arasında kararsız kalmıştı. "Savcı hoca," diyerek ona tebessüm ettim. "Bir hoş geldin demek yok mu?" dediğimde gözleri tebessümümü sorguluyor ve yine ne işler çeviriyorsun der gibi bakıyordu. Hadi ama, ona kızgın olsam bile asla insanların içinde bunu belli edip onu küçük düşürmem. Sevdığım adamla yalnızken onu yerden yere vurabilirim ama kalabalıkta onu hep yüceltirim.

Herkesin içinde olay çıkaracak biri olmadığı için neyseki sakinleşmeyi başardı. Kolu havalandı ve parmakları bükülüp yumruk oldu. Gözlerimin içine bakarken yumruğunu sol göğsüne bastırıp başını hafifçe eğdi. "Ait olduğun yere hoş geldin Elzem," dediğinde sanki evine hoş geldin der gibiydi.

Kabarık eteklerimin kenarlarını tuttum ve dizlerimi bükerek sevdiğim adama selam verdiğimde Cihangir'in kıvrılan dudaklarını gördüm. Çünkü herkese asi olan kadın bir tek sevdiği adama başıyla kuru bir selam vermiyordu. Ben bugüne kadar Savcı'ya bir kez bile olsun diğerlerine yaptığım gibi başımla selam vermedim. Beni kızdırdığı, hatta kırdığı zamanlarda bile ben Savcı'yı hep layığıyla karşıladım. Bir tek onu diğerlerinden ayırarak dizlerimi bükerek selamladım. Bunu diğerlerine keyfime göre yapardım ama Savcı'ya eksiksiz yapardım. Bu hareketim sevdiğim adamı yüceltmekti. Bu alışkanlığım herkese Savcı'nın benim için özel olduğunu gösteriyordu. Uzun zaman sonra ona verdiğim selamı görünce öfkesi uçup gitmişti. Ben seninle ne yapacağım der gibi bakıyordu. İşte onu kızdırmam ve sakinleştirmem hep bu kadar kolay olmuştur.

Gecenin devamında bu kadar uslu olacağımı sanmıyorum.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Bu bölümden sonra en fazla iki bölümümüz kaldı. Evet, finale son iki bölüm. Artık geriye işleyecek herhangi bir konu kalmadığı için yeni olaylar çıkartarak haddinden fazla uzatmak istemiyorum. Zaten MÖK bu haliyle bile normal bir kitaptan rahat altına eder. Bir yıl boyunca sizi altı kitaplık bir maceraya sürükledim ve artık serüvenimizin sonlarına geliyoruz. Son iki bölüm karakterlerin hayatlarına son rutuşları yapmak için olacak ve daha sonra kapanışı yapacağız.

Ve hemen sonra biraz dinlendikten sonra Fısıltıya başlayacağım. Aklımda Fısıltı için çok sağlam bir kurgu olduğu için kitapta çok şey değişecek, hatta belki de katil bile değişebilir. Ama Fısıltıya başlayınca finale kadar buradaki yorumları ve panoda yazanları okumama kararı alacağım. Çünkü büyük ihtimalle daha önce defalarca anlatmama rağmen çoğu kişi eski kurguyu ve yeni kurguyu kıyaslayıp moralimi bozacak yorumlar yapacaktır. Bu konuda kendimi açıklamaktan çok yorulduğum için finale kadar tüm yorumlarda uzak durma kararı aldım. Böylelikle sağlıklı bir zihinle aklımdaki kurguyu yazabilirim.

Şimdi gelelim MÖK için sorulara. Bu kısım en sevdiğim şey.

Meliz'in dilek meyvesini hoyratça yemesini bekliyor muydunuz? Elzem için dilek hakkı heba oldu ama Meliz'in bunu yapması için kendince bir sebebi vardı.

Peki, Elzem'in dileğinin tanrıça olmayı istemesi bizi şaşırttı mı? Geri döndüğünü her şekilde belli ediyor.

Neyse en azından büyü çağrısına cevap verdiği için anılarını geri aldı.

Keng kralının da içinde olduğu bir yemek sizce onlar için nasıl geçecektir? Savcı için kolay bir yemek olmayacağını zaten herkes tahmin eder.

Üstelik Üç Silahşörler ve kızların karşılaşmasını daha yazmadım. Bölüm çok uzun olduğu için onları bölüme sığdıramadım ama kızlar anılarını geri aldıktan sonra neler olacak artık yeni bölümde göreceğiz.

Her imza günümde uçağa binmek için yaptırdığım PCR testi canıma tak ettiği için bugün son kez korona olmadığımı dair bir test yaptırdım ve gitmişken ikinci dozu da vurdurdum. Öğlene kadar pek bir şey yoktu fakat şu anda uyuşan ve sürekli ağrıyan bir adet sol kolum var. Bunları yazarken bile çok zorlanıyorum. Umarım yarına ağrısı geçer çünkü sabah uçağa bineceğim. Allah'tan sağ koluma aşırı yapmadılar

yoksa yarın Samsun'da çok fazla zorlanırdım. Sol kolumun resmen ateşi çıkmış durumda. Doktor bazı şeylere alerjisi olan kişilerden bu belirtilerin görüldüğü söylediği için neyseki içim rahat. Kabak çekirdeğine ve fıstığa alerjim var bununla bir alakası var mı bilmiyorum.

Sonradan oluşan alerjilere karşı uzmanlık yapmak üzereyim. On dört yaşına kadar kabak çekirdeği bana hiç sorun çıkarmazdı ama bir anda bağışıklığımı yitirdim. Ondan sonra ne zaman yemeye kalkışsam bedenimde küçük küçük kızarıklıklar oluşmaya başladı. On altısında buna derideki şişkinlik ve kaşıntı da eklendi. Yirmisinde ise tek bir tane alsam bile şiddetli bir mide bulantısı ve su çiçeği gibi yer yer kızaran bir tenim oluyordu artık. Bundan sonraki evreyi merak etmediğim için şansımı daha fazla zorlamadım ve kabak çekirdeğiyle olan ilişkiye son verdim.

Son bir yıldır aynı belirtiler fıstık için de ortaya çıkmaya başladı. Üç hafta önce yediğim fıstıklı çikolata az kalsın beni hastanelik etmeye başlayınca fıstıkla da yollarımızı ayırdık.

Tek temennim karamelden yana vücudumun bana kötü bir sürpriz yapmaması. Aksi takdirde kendi vücuduma dava açarak Marcus'un yanındaki yerimi alırım.

Yarın Samsun'daki fuarda imza gününde olacağım için şimdi biraz dinleneceğim. Lütfen artık bölümün sonlarında olduğumuzu anlayın ve eskisi gibi heyecanlı bölümler yok diye gibi şeyleri panoya yazmayın. Bir kitap sonlara geldiğinde olaylar durulur ve kurgu daha sakın ilerler. Bu tüm kitaplarda hatta filmlerde bile genelde hep böyle olur. Bu yüzden finale son iki bölüm kalmışken benden olaylı bölümler yazmamı beklemeyin.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.

(66) Ansızın Gelen Teklif.

Yemek beklediğimden daha iyi gidiyor diyemem, daha kötü gidiyor da diyemem. Aslında tam da beklediğim gibi bazen gergin bazen keyifli geçiyordu. Ara ara bana yöneltilen sorulara kısa cevaplar veriyor ve kaldığım yerden sessizlik içinde masadakileri incelemeye devam ediyordum. Şu ana kadar edindiğim bazı gözlemler beni düşündürüyordu. Mesela Asil yemeğin başından beri zor çocuğu oynuyordu. Doğa, Cansu'yken zavallı çocuğu yerden yere vurduğu için şimdi onun intikamını alıyordu. Doğa'nın ona attığı yalvaran bakışların farkındaydı fakat umursamaz takılıyordu. Yanındaki Hafız ile koyu bir sohbe girmiş gibi görünebilir fakat Doğa'nın pişman bakışlarını üzerinde hissettiği için ruhu keyiften dört köşeydi. Bakalım yalnız kaldıklarında da bu kararlılığını sürdürecektir miydi? Hiç sanmıyorum bence anında yelkenleri suya indirirdi. Doğa onun sadece zaafı değil aynı zamanda zayıflığıydı. Başımı çevirip Gediz'in cephesinde işler ne âlemde diye baktım. Gediz tabağındaki yemeğe hiç dokunmadan Itır'ı izliyordu. Itır ise bir barbar gibi kabaca yemeğini yerken bir kez bile Gediz'in olduğu tarafa bakmıyordu. Fazla rahat takılıyordu lakin kardeşimin ruhundaki gerginliği soluyorum. Gediz tarafından izlendiğini bildiği için huzursuzdu. İkinci hayatında Gediz'e olan sıcak yaklaşımını hatırlatıkça daha çok bocalıyor gibiydi.

Itır su içmek için elini uzattı ama sürahi ondan uzaktı. Gediz onun karşısında oturduğu için sürahiyi ona uzattı. Başını kaldıran kız onunla göz göze gelince yutkundu. Gözleri Gediz'in uzattığı sürahi ve onun arasında gidip geliyordu. En sonunda bakışlarını kaçırdı ve bana dönüp, "Ben erken uyuyacağım Elzem," dedikten sonra masadan ayrılınca Gediz kaşlarını çatmıştı. Evet, Itır ondan kaçıyor.

Keyfim yerine geldiği için başımı sol tarafa çevirdim ve gözlerimiz Mara'yla buluşunca tüm keyfim kaçmıştı. İkimizde hemen önümüze döndük. Lânet olsun, yirmi dört yılımı bu kızıl cadıyla yakın arkadaş olarak geçirdiğime inanamıyorum. Bu kaderin bana kötü bir oyunu olmalıydı. "Kendimi bu duruma düşürdüğüme inanamıyorum!" diyerek kısık sesle

kendime lânetler okudum. Şimdi işin yoksa Mara ile köşe bucak saklambaç oynayıp dur. Ona baktıkça utanıyorum!

Masada dikkatimi çeken bir diğer ikili ise Kırım ve Meliz olmuştu. Birbirlerinin olduğu yöne bir kez olsun bakmıyorlardı. Gece boyunca ikisinin aklında olan tek şey birbirlerine olan özlemdi fakat buna rağmen göz temasından kaçıyorlardı. Üstelik Kırım'ın parmağında gördüğüm yüzük de canımı sıkıyordu. Aynı yüzüğü Meliz taşımadığına göre o yüzüğün diğer eşini kim takıyordu? Nişanlanmış olabilir miydi? Yokluğumda bu aptal kadın ilişkisini nasıl bir çıkmaza sokmuştu acaba? Cevaplanması gereken çok fazla soru vardı.

Meliz'in sorunuyla daha sonra ilgilenmeye karar vererek kendimi piyanonun sesine bıraktım. Piyanoyu çalan adam bu konuda çok yetenekliydi. Keng kralı ve Savcı'nın olduğu tarafa hiç bakmıyordum. İkisi de masanın başlarında karşı karşıya oturuyordu. Özellikle mi yer seçimini böyle ayarladılar diye düşünmeden edemedim. Hafız'a bakıp kısık sesle, "Dans edelim mi?" dedim. Masadaki sohbet beni sarmadığı için eğlenceli bir şeyler yapmak istiyorum. Daha doğrusu Savcı'nın cadı anneleri tekrar beni kızdıracak bir şey söylemeden kaçmak istiyorum. Sürekli anılarımı nasıl geri aldığımı sorup duruyorlardı. Neyse ki buraya gelmeden önce zihnimi mühürlemiştim. Masadaki zihin hırsızları Muhafızlara malzeme vermek istemiyorum.

Hafız ne dediğimi anlamadığı için dudaklarını oynatıp, "Ne?" deyince tekrar konuşacağım esnada Savcı'nın, "Dans etmek mi istiyorsun?" diyen sesini duydum. Neden bu kadar yüksek sesle bunu söyledi ki! Hafız yakınımında olmasına rağmen anlamamıştı ama Savcı beyimiz gece boyunca gözlerini üzerimden ayırmadığı için hemen anlamıştı!

İçimden Savcı'ya küfrederek başımı kaldırdığımda yanlış bir şey yapmışım gibi herkesin bana baktığını gördüm. Kısık sesle, "Ağzımdan çıkan her kelime nasıl böyle dikkat çekiyor aklım almıyor," diye homurdanarak derin nefes aldım. Nezaketimden ödün vermeden masadakilere baktım. "Neden bana öyle baktığınızı sorabilir miyim?" dedim ama içimden hepsine ana avrat saydırıyordum. Diğer küfürbaz Elzem'den kurtulmak hiç kolay olmayacak ama üstesinden gelebilirim.

Sağolsun Savcı'nın obur annesi yine beni iğnelemekten geri durmadı. "Genç bir hanımın bir erkeği dansa davet etmesi burada yakışık almaz. Tabii senin gibi kural tanımaz biri bunu nereden bilebilir." Bu besili kadın

gece boyunca yeterince beni yerden yere vurdu. Daha fazla sessiz kalacağımı sanmıyorum.

"Bilmediğim kurallar yüzünden beni yargılamanız ne kadar doğru Zülûf Hanım?" diyerek ona baktığımda içimde kopan fırtınalara inat her zamanki gibi soğukkanlılığımı korudum. "Ayrıca uyulması gereken birçok kural var," dedikten sonra yalandan tebessüm ettim ve yine گردanına döküğü ekmek kırıntılarını gözlerimle işaret ettim. "Sofra adabından bihaber olan birinin bana ahlak kurallarını hatırlatmasını doğru bulmuyorum. İnsan ya tüm kurallara uyar ya da hiçbirine uymaz. Kendiniz sınır tanımazken işinize gelen bazı kuralları cımbızla seçmek çok yanlış bir davranış," dediğimde Zülûf Hanım'ı bu sefer yerin dibine sokan ben oldum. Uzanıp tabakta kırmızı bir elma alıp herkesin bakışları altında elmadan büyük bir ısırık aldım ve keyifli bir şekilde arkama yaslandım. Zülûf Hanım'ın moraran suratına bakıp elmayı yerken elma bile lezzetli geliyordu.

Yenilgiyi hazmedemeyen kadın tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki Savcı araya girdi. "Dans edelim Elzem!" dedi ve ayağa kalkıp masanın etrafında dolanarak bana doğru yürüdü. Sırf beni susturmak için dansı bahane etmediyse bende hiçbir şey bilmiyorum. Biraz daha devam edersek annesiyle hararetli bir tartışmaya gireceğimi biliyordu. Neyse bu durum benim işime gelirdi çünkü ben oğluyla dans ederken annesi daha çok çıldıracaktı.

Savcı yanımda durup bana elini uzatınca yalandan şaşırmış gibi yaptım. "Benimle dans mı etmek istiyorsunuz? Peki, bu uygun olur mu Savcı hoca?" deyip üzölmüş gibi yaptım. "Bunun için de bazı kurallarınız yok mu?" Yine rahat durmayıp annesine laf çarptığımda dişlerini sıkarak kısık bir sesle, "Kalk ayağa baş belası kadın!" deyince güldüm. "Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz sizinle dans etme nezaketinde bulunacağım," dedim ve onu daha da sinirlendirerek elini tutup ayağa kalktım.

Salonun ortasında karşılıklı durduğumuzda yumruğunu göğsüne bastırarak tekrar bana selam verdi. Sanırım dansa başlamadan önce bu gerekliydi. Eteklerimin kenarlarını tuttum ve dizlerimi hafifçe bükerek selamını karşıladım. Doğrulduğumda, "Lütfen bu dansa sizi yönlendirmeme izin verin," dedim çünkü onların danslarına yeteri kadar hâkim değildim.

Başıyla kabul edince ona yaklaştım ve sol elini tutup yavaşça belime koydum. Bu küçük temasımız bile kaskatı kesilmesine yetmişti. Sağ elimi yukarı kaldırınca elimi tuttu. İri eli elimi sarmıştı. Sol elimi omzuna

koyduğumda dansın tüm kontrolünü ele almıştım. Adımları ona öğretene kadar normalin altında daha yavaş bir tempoda dans ettik. Fakat çok hızlı adapte olduğu için kontrolü ele geçirmekte gecikmedi. Adımları öğrendiği an kontrolü ele alarak bu dansa bana hükmeden o olmuştu. Eli belimi sahiplenircesine kavrayıp beni daha çok yakınına çekti. "Annenizle olan tartışmam yüzünden bana kızmak için mi beni dansa kaldırdınız?" diye sorduğumda güldü. "İkinizi durdurmanın tek yolu buydu." En azından dürüst.

"Şimdi sırada ne var? Anneniz konusunda bana sıkı bir uyarı mı?"

"Sürekli kedi köpek gibi tartışma halinde olmak mı istiyorsunuz? O zaman tartışmaya devam edin, kadınların kavgasına girilmeyeceğini bilecek kadar zekiyim," deyince kendimi tutamadım ve gülmeye başladım. Gerçekten zekice bir strateji çünkü ikimiz tartışırken bizi görmezden gelerek ateş hattına girmiyordu.

Yüzümü seyre dalan adam sanki yüz yıl sonra bugün ilk kez beni görüyormuş gibi soluksuz bir şekilde izliyordu. "Bana şöyle bakmayı kesin," dedim. "Üç gün önce geri döndüm."

İtiraz etti. "Hayır, bu gece döndün."

Sinirden gülerek başımı salladım. "Doğru ya üç gün önce dönen benim gölgemdi," dediğimde kırgınlığımı gizleyemedim. Odasında bana söyledikleri çok ağır şeylerdi.

Nasıl bir savunma yapacağını merak ediyordum fakat bana bir açıklama yapmak yerine gözleriyle yemek masasını gösterdi. "Aybars ve Dehliz'e bakmanı istiyorum," deyince yan yana oturan ikizlere baktım. "Ne görüyorsun?" diye sorduğunda, "Birbirinin tıpatıp aynısı iki kişi," diye cevap verdim. Konunun nereye varacağını merak etmeye başladım.

Şimdi ise Mara'yı işaret etti. "Mara hangisini seviyor?" Sürekli sağdakine kaçamak bakışlar attığına göre cevap çok açıktı. "Dehliz," dedim.

"Peki, ya Dehliz ölürse veya Mara'yı bırakıp giderse ne olur?" diye sordu. "O zaman Mara, Aybars ile olabilir mi?"

"Tabii ki hayır," diyerek itiraz ettim. "Mara para avcısı bir kız olabilir ama akademide de çok fazla zengin ve soylu kişi tanıdı. Lakin hiçbirine Dehliz'e hissettiği şeyleri hissetmedi."

"Ama onların hiçbirisi Dehliz'e benzemiyordu, değil mi? Fakat Aybars öyle değil. Dehliz gibi zengin bir ailenin ferdi ve Dehliz'in kopyası. Mara, Dehliz'de bulduğu her şeyi Aybars'da bulabilir."

Son söylediklerine şiddetle karşı çıktım. "Bu saçmalık! Dehliz ve Aybars tıpatıp aynı olabilir ama Mara asla Aybars'ı sevmez. Sevdiğin kişinin onlarca benzeri olsa da o senin için eşsizdir çünkü onu diğerlerinden ayıran görünüşü değil karakteridir!" dediğimde kaşlarını alayla yukarı kaldırıp, "Öyle mi dersin?" dediğinde yutkunarak gözlerine baktım. Sanırım başından beri değinmek istediği şeyi anlamıştım. Aybars ve Dehliz üzerinden bunu yapması da gerçekten çok zekice bir taktikti. Eski Elzem ve yeni Elzem arasındaki farkı daha iyi anlatamazdı. Görünüş benzeyebilir fakat karakterimiz bizi diğerlerinden ayıran tek şeydi.

Parmakları sırtıma küçük dokunuşlar yaparken üzerime eğildi. "Ben onu değil seni sevdim," dediğinde son kısmı sesli söylemesi ayaklarımı yerden kesmişti. "İkinci hayatındaki Elzem bir kopyan veya ikiz kardeşin olsaydı onunla birlikte olmamı onaylar mıydın? Hayır, değil mi? O vakit odamda söylediklerim konusunda da bana kızamazsın çünkü senin de az önce dediğin gibi birini diğerlerinden ayıran görünüşü değil karakteridir," dediğinde sus pus olmuş bir halde ona bakıyordum. Sinsi adam hedefi tam on ikiden vurmuştu. O kadar haklıydı ki az önce Mara konusunda sıkı bir savunma yapmışken şimdi oklar bana dönmüştü. Üstelik karşımda doğuştan bir ok ustası duruyordu. Haklıydı, iki Elzem birbirinin aynısı olsa da karakterleri aynı değildi. Eğer ikizim veya bir kopyam olsaydı ve Savcı onunla olsaydı ona çok kızardım. Bana, 'Sana çok benziyordu,' diye bir açıklama yapsaydı büyük ihtimalle yıkılmış bir halde, 'Ama içindeki kişi ben değildim,' derdim. 'Beni ondan ayıran en önemli şey karakterim, ben olmadığımı anlamalıydın,' diye isyan ederdim. Hatta belki de, 'Bana benziyor olabilir ama o ben değilim benim gölgem,' bile derdim. Peki, Savcı'da ikinci Elzem'i kabul etmeyip gölgem olduğunu söylememiş miydi? Kahretsin, böyle düşününce o kadar haklıydı ki! Beş dakika öncesine kadar onu suçlu ilan etmişken şimdi işler tam tersine dönmüştü.

Onun haklı çıkmasından nefret ediyorum çünkü ne zaman haklı çıksa haksız olan taraf ben oluyorum.

Neyse ki çok sık haklı çıkmıyor.

Derin bir nefes alıp, "Elzem," dediğinde adımlı söylemeyi bile özlemiş gibiydi. "Ben senin doğuşunu gördüm, ilk adımlarını attığını, çocukluğunu ve ergenliğini gördüm. Her gece rüyanda adım adım büyümene tanık oldum. Çocuklardan hiç hazzetmem ama kendi çocuğumu büyütür gibi seni büyüttüm. Bildiğim her şeyi sana öğreterek seni her şeyden korumaya çalıştım. Fakat bunu yaparken oradaki Elzem'e karşı en küçük bir duygum

olmadı. Evet, ben o Elzem'i de sevdim ama seni sevdiğim gibi değil, bir erkeğin bir kadını sevmesi gibi değil. Belki bir baba, belki bir abi, belki de bir arkadaş gibi sevdim ama bir erkeğin bir kadını sevmesi gibi değildi hislerim. Ben o Elzem'e ne zaman baksam seni görmedim, bana sevdiğim kadını geri getirecek bir köprü gördüm. O seni bana getirecek bir köprüydü ve ben yirmi yıl boyunca o köprü yıkılmasın diye uğraştım. Aradan dört yıl daha geçti ve yüz yıllık bekleyişim son bulacak sandım," diyerek gözlerine baktı. "Ama yüz yıldan sonra bana gelen sevdiğim kadın değildi, o köprü'nün ta kendisiydi. Böyle bir durumda hüsrana uğrayıp o sözleri söylemem kadar doğal bir şey yok," dediğinde ne yazık ki yine ve yine haklıydı. Onun âşık olduğu kadın ikinci hayatındaki Elzem değildi ki. İki Elzem'de ona âşık olmuş olabilir fakat Savcı içlerinden sadece birini sevmişti ve onu istemişti. Böyle düşününce ona olan tüm kırgınlığım uçup gitmişti.

Bakışlarımın yumuşadığını görünce, "Bu sorunu da açıklığa kavuşturduğumuza göre artık buradan çıkalım mı?" diye sordu agresif bir sesle. "Bu elbise üzerinde kaldıkça sinirlerim bozuluyor. Odama gidelim ve kurtulalım şundan," dediğinde sadece üzerimi değiştirmemden bahsetmişti fakat ben, "Burada başka elbisem yok. Odanızda bunu çıkartırsam çıplak kalırım. Beni çıplak mı görmek istiyorsunuz?" deyince aklındaki düşünceler hızla yön değiştirmişti.

Gözlerinin elası koyulaşınca ruhundaki arzuyu soludum. Şimdi beni çıplak düşlüyordu. Kulübede yaşadığımız o sıcak anlar zihninde canlanarak ona işkence ediyordu. Şöminenin yanı başında bana sahip olduğu o geceye dair her şeyi hatırladı. Tenimdeki sıcaklığı, yakından soluduğu kokumu ve ellerinin hoyratça bedenimde gezinmesi. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırladı ve ilk kez benimle yaşadığı o deneyimi tekrar arzuladı. Tekrar ve tekrar beni kollarına alıp kendisine ait kılmak istedi. Bedeni gerildiğinde beni sertçe göğsüne çekti. "Gidelim!" dedi hızlanan solukları arasında. "Yarın, ertesi gün hatta bir saat sonra bile çok uzun," dediğinde gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. "Hemen şimdi seni istiyorum!"

Lânet olsun, bende o gecenin tekrarını istiyorum ve yine bakireyim!

"Bu gece olmaz," dediğimde kaşlarını çatınca güldüm. "Kalabalıkta çok fazla kişi var. Biri görürse büyük bir skandal olur."

"Sen skandallarla çığır açmış bir kadınsın," diyerek sabırsızlıkla bana baktı. "Ne zamandır insanların ne dediklerini umursuyorsun?" Bu gece beni kollarına almak istediği için hiçbir mazereti kabul etmiyordu.

"Evet, ama herkes geceyi birlikte geçirdiğimizi anlar. İlk seferde bile bedenimde birçok morluk açtınız, şimdi ise aradan yüz yıl geçti. Yüz yıllık bir bekleyiş sizi daha da doyumsuz biri yapacaktır. Sabaha kadar geceyi sizinle birlikte geçirmem bile yeterli gelmeyecektir." Homurdanarak kızaran yanaklarımla ona baktım. "Birkaç kaburgamın kırılmasını istediğimden emin değilim," dediğimde sesli bir şekilde güldü. "Artık bir fâni değilsin. Kaburgaların konusunda endişe etmene gerek yok," dedikten sonra gözleri boynumda oyalandı. "Ama morluklar konusunda söz veremem." Biliyordum işte! Tenimde kendi izlerini bırakmaya bayılıyor.

Müzik durduğunda hoşnutsuz bir şekilde benden ayrılıp tekrar yumruğunu göğsüne bastırdı. Başını eğerken, "Beş dakika içinde bir bahane bulup salondan ayrıl," dedi çünkü hemen peşimden o da ayrılacaktı.

Danstan sonrada selam verildiği için elbisemin eteklerini tuttum. "Beni odanıza mı çağırıyorsunuz Savcı hoca?" dedikten sonra dizlerimi büktüm ve muzip gözlerle ona baktım. "Bu yakışık almaz hocam," diyerek doğrulduğumda dudağının kenarı usulca kıvrıldı ve "Artık bana hocam demek yerine kocam mı desen?" dedi. Ne? Afallayarak ona bakıyordum. Az önce kendi çapında bana evlilik teklifi etmiş olabilir mi?

Sanırım az önce hayatımın en önemli teklifini ayaküstü almış bulunuyorum.

Şaşkındım ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu zamana kadar dik başlılığım yüzünden bekâr biri olarak yaşlanacağıma kendimi o kadar hazırlamıştım ki bu teklif beklemediğim bir yerden gelmişti. Birbirimizi seviyorduk ve yüz yıllık karışık bir ilişkimiz vardı. Demek istediğim bunca bekleyişten sonra ondan gelen evlilik teklifi beklenen bir şeydi. Fakat Araf'ta boşanma diye bir şey yoktu, yani çiftlerin vereceği en önemli kararlardan biri de evlilikti. Buradakiler ölümsüz olduğu için evlilikleri sonsuza kadar sürmek zorundaydı. Taraflardan biri gerçek anlamda ölmedikçe kolay kolay ayrılmazlar. Savcı bu kararı verirken kendisinden ve benden emin miydi? Benim cevabım dünden belliydi, onunla tüm hayatımı geçirmek istiyorum. Benim için doğru kişi olduğunu anlayacak kadar uzun süre onu tanıyorum. Zaten buradaki sıkıntı benim kararım değildi, onun hislerinin boyutuydu. Briselya'nın büyüünde bile partnerim o çıkmamışken ondan emin değilim. Beni sevdiğini biliyorum ama sevgisi evlilik için yeterli mi emin değilim. Peki, sevmeseydi neden yüz yıl boyunca beni beklesin? Böyle düşününce bana olan sevgisi tüm şüphelerden arınıyordu. Fakat Briselya'nın büyüünde partnerim olarak çıkmaması da kafa

karışıklığına yol açıyordu. Üstelik bu kararı tek başıma veremem çünkü İtir'in onayı da benim için çok önemliydi. Her konuda başıma buyruk davranabilirim fakat evlilik gibi önemli bir konuda kardeşimin fikri çok önemliydi.

Aklımda olan şey düşünmek için zaman istemektir lakin "Hayır," demek planlarımın arasında yoktu fakat söylediğim tam olarak buydu. Gözlerine baktım ve "Hayır, size Savcı hoca diye hitap etmek en doğru olanı," diyerek evlilik teklifini reddettim.

Evet diyeceğimden o kadar emindi ki hayır cevabı onu susturdu. Kaskatı bir halde bana bakıyor ve teklifini reddettiği için bir açıklama bekliyordu. Birazda sinirliydi hatta gittikçe daha çok sinirleniyordu. Bir dakika içinde yalnız olmadığımızı anlayıp bana patlayacağını tahmin ediyorum. Neyse ki ben yalnız olmadığımızın farkındayım. Zaten dans bittiği halde salonun ortasında böyle dikilmemiz de çok dikkat çekiyordu. Bu yüzden hızlıca yanından ayrıldım ve masadakilere aceleyle bir selam vererek salondan çıktım. Daha iki adım atmıştım ki reddedilmenin şokunu üzerinden atan Savcı'nın, "Elzem!" diyen kükreyişini duydum. "Ne demek hayır? Buraya gel kahrolası kadın!" diyen bağırışı içeriden gelince gülererek merdivenlere doğru koştum. Herkesin içinde bağırıldığına göre beni yakalarsa hiç iyi şeyler olmayacaktı.

Odam hangi katta acaba?

Sırf Savcı odama baskın yapıp bir rezillik çıkarmasın diye uyumak için İtir'in odasına gelmişim. Fakat İtir çoktan uyumuştur ve benimde uyku yoktu. Dışarıya çıkıp biraz hava almak istiyorum ama Savcı'ya yakalanacağım diye korkuyorum. Bekle bir dakika! Ruh formundayken Savcı bile beni göremezdi. Ruh olarak kalede gezinip aklımı dağıtabilirim. Odanın içinde dönüp durmak yerine İtir'in yanına uzandım. Bedenimi yatağa bıraktıktan sonra ruh olarak odadan çıktım. Çıplak ayakla koridorda yürürken meraklı gözlerle etrafıma bakıyordum. Alt kata ineceğim esnada Doğa'yı gördüm. Elinde bir mum tutuyordu ve etrafını kontrol ederek bir yere gidiyordu. Yakalanmaktan korkar gibi bakışları temkinliydi. Nereye gidiyor bu kız?

Ses çıkarmamaya özen göstererek peşine takıldım. Nereye gidiyor bilmiyorum ama başını belaya sokacak bir şey yapsın istemiyorum. Aramızda bir adım bırakarak onu takip ediyordum. Bir odanın önünde durunca bende durdum. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp içeri

girdi. Kimin odası olduğunu bile bilmeden hemen peşinden içeri girmiştım. Başımı kaldırıncı kılıcını parlatan Asil'i görünce Doğa'ya ters ters baktım. Gecenin bu saatinde onun odasına mı gelmişti? Bir gören olursa bu büyük bir skandal olurdu!

Koltukta üstsüz bir şekilde oturan ve kılıcıyla ilgilenen çocuk başını kaldırıncı Doğa'yı gördü. Afalladı ama kavruk teninin bizi afallattığı kadar olamazdı. Tanrım, Asil'in sıkı kasları benim bile aklımı başımdan almışken Doğa'yı düşünemiyorum bile. Neyse ki pantolonu hâlâ üzerindeydi. Asil şaşkınlığı hemen üzerinden atıp, "Cansu?" dedi gayet mesafeli bir tavırla. "Bu saatte refakatçin olmadan odamda olman yakışık almaz," dedikten sonra başını eğdi ve elindeki taşla tekrar kılıcını patlatmaya devam etti. "Odana git Cansu." Hadi ama, ruhu Doğa buraya geldiği için havalara uçuyor ama ona kızgın olduğu için hâlâ onu peşinden koşturuyordu.

Doğa elindeki mumu masanın üzerine bırakıp, "Ama benim adım Doğa," diyerek üzgünce dudaklarını sarkıttı. "Adım Cansu değil."

Asil öyle mi dercesine dik dik ona bakmaya başladı. "Daha düne kadar beni çarparken Cansu olduğuna çok emindin?" deyince az kalsın gülecektim ama haklıydı. Doğa her defasında onu süründürmeden rahat durmuyordu.

Asil ona böyle soğuk davrandıkça daha çok üzülmüyordu. Çekingen gözlerle ona bakıp, "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ama hiçbir şey hatırlamıyordum."

"Evet," diyen çocuk alay edercesine ona baktı. "İlk unuttuklarının başında geliyordum."

Doğa telaşa kapılarak başını iki yana salladı. "Hayır Asil, ben seni unutmadım çünkü ben hafıza kaybı yaşamadım. Yeniden doğan birinin anıları olamaz."

Asil kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve dişlerinin arasından, "Yeniden doğmanı ben istemedim!" diye hırladı. "O baş belası arkadaşın yüzünden tam yüz yıl boyunca seni bekledim!" dediğinde artık bende somurtuyordum çünkü etrafımdaki herkes bana böyle hitap ediyordu! Baş belası olduğumu sanmıyorum.

Asil, "Peki, bekleyişime değdi mi?" diyerek Doğa'nın üzerine gitmeye devam etti. Fakat Asil ona yaklaşınca Doğa'nın ilgisi onun çıplak tenine kaymıştı. "Asil?" dedi yanakları kızarak. Gözlerini Asil'in kaslarından ayırmadan, "Acaba biz hâlâ evli miyiz?" dediğinde bu lânet kadının ruhunda yükselen şehveti solumak bana hiç iyi gelmiyordu. Algılarımı

kapatmanın bir yolunu bulmazsam soluğu Savcı'nın odasında almam an meselesi.

Doğa'nın şu anda onun söyledikleriyle ilgilenmediğini görünce sinirle, "Hayır!" dedi. "Evlendiğim kişi sen değilsin, ilk yaşantıda kalan kadın. Şimdi odana git," diyerek onu azarladı fakat Doğa, "Olsun, yine evleniriz," dedi sevimlice. Hoş geldin eski Doğa.

Doğa'nın aç gözlerini gördükçe Asil ona karşı olan sert tavrını koruyamıyordu. Özellikle Doğa iyice ona yaklaşıp ürkek elleriyle dokununca. Doğa'nın titreyen parmakları onun göğsüne dokunup hareket edince Asil dişlerini sıkarak inlemişti. Doğa ellerini onun esmer teninden gezdirip başını kaldırdı ve gözlerini kırıştıtarak ona baktı. "İçimde hep bir boşluk vardı," diyerek başını salladı. "İkinci hayatımda çok mutluydum çünkü beni seven bir ailem ve arkadaşlarım vardı," dedikten sonra elini Asil'in kalbinin üzerinde durdurdu. "Ama kalbimde bir türlü dolduramadığım bir boşluk vardı. Sanki farkında olmadan seni bekler gibiydim." Uzanıp dudaklarını Asil'in göğsüne bastırınca buralar resmen alev aldı çünkü Asil onu yatağa atmamak için kendini zor tutuyordu.

Doğa küçük öpücüklerle onu baştan çıkartırken, "Sonra Cansu olarak buraya geldim," dediğinde dudaklarını onun tenine sürterek biraz yukarı çıktı. "Hatırlamıyordum ama seni gördüğüm an o boşluğun dolmaya başladığını hissettim. Bu beni korkuttuğu için uzak durmaya çalıştım," derken parmakları ve dudakları arsızca onun tenini keşfe çıkmıştı. Eskiden olsa asla bu kadar ileri gitmeye cesaret edemezdi. Sanırım tıpkı benim gibi o da ikinci hayatındaki kadından uzun süre kurtulamayacak. Burada resmen kişilik bozukluğu yaşamaya başladık.

Doğa parmak uçlarından yükselip, "Asil," dedi tutku dolu gözlerle ona bakarak. "Haklısın burada olmam yakışık almaz. Ben iyisimi odama gideyim," deyip ondan uzaklaşacağı esnada Asil onun belini kavradı. "Ciddi misin?" dedi. "İki dakika beni ne hale getirdin gitmek yeni mi aklına geldi?" dediğinde bedeni sertleşmiş ve nefes alışları hızlanmıştı. Doğa onu tahrik etmişken istese de artık bu odadan çıkamazdı. Lânet olsun, ben hâlâ buradayım!

Doğa dudağını ısırarak kirpiklerinin altından ona baktı. "Gitmemi istediğini sanıyordum?" dediğinde Asil'in elleri çoktan onun esbisesinin arkasındaki bağcıkları çözmeye başlamıştı bile. "O karar ellerini üzerimde hissetmeden önceydi!" dedikten sonra Doğa'yı soyarken yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Sana hâlâ kızgınlım ama öfkem bir geceliğine

bekleyebilir çünkü yüz yıldır karımın tenine hasret kaldım!" dedikten sonra bir saniye daha beklemeden onu öptü. Doğa gülerek ona karşılık verdiğinde ise buralar resmen alev aldı. Sanırım tam bu aşamada benim dışarı çıkmam gerekiyor.

Aceleyle birbirini öpen çiftin devamında yapacaklarını merak etmediğim için açık kapıdan dışarı çıktım. Doğa kapıyı arkasında kapatmayı unutmuştu. Asil'in nefes nefese ondan ayrılıp, "Beni deli ediyorsun Günişığı," diyerek karısını kucağına alıp yatağa taşıdığını gördüm. Bu iki şuursuza son bir iyilip yaparak kapıyı yavaşça kapatan bendim. Her ne yapacaklarsa kimsenin görmesine gerek yoktu.

Odadan uzaklaştığımda elimi yelpaze gibi kullanıp serinlemeye çalıştım. "Ruh formundayken bile aklıma olmayacak şey getiriyorlar!" O ikisine kızarak merdivenleri inmeye başladım. Geldiğimden beri Savcı'yı öpmeye bile fırsatım olmamıştı ama Doğa ve Asil ilk gecede tüm sınırları yıktılar! Yarın birgün tekrar evlenirlerse hiç şaşırımam.

Alt kata indiğimde bir kıkırtı kulağıma geldi. Koridorda düz bir şekilde devam ederek kimin güldüğünü bulmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra seslerin kaynağını bulunca yüzümü buruşturdum. Gediz sırtını bir kolona yaslamış elindeki içki şişesini kafasına dikiyordu. Ayakta bile zor duracak kadar içmişti. Üstelik yalnız değildi çünkü yanında genç bir hizmetçi vardı. Kadın gülerek ona bir şeyler anlatıyordu. Sarışın kadın, "Artık yukarı çıkalım mı?" dediğinde elini Gediz'in gömleğine doğru uzattı ve yakası açık gömlekten elini içeri daldırdı. "Uzun zamandır beni çok ihmal ediyorsunuz efendim," dediğinde göz devirdim. Anlaşılan çapkın efendileri kaledeki tüm hizmetçileri kendisine metres yapmıştı.

Itır'ı bu sapıktan uzak tutarak ne kadar doğru bir karar verdiğimi bir kez daha anlıyorum.

Kadının eli gömleğinin içinde gezinirken Gediz'in hiç tahrik olmadığını fark ettim. Afallayarak ruhuna yoğunlaştım fakat hayır, kadının dokunuşlarına karşı hiçbir şey hissetmeyecek kadar duygusuzdu. Boş gözlerle kadına bakıp, "İşe yaramıyor," diyerek kadının bileğini tuttu ve kendinden uzaklaştırdı. "Eğer farklı bir dünyadan gelen bir Tenebris değilsen işe de yaramaz!" dedikten sonra kadını şoka uğratarak sarsak adımlarla yürümeye başladı. Kadını arkasından bırakıp yürürken, "Lânet olası vahşi resmen basiretimi bağladı!" diye Itır'a sövüyordu.

Bu çocuk az önce bir kadını geri mi çevirdi? Gör de inanma.

Gözlerime inanamayarak bu seferde onun peşine takıldım. Merdivenlerin tirabzanlarına tutunarak yukarı tırmanmaya başladı. Bunu yaparken bile hâlâ içiyordu. Düşüp bir yerlerini kırmasın diye mecburen onun peşinden çıktım. Aslında ölmesi işime gelirdi ama Hafız'ın üzülmelerini istemiyorum. Ne de olsa onlar arkadaş ve içlerinden en çok Hafız'ı seviyorum.

Gediz ile üst kata çıktığımızda bu sefer rotamız Savcı'nın odası olmuştu. Evet, içeri girene kadar Savcı'nın odasına geldiğimizi anlamamıştım. Fakat odanın içinde çıldırmış bir şekilde dönüp duran adamı görünce nereye geldiğimi anladım. Gediz ayağıyla kapıya tekme atıp kapatmadan hemen önce içeri girmeyi başardım. Gediz'i görünce deli danalar gibi dönmeyi bırakan adam, "Ne işin var burada?" diyerek yüzünü buruşturdu. "Yine sarhoşsun neden gidip Aybars ve Dehliz'i rahatsız etmiyorsun?" dediğinde canından bezmiş gibiydi. "Belli ki bir sıkıntın var ama böyle anlarda bana gelmek yerine kardeşlerine gitmelisin. Şunu kabul et artık biz kardeş değiliz."

Gediz onu hiç umursamadan sarhoş bedenini şöminenin yanındaki koltuğa bıraktı. "Aynı kandan olmadığımız için mi beni kabul etmiyorsun? Yoksa sende tüm Gevheri'ler gibi işe yaramaz biri olduğum için mi benden utanıyorsun?" diyerek başını çevirip Savcı'ya baktı. "Annem ve babama tıpkı benim gibi anne ve baba diyorsun, ikizlere kardeşim diyorsun ama beni neden kabul etmiyorsun?" Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Aslında sana da kızmıyorum herkes için ilk gözden çıkarılan ben oluyorum. Şu lânet şehirde Asil ve Hafız dışında beni seven kimse yok. O ikisi benden ne buluyor bunu da anlamış değilim," diyerek ayağa kalktı. "Neyse ben gidiyorum sen de rahatına bak." Ruhundaki kederi soluduğumda onun için üzüldüm. Böyle pervasız biri olmasının sebebi hep dışlanmış bir çocuk olması olabilir mi? Söylediklerinden haksız değildi çünkü ailesi Savcı'yı bile ondan daha çok düşünüyordu. Gediz nerede ne yapıyor hiç düşünmezlerdi.

Savcı her ne kadar sürekli onunla kardeş olmadığını iddia etse de aslında onu da kardeşi olarak görüyordu. Sadece Gediz sürekli onu kızdırdığı için bunu kabul etmiyordu. Böyle olmasaydı sınıfta Itır yüzünden zehirlendiğinde kardeşini kurtarmam için bana gelmezdi. Zaten aksi olsaydı dayanamayıp, "Otur şuraya Azınlık," diyerek onu durduramazdı.

Gediz, Savcı'nın onu durduracağından eminmiş gibi ona doğru dönerek güldü. "İşte bu yüzden diğer kardeşlerime gitmiyorum," deyip rahatça kalktığı yere geri oturdu. Çünkü diğer kardeşleri onu durduramazdı değil mi?

Savcı dolaptan iki şişe içki aldı. Gediz'in şişesindeki içkisi bittiği için birini ona uzattı. Daha sonra kendisine bir sandalye alarak onun yanına koydu ve iki kardeş şöminedeki ateşe bakarak içmeye başladılar. Bir süre sonra Savcı, "Canını sıkan nedir?" diyerek kardeşinin sorununu öğrenmek istedi. Fakat Gediz, "Cinsel hayatım bitmiş olabilir," deyince Savcı bir küfür savurarak ona döndü. "Ciddi misin sen?" dedi inanmayan gözlerle ona bakarken. "İki gün yatağına kadın almadın diye mi bu haldesin?"

"Aslında yüz yıl."

"Anlamadım?"

"Yüz yıldır yatağıma bir kadın almıyorum," dediğinde Savcı içtiği şeyi püskürterek çıkardı. Ben bile şoke olmuşken Savcı'ya çok görmüyorum. Ne yani, Hafız doğruyu mu söylüyordu? Gediz gerçekten İtır'dan sonra hayatına kimseyi almamış mıydı? Tamam, Asil ve Savcı'da yüz yıldır kadınsız yaşıyorlar ama bu onlar için büyük bir başarı değildi çünkü zaten ikisi fazla sabırlı adamlardı. Lakin Gediz gibi kadınları hayatının merkezine koymuş biri yüz yıl tüm kadınlardan uzak duruyorsa, işte bu takdir edilmesi gereken bir şeydi. Çünkü normalde bir hafta yatağı boş kalmayan biri olduğu için kendince olağanüstü bir rekor kırmıştı.

Savcı şaşkınlığını gizlemeden, "Alay ediyorsun değil mi?" diyerek ona inanmadığını gösterdi. "Bu senin gibi biri için çok uzun bir süre. Şu yüz yılda seni her gece farklı bir kadınla gördüm serseri!" deyince Gediz gülerek omuz silkti. "Gördüğün her kadınla yatağa girmiyorum. Burada korumam gereken kötü bir şöhretim var ama sen bunun benim için önemini anlayamazsın."

"Neden? İnsanların senin hakkında ileri geri konuşması hoşuna mı gidiyor?"

"Ben böyle olduğum için sen ve ikizler klanın parlak varislerisiniz. Ailede bir sorumsuz çıkınca diğer çocuklar daha çok ışıldar. Demek istediğim birinin kötü çocuk olması gerekiyor mutlaka. Yaptığım fedakarlık hep göz ardı ediliyor," dediğinde Savcı ona ters ters bakarken az kalsın gülecektim. Beceriksizliğine daha iyi bir kulp bulamazdı. Her konuda kendisini haklı çıkarmaya bayılıyor.

Savcı, "Fedakarlıklarınla beni aydınlattığına göre artık sadede gel," dediğinde sıkıldığını çok belli ediyordu.

Şişeyi kafasına dikip kana kana içtikten sonra Savcı'ya döndü. "Eskisi gibi olmak istiyorum ama yapamıyorum," diyerek iç çekti. Siyah hareleri usanmış gibi bakıyordu. "Elzem'in zihninden çıktığımız o gün bana bir

şeyler oldu. İtır'ı yerde ölü gördükten sonra bana anlam veremediğim bir şeyler oldu. O günden sonra hangi kadına yaklaşısam hep İtır'ın yerdeki cansız bedenini görüyorum. Bir kadını arzulayacak olsam hep o lânet hayali gözümün önüne gelip tüm keyfimi kaçırıyor! Yüz yıl boyunca bu şekilde bana işkence edip durdu!" dediğinde parmaklarının arasındaki şişeyi sertçe sıkıp duruyordu.

"Tamam, dedim kendime. Belli ki vurulmuşsun bu kıza bari onun hak ettiği gibi biri ol ve ona sadık ol dedim. Olmadım mı? Şaşırtıcı bir derecede oldum ve bunu yaparken hiç zorlanmadım. Sonra çıkıp geldi ama ne gelme," deyip nefesini sesli bir şekilde verdi. "Ardına tüm güzellikleri katıp geldi. Ölmedim, hâlâ yaşıyorum dercesine çıkıp geldi. O geldi ya yüz yıl boyunca bana işkence eden tüm kâbuslarım bir anda yok olup gitti." Başını çevirip Savcı'ya baktı. "Benim sen ve Asil gibi ondan bir beklentim hiç olmadı ki," diye fısıldadı. "Sizler eskiden sevdiğiniz kadınları istediniz ama ben yeni veya eski diye ayırt etmedim." Elini kaldırıp göğsüne bastırdı. "Kalbi atıyordu ya bu yeterdi bana. Kendi nefesimi ona kurban edecek kadar tutuldum ben bu kıza," dedi acı çeken bir sesle. "Ama şimdi yüzüme bile bakmıyor. Savcı ben kendimi hiç bu kadar yitik hissetmedim," dediğinde yutkunmaya çalıştım ama boğazımda oluşan düğüm yüzünden yutkunamadım. İtır'ı gerçekten seviyordu, değil mi?

Gediz'in gerçekten değiştiğini gösteren sözlerini ruhu doğruluyordu. Üstelik sarhoş insanlar asla yalan söylemezdi ve o, kim bilir kaçınıcı şişesini deviriyordu. Beni yanıltmayı başardığı için rahat bir nefes aldım çünkü aradaki kara çalı olmaktan bende mutlu değildim. İtır benim sahip olduğum her şeydi ve onu kimseye kolay kolay emanet edemezdim. Fakat Gediz'e baktıkça artık İtır için doğru kişi olduğunu anlıyordum. Sanırım sonunda benim onayımı almayı başarmıştı.

Savcı'da kardeşinin gerçekten İtır'a âşık olduğunu görünce tebessüm etti. "Madem onu seviyorsun o zaman burada ne işin var? Bunları ona anlattırsan sana karşı olan tutumu değişebilir."

"Hiçbir şey değişmez," diyerek umutsuzluk içinde başını iki yana salladı. "O da bana karşı boş değil bunu biliyorum ama ablasını ezip geçmez. Elzem aramızda dağ gibi duruyor ve İtır o dağı yıkacak biri değil." Bunu anlaması takdire şayan bir durum.

Yeniden içkiye yumulduktan sonra nefes almak için şişeyi dudaklarından çekti. "Akay kadınlarının birbirine olan düşkünlüğünü bilmeyen yok. Biri kardeşi için koskoca şehri yıkıp geçti. Tek bir canı kurtarmak için gözü

kapalı onlarca canı feda ederek kardeşini ölümün kollarından çekip aldı. Böyle bir kadının rızası olmadan kardeşini nasıl isteyebilirim? Korktuğum için değil saygımdan o baş belası kadına boyun eğiyorum. Peki ya İtır? Onun için Elzem kendi hayatından önce geliyor. Elzem onun için sadece bir abla değil, anne baba kardeş demek. Onu nasıl seçim yapmaya zorlarım?" deyince dudaklarımda oluşan küçük tebessümle ona baktım. Şu yüz yılda Gediz düşündüğümde daha fazla olgunlaşmış. Bunu dışarıya yansıtmamaya çalışıyordu malûm koruması gereken şu kötü bir şöhreti vardı. Fakat gerçekten çok değişmişti ve bu güzel bir değişimdi.

Savcı gülerek arkasına yaslandı. "İşin içinde Elzem varsa sen o kızı unut çünkü kolay kolay geri adım atmaz. Gerekirse seni farklı bir boyuta sürgün eder yine de kardeşinin yanına yaklaştırmaz. Yapamaz diye düşünme çünkü o kahrolası kadının isteyipte yapamayacağı hiçbir şey yok. Kadın iki kez tanrıları alt etmiş bir deli. Acaba anılarını nasıl geri aldı?" dediğinde sesi düşünceli çıkmıştı. "Tanrıların karşısında diz çökecek biri değil peki, nasıl geri aldı?" Bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Gediz önce tebessüm etti ama sonra yüksek sesle güldü. "Meliz sayesinde," dedi gülüşlerinin arasında. "Sanırım tek rakibin Keng kralı değil çünkü Briselya'nın büyüünü yaptı ve senin yerine Meliz ile eşleşti. Yolda gelirken bu konuda Meliz'e çok baskı yaptığımız için ağzından kaçırıldı. Kendi iyiliğin için bunu Elzem'in yanında sakın sesli söyleme çünkü ikisi yol boyunca birbirinden kaçıp durdu. Bu konuyu sır gibi saklamaya kararlılar ama buraya gelmeden önce anneme anlatıp ağzımdan kaçırılmış olabilirim. Ben salondan ayrılırken annem diğerlerine bundan bahsediyordu," dediğinde utançtan yerin dibine girerek Gediz'e bakıyordum. Biliyorlar mıydı? Tabii ki biliyorlar! Meliz'in ağzından bakla ıslanmazsa herkes öğrenir tabii. Gediz'de sırf benden intikam almak için dedikoducu annesine anlatmış olmalı!

Savcı konuyu anlamak için bir süre aval aval Gediz'in yüzüne baktı. Sonunda yaptığım büyüü idrak edince kaşlarını çattı. "Demek bu yüzden!" diyerek bir hışımla yerinden kalktı. "Bu yüzden bana hayır dedi çünkü Meliz yerine benimle eşleşeceğini sanıyordu!" Elindeki şişeyi sertçe rafa koydu. "Bu yüzden sınıfa geldi, aslında büyüü test etmek istiyordu. Benim yerime Meliz ile gizemli diyara gidince sevgimden şüphe ettiği için hayır dedi!" Benimle ne yapacağını bilmez bir halde yüzünü ovuşturarak Gediz'e döndü. "Briselya o büyüü ihanete uğradığı için yaptı fakat herkesin sandığı gibi bir aşk büyüü yapmadı. Briselya en yakın arkadaşına âşık oldu. Evet,

ikisi bir çift olmadan önce arkadaşlıklar. İhanete uğramıştı, kalbi kırıldı ve o an sevdiği adamı kaybettiği için değil dostunu kaybettiği için acı çekiyordu. Bu yüzden lanetli bir aşk büyüü yapmak istedi fakat büyü ters tepti ve dostluk üzerine oluştu. Araf'ta liderler dışında çok az kişi bunu bilir çünkü artık kimse eskisi gibi kitap okumuyor!" dediğinde şaşkınlık içinde ona bakıyordum. Ne yani, o aptal büyü gerçekten dostluk üzerine miydi? Lânet olsun, o büyü yüzünden bir an Meliz'den hoşlandığımı bile düşünmüştüm! İnsan büyüünün altına doğru düzgün bir not falan düşmez mi!

Gediz duyduklarından sonra burnundan garip sesler çıkartarak gülmeye başladı. "Bu detayı o ikisine de söylemelisin çünkü yol boyunca kaçak oynayıp durdular. Hatta terzide Elzem kıyafet denerken Meliz'e ona yardım etmesini söyledik ama aynı anda hayır diye öyle bir bağırdılar ki sağır oldum sandım," dediğinde Savcı'da gülmeye başlamıştı. "Müstahak onlara. Bırak ne halleri varsa görsünler." Ama bu kadarı da vicdansızlık. Evlilik teklifini reddettim diye bana kızgın olduğunu daha iyi belli edemezdi.

Gediz umarım geceyi burada geçirmez çünkü dışarı çıkmam için bu kapının tekrar açılması gerekiyor.

Sabah yüzümde gezinen parmaklar sayesinde gözlerimi araladım. Gece çok geç odaya döndüğüm için hâlâ uyukum vardı. Fakat Itır üzerime eğilmiş dolu dolu gözlerle bana bakarken tekrar uyuyacağımı sanmıyorum. Esneyerek, "Sorun ne Itır?" dediğimde dudakları titredi, ağlayamadı. Anlaşıldı şu büyük konuşmayı yapmamızın zamanı gelmişti.

Doğrularak yatakta oturdum. "Sen de her şeyi izledin değil mi?" dediğimde yıkım gününden bahsediyordum. Ölüler Diyarında yaptığım her şeyi izlediğini biliyorum. Zaten her şeyi yeniden hatırladığı için bu kadar kötüydü. Dün gece yemekte konuşma fırsatımız olmamıştı.

"Neden anılarımızı geri aldın?" Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki ne diyeceğimi bilemedim. "Elzem ben yapamıyorum," diye fısıldadı. "Bakma böyle durduğuma dünden beri aklımı kaçırarak gibiyim!" diyerek ayağa kalkıp avuç içlerini sertçe şakaklarına vurdu. "Kafamın içinde sürekli eski anılar dönüp duruyor! Sürekli sana olan ihanetimi ve buna rağmen beni kurtardığını hatırlayıp duruyorum. Unutmak için her şeyi yapacağım anıları bana geri vermemeliydin!" diyerek ağlamaya başlayınca derin bir nefes aldım. Bu hiçbirimiz için kolay değildi çünkü anılarımı geri aldığımda bende buna benzer tepkiler vermiştim.

"Nefret ettiğin o anıları hatırlamalıydık." Ayağa kalkarak karşısında durdum. "Aynı hataları yapmamak için hatırlamalıydık." Gerçeklerden unutarak kaçamayız.

Elimi uzatıp ıslak yanaklarını sildim. "Geçmişte seni çok fazla suçladığım oldu ama bende suçluydum. Karşılıklı hatalarımız oldu Itır, olmaya da devam edecek ama hiçbir hata senden vazgeçmem için yeterli değil. Ne olursa olsun ben hep yanında olacağım," dediğimde ıslak gözlerle bana gülümsedi. "Ah, Elzem," diyerek içi acımış gibi bana sımsıkı sarıldı. "Benim için zamanı yıktığına hâlâ inanamıyorum. Orada ölenler için sana çok kızmıştım ama bir yanım seninle gurur duymuştu." Omuzlarımı tutarak bana baktı. "Teşekkür ederim," dediğinde küçük bir çocuktan farkı yoktu. "Ailemizi kurtarıp bize onları verdiği için teşekkür ederim." Evet, imkânsız gibi gelmişti ama bir şekilde o gün imkânsız kavramını yıkmayı başarmıştık. Bu sadece benim başarıım değildi çünkü o gün yardım almasaydım asla başaramazdım. Anneannem bile yardım etmişti. Her ne kadar iki tarafta bundan memnun olmasa da.

Lânet olsun, o cadıyı ikinci kez öldürmeliydim.

Kapı çalınca Itır ile olan sohbetimize son verdik. İki hizmetçi içeri girdi ve birinin elinde büyük bir kutu vardı. Bana bakıp, "Efendi Savcı sizin için gönderdi," dedikten sonra kutuyu yatağın üzerine bırakıp tekrar bana döndü. "Üzerinizdeki kırmızı elbiseden kurtulmadıkça dışarı çıkamayacağınızı iletmemi istedi. Kapıda iki muhafız var," dedikten sonra giden kadınların arkasından şaşkınca bakıyordum. Savcı kapıya muhafız mı dikmişti? Ne yani, elbisemi değiştirmedikçe o adamlar beni buradan çıkarmayacak mı? Bu ne cüret!

"Onun tutsağı değilim!" diye bağırdıktan sonra kutunun kapağını sertçe açtım. İçinden çıkan mavi elbiseyle sinirden güldüm. "Şaka yapıyor olmalı." Uzun kolları tülден oluşan çok güzel bir elbiseydi. Sırf yırtmaçlı elbisemden kurtulmak için bana elbise göndermişti. Hem de mavi bir elbise. Savcı bu rengi bana çok yakıştıırıyordu.

Itır tebessüm ederek, "Elbiseyi giy Elzem," dedi. "O da çok acı çekti artık daha fazla onun tersine gitme. Bırak da sevdiği kadınla biraz huzur bulsun." Itır'dan bunları duymayı beklemiyordum. Anlaşılan yaşadığımız onca şey hepimizi fazlasıyla olgunlaştırmıştı.

Elbiseyi kutuya koyup ona doğru döndüm. "Savcı benimle evlenmek istiyor." Bir anda söylediğim sözler onu kızdırır hatta afallatır diye bekliyordum fakat o, yüzündeki tebessümü koruyarak, "Bunu istemeye

haklı var," diyerek bana yaklaşıp anlayışla gözlerime baktı. "Adam yüz yıldır seni bekliyor ve haklı olarak artık gizli saklı buluşmak istemiyor." Gözlerinde haylaz parıltılar oluştu. "Çok güzel bir gelin olacaksın ama benden nedimen olmamı falan bekleme çünkü o süslü kıyafetleri giymem," deyince yutkunarak ona bakıyordum. Bu gerçekten benim kardeşim miydi? Onu daha önce bana karşı bu kadar anlayışlı görmemiştim.

"Kendin gibi davranmıyorsun," dediğimde dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Belki de küçük kardeşin artık büyüyordur," diyerek bana göz kırptı. "Ben aşağıya iniyorum sen de giyinip gel."

Kapıya doğru yürümüştü ki, "Şu Azınlık konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diyerek onu durdurdum. Gediz'i duyduğu an adım atmayı bırakmıştı.

Sırtı bana dönükken öylece kapıyla bakışıyordu. Soğuk bir sesle, "Hiçbir şey," diyerek beni geçiştirdi. "Buraya ikinci kez geldiğimde tüm o aptallıkları yapan ben değildim. Kiminle düşüp kalktığı belli olmayan biri ilgimi çekmiyor." Sözlerinin aksine kalbi acı çekiyordu. Itır'da onu seviyordu değil mi?

"Belki de o da değişmiştir," dediğim an kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "O asla değişmez!" dediğinde kömür karası gözlerinde âdeta şimşekler çakıyordu. "Gediz gibi biri asla değişmez Elzem! Ayrıca senin sorunun ne? Onunla olmamı onaylamadığını sanıyordum?" diyerek benden hesap sordu. Gel de şimdi ona neden fikir değiştirdiğimi anlat.

"Onları duydum," diyerek başımı salladım. "Dün gece ruh formundayken dışarı çıktım. Uykum gelmediği için biraz dolaşmak istedim." Bu konuda ona dürüst olmak istediğim için dün gece olanları saklama gereğinde bulunmadım.

"O çok sarhoştı ama buna rağmen bir kadını reddetti. Kadının ona olan dokunuşlarından hiç etkilenmeden oradan uzaklaştı. Daha sonra Savcı'nın odasına gitti ve Savcı'ya seni anlattı. Cesedini gördüğü o günden beri hiçbir kadına elini sürmediğini anlattı. Ölümünü sürekli kâbuslarında gördüğü için işkence çektiğini anlattı. Itır ikisi de orada olduğumu bilmiyordu ve Yıkım körkütük sarhoştı. Bilirsin sarhoş insanlar kolay kolay yalan söyleyemez. Üstelik o konuşurken ben hem onu dinliyor hem de ruhunu soluyordum. Yalan söylemiyordu o gerçekten yüz yıl boyunca sana sadıktı. Daha önce bu ilişkiyi onaylamadığımı biliyorum çünkü onun duygularından emin değildim ama dün geceki hali hiçbir şüpheyi yer bırakmıyordu. Eğer sen de onunla olmayı istiyorsan ablan olarak benim onayım var," diyerek derin bir

nefes aldım. Bu konuşmayı yapmak benim için hiç kolay değildi çünkü aramızdaki bir yaş farkına rağmen İtir benim hep çocuğum gibi olmuştur. Onu paylaşmaktan nefret ediyor olabilirim fakat mutluluğu benim için her şeyden daha önemliydi.

Duyduklarından sonra hayretler içinde bana bakarken artık öfkeli değildi. Dün gece ben bile duyduklarımın etkisinden kolay kolay kurtulamazken ona çok görmüyorum. Ona belli etmedim ruhunu solumaya başladım. Omuzlarındaki yük yavaş yavaş kalkarken ruhu artık kuş gibi hafifti. Çekingen bir halde bana baktı. "Elzem ben..." dedikten sonra sustu. Sanki söylemek istediği şeyler onu utandırmıştı. "Ben erkekler konusunda tecrübesizim," diyerek sonunda itiraf etti. "Hep kaba biri oldum ve bu da erkeklerin benden korkmasına sebep oluyordu. Tamam, hepsini dövdüğüm için korkmakta haklılardı ama Gediz öyle değil." İtir'ın karakterindeki biri için bu konuşmayı yapmak hiç kolay olmadığı için çok fazla utanıyordu.

"Ona şiddet uygulamamdan bile tuhaf bir şekilde zevk alan bir manyak. Diğer herkes gibi olduğumda yanımda olmaktan zevk alıyor böyle olduğumda da." Başını kaldırıp bana baktı. "Elzem o benim her halimi seviyor. Ölümler Diyarındayken onu gördüm, çok acı çekiyordu. Acısını onlarca mesafeden hissettim." Evet, bende orada olduğum için Gediz'in o haykırışını iliklerime kadar yaşamıştım. Oradaki herkes yaşamıştı.

Başını eğip eline baktı. "O gün elimi tuttu. Belki ruhum çok uzaklardaydı ve o, cesedimin elini tutuyordu ama dokunuşunu hissettim." Yeniden bana baktı. "Daha önce hiçbir erkek elimi tutmadı ve tutsun istemedim ama Ölümler Diyarındayken o tutsun istedim. O gün elime baktım ve elimi tutsun istedim." Enselerini kaşıyıp suçlu çocuklar gibi bakışlarını kaçırdı. "Sanırım ne yaptı etti kalbimi çalmayı başardı." Utana sıkıla yaptığı bu itiraf beni güldürdü. Bir kadın olmasına rağmen kadınca hisleri kendisine yakıştırmıyordu.

Onu daha fazla utandırmamak için üzerine gitmedim. "Git onunla konuş," dedikten sonra üzerimdeki elbiseyi çıkarmaya çalıştım. "Ama gözüme soka soka yaşanan bir ilişki istemiyorum," diyerek onu uyardım. "Eğer seni bir daha gözlerimin önünde öperse veya dokunursa bu sefer gerçekten onu yeryüzünde silerim. Ve İtir," deyip kararlı bir şekilde ona baktım. "Evlenmeden önce o sapıkla fazla ileri gitmiyorsun. İlişkinize onay vermiş olabilirim ama burada annen de baban da benim. Evlendikten sonra istediğiniz haltı yiyin fakat öncesinde aranızdaki mesafeyi koruyacaksınız. Elzem anlamaz diye düşünmeyin çünkü ruhunuz sizi ele verir ve ben iyi ruh

solurum. Onun yaşamaya devam etmesini istiyorsan sana koyduğum kurallara uyarsın." Açık bir şekilde onu tehdit ettiğimde bu konuda şaka yapmadığımı iyi biliyordu. Sözlerimin dışına çıkıldığında neler yapacağımı ondan daha iyi kimse bilemezdi. Bu yüzden hoşuna gitse de gitmese de buna uyacaktı.

Tamam, ona koyduğum tüm bu yasakları kendim çiğniyordum ama burada büyük kardeş olan o değil benim.

Onun saygınlığını, adını ve geleceğini düşünüp buna göre önlemler aldığım için kimse bana kıyamazdı.

İtir uslu çocuklar gibi başını sallayıp, "Anlaşıldı Bayan Kontrol Delisi," dedikten sonra odadan çıkınca bende üzerimdeki elbiseden kurtuldum. Bu konuda Gediz'e hiç güvenmiyorum ama İtir'a güvenim tam. Her konuda bana itaat etmesi gerektiğini bilecek kadar çok şey yaşamıştık.

Bahçede tek başıma yürürken elimdeki elmadan bir ısırık daha aldım. Hazırlandıktan sonra odadan çıkmıştım ama kahvaltı yapmak için diğerlerinin yanına gitmedim. Anılarım daha yeni bir düzene girmeye başladığı için hâlâ zamana ihtiyacım vardı. Bir süre yalnız kalıp kendimi toparlamalıyım. Kendime gelmeden yemek masasındaki kargaşayı çekeceğimi sanmıyorum. Arkamda bir çıtırdı duyunca derin bir nefes aldım. "Bahçenin ıssız bir yerindeyken genç bir hanımla yalnız olmamalısınız majesteleri," diyerek yavaşça arkama döndüm. Evet, bu gelen Keng kralıydı. Başımı belaya sokmaya kararlıydı.

Ağaçların arasından çıkarak bana doğru yürüdü. "Ben olduğumu nasıl anladın?" dediğinde bana doğru gelişini izledim. "Ruhunuzun kokusu sizden önce geliyor." Yanıma geldi ve yumruğunu göğsüne bastırarak bana selam verince başımı hafifçe eğerek selamını aldım. Kolunu bana doğru uzattı. "Sana eşlik etmeme izin verir misin?" Üzerime titreyen bakışlarını gördükçe ona hayır demek kabalık olurdu. Eğer ondan önce Savcı karşıma çıkmasaydı krala kesinlikle âşık olurdum. Sırf kral olması bile ona âşık olmam için yeterli bir sebep olurdu.

Kraliçeliği bir barbara tercih etmek de varmış kaderde.

Koluna girdiğimde kaleye doğru yürümeye başladık. Mutluydu, şu anda onunla birlikte yürüyor olmamız bile onu mutlu etmek için yeterliydi. Fakat sıkıntılıydı da çünkü ikimizden bir çift olmayacağını biliyordu. Uzun süre konuşmadık. İkimiz de bir daha bu yakınlıkta durmayacağımızı bildiğimiz

için konuşacak bir şeyler bulamadık. Fakat, "Sana çok geç kaldım değil mi?" diyerek sessizliği ilk bölen o oldu. Aramızdaki yaş farkına değinmişti.

Sesli bir şekilde havayı içime çektim. Araf'ın kendine has kokusunu bile özlemişim. "Hayır ekselansları asıl ben size geç kaldım." Ona bakarak başımı salladım. "Geç kalan benim, daha erken doğmalıydım."

"Peki, Savcı'dan önce ilk benimle tanışsaydın bir şansım olur muydu?"

"Kesinlikle sizinle olurum çünkü kraliçe olmam için sizden daha iyi bir aday olamazdı." Üzülerek iç çektim. "Ama şimdi kendi çabalarımla kraliçelik basamaklarını tırmanmalıyım," dediğimde önce ciddi misin dercesine yüzüme baktı fakat daha sonra gür bir kahkaha attı. Ona karşı dürüst olmamı sevmiş gibiydi.

Gülerek başını salladı. "Kraliçe olmak önemli tabii."

Güldüm. "Hem de çok önemli," dediğimde ikimiz gülerken birden gülüşü soldu. Bir yere bakarken gülüşü kaybolmuştu. Başımı çevirdim ve kalenin önünde duran kişileri görünce küfretmek istedim. "Her defasında olmayacak zamanlarda ortaya çıkması büyük başarı," diye kısık sesle isyan ettim. Avluda Cihangir'in yanında olan kişinin Savcı olduğunu söylememe gerek var mı? Cihangir onaylamayan gözlerle bana bakıyordu. Müstakbel gelinini sürekli kralla yakalamak hoşuna gitmiyordu. Özellikle Savcı sinirden yerinde zor duruyordu. Eğer Cihangir onun kolunu tutmasaydı neler yapardı kestiremiyorum.

Hadi ama, sadece küçük bir yürüyüş yaptık.

Savcı'nın öfkeden yumruklarını sıkıldığını gören kral Hazer, "Bunu söylemek benim için hiç kolay değil," diyerek bana doğru döndü. "Ama sana onunla mutluluklar dilerim peri kızı," dedi kederli bir sesle. "Sana daha fazla sorun çıkarmamak için bugün Elümhan'dan ayrılıyorum," dedikten sonra gülümsemek için kendisini zorladı. "Aşkın için çok geç kaldım fakat umarım dostluğun için hâlâ geç değildir?" deyince içten bir şekilde ona tebessüm ettim. "Siz benim için her zaman değerli bir dost olacaksınız majesteleri," dediğimde rahatlayarak nefesini koyuverdi.

Kral Hazer istemeyerek de olsa benimle vedalaştıktan sonra Cihangir ile birlikte kaleye girdi. Beni burnundan soluyan bir adamla baş başa bırakıp gittiler. Savcı hâlâ yumruklarını sıkarak giden adamın arkasından bakıyordu. "Sakin olun lütfen çünkü bugün kaleden ayrılıyor," dediğimde ateş saçan gözleri süratle beni buldu. "Bu seni çok üzmüş olmalı!" diye hırlayıp üzerime yürüyünce afalladım. Bileğimi tutarak beni peşinden sürüklemesini beklemiyordum. Aklını kaçırmış olmalı!

Kalenin içine girdiğimizde bile beni bırakmayan adam yüzünden herkes bize bakıyordu. Bileğimi kurtarmaya çalışırken, "İnsanlar bize bakıyor, derhal bırakın beni!" diye onu uyardım ama gözü dönen adam beni duymuyordu.

Beni zorla merdivenlere doğru çekince, "Siz çıldırmış olmalısınız!" diye bağırarak kendimi geriye doğru çekmeye çalıştım. "Doğru düzgün bir açıklama talep ediyorum!"

Ruh hastası adam dişlerinin arasından, "Reddedildi!" diyerek beni daha sert peşinden sürükledi! Tanrı aşkına, onun büyük adımlarına yetişemiyorum.

Boştaki elimle merdivenin tırabzanlarına tutarak onu durdurmaya çalıştım. Kaşlarını çatarak bana dönünce, "Bana bir açıklama yapmadan sizinle gelmiyorum!" dediğim esnada Zülûf Hanım'ın, "Savcı?" diyen sesini duyduk. Başımı yukarı kaldırıncı merdivenlerin başında duran Leyla ve Zülûf Hanım'ı gördüm. Yanlarında Aybars ve Dehliz'de vardı. Hepside şaşkınca bize bakıyordu. Leyla Hanım kınarcasına bana bakıp, "Savcı," dedi. "Kalede misafirlerimiz varken bu kız yüzünden rezalet çıkardığına inanamıyorum," dediği an Savcı yüksek sesle, "Bu kız dediğin benim karım olacak anne!" diye haykırdı. Aman tanrım, öfkeden tüm sağduyusunu yitiren adam bunu gerçekten söyledi.

Daha teklifini bile kabul etmedim!

Çalışanlar dahil herkes susmuşken Savcı bana değil annelerine bakıyordu. "Onu istiyorum," dedikten sonra öz annesine baktı. "Şu zamana kadar onaylamadığın hiçbir şey yapmadım ama Elzem konusunda senin onayını bekleyecek zamanım yok," dediğinde bu konuda oldukça kararlı görünüyordu. Zaman kaybetmek istemiyordu çünkü sırf kraliçe olmak için Keng kralıyla olurum diye ödü kopuyordu.

Son derece kararlı bir şekilde annesine, "Eğer benim mutluluğumu düşünüyorsan düğün hazırlıklarını bir an önce başlatırsın," diyerek kendi annesinin de yüreğine indirmeyi başardı. Bana doğru döndüğünde ise öfkesinde hiçbir şey kaybetmemişti. Kaşlarının kavisini çatılırken, "Kendi isteğinle benimle evlenmiyor musun? O zaman bende seni buna mecbur bırakırım!" dedikten sonra aramızdaki mesafeyi kapattı ve belimi tutarak beni sertçe omzuna attı. Yok artık ama ya!

İyi de İtir ile konuştuktan sonra ben zaten onun teklifini kabul edecektim. Şimdi zor kullanmaya ne gerek vardı!

Bir anda kendimi baş aşağı sallanırken bulunca sinirden çılgılık attım. Evet, beni de delirtmeyi sonunda başardı. "Derhal bırakın beni!" diye bağdıktan sonra kurtulmak için çırpınmaya başladım. "Benim gibi bir hanımefendiyi böyle sırtlanarak saygısızlık yapamazsınız. Ne var biliyor musunuz, sizinle asla evlenmeyeceğim! Sizin gibi vahşi bir barbarla evlenmek gibi bir hata yapmayacağım!" dediğimde beni bırakmadan hızlı adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı. "Neden? Kralı mı tercih ederdin? Onunla olmana asla izin vermem!" diye esip gürlediğinde annelerinin yanından geçmiştik. Kadınların ruhlarındaki öfke ve kıskançlığı bu pozisyondayken bile soluyorum. Çok istedikleri oğullarını alabilirler çünkü ben bu adamı tanıdığımda böyle kaçık biri değildi. Ayrıca Aybars ve Dehliz gülüyor mu? Evet, onların gülen seslerini duyabiliyorum!

Odasına gelene kadar beni bırakmadı. Odaya girdiğinde ise beni yatağa fırlatınca, "Bu ne cüret!" diye bağırarak yüzüme gelen saçlarımı hırsla çektim. "Siz iyice kontrolden çıktınız! Böyle zor kullanarak bana hiçbir şey yaptıramazsınız!" Ne yapıyor bu? Kapıyı mı kilitledi? Herkesin içinde beni odasına atıp kapıyı mı kilitledi? Ne demişti, evliliğe mecbur bırakmak mı? Lânet olsun!

Düşündüğüm şeyi yapmayacak değil mi?

Bana doğru döndüğünde, "Sakın," diye onu uyardım fakat beni dinlemeden üzerindeki ceketi çıkartıp kenara attı. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayınca afalladım. Kahretsin, hayır ya!

Yataktan fırlayıp ondan en uzak köşeye kaçtım. "Eğer bana zorla dokunursanız bir saniye bile düşünmem ruhunuzu tüketirim!" Onu tehdit etmemi zerre kadar umursamadan gömleğini çıkardı. Şimdi karşımda sadece bir pantolonla kalmıştı. Yutkunarak kaslarına baktığımı görünce, "Zorla dokunacağımı da kim söyledi?" diye benimle alay ederek üzerime gelmeye başladı.

Doğru, bu konuda beni zorlamasına hiç gerek yoktu!

Neyse ki son anda kendimi toparlayıp daha o bana yaklaşmadan yatağa doğru koştum. Beni koruyacak tek şey yataktı çünkü prensip olarak yatağın üzerine çıkmıyordu. Bunu daha önceki deneyimlerimden biliyorum. Bana yaklaşıncı yatağın üzerinden atlayarak karşı tarafa geçtim. Kaşlarını çatan adama sinsice güldüm. "Ne oldu Savcı hoca? Beni yakalayamıyor musunuz?"

"Oyun mu oynamak istiyorsun Oyunbaz? Pekâlâ, öyle olsun," dedikten sonra elâ gözleri kısa bir an sarıya döndü. Ne yaptı bilmiyorum ama

kıpırdayamıyorum. Sanki ayaklarım yere mihlanmış gibi onları hareket ettiremiyorum. Çok denedim fakat bir türlü hareket edemeyince afallayarak ona baktım. "Bana ne yaptınız? Bu büyüü daha önce bana öğrettiğinizi hatırlamıyorum!" dediğimde dudakları kıvrılarak yatağın etrafından döndü. "Sana öğretmediğim çok şey var." Yanımda durdu ve belimi tutarak beni göğsüne hapsetti. O bana dokunduğu an yaptığı büyü bozulmuştu. Ellerim onun göğsünderken başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, "Ama daha önce öğrettiğim bir şey de var," dedi boğuk bir sesle. Neden bahsettiğini anlayınca utançtan yüzüm kızardı. Kulübede geçirdiğimiz o geceden bahsediyordu!

Ondan yükselen tutku dört bir yanıma sardı. Koyulaşan gözlerle üzerime eğildiğinde artık kaçmak için bir şey yapmıyordum. "Elzem," diyerek kollarını bana sımsıkı dolayıp sarıldı. Saçlarımın kokusunu içine çekip saçlarıma küçük bir öpücük bırakırken, "Karım ol," dediğinde sesi yalvarırcasına çıkmıştı. "Karım ol Elzem."

Gölürek başımı salladım. "Tamam, evlenelim."

Afallayarak bana baktı. "Tamam mı dedin? Bu konuda da beni süründürmek yok mu?" dediğinde bu şaşkın hali çok sevimliydi. Yüz yıllık bir bekleyiş zaten cezaların en büyüğü olduğu için daha fazla onu üzmem istemiyorum. Evet, geri döndüğümde bana soğuk davranmış ve kırıncı sözleriyle incitmişti. Fakat dün gece dans ederken yaptığı açıklama onu haklı çıkartıyordu. İki Elzem arasında çok fark vardı ve o, dış görünüşümden çok karakterimi sevmişti. Bu yüzden ikinci Elzem'i reddedip tanıdığı kadını istemişti. Hal böyleyken daha fazla ona kızamam. Her şey daha yeni yoluna girmişken daha fazla işi yokuşa süremem.

Küçük şeyleri bahane ederek daha fazla üzmem ve üzülmek istemiyorum. Mutlu olmaya ihtiyacımız vardı.

Elimi uzatıp yüzüne dokunduğumda bu küçük temasım bile içindeki arzuyu uyandırmıştı. "Evlenelim," dedim ikinci kez. "Sizden başka istediğim bir şey yok."

Yüzünde içimi ısıtan bir gülümseme oluştuğunda bana biraz daha yaklaştı. "Evlenelim," diyerek sıcak nefesini dudaklarıma verdi. "İstediğim tek şey sensin," dedikten hemen sonra beni öptü.

Yüz yıl sonra birleşen dudaklarımız bedenlerimizde büyük bir patlamaya neden olmuştu. Vücudum cayır cayır yanarken tek istediğim onun bana vereceklerinin daha fazlasıydı. Benimle aynı durumda olduğu için öpüşü doyumsuz ve sabırsızdı. Zihnimizi kurcalayan her şey silinmiş ve sadece

biz kalmıştık. Sadece bu oda ve odanın içinde birbirini deli gibi arzulayan iki kişi kalmıştı. Dudaklarım ona karşılık verirken ellerim teninde geziniyordu. Savcı ise hoyratça beni öperken sırtımda olan elleri elbisemin fermuarını çoktan açmıştı. Nefes almak için bile ondan ayrılmazken elbisenin yakasını omuzlarımdan aşağıya doğru çekti. Elbise bedenimden kayıp yere düşerken artık sadece üzerimde iç çamaşırlarım vardı. Bu elbisenin altına gecelik giymemiştim. Sabırsız elleri vücudumu keşfe çıktığında dudaklarımızın arasında çıkan iniltinin kime ait olduğunu bilmiyorum. Sırtım yatakla buluştuğunda kısa sürede üzerimdeki yerini almıştı. Yüz yıllık bir bekleyişten sonra ikimizde bunun için düğünü bekleyecek durumda değildik.

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup gözlerime baktığında nefes nefese kalmıştık. Sütyenimin askısını aşağıya doğru çekerken fısıltıyla, "Bunu ikinci kez yapıyoruz ve sen yine bakiresin," dediğinde fark ettiğim detayla gözlerimi irice açtım. Evet, ben yine bakireyim ve yine canım çok yanacak! Hadi ama, şaka mı bu?

Bu ilk aşamayı bir türlü aşamıyorum!

Ellerimi göğsüne bastırıp, "Bunu tekrar yaşamayacağım!" diyerek onu itmeye çalıştım. "İkinci kez kaburgalarımın kırılmasına göz yumacak değilim. Üstelik yüz yıllık bir bekleyişten sonra bu konuda size hiç güvenmiyorum. Bu odada tek parça halinde çıkacağım bile meçhul," dediğimde gülerek, "Daha fazla sabrım kalmadı hatun," dedi ve beni tekrar öperek susturdu. Dayanamayıp ona karşılık verdiğime göre alacağım tüm hasarları göze almıştım.

Hem artık bir ölümsüzüm. Belki bu sefer hassas vücudum daha dayanıklıdır.

Ve bir bölümü daha geride bıraktık. Finale yaklaştığımız için Savcı ve Elzem arasındaki gerginliği daha fazla uzatmak yersiz olurdu. Zaten bu bölümde Savcı neden öyle davrandığını açıkladı değil mi?

Ana karakter Elzem olduğu için bu bölümde özellikle ona daha fazla yer verip onun ilişkisini bir düzene koydum.

Fakat bu değil ki diğer karakterleri gelişigüzel okuyacağız. Hayır, yeni bölüm ilahi bakış açısından olacak. Böylelikle diğer karakterlerin neler yaşadığını daha detaylı okuyabileceğiz. Elzem'den anlatınca hepsini bir bölüme sığdıramıyorum ve hissettiklerini daha detaylı yazamıyorum. Bu yüzden yeni bölüm ilahi bakış açısından olmalı.

İtir, Elzem'den onay aldıktan sonra Gediz'le neler yaşanacak yeni bölümde.

Doğa ve Asil arasındaki son gelişmeler de yeni bölümde daha detaylı olacak.

Aynı zamanda Doğa'nın ikinci hayatında yaşadıkları ve yeni ailesiyle olan hayatına da yeni bölümde değineceğim.

Dehliz ve Mara'yı da unutmadım. Mara hatırladıktan sonra Dehliz ve Elzem ile olan karşılaşmaları için de yeni bölümü beklemeliyiz. İkinci hayatlarında yakın arkadaş olan iki kişi yalnız kalınca bakalım ne yapacaklar.

Ve dünyadakilere de değineceğim. Elzem'in ailesi kızlar gittikten sonra bakalım neler yapmışlar?

Tabii aynı zamanda Soya ve Sıraç'ın yeniden karşılaşmaları da yeni bölüme kaldı.

Gördüğünüz gibi yeni bölümde yazılacak çok şey var. Ya hepsini bir bölüme sığdırırım ya da kurgu uzatmalara gider ve bir bölümü daha bulur. Hızlı bir final yapıp kapanışı kötü yapmak istemediğim için büyük ihtimalle iki bölümü daha bulur. Onca emek verdiğim bir kurgunun finalini en güzel şekilde yapmak istiyorum. Herkesin içine sinen doyurucu bir final olmalı bu yüzden iki bölümü bulabilir. Ama yolun sonuna gelmişken fazladan bir bölüm eklemek bence fazla abartılı olmaz.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle. Hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(67) Rüyalarda Buluşmak.

"Geçmişe geçti diyoruz ama geçmiyor. Sinsi bir canavar gibi nefesini hep ensemizde hissederken geçmiş geçmiyordu."

Terasta kahvesini içen Munure Hanım'ın düşünceleri çok uzaklara dalıp gitmişti. Kızlarını özlüyordu, hem de çok özlüyordu. Şu anda neredeler ve ne haldeler bilmiyordu ve bu onu daha da üzüyordu. Onlardan gelecek bir haber, en küçük bir selama muhtaç bir halde günlerini geçiriyordu. Son zamanlarda hem psikolojisi hem de sağlığı bozulmaya başlamıştı. Kızlarından haber alamamak gittikçe onu daha fazla tüketiyordu. İkisinin başına kötü bir şey geldiğinden şüpheleniyordu. Aksi takdirde Elzem onu böyle habersiz bırakmazdı. Annesinin ne durumda olduğunu tahmin edip ona ulaşmanın bir yolunu bulurdu. O Elzem'di her şeyi yapabilirdi. Eğer başı belada değilse mutlaka annesine ulaşırdı. Anılarını bile geri almanın yolunu bulmuşken ona ulaşmak Elzem için hiç zor olmamalı. Evet, buradaki herkes artık geçmişî hatırlıyordu ve bunun Elzem sayesinde olduğunu biliyordu. Bunu ondan başka kimse başaramazdı. Küçük kızı tarihi yeniden yazarak ailesine yeniden başlama şansı vermişti. Sonra da misafir bir ruh gibi onlarla yirmi dört yıl yaşadktan sonra çekip gitmişti. Munure Hanım onların mutluluğu için gitmelerine izin vermişti fakat aradan geçen günlere rağmen onlardan hiç haber alamamak onu kahrediyordu. Gözlerinden süzülen yaşları silerken, "Elzem," diye fısıldadı, ruhu acıdı. "İtir," dediğinde ise eli titredi, kahve fincanını tutmakta zorlandı. İki yürek yangını vardı ve her geçen gün kor gibi onu yakıyordu. Biri ruhuna azap diğeri bedenine ölümdü.

Berna Hanım'ın, "Hava soğuk efendim," diyen sesini duyunca aceleyle gözlerindeki yaşı sildi. Aşçısı yanında durup endişeli gözlerle ona bakıyordu. "İyi misiniz Munure Hanım?" dediğinde buna verecek bir cevabı yoktu. Eliyle karşısındaki sandalyeyi gösterdi. "Otur lütfen Berna," dediğinde sadık dostu karşısındaki yerini almıştı. "Nasıl başarıyorsun?" diye sordu. "Mara'nın yokluğuna dayanmayı nasıl başarıyorsun?"

Berna Hanım sesli bir şekilde havayı içine çektiğinde, "Buna mecburum," dedi. "Onun yokluğuna alışmaktan başka seçeneğim yok."

Hastaydı ve tahlil sonuçlarından iyi şeyler çıkmayacağını biliyordu. En fazla bir yıl daha yaşayacağını tahmin etmesi zor değildi. İşte bu yüzden Mara'nın gitmesine izin vermişti çünkü öldüğünde burada kızına bırakacağı hiçbir şeyi yoktu. Ne başını sokacağı bir ev ne de Mara'nın hak ettiği gibi bir hayat bırakamazdı. Fakat Mara gittiği yerde en başından başlayıp kendi hayatını kurabilirdi. Bazen annesine bahsettiği rüyalarındaki o genç adam bu konuda Mara'ya yardım edebilirdi. Mara burada bulamadığı her şeyi Araf'ta bulabilirdi. İşte bunlar Berna Hanım'ın sabretmesine yardımcı oluyordu. Mara'nın yokluğu canını çok yakıyordu fakat annesinin günden güne ölümünü izlemektense orada mutlu olması ona dayanma gücü veriyordu.

Munure Hanım, "Çok hızlı büyüdüler," diye iç çekti. "Ve ben onların gideceğini hep bildiğim için hiç büyümesinler istedim. Sıraç bile anılarına geri kavuşunca ayrı eve çıktı. Belli etmemeye çalışıyor ama içten içe hâlâ beni suçluyor." Geçmişini hatırlayan büyük oğlu bir anda değişmişti. İkinci hayatındaki o neşeli çocuk gitmiş yerini bir buz kütesine bırakmıştı. Anne ve babasına karşı mesafeli birine dönüşmüştü. Akay ailesinden bir tek Yavuz ile iletişim halindeydi. Sıraç'ın evden ayrılırken anne ve babasına olan o son bakışı bir türlü unutamıyordu. Sanki ebeveynler çocuklarının geleceğini kurar çocuklar ebeveynlerinin değil der gibiydi. Son kez ailesine bakmış ve 'Şanslısınız çünkü sizler benim gibi Itır'ın ölümünü izlemediniz. Çok şanslısınız çünkü ikiniz benim gibi Elzem'in Itır için kendi hayatını ortaya koyduğu o yıkımı izlemediniz,' dedikten sonra bavullarını alarak konağı terk etmişti. En acısı da Sıraç haklıydı, yeni bir başlangıç yapmak geçmişi unutturmuyordu.

Hak ettikleri hayatı bir anne ve baba olarak onlar çocuklarına verememişti. Çocukları o hayatı tırnaklarıyla kazıyarak almıştı.

Munure Hanım biraz daha Mara'nın annesiyle sohbet ettikten sonra odasına girdi. Üzerindeki kıyafetlerle yatağa uzanıp gözlerini yumdu. Henüz öğle olmasına rağmen son zamanlarda hep yaptığı gibi kendisini uykuyla avutmak istedi.

Munure Hanım gözlerini araladığında kendisini devasa bir kalenin önünde buldu. Buraya nasıl geldiğini sorguluyordu çünkü en son yatağındaydı. Etrafındaki Ortaçağı andıran şeylere ve insanlara şaşkın gözlerle bakıyordu. Tarihin çok ötesine yolculuk yapmış gibiydi. Etrafına iri gözlerle bakarken kalenin devasa kapıları açıldı ve "Anne!" diye haykıran

genç bir kız koşarak dışarı çıktı. "Elzem?" diye fısıldadığında güçlükle konuşmuştu. Bu gerçekten Elzem miydi?

Ona doğru koşan küçük kızını gözleri dolu dolu izlemeye başladı. Adım attıkça sarı saçları dalgalanarak uçuşuyordu. Üzerinde mavi bir elbise vardı. Elbisenin yakası açık ve kolları tülündendi. İnce belini saran elbisenin kabarık etekleri vardı ve Elzem eteklerini tutarak ona doğru koştukça bacaklarının bir kısmı açılıyordu. O çok güzel görünüyordu. Elzem tekrar, "Anne!" diye haykırınca içi titredi ve "Elzem!" diyerek ona doğru koşmaya başladı. Bu gerçekten onun kızıydı.

Anne kız kavuştuğunda Elzem annesinin boynuna atlayarak ona sımsıkı sarıldı. "Şükürler olsun buradasın anne," dediğinde Munure Hanım ağlayarak kollarını ona sardı. Elzem'in saçlarını okşayıp kokusunu içine çekmek tarifsiz bir duyguydu. Yüreğindeki yangını dindirmek istercesine onu göğsüne bastırıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama umurunda da değildi. Elzem'i gördü ya gerisi hiç umurunda değildi. Kızı şu anda yanındaydı ve kollarındaydı. İşte bu onun için her şeye bedel bir mutluluktur.

"Elzem," diyerek ellerini onun yanaklarına bastırıp yüzüne baktı. "Bu gerçekten sen misin?" Onun gibi görünüyor, onun gibi ıslak bakıyor ve onun gibi hissettiriyordu.

Elzem onun içini ısıtacak bir şekilde gülümsedi. "Evet, bu benim," dedikten sonra çevresini gösterdi. "Burası da Azınlıkların klanı Elümhan, yani bundan sonra Itır ile yaşayacağımız yer," diyerek üzgün gözlerle annesine baktı. "Rüyadayız anne. Üzgünüm sana ulaşmak için çok geç kaldım ama rüyalara sızan büyüü bilmiyordum. Savcı ile doğru düzgün hiç konuşamadığımız için ona büyüü soracak fırsatım olmamıştı." Ama uyumadan önce ondan büyüünün formülünü almayı başarmıştı.

"Savcı mı?"

"Bir hafta sonra damadın olacak."

Munure Hanım kafası allak bullak olmuş bir halde kızına bakıyordu. "Evleniyor musun?" Evden ayrılmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti ki evlenmeye karar vermişti?

Elzem annesinin endişesini görünce ona güven vermek için elini tuttu. "Savcı'yı önceki hayatımda tanıyorum. O gerçekten iyi biri anne. Ayrıca merak etme düğünden hemen önce onu sizinle tanıştıracam," diyerek annesinin elini sıktı. Yaptığı büyü sayesinde annesiyle rüyaları kesiştiği an onun rüyasına sızmıştı. Büyüyü yapan Elzem olduğu için rüyanın kontrolü

ondaydı. Bu yüzden kendi bilinçaltına hükmederek rüyasında Elümhan kalesini görmüştü. Elzem ve İtir'in yaşadığı yeri anneleri görsün diye özellikle mekân seçimini kaleden yana yapmıştı.

Şu anda Savcı'nın kollarında uyuyordu ama rüyasında annesiyle birlikteydi. Savcı ona bu büyüü vermek için onu az süründürmemişti. Fakat sabaha kadar yaşadıkları sıcak saatlerden sonra Elzem'e istediği her şeyi verecek kıvama gelmişti. Bu seferlik sadece annesiyle rüyasında buluşmuştu lakin bir daha ki sefere tüm ailesini ortak bir rüyada buluşturacaktı. Tabii Savcı'da orada olacaktı böylece anne ve babasıyla tanışabilirdi. Bundan sonra Elzem haftada en az iki kez ailesiyle rüyalarda iletişime geçecekti. Böylelikle zihnindeki tüm anıları rüyalarda onlara gösterebilirdi. Evlendiğini, kocasını ve belki de doğacak çocuklarını bile onlara gösterebilirdi. Bu şekilde birbirleriyle hep iletişim halinde olup neler yaptıklarını bileceklerdi.

Elzem annesini peşinden çekerek onu üst kata çıkardı. Kaleyi ona gezdirmeden önce onunla sohbet etmek istiyordu. Bu yüzden onu kaledeki odasına götürdü. İkisi odaya girdikten sonra yatağın üzerine oturdular. Annesinin odaya şaşkın gözlerle baktığını görünce güldü. İlk zamanlar kendisi de böyleydi. Munure Hanım, "İtir nasıl?" deyince tebessüm etti. "O iyi merak etme kardeşime göz kulak oluyorum. Kızlara da rüya büyüsünü öğreteceğim böylelikle onlarda yakınlarını görebilir." Annesi İtir'ı da çok özlediği için uyanır uyanmaz kardeşine büyüü öğretecekti. Bu şekilde İtir ve annesi aynı zaman diliminde uyursa birbirlerini görebilir. Araf'ta şu anda karanlık yeni yeni dağılıyordu ama annesinin dünyasında gece mi yoksa gündüz mü bilmiyordu.

Munure Hanım siyah gözlerini ona dikti. "Burada gerçekten mutlu musunuz?" Bunu bilmeliydi çünkü onlar için endişelenmekten doğru düzgün yemek bile yiyemiyordu.

Elzem başını salladı. "Ait olduğumuz yer burası ve mutluyuz anne," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Anne sen nasılsın? Babam ve kardeşlerim nasıl?" Annesi çok zayıflamış görünüyordu. Oysaki evden ayrılalı sadece üç gün olmuştu. Fakat burada geçen üç gün annesinin dünyasında kim bilir kaç gün ediyordu.

"Bizler iyiyiz," diyen kadın yalan söylemiyordu çünkü kızlarından birini görmek şimdiden onu iyileştirmeye başlamıştı. Eğer onları rüyalarında bile olsa görecekse içinde bulunduğu melankolik ruh halinden kısa sürede çıkabilirdi. "Baban beni üzmemek için belli etmemeye çalışıyor ama o da

sizi çok özlüyor," deyince Elzem bir daha ki sefere babasının rüyasına girmeyi aklına kazıdı. Annesinin gülüşü soldu. "Ama Sıraç çok değişti ya da özüne döndü. Soğuk ve bize karşı tahammülsüz biri olup çıktı."

"Ona biraz zaman verin." Kızlar bile hâlâ eski anılarına tam olarak adapte olamamıştı. Bu yüzden Sıraç'ı çok iyi anlıyordu. Bir süre kendisini dinledikten sonra anne ve babasına geri döneceğini biliyordu.

"Zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum," diyerek iç çekti. "Bazı şeyleri kabul etmemiz için hepimizin zamana ihtiyacı var." Gözleri odadaki eşyalarda gezindi. Tanrım, gerçekten Ortaçağdaydı. "Elzem gerçekten burada yaşayacağınıza emin misiniz?" Dışarısı hâlâ karanlık olduğu için odada yanan şamdanlara baktı. "Elektrik bile yok. Banyo yapmak için sıcak suyu neyle temin ediyorsunuz? Peki, ya bu oda nasıl ısınıyor?" Yanan şömineyi görünce yüzünü buruşturdu. Kızlarının şömineyi yakmak için uğraştığını hayal bile edemiyordu. Yemek yedikleri tabakları bile alıp mutfığa koymayı bilmezlerdi. Prensesler gibi büyüttüğü kızları bu çağdışı yerde nasıl yaşayabilirdi ki?

Elzem ayağa kalkarak sepetten iki odun alıp şömineye attı. "Böyle ısınıyor işte."

"Bunu kastetmediğimi iyi biliyorsun. Bu koca sepeti odana sen mi taşıyorsun? Odunları kim kırıyor? Ben deme çünkü tırnağın kırılacak diye bahçedeki güllerle bile ilgilenmezsin." Çok sevdiği beyaz güllerin bakımını bile başkalarına yaptıracak kadar tembeldi.

Elzem odadaki perdeleri çekerken, "Hizmetçiler varken ben neden odun kırayım?" diyerek annesine doğru döndü. "Çalışmaktan anlamadığımı biliyorsun neyse ki burada da bana hizmet eden insanlar var," dediğinde bir zamanlar burada hizmetçilik yaptığını annesinden gizledi. En sefil işlerde çalışarak kendisini her konuda eğittiği geçmişini ondan gizledi. O kadar çok şey yaşamıştı ki ne denli acıttığını ondan başka kimse bilemezdi. Yaşadıklarını öğrendikten sonra bile insanlar onu anlıyormuş gibi tepki vermişti ama asla anlayamazlardı. Onun hayatını yaşamayan kimse tam olarak onu anlayamazdı.

Annesi, "Evlilik için fazla acele etmiyor musun?" diyerek bu konudaki endişesini dile getirdi. "Bu kararı alırken iyi düşündün mü?"

Munure Hanım'ın siyah gözlerine bakarken başını salladı. "Bu karar için geç bile kaldım." Artık her şeyi geride bırakıp kendi mutluluğu için bir şeyler yapmak istiyordu. O ne dedi veya bu ne yapmış diye düşünmeden kendi hayatıyla ilgilenmek istiyordu. İnsanlar olur olmadık şeyleri hep

konusur ve yapardı. Elzem artık onları daha fazla hayatının merkezine koymadan kendi hayatını yaşamak istiyordu. Başkalarının sorunlarıyla ilgilenmekten yorulmuştu. Eskisinden daha fazla affetmeyi öğrenmişti. Kendisine yapılanları ve kendisine yaptığı şeyleri affetmeyi öğrenmişti. Elzem en büyük kötülüğü bizzat kendisine yapmıştı. Anneannesinin kuklası olarak İtir ve kendi çocukluğunu bitirmişti. Zor olmuştu fakat bu hatasını düzelterek ikisine de çocukluğunu geri vermeyi başarmıştı. Şimdi kendisiyle olan kavgası bittiği için nihayet rahat bir nefes almıştı.

Annesinin yanına oturup, "Savcı benim için doğru kişi," diyerek annesinin yüzündeki bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onu tanıyınca en doğru kararı verdiğimi sende anlayacaksın," dediğinde Munure Hanım bu konuda Elzem'e güvenmeyi seçti. Kızı kolay kolay yaş tahtaya basacak biri değildi. Eğer evlenmeye karar vermişse önceden uzun uzun bu kararını düşünmüş olmalı.

Munure Hanım yatağa uzanarak Elzem'i göğsüne çekti. "Sana sarılırken konuşalım," diyerek kızının saçlarını öptü. "Sizleri çok özledim." Elzem tebessüm ederek kollarını annesinin beline dolayıp onun göğsüne sığındı. Araf'ta yaşadıklarını anlatmaya başladı ve çoğu zaman o sustu annesi anlatmaya başladı. Munure Hanım uyanana kadar ikisi uzun uzun sohbet etti. Bunu yaparken bile bir saniye olsun annesinin göğsünden ayrılmadı.

Ve Munure Hanım gözlerini yatağında açtığı anda dudaklarında bir gülümseme vardı. Artık çok daha iyi hissediyordu.

Sıraç iş çıkışı arkadaşlarıyla buluşup bir şeyler içiyordu. Hiçbir şey hatırlamadıkları yıllardan sonra anıları geri dönünce hepsi yeniden birbirini bulmuştu. Şimdi ise Sıraç, Uraz ve Kerem içkilerini içerek dans eden ikiliyi izliyordu. Yavuz ve Süreyya kalabalığın arasına karışıp alkolün etkisiyle şursuzca dans ediyordu. Uraz yine arkadaşlarının gazabına uğrayacağını bildiği halde gülerek dans eden ikiliyi gösterdi. "Bence bu ikisini artık evlendirin çünkü birbirleri için yaratılmış gibiler. İlk hayatlarında ikisi de fazla korkaktı ama şimdi ise fazla umursamaz ve cesurlar. Tencere kapak gibiler," dediğinde Kenan'ın öldürücü bakışlarını üzerinde hissetti. Fakat haklı olduğunu biliyordu çünkü her şeyi hatırlamalarına rağmen eskisi gibi olmayan bir tek Yavuz ve Süreyya'ydı.

Kenan kız kardeşinin Yavuz ile yaptığı kışkırtıcı dansı görünce kaşlarını çatarak Sıraç'a döndü. "Kardeşini kardeşimden uzak tut!" dediğinde Sıraç gülerek arkasına yaslandı. "Git sen bunu yap, fakat seni uyarıyorum dikkatli

ol çünkü Yavuz eskisi gibi değil." Eskiden gölgesinden bile korkan kardeşi şimdi yürek yemiş gibi Kenan'ın gözüne soka soka kız kardeşiyle düşüp kalkıyordu.

"İkisi de evlenmek istiyor. Evlenmelerine izin verirsen ortada bir sorun kalmaz."

"Uraz bana bir daha evlilik dersin yüzünü dağıtırım!"

"Sıraç senin şu Gorgon ne alemde?"

Sıraç ona ters ters bakarak önüne döndü. "Böyle devam edersen Kenan'a gerek kalmadan ben yüzünü dağıtacağım!" dedikten sonra elindeki kadehi bir dikişte bitirdi. "O çatlak kadın benim herhangi bir şeyim değil!" Uraz bir türlü büyümeyen bir çocuk gibiydi. Sürekli ortalığı karıştırıp duruyordu. Soya denen kadının nerede olduğuyla veya ne yaptığıyla ilgilenmiyordu.

Sıraç bir süre arkadaşlarıyla vakit geçirdikten sonra kulüpten ayrıldı. Arabayı kullanırken aklı anne ve babasıyla meşguldü. Son zamanlarda ikisine karşı mesafeli olduğunu biliyordu fakat onların düşündüğü gibi onlara kızgın değildi. Son olanlardan sonra konaktan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Üstelik artık Elzem ve Itır'da yoktu. Her şey üst üste gelmişken biraz yalnız kalıp kendini toparlamalıydı. Annesinin bu duruma üzüldüğünü biliyordu fakat bir süre daha yapacağı hiçbir şey yoktu. Artık annesine kızgın değildi çünkü yeniden doğduklarında onlara gerçekten çok iyi bir anne olmuştu. Geçmişte yaptığı hatalar yüzünden artık ona kızmıyordu ama geçmiş düşündükleri gibi geçmişte kalmıyordu. Bazı şeyler kolayca unutulmuyordu. Bu konuda Elzem'e de sitemliydi çünkü herkes gibi o da anılarını geri alan kişinin Elzem olduğunu tahmin ediyordu. Sadece kendi anılarını değil herkese anılarını geri vermişti. Çoğu kişi bu durumdan memnun değildi ve Sıraç'da onlardan biriydi. Fakat iflah olmaz kardeşi gittiği yerde bile rahat durmuyordu. Onları özlüyordu, kardeşlerini çok özlüyordu. Kızların Araf'ta daha mutlu olacaklarını tahmin ettiği için buna alışmaktan başka seçeneği yoktu. Itır için endişelenmiyordu çünkü Elzem onu korurdu. Elzem için ise hiç endişelenmiyordu çünkü aklı olan o kaçık kadına bulaşmazdı.

Arabasını kaldığı rezidansın otoparkına bıraktıktan sonra asansöre bindi. Anılarını geri gelince daha önce kaldığı rezidansta aynı daireyi kiralamıştı. Asansör durunca koridora çıkarak düz bir şekilde yürümeye başladı. Karşı dairesinin önünde duran bir kadın görünce afalladı. Soya'nın dairesi uzun zamandır boştu fakat şimdi bir kadın onun kapısının önünde duruyordu. Ona sırtı dönük kadın kucağında büyük bir kutu tutarak kapıyı açmaya

alışıyordu. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı çünkü daha yüzünü görmeden sesini tanıdı. "Son zamanlarda çok fazla kilo aldın Safir," diyerek kutuya bakıp konuşan kişi Soya'dan başkası değildi. "Seni taşımakta güçlük çekiyorum. Bundan sonra sana fare yok tekrar kurbağa diyetine dönüyorsun." Evet, bu çatlak kadın Soya'dan başkası olamazdı. Anlaşılan bir şekilde yılanını da bulmayı başarmıştı. Sıraç sebensiz yere Safir'in yaşını da merak etti.

Bakalım Soaireya, Sıraç'ın her şeyi hatırladığını öğrenmiş mi?

Kucağında kutuyu tutarken bir eliyle çantasını karıştıran kadına arkadan yaklaştı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" dediğinde Soya sıçrayarak ona doğru döndü. Tabii bu esnada çantasından çıkardığı anahtar kartıda yere dşmştı.

Sıraç ona bakınca az kalsın gülecekti çünkü Soya, herkesin anılarını geri aldığını henüz bilmiyordu. Eğer aksi olsaydı buraya kendi olarak gelirdi fakat o, yine çirkin maskelerin ardına saklanarak ona gelmişti. Saçlarını gizleyen kısa bir peruk takmıştı. Yüzünde iğrenç et benleri vardı ve gözlerini saklayan lenslerle çirkin gözlüğü yine aynıydı. Tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibiydi. Sıraç usta bir oyunculuk çıkartıp onu tanımazlıktan geldi. Eğilip yerdeki kartı aldıktan sonra onun için kapısını açtı. Ona afallayarak bakan kadına kartı uzattı fakat Soya donmuş bir halde onu izliyordu. Sanki ikinci kez bu daireyi Sıraç'ı görmek için kiralamamış gibiydi. Büyük ihtimalle yıllar sonra onu görmenin heyecanını yaşıyordu. Sıraç gözleriyle kartı işaret etti. "Almayacak mısınız?" Rolüne devam etti.

Soya ona uzatılan kartı görmüyordu çünkü gözlerini âşık olduğu adamdan ayırmıyordu. Hiç bitmeyecek gibi gelen yılların ardından nihayet bymştı. Tıpkı eskisi gibi ona bakıyor fakat eskisi gibi değildi Soya'yı tanı mıyordu. Soya ağlamak istedi çünkü ilk seferde bile Sıraç'ı kendisine âşık etmeyi başaramamıştı şimdi hiç şansı yok gibiydi. Üstelik artık ona gerçek halini de gösteremezdi çünkü Sıraç onun bir Gorgon olduğunu hatırlamıyordu. Daha nce Araf'ta gördüğü garipliklerden sonra Soya'nın Gorgon olmasına tepki göstermemişti. Fakat şimdi hâlâ aynı adamdı, yani ölümsüzlerden nefret eden biri. Soya buraya onun için gelmişti. Aslında daha önce gelecekti ama kızları Araf'a gönderdikten sonra küçük bir sorun yaşamıştı. Tanrıların Cehennem Köpekleri izini bulduğu için peşine düşmüşlerdi. Soya geçidi kızlar için açtıktan sonra hemen oradan uzaklaşmıştı. Fakat daha ormandan çıkmadan etrafı yaratıklarla sarılmıştı. oğunu cehenneme göndermeyi başarmıştı lakin sayıca çok stnlerdi.

Yaralandığı için bir mağaraya sığınmak zorunda kalmıştı. Zaten ne olduysa hep o lânet mağarada olmuştu. Araf'ta neyse de fanilerin dünyasında da mistik güçleri olan mağaraların olduğunu bilmiyordu. Sığındığı mağara tüm ölümsüz güçlerini emmeye başlamıştı. Dakikalar içinde kendisini buruş buruş derisi olan yaşlı bir kadın olarak bulmuştu. Sızlayan romatizmaları ve ağrıyan kemikleri yüzünden yığıldığı yerden bir türlü ayağa kalkmayı başaramamıştı.

Yaşlı biri olmak korkunç bir deneyim olduğu için artık yaşlanmaya karşı bir fobisi oluşmuştu.

Genç olarak geçirdiği tüm o yılların karşılığını yaşlanarak ödemeye başlamıştı. Yaşlı bedeni yüzünden ayağa bile kalkamıyordu! Mağaranın gücünü sunakta yanan bir ateşten aldığını fark edince ateşe ulaşmaya çalışmıştı fakat hızlı güç kaybeden bedeni yüzünden hareket edemiyordu. Güçlkle çantasındaki su matarasını çıkartıp kapağını açmayı başarmıştı. Ancak Safir'i ateşi söndürmesi için ikna etmesi hiç kolay olmamıştı! Tek yapması gereken su matarasını dökmemeye çalışarak ağzından tutmak ve sunağa yaklaşıp matarayı ateşin içine atmaktı. Cılız bir ateş olduğu için mataradaki su onu söndürmek için yeterliydi. Üstelik matarası plastik olduğu için ateşin içinde eriyip delinirdi. Böylelikle akan su ateşi söndürürdü. Fakat ateşten korkan Safir'i cesaretlendirmesi tam bir ayını almıştı! Evet, bu lânet hayvanın ateş korkusunu yenmesi bir ay sürmüştü!

Soya yerde son nefeslerini vermeye başlayınca Safir'in aklı başına gelmiş ve ateşi söndürmüştü! Bir ay boyunca aç susuz bir halde mağaranın içinde can çekişmek işkence gibiydi. Ama Safir'in hakkını yiyemezdi çünkü onunla yemeğini paylaşıp ona bol bol fare getirmişti! Mataradaki suyu Safir bir hafta içinde tükettiği için Soya bir ay boyunca yerdeki kirli su birikintisiyle idare etmek zorunda kalmıştı. Artık yaşlı bedeni ölmeye hazırlandığı esnada Safir inat etmeyi bırakıp ateşi söndürmeye ikna olmuştu. Soya matarayı yanındaki su birikintisiyle doldurmaya çalışırken bile çok acı çekmişti. Safir matarayı ağzına alıp ateşin içine atmaya başarınca bedeni kaybettiği gücü toplamaya başlamıştı. Bir yılan gibi deri değiştirip adeta küllerinden doğarak çıkmıştı oradan. Özgürlüğüne iki gün önce kavuşmuştu ve o günden beri Safir cezalıydı. Cezası kalkana kadar sadece sebzeyle beslenmek zorunda. Ayrıca bu tembel hayvan mecbur kalınca çokta güzel avlanabiliyormuş! Madem öyle şu zamana kadar neden onu hep fare ve kurbağa peşinden koşturdu!

Eğer arada hatrı sayılır bir mazileri olmasaydı hemen ondan kurtularak kendisine yeni bir Safir bulabilirdi!

Soya, Sıraç'ı çok beklettiğini fark edince elindeki kartı aldı. "Teşekkür ederim," dedikten sonra kapısı açık olan dairesini gösterdi. "Yeni taşındım da henüz buraya alışamadım." Tanışmak için elini uzattı. "Ben Soya Gizel." Bunu tekrar yaşamaları can sıkıcı bir durumdu.

Sıraç onun elini sıkarak, "Sıraç Akay," deyince peruğunun altındaki saçlarının kıpırtısını hissedecek kadar ürpermişti. Bu küçük temasları bile Soya'nın aklını başından alıyordu. Fakat Sıraç elini çekerek, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve kendi dairesine doğru yürüdü. Hepsi bu kadar mı? Bu adamın annesini doğurtmuştu ve kısa süreliğine onun bakıcısı olmuştu. Yıllardır büyümesini beklemişti ve sonunda büyümüştü. Fakat o kısa bir tanışma faslından sonra ona arkasını dönüp gidiyor muydu? Hemen şimdi bu nankör adamı bir taşa çevirebilirdi!

Soya onun gitmesini engellemek için, "Akşam yemeği yediniz mi?" diye hızlıca konuştu. Daha önce onu bu şekilde dairesine çağırmıştı belki yine işe yarardı. "Burada yeni olduğum için komşularımla tanışmak için bir yerden başlamalıyım."

Sıraç kapısıyla bakışırken ona sırtı dönük olduğu için belli belirsiz gülümsedi. Soya'nın onu durduracağından adı gibi emin olduğu için kartını cebinden çıkartırken özellikle oyalanmıştı. Yüzündeki gülümsemeyi yok edip ifadesiz bir şekilde ona doğru döndü. "Komşularla iç içe olmaktan pek hoşlanmam," dediğinde bilerek teklifini reddetti. Bakalım bu çatlak kadın onu dairesine çekmek için ne gibi mazeretler sunacaktı.

Soya karşısındaki suratsız adamı yumruklama isteğini bastırıp gülümsedi. "Ama çok güzel yemek yaparım." Külliye yalan çünkü dolabı konservelerle doluydu ve dondurucuda Safir'in yemekleri olan donmuş kurbağalar ve fareler vardı. Dondurucuyu açmadığı sürece sıkıntı yoktu.

"Güzel yemek yaptığınıza eminim fakat yemeği beklemeyecek kadar yorgunum."

"Dışarıdan sipariş verebilirim."

"Aç olmadığımı anlatmaya çalışıyordum."

"O zaman musluğumu tamir edebilirsiniz, sürekli su sızdırıyor." Sıraç anlamadan iki dakikada musluğu bozabilirdi hatta tek bir yumrukla kırabilirdi.

"Bu işlerden hiç anlamam."

"Yatağımın ayağında sorun var. Benim için dñzeltebilir misiniz?" Yatak odasındaki heykelleri camdan aşağıya atmak ve yatağın bir ayağını kırmak ne kadar zor olabilir ki?

"Bu konuda da pek becerim yok."

"Perdeleri dñn yıkamıştım asmama yardım edebilir misiniz?" Odadaki tñm perdeleri saniiyeler içinde kñkñnden sñkebilirdi.

"ñzgñnñm ama bu konuda anneme bile yardım etmem. Ev işlerinden hiç anlamam," dediğinde Soya'nın kaşlarını atmasına kahkalar atabilirdi. Gittikçe sinirlenen kadın dişlerinin arasından, "İyi!" dedi. "Size beceriksizliğinizle kolaylıkla diliyorum!" dedikten sonra içeri girip kapıyı sertçe kapattı. Çok bile dayanmıştı.

Sıraç dairesine girdikten sonra gñlerek koltuğa oturdu. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemişti. Soya'nın ùst ùste sıraladığı bahaneleri çok hoşuna gitmişti fakat ona belli etmemişti. Ayağa kalkıp yatak odasına girdiği esnada kapısı yumruklanmaya başladı. Gñlerek, "Pes etmeyi bilmiyor," dedikten sonra odadan ıktı. Bakalım bu sefer ne gibi bahaneler sıralayacaktı.

Kapıyı açınca Soya nefes nefese karşısında duruyordu. "Soya Hanım," diyerek kollarını gñğsñnde birleştirdi. "Yine ne var?"

"Yılan."

"Yılan mı?"

Karşısında duran kadın ùrkmñř gibi kendi dairesine bakıyordu. "Evimde bir yılan var. O çok korkuntı, kocamandı ve sivri dişleri vardı!" Anlaşılan kñk oyununa Safir'i de dahil etmişti.

Soya, "Evimde bir yılan varken orada kalamam. Bu gece sizde kalabilir miyim?" dedikten sonra içeriye girmek için yanından geçeceği esnada Sıraç onu ensesinden yakaladı. Kñk bir çocuğu çeker gibi Soya'yı òne doğru çekerek dairesinden uzaklaştırdı. "Gidip şu yılanı bulalım." Soya ona ters ters bakarken kapıyı çekerek onun dairesine girdi.

Soya, Sıraç'ı takip ederek içeri girdi. Eliyle koltuğu işaret ederek, "Oradaydı, koltuğun altında," dedi korkmuş biri gibi rol yaparak. Sıraç koltukların altı olmak ùzere her yere baktı fakat Safir'i bulamadı. Soya etrafına bakarak, "Belki de mutfağa girdi," dediğinde Safir'in hangi cehenneme gittiğini sorguluyordu. Oysaki ona planın tñm detaylarını anlatmıştı. Safir koltuğun altında Sıraç'ın gñrebileceđi şekilde kuyruğunu sallayacaktı. Sıraç onu yakalayıp òldñrdñđñnde Soya kahramanını bir kahve içmeye ikna edebilecekti. Bu aptal yılan planın tam olarak neresini

anlamamıştı? Çok basit ve masum bir plandı. Soya'nın mutluluğu için seve seve kendini feda etmiyorsa ne işe yarardı ki!

Sıraç yatak odası dışında evin her yerini aramıştı ama Safir'den en küçük bir iz yoktu. Yatak odasına girmesine izin vermemişti çünkü kazara taşla çevirdiği insanları görmesine izin veremezdi. Sıraç karşısında durup alay edercesine, "Gördüğünüz gibi burada yılan yok. Belki de daha inandırıcı yalanlar bulmalısınız," dedikten sonra gidince yumruklarını sıktı. Safir'i bu sefer kesinlikle öldürecek! Ne cüretle onu yalancı konumuna düşürdü!

Alt tarafı kuyruğunu birkaç kez sallayacaktı!

Sıraç gittikten sonra kapıyı kapatan kadın, "Safir!" diyerek tısladı. "Çık ortaya korkak yaratık!" Gözlerindeki lensleri çıkartıp kutusuna koyduktan sonra salonu incelemeye başladı. Her şeyi kırmızı görürken salonda herhangi bir canlının vücut ısısı yoktu. Yatak odasına girdiğinde, "Korkunun kokusunu alıyorum Safir," diyerek sırıttı. "Bugün koleksiyonumun bir parçası olmaktan kaçamazsın." Ona çok bile katlanmıştı.

Yastığının hareket ettiğini görünce sırtarak yatağa yaklaştı. Elini yastığın altına sokarak Safir'i başından yakaladı. "Demek buraya saklandın." Beyaz kobrayı dışarı çıkartıp yüzüne yaklaştırdı. Safir korkuyla gözlerini kapatmıştı. Kıkırdarak yüzünü Safir'e yaklaştırdı. "Ödle." Onu alıp yatak odasından çıktı. Safir'i mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra yeniden lensleri taktı. Dolabın kapağını açıp, "Bakalım sana yiyecek bir şeyler bulabilir miyiz?" diyerek dolabı karıştırmaya başladı.

Bir turp alıp Safir'e dönerek gülümsedi. "Bu nasıl?" Safir huysuzca ona tıslayınca kaşlarını çatı. "Nankörlük etme! Her gün sana et bulamam ayrıca hâlâ cezalısn!" Turpu Safir'in önüne koydu. "Ye bunu." Fakat Safir'in gözleri dondurucudaydı. "Bugün orada sana yiyecek çıkmaz Safir," dedikten sonra sebzeliikten patates ve soğan alıp masaya koydu. Sandalyeye oturduktan sonra, "Evde yiyecek olarak sadece patates, soğan ve turp kalmış," dedi. "Bunları yiyeceğiz." Bu üçünden yemek yapmasını bilmediği için çiğ bir şekilde yemek zorundalar. Safir'in yemekleri dondurucuyu istila etmeseydi orayı donmuş gıdalarla doldurabilirdi. Ah, konserveleri hâlâ duruyordu!

Hemen ayağa kalkıp rafta birkaç tane konserve ve bir kaşık alarak yerine oturdu. Barbunya konservesinden bir kaşık alınca iç çekti. "Çok soğuk ve tadı bayat," diyerek somurttu. "Neden sürekli bunları yemek zorundayım?" Yemek yapmayı hem bilmiyordu hem de öğrenmeye çalışmıyordu.

Yapabildiği tek yemek makarnaydı ve makarnadan nefret ediyordu. İsteseydi şu ana kadar aşçılık sertifikasını alırdı fakat dolu dizgin geçen hayatında yapmaktan üşendiği tek şey yemeklerdi.

İkisi masadaki üç sebzeye somurtarak bakarken, ikisi de yemeye gönüllü değildi. Soya dışarıdan gelen güzel bir kokuyu soludu. Biri yemek yapıyor olmalı ki kokusu onun mutfağına kadar geliyordu. "Çok açım Safir," diye sızlanarak ayağına kalktı. Dondurucuyu açıp poşetlerden birini aldı ve poşetin içindeki kurbağayı tabağına koydu.

Tabağı alıp masaya bıraktı. Bir kâseye su doldurup onu da masaya koydu. "Yemeğin çözülünce karnını doyur," dedikten sonra mutfaktan çıktı. Askıdaki montunu alırken, "Cezan kalktı sanma sadece bu gecelik af yasasından faydalanıyorsun. Mutfağı temiz bırakmazsan yarın ki yemeği unut," dedikten sonra çantasını alıp evden çıktı. Yemek için dışarıdan bir şeyler almalıydı.

Soya evden çıkınca yemek kokularının Sıraç'ın dairesinde geldiğini anladı. Bugün bir kez daha onun kapısını çalmayacağı için mecburen dışarıda yemeliydi. Asansöre doğru yürürken elindeki poşetlerle asansörden inen bir adamı gördü. Kırklı yaşlarındaydı fakat aynı anda birçok poşet taşıyacak kadar da güçlüydü. Saçlarını kazıdığı için ışığın altında saçsız başı parlıyordu. Atletik bir vücudu olduğunu görebiliyordu fakat boyu çok uzun değildi. Adam poşetleri taşıırken birbirine sürtünen poşetlerden birinin altı delindi ve içindeki her şey döküldü. İki elinde poşetlerle duran adam söylenerek dökülen şeylere bakıyordu. Soya tebessüm ederek ona doğru yürüdü. "Ben hallederim," dedikten sonra çantasından küçük bir torba çıkardı. Çoğu zaman bu torbanın içine Safir'in yemeklerini koyduğu için çantasından hiç çıkarmazdı.

Ona bu torbanın ne amaçla kullanıldığını söylemesine gerek var mıydı?

Soya eğilip yere saçılan eşyaları toplayarak torbaya koydu. Birkaç kadın çorabı, iki adet ruj, poşetin delinmesine sebep olan makas ve makyaj ürünleri vardı. Başını kaldırıncı adamın parmağındaki yüzüğü gördü ve tebessüm etti. Anlaşılan eve dönerken eşi ona uzun bir liste çıkarmıştı. Yerdeki her şeyi toplayıp karton torbasına koyduktan sonra adama yaklaştı ve ona uzattı. Adam Soya'nın uzattığı torbayı elleri dolu olduğu için güçlkle alırken, "Teşekkür ederim," dedi. "İş çıkışı bütün bunları bulmak işkence gibiydi ama evde beni bekleyen kadına hayır demek çok zor." Karısına olan ilgisi Soya'nın çok hoşuna gitmişti. Asla sahip olamayacağı aile sıcaklığını başkalarında görmeyi seviyordu.

Soya, "Rica ederim," dediği esnada yerde küçük bir paket gördü. Anlaşılan onu torbanın içine koymayı unutmuştu. Eğilip kare şeklindeki küçük paketi alıp doğrulunca adamın değişen yüzünü gördü. Utanmış ve mahcup olmuş bir halde elinde tuttuğu şeye bakıyordu. Soya onun bu tavrına bir anlam veremediği esnada karşı dairesinin kapısı açıldı ve elindeki çöp poşetiyle Sıraç dışarı çıktı. "Bu kapıcı hangi cehennemde," diye söyleniyordu. Çöpü çıkarmak zorunda kaldığı için sinirliydi.

Soya ve karşıındaki adamı görünce bir an duraksar gibi olmuştu ama kendini toparlayıp yürümeye devam etti. Yanlarına gelince Soya'nın elindeki şeyi görünce kaşlarını çatarak durdu. "O elindeki şeyle ne yapıyorsun?" deyince Soya iyice kuşkulanarak başını eğip elindeki gümüş rengindeki küçük pakete baktı. Üzerinde ürünün içeriğini gösteren bir resim bile yoktu. Bu şey tam olarak neydi? Elinde tuttuğu sürece iki adamın garip bakışlarına maruz kalıyordu.

"Bu bana ait değil," dediğinde Sıraç sinirli bir şekilde, "Orasını anladık çünkü kadınların kullandığı bir şey değil. Sende ne işi olduğunu açıkla?" deyince Sıraç'ın artık onunla resmi bir şekilde konuşmadığını fark etti.

Adam gergince, "Bana ait," deyince Sıraç'ın delici bakışları şimdi de onu bulmuştu. "Sana ait bir şey neden onun elinde?"

Ecel terleri dökmeye başlayan adam, "Poşetten düştü," dediğinde Sıraç sert bir hareketle Soya'nın elindeki paketi aldı. Adamın poşetlerinden birinin içine koyuncu zavallı adam hemen yoluna devam etmişti.

Soya şaşkınca Sıraç'a bakıyordu. "O şey neydi? Üzerinde bir şeyler yazıyordu ama ne olduğunu anlamadım." Sıraç şimdi ona ne olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? Az önce elindeki prezervatif paketini tutarken normal bir şeyi tutar gibiydi. Anlaşılan bu dünyaya ait çoğu şeyi hâlâ bilmiyordu. Ona cevap vermek yerine, "Bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yemek yiyeceğim açık bir yer var mı diye bakacağım," deyince Sıraç derin bir nefes alarak cebindeki kartı ona uzattı. "İçeri geçip beni bekle," dedikten sonra kartı alan kadına baktı. "Çöpü atıp geliyorum." Gecenin bir vakti onu tek başına dışarıya gönderecek değildi. Gerçi bir Gorgon'a kimse bir şey yapamazdı fakat Sıraç'ın içine sinmezdi.

Soya elindeki kartı sıkıca tutarken giden adamın arkasından tebessüm ederek bakıyordu. Hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan Sıraç onu evine davet etmişti. Yürüyüp kartı kapının güvenlik sistemine okutarak içeri girdi. Sıraç gelince zili çalmakla uğraşmasın diye kapıyı onun için açık bırakmıştı. Burnuna gelen kokularla mutfağa girince tebessümü büyüdü.

Harika bir kahvaltı masasıyla karşı karşıyaydı. Sıraç menemen yapmış ve yumurta haşlamıştı. Büyük bir özenle doğradığı sebzeleri görünce iç çekti. Bu saatte yemek yetişmeyeceği için kendisine kahvaltılık bir şeyler hazırlamıştı. Çay demlenmişti ve masada sadece bir bardak vardı. Tabak, çatal ve kaşık bile sadece bir kişilikti. Anlaşılan Soya'yı davet etmek planlarının arasında yoktu. Soya onun yerine oturup kendisine çay doldurdu. Tavayı önüne çektikten sonra bir parça ekmek alarak menemene yumuldu. Mağaradan kurtulduğundan beri doğru düzgün bir şeyler yemeye zamanı olmamıştı. Üstelik Sıraç menemeni çok güzel yapmıştı.

Çöpü attıktan sonra kapıyı açık bulan Sıraç, Soya'ya söylenerek içeri girdi. Soya'dan hiç ses çıkmayınca kapıyı yavaşça kapattı. Önce salona baktı fakat onu bulamadı. Mutfağı kontrol edince gördüğü manzara sebepsiz yere içini burktu. Soya neredeyse masadaki her şeyi silip süpürmüştü. Elindeki ekmekle menemen tavasını sıyırdığını görünce yutkundu. Kısacık zamanda hepsini yemişti fakat hâlâ doymamış gibiydi. Bu kadın ne kadar zamandır yemek yemiyordu?

Soya başını kaldırdı ve Sıraç tarafından izlendiğini görünce hemen ayağa kalktı. Gözleri masayı bulunca her şeyi yediğini yeni fark edince daha da utandı. Onu evinde kovarsa bunun için ona kızamazdı. "Şey ben," diyerek bu duruma uygun bir açıklama yapmaya çalıştı. "İki haftadır doğru düzgün yemek yiyecek zamanım olmadı," diyerek doğruları söyledi. Mağaradan daha yeni kurtulmuştu ve midesine giren en son yiyecek bir kurbağaydı.

Sıraç'ın sorular sorup onu utandırması bekledi fakat o, "Ben çayları koyarım sen içeriden bizim için film seç," demişti. Soya afallayarak ona bakıyordu. Yemeğini yediği için ona kızmak yok muydu? Ya da evinden kovmayacak mıydı?

"Gitmemi istemeyecek misiniz?"

"Salona geçmeni söyledim."

Soya daha fazla şansını zorlamadan hemen mutfaktan çıktı. Sıraç'ın filmlerine bakınca sertçe yutkundu çünkü bu filmlerin bir benzeri kendi dairesinde de vardı. Bu bir tesadüf olabilir miydi? İlk seferde izledikleri filmin burada da olduğunu görünce onu çıkardı. Filmi başlatıp koltuğa oturunca Sıraç elinde tuttuğu çay tepsiyle geldi. Tepsiyi ortadaki masaya koyduktan sonra çayını alarak koltuğa oturdu. "Filmin konusu ne?" deyince Soya kendi çayını alırken iç çekti. "Bir iblisi anlatıyor. Kendi türünden olmayan birine âşık olup onun için hayatından vazgeçiyor."

Çayını yudumlayan adam alayla güldü. "İblisler mi? Böyle şeylere inanmıyorsun değil mi?"

"İnanmadığımız her şeyin varlığını inkâr edemeyiz."

"Ne yani okuduğumuz tüm o saçma şeylerin gerçek olduğunu mu iddia ediyorsun? İblisler, şeytanlar, ruhlar ve Gorgonlar sence gerçek mi?"

"Gorgon mu?"

Sıraç başını sallayarak umursamaz bir tavır takındı. "Onlar hakkında da bir şeyler duymuştum. Korkunç ve çirkin yaratıklar olduğunu söylerler," dediğinde Soya dayanamayıp, "Yalan!" diye kızarak ona doğru döndü. "Gorgonlar kainat üzerindeki en güzel yaratıklar. Zaten güzellikleri yüzünden hepsi lanetlenip bir canavara dönüştü çünkü tanrılar onların güzelliğini kıskandı!" dediğinde Sıraç gülmemeye çalıştı. "Sonuçta hepsi korkunç bir yaratığa dönüştü değil mi?" diyerek üzerine gitmeye devam etti.

Soya ona ters ters bakarak, "Hepsi değil," diye somurttu. "Kız kardeşlerin çocukları lanetten etkilenmedi. İki kuzenin ikisi de çok güzeldi ama içlerinden biri öldü. Şimdi geriye tek bir Gorgon kaldı."

"Bu daha kötü ya, onunla birlikte soyu tükenmiş olacak." Ne yazık ki bu konuda haklıydı çünkü Soya yaşayan son Gorgon'du ve öldüğünde soyu onunla birlikte son bulacaktı. Bir erkekten çocuk sahibi olsa bile bebeğin Gorgon olarak doğması çok küçük bir ihtimaldi. Kuzeni Thodars'ın tüm çocukları hep iblis olarak doğmuştu. Bir Gorgon'un doğması için anne ve babasının Gorgon olması gerekliydi.

Sıraç'ın filme yoğunlaştığını görünce yerinden kayarak ona biraz daha yaklaştı. Sıraç'ı kontrol ederken çaktırmadan ona yaklaşmanın yollarını arıyordu. Ona sarılmayı çok istiyordu ama bunu yaparsa Sıraç canına okurdu. Acaba esniyormuş gibi yapıp kolunu omuzuna mı atsa? Ne? Bazı filmlerde böyle yaptıklarını görmüştü ama bu hareketi yapan genelde erkekler oluyordu. Soya kadın erkek ayırt etmediği için bu konuda ilk adımı atmaktan çekinmezdi. Fakat Sıraç erkeklere özgü bir taktiğin kendi üzerinde kullanılmasına ne tepki verirdi işte burası tartışılırdı.

Sıraç gözlerini ekrandan ayırmıyordu ama Soya'nın gittikçe ona yaklaştığının farkındaydı. Biraz sonra iyice cüretkârlaşacağını bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Başını çevirince burnunun dibine kadar giren kadını gördü. "Sence de çok hızlı gitmiyor musun? Daha bir saat önce tanıştık," dediğinde Soya, "Ama seni yıllardır tanıyor gibiyim," diyerek ona sevimlice

tebessüm etti. "Sen de öyle hissetmiyor musun?" Hayır, hissetmiyordu çünkü zaten yıllardır tanışıyorlardı.

Sıraç rolüne devam ederek, "Bana hiç tanıdık gelmiyorsun," dedi.

"İyice bak mutlaka bir yerden tanıdık gelirim."

"Hayır, seni daha önce görmedim."

"Ama yeterince bakmıyorsun ki!"

Sıraç derin bir nefes alıp uzun uzun onu izlemeye başladı. "Seni tanımıyorum," diyerek Soya'yı hayal kırıklığına uğrattıktan sonra elindeki çay bardağını yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Soya'nın elindeki bardağı da alıp onu da sehpanın üzerine koydu. Ellerini uzatıp Soya'nın belini kavradı ve onu dizlerinin üzerine çekti. Soya, Sıraç'ın dizlerine oturunca şaşkınlık içinde, "Ne yapıyorsun?" dedi fakat Sıraç onu izlerken, "Yakından bakıyorum," diyerek nefesini kesti. Uzanıp Soya'nın gözlüklerini çıkardı. Soya kaskatı bir şekilde onun dizlerinde otururken Sıraç'ı engelleyecek herhangi bir şey yapmadı. Sıraç'ın ellerini yüzünde hissetmek bile onun için dünyalara bedeldi. Yüzündeki sahte benleri söküp koltuğa bırakan adama gülümsedi. Evet, Sıraç onu hatırlıyordu.

Ne yani, tüm gece bilerek mi onu tanımazlıktan gelmişti?

Sıraç önce gözlüklerini daha sonra da benleri çıkarmıştı. Bunu yaparken gözlerini Soya'nın gözlerinden ayırmayan adam peruğu da çıkardı. Peruğun altındaki fileli boneyi dikkatli bir şekilde çıkartınca saçları omuzlarından salınarak dökülmüştü. Sıraç büyülenmiş gibi onu izlerken, "İşte bu kadını tanıyorum," diye fısıldadı. Elini Soya'nın kumral saçlarına doğru uzatınca, saçları bukleler halinde Sıraç'ın eline doğru uzanmıştı. Kafasının üzerinde uçuşan canlı saçları tıpkı kedi yavrusu gibi Sıraç'ın eline sürtünüyordu. Saçları onun eline dolanarak kendilerini Sıraç'a sevdireliyordu. Sıraç avuçlarındaki ipeksi saçları okşarken, "Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu. "Onların bana gelmesini sen mi sağlıyorsun?"

Soya onun ellerine sürtünen saçlarını izlerken, "Hayır," dedi. "Saçlarım kontrolümün dışında hareket eder çünkü her biri canlı. Bir Gorgon'un acısı, mutluluğu, yani kısacası duyguları saçlarına yansır," dedikten sonra Sıraç'ın gözlerine baktı. "Nefret ettiğim kişilerin yanında ölü taklidi yaparlar ve hiç hareket etmezler ama-"

"Ama?"

"Ama sevdiğim kişilerin yanında günışığı gibi cıvıl cıvıl açarlar. Yerinde duramazlar ve o kişiye doğru çekilirler," dediğinde Sıraç'ın dudakları kıvrıldı. "Bu sözlerden ne çıkarmalıyım? Beni sevdiğini mi? Peki, sence bir

ölümsüzle olur muyum?" dediğinde Soya güldü. "Olman gereken tek kadın benim Avcı. Sence bir başkasıyla olmana izin verir miyim? Ya da kainat üzerinde sevdiğim adama yaklaştırmaya cesaret edecek bir kadın olabilir mi? Oldu diyelim peki, onu yaşatır mıyım?" dediğinde Sıraç onun bu deli dolu hallerini özlediğini fark etti. Bu kaçık kadını gerçekten özlemişti.

"Başka kadın olmayacak," diyerek Soya'yı daha çok kucağına çekti. "Ve başka adam da olmayacak, anlaştık mı?" dediğinde Soya hızlıca başını salladı. "Artık beni öpeceğin kısma geçebilir miyiz? Uzun zamandır bunu bekliyorum," diye itiraf edince Sıraç yüksek sesle gülerek onu göğsüne çekti ve sarıldı. "Seninle nasıl olacak hiç bilmiyorum," dediğinde göğsündeki güzelliği izliyordu. Bu kaçık kadın tüm çılgınlığını konuşturup bir şekilde onun kalbine sızmayı başarmıştı.

Soya gözlerini yumarak Sıraç'ın kalp atışlarını dinlemeye başladı. Şu zamana kadar genelde herkes ona zarar vermek için dokunmak isterdi. Fakat ilk kez biri sevmek için ona sarılıyordu. Yabancı olduğu bu duygu ona hiç tatmadığı huzuru yaşıtıyordu. Sıraç'ın üzerine eğildiğini hissetti. Saçlarının kokusunu içine çekti ve "Özür dilerim," diyerek dudaklarını saçlarına bastırdı. Sıraç ondan değil saçlarından özür diliyordu. Daha önce keserek incittiği saçlarından şimdi özür diliyordu.

Soya gözlerini açarak kafasını kaldırdı. "Ne zamandır hatırlıyorsun?" dediğinde Sıraç'ın elleri saçlarıyla oynuyordu. "Fazla olmadı," dedikten sonra avuçlarında kıvrılan saçlara gülümsedi. "Saçlarını seviyorum." Soya bunu zaten biliyordu. Daha önce saçları Sıraç'a doğru uzanınca o an ki yüz ifadesini görmüştü. Saklamaya çalışmıştı ama onunla oynayan saçları sevmişti.

Soya ellerini onun omzuna koyarak üzerine eğildi. "O paket neydi?" diye sordu çünkü koridorda ona bir açıklama yapmadığı için bir anda aklına gelmişti.

Sıraç onu kucağına alarak ayağa kalktı. Muzır gözlerle ona bakarken, "Birazdan ne olduğunu öğrenirsin," dedikten sonra daha fazla dayanamayıp onu öptü. Kollarında tuttuğu kadını soluksuz bir şekilde öperken yatak odasına doğru yürüdü.

Araf, Elümhan kalesi.

İtır, "Dehliz'den sonsuza kadar kaçamazsın," diyerek Mara'ya baktı. "Elzem'den de öyle."

İki genç kız bahçede yürürken Mara sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Keşke ikisi de aynı anda yok olsaydı," diyerek etrafını kontrol etti. "Böylece bende ikisinden saklanmak zorunda kalmazdım." Dehliz ile konuşmak istemiyordu ve Elzem'i görmeye hazır değildi. Onunla arkadaş olduğunu inanamıyordu!

İtır güldü. "Tanrılar bile Elzem'den kurtulamıyor, yani kolay kolay yok olmaz. Kaçmak yerine yüzleşmelisin. Hadi ama, yirmi dört yılı yakın arkadaş olarak geçirmeniz o kadar da kötü olamaz."

"İkinci hayatındaki Elzem ile dost olmak fena değildi ama şimdi o gitti ve eski kibirli Elzem geri geldi."

"Aynı şekilde ikinci Mara da gitti ve eski kıskanç Mara geri geldi. Peki, değişen bir şey oldu mu? Hayır, değil mi? Hâlâ aynı insanlarsınız ikiniz neden bunu zorlaştırıyorsunuz anlamıyorum." Tıpkı Mara gibi Elzem'in de bu yüzleşmeden kaçtığını biliyordu. Oysaki ablası hiçbir şeyden kaçmazdı. Elzem bile bunu yapıyorsa durum umutsuzdu.

İtır, "Bu arada Zülûf ve Leyla Hanım'ın nesi var?" diyerek arkadaşına döndü. "Leyla Hanım'ın sekiz hizmetçi ve üç muhafızı karşısına alıp konuştuğunu gördüm. Onlara, 'Eğer bu olay tek bir kişi tarafından duyulursa sadece siz değil ailenizi de ölmüş bilin,' diyerek tehdit etti. Zavallı çalışanlar ne biliyorlarsa korkudan hemen unutmuş gibi yaptılar. Gevheri ikizleri de oradaydı ve Dehliz solgun ve hasta görünüyordu. Leyla Hanım'ın Dehliz'in koluna girdiğini gördüm. Ona, 'Henüz iyileşmedin dinlenmen gerek,' dediğine eminim. Leyla Hanım Dehliz'i odasına götürmeden hemen önce Aybars'a, 'Savcı'nın odasının olduğu koridordaki tüm muhafızları gönder ve koridoru gözetle. Kız dışarı çıktığı an kimsenin onu görmediğinden emin ol ve ona odasına kadar eşlik et. Liderler buradayken bu olay asla dışarıya sızmamalı. Sadece bizler gerçeği bilmeliyiz,' diyerek Aybars'ı sıkı sıkı tembihledi. Onlar gittikten sonra saklandığım yerden çıkıp aşağıya indim ve odadan çıkan hizmetçileri durdurdum. Onlara Leyla Hanım'ın neden onları sıkıştırdığını sorduğumda şaşkınca yüzüme bakıp, 'Öyle bir şey olmadı,' dediler. Leyla Hanım onları iyi korkutmuş." İtır Kalenin hanımlarının bir şeyler sakladığından emindi.

Mara'dan hiç ses çıkmayınca İtır ona doğru döndü fakat Mara, "Dehliz hasta mıydı?" deyince İtır güldü. Anlaşılan Dehliz'den gerisini dinlememişti.

İtır iyice abartıp, "Ölüyor gibiydi," diyerek yalan söyledi. "Belki de şu anda ölmüş bile olabilir," dediğinde Mara'nın mavi gözlerindeki endişesini

gördü. "Ben-" dedi fakat devamını getiremedi. "Benim biraz uyku geldi sen bensiz devam et," diyerek hemen kaleye doğru yürüyünce İtır güldü. Dehliz'e gittiğini daha iyi belli edemezdi.

Mara hızlıca kaleye girip merdivenlere tırmanmaya başladı. Üst kata çıkar çıkmaz Dehliz'in odasının olduğu koridora girince Leyla Hanım'ı gördü. Zülûf Hanım ile birlikte Dehliz'in odasından çıkıyorlardı. Mara onlara hızlıca bir selam verip içeri gireceği esnada Leyla Hanım önüne geçerek yolunu kesti. "Ne yaptığını sorabilir miyim Bilge?" dediğinde Bilgilerden olduğu için Mara bunu yadırgamadı. Çoğu kişi adı yerine burada ona klanının adıyla hitap ediyordu.

Mara, "Dehliz'i göreceğim," deyince Leyla Hanım her an bir sinir krizi geçirebilirdi. Cihangir bu kızları gelini olarak seçtiğini tüm liderlere yemekte açık bir şekilde göstermişti. Kalkanların şerefine verdiği davet herkese oğullarının eşlerini onayladığını gösteriyordu. Leyla Hanım farklı klanlardaki gelin adaylarından hoşlanmıyordu fakat hep olduğu gibi önceliği oğullarının mutluluğuna vermişti. Fakat ar damarı çatlayan gelinleri skandallara doymuyordu. Elzem'den sonra bir de Mara'nın vukuatıyla hiç uğraşamazdı. Üstelik Savcı onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Oğlunun zorla Elzem'e bir şey yapamayacağını biliyordu ama şuurunu yitirip Elzem'i odasına götürmesi kabul edilemezdi. Leyla Hanım Elzem'den hoşlanmıyor olabilirdi ama kendi çatısı altındaki bir kadının insanların diline düşmesine göz yumamazdı. Her şeyden önce o bir kadındı ve hiçbir kadının böyle bir skandalla anılmasını istemiyordu. Bu yüzden olaya tanık olan tüm çalışanları bizzat uyarmıştı. Leyla Hanım'ı iyi tanıdıkları için bu konudaki hassasiyetini biliyorlardı. Birilerine anlatmak şöyle dursun kendi kafalarında bile bu konuyu ikinci kez düşünmeye cesaret edemezlerdi. Önce Elzem şimdi de Mara'yla uğraşıyordu. Yeni bir skandal patlak vermeden Cihangir ile konuşup düğünlerinin bir an önce yapılmasını isteyecekti. Kalkanlar buraya yabancı oldukları için kuralların önemini yeteri kadar bilmiyorlardı ama düğün uzadıkça kendi oğulları da çığırından çıkmaya başlamıştı!

Mara'ya bakıp, "Kapı açık olacak ve" dedikten sonra arkasındaki hizmetçisini gösterdi. "Refakatçin olarak yanında duracak. Odada on dakikadan fazla kalamazsın, anlaşıldı mı?" deyince Mara hızlıca başını sallayıp Dehliz'in odasına girince Leyla Hanım kaşlarını çattı. Az önce söylediklerini hiç dinlememiş gibiydi!

Leyla Hanım hizmetçisine dönerek, "İçeri gir ve Mara odadan çıkana kadar yanından ayrılma. İkisinin adetlerimize uygun şekilde davrandıklarına emin ol," dediğinde içeri giren hizmetçiden sonra Zülûf Hanım ile birlikte yoluna devam etti. Gençlerle uğraşmak onu çok yormuştu.

Mara içeri girince gündüz vakti uyuyan adamın yatağına yaklaştı. Hizmetçiye, "Neyi var?" diye sorduğunda Dehliz'in yatağının kenarına oturdu. Bir anda ona ne olmuştu? Terliyordu, hem de hafife alınmayacak bir şekilde terliyordu. Kumral saçları terden yüzüne yapışmış, alnındaki terler yüzüne doğru süzülüyordu. Ateşler içinde yanmasına rağmen teni fazla solgundu. Ona ne olduğunu anlayamıyordu. Bir ölümsüzün hastalandığını daha önce hiç görmemişti.

Odadaki hizmetçi kapıyı sonuna kadar açarken, "Dün gece Elümhan sınırında asilerin başlattığı isyanı durdurmak için gitti ve sabaha karşı geri döndü," diyerek ona cevap verdi. "General saldırıda küçük bir yara aldığı için bunu hekimlere gösterme gereğinde bulunmadı fakat durumu gittikçe kötüye gitmeye başladı," dedikten sonra Dehliz'e yaklaşıp üzerindeki yorgani biraz aşağıya doğru çekti. Üzerinde bir şey yoktu ve omzu sargıdaydı. "Generalin omzuna gelen ok zehirliymiş. Leyla Hanım kalenin hekimlerini çağırdığı için zamanında müdahale edebildiler fakat vücudunun zehirden arınması biraz zaman alabilirmiş," dediğinde Mara yutkunarak titreyen elini ona doğru uzattı. Sargının üzerinden yarasına dokundu ve hiçbir şey hissetmeyince rahatlayarak elini çekti. O bir kahindi kötü bir şey olsaydı görürdü değil mi? İyileşecekti.

Evet, iyileşecekti fakat ters giden bir şeyler vardı. Bu seferde Dehliz'in elini tuttu yine bir şey görmeyince sertçe yutkundu. Neden hiçbir şey görmüyordu? Dehliz'e ne zaman dokunsa mutlaka ikisinin geleceğiyle ilgili bir şeyler görürdü fakat şimdi hiçbir şey görmüyordu. Pelerinin iğnesini çıkartıp iğnenin ucunu kendi avucuna batırdı. Avucunun içini çok az kanattıktan sonra aynısını Dehliz'in avucuna da yaptı. Birbirine karışan kan her zaman bir şeyler görmesine neden olurdu. Tekrar Dehliz'in elini tutarak sıkıttığında gözlerinin mavisini bembeyaz oldu ve sonunda bir şeyler görmeye başladı.

Hizmetçi kız hiç ses çıkarmadan Mara'yı izlemeye başladı. Kahinin değişen gözlerini ve kaskatı olan bedenini görünce şu anda ne gördüğünü merak etti. Birkaç saniye sonra Mara'nın gözleri normale dönünce, "Ne gördünüz?" diye dayanamayıp sordu. Mara yataktaki adamı izlerken rahat

bir nefes alarak güldü. "Hâlâ kaderlerimiz bir," dediğinde bir an Dehliz yazgısından silindi diye endişe etmişti. Sonuçta gördükleri deşikendi.

Mara elini çekeceğı esnada parmaklarını saran parmakları gördü. Başını kaldırıncı Dehliz'in gözlerini araladığını gördü. Uykulu bakışları Mara'yı bulunca iç çekti. "Benden kaçmaman için illa yaralanmam mı gerekiyordu? Eğer öyleyse daha sık yara almaya çalışabilirim," deyince Mara gülererek başını iki yana salladı. "Kaçmıyordum." Kaçıyordu.

Dehliz doğrulmaya çalışınca yarasına dikkat ederek oturmasına yardım etti. Hizmetçi onlara biraz mahremiyet sağlamak için odanın bir köşesine çekilmişti. Dehliz yatağının kenarına oturan kızı izlemeye başladı. Avucundaki birkaç damla kanı gösterdi. "Kanla olan bir temasta gördüğün şeyleri karşındakine de gösterdiğini biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda vücudu zehirle mücadele ettiğı için fazla yorgun hissediyordu.

Mara, "Evet," deyince dudağının kenarı kıvrıldı. "Az önce gördüklerini gördüğümün farkında mısınız?" dediğinde Mara nihayet olanları idrak etmişti. Gözleri irice açılırken utançtan kızaran yanaklarını sevmişti. "Benimle ilgili böyle müstehcen şeyleri çok sık görüyor musun?" dediğinde Mara telaşa kapılarak onu susturmak istedi. Fakat hizmetçinin kısık kıkırtısı hepsini duyduğunu gösteriyordu!

Mara, "Sessiz ol," diyerek Dehliz'i azarladı. "Bu gördüğüm şeyler senin fesat amellerinden kaynaklı ve daha önce bir kez bile görmedim," diye yalan söylediğinde Dehliz kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Evlendiğimiz günü sürekli görüyorsun ama düğün gecemizi daha önce hiç görmediğini mi söylüyorsun? Buna inanmamı bekleyemezsin," diyerek onu iyice köşeye sıkıştırdıncı Mara ters ters ona bakıyordu. Onun sürekli burun kıvıran hallerini bile özlemişti. Yeni hayatlarında tekrar İkra ile evlenmek gibi bir hata yapmamıştı. Karısı olmasını istediğı tek kadını uzun zamandır bekliyordu ve gelini artık evindeydi.

Mara çok utandığı için çözümü yine kaçmakta buldu. Ayağı kalkacağı esnada Dehliz elini tutarak onu durdurdu. "Kaçma artık benden," diyerek ciddi bir ifadeyle Mara'ya baktı. "Sevgini nasıl kazanacağımı bana söyle?" derken bunu gerçekten bilmek istiyordu çünkü daha fazla Mara'nın ondan köşe bucak kaçmasını istemiyordu. "Eğer istediğın altın ve paraysa sahip olduğum her şeyi son kuruşuna kadar ayaklarının altına sererim. Seni ne mutlu ediyorsa onu bana söylemelisin. Bir erkeğı kalbini açmanın tek yolu gerçekten para mı?" diyerek onun gözlerine baktı. "İlgilendiğın tek şeyin para olduğuna inanmak istemiyorum."

Mara, "Artık değil," diyerek itiraf etti. "Eskiden belki ama son zamanlarda para ilk önceliğim değil." Bu yalan değildi çünkü Dehliz'in sevgisi onun için tüm hazinelerden daha kıymetliydi. Parmaklarını Dehliz'in parmaklarının arasından geçirip ona gülümsedi. "Bir an önce iyileşmelisin general çünkü bana vermen gereken bir gelecek var," dediğinde Dehliz'in tebessüm eden yüzüne bakıp gülümsedi. Artık kaçmak yerine kendi mutluluğunun peşinden koşacaktı.

Dehliz ile ilgili gördüğü geleceği onunla birlikte inşa etmek istiyordu.

Devam edecek...

Bu bölümün bir bu kadar daha devamı olduğu için bölmek zorunda kaldım. Bölümün diğer yarısını da yarın atacağım çünkü aslında burada bitmiyordu fakat çok uzun olduğu için kesmek zorunda kaldım.

Sizler lütfen okuduğunuz bölüme oy ve yorum yapmayı unutmayın. Bölümleri kısa aralıklarla atınca hayalet okuyucularım bir anda çoğaldığı için hatırlatmak zorunda kaldım.

Zaten bölümün devamını attıktan hemen sonra final bölümü geriye kalıyor.

Wattpad'da ki sorun ne yazık ki bende hâlâ çözölmüş değil. Hâlâ buraya girerken uzun uzun sayfanın açılmasını bekliyorum. Profilimdeki kitaplar bile bir görünüp bir kayboluyor. Son bölüme koyduğum medya ise kimseye görünmemiş. Sorun hâlâ devam ettiği için büyük ihtimalle bundan sonra koyduğum medyalar kolay kolay görünmeyecektir. Üstelik bölümü bile saatlerce uğraştıktan sonra yayınlayabiliyorum.

Uygulamayı bile kaç kez silip yükledim ama bir türlü düzelmedi. Wattpad bazen gerçekten beni deli ediyor. ♀

Bu bölümde çoğunlukla Sıraç ve Soya'yı okudunuz. Evet, kimler onları özlemiş?

Mara ve Dehliz cephesinde de işler sonunda rayına oturdu. Diğerleri bölümün devamında olduğu için onları artık yarın okuyacaksınız.

Ve Leyla Hanım bu bölümde beklenmedik bir çıkış yaptı. Elzem ve Savcı'yı gören herkesi susturarak olası bir skandalı başlamadan durdurdu. Ondan böyle bir şey bekliyor muydunuz?

Bölümü yarıda kestiğim için bu bölümde soracak pek soru yok. Neyse yarın ki bölümde telafi ederim artık. 😊

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(68) Canavar Ve Güzel.

"Bazı insanların görünüşü canavara benzerdi. Bazı insanlar da güzel maskelerin ardına ne canavarlar gizlerdi."

İtır bahçede boş boş gezmek yerine askerlerin antrenman yaptığı alana doğru yürüdü. Ne zaman canı sıkılsa yumruklarını konuşturacak şeyler yaparak rahatlıyordu. Gediz ile nasıl konuşacağını bilmediği için şu anda canı fazlasıyla sıkındı. Birkaç yumruk atmak belki Gediz'i aklından çıkarması için işe yarayabilirdi. Sinirden güldü. "Sanki mümkünmüş gibi. Medusa'nın torununun aşk acısı çektiği görülmüş şey değil. O sapık ayarlarımla oynadı!" Söylenerek adımlarını hızlandırdı.

Eğitim alanına geldiğinde az kalsın gülecekti. Gediz'i aklından çıkarmak için kendi ayaklarıyla Gediz'in olduğu bir yere gelmişti. Hafız ile kılıçlarla müsabaka yapıyorlardı. Yürüyüp açık alana çıkarak, "Hafız," diyerek ona yaklaştı. "Yerini bana ver," dediğinde ikisi dövüşmeyi bırakıp ona doğru döndüler. Hafız gülerek, "Ah, şu Tenebrisler. Verir misin demelisin İtır," dedikten sonra dövüş alanının dışına çıktı. "Senindir."

İtır yürüyüp Gediz'in karşısına geçince ikisi Hafız'a döndü fakat gülen adam, "Buradan bir yere ayrılmıyorum," diyerek onların sessiz isteğini geri çevirdi. "İtır'ın bir refakatçiye ihtiyacı var." Gediz ile burada yalnız kalması hoş olmazdı. Bu yüzden onlardan biraz uzakta olup ikisini izleyecekti. İtır buranın adetlerini bilmiyordu ama Gediz kural tanımıyordu. İkisini bir skandaldan korumanın tek yolu burada kalmasıydı.

Gediz, İtır'ı izlerken, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Gerçekten onunla dövüşmeyi mi düşünüyordu?

İtır omuz silkerek kılıcını kınından çıkardı. "Bir müsabaka da benimle yap," deyince Gediz kaşlarını çatı. Belli ki onunla konuşmak istiyordu ama normal kadınlar gibi konuşmak varken neden dövüşmek gibi bir yolu seçiyordu ki? Araf'takilerden daha vahşiydi.

Gediz elindeki kılıcı kenara attığında, "Başla," derken kılıçla dövüşmeyeceğini az önce göstermişti. İtır kılıçlar konusunda henüz yeteri kadar iyi değildi.

İtir'da kılıcını kenara atarak ona doğru yürüdü. "Kazanan için bir ödöl olmayacak mı?" dediğinde Gediz güldü. "Gerçekten kazanacağını mı düşünüyorsun?" diyerek ilk hamleyi yapan İtir'in yumruğundan başını eğerek kurtuldu. Ona karşı hiç şansı yoktu.

Hafız sırtını yasladığı saman balyasının yanında onları izliyordu. İkisi dövüşmeye başlamıştı fakat Gediz hep savunmada kalarak İtir'in darbelerini savuşturuyordu. Böyle yapması İtir'i kızdırdığı için gittikçe daha sert hareketlerde bulunuyordu. Başını iki yana sallayıp homurdanarak, "Normal bir şekilde konuşmayı bilmiyorlar," diye sitem ettiğinde yanı başında bir ses duydu. "Çünkü içlerinden biri Tenebris ve Tenebrisler yumruklarıyla konuşmayı severler." Hafız duyduğu sese doğru dönünce Bülbül'ü gördü. Elinde kilden bir testi ve bakır bardak tutuyordu. Bu kadını hep fazla ürkütücü bulmuştur.

Bülbül'ün elindeki testiye işaret etti. "O elindeki nedir hatun?" dediğinde Bülbül onun yanına oturdu. "Zülûf Hanım efendi Ge-" dediğinde hemen sustu çünkü onun adını zikredemezdi. "Oğluna hurma şırası gönderdi," dedikten sonra bardağı hurma şırasıyla doldurup Hafız'a uzattı. "İster misiniz?"

Hafız ona uzatılan şıraya dik dik baktı. Bu kadın Savcı'nın sadece kölesi değil aynı zamanda en yakın arkadaşıydı. Savcı'nın Hafız ve arkadaşlarından nefret ettiğini bilmeyen yoktu. Hal böyleyken korkunç hizmetçisiyle pekâlâ onları zehirletebilirdi. Tamam, görünüş olarak Bülbül çok güzeldi ama buz gibi bakan gözleri ve soğuk tavrı onu korkutucu biri yapıyordu. Bu kadın bir zamanlar zamanı kontrol ettiğini bile herkesten saklamıştı. Öylesine büyük bir gücü hiç zorlanmadan gizlemişti. Şimdi bir Koruyucuydu fakat hâlâ ona güvenmiyordu.

Bülbül, Hafız'ın tereddüt ettiğini görünce elindeki bardağı dudaklarına yaklaştırıp birkaç yudum içti. Daha sonra tekrar ona uzattı. "Şimdi içebilirsiniz."

Hafız umursamaz bir tavırla önüne döndü. "Zehir olmasa bile kesin büyü yapmışsındır, içmem onu," deyince Bülbül afallayarak ona bakıyordu. "Size neden büyü yapayım ki?" dediğinde şaşkındı. Araf'ta bir türlü anlayamadığı üç kişiden birine bakıyordu. Diğer ikisi de onun arkadaşlarıydı. Bu üçünün kafası herkesten bağımsız çalışıyordu.

Hafız, "Kadınların büyü yapmak için bir nedene ihtiyaçları yok," diyerek dövüşen ikiliyi izlemeye devam etti.

"Ama şu zamana kadar hiçbir kadın size büyü yapmadı değil mi? Kadınlar size kötölük yapmaz."

"Neden?"

"Çünkü onlara iyi davranıyorsunuz."

"Sana da iyi davrandığımı mı söylüyorsun?"

"Benim dışımdaki tüm kadınlara iyi davranıyorsunuz hatta benim gibi olan hizmetçilere bile," diye ruhsuzca konuştuktan sonra bardağı ve testiye yere bırakıp ayağı kalktı. "Benden hoşlanmadığınızı biliyorum ama sebepsiz yere kimseye zarar vermem," dedikten sonra gitmek için arkasını dönünce Hafız içinden kendisine küfretti. Onu kırmış mıydı? Bu buz kütlesinin kırılmak için bir kalbi olup olmadığından bile emin değildi fakat yine de suçluluk çekmeye başlamıştı.

"Hey," diyerek onu durdurdu. Bülbül ona doğru dönünce yerdeki bardağı alıp tüm şırayı içti. "Şimdi oldu mu?" dediğinde Bülbül boş gözlerle ona bakmaya devam etti. Şimdi neden ona böyle bakıyordu ki? İsteddiği gibi şırayı içmişti işte!

Bülbül tekrar onun yanına oturunca bu kadının ne yapmaya çalıştığını anlayamadı. Gediz bir an evvel işini bitirsin diye dua eder olmuştu çünkü yanındaki beyaz cadı onu geriyordu. Ayağı kalkıp gidemiyordu da bunu yapmak her kadını incitebilirdi. Bülbül ona bakıp, "Sizce ben çok çirkin veya çok mu korkuncum?" diye sorunca başını çevirip ondan cevap bekleyen kadının yüzüne baktı. Kimsede olmayan gümüş gözleri eşsizdi. Bakışlarıyla insanın içini delip geçiyordu. Beyaz saçları gözleriyle uyum içindeyken kan kırmızı dudaklarının rengini yeni fark ediyordu. Hayır, olağanüstü bir güzellikteyken ona çirkin demek haksızlık olurdu. Fakat bu ürkütücü biri olduğu gerçeğini değıştirmiyordu.

"Bunu neden bana soruyorsun?" dedi. "Savcı'ya sorsan sana gerçeği söyler."

"Efendi Savcı'nın değil sizin cevabınızı bilmek istiyorum," dediğinde Hafız sinirli bir şekilde nefesini koyuverdi. "Ne kadar güzel olduğunu benden mi duymak istiyorsun?"

"Evet."

"Güzelsin Bülbül, ne yazık ki çok güzelsin."

"Ne yazık ki mi?"

"Güzelliğın soğuk karakterinin yanında sönük kalıyor."

"Sizce soğuk biri miyim?" Tanrı aşkına, ona neden soruyor ki!

Sabrı tüknenen adam, "Değil misin?" diyerek onu azarladı. "Bunları bana sorman çok yersiz yapacak başka bir işin yok mu senin?" dediğinde Bülbül aynı tepkisizlikle dik dik ona bakıyordu. Gerçekten bu kadından ürküyordu.

Bir süre sessizce oturdular fakat bu sefer sessizliği bölen Hafız olmuştu. "Neden adın Bülbül?" diyerek merak ettiği soruyu sordu. Bülbül'ün ona cevap vermeyeceğinden çok emindi çünkü bu konuda bir tek Savcı'ya açıklama yapıyordu.

Fakat Bülbül onu şaşırtarak, "Çünkü bir zamanlar hayatımda bir guguk kuşu vardı," dedi. Hafız afallayarak ona doğru dönünce başını salladı. "Guguk kuşları tembel ve kurnaz hayvanlardır. Kuluçkaya yatmazlar bunun yerine yumurtalarını başka kuşların yumurtalarına benzeterek onların yuvasına bırakırlar. Bunu çoğunlukla saz bülbüllerine yaparlar. Anne kuş geri döndüğünde yuvasındaki düşmandan habersiz yumurtalarını bekler. Guguk kuşu ilk kuluçkadan çıkan olursa yuvadaki tüm yumurtaları yuvadan aşağıya atarak öldürür. Guguk kuşları yeni yumurtadan çıktığında kuyruğunun üzerinde çok hassas bir doku olur. Bu yüzden hareket ettikçe yuvada ona değen yumurtalardan rahatsız olur. Hepsini yuvadan atarak onlardan kurtulur. Eğer üvey kardeşlerinden sonra doğarsa, bu seferde biraz büyüdükten sonra hepsini öldürür. Sivri, çengelli gagasıyla onları öldürür çünkü yuvadaki kuşlar farkında olmadan onun hassas olduğu dokuya temas ederler. Yuvada bir guguk kuşu varsa diğer tüm kuşlar ölmeye mahkûmdur," dediğinde Hafız soluğunu tutarak onu dinlemeye başladı. Devamında anlatacaklarını merak ediyordu.

Bülbül ellerini yerdeki samanların üzerinde gezdirdi. Kar olduğu için askerler üzerinde oturmak için buraya saman balyası taşımıştı. "Üvey bir kız kardeşim vardı, onu severdim ve onun da beni sevdiğini sanıyordum," diyerek iç çekti. "Fakat onun bana karşı hisleri kıskançlık ve nefretten başka bir şey değilmiş. Sürekli ailemi bana karşı kıskırtırdı lakin o yıllarda bunu anlamazdım. Bir gün çok ileri gitti ve sevgilisiyle anlaşıp onu benim odama gönderdi," dediğinde Hafız'ın bedeni kaskatı oldu. Bülbül bunları ruhsuzca anlatırken Hafız ondan daha fazla etkilenmeye başlamıştı.

"Uyuyordum," diyerek yerdeki samanları avucunun içinde sıkı. "Onun odada olduğunu bile bilmiyordum. Sonra kız kardeşimin bağırışlarıyla gözlerimi açtım. Sevgilisi hemen yanıma gelip bağırmayayım diye ağzımı kapattı. Bir faniydim ve korkuyordum. Dışarıdaki koşuşturmaları duyuyordum. Kapı açılmadan hemen önce bana sarıldı ve kapı açıldı. Babam bizi olmayacak bir halde görmüştü. Kız kardeşim ise dışarı çıkıp

köylüleri kışkırtıyordu. Bağırarak, 'Yetişin ablam odasına bir erkek alarak adımızı lekeledi. O adam babama bir şey yapmadan yetişin!' diyen sesini duyuyordum. Artık herkesin haberi vardı," dediğinde daha dün yaşanmış gibi Bülbül her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu.

"Daha sonra ihtiyar heyeti toplandı. Tabii ben bu sırada babamdan çok kötü dayak yiyerek kilere kapatılmışım. Köyün ahlâkını bozup diğer kızlara yanlış örnek olduğum için hakkımda infaz kararı çıktı. Kardeşimin sevgilisine kimse bir şey yapmadı çünkü onlara göre tek suçlu onu odasına alan kadındı." Aradan yıllar geçmiş olabilir lakin bu konudaki yarası hiç eskimiyordu.

Başını çevirip Hafız'a baktığında duyduklarından sonra Hafız yutkunamadı. "Babama defalarca bir suçum olmadığını anlattım ama beni tekmelerken sesim ona ulaşmadı. Köylüler toplandığında ve babam en önde saçlarımdan sürükleyerek beni dağa sürüklerken bile sesimi ona duyuramadım." Saç diplerinin kanadığını bir kez daha hatırladı. Köylüler onları takip ederken babası yolmuştu tüm saçlarını. Onu uçurumun tepesine çıkarmak için saçlarına asıldıkça saçları kökünden koparak babasının elinde kalıyordu. Dizleri yerdeki taşlara sürtünmekten kanıyor ve bedeni yediği dayaklardan mosmordu. Bülbül o gün yaşadıklarını bir türlü unutamıyordu.

Tırnaklarını avuçlarının içine bastırırken, "Beni yüksek bir uçurumun üzerine çıkardılar," diye fısıldadı. "Babam ve köylüler tam karşımdaydı ve sırtım uçuruma dönüktü. Hepsinin ellerinde koca koca taşlar vardı." Gülüşü ilk kez o gün solmuştu. Hafız'ın gözlerine baktı ve "İlk taşı babam attı," dedi kısık bir sesle.

Onu öldürmek için ilk taşı çok sevdiği babası atmıştı.

Bülbül elini kaldırıp kalbinin üzerine bastırdı. "Babamın attığı taş göğsüme çarptı, nefes alamadım. Göğsüme çarpan taş sanki oracıkta kalbimi buza çevirip öldürdü. O kadar çok acıtmıştı ki o gün babamın gözlerine bakıp son gözyaşımı akıttığımı hatırlıyorum. Sonra köylüler beni taşladı ve attıkları taşlar beni uçuruma itti. Yere doğru savrularak düşerken öleceğimden çok emindim fakat öyle olmadı." Bülbül bakışlarını kaçırıp avuçlarındaki tırnak izlerine baktı. O gün ölmeyi ne çok isterdi.

Hafız konuşacak durumda olmadığı için sessizlik içinde onun devam etmesini bekledi. Bülbül'ün geçmişinde böyle hazin bir mazinin saklı olduğunu tahmin bile edemezdi. Bülbül ona bakarak saçlarını tuttu. "Biliyor musunuz bir zamanlar saçlarım siyahtı ama hepsi babamın ellerinde kaldı. Gözlerim elaydı ama rengi soldu ve bu hâle geldi. Tenim canlı ve kalbim

sıcaktı ama her şey gibi onlar da değışti. Uçurumdan yere düştüğümde bedenim paramparça oldu ama ruhum Ölümler Diyarına gitmek yerine küçük bir çocuğun bedenine süzöldü. Ruhu henüz yeni bedenini terk edip gökyüzüne yükselen küçük bir çocuğun bedenine hayat verdi. Tanrılar zamanın efendisi olarak beni seçmişlerdi ve bana yeniden başlamak için bir şans vermişlerdi. O çocuğun bedenine girdiğim an sarı saçları beyaza dönüştü ve mavi gözleri gri oldu. Kimsesiz bir çocuktı ve artık o çocuk bendim çünkü tanrılar beni o bedene hapsetmişti. Üstelik köle bir çocuktı. Bir yıl içinde beş farklı aileye satıldım ama ürkütücü buldukları çocuğu kimse uzun süre yanında barındırmadı. Son sahibim beni severdi ancak o da çok hastaydı. Öldükten sonra bana olacaklar yüzünden endişelendi ve beni Efsun Hanım'a sattı. Daha sonra ise efendi Savcı beni Efsun Hanım'dan satın aldı ve gittiğı her yere beni de yanında götürdü." Savcı akademide olduğı sürece boş durmak yerine orada çalışıyordu. Savcı akademinin dışına çıkınca Bülböl'de onunla akademiden ayrılıyordu. Tıpkı şu anda ikisinin Elümhan'da olması gibi.

Bülböl ayağı kalkıp, "İşte bu yüzden adım Bülböl," diyerek eteğindeki samanları çırptı. "Çünkü bir guguk kuşu yüzünden yuvamdan kovulup buralara sürgün edildim," dedikten sonra Hafız'ın yanından ayrıldı. Hafız'ın, "Peki, gerçek adın neydi?" diyen sesini duydu ama cevap vermedi. Zamanı geldiğinde bunu ona söyleyecekti ama şimdi değil.

Bütün bunları Hafız'a anlatmasının sebebi Bülböl'e karşı olan ön yargılarını kırmak istemesiydi. Çünkü Bülböl zamanı kontrol ettiğı yıllarda bir seferinde geleceğı gitmişti ve orada Hafız'ın kocası olduğunu görmüştü. Araf'ta her şey yeni yeni rayına otururken Bülböl artık her yıl ailesinin evini uzaktan izlemek yerine kendi için bir şeyler yapmak istiyordu. Bugün taşlandığı gündü ve her yıl yaptığı gibi bugün ailesinin mezarına gitmek yerine Hafız'a gelmişti. Ona her şeyi anlatırken aslında kendi içinde ailesini ve geçmişini geride bırakmıştı. Bugünden sonra yas tutmak yerine Takva'nın tavsiyesine uyup mutlu olmaya çalışacaktı. şu anda Hafız ile birbirine karşı bir şeyler hissetmiyorlardı ama gelecekte evlendiklerine göre belli ki bu değışecekti. Onların bir şey yapmasına gerek yoktu çünkü kaderleri bir yazıldığı için ikisi de bundan kaçamazdı. Aradan geçen zaman onları birbirine yaklaştıracaktı.

Hafız giden kadının arkasından uzun süre baktı. Ne tuhaf bir kadındı. Bir anda yanında biterek önce onu rahatsız etmiş daha sonra da geçmişiyile üzerek gitmişti. İnsanları dinlemeden önce yargılamanın ne kadar yanlış

olduğunu bir kez daha anlayarak önüne döndü. Itır ve Gediz'e bakınca yüzünü buruşturdu. "Artık bitirecekler mi bu savaşı?" Onları beklemekten burada soğuktan donmuştu.

Itır nefes nefese kalmış bir şekilde bu sefer Gediz'e vurmayı başardı. Yumruğu onun karın boşluğunu bulunca, "Nihayet!" diyerek geriye çekildi. Dakikalardır ona vurmaya çalışıyordu fakat Gediz ona karşılık vermediği gibi aynı zamanda hep savunmada kalıyordu!

Gediz karnındaki acıyı yok sayıp doğruldu. "Nihayet mi?" diyerek alay etti. "Ben izin vermeseydim sence bana vurabilir miydin? Duş almam gerekiyor neden bu işi uzatmak yerine artık konuşmaya başlamıyorsun?" Buraya onunla dövüşmek için gelmediğini biliyordu. Onu yeterince yorduğuna göre artık konuşabilirdi.

Fakat sorun şu ki Itır ne söyleyeceğini bilmiyordu. Doğrudan ona sevgilim ol diyecek hâli yoktu ya. Üstelik Gediz aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu! Böyle bir durumda nasıl bir konuşma başlatabilirdi ki? "Söylemek istediğim bir şey var ama bu konuda bana yardım etmelisin," diyerek alnındaki teri sildi. "Sen konuyu aç ben de söyleyeceğim şeyi söylerim."

Gediz kafası karışmış bir halde ona baktı. "Açmam gereken konuyu söylersen sana yardım edebilirim."

"İşte bu konuda sana yardımcı olamam ne olduğunu sen bulmalısın."

"Bir başkasını ilgilendiren bir durum mu?"

"Hayır."

"O zaman bizi ilgilendiren bir durum?"

"Evet."

"Seni öperken bana karşılık vermiştin ve anıların geri gelince bunun bir hata olduğunu fark ettin. Şimdi bana hiç yaşanmamış gibi davranmayı mı teklif edeceksin?"

"Hayır."

"Itır bana biraz yardımcı olur musun? Evet ve hayırla bir yere varamıyorum. Derdin neyse açık açık söyle hatun," diyerek ağaca astığı ceketini alıp giydi. "Ne oldu? Elzem istemediği için bu işin yürümeyeceğini söylemeye mi geldin?" dedikten sonra güldü. "Merak etme daha fazla etrafında dolanmaya niyetim yok. Kalede senden daha güzel kadınlar da var," diyerek onu bırakıp Hafız'a doğru yürüdü. Itır tarafından daha fazla görmezden gelinmeyi kabul etmiyordu. Onu daha fazla üzmesine izin vermeyecekti.

İtir son duyduklarından sonra yutkunarak, "Kalede benden daha güzel kadınlar mı var?" diye sordu. Asıl sormak istediği o varken Gediz'in diğer kadınları güzel bulup bulmadığıydı çünkü seven biri sevdiğini herkesten daha güzel görürdü. Hatta bununla ilgili birçok öykü ve efsane vardı. Onlardan biri de Leyla ve Mecnun'du. Padişah ikisinin dillere destan aşkını duyunca onları huzuruna çağırırdı. Leyla beklediği gibi güzel çıkmazdı ve padişah Mecnun'a, 'Ey Mecnun uğruna çöllere düştüğün Leyla o kadar da güzel değil der.' Bunun üzerine Mecnun, 'Siz birde onu benim gözümle görün,' diyerek cevap verir. Burada da anlatıldığı gibi insan gerçekten sevince sevdiğinin kusurları gözüne görünmezdi.

Gediz ona sırtı dönük bir şekilde durdu. Tam karşısına bakarken, "Evet, var," diyerek bu konuda dürüst oldu.

"Peki, senin için benden daha güzel bir kadın var mı?" diye sorunca Gediz iç çekti. "Senden daha güzel kadınlar var ama benim için artık senden daha güzeli yok," dediğinde İtir tebessüm ederek ona yaklaştı. Arkasında durunca, "Benim için de senden başkası yok," diyerek konuşmak için kendisini cesaretlendirmeye çalıştı. "Elzem seninle olmama izin verdi, eğer sen de hâlâ istiyorsan belki yeniden deneyebiliriz," dediğinde Gediz o kadar hızlı bir şekilde ona doğru döndü ki İtir bir adım geriye çekilmek zorunda kaldı.

"Elzem izin verdi mi?" diyen adam şaşkındı. O inatçı kadının fikrini değiştirmek için ne yapmış olabilir ki? Tanıdığı kadarıyla Elzem kolay kolay geri adım atacak biri değildi.

İtir başını sallayarak gülümsedi. "Seni sarhoş bir şekilde Savcı ile konuşurken görmüş ve senin hakkındaki düşünceleri değişmiş," dedikten sonra gözlerini kısarak ona baktı. "Savcı'ya tam olarak ne anlattın?"

Hatırlamıyordu ki! Ne zaman Savcı'nın odasına gitti, ne zaman ona bir şeyler anlattı, hiç hatırlamıyordu. Dün gece olabilir miydi? Dün gece çok içtiğini hatırlıyordu fakat sabah gözlerini kendi yatağında açtığı için devamında olanları hatırlamıyordu. Umurunda da değildi çünkü kırk yılın başı içmesi bir işine yaramış ve Elzem nihayet onay vermişti. Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda, "Yani artık benimle olabilir misin?" dediğinde İtir'in gülümseyerek başını sallaması uzun zaman sonra ona rahat bir nefes aldırdı.

İtir'a yaklaşıp, "Dokunabilirim de değil mi?" diyerek elini uzatınca İtir gülerek geriye çekildi. "Bu konuda Elzem'den henüz izin çıkmadı. Seninle adımın karışacağı en küçük bir skandalda ruhunu emeyeceğini söyledi. Bazı

şeyleri evlenmeden önce yasakladı," dediğinde Gediz onun ne demek istediğini anlamıştı. Sorun değildi onu bekleyebilirdi. Bunca zamandır beklediği kadını biraz daha bekleyebilirdi.

Ama yapmak için yanıp tutuştuğu bir şey vardı. İtır'a elini uzattı. "Elini tutmama Elzem bir şey demez herhalde?" dedikten sonra etrafını kontrol etti. Hafız ve egzersiz yapan askerlerden başka burada kimse yoktu. Özellikle etrafta kadın görmediği için mutlu olmuştu çünkü erkekler kadınlar gibi dedikodu peşinde değildi. Bu konularda birbirlerinin arkasını kollayıp sessiz kalırlardı. İtır'a bakıp, "Elimi kısa bir anlığına tutman bir skandala yol açmaz," dediğinde Gediz ilk kez bir kadının elini tutmayı her şeyden çok istiyordu. Bunu en son çocukken yapmıştı ve o günden sonra annesinin elini bile tutmaktan kaçınmıştı. Yıllar sonra elini tuttuğu tek kadın İtır'dı ve bunu yaparken İtır yaşamıyordu. Şimdi Gediz onun elini yaşarken tutmalıydı ki avuçlarındaki yas hissi yerini umuda bıraksın.

İtır, Gediz'in ona uzattığı eline bakınca boğazı düğüm düğüm oldu, yutkunamadı. Bunun ikisi için ne anlama geldiğini o da iyi biliyordu. O ölüm anından kolay kolay kurtulamazken onu nasıl geri çevirebilirdi ki? En az Gediz kadar o da geçmişini geride bırakmayı düşünüyordu. Elini Gediz'in avucuna bıraktı. "Elimi tutan ilk erkeksin," dediğinde burukça gülümsedi. "Bizden gerçekten olur mu?"

Gediz avucundaki eli sıkarken artık ikisinden bir çift olacağından emindi. İtır'ın eli sanki parmaklarından kayıp kalbine uzanıyor gibi onu esir almıştı. Hissettiği bu duyguyu sevmişti. Sadece eline dokunmak bile ona tarifi olmayan bir mutluluk veriyorsa daha fazlasını istemeye hakkı vardı. Avuçlarında tuttuğu bu eli hiç bırakmak istemedi. Birileri görecekti mi kaygısı yaşamadan doyasıya onun elini tutup onunla vakit geçirmek istedi. Gediz uzun zaman sonra bir kadının elini tutmanın ve o kişinin İtır olmasının heyecanını yaşıyordu. Onu hiç bırakmak istemezcesine elini tutuyordu. Acaba İtır onun karısı olmayı ister miydi? Şu zamana kadar evlilik bir kez bile aklına uğramamıştı fakat İtır geri döndüğünden beri evlilikten başka bir şey düşünemiyordu. Daha önce biri ona bir kadınla evlenmek için yanıp tutuşacağını söyleseydi gülüp geçerdi fakat şimdi her şey kökünden değişmişti.

"İtır," diyerek ona doğru yaklaştı. "Senin dünyanda erkekler bir kadınla evlenmek istediklerini nasıl belirtirler?" diyerek İtır'ı şoke etmeyi başarmıştı. Bu fazla mı hızlı olmuştu? Keşke önceden bu konuda Asil'den

bir şeyler öğrenseydi çünkü ürkütmeden bir kadına nasıl evlilik teklifi yapıldığını bilmiyordu!

İtır'ın donmuş yüzüne bakıp Hafız'a doğru dönünce Hafız, "Hiç bana bakma çünkü daha önce evlenmedim," diyerek güldü. "Sen bildiğin şekilde devam et en kötü ihtimal birkaç yumruk daha yersin. Sonuçta sana ilk kez vurmuyor değil mi?" Hafız'ın işe yaramaz tavsiyelerine yüzünü buruşturarak İtır'a döndü. "Bir ara evlenelim mi?" dedi ama bu da hiç olmadı sanki.

Neden yüzüne bakmak yerine bir tepki vermiyor ki! Bu hâli daha çok gerilmesine neden oluyordu!

"İtır seninle evlenmek istediğimi nasıl belirtebilirim?" Eğer ona söylerse Gediz'de ona göre bir şeyler yapabilirdi.

Evlilik teklifi bu kadar zorsa evliliğin kendisini düşünemiyordu.

Bir evet demek bu kadar zor olmamalı! Burada kıvrandığını görmüyor mu?

İtır nihayet kendisine gelip, "Ablama sormalıyım," deyince bu sefer Gediz'i afallatan o olmuştu. "Ablana mı soracaksın?" dedi şaşkınca. "Ablanla evlenmek istesem gider ona sorarım!" diyerek kaşlarını çatı. "Bana cevap vermek yerine neden ona soruyorsun? Onun iznine göre mi evet veya hayır diyeceksin?" dediğinde çıldırmak üzereydi. Elzem her yerden çıkıyordu. Adeta kaynanası gibi tepelerinden inmiyordu!

İtır onun sinirli haline bakıp güldü. "Hayır, Elzem'e seninle evlenmek istediğimi söyleyeceğim ama büyüğüm olduğu için rızasının olup olmadığını sormalıyım," dediğinde Gediz rahatlayarak nefesini verdi. "İyi en azından kabul ettin," dedikten sonra başını hızla kaldırıp İtır'a baktı. "Ne? Kabul mü ettin?" Afallayarak kendisini gösterdi. "Benimle gerçekten evlenmek istiyor musun? Emin misin? Tamam, her kadın benimle evlenmek ister ama sen herkes değilsin, yani fazla zorsun." Kafası karışmış bir halde İtır'a baktı. "Hayır diyeceğinden çok emindim."

"Hayır dememi mi bekliyordun? Yani nasıl olsa ben hayır derim diye mi evlenelim dedin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Evet."

"Evet mi? Yani gerçekten o amaçla sordun?"

"Hayır."

"Az önce evet dedin."

"O anlamda bir evet değildi!"

"İyi şimdi de ben hayır diyorum!"

"Bunu yapamazsın az önce evet dedin!"

"Asla evet demedim Elzem'e evlenmek istediğimi söyleyeceğim dedim!"

"Evlenmek istediğin kişi kimdi?"

"Sendin."

Gediz güldü. "Centilmen bir erkek olduğum için teklifini kabul ediyorum evlenebiliriz," deyince Itır şaşkınca onun yüzüne bakıyordu. Evlenmek isteyen o değil miydi? Saçma ve karışık bir konuşmanın sonunda ne ara evlenme teklifi eden kişi kendisi olmuştu? Az önce ne konuştuklarını bile anlamamıştı!

Elini hızla çekip Gediz'den uzaklaştı. Dışlerinin arasından, "Sen!" dediğinde daha fazla dayanamayıp yumruğunu onun çenesine geçirdi. "Sen pisliğin tekisin Azınlık!" dedikten sonra, "Tamam," dedi. "Evlenelim!" diye bağırdıktan sonra hızlı adımlarla kaleye doğru yürüdü. Bu adama katlanamıyordu!

Gediz dudaklarındaki kanı silerken gülümseyerek giden kızı izliyordu. Hafız'ın, "Siz ikiniz derhal bir hekime görünün," diyen sesini duyunca ona doğru döndü ve Hafız'ın şaşkın yüzünü gördü. "Az önce olanlar da neydi? Konuşmanın başı iyiyken sonu nasıl yumrukla bitti anlamış değilim," deyince Gediz güldü. "Fazla ateşliydi değil mi?" Mest olmuş gibi iç çekti. "Bitiyorum bu hatuna," deyince Hafız yaratık görmüş gibi ona bakıyordu. "Ateşli miydi? Yüzüne yumruk atarken evliliği onayladı ve sen bunu ateşli mi buluyorsun?" Hafız bu serseri arkadaşının kafa karıştıran zevklerini hiçbir zaman anlamayacaktı.

"Gidip bir şeyler içelim mi?"

"Asil olmadan sana uzun süre katlanamıyorum Azınlık. Yalnız başına iç."

"O zaman gidip Asil'i bulalım. Işığıyla neler olduğunu merak ediyorum."

"Senin gibi yumruk yemediğine bahse girerim."

"İşte bu yüzden her zaman sıkıcı bir ilişkisi olacak," dediğinde ikisi gülerek Asil'i bulmak için kaleye doğru yürüdü. Üçüz gibi oldukları için uzun süre birbirlerinden ayrı kalamıyorlardı.

Öte yandan Asil cephesinde işler pek iyiye gitmiyordu. Sabah gözlerini açtığında Günışığını kollarında bulmak güne güzel bir başlangıç yapmasını sağlamıştı. Fakat günün devamında babasının huzuruna çağırılması berbat bir gün geçirmesine neden oluyordu. Tenebrislerin lideri uzun zaman sonra

oğlunu huzuruna çağırıyorsa bunun altından iyi bir sebep arayamazdı. Üstelik salona geldiğinde anne ve babası dışında diğer liderleri de burada görmüştü. İhtiyar heyeti kim bilir yine hangi can sıkıcı konu için toplanmıştı. Hepsi gözlerini Asil'e dikip otururken Asil kurbanlık koyun gibi neden ayakta dikildiğini sorguluyordu. Konuşmak için bir şeyleri veya birilerini daha bekler gibiydiler. Çok geçmeden kapı açıldı ve içeriye kendi aralarında konuşan arkadaşları girdi. Hafız, "Sence bizi neden çağırdılar?" diye sorarken Gediz, "Belki de canları sıkıldı ve hadi yine bu üçüne sürgün kararı çıkartalım dediler. Bir grup ihtiyarı dinleyeceksem daha fazla içkiye ihtiyacım var," diyerek başını kaldırdı ve kınayan gözlerle onu izleyen liderleri görünce güldü. "Bu ifadeyi çok iyi biliyorum, kesin sonumuz sürgün," dediğinde Asil ve Hafız gülüşünü saklamaya çalışıyordu. Liderler ise bu üç saygısızın asla uslanmayacağını düşünüyordu. Onlar burada yokmuş gibi rahat davranıyorlardı.

Hafız ve Gediz'de Asil'in yanındaki yerini alınca Hafız kısık sesle, "Neler oluyor?" diye sorduğunda Asil omuz silkti. "On dakikadır beni ayakta bekletmeleri dışında pek bir şey olduğu yok," deyince Gediz güldü. "En fazla iki dakika beklerim daha sonra otururum," dediğinde üçü tekrar gülmeye başlayınca liderler sinirden renkten renge giriyordu.

Koruyucuların lideri Ayvaz onlara bakıp, "Kendi klanınızın yüz karası olduğunuzun farkındasınız değil mi?" diye sordu. Ayvaz bu üçünün Koruyuculardan olmadığına şükrediyordu.

Gediz pişkince, "Yüz karası mı?" dedi. "Neye dayanarak bunu söylüyorsunuz?" Kimsenin yüz karası olmadığına emindi.

Işıktan Gelenlerin kadın lideri Mihrimah, "Hâlâ akademide mezun olmadığınızı duydum," diyerek onları iğneleyince Asil, "Bunun için suçlanması gereken kişi Savcı değil mi?" diye savunmaya geçti. "Her yıl bizi inatla sınıfta bırakan ondan başkası değil. Eğer akademinin kurallarında küçük bir değişiklik yaparsanız mezun olabiliriz. Gerçekten tüm derslerden geçmemiz şart mı?" En azından bir derste kalmak öğrenciler için sorun olmamalıydı. Ya kuralları esnetsinler ya da Savcı'nın işine son versinler. Aksi takdirde asla mezun olamayacaklar.

Gazi, "Akademideki kurallar değişmeyecek," diyerek onlara baktı. "Neden akademiye bırakıp kendi klanınıza dönmüyorsunuz? Artık bir çocuk değilsiniz."

Hafız güldü. "Ben zaten kendi klanımdayım," diyerek onlara küçük bir hatırlatma yaptı. "Akademi Sulakkar topraklarında," dediğinde klan lideri

Feti, "Ama klanından bağımsız hareket ediyorsun," dedi. "Orduya katılmalısın Hafız, kaledeki generallerden biri olmanı istiyorum," deyince Hafız afallayarak ona baktı. Şu zamana kadar kendi klanı tarafından görünmezken şimdi ona ordudan yer mi veriliyordu? Hem de generallerden biri olması mı isteniyordu? Bu liderlere bugün ne olmuştu?

Cihangir kendi oğluna döndü. "Sen de artık serseliği bırakıp kaleye dönmelisin. Bir aile kurmak istiyorsan onlara hak ettikleri saygın yaşamı vermelisin. Sürekli benim gölgem altında yaşayamazsın. Kaleye geri dön ve burada Dehliz'e yardım et," diyerek oğluna yeni bir başlangıç yapması için bir fırsat daha sundu.

Aybars klanın ticari işleriyle görevliydi Dehliz ise orduyu komuta ederdi. Savcı asla bunların bir parçası olmadığı için klanın dışında bir yaşam seçmişti. Dehliz tek başına çok zorlandığı için ona yardım edecek birilerine daha ihtiyacı vardı. Dehliz babasına bu kişinin Gediz olması gerektiğini söylemişti. Tanrı biliyor ya Cihangir bu konuda Gediz'e hiç güvenmiyordu. Sorumsuz oğlu ilk günden orduda iç savaş çıkartabilirdi fakat Dehliz, Gediz'e bir şans vermeleri konusunda onu ikna etmişti. Üstelik Savcı'da bu kararı destekliyordu. Gediz'e büyük bir sorumluluk verilmedikçe asla düzelmeyeceğini söylüyordu. Cihangir bazen Gediz'in neden böyle asi ve başına buyruk olduğunu sorguluyordu. Tek sebebi kardeşinin ölen karısı olmamalıydı. Evet, çocukken yengesine duyduğu saplantılı sevgisi onu çok değiştirmişti ama biraz düşününce tek sebebinin bu olmadığını anlıyordu. Gediz annesinden bile daha çok sevdiği birini kaybetmişti ve o yıllarda atlatacak diye herkes onu kendi haline bırakmıştı. Daha sonra değişmeye başlamıştı ve değiştikçe Cihangir onu cezalandırmıştı. Böylelikle Gediz kural tanımaz bir asiye dönüşmüştü. Aldığı her cezayla daha fazla isyankâr biri olmuştu. Cihangir ara ara düşünüyordu; o kayıptan sonra ilk hatasında onu cezalandırmak yerine yanında olsaydı her şey farklı olabilir miydi?

Bu yüzden liderlerle bir araya gelip bu üçünü tekrar klanlara kazandırmaya karar vermişlerdi. Onlara sorumluluk verilmedikçe değişip değişmeyeceklerini asla anlayamazlardı. Üçü kendi klanlarında en iyisi olmaya adaydı fakat yeteneklerini klanlarına faydalı olmak için kullanmak yerine arada serserilik yapmak için harcıyorlardı. Şu anda karşılarında duran bu üç saygısız çocuk belki de ileride herkesin gıpta ettiği kişilerden biri olabilirlerdi. Sonuçta iyi bir kılıç elde etmek için demiri büyük bir sabırla dövmek gerekirdi. Zor olan bu üç adam doğru şekilde yontulunca ortaya muazzam bir şeyler çıkabilirdi.

Şimdi ise Abraham'ın gözleri kendi oğlunun üzerinde oyalanıyordu. Abraham'ın Asil'den yaşça büyük iki oğlu daha vardı fakat biri kadın düşkünü diğeri ise sarhoşun tekiydi. İkiisi de işe yaramazdı ve ikisinde de liderlik vasfı yoktu. Fakat Asil öyle değildi. Kabul etmek istemese de Asil her yönden ona benziyordu. Abraham gibi güçlü, kılıçta rakip tanımaz ve stratejik biriydi. Kendinden sonra liderliği bırakacağı tek kişi sadece Asil olabilirdi. Diğer oğulları klanın başına geçerse klanı büyük bir sefalete sürükleyebilirdi. Liderlik vasfı olmayan biri klana liderlik yapamazdı bu yüzden klanı Asil'den başkasına emanet edemezdi. Fakat Asil'in de bir kusuru vardı ve bu göz ardı edilecek bir kusur değildi. Asil kendisine eş diye çok yanlış bir kadını seçmişti. Abraham yaptığı hatayı anlayıp pişman olması için onu klandan bile kovmuştu. Fakat pişman olup af dilemesi şöyle dursun yüz yıldır kendi klanına bir kez bile uğramamıştı.

Asil dayanamaz döner diye düşünmüştü fakat küçük oğlu fazla inatçıydı. Yüz yıl boyunca o kadına olan ısrarını sürdürüyordu. Sanki hâlâ kırılan kılıcı için babasına kızıp yemek yemeyi reddeden o çocuktı. Abraham onun için daha sağlam bir kılıç yaptırana kadar yemek yemeyen o çocuk gibi davranıyordu. Çocukluktan bu yana hep böyle biriydi. Bir şeyi isteyince istediği olana kadar asla geri adım atmazdı. Abraham'ın ona verdiği yeni kılıcı bile beğenmeyip çocuk yaşta kendi kılıcını dövüp işleyecek kadar inatçı bir çocuktı. Ta o zamanlarda Asil ile başının dertte olduğunu anlamıştı. Ama babasına sırtını dayamak yerine kendi işini kendisinin yapmasını sevmiş ve onunla gurur duymuştu. Şimdi yine aynı şeyleri yaşıyorlardı. Işıktan Gelen o kadını kılıcı gibi sahiplenmiş ve ona sahip olmak için babasına karşı geliyordu.

Pekâlâ, madem istediği buydu o zaman bu ihtiyar ona istediğini verecekti.

Eğer oğlu ısrarla o kadını istiyorsa o zaman Asil için onu kabul edecekti. Oğlunu kaybetmemek için ikisinin evliliğine göz yumacaktı. Bu kararı kendi rızasıyla vermiyordu çünkü Asil onu buna mecbur bırakmıştı. "O kadını hâlâ istiyor musun?" dediğinde Asil hiç düşünmeden, "Her şeyden çok efendim," deyince başını salladı. "O vakit benimle birlikte klana geri dön çünkü yapmamız gereken bir düğün var," deyince oğlunun yüzünde oluşan tebessümü gördü. Abraham uzun zamandır Asil'in ona bakarken gülümsediğini görmemişti. Şimdi ise bir baba olarak en doğru kararı verdiğini anlıyordu. Belki de Cihangir haklıydı, belki de farklı klanlarla olan evliliklere artık izin vermelerinin zamanı gelmişti.

Şimdi tüm liderler onların vereceği kararı bekliyordu. İlk konuşan Hafız olmuştu. "İstediğim zaman bu ikisini göreceğim," diyerek klan liderine baktı. "Sadece bu şartla kabul edebilirim."

Aynı şartı Gediz'de dile getirdi. "İkisi istedikleri her an önceden ulak göndermeden benim klanıma gelebilecek ve ben de aynı şekilde onların klanına gidebileceğim," diyerek babasına baktı. "Aksi takdirde akademiye geri dönerim."

Asil'de başını sallayarak onları onayladı. "Kendi klanlarımıza dönsek bile bu konuda bize ayrıcalık tanınmalı. Onları görmek istediğim her an önceden liderlerinden izin almak için ulakla uğraşmak istemiyorum. Aynı şeyler onlar için de geçerli olmalı." Araf'ta biri farklı bir klanın topraklarına girmeden önce bunu o bölgenin liderine bildirip gereken izni almalıydı. Üçü bununla uğraşmadan canları istediği gibi eskiden olduğu gibi birbirini görmeye devam etmek istiyordu.

Liderlerin hepsi hiç düşünmeden kabul edince afalladılar. Hafız, "Bu kadar kolay kabul edeceğinizi beklemiyorduk," deyince Cihangir güldü. "Sanki hayır desek bu konuda bizi dinleyeceksiniz. Daha çocukken sen ve Asil'i kaç kez izinsiz bir şekilde kendi topraklarımda yakalamıştım. Bugün bile davetli olmadığınız halde burada olacak kadar yüzüsünüz." Cihangir oğlunun arsız arkadaşlarına alıştığı için artık çat kapı çıkıp geldiklerinde onları hiç sorgulamadan evinde ağırılıyordu. Aynı bela diğer liderlerin de başında olduğu için hepsi üçünü bu konuda kendi hallerine bırakmıştı. Ne yaptılarsa bir türlü onları ayırmayı başaramadıkları için bir süre sonra görmezden gelmeyi öğrendiler.

Üçü salondan gayet keyifli bir şekilde ayrıldı. Nihayet Araf'ta hak ettikleri mevkiye geleceklerdi. Bunu kutlamak için bir şeyler içmek isterken Meliz ile karşılaştılar. Gediz onun üzerindeki eflatun elbiseyi hemen fark etmişti. Meliz çoğunlukla siyah giyindiği için bu rengi ona çok yakıştırdı. Ona doğru yürürken baştan ayağa Meliz'i inceleyip güldü. "Muhteşem görünüyorsun hatun, akşama bir randevun var mı?" dediğinde arkadaşları ona küfrederken Meliz kıkırdadı. "Asılman gereken kişi ben değilim kızım," diyerek İtir'ın annesi olduğunu bu sapığa bir kez daha hatırlattı.

Gediz, "Ben de zaten kızın hakkında konuşmak için akşam benimle buluşmanı istiyorum," diyerek yanındaki arkadaşlarını gösterdi. "Endişe etme yalnız olmayacağız bu ikisi de bizimle olacak." Meliz, İtir'ın annesi olduğu için evlenmek için onun da onayını almak istiyordu. Fakat Gediz bir kadınla ne zaman yalnız kalsa herkes yanlış anladığı için arkadaşları da

onlarla birlikte olmalıydı. Bazen gerçekten kötü şöhretinin kurbanı oluyordu.

Meliz giden üçlünün arkasında boş boş bakarak önüne döndü. Gediz'in onunla konuşmak istediği konuyu az çok tahmin edebiliyordu. Merdivenlere yöneldiğinde yukarıdan inen Kırım'ı görünce kaskatı kesildi. Merdivenlerden aşağıya inen Kırım'da onu görünce durmuştu. Dün geceyi saymazsak Meliz neredeyse yirmi dört yıldır onu hiç görmemişti. Itır için Munure'nin bedenine girdiği gün aralarındaki ilişki bitmişti. Kırım onun başka bir adamla geçirdiği tek gecelik bir ilişkiyi aşkına ihanet olarak saymıştı. Bedenen bir ihanet değildi ama ruhen yapılmış bir ihanetti. O gece farklı bir kadının bedeninde olsa da başka bir adamla yatmış ve onu hissetmişti. İğrendiği ve katlanmak zorunda kaldığı bir geceydi fakat Itır'a sahip olmak için dayanmıştı. Meliz için hiç kolay değildi ama Kırım bunu anlamak istememişti. Meliz'den ayrıldıktan kısa süre sonra evlenmişti. Evet, Kırım evlenmişti ve duyduğuna göre karısı hamileydi. Bu yüzden karısını buraya getiremedi çünkü at sırtında uzun bir yolculuk anne ve bebeğe iyi gelmezdi. Meliz, Kırım'ın karısının hamile olduğunu duyduğunda evlendiğini öğrendiği günden daha fazla gözyaşı dökmüştü. Çünkü Kırım'ın hep istediği çocukları Meliz çok istese de ona veremezdi. Onunla evlenmişti ve gerçek bir ilişki yaşamıştı, yani ona dokunmuştu. Bu da Kırım'a yönelik tüm umutlarını tüketmişti.

Keşke o da Elzem gibi Aykırı bir Oyunbaz olsaydı diye çok gözyaşı döküp dua etmişti. O zaman tıpkı Elzem'in yaptığı gibi Kırım'da kendi lanetini kontrol edebilirdi fakat Kırım bir Aykırı değildi ve onlar her şekilde birlikte olamazdı. Zor olsa da ikisi de artık bunu kabul etmişti. Birlikte olamazlardı ikisi de bunun farkındaydı ve buna göre farklı hayatlar yaşıyorlardı. Lakin Meliz hâlâ uzaktan onu seviyordu ve Kırım'ın da hâlâ onu unutamadığını bakışlarından anlıyordu. Bu yasaklı aşkı derinlere gömerek hiç yaşanmamış gibi devam edeceklerdi. Meliz derin bir nefes alarak basamakları çıkmaya başladı. Kırım'ın karşısında durunca yumruğunu göğsüne bastırarak ona selam verdiğini gördü. Meliz elbisesinin eteklerini tutarak onun karşısında dizlerini büktü. "Uzun zaman oldu general," diyerek tebessüm etmek için kendisini zorladı. "Her zaman ki gibi iyi görünüyorsunuz."

Kırım bu yüzleşmenin bir gün yaşanacağını biliyordu fakat bu şekilde olmasını beklemiyordu. Bir çocuğu olacağını öğrendikten bir hafta sonra onu görmeyi beklemiyordu. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Kızınız

nihayet Araf'a geri döndü bunun için sizi kutlarım," dediğinde Meliz ile böyle iki yabancı gibi konuşması canını yakıyordu fakat gerçek buydu; onlar artık iki yabancıydı.

Meliz onun karşısında güçlü durmaya çalışıyordu fakat bu hiç kolay değildi. Tıpkı Elzem'den öğrendiği gibi acısını içine gömdü ve dudaklarına küçük bir tebessüm kondurdu. "Duyduğuma göre karınız hamileymiş," diyerek Kırım'ın gözlerine baktı. "Kutlarım, dilerim sağlıklı bir şekilde doğar ve babasının onunla gurur duyacağı bir çocuk olarak büyür," dedikten sonra dolan gözlerini kontrol edemeyince hızlıca, "İzninizle," diyerek yanından geçip yukarı çıkmaya başladı. Geri dönüp yakasına yapışarak bunu nasıl yapabildin demeyi çok istese de yapmadı. Ondan hesap sormaya bile hakkı yoktu. Tıpkı arkasında bıraktığı adamın içinde kopan fırtınaları dindiremediği gibi kendi yürek yangınını da dindirecek bir merhemi yoktu. Farklı insanlarla farklı hayatlar sürmek onların kaderiydi.

Klanların hepsi bir şekilde farklı klanlarla olmayı başarırdı fakat ruh emici olan Oyunbazlar bir tek kendi klanlarındaki kişiyle olabilirdi. Elzem ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değildi. Çünkü eğer bir Aykırı olmasaydı ya kendi klanındaki biriyle olmak zorundaydı ya da sonsuza kadar kimseyle olamazdı. Meliz'in en büyük talihsizliği bir Oyunbaza âşık olmasıydı.

Güç bela kendisini odasına attığında kapıyı arkasında kapatarak dizlerinin üzerine düştü. Daha fazla dayanamayıp ellerini yere bastırdı ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Canı hiç olmadığı kadar çok yanıyordu. İçinde onu yakıp tüketen bir ateş vardı ve o ateşi söndüremiyordu. Omuzlarına dokunan bir el hissedince başını kaldırdı ve Itır'ı gördü. Islak gözlerle, "Senin odamda ne işin var?" dediğinde Itır'ın burada olduğunu fark etmemiştii bile.

Itır onun karşısında diz çökerek, "Annemin odasında olmamın nesi yanlış?" deyince anne kelimesini duyan kadın hıçkırarak ona sımsıkı sarıldı. Itır onun ağladığını görünce bir kez olsun onu mutlu etmek istemişti ve işe yaramıştı. Kırım'la olanları duyduktan sonra eskisi gibi Meliz'den nefret etmiyordu. Onun için her şeyini feda eden bir kadını daha fazla görmezden gelemezdi.

Meliz onun annesi olabilirdi ama şimdi kollarında küçük bir çocuk gibi ağlarken fazla savunmasızdı. Itır kollarını ona sararken, "Gececek," diye fısıldadı. "Biliyorum şu anda hiç geçmeyecek gibi geliyor ama zamanla eskisi kadar acıtmayacak," diyerek onun yarasına şifa olmaya çalıştı.

Meliz'i böyle görmeye alışık olmadığı için ne yapacağını bilmiyordu. Böyle anlarda Elzem'in yokluğunu daha çok arıyordu çünkü o, bir şekilde Meliz'i sakinleştirmeyi iyi biliyordu.

Meliz uzun zaman sonra kızının kokusunu içine çekerken burukça gülümsedi. Bu koku için yaptığı hiçbir şeyden pişman değildi. Itır ona sarılıyor ve onu annesi olarak kabul ediyordu. Meliz bu anı yıllardır beklediği için verdiği karardan asla pişman değildi. Sevdiği adamı kaybetmiş olabilirdi ama kızını kazanmıştı. Yaptığı seçimden dolayı bir an bile pişman olmadı çünkü Itır'ın annesi olması için artık elinde ikinci bir şans vardı. Bu şansı en iyi şekilde değerlendirip kızının yanında olacaktı.

Bazı şeyler büyük fedakarlıklar yapılmadan kazanılmıyordu.

Doğa koridorun penceresinden dışarıyı izlerken içini yakan bir nefes koyuverdi. Artık her şeyi hatırlıyorlardı, tabii Avcılar'da öyle. Gerçek anne ve babası şu anda her şeyi hatırladığına göre Doğa yerine sahiplendikleri bebeğin onlara ait olmadığını biliyorlardı. Gerçeği bilmeleri hiçbir şeyi değiştirmezdi çünkü kaldıkları yerden o kızı sevmeye devam edeceklerini biliyordu. O kızı sevmeye devam etsinler istedi. Doğa'nın yaşadıklarını yaşamasin diye onun çok sevilmesini istedi. Ailesi kötü biri değildi, kızları lanetlenmedikçe kötü değillerdi. Doğa'dan kurtuldukları için mutlu olduklarına emindi. Aslında Doğa artık eskisi gibi buna üzülüyordu. Dört gün önce Asil ile geçirdiği o gece sabaha kadar bunları konuşmuşlardı. Yeni ailesini ona veren kişinin Asil olduğunu artık biliyordu. Dudaklarındaki gülümsemeye engel olamadı. Asil onun başına gelen en güzel şeydi.

Doğa ikinci ailesinde aradığı her şeyi bulmuştu. Babası emekli bir astsubaydı annesi ise bir ev hanımı. İlk adımlarını attığında heyecanla ona kucak açan onlardı. Düştüğünde annesi içi acıyarak ona doğru koşardı. Düşüp canı yanacak diye babası ona bisiklet sürmeyi bile öğretmeye korkardı. Hafta sonları hep birlikte bir yerlere gidip günü dolu dolu geçirirlerdi. Doğa'yı o kadar çok sevmişlerdi ki Doğa onları gururlandırmak için her şeyi yapmıştı. Onları üzmemekten kaçınır, sırf endişe etmesinler diye bir kez bile gece dışarı çıkmazdı. İyi bir savunma avukatı olduğunda bile bunu onlar için yapmıştı. Fakat ölüm ansızın düşmüştü hayatlarına. Anne ve babasını bir araba kazasında kaybettikten sonra hayatı tepetaklak olmuştu. Artık onu seven bir ailesi yoktu. Doğa'ya en güzel yıllarını yaşatıp bir anda onu kimsesiz bırakmışlardı. Onların ölümünden sonra Doğa çekilmez biri olmuştu. İçindeki sevgi yerini yoğun bir acıya bırakınca farklı birine

dönüşmüştü. Kimseye karşı tahammülü kalmayan biri olup çıkmıştı. Onun bu tutarsız davranışları bir süre sonra arkadaşlarını da ondan uzaklaştırmıştı. Yanında kalan tek arkadaşının da ölümüne sebep olmak Doğa'yı yıkıma doğru sürüklemişti.

İşinden istifa edip günlerini evde yas tutarak geçirmeye başlamıştı. Ta ki bir gece Soya salonunun ortasına bomba gibi düşüne kadar. Bu yüzden Araf'a gelmeyi kabul etmişti çünkü geride bıraktığı hayatı bitmişti. Her şeyden kaçıp buraya gelmekten başka şansı yoktu. Şimdi ise anıları geri geldiği için yaşadıklarını daha iyi anlıyordu. Elzem zamanı yıktı ve Asil ona yeni bir aile verdi. Bu ikisi Doğa'nın sahip olduğu her şeydi. "Hey, Doğa hatun," diyen sesini duyunca tebessüm ederek arkasını döndü ve ona doğru gelen arkadaşını gördü. Evet, bu gelen Elzem'di.

Doğa gıpta ederek onu izlemeye başladı. Dimdik bir şekilde yürüyordu, Elzem hep böyle yürürdü. Sanki eğilirse kafasındaki görünmeyen tacı yere düşecekmiş gibi hep bir kraliçe edasıyla yürürdü. Attığı her adımda yoğun bir güç fışkırırken çoğu zaman onun yenilmez biri olduğunu düşünürdü. İnsan onun yanındayken korku nedir bilmezdi çünkü krizi yönetmesini çok iyi bilirdi. Gülümseyerek Doğa'nın yanına gelip, "Duyduğuma göre Abraham evlenmenize izin vermiş," dediğinde Doğa adına mutlu olduğunu görebiliyordu.

"Dört gündür sürekli ortalarda kayboluyorsun bunu duyman bile mucize," diyerek arkadaşına dik dik baktı. "Yine ne işler karıştırıyorsun?"

Doğa'nın düşündüğü gibi bir işler karıştırmıyordu. Gizli saklı Savcı'yla küçük kaçamaklar yaşamak dışında hiçbir şey karıştırmıyordu. Düğün hazırlıkları çoktan başlamıştı fakat düğüne kadar bekleyecek değillerdi. Leyla Hanım sırf Gevheri adına zarar gelmesin diye bir kez onu kurtarmıştı. O günden sonra Savcı'yla ikisi daha dikkatliydi. İnsanların şüphelerini üzerlerine çekecek her türlü eylemden kaçıyorlardı. Fakat gözden uzak bir yer bulduklarında Leyla Hanım'ın koyduğu tüm kuralları çiğniyorlardı. Yakalanmadıkları sürece sıkıntı yoktu ve yakalanmaları çok zordu çünkü Elzem bir ruh emiciydi. İnsanların yaklaşan kokularını soluduğu an gereken tedbirleri alıyorlardı. Doğa'ya bakıp, "Düğünden sonra ayrılacağınızı duydum, doğru mu?" diye sordu. Elzem, Itır ve Mara'nın düğünü bir arada olacaktı. Fakat Doğa'nın düğünü onlardan sonra ve Tenebrislerin klanında olacaktı. Ne Asil ne de Abraham kendi klanları varken düğünü burada yapmayı kabul etmiyordu.

Doğa, "Evet," dediği esnada gözleri Asil'i buldu. Arkadaşlarıyla bu tarafa doğru geliyordu. Asil, Doğa ile göz göze gelince gülümsedi. Elzem'in, "Geldi işte sevimsiz," diyen sesiyle onun bakışlarını takip etti ve Gediz'e baktığını gördü.

Gediz eliyle kendisini gösterdi. "Ben miyim sevimsiz?" dediğinde Elzem ona göz devirerek, "Sen bile ablan kadar sevimsiz olamazsın Azınlık. Arkana bak," deyince üçü aynı anda arkasını döndü ve Afra'nın annesiyle birlikte kalenin kapısından içeri girdiğini gördüler.

Gediz yanındaki sinir küpüne dönerek, "Düğün hazırlıklarına yardım etmek için burada," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Afra değişmiş olabilir ama babam onun yaptığı hataları göz ardı etmedi. Evlendikten sonra onu kaleden uzaklaştırdı. Bahoz'u Elümhan'ın güney sınırına atadı ve hal böyle olunca karısı da mecbur onunla birlikte gitmek zorunda kaldı. Bu görev yirmi dört yıldır Afra için bir nevi sürgün. Sadece önemli günlerde geliyor," dediğinde Cihangir'in bu konuda kayıtsız kalmaması Elzem'i sevindirmişti. Affetmeyeceği ve sonsuza kadar nefret etmeye devam edeceği sadece iki kişi vardı ve onlarda Suzan Hanım ve Afra'ydı.

Her şeyi affedebilirdi ama kardeşinin canını yakanlara affı yoktu.

Karşılarında durduklarında Afra'nın gözleri hemen onu bulmuştu. "Elzem," diyerek ona atıldığını görünce bir adım geriye çekildi. Bu kadının yüzüzlüğü karşısında şapka çıkartılır çünkü hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Elzem açık bir şekilde tavrını ortaya koyunca Afra'nın tüm keyfi kaçmıştı. Gülümsemeye çalışarak, "Savcı ile düğününüzü kutlarım. Sizin adınıza çok sevindim," dediğinde Meliz'in gülen sesini duydular. "Eminim çok sevinmişsinizdir," diyen kadın alay ederek merdivenlerden İtir ile birlikte indi. İkisi Elzem'in yanında durduğunda Meliz bu kadını görmeye tahammül edemiyordu.

Afra, "Beni artık geçmişimle vurmayı bırak Meliz," diyerek onu uyardı. "Eskisi gibi olmadığımı biliyorsun." Geçmişte yaptığı hataları değiştiremezdi fakat gerçekten çok değişmiş ve yaptıklarına pişmandı.

Elzem, İtir'in gerginliğini soluyunca derin bir nefes alarak Afra'ya baktı. "Bazı şeyleri sonunda anladığın için senin adına mutluyum," diyerek onun gözlerine baktı. "Ama seni onların etrafında görmeyi istemiyorum." Gözleriyle Meliz ve İtir'i gösterdi. "Seni ailemin etrafında görmeyi istemiyorum. Biz nasıl yapıyorsak sende bizleri görmezden gel." Hatasını anlaması onun için iyi bir gelişmeydi fakat hiçbiri bir ölümü yok sayacak

kadar iyi bir rol sergileyemezdi. Onlara yakın olmaya çalışmak yerine selamlaştıktan sonra yanlarından geçip gitmeliydi.

Leyla Hanım kızına yapılan muameleye üzülüyordu lakin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onlara müdahale edemezdi çünkü Afra yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeliydi. Herkes gerginlik içinde birbirine bakarken Meliz gülerek, "Elzem," deyip ona yaklaştı. "Az önce ailem derken beni de içine mi kattın?" dediğinde farkında olmadan gerginliği dağıtmıştı.

Doğa, "Ne ilgisi var?" diyerek yüzünü buruşturdu. "Elzem onu öylesine söyledi," deyince Asil kısık sesle homurdanıp, "Beni bile bu kadar kıskanmıyor," diye sitem etmişti.

Leyla Hanım, "Bahoz nerede?" diyerek kızına baktı. Askerlerle birlikte kaleye giren arabada sadece Afra inmişti.

Afra tam, "Onlar kasabada biraz oyalanıyorlar ama gelmek üzereler," demişti ki Elzem yutkunarak, "Geldi," dedi. Yıllarca içinde bir canavar olarak hapsolan adamın ruhunun kokusunu solumuştu. "O burada," dedikten sonra herkesi afallatarak kapıya doğru koştu. Onu o kadar çok özlemişti ki bir saniye bile bekleyemezdi.

Elzem koşarken bir anda önüne çıkan Savcı'nın omzuna çarpmıştı fakat buna rağmen durmadı. Savcı'nın arkasından, "Yine ne işler karıştırıyorsun!" diyen sesini duydu fakat daha hızlı koşarak kalenin kapısından dışarı çıktı. Geride bıraktığı herkes peşinden geliyordu.

Dışarı çıktığında bir atlının kalenin devasa kapısından içeri girdiğini gördü. Nefes nefese durduğunda Bahoz onu görmüştü. Bu uzaklıkta bile, "Elzem," diyen fısıltısını duydu. Bahoz atını durdurup attan atlayarak ona doğru koşunca Elzem gülümsedi ve eteklerini toplayıp koşmaya devam etti. Herkes tarafından izlendiklerinden habersiz birbirine doğru koştular.

Elzem ona yetişip boynuna atlayınca Bahoz onun belini kavradı ve ayaklarını yerden keserek sıkıca sarıldı. Kollarında kaybolan kadına sımsıkı sarılırken kokusunu içine çekti ve "Canavar Güzel'ini çok özledi," diye fısıldadı. Boğuk çıkan sesi ona olan özlemini bir kez daha anlatıyordu. Bahoz uzun zamandır Elzem'in geri dönmesini bekliyordu. Elzem'in ondaki yerini ve değerini kimse anlayamazdı.

Elzem onun göğsüne sokulurken ağlamaklı bir sesle, "Güzel'de Canavarını çok özledi," dedikten sonra hâlâ ona sarılırken başını kaldırıp ona baktı. Bir çift yeşil gözle karşılaşınca iç çekti. Gözlerinin yeşili Elzem'e baktıkça daha da ışıldıyordu. İşin trajikomik tarafı Bahoz'da sarışındı. Tıpkı Elzem gibi yeşil gözleri ve sarı saçları vardı. Ona Sıraç'ı hatırlatınca Elzem

abisine bakar gibi ona baktı. Saçlarını arkaya doğru taradığı için alnındaki birkaç çizgi belli ediyordu. Yüzüne çok yakışan orantılı burnu ve fazla uzun olmayan sakallarıyla çok yakışıklıydı. "Tanıdığım o yaratıktan çok uzaksın," diye itiraf etti. Öylesine korkunç bir yaratığın içinde böyle birinin çıkmasını beklemiyordu.

Eskiden ona yaptıklarını hatırlayınca Bahoz'un gözleri gölgelendi. Hiçbirini yapmak istememişti ama lanetini kontrol edemiyordu. Elzem'e baktıkça mazileri bir bir gözlerinin önünde canlanıyordu. Küçük bir çocuk görüyordu. Ağlamamak için dişlerini sıkarken bedenindeki yaralara gizlice merhem sürmeye çalışıyordu. Elindeki merhemi açık yaraya dokundurduğu an inleyerek elini çekip, 'Acıyor,' diyen sesini duyuyordu. Aynaya bakıp ıslak gözlerle, 'Neden bu kadar acıtıyor?' diyen kederli sesi kulağında hiç eksilmiyordu.

Bir tek onu her şeyden korumayı çok istemişti ama en büyük zararı bir tek ona vermişti.

Bahoz o hiç hata yapmasın diye her günü dua ederek geçirmişti. Elzem'in canını yaktıkça birbirlerine acıyla bağlı oldukları için aynı acıyı o da yaşıyordu. Fakat Elzem'in hata yapmamasını bu sebepten ötürü istememişti. Onun canı yanarken kendi acısını umursamıyordu. Elzem doğduğu an ruhuna karışmış ve ilk adımlarına kadar onunla büyüüp olgunlaşmıştı. İki tek bir bedeni yirmi dört yıl boyunca paylaşan iki farklı ruhtu. Sanki hiç sahip olmadığı kardeşi gibiydi. Kanlı bir geçmişe rağmen birbirlerine saygı duymayı başarmışken, Elzem Akay'ın ondaki önemi paha biçilmezdi.

Elzem onun üzgün bakışlarından neler düşündüğünü anlamıştı. "Konuşacak çok şeyimiz var," diyerek yavaşça ondan ayrıldı. "Ama böyle ayaküstü konuşulacak şeyler değil." Bahoz onu onaylayınca birlikte kaleye doğru yürüdüler.

Savcı ve diğerlerini görünce biraz gerilmişti. Elzem yanlış bir şey yapmamıştı lakin yanlış anlaşılmaktan endişe ediyordu. Onları kınamayan bakışları görünce bir an afalladı. Leyla Hanım bile aralarındaki bağın dostluktan öte olmadığını biliyormuş gibi anlayışla onlara bakıyordu. Afra zerre kadar kıskançlık duymadan tebessüm ederek onları izliyordu. Savcı homurdanarak, "Bu gerçekten gerekli miydi?" demek dışında en küçük bir sorun çıkarmamıştı.

Savcı yürüyüp onun yanına geldiğinde gönülsüz bir şekilde Bahoz ile selamlaştı. Daha sonra Elzem'e dönüp, "Burası çok soğuk hasta olacaksın," dediğinde Elzem tebessüm ederek onunla içeri girdi. Diğerleri Bahoz'u

karşılarken ikisi koridorda yürümeye başladılar. Elzem yanındaki adama dönüp, "Yalnız ben hasta olmam," diyerek şifacı olduğunu hatırlattı.

Dümdüz bir şekilde karşısına bakan adam başını salladı. "Biliyorum."

"O zaman neden havayı bahane edip beni ondan uzaklaştırdınız? Bahoz'u da kıskanmış olamazsınız değil mi?"

"Kıskanmadım çünkü aranızdaki karışık ilişkiyi biliyorum ama buna rağmen onun kollarına atlamam hoşuma gitmedi."

"Peki, nereye gidiyoruz?"

"Gelinliğini dikecek terzi kaçtı bu yüzden yeni terziyle tanışacaksın," deyince Elzem kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Ne yaptınız adama?" derken sinirden hemen şuracıkta onun ruhunu emebilirdi. Düğüne çok az kalmıştı fakat Savcı sürekli giyeceği gelinlik yüzünden ona sorun çıkartıyordu!

"Asıl sen ona ne yaptın?" diyerek Savcı'da ondan hesap sordu. "O çizdiğin şeyi dikecek biri değildi. Onu nasıl ikna ettiğini sorabilir miyim?" Dekoltesi olan bir gelinliği kolay kolay giydirmeyecek gibi görünüyordu.

"İstediğim türden bir gelinlik olmazsa asla giymem."

Savcı güldü. "Giyinmende sana yardım edebilirim," dedikten sonra arsız bakışları sinirli sevgilisinin bedeninde oyalandı. "Çıkartırken büyük bir zevkle yardım edebilirim."

"Bazen gerçek anlamda sinirlerimi bozuyorsunuz."

"Oysaki bu senin hep yaptığın bir şey değil mi?"

"Bakıyorum da bugün keyfinize diyecek yok," dedikten sonra yürümeyi bırakıp ona doğru döndü. "Bana meydan okumayın çünkü geri çevirmek doğamda yok," dediğinde Savcı onun bu korkusuz tavırlarına deli oluyordu. Acaba şu anda ne kadar kışkırtıcı olduğunu bilse yine böyle davranır mıydı?

Elzem onun ruhunda yükselen şehveti soluyunca gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Benimle yalnız kalmak mı istiyorsunuz?" Kısık sesle konuşurken koridorda yalnız olmadıkları için aralarındaki mesafeyi koruyorlardı. Alt dudağını ısırarak kışkırtıcı gözlerle Savcı'ya baktı. "Yalnız kalacağımız bir yere gidelim istiyorsunuz, değil mi?"

Savcı gözlerini onun dudaklarından ayırmazken hızlanan soluklarının arasından, "Bunu inkâr edemem," dedi. Şu lânet dudaklarını rahat bırakmazsa burada yalnız olmadıklarını unutubilirdi.

Elzem başını yan tarafa eğip düşünüyormuş gibi yaptı. Bunu yaparken parmakları kuğu gibi olan ince boynundaydı. Parmağını boynundan yavaşça aşağıya doğru kaydırdıkça Savcı'nın nefes alışları hızlanıyordu. Bilerek onu

tahrik ediyordu değil mi? Savcı'nın gözlerine şuh bir ifadeyle bakıp, "Yalnız kalacağımız bir yer biliyorum," dedikten sonra parmakları elbisenin yakasını düzeltirmiş gibi yaparak gerdanına kayd. Savcı kaskatı bir halde onu izliyordu. Gözlerinin içine bakan kadın, "Ama öncesinde bir talebimi kabul etmelisiniz." O kahrolası parmakları gerdanında oyalandıkça her şeyi kabul edecek durumdaydı. Yalnız kaldıkları ilk fırsatta giydiği elbiseden kurtulacaktı!

Elzem'in parmakları elbisenin önündeki bağcıkları bulunca, "Nedir?" dedikten sonra dişlerinin arasından, "Talebin nedir?" diye sordu.

Elzem uzun kirpiklerini süzerek ona baktı. "Çizdiğim gelinliği giymeyi talep ediyorum."

İyi denemeydi.

Savcı hiç düşünmeden, "Reddedildi!" deyince Elzem'in yüzünün aldığı ifadeye kahkahalar atabilirdi. Oyunbaz sevgilisi aklınca onu baştan çıkartıp onca erkeğin içinde o kısıcık şeyi giyebileceğini mi sanıyordu? Hem de Araf gibi bir yerde?

Beklemediği bu cevap karşısında küplere binen kadın, "Reddedildi mi?" diyerek yumruklarını sıkarak ona baktı. "Hâlâ mı? Tanrı aşkına taleplerimi reddetmekteki bu ısrarınızın sebebi nedir?" Oysaki az önce sergilediği kıskırtıcı hareketlerden sonra bu sefer kabul edeceğine çok emindi.

Savcı omuz silkti. "Bir sebebi yok, şu ana kadar kabul edeceğim taleplerle bana hiç gelmedin."

"Canın cehenneme lânet adam!"

"Sinirli misin sen?"

"Ne münasebet! Her fırsatta beni geri çeviren bir vahşiyle evlenecek olmanın mutluluğunu yaşıyorum!" diyerek Savcı'yı bırakıp hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Savcı giden kadını izlerken ona takılmadan duramadı. "Nereye gidiyorsun? Hani yalnız kalacağımız bir yere gidecektik?"

Elzem, "Reddedildi!" diye bağırınca gülerik başını iki yana salladı. O sinir bozucu gelinliğin intikamını ondan almadan durmayacaktı.

Kolay kolay yenilgiyi kabul etmeyen bir kadına aşık. Şu anda durum 1-0'dı ama Elzem'in karşı atağa geçmek için fazla beklemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Ona karşı hep kaybediyor olabilir ama gelinlik konusunda hiç şansı yoktu. O saçma şeyi giyip yeni bir skandala imza atmasına izin verecek değildi!

Evet, bölümün kalan kısmını da okumuş bulunuyorsunuz. Bundan sonra atacağım son bir bölüm olacak ve o da final bölümü olacak.

Bu bölümde İtir ve Gediz'i okuduk. Gördüğünüz gibi onlarda sonunda bir düzen tutturdu. Peki Gediz'in bile biriyle evlenmek

isteyeceğini daha önce hiç düşündünüz mü? Günü birlik ilişkiler yaşayan birinde büyük değişiklik var.

Asil ve Doğa cephesinde de işler bundan daha iyi gidemezdi. Abraham'ın evliliklerini onaylamasını bekliyor muydunuz?

Hafız ve Bülbül mü? Sonlara doğru gelirken onlar için de küçük bir yeşil ışık yakmış olabilirim.

Ve Meliz, gördüğünüz gibi bu kurguda aşktan yana kaybeden sadece Meliz oldu. Bunun sebebi Kırım'ın bir Oyunbaz olması. Kontrolünü kaybettiği ilk anda Meliz'e zarar verirdi bu yüzden onların aşkı en başından beri imkânsızdı.

Yorumlarda hâlâ, "Elzem bir Oyunbaz, nasıl Savcı'yla olabilir," gibi şeyler gördüğüm için buna da cevap vermek istiyorum. Elzem Aykırı bir Oyunbaz olduğu için diğer Oyunbazlara göre daha uzun açlığa dayanabiliyor ve bunu kontrol edebiliyor.

Final olacağı için şu son iki bölümde kurgudaki tüm karakterlere değinmek istedim. Elimden geldiğince her birini okumanızı istedim ve hepsinin hayatını bir düzene koymaya çalıştım. Yapabileceğim her şeyi yazdığımı düşünüyorum. Bundan sonraki bölüm veda bölümümüz olacak.

50. bölümde aldığım final kararı neredeyse 70 bölümü buldu. Ama size ta o zaman demiştim final yapana kadar ortaya normal bir kitaptan bir tane daha çıkar diye.

Umarım bu sefer önceki gibi bölümü yayınlamak beni çok uğraştırmaz çünkü bir haftadır Wattpad'da bazı sorunlar yaşıyorum.

Veda bölümünde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.

(69) Geleceği Düşlemek. (FİNAL!)

"Zor olan sadece ben değildim. Sende pek kolay değildin hani. Bu sen ve benim zorluğumdan doğan biz olma zaferiydi."

Çayımın bir yudum alırken Kırım'a dik dik bakıyordum. Kırım ve Gazi ile birlikte soğuk havayı umursamadan terasta çay içmek belki de iyi bir fikir değildi. Özellikle Kırım'ın evlendiğini duyduktan sonra aynı masada olmamız hiç iyi bir fikir değildi. Onun yüzünden Meliz'in ne kadar acı çektiğini düşündükçe elimdeki sıcak çayı kafasına dökmek istiyordum. Duyduğuma göre Meliz babamla bir gece geçirdikten kısa süre sonra Kırım evlenmişti. Neredeyse yirmi dört yıllık evliydi öyle mi? Sırf Meliz'e kızdı diye gidip evlenmesi gerekmiyordu. Bir Oyunbazdan beklenmedik bir aptallıktı çünkü bizler asla öfkemizle hareket etmezdik. Kırılmıştı ve Meliz'i de kırmak için olmayacak bir şey yapmıştı. Bu yaptığı affedilir şey değildi. Evet, eskiden Meliz'den nefret ederdim fakat onu tanıdıktan sonra aslında mutluluğu en çok hak eden kişilerden biri olduğunu anlamıştım. Herkese göre ikinci kez babamla birlikte olması yanlış olabilirdi ama her şeyden önce o bir anneydi ve bir anne evladı için her şeyini feda edebilirdi.

Gazi bana bakınca Kırım'ı bırakıp ona odaklanmaya çalıştım. "Seni oğluyla evlendirerek Cihangir'in klanlar arasında büyük bir avantaj elde ettiğinin farkında mısın?" deyince başımı salladım. Elümhan'ın gelini olmam Azınlıkları diğer klanların bir adım önüne taşıyordu. Faniler de dahil Araf'ta Tanrı Tanımaz Asi'nin yaptıklarını ve yapacaklarını bilmeyen kimse yoktu. Böyle bir gücün Azınlıkların gelini olması Azınlıklar için artı bir puandı.

"Ama bir Oyunbaz olmam da Sicim için büyük bir avantaj," diyerek güldüm. "Evlenecek olmam hangi klana ait olduğumu değiştirmez. Oyunbazların bana ihtiyacı olunca her konuda kendi halkımın yanında olacağımı biliyorsunuz. Tabii bu-" diyerek Gazi'nin gözlerinin içine baktım. "Daha önce bahsettiğim o üç köyü bana verdiğiniz sürece geçerli olacak." Sicim ve Keng şehrinin sınırlarını birbirinden ayıran o köyleri hâlâ istiyorum. Ne olursa olsun onları alacağım.

Gazi'nin bedeni kaskatı kesilirken, "O köyleri hâlâ neden istiyorsun?" diyerek bana baktı. Ne planladığımı anlamak ister gibi bakıyordu. "Artık Elümhan'da yaşayacaksın onlara ihtiyacın yok." Yanılıyordu çünkü şartlar tamamen değiştiği için artık eskisinden daha çok o köylere ihtiyacım vardı. Eskiden o köyleri kendim için istiyordum ama artık bunun için farklı sebeplerim vardı. İleride doğacak çocuklarımı da düşünmeliyim. Eğer bir Oyunbaz olarak doğarlarsa onların benden daha çok Sicim'deki topraklara ihtiyacı olabilirdi. Benden doğan çocuklardan hangisi Oyunbaz olarak doğarsa onun Sicim'de saygı görüp mevki sahibi olması için o köylere ihtiyacım vardı. O köyleri gelecekteki çocuklarıma vermek için istiyorum.

Evet, daha ortada bile olmayan çocuklarıma geleceğini şimdiden kurmaya başladım.

Gerçek niyetimi ustaca gizleyip klan liderime tebessüm ettim. "Aslında son olanlardan sonra istediğim tek şey Savcı ile huzurlu bir hayat. Sınırdaki köyleri çoktan unutmuştum fakat Araf'ta evlenecek kızların değerini çeyizlerinin belirlediğini öğrendim." Bunu onaylamadığımı göstermek için yüzümü buruşturdum. "Burada çeyizimi belirleyecek bir ailem olmadığı için bunu sizden isteme cüretinde bulunuyorum. Mihrimah kendi melezinin çeyizi için Doğa'ya tam üç sandık altın ve gümüş verdiğini Abraham'a iletti. Doğa Lut'tan gelin çıkarken üç sandık altın ve gümüş, yüz at ve üç yüz kumaş toplarıyla kocasının klanına gelin gidecek. Cihangir kendi üç gelininden çeyiz talep etmedi fakat Sicim halkı bu duruma kayıtsız kalmamalı," dedikten sonra çay bardağını masaya bırakıp sandalyeme yaslandım. "Sizler için onca şey yapmışken beni çeyizsiz gelin etmek insanların gözünde beni Sicim halkı için değersiz kılar," diyerek bu sefer daha inandırıcı bir sebep sundum. Evet, Abraham ve Asil'de gelinleri için herhangi bir çeyiz talebinde bulunmadı. Fakat Mihrimah çeyizsiz bir gelinin farklı bir klanda yeteri kadar saygı görmeyeceğini biz kızlara söylemişti. Bu yüzden Doğa'ya verdiği değeri göstermek için ona yüklü bir çeyiz hazırlamıştı. Böylece Tenebris halkı onunla gelen çeyizi görünce Doğa'nın yalnız olmadığını ve tüm Işıktan Gelenlerin arkasında durduğunu anlayacak. Bu şekilde Tenebrislerden kimse onu aşağılayıp ezmeye kalkışamazdı.

Ben çeyizimi bu yüzden istemiyorum çünkü Gazi'nin desteği olmasa bile kimse kolay kolay beni ezemezdi.

O üç köyü istememin sebebi başkaydı.

Son söylediklerim Gazi'nin aklına yatmış olmalı ki, "Haklısın," diyerek başını salladı. "Sınırdaki köyleri almayı çok önceden hak ettin," dediği an yanımdaki çantadan hemen köyleri bana devrettiğini gösteren belgeyi çıkartıp masaya koydum. Mürekkep şişesi ve yanımda getirdiğim tüyü de onun önüne koydum. "O zaman hemen şimdi imzalamanızın bir sakıncası yok değil mi? Hem sözleşmeyi özellikle sizin dilinizde hazırlattım," diyerek sevimlice gülümsedim. Vereceğim deyip beni oyalamasına izin vermeyeceğim sonuçta söz uçar yazı kalır. Bu çay partisini keyfimden organize etmedim herhalde.

Eğer imzalamazsa yemin ederim düğün hazırlıklarını bırakıp Sicim'i devirme hazırlıklarına başlarım! İhtiyacım olan tek şey Meliz ve Soya'ydı. Bu iki kadınla birleşince üçümüzün karşısında hiçbir klan duramazdı. Soya'da yıkımı yapacak güç vardı, bende zekâ ve strateji ve Meliz'de ise... Lânet olsun, bu kadının hiçbir meziyeti yok ki! Ancak bana ayak bağı olsun. Hususi yere masraf gibi bir şeydi.

Bir anda çıkardığım belgeleri gören Gazi kaşlarını çatarak, "Bakıyorum da hazırlıklı gelmişsin," dediğinde delici bakışları beynime sızıp içindikileri görmek ister gibi bakıyordu.

"İşimi şansa bırakmıyorum," dediğimde ılımlı tavrımı koruyordum. "Yarın evleneceğim bunun için geç bile kaldığımızı anlamalısınız." Bir şeyler planladığımı anlamasına izin vermeyeceğim. En azından devir sözleşmesini imzalayana kadar.

İmzalazsa yapacaklarım konusunda şaka yapmıyordum.

Neyse ki endişelendiğim gibi olmadı. Bu konuda yarım saatlik karşılıklı konuşmadan sonra onu ikna etmeyi başarmıştım. Kırım'da bu konuda bana destek olunca Gazi sonunda herhangi bir planım olmadığına kanaat getirmişti. Belgeyi uzun uzun okuduktan sonra imzalayınca rahat bir nefes almıştım. Bir çay daha içtikten sonra onların yanında ayrılırken bile fazla soğukkanlıydım. Hemen sonrasında Cihangir'i görmeye gitmiştim. Buranın muhasebecisi noteri nasıl oluyor, bu tür işler nasıl yürüyor bilmediğim için bu konuda Cihangir'den yardım istemiştim. Kalemdarını ve danışmanını çağırdıktan sonra Gazi'nin imzaladığı belgeleri benim için onaylatmıştı. Geriye kalan birkaç evrak işini benim adıma halledeceğini söylemişti. Fazladan bir gün bile beklemeden sınırdaki köylerin üzerinde olduğu tüm toprakları almak için harekete geçmiştim. Tüm bu süreci büyük bir soğukkanlılıkla idare ettim. Ta ki odama girene kadar. Sırtımı duvara yaslayıp rahat bir nefes aldım. Yakın zamanda çocuk sahibi olmayı

düşünmüyorum ama şimdiden gelecekteki çocuklarım için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. "Ne çelişki ama," diyerek güldüm. Çocuk istemiyorum fakat olursa diye de onlar için bir şeyler yapmaya çalışıyorum.

Annesinin Elzem Akay olduğu bir çocuğun sırtı kolay kolay yere gelmezdi.

Çatıdaki kuşların ruhlarının kokusunu bile soluyunca inledim. Bir devin ruhunu sömürdüğüm halde yoğun bir açlık çekiyordum. Sanırım farklı diyardaki bir ruh yeterince doyurucu değildi. Ormana gidip birkaç hayvan avlamak iyi olabilirdi. Pelerimi alıp odadan çıktım. Koridordaki kalabalık açlığım açısından hiç iyi değildi. Kalede düğün telaşı olduğu için giren çıkan belli değildi. Konuklar Araf'ın dört bir yanından gelmeye başladığı için bana selam veren çoğu kişiyi tanıımıyordum. Cihangir oğulları için eşi benzeri olmayan bir düğün yapmak istiyordu ve böyle giderse gerçekten arzuladığı düğünü yapacaktı. Bir haftadır kaleye giren erzakların haddi hesabı yoktu. Aşçılar harıl harıl çalışıp yemekleri yetiştirmeye çalışıyordu. Etler soğuk bir yerde tutuluyor ve içkiler fıçılarla mahzene taşınıyordu. Leyla ve Zülüf Hanım gelinleri için en güzel kumaşlar getirtip onlar için elbiseler diktiriyordu. Elümhan'ın tüm terzileri kepenkleri kapatıp kalenin gelinleri için kolları sıvamıştı. Beden ölçülerimi aldıkları için sık sık modellik yapmıyordum. Savcı'nın odasındaki çoğu şeyi değiştirerek iki kişinin yaşayacağı bir hale getirmişlerdi. Eşyalarımı bile onun odasına taşımaya başlamışlardı. Bu gece son kez ayrı odalarda uyuyacaktık.

Gizlice kaleden ayrılmak isterken odasından çıkan Mara yüzünden durmak zorunda kaldım. Kapıyı arkasından çeken kız beni görünce durmak zorunda kaldı. Birbirimize bakarken ikimiz de hareketsizdik. Gergin bir bekleyiş vardı çünkü sonsuza kadar birbirimizden kaçamayacağımızı biliyorduk. Özellikle aynı evin gelinleri olmak üzereyken artık istesek de birbirimizden kurtulamazdık.

"Elzem."

"Mara." Aynı anda birbirimizin ismini söylediğimizde tekrar bir sessizlik oluştu. Konuşmaya nasıl başlayacağımızı bile bilmiyorduk.

Mavi gözlerinde artık bana yönelik bir nefret veya kıskançlık yoktu. Ellerini nereye koyacağını bilmez bir halde bana bakarken ondan farklı değildim. Hadi ama, ben böyle çekingen ve özgüvensiz biri değilim. Utangaçlığı bırakıp bu kahrolası yüzleşmeyi yaşamalıyım. Mara, "Acaba-" deyip sustuğunda hemen başımı salladım. "Çok isterim."

"İyi ama daha ne diyeceğimi duymadın."

"Birlikte küçük bir yürüyüş yapmak istemiyor musun?" diye sordum çünkü ben böyle anladım.

"Kesinlikle."

"Güzel."

"Evet."

"Yani?"

"Yürüyelim işte."

"Olur."

"Tamam."

"Tamam," dediği esnada arkamda kopan kahkahalarla başımızı çevirdik ve Gevheri ikizlerini gördük. Aybars hâlâ gülerken bana baktı. "Tanrılarla savaşırken bile böyle zorlandığını görmedim," diyerek alay ettiğinde ne yazık ki çok haklıydı! Burada resmen can çekiyorum.

Dehliz tebessüm ederek yanımıza geldi. "Bunu yapabilirsiniz," dediğinde gülüşünü saklamaya çalışıyordu fakat bu konuda pek başarılı değildi. Gözleriyle koridorun sonundaki terası gösterdi. "Oraya gidin ve şu işi bitirin." Bizimle alay ettiklerini daha iyi gösteremezlerdi!

"Rica ederim şunu kesin," dedikten sonra hızlı adımlarla terasa doğru yürümem bile ikizleri güldürmüştü. Mara ise peşimden gelirken onları, "Yalnız konuşacağız ve siz ikiniz olmayacaksınız," diye uyarmayı ihmal etmemişti.

İkimiz terasa çıktıktan sonra arkamıza bakınca orada durduklarını gördük. Evet, ikizler kendi aralarında konuşup koridorda bizi bekliyordu. Yüzümü buruşturup, "Birbirimize zarar vereceğimizi düşünüyor olamazlar değil mi?" dediğimde Mara tebessüm ederek Aybars'a bir şeyler anlatan Dehliz'e baktı. "Her şeyin yolunda olduğuna emin olmak istiyor." Yani sevdiği kadını bir Oyunbaz ile yalnız bırakmaktan korkuyordu. Özellikle bu Oyunbaz şu anda delicesine bir açlık çekerken.

Soğuk havadan dolayı pelerinimi iyice omuzlarıma çekerken Mara, "Tuhaf bir deneyimdi," diyerek başını gökyüzüne kaldırdı ve yağın karın kızıl saçlarına düşmesine izin verdi. "Yirmi dört yılın senden nefret etmekle geçti fakat son yirmi dört yılın da seninle yakın dost olarak geçti. Bu durumu özetleyecek tek kelime sanırım tuhaftır." Aynı durumda olduğum için neler hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Ellerimi terasın soğuk mermerine bastırıp dışarıyı izlemeye başladım. "Evet, garip bir deneyimdi," diyerek havayı içime çektim lakin bu iyi bir fikir değildi. Yakınlardaki tüm ruhları solumak bu durumda iyi değildi. İtir

yine o Azınlık ile ne halt ediyor? İkisinin kokusunu aynı yönde soluyorum. "Ama kötü bir deneyim olduğunu söyleyemem," dediğimde kendimi tutamayıp güldüm. "Dostluğun güzeldi Zühre." Ona diğer ismiyle hitap ettiğimde iç çekti. Bu ismi bir tek ara sıra annesinden duyardı.

"Senin de öyle." Bana doğru dönüp burukça gülümsedi. "Sanırım ikinci hayatımızda tanıdığım Elzem aslında herkesten sakladığın Elzem." Tıpkı onun da herkesten gizlediği Mara'yı ikinci hayatında bana göstermesi gibi bir şeydi. "Elzem," diyerek gözlerime baktı. "Ben ikinci hayatımda tanıdığım arkadaşımı kaybetmek istemiyorum. Biliyorum sinir bozucu birisin ama katlanır bir yanın da var," deyince güldüm. Onu gerçek anlamda tanıdıktan sonra artık bende onu kaybetmek istemiyordum.

"O zaman kaldığımız yerden devam edelim bu garip dostluğumuza," dediğimde gülerek bana doğru atılmıştı ki elimi uzattım. Durdu ve afallayarak elime baktı. "Sarılmak varken el mi sıkışacağız?" dedikten sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Anlaşma yapmıyoruz Elzem, daha önce de çok sarıldık!"

"Rica ederim şunu hatırlatma," diye homurdanarak ikimizin arasında duran elimi gösterdim. "El sıkışarak dostluğumuzu pekiştirebiliriz. Hadi ama, Mara henüz sana sarılmaya hazır değilim. Üstelik ben Itır'a bile sarılırken zorlanan biriyim." Böyle vıcık vıcık ilişkilerden nefret ettiğimi iyi biliyordu. Mesafeli ilişkiler hep favorilerim olmuştur.

Onu kızdırdığım için, "Ne var biliyor musun," diyerek bana yaklaştı ve yüzüme karşı, "Sen gerçekten çekilmez birisin!" diye bağırarak terastan çıkınca güldüm. Bazı kadınlardaki bu duygusal patlamaları bir türlü anlamıyorum.

Sarılınca ne halt oluyor ki?

Mara ile birbirimize zarar vermeden tek parça halinde ayrılınca rahat bir nefes aldım. Onunla olan en iyi dostluğumuz genelde hep böyle olduğu için gülmeden yapamadım. Sürekli birimiz diğerini kızdıracak bir şeyler illa ki bulurdu. Bu da onunla bir nevi anlaşma şeklimizdi. Üstelik konuşmamız kısa sürmüş olsa bile aramızdaki sorunları hallettiğimiz için omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Kalenin kapısından daha yeni çıkmıştım ki Meliz'i gördüm. Dalgın bir şekilde tek başına yürüyordu. Kırım ile aynı çatı altında olduğu için bu halde olduğunu biliyorum. Çektiği yoğun acıyı soluyorum. "Neden?" diyerek ona doğru yürüdüm. "Neden o meyveyi kendi aşkın için kullanmadın?" Dileğini Kırım ile olmak için kullanabilirdi. Ya onu Aykırı

bir Oyunbaz yapsaydı ya da kendisini. Elindeki tek şansı bir rüya için heba etmesini hiçbir zaman anlamayacağım.

Beni görünce kendisini toparlayıp çektiği acıyı gizlemeye çalıştı. "Ne önemi vardı ki? O yirmi dört yıldır evli," dediğinde acı çekercesine güldü. "O meyveyi aldığımda yirmi dört yıllık bir evliliği ve hamile bir karısı vardı."

"Mutsuz bir evlilik."

"Ama gerçek bir evlilik."

"Ne önemi var!" diye bağırarak üzerine yürüdüm. "Sana hiçbir şey öğretemediğimi görmek beni deli ediyor!" Karşımda böyle acı çektiğini görmek bile öfkemi harlıyordu. "Eğer o esnada Kırım'dan ayrıldığını bilseydim yemin ederim o meyveyi senden alırdım," diyerek gözlerine baktım. "Evliliği veya çocuğu umurumda bile değil! Benden yardım isteseydin onu senin için mümkün kılardım ve hâlâ yapabilirim!" dediğimde korkuyla yutkunarak bana bakıyordu. Bu konuda bir şeyler yapacaksam onun iznine ihtiyacım vardı.

Yapacaklarım konusunda sınır tanımadığımı bildiği için endişeyle bana bakıyordu. "Yine aklından ne geçiyor?"

"Bana ne istediğini söyle?" diyerek dibine kadar girdim. "Sadece istediğin şeyi söyle ve kenara çekilip beni izle." Kırım'ı istediğini söylediği an onunla olması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Yeter ki bu konudaki kararlılığını bana gösterebilirsin.

Onu savunmam hoşuna gitmiş olmalı ki gözleri dolarak bana baktı. "İstediğim tek şey sen ve Itır," dediğinde gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Kırım tercihini yaptı ve bana düşen buna saygı göstermek. Yoruldum Elzem," diye fısıldadığında ruhundaki ıstırabı solumamak için tüm algılarımı devre dışı bırakmak istedim.

Yeşil gözleri yaralı bir şekilde bana bakarken, "Yoruldum," diye tekrarladı. "Hep savaşan taraf olmaktan çok yoruldum. Kırım bile benim için savaşmayı seçmedi böyle bir durumda senden nasıl yardım isteyebilirim. Bir tek sen," diyerek yorgunca gülümsedi. "Bir tek sen şu zamana kadar benim için bir şeyler yapmaya çalıştın ve hâlâ çalışıyorsun. Kırım senin gibi savaşmadığı için ondan vazgeçtim. Acıtıyor mu? Evet, çok acıtıyor ama benim için savaşmayan biri için daha fazla küçülmek istemiyorum." Gurur değildi bu hayal kırıklığıydı. Meliz gururu yüzünden vazgeçmemişti çünkü yeteri kadar sevilmemişti. Evet, yeteri kadar sevilmemişti çünkü Kırım onu gerçekten sevseydi soluğu başka bir kadının

koynundan almazdı. Aşk sadece tensel değildi ki birine dokunmadan da onu sevebilirdik. Kırım farkında değildi ama Meliz babamla olarak ona çok istediği ayrılık bahanesini vermişti. İşte Meliz bu yüzden o dilek meyvesini saçma bir rüya için heba etmişti.

"Unutacaksın," diyerek kolunu tuttum. "Kimse unutulmaz değil sonuçta."

"Sen olsaydın Savcı'yı unuttur muydun?"

"Bir günümü bile almazdı." Gülerek başımı salladım. "Bana ihanet etseydi emin ol ona dair her şeyi unutmam bir günümü bile almazdı." Elimle şakağıma hafifçe vurdum. "Beynimin kontrolü bende olduğu için kendime bir şeyleri unutturmak konusunda gerçekten iyiyim," dedim ama bunu zaten biliyordu.

"Yakınlarda bir mezarlık yoksa ormana gidelim hadi," diyerek yürümeye başladım. "Beslenmem gerekiyor."

Peşimden gelirken, "Yakın zamanda devasa bir devin ruhuyla beslenmedin mi?" diyerek beni sorguladı.

"Demek ki yeterince doyurucu değilmiş. Ayrıca devasa ve dev kelimeleri benzer anlamlar taşıdığı için aynı cümlelerin içinde kullanmak pek mantıklı değil."

"Boş ver şimdi cümlede mantık aramayı," diyerek kolumu tuttu ve beni durdurdu. "Sen bir kez beslenince sekiz ay dayanan birisin." Gözlerini kısarak bana baktı. "Hiç bu kadar kısa aralıkla açlık çektiğin olmadı." Bunu neden bu kadar abarttığını anlayamıyorum. Sonuçta ben bir Oyunbazım, yani ruh emici. Bazen uzun soluklu beslenirim bazen ise şimdi olduğu gibi doyumsuz olurum. Bu benim doğamda var.

Kolumdaki elime bakıp güldüm. "Yerinde olsam ben beslenene kadar temastan kaçınırdım çünkü her geçen saniye daha fazla acıkıyorum," dediğim an elini hemen çekmişti.

Gitmeyi beklerken Meliz, "Savcı kaleye dönünce seni merak etmesin diye ona haber bırakıp geliyorum," dedi fakat bunları söylerken bile kıstığı gözleriyle beni inceleyip neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Oyalanmadan ne yapmak istiyorsa hemen yapmalı çünkü bekledikçe onun ruhu da tehlike altındaydı.

Kahretsin, gerçekten çok açım!

Meliz'i beklerken ahırdaki atlara bakıyordum. Hepsi de açlığını sezmiş gibi huysuzdu. Hayvanların içgüdüleri biz insanlara göre daha güçlü olduğu için bazı şeyleri hissediyorlardı. Kızların sesini duyunca yavaşça arkama döndüm. Meliz ile birlikte bana doğru geliyorlardı. Hepsi de kendi klanının

renginde giyinmişti. Meliz'e bakıp gözlerimle kızları işaret ettiğimde Itır güldü. "Leyla Hanım bizim de sana eşlik etmemizi istedi," diye açıklayınca göz devirdim. "Meliz zaten eşlik ediyordu," dediğimde gülüşü büyüdü. "Zaten bu yüzden Leyla Hanım özellikle Kalkanların sana eşlik etmesini istedi. Düğüne bu kadar az kalmışken sorun çıkarmanı istemiyor ve siz ikiniz ne zaman yalnız kalsanız mutlaka ortalığı karıştıracak bir şeyler buluyorsunuz. Annem ve ablam berbat bir ikili." Yaptığı saçma açıklamaya Meliz ile ikimiz surat asarken, üçü keyifli bir şekilde atlarına doğru yöneldiler.

Bence biz çok iyi bir ikiliydik. Sonuçta Araf'ta taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakmayan üç kadından ikisiydik.

"Savcı'nın annelerinden hoşlanmıyorum," dediğimde Meliz tiksinti içinde başını salladı. "Afra'yı doğuran bir kadından bende hoşlanmıyorum." Anlaşılan Leyla Hanım'dan nefret etmek için hepimizin kendince sebepleri vardı.

Ata bindiğimde atım sürekli bana sorun çıkartıyordu. Ön ayaklarını her defasında kaldırıp beni düşürmek için çabalıyordu. Ona zarar vermemden korktuğu için sürekli huysuzluk çıkartıyordu. Atı dizginlemeye çalışırken, "Kes şunu," diyerek kafasını okşadım. "Sana zarar vermem." Yumuşak tüylerini okşarken ruhumdaki açlığı bastırmaya çalıştım. İşe yararmış olmalı ki biraz sakinleşmişti.

Kalenin kapısından daha yeni çıkmıştık ki kaleye doğru gelenleri gördük. Savcı, Üç Silahşörler ve Gevheri ikizleri kaleye dönüyorlardı. Düğün için Elümhan'da ki soyluları bizzat davet etmek için Cihangir onları görevlendirmişti. İşleri sonunda bitmiş olmalı ki dönüyorlardı. Atlarımızı durdurmadan sürmeye devam ettik. Onlara yaklaştıkça Savcı'nın ruhu dizginleyemediğim açlığımı tetikliyordu. Karşı karşıya atlarımızı durdurduğumuzda Savcı, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Ona cevap vermek istedim fakat huysuzluk çıkartan atım yüzünden bunu yapamadım. Ön ayaklarını kaldırıp sertçe yere vurdukça beni sırtından düşürecek hareketler yapıyordu. Dehliz atıma bakarak kaşlarını çatı. "Bunun sorunu ne? Dehşete kapılmış gibi," dediği esnada at şaha kalkınca çığlık attım. Savcı'nın, "Sıkı tut!" diyen telaşlı sesini bile güçlükle duymuştum. At bir anda iki ayağını yukarı kaldırınca arkaya doğru savruldu. Savcı, "Elzem!" diye adımı haykırdığında yere düşerek karın içinde birkaç tur yuvarlandım. Lânet olsun!

Düştüğüm yerden sırtüstü durunca nefes nefese gökyüzüne baktım. O lânet hayvan beni yere atmıştı! Herkesin attan inip etrafımı sardığını gördüm. Savcı koşarak yanıma gelip, "İyi misin?" dediğinde elini enseme koydu ve boynuma dikkat ederek oturmama yardım etti. Endişeli gözleri iyi olduğumdan emin olmak ister gibi beni inceliyordu. "Boynunu kırabilirdin," dedikten sonra rahat bir nefes alıp beni göğsüne çekti. Başımı göğsüne bastırırken, "İyi olduğunu söyle Elzem," deyince tebessüm ederek, "İyiyim," dedim. Bunu duymadan rahat edemezdi.

Savcı'nın yardımıyla ayağa kalkıp üzerimdeki karı silkelemeye başladım. Neyse ki ciddi bir hasar almamıştım. Itır kaçan atın arkasından ters ters bakıp, "O aptal hayvanın nesi var? Onun yüzünden Elzem yaralanabilirdi!" dediğinde Gediz bana baktı. "Açlık mı çekiyorsun? Bazı hayvanların hisleri keskin olduğu için bunu hemen anlar. Atın senden ürkmüş gibiydi," dediğinde Savcı itiraz etti. "Bu mümkün değil Elzem henüz açlık çekmeye başlamadı." Anılarımızı geri almak için bir devin ruhunu sömürdüğümü ona anlattığım için bu konuda çok emindi.

"Açım," dediğimde hızla bana doğru döndü. "Beslenmek için ormana gidiyordum." Bunu beklemediği için gafil avlanmıştı. Herkesin içinde bunu kurcalamadığı için ona minnettarım. Tıpkı Meliz gibi gözlerindeki soru işaretleriyle bana bakarken sesli bir şekilde beni sorgulamadı. Az önce geçirdiğim küçük kaza yüzünden hâlâ endişeli olduğu için, "Seninle geliyorum," dedi. "Orman sizi tek başına göndermek istemeyeceğim kadar tehlikeli." Oysaki şu anda en büyük tehlike bendim. Diğer erkekler de bize eşlik edeceğini söyleyince hep birlikte yola koyulduk. Savcı'nın atına bindiğim için sırtım onun göğsündeydi. Bir eliyle karnımdan tutarken diğer eliyle hiç zorlanmadan atı yönlendiriyordu. En azından Savcı'nın atı onun kontrolü altındayken bize zorluk çıkarmıyordu.

Bir yaban domuzunun ruhunu daha tüketince rahat bir nefes aldım. Toplamda on üç hayvanı öldürerek açlığımı bir nebze kontrol altına almıştım fakat hâlâ yeterli değildi. Diğerlerini gölün yanında bırakıp Savcı ile ikimiz onlardan uzaklaşmıştık. Beslenirken kimse yakınımda olmamalıydı. Ayağa kalkınca Savcı'yı sırtını bir ağaca yaslayıp beni izlerken buldum. Bakışları fazla düşünceliydi çünkü ilk kez bu kadar kısa aralıklarla besleniyordum. Üstelik bu sefer bir ruh benim için yeterli olmamıştı. Ona doğru yürürken gözleri karnımda oyalandı. "Hamile olabilir misin?" dediğinde afallayarak durdum. Bunu da nereden çıkardı?

Henüz anne olmaya hazır değilim.

"Hayır değilim." Birkaç günlük cinsel birliktelik beni hamile bırakabilirdi fakat hamilelik birkaç günde belli olmazdı. Açlığımı gebeliğe yordduğu çok açık lakin hamile değilim.

Bana doğru yürürken, "Oyunbaz kadınların en tehlikeli olduğu dönemler hamile kaldıkları zamanlardır," diyerek küçük bir açıklama yaptı. "Kendi klanındakiler dışında kimseyle birlikte olamadıkları için taşıdıkları bebekte bir Oyunbaz olur. Bu yüzden iki kat daha fazla açlık çekerler." Karşımda durduğunda ona belli etmeden ruhunu soludum. Bir bebeğin varlığı onu korkutmuyordu aksine deli gibi heyecanlandırıyordu.

"Öyle olsa bile bu hemen anlaşılmaz," dediğimde elimi tuttu ve usulca karnıma koydu. "Bir şifacı rahmine düşen bebeği ilk günden hisseder, özellikle Oyunbaz bir şifacı onun körpe ruhunu çok kolay solur," dedikten sonra gözlerime baktı. Elâ gözleri güzel bir haber duymanın umuduyla kıvranıyordu. "Kontrol et hadi." Kendimi muayene etmemi istiyordu. Birkaç günlük birliktelikten çok fazla beklentisi vardı. Baba olmayı mı istiyordu?

Hamile olmadığımı emindim ama sırf o istedi diye gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Elimi iyice karnıma bastırarak orada küçük bir yaşam enerjisi aradım lakin yoktu. Bir ruh aradım o da yoktu. Rahminde bir bebeğe ait herhangi bir belirti veya iz yoktu. Gözlerimi usulca açtığımda soluğunu tutarak benden bir cevap beklediğini gördüm. Rahatlayarak nefesimi koyuverdim. "Sizinle yaşadığım birliktelikten dolayı bedenim kadınlığa geçiş yaptığı için böyleyim," dedim. "Hormonsal bir geçiş çünkü kulübede birlikte olduktan sonra Ölüler Diyarına gidince o zamanda böyle açlık çekmiştim. Bir hafta sonra normal halime geri dönmüştüm. O zamanda sebebi hamilelik değildi," deyip gözlerine baktım. "Şimdi de değil." Gözlerindeki tüm umutları sözlerimle paramparça etmiştim fakat gerçek buydu. Benzer şeyleri ilk kez birlikte olduğumuzda da yaşadığım için açlığımın sebebini biliyorum. Bunun hamilelikle hiçbir ilgisi yoktu.

Üzülmüştü fakat kendisini toparlamaya çalışarak bunu benden gizledi. Oysaki ruhundaki hayal kırıklığını çok yoğun bir şekilde soluyorum. Keyifsiz bir halde, "Diğerlerinin yanına gidelim," deyince başımı sallayıp onunla birlikte yürümeye başladım. Bir bebek için fazla aceleciydi.

Yan yana yürürken, "Hamile olmadığımı duyunca üzülmüş gibisiniz?" dediğimde başını çevirip bana baktı. "Sende fazla rahatlamış gibisin." Sesinde gizlemeye çalıştığı kırılganlıkları vardı.

"Çocuk mu istiyorsunuz?"

"Annesinin senin olacağın bir çocuk istiyorum," dediğinde gözlerime baktı. Ne zaman gözlerime baksa ruhu huzurla doluyordu. "Gözlerini annesinden alsın," dedi. "Tıpkı senin gibi yeşilleri olsun ama senin gibi ıslak bakmasın." Elini uzatıp saçlarıma dokundu. "Sarı tutamları olsun ve annesinin zerafetiyle onları omzundan geriye savursun." Parmakları yüzüme sürünüp dudaklarımin üzerinde durdu. "Dudaklarında tatlı bir tebessüm, dilinde ise bir zehir olsun ki kızına bakarak etrafındakilere ne çektiğini daha iyi gör," deyince kıkırdadım. "Kız mı?" Başını salladı. "Kızımız olsun mu?" Cinsiyetini biz belirleyemeyiz fakat bunu o kadar istekli bir şekilde sormuştu ki onu kırmak istemedim. "Olsun," dedim. "Bir kızımız olsun." Belki ileride kendimi hazır hissettiğimde gerçekten bir kızımız olurdu.

Fakat yakın zamanda değil çünkü her ilişkiden sonra gizlice bazı otlar tüketerek gebeliği engelliyorum.

Annemi uzun zamandır tanıyamamıştım. Anne diyerek büyüdüğüm iki kadın vardı ve onlardan biri bir iblis diğeri Suzan Hanım'dı.

Anne dediklerim bana çok çektiği için henüz anne olmaya hazır değildim.

Diğerlerini bulmak için birlikte yürürken aklıma gelen soruyu sormadan duramadım. "Evlendikten sonra Sulakkar'a mı gideceksiniz?" Sonuçta akademide bir öğretmendi.

Güldü. "Karımı bırakıp farklı bir klana gidemem. Elümhan'da ki akademide ders vermeye karar verdim."

"Bir süre daha Sulakkar'da ders vermeye devam etmenizi istiyorum. En azından bir çocuğumuz olana kadar. Bu süreçte bende sizinle akademide kalırım."

Başını çevirip bana baktığında sinirden güldü. "Elif hatundan intikam almadan durmayacaksın değil mi?" Bunu neden istediğimi hemen anlayacak kadar beni iyi tanıyordu.

"Olgun elma geçmişte olanlar için pişman görüldüğü için onu affedebilirim," diyerek omuz silktim. "Ama o süpürgesiz cadıyla ödeşmeden akademiden ayrılmayacağım. Kahya bana yaptıklarının cezasını çekecek." Akademiye safkan bir Oyunbaz ve soylulardan birinin karısı olarak dönecektim. Orada kaç gün boyunca hizmetçilik yaptıysam o kadar kalacağım. Bu süreçte Savcı ders verirken ben o suratsız kahyayı kendi işlerim için koşturacağım. Ona daha önce dediğim gibi bana yapılan hiçbir

şeyi unutmam. Kahyayla işim bittikten sonra Savcı'yla birlikte Elümhan'a döneriz. Böylece Savcı Elümhan'da öğretmenlik yaptığı için hiç ayrılmayız.

Aklına bir şey gelmiş gibi durup bana baktı. "Akademide yanımda olacağın için içim rahat ama ben Elümhan'da ki akademide öğretmenlik yaparken sen ne yapacaksın?" Bu konu ciddi anlamda aklını kurcalıyor olmalı ki sıkıntısını gizleyemiyordu.

"Boş durmayı sevmiyorsun ve ne zaman seni kendi haline bıraksam başına bir iş açıyorsun." Tüm gün okulda ders verirken acaba şu anda ne işler karıştırıyor diye beni düşünüp duracaktı, değil mi? Dersleri biter bitmez hiç vakit kaybetmeden kaleye geleceğine eminim çünkü aklı hep bende kalacaktı. Belki de her defasında kaledelikler hâlâ tek parça halinde mi diye düşünecekti. İşte bu Elzem Akay etkisiydi.

"Kalede boş durmayacağım ki," dedim masumca. "Annelerinize sinir krizleri geçirtecek olsam bile kalenin yönetimini ele almayı düşünüyorum. Yaşadığım yerde tek bir toz zerresi bile olmamalı bu yüzden çalışanların disiplinli olmasını sağlayacağım. Açlıktan ölmek istemiyorsam mutfağa da bir çeki düzen vermeliyim. Herkesin çalışma programını düzenlerken annelerinizle şiddetli bir çatışmanın içinde olmak sıkılmamı engeller. Merak etmeyin boş kalacak hiç zamanım olmayacak hatta sizin de olmayacak çünkü her akşam eşinizi size şikayet edip duracaklar," dediğimde yüksek sesle gülerek beni göğsüne çekti vu saçlarımdan öptü. "Araf'ı yıkmaya kalkışmadığın sürece buna alışabilirim." Tabii ki alışabilirdi çünkü ona vereceğim en az hasar buydu.

Bir elma ağacının önünde geçerken ağaçtaki elmalar beni afallattı. Dalları üzerindeki kardan dolayı bükülmüştü fakat elmaları kıpkırmızı görünüyordu. Soğuk almamıştı ve dökülmemişti. "Bu nasıl olur?" dediğimde Savcı, "Kış elması," dedi. "Sonbaharın sonlarına doğru çiçek açtığı için yılın bu zamanında meyve verir." Kış elmasını duymuştum ama ironi yapıyorlar sanıyordum. Kışın gerçekten elma verdiğini bilmiyordum.

Ağacın meyveleri yüksekte olduğu için uzanıp almak mümkün değildi. "Elma istiyorum," dediğimde güldü. "Sende haklısın insanları deli etmek için bu meyve aksesuar gibi hep elinde olmalı. Kaleye gidince istediğin kadar yersin."

Ağacı gösterdim. "Bu elmadan istiyorum hem de şimdi."

"Ağaca tırmanmayacağım."

"Ben tırmanırım."

"Düşüp güzel boynunu kırmaya bu kadar hevesliysen ağaca gerek kalmadan bunu ben yapabilirim!"

"Boynumu güzel mi buluyorsunuz?"

"Öperken evet," deyince güldüm. Bazı konularda hiç lafını esirgemiyordu.

İnat ederek ağacı gösterdim. "Bana bu ağaçtan bir elma almanızı talep ediyorum."

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Reddedildi!"

"Bana bu ağaçtan bir elma almanı talep ediyorum."

Gülüşü büyüdü. "Reddedildi!"

"Savcı bana bu ağaçtan bir elma almanı talep ediyorum."

Hızla bana doğru döndü, soluğu kesildi, gözlerime baktı ve "Kabul edildi!" dedi. İşte bu.

Aradaki resmiyeti kaldırıp adını söylediğim an inadı kırılmış ve kabul etmişti.

Başından beri ne yapmak istediğini tam şu anda anlayınca, "Yalnız skor 1:1!" diye ona açıklama yaptım. Taleplerimi başından beri bu yüzden kabul etmiyordu değil mi? Defalarca bunu benden istemesine rağmen ona adıyla hitap etmez ve sürekli siz derdim. Çok istese de aradaki resmiyeti hiç kaldırmazdım. Ben bu konuda inat ettikçe buna karşılık taleplerimi reddediyordu. Hep olduğu gibi aslında bu konuda da aramızda gizli bir rekabet vardı. Adıyla hitap ettiğim an bana karşı kazandığı için skoru 1:0 yapmıştı. Fakat hemen sonrasında talebimi kabul ettirdiğim için skoru 1:1 olarak eşitledim. Aramızdaki yarışlar hiç bitmeyecek gibiydi çünkü oyun oynamayı seven Oyunbaz bir sevgilisi vardı. Haliyle ona yenilmemek için karşılık verip duruyordu.

Gözlerindeki yoğun duyguyu gizlemeden bana yaklaştı. Yüzümü soğuk ellerinin arasına alıp üzerime eğildi. Gözleri çok güzel bakıyordu. "Adımı tekrar söylersen ağaçta tek bir elma bırakmam," deyince gülerek kollarımı boynuna doladım. "Beni sevdiğini söylersen belki söylerim," diyerek bende ona kendi şartımı sundum.

Gözleri dudaklarımı buldu. "Beni öpersen söylerim." Sanırım tekrar yeni bir rekabet başlatmıştık.

Parmaklarımı ensesindeki saçlarının arasına daldırdım. "Beni kucağına alırsan öperim."

Üzerimdeki elbiseyi işaret etti. "Bu şeyi çıkartırsan kucağımda olacağını garanti ederim."

Kirpiklerimin altından ona bakarken arzu dolu ruhunu sesli bir şekilde soludum. "Bize küçük bir kulübe bulursan bunları çıkartırım," dediğim an belimden tutarak kendisini bana bastırdı. Dişlerinin arasından, "Pekâlâ," diyerek yenilgiyi kabul etti. "2:1 sen kazandın şimdi çıkar şunları!" dedi ve bana itiraz şansı tanımadan beni öpmeye başladı. Şimdi mi? Hem de buz gibi karın içinde öyle mi?

Öpüşüne karşılık verirken aceleyle elbisemin önündeki bağcıkları çözmeye başladım. Evet, şimdi ve bu karın içinde.

Aceleyle çıkardığı kıyafetlerimi büyük bir özenle giydirmişti. Pelerinin tokasını boynumun altında taktıktan sonra saçlarıma uzandı. Saçlarımı iki yanımdan önüme çekerek boynumdaki öpücük izlerini gizledi. Pelerinin şapkasını da takınca her şey tamamı. "Üşüdün mü?" diye sorarken ceketinin cebindeki eldivenleri ellerime takıyordu.

"Az önce sıcak ve soğuğu aynı anda yaşadım," dediğimde güldü. "Ben sadece sıcak yaşadım." Saçlarındaki karı ellerimle silkeleyip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Yarıdan sonra bedenimdeki izleri gizlemeye çalışmayacağız," dediğimde sen öyle san dercesine bana bakıyordu. "Diğer erkekler sana bakınca o izlerin nasıl olduğunu kafalarında hayal edip duracaklar." Kaşlarını çatı. "Sence birinin seni çıplak düşlemesine izin verir miyim?" Anlaşıldı bedenimdeki morlukları sadece o görebilirdi.

Somurtarak onu bırakıp yürümeye başladım. "Sevişirken fazla kibarsın ama sonrasında tam bir mağara adamısın. Bu fazla can sıkıcı," dediğimde bana yetişip yanımda yürümeye başladı. "Sevişirken çoğu zaman sana zarar vermemek için kontrollü olmaya çalışıyorum." Muzır gözlerle bana baktı. "Aslında o anlarda da pek kibar değilim."

"Barbarlığınla övünüyor musun?"

"Elzem biz böyle insanlarız sen fazla kibarsın."

"Bundan rahatsız mısın?"

"Normalde olmam gerekiyor ama seninle ilgili her şey hoşuma gidiyor," dedikten sonra elinde tuttuğu meyveyi bana uzattı. "Elman." Evet, tamamen soyunmadan önce bana söz verdiği elmayı ağaca çıkıp almıştı.

Elmayı pelerininle birkaç kez silip ısırdım. Ağzımdaki lokmayı çiğnerken beni izliyordu. "Bu şeyden ölesiye nefret ederken nasıl yiyebiliyorsun?" dediğinde güldüm. "Alışkanlıklarım beni ben yapıyor. Böyle olduğum için bana tapıyorsun hatta böyle olmam için bana

tanrılardan özür diletmeye kalkıştın," diyerek kırıncı gözlerine baktım. "Eğer senin yüzünden ikinci hayatımdaki Elzem tanrılardan af dileyseydi seni asla affetmezdim," dediğimde iç çekerek başını salladı. "Elzem ben kusursuz biri değilim ve söz konusu sen olunca çoğu zaman yaptıklarında mantık aramıyorum." Yürürken bana baktı. "Sen gururun için kendinden vazgeçebilirsin fakat ben seni almak için gururumu feda edebilirim. Öyle bir anda sana sahip olmak varken sence senin sarsılmaz gururun umrumda mıydı?" Bu açıdan bakıldığında o haklıydı, benim açımdan bakıldığında ise ben haklıyım. Çok karışık bir durum.

Ağaçların arasından çıkınca diğerlerini göl başında kamp yaparken bulduk. Yaktıkları büyük ateşin etrafında oturarak sohbet ediyorlardı. Ateşin üzerinde ise avladıkları yaban ördeği vardı. Onu temizleyip bir dala geçirerek ateşte pişiriyorlardı. Bizi gördüklerinde Itır kaşlarını çatarak, "Nerede kaldın Elzem?" diye bana kızdı. "Birkaç hayvanın ruhunu sömürmek bir saat sürmüş olamaz!" dediğinde kızlar bir şey anlamazken sinsi erkekler bıyık altında gülüyordu. Neden geciktiğimizi biliyorlardı!

"Kaybolduk," diye yalan söylediğimde Gediz sırtarak, "Oysaki Savcı bu toprakları avucunun içi gibi bilir," dedi ve meydan okurcasına bana baktı. "Bizde mi Itır ile bir yürüyüşe çıksak? Bakarsın bizde kayboluruz." Şu zamana kadar onu süründürdüğüm için benden intikam alıyordu pislik!

"Yarından önce kardeşimle kaybolursan, sende kaybolacak tek şey ruhun olur."

"Yarından sonra bana hiçbir şey yapamayacaksın," diyerek güldü. "Ama ben kardeşinle çok şey yapacağım," dediğinde Itır yerdeki karı avuçlayıp onun suratına fırlattı. "Ne yapacaktıydın benimle?" dediğinde Gediz gülerek ona bakıp, "Yalnız kaldığımızda tekrar sor bu soruyu," diyerek göz kırptı. Bu sapıktan gerçekten nefret ediyorum!

Hâlâ ara ara bu çocuğu öldürmek istiyorum.

Savcı ile ikimiz ateşin yanında kendimize yer bularak oturduk. Pişmek üzere olan ördekten enfes kokular geliyordu. Yiyemeyeceğim için iç çektiğim esnada Doğa, "Merak etme," diyerek gülümsedi. "Sen de ye diye iyice temizlenip yıkandı." Buna sevindim çünkü çok açım.

Asil bana ters ters bakarak, "Sen de ye diye bana yıkattırdı hem de beş kez!" diyerek bana kızdı. "Sen Savcı'yla kaybolurken ben senin için burada ördek yıkıyordum. Neyse ki yolu bulabildiniz." Bu da fazla kinayeli konuşmuştu.

Doğa, "Ne var bunda Asil? Biz kaybolsaydık Elzem'de aynısını bizim için yapardı," diye ona çıkıştığında bahsi geçen kaybolmanın ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

Asil sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Günüşığı sen neden böylesin?" Karşısındaki masum aptala bunu nasıl anlatabilirdi ki.

"Ve hâlâ faniler," diyen Dehliz başka bir konu açarak Mara'ya baktı. "Sonsuza kadar karım kalmanın tek yolu ölümsüz olman," dediğinde Asil'de aynı dertten muzdarip olduğu için o da Doğa'ya bakıyordu. Mara ve Doğa Kalkanlarda fâni olan tek kızlardı.

Mara yanındaki kuru dalları ateşe atarken güldü. "Endişe etmeyin bu geçici bir durum," diyerek Doğa'yı işaret etti. "Daha önce gelecekte bir şeyler gördüm ve orada birer ölümsüzdük. Nasıl olacağını bilmiyorum ama gördüğüm şeylerde hem Doğa hem de ben birer fâni değildik." Sanırım bir şekilde Asil ve Dehliz gelecekte onları da ölümsüz yapmayı başarıyordu. Belki de gelecekte bu konuda benim yardımımı isterler çünkü Ölümler Diyarına bir fâni olarak girip bir ölümsüz olarak çıkmıştım. Mara tam olarak ne gördü bilmiyorum fakat Dehliz ve Asil bu konuda bana gelirse, tapınakla ilgili küçük sırrımı seve seve onlarla paylaşabilirim.

Doğa afallayarak, "Yani bizde mi bir ölümsüz olacağız?" dedi. "İyi ama ben bunu istemiyorum." Bende istememiştim ama mührüm ayak bileğimin iç tarafındaydı ve ben bir ölümsüz olarak doğdum. Bazı şeyler bizim isteğimize bağlı değil.

Mara, "Ben sadece gördüklerimi söylüyorum," diyerek rahatça omuz silkti. Hadi ama, zamanı geldiğinde tapınağı yıkma fikrine bayılacaklar.

Hepimiz etin pişmesini beklerken Mara yanaklarının içini havayla doldurdu. "Sıkıldım hadi bir oyun oynayalım," deyince anında itiraz ettim. "Çocukça oyunlardan hoşlanmam. Oynayacaksanız beni dahil etmeyin." Her ne oynayacaklarsa ben sadece seyirci olabilirdim.

Savcı, "Sürünün içindeki kara koyun gibisin," diyerek iğneliyici bir tavır takındı. "Çoğunluğa ters gitmeden rahat edemiyorsun."

"Ne münasebet! Koyun diyerek bana hakaret edemezsin. Ayrıca sizler bir sürü olacaksınız ben o sürünün içindeki kara koyun olmam," diyerek omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım. "Sürüyü güdecek çoban olurum," deyip saçlarımı omuzlarımdan arkaya doğru savuracaktım ki elimi yakaladı. Gözleri saçlarımın gizlediği boynumdan oyalanırken, "Şu hareketi bir kez yapmayınca bir şey kaybetmezsin." Bu adama da ne yapsam batıyor.

Anladık morlukları göstermek yok lakin morartırken bu kadar düşünceli değildi!

Hafız merak edip, "Nasıl bir oyun?" diye sorunca Mara sırttı. "Bir kelime söyleyerek başlıyoruz ve yanımızdaki kişi o kelimeye uygun farklı bir kelime bulmak zorunda. Hadi ilk sen başla." Mara'dan daha iyi bir oyun fikri çıkamazdı zaten. Nerede çocukça şeyler varsa onu bulsun.

Hafız oynamaya gönüllü olduğu için, "Klan," diyerek başlayınca Aybars, "Güç," dedi ve oyuna katıldı. Itır gücü, "Elzem," diye yorumlayınca güldüm. Savcı ise gözlerimin içine bakıp, "Vazgeçilmez," dediğinde ruhum tam teslimiyetle ona doğru çekilmeye başlamıştı.

Derin bir nefes aldım ve ona bakarken, "Kader," diyerek kendi kaderime bakarken vazgeçilmez olanımı açıkladım.

Dehliz kader kelimesine uygun bir şeyler ararken Mara'ya bakıp göz kırptı ve "Gelecek," dedi. Mara ise hiç vakit kaybetmeden gülümseyerek. "Huzur," dedi. Asil huzuru, "Işık," olarak yorumladı. Doğa sevdiği adama tatlı tatlı bakarken yanmaya meyilli bir pervane misali, "Ateş," dedi ve Itır kıkırdayıp, "Gediz," deyince hepimiz gülmeye başladık çünkü Gediz'den daha ateşli kimse yoktu. Gediz ise sırtarak ateşi, "Kadın," olarak yorumladı.

Meliz derin bir nefes alıp, "Medusa," diyerek tanrıların gazabına uğrayan bir kadını hatırlattı. Ona baktım ve "Ölü Kumlar," diyerek Medusa'nın Ölü Kumlarına, yani biz Kalkanlara değindim.

İkinci tura döndüklerinde tebessüm ederek her birine baktım. Ateşin etrafında çember oluşturarak oturan bu insanlar artık benim ailemdi. Onlara bakarken ister istemez Araf'a ilk geldiğim günleri hatırladım. Mara benden ölesiye nefret ediyordu, Doğa fazla zayıftı ve Itır düşmemi dört gözle bekliyordu. Meliz benden intikam almak için fırsat kolluyordu ve ben yabancıyım olduğum bir şehirde nasıl hayatta kalacağımızı sorguluyordum. Ölüler Şehrinden nefret etmiş, yana döne dönüş yolunu bulmaya çalışmışım. Araf kendine ait olan dört kadının gitmesine kolay kolay izin vermemişti. Tüm bu süreçte canımızı yaktığı kadar bize çok şey öğretmişti. Hizmetçi olduğum günlerde insanları küçümsememeyi öğrenmişim. Meliz ile işbirliği yaptıktan bir süre sonra en değerli dostlukların bazen kurt postuna gizlendiğini öğrenmişim. Itır'ın ihanetinden ders çıkartıp kendi hatalarımı görmüştüm. Savcı'yı tanıdığımda ise gerçek aşkı tatmışım. Araf benden aldıkları kadar çok şey vermişti.

Avcıların gelişiyle kendi dünyama gitmeye hazırlandığım esnada  l ler şehri benden kardeşimi almıştı. Kardeşimi alarak bir kez daha bana sen buraya aitsin demişti. Fakat durmamıştım. Tanrılardan ve  l ler şehrinden bir alacağım varken duramazdım. Dipteydim ve kaybetmek üzereydim. Bir canım dışında elimde hiçbir şey kalmamıştı. Bende elimde kalan son şeyi, yani hayatımı masaya koyarak büyük bir kumar oynamıştım. Ya kardeşimi ölümün kollarından çekip alacaktım ya da onunla birlikte  lecektim. Bir hayata karşılık onlarca hayatı feda ederken gözümü bile kırpmadım.  fkem koskoca bir şehrin sonunu getirerek büyük bir yıkıma sebep oldu. Buna rağmen durmadım       tanrılardan herkes için alacağım yeni bir başlangıç vardı. Kardeşim, sevdiğim adam, yakın arkadaşlarım ve tüm insanlık ölmüşken bile yas tutmadım. Canım o kadar çok yanmıştı ki bunu tarif edemem. Dizlerimin  zerine düşüp boğazım yırtılırcasına bağırmak ve dolu dolu ağlamak istemiştim. O yıkımı yaparken hissettiklerim böyle şeylerdi fakat henüz pes edemezdim. Yıkıtığım şehri daha yaşanabilir kılmak için rol me devam etmeliydim. Tanrıları silinmek istediğime inandırmak için önce benim kendi yalanıma inanmam gerekiyordu. Aksi takdirde kendi aileme ve Araf'takilere asla yeni bir başlangıç veremezdim. Tanrılar bana baktıklarında herkesin sonunu getirerek silinmek isteyen bir kadın gördüler ve bana istediğimi vermediler. Aslında ikinci bir hayatı ceza olarak bana sunarken tam olarak istediğim şeyi vermişlerdi. Evet, onları kandırarak kendi hayatımı sonunda onlardan almıştım.

Ben sonun başlangıcını görerek kazanmayı başarmıştım.

Tünelin sonundaki ışığa ulaşmak için sahip olduğum tüm ışıkları söndürerek o tünelden çıkmıştım. Kimse kolay olacak dememişti fakat kimse bu denli zor olacak da dememişti. Evet, ben kazandım lakin bu hiç kolay olmamıştı. Kanlı bir savaşın içinde ellerimi kirleterek çıkmak hiç kolay olmamıştı. Ne çok ah, ne çok minnet vardı üzerimde. Ben Elzem Akay olmanın bedelini en ağır şekilde ödeyerek kazanmış ve Tanrı Tanımaz Asi namını almıştım. Daha Araf'a adımıımı attığım ilk gün iddia ettiğim şeyi öyle veya böyle ger ekleştirmiştim.

"İddia ediyorum kimse adımı unutmayacak! Ben Elzem Akay, bu şehirde bir tarih yazacağım!" diyen sesim hâlâ kulaklarımda yankılanır.

Savcı elimi tutunca derin bir nefes alarak düşüncelerimden  ıktım. Herkes oyunu bitirmiş gülerek sohbet ediyordu. Savcı beni izlerken, "Ne düşünüyordun?" diye sordu. Parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim. "Bizi," diyerek elini sıktım. "Artık sadece bizi düşünüyorum."

Artık başka şeyler düşünmek yerine onunla olan mutluluğu düşünüyorum. Hepimiz çok şey yaşamıştık ve artık durup soluklanmamızın zamanı gelmişti.

Avuçlarındaki elimin üzerine bir öpücük konduran adam güldü. "O sevdiğim beynini bizimle meşgul etmen güzel," dedi. "Düğüne bu kadar az kalmışken müstakbel gelinimin yeni bir sorun çıkarmasına hazırlıklı değilim."

"Hadi ama, sürekli sorun çıkartan biri değilim."

"Elzem seni ne zaman kendi haline bıraksam her defasında daha büyük bir sorunla bana geldin."

"Eğlenceli olduğunu inkâr edemezsin."

"Herkesin iyiliği için eğlence anlayışını gözden geçirmelisin," deyince gülüşüm onun da gülmesini sağlamıştı. Kalbindeki yoğun sevginin sıcaklığı beni sarıp üşümemi engelliyordu. Bu adamı gerçekten çok seviyorum. Ona olan sevgimi anlatacak doğru kelimelere henüz sahip değildim. Aramızdaki tatlı atışmalar bizi birbirimize bağlarken aynı zamanda mutlu ediyordu. Bugün ilk kez geleceğimizle ilgili düşler kurmaya başladım. Belki ileride yeni sorunlar kapımıza gelip çatacaktı fakat biz hep birlikte tüm sorunların üstesinden gelirdik. Birlikte olduğumuz sürece aşamayacağımız hiçbir şey yoktu. Ateşin etrafında oturan bu ekip sayıca az olabilirdi ama bir orduyu devirecek kadar güçlüydü. Ben bu ekibin lideri değilim bir parçasıyım. Şu anda burada olan insanlarla zorlu bir maceranın üstesinden gelmeyi başarmıştık. Tanrılar istedikleri gibi oyunlar oynayıp bana tuzaklar kursunlar çünkü artık yalnız değilim. Her türlü fırtınaya birlikte göğüs gerecek dostlar edinmişim.

Uzun ve zorlu bir yolculuktu fakat yola çıkan azimli, yoldaşları ise fazla sabırlıyken kazanmayı başarmıştık.

BU KISIM BİRAZ UZUN AMA OKUMADAN GEÇMEYİN!

Ve son. Birlikte başladığımız bir kurgunun daha sonuna geldik. Tüm bu süreçte yanımda olan herkese çok teşekkür ederim. Medusa'nın Ölü Kumları yazdığım ilk fantastik kurgumdu ve ilk bölümünü yayınlarken çok endişeliydim. Aslında paylaştığım her kurgunun ilk bölümlerini yayınlarken çok gergin oluyorum. Bu asla aşamadığım bir korku gibi ve her yeni kurguyla bunu yaşıyorum. Yeni bir kurgu ve sıfır okuyucu çünkü yazdığım her kitabın kendi okuyucusu var. Sıfırdan bir maceraya atıldığım için ilk kurgumu paylaştığımdaki o yalnızlık hissi saklandığı yerden çıkıp beni sarıp sarmalıyor.

Sonra ilk bölüme düşen bir yorum görüyorum, sizlerden birinden gelen bir yorum. Bir anda yanımda onun ruhu beliriyor. Hemen sonrasında farklı yorumlar görüyorum ve her biri yanımda onlarca ruh oluyor. Birbirimizden kilometrelerce uzakta olsak bile ortak bir karede buluşuyoruz. Yeni bölüm ne zaman diyen sorularınız bu yüzden beni hiç rahatsız etmedi çünkü farkında değilsiniz ama aslında siz o esnada bana, "Devam et," diyorsunuz. "Bak bu yolda yalnız değilsin, seni bekliyoruz, hadi yazmaya devam et," diyorsunuz ve ben sizlerin desteğiyle ilerliyorum. Son sayfaya gelene kadar beni destekliyor ve o sayfaya taşıyorsunuz. İşte bu yüzden hep dediğim gibi bu bizim kurgumuz. Kalem bendeysen mürekkebi sizde. Bu yüzden şu zamana kadar bir kez bile benim kurgum demedim hep bizim kurgumuz dedim ve hep böyle diyeceğim.

Tabii her kurguda bazen ters düşüp çatıştığımız oluyor, hatta çoğu zaman karşılıklı küsmelerimiz bile oluyor. Bu da bu yolculuğun tadı tuzu. Sonuçta hepimiz farklı karakterlerdeyiz ve zıtlıklarımız bizi biz yapan en değerli şeylerden biri. Sizi gerçekten çok seviyorum, benim için hep bir okuyucudan fazlası oldunuz. Bu serüvenimizden farkında olarak veya olmayarak kalbini kırdıklarım varsa affola ve bana hakkını helal etsin. Hepiniz hakkınızı lütfen helal edin ve varsa benimkisi sonuna kadar helal olsun.

Ben bu kurgumuzda sizi Elzem Akay ile tanıştırdım. Bir erkeğin desteği olmadan da tek başına bir şeyler başaran bir kadını size tanıtmak istedim. Dik başlı ve inatçı, fakat bir o kadar kırılğan ve hassas. Fazlasıyla akıllı fakat aynı zamanda aptalı oynamayı da iyi bilen bir karakterle sizleri tanıştırdım ve şimdi bu bölümle ona ve diğerlerine veda ediyoruz.

Bu bölüm diğerlerinden biraz kısa oldu bunun sebebi yazılması gereken her şeyin yazılmış olmasıydı. Hatırlar mısınız elli bölümlerde final kararı almıştım. Fakat o kararın üzerinde neredeyse yirmi bölüm daha yazıldı. Çünkü yazar bitirme kararı alsa bile kurguda eksikler varsa yazdığı o kurgu yazarın bitirmesine izin vermez. Daha bunlar bunlar var diyerek aklını meşgul eder. Fakat yazılması gereken her şeyi yazdıktan sonra da dur artık sana der. İstesen bile devam ettiremezsin çünkü kalemin durur ve sen daha fazla yazamazsın. Yazılacak olan her şey çoktan yazıldığı için uzatmak için yazdığı bölümler zorlamaya girer. Ve şimdi ben durmam gerektiğini bu bölümde anladım. Diğer bölümlerden iki bin kelime eksik olunca eşitlemek istedim. Fakat hikâyenin başından beri hiç tıkanıklık yaşamazken bir anda duraksadım. Zihnimi kontrol ettiğimde kurguya dair yazılacak hiçbir şeyin kalmadığını gördüm. Evet, kalemim durarak bana artık final olması gerektiğini bir kez daha gösterdi.

Eğer sizde benim gibiseniz eminim finallerden sonra size de şöyle bir şey oluyordu. "Yeterli değil devam etmeliydi." Evet, çoğunlukla okuduğum kitapların finalinde bana hep bu oluyor. İtiraf ediyorum burada yazmaya başlayana kadar bu konuda hep yazarları suçlardım. "Pek doyurucu bir final değildi," der onlara kızardım. Fakat yazmaya başlayınca ilk final ettiğim kurgumla bir gerçeğe yüzleştim. Aslında sorun finallerde değildi asıl sorun bendeydi, ben henüz o kitaplarla vedalaşmaya hazır değildim. Özellikle seri olan uzun soluklu kitaplarda bir şekilde oradaki karakterlere bağlanıyorum ve finale gelince kendimi boşlukta hissediyorum. Bitmesine hazır olmadığım için ister istemez final hakkında kendime bahaneler sunuyorum. Eğer sizde böyleyseniz kesinlikle yalnız değilsiniz çünkü bir kitabı seven kimse finalinde bir tatminsizlik mutlaka yaşar. Biz farkında olmayız ama aslında finalin öyle olması gerekir. Bir süre sonra kitabın etkisinden çıkınca bunu yavaş yavaş kabullenmeye başlarız. Bu benim hep yaşadığım bir şey ne yazık ki.

Final size yeterli geldi mi gelmedi mi bilemem fakat şunu bilin ki bu konuda elimden gelenin fazlasını yapmaya çalıştım. Ben genellikle kalabalık kadrosu olan kurgular yazıyorum ve MÖK şu ana kadar karakter açısından yazdığım en kalabalık kadrosu olan kitap. Tuttuğunuz karakteri daha çok okumak istediğiniz için size yeterli gelmediği yerlerde şunu düşünün; karakter açısından bu kadar zengin

bir kitaba hepsi nasıl sığdırılır? Hepsinin hayatına değinmeye çalıştım, hepsini size tanıtmaya çalıştım, hepsine yer vermeye çalıştım, hepsinin ilişkisini size göstermeye çalıştım ve finalde hepsinin hayatını bir düzene sokmaya çalıştım. İnanın bana bunu yapmak hiç kolay değildi çünkü MÖK resmen şampiyonlar ligiydi, her karakterin bir ağırlığı vardı ve birini yazarken diğerini gölgede bırakmamak için hepsine karşı eşit olmalıydım.

Elzem, Savcı ve Meliz kurgumuzda başrolü paylaştıkları için onları daha fazla göz önünde tutmalıydım. Eğer onları arka plana atsaydım bu kitabın birden fazla ana karakteri olurdu ve işin içinden çıkamazdık. Olması gereken her şeyi yerinde yaptığımı düşündüğüm için rahat bir nefes alarak kurgumuzu burada sonlandırıyorum.

Her bölümün sonunda bölümde geçen karakterlerin yaptıkları üzerine soru sormayı çok seviyorum. Fakat bu bir veda bölümü olduğu için bu kısımları bu sefer kurguya veda etmek ve kendimi açıklamaya ayırdım.

Kurguyla ilgili gereken son açıklamayı sizler için yaptım. Hiç boşluk kalmadığını düşünüyorum ama kalmışsa bile, insanlık hali sonuçta mutlaka gözden kaçırdığım birkaç detay olabilir. Onları düzenlerken kapatırım. Örneğin Yaralasar'da birkaç boşluk vardı. Yazarken insan o an farkında olmuyor ama kurgudan bir süre uzaklaşıp dışarıdan bir göz olarak okuyunca bunu daha iyi anlıyor. Yaralasar'ı bir süre sonra tekrar okuyunca hatalarımı daha iyi gördüğüm için ona göre bir düzenleme yapmışım. Sonra Ötanazi Okulu, bu kurgumuzda da Yeşil'in Drew'e aldığı hediye göstermeyi unuttuğumu finalden çok sonra fark ettim.

Şimdi ara sıra boş zamanlarımda Ötanazi Okulu'nu düzenliyorum. Hatta 17 veya 18 bölüm düzenlemişimdir. Düzenlediğim bölümler belli olsun diye o bölümlerin başına siyah yazıyla eklemeler yaptım. Her yazdığım kurguyla kendimi daha iyi geliştirdiğim için kitap biter bitmez hemen düzenlemeye başlamıyorum. Bir süre dinleniyorum, eğer o esnada yeni bir kurgu yayımlamışsam o kurguyla kendimi iyice geliştiriyorum ve o kurgu bitince ondan edindiğim deneyimle dönüp ondan önce yazdığım kurguyu düzenliyorum. Şimdi düzenlenme sırası Ötanazi'de.

Fakat Ötanazi'nin ilk 17 bölümünü düzenlerken veya Yaralasar'ın dört kitabını düzenleyip bir yıl içinde çıkartırken bile bunun için

sizden ekstra zaman istemedim. Sadece anlayış ve sabır istedim çünkü bu bir yıl benim için gerçekten dolu dolu ve çok yoğun geçti. Buna rağmen elimden geldiğince bölümler için sizleri çok fazla bekletmemeye çalıştım. Farkına vardınız mı bilmiyorum ama nadiren bir bölüm için en fazla bir ay bekletmişimdir. O da en fazla birkaç kez olmuştur fakat hemen sonrasında bunu telafi etmek için haftada iki bölüm atmışlığım bile oldu. Bir şekilde kendimi affettirmeye çalışmıştım.

Şimdi gelelim bir diğer konuya; Zihnimdeki Fısıltı. MÖK bitti, Yaralasar ise tamamlandı, yani yoğunluğumun büyük bir kısmı dağıldı. Fısıltı'ya hemen başlayacağım ama öncesinde biraz dinlenmek istiyorum. Yorgun bir zihinle istediğim gibi verimli bölümler çıkartamam. Çok fazla değil ama bir ay olsa da gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var. Daha sonra eskisinden daha iyi bir şekilde dönüp Fısıltı'ya başlayacağım.

Hepiniz çok seviliyorsunuz ve iyi ki varsınız. Şuraya yeni bölümde görüşmek dileğiyle yazmamanın burukluğunu yaşıyorum. Hepiniz Allah'a emanet olun.